

Giới thiệu Thực Hoan Giả Yêu

Thực Hoan Giả Yêu kể về ban ngày, anh là nhân vật làm mưa làm gió ở gia tộc họ Lăng, thủ đoạn vô cùng mạnh mẽ. Ban đêm, anh là ác mộng của cô, vĩnh viễn không ngừng dây dưa điên cuồng. “Mở ra một chút, ngoan...” Anh thờ hồn hèn, lồng ngực to lớn tới gần, càng muốn nhiều hơn. Cô chết lặng ngẩn đầu lên, trong mắt không mang theo một tia tình dục: “Đến tột cùng, anh còn muốn dây dưa bao lâu?” Khóe miệng anh cười mỉa hoặc, cười tựa như không, nói: “Sinh là người của anh, chết là quỷ của anh.” Một lần phản bội, đủ cho thế giới của cô héo úa. Cho cô nếm trải tư vị tình yêu, anh lần nữa lại giăng đôi cánh ác ma, vùng vẫy lớn khoanh tay nhìn cô rơi vào địa ngục khôn cùng. Truyện ngôn tình còn được hé lộ đằng sau những sự thật về tình yêu mà bạn đọc hứa hẹn thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Vết Cấn

Đêm, hoàng hôn thật sâu.

Trên chiếc giường lớn kiểu cách châu Âu, người đàn ông mặc áo ngủ tơ lụa màu lam, dây buộc bên hông hơi hợt, vạt áo mở rộng, có thể nhìn thấy màu bộ ngực, cơ bắp rắn chắc dưới áo ngủ cơ hồ có thể nhìn thấy được.

Hai chân người đàn ông gác lên nhau, thần thái lười nhác ngồi trên giường, đôi mắt chim ưng đang gắt gao nhìn người đối diện, ngón tay thon dài ở giữa gối của anh ta khẽ chọc: “Muốn chơi trò mèo vờn chuột?”

Cô gái đứng đối diện anh ta, toàn thân chỉ có duy nhất chiếc áo sơ mi nam phủ lên, cô đem cổ tay áo xoắn lên, lộ ra cánh tay trắng nõn, chiều dài áo sơ mi đến bắp đùi, cô không có lựa chọn, chỉ có thể nhắm mắt đi đến trước mặt anh.

Người đàn ông quét mắt đến đôi chân thon dài của cô, đáy mắt hiện lên hứng thú, anh đưa tay chỉ chỉ phản búng, khóe miệng cười lạnh lẽo.

“Ngồi lên...”

Cô gái cúi đầu, không thấy rõ biểu tình, cô tựa hồ đang chần chừ, nhưng vẫn ngồi vào trên người anh ta.

Người đàn ông vỗ vỗ hai má của cô, ngón tay đi xuống dọc cái cổ mảnh khảnh, anh cúi đầu, ngửi mùi hương hoa lài duy nhất trên người cô, hai tròng mắt khinh mi, không khỏi ở bên tai cô ra tiếng.

Bên tai chợt vang lên hai chữ kia làm cho Đồng Niệm biến sắc, cô quay đầu đi, hung hăng cắn cổ anh.

.....

Thời tiết tháng năm, cỏ xanh hương thơm, hoa tường vi màu phấn hồng, nở rộ kiêu diễm, cành lá màu xanh biếc kéo dài ra tới mặt tường, men theo hàng rào màu trắng, thơm mát đẹp đẽ.

Lan Uyển, một biệt thự phong cách cổ điển châu Âu, trước sau chia làm hai căn, căn tiểu lâu phần sau là hoa viên xanh um tươi tốt, phần lầu chính khí thế to lớn, tường màu trắng kết hợp với mái ngói màu đỏ, cửa sổ hình tròn cùng với cổng cao và cái sân, tất cả đều hiện lên vẻ đẹp ung dung, quý phái.

Động tác của đám người hầu đầu vào đây, đem dọn sạch sẽ từng góc của biệt thự. Cầu thang nửa hình tròn từ trên lầu, một bóng dáng cao to đang đi xuống, người con trai hé ra khuôn mặt tuấn mỹ, ngũ quan rõ ràng, trời sinh tản ra một loại mỉa hoặc.

“Thiếu gia!” Đám người hầu thấy người đi xuống, nhất trí hạ thấp lưng dừng tất cả mọi việc cung kính chào.

Cánh tay trái của Lăng Cận Dương đang khoác áo tây trang, anh đưa tay sờ cả vạt ở cổ, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia sáng.

“Ba, chào buổi sáng.”

Ở giữa nhà ăn, Lăng Trọng kiểng chân ngồi, ông nghe tiếng con trai, khóe miệng lộ ra nụ cười ôn nhu. Khóe mắt đảo qua nhìn thấy một chỗ ngồi còn trống, thấp giọng hỏi: “Tiểu thư còn ở trên lầu.”

Lúc này đây không đợi Lăng Trọng mở miệng, người con trai ngồi đối diện đã nhếch môi, đôi mắt chim ưng hí híp: “Lại đi kêu một lần.”

“Vâng, thiếu gia.”

Người hầu quét mắt nhìn sắc mặt của anh, không dám trì hoãn, nhắc chân hướng về phía lầu.

Lăng Trọng bật cười lắc đầu, nghĩ thầm nha đầu kia thích ngủ nướng, ông nhủ mày nhìn đứa con trai, thấy áo sơ mi màu đen, được ủi kĩ lưỡng, trên cổ xuất hiện thêm một cái cà vạt.

Thấy con trai đeo cà vạt, Lăng Trọng hơi nhíu mày, trong lòng có chút kinh ngạc, đang muốn mở miệng thì nghe thấy động tĩnh truyền từ trên lầu xuống.

Tiếng bước chân từ trên lầu truyền tới, một cô gái mặc quần áo xinh xắn, xem ra chỉ khoảng mới hai mươi tuổi, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh xắn rất sống động trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mang theo tinh thần thanh xuân vô cùng rực rỡ.

Đồng Niệm cất bước đi đến trước bàn ăn, quét mắt nhìn người trước mặt, cô cúi thấp đầu, kêu: “Ba ba, chào buổi sáng.” Cúi xuống, trên mặt cô không có gì biến hóa, ngay sau đó lại thấp giọng nói: “Anh trai.”

Bữa sáng trên bàn, không vượt ngoài đều là thiên hạ của hai cha con, người tới lui đàm luận thời buổi kinh tế chính trị, cổ phiếu, còn có sách lược tranh đấu thương trường.

Đồng Niệm vẫn cúi đầu, im lặng ăn bữa sáng của cô, đối với lời nói trong đề tài bọn họ đang đàm luận, cô một chút cũng không hứng thú, thậm chí cũng lười tham dự.

"Niệm Niệm . . . ." Trên bàn cơm trọng tâm đề tài chấm dứt, Lăng Trọng đột nhiên quay đầu cười hỏi cô: “Con sẽ rất nhanh tốt nghiệp, có muốn ra nước ngoài học thêm

không?”

Ngón tay nắm dao nĩa cứng ngắc, Đồng Niệm ngẩn đầu, vừa nhìn người đàn ông đối diện, trong lòng ngẩn ra.

Khuôn mặt tuần tú của Lăng Cận Dương khẽ nâng lên, đôi mắt thâm thúy đảo qua mặt cô, anh bung sữa lên uống một ngụm, đối với đáp án của cô , tựa hồ hứng thú muốn phần.

Thu lại ánh mắt đang nhìn chăm chú, khoe miệng Đồng Niệm hiện lên một tia cười lạnh, cô quay đầu về phía Lăng Trọng, trầm giọng nói: “Không muốn, con chưa nghĩ tới việc học thêm”

Nghe được câu trả lời thuyết phục của cô, Lăng Trọng mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ cô, nói: “Cũng được, con gái học nhiều như vậy, không phải là chuyện tốt! Con là phụ nữ của nhà họ Lăng, có ba ba và anh trai, tương lai của con đã có chúng ta sắp xếp.”

Trong mắt Đồng Niệm không có nửa điểm ý cười, cô nhìn lên đồng hồ, nói: “Con đi học.”

Nhìn bóng dáng cô đi xa, Lăng Trọng mỉm cười, quay đầu nhìn đứa con trai, dặn dò: “Cận Dương, con không nên đối xử với con bé quá nghiêm khắc, con bé đã trưởng thành, tâm tư khó nắm bắt đấy!”

"Ba!" Đôi mày kiếm thâm thúy của Lăng Cận Dương nhíu lên, cười như không cười: “Ba yên tâm, con có chừng mực.” Theo sau, anh đứng lên, vẫn như thường lệ ngồi lên xe, lái khỏi biệt thự.

Thấy con mình nói như vậy, Lăng Trọng vẫn yên tâm, nhìn theo đứa con rồi đi, ông không khỏi mỉm cười đứng lên, đứa con này từ nhỏ đã kiêu ngạo, hiện giờ đang đảm nhiệm tập đoàn Lăng thị, như cá gặp nước, còn hơn chính mình năm đó, thật là có hơn chứ không có kém.

Lái xe đem cửa xe đóng lại, quay đầu nhìn người đàn ông phía sau, chỉ thấy ông đưa tay chỉ về phía trước, lái xe phát động xe, vững vàng rời khỏi biệt thự, rồi sa đó hướng về phía một chiếc xe màu đen có rèm che đuổi theo.

Tí tách ——

Trên núi thanh bình, vang lên hai tiếng xe va chạm, đột ngột rồi lại chói tai.

Đồng Niệm ngồi trong xe nghe được tiếng va chạm, sắc mặt biến đổi, quả nhiên tốc độ xe chợt giảm xuống dưới, lái xe nhanh chóng tấp vào ven đường, rồi sau đó cửa xe bị mở ra, cô tuy rằng không muốn, cũng không thể không xuống xe ngược lại ngồi vào trong chiếc xe đuổi theo.

Chờ cô ngồi vào trong xe, lái xe thành thạo đem màn chắn màu đen phía sau đẩy lên, lại vững vàng khởi động xe đi, mà chiếc xe lúc trước cùng theo một đường này đi sau, hiển nhiên đều là vô cùng thuần thực.

Sau xe mờ mịt, Đồng Niệm quay đầu nhìn bên ngoài cửa xe, biểu tình trên mặt không có gì, từ đầu đến cuối không nhìn người đàn ông ở bên.

Nhìn sắc mặt yên lặng của cô, Lăng Cận Dương mỉm cười, đem cô kéo vào trong ngực, anh cúi đầu, tới gần tai cô cười nói: “Còn giận sao?”

Cúi xuống, ý cười trong mắt anh càng sâu: “Tối hôm qua anh lại không có chiếm được tiện nghi?!”

Đồng Niệm quay đầu nhìn lại, nhìn ánh mắt của anh bỗng chốc lạnh lại: “Anh chiếm tiện nghi còn ít sao?”

Lăng Cận Dương theo bản năng đưa tay lên sờ soạng dưới cổ, nhấp môi nhỏ bé: “Em dám nói, em không chiếm tiện nghi?”

Nhìn anh trưng bộ mặt tà mị, Đồng Niệm chỉ cảm thấy ghen trong lòng, không muốn cùng anh cãi cọ loại vấn đề này, cô đơn giản hướng đầu ra ngoài

cửa sổ, không hề nhìn gương mặt gọi đòn của anh.

Xe vững vàng hướng đến học viện Kinh tế, Đồng Niệm do dự cũng không có rút tay nhỏ bé bị anh nắm chặt, quay đầu hỏi anh: “Sắp tốt nghiệp, các bạn học sinh muốn mở tiệc, em cũng muốn đi!”

“Không được!” Âm thanh trước sau trầm thấp của người đàn ông, lộ ra một cổ từ tính.

"Vì cái gì không được?"

“Bởi vì anh không muốn!” Anh bừa bãi bá đạo, luôn làm cho người ta không có đường phản bác.

Xe có rèm che màu đen ngừng ven đường, lái xe cho xe dừng im lặng chờ đợi, phía sau vẫn đi theo chiếc xe kia, lúc này lại cũng như đường cũ, giống như đã rất nhiều lần lặp lại.

Mắt thấy cô không nói lời nào, hai tròng mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, anh đưa tay nâng hàm dưới của cô, nhìn thấy sóng mắt bình tĩnh của cô, khuôn mặt tuần mỹ kia nở nụ cười: “Lại tức giận?”

Đẩy tay của anh ra, trên mặt Đồng Niệm biểu tình đậm đặc, thậm chí cả đáy mắt đều không có cảm xúc.

Giằng co như vậy, áp ức không hạ, Đồng Niệm mím môi, không muốn nhiều lời, bước xuống xe đóng cửa.

"Đồng Niệm!"

Trong không gian chật chội, Lăng Cận Dương bỗng dung mở miệng, giọng điệu lộ ra lạnh thấu xương: “Ngoan ngoãn nghe lời đừng chọc giận anh.”

Cảnh cáo như vậy làm cho cô không thể chống cự, từ trước đến nay lời anh nói, cô không có quyền phản kháng!

Ngón tay định đóng cửa của cô trắng bệch, Đồng Niệm cúi đầu, khóe mắt hiện lên một mảnh hàn ý, cô không quay đầu lại, thẳng bước xuống xe.

Không bao lâu sau, Lăng Cận Dương mỉm cười, anh đem màn chắn màu nâu hạ xuống, đuôi lông mày ở khóe mắt lạnh lùng hạ xuống, cả người toát ra khí lạnh, hồ hững lên tiếng: “Lái xe đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

Xe chạy, ánh mắt người đàn ông mát lạnh, khuôn mặt tuần mỹ ở dưới ánh nắng mặt trời thấp thoáng, giờ tay hay nhấc chân đều toát ra một sự tao nhã.

Lăng Cận Dương tùy ý quay đầu, cũng không nghĩ muốn dừng tới, chỉ nghe anh "aa" một tiếng, sắc mặt thay đổi.

Đưa tay đem tháo cà vạt xuống, cởi bỏ áo sơ mi, ngón tay vuốt qua lại phía cổ bên phải, đầu ngón tay lướt qua nơi hơi đau đớn.

Ánh mắt sâu thẳm xuyên thấu qua kính, rõ ràng nhìn thấy dấu răng ở cần cổ, vết cắn rất sâu, còn rướm màu đỏ của máu.

Ngón tay chạm vào nơi ái muội, đáy mắt Lăng Cận Dương dần dần trầm xuống, anh hít một hơi, bên tai tựa như còn lưu lại hơi thở gấp gáp của cô tới qua.

Đồ không có lương tâm, có thể hung ác như vậy còn dám nói không chiếm tiện nghi của anh?!

Học viện Kinh tế được xem là trường học hàng đầu của cả nước, nơi này toàn con em nhà quyền quý. Sau tiếng chuông tan học, Đồng Niệm cất bước hướng ra cửa, di động trong túi vang lên, cô đưa mắt nhìn chiếc xe có rèm che màu đen đối diện, không có lấy điện thoại ra.

Lái xe thấy cô đi tới, vội vàng mở cửa xe ra, Đồng Niệm nhìn đám người âm ỉ phía sau, nhin không được hỏi: “Thiếu gia đêm nay mấy giờ về?”

Lái xe không có giấu diếm, đem tin tức biết được nói cho cô: “Thiếu gia đêm nay xã giao nói là không cần chờ cậu.”

Đồng Niệm gật gù đầu, sắc mặt như thường, nói: “Tôi hôm nay có tiết học thêm, tới đến đón tôi.”

Lái xe cũng không có hoài nghi, cung kính gật đầu: “Vâng, tiểu thư.”

Trên đường trở lại trường, Đồng Niệm lấy di động còn rung ra, khóe miệng gọi lên ý cười: “Mạch Mạch, tớ lập tức qua đó, các cậu chờ tớ.” Đêm nay các thể hệ kinh tế tụ hội ở quán bar, cô không muốn về nhà.

Chương 2: Không Nghe Lời

Mê Sắc, là chỗ ăn chơi nổi danh của thành phố, một phần lầu nổi liền kín kẽ, độc lập hiện ra, mặt phía trên là hội quán hưu nhân, đa dạng chủng loại, cần cái gì thì có cái đó.

Nơi đây đều là phương tiện tiên tiến, đồng thời có tính bảo mật cao, cho nên nhiều người quyền cao chức trọng chọn nơi đây làm địa điểm tiêu khiển.

Học sinh ở học viện kinh tế đa phần là có gia cảnh giàu có đồng đức, đi học cũng là vì ngày sau kế nghiệp gia tộc, đêm nay bọn họ lựa chọn địa phương giải trí tự nhiên sẽ là nơi này không cần phải suy nghĩ nhiều.

Không gian lầu một rất lớn, thiết kế hình cung, cũng đủ lớn để náo loạn, có người ra mặt đem bao hết lầu một, không được cho khách bên ngoài vào, chỉ có ghế ở lầu hai còn trống, không thể đặt trước vì bình thường có vài người lớn tuổi tới.

Đêm nay Mê Sắc vẫn huyền ảo như trước nhưng dòng người không tấp nập nữa, chỉ là một màu sắc con nhà quý tộc, trường hợp này không phải cứ có tiền là có thể tham dự, cho dù là người giàu có cũng phải phân chia giai tầng.

Lầu hai có bảy gian phòng bao, sắp thành hình chữ U, dựa theo giai cấp để phân chia, cấp bậc màu đỏ được để ở cửa chính, rất chói mắt.

Cửa chính, giống như khí thế của một bậc đế vương, một người đàn ông ngồi đó, rất vương giả, trong tay anh ta có quyền lợi và tài phú, khiến cho anh ta có sự tự cao của đại tư bản, từ trước đến nay chỉ có anh ta nói phải, không có sai, đó chính là Lăng Cận Dương.

Trong phòng bao xa hoa, ngón tay người đàn ông đang nắm ly thủy tinh, cổ tay mềm mại với rượu hồng, nổi lên một mảng sáng óng ánh.

Đèn thủy tinh tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, vòng quanh khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông, anh nhấp rượu, đầu lưỡi mị hoặc phun ra nuốt vào, trời sinh tà mị, đủ để lấy lòng hàng vạn nghìn người phụ nữ.

Cửa phòng bao bị người ta đẩy ra, trước sau hai người đi vào, mọi người thấy họ đến muộn, tự nhiên âm thanh vang lên không ngừng.

“Đêm nay Nhị thiếu làm chủ, các người dám đến muộn, phạt rượu tất cả!”

Lời vừa nói, có người đã uống sáu ly rượu đầy, không có chút chần chừ.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía Lăng Cận Dương, thấy khóe miệng anh mỉm cười, hiển nhiên không có ý ngăn cản, cũng không có chút kiêng nể gì. Mọi người đều biết rõ, Lăng Cận Dương đứng hàng thứ hai ở nhà, là một quý nhân vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Người đi vào đầu là Trữ Tuấn không phục, quát: “A Thác so với tôi trẻ hơn, ánh mắt các người như vậy là sao chứ?”

“Ít nói nhảm!” Mọi người phản bác lại anh ta, bảy miệng tám lời nháo lên: “Hai người đừng nghĩ trốn, muốn các anh phục vụ hay là tự mình làm?”

Vừa mới đi vào phòng, mặt Quyền Yến Thác vẫn bình tĩnh không có nói chuyện, mím môi bụng ly rượu lên, một hơi đem cạn ba chén.

Trong đám người một âm thanh huyết gió vang lên, cười nói: “A Thác đã chịu phạt, Trữ thiếu gia còn chưa nhận thức được sao?”

Vừa thấy trận thế này, Trữ Tuấn biết không tránh khỏi, chỉ có thể kiên trì cầm ly rượu, toàn bộ uống cạn.

Phía ghế sofa da màu đen, Lăng Cận Dương khẽ mỉm cười, nhìn bọn họ vui đùa ầm ĩ, cũng không nói lời nào, biểu tình lạnh nhạt.

Phạt rượu xong, lúc này mới có người phác giác ra chuyện có chút không hợp: “A Thác, tiểu tâm can của cậu đâu, sao lại một mình tới đây?”

Vừa dứt lời, Quyền Yến Thác lạnh lùng ngăn đầu, ánh mắt giống như băng, làm cho người ta nhìn cũng sợ hãi.

THấy biểu tình của anh ta như thế mọi người ý thức được không ổn, lập tức cầm miệng. Vị thiếu gia này tính tình mọi người đều rõ, đó là con hổ nhỏ không chạm vào được!

Những người đó đều tự chơi đùa, trong lòng ôm mỹ nhân, dáng người xinh đẹp liên tiếp yến oanh không dứt bên tai.

Trữ Tuấn náo loạn với bọn họ một hồi, sau đó đi thẳng tới, ngồi bên cạnh Lăng Cận Dương, hướng về phía sau cửa sổ thủy tinh chỉ chỉ: “Vừa đi lên tôi có gặp em gái cậu, không tệ lắm, bộ dáng có vài phần giống cậu!”

Đôi mắt đang nhắm của Lăng Cận Dương bỗng mở ra, bình tĩnh quay đầu theo hướng cửa sổ trong suốt nhìn xuống. Các cửa sổ ở phòng bao đều được thiết kế thủy tinh, trên lầu có thể nhìn thấy mọi thứ dưới lầu.

Ánh mắt anh hướng ra ngoài, trên đài cao hình tròn, ngọn đèn mờ ảo, phía sau của một bóng dáng, đang giơ tay nhắc chân, rất linh hoạt, nhất là tóc của cô theo tiết tấu âm nhạc mà tung bay, tạo thành những đường cong.

Những tiếng thét chói tai dưới đài cao, tiếng huyết gió không ngừng, tiết tấu cao vút lôi kéo đã tính trong đáy lòng mọi người, hơn nữa thân thể mềm mại của mỹ nữ rung theo tiếng nhạc càng làm cho người ta hưng phấn gấp trăm lần.

Đồng Niệm vài năm ở trường học đều rất bận, tuy diện mạo xinh đẹp của cô nhưng ngại quan hệ của cô cùng nhà họ Lăng nên các hoa hoa công tử cũng không dám theo đuổi cô, dù sao cũng coi như cô là người nhà của nhà họ Lăng.

Mà cô như vậy là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy, dự niệm trong lòng các chàng trai bắt đầu rục rịch!

Phòng bao cách âm tốt, tuy rằng không nghe được huyền não dưới lầu nhưng cũng có thể đoán ra.

Lăng Cận Dương chậm rãi quay người lại, ngón tay bắt ly rượu, trên mặt anh không có vẻ biến hóa gì, khóe miệng nở một nụ cười, ý cười không để trong tâm mắt.

Chung quanh âm thanh trêu đùa không ngừng, Quyền Yến Thác lấy điện thoại cầm tay ra nhìn sau đó không kiên nhẫn đứng lên, nói với Lăng Cận Dương: “Đi trước!”

Lăng Cận Dương gật gù đầu, không có hỏi nhiều, thấy nét mặt bình tĩnh của cậu ta khi rời đi, trong lòng mơ hồ cũng đoán ra được chuyện gì.

Không bao lâu sau, Lăng Cận Dương ngửa đầu uống cạn rượu trong tay, nói bên tai Trữ Tuấn vài câu rồi đứng dậy rời đi.

Lái xe đã sớm đợi ở ngoài cửa lớn, lúc này nhìn thấy anh đi tới, vội mở cửa xe ra chờ anh ngồi vào sau bình tĩnh chờ phân phó.

Bóng tối sau xe, sắc mặt Lăng Cận Dương có vẻ lo lắng, đôi môi khẽ nhếch lên, đáy mắt đầy hàn ý: “Phá cái đèn ở giữa quảng trường xuống.”

Lái xe hơi chần chừ, nhanh chóng cầm điện thoại, nghe theo chỉ thị của anh.

Không quá ba phút, ngọn đèn ở ngã tư đường đột nhiên tắt, không còn chút sáng. Lăng Cận Dương đưa tay xoa xoa mi tâm, khóe mắt đảo qua rất sắc bén, thanh âm lạnh lùng nói: “Về nhà.”

Chiếc xe màu đen có rèm che vững vàng rời đi, hướng về phía biệt thự giữa núi, đêm nay nhất định sẽ phong ba.

Thời điểm Đồng Niệm trở lại biệt thự, đèn phía trước đã muốn tắt, cất bước về phía phòng nhỏ phía sau đi tới, nơi đó là chỗ ở của cô, đương nhiên không chỉ có mình cô.

THâm lòng tơ trải dưới chân, Đồng Niệm đi lên lầu hai, cô đang muốn rẽ qua thì bất gặp bóng người, đôi mắt lợi hại kia cho dù trong đêm tối cũng có thể lóe sáng như vì sao.

Không khí phảng phất mùi thuốc lá, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, không kịp nói chuyện chỉ thấy đốm lửa chột lóe, bên trái má cô như có cảm giác kim đâm.

Ngón tay thon dài của Lăng Cận Dương cuộn lên, chuẩn bị đối mặt với cô, đem đầu thuốc lá hung hăng ném, về mặt âm lãnh của anh, đáy mắt lộ ra hàn ý, hơi thở tàn mát mùi vị nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bức Bách

Đập vào mặt cô là ánh lửa nơi đáy mắt, Đồng Niệm căn bản không có phản ứng lại, hai má nóng như bị bỏng tàn thuốc, theo bản năng cô lùi về sau, bên mặt trái vẫn còn đau.

Người đàn ông đối diện tao nhã đứng lên, sự lạnh lẽo dâng trào, ánh mắt xuyên thấu lòng người: “Không nghe lời thì sẽ thế nào?”

Đồng Niệm đưa tay lên sờ mặt bị phỏng, đôi mắt tĩnh mịch nhìn về phía anh, không có trả lời.

Thấy cô không nói lời nào, khóe miệng Lăng Cận Dương tươi cười càng thêm thâm trầm, anh nghiêng người đi qua cô, đưa tay nắm cằm của cô, thanh âm chột thấp đi: “Có đôi khi anh hoài nghi, đến tận cùng em và anh có chấp hay chính em mới là người cố chấp?”

Những lời này tựa hồ đâm xuyên vào lòng cô, Đồng Niệm giận dữ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng, trừng mắt nhìn anh: “Buông tay!”

Người đàn ông dĩ nhiên không nghe theo, cánh tay dài của anh lôi kéo cô, đem cả người cô ôm vào trong ngực, ương ngạnh giam cầm: “Buông tay?!”

Ngón tay hơi lạnh của Lăng Cận Dương xoa xoa hai má của cô, sau đó dừng lại một chút, đầu ngón tay linh hoạt theo cổ cô đi xuống, sự đụng chạm theo sự mềm mại thương thức trong bàn tay anh, trần trọc vuốt ve.

Đồng Niệm bị anh ôm vào trong ngực không thể động đậy, thân thể giãy dụa cọ xát, cô có thể cảm giác được người đàn ông phía sau, thân thể rõ ràng có biến hóa, xúc cảm on bên hông làm da đầu cô tê rần, sắc mặt chợt tái nhợt.

Thân hình mềm mại, thơm ngát trong lòng khiến cho đáy mắt Lăng Cận Dương đục lại, phác thảo đôi môi nhỏ lạnh lẽo của cô, động tác không ngừng đồng thời cố ý nắm chặt eo của cô, ngậm lấy vành tai cô, âm thanh tà ác vang lên: “Vậy em nói xem, trước tiên bắt đầu từ nơi nào thì tốt?”

Anh mặt dày vô si như vậy, Đồng Niệm không chịu nổi, cô giãy dụa mạnh hơn, sắc mặt xanh mét: “Lăng Cận Dương, anh buông tay ra, buông ra!”

Mất thấy cô giãy dụa trong ngực mình đầy hưng phấn, Lăng Cận Dương chẳng thèm đá động, cho đến khi cô thở hổn hển, anh mới lười nhác dùng lực xoay cả người cô lại, mặt đối mặt ôm cô vào ngực.

Hai tròng mắt tối đen của người đàn ông sáng rực như sao, khẽ nhếch môi, cúi đầu ôn nhu hôn môi mềm mại của cô, giọng rất nhẹ: “Anh không thích em quá anh như vậy!”

Không thích?!

Sắc mặt Đồng Niệm đột nhiên biến đổi, cô nheo mắt lại nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, cười lạnh rồi áng chừng nhấc chân lên, ghé vào lỗ tai anh chậm rãi nói: “Anh trai...”

Nhưng một giây sau, sắc mặt Lăng Cận Dương đột nhiên thay đổi, đem cô đặt lên chỗ tay vịn cầu thang, làm cho cô đưa lưng về phía mình, bày ra một loại tư thế khuất nhục.

"Đồng Niệm!" Anh cúi đầu mở miệng, giọng điệu lãnh tới cực điểm: "Em định làm cho anh tức giận phải không?"

Nửa người trên bị anh đặt ở trên cầu thang, Đồng Niệm đau đớn nhíu mi, cô muốn mở miệng thì cảm giác người đàn ông phía sau đang dùng thân áp chế. Ngay sau đó một cơn đau tràn tới môi, hơi thở của anh tràn tới.

Trong miệng tràn đầy mùi thuốc lá, lại pha với bạc hà tươi mát, đó là hương vị độc của người đàn ông này. Ngón tay anh dùng sức, bắt hàm của cô mở ra, tùy ý đưa cái lưỡi linh hoạt vào cắn quết khắp miệng cô, tận hưởng hương vị ngọt ngào của cô.

Đầu lưỡi anh bị cắn đau, Đồng Niệm không mở miệng kêu lên được, trán toát ra một tầng mồ hôi mịn, trong lòng dâng lên ngọn lửa tức giận, hai tay sờ loạn, níu tóc anh.

"Ah ——"

Lăng Cận Dương bị đau nên buông cô ra, dùng lực cưỡng chế hai cổ tay của cô lại, bắt lấy đặt chéo sau lưng cô, anh lại đem người cô xoay lại, lại đặt cô ở chỗ tay vịn cầu thang như cũ, nhìn chăm chăm cô, trong mắt con giận sôi trào.

Đồng Niệm không hề sợ hãi ánh mắt đó, cô còn muốn tiếp tục giãy dụa lại nghe thấy tiếng nói âm trầm của anh: “Em dám động đậy một chút thử xem!”

Anh cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú lộ ra đầy ngoan độc, chậm rãi tới gần cô: “Em còn dám động nữa, anh liền ném người nhà em xuống biển, cho em sống không thấy người, chết không thấy xác!”

Tâm Đồng Niệm chợt căng thẳng, cô cắn môi, vẻ mặt như muốn phản kháng. Ở thời điểm cô thất thần, làn váy dưới người cô bị anh thô bạo vén lên, nương theo mà tiến tới còn có âm thanh vải bị xé nghe rất chói tai.

Thân thể đột nhiên bị va chạm, làm cho cô đau đớn kêu lên một tiếng, cô nhũn mảy, thừa nhận anh xâm chiếm, chua xót và đau đớn tràn ra ở nơi sâu nhất thân thể.

Thời điểm anh muốn cô, cho tới giờ cô đều không thể phản kháng lại, có giãy dụa nhiều cũng vô ích.

Thân thể đơn bạc của Đồng Niệm chống đỡ lực đạo cường hãn của anh, bị ép buộc không biết phải làm sao, cô chỉ có thể vịn vào bờ vai anh, thân thể hai người điên cuồng dây dưa, khóe mắt cô nhìn ở gian phòng phía xa, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười châm chọc.

Cô và anh ở gian phòng nhỏ phía sau biệt thự, tuy rằng phòng nhỏ nhưng cũng thông với lầu chính ở phía trước, nhưng mặt sau hoàn toàn bị ngăn cách, anh để cô ở đây cũng không có ai dám nhiều lời. Mà mỗi năm, chính cô chủ động yêu cầu anh ở lại đây, đây không phải là làm ra vẻ như bị ép buộc sao?

Tầm mắt mơ hồ, khóe mắt Đồng Niệm ảm đạm khó chịu, tựa hồ như có cái gì đó sẽ rơi xuống. Cô khép mắt, ngăn mình không nhìn hình ảnh thối nát này, trước mắt dần dần hiện ra một đôi mắt ôn nhu, cô nhận không được muốn tiến tới chạm vào, nhưng cuối cùng lại thành hư không, một đi không trở lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm Đồng Niệm mở to mắt, trong đầu vang lên on gong, cô xoa xoa huyệt thái dương rồi ngồi dậy, nhìn thấy căn phòng như cũ, vẫn treo cái rèm rất nặng.

Ngoài cửa người hầu nghe thấy động tĩnh, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào: “Tiểu thư, cô rời giường sao? Thiếu gia nói thân thể cô không thoải mái, không để

cho chúng tôi đánh thức cô.”

Đồng Niệm cau mày, thanh âm khan khan hỏi: “Máy giờ rồi?”

“Mười giờ.”

Ngón tay xoa trán một chút, cô quay đầu nhìn đồng hồ báo thức, quả nhiên đã mười giờ, may mắn hôm nay không có tiết học.

Đồng Niệm xốc chăn lên bước xuống giường, thắt lưng và giữa hai chân đau đớn, cô xoay người đi đến phòng tắm, đối diện với gương, cô sờ sờ mặt mình, nơi đó còn chút đỏ, nhưng không đáng ngại lắm.

Sửa sang bản thân, Đồng Niệm đi đến phía trước cửa sổ, cô đưa tay đẩy cửa sổ ra, không khí trong lành thổi vào mặt, làm cho tâm tình đang lo lắng của cô trở nên nhẹ nhõm.

Trong hoa viên dưới lầu, cây cỏ xanh tươi, cây tường vi nở rộ đầy màu sắc, rất sắc sỡ, hương thơm của hoa như thấm vào ruột gan.

Đồng Niệm dựa vào cửa sổ, hít một hơi thật sâu, chân mày giãn ra, không nghĩ một tiếng cười dễ nghe lọt vào tai, âm thanh kia không xa lạ, làm cho cô nhất thời nhăn mày, bước nhanh xuống lầu dưới.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Không Có Chỗ Trở Về

Phòng khách phía ngoài hành lang gấp khúc, một bóng dáng xinh đẹp, tóc ngắn ngang vai, dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú toát ra vẻ rực rỡ.

Mà người đàn ông đối diện cô gái, chỉ tùy ý ngồi ở giữa cái ghế mây, trên mặt ý cười ôn hòa, làm cho cô gái hoa chân múa tay sung sướng đến nỗi trên mặt ửng đỏ.

Từ đầu đến cuối, Lăng Cận Dương đều không mở miệng, anh như vậy là đang có tâm sự, có thể khiến cho anh ngồi đó, càng nói càng vui về từ đầu đến cuối không có chút nào tê ngắt.

“Chị!” Cô gái tính trẻ con nghe được tiếng bước chân liền quay đầu, mặt đỏ ửng, thanh âm không ngọt ngào mấy.

Đồng Niệm ngẩng đầu, con ngươi đen nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, thấy anh cười nhún vai, lộ ra vẻ mặt vô hại. Đồng Niệm hiểu được anh cười như thế có bao nhiêu dối trá trong đó.

Quét mắt nhìn qua em họ, Đồng Niệm mím môi hỏi: “Đến đây có việc gì sao?”

Cô gái nhỏ thân mật chạy tới, kéo cánh tay của cô, giọng rất ôn nhu: “Ba mẹ nói chị về nhà ăn cơm, họ nhớ chị.” Cô gái nói lời này biểu tình rất tự nhiên, nhất là bộ dạng ngây thơ ấy.

Nhớ cô?!

Trong lòng Đồng Niệm cười lạnh, chú thím từ trước đến nay lúc có chuyện gì mới nghĩ đến cô mà thôi! Bất quá trong lòng cô nghĩ như vậy, trên mặt không lộ rõ cảm xúc gì, dù sao bọn họ cũng là người nhà cô, luôn luôn có sự ràng buộc bên trong.

Cô rút cánh tay bị kéo về, Đồng Niệm cất bước đi sau đó đột nhiên dừng lại xoay người nhìn chằm chằm người phía sau hỏi: “Em nói xong rồi sao còn chưa đi?”

Cô gái trẻ đang muốn bước tới bên chỗ người đàn ông bỗng nhiên nghe nói thế, mặt cô gái cứng đờ, sợ sệt đứng tại chỗ.

“Có khách sao?” Lúc này Lăng Trọng cười đi từ trên lầu xuống.

“Chú!” Cô gái trẻ nhanh chóng thu hồi sự xấu hổ trên mặt mình, cười chào hỏi.

Tiếng kêu của cô gái làm cho sắc mặt thanh tú của Đồng Niệm chợt biến đổi, sắc mặt cô càng thêm khó coi.

“Tâm Tâm đến à?” Lăng Trọng nhìn người trước mặt, khóe miệng nở nụ cười, ông thực sự thích những đứa trẻ có tính cách trẻ con trong sáng. “Ồ lại dùng cơm trưa?”

Cô gái trẻ hơi chán chừ, đang nhìn Đồng Niệm sau đó nheo mắt lại bất đắc dĩ từ chối: “Đạ thôi ạ, lần sau cháu ở lại!” Cô xoay người cười với Lăng Cận Dương, thẹn thùng nói: “Chủ, anh Cận Dương, con về trước!”

Lăng Trọng cười gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, mà Lăng Cận Dương đã muốn đứng lên, rất có ý tứ tiễn cô ra ngoài cửa lớn biệt thự.

Đồng Niệm không nói thêm gì, nói với Lăng Trọng một tiếng rồi xoay người đi lên lầu. Cô đứng ở cửa sổ lầu hai nhìn về hướng cửa lớn, ngo ngắc thẳng đến khi ở phía sau vang lên tiếng bước chân nặng nề.

“Con bé vẫn còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu.” Cho dù không cần quay đầu lại, Đồng Niệm cũng biết người đến là ai.

“Nhỏ?”

Lăng Cận Dương nghiêng người dựa vào ván cửa, đôi mắt thâm thúy lóe ra ý cười: “Con bé hiểu nhiều hơn em, cũng xem là con nít sao?”

Ánh mặt trời chiều buông xuống, Đồng Niệm xoay người nhìn anh, cặp mắt âm trầm của người đàn ông đứng đó sâu không thấy đáy, làm cho ngực cô khó chịu: “Con bé là người nhà, là người thân của em.”

Khỏe miệng Lăng Cận Dương mỉm cười, anh nhướn mi nhìn cô, trầm giọng nói: “Đồng Niệm, em nghĩ nhiều quá.”

“Tốt nhất là như thế!” Đồng Niệm theo dõi ánh mắt của anh, không có chút lảng tránh.

Lăng Cận Dương cười khẽ, nụ cười của anh hay thay đổi, anh cái gì cũng không có nói, xoay người xuống lầu.

Nhìn bóng dáng anh đi xa, Đồng Niệm lần thứ hai xoay người nhìn ra phía ngoài cửa sổ, có đôi khi cô thật sự hi vọng là do chính cô nghĩ nhiều, nhưng đối phương là Lăng Cận Dương, cô không thể không xúc lại mười phần tinh thần.

Một ngày học khá nhẹ nhàng, buổi tối cũng không có học thêm, như thường lệ Đồng Niệm ngồi trên xe, rồi trường học về nhà. Cuộc sống đại học vài năm nay, cô chưa bao giờ chân chính hưởng thụ nó, chiều nào học xong các bạn học tập năm lớp ba túm tụm cùng nhau tận hưởng cuộc sống thanh xuân tuổi trẻ của họ chỉ có cô một mình, một mình ngồi trên chiếc xe đó trở lại nhà họ Lăng.

Bởi vì Lăng Cận Dương không cho phép, cho nên cô cũng không có lựa chọn nào khác.

Biệt thự nhà họ Lăng, được xây dựng ở giữa sườn núi, phong cảnh thật tốt dựa vào non nước. Lúc trước mảnh đất này là của hồi môn của mẹ Lăng Cận Dương, bởi vì tên của bà có một chữ Lan nên sau này xây lên biệt thự, Lăng Trọng gọi nơi này là Lan Uyên.

Chiếc xe Mercedes màu đen chậm rãi dừng ở cửa biệt thự, Đồng Niệm nhìn chằm chằm tấm biển có khắc chữ vàng thật to, con người đen tuyền chợt lóe, khỏe miệng cực lạnh. Nếu vợ chồng tình thâm vì cái gì sau khi vợ mình qua đời không sống một mình quãng đời còn lại, vì cái gì kết hôn cùng mẹ của cô, đây là tình yêu mà những người đàn ông hay nói đó sao?!

Tình yêu, ở đáy lòng của bọn họ, đến tận cùng thứ gì là giá trị?!

Hai bên sân biệt thự trồng cây ngô đồng giống của Pháp, thân cây thẳng tắp, trải qua chăm sóc tỉ mỉ cành lá xum xuê, che lấp ánh mặt trời. Đồng Niệm cất bước ra khỏi xe, xa xa nhìn thấy ở cầu thang chỗ cửa lớn, một bóng dáng màu nâu đang nằm úp, nghe được tiếng bước chân của cô, nó cọ cọ đứng lên, không ngừng vẫy đuôi với cô.

“Rella...” Đồng Niệm hạ thấp người, đưa tay vuốt vuốt đầu lông xù của nó, miệng nở nụ cười. Rella là một con chó Teddy, năm nay nó ba tuổi, huyết thống thuần khiết.

"Ngô, ngô. . . . ."

Rella loạng choạng vẩy vẩy đuôi, làm nũng với cô, nó hơi nâng đầu trừng mắt đen bóng nhìn cô, làm cho tâm người có thể mềm yếu.

Đồng Niệm mỉm môi cười cười, ôm Rella vào trong ngực, sờ sờ cái đuôi tròn tròn của nó, về mặt vô cùng dịu dàng. Lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy nó là lúc Rella vừa mới được sinh không bao lâu, cô luyến tiếc không nỡ bỏ nó, sau đó lại giữ nó lại. Sau này cô đặt tên cho nó là Rella, mà cái tên này phát âm trong tiếng Anh gần giống từ Cinderella

“Bé cưng.” Đồng Niệm cúi đầu, khỏe miệng mỉm cười, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, ngón tay vỗ vỗ cái cằm của nó: “Mày không vui sao?”

Rella ở trong lòng cô như hiểu được tiếng của cô, nó lắc lắc đầu hướng về phía phòng khách, miệng cứ kêu ô ô.

Đồng Niệm ngẩng đầu nhìn về phía phòng khách, chỉ thấy bên trong có nhiều người, đó là lúc gặp mặt tề tựu của nhà họ Lăng, mỗi tháng có hai lần như thế. Bên trong truyền ra tiếng cười vui vẻ không ngừng, mỗi gương mặt đang cười kia đều có dán nhãn người nhà họ Lăng.

Bầu không khí như vậy xác định người ngoài không thể dung nhập, mà cô và Rella tự nhiên phải tránh xa.

Đồng Niệm nhìn ánh trời chiều, khỏe mắt lướt qua một tia âm đạm, cô đứng lên, hướng về phía cửa lớn đi ra ngoài.

Cửa sổ sát đất phòng khách, bóng dáng cao to đang nhìn cô đi xa, nhàn nhạt nhếch môi, trong mắt Lăng Cận Dương lộ ra vẻ u ám.

Đứng ở bên cạnh xe, ánh mắt Đồng Niệm âm thầm dừng ở ánh đèn đường phía xa, ngay cả cô cũng không tưởng tượng được giờ phút này cô có thể đi nơi nào đây?

Cau mày do dự thật lâu, Đồng Niệm mới bảo lái xe lái xe đi, tuy rằng người nhà cô làm cho cô thất vọng nhưng dù sao họ cũng là người thân, mà nhìn tình cảnh này cô cũng nhớ đến họ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Là Anh Nợ Tôi

Nhận được điện thoại, nhà họ Đồng lại bắt đầu chuẩn bị. Thời điểm Đồng Niệm đến, sắc trời đã tối sẫm, cô từ xa đã nhìn thấy chú của cô Đồng Chấn Thanh ở ngoài cửa chờ mình, thấy cô xuống xe, khuôn mặt tươi cười chào đón: “Niệm Niệm đã về!”

Đồng Niệm nhìn ông ta, cũng không nói thêm gì, đi theo ông ta lên lầu. Trong phòng khách, đồ ăn đã mang lên lầu, mùi thơm bay nghi ngút, thím thấy cô về, cũng cười vui vẻ: “Ôi, Niệm Niệm về nhà, mau đến đây ngồi đi, thím làm đồ ăn con thích đây.”

Không khí như vậy Đồng Niệm cũng không nở cự tuyệt, cô ngồi vào trước bàn ăn, nhìn đồ ăn trên bàn thật đúng là những món cô thích.

Khi nói chuyện, tất cả mọi người ngồi trên bàn, Đồng Chấn Thanh trừng mắt cúi đầu không nói chuyện đàn bà, dùng sức khụ khụ, Khả Tâm cầm cuốn sách đùa nghịch.

Thím liếc mắt nhìn con gái mình, nhắc chân đạp cô một cái, lúc này mới làm cho cô gái nhỏ tình nguyện gọi: “Chị!”

Đã sớm quen thái độ của Khả Tâm, Đồng Niệm không tức giận, thím gấp đồ ăn vào chén cho cô, cô cười nói: “Nói đi, có chuyện gì sao?”

Thấy cô chủ động hỏi, thím không làm ra vẻ nữa, trực tiếp mở miệng: “Niệm Niệm à, Tâm Tâm không thích đọc sách, con bé cũng không giống con từ nhỏ đã thích đọc sách, con xem có thể nói với Lăng thiếu gia giúp em gái con một công việc tốt?”

Thích đọc sách?!

Đồng Niệm cười cười tự giễu, cô trước kia liều mạng đọc sách vì người trong lòng, hiện tại đọc sách vì cô muốn rời khỏi gia đình kia sớm một chút!

Đồng Niệm buông đôi đũa trong tay, cô nhú mày nhìn em họ đối diện hỏi: “Em cảm thấy công việc nào có tiền đồ?”

“Minh tinh!” Khả Tâm lập tức hứng khởi ra vẻ, một chút cũng không thêm che dấu mà nói thẳng: “Em muốn nổi tiếng!”

Hai người con gái của nhà họ Đồng sinh ra đều xinh đẹp, Khả Tâm năm nay mười chín tuổi, lại trở mã đầy đặn sớm mong muốn làm người mẫu.

Cúi đầu nhìn đồ ăn trong chén, Đồng Niệm đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn chú, âm thanh lạnh lùng nói: “Các người muốn đưa con gái mình cho người ta sỉ vả sao?”

Mặt Đồng Chấn Thanh biến sắc, cảm giác có chút không nhịn được, ánh mắt trốn tránh cúi đầu không nói câu nào.

“Đồng Niệm, chị đừng có mà quá đáng!”

Nghe lời như thế, Khả Tâm tức giận, cô cầm gạt đập bàn, lớn tiếng quát: “Dù thế nào, chị quyền rũ Lăng Cận Dương ngay cả cho tôi một cơ hội không được sao?”

Bốp——

Một bạt tai xẹt qua, Khả Tâm bụm mặt, không dám tin là Đồng Niệm ra tay đánh mình.

“Chị dựa vào cái gì mà đánh tôi?” Ánh mắt hung ác của Khả Tâm nhìn Đồng Niệm, đưa tay định tát lại cô nhưng mẹ của cô ta ngăn lại: “Mẹ đừng can con, chị ta có tư cách gì đánh con chứ?”

Sắc mặt của thím trầm lại, bà giữ chặt con gái mình, giọng điệu thấp nói: “Nói thế nào chúng ta cũng là người nhà, sao con lại đánh em?”

Đồng Niệm nhẹ nhàng cười, bàn tay cô run run lên, khóe mắt hiện lên sự lạnh lẽo: “Thím, chúng ta đương nhiên là người một nhà, nếu không cái nhà này thím cũng không thể trụ được tới bây giờ.”

Lời của cô làm cho sắc mặt thím cứng đờ, khóe miệng hiện lên sự xấu hổ. Hiện giờ cả bọn họ ở ngôi nhà này được là nhờ cha của Đồng Niệm để lại, là tài sản của Đồng Niệm cô.

“Khả Tâm!” Đồng Chấn Thanh bình tĩnh đứng lên, chỉ vào con gái quát: “Cái con nhỏ này sao mày dám nói chuyện như thế với chị mày? Không biết lớn nhỏ?”

Ông trách mắng con gái mình nhưng Khả Tâm không hề chịu thua, ngồi hằm hằm hừ hừ.

Đồng Niệm cũng không để ý tới cô ta, nói với vợ chồng họ Đồng: “Hai người quản giáo nó không tốt, hôm nay con thay hai người giáo huấn nó.” Cô nhìn chăm chăm Khả Tâm, giọng điệu đột nhiên trầm lại: “Trong lời nói hôm nay của em nếu có can đảm nói trước mặt Lãng Cận Dương thì nói đi, bảo anh ta giúp em, có phải cái tát kia quá đơn giản không?”

Khả Tâm biến sắc, trong lòng tự nhiên rõ những điều chị họ nói, cái gì nên nói và không nên nói. Đồng Niệm lớn hơn cô ba tuổi nhưng vận mệnh hai người lại hoàn toàn trái ngược, tuy rằng đều là phụ nữ nhà họ Đồng nhưng sau khi bác trai của cô qua đời thì bác gái lại có thể mang theo cô ta đến nhà họ Lãng? Càng nghĩ càng tức giận, mẹ của cô ta chết cô ta lại ở lại nhà họ Lãng, hưởng thụ cuộc sống sung túc mà nhà họ Lãng mang cho.

Từ nhỏ đến lớn số mệnh của Đồng Niệm luôn tốt hơn cô, cho nên cô ghen tị, rất ghen tị!

Náo loạn một hồi, thần sắc mỗi người đều khác nhau, thím cô lại nở nụ cười tươi trên mặt, nói lấy lòng: “Niệm Niệm, con đừng chấp nhất Khả Tâm, nó không hiểu chuyện!”

Đồng Niệm không muốn cùng bọn họ tiếp tục hư tình giả ý (diễn kịch hòa hợp), cầm lấy túi xách đi ra ngoài không để ý đến thím cô ở phía sau cố giữ cô lại.

Thời điểm đến dưới lầu, Đồng Chấn Thanh vẫn đuổi theo cô, áy náy nói: “Niệm Niệm, Khả Tâm bị chú nuông chiều quá nên hư, con đừng để trong lòng.”

Đứng ở cửa, Đồng Niệm ngửa đầu nhìn ngôi nhà, trong lòng cảm xúc rối bời. Cô quay đầu, nói rất hàm xúc: “Chú, không cần coi con như cây hái ra tiền, chú nhớ kĩ những thứ này là con nỗ lực ba con, nếu không các người cái gì cũng không có!”

Nói xong những lời này, Đồng Niệm hồ hững xoay người, ngồi vào trong xe, rất nhanh chiếc xe đã mất hút.

Đồng Chấn Thanh trở lại nhà nhìn những người phụ nữ ngồi trên ghế, nhìn không được mắng: “Việc tốt chả thấy đâu, chỉ thấy làm hư chuyện. Con nháo nữa đi, xem về sau ai còn giúp con?”

Khả Tâm quệt miệng, trên mặt còn chút sung đỏ, nghe ba trách mắng, cô không có cãi lại nhưng trong lòng không phục.

Thím Đồng Niệm đi lấy túi chườm nước đá đến, nghe thấy con gái bị mắng, sắc mặt liền khó coi: “Ông hung dữ với con gái làm gì chứ? Con nhỏ kia mấy năm nay đều ở nhà họ Lãng, nếu không phải nó có gì đặc biệt thì ai muốn nuôi sống con của chồng trước của vợ mình chứ?”

Sắc mặt Đồng Chấn Thanh trầm lại, cũng không nói thêm cái gì, đầy mặt rất phức tạp.

Trở lại Lan Uyên thì trời cũng chạng vạng, Đồng Niệm đi đến sô pha phòng khách ngồi xuống, lúc này trong phòng rất trống trải quanh quẽ. Người hầu nói Lãng Trọng đi ra ngoài đánh bài cùng bạn của ông, phải đến khuya mới về.

Cô thở dài, mệt mỏi dựa vào sô pha, lại nghe người hầu đi tới hỏi: “Tiểu thư, cô muốn dùng bữa tối không? Thiếu gia bảo nhà bếp chuẩn bị rồi, nói cô trở lại chắc sẽ đói bụng.”

Đồng Niệm cúi đầu cười, nghĩ thầm rằng Lãng Cận Dương sớm dự đoán được cục diện như vậy, sớm chê cười cô rồi.

Dạ dày trống rỗng rất khó chịu, cô cũng lười so đo, đứng lên đi tới chỗ phòng ăn, người hầu vội đi theo, đem dọn đồ ăn ra cho cô.

Bàn ăn lớn nhưng chỉ có một người, Đồng Niệm cúi đầu ăn cơm, tâm tư có chút lung tung, cho nên không để ý có người đi tới cạnh bàn kéo ghế ra ngồi.

“Ăn ngon không?” Lãng Cận Dương nhướn mày nhìn cô một cái, con ngươi đen hiện lên ý cười.

Nhìn thấy sâu trong đáy mắt anh có ý cười nhạo, Đồng Niệm tức giận trong lòng, âm thanh lạnh lùng nói: “Không ngon.”

“Không ngon?” Người đàn ông đưa tay nắm lấy cằm cô, ngón tay lạnh véo một cái, lời nói thốt ra rất lợi hại: “Nhưng em không có lựa chọn, không ăn cơm nhà họ Lãng, em chỉ có thể đói chết!”

Tay buông thả, trong ánh mắt trong trẻo của Đồng Niệm lại chùng xuống, cô cười châm chọc, thanh âm kiêu ngạo không siểm nịnh: “Anh có tư cách gì nói tôi như vậy?”

Nhìn ý tứ khinh thường trong mắt cô, mắt Lãng Cận Dương dần dần trầm xuống, giọng điệu có vẻ lo lắng: “Anh đương nhiên có tư cách!”

Tựa hồ như nghe được chuyện nực cười, Đồng Niệm cười đứng lên, hai mắt sáng quắc cô nhìn anh, giọng đầy căm hận: “Lăng Cận Dương, anh nhớ kĩ cho tôi, là anh nợ tôi, hơn nữa cả đời này anh không trả hết!”

Cô nói một hơi, hai tay bên người vẫn còn nắm chặt, móng tay như khảm vào trong thịt.

Bởi vì lời của cô, đáy mắt Lăng Cận Dương giật giật, anh nhướn mày, hồ hững nói: “Đồng Niệm, em còn muốn hận bao lâu?”

Hận?!

Đồng Niệm nhẹ nhàng lắc đầu, cô ngửa đầu theo dõi ánh mắt của anh, khẩu khí quyết tuyệt: “Trừ phi anh chết...”

Không đợi anh mở miệng, cô lạnh lùng xoay người rời đi, đi được vài bước cô dừng lại nói: “Hoặc là tôi chết.”

Nhìn cô biến mất ở lầu trên, sắc mặt lo lắng của Lăng Cận Dương dần ra, đáy mắt anh bao phủ tầng sương mù, làm cho người ta không rõ, nhưng chỉ là quang cảnh chốc lát, sự sắc bén kia sẽ được tái hiện không thể che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Sở Thích Đặc Biệt

Lam Diệu là hội sở cao cấp nhất thành phố, kiến trúc ngạo nghễ, sừng sững bên bờ biển.

Ngửa đầu lên nhìn thấy tòa nhà cao tầng trước mặt, đáy lòng Đồng Niệm dâng lên một cỗ chán ghét, cô bị động đi theo người đàn ông bước vào, mặt sàn bằng đá cẩm thạch tản ra ánh sáng chói mắt, làm cho cô không thích ứng được phải nheo mắt lại.

Trải qua cánh cửa thủy tinh xoay tròn, Đồng Niệm nhìn thẳng về phía bóng dáng lạnh lùng đang đi trước, khóe miệng cười lạnh, anh luôn duy trì khoảng cách không xa không gần với cô, mọi sự đều rất cẩn thận, thủy chung là hình tượng anh trai động lòng người?

Nhưng phía sau Lăng Cận Dương, anh là loại mặt người dạ thú.

Mất thấy anh đi vào thang máy, dưới bước chân Đồng Niệm thoáng chần chừ, cô ngẩng đầu nhìn thấy tay anh dừng lại ở cánh cửa, cặp mắt sâu thẳm kia đang bắn thẳng đến đây.

Ngón tay thon dài của Lăng Cận Dương khẽ chọc, khuôn mặt tuấn mỹ cười tươi, anh nhìn Đồng Niệm đang do dự, cũng không mở miệng chỉ là mỉm cười chờ ở đó, trong mắt anh phát ra ý tứ cường thế bá đạo.

Miệng anh vẫn cười ôn nhu không nhìn ra điều gì khác thường, nhưng Đồng Niệm hiểu được cô không có lựa chọn, cho tới bây giờ ở trước mặt Lăng Cận Dương cô không hề có quyền lựa chọn!

Anh bảo cô sống thì cô sống. Anh bắt cô chết thì cô sẽ sống không bằng chết.

Hội sở hai mươi tám tầng.

Trên tầng cao nhất của Lam Diệu, trên tầng này chỉ có một phòng không tiếp đãi khách chỉ có con của tập đoàn Lăng thị độc chiếm.

Phục vụ mặc tây trang trắng thớm, mở hai cánh cửa kim hoàng sắc ra, bật đèn thủy tinh treo ở trên cao, thứ ánh sáng chói mắt tầng tầng lớp lớp phát ra.

“Chào Ngài...”

Người phục vụ xoay người, nở nụ cười đúng tiêu chuẩn, đôi tay mang bao tay màu trắng động tác lưu loát kéo ghế ngồi ra, chờ bọn họ ngồi vào.

Căn phòng xa hoa, ở giữa bày ra một bàn ăn lớn năm thước, trên bàn trải khăn màu trắng sạch sẽ không nhiễm chút hạt bụi, ở đầu bàn ăn hình chữ nhật có bảy biện thức ăn.

Lăng Cận Dương xoay người ngồi xuống, vẻ mặt bình tĩnh, anh nhìn người phục vụ chuyển thực đơn qua, cầm lên quét mắt một lượt, thấp giọng phân phó: “Như cũ.”

“Vâng.” Người phục vụ mỉm cười vuốt cằm, thu hồi thực đơn sau đó do dự hỏi lại một câu: “Ngài có cần món khai vị không?”

Đồng Niệm ngồi ở phía đối diện nghe nói như thế, sắc mặt trầm trầm, cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đối diện mình, quả nhiên trong đáy mắt anh dâng lên ý cười thâm hiểm.

“Không cần.” Lăng Cận Dương nhìn hai tròng mắt đen bóng kia, khóe miệng nở nụ cười tà ác.

Lúc này có vài người đi vào, trong tay bọn họ cầm theo nhạc cụ, xếp hàng chuẩn bị diễn tấu.

“Đi ra ngoài!” Tay Lăng Cận Dương đưa lên, khóe mắt hướng về phía hành lang, nhẹ nhàng cười lên, thanh âm từ tốn: “Nhiều người không tốt, tôi không thích nhiều người!”

Người phục vụ có chút khó hiểu, cũng không dám nói nhiều, liền bảo mọi người đi ra ngoài, cuối cùng đóng cửa lại.

Cửa lớn đóng chặt, tiếng diễn tấu âm thanh du dương của tiếng nhạc không lọt vào tai, Đồng Niệm cúi đầu cố gắng áp chế tiếng tim đang đập loạn.

"Lại đây ——"

Âm thanh không lớn, nhưng có sức nặng vô cùng.

Đồng Niệm chậm rãi đứng lên thở hổn hển, cất bước đi đến bên người anh, nhưng không tự giác đứng ở phía ngoài.

Tay Lăng Cận Dương xoa cằm, thấy cô duy trì khoảng cách với mình, đáy mắt lướt qua một tia lạnh lùng, anh vươn tay chế trụ cổ tay của cô, lập tức kéo cô đến trước mặt, đẩy cô đến bàn ăn màu trắng.

“Sợ sao?”

Lăng Cận Dương vẫn ngồi như trước, anh ngược lên đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô hỏi: “Chúng ta còn chưa đủ quen thuộc sao, em còn sợ nữa?”

Đồng Niệm cắn môi không nói lời nào, cô đưa tay vịn vào cái bàn, đầu ngón tay dùng sức trở nên trắng bệch.

Thấy cô không nói lời nào, Lăng Cận Dương cười đứng lên, anh đưa tay sờ má cô, cảm xúc non nớt ở đầu ngón tay làm cho mắt anh hơi nheo lại, khóe miệng cong lên: “Còn có nơi nào mà anh... làm cho em sợ hãi?”

Trong giọng nói của anh có ý ngắt quãng, đủ để làm cho người ta mơ màng.

Trong đôi mắt đen lóe lên lửa giận, Đồng Niệm trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt, hai tay bên người nắm chặt thành quyền.

“Niệm Niệm...” Người đàn ông chăm chú nhìn ánh lửa nơi đáy mắt, con ngươi đen cân nhắc, thì thầm: “Anh thích ánh mắt em như vậy, làm cho anh rất hưng phấn!”

Đồng Niệm hận nhất là anh nói như vậy, cô gợn tay lên nhưng bị anh dễ dàng khống chế, đem cổ tay của cô đưa ra phía sau thắt lưng.

Ánh mắt rừng mình của người đàn ông, cô không kịp kêu lên trên môi đã có một luồng nhiệt ấm hạ xuống, cô cắn chặt răng, làn môi bị anh cắn đau, anh dễ dàng xâm nhập quần lấy cái lưỡi đang cố kháng cự của cô.

Thân hình của người đàn ông áp xuống, Đồng Niệm giãy dụa, lưỡi của cô ngày càng đau đớn, đau đến mức cô nhủ mảy. Hai tay bị kiềm kẹp không thể động được, cô bất lực dùng hai chân đá loạn xạ, muốn đẩy anh ra.

Khí lực của anh quá mức cường hãn, Đồng Niệm động đậy nửa ngày không có hiệu quả, thân thể rớt cuộc không còn sức nữa, ngay lúc cô nghĩ đầu lưỡi của cô như muốn đứt thì hơi thở bá đạo kia chợt biến mất.

Lăng Cận Dương ngẩng đầu, hai tròng mắt lạnh nhìn hai má ửng đỏ của cô, anh chế trụ thắt lưng của cô, nghiêng người đứng trước người cô làm cho cô cảm giác rõ ràng thân thể anh đang biến hóa.

“Em còn động nữa, hôm nay anh đổi phương pháp ăn em đó!” Âm thanh không nhanh không chậm.

Nhiệt độ ở giữa hai chân làm cho da mặt cô đỏ sẫm, trong đầu Đồng Niệm rung lên, không dám giãy dụa, anh xưa này làm việc tùy hứng, nếu thực sự chọc giận anh chuyện biến thái gì anh cũng làm ra được.

Thân thể mềm mại trong lồng ngực dần an tĩnh lại, Lăng Cận Dương mỉm cười, anh cúi đầu ngửi mùi hương hoa lải trên người cô, nét mặt lo lắng đã dần dịu lại.

Chiếc váy trắng đơn giản mặc trên người, chỉ có thiết kế dài ở phần trên thân, Đồng Niệm nhẹ nhàng thở phào, quần áo kia nếu bị còi thì tiếng vang rất nhỏ, vẫn là tùy ý lợi dụng mọi nơi lọt vào tai cô.

Tay anh vuốt ve da thịt của cô, Đồng Niệm run lên từng đợt, ánh sáng trong mắt chợt ảm đạm, cô chậm rãi mở hai mắt, năm ngón tay nắm chặt như khảm vào trong thịt.

Thị giác bị ngăn cách, thính giác sẽ càng thêm mất cảm, cô cau mày tìm lòng không đầu dùng hàm răng cắn đôi môi, dùng rất nhiều sức.

Khóe mắt anh nhìn thấy động tác cắn môi của cô, đáy mắt Lăng Cận Dương biến đổi, anh lạnh lùng cúi đầu, cúi người xuống cắn trước ngực cô một cái. “Ahhh!”

Ngực bị cắn đau, Đồng Niệm mở mắt ra nhìn thấy bên ngực trái có vết răng, tức giận quát: “Lăng Cận Dương!”

Lăng Cận Dương khẽ cười ra tiếng, đầu ngón tay của anh vuốt ve vết cắn, giọng điệu âm trầm “Lần trước em cắn anh, sao có thể so với bây giờ...”

Lửa nóng trong mắt anh tàn đi, không còn tia tình dục nào: “Xuống dưới mặc quần áo vào.”

Đồng Niệm cúi đầu sửa lại quần áo, ngón tay run rẩy không thể dùng sức, cô từ trên bàn ăn bước xuống, đi qua vị trí đối diện, khóe mắt dâng lên ý lạnh.

Đây là nguyên nhân Lăng Cận Dương không cắn món khai vị bởi vì cô chính là món khai vị mà anh cần.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hài Hạ Anh

Cảnh trong phòng tao nhã, hai cánh cửa mở ra, một ngọn đèn mờ ảo ở hành lang, thắm màu đỏ điểm lệ tinh xảo, một nhóm người đang diễn tấu, tiếng đàn vi ô lông trầm thấp vang lên, từng giai điệu tuyệt vời đủ khiến người ta mê say.

Cái khay đựng thức ăn màu vàng sang trọng như hoàng thất Anh quốc, Đồng Niệm đưa mắt nhìn chén đĩa sang trọng kia, cô cầm lấy dao nĩa, bắt đầu cắt miếng thịt bò trước mặt mình.

Dao nĩa lướt qua khay sứ phát ra âm thanh vang vọng dễ nghe, Đồng Niệm cúi đầu trên mặt không có biểu tình gì, thành thực cắt thịt bò, một dao lại một dao, mười đầu ngón tay dùng sức, ngón tay đều trắng bệch, mang theo ý tứ kiên quyết ngoan tuyệt.

Miếng thịt bò như người đàn ông đối diện, động tác của cô cắt cắt không chút lưu tình nào.

Thấy cô đang nhìn chăm chăm vào miếng thịt bò, ánh mắt lo lắng, Lăng Cận Dương thân nhiên nhàn nhạt nhếch môi, động tác của anh thông dong, ăn uống thật tốt, thịt bò tươi Mỹ mới nhập khẩu rất hấp dẫn, anh bụng lự rượu lên uống một ngụm, hai mắt đầy vẻ vui thích.

Ngón tay cô bắt đầu đau, Đồng Niệm buông dao nĩa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cặp mắt ở đối diện, ý cười rất chói mắt, làm cho cô càng tức giận hơn, trừng mắt nhìn anh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

Người đàn ông đối diện, cử chỉ cao quý, dao nĩa trong tay anh chạm vào nhau không phát ra tiếng vang, mà bộ dạng ăn uống của anh lại tao nhã, nghiêm nhiên là đáng đáp bực vương tử.

Nhưng ở phía sau anh, có bao nhiêu thứ xấu xí chỉ có một mình cô biết được.

Tuy rằng không có ngăn đầu nhưng Lăng Cận Dương biết ánh mắt của cô đang nhìn anh, anh cũng không giận mà lại mỉm cười, nhìn cô bằng ánh mắt phúc hắc, cười hỏi: “Nếu em thật muốn ăn, anh sẽ thỏa mãn em có được không?!”

Nghe giọng điệu mờ ám của anh, Đồng Niệm tự nhiên hiểu được những lời này có nghĩa gì, cô cũng lười phản ứng lại anh, cúi đầu không thèm nhìn đến sắc mặt ghê tởm đáng ghét kia.

Sớm ở chung với cô nên đã quen Lăng Cận Dương nhìn cô xấu hổ cúi đầu, liền cười gọi phục vụ tới, thấp giọng phân phó vài câu.

Không bao lâu sau, người phục vụ bưng một phần bánh pudding mâm xôi lên, một phần kem ly, cung kính đặt ở trước mặt cô.

Ngay cả người đàn ông đối diện làm cho cô chán, nhưng cô cũng không muốn bực đãi dạ dày của mình, sắc mặt Đồng Niệm như thường cầm lấy thìa bắt đầu ăn.

Một bữa tối không mấy tốt đẹp cũng kết thúc, Đồng Niệm như trút được gánh nặng, tiêu sái ra khỏi hội sở, cũng không để ý một chiếc xe Benz SLR McLaren màu bạc đậu ở bên đường.

Thấy bọn họ đi tới, người lái xe vội đưa chìa khóa rồi lái chiếc xe màu đen ban đầu đi.

Lăng Cận Dương ấn chìa khóa xe, mở cửa xe ngồi vào, quay đầu nhìn Đồng Niệm đang ngây ngốc, môi mỏng khẽ mở: “Lên xe.”

Trong lòng không muốn, Đồng Niệm máy móc làm theo lời anh, mở cửa ngồi vào xe, mắt thấy anh đã đưa chân đạp ga, ‘oanh’ một tiếng chiếc xe đã chạy đi.

Dưới bóng đêm mờ mịt, một thứ hình màu bạc lướt qua như tinh linh ban đêm, trong xe người đàn ông một tay đưa lên phía cửa kính xe, tay kia thì nắm lái, ngón tay thon dài khẽ chọc, cặp mắt thâm thúy nhìn chằm chằm phía trước, từ đầu đến cuối không có nhìn qua người bên cạnh.

Anh trầm mặc, Đồng Niệm tự nhiên cũng không thèm mở miệng nói chuyện, cô nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa, trong lòng biết anh đang đi hướng đến bờ sông.

Xe chạy đến bờ sông đột nhiên dừng lại, Lăng Cận Dương mở mui xe phía trên, rồi sau đó tắt động cơ.

Màn đêm buông xuống bờ sông, lúc này thật sự yên tĩnh, dọc theo bờ sông ánh đèn sáng đang xen nhau, uốn lượn mà ngân nga. Nước sông không ngừng đánh vào bờ, lán tăn dao động.

Trong xe rất im lặng, hai tròng mắt người đàn ông nhìn thẳng, chăm chú nhìn vào nước sông đang chảy xuôi, không nói một lời. Khuôn mặt tuấn tú của anh giấu trong bóng tối, sắc thái sâu thẳm trong mắt làm cho người ta không thể nhìn ra.

Lặng lẽ ngồi yên thật lâu, sau đó cổ Đồng Niệm đau mới nhịn không được quay lại nhìn anh, tuy rằng khoảng cách giữa bọn họ rất gần nhưng cô vẫn không thể nhìn thấy đầy mắt anh, chỉ cảm thấy nơi đó đen kịt, một mảnh hồ hững.

Cô không rõ, vì cái gì anh lại đến bờ sông, không nói gì lại rất trầm tư.

Tựa hồ ánh mắt của cô tác động đến anh, Lăng Cận Dương bỗng nhiên lấy lại tinh thần, bất ngờ không kịp phòng bị đã tiến đến đầy mắt cô, cặp mắt sáng kia vẫn còn chút buồn bã chưa kịp tan đi.

“Muốn về nhà?” Anh nhìn cô hỏi, chỉ thấy cô cúi đầu, tránh ánh mắt của anh, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thấy cô có ý trốn tránh, Lăng Cận Dương không nói gì, anh thu tâm tình của mình vào đáy lòng, khởi động xe rồi đi.

Trở lại Lan Uyển trời đã vào đêm, người hầu còn chờ cửa, nói là lão gia đã đi ngủ trước. Đồng Niệm cúi đầu đi thẳng ra phía căn phòng nhỏ của cô ở sau nhà, cô mở cửa phòng, không biết ở phía sau còn một bóng dáng đang đi theo mình.

Mất thấy anh đi vào, Đồng Niệm nhủ mi, thấp giọng nói: “Anh đi nhầm phòng.”

Phòng của anh ở cách vách.

Về mặt cô như con mèo nhỏ, Lăng Cận Dương mỉm cười nói: “Thật nhỏ mọn, nơi nào lại không phải?” Khi nói chuyện anh đẩy cô ra, hiên ngang tiêu sái bước vào.

Anh nói một câu nhất thời làm cho Đồng Niệm chán nản, cô cắn môi đóng cửa lại.

Phía sau truyền đến một cỗ nhiệt, là nhiệt độ cơ thể quen thuộc, Đồng Niệm giật dử xoay người, chỉ thấy miệng anh cười tà ác.

“Hầu hạ anh!”

Người đàn ông trước mặt, mở rộng hai cánh tay, ngưỡng cằm từ trên cao nhìn xuống cô, trong mắt anh ý tứ rõ ràng, bảo cô đến cởi áo cho anh.

Nhìn lửa giận đang xông lên, Đồng Niệm không muốn chọc anh, thăm nghĩ mau mau làm cho xong việc, cô cúi đầu, chăm chú nhìn vào quần áo anh, cúi bỏ từng cú áo.

Ngón tay ấm của cô lơ đãng ma xát với ngực anh, Lăng Cận Dương hơi nheo mắt lại, thần sắc lại thay đổi, đột nhiên ôm cô, trong lúc cô còn không kịp hô lên, cúi đầu chặn môi cô, ôm cô đi vào trong phòng tắm.

Thời điểm đi ra khỏi phòng tắm, toàn thân Đồng Niệm như muốn hư, không có khí lực để giãy dụa. Bị đặt ở trên giường lớn mềm mại, đôi chân mảy thanh tú dần giãn ra, không nghĩ người kia lại còn muốn nằm xuống.

“Còn không đi?” Đồng Niệm mở mắt trừng trừng nhìn người đàn ông bên cạnh, vẻ mặt lạnh lùng.

Lăng Cận Dương nhủ mi cười, anh đem cô ôm vào trong ngực, giam cầm lưng cô, cô không thể giãy dụa: “Yên tâm, đêm nay không làm, cùng nhau ngủ đi em.”

Bị anh đặt trong lòng ngực, Đồng Niệm không thể động đậy, ban đêm như vậy cô đã trải qua nhiều, nếu anh muốn tích cực thì cả đêm cô không thể nào ngủ được. Thấy anh không có động tác gì cô cũng chậm chạp nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau mở mắt dậy, vị trí bên cạnh đã trống, cô cười lạnh rời giường, như thường lệ đi rửa mặt. Lúc đến phòng ăn, không nhìn thấy Lăng Trọng đầu, nghe nói là sáng sớm đi làm rồi.

Bữa sáng trên bàn chỉ có hai người, Đồng Niệm không muốn ăn, uống hết ly sữa liền đứng dậy đi đến trường.

Lái xe mở cửa, lại không phải là chiếc xe cô hay đi, Đồng Niệm cắn chặt răng ngồi vào chiếc xe màu bạc đó. Khóe mắt cô đảo đến người đàn ông đang

ngồi cạnh, tư vị trong lòng rất hỗn loạn.

Cửa kính xe hơi kéo xuống, gió mát thổi qua hai má rất thoải mái. Người đàn ông dừng xe ở phía ngoài học viện, Đồng Niệm đang muốn mở cửa xe bước xuống lại nghe thấy anh mở miệng: “Đồng Niệm!”

Nháy mắt Lăng Cận Dương đã thay đổi anh liếc xéo co, môi mỏng nhếch lên, đáy mắt toàn vẻ lo lắng: “Không nên động tâm tư!”

Đáy lòng đột nhiên căng thẳng, Đồng Niệm chậm rãi nắm tay, buổi sáng ngày hôm qua cô có đề cập với Lăng Trọng, nhanh như vậy anh đã nghe được chuyện này, quả nhiên đối với cô có đủ quan tâm.

Đồng Niệm bình tĩnh xuống xe, đáy lòng dâng lên sự toan tính, cô mới đứng vững gót chân, xe bên cạnh đã vội đi, chỉ còn lại mình cô một thân dính bụi đất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ra Giá Đi

Đồng Niệm xuống xe, cúi đầu một đường hướng thẳng đến cổng trường, cô mới chân trước chân sau bước vào cửa, vai trái có cảm giác trầm xuống, bên tai vang lên âm thanh quen thuộc: “Đồng Niệm, cậu lại muộn?”

Nghe tiếng la phía sau, Đồng Niệm nhú mi xoay người lại, liếc cô bạn một cái, rồi sau đó không lên tiếng mà đi về phía trước.

Đuẩn Mạch sớm quen với thái độ này của cô, cũng không giận, cười đi tới ôm lấy bả vai cô, con ngươi đen kịt sáng hỏi cô: “Mới vừa rồi ai đưa cậu tới? Không phải xe bình thường cậu hay đi!”

Cả trong đầu ý cũng chẳng thêm ngẩng đầu lên, ánh mắt như trước vẫn nhìn chăm chăm mặt đất: “Xe của Lăng Cận Dương.”

“Oa...” sắc mặt Đuẩn Mạch thay đổi, nhìn không được hưng phấn: “Sao cậu không nói sớm, để mình ra gặp anh ấy một chút.”

“Có gì đẹp chứ? Cũng không phải minh tinh!” Đồng Niệm xoa xoa lỗ tai on gong, cúi đầu than thở một cái.

Đồng Niệm hung hăng vỗ đầu cô một cái, sắc mặt trầm: “Nói thừa, có minh tinh nào đẹp như Lăng Cận Dương không?”

Về mặt hảo sắc của cô bạn, làm cho Đồng Niệm không nhìn được quay lại liếc nhìn, kéo cánh tay của cô ra, bước nhanh đến cầu thang đến phòng học. Sáng nay có bài giảng không thể đi muộn

Thời điểm hai cô đi vào phòng học, đã có người sớm chiếm chỗ ngồi giúp, trên mặt Đồng Niệm biểu tình gì cũng không có, nhưng thật ra Đuẩn Mạch cùng bạn học hỗ trợ giữ chỗ cho cô, xem như nói lời cảm ơn.

Đồng Niệm là phụ nữ nhà họ Lăng, tuy rằng cô không mang họ Lăng, nhưng ở bên ngoài mọi người đều cười cười chào đón cô. Nhưng sau lưng những người đó nói gì thì không thể biết được.

Đối với địa vị như vậy, Đồng Niệm không có gì phải giấu diếm, luôn luôn có người nói ra, cho nên cô xem như quen luôn. Lúc trước cùng mẹ đến nhà học Lăng, trong lòng cô hiểu rõ đời này dấu vết này sẽ mãi theo cô cho đến khi cô chết đi.

Tiết học buổi sáng, Đuẩn Mạch cũng không có vào được bao nhiêu, thời gian đều lãng phí trên người Lăng Cận Dương, cô nháo lên muốn cùng Đồng Niệm đi tìm thần tượng xin chữ kí, cuối cùng bức Đồng Niệm đến đường cô phải véo tay cô bạn mình, cô bạn mới nước mắt lưng tròng ngậm miệng lại.

Đồng Niệm thờ dài vì cái gì người đàn ông đó cô tránh không kịp, lại trở thành đối tượng nhiều người theo đuổi, thậm chí đến bạn thân nhất của cô cùng người nhà cô nữa. Chẳng lẽ người đàn ông đáng sợ kia, bọn họ không nhìn thấy rõ sao?

Ăn xong cơm trưa, Đuẩn Mạch túm Đồng Niệm ra tản bộ ở vườn trường, trong tay cô cầm một ly trà sữa trân châu, híp mắt dùng ống hút hút trân châu bên trong để ăn.

Một chiếc xe Lamborghini màu trắng tiến tới, chủ xe dừng xe cách đó không xa, trong xe một người đàn ông bước xuống, lộ ra gương mặt yêu nghiệt, lập tức làm cho các nữ sinh chung quanh sôi lên nhiệt huyết.

Đưa tay lấy kính râm màu trà trên mặt ra, đôi mắt hoa đào hẹp dài kinh mị của Vi Kỳ Hạo lộ ra, miệng nở nụ cười cất bước thẳng tới trước mặt Đồng Niệm dừng lại.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng cao to, Đồng Niệm sững sờ nhìn người xa lạ đối diện mình, cô kinh ngạc nhưng Đuẩn Mạch ở bên cạnh nhìn thấy người đó, sắc mặt biến đổi, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Đồng —— Niệm?"

Vi Kỳ Hạo nhíu mày, trông mắt lợi hại đánh giá cô một lần, ánh mắt tuần tra dung nhan của cô xong sau đó nở nụ cười: “Bỏ thiếu gia coi trọng em, nói cái giá đi?”

Phốc ——

Trà sữa trong miệng Đồng Niệm đều phun ra, khuôn mặt xanh mét. Dựa vào, người này cũng quá đáng quá đi!

Trong đám người nhất thời ồ lên.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người của Đồng Niệm.

Đột nhiên nghe anh ta nói như vậy, sắc mặt Đồng Niệm đanh lại, bất quá nhìn thấy anh ta rất bừa bãi, cô lại cười cười, đôi mắt đen bóng trong suốt có thể nhìn thấy đáy.

Thấy cô không nói lời nào, cũng không có biểu hiện gì, Vi Kỳ Hạo mím môi cười cười, anh lấy tấm danh thiếp ra nhét vào trong tay Đồng Niệm, thanh âm không ai bì nổi rất ngạo nghễ: “Nghĩ xong thì gọi điện thoại cho tôi.”

Nói xong những lời này, anh ta cất bước rời đi, đem cái xe kiêu ngạo kia lái đi.

Người xem dần dần tản ra, nhìn về phía Đồng Niệm thần thái khác nhau, bất quá trong lòng vẫn là ghen tị, cô dựa vào gì?!

“Cậu không biết anh ta?” Thấy cảm xúc của cô như thường, Duẩn Mạch kéo cánh tay cô nói thầm: “Xem đi, may mà cậu cũng là hào môn thế gia, nếu không bình thường sẽ không có chuyện này đâu?”

Đồng Niệm cúi đầu nhìn danh thiếp màu vàng, nhíu mày cầm danh thiếp đến chỗ thùng rác ném vào. Điền sản Húc Nhật, gia tộc chói lọi, cô cũng có nghe qua.

Duẩn Mạch ở bên tai cô nói nửa ngày, đem nhà họ Vi ra giới thiệu một lần, Đồng Niệm yên lặng nghe cũng không có cắt lời bạn.

“Anh ta là con út của nhà họ Vi, vẫn bị Vi phu nhân kín đáo nuôi lớn, biết mọi người ở nhà họ Vi nói anh ta sao không?” Duẩn Mạch hưng trí nói bưng bưng, nước miếng bay loạn xạ.

"Nói như thế nào?"

"Hỗn Thế Ma Vương!"

Đồng Niệm chỉ cười không nói, kéo tay bạn học tới lớp, không đem chuyện khôi hài kia để trong lòng.

Tan học xong, Đồng Niệm ngồi trên xe trở lại Lan Uyển, hành lang đình viện gấp khúc, Rella nhìn thấy cô lập tức vẫy đuôi chạy tới, đáng điệu thơ ngây của nó làm cho người ta yêu thương.

“Bé cưng!” Đồng Niệm ngồi xổm xuống, vuốt ve nó, nét mặt dần dần giãn ra.

Phút chốc ở phía sau vang lên tiếng bước chân, Đồng Niệm quay đầu thấy một bóng dáng cao lớn che khuất ánh sáng ở đỉnh đầu cô. Khóe miệng đang mỉm cười của cô bỗng cứng ngắc, đứng lên đề phòng.

Lăng Thừa Nghiệp nhìn chằm chằm người đối diện, ánh mắt tà tứ hơi nhíu, anh ta ôm lấy tay đầu cúi thấp: “Cô thật thơm?”

Trong giây lát nhìn thấy anh ta, sắc mặt Đồng Niệm thay đổi, cô đẩy anh ta ra, thanh âm rất lạnh: “Cách xa tôi một chút!”

"Ha ha. . . ." Lăng Thừa Nghiệp cười nhún nhún vai, mái tóc màu nâu, nhíu mày nói: “Quả nhiên là Lăng Cận Dương chăm sóc dạy dỗ, bình thường cậu ta dạy cô như vậy à?”

Hai tay cô bắt giắc nắm chặt, Đồng Niệm bình tĩnh nhưng ngực dâng lên một ngọn lửa giận.

"Niệm Niệm đã trở lại?" Phía sau bỗng nhiên có người đi tới, khuôn mặt hiền lành.

Mất thấy ông ta đi tới, Đồng Niệm hoàn toàn sắc, cúi đầu kêu một tiếng: "Chú hai." Cúi đầu thối lui, đi thẳng vào nhà.

Lăng đưa mắt nhìn con trai, mặt có chút khó coi: "Con lại thiếu kiên nhẫn?"

Nghe được giọng điệu tức giận của cha, Lăng Thừa Nghiệp mím môi, ý tham lam trong mắt dần dần đi.

Trong phòng khách, hai anh em nhà họ Lăng ngồi trước bàn cờ vây, thần thái chuyên chú, hai thế đen trắng, lực lượng ngang nhau, thế cục thay đổi bất ngờ.

Sofa màu đen, người đàn ông bắt chéo chân khoe mắt anh đảo đến chỗ bóng dáng Đồng Niệm đang vội lên lầu, đôi mắt sâu thẳm tựa hồ không có gì khác thường.

“Uông uông...” Rella bỗng nhiên kêu lên, nhìn về phía người đàn ông đối diện vừa ngồi xuống, không ngừng kêu.

Ánh mắt Lăng Thừa Nghiệp sinh ra phiền chán, anh ta nhún mày không vui, giọng điệu mang theo khiêu khích: “Cận Dương, cậu nuôi vật nhỏ, miệng lưỡi lợi hại!”

“Vật nhỏ?” Lăng Cận Dương cười cười, đưa tay xoa xoa đầu của nó, giọng điệu sùng nịnh: “Người càng ngày không có quy củ gì, sao lại sửa anh trai hả?” Rella tựa hồ được trấn an, đi đến bên chân anh, không hề kêu nữa.

“Anh, đừng để ý.” Lăng Cận Dương nhún nhếch môi, nhìn người đối diện, khoe miệng gợi ý cười đen tối: “Chỉ cần là em nuôi dưỡng, miệng lưỡi đều bén nhọn có là gì? Lăng gia đều có thể được!”

Lăng Thừa Nghiệp có vẻ lo lắng, ngón tay ở giữa hai chân nắm chặt. Ở nhà họ Lăng, loạn ra anh ta là trưởng tôn nhưng hiện tại, một ngày nào đó anh muốn đòi lại cả vốn lẫn lời!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Người Đàn Ông Kiêu Ngạo

Trở lại phòng ngủ, Đồng Niệm đem đóng cửa phòng thật chặt, không để một khe hở.

Ngoài cửa sổ, đèn đường được thấp lên rực rỡ.

Kéo ngăn kéo bên giường ra, bên trong có đựng một cái hộp âm nhạc, hình chữ nhật xung quanh nhiều hoa văn rực rỡ. Mở nắp hộp ra, lập tức bật lên hình một vương tử anh tuấn đang ôm cô công chúa mang giày thủy tinh, truyện được cập nhật nhanh nhất tại Lê Quý Đôn khiêu vũ duyên dáng theo giai điệu.

Đó là câu chuyện cổ tích về cô bé lọ lem và bạch mã hoàng tử, làm cho người ta hâm mộ vô cùng.

Hai mắt Đồng Niệm chăm chú nhìn vào hai người đang khiêu vũ, trong sâu thẳm ánh mắt chất chứa ý cười, bên tai lại vang lên lời của ba từng nói với cô: cục cưng của chúng ta sau này lớn lên nhất định sẽ gặp được một hoàng tử tốt bụng.

Chóp mũi cay cay, ánh mắt Đồng Niệm trầm lại, cô dùng sức hít hít mũi, đem lệ sắp tuôn ra từ mắt ngược trở lại. Hiện giờ cô đã trưởng thành, hoàng tử của cô bao lâu nữa mới đến cạnh cô?

Đóng hộp nhạc lại, Đồng Niệm mở ngăn kéo ra cẩn thận đặt nó vào trong. Xoay người đi đến cửa sổ sát đất, cô ngồi ở đó, nghe được tiếng nói chuyện vui vẻ dưới lầu.

Hai tay ôm lấy bả vai, cô nhún mi, đưa ánh mắt về phía xa xăm, cặp mắt đen láy sắc bén kia như có nỗi tịch mịch không tan.

Tuy rằng thân thể ở trong cung điện hoa lệ nhưng cô như lọ lem bị ma pháp, chỉ cần qua mười hai giờ thì sẽ trở về nguyên hình.

Ngày mới, ánh nắng tươi sáng.

Đồng Niệm mặc chiếc váy màu đen xen kẽ là hoa văn nhỏ xinh, dưới chân là đôi giày xăng đan màu trắng, kết hợp với chiều cao của mình, trông rất hoàn mỹ.

Lúc đi vào phòng ăn, người hầu đã chuẩn bị xong bữa sáng, ly sữa đặt ở bên trái cô, đôi mi thanh tú không tự giác nhắm lại. Kỳ thật mỗi buổi sáng cô đều phải ép mình nuốt cái mùi khó chịu kia xuống.

Lăng Trọng thấy cô suy nghĩ xuất thần, cười hỏi: “Bữa sáng không ngon sao?”

Đồng Niệm vội hoàn hồn, cô lắc đầu, cầm lấy dao nĩa bắt đầu dùng cơm. Ăn ngon hoặc là không thể ăn chẳng có quan hệ gì, tóm lại cô chỉ cần no bụng.

Ở đối diện bàn ăn, Lăng Cận Dương bụng sữa lên uống, vẻ mặt bình thường, động tác tao nhã vô cùng.

"Niệm Niệm," Lăng Trọng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, khoe miệng dâng lên ý cười, ông buông dao nĩa trong tay, trầm giọng nói: "Có đứa con trai của bác kia vừa du học trở về, điều kiện không tệ. Cậu ta nhìn qua ảnh chụp của con muốn gặp con một lần, con có hứng thú không?"

Đồng Niệm dừng động tác, khoe miệng cười mông lung, làm cho người ta khán bất chân thiết, cô cười cười gật đầu: “Được ạ, ba cứ sắp xếp đi.”

Thấy cô vui vẻ đồng ý, Lăng Trọng cũng vui vẻ, cười lấy tấm hình chụp ra còn có địa chỉ gấp mặt đưa tới trước mặt của cô rồi, lại thấp giọng dần dò thêm.

Nhìn tấm ảnh trước mắt trong lòng Đồng Niệm cười lạnh, xem đi đây là thủ đoạn của người nhà họ Lăng, chỉ cần bọn họ muốn thì làm sao có thể cho ai cơ hội lựa chọn?

Đường cong tuấn tú trên khuôn mặt Lăng Cận Dương hiện lên, hai tròng mắt lợi hại nhìn biểu tình người đối diện, tinh tế thu hết vào đáy mắt rồi sau đó cười, không nói gì.

Một gian phòng ăn phong cách Tây, cách điệu xa hoa, khách lui tới toàn những nhân vật nổi tiếng. Phòng ăn này mỗi ngày đều phải đặt trước mới đến nếu không sẽ không có chỗ.

Phục vụ mở cửa ra, Đồng Niệm báo tính danh, lập tức có người đưa cô lên chỗ đã đặt trước.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, cách thời gian hẹn còn năm phút nữa,

Trên bàn cơm đã bày một cái ly nhiều màu, Đồng Niệm bung lên uống một ngụm, cô nhú mày, nghe nói nước tinh khiết ở đây là từ Pháp nhập về nhưng cô uống thử thì cũng không khác nhau mấy.

Cô lại nhìn đồng hồ, đôi chân mày thanh tú cau chặt, cô đang muốn đứng dậy thì ở phía sau vang lên một âm thanh.

"Đồng tiểu thư?" Người đàn ông mặc tây trang, hiển nhiên giá trị xa xỉ.

Cặp mắt phía sau gọng kính đảo qua mặt Đồng Niệm, khoe miệng cười miễn cưỡng: “Thực xin lỗi, trên đường kẹt xe.”

Động tác dừng lại, mặt Đồng Niệm không thay đổi trở lại chỗ ngồi, ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, ánh mắt không gọn sóng, lễ phép chào: “Xin chào.”

Người đàn ông không để ý thái độ của cô, đầu tiên tìm người phục vụ sau đó chậm rãi nói, hận không thể đem hết kiến thức của mình ở nước ngoài đặt hết lên trên bàn.

Cơm được dọn lên Đồng Niệm không ăn, người đối diện mặt mày hớn hờ, làm cho người ta mất hết khẩu vị. Sờ đi động đặt cạnh bàn, cô suy nghĩ tìm lí do thoát thân.

Trong giây lát, đỉnh đầu bị một mảnh áp chế, cô không thấy rõ người tới, bên người đã có một bóng dáng hạ xuống.

Đồng Niệm kinh hãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn đạt ở phía trước, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

“Vi thiếu!” Người đàn ông đeo mắt kính nhìn người đi tới, vẻ mặt muôn phần kinh ngạc, hơn nữa thấy anh ta ngồi vào bên cạnh Đồng Niệm, biểu tình rõ ràng muốn chen ngang.

Vi thiếu? Hai chữ lọt vào tai, đôi mắt Đồng Niệm chột lóe, nhớ lại ngày ấy ở sân trường, tấm thiệp vàng chói mắt.

Vi Kỳ Hạo chớp mắt, anh quay đầu nhìn người đối diện, trầm giọng nói: “Anh biết tôi?”

Người đàn ông đeo kính vội gật đầu, trên mặt tươi cười sáng lạn. Tam thiếu của trùm đất đai Húc Nhật có mấy ai không biết đâu?

“Vừa đúng lúc.” Vi Kỳ Hạo bĩu môi, đáy mắt cười lạnh, anh chỉ vào người bên cạnh: “Cô ấy là bổn thiếu gia coi trọng trước, biết điều thì mau rút cho xa!”

“.....”

Mắt người đàn ông đeo kính trừng lớn, cổ quai hàm của anh ta muốn nói gì đó nhưng nhìn hai người đối diện cân nhắc địa vị của copyright by Cát nhà họ Lăng và họ Vi, cuối cùng là cắn răng đứng lên, mặt mày xám xịt.

Đồng Niệm bất động, nhìn thấy người đeo mắt kính rời đi, nhẹ nhàng thở phào.

“Này!” Vi Kỳ Hạo nhìn chăm chăm cô, khẩu khí có vẻ không tốt: “Lần trước nói với em xong, đã suy nghĩ đến đâu rồi?”

Nghe anh ta hỏi thế, sắc mặt Đồng Niệm lại khó coi hơn, nhớ tới ngày đó anh ta kiêu ngạo như thế, trong lòng còn tức giận: “Không muốn nghĩ!”

Vi Kỳ Hạo cúi đầu cười nói: “Nhu thế nào, tính chơi trò lạc mềm buột chặt sao?” ánh mắt khinh miệt của anh ta nhìn chăm chăm mặt cô: “Hay là sợ bổn thiếu gia không trả nổi giá đó?”

Trong lòng thực ra không muốn để ý tới anh ta, anh ta khiêu khích cũng kệ nhưng lần này làm Đồng Niệm cực kì giận: “Vậy trước tiên anh nói xem anh giá trị bao nhiêu?”

"Bỏn thiếu gia vô giá!" Vi Kỳ Hạo nhẹ giọng cười nhạo, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó: "Đồng Niệm, em dám cười tôi?!"

Đồng Niệm nhẹ nhàng cười, nhìn phía ánh mắt lãnh liệt của anh ta: "Thực xin lỗi, tôi cũng vô giá!" Cô cười đứng lên, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lần đầu tiên có người dám nói như thế trước mặt mình, sắc mặt Vi Kỳ Hạo âm trầm, anh nhìn bóng dáng Đồng Niệm đi xa, không tự giác cười lạnh. Tốt lắm, rất có khí chất!

Lúc trở về Lan Uyển, Lăng Trọng cũng vừa ngắt copyright by Cát điện thoại, may mà lời nói đối phương vẫn chưa quá mức, khẳng định là đang bận tâm đến điều gì – có lẽ là cô chỉ đi cho có. Cứ như vậy, Đồng Niệm cũng không muốn giải thích.

Buổi tối sau khi tắm xong, Đồng Niệm đang ngồi sấy tóc ở sofa, một bóng dáng đi từ ngoài cửa vào, ngồi bên cạnh cô.

"Xem mặt không tốt sao?" Lăng Cận Dương ngồi cạnh cô, trên người còn mang theo mùi rượu.

Động tác của Đồng Niệm dừng lại, cô đưa mắt nhìn anh, giọng điệu lạnh nhạt: "Rất tốt."

Nói cở áo sơ mi ra, đáy mắt Lăng Cận Dương mẫn ý cười, ngón tay thon dài chạm vào mái tóc dài ướt át của cô: "Niệm Niệm, xem ra trí nhớ của em không tốt?"

Đưa tay ôm cô từ phía sau, Lăng Cận Dương cúi đầu hôn môi cô, anh cười nói: "Ông già đang bị em lừa, em thật là?!"

Đồng Niệm cắn môi, nhìn thấy đáy mắt lạnh lẽo độc ác của anh, sắc mặt cô càng khó coi.

Sau bữa cơm chiều hôm na, Đồng Niệm đang ngồi ở bên cửa sổ ngắm người, di động trên bàn chợt đổ chuông, cô bắt máy chỉ nghe thấy tiếng ồn ào bên trong: "Chị, mau đến Mê Sắc cứu em, cứu em..."

Thanh âm này rõ ràng là của Khả Tâm, cô còn muốn hỏi thì điện thoại đã bị ngắt. Chiếc quần đùi trên người còn chưa kịp thay, cô mang giày thể thao, cầm túi xách chạy nhanh xuống lầu.

Lăng Trọng nhìn thấy cô hấp tấp xuống lầu, đang muốn mở miệng thì thấy bóng dáng cô như con gió lướt qua.

Lái xe đem xe ra sẵn cho cô, Đồng Niệm cầm chìa khóa trong tay vội vàng lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Làm Khó Dễ

Đi tới Mê Sắc, Đồng Niệm nhanh chóng đỗ xe rồi lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Khả Tâm, điện thoại không gọi được. Cô đứng ở sảnh lầu một, ngửa đầu nhìn lên, đôi mi nhăn lại nhiều tầng như vậy, đi đâu tìm người đây?

"Đồng tiểu thư!" Một người phục vụ đi tới, tươi cười ôn hòa: "Người cô muốn tìm đang ở lầu hai."

Đồng Niệm kinh ngạc, lòng có chút bất an, cô gật đầu, cất bước đi tới lầu hai, nhưng trong nháy mắt lại bỏ qua một bóng dáng.

Người đàn ông đang đi xuống cầu thang bên cạnh, đôi mắt thâm thúy đang nhìn người đối diện, đôi mày kiếm nheo nheo, mắt phát ra ý lạnh cả người.

Phục vụ đưa cô đến phòng bao, thái độ cung kính xoay người rời đi.

Cô mở cửa ra, Đồng Niệm chợt nghĩ đến cái gì đó vội lấy điện thoại ra nhanh chóng soạn một tin nhắn ra gửi đi rồi nắm chặt điện thoại trong tay đi vào bên trong.

Bên ngoài Mê Sắc, một chiếc xe màu đen có rèm che, người đàn ông ngồi phía sau, sắc mặt lạnh lùng, ngón tay đang vuốt ve điện thoại không rõ đang vui hay đang tức giận.

Không bao lâu sau, hai tròng mắt Lăng Cận Dương đột nhiên mở ra, anh cười lạnh nhìn điện thoại trong tay, trầm giọng phân phó: "Về nhà."

Lái xe không dám chần chừ vội khởi động xe rời khỏi quán bar.

Đẩy cửa phòng bao ra, đập vào mắt là một mảnh sương khói lượn lờ, thanh âm vui cười tức giận nằng nặc vang lên liên tiếp, Đồng Niệm đi vào huyền ảo kia bỗng dừng lại, mọi ánh mắt đổ dồn về hướng cô.

Bởi vì cô đi vội vàng nên không có thay quần áo, chiếc quần lửng trên người gây chú ý, hai chân thon dài trắng nõn lộ ra, cùng với khuôn mặt xinh đẹp làm cho hai mắt của đàn ông xung quanh tản ra dục vọng.

Ngọn đèn mờ mờ, chiếu vào bóng người không rõ ràng, Đồng Niệm không nhìn kĩ chỉ lo lắng tìm người.

“Chị!”

Đồng Niệm theo tiếng kêu xoay người, chỉ thấy một cô gái ở góc tường bị đặt dựa vào ghế.

Đưa mắt nhìn bên người Khả Tâm, nhớ lại mấy người bên cạnh là bạn học của em cô, Đồng Niệm mím môi đi qua, hạ giọng hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Khả Tâm hiển nhiên sợ hãi, nhìn thấy trong mắt con bé đang ngán lẹ, vội gật đầu: “Chị, em không sao.” Âm thanh nhỏ xiu vội giải thích: “Em tới gặp đạo diễn, chính là gặp những người này...”

Tuy rằng trong lòng tức giận nhưng nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu của cô gái nhỏ, Đồng Niệm không đành lòng, đang muốn mở miệng thì có người đã lên tiếng trước.

“Nói xong chưa?”

Đồng Niệm quay đầu, ánh mắt thẳng tắp tới người đang đi tới, chỉ thấy người đàn ông ở phía ghế da màu đen khuôn mặt tuấn mỹ cùng cặp mắt mê hoặc kia.

Là anh ta?

Đồng Niệm thấy rõ người đàn ông ở trước, ánh mắt trầm xuống, sắc mặt khó coi, như thế nào lại là anh ta?

Vi Kỳ Hạo ngồi bắt chéo hai chân ở trên ghế, anh ta ngửa đầu nhìn ánh mắt lạnh lùng của cô, khoe miệng cười cười, trong mắt không có chút ôn hòa. Trên người anh ta phát ra cường thế không thể khinh thường.

Sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh lại, lạnh giọng hỏi: “Vi sao giữ người?”

“Vi cái gì?” Người đàn ông tóc húi cua ngồi giữa sofa, vẻ mặt lo lắng, đưa tay sờ mặt, giọng căm hận nói: “Cô ta dám cáo mặt tôi, hôm nay đừng hòng rời đi!”

Đồng Niệm nhú mày đi tới, hai má của hán quả nhiên có vết máu, cô không quay đầu lại nhìn chỉ thấy hai cô gái quần áo không chỉnh tề, trên mặt cũng có vết máu lập tức hiểu được.

Đáy lòng vụt lên ngọn lửa giận ngàn ngút, Đồng Niệm thật muốn tát một cái, nhưng cô không muốn chuyện thêm nháo nhào liên nhãn nại thê, giọng điệu dụ dỗ: “Em gái tôi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm người khác bị thương là không đúng!”

Khi nói chuyện, cô lấy tiền trong túi xách ra, đặt lên bàn trà đối diện: “Nơi này có chút tiền, cũng đủ tiền thuốc men!”

Người ở phòng bao này cũng đều là kẻ có tiền, tiền ở trong mắt bọn họ không là gì, khuôn mặt mới là quan trọng!

Người đàn ông tóc húi cua giận dữ, tung cước đá vào bàn trà chửi ầm lên: “Mẹ nó là trên mặt đó!” Hán ra vẻ muốn đưa mặt tới.

"Câm miệng!"

Trong không khí vang lên tiếng hét, khoe mắt Vi Kỳ Hạo rung mình, giọng điệu âm trầm: “Nơi này đến lượt mày nói chuyện sao?”

Nghe được lời nói đó, người đàn ông tóc húi cua kiêu ngạo không cãi lại, phần nộ ngồi xuống, không dám nói nữa.

Ngón tay thon dài đang gõ trên bàn trà, Vi Kỳ Hạo cầm tiền cô để trên bàn trà, hai ngón tay kẹp trước sau hơi hơi nói lỏng, những tờ tiền rơi xuống chân cô.

Sắc mặt của anh ta u ám, đáy mắt lộ ý liêu linh: “Cái thứ này trong mắt tôi không có chút giá trị!”

Đồng Niệm nhìn chằm chằm anh ta, đáy lòng cười lạnh liên tục, đúng là tên tư bản cuồng vọng, mới có thể nói ra những lời này? Mặc dù đáng vẻ ương ngạnh bệ vệ nhưng dựa vào cái gì để cho người ta tôn trọng đây?

Tuy rằng giận nhưng Đồng Niệm hiểu được, nếu chuyện này xử lí không tốt thì sẽ càng to chuyện. Cô ngăn sự tức giận lại, lần thứ hai mở miệng, đem mắt mắt dời đến chỗ người đàn ông: “Vi thiếu, chuyện này hai bên đều sai, em gái tôi sẽ không vô duyên vô cớ mà đã thương người khác!”

Ý tứ của cô rất rõ ràng, ai cũng sai, nên nhường một bước.

Nhưng lời của cô làm cho Vi Kỳ Hạo cười, khẽ quát ra tiếng: “Đều sai ư?”

Anh ta đưa tay xoa cằm, miệng cười chăm chọc: “Mắt nào của em nhìn thấy sai? Em cho tôi biết đi, em gái em rõ ràng làm bị thương người của tôi!”

Cô ghen lời không đáp được, hai tay bên người Đồng Niệm nắm chặt, người như thế quả nhiên không chịu nói đạo lý.

Thấy đôi mày thanh tú của cô nhăn lại, Vi Kỳ Hạo lại mím môi cười, khuôn mặt tuấn tú nhếch lên: “Không phải em vô giá sao? Nói cho em biết, tôi muốn xem thử em có bản lĩnh cỡ nào?”

Một câu nói của anh ta, nhất thời làm cho mọi người đều biến sắc.

Đồng Niệm mím môi không nói gì, ánh mắt càng thêm lạnh thấu xương, khó trách anh ta từng bước ép cô, chắc là ôm hận chuyện lần trước? Nhưng cô có gì sai, chẳng lẽ cho người khác vũ nhục mình mà cô không đánh trả lại sao?

Đạo lý người ở dưới hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, cô nhìn em họ mà thờ dài.

Đồng Niệm đem tất cả tâm tình che giấu rồi đứng lên, thanh âm thấp lại: “Vi thiếu chuyện đêm nay, là chúng tôi sai, tôi thay mặt em tôi xin lỗi anh!”

Cúi người nhất tiên ở dưới chân, sắc mặt Đồng Niệm trầm tĩnh tiêu sái đi qua, đem tiền lần thứ hai đặt trước mặt anh ta, rất có tâm ý: “Sự tình đêm nay nên dừng lại ở đây!”

Vi Kỳ Hạo ngẩng đầu nhìn đôi mắt sáng người, khoe miệng cười rực rỡ chói mắt: “Muốn dừng ở đây sao? Em dừng mơ?”

Loại đàn ông cứng mềm đều không ăn, làm cho người ta đau đầu. Trong lòng Đồng Niệm rõ ràng, anh ta đang cố ý làm khó dễ, vì trả thù chuyện lần trước!

Ước chừng một lúc, Đồng Niệm mím môi nhìn anh ta hỏi: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Nửa người trên dựa vào sofa, Vi Kỳ Hạo cúi đầu cười, mở rộng hai cánh tay khoát lên chỗ tựa của ghế, cười tà mị.

Đôi môi mỏng nhếch lên, lướt qua một sự tàn nhẫn: “Theo ngủ với tôi một đêm.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tức Giận

Trong phòng bao bồng chốc im lặng, theo sau vang lên tiếng huyết gió ái mụi.

Khả Tâm nghe nói như thế, sắc mặt trắng bệch, cô quay đầu nhìn chị mình, tâm tình phức tạp, không rõ thần sắc.

Tất cả mọi người hưng trí bừng bừng muốn xem trò hay, nhất trí dời ánh nhìn lên đương sự.

Nếu nói không kinh sợ thì đó là gạt người, trước kia đã lĩnh giáo qua sự ác liệt nên hiện giờ cô cũng không quá bất ngờ.

Mắt Đồng Niệm sáng như đuốc, nhìn về phía anh ta bằng ánh mắt bình thản: “Vi thiếu, chuyện đùa này một chút cũng không buồn cười.”

“Vô nghĩa!” Vi Kỳ Hạo liếc cô một cái, ánh mắt sắc nhọn: “Ai thêm nói đùa với em chứ?”

Anh ta càng hứng khởi thì cô càng hờ hững: “Một câu đi, đồng ý hay không đồng ý?”

Lừa giận chổng chất trong lòng, thanh âm Đồng Niệm lạnh lùng hơn: “Không đáp ứng.”

Yêu cầu như thế làm sao cô có thể đáp ứng?!

Vi Kỳ Hạo nhẹ nhàng cười, trừng mắt nhìn cô đang quật cường, vẻ mặt lo lắng: “Chuyện vừa rồi không thể để yên, các người tiếp tục!”

Anh ta ra lệnh một tiếng, những người đàn ông sớm không kiềm chế được, cười đứng dậy, hướng về phía góc phòng đi tới.

“Chị. ....”

Mắt thấy tên tóc húi cua đi tới, sắc mặt Khả Tâm trắng bệch hơn nữa toàn thân lạnh run. Cô kêu to: “Dừng lại đây!”

Những người này chỉ muốn xem việc vui không muốn bất nháo dù sao ở Mê Sắc không thể đùa quá phận. Nhưng Khả Tâm lại làm bị thương mặt mũi hẳn nên không thể nuốt giận dễ dàng.

Người đàn ông từng bước tiến lại gần, làm cho Khả Tâm sợ hãi, cô khóc cầu xin: “Chị, cứu em! Cầu xin chị nỡ tình chú đừng mặc kệ em!”

Cô gái khóc thảm làm cho tim Đồng Niệm căng thẳng, vẫn không thể cứng rắn được.

Nhìn người đàn ông ở góc tường, tình thế cấp bách Đồng Niệm chạm vào di động, cô ném về phía hắn ta, động tác theo bản năng ngay cả mình cũng không khống chế được.

Ở giữa ghế sofa màu đen, Vi Kỳ Hạo lười nhác, khoe miệng cười âm lãnh. Hừ, rất mạnh miệng có đúng không? Bỏn thiếu sẽ chơi đùa cùng em, xem thử ai hơn?!

Không nghĩ ngợi nhiều, Đồng Niệm tiến lên kéo áo của tên tóc húi cua, ngăn hắn lại.

Người đàn ông đau đớn ánh mắt như giết người trừng trừng cô, hung hăng đẩy cô một cái, bả vai cô bị đụng vào tường.

Đồng Niệm bị lực lớn đẩy ra tay phải đập vào tường, mu bàn tay lập tức sưng đỏ, đau đến nhăn mặt.

Vi Kỳ Hạo bung rượu lên uống, khoe mắt đảo qua mu bàn tay sưng đỏ của cô, trong mắt có chút biến đổi.

Bên cạnh xúm lại không ít tên đàn ông, Đồng Niệm sợ hãi, lửa giận trong lòng không áp chế được, khoe mắt cô thấy bên bàn trà, xoay người đi tới đó đưa tay lấy bình rượu, đập vào đầu tên tóc húi cua.

A ——

Bình rượu thủy tinh vỡ vụn, hân hét thảm một tiếng.

Hai tròng mắt sắc bén, khí thế tràn ngập của cô làm cho mọi người dừng động tác lại.

Cô kéo hai cô gái nhỏ về phía sau mình, sắc mặt Đồng Niệm trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô dùng sức nắm chặt tay, đầu ngón tay dần trắng bệch.

Đồng Niệm cảm vũ khí trong tay chỉ thẳng vào người đối diện, lạnh lùng nói: “Nhất định phải làm cho to chuyện, để thử xem ai thoát được liên quan! TÔI cũng không tin, hôm nay ở đây có người chết, thử xem có ai động đến không?”

Cả phòng yên lặng, tiểu nha đầu này lại dám dọa Vi thiếu!

Vi Kỳ Hạo ngửa đầu nhìn đôi mắt trong suốt kia, lòng có một chút khác thường. Cảm giác như gió xuân tháng ba, thổi qua rất ngứa.

Vi Kỳ Hạo mím môi, mắt thấy cô bình tĩnh, anh cười. Anh đã gặp qua rất nhiều phụ nữ, đủ thể loại nhưng người dám dùng bình rượu sắc nhọn khiêu khích anh thì chỉ có cô, lần đầu tiên được gặp.

Lúc này cửa phòng bao mở ra, một bóng dáng đi vào.

“Ai cha, đêm nay rất náo nhiệt!” Trữ Tuấn bước nhanh vào, ánh mắt anh ta xẹt qua mọi người, ý vị thâm trường nhìn Đồng Niệm một cái.

Mọi người nhìn thấy anh đến, thân thiện chào hỏi. Tên tóc húi cua cái trán hân bị chảy máu, đã đi ra ngoài xử lý vết thương.

Đồng Niệm nhìn thấy anh ta đến, sắc mặt tối đen, cô vứt bỏ bình rượu trong tay xuống, hai tay thả lỏng.

Không khí xấu hổ được giảm bớt, Trữ Tuấn nhìn ba người phía góc cười nói với Đồng Niệm: “Đó là em gái tôi, bình thường trong nhà được chiều chuộng nên hư!”

Trong lời nói của anh làm cho mọi người đều bất ngờ, ở thành phố này thế lực nhà họ Trữ, có thể ít đi một chuyện thì nên ít đi, người này có thân phận không nên đắc tội!

“A Hạo!” Trữ Tuấn quay đầu, ngôn ngữ cứng rắn: “Chuyện đêm nay, âm ỉ trong nhà, tai cậu cũng không được yên tĩnh đâu!”

Vi Kỳ Hạo bung ly rượu, uống một ngụm không nói gì. Nhà họ Trữ cùng với nhà họ Vi cũng quen biết, Trữ Tuấn lại hơn anh vài tuổi, quan hệ hai nhà đều tốt, tình cảm này anh không thể không để trong mắt.

Đồng Niệm mím môi cúi đầu, nhìn mu bàn tay bị đỏ lên trong lòng không có biểu tình gì.

Không bao lâu sau, Trữ Tuấn cười đứng lên, cùng mọi người hàn huyên xong liền đi tới trước mặt Đồng Niệm, liếc mắt bảo cô đi ra ngoài.

"Đứng lại ——"

Bước chân Đồng Niệm cứng đờ, hơi quay đầu, chỉ cảm thấy trong giây lát cái di động bị anh ta đoạt mất.

Vì Kỳ Hạo chậm rãi ấn dây số, đợi cho tiếng nhạc vang lên mới tắt di động đưa cho cô. Anh hạ thất lưng, cúi đầu ở bên tai cô nói nhỏ: “Đồng Niệm nhớ số điện thoại của tôi. Chúng ta sẽ còn gặp nhau, chậm rãi mà tỉnh!”

Thanh âm khó nắm bắt của anh ta chỉ có hai người mới nghe được. Đồng Niệm nhìn anh ta một cái không có mở miệng, bước nhanh đi.

Phòng bao huyên náo lại yên ắng, có người bắt mắt nói nhỏ: “Vi thiếu, lão Tứ còn ở bệnh viện, chuyện như vậy mà bỏ qua sao?”

Nghe nói như thế, Vi Kỳ Hạo giận tái mặt, đẩy mắt lạnh lùng: “Hắn đáng đời! Dám đụng đến người của tôi, không mất mạng là phúc lắm rồi!”

Thấy anh như thế người kia cũng không dám lên tiếng nữa, lão Tứ dựa theo phân phó của anh ta động thủ nhưng giờ lại trở mặt quá nhanh!

“Anh Đình Hiền...” Khả Tâm thấy anh vội khóc chạy tới.

Ôn Đình Hiền nhận được tin nhắn của Đồng Niệm, vội lái xe tới, không thấy các cô cả người như kiến bò trên chảo nóng, đang tìm ở xung quanh thì lại nghe được tin tức.

Đem Khả Tâm ôm vào trong ngực, khuôn mặt tuần dật buộc chặt, nhìn không được dùng sức.

“Chị...” Khả Tâm nghẹn ngào trong ngực anh, ngẩng đầu kêu một tiếng.

Đồng Niệm trong lòng tức giận cũng lười nói chuyện với cô, dặn dò Đình Hiền: “Anh Đình Hiền, đưa các cô ấy về nhà.”

Ôn Đình Hiền gật đầu, không hỏi nhiều nhanh chóng lái xe đi.

Trữ Tuấn làm thỏa đáng sự tình cũng không nói nhiều nữa, đơn giản dặn cô vài câu rồi rời đi.

Ban đêm gió thổi nhẹ, Đồng Niệm nhìn thấy lái xe chờ, cảm thấy buồn bã. Khi nhìn thấy Trữ Tuấn cô biết được chuyện sẽ đến tai người kia. Lãng Cạn Dương là ai chứ, chuyện như thế này lẽ nào anh không biết?!

Suy sụp ngồi vào trong xe, cô xoa xoa đầu mình, hai vai co rúm lại, cảm giác vô lực. Khi trở lại Lan Uyển trời đã dần khuya, cô bước đi đến khi gặp ánh đèn sáng thì sắc mặt mới được thả lỏng.

Đi đến lầu hai, cô không hề thấy bóng dáng người đàn ông kia, Đồng Niệm bước nhanh vào phòng ngủ, trong phòng tối đen như mực.

Cô đưa tay sờ chỗ mở đèn không nghĩ ở giữa cô bị một người bóp lấy, lực cánh tay kiềm chế yét hầu khiến cô không thể hô hấp dễ dàng, ngẩng đầu hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trừng Phạt Mạnh Mẽ

Giữa màn đêm mờ mịt, một đôi mắt sáng rỡ như ngôi sao, rất thâm thúy cái gì cũng có thể nhìn thấu rõ khiến cho lòng người phát run.

Cần cổ mảnh khảnh bị lực mạnh kiềm chế, Đồng Niệm hô hấp không được, cô kinh sợ nhìn về phía người đàn ông đối diện, hai tay dùng sức hắt tay anh ra nhưng chẳng có chút tác dụng nào.

Hô hấp ngày càng dồn dập, cô không kêu ra tiếng, cả người dựa trên cửa, không thể gãy dựa. Trong tình thế cấp bách, hai tay cô liên tục dùng sức muốn kéo tay anh ra nhưng cô dùng hết lực rồi mà vẫn không một chút mây may.

Trong ánh mắt ngoan lệ của anh, tay chân Đồng Niệm dần dần mất đi sức lực, đầu bắt đầu choáng, lồng ngực đau vì thiếu dưỡng khí.

Tầm mắt phía trước trở nên mơ hồ, khuôn mặt trắng nõn của cô đỏ lên, hai trong mắt nhìn thẳng vào anh, ảo giác kéo đến, khóe mắt lướt qua ý cười, nụ cười kia như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, vừa lộng lẫy vừa sáng ngời.

Khuôn mặt âm trầm của người đàn ông như dịu đi, anh mím môi bỏ tay ra, làm cho cô lần nữa hô hấp trở lại.

"Khụ khụ ——"

Lực dần tàn đi, Đồng Niệm hít thở bình thường nhưng ho khan không ngừng, căn cổ trắng nõn có lưu lại vết màu hồng, xinh đẹp chói mắt.

Cô ngã ngối trên mặt đất, miệng thở hổn hển, toàn thân phát run. Kích thích như vậy làm cho cô nhất thời không thể ứng biến, tay chân như chết lạng.

Cúi đầu nhìn vào mồ hôi lạnh trên trán cô, Lăng Cận Dương chớp mắt anh bình tĩnh túm cả người cô đứng lên, về mặt có vẻ lo lắng: “Thì ra em cũng sợ chết à?”

Nâng nhẹ tay vỗ vỗ căn cổ của cô, anh sờ vào vết máu đọng trên đó, ý cười càng thêm thâm trầm: “Em đừng cảm cứu người, rất giỏi! Như thế nào, ở bên ngoài không sợ nhưng giờ về lại sợ à?”

Đồng Niệm cố gắng ổn định hô hấp, đại não dần tỉnh táo trở lại, cô trừng mắt nhìn anh, thanh âm khàn khàn: “Chết một lần còn sợ có lần sau sao?”

Cô lạnh lùng cười, đáy mắt phát ra hàn ý lạnh thấu xương: “Nếu không phải anh, tôi sẽ không bao giờ nếm trải cảm giác này đâu...”

Lăng Cận Dương mím môi, cầm vẽ ra một độ cong, thanh âm của anh không nhanh không chậm nói: “Nếu đã biết rồi thì nhớ cho kĩ đời này cũng không cho em chết được!”

Trong lời nói chói tai thật sự làm cho cô kích động, cô ngược mặt lên nhưng bị anh ngăn lại, đem cô đẩy vào phần cửa cứng rắn.

"Đồng Niệm!"

Thân hình to lớn của đàn ông áp chế cô, anh đưa tay nâng thân thể cô lên, còn tay kia nắm cầm cô: “Em rất dũng cảm có phải không? Được rồi, anh muốn xem thử em liệu có bao nhiêu dũng cảm?”

Khi nói chuyện, Lăng Cận Dương động tay chân, đưa tay xé rách áo sơ mi trên người cô, vài động tác đã xé bỏ nó, ngón tay thô bạo đi xuống dưới.

Đồng Niệm giật mình, hoàn toàn không có phòng bị, quần áo trên người bị anh rút đi, cô suy sụp ngăn cản nhưng không có tác dụng.

Đang giây dựa thì cầu thang trên lầu truyền đến tiếng bước chân, thanh âm càng gần làm cho sắc mặt Đồng Niệm thay đổi, cô hoảng sợ trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện, chỉ thấy anh cười âm trầm, không chịu buông tay.

"Niệm Niệm!"

Lăng Trọng mỉm cười đứng ở ngoài cửa, thanh âm ôn hòa: "Là con đã trở lại sao?"

Cách một cánh cửa, Đồng Niệm có thể rõ được tiếng gõ cửa, cô cắn môi, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt chứa đầy sự bối rối.

Người đàn ông đang áp trên người cô không có chút cổ kỵ, anh bình tĩnh trầm mặt áp sát phía trước, ở lúc cô thất thần kia, anh cường thế xâm nhập.

"A ——"

Thân thể đột nhiên đau đớn làm cho Đồng Niệm nhăn mày, thanh âm trong cổ họng phát ra, tiếng nức nở làm cho người ta mê mẩn.

Ngoài cửa Lăng Trọng thấy cô không trả lời, không khỏi hỏi tiếp: “Xảy ra chuyện gì sao? Ba vào xem con một chút nhé.” Thời điểm chạng vạng, thấy Đồng Niệm vội chạy ra ngoài, lòng ông rất lo lắng.

Đầu ông lên một tiếng, Đồng Niệm chỉ cảm thấy toàn thân như bị điện giật, hai má đỏ lên, thanh âm run rẩy cuống quýt mở miệng: “Ba, con không sao.”

Bởi vì nói chuyện quá nhanh làm cho ngực cô phập phồng kịch liệt, đại não như không có tự hồi liên theo bản năng khóa cửa phòng lại.

Lăng Cận Dương dừng động tác, đôi mắt chìm ung đảo qua khuôn mặt trắng bệch của cô, khóe miệng cười lạnh. Anh cười, lần thứ hai đem đầu dừng ở trước ngực cô, lưỡi nóng tùy ý chạy loạn.

Lăng Trọng đang muốn mở cửa ra, nghe thấy âm thanh đóng cửa, bất đắc dĩ thở dài nói: “Niệm Niệm con không có việc gì chứ?”

Đồng Niệm thở hổn hển, hai tay chầy mồ hôi rất nhiều, cô ngửa đầu nhìn về người đàn ông phía trước, chỉ thấy đôi mắt anh không chút lo lắng, cô không kịp phòng bị thì anh lại hung hăng đụng vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô, độ mạnh yếu đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thân thể giao triền không chia cách, cái loại chặt chẽ phù hợp này tựa như khiến người ta phát điên.

Đồng Niệm cắn môi, không dám phát ra âm thanh khác thường, cố gắng chinh giọng mình: “Trong nhà có chút việc con phải về một chuyến.”

Lời của cô làm cho Lăng Cận Dương nhẹ giọng cười rộ lên, anh cúi đầu hôn lên xương quai xanh của cô, để lại những ấn ký màu đỏ sậm.

Nghe cô nói chuyện, thanh âm cũng không dị thường, chân mày cau chặt của Lăng Trọng đã giãn ra, ông nghĩ rằng mấy đứa trẻ hay gây chuyện, không có nghĩ nhiều dặn dò vài câu rồi rời đi.

Tiếng bước chân dần xa ở phía hành lang, Đồng Niệm âm thầm thở phào, cô quay đầu muốn cắn cái cổ của người đàn ông, nhưng anh sớm đoán được,

đã đưa tay lên bóp cằm cô, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Trên môi đột nhiên ẩm áp, đều là hương vị mát lạnh của anh, Đồng Niệm muốn tránh đi nhưng không thể được, vừa lúc bị anh ôm lấy, xoay người đi đến bên giường.

"Lăng Cận Dương ——"

Đồng Niệm giận dữ, khuôn mặt nhỏ đang giận dữ, hai mắt như phát ra lửa.

Đối với sự phản hận của cô, Lăng Cận Dương cũng không tức giận, anh thoải mái đặt cô dưới thân, nghiêng người nằm đè lên cô. Đè cô đang giãy dụa, trong mắt anh đầy ngoan độc: "Em thật sự nghĩ anh không dám sao?"

Anh đột nhiên hỏi thế làm cho Đồng Niệm kinh ngạc ngây người, một đôi mắt đen lấy tấn công đầy mắt của anh.

Lăng Cận Dương cười cười, đôi mắt khinh mị, thanh âm trầm thấp: "Mặc dù tất cả mọi người biết anh ở trên giường của em, nhưng không ai dám ở trước mặt anh nói một câu!"

Một hơi mắc kẹt trong cổ họng, ánh sáng trong mắt Đồng Niệm ảm đạm dần, anh nói không sai, tất cả mọi người biết thì sao? Anh là Lăng Cận Dương, là người cầm quyền nhà họ Lăng, ai dám nói anh chứ?

Hai tay bên người nắm chặt, Đồng Niệm không nói gì, dung nhan anh tuần trước mắt thâm uớt mờ mờ, cô vô lực động đậy chỉ có thể nhắm mắt lại, che đi cảm xúc của mình, thậm chí đem cả linh hồn của mình đi luôn.

Một đêm triền miên, cô nhớ về gia đình mình lúc trước, có mẹ còn có ba cô, một nhà ba người hòa thuận vui vẻ. Nhưng đột nhiên ba biến mất mẹ mang cô đến nhà mới, cô khóc đòi ba lại bị một người đàn ông ôn nhu ôm cô lau khô nước mắt cô, nói cho cô biết đây chính là nhà của cô.

Ah——

Đồng Niệm tỉnh dậy từ trong mộng, cô chậm rãi ngồi dậy, một phong đầy ánh sáng. Ác mộng tối hôm qua đã tiêu tán, trên giường hỗn độn làm cho cô một hồi thờ dài.

Hai bên trán đau đớn, cô đưa tay xoa xoa, lập tức nhớ ra điều gì đó vội cầm di động ở đầu giường ra xem. Thời điểm hôm qua cô gặp nạn ở quán bar, cô mơ hồ nhớ ra mình có nhắn cho một số.

Mở màn hình ra, cô xem ghi chép trò chuyện thì thấy một dãy số, sắc mặt đại biến.

Đồng Niệm run rẩy nắm chặt di động, hai mắt nhìn chằm chằm dãy số kia, khóe mắt tràn lên một chút nóng ẩm. Cặp mắt ôn nhu kia đã từng sẽ không còn khả năng xuất hiện nữa, vĩnh viễn không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vị Hôn Thê

Trời sáng, ánh mặt trời lên dần, Lan Uyển được ánh mặt trời chiếu sáng rất chói mắt, trong nó như một viên bảo thạch lấp lánh.

Trên đỉnh chóp phòng khách biệt thự là những hoa văn màu xanh da trời, hình vẽ hoa bách hợp màu vàng. Dọc theo cầu thang là những cái trụ có khắc hình La Mã, mặt trên được khảm ngọc lưu ly tinh xảo, phô trương như vậy chỉ có ở nhà họ Lăng mà thôi.

Phía chỗ cầu thang hình nửa vòng tròn là một bóng dáng to lớn, người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ trời sinh mị hoặc, trên người là chiếc áo sơ mi màu đen đính những hạt nút màu vàng rực rỡ, tinh xảo xa hoa.

Lăng Cận Dương đi vào phòng khách, nhìn bàn cờ gỗ lim trước mặt, ba của anh đang đánh cờ một mình.

"Ba!" Anh cúi đầu cười, bước nhanh tới, ngồi xuống bên cạnh ba mình.

Lăng Trọng ngừng đầu lên nhìn thấy con trai, đã tươi cười: "Bồi ba đánh ván cờ, đã lâu cha con chúng ta chưa có chơi rồi."

Nghe cha mình nói như vậy, Lăng Cận Dương vội buông áo khoác tây trang trong tay xuống, mỉm cười bắt đầu đánh cờ. Ngón tay thon dài của anh nắm những quân cờ, đầy mắt thâm thúy hiện lên tia sáng, lại hạ một quân cờ xuống trước.

Nhìn con trai hăng hái, đầy lòng Lãng Trọng vui vẻ, ánh mắt ông ôn hòa, trước mắt hiện ra hình dáng ấu thơ của con trai mình. Khi đó ông ôm anh vào trong ngực, nắm cánh tay nhỏ bé mập mạp của anh, dạy anh đọc sách đánh cờ, từng giọng non nớt của trẻ con còn như quanh quẩn bên tai. Nhưng chỉ chớp mắt anh từ một tiểu Cậ Dương đã trưởng thành, có được sự cơ tri và năng lực hơn người đủ giúp anh xưng vương một cõi.

“Con à...” Chuyện cũ ủa về, làm lòng Lãng Trọng trĩu nặng, mặt mày trở nên ôn hòa nhẹ nhàng hơn, ông kêu một tiếng.

Lãng Cậ Dương chỉ chăm chú nhìn bàn cờ nên khi nghe ba mình gọi liền ngẩng đầu, vừa nhìn thấy ánh mắt ôn hòa của ông: “Ba, chỉ cần có con ở đây, tâm huyết cả đời của ba sẽ không uổng phí.”

Lãng Trọng tiếp nhận tập đoàn Lãng thị từ lúc hai mươi tuổi, trải qua hơn ba mươi năm đã có thể hộ phong hoán vũ. Nhưng thế gian này không có ai mà không trải qua chuyện sinh lão bệnh tử, từng là người đứng đầu gia tộc họ Lãng hiện giờ cũng đã tuổi già. Cha con hai người tâm ý tương thông, không cần nói nhiều cũng có thể hiểu được tâm ý đối phương.

Lãng Trọng vui mừng gật gật đầu, vỗ mu bàn tay của con trai mình: “Cậ Dương, con là niềm kiêu ngạo lớn nhất đời này của ba!”

Ánh nật trời theo cửa sổ sát đất chiếu vào, Lãng Cậ Dương ngửa đầu nhìn về phía cha mình, chỉ thấy mái tóc đã bạc, cha anh từng đứng trên đỉnh khai thiên lập địa, cuối cùng cũng phải chịu thua thời gian. Nhưng không sao anh đã đủ mạnh mẽ lo hết tất cả, anh có thể tự bảo vệ lấy chính cuộc đời mình

Thời điểm Đồng Niệm xuống lầu, xa xa nhìn thấy hai cha con đang ngồi trước bàn cờ, vui vẻ trò chuyện. Cô không có ý định quấy rầy, hờ hững xoay người đi dùng bữa sáng.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất để ăn sáng, sau đó nhiu mày uống hết ly sữa, rồi đứng dậy đi đến trường. Lúc đi ngang qua phòng khách, tiếng cười sang sảng của Lãng Trọng vang lên, phá lệ làm cho người ta phải chú ý.

Đồng Niệm không có nhìn kỹ, chỉ cúi đầu ngồi vào xe, đi đến trường.

Ngày tốt nghiệp càng đến gần, Đồng Niệm mỗi ngày đều đi tìm cuộc sống tương lai của mình, dựa theo tình hình trước mắt cô có thể tiếp tục ở lại nhà họ Lãng, nhưng cô không muốn, không muốn tiếp tục cuộc sống ăn nhờ ở đậu này.

Loại cuộc sống bị cô độc bao quanh này chỉ có thể là người đã từng trải qua mới hiểu nổi.

Lúc nghỉ giữa giờ, Duẩn Mạch chạy đến bên tai cô lại chi choe, Đồng Niệm mặt mày phờ phạc rũ rượi.

“Niệm Niệm, cậu có tâm sự à?” Duẩn Mạch tuy ngày thường sơ ý nhưng những lúc này cô ấy thường hay để ý đến bộ dạng của cô.

Đồng Niệm thờ dãi, thấp giọng hỏi: “Mạch Mạch, tốt nghiệp xong cậu có dự định gì không?”

“Minh ư?” Nhắc tới chuyện này, trên mặt Duẩn Mạch lộ ý cười: “Ba mẹ và anh trai mình đều đồng ý để mình tự do hai năm, hai năm rong chơi rồi sau đó về nhà.”

Đồng Niệm vĩnh môi nói: “Biết cậu hạnh phúc rồi nhưng đừng có đả kích mình như vậy chứ!” Nhà họ Duẩn chỉ có hai anh em, Duẩn Mạch từ nhỏ lớn lên đã được chiều chuộng.

Bị cô nói như vậy, Duẩn Mạch ngây ngô cười đứng lên không cãi lại. Cô xoa đầu, bỗng dưng nhớ đến cái gì, tiếng nói liền thấp xuống: “Niệm Niệm, nhân lúc người nhà họ Lãng còn yêu thương cậu, thì cậu nên tính toán cho bản thân mình thật tốt vào.”

Ánh mắt Đồng Niệm đen lại, cô có nỗi khổ không nói nên lời, chỉ có thể vùi nó vào sâu đáy lòng mình.

Lái xe đưa cô về biệt thự, trên đường lòng cô đầy tâm sự, xuống xe xong mới phát hiện xe của Lãng Cậ Dương cũng đã về. Thường thì anh ít khi ở nhà dùng bữa tối.

Đồng Niệm cũng không nghĩ nhiều, cất bước đi vào trong, xa xa đang nghênh đón cô là Rella, bộ dạng rất đáng yêu. Lúc đi tới phòng khách cô mới phát hiện có gì đó không đúng.

Đền đuốc ở phòng khách sáng trưng, Đồng Niệm đứng ở cửa đảo mắt, nhìn thấy người đàn ông ngồi ở ghế sofa, hai mắt đang chăm chú xem tin tức, mà ở phòng bếp phía sau anh, truyền tới tiếng cười vui vẻ.

Trong lòng hơi động, cô nhin không được đi vào, đã thấy Lãng Trọng đeo tạp dề, động tác vô cùng thuần thục đứng ở trước tủ bát, đang cùng người bên cạnh nói chuyện vui vẻ.

Một cô gái có mái tóc xoắn màu nâu, xõa ngang hông, dáng người cao gầy là lướt, cùng với ngũ quan xinh xắn, minh tinh cũng không theo kịp phong thái của cô.

Đồng Niệm biết cô, hoặc có thể nói là rất quen thuộc, bởi cô ta chính là vị hôn thê của Lãng Cậ Dương, trưởng nữ của nhà họ An, An Hân.

Cô sợ sệt đứng tại chỗ, cho đến khi người kia quay đầu: “Niệm Niệm đã về!”

“Cô trở về khi nào?” Đồng Niệm mím môi cười cười, nhẹ giọng hỏi cô.

An Hân trừng mắt nhìn cô, mặt cười giả hoạt: “Mới vừa xuống máy bay không lâu, muốn cho mọi người một kinh hi.” Cô cười chỉ về phía người đàn ông ngồi ở phòng khách nói: “Ngay cả Cận Dương tôi cũng không có nói, lúc anh ấy thấy tôi, cũng hoảng sợ!”

Lăng Trọng giờ hai tay xoay người, sắc mặt ôn hòa: “Niệm Niệm, đêm nay ba tự xuống bếp, con đi ra bên ngoài chờ com đi, nơi này có ba và tiểu Hân là được rồi.”

“Vâng!” Đồng Niệm không hề nói nhiều, xoay người đi tới, lại mới nhìn thấy ánh mắt đối diện rất sắc bén kia. Tầm mắt cô dừng ở trên mặt anh một lát rồi rất nhanh dời đi.

Cô không nghĩ tới, cúi đầu lên lầu, mở edit by cát hồ còn có thể nghe được tiếng nói dễ nghe uyển chuyển của An Hân. Trở lại phòng ngủ, thay quần áo xong, cô đứng ở cửa sổ ngắm người, cho đến khi người hầu lên nhắc cô dùng com.

Đi vào nhà ăn, bữa tối phong phú được dọn lên, hơi nóng hơi hơi bốc lên. Bình thường Lăng Trọng hiếm khi tự mình xuống bếp, trừ khi tâm tình tốt mới có thể xuống bếp trở tài.

Mọi người ngồi vào bàn ăn, Đồng Niệm đang muốn ngồi vị trí cô hay ngồi liền bị người khác chiếm trước.

“Tôi nghĩ tôi phải ngồi gần chú...” An Hân nghịch ngợm chiếm chỗ của cô, đẩy cô qua chỗ đối diện: “Niệm Niệm, cô ngồi cạnh anh trai mình đi.”

Đồng Niệm ngẩn ra, đồng tiền đen láy hiện lên cái gì, sắc mặt thoáng chốc khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ái Muội Ở Bàn Ăn Tối

Chùm đèn thủy tinh ở phòng ăn tản ra ánh sáng màu vàng, mang lại cảm giác ấm áp thoải mái.

Ở giữa quang cảnh hôn ám, trên mặt Đồng Niệm biểu tình đen tối, cô hít một hơi thật sâu, trong mắt đều thấy mọi người mỉm cười, chậm rãi ngồi vào cạnh người đàn ông kia.

Lăng Trọng thích náo nhiệt, hiện giờ thấy bọn nhỏ đều quây quanh ở bên cạnh, không khỏi vui mừng: “Sở trường của ba là món tỏi sốt sò biển, các con đều phải nếm thử một chút đi.”

An Hân cười gật gật đầu, trực tiếp đưa tay gấp thức ăn, vừa ăn vừa nói: “Năm rồi, con muốn ăn sò biển do chú làm đến nỗi trong mộng chảy nước miếng.”

Lăng Trọng bị lời nói của nàng dâu làm cho đắc ý cười, không ngừng gấp sò biển bỏ vào chén của cô.

Không khí trên bàn com thoáng chốc sinh động, Lăng Cận Dương cầm chai rượu lên ánh mắt ôn nhu hỏi cô: “82 năm?”

Bên miệng An Hân còn dính vết dầu mỡ, lúc này nhìn anh mỉm cười ngọt ngào, lắc đầu nói: “Đêm nay không uống Laffe, em phải nếm thử rượu Mao Đài của chú.”

Có thịt có rượu thành ra là yến tiệc, Lăng Trọng uống không quen rượu đỏ, thân thể của ông không tốt, bình thường Lăng Cận Dương cảm ông uống rượu đế. Hiện giờ bất lấy cơ hội, ông tự nhiên cười toe toét, vội phân phó người hầu mang rượu qua.

Đêm nay không khí thật sự tốt, Lăng Cận Dương cũng không có làm khó, cười cười rót rượu, sắc mặt hào hứng.

Rượu Mao Đài hơn mười năm, nhấp khẩu rất thơm và tinh khiết, An Hân bụng ly rượu lên uống một ngụm, ánh mắt đen láy nheo lại: “Chú à, rượu này không làm ba con say được, khi trở về con sẽ nói cho ba, nhất định con sáu rượu sẽ thích thú.”

Khi nói chuyện cái miệng nhỏ nhắn của cô nhếch lên, nhưng không có chút kiêu dè.

“Uống chậm một chút!” Lăng Cận Dương thiếu kiên nhẫn thấp giọng ngăn cô lại: “Em xem số ghi ở trên đi, đừng uống nhanh như vậy!”

An Hân quệt miệng nhìn anh, hai má ửng đỏ: “Biết rồi, em chỉ uống một chút xiu thôi.” Thời điểm cô nói chuyện, ánh mắt cười tủm tỉm, mang theo ý tứ nũng nịu đầy cảm xúc.

Lăng Cận Dương mỉm môi cười cười, đưa tay gấp thức ăn cho cô, không nói thêm gì.

Tính cách An Hân vẫn sinh động như xưa, cái miệng nhỏ nhắn của cô ríu ra ríu rít không yên, người khác cơ hồ không có cơ hội chen vào.

Nhìn thức ăn trên bàn, Đồng Niệm không nhanh không chậm cúi đầu dùng cơm, cô rất ít mở miệng, ngẫu nhiên hòa theo, để không bị coi là không lễ phép.

Lăng Trọng đối với nàng dâu này luôn vừa lòng, hướng hồ cô vừa du học trở về, càng làm cho ông vui mừng thêm. Ở thành phố này có ba gia tộc lớn, trong đó nhà họ Lăng đứng đầu, còn lại là nhà họ An và nhà họ Quyền.

Nhà họ Lăng mấy năm nay giao hảo tốt với nhà họ An, trưởng tôn của Lăng gia là Lăng Thừa Nghiệp cưới chị họ của An Hân, mà vị hôn thê của Lăng Cận Dương lại là trưởng nữ của An gia, tuy rằng trưởng nữ không kế thừa gian nghiệp nhưng trong tay cô có giữ hai mươi phần trăm cổ phần của An thị.

Mọi người ăn uống cũng đã no, Đồng Niệm gác đĩa lên chén, biểu tình vô vị tẻ nhạt. Đối với những lời họ đàm luận, cô không có hứng thú, thậm chí mau trở lại phòng, thanh tĩnh nghỉ ngơi.

Đột nhiên giữa bập đui truyền đến một trận tê dại, sắc mặt Đồng Niệm đột biến, cô cúi đầu quả nhiên nhìn thấy có một bàn tay chạy giữa hai chân cô.

Hai tay nắm chặt, Đồng Niệm cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch, ngực tức giận cuộn cuộn. Nhưng cô không dám động đậy, chỉ nhìn anh, ánh mắt lạnh xuống vài phần.

Thoáng nhìn thấy ánh mắt tức giận của cô, Lăng Cận Dương cười cười, giống như căn bản không để ý, ngón tay linh hoạt tiếp tục trượt vào trong, theo mép quần của cô tham lam đi vào.

Bởi vì động tác của anh làm cho cả người Đồng Niệm căng thẳng, thân thể cô cứng ngắc, không dám lộn xộn. Chỉ có thể đưa tay xuống cố ý kéo tay anh ra.

Cổ tay như sắt của người đàn ông, Đồng Niệm không đẩy được mà ngón tay linh hoạt của anh một đường kéo dài, loại khiêu khích lớn mật này làm cho cô chống đỡ không được, tức giận hàm răng nghiến chặt.

Tên hỗn đản này! Biến thái!

Dưới tình thế cấp bách, cô vội vàng khép hai chân, động tác đột nhiên này làm cho đáy mắt người đàn ông nhiễm một ý tàn khốc.

Lăng Cận Dương thần nhiên cắn môi, sắc mặt không có chút khác thường, anh đưa tay bụng ly rượu đỏ uống một ngụm, sau đó cúi xuống cạnh cô không coi ai ra gì, ở bên tai cô trầm thấp nói: “Thật chặt!”

Đồng Niệm hung hăng hít vào, sắc mặt đỏ lên, cô sợ lộ ra biểu hiện dị thường, đành phải ngửa đầu theo dõi anh, mím môi cười cười.

“Hai người nói gì vậy?” An Hân nhìn thấy bọn họ cười, bỗng nhiên quay đầu hỏi.

Lăng Cận Dương cười nhún nhún vai, ở giữa sắc mặt trắng bệch của Đồng Niệm, mở miệng lạnh nhạt: “Niệm Niệm luôn kiêng ăn.”

Khi nói chuyện, anh còn gấp một đĩa thức ăn, đưa đến gần miệng cô, đồng thời bàn tay ở dưới hung hăng ra sức: “Mở ra!”

Oanh ——

Bên tai Đồng Niệm ong ong, trong lòng lửa giận quay cuồng, người ở bên ngoài thì cho là anh trai đang sùng nịch em gái nhưng chỉ có cô hiểu được, người đàn ông này thực sự vô sỉ tới cực điểm!

Ước chừng một hơi, cô không quan tâm nhiều nữa, nâng gót giày lên dẫm một cái thật mạnh lên chân anh.

"Ah ——"

Chân phải bị đau, Lăng Cận Dương nhíu mày kêu một tiếng, ánh mắt mọi người nhìn khó hiểu, anh chậm rãi cười nói: “Này vật nhỏ, quả nhiên là bị chiều chuộng nên hư, dám động thủ với anh.”

Trong lời nói của anh âm thanh vừa đủ, Rella ở dưới bàn chui ra, nức nở kêu lên.

An Hân thấy một màn như vậy, nhin không được cười rộ lên, đưa tay cầm sò biển đến bên cạnh nó, cúi đầu kêu: “Rella...”

Giờ phút này Rella chẳng quan tâm đến mỹ nữ mà nó đang ngửi hương thơm ngào ngạt của sò biển, một đường chạy ra sân nhỏ, ngây ngất trong đồ ăn.

Mọi người nhìn nhau cười vang, không khí một vẫn nữa vui vẻ lên, Đồng Niệm mượn cơ hội thoát khỏi móng vuốt của anh, đem thân thể xê dịch ra ngoài.

An Hân nhìn thấy hai người đối diện cười mà không nói, cặp mắt đen láy kia hiện lên một tia sáng.

Ăn tối xong, Đồng Niệm đứng ở ban công trông về phía xa, nhìn trời đầy sao sáng, trông mắt cô âm đạm.

Phút chốc bên người có một mùi nước hoa nồng nặc thổi qua, mũi cô miễn cảm với những mùi vị này, nhin không được hắc xì vài cái.

An Hân cười đưa cho cô khăn tay, đưa tay sờ hai má của cô ôn nhu nói: “Niệm Niệm, cô thật sự đã trưởng thành!”

Đồng Niệm ngẩn người, vừa nhìn hai má trắng nõn của An Hân nhiễm một mảng đỏ có thể dễ dàng nhận ra. Cô đứng cách xa ra hờ hững nói: “Cô say rồi.”

An Hân nheo mắt lại cười cười: “Có một chút.”

Bình thường cũng không giỏi ăn nói, Đồng Niệm cũng không muốn miễn cưỡng chính mình, đơn giản trò chuyện cùng cô ta vài câu rồi cất bước rời đi.

Mất thấy cô đi xa, An Hân chậm rãi xoay người, ý cười nơi khóe miệng biến mất. Cô đưa tay phải lên nhìn, đáy mắt đầy vẻ lo lắng, da thịt non mịn như vậy người đàn ông nào không thích? Điều này cũng tự nhiên bao gồm cả Lăng Cận Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Dây Dưa

Một đêm ác mộng không ngừng, buổi sáng sau khi Đồng Niệm thức dậy, cả người phờ phạc ỉu xìu. Cô thu xếp vệ sinh cá nhân rồi xuống lầu, lúc ở giữa cầu thang nghe được tiếng nói chuyện truyền từ phòng đến.

Cô đứng lại nhìn qua, mơ hồ có thể nhìn thấy được khuôn mặt người kia, dựa vào cạnh cửa, đang cùng người ở bên trong nói chuyện: “Thím Dung, đã nói là thím không cần về, sao thím lại không nghe lời?”

Ở giữa phòng bếp, một bà thím đang cười, thoát nhìn tinh thần rất sáng láng. “Tôi nghe theo phu nhân, muốn chứng kiến cậu kết hôn xong rồi mới về hưu. Nếu cậu thương tôi thì sớm kết hôn với An tiểu thư đi!”

Lăng Cận Dương mỉm môi cười cười, cất bước đi vào, lấy chi phiếu trong túi ra đưa cho Thím Dung.

Nhìn con số trên chi phiếu, Thím Dung vội vàng khoát tay, trầm giọng nói: “Thiếu gia à, lần trước cậu đã cho rồi? Không thể lấy nữa!”

Thấy vẻ mặt bà nôn nóng, Lăng Cận Dương cười nói: “Đây là cháu của thím, cũng không phải cho thím!”

Nhìn đĩa nhỏ một tay nuôi lớn, hốc mắt Thím Dung ửng đỏ, lòng tràn đầy vui mừng không có chối từ nữa: “Cảm ơn thiếu gia!”

Hai tay Lăng Cận Dương đặt lên vai bà, cúi đầu nhỏ giọng nói, giọng điệu của hai người thật sự thân thiết.

Đồng Niệm đi xuống nơi, nhìn bóng dáng ở phòng bếp liền hô một tiếng: “Thím Dung!”

Thím Dung quay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt cô, giọng không thân thiết lắm: “Tiểu thư.”

Cô đã quen với thái độ như vậy nên sắc mặt vẫn bình thường đối với sự lạnh lùng của bà, cô không để ý làm gì.

Khóe mắt nhìn người đến người đàn ông đối diện, Đồng Niệm ngẩng đầu, chỉ thấy anh đàn hơi hơi nheo mắt lại, ánh mắt bắn thẳng lại chỗ cô, cô chán ghét tránh đi.

Lăng Cận Dương nhìn cô tránh mình, môi mỏng khẽ gọi mở, cặp mắt thâm thúy kia lại hiện lên ý cười.

Thím Dung là người lo việc vặt trong nhà họ Lăng, bà bình tĩnh phân phó người hầu làm việc, vẻ mặt lạnh lùng tỏ khí thế uy nghiêm.

Bữa sáng Lăng Trọng thấy Thím Dung trở về kinh ngạc cười nói: “Thím Dung, bà lần này đến bọn nhỏ thực sự vui vẻ lắm.”

Nghe được lời nói của ông, vẻ mặt Thím Dung thực bình tĩnh, cúi đầu cười không nói gì. Thím Dung là do mẹ của Lăng Cận Dương mang tới, hơn chục năm nay vẫn ở nhà họ Lăng, cho nên địa vị cao hơn người hầu bình thường rất nhiều.

Buổi chiều tan học, Đồng Niệm ngồi xe về nhà, vừa mới đi vào phòng khách, nhìn thấy người ngồi giữa sofa đang chào hỏi cô.

An Hân túm cô đến sofa ngồi cạnh cô ta: “Niệm Niệm, đêm nay có tụ hội ở Mê Sắc, mọi người chúc mừng tôi về nước, cô cũng tham gia chung cho vui!”

Sắc mặt Đồng Niệm cứng đờ, theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng Lăng Trọng đã quay đầu lại mắt mắt khóa trụ trên người cô: “Không cần sợ ông lão già này buồn, tuổi trẻ nên ra ngoài chơi nhiều một chút!”

Đôi mi thanh tú hơi gọi lên, Đồng Niệm cắn môi do dự, nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương xong, bắt đắ đi gặt đầu.

Thời gian lúc chạng vạng, bên ngoài Mê Sắc có đầy những siêu xe khiến người ta lóa mắt.

Đi vào phòng bao lâu hai, sớm đã có người tới trước, rất náo nhiệt, nhìn bọn họ đi vào lập tức vang lên đủ loại âm thanh.

“Ai cha, Nhị thiếu, phu nhân của nhị thiếu đến!”

Mọi người cao hứng ồn ào, đều biết mặt nhau, nên vui đùa không kiêng nể gì, những lời thô tục cũng tuôn ra ngoài một cách tự nhiên.

Đồng Niệm vốn không thích trường hợp này, cô ngồi ở sườn ghế sofa, tận lực cách xa mấy người đó ra. Nhàm chán lấy di động ra, cúi đầu chơi trò chơi.

Quá ba lần nâng chén, có một số người mượn rượu làm càn, bát nháo: “Tiểu Hân Hân, chén nay cô nhất định phải uống!”

An Hân nhìn người đàn ông đầy mùi rượu, bắt đắ đi lắc đầu nói: “Uống nữa tôi sẽ say mất.”

“Say cũng tốt.” Đáy mắt người đàn ông mang theo ý cười, mơ hồ không rõ: “Mỹ nhân say, mới được người ta thương.”

Lăng Cận Dương nhin không được cười rộ lên, trừng mắt nhìn người đang kính rượu, quát lớn: “Cậu lại uống nữa, muốn mượn rượu làm càn sao?”

“Nhìn đi, Nhị thiếu đang đau lòng kìa!” Người đàn ông ngửa đầu cười rộ lên, lại đem ly rượu lại gần: “Tiểu Hân Hân vì Nhị thiếu chúng ta, cô phải uống.”

An Hân bị bọn họ nháo đến đau đầu, cười lắc đầu, đang muốn nhận rượu thì bị người đàn ông bên người cản lại, thay cô tiếp nhận.

“Chén rượu này tôi uống.” Đứng lên đón ly rượu, Lăng Cận Dương một ngụm uống sạch, khoe miệng còn cười ần ý: “An phận đi, đừng không có việc gì lại tìm việc!”

Mắt An Hân thấy anh ngửa đầu uống rượu, cười rộ lên, gió đôi môi đỏ mọng hôn anh, nhất thời đưa tới một trận ồn ào lớn.

Bọn họ bình thường đã nháo lắm, tuy có chừng mực nhưng hiểu biết đạo lý hơn nhiều.

Đồng Niệm ngẩng đầu nhìn, xong lại cúi đầu tiếp tục bắn hoa quả, ngón tay của cô linh hoạt đi vòng quanh, tinh thần đều tập trung ở điện thoại cho đến khi bên tai nghe được một đạo âm thanh vang lên: “Cô hết thời gian rồi.”

Mắt thấy hoa quả tới gần nhưng không cất kịp, Đồng Niệm nhú mi ngẩng đầu nhìn thấy trước mắt mình có người. Người này mặt một chiếc váy màu đen, da thịt trắng như tuyết, mà tóc cột thành đuôi ngựa khuôn mặt tinh xảo sạch sẽ không có chút phấn son.

Sở Kiều thấy cô sững sốt cũng không nghĩ tới nhiều liền giơ tay ra: “Tôi tên Sở Kiều, cô tên gì?”

Đồng Niệm lần đầu tiên nhìn thấy cô, tuy rằng không rõ lắm thân phận, nhưng nhìn cặp mắt to trong suốt kia, trả lời lại: “Đồng Niệm.”

Sở Kiều gặt đầu, trên mặt chưa từng có nhiều cảm xúc, chính là cảm điện thoại di động của cô, bấm số điện thoại: “Đây là số điện thoại của tôi chúng ta có thể làm bạn chứ?”

Đối với kiểu trực tiếp như thế, Đồng Niệm tuy rằng chưa thích ứng nhưng không đành lòng cự tuyệt, vui vẻ đồng ý. Theo sau, hai người ngồi ở góc sofa sáng sủa, thấp giọng nói chuyện với nhau, tựa hồ rất hợp nhau.

“Đang nói chuyện gì sao?” Nhìn hai người đang nói chuyện, Quyền Yến Thác bước nhanh tới, ở bên cạnh Sở Kiều ngồi xuống, đưa tay ôm người vào trong ngực.

Đồng Niệm nhìn người đàn ông đi tới, lúc này mới ý thức được nguyên lai hai người họ là cùng nhau. Người đàn ông trước mắt là thái tử gia của nhà họ Quyền, anh ta xưa nay có mối quan hệ tốt với Lăng Cận Dương, cũng đã gặp cô vài lần ở nhà họ Lăng.

Chẳng qua sau khi Quyền Yến Thác tới gần, Đồng Niệm sâu sắc phát hiện đáy mắt Sở Kiều sáng rực lại đột nhiên ảm đạm xuống, mới vừa rồi còn cười nói nói nhưng lúc này biểu tình gì cũng không có.

Không bao lâu sau, Sở Kiều ghé vào lỗ tai anh nói câu gì đó, chỉ thấy anh ôn nhu cười, ở bên môi cô khẽ hôn lên, sau đó ôm cô rồi đi trước.

Đồng Niệm nhìn bọn họ, lúc sắp đóng cửa nhìn thấy mắt Sở Kiều nhìn cô cười. Chẳng qua nụ cười kia giống như từng quen biết, làm cho cô có cảm giác mình bị ảo giác.

Từ Mê Sắc đi ra, đã là đêm khuya, lái xe chạy đến nhà họ An, Lăng Cận Dương xuống xe tự mình đưa An Hân đi vào. Trên đường đi về, Đồng Niệm ngồi ở sau xe cảm giác có chút mệt.

“Sở Kiều giống như rất thích em?” Lăng Cận Dương buông lỏng cổ áo, quay đầu nhìn cô hỏi: “Em có thể tiếp xúc với cô ấy, A Thác khó thấy được cô ấy lại cùng nói chuyện với ai.”

Nghe trong lời nói của anh, ánh mắt Đồng Niệm lóe lóe, nhớ tới Sở Kiều nhưng cô không phản bác, đưa dây số lưu lại.

Thấy cô nửa ngày không mở miệng, Lăng Cận Dương cúi đầu cười, đôi mắt nhìn qua sườn mặt cô.

Đèn đường ngoài cửa sổ xe sáng rọi, Đồng Niệm tựa đầu vào cửa kính xe không nhìn anh: “Lăng Cận Dương, anh tính giam giữ tôi đến khi nào?”

Đôi mắt người đàn ông nheo lại, ngón tay thon dài của anh để ở giữa gối. Khuôn mặt tuấn mỹ kia giấu trong bóng tối làm cho người ta không nhận ra cảm xúc, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Buổi sáng sau tiết học đầu, Đồng Niệm bước ra phòng học thì di động liên rung lên.

“Alo?” Khẩu khí đối phương rất lớn, làm cô sững sốt, quả nhiên người đàn ông kia mở miệng thẳng thừng: “Tôi muốn gặp em.”

Trời sinh bá đạo, làm cho Đồng Niệm không thể phản ứng lại, muốn cắt đứt điện thoại nhưng nghe giọng anh ta trầm lại: “Không được ngắt điện thoại!”

Nắm ngón tay bé nhỏ kiểm chặt, Đồng Niệm bình tĩnh hỏi: “Vi Kỳ Hạo, anh rốt cuộc không dễ yên?”

Vi Kỳ Hạo nhẹ nhàng cười, âm thanh bura bãi truyền qua tai nghe: “Có cái muốn cho em xem. Nếu không thấy em, tự gánh lấy hậu quả.” Theo sau là tiếng anh ta ngắt điện thoại.

Căn bản không nghĩ tới nhưng có thể tưởng tượng được trước, Đồng Niệm lo lắng, đành phải đi đến nhà hàng Tây gặp anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bắt Gặp

Cao ốc tập đoàn Lăng thị nằm ở con đường phồn hoa nhất thành phố, kiến trúc đồ sộ, xa xa làm cho người ta cảm thấy lòng không dám muốn tới gần để chiêm ngưỡng.

Ở cửa lớn của cao ốc, một bóng dáng xinh đẹp đi tới, trên người mặc tây trang được cắt may tinh xảo, trên đầu đội mũ quý tộc vành nón che khuôn mặt không thấy rõ. Nếu không phải cô có dáng người là lướt, thì trong mắt người khác họ lầm tưởng cô là một chàng trai khôi ngô.

Cô gái đứng ở quầy tiếp khách nhìn thấy người đi tới, nhìn không được đánh giá: “Cô là...”

An Hân cười nhắc mũ ra khỏi đầu, thanh âm ôn hòa: “Xin chào, tôi là An Hân.”

Cô gái trước mặt thấy rõ mặt cô, đầu tiên là ngẩn người sau đó vội đưa cô đến thang máy, thái độ rất cung kính. Vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn Lăng thị, ai mà không biết chứ? Ai dám chậm trễ?

Lăng Cận Dương từ phòng họp đi ra, sắc mặt lạnh lùng, anh đẩy cửa phòng làm việc của mình ra, đột nhiên thấy khác thường. Trong không khí mùi nước hoa làm cho mảy mĩm của anh nhăn lại.

Người đàn ông mỉm cười, cất bước đi tới bàn làm việc, xoay ghế màu đen lại, người ngồi bên trong liền nở nụ cười, đôi mắt sáng người giả hoạt.

Lăng Cận Dương mỉm môi cười cười, đi đến bên cạnh bàn, hai tay ôm cô vào trong ngực, trong mắt hứng thú mười phần.

An Hân chậm rãi đứng lên, tay đưa lên ôm cổ anh, đem mặt tới gần bên tai anh hỏi: “Đẹp không?”

Người đàn ông cười khê ra tiếng, hai tròng mắt thâm thúy, anh đem cô cuốn vào trong ngực, cúi đầu hôn lên môi cô: “Đẹp.”

Bị anh ôm vào trong ngực, An Hân có thể chạm được vào cơ ngực rắn chắc của anh, đôi tay nhỏ bé của cô xoa ngực anh, vội vàng tham muốn đi vào.

Bỗng dưng, Lăng Cận Dương đè cô lại không cho cô lộn xộn, hai tròng mắt chìm ung hiện lên cái gì đó, ngón tay thon dài của anh vỗ về đôi môi của cô nói: “Là em nói phải chờ tới đêm tân hôn, như thế nào còn quyến rũ anh?”

(âu mài gót, chẳng lẽ Dương ca sạch ư? Cmnr... phản kích quá nếu đây là sự thật, chuy Hân à, mấy khúc có chuy thì tôi thà edit khúc truyện anh ngược chị Niệm còn hơn =))))))))))

An Hân tựa vào trong lòng anh, cô ngước lên nhìn đáy mắt anh, chỉ thấy nơi đó mát lạnh không có chút tình dục nào. Miệng cô cười sượng, ngón tay lần thứ hai chạm vào ngực anh: “Giờ em hối hận rồi.”

“Ha ha...” Lăng Cận Dương cúi đầu cười, anh đưa tay mình đan vào tay cô: “Tiểu Hân, em làm sao vậy?”

Nhận thấy động tác của cô, hai má An Hân tươi cười, hạ thấp mặt nói: “Chúng ta kết hôn sớm một chút đi.”

An Hân nâng cằm cô lên, Lăng Cận Dương nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, môi mông khê nhếch lên: “Ngày kết hôn không phải mẹ em đã tính rồi sao? Ngày quan trọng cả đời nếu sửa lại, mẹ em sẽ như thế nào?”

Nghe anh hỏi như thế, An Hân nhăn mày, cô quệt miệng than thở một câu: “Đây là thời đại nào rồi, mẹ em còn phải tin vào mấy cái thứ kia chứ!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, Lăng Cận Dương cười nhu hòa ôm cô vào lòng dịu dàng nói: “Trưa nay muốn ăn gì?”

An Hân cúi đầu, đáy mắt tối sầm lại, bất quá cô không có biểu hiện ra ngoài, gật đầu nhu thuận: “Anh quyết định đi.”

Tuy rằng An Hân che giấu tốt nhưng một chút biểu hiện khác thường anh cũng phát giác được, cô không nói thì Lăng Cận Dương tự nhiên sẽ không làm rõ, anh cười cười nắm tay cô, bước ra khỏi phòng.

Lúc đi tới nhà hàng Tây, hai má Đồng Niệm ửng đỏ, cái trán rịn ra một tầng mồ hôi. Cô không có ý tìm kiếm, liếc mắt đã thấy người đàn ông ngồi ở phía xa.

Thu lại sự khác thường trong lòng mình, cô bình tĩnh bước tới, kéo ghế đối diện ra ngồi xuống.

Người phục vụ cầm menu đến, Đồng Niệm không có xem, thanh âm lạnh lùng nói: “Không cần.”

Đối với thái độ lạnh lùng của cô, Vi Kỳ Hạo chỉ cười, không tức giận.

“Nói đi, anh muốn cho tôi xem cái gì?” Đồng Niệm ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt long lanh xem xét anh, khẩu khí không tốt.

Vi Kỳ Hạo lấy di động trong túi ra, anh mở đoạn video ra, đưa cho cô, giọng điệu ngạo mạn: “Từ từ xem đi.”

Nhìn đoạn tin kia, sắc mặt Đồng Niệm biến sắc, hình ảnh cho thấy cô dùng rượu đánh người, nhưng người đã thương là cô sao lại biến thành Khả Tâm?

Đóng đoạn clip lại, Đồng Niệm đưa điện thoại di động trở về, khóe miệng cười lạnh lẽo: “Anh đang giả tạo chứng cứ!”

“Em nói đúng, đây là giả tạo.” Vi Kỳ Hạo gật đầu, đôi mắt hoa đào hẹp dài khinh mỉ: “Nhưng giả thì sao? Thứ này tôi nói thật thì không ai dám nói là giả?”

Đôi mi thanh tú của Đồng Niệm nhiễm sự tức giận, tưởng rằng anh ta chỉ bừa bãi bá đạo nhưng không ngờ lại dè tiện như thế.

“Sự tình có thể điều tra rõ.” Nhìn lửa giận xuống đáy lòng, Đồng Niệm hồ hững mở miệng. Cho dù anh ta có quyền thế chẳng lẽ chỉ có thể là hươu bảo ngựa sao?

Vi Kỳ Hạo sớm lường trước cô nói như vậy, môi khê gọi lên, cười nhạo nói: “Rất khí phách! Em có nhà họ Lăng che chở nhưng chỗ dựa vững chắc không có, không động được em, tôi còn có thể bóp chết họ không?”

Tâm chợt run rẩy, Đồng Niệm không dám tin nhìn anh ta, lúc này mới phát hiện đối phương có chuẩn bị mà đến, hiển nhiên thăm dò cô.

“Vi Kỳ Hạo, anh muốn gì?” Hít một hơi thật sâu, toàn thân Đồng Niệm đề phòng hỏi anh ta.

Mắt thấy mặt cô thay đổi, Vi Kỳ Hạo mím môi cười, chân mày giãn ra: “Tôi cũng không làm khó em, chúng ta sau này phải gặp nhau mười lần, gặp đủ thì coi như thanh toán xong!”

Hẹn gặp?

Đáy lòng Đồng Niệm cười lạnh, mặt thể hiện rõ sự chán ghét, càng thêm khó coi.

Thoáng nhìn đáy mắt cô, ngón tay Vi Kỳ Hạo gõ lên bàn, giọng điệu khinh miệt: “Yên tâm, tôi không ép!”

“Anh chỉ nói thôi tôi không tin.” Đồng Niệm theo dõi ánh mắt anh ta, không che giấu mà nói thẳng.

“Đồng Niệm!” Sắc mặt Vi Kỳ Hạo trầm xuống, đôi mày kiếm xinh đẹp dựng lên: “Bốn thiếu gia nói một không nói hai!”

Đối với người đàn ông như anh ta, Đồng Niệm ít nhiều cũng có chút hiểu biết, từ nhỏ chưa từng bị người ta coi thường. Hiện giờ cô lại biểu hiện như thế với anh ta nên anh ta muốn trả thù.

Đồng Niệm âm thầm thở dài, lần này cự tuyệt anh ta thì anh ta sẽ tiếp tục làm khó dễ, nên giải quyết một lần cho xong: “Được!”

Rốt cuộc thấy cô đáp ứng, khóe mắt Vi Kỳ Hạo sáng lên, trong lòng lại cười lạnh, anh không tin gặp cô mười lần thì anh không ngủ được với cô!(chưa từng đọc truyện nào mà có người như cha Hạo này, lộ rõ bản chất từ lần đầu luôn, kiểu như ‘em ngủ với tôi không?’ ‘không à’ ‘không thì tôi sẽ tìm cách làm cho em phải ngủ với tôi’ =))

Cô muốn rời đi nhưng theo lời của Vi Kỳ Hạo thì đây là lần hẹn đầu tiên nên Đồng Niệm bắt đắ dĩ đành phải lưu lại ăn cơm trưa.

Phục vụ đem thịt bò lên, Vi Kỳ Hạo tự tay đẩy đến trước mặt cô, nói: “Cắt thịt cho tôi.”

Đồng Niệm cắn răng trừng mắt nhìn anh ta, thấy vẻ mặt kiêu ngạo của anh ta cuối cùng vẫn phải cúi đầu cắt thịt bò.

Ngoài cửa lớn nhà hàng Tây có hai người đi vào, An Hân kéo người đàn ông bên cạnh nũng nịu ghé vào lỗ tai anh, điệu bộ rất thân mật.

Khóe mắt đảo đến bóng người phía trước, An Hân hơi sững sốt, sau đó cười chỉ tay: “Cận Dương, đó là Niệm Niệm phải không?”

Lăng Cận Dương quay đầu nhìn, chỉ thấy ở bàn ăn mặt mày Đồng Niệm ôn hòa, cô cắt thịt bò cho người đàn ông đối diện, hai người đang thấp giọng nói gì đó.

Đôi mắt người đàn ông thâm thúy nhìn khuôn mặt tuấn tú không có chút cảm xúc gì, anh không nói gì liền kéo An Hân đến dùng cơm.

Cơm trưa xong giống như không có tiêu hóa, Đồng Niệm cau mày, cảm giác dạ dày khó chịu, Nhớ tới cái mặt thối ương ngạnh của Vi Kỳ Hạo, lửa giận trong lòng bốc lên.

Tan học xong, lái xe đến đón cô, cô ngồi ở sau xe, cô chớp mắt nghỉ ngơi. Không bao lâu cô mở mắt ra phát hiện không phải đường về nhà.

“Đi đâu?”

Nhìn đường ngoài cửa sổ xe, sắc mặt Đồng Niệm khê biến.

Lái xe không quay đầu, sắc mặt như thường nói: “Thiếu gia phân phó.”

Những lời này làm cho lòng Đồng Niệm hoảng hốt, cô dè bụng chỉ thấy từng đợt đau đớn xông tới, chân tay rét run.

Một biệt thự ở ngoại thành, Đồng Niệm nhìn cảnh vật trước mắt, sắc mặt trắng bệch, tóc gáy dựng lên. Nơi đây là ám ảnh cả đời của cô, vĩnh viễn không xóa đi được.

Đi vào cửa, ở chỗ bể bơi trong vắt, trong suốt có thể thấy đáy, một bóng dáng to lớn.

Lăng Cận Dương ngẩng đầu lên từ trong nước, bọt nước trắng bắn lên tung tóe, lồng ngực tinh trắng lại lặn xuống. Cặp mắt chim ưng kia bắn thẳng đến chỗ cô làm cho da đầu cô run lên.

Phía sau phịch một tiếng, cửa biệt thự đóng chặt, trong phòng chỉ có mình anh và cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tra Tấn

Giữa làn nước trong vắt, thân tình cao to của người đàn ông đứng ở bên cạnh bể bơi, lộ ra cơ ngực rắn chắc, những giọt nước lộ ra cơ bụng sáu múi của anh khiến người ta bị mê hoặc.

Đồng Niệm co quắp ánh mắt, gương mặt ửng đỏ cúi đầu không hề chuẩn bị, hình ảnh kia khiến cho tim đập thành thịch. Người đàn ông này trời sinh đã là tư bản, trên người anh mọi thứ đều hoàn mỹ, đều đứng đầu, đều là không thể bì kịp.

Thân ở trong này, trong lòng Đồng Niệm bối rối, cô cúi đầu giọng run run: “Em phải về nhà.”

“Nhà?” Lăng Cận Dương nhú mi nhìn chăm chăm mặt cô, khóe miệng gọi lên một nụ cười lạnh lẽo: “Không phải em rất muốn sớm rời khỏi căn nhà đó sao?”

Nghe thấy anh chất vấn, ánh mắt Đồng Niệm tối sầm, kim lòng không đậu cần môi, cô không ngẩng đầu, chỉ để tầm mắt ở dưới chân.

"Lại đây ——"

Thanh âm của người đàn ông rất lạnh, không thể cự tuyệt.

Phía sau không có đường lui, trong lòng Đồng Niệm biết chọc anh sẽ có hậu quả gì, chỉ có thể nhẫn nại, bước tới chỗ bể bơi.

Hai chân đứng ở hàng đá cuối bên cạnh bể bơi, dưới nền đá tỏa ra ánh sáng chói rọi. Đồng Niệm cúi đầu, đồng tiền đen láy nhìn chăm chăm mặt nước, hai tay nắm chặt váy ở bên người.

Lăng Cận Dương bơi tới gần mép bể nhảy mắt trời lên mặt nước, anh đưa cánh tay dài kéo người vào trong nước.

Bùm ——

Đồng Niệm bị rơi vào trong nước, miệng mũi đều bị nước chui vào, miệng cô mở to, ho khan không ngừng. Cô hít thở từng ngụm, lại cảm giác bên hông có một cổ lực mạnh mẽ truyền đến, trong nháy mắt cô bị kéo vào khu nước sâu, chiều sâu đủ cho cô ngập đầu.

Cô không tính là biết bơi, chỉ có người dạy vài động tác đơn giản. Hiện giờ hai chân không có điểm tựa cô rất sợ.

"A!"

Bụng phía dưới đau quặn lại, Đồng Niệm kích động hét lên một tiếng, thân thể theo bản năng phản ứng, cô đưa tay ôm lấy người bên cạnh, hai cánh tay gắt gao ôm chặt cổ anh không chịu buông tay.

Tuy rằng bắt lấy được cọng rom cứu mạng nhưng người đàn ông không muốn cho cô như ý, anh không giúp mà chỉ lạnh lùng nhìn cô. Thân hình cao lớn của anh chiếm ưu thế, đối với anh không có chút ảnh hưởng.

Da thịt ngâm trong nước, trơn tuột khó bám víu vào, trong lòng Đồng Niệm càng sợ hơn, hiện giờ không có chút khí lực nào, mắt thấy cổ tay anh liền nắm chặt không buông ra.

Ngửa đầu nhìn đáy mắt hồ hững của anh, Đồng Niệm cắn môi, đôi mắt đen nhìn đôi mắt thâm thúy kia, làm cho trái tim cô đột nhiên đập nhanh. Cô vội vàng di chuyển tầm mắt không nghĩ là khi cúi đầu nhìn thấy một màn trong nước, quá sợ hãi.

Người đàn ông dùng lực tách hai chân ra, vầng vàng đứng ở đáy bể, toàn thân anh trần như nhộng không có mặt quần bơi, ngơ ngàng lộ liễu.

Đồng Niệm quét mắt qua, hai má cô đỏ lên, hai tay lại vô lực, cô không kịp hô lên thì thân thể đã trầm xuống, trong làn nước trong vắt bao phủ lấy cô.

Miệng mũi bị nước tràn vào, hô hấp không được, cô há mồm, cái cảm giác như sắp chết này đang ăn mòn cô từng giây từng phút.

Khuôn mặt lạnh lùng âm trầm của Lăng Cận Dương, anh thấy làn tóc đen của cô trong nước, hai tròng mắt giật giật, hít một hơi lặn xuống nước, đuối theo cô ôm lấy cô kéo lên trên mặt nước.

Nước tràn vào phổi khiến hô hấp Đồng Niệm bị cản trở, Lăng Cận Dương đem cô lên bờ sau đó dùng cánh tay trái vắt ngang làm cho mặt cô hướng xuống, tay phải dùng đủ lực đánh vào lưng cô, vỗ vài cái chột nghe cô "Oa" một tiếng, nhổ nước trong miệng ra.

Phun nước trong miệng ra, Đồng Niệm hô hấp lại được, cô không ngừng ho, hai má trắng bệch. Cảnh vật ở phía trước cô không nhìn thấy rõ, thân mình bị anh kéo tới phía bể bơi, sau lưng chống đỡ ở bên cạnh bể bơi.

Anh nắm cảm tình xảo của cô, Lăng Cận Dương cúi đầu, tròng mắt anh thật sâu nhìn cô chăm chú, toát ra đầy hàn ý. Lúc này mái tóc dài của cô ướt đầm, từng chút dính bên má, khuôn mặt vì thiếu dưỡng khí mà trắng bệch, cặp mắt đen láy sáng ngời kia chứa một thứ cảm giác mệnh mông, lơ đãng trên chọc vào tiếng lòng của người đàn ông.

Lăng Cận Dương híp híp mắt, nhìn đôi mắt trong suốt của cô, anh mở miệng: "Anh đã nói rồi, nói rồi nhưng em không nhớ có phải không? Nói cho em biết em đừng có động tâm tư, nhưng em lại vẫn khiêu chiến anh có phải không?"

Trải qua sức ép vừa rồi, tay chân Đồng Niệm vô lực, lồng ngực cô khó chịu, dạ dày cũng đau đớn. Ước chừng một hơi, cô trầm giọng hỏi anh: "Tôi vì cái gì phải nghe lời anh? Anh cho rằng anh là ai?"

Miệng cô cười lạnh quát lên: "Lăng Cận Dương, anh không có quyền quyết định cuộc đời tôi!"

Trong biệt thự trống trải chỉ nghe thấy âm thanh của cô khuếch tán ra, sắc mặt Lăng Cận Dương u ám, khóe mắt hiện lên một tia nóng nảy, anh đột nhiên kéo váy dài trên người cô ra, một vài động tác đã xé toạc nó không hề có chút lưu tình nào.

"Không cần!"

Toàn thân cô lạnh lẽo, Đồng Niệm kêu lên sợ hãi, nhưng thân thể đâu còn sức lực, không ngăn được động tác của anh.

Quần áo nổi lơ lửng trên mặt nước, nội y thuần màu trắng, theo mặt nước dập dờn bồng bềnh trôi đi.

Cuộn mình lại, bị người đàn ông ép, tay chân Đồng Niệm không ngừng gãy dựa, anh chỉ dùng một tay là có thể chế trụ cô, cô không phải đối thủ của

anh, toàn thân động đậy mạnh làm cho nổi đỏ.

Khi sức lực cạn dần, cô mới dừng lại, hung hãn trừng anh, thật muốn cắn chết anh. Nhưng anh không cho cô cơ hội này, thoải mái đem cô đặt dưới thân, động tác mạnh liệt mang theo ý muốn phát tiết.

“Ah!”

Đồng Niệm bị đau, hàm răng cắn môi, trán chảy mồ hôi. Anh mãnh liệt xâm chiếm làm cho dạ dày cô càng trở nên khó chịu, cảm giác muốn nôn.

Lăng Cận Dương nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, động tác điên cuồng, anh cúi đầu chế trụ cái cổ cô, hôn lên đôi môi cô, thật sâu thật hấp dẫn.

Sau nụ hôn dài, đem bài mòn sức lực của cô gần hết, ánh mắt Đồng Niệm mê ly, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau đớn, đầu óc lại mờ mịt.

Ý thức dần dần biến mất, cô nghe được âm thanh nghiêng răng của anh vang ở bên tai mình: “Về sau còn dám chọc anh tức giận, anh sẽ giết em!”

Không biết ngủ bao lâu, lúc Đồng Niệm mở to mắt thì thấy mình đã trở lại phòng ngủ ở Lan Uyển. Nằm trên giường mềm mại, cô nhẹ nhàng động thân thể, đau nhức tràn lan khắp nơi.

Không kịp nhận ra điều gì, cô chỉ cảm thấy yết hầu mình như có lửa đốt, cả người nóng như lửa. Mí mắt nhanh chóng khép lại lần nữa, cô buồn bã nghĩ thầm rằng lần này cô thực sự đã đổ bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ác Mộng

Cảm giác Đồng Niệm ngủ thật lâu, ở trong mộng cô nhớ tới trước đây, cha mẹ đều còn ở bên cạnh. Mỗi khi ăn cơm chiều xong một nhà ba người lại đi ăn bộ, tay trái cô nắm tay ba, tay phải nắm tay mẹ, ở giữa vui vẻ trong sự sôi nổi của cha mẹ. Mỗi lần nhìn thấy cô, ba nắm tay mẹ chạy lại phía cô cùng nhau lộ ra khuôn mặt sung nịch.

Khỏe mắt cô có giọt lệ nóng rơi xuống, Đồng Niệm khóc tỉnh lại, mở to mắt đã là hai ngày sau rồi. Sốt cao khiến cho phổi bị nhiễm, bác sĩ gia đình vội tới truyền dịch cho cô, ước chừng cô ngủ hai ngày thì mới chuyển biến tốt.

Từ sau khi mẹ cô qua đời, cô ít khi sinh bệnh, lần này phát sốt giống như bệnh rất nặng, tinh thần không tốt lắm. Lăng Trọng sợ cô không hồi phục tốt, không cho cô đi học, xin cô nghỉ học để dưỡng bệnh, phân phó người hầu cẩn thận chăm sóc.

Ở trên giường ba ngày, thân thể Đồng Niệm dần chuyển biến tốt, sốt cao đã lui, nhưng thân thể không có lực. Sau khi ăn xong, cô ngồi ở ghế sofa cạnh cửa sổ sát đất, nhìn ra bên ngoài, ánh mắt đắm chiều.

Cho đến khi người hầu đi vào, nói là Duẩn Mạch đến thăm cô, lúc này tinh thần cô mới hồi phục lại.

Trong tay Duẩn Mạch mang theo giỏ hoa quả, tiện tay đưa cho người hầu, bước nhanh tới chỗ cô, đưa tay sờ vào trán cô: “Còn sốt cao không?”

“Đã tốt rồi.” Đồng Niệm mỉm môi cười, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Thấy nhiệt độ cơ thể cô bình thường, Duẩn Mạch nhẹ nhàng thở ra, quay sang chế nhạo cô: “Thời tiết như thế này chỉ có cậu mới có thể phát sốt thôi!”

Sắc mặt Đồng Niệm hơi đỏ, gục đầu xuống không nói gì.

“Anh cậu đâu?”

Duẩn Mạch từ lúc vào nhà ánh mắt không ngừng dòm ngó, về điểm này tâm tư nhỏ rất rành.

Nhắc tới người kia, sắc mặt Đồng Niệm lại trầm xuống, cô quay đầu buồn bã nói: “Không biết.” Từ lúc cô đổ bệnh mấy ngày nay rồi không có gặp anh.

“Ài...” Duẩn Mạch thở dài trên mặt đầy vẻ mất mát: “Anh ấy bận rộn như vậy à? Mỗi lần tớ đến không bao giờ thấy được anh ấy!” Lúc trước cô đến nhà họ Lăng chơi, không có gặp mặt thân tượng, vì thế buồn bực không thôi.

Đồng Niệm liếc nhìn cô bạn một cái, đem dẫu tây đưa tới trước mặt, quát lớn: “Cậu đến thăm mình hay là đến nhìn anh ấy?”

Nhìn thấy cô hờn giận, Duẩn Mạch vội trưng khuôn mặt tươi cười, nịnh nọt: “Đương nhiên là thăm cậu, người mình yêu nhất là Niệm Niệm!”

Tuy rằng tâm tình sa sút nhưng Duẩn Mạch nói đùa như vậy cũng khiến cô thoải mái hơn.

Ăn chút hoa quả, Duẩn Mạch lại không thành thật nhìn Đồng Ngộ Tây, mười phần là muốn xem bảo vật. Cô chạy đến bàn trang điểm, đưa tay cầm lọ nước hoa, đặt ở mũi ngửi ngửi mặt mày hớn hơ.

“Đây là nước hoa cậu dùng à?” Duẩn Mạch vỗ nhẹ vào thân lọ, chỉ thấy đỉnh chớp lọ thủy tinh điêu khắc hình cánh hoa lồi, làm cho người ta vừa nhìn đã thích.

Đồng Niệm nhíu mi nhìn, vẻ mặt hồ hững: “Ừ.”

“Thật dễ chịu!” Duẩn Mạch lần thứ hai đưa lên ngửi, đáy mắt đều là ý cười: “Vì cái gì mà ở trong thành phố này không có bán?”

Câu hỏi của cô bạn làm cho ánh mắt Đồng Niệm tối lại, giọng cũng thấp đi: “Đó là Lăng Cận Dương tìm người điều chế, bên ngoài không có bán!”

“Ồ ồ!” Duẩn mạch lại trừng mắt nhìn cô, đáy mắt toàn là ý hâm mộ: “Anh cậu đối với cậu quá tốt đi!”

Người ở bên ngoài nhìn vào thì cho rằng tổng giám đốc Lăng thị đối với cô em gái chẳng có quan hệ máu mủ kia rất tốt, đâu ai biết cô sống như thế nào?

Thu lại đáy lòng hỗn loạn, Đồng Niệm cười cho có lệ: “Tớ còn một lọ chưa dùng, cậu cầm đi.”

Nghe cô nói thế, Duẩn Mạch vội không ngừng gật đầu, chạy tới chỗ cô hôn cô một cái: “Đồng Niệm, tớ yêu cậu!”

Đồng Niệm bị cô làm cho nổi cả da gà, mặt mày cau có: “Nước hoa này lúc tới nhà tớ thì cậu không được dùng, có biết không?”

“Được.” Duẩn Mạch gật đầu một cái, nhưng sau đó lại khó hiểu: “Sao vậy?”

Không thể giải thích nhiều với cô, Đồng Niệm trịnh trọng nói: “Không nên hỏi, nhớ kỹ lời mình nói là được.”

Nhận được đồ mình thích, Duẩn Mạch tự nhiên thỏa mãn, cũng không truy vấn thêm nữa. Hia người ngồi ở giữa sofa rộng thùng thình nói chuyện phím, vừa nói vừa cười, vẻ lo lắng của Đồng Niệm dần xua tan.

Tựa đầu vào vai Đồng Niệm, Duẩn Mạch thoáng nhìn thấy gương mặt gầy yếu của cô bạn, cô lo lắng hỏi: “Niệm Niệm, cậu sinh bệnh làm tớ rất lo, tớ sợ giống như năm đó, cậu bỗng nhiên biến mất ba tháng!”

Phút chốc sắc mặt Đồng Niệm trắng đi, cô nghiêm mặt cúi đầu, hai tay bên người nắm chặt lại, dùng sức lực rất lớn để cầm. Tuy cô khống chế mình nhưng toàn thân vẫn lạnh run.

Phát giác thấy cô khác thường, Duẩn Mạch còn tưởng cô giận, không hỏi nhiều liền ngồi dậy mang theo nước hoa đi mất.

Ánh trời chiều buông rơi ở phía xa, ánh vàng nhuộm khắp, làm nổi bật chân trời về điểm lẹ. Cô thu mình vào trong ghế, hai tay ôm gối, hai tròng mắt sáng người bị che phủ một tầng sương, âm đạm không ánh sáng.

Ánh tịch dương đã dần lui, Đồng Niệm ngo ngắc ngồi đó, không nhúc nhích. Cô nhìn ra phía xa bầu trời, ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi.

Vào đêm, một chiếc xe McLaren màu bạc chạy về Lan Uyển, người đàn ông đem cất xe xong đi vào biệt thự.

Má Dung còn chờ anh ở cửa, thấy anh trở về vội đi chuẩn bị đồ ăn khuya, nhưng Lăng Cận Dương bảo về nghỉ ngơi. Anh đi về phòng, đi qua phòng cách vách nhưng bỗng dừng lại, đẩy cửa đi vào.

Lăng Cận Dương xoay người ngồi ở bên giường, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm người đang ngủ say. Trong đêm đen, cặp mắt chim ưng kia cơ trí lóe sáng, rồi lại cuộn cuộn như nước biển làm cho người ta không nhìn ra.

Không bao lâu sau anh bình tĩnh đứng dậy, bước nhanh đi.

Sau nửa đêm, trời chuyển mây, tia chớp hỗn loạn sấm sét rền vang, gió thổi rất mạnh.

Ầm ầm——

Giữa không trung lướt qua một tia chớp, tấm màn màu đen bị xé rách, mưa trên trời trút xuống.

Cô gái nằm trên giường, đôi mi thanh tú nhắm nhỏ, thân thể bất an vặn vẹo, tựa hồ suy nghĩ phải tỉnh táo lại.

"A ——"

Đồng Niệm ôm đầu ngồi dậy, hét lên một tiếng, nhưng âm thanh của cô bị tiếng sét lấn át. Hai tay nắm chặt chắn, trước mắt hiện lên hình ảnh ác mộng, cô không nói ra tiếng.

Mái tóc dính mồ hôi áp vào mặt, Đồng Niệm run rẩy muốn xuống giường, nhưng tay chân không có chút lực nào, không cử động được. Cô muốn lấy đi động ở đầu tu liền thấy một bóng dáng ở bên ngoài cửa sổ.

Động tác của bóng đèn rất nhanh chóng, mở cửa sổ đi vào, Đồng Niệm đang muốn hét lên, thì bị người kia ôm vào trong ngực: “Là anh!”

Thanh âm bên tai làm cho Đồng Niệm kinh ngạc ngẩng đầu, khuôn mặt lạnh lùng của anh dính mưa, chiếc cằm sắc nhọn, chảy xuống dưới, áo ngủ chỗ ngực ướt một mảng.

Lăng Cận Dương thấy sắc mặt cô trắng bệch, vội ôm cô vào trong ngực, thanh âm dịu dàng: “Em gặp ác mộng à?”

Người được mùi quen thuộc trên người anh, trong lòng Đồng Niệm rối loạn, cô không khí lực vùng vẫy, đưa đầu mình vùi vào trong ngực anh, giọng thì thào: “Em mơ thấy anh ta....”

Cánh tay của cô đột nhiên ôm chặt lấy anh, đôi mày kiếm của Lăng Cận Dương nhăn lại.

Khóe mắt tràn ra sự chua xót, Đồng Niệm cắn môi nước nở nói: “Lăng Cận Dương, em hận anh!”

Ngoài cửa sổ trời mưa thật to, mưa tầm tã bao lấy màn đêm, đem cả chân trời bao phủ ở bên trong mảng u ám.

Nửa người Lăng Cận Dương tựa vào đầu giường, vẻ mặt bình tĩnh, bàn tay to của anh vỗ về người ở trong ngực, động tác ôn nhu.

Rúc vào trong ngực anh, Đồng Niệm dần an tĩnh lại, toàn thân bị cảm giác mệt mỏi đánh úp, cô chậm rãi nhắm mắt lại, miệng cơ hồ nhắc tới gì đó nghe không rõ.

Thấy cô ngủ say, Lăng Cận Dương mới động dậy người nằm xuống giường, vẫn bá đạo như trước ôm cô giam cầm vào trong ngực mình. Một lát sau, anh cúi đầu, đôi mắt phức tạp nhìn cô rồi sau đó ôm cô chìm vào trong giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không Được Yên Bình

Lúc con người đổ bệnh thì cả thể xác và tinh thần đều yếu ớt, Đồng Niệm cũng không ngoại lệ.

Lúc cô mở to mắt, bên gối đã không còn ai, sờ bên cạnh thì độ ẩm đã tan, làm cho những thứ cô thấy đêm qua như là ảo giác.

Con buồn ngủ đã tan, Đồng Niệm cúi đầu đi đến cửa sổ, chỉ thấy bộ cửa sổ màu trắng có dấu giày màu đen, cô đưa tay sờ sờ nhìn thấy đầu ngón tay dính vết bẩn, khẳng định cảnh tối qua không phải là mơ.

Tối hôm qua trời mưa rào, gột rửa bầu trời đen trở nên sáng sủa. Tia nắng ban mai lấp ló sau ánh mặt trời, làm khuôn mặt tái nhợt của Đồng Niệm nhuộm một màu ửng đỏ.

Nếu Lăng Trọng đã xin phép cho cô ở nhà nghỉ bệnh, cô cũng không muốn cả ngày đều ở trong nhà, hiện giờ nơi làm cho cô ám áp chỉ có một.

Đơn giản thu thập vài bộ quần áo tùy thân, Đồng Niệm xách hành lý đi xuống lầu. Cô viết giấy để lại cho Lăng Trọng, dặn dò người hầu vài câu rồi đi xuống, một mình rời khỏi biệt thự.

Hồi lâu cũng xa dần những con đường xe cộ đông đúc, nhìn thấy một đám người huyền ảo, tâm tình Đồng Niệm rộng mở, cô ngồi trên chuyến xe sớm đi đến trấn nhỏ.

Hai giờ ngồi xe cũng không lâu, sau khi Đồng Niệm xuống xe hít một hơi thật sâu chỉ cảm thấy không khí kia như nổi thẳng đến phổi, không khí ngoại ô quả nhiên tươi mát.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, Đồng Niệm xách hành lý, như một thói quen đi đến một căn nhà nhỏ, cửa không có khóa, cô nhẹ nhàng đẩy ra chậm rãi bước vào trong.

Căn nhà nhỏ có ba gian phòng, khoảng không được sửa sang, ở phía trên có hoa ngọc lan, còn bên dưới trồng dưa chuột, toàn là những loại rau quả dễ ăn.

Trong nhà có một bóng người đang dọn dẹp vài thứ do tối qua trời mưa to, bà hơi cúi đầu, tuy rằng lộ ra sườn mặt nhưng nhìn ra được khuôn mặt thanh tú.

"Không được nhúc nhích——"

Đồng Niệm lặng lẽ đi tới, nghịch ngợm che mắt của bà, cố ý đôi giọng hỏi: “Đoán xem là ai?”

Nguyễn Nghiên nhẹ nhàng cười rộ lên, đưa tay vỗ vỗ lên tay cô: “Đứa nhỏ này, đến đây mà không nói trước một tiếng.”

Đồng Niệm ôm cổ của bà, cười khúc khích, làm nũng nói: “Dì à, người ta muốn cho dì một kinh hi mà!”

Nhìn thấy cháu gái, trong lòng Nguyễn Nghiên vui mừng, nhưng bà không giỏi biểu đạt cảm xúc, chỉ nhìn chăm chăm sắc mặt Đồng Niệm: “Con bệnh à?”

“Không sao, chỉ phát sốt thôi.” Đồng Niệm không muốn làm dì lo lắng, nhẹ nhàng nói cho qua.

Bởi vì cô tới đột nhiên, Nguyễn Nghiên không có chuẩn bị gì, vội đi làm thức ăn, thuận tiện đem luộc hai quả trứng đem cho cô.

Đem lột trứng ra đưa vào trong chén cho cô, Nguyễn Nghiên nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, trầm giọng nói: “Niệm Niệm, xảy ra chuyện gì sao?”

Đồng Niệm miệng cắn trứng, đầu tựa vào vai bà, quẹt cái miệng nhỏ nhắn nói: “Dì à, dì nói đi có thể nhìn rõ mọi việc sao? Người ta không thể có chút riêng tư nào à?”

Nguyễn Nghiên âm thầm cười, khoe mắt lơ đãng, toát ra ý tứ sùng nịch, từ nhỏ đứa bé này đã mạnh mẽ, hơn nữa sau khi chị gái bà qua đời, cho tới giờ chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu. Tuy rằng nhà họ Lăng chiều cô nhưng bà vẫn lo lắng nhiều.

Thấy cô không muốn nói, Nguyễn Nghiên không hỏi thêm, ăn bữa sáng xong, lấy chìa khóa ra: “Hôm nay dì có tiết dạy buổi chiều, tủ lạnh còn sủi cảo đông lạnh, con nấu để ăn nhé.”

Cúi xuống lấy một ít tiền đưa cho Đồng Niệm: “Ăn cơm trưa xong đi siêu thị mua vài thứ, buổi tối đi về làm cho con!”

“Vâng.” Đồng Niệm gật đầu, chân mày cong cong cười lên.

Nhìn bộ dạng nghịch ngợm của cô, Nguyễn Nghiên cười cười cảm túi xách đi ra ngoài. Bà là giáo viên dạy mỹ thuật tạo hình ở trường trung học của trấn nhỏ này, tuy rằng tiền lương không cao nhưng cũng rất hứng thú với công việc này.

.....

Quán cà phê Lam Diệu, có phong cách thiết kế Bắc Âu, phối hợp với trang sức xa hoa, đủ để làm cho nơi này khác biệt.

Cửa sổ lớn sát đất, lộ ra hàng ghế sofa thoải mái, ngoài cửa sổ thủy tinh là bầu trời xanh biếc, người ngồi vào ghế sofa mềm mại nhưng có cảm giác rơi vào đám mây.

An Hân nhăm nháp cà phê cô mang tới, quay đầu hỏi người bên: “Hương vị thế nào?”

Nghe được câu hỏi của cô, An Nhã bĩu môi: “Không ngon lắm!”

Cà phê ngon như vậy, đến miệng của cô lại bảo là không ngon, An Hân thờ dãi, cách thưởng thức thật bất đồng.

Uống không quen An Nhã nói người phục vụ mang ly nước chanh cho cô, cô uống một ngụm lúc này trong miệng mới bớt cay và đắng.

“Chị!” An Hân nhìn chăm chăm cô, nhin không được hỏi: “Chị đã kết hôn vài năm, sao lại không chịu có con?”

An Nhã biến sắc, khoe miệng lướt qua tia cười lạnh: “Con? Chị dám có sao? Hiện tại không có con mà mỗi ngày Lăng Thừa Nghiệp đều đi tới nửa đêm mới về, nếu chị mang thai không biết anh ta còn không kiêng nể gì nữa!”

Ngón tay chạm vòng quanh cái cốc, An Hân nhăn mày, trầm giọng: “Vậy tại sao lúc trước còn gả cho anh ta?”

Uống một ngụm nước trái cây, An Nhã mím môi cười cười, trên mặt hiện lên tia mỉa mai: “Hân hân, những người đàn ông xung quanh chúng ta, người nào không dựa vào gia thế tốt, ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, có ai đối với vợ mình trung trinh sao?”

Phụ nữ đời này lấy gia đình cho dù không gặp phải Lăng Thừa Nghiệp mà người đàn ông khác thì cũng một đức hạnh như vậy thôi!”

Trong lời nói của chị họ tựa hồ khiến An Hân xúc động, cô đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, có chút đắm chiêu.

Không bao lâu sau, An Nhã nhìn về hướng của cô, thấp giọng nói: “Chuyện của Lăng Cận Dương và Đồng Niệm, em tính sao?”

An Hân mím môi cười khê, đôi mắt sáng ngời: “Chị, chị nói đàn ông đều giống nhau, vài năm nay em không ở bên cạnh anh ấy, chắc chắn sẽ có người lợi dụng sơ hở. Em không lo lắng thì không bằng em hiểu biết.”

“Vói. . . .” An Nhã nhú mi, giọng trầm trầm: “Nhưng nha đầu kia có thể ở bên cạnh Lăng Cận Dương lâu như vậy thật không đơn giản!”

“Cô ta đương nhiên không đơn giản!” Đôi mi thanh tú của An Hân nhanh tức, khuôn mặt tinh xảo có ý tàn khốc: “Nhưng cô ta có bao nhiêu không đơn giản thì cũng đừng mơ tưởng đến chồng của em!”

Bàn tay nắm cốc càng chặt hơn, hai má trắng nõn của An Hân có vẻ lo lắng, đáy mắt phát ra cảm giác lạnh lùng, như thể đem nắng gắt ngoài cửa sổ thành hơi lạnh.

.....

Dùng cơm trưa xong, Đồng Niệm dọn dẹp phòng sạch sẽ, càng làm càng muốn ở lại căn phòng nhỏ mà tốt này, lúc này mới cảm túi xách ra ngoài, đi siêu thị mua đồ ăn.

Từ ngôi nhà nhỏ đi ra, đi bộ hai mươi phút là đến siêu thị. Thề xác và tinh thần của Đồng Niệm thả lỏng, cất bước đi dọc bờ biển, nhìn nước biển xanh thăm phía xa xa, sâu trong đáy lòng chông chát nặng nề, tựa hồ nhưng mây trắng trên trời trôi xa.

Lúc đi vào siêu thị, cũng không có nhiều người lắm, Đồng Niệm mua chút thịt mới, rồi mua cá và mua món cô thích là ô mai. Cuối cùng cô đến khu hoa quả khô, nhìn không được lấy thêm đồ ăn vặt.

Vài thứ kia ở nhà họ Lăng cô ít khi được ăn, trong nhà không ai ăn nên tự nhiên cũng không có ai nghĩ cô thích nó.

Từ siêu thị đi ra ngoài, hai tay Đồng Niệm xách túi đồ to, miệng cô ngậm kẹo que, tâm tình vui vẻ trở về.

Lúc đi tới gần nhà xa xa nhìn thấy có nhiều người. Trong lòng cô tò mò cũng chạy tới xem, chỉ thấy mọi người vây quanh chiếc xe màu bạc trên đường khe nói to nhỏ. Địa phương nhỏ như thế này rất ít có người có xe sang, cô muốn xoay người đi, bỗng phát hiện có chút không đúng, nhìn kỹ biển số xe mặt cô đen lại.

Đồng Niệm biến sắc, đi nhanh về nhà, quả thực thấy di mình đứng cạnh người đàn ông, khuôn mặt tuấn tú đang cười, lúc này thần thái tự nhiên trò chuyện vui vẻ.

Cô nhú mi đi tới, chỉ nhìn thấy Lăng Cận Dương đang mỉm cười, ánh mắt thâm thúy sáng ngời.

“Em đã về?” Mắt thấy sắc mặt cô không hợp, Lăng Cận Dương cười tiến tới cầm lấy túi đồ trong tay cô, ôn nhu hỏi: “Có mệt không?”

Đồng Niệm hung hăng ngẩng đầu trừng mắt anh, trong lòng tức giận, âm hồn người này thật sự không tiêu tan, làm sao không cho cô một chút yên ổn nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chơi Xấu

Thời điểm cơm chiều được dọn lên, ngôi nhà nhỏ tĩnh lặng bỗng náo nhiệt hẳn lên. Trên chiếc bàn không lớn, người đàn ông ngồi, cử chỉ tùy ý, hoàn toàn thả lỏng.

“Cận Dương, đồ ăn có hợp khẩu vị không?” Nguyễn Nghiên cười gấp thức ăn cho anh, rất nhiệt tình.

Lăng Cận Dương mỉm môi cười, lễ phép gật đầu: “Dì à, tài nghệ của dì rất tuyệt.” Anh cảm thấy cần nói: “Dì, dì cũng ăn đi, không cần đón tiếp cháu, chúng ta không phải là người ngoài!”

Nguyễn Nghiên cười rộ lên, nhìn ánh mắt anh có thâm ý. Ăn tượng của bà đối với anh không tồi, hơn nữa vài năm nay Đồng Niệm ở nhà họ Lăng, ít nhiều cũng được cha con anh chiều chuộng.

Bên cạnh, Đồng Niệm chỉ cúi đầu, toàn thân lạnh lẽo, người đàn ông kia hờ một chút là di ới, còn nói không phải người ngoài? Thật sự nực cười!

Ai là dì của anh, ai với anh không phải là người ngoài? Làm ơn đi, anh họ Lăng còn cô họ Đồng, sao có thể không là người ngoài?!

“Sao em không ăn?” Bên tai vang lên tiếng hỏi nhỏ, Đồng Niệm ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh, cặp mắt thâm thúy kia ẩn sau đó, chút nữa cô cũng bị hút vào đáy mắt đó.

Đồng Niệm vội vàng dời tầm mắt, cô mất tự nhiên tức giận nói: “Ăn, ai nói em không ăn?!” Khi nói chuyện, cô dỗi liền gấp hai cái chân gà bỏ vào trong bát của mình.

Nhìn bộ dạng đối phó của cô, Lăng Cận Dương cười lớn, lại gấp rau xanh bỏ vào bát của cô, giọng sủng nịch: “Từ từ ăn, không ai giành của em đâu.”

"Khụ khụ ——"

Đồng Niệm bị mắc kẹt ở yết hầu, rốt cuộc cô bị sặc. Con mẹ nó, tên đàn ông sắc mặt đổi thật nhanh, mắt thấy anh biến hóa nhanh chóng, chốc đã biến

thành người anh trai ôn nhu, hết mực yêu thương em gái !

Tên hỗn đản này, quả nhiên là diễn rất đạt !

Anh đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng cô, Lăng Cận Dương cúi đầu cười, dịu dàng nói: “Em nha, luôn làm cho người ta lo lắng!”

Đồng Niệm thiết bị cứng họng rồi, cô ho khan thờ nững, nhin không được mắg ở trong lòng. Cô khi nào thì cần anh quan tâm!

Khẩu vị đang tốt thì anh làm cho hồng hết, Đồng Niệm xưa nay ăn không nhiều, buồn bức nên càng ăn ít, cô dùng chiếc đũa gấp chân gà còn lại trong bát, trong lòng hung hăng mắg anh.

Một bữa tối ngon miệng bị anh phá hết, người đàn ông này thật sự rất đáng giận !

Thấy cô đâm chọc vào cái chân gà, mảy kiếm của Lăng Cận Dương nhếch lên, anh đưa đũa gấp chân gà trong bát của cô, anh cười phóng túng: “Ăn không vô nữa à? Từ nhỏ đã có tật xấu, mắt to hơn bụng!”

“Anh!”

Đồng Niệm không nhin được nữa, hung hăng đập bàn đứng lên, lại thấy di kính ngạc, nên nhin xuống: “Em ăn no rồi.” Cô nổi giận dùng dùng bỏ lại một câu, xoay người đi ra ngoài hồng gió.

Dưới tán cây ngọc lan, Đồng Niệm ngồi ở giữa xích đu, trong tay cầm bịch khoai tây chiên, cô cắn răng rắ. Cô nhin chăm chăm vào clip trong điện thoại mình, lòng vui sướng.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền tới tiếng cười vui vẻ, Đồng Niệm đưa mắt nhin, khóe miệng cười nhạt. Ông ngoại trước kia kinh doanh rượu, tự nhiên có ủ rượu mà đi lại là đệ tử chân truyền nữa. Lăng Cận Dương dám uống rượu cùng đi thật là không biết lượng sức !

Cơm chiều xong, Đồng Niệm bị di cường chế đi thu dọn phòng khách, bởi vì nhà này không to bình thường không có người đến, chỉ có căn phòng ngoài cho Đồng Niệm, còn lại gian phòng khách mà thôi.

Đồng Niệm quỳ gối bên giường thay chăn, người đàn ông đang ngồi ở trước nha nhin trời, trong lòng cô phát hỏa, động tác dùng sức còn vẻ mặt mất hứng.

Dọn dẹp phòng xong, cô bình tĩnh rồi đi không thèm nhin anh một cái.

Người đàn ông tuy rằng đang ngắm cảnh nhưng khóe mắt vẫn nhin thấy cô đang giận, anh ngoéo môi một cái, khuôn mặt tuấn tú ôn nhu vô cùng.

Từ khi mẹ qua đời, hàng năm nghỉ hè Đồng Niệm đều đến nhà di ở. Năm nay cô về trước thời điểm làm cho trong lòng di cô cảm thấy khác thường.

Không đối phó được ánh mắt lợi hại của di, Đồng Niệm chột dạ kiếm có rồi đi, trốn về phòng mình. Cô nằm trên giường, tâm tình bỗng nặng nề, nghĩ đến việc cô đến tìm di giải sầu nhưng ngược lại cảm thấy ngột ngạt.

Trên chiếc giường nhỏ, Đồng Niệm lăn qua lộn lại không ngủ được, cau mày tâm tình phiền phức. Đặt di động lên bàn, vừa vặn đồ chuông: “Tin nhắn mới...”

Cô giận dữ đưa tay lấy điện thoại, mở màn hình nhin thấy hai chữ ‘qua đây’.

Trùng mắt nhin dòng tin nhắn kiểu ngạo kia, Đồng Niệm cười lạnh, không chút do dự đóng điện thoại lại để trên bàn sau đó đắp chăn ngủ.

Nhưng mà ngay lúc cô sắp sửa ngủ say thì di động lại vang lên lần hai, dọa cô giật mình. Cô cắn răng xem, tin nhắn làm cho mặt cô thay đổi: “Em không đến, anh qua đó.”

Đồng Niệm nắm chặt di động vọt ngồi dậy, trong lòng giận cuộn cuộn, nhưng sợ anh làm ra chuyện quá phận.

Cô thấy di đã ngủ, nhẹ nhàng thờ phào, nhanh chóng đẩy cửa chạy tới.

"Lăng Cận Dương, anh điên rồi hả? !"

Mở cửa phòng ra, sắc mặt Đồng Niệm âm trầm, hạ giọng chất vấn anh.

Người đàn ông đang gối đầu lên một cánh tay, nhin khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, đột nhiên đứng dậy ôm cô vào trong lòng ngực, đảo mắt đã đặt cô dưới thân: “Anh ngủ ở chỗ lạ không quen.”

Đồng Niệm nhú mày theo dõi anh, chỉ thấy con người đen như mực của anh tỏa sáng, đáy lòng cô chùn xuống, thầm nghĩ người này đã say rồi.

Người này lúc tỉnh cô còn không nói lại huống chi anh say rượu?

Đồng Niệm không muốn lãng phí vô mồm, đưa tay đẩy anh: “Nơi này không phải nhà họ Lăng, anh đừng hồ nháo.”

Lăng Cận Dương cười mà không nói, cánh tay dài ôm cô vào trong lòng, dù cô giãy dụa cũng không thoát được. Anh vui đầu vào cổ cô, ngửi mùi hương hoa lải, đôi chân mày đang nhăn nhó dần buông ra.

Giãy dụa một hồi, Đồng Niệm mệt cô muốn động đậy nhưng hai chân bị kẹp cứng ngắc, cô an tĩnh lại.

Người đàn ông men theo vật áo ngủ của cô tham lam đi vào, sắc mặt Đồng Niệm trắng nhợt, ngăn cản: “Không được!”

Hai tay Lăng Cận Dương ở hai bên thân thể cô, anh cúi đầu nhìn đáy mắt hoảng sợ của cô, đột nhiên anh hôn lên môi cô đem âm thanh nức nở kia chôn vào trong miệng.

Một cánh ẩm áp, Đồng Niệm muốn cắn anh nhưng bị anh nắm hai má cô, không cử động. Mặt cô đỏ bừng, tay chân thì bất động.

Có lẽ vì say rượu nên đêm nay anh rất nặng, làm cho cô khó hô hấp.

Cho đến khi cô không hít thở được, người đàn ông mới miễn cưỡng ngừng đầu, đôi mắt chìm ung thâm trầm, gắt gao nhìn người dưới thân mình, ngực thở dốc kịch liệt.

Đồng Niệm vừa mới được thoải mái hít thở, không nghĩ hai cánh tay bên hông lần nữa áp chặt cô, cô phẫn nộ ngược đầu lên, đã thấy Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, ở bên tai cô hỏi: “Em không mặc áo ngực sao?”

Nghe vậy Đồng Niệm nghẹn không nói được, khuôn mặt hoàn toàn đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Thương Lượng

Bên tai là hơi ẩm, trong lời nói của anh rất nóng, sắc mặt Đồng Niệm bỗng dựng đỏ lên, đôi mắt nhìn trừng trừng. Cô nhìn chăm chăm cái người mang gương mặt tà mị trước mặt, hạ giọng quát: “Lăng Cận Dương, sao anh không chết đi?!”

Người đàn ông cười yếu ớt ra tiếng, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang giận dữ, anh nhếch môi: “Anh chết thì em làm sao bây giờ? Em chết cùng anh đi?!”

Đồng Niệm tức giận trở mình xem thường, nghĩ thầm nếu anh chết cô sẽ đốt pháo ăn mừng không chừng đó! Nhưng cô không nói ra, chỉ vuốt tóc không nhìn anh.

Mắt nhìn thấy đáy mắt cô đang có ý, Lăng Cận Dương không hỏi, cũng đón được suy nghĩ trong lòng cô. Anh lười so đo với cô, chỉ cúi đầu muốn cởi bỏ áo ngủ, dừng lại cản trước ngực cô một cái.

Ngực bị đau, Đồng Niệm hoàn hồn, mắt thấy trước ngực lạnh lẽo cô tức giận đến sực sôi nhưng cô còn chưa ra động tác gì, thì người kia đã ngừng đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn cô hỏi: “Em thực sự không mặc áo ngực à?”

Đồng Niệm tức giận, ngực thở hổn hển, gập qua người khi dễ người rồi nhưng không ai như anh!

Tuy rằng ánh mắt của cô nguy hiểm nhưng người kia bị sự lơ đãng và ngực phập phồng của cô hấp dẫn,, anh không sợ con mèo nhỏ ở trước mặt đang giờ móng vuốt, vẫn như cũ không dời tầm mắt mình đi.

Đồng Niệm tức giận quay cuồng, không nghĩ nhiều, cô đưa mặt mình lên há miệng cắn cắn anh một cái, hung hăng dùng sức.

“Ah đau!”

Lăng Cận Dương bị đau kêu lên một tiếng, chân mày đẹp nhăn lại, cảm anh bị cắn đau chắc là chảy máu rồi. Đồ không có lương tâm này luôn luôn cắn anh!

Đợi cho Đồng Niệm buông miệng ra, cô giãy dụa phẫn nộ, nhưng tay chân bị anh khống chế.

"Hừ ——"

Ngón tay thon dài của Lăng Cận Dương sờ lên đôi môi non mềm của cô, anh hô hấp mạnh, mùi rượu đập vào mặt cô. Anh nghiêng người nằm xuống, đầu chôn ở trong hõm cổ của cô, âm thanh khàn khàn: “Đừng nháo nữa em, anh uống say rồi!”

Bị anh giam cầm trong ngực, trong lòng Đồng Niệm sôi ruột, đẩy đẩy anh, âm thanh lạnh lùng: “Buông ra! Em phải về phòng!”

Cô vận vẹo mình trong ngực anh, làm cho mắt anh trầm lại, giọng lạnh lùng: “Em còn dám động nữa anh mặc kệ em không phải kì an toàn cũng sẽ làm thịt em đó!”

Sắc mặt Đồng Niệm biến đổi, động tác nhất thời dừng lại, toàn thân cứng ngắt.

Nhận thấy cô khác thường, Lăng Cận Dương mím môi chậm rãi buông ra, cánh tay dịu dàng ôm cô vào trong ngực mình, anh nói: “Ngoan ngoan ngủ cho anh.” Cánh tay anh vắt ngang hông cô nhưng không có động tác xâm nhập.

Đồng Niệm vô lực giãy, lại sợ nháo quá làm đi tỉnh lại nên đành nén con giận, không gây sức ép nữa. Cũng không biết sau bao lâu, cô rốt cuộc đã ngủ say.

Sáng sớm ở trần nhỏ rất yên lặng, Đồng Niệm còn đang say sưa ngủ bỗng nghe thấy có người cúi đầu kêu tên cô, cô không tình nguyện mở to mắt, thoáng chốc tỉnh mộng.

Đại não hỗn độn vài giây, chờ cô phản ứng lại mới phát hiện có chỗ không thích hợp. Cô ghé mắt ra ngoài cửa sổ, quả thực nhìn thấy di đang đứng đối diện ngoài cửa, nhỏ giọng kêu cô: “Niệm Niệm...”

Cả người đột nhiên căng thẳng, Đồng Niệm giờ khác này muốn chết. Nếu đi đẩy cửa đi vào, thì cô sẽ...

Bất quá Nguyễn Nghiên vội đi làm nên khi thấy cô chưa đáp lời tưởng cô tham ngủ bà liền rời đi, đem đóng cửa nhà lại.

Trông thấy di rời đi, Đồng Niệm như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, phía sau truyền đến tiếng cười khê, cô quay đầu, chỉ thấy người đàn ông đang cười vui vẻ.

“Lăng Cận Dương, tên hỗn đản này!”

Đồng Niệm trừng mắt nhìn anh đang cười bừa bãi, dung sức nắm tay thật muốn một quyền đánh chết anh cho rồi!

“Sợ à?” Lăng Cận Dương cười cười, khoe miệng có độ cong hết sức mê người, cặp mắt sâu thẳm sáng chói.

Thu giận dữ trong lòng lại, Đồng Niệm giận tái mặt ngồi dậy không thèm nhìn sắc mặt ghê tởm làm cho cô tức giận kia.

Trở lại phòng mình, cô đem cửa phòng khóa lại, tắm rửa thay quần áo, vừa mới nhìn thấy tờ giấy ở ngoài cửa sổ, trên đó có viết: đồ ăn sáng ở trong nồi nhớ ăn nhé.

Cửa phòng đối diện mở ra, người đàn ông thần thái tiêu sái đi ra, nhìn thấy tờ giấy trong tay cô, cười nói: “Anh đói bụng, nhanh chuẩn bị bữa sáng đi.”

Đồng Niệm hung hăng trừng liếc anh một cái, xoay người tới phòng bếp, đem bữa sáng trong nồi chuẩn bị rồi bung lên bàn.

Dùng cơm xong, Đồng Niệm đem bát chén đi rửa, cô đi tới nhìn thấy người đàn ông vẫn ở trong sân, nhin không được hỏi: “Sao anh còn chưa đi?”

Lăng Cận Dương đang hưng phấn tưới nước cho hoa ngọc lan, nghe cô hỏi lạnh nhạt nói: “Hôm nay cuối tuần, anh có thời gian.” Cánh tay anh bá đạo dắt cô ra bên ngoài.

Khó có dịp đến trần nhỏ, Lăng Cận Dương hào hứng đi đây đó mua đồ, Đồng Niệm tuy rằng không muốn nhưng không phản kháng. Người ở đây lắm miệng, cô không dám biểu hiện rõ ràng chỉ có thể làm cho có lệ.

Dùng cơm trưa đơn giản ở một nhà hàng nhỏ, cơm của đồng ruộng tinh khiết hương vị đặc biệt ngon. Ăn cơm trưa xong, Lăng Cận Dương như trước không chịu về nhà, kéo Đồng Niệm tới bờ biển, thích chí hưởng thụ.

Cuối tuần thời tiết tốt, bọn nhỏ ở trần đều chơi đùa, âm thanh huyền ảo không dứt bên tai. Đồng Niệm ngồi ở bờ biển nhìn biển rộng phía xa, vẻ mặt đang cau chặt liền dần ra vài phần.

Trẻ con xa xa đang chơi thả diều, rất nhiều điều hình thù khác nhau đang bay lượn trên bầu trời, trông rất đẹp mắt.

Đưa tay lên trán che khuất ánh mặt trời, Đồng Niệm nhớ lại quá khứ, khoe miệng cười thật sâu. Cô nhìn chăm chăm vào bàn kéo trong tay trẻ con, tâm tư khẽ nhúc nhích, vẻ mặt lặng động.

Điều bay lượn trên trời xanh, nhìn tự do tự tại, nhưng vận mệnh của chúng nó bị nắm giữ trong tay bàn kéo, cho dù là bay lượn khắp nơi cũng không có thể tự mình.

"Lăng Cận Dương ——" Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, ánh mắt cô đưa về phía xa, nói: “Anh không có khả năng nắm giữ tôi trong tay mãi mãi, anh làm không được, mà tôi cũng sẽ không cho anh làm được!”

Sắc mặt người đàn ông bình tĩnh bỗng lo lắng, anh nhíu mi nhìn chăm chăm cô, nhẹ nhàng nở nụ cười không rõ.

Nửa ngày, đôi mắt Lăng Cận Dương khinh mị, anh cắn môi âm trầm mở miệng: “Đồng Niệm, em không muốn ném chút cảm giác được bay đi sao? Được rồi, anh sẽ thành toàn cho em một lần!”

Đồng Niệm sững sốt, đồng tiền đen thui thoáng chốc sáng lên, cô cắn môi hỏi lại: “Thật sao?”

Đối mặt với nghi ngờ của cô, Lăng Cận Dương cúi đầu cười, đôi mắt như nước: “Đương nhiên là thật.”

Tuy rằng người đàn ông này vô cùng ác liệt nhưng anh không có nói dối, Đồng Niệm vui vẻ cười, cả người tỏa ra sự hào hứng: “Được, một lời đã định!” Khi nói chuyện cô vui vẻ đứng lên, không quay đầu lại tiêu sái bước đi.

Đám người đùa vui phía trước âm ỉ chưa tan, có người điều khiển con diều trong tay mình, hình dáng con bướm bay cao lượn quanh trên nền trời xanh mây trắng, mọi người đều rất ngưỡng mộ.

Cảnh kéo dài không lâu, diều đứt dây bay mất, gió vô tình thổi qua, cuối cùng rơi xuống biển đảo mắt đã không còn thấy nữa.

Lăng Cận Dương thân nhiên thu hồi ánh mắt, đáy mắt sâu thẳm là sự bình tĩnh, chẳng qua một sự ám ảnh đi qua thì một con sóng cuộn mãnh liệt tiềm tàng khác thường được che giấu ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cuộc Hẹn

Lúc chàng vạng Nguyễn Nghiên tan tầm trở về, đẩy cửa nhà ra, đập vào mặt là một cỗ mùi khét lẹt. Bà chạy tới phòng bếp, nhanh chóng tắt bếp đi, đẩy nồi ra.

Nguyễn Nghiên thấy mặt mày cô xám xịt, không khỏi cau mày hỏi: “Cận Dương đâu?”

“Đi rồi!” Thanh âm Đồng Niệm vui vẻ, cười gật gật đầu: “Ăn cơm trưa xong thì đi rồi.”

Nguyễn Nghiên lắc đầu, cời tạp dề trên người cô ra, cười nói: “Đứa nhỏ này, khi nào thì biết nấu ăn đây? Di ở nơi này cũng không tập cho con được.”

Đồng Niệm nghe vậy, miệng cong lên không phục chạy tới rửa mặt. Chờ cô sạch sẽ đi ra thì di cô đã làm đồ ăn xong đầu vào đó, đồ ăn đưa lên bàn ăn rồi.

Nhìn hai món đơn giản trên bàn cơm, trong lòng Đồng Niệm rất thích, cô lọ mọ cả buổi chiều nhưng không làm được gì, nhưng di về chỉ có một xú thì hương sắc đầy đủ. Thoạt nhìn cơm rất ngon, thật đúng là người bình thường khó mà làm được!

Người đàn ông kia rời đi, nhất thời làm cho tinh thần và thể xác Đồng Niệm khoan khoái, cô ăn hai chén cơm, tâm tình rất tốt. Nhưng đã sắp tới ngày đi học lại, cô còn phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp nên không thể ở lại lâu.

Buổi sáng hôm sau, Nguyễn Nghiên dậy sớm làm bữa sáng đợi Đồng Niệm thu dọn đồ đi ra thì đã thấy bà mỉm cười nhìn cô. Trong trí nhớ của cô rất ít khi thấy di mình cười dịu dàng như vậy, không khỏi làm cô ngây ngốc.

Nguyễn Nghiên hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt bà vẫn thanh tú bởi vì không kết hôn nên dáng người còn rất đẹp.

“Di à.” Đồng Niệm ngồi ở bên cạnh bà, bộ dạng cô lấy lòng: “Di thật là đẹp!”

Đem chén cháo đến trước mặt cô, Nguyễn Nghiên xoa đầu cô cười nói: “Mau ăn đi, chút nữa di đưa con ra bến xe.”

“Vâng ạ.” Đồng Niệm cười gật đầu, bụng chén lên cô muốn gì đó rồi lại thôi. Kỳ thật cô muốn hỏi di tốt như vậy tại sao di vẫn không kết hôn? Nhưng cô không dám, bởi vì trước đây bà ngoại bắt di kết hôn cuối cùng lại bức di bỏ nhà đi, nhiều năm không gặp được người.

Ăn sáng xong, Nguyễn Nghiên đưa Đồng Niệm đến bến xe, xe còn chưa tới bọn họ tranh thủ nói chuyện phím.

Người đi đường qua lại, thỉnh thoảng thấy có người nói chuyện cùng di cô, ai cũng khen cháu của bà xinh đẹp!

Đối với lời khen ngợi của mọi người, NGuyễn Nghiên cười mà không nói, mặt bà vẫn ôn nhu nắm tay Đồng Niệm, lơ đãng mở miệng: “Có chút hấp dẫn, cũng không thích hợp ném thử, cảm giác bị thương rất đau!”

Đồng Niệm ngẩng đầu, đồng tiền đen láy nhìn chăm chăm di mình, đáy lòng thất chặt, cô cắn môi không nói gì.

Xe đường dài chậm chậm tới, về mặt tri hoãn của Nguyễn Nghiên, đưa tay vuốt mái tóc của cô nói: “Niệm Niệm, tuy rằng di đã mất nhưng con còn có di, di muốn con hạnh phúc!”

Chớp mũi Đồng Niệm ê ẩm, đáy mắt có nguồn nhiệt, cô ôm di mình, dùng sức đem nước mắt trở ngược lại. Trong lời nói của di, cô hiểu chỉ là có chút chuyện không thể định trước.

Ngồi trên xe, Đồng Niệm đưa tay từ biệt di, xe chạy cô nhìn bóng dáng đứng ven đường, hốc mắt chứa đầy nước mắt đột nhiên tuôn rơi.

Trở lại Lan Uyển, Lăng Trọng đã sớm chờ ở phòng khách, thấy khí sắc của cô tốt lòng ông vui mừng, phân phó nhà bếp làm cơm ăn.

Một lần nữa bước vào căn nhà này, Đồng Niệm cảm thấy tâm tình mình nặng nề thêm. Thương lượng ở bờ biển cô không biết Lăng Cận Dương có thực hiện không, chỉ có thể chờ xem sao.

Sau khi ăn cơm chiều xong cô về phòng ngủ, Đồng Niệm vui đầu vào sửa luận văn, sửa xong thì đêm đã khuya. Cô thu dọn đồ đạc xong đang muốn trèo lên giường ngủ thì nghĩ đến thứ gì đó, vội đem khóa cửa phòng lại.

Nằm trên giường mềm mại, đáy lòng Đồng Niệm vẫn có chút khẩn trương, người đàn ông kia tâm tình từ trước tới nay rất bất thường cho nên phải phòng bị anh. Nhưng trong lòng cô vẫn mong, Lăng Cận Dương tuy dễ tiện vô sỉ, bận tâm mặt mũi thì trong lời nói của anh, sẽ không phải chống chế?

Trong đầu cân nhắc việc, không lâu sau cơn buồn ngủ kéo đến cô chìm dần vào giấc ngủ, một đêm ngủ ngon. Lần thứ hai mở to mắt thì ngoài cửa sổ trời đã sáng, một đêm an bình làm cho lòng cô nghỉ ngơi thêm.

Lôi cái váy ngắn màu vàng nhạt từ trong tủ ra, Đồng Niệm dùng dây cột tóc màu đen ở bàn cột lên, cô cầm túi xách đi xuống lầu, đi tới gần cửa thì đi động vang lên.

“A lô?”

Cô không có nhìn số, mà mở màn hình lên là nghe ngay.

Điện thoại kia truyền đến âm thanh trầm thấp: “Cho em năm phút, tôi muốn gặp em.”

Trong lời nói của đối phương làm cho Đồng Niệm sửng sốt, cô dần dần nhận ra người nọ, sắc mặt lập tức thay đổi: “Vi Kỳ Hạo?”

Cô cả kinh, thậm chí âm thanh bỗng cao lên: “Anh ở đâu?”

Người đàn ông cười cười, giọng điệu không kiên nhẫn mấy: “Kinh ngạc như vậy sao? Tôi ở ngoài cửa lớn nhà cô, nhanh đi ra!” Anh ta tức giận nói xong liền ngắt điện thoại.

Lúc này đây Đồng Niệm hoàn toàn sửng sốt, mặt cô kích động hướng về phía dưới lầu chạy, lúc đi qua phòng khách chỉ thấy hai cha con nhà họ Lăng đang thấp giọng trò chuyện gì đó.

“Sao lại vội vàng như vậy, xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy cô hoảng hốt xuống nhà, Lăng Trọng cười hỏi.

Sắc mặt Đồng Niệm cứng ngắc, cô xấu hổ cười, ánh mắt xẹt qua người đàn ông đối diện, cố gắng bình tĩnh lại: “Không có gì, hôm nay con phải đi học sớm gặp thầy nói chuyện về luận văn.”

Lăng Trọng gật đầu, không có nghi ngờ gì, dặn cô chuẩn bị tốt.

Đồng Niệm gật đầu, đưa mắt nhìn đồng hồ, cô ngẩng đầu lên đã nhìn ngay vào trông mắt sâu thẳm ở phía đối diện kia, cả người cô toát ra mồ hôi lạnh.

Lăng Cận Dương ngồi vắt hai chân ở sofa, đôi mắt thâm thuy lướt qua mặt cô, thoáng nhìn sau đó dời mắt đi không hề để mặt cô.

Vài câu nói qua loa, Đồng Niệm vội cầm đồ chạy ra ngoài, cô có ý gạt lái xe, vội mở cửa rời đi.

Bước ra cửa lớn Lan Uyển, liếc mắt có thể thấy chiếc xe Lamborghini màu trắng, Đồng Niệm chạy tới bên cạnh xe: “Ai cho anh tới đây?”

Người đàn ông trong xe nghe cô hỏi cũng không thèm để ý, mở cửa xe ra lệnh: “Lên xe!”

Không dám đứng ở chỗ này dây dưa, Đồng Niệm ngồi vào xe tùy ý để anh ta đưa đi.

“Muốn đi đâu?” Thấy anh ta khởi động xe, Đồng Niệm liền hỏi.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì?” Vi Kỳ Hạo quay đầu liếc cô một cái, sắc mặt không hề giận lại nói thêm: “Về sau lúc hẹn nhau, ít nhất đừng có nói mấy lời mất hứng như vậy!”

Hẹn?!

Đồng Niệm đột nhiên nhớ tới, âm thầm cắn chặt răng, chút nữa quên cái hẹn hò chết tiệt!

Nhìn cô không tình nguyện, Vi Kỳ Hạo không thèm để ý, khước miệng cong lên: “Ăn cùng nhau không?”

Trong lòng Đồng Niệm sinh tức giận, tự nhiên cũng không cho anh ta cái sắc mặt tốt, cô hung hăng trừng mắt một cái, cúi đầu không nói lời nào.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận, tâm tư Vi Kỳ Hạo khẽ nhúc nhích, muốn trêu cô, cười hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Cô vốn không thích phản ứng lại, nhưng Đồng Niệm nhìn thấy anh cười, cô càng tức giận, giọng căm hận: “Không biết!”

Chưa từng có cô gái nào ở trước mặt anh lộ ra cái biểu cảm như vậy, lúc nào cũng nịnh nọt anh, sớm làm anh chán ghét. Đáy mắt Vi Kỳ Hạo đầy ý cười, anh thức thời không nói nữa, lái xe tới con đường phồn hoa của thành phố.

Không bao lâu sau, Vi Kỳ Hạo đỗ xe xong đưa người bên cạnh đi vào.

Một cửa hàng mặt tiền lớn, khách hàng khá đông, trên cửa có treo tấm biển hiệu ‘Hoành thánh Chu Ký’, bốn chữ này làm cho người ta chú ý.

Nhìn tấm bảng trước mặt, mặt Đồng Niệm giãn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thử

Hoành thánh Chu Ký ở mặt tiền không tính lớn lắm nhưng hương vị nổi tiếng, ở địa thế thuận lợi nên khách tới nhiều. Nếu không phải khách quen thì lúc này tới sẽ không có chỗ.

“Vi thiếu gia.” Ông chủ cửa hàng khoảng sáu mươi tuổi, thân thể còn cứng cáp, vội ra chào hỏi cùng anh. Đưa bọn họ tới chỗ sau đó giọng ân cần tiếp đón: “Muốn ăn cái gì?”

Cái bàn vuông cạnh cầu thang, Vi Kỳ Hạo không tự giác nhìn về phía bên người, thấy cô nhìn chăm chăm bốn phía xung quanh, bộ dáng dăm chiêu, liền hỏi: “Như cũ đi!”

Ông chủ cười gật đầu, xoay người tới phòng bếp, không bao lâu sau đã bung lên hai chén canh cốt hoành thánh.

Canh ở hoành thánh Chu Ký được nấu từ cốt gà mái, cùng mới hơn mười nguyên liệu bổ dưỡng tạo nên. Nước canh trong suốt trong chén sứ, mặt trên là hoành thánh, còn có cả hành lá ở trên nhìn rất hấp dẫn.

Vi Kỳ Hạo nghe mùi thơm nồng đậm, trên mặt tươi cười anh cầm thìa lên uống tước, đôi mắt hoa đào nhẹ nhàng nheo lại.

Hương thơm tỏa ra bốn phía, quyến rũ người ta thêm, Đồng Niệm ngơ ngác nhìn vẫn không nhúc nhích.

Hỏi nhỏ cô kén chọn, đều là nỗi sáng ba cô làm cho cô ăn. Cô có thể ăn cả một chén lớn nhưng vẫn muốn ăn nữa, bụng tròn trĩnh sau đó quệt miệng làm nũng với ba cô: ba ơi, cục cưng còn muốn ăn nữa.

Mỗi lần như thế, ba liền lau miệng cho cô, quần áo dính dầu mỡ híp mắt cười, xoa bụng bự của cô, dỗ cô: cục cưng không ăn nữa, ăn nữa bụng sẽ đau, ba chữa phần cho con được không.

Hốc mắt nổi lên tầng sương mù, Đồng Niệm kinh ngạc ngây người, ngực từng đợt đập nhanh khó chịu.

Vi Kỳ Hạo đang vui vẻ hưởng thụ bỗng nhiên phát hiện người bên cạnh có gì đó lạ, anh nghiêng đầu nhìn qua, thấy hai mắt cô đỏ bừng ngấn lệ. Sắc mặt anh cứng đờ, vội cầm thìa múc của cô, hương vị vẫn ngon không có gì lạ.

“Em sao vậy?” Thấy khóe mắt cô ướt, Vi Kỳ Hạo mờ mịt không rõ nên hỏi cô.

Bởi vì trong lời nói của anh ta, Đồng Niệm phục hồi lại tinh thần, dùng sức hít hít mũi, mặt cúi thấp nói: “Không có gì.” Cô không nghĩ lại lộ biểu cảm trước mặt người ngoài như vậy, cô cúi đầu bắt đầu ăn.

Hương vị rất ngon, còn ngon hơn hương vị mà ba đã từng làm cho cô. Đồng Niệm múc một muỗng bỏ vào trong miệng, trước mắt hiện ra ánh mắt ôn nhu của ba, hốc mắt lại khó chịu.

Phát hiện cảm giác khác thường của cô, Vi Kỳ Hạo không hỏi, anh nhìn chăm chăm động tác của cô, sâu thẳm con người hiện lên ý gì đó.

Rời khỏi hoành thánh Chu Ký, Đồng Niệm cúi đầu lên xe, dọc đường đi họ không nói gì, hai mắt cô hồng hồng, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

Xe đi tới bên ngoài học viện, mây kiểem Vi Kỳ Hạo nhíu lại, anh quay đầu nhìn chăm chăm Đồng Niệm, giọng điệu ôn hòa vài phần: “Tới rồi.”

Đồng Niệm nhìn ngoài cửa xe, lại nhìn về phía anh, thanh âm khàn khàn: “Về sau có thể đưa tôi tới đó ăn nữa được không?”

Ngữ khí đầy sự khẩn cầu của cô, cặp mắt nhiễm một thứ ánh sáng làm cho người ta sinh ra thương cảm.

Vì Kỳ Hạo gạt mình, hơi thất thần, đáy mắt không tự giác lộ ra vẻ ôn nhu: “Đương nhiên có thể, muốn ăn bao nhiêu cũng được!”

Dùng sức hít mũi một cái, Đồng Niệm cảm kích gật đầu, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.” Sau hi nói xong cô mở cửa xe bước xuống đi vào trường.

Thấy cô ảm đạm tiêu sái bước đi, trong lòng Vì Kỳ Hạo lướt qua tia khác thường, chờ anh dịu lại thì lòng lại thầm mắng: Con mẹ nó! Sớm biết một chén hoành thánh có thể làm cho cô ấy rơi lệ, thì đã không phí công rồi!

Giấu sự buồn bã trong lòng, Đồng Niệm sửa sang lại cảm xúc, đi vào phòng học, vừa đi tới đã đụng ngay Dẫn Mạch ở cửa.

“Biết ngay cậu lại trễ!” Dẫn Mạch kéo cánh tay cô, đi tới hội trường, vừa đi vừa nói chuyện: “Quả nhiên không nhanh không chậm, cũng khó trách mỗi ngày cậu đều nhìn thấy chắc cũng chán rồi.”

Đồng Niệm không hiểu liền cau mày hỏi: “Cậu nói gì thế?”

Thấy cô khó hiểu, Dẫn Mạch trừng mắt liếc cô một cái, kéo cô đi nhanh về phía hội trường: “Tiểu thư à, hôm nay anh cậu tới trường làm người phát biểu lễ tốt nghiệp, cậu không biết à?”

Đồng Niệm ngẩn ra, sắc mặt lại lắng đọng xuống, cô cắn môi không nói gì. Đi vào hội trường, không còn chỗ ngồi, may mắn Dẫn Mạch đã chuẩn bị, dùng hồi lộ mới có được hai ghế đầu.

Hai người vừa ngồi xuống, đã thấy nhiều người đi vào ở cửa lớn, người đàn ông bị vây chính giữa, vẻ mặt lạnh lùng mà bên người anh còn mang theo vị hôn thê xinh đẹp ôn nhu.

"Oa ——"

Ở giữa hội trường vang lên tiếng huýt sáo, mọi người đều bàn luận.

“Ồ ô, Lăng Cận Dương thật đẹp trai! So với trên TV còn đẹp hơn...”

“Mau nhìn An Hân, cô ấy thật xinh đẹp, hai người họ thật xứng đôi!”

Đồng Niệm nhìn chằm chằm hai người đi tới, chỉ thấy An Hân cười với cô một cái. Mà người đàn ông bên cạnh An Hân ánh mắt rạng rỡ, từ đầu tới cuối chỉ nhìn về phía trước.

Âm thanh huyền ảo khắp nơi, nhưng khi người đàn ông đến nhận lấy micro thì đều biến mất. Anh mỉm cười, lập tức làm cho mọi người im lặng, nín thở ngưng thần yên tĩnh lại.

Không thể không thừa nhận người đàn ông có năng lực nắm hết mọi thứ trong tay.

Bởi vì Lăng Cận Dương là sinh viên cũ của học viện, cho nên gần tốt nghiệp trường mời anh tới tọa đàm một lần, chính là làm cho những sinh viên tương lai có thêm gợi ý.

Lăng Cận Dương mặc tây trang màu đen, cúc áo phát sáng, mỗi cái giờ tay nhắc chân của anh đều phát ra sự cao quý tao nhã, nị hoặc mê người.

Ở giữa hội trường, tiếng nói trầm thấp vang lên, lời nói khôi hài của anh làm giảm bớt khí thế cường hãn toát ra từ người anh, kéo mọi người vào cuộc trò chuyện.

Hai mươi phút diễn thuyết, ngắn gọn xúc tích, thời gian còn lại để cho mọi người đặt câu hỏi. Mọi người đều chờ cơ hội như vậy, ai cũng giờ tay muốn được thử.

Ánh mắt người đàn ông di động, sắc mặt có chút biến hóa, anh cười đứng lên nói: “Thực xin lỗi, có điện thoại quan trọng mọi người chờ chút.” ANh nhanh chóng bước ra ngoài hội trường.

Lúc màn hình sân khấu sáng lên, hiển thị nội dung bài diễn thuyết vừa rồi, phụ đề chậm rãi chạy, chiếu đoạn phim.

Phúc chốc màn hình lớn lộ ra ảnh chụp lập tức làm cho mọi người đang im lặng bỗng huyền ảo lên.

Đồng Niệm đang buồn chán cúi đầu, bỗng bị Dẫn Mạch túm lấy, cô ngẩng đầu nhìn thấy tám ảnh chụp ở trên màn hình, cả người lập tức kinh hãi.

Ảnh chụp trên màn hình lớn, góc chụp không tốt nhưng cặp đùi dài thon mảnh khảnh cùng với bàn tay to đang chạy trên đùi kia cũng đủ làm cho người ta mơ màng.

Dẫn Mạch nhìn chằm chằm ảnh chụp hứng khởi tăng vọt, nhin không được cười nói: “Tớ dám cá, ảnh này chụp chân của phụ nữ, nhưng là một phụ nữ

rất xinh đẹp!”

Vài giây ngắn ngủi làm cho toàn thân Đồng Niệm lạnh lẽo, khoe mắt cô đảo qua, rõ ràng nhìn thấy An Hân đang nhìn cô chăm chăm cười, đáy mắt lộ vẻ lo lắng.

Đồng Niệm thoáng chốc hiểu được, cô thấy An Hân điện thoại trượt vài cái, ảnh chụp điện thoại biến mất mà Lăng Cận Dương vừa đứng lúc đẩy cửa đi vào tất cả không còn chút dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Khiêu Khích Ác Ý

Màn hình lớn lại khôi phục lại bài diễn thuyết, âm thanh dưới hội trường lại dừng lại, lần thứ hai lâm vào im lặng.

Thời đại như hiện giờ loại ảnh chụp này cũng không gây ngạc nhiên, tất cả mọi người không để trong lòng. Mắt thấy thần tượng hoàn mỹ đã trở về, lại cần thận dè chừng.

Lăng Cận Dương đẩy cửa đi vào, khuôn mặt lạnh lùng mê người, anh đi lên bục diễn thuyết tiếp tục chủ đề chưa xong. Đám người ồn ào giờ tay nhưng không phải ai cũng có cơ hội được hỏi.

Trong đó có một cô gái dài mặc, được gọi, vênh vào tự đắc đứng lên, tinh thần hưng phấn. Đưa tay cất tập ghi chép, đảo mắt qua toàn hội trường, thay đổi đề tài: “Chúng tôi muốn ăn bánh cưới của học trưởng Lăng, có được không?”

Đề tài vừa được nói ra toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay ầm ầm.

Người đàn ông trên sân khấu, môi mỏng khẽ nhếch, anh tựa đầu chuyển hướng về phía vị hôn thê ngồi bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú dịu dàng.

Lúc này, An Hân cũng ngẩng đầu nhìn thấy người bên cạnh, hai mắt e lệ, gương mặt ửng đỏ, cô cúi đầu tránh ánh mắt mọi người.

Lăng Cận Dương cúi đầu cười, đáy mắt hiện lên vẻ thâm sâu, anh nhìn phía dưới sân khấu, ánh mắt thanh minh: “Nếu ăn bánh cưới, cần phải đến Lăng thị làm việc, đây là một trong những phúc lợi của nhân viên Lăng thị.”

"Ha ha ha ——"

Mọi người cười rộ lên, không khí sinh động dị thường.

Mắt thấy không khí hội trường không thể khống chế, lãnh đạo học viện vội vàng đưa người lên giải vây, đồng thời nhân viên đưa Lăng Cận Dương và An Hân hộ tống họ ra bên ngoài.

Thời khắc cuối cùng của diễn thuyết, hội trường rối loạn, có vài học viên nữa muốn chen vào xin chữ ký, lại bị bảo an chặn lại, gấp đến độ khóc lớn lên.

Hội trường náo loạn, Đồng Niệm vẫn bất động, cô nín thở đi qua, thấy người đàn ông đem An Hân bảo vệ trong ngực mình, bóng dáng lạnh thấu xương.

Từ hội trường đi ra bên ngoài, thời tiết rất tốt, ánh nắng tươi sáng. Dẫn Mạch dù chưa được nói chuyện cùng thần tượng, nhưng nghĩ đến người bên cạnh không khỏi an ủi chính mình, có Niệm Niệm ở đây, muốn tiếp xúc gần gũi với thần tượng là chuyện sớm muộn thôi!

Đi dưới ánh mặt trời, Đồng Niệm bình tĩnh, Dẫn Mạch thấy cô đi một đường mà không mở miệng, cũng cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng hỏi thì cô lại không nói.

Cũng may vài ngày sau đó mọi chuyện bình an vô sự, Đồng Niệm chuẩn bị thông qua luận văn chỉ còn chờ biện hộ cuối cùng.

Nghỉ trưa ngày hôm đó, Dẫn Mạch kéo Đồng Niệm ra khỏi trường, đi tới con phố bán hàng xa xỉ. Chỗ ngồi lần trước ở buổi diễn thuyết, Dẫn Mạch phải đổi túi xách Chanel để được, Dẫn Mạch đau lòng muốn chết khi giờ phải thực hiện lời hứa.

Cô bán hàng nhận ra Dẫn Mạch, thấy cô tiến vào, đặc biệt tiếp đón nhiệt tình, đồng thời lấy mấy mẫu túi xách mới nhập về cho cô lựa chọn.

“Ô ô đẹp quá!” Dẫn Mạch nhìn túi xách trước mặt, ánh mắt nổi đóm sáng. Nhưng tiền tiêu vật tháng này của cô đã hết, chỉ còn miễn cưỡng đủ mua cái túi để trả cho người ta thôi.

Đồng Niệm thấy cô bạn quệt miệng, nhìn không được cười trộm, đối với thói quen con nhà giàu tiêu xài bữa bãi cô không thích lắm. “Được rồi, nếu đáp ứng với người ta rồi thì phải giữ lời thôi!”

Duẩn Mạch suy sụp thờ dài, tay nắm lên cái túi xách đưa cho cô bán hàng, đi theo đến quầy tính tiền.

Trong lúc chờ Duẩn Mạch, Đồng Niệm tùy ý đi dạo trong cửa hàng, di động trong túi xách cô vang lên, cô thấy số gọi đến, muốn cứng rắn không bắt máy, nhưng di động bấm riết không tha nên cô phải nghe máy.

“Ồ đầu đó?” Ngữ khí của người đàn ông qua điện thoại quả nhiên rất ương ngạnh.

Đồng Niệm bĩu môi, tính toán nói cho có lệ: "Anh có chuyện gì?"

Nhưng tính tình Vi Kỳ Hạo sao chứ, càng muốn xong với anh ta thì anh ta càng mất mặt mà thôi: “Đừng nói nhiều, nói địa chỉ đi!”

Âm thanh của anh rất lớn, xuyên qua tai nghe của điện thoại truyền ra ngoài, bên người có người tò mò nhìn, Đồng Niệm cau mày, đành phải đi chỗ khác nói chuyện, nhưng cô còn chưa nói gì đã nghe anh nói tiếp: “Chờ tôi!”

Di động cắt, Đồng Niệm thờ dài thật mạnh, nghĩ thầm rằng người đàn ông này có thể chờ người khác nói hết không vậy?

"Niệm Niệm!" Duẩn Mạch cầm trong tay một cái váy dài, hưng phấn kéo cô, đẩy cô đi vào phòng thay đồ: “Mau mặc vào thử xem, cái này đảm bảo hợp với cậu!”

Trước mắt Đồng Niệm chot lóe, người đã bị đẩy tới phòng thay đồ, nhìn cái váy trước mặt cô cũng bị hấp ẫ. Váy dài không tay màu đỏ, ống dài cắt theo phong cách quần áo, phần eo có đính đai lưng rất nổi bật.

Cô bán hàng thấy váy bị Duẩn Mạch cầm, không kịp nói chỉ thấy Đồng Niệm bị đẩy đi thử đồ, về mặt nhất thời ngượng nghịu: “Duẩn tiểu thư, cái váy kia đã có người đặt trước.”

“Đã đặt tiền đặt cọc chưa?” Duẩn Mạch nhú mày đi tới, cười hỏi.

“Chưa ạ.” Cô bán hàng lễ phép trả lời.

Xoay người ngồi ở giữa ghế sofa, Duẩn Mạch nhún nhún vai không cho là đúng: “Vậy được rồi, nếu chưa đặt tiền cọc thì quần áo kia ai mua trước thì của người đó!”

"Này. . . . ." Cô bán hàng nhăn mi, muốn nói lại thôi. Tuy nói là như vậy nhưng váy này đã được An tiểu thư đặt trước.

Không bao lâu sau, Đồng Niệm đổi váy đi tới, cô đứng ở trước kính làm cho mọi người hít vào một hơi.

Ánh sáng của kính nhu hòa quyện với ngọn đèn mờ làm nổi bật chiếc váy màu đỏ, quanh hình dáng xinh đẹp của cô gái. Da thịt trắng nõn của cô như tuyết, cùng với sắc thái của chiếc váy đôi lập nhau thật giống như bức tranh tiên tử.

"Wow ——"

Duẩn Mạch vỗ tay đứng lên, khen ngợi không ngớt: “Đồng Niệm, quá đẹp luôn!”

Cô bán hàng vừa rồi còn do dự nhưng lúc này cũng gật đầu liên tục: “Tiểu thư, cái váy này thật sự rất hợp với cô!”

Nhìn mình qua kính, Đồng Niệm cũng ngẩn người, cô bình thường ít mặc loại quần áo màu sắc này, cũng không muốn nhưng không ngờ khi phối hợp trên người cô lại hiệu quả như vậy.

Nhéch môi, chậm rãi buông ra, Đồng Niệm vui mừng gật đầu, đôi mắt rạng rỡ.

Lúc An Hân đẩy cửa đi vào, vừa thấy một màn như vậy, bóng dáng đối diện xinh đẹp kia làm cho đáy mắt cô trầm xuống, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"An tiểu thư!"

Nhìn thấy người đi tới, nhân viên cửa hàng vội kêu lên, ánh mắt đảo qua người mặc váy dài, sắc mặt xấu hổ giải thích: “An tiểu thư, cái váy này nếu cô thích chúng tôi lập tức gọi tổng bộ đem hàng tới.”

Nghe nói như thế Đồng Niệm sững sốt, trong lòng có bao nhiêu hưng phấn thì tiêu tan hết.

"Không cần." An Hân cười cười, khuôn mặt tinh xảo trở lại lúc ban đầu: “Chúng tôi biết nhau.”

Đồng Niệm quét mắt liếc cô một cái, xoay người muốn đi thay ra nhưng lại nghe cô ta nói: “Niệm Niệm, nếu cô đã thích thì tôi tặng cho cô.”

Tặng?!

Duẩn Mạch tò mò nhìn mỹ nhân bên cạnh, nghe giọng điệu của cô ta có chút không thoải mái.

Bước chân đang đi bỗng dừng lại, Đồng Niệm bình tĩnh quay người lại, đôi mắt nhiệm hán ý, cô muốn mở miệng thì đã có người lên tiếng trước, giọng lạnh lùng:

"Ai muốn cô tặng ——"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lời Nói Trút Giận Độc Ác

Cửa thủy tinh trong suốt, phản chiếu ánh mặt trời chói mắt, người đàn ông đi vào trên người mặc áo sơ mi Versace màu hồng nhạt, sắc thái nói toạc ra, không đột ngột, tinh thần phần chân tiêu sái.

Hai tròng mắt sắc nhọn của Vi Kỳ Hạo nhìn người phía trước, môi mím nhếch lên, cất bước đi thẳng vào.

Mất thấy anh đi tới, sắc mặt Đồng Niệm hơi đổi, theo bản năng muốn né tránh nhưng nhìn thấy mắt anh nheo lại, cô đứng tại chỗ không dám lộn xộn.

Cặp mắt tràn đầy ý cảnh cáo, cô kim lòng không đậu chặt dạ.

"Bộ này không tồi!" Vi Kỳ Hạo khoanh tay cười: "Em mặc rất đẹp."

Đồng Niệm âm thầm hít vào một hơi, đáy lòng bất ổn khó chịu hơn nữa nhìn biểu tình giết mình của Duẩn Mạch, cô càng cảm thấy đau đầu.

An Hân đứng một bên ngược lại rất có hứng thú với người mới tới: "Lại là anh à, anh quen Đồng Niệm sao?"

Vi Kỳ Hạo nhíu mày, cặp mắt hoa đào hẹp dài khinh mị: "Tôi có quen cô ấy không thì liên quan gì tới cô?"

An Hân sùng sốt, vẻ mặt vừa cười bỗng khựng lại.

Không khí xấu hổ xông lên, Đồng Niệm không muốn làm trò cười, cô cúi đầu mở miệng: "Tôi đi thay ra."

"Đứng lại ——"

Vi Kỳ Hạo đi tới trước hai tay chặn cô lại, thần thái rất thân mật: "Vì cái gì phải đổi? Váy này tôi rất thích!" Khi nói chuyện, tay anh lấy thẻ bạch kim ra trực tiếp đưa cho nhân viên cửa hàng.

Đôi mi thanh tú của Đồng Niệm cau chặt, cô không thích hành vi này của anh, mặc dù cô thích váy này nhưng sau khi nhìn thấy An Hân cô không muốn nữa.

"Váy này..." Đồng Niệm ngẩng đầu nhìn anh, do dự không biết giải thích thế nào.

"Váy này tôi tặng cho Đồng Niệm, để tôi trả tiền." An Hân cười nhu hòa, giọng điệu chân thành tha thiết không nhìn ra khác thường.

Đồng Niệm quay đầu lại thấy vẻ mặt cô ta dịu dàng, toàn thân lạnh lẽo.

"Cô trả?" Vi Kỳ Hạo nhìn cô cười nhạo ra tiếng: "Người phụ nữ của tôi mua quần áo, chẳng phải tôi nên trả hay sao? Hơn nữa, cô có tôi cũng có, đừng đắc ý xum xoe?!"

Phốc ——

Duẩn Mạch đứng một bên cười lên, cô xem người đàn ông độc mồm này nói đến nỗi mỹ nhân kia phải xanh cả mặt.

Lúc này đây, ngay cả Đồng Niệm đang cúi đầu cũng phải cười rộ. tuy rằng không vừa lòng với tính cách của anh nhưng trong lời nói của anh quả thực làm cô hết giận!

Hai tay bên người chậm rãi nắm lại, An Hân bị nhạo báng một câu không nói được, sắc mặt cực kì khó coi.

Nhân viên cửa hàng thấy tình huống thế cũng không dám ra tiếng, khó xử đứng tại chỗ.

Lúc này, cửa lần thứ hai bị đẩy ra, người đàn ông mặc tây trang màu đen đi vào, ánh mắt chìm ưng lướt qua mọi người, lập tức dừng ở người đang đứng ở trước gương.

Cặp mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương xa xa nhìn tới không tự giác nhìn người mặt chiếc váy đỏ, tầm mắt lãnh liệt của anh dừng vài giây chột đời đi, bình tĩnh không gợn sóng.

“Thực náo nhiệt, các người có hẹn cùng nhau à?” Lăng Cận Dương mỉm cười đi tới, tự nhiên đi tới cạnh người An Hân, đưa tay ôm thắt lưng của cô.

An Hân ním môi cười cố loại bỏ vẻ mặt lo lắng: Không có, vừa vặn gặp nhau ở đây. Em đi lấy váy nhưng Niệm Niệm cũng thích.” Cô nói chuyện đúng mực, nắm chắc làm cho người ta không nhìn ra được chỗ nào xấu.

Lăng Cận Dương cúi đầu cười, ngược mắt nhìn qua chỉ thấy gương mặt quen thuộc của người đàn ông kia, cặp mắt ẩn giấu không thể khinh thường.

Ở cái thành phố này, một vòng luân quản ít nhiều cũng gặp mặt cho nên Lăng Cận Dương biết cậu ta, cũng biết xuất thân của cậu ta.

“Váy đẹp lắm” Lăng Cận Dương nhìn váy dài trên người Đồng Niệm, đưa ra kết luận.

An Hân ôm cánh tay anh, ánh mắt nhìn qua hai người đối diện, giọng điệu làm nũng: “Rất đẹp, em muốn tặng cho Niệm Niệm không nghĩ tới lại làm điều thừa.”

Anh nắm bả vai của cô, Lăng Cận Dương ôn nhu cười cười: “Về sau chúng ta là người một nhà, em đã là chị dâu còn sợ không có cơ hội lấy lòng sao?”

Đuẩn Mạch nghe vậy cười rộ lên, cô túm Đồng Niệm muốn giảm bớt không khí căng thẳng, cười phụ họa: “Đúng là như vậy!”

Vi Kỳ Hạo cúi đầu, ánh mắt xẹt qua mặt Đồng Niệm, thấy cô vẫn cúi đầu, hai tròng mắt sâu thẳm hiện lên ý tứ. Anh cắn môi không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía Lăng Cận Dương, ánh mắt lạnh lùng.

Không bao lâu sau, nhân viên cửa hàng đem váy khác đã đóng gói đưa tới, An Hân cũng không xem trực tiếp bảo người ta đem tới nhà.

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương khẽ nâng lên, tròng mắt lại hướng về phía Đồng Niệm, đáy mắt phát ra ý cười lạnh bạc, làm lòng người phát run.

Đồng Niệm hờ hững lảng tránh, vẻ mặt không nhìn ra, nhưng lòng bàn tay mồ hôi đã đổ ra.

Lăng Cận Dương nhìn mọi người xung quanh, vuốt cằm, giọng điệu ôn hòa: “Chúng tôi đi trước.” Dứt lời, anh dắt tay An Hân thân mật rời đi.

Đồng Niệm bình tĩnh đi vào phòng thay đồ, cởi váy dài ra. Vi Kỳ Hạo muốn mua nhưng cuối cùng trong ánh mắt cô nhưng giết người, miễn cưỡng từ bỏ.

Quần áo không mua nhưng cơm trưa thì muốn ăn.

Ba người ăn cơm trưa, bầu không khí rất quý dị, hơn nữa Đuẩn Mạch trời sinh tính tình hoạt bát. Cô chăm chú nhìn Vi Kỳ Hạo, nhìn không được đánh giá. Cô khó hiểu không biết từ khi nào Đồng Niệm lại đi cùng anh ta?

"Niệm Niệm!" Miệng cắn thịt bò, Đuẩn Mạch nhỏ giọng ép hỏi: "Hai người các người, khi nào lại đi cùng nhau?"

Đồng Niệm uống nước hưng hăng quay đầu trừng cô, cắn thịt bò nhét vào miệng cô, cắn răng nói: “Tập trung ăn đi.”

Miệng Đuẩn Mạch bị tắc nghẽn, nước nờ kháng nghị

Nhìn bộ dạng buồn cười của cô, Đồng Niệm ním môi cười, lo lắng dần vơi đi.

“Này!” Sắc mặt Vi Kỳ Hạo âm trầm, anh gõ bàn, thanh âm rất lạnh: “Chúng ta hẹn hò vì sao em lại mang theo bóng đèn?”

Đồng Niệm mắt hứng nhìn anh một cái: “Cô ấy là bạn tốt của tôi, không phải bóng đèn.”

Bữa cơm trưa này rất lộn xộn. Từ nhà hàng Tây đi ra, Vi Kỳ Hạo mở cửa xe, nhưng chỉ có hai chỗ ngồi, rất khó khăn.

Cuối cùng Đuẩn Mạch thức thời rời đi, ném lại ánh mắt nóng bỏng cho Đồng Niệm.

Lên xen xong, một trường trầm mặt không nói gì, thẳng tới cổng trường học, tính tình thiếu gia của Vi Kỳ Hạo rốt cuộc bộc phát: “Lần hẹn này không tính!”

“Vi cái gì?”

Vi Kỳ Hạo quay đầu trừng cô, sắc mặt âm trầm: “Em hỏi tôi vì cái gì? Đồng Niệm, bốn thiếu gia tốt tính quá phải không?”

Trong lòng biết anh không phân rõ trái phải, Đồng Niệm chỉ có thể tự chịu, cô mở cửa xe muốn xuống, lại nghe anh hỏi: “Anh trai em, còn có nhà họ Lăng, đối với em có tốt không?”

Ngón tay nắm cửa đang căng thẳng, mặt Đồng Niệm cúi thấp, vẻ mặt đen lại, cô hít một hơi trầm giọng nói: “Đây là việc riêng của tôi, không liên quan tới anh.”

Nói xong những lời nà cô cúi đầu đi về trường, không có cảm giác gì.

Mí mắt Vi Kỳ Hạo khẽ nhắm, nhìn ánh mắt trốn tránh của cô, lòng anh đầy khác thường. Sau đó anh đập ga, chiếc xe màu trắng bỗng chốc đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Một Chút Yên Tĩnh

Trở lại trường học, không tránh được bị Dẫn Mạch chất vấn một phen, đối mặt với tấn công, Đồng Niệm chỉ có thể dùng trầm mặc để đối phó lại, ép hỏi thế nào cô cũng không nói.

Mãi cho đến khi tan học, Đồng Niệm sức cùng lực kiệt rời đi, cả buổi chiều lỗi tai cô bị tàn phá, khô không nói được. Nghĩ đến cô lại tức giận đều là Vi Kỳ Hạo gây ra, hiện giờ bất nháo như vậy không thể giải thích được đều do anh!

Vẫn như thường lệ ngồi trên xe trở lại Lan Uyển, trong nhà im lặng lạ thường. Người hầu nói đêm nay lão gia và thiếu gia không dùng bữa tối ở nhà chỉ có một mình cô.

Mọi việc vặt trong nhà đều do thím Dung lo liệu, nhìn thấy cô về, vẻ mặt bà vẫn lạnh lùng: “Tiểu thư.”

Đồng Niệm cũng không để ý, cô vốn không quen biết bà, xa cách như vậy làm cho cô cảm giác tự tại. Cô cười gật đầu, trở lại phòng ngủ thay quần áo.

Thay xong cô xuống lầu, người hầu đã mang com chiều lên bàn, một mình dùng com cũng không sao, ít nhất không nhìn thấy bàn mặt đáng ghét kia, lúc ăn com cũng không có cố kỵ gì, một mình vui vẻ.

Bữa tối xong chân trời rộng rãi phía trước, hiện giờ thời tiết mát mẻ, bầu trời tối đen cũng, khó có khi một mình ở nhà, Đồng Niệm cũng không muốn trở lại phòng sớm như vậy, cô vui vẻ ôm Rella ra ngoài đình viện dạo.

Rella tính tình sinh động, thích chạy nháo lên, lúc có người đùa cùng nó nó càng vui vẻ hơn. Đồng Niệm ném chiếc đĩa lên cỏ, chốc lát đã thấy nó mang đĩa trở về, rồi sau đó thân hình mũm mĩm béo tròn của nó lăn qua lăn lại trước mặt cô, bộ dạng đáng yêu vô cùng.

“Rella.....” Đồng Niệm cười gập cả lưng, ngồi xổm xuống vuốt nó, lòng tràn đầy vui vẻ: “Vật nỏ này, thật sự là càng ngày càng thích mày rồi!”

Rella khẽ gọi ô ô, thả người nhảy lên đùi cô, nó gior đầu lên mở to mắt đen láy nhìn cô, ánh mắt ngập tràn sự ý lại.

Đem Rella ôm vào trong ngực, đáy lòng Đồng Niệm hơi động, giọng điệu âm đạm: “Rella, mày có muốn mẹ không?”

Rella đem cảm giác lên đùi cô, thân thể nằm úp sấp xuống, ô ô khẽ gọi, khác vẻ vui vẻ vừa rồi.

Dáng vẻ tội nghiệp của nó làm lòng Đồng Niệm chùn lại, cô xoa đầu xù của nó thanh âm nhẹ nhàng: “Không phải sợ, ta sẽ không bỏ mày lại!”

Đúng vậy, cô sẽ không bỏ Rella lại, bởi vì cô nhận thức được cảm giác chỉ có một mình, cô hiểu được đau lòng của nó. Đau lòng nhưng không thể làm gì.

Mang theo Rella trở vào nhà, cô lấy chút đồ ăn cho thú cưng ngồi ở xích đu hoa viên đưa cho nó ăn.

Phút chốc, trong hoa viên vang lên tiếng Saxo, Đồng Niệm chậm rãi ngẩng đầu hướng về phía ban công lầu hai, quả nhiên thấy bóng dáng lạnh lùng ở hành lang.

Người đàn ông dáng người cao to, chân hơi tách ra, bả vai rộng đứng thẳng lưng. Ngón tay thon dài hơi mở ra từng ngón chạm vào kèn, tạo nên tiết tấu rung động.

Trong bóng đêm yên tĩnh, người đàn ông lộ ra sườn mặt, ánh trăng mờ chiếu vào hình bóng của anh ta, một dung nhan xinh đẹp rung động lòng người.

Đồng Niệm không thể dùng lời nói mà hình dung được, con mắt cô dừng ở bóng dáng đó không dời.

Khúc nhạc này là khúc nhạc cô rất thích.

Gió thổi nhẹ vào mặt, hương hoa tường vi kiều diễm ướt át, ngồi trên xích đu, Đồng Niệm yên tĩnh lắng nghe vạn vật. Hương thơm thổi vào trong trí óc cô làm cho suy nghĩ phiền muộn bay xa.

Lòng yên tĩnh như nước, tư vị khác xông lên.

Khúc nhạc dừng, Đồng Niệm mở hai mắt nhìn về phía chỗ cũ, bóng dáng kia sớm không còn thấy nữa.

Rell ở bên cạnh đang liếm móng vuốt của nó, đáng vẻ thờ ngây, kéo suy nghĩ của Đồng Niệm trở lại, cô mỉm môi cười khẽ, dắt Rella trở vào nhà, mọi thứ lại như cũ, sự yên lặng chốc lát kia như không hề báo trước.

Trở lại phòng ngủ, Đồng Niệm đi tắm rửa, lúc cô đi ra, phát hiện bên giường có đặt một hộp màu trắng. Cô nghi ngờ bước tới mở hộp ra, một chiếc váy dài đỏ ban ngày cô đã mặc.

Đáy lòng run rẩy, cô muốn quay đầu lại thì cảm nhận được hơi thở quen thuộc tới gần.

“Cái váy này em mặc rất đẹp.” Lăng Cận Dương đưa ngón tay thon dài vuốt mái tóc dài của cô, gương mặt tuấn dật cười hiền hòa.

Đồng Niệm nhìn anh, thấy anh ôn nhu không có gì khác thường. Bộ dạng anh như vậy làm cho lòng cô bất an

Nhìn cặp mắt không rõ của cô, Lăng Cận Dương nhếch môi, đưa tay giữ mặt cô cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô nhưng chuồn chuồn lướt nước, không vương chút tình dục.

Đối diện với cặp mắt dề phòng kia, làm cho anh cười cười, ôn nhu nói: “Ngủ ngon, mơ đẹp.” Ý cười bên miệng hiện lên, anh rời đi cũng đem cửa phòng đóng lại.

Đồng Niệm cúi đầu nhìn váy dài trong hộp, hồi lâu mới đưa tay vuốt, cảm giác mềm nhẵn ở đầu ngón tay chỉ tiếc là không có độ ấm, trái tim băng giá.

.....

Ngày mùa hè, giờ ngọ nắng gắt như lửa.

Lan Uyển xanh tươi, xa xa có nhưng luồng gió thổi tới.

An Hân mặc váy ngắn đến, ngoài cửa phòng lầu một cô đẩy ra nhìn thấy người đang ngồi giữa xích đu đang xem ảnh.

“Thím Dung!” An Hân mỉm môi cười, đi vào.

“An tiểu thư, mau vào đi.”

“Mẹ lại đang xem ảnh chụp trước đây của Cận Dương à?” An Hân hưng phấn ngồi xuống, cười dài nhìn chăm chăm ảnh.

Thím Dung gạt đầu, ôn nhu nói: “Đúng vậy, chớp mắt thiếu gia đã trở thành người gánh vác nghiệp gia đình rồi.”

Ngón tay bà dừng ở ảnh người phụ nữ: “Tuy rằng phu nhân đã đi trước một bước nhưng bà ấy vẫn chỉ ở đâu đó quanh đây!”

Mắt An Hân khẽ nhúc nhích, đem thứ cô mang đến ra: “Thím Dung, nghe nói cháu của mẹ thôi nôi, tâm ý này nhất định mẹ phải nhận.”

Thím Dung mở túi ra, bên trong là vòng tay có giá trị xa xỉ “An tiểu thư, đồ này rất quý giá tôi không thể nhận được.”

An Hân dè tay bà lại không cho từ chối, cô cười: “Thím Dung, Cận Dương từ nhỏ đã mang ơn mẹ, chúng tôi nên hiếu kính mẹ.” Lúc cô nói ra thì luôn là lời đúng mực thỏa đáng làm cho người ta không tìm được lí do từ chối.

Thím Dung cảm kích, không cự tuyệt ý tốt, đối với An Hân bà vẫn rất thích cô hướng hồ cô là con dâu mà mẹ của Lăng Cận Dương năm đó đã định, bà càng phải đối xử tử tế.

An Hân nói chuyện phiếm vài câu, sau đó đứng dậy rời đi, cô lên lầu hai. Cô qua phòng ngủ thứ nhất ở phía tay trái, đứng do dự ở đó sau rồi vẫn quyết định đi vào.

2 thành viên đã gởi lời cảm ơn hatcathatcat về bài viết trên: ngô thị huyền, traiothiem 25.06.2015, 13:01 hatcathatcat Cựu Editor Ngày tham gia: 20.02.2014, 21:14

Tuổi: 22 Re: [Hiện đại] Thực hoan giả yêu - Tịch Hề - Điểm: 11 Chương 28 Xé mở ngục trang

Cửa phòng nhẹ nhàng được đẩy ra, căn phòng thanh tịnh và đẹp đẽ.

Ở trước cửa sổ rộng sát đất, theo ánh mặt trời chiếu vào ánh sáng chói mắt, con người đen An Hân chớp động, đánh giá căn phòng ngủ tinh tế một lần.

Đi đến trước bàn trang điểm, ngón tay cô khều nhẹ, đầu ngón tay dừng ở bình nước hoa, chậm rãi cảm lên.

Vuốt ve thân bình nước hoa hương lải vài lần, đáy mắt An Hân nhuộm màu nặng nề, cô cúi đầu ngửi, hai tròng mắt hiện lên hàn ý.

Hoa lài tươi mát thấm vào ruột gan. Nếu cô nhớ không nhầm đã từng nghe, mẹ của Lăng Cận Dương thích nhất hoa lài.

Nắm ngón tay An Hân bấu chặt, lòng bàn tay dùng sức, đáy mắt đen tối. Loại nước hoa này trừ khi là điều chế thủ công ra thì thị trường căn bản chưa từng bán. Nhưng sản phẩm độc nhất vô nhị này lại ở trên người cô ta.

Từ nhỏ đến lớn, An Hân muốn gì có đó, cho tới giờ đều dễ như trở bàn tay. Chỉ có Lăng Cận Dương là ngoại lệ của cô, tuy rằng cô không cho phép có tỳ vết nào nhưng vì anh cô không có lựa chọn nào khác.

Giấy lát, cô đem bình nước hoa trả lại chỗ cũ, bình tĩnh đi tới phía giường.

Drap trải giường màu trắng, trải rộng vuông vức, mặt dưới mềm mại.

An Hân ngồi ở mép giường, vỗ về bề mặt mềm mại, cô cúi người xuống, đem mặt dán lên trên gối, hít sâu một hơi, mùi thuốc lá thân nhiên cùng với mùi nước hoa, nháy mắt làm cho trái tim cô co rút một trận rất nhanh.

Mùi của anh, lại hiện hữu ở căn phòng này, không thể chịu đựng được, cô không thể dễ dàng tha thứ!

An Hân cố gắng áp chế đáy lòng tức giận, chậm rãi cúi đầu đứng lên, cô không có quay đầu, liền nghe phía sau vang lên tiếng bước chân: “Tôi ghét người khác đụng vào đồ của tôi!”

Đồng Niệm nhìn bóng dáng ngồi bên giường kia, đôi mi thanh tú không tự kìm hãm giật giật, cô bình tĩnh nhưng khẩu khí có vẻ lo lắng.

Nghe thấy tiếng của cô, An Hân cười khê đi tới: “Cũng sẽ là đồ của tôi?”

Nếu ngày trang bệ ngoài bị xé mở, thì cũng không có cố kỵ nào nữa.

Sắc mặt Đồng Niệm đổi đổi, từ ngày nhìn thấy ảnh chụp đó, có một số việc nên làm rõ.

“Đồ của cô?” Sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh, đồng tiền trong suốt thấy đáy. “Trong phòng tất cả đều là của nhà họ Lăng.”

An Hân nhìn chằm chằm cô, giọng điệu vẻ lo lắng: “Cô không phải họ Lăng!”

Cười gât gât đầu, Đồng Niệm đưa tay lấy túi xách bỏ xuống chỗ sofa: “Tôi đương nhiên không phải họ Lăng, nhưng cô cũng không phải họ Lăng.” Khẩu khí cô lạnh thêm: “Cái gì ở trong tay tôi thì là của tôi!”

Lời của cô nhất thời làm cho sắc mặt An Hân chìm xuống, cặp mắt kia thoáng chốc nổi lửa.

Đồng Niệm nhìn chằm chằm ánh mắt của cô ta, khóe miệng cười hệt ý: “Bất quá, cô an tâm tôi có tính sạch sẽ. Người khác chạm qua thứ gì đó, tôi sẽ không cần nữa.”

An Hân gạt mình, không có nói nữa bởi vì lời của cô làm cho sắc mặt cô ta lo lắng, xoay người rời đi.

Nắm chặt cửa phòng, Đồng Niệm ngồi vào phía trước cửa sổ, cô cuộn tròn hai chân, gác cằm lên trên, lẳng lặng nhìn ánh mặt trời xuống.

Lúc Lăng Cận Dương trở lại Lan Uyên, người hầu nói cho anh An tiểu thư đã chờ lâu rồi. Anh cất bước hướng về phía phòng ngủ, lúc đẩy cửa ra thấy cô đang cầm quyển sách, ngồi trước cửa sổ xem.

“Đến lâu rồi?” Lăng Cận Dương tùy tiện mở cửa phòng ra, cười đi tới.

An Hân đặt sách xuống, cười cười: “Không phải lâu mà là hơn bốn tiếng thôi.”

An xoa xoa đầu cô, cười ôn hòa: “Lần sau tới thì nói cho anh biết trước, anh có thể sắp xếp thời gian.”

“Vâng!” An Hân nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, động tác muốn cời nút sơ mi giúp anh, nhưng ngón tay chưa chạm được cổ áo ánh thì bị anh nắm lòng bàn tay.

“Buổi chiều đã làm gì?” Lăng Cận Dương cầm tay cô vờ nhẹ, giọng điệu ôn hòa.

Đáy mắt An Hân hiện lên cái gì rồi cười dài theo dõi anh: “Thiết kế tân phòng cho chúng ta!”

“À?” Người đàn ông gọi lên vẻ hứng thú, ánh mắt thâm thúy: “Nói nghe xem.”

An Hân mỉm môi cười khê, tựa vào lòng anh, thanh âm thấp đi: “Em nghĩ đem hai cái phòng này đã thông vừa lúc có thể bố trí phòng trẻ con.”

“Phòng trẻ con?” Mây kiếm Lăng Cận Dương nhăn lại, ý vị thâm trường hỏi: “Em có vẻ nóng vội?!”

Nhìn vẻ mặt cười xấu xa của anh, hai má An Hân phỉm hồng, cô mân mê đôi môi đỏ mọng, thử mở miệng: “Cận Dương, Niệm Niệm trưởng thành, chúng ta sau này kết hôn rồi, cô ấy ở đây có vẻ không tốt lắm.”

Ngón tay khẽ chọc vòng eo cô bỗng dừng lại, Lăng Cận Dương cúi đầu nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, trầm giọng nói: “Tiểu Hân, em ấy có địa vị như thế nào với ba anh, em hẳn đã rõ. Có một số việc, anh không thể giữ lời!”

Đưa tay nắm cằm của cô, hai tròng mắt lợi hại của Lăng Cận Dương sâu thẳm, không lộ ra vui buồn gì: “Đó là chuyện của nhà họ Lăng, em hiểu không?”

An Hân cắn môi, mặt một mảng tối tăm. Cô là gì đối với nhà họ Lăng? Mà Đồng Niệm đối với nhà họ Lăng là cái gì?

Hai tay bên người nắm chặt, dùng sức đến nỗi đầu ngón tay trắng, An Hân bình tĩnh không lên tiếng.

Lát sau, Lăng Cận Dương thay quần áo xong đi tới, sắc mặt như thường ôm lấy cô xuống lầu.

Lăng Trọng nghe nói An Hân ở nhà, cố ý chạy về nhà ăn cơm, cả nhà náo nhiệt.

Không khí sinh động của bữa tối, An Hân vẫn cười cười như trước, thỉnh thoảng trò chuyện vui vẻ với Lăng Trọng. Bởi vì cô đến nên thím Dung phân phó nhà bếp làm đồ ăn cô thích, rất chiều đãi cô.

Đồng Niệm vẫn cúi đầu ăn cơm, chậm rãi nuốt thâu chỉ cười cho có lệ. Cô đảo đồ ăn trong chén, cảm thấy không hợp khẩu vị.

"Ăn nhiều một chút!" Thấy cô kiêng ăn, Lăng Trọng gấp sườn bỏ vào chén của cô.

Tuy rằng không thích nhưng Đồng Niệm vẫn ngoan ngoãn ăn.

Nhìn bộ dạng trẻ con của cô, Lăng Trọng sủng nịch lắc đầu, ông buông đũa hỏi cô: “Niệm Niệm, con tới Lăng thị làm đi, cho con đi nơi khác, ba lo lắng lắm”

Ngón tay nắm chiếc đũa cứng đờ, Đồng Niệm kích động ngăn đầu, vội tìm lí do từ chối: “Ba, cái gì con cũng không biết.”

“Cái này không khó.” Lăng Trọng mỉm môi cười khê, trầm giọng nói: “Ba sẽ bảo Duy Hàm dạy con, hơn nữa không phải còn có anh con sao?”

Khi nói chuyện Lăng Trọng quay đầu nhìn về phía con trai, chỉ thấy Lăng Cận Dương cúi đầu nói: “Ba, em ấy là người nhiều ý!”

Đồng Niệm không nói ra lời, đáy lòng chùn lại.

Thấy vẻ mặt mất hứng của cô, Lăng Trọng không nói nữa, vỗ vai cô cười nói: “Con cứ chậm rãi suy nghĩ, không vội.”

“Vâng.” Đồng Niệm gian nan phun ra một chữ, phiền chán không thôi.

Bởi vì trong lời nói của Lăng Trọng làm tâm tư mọi người khác nhau. An Hân mặc dù không nói gì nhưng trong lòng nổi nghìn lớp sóng. Đồng Niệm ở nhà họ Lăng, còn muốn tiến vào Lăng thị, từ nay về sau cô ta vĩnh viễn dây dưa với nhà họ Lăng?!

Bởi vì lời nói đó, Đồng Niệm cả ngày rầu rĩ không vui. Sau khi tan học, lái xe nhìn thấy cô vội mở cửa xe: “Tiểu thư, mời lên xe.”

Nhìn chiếc xe màu đen có rèm che, trong lòng Đồng Niệm nổi giận, tức giận bước vào.

Tích ——

Đột nhiên vang lên còi ô tô, một chiếc Lamborghini màu trắng chạy tới, người đàn ông trong xe giọng điệu bữa bãi như cũ: “Lên xe!”

Trong lòng không biểu hiện gì, cô đóng cửa xe, đảo mắt ngồi vào xe của Vi Kỳ Hạo.

Lái xe đầu tiên là sững sốt, muốn đuổi theo nhưng chỉ kịp ngửi khói chiếc Lamborghini.

Ngồi ở vị trí phó lái, Đồng Niệm cười giảo hoạt, cô lơ đãng làm thế nhưng tâm tình rất tốt

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nước Mắt Thiên Sứ

Phòng com Tây tao nhã, chỗ ngồi vẫn cần phải đặt trước.

Ở trước cửa sổ sát đất lớn, Đồng Niệm tựa đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ,

Thật lớn cửa sổ sát đất tiền, Đồng Niệm tựa đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, những ánh đèn nê ông nhiều màu sắc san sát nối tiếp nhau.

Trên bàn ăn bày biện những đồ thủy tinh mà u lam, cô bung cốc lên uống một ngụm, vẫn uống nước tinh khiết như trước. Bất quá nhớ tới lần thân cận trước, cô cắn môi cười khê.

Vì Kỳ Hạo buông menu trong tay xuống, thấy cô ngây ngô cười không khỏi hí hí con ngươi: “Em đang cười gì vậy?”

Thu ý cười nơi khóe miệng, Đồng Niệm ngẩng đầu nhìn tên đầu sổ gây ra chuyện này, tâm tình không tồi: “Không có gì.”

"Muốn ăn cái gì?" Thấy cô miễn cưỡng trả lời, Vì Kỳ Hạo cũng không muốn nói thêm.

Đối với việc ăn cái gì, Đồng Niệm vẫn khủng hoảng, cơm bên ngoài không hợp khẩu vị của cô: “Anh xem rồi chọn đi.”

Nhà hàng này nổi tiếng về thịt bò bít tết Felix nổi danh, Vì Kỳ Hạo gọi hai phần ăn, anh ngẫu nhiên nhìn người đối diện mình, thấy cô chằm chằm nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng chau lại, vẻ mặt mơ hồ.

Từ lần đầu gặp cô, chân mày cô tựa như trời chặt, giống như cát giấu tâm sự nồng đậm.

Người phục vụ rất nhanh mang thức ăn lên, vẫn là bò bít tết hương vị không tồi, tâm tình Đồng Niệm tốt ăn uống cũng vì thế mà tốt theo, ăn hơn phân nửa. Sau đó là món điểm tâm ngọt cô yêu thích nhất, cái miệng nhỏ nhắn đem bánh ô mai ngọt lên ăn luôn, không chút dư thừa.

Xong buổi cơm chiều, Vì Kỳ Hạo không ăn nhiều lắm, anh hứng thú thưởng thức tâm tình người đối diện biến hóa hơn, cảm thấy cô thật đáng yêu. Anh thấy cô khác với những cô gái khác, cô yêu ghét rõ ràng, biểu tình đơn giản.

“Ăn no không?” Vì Kỳ Hạo buông khăn ăn, khê mỉm cười hỏi cô.

Đồng Niệm thỏa mãn gập đầu, giọng điệu ôn hòa: “Cảm ơn bữa tối của anh.”

Sau đó Vì Kỳ Hạo mang cô rời khỏi nhà hàng, lái xe lên núi.

Lúc xe lên đỉnh núi, sắc trời đã tối đen. Tắt xe xong, Vì Kỳ Hạo nhấn nút, đỉnh mui xe chậm rãi hạ xuống, Đồng Niệm ngẩng đầu lên chỉ thấy màn đêm đen đặc, có những vì sao lấp lánh ánh sáng.

Trong lòng hung hăng phát run, Đồng Niệm kinh ngạc quên hỏi, cô vẫn nhìn chằm chằm bầu trời đêm, khóe miệng nở nụ cười.

"Thế nào?" Vì Kỳ Hạo kiêu ngạo nhếch môi, giọng điệu đầy đắc ý. Loại chiêu thức theo đuổi phụ nữ, anh dễ dàng biết được!

Bầu trời đêm màu lam, những vì sao lóe sáng, cảnh sắc rung động như vậy bất luận trong mắt ai cũng thổn thức không thôi.

"Đẹp quá!"

Đồng Niệm ngẩng cao đầu lên, môi đôi mắt đen mờ to gắt gao nhìn chằm chằm bầu trời, đôi môi hồng hơi cong lên, khóe miệng cười lẳng mạn. Đuôi lông mày nơi khóe mắt cười yếu ớt, giống như chút ánh sáng kia, thấp sáng trong lòng anh.

Vì Kỳ Hạo chằm chằm nhìn cô, không rời mắt. Một lúc sau môi mỏng của anh ngoéo một cái, thấp giọng: ah, đẹp quá.

Bầu trời nhiều sao làm cho người ta mê say, khóe mắt Đồng Niệm đột nhiên lướt qua một tia thê lương, cô cũng từng ngồi trong lòng cha mẹ, vui vẻ ngắm sao nhưng chỉ chớp mắt, bầu trời vẫn đầy sao như trước nhưng cô không tìm được cái loại ấm áp đó nữa.

Trước mắt dâng lên một mảnh hơi nước, Đồng Niệm cắn môi, ngực từng cơn thắt chặt: “Anh có một, cảm giác của một người là sao không?”

Bỗng nhiên cô thay đổi giọng điệu, Vì Kỳ Hạo ngẩn người, thấy đáy mắt cô có lệ, bả vai gầy yếu run rẩy.

Đồng Niệm chậm rãi cúi đầu, hai tay dùng sức buộc chặt, nỗi đau lan tràn nơi đáy lòng: “Từng đáp ứng làm bạn ở bên cạnh anh, sau đó đột nhiên biến mất, cái cảm giác đó anh có từng trải qua chưa?”

Tâm chợt trầm xuống, sắc mặt Vì Kỳ Hạo thay đổi, mày kiếm nhíu lại, cổ họng nghẹn lại không nói nên lời.

Cổ nén nước mắt tràn ra, Đồng Niệm ức chế không được, bên tai quanh quẩn từng tiếng cười hân hoan, đó là ấm áp cả đời cô không có lại được. Cô muốn cũng không được nữa rồi.

Nhìn khóe mắt đầy lệ của cô, Vì Kỳ Hạo kim lòng không đau muốn xoa mắt cô nhưng đã thấy cô đẩy ra, ánh mắt phiếm hồng nhìn anh phòng bị.

Hai người sợ sệt nhìn nhau, có một giọt trong suốt rơi xuống ở đầu ngón tay anh. Giọt lệ kia thoáng chốc làm trái tim anh run rẩy.

Thời điểm lái xe xuống dưới núi, cảm xúc của Đồng Niệm đã hồi phục, cô tựa đầu vào cửa kính, trầm mặc không nói gì.

Vi Kỳ Hạo im lặng lái xe, từ đầu đến cuối không mở miệng gây hấn. Lái xe chạy đến bên ngoài Lan Uyển, quay đầu nhìn chăm chăm cô..

Đêm nay tâm tình không khống chế được, Đồng Niệm xấu hổ cúi đầu, thanh âm mất tự nhiên: “Có việc gì sao?”

Vi Kỳ Hạo nhẹ nhàng động, thấy ánh mắt trốn tránh của cô, anh cũng không để ý, đưa tay hất những sợi tóc của cô ra, dịu dàng nói: “Bộ dạng em không cũng rất đẹp mắt.”

"Phốc ——" Đồng Niệm cười phun, chân mày nhú chặt cả đêm cũng dần ra.

Ngừa đầu thấy ý cười nơi đáy mắt của anh, tâm Đồng Niệm thoải mái không ít, cô hiểu được ý anh muốn an ủi cho nên trong lòng cảm kích: “Vi Kỳ Hạo, đêm nay cảm ơn anh!”

KHông bao lâu sau, Vi Kỳ Hạo mỉm cười thu hồi ánh mắt, lái xe rời đi. Lúc lái xe về tới nhà, phòng khách vẫn còn bật đèn.

Nhà họ Vi đèn đuốc sáng trưng, phòng khách xa hoa có một vị phu nhân đang ngồi giữa, cầm cái gì đó trong tay, tâm tình hứng thú.

“Mẹ!” Vi Kỳ Hạo cười đi tới, khoát lên vai bà hỏi: “Xem gì vậy?”

Từ Ly đem cuốn photo album điện tử lại cười nói: “Di Hạ lúc chàng vạng có đem tới, con chọn đi?”

Liếc mắt nhìn ảnh chụp, Vi Kỳ Hạo lập tức nhú mày, vẻ mặt mất hứng: “Các cô ấy xứng với con à?”

Từ Ly mỉm môi cười, nhìn đứa con giọng điệu cao ngạo: “Không ai có thể xứng với con của mẹ!”

“Vậy được rồi.” Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Vi Kỳ Hạo đem đồ bỏ qua một bên, ôm bà vai mẹ, cầm đồng hồ qua: “Sắp mười một giờ rồi, nhanh đi ngủ đi. Vợ thì con sẽ tự mình tuyển!”

“Con, cái đứa nhỏ này...” Từ Ly tức giận cười nói, trong mắt đều là sùng nịch, anh nhỏ nhất nhà nên được sủng ái từ bé.

Vi Kỳ Hạo sợ bà còn dây dưa, vội nói sang chuyện khác, vừa nói vừa đứng dậy rời đi: “Ba đâu?”

Từ Ly sắc mặt trầm trầm, mất hứng liếc mắt người đi lên lầu hai một cái: “Còn không phải ở thư phòng sao, nghịch viết thư pháp.” Bà muốn nói chuyện tiếp, nhưng nhanh như chớp đứa con đã lên lầu nên cũng đành từ bỏ.

Trong phòng ngủ mờ tối, Vi Kỳ Hạo tắm rửa xong đi ra, cất bước tới bên cửa sổ. Hai tròng mắt thâm thúy nhìn phía xa, tâm tình khó đoán. Trước mắt dần hiện ra dung nhan đầy nước mắt kia, con người đầy nước mắt khiến tâm anh đau đớn.

Vuốt đầu ngón tay, nơi đó còn sót lại độ ẩm của nước mắt của cô, từng giọt từng giọt hung hăng tiến vào nơi sâu nhất trong lòng anh.

Một đêm mơ không ngừng, Đồng Niệm mở to mắt cảm giác không đúng, nhìn đồng hồ báo thức đã sắp chín giờ. May mắn là cuối tuần có thể làm chuyện mình yêu thích.

Đi xuống lầu, Đồng Niệm thấy Lăng Cận Dương đang ngồi ở sofa, anh đưa đôi mắt chìm ưng nhìn về phía cô, có ý cười nơi đáy mắt.

Toàn thân Đồng Niệm không thoải mái, cô cất bước đi phía trước nhìn thấy hai người ở phía bên kia ghế sofa, nhất thời kinh hãi.

"Anh——"

Nhìn người bên cạnh Lăng Trọng đang đắc ý kiêu ngạo ương ngạnh, đáy lòng Đồng Niệm chấn động, da đầu tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Đến Nhà Gây Chuyện

Đồng Niệm kinh ngạc đứng tại chỗ, cố gắng trừng lớn hai mắt, cô nghĩ mình đang hoa mắt, nhưng khuôn mặt đang tươi cười kia rất chân thật.

“Sao anh lại tới đây?”

Vi Kỳ Hạo cười đi tới, đặt tay lên vai cô, giọng điệu tự nhiên: “Đến gặp em.”

Miệng nở nụ cười thân thiết, trong lòng Đồng Niệm sợ hãi, theo bản năng trốn tránh, nhưng bị anh thuận thế kéo đến bên người.

Động tác đột nhiên này làm cô không kịp chuẩn bị, cô gầy dựa vô dụng, sắc mặt càng thêm khó coi: “Anh thấy tôi rồi thì đi nhanh đi!”

"Niệm Niệm!" Lăng Trọng nhìn qua, giọng điệu hơi hiễn trách cứ: "Bạn đến làm khách, sao lại không lễ phép như vậy?" Ngừ khí của ông mặc dù trầm lại nhưng ý cười không giảm.

Vi Kỳ Hạo kéo tay cô, vẻ mặt tự nhiên ngồi xuống sofa.

Đối với sự lỗ mãng của anh, Đồng Niệm chán nản trừng mắt cảnh cáo. Chỉ tiếc Vi Kỳ Hạo không nghe mà còn nghiêm trọng hơn, tán gẫu vui vẻ với Lăng Trọng.

Cô cúi đầu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, thấy ngón tay thon dài của lcd khê chọc ở giữa gối, không nhìn ra khác thường.

Đồng Niệm âm thầm cắn môi, vài lần nhìn vào ánh mắt Vi Kỳ Hạo, thấy anh mỉm cười, thậm chí còn thân thiết nói đùa với cô.

Rốt cuộc cô nản lòng, con ngươi hiện lên ý khẩn cầu.

“Ồ lại ăn cơm trưa đi?” Lăng Trọng nhìn thời gian, mở miệng giữ người, hiển nhiên ẩn tượng đối với anh không tồi.

Đồng Niệm hoảng sợ, anh chưa trả lời cô đã vội vàng nói: “Giữa trưa anh ấy còn có chuyện mà!”

Lăng Trọng mỉm môi cười cười, dùng ánh mắt hỏi người bên cạnh: “Thật sự có việc?”

Lúc này đây, Vi Kỳ Hạo ra về nghe lời: “Quá thật có việc, lần sau lại đến thăm chú.” Lúc anh đứng lên, nghiêm nhiên mang thần thái là người có giáo dưỡn.

Đồng Niệm âm thầm thở hắt ra, trực tiếp kéo anh ra bên ngoài: “Tôi tiễn anh ra ngoài.”

Đem hết động tác của cô thu vào đáy mắt, Vi Kỳ Hạo nhếch môi cười yếu ớt, rất có lễ phép nha. Trước khi đi, anh lướt qua đôi mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương, cổ ý khê gât đầu.

Cô chẳng quan tâm đến chi tiết này, Đồng Niệm một đường kéo anh ra bên ngoài biệt thự, sắc mặt lập tức thay đổi: “Vi Kỳ Hạo, anh điên rồi, ai cho anh đến nhà tôi?”

Vi Kỳ Hạo vuốt lên áp sơ mi bị cô túm, ngẩng đầu gât gao nhìn chăm chăm mắt cô: “Như thế nào, em có bí mật sợ tôi biết?”

Một câu làm cho Đồng Niệm sùng sờ tại chỗ, sắc mặt đại biến.

Bất được ánh mắt đang trốn tránh của cô, Vi Kỳ Hạo thân nhiên nói: “Tôi không nghĩ thế mà, sao em lại khẩn trương thế chứ?”

“Trò chơi này không cần thiết!” Đồng Niệm hoãn khẩu khí, ngừ điệu xa cách.

Bàn tay dừng ở đầu vai cô, ánh mắt Vi Kỳ Hạo thân nhiên: “Đồng Niệm, tôi không có chơi đùa, cũng không muốn chơi đùa với em!”

Đồng Niệm không hiểu, thoáng chốc không nói gì, ngây thơ nhìn anh.

Ánh mắt to ngập nước của cô vụt sáng, giống như một thứ ánh sáng trong suốt, Vi Kỳ Hạo không đành lòng dọa cô: “Em về đi, tôi đi đây.” Anh xoay người lên xe.

Nhìn chiếc xe đi xa, cô nghĩ về lời nói của anh, đáy lòng không rõ.

Trở lại phòng khách, Đồng Niệm kiên trì ngồi vào bên cạnh Lăng Trọng giải thích: “Ba, Vi Kỳ Hạo, anh ta...”

“Đứa nhỏ này không tồi.” Lăng Trọng cắt ngang lời cô, khen ngợi đứng lên: “Nhà họ Vi có tiểu tử này mặc dù nuông chiều nhưng cũng là quen mặt, tương lai nhất định được việc.”

Đồng Niệm cúi đầu, ngược lại không biết nói gì, tâm tình bất an.

Lăng Trọng nghĩ cô thẹn thùng, cười an ủi nói: “Nếu con muốn kết giao với cậu ta, ba không phản đối!”

Đồng Niệm xấu hổ ngẩng đầu, cũng không nghĩ là bất gáp đôi người đen kìa, cô do dự, khê miệng cười: “Con hiểu ý cha, con sẽ suy nghĩ kĩ.”

Lăng Trọng vừa lòng gât đầu, nhìn ánh mắt cô sùng nịch: “Con yên tâm, chỉ cần con thích, cả nhà không ai cản con.”

Trong lòng Đồng Niệm ấm áp, ánh mắt cười viên mãn. Vô luận thế nào, mấy năm nay Lăng Trọng đối với cô rất tốt, trong lòng cô rất cảm kích.

"Ăn cơm!"

Tâm tình Lăng Trọng tốt, phân phó người hầu đứng dậy đi tới nhà ăn, cùng người làm cười nói.

Lo lắng cũng tan đi, Đồng Niệm đứng lên, đồng thời người đàn ông đối diện cũng đứng dậy, cô kích động muốn né tránh, cũng không nghĩ là sợ ý, cả người suýt ngã sấp xuống.

"Cẩn thận một chút." Lăng Cận Dương thân thủ đỡ lấy của thất lung của cô, thuận thể đem cô ôm vào trong lòng, đưa miệng tới gần tai cô nhẹ giọng nói: "Nóng vội như thế sao? Đi cũng không xong, dễ dàng té ngã vậy."

Sắc mặt Đồng Niệm cứng đờ, theo dõi ánh mắt anh, chỉ thấy anh cười. Cặp mắt lợi hại kia làm cho người ta cảm thấy lạnh.

Buông tay ở bên hông cô ra, Lăng Cận Dương thông dong rồi đi, không có biểu tình gì trên mặt.

Ngày bảo vệ luận văn càng đến gần, mỗi ngày Đồng Niệm đều tích cực chuẩn bị, đồng thời cũng tìm cách thoái thác vào Lăng thị làm việc.

Ở cổng trường, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi cô: "Chị!"

Vừa nhìn thấy cô, trong lòng Đồng Niệm đã đoán ra đại khái. Thời điểm về đến nhà đã thấy thím chờ sẵn, vẻ mặt dòn dập bất an.

"Niệm Niệm." Thím nhìn thấy cô vui vẻ ra mặt. "Lâu như vậy rồi không thấy con về, chú con rất nhớ."

Đồng Niệm quét mắt trong nhà, cũng không có thấy chú mình đâu, nhất thời hiểu được: "Xảy ra chuyện gì?"

Hai mẹ con nhìn nhau, thím cô đành mở miệng: "Cổ phiếu thua lỗ đang cần tiền đầu tư. Niệm Niệm con có thể mượn mười vạn cho thím không?"

Đồng Niệm rung mình, trong lòng tức giận những người này thực sự đem cô là cây hái ra tiền. Người bình thường có khả năng đầu cơ cổ phiếu sao? Có bao nhiêu người đã tán gia bại sản rồi chứ.

"Thím." Đồng Niệm bình tĩnh khuyên nhủ: "Nghe lời con, hãy bỏ đi, sống cho tốt."

Thím cô vừa nghe lời này liền thay đổi sắc mặt, giọng điệu cấp bách: "Hiện tại đã đầu tư nhiều tiền rồi, không được, tuyệt đối không được!"

Thấy bà ngoan cố, trái tim Đồng Niệm lạnh lẽo, không muốn dây dưa lâu, lạnh lùng nói: "Con không có tiền." Nói xong những lời này cô rồi đi, không để thím cô nói thêm.

Ngồi xe trở lại Lan Uyển, tâm tình Đồng Niệm cảm thấy mất mát. Đối với nhà họ Đồng, cô đã hết sức, nói đó là gông xiềng, chung quy là muốn gỡ bỏ không phải sao?

Lăng Cận Dương đang cúi đầu đùa Rella, lúc này thấy cô về, ánh mắt thân thiện. Anh vỗ vỗ đầu Rella, cười nói: "Vật nhỏ, mang mày đi tắm nhé."

Rella ở bên chân Đồng Niệm vòng vo, sau đó vui vẻ đi theo anh hướng về phòng tắm.

Nhìn bóng dáng lạnh lùng của anh rồi đi, Đồng Niệm ngây ngốc, cảm giác có chỗ không thích hợp.

.....

Biệt thự phong cách Âu mà trắng, khí khái bất phàm

Ở giữa ghế sofa màu trắng trong phòng khách, Lăng Thuấn cảm báo đang lật lật xem tin tức. Không bao lâu sau một đôi bóng dáng đi từ trên lầu xuống, thật là thân mật.

Lăng Thừa Nghiệp ôm vợ hiền, cúi đầu hôn lên môi cô, tựa hồ chưa đủ, càng kim giữ cô vào trong ngực, môi lưỡi triền miên.

"Khụ khụ. . . . ."

Lăng Thuấn nhìn hai người, sắc mặt trầm xuống, nhìn không được họ khan vài tiếng.

An Nhã trong lòng ngực vội vàng đứng thẳng dậy, chào hỏi quy củ: "Ba, chào buổi sáng."

Mặc dù không quen với hành vi của bọn họ nhưng không nói thêm gì, Lăng Thuấn dần lại không đáp lời.

Nhìn sắc mặt của ông, An Nhã quay đầu lại trừng mắt chồng mình, anh còn cười vô lại.

Nói chuyện mấy câu, An Nhã cầm túi xách, cười nói: "Ba, ông xã, em đi dạo phố với An Hân trước." Khi nói chuyện cô bước nhanh ra ngoài, ngồi lên lái xe rồi đi.

Mất thấy con dâu đi xa, sắc mặt Lăng Thuấn trầm trầm, quay đầu nhìn chăm chăm đứa con, dằn dò nói: "Hiện giờ An Hân đã trở lại, nó không chịu để tâm, sao được?"

"Như vậy thật tốt, " Lãng Thừa Nghiệp nâng đầu tay sờ bên môi, trên mặt còn lưu lại thần nhiên , "Một cô vợ khôn khéo, rất tốt!"

Lãng Thuần bắt mắt nhìn chăm chăm đứa con, đáy mắt tàn khốc: “Bố dạng con như thế, làm sao giống người nên chuyện?”

Cha giáo huấn, Lãng Thừa Nghiệp không dám cãi lại, sắc mặt âm trầm: “Con không phục! Ba năm trước bệnh tình bác cả nguy kịch, không phải dựa vào nhà họ An thì Lãng Cận Dương đã sớm bị đá khỏi Lãng thị. Nói đến cùng không phải cậu ta ăn cơm nhão sao?!”

"Thừa Nghiệp!" Lãng Thuần lớn tiếng quát mắng, thần tình cảnh cáo: "Những lời này con bỏ trong bụng, không được nói lung tung có biết không?"

“Con biết.” Lãng Thừa Nghiệp gật gật đầu, đáy mắt sâu kín hiện lên cái gì.

Tức giận tàn đi, khẩu khí Lãng Thuần ôn hòa lại: “Lúc trước cho con lấy An Nhã là bắt đắc dĩ, cái nha đầu An Hân kia, một lòng một dạ ở trên người Lãng Cận Dương.”

“Nhưng An Nhã ở đây, chúng ta cũng không có được cổ phần Lãng thị.” Nghĩ đến đây, Lãng Thừa Nghiệp canh cánh trong lòng.

Ánh mắt Lãng Thuần tối sầm, nhiệm tì lo lắng: “Đều là chuyện của chị dâu ta, năm đó nhà họ Du có ơn với nhà họ An, đối với lời nói của Du Thù Lan, An gia không dám không theo, 10% cổ phần Lãng thị kia là làm hồi môn cho An Hân!”

Ông lại tiếp tục nói: “Thừa Nghiệp, chúng ta còn nhiều thời gian, suy nghĩ biện pháp. Còn nữa, An Nhã được lòng An phu nhân, tương lai sẽ là điều tốt cho con. Ba an bài hôn sự này không có sai đâu.”

"Ba!" Lãng Thừa Nghiệp nhìn cha mình, đôi mắt mị mị: "Lúc trước ông nội thương yêu nhất chính là ba, cũng muốn để lại Lãng thị cho ba, là cha con bọn họ đoạt của cha con ta mọi thứ!"

Vỗ vò vai đứa con, Lãng Thuần cúi đầu cười, ánh mắt chắc chắn: “Con à, những thứ của con, ba sẽ lấy lại hết cho con!”

Nghe vậy, cha con ăn ý cười khế.

Bảo vệ luận văn tiến hành thuận lợi, buổi chiều đi ra khỏi trường, Đồng Niệm nhìn di động có gọi nhớ, cô đang định xem thì di động lại vang lên.

Cô rất nhanh bắt máy, chỉ nghe tiếng khóc thê lương: “Chị ơi, chị mau trở về, ba em nhảy lầu...”

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Niệm đại biến, trái tim thoáng chốc rơi xuống đáy cốc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Phong Ba Lại Đến

Một hơi chạy ra trường học, Đồng Niệm không biết tìm mình đập nhanh cỡ nào, mặt cô trắng bệch ngăn taxi lại, người đầy mồ hôi lạnh. Lái xe bị cô hù cho sợ, không dám hỏi nhiều, dựa theo yêu cầu của cô dừng tốc độ cao nhất mà chạy.

Ngồi sau xe, chân tay Đồng Niệm lạnh như băng, cô nắm góc áo, ánh mắt ê ẩm khó chịu. Chú cô tính hướng nội vẫn trầm mặc ít nói, bình thường chuyện trong nhà đều do thím xử lý, hiện giờ chú bị bức tới mức này khẳng định chuyện không nhỏ!

Hít một hơi thật sâu, cô tự trách muôn phần, ngày đó chuyện của thím cô không nên khinh suất cự tuyệt, chỉ lo giãy gồng xiềng. Mới trước đây, ba cô từng nói, chú là người thân duy nhất, cho nên đối xử với gia đình chú thật tốt.

Xe taxi chạy đến tiểu khu, xa xa nhiều người xúm lại, Đồng Niệm xuống xe, nhanh như chớp chen vào đám người hướng về phía nhà mà chạy. Vừa chạy tới ngoài cửa, cô nhìn thấy chữ màu đỏ viết bằng sơn thật to trên vách tường. Hành lang cũng có, khéo đại tới ngoài cửa, chữ viết đỏ tươi dữ tợn, nhìn thấy ghê người.

Đồng Niệm nhìn thấy chữ ‘thiếu nợ thì trả tiền’ đôi mắt co rụt lại, lập tức hiểu được. Không kịp nghĩ nhiều, cô thờ hồn hèn chạy vào nhà, liếc mắt đã thấy Đồng Chấn Thanh ngồi ở ven mép lầu.

“Chú ——”

Nghe thấy tiếng la của cô, Đồng Chấn Thanh hơi động, ghé mắt nhìn cô tới, sắc mặt lại thay đổi.

Hiện trường hỗn loạn, thím cô khóc òa, bị hàng xóm giữ chặt không cho tiến lên, mọi người khuyên bảo hồi lâu vẫn không thấy tiến triển. Có người âm

thầm báo cảnh sát, sợ có tai nạn chết người.

Khả Tâm nhìn cô, khóc chạy tới, một phen giữ chặt cánh tay cô: “Chị!”

Thấp giọng hỏi cô vài câu, Đồng Niệm bình tĩnh đi tới trước, lại bị tiếng quát lớn: “Không được lại đây ——”

Cô thấy chú đang kích động, cô lập tức dừng lại, hạ thấp giọng: “Chú, chú mau xuống dưới, không cần làm con sợ.”

Đồng Chấn Thanh quay đầu sắc mặt đỏ lên, rõ ràng là có uống rượu. Thần sắc ông bi thương, thanh âm mang theo tiếng nức nở: “Là chú không có tiền đồ, quản không được vợ. Hiện giờ người cho vay nặng lãi tới đòi nhà, siết đất đai của anh trai để lại, làm sao có thể hủy hoại bởi tay chú đây?”

Trong lòng Đồng Niệm siết lại, cô cắn môi, tràn ra tiếng cười: “Tâm nguyện của ba cháu là nhìn thấy chúng ta sống tốt, chú làm như vậy ba sẽ tức giận!”

Lời của Đồng Niệm làm Đồng Chấn Thanh xúc động mạnh, ông đưa mắt xuống, cúi đầu khóc to: “Niệm Niệm, chú thực xin lỗi ba con, và con nữa!”

Lúc này thím cô khóc tiến lên, sợ chọc giận ông, lại bị đẩy ra sau hai bước: “Ông xã, đều là lỗi của tôi! Anh không cần như vậy, dọa bọn trẻ. Nhanh xuống dưới đi chúng ta cùng nghĩ cách.”

“Nghĩ cách?” Ánh mắt Đồng Chấn Thanh hiện lên cổ tàn khốc, oán hận trừng mắt nhìn bà: “Bà dám đi thế chấp nhà cửa, còn muốn nghĩ cách gì nữa! Bà gạt tôi đi đầu tư cổ phiếu, có phải muốn bức chết cả nhà chúng ta không!”

Gân xanh trên trán ông chặt lại, cả cơ thể run rẩy đứng lên, thân người muốn ngã

“Ông xã ——”

“Ba ba ——”

Mọi người xung quanh đổ mồ hôi lạnh, dc ngồi ở ven lầu, lại hét lên, uống rượu tinh thần không tỉnh táo, không ai dám tới gần ông.

“Chú!” Đồng Niệm thấy chú mình đang run rẩy, thực sự sợ ông sẽ té xuống, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh: “Chú không cần lo lắng, con sẽ nghĩ cách, chú mau xuống đi!”

Hai mắt Đồng Chấn Thanh đỏ bừng nhìn cô, ánh mắt lướt qua bờ vai gầy yếu, trong lòng càng khó chịu: “Niệm Niệm, chú hiểu được con mấy năm nay đều vì cái nhà này bị không ít ủy khuất, chúng ta xin lỗi con!”

Vội vàng lác đầu, Đồng Niệm cười ôn nhu, trầm giọng nói: “Sẽ không, chúng ta là người một nhà.”

Đối với cháu mình, Đồng Chấn Thanh rất yêu quý, mấy năm nay để cô ở nhà họ Lãng không quan tâm gì, chỉ lo ưu đãi trên người cô. Hiện giờ ông nhĩ kỹ, đưa con gái hai mươi hai tuổi, luôn u khuất, tinh thần không tốt chút nào.

Nghĩ đến điều này Đồng Chấn Thanh đứng lên, nhìn lên trời cao, lao đảo hô: “Anh, chị dâu, em xin lỗi hai người!”

Trong đám người vang lên tiếng thét chói tai, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn vào người đang chệnh vênh.

Khoảng cách Đồng Niệm và chú cô càng gần, cô không kịp nghĩ rất nhanh đã trèo lên mép lầu, cùng đứng với chú mình: “Chú dám nhảy xuống, thì con cũng sẽ nhảy cùng chú!”

“Chị!”

“Niệm Niệm!”

Khả Tâm và mẹ cô đều sững sốt, lúc hồi phục tinh thần thì trong mắt đều lệ tràn, không dám tiến lên.

Người xem dưới lầu lại thấy thêm một người nữa, lập tức hoảng sợ thêm

Đồng Niệm nhìn chăm chăm, Đồng Chấn Thanh run run đôi môi, nói không ra lời, trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

Nhìn chú đang buông lỏng, Đồng Niệm cẩn thận đưa tay, thử thăm dò: “Đưa tay cho con, chúng ta về nhà nói chuyện có được không?”

Cô nhẹ nhàng di động bước chân, thừa dịp ông thất thần, cô ôm lấy cánh tay ông. Người chung quanh vội tiến lên, hóp lực kéo người về.

Một hồi kinh hãi, cuối cùng đã kết thúc.

Hàng xóm dần tản đi, Đồng Chấn Thanh nháo một hồi rượu phát tác, lại lên giường nằm ngủ. Trải qua chuyện như vậy, thím cô sợ hãi ngồi cạnh bên giường, nước mắt không kim được.

Hỗ trợ dàn xếp xong, Đồng Niệm cầm túi xách rời đi, đến cửa thì Khả Tâm giữ chặt tay cô.

“Chị.” Khả Tâm khóc sung mắt, dù sao tuổi còn nhỏ, không chịu nổi sự tình như vậy. Cô đảo mắt nhìn, lòng còn sợ hãi: “Em sợ lắm.”

Từ nhỏ đến lớn, Khả Tâm không nghe lời cô, rất ít khi nghe lời. Đồng Niệm vừa tức giận vừa buồn cười, chung quy vẫn là người một nhà, vẫn đau lòng.

Cô đưa tay lau nước mắt, Đồng Niệm thở dài nói: “Đứa ngốc, sợ cái gì?”

Khả Tâm rung rung ngẩng đầu, thực sự nhìn thấy cô bé còn nhiều điều muốn nói nhưng không biết mở miệng sao, cúi đầu kêu cô: “Chị...”

Khúc mắc trong lòng đều dần dần tan ra, Đồng Niệm nhìn em cô, dặn dò: “Chăm sóc tốt cho chú và thím, nhà họ Đồng còn có chị.” Nói xong những lời này, cô rời đi bỏ lại ánh mắt thất thần của Khả Tâm.

Lúc chạng vạng, đèn dần lên. Đồng Niệm cúi đầu, về mặt âm đạm đi ra ngoài, khoe mắt nhìn sơ qua thấy cái gì đó, vội dừng bước.

Ven đường có chiếc xe Mc Laren màu bạc đang đậu, ánh mắt lãnh liệt của người đàn ông trong xe nổi lên ý cười, chói mắt vô cùng.

Đồng Niệm giật mình đứng đó, khi xe tới gần, tiếng nói trầm thấp của anh vang lên: “Lên xe.”

Cô cười nhạt, trong lòng thanh thản, đã sớm nghĩ tới tất cả chuyện này, sao có thể thiếu người đàn ông này chứ?

Hoàn khẩu khí, Đồng Niệm bình tĩnh mở cửa xe, ngồi vào bên trong.

Lăng Cận Dương nhìn vào vẻ mặt âm đạm của cô., hai tay anh nắm chặt tay lái, thả chân ga, nháy mắt chiếc xe đã chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Xe Chấn

Đêm hè chập tối, gió thổi nhẹ vào mặt. Một chiếc xe màu bạc chạy trong đêm tối nhanh như bay, khuôn mặt người đàn ông trong xe lạnh lùng, anh đem xe chạy tới bờ sông, vững vàng dừng lại.

Trong xe im lặng, yên tĩnh và u ám. Thình thoảng có làn gió theo cửa kính xe thổi vào, mang theo hơi thở oi bức.

Đồng Niệm ngồi ở vị trí phó lái, đôi mắt chăm chăm nhìn mặt sông trong v ất, trong lòng tức giận cuộn cuộn: “Lăng Cận Dương, cảm giác bức người khác vào đường cùng, rất tốt có phải không?”

“Trí tưởng tượng của em thật phong phú.” Người đàn ông bên cạnh cười yếu ớt, ánh mắt thâm thúy lãnh liệt nói: “Nếu anh bức người, sao có thể hữu kinh vô hiểm (ý chắc có nghĩa là còn chưa đường sống cho họ)?”

Đồng Niệm nghiêm mặt thật muốn tát anh một cái: “Hữu kinh vô hiểm? Chú của tôi một chút nữa là nhảy lầu, anh không thấy à?”

“Thấy!” Lăng Cận Dương cười nhún vai, đẩy mắt khinh miệt rõ ràng: “Nhưng ông ta không dám làm, bắt quá chỉ là do say làm loạn mà thôi.”

Lời tuy như thế nhưng thân vẫn là chủ của mình, Đồng Niệm không thể vân đạm phong khinh như anh, không chút nào sợ hãi. Nếu vạn nhất, thật sự có vạn nhất thì làm sao đây?

“Anh muốn đùa giỡn gì thì nhắm vào tôi, đừng đụng đến người nhà của tôi?!” Sắc mặt Đồng Niệm âm trầm, nhớ tới tình hình của chú mình, trong lòng khó chịu.

Quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận, Lăng Cận Dương không khỏi thở dài, nhìn không được cười rộ lên: “Chỉ số thông minh của nhà các người, cần đến thủ đoạn của anh sao? Đồng Niệm em rất dễ mất đến họ đó!”

" . . . . ." Đồng Niệm chán nản, kinh ngạc nói không ra lời.

Thấy đồng tiền của cô nổi lên ánh lửa, Lăng Cận Dương nhếch môi cười nhẹ, khuôn mặt tuấn tú trầm lại vài phần: “Mỗi ngày có bao nhiêu người tán gia bại sản? Có bao nhiêu người vay nặng lại tự sát? Lại có bao nhiêu người không thể về nhà?”

Anh liên tiếp đặt câu hỏi, giọng điệu dần sắc bén lên: “Em dựa vào cái gì cho rằng việc này không xuất hiện ở nhà của em?!”

Sắc mặt Đồng Niệm cứng đờ, hai tay nắm chặt lại, dùng sức đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

Ngón tay thon dài của người đàn ông đang nắm tay lái, đôi môi mê người cong lên: “Thoạt nhìn mấy năm nay, em được bảo hộ quá tốt nên cái gì cũng không hiểu!”

Lăng Cận Dương quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào cô nói: “Em cho rằng mấy năm nay, nhà họ Đồng thuận buồm xuôi gió là do đâu?”

Nhìn đầy mắt tàn khốc của anh, đáy lòng Đồng Niệm trầm lại, chỉ thấy yết hầu lạnh ngắt. Đúng vậy, vài năm nay nhà họ Đồng có thể thuận lợi đều là do cô đổi lấy không phải sao? Chỉ dùng cô để đổi lấy!

“Lăng Cận Dương!” Đồng Niệm hung hăng trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Anh không nên uy hiếp tôi!”

“Anh đương nhiên là có!”

Nắm cảm tình xảo của cô, Lăng Cận Dương nhìn cô, đón nhận sự phẫn hận sâu trong đáy mắt của cô, anh nói thẳng: “Ồ trong lòng em, anh vốn là như thế không phải sao?”

Đôi mắt thâm thúy xẹt qua một tia khác thường, loại ánh mắt này Đồng Niệm chưa bao giờ gặp qua, cô kinh ngạc thất thần, như có ảo giác, cô mơ hồ cảm nhận được sự bị thương.

Đẩy tay anh ra, Đồng Niệm đề lừa giận trong lòng mình xuống, không muốn cãi cọ cùng anh.

Lăng Cận Dương nói cổ áo sơ mi ra, giọng châm chọc: “Em không phải muốn ném thư, chút tư vị được bay đi sao?” Thế nào, phong cảnh bên ngoài có phải là tốt đẹp như em nghĩ?!”

“Không công bằng...” Đồng Niệm ngửa đầu theo dõi anh, giọng điệu thông dong. Cho dù chuyện nhà họ Đồng không liên quan tới anh nhưng màn so đo này không công bằng.

“Công bằng?” Lăng Cận Dương nhú mi nhìn cô, khóe mắt nổi lên cuồng quyền: “Trên đời này nào có nhiều công bằng như vậy.”

Đồng Niệm liếc mắt nhìn anh, đang muốn mở miệng lại nghe anh hỏi: “Có chỗ dựa vững chắc là Vi Kỳ Hạo, tựa hồ em có chút biến hóa.”

Ngực hung hăng thất chặt, cô nói: “Anh ta không có liên quan ở đây!”

Lúc cô nói lời này, đôi mi thanh tú nhấn lại mặt kích động. Lăng Cận Dương nhìn vẻ mặt của cô, sâu kín cười nói: “Gấp cái gì, anh không nghĩ sẽ làm gì cậu ta.”

Đồng Niệm nhin bối rối trong lòng, bình tĩnh nhìn anh, âm thanh lạnh lùng: “Anh, không được động vào anh ta.”

Khiêu khích như vậy làm cho sắc mặt Lăng Cận Dương khó coi, anh một phen chế trụ phía sau cô, đem nửa người cô kéo qua, chớp mũi để trên mặt cô, anh nói nhỏ: “Không ai là anh không động được.”

Đồng Niệm bị anh kiềm chặt, chớp mũi hai người gần nhau, hô hấp đầy dục một chỗ. Ở giữa cặp đồng tiền kia một mảnh tinh khiết, sáng người, có thể thấy vẻ mặt dữ tợn của anh, cô cúi đầu cười, khóe miệng cười nhạt: “Đúng vậy, tôi sao lại quên, anh không ai là không động được.”

Trái tim co rút lại, sắc mặt Lăng Cận Dương thay đổi, khuôn mặt tuấn tú chợt lóe lên nổi cô đơn rồi biến mất.

Dần dần buông lỏng cổ của cô ra, Lăng Cận Dương cong môi, ánh mắt không sóng không gió, nhìn không ra đang vui hay giận. Anh bình tĩnh làm cho người ta hoài nghi sự tức giận vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Muốn ăn cái gì?” Anh cười hỏi, chuyển đề tài.

Ngực Đồng Niệm còn phập phồng, cả người lâm vào cảm xúc khó hiểu, rất khó tự kiềm chế. Mặt cô tái nhợt, theo không kịp suy nghĩ của anh.

Người đàn ông cũng không chú ý, khởi động xe, rời khỏi bờ sông.

Bánh xe lướt trên mặt đất sần sật, càng chói tai hơn, Đồng Niệm cau mày, lớn tiếng quát: “Dừng xe, tôi phải xuống xe!”

Tựa hồ sớm đoán được cô sẽ như thế, Lăng Cận Dương không chớp mắt, hai tay nắm chặt tay lái, gia tăng tốc độ.

Đồng Niệm tức điên, đưa tay đẩy cửa xe, chỉ nghe “xoạt” một tiếng, người đàn ông đứng lúc khóa lại. Lừa giận trong lòng vì động tác của anh càng sâu hơn, cô cắn răng một cái, lần thứ hai nhào tới chỗ tay lái.

“Em muốn chết hả?” Lăng Cận Dương đề cô đang lộn xộn, sắc mặt lo lắng.

Đồng Niệm gương nanh múa vuốt, không nhịn được nữa: “Tôi phải xuống xe, anh mau dừng xe lại——”

Lúc này đây, Lăng Cận Dương thực sự tức giận, anh bình tĩnh đưa xe đi vào đường cao tốc, gọi xong một cuộc gọi sau đó để di động bên cạnh.

“Xi ——” Xe phanh lại, dừng ven đường. Dòng xe trên đường cao tốc vẫn đang chạy chỉ có xe bọn họ dừng lại.

Phát giác có điều không thích hợp, sắc mặt Đồng Niệm sợ hãi, cô cố nghĩ, xoay người vượt qua, hai tay sờ chỗ khóa xe. Cũng không nghĩ bên hông cô

bị anh đè lại không thể cử động.

Lúc này vị trí hai người là nữ trên nam dưới.

Đồng Niệm ngồi trên người anh, bên hông bị anh ôm chặt, cô xấu hổ.

Khẽ vuốt hai má cô, Lăng Cận Dương nhủ mày, khỏe miệng cười tà ác: “Biết lúc trước vì sao anh mua cái xe này không?”

Đồng Niệm giật mình, thấy lạnh người, ngón tay người đàn ông đang di chuyển, cô không kịp hô lên đã ngã vào người anh, mà anh lại đang thấp giọng nói bên tai cô.

“Ghế ngồi rộng, thích hợp xe chân——”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chinh Phục

Trong xe u ám, hai bóng dáng gần nhau. Đồng Niệm ngồi trên người anh, theo tầm mắt của cô có thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông kia. Hai tròng mắt thâm thúy rặng rờ, chứa thứ ánh sáng lung linh mệnh mông rung động lòng người làm cho cô không dời mắt được.

Ngốc nghếch hồi lâu, thẳng cho tới khi cô bị người đàn ông đặt dưới thân, cười yếu ớt ra tiếng: “Đẹp mắt sao?”

Đồng Niệm lấy lại tinh thần, về mặt xấu hổ tránh tầm mắt của anh, cô muốn đứng dậy lại thấy tay anh đặt ở trên lưng cô, đầu ngón tay khẽ vuốt qua lại: “Buông tay!”

Người đàn ông nhếch môi, ngón tay càng hướng vào trong quần áo của cô tìm kiếm: “Không buông.”

Tay anh lạnh lẽo men theo da thịt bóng loáng của cô hướng lên trên, Đồng Niệm biến sắc, ra sức giãy dụa: “Lăng Cận Dương, anh buông ra! Anh đây không phải đang dùng sức mạnh thì là gì?!”

Lời của cô khiến cho ánh mắt anh trầm lại.

Lăng Cận Dương đột nhiên ngồi dậy, dùng tay ôm cô để lên tay lái, độ mạnh yếu rất lớn.

Tích ——

Phía sau lưng bị đặt lên tay lái rất đau, Đồng Niệm hít một hơi, sắc mặt tái nhợt. Lúc này trên đường cao tốc im lặng, một chiếc xe cũng không có, nơi này nổi lên cảm giác quỷ dị.

Quét mắt nhìn đường xe chạy bên ngoài trống trơn, trong lòng cô chùn lại, toàn thân thấy lạnh, xung quanh không có bóng người cô có thể trốn ở đâu bây giờ?

Trong giây lát bị mê muội, chờ cô khôi phục lại tinh thần thì cô đã ngã vào giữa xe. Anh áp chế tới phía cô, khuôn mặt lo lắng, cả người tỏa ra tức giận nồng đậm.

“Dùng sức mạnh?”

Đôi mắt hẹp dài của Lăng Cận Dương khinh mị, môi mông nhếch lên một cái, anh giận dữ cười, thanh âm rất lạnh: “Nói cho em biết, con mẹ nó anh thích dùng sức mạnh đấy!”

Tròng mắt Đồng Niệm co rút lại, thấy anh như muốn cắn người, trái tim cô dần lạnh lẽo.

Ngón tay thon dài vuốt ve cánh hoa non mềm của cô, cười tựa như không: “Nói đi, là em tự cời hay là anh cời?”

Đột nhiên Đồng Niệm đưa tay đánh vào mặt anh nhưng bị anh nắm lại được.

Trước mắt bị áp chế, cô không kịp kinh hô, đôi môi bị anh che lại. Anh thô bạo cắn mót, khiến cho cô phải mở miệng sau đó tiến quân thần tốc.

Miệng đầy mùi vị của anh, cô không thể trốn tránh, trong lòng tức giận không chịu được hung hăng cắn anh.

Cứ tưởng rằng anh sẽ né tránh không nghĩ rằng trong miệng truyền tới một cổ mùi tanh. Đồng Niệm kinh ngạc trừng mắt, lập tức thấy anh tiến sâu vào bên trong.

Anh cũng nhìn cô chăm chăm, cặp mắt kia có chút thẳng thắn thành khẩn làm cho tim cô đập nhanh. Cô không dám nhìn kỹ, hốt hoảng dời tầm mắt đi.

Người đàn ông chậm rãi buông cô ra, nhẹ nhàng hôn ở miệng cô, mới vừa rồi rất bạo ngược thì giờ lại tràn đầy nhu tình.

"Niệm Niệm——"

Đồng Niệm chỉnh đốn tinh thần, hai tay sửa quần áo, đồng tiền gắt gao trùng mắt anh, khẩn cầu: "Không được! Lăng Cận Dương không cho anh——"

Đáy mắt cô đầy sự oán hận, Lăng Cận Dương gạt mình nhưng cũng bắt đắc dĩ cười khẽ. Theo sau, ngón tay anh liền đem quần áo cô cởi ra ngoài.

Thân thể đàn ông to lớn áp chế, động tác đột nhiên của anh làm cho cô không chịu nổi rên lên một tiếng. Thân thể khô khốc không thể bao dung kích cường của anh, mùi vị chua xót lan tràn.

Anh đưa tay lau những giọt mồ hôi của cô, Lăng Cận Dương cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: "Em không được rời bỏ anh..."

Trên đường cao tốc tĩnh mịch, đèn đường cao cao chiếu xuống tạo ra những cái bóng lớn. Ở giữa chiếc xe thể thao cực hạn xa hoa kia, hai hình ảnh thân mật dây dưa, giao tình triền miên, nhiễm đầy ham muốn đau đớn.

Tia nắng ban mai lộ ra, ở giữa phòng ngủ sáng ngời, cánh rèm trắng tung bay. Từng cơn gió phát qua, hương thơm cây tường vi từng trận thấm vào tim gan.

Đồng Niệm mở to mắt, thân thể khẽ nhúc nhích, toàn thân đau đớn. Cô cắn răng xuống giường, đi tới phòng tắm rửa mặt.

Vừa mới từ phòng tắm đi ra, di động đổ chuông, cô cúi đầu nhìn, sắc mặt có chút khó xử, nghĩ trước nghĩ sau vẫn không thể không nhắc điện thoại: "Alo?"

Ở bên đầu dây, quả nhiên khẩu khí của người đàn ông không tốt, tức giận hỏi: "Em tối hôm qua sao không nhận điện thoại?"

Nắm ngón tay cầm di động siết chặt lại, Đồng Niệm nhíu mày, thanh âm rất thấp: "Vi Kỳ Hạo, chúng ta không cần gặp mặt."

Cô sau đó liền cắt điện thoại, hơn nữa là tắt máy luôn.

Trải qua chuyện tối hôm qua, thể xác và tinh thần của Đồng Niệm đều mệt mỏi, cô không muốn dây dưa với bất kì ai, bất kì chuyện gì.

Trong đình viện, cây tường vi khai hoa rộ, cành lá xum xuê. Đồng Niệm ngồi ở ghế đu, hai tay giữ hai dây treo bên cạnh, trước mắt hiện lên nhiều hình ảnh.

Năm đó vào nhà họ Lăng, cô chỉ mới mười tuổi, tóc thắt bím hai bên, sợ hãi nắm góc áo của mẹ cô, lui ở phía sau mẹ, một đôi mắt đen to ở giữa phòng làm cô sợ.

Còn nhớ ngày đó, cô ngồi khóc ở giữa cầu thang, khóc thảm thê. Cho đến khi bên người xuất hiện một bóng dáng cao lớn, người con trai ôn nhu đem ôm cô vào trong ngực cười hỏi: "Sao lại khóc?"

Cô mở to đôi mắt ngập nước, bình tĩnh nhìn người con trai tuổi mười trước mặt, nước nở trả lời: "Em.....sợ."

Nghe vậy, người con trai mỉm cười, nụ cười sáng lạn ở khóe miệng thậm chí còn chói mắt hơn cả mặt trời. Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, tiếng nói trầm thấp thoát ra một cỗ ma lực: "Không phải sợ, có anh trai ở đây."

Anh trai... cái tên này về sau cứ như thế tràn vào đáy lòng cô, tạo nên một dấu vết thật sâu.

Từ năm đó về sau này, cô ở nơi này. Cũng đã mười hai năm rồi.

Mười hai năm

Cuộc sống tươi đẹp ở tuổi cô rất cuộc lại đen tối, tất cả đều xảy ra ở nơi này.

Tận sau trong lòng nổi lên cổ chua xót nồng đậm, mũi chân Đồng Niệm nhẹ đẩy, đưa ghế chuyển động. Những sợi tóc phát qua trán cô, ngang qua mặt, ánh nắng dừng ở đáy mắt chỉ tiếc không mang cho cô chút ấm áp nào.

Ghế đu thông thả xuống dưới, hơi thở nguy hiểm ở phía sau dần tiến tới, làm cho cô cánh giác sâu sắc. Hai dây treo bên cạnh bị một đôi tay to lớn bao vây, bao phủ lên tay cô, truyền đến ấm áp nhưng lại khiến cô run sợ.

Ánh mắt người đàn ông lướt qua ghế đu nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé, anh đi tới đưa tay chạm vào, nhưng lòng bàn tay là một khoảng không, người trước mắt né ra, đối diện anh là sự xa cách.

Khuôn mặt tươi cười của Lăng Cận Dương cứng đờ, hai tròng mắt nhìn chăm chăm cô, mắt hiện lên một sự dục vọng giống như đã từng có.

Anh lại đưa tay, theo chỗ sâu trong ánh mắt anh, lơ đãng toát ra hy vọng: “Lại đây.”

Cặp mắt kia xuất hiện nhu tình, hiện giờ trong mắt lại chỉ thấy buồn cười, Đồng Niệm không nói gì, cô hồ hững xoay người, bước đi không hề quay đầu lại.

Thật lâu sau, Lăng Cận Dương kinh ngạc ở đó, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, không rõ biểu tình. Anh thu hồi lòng bàn tay trống trơn, nắm chặt thành quyền.

Một đường bước nhanh vào nhà, trong lòng Đồng Niệm ngũ vị tạp trần, cô nhắc chân đi trên bậc thang, cũng không nghĩ cái bóng dáng tròn vo xinh xắn kia nhảy tới trước chân của cô.

Nhìn thấy Rella bên người, cô cười cúi người xuống, ôm nó vào trong ngực: “Cái đồ tham ăn này, mầy càng ngày càng nặng rồi đó.”

"Ngao ngô. . . . ."

Rella cúi đầu kêu lên, hắc hắc ánh mắt nhìn cô, nhưng lại đem thân mình lui vào trong, tựa hồ như muốn nói cho cô biết là nó không hề mập, không cần giảm béo.

Nhìn động tác của nó, Đồng Niệm nhin không được cười rộ lên, ngón tay chỉ nhẹ vào mình nó: “Ngươi, vật nhỏ đáng yêu này!”

Rella vẫy vẫy đuôi, bộ dạng tinh nghịch rất đáng yêu.

Đáy mắt cô bỗng nhiên xuất hiện một đôi giày da bóng lưỡng, Đồng Niệm hồ nghi ngẩng đầu, chờ cô thấy rõ mặt người trước sau, ánh mắt chợt sáng lên: “Duy Hàm, anh đã trở lại?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chiếc Điện Thoại Trầm Mặc

Người đàn ông đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tuần dật, con ngươi đen sáng ngời, khóe miệng cười ôn nhu.

“Đạo này sao rồi?” Mục Duy Hàm hơi mỉm cười, ôn nhu hỏi Đồng Niệm, giọng điệu của bọn họ rất thân thiết, hiển nhiên đã quen biết nhau từ sớm.

Nhìn thấy anh trở về, trong lòng Đồng Niệm rất vui, cô vội vàng gật gật đầu: “Tốt lắm, sao anh lại đi lâu như vậy?”

“Ha ha, không còn cách nào! Cận Dương phân cho anh nhiệm vụ rất khó khăn.” Hai tay Mục Duy Hàm ôm ngực, cười dài nhìn cô.

Tâm trạng đang tốt tự dưng nghe đến tên của người kia, lập tức tụt hứng. Đồng Niệm cúi đầu không nói gì. Mục Duy Hàm là trợ lý chủ tịch, mấy năm nay là trợ thủ đắc lực của cha con nhà họ Lăng, đồng thời là bạn từ nhỏ của Lăng Cận Dương, quan hệ hai người rất khắng khít.

Mất thấy cảm xúc cô biến hóa, Mục Duy Hàm cười lắc đầu, thò tay vào túi lấy ra một cái bình thủy tinh đưa cho cô: “Cố ý mang về cho em nè.”

Ở giữa bình thủy tinh trong suốt có một viên kẹo đường màu hồng nhạt mê người. Đồng Niệm ngẩng đầu, hai tròng mắt đang âm thầm bùng sáng rực: “Oa, Mục Duy Hàm anh là tốt nhất! Anh lại mang cái này cho em.”

Cô nhào tới người anh, đoạt lấy cái chai, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ý cười. Viên kẹo đường nhanh chóng được cho vào miệng, cô thỏa mãn gật đầu. “Ngon quá! Lâu lắm rồi không có ăn kẹo đường ngon như vậy!”

Mục Duy Hàm quen cô từ rất sớm, khi đó cô còn nhỏ, khi tới nhà họ Lăng thì sợ hãi. Cho nên trong mắt anh, cô gái nhỏ này như em gái của mình, cần người thân che chở.

“Em thích là tốt rồi.” Mục Duy Hàm thấy cô vui vẻ, đáy lòng có chút cảm xúc. Ba năm rồi khó thấy được gương mặt tươi cười của cô như thế, anh chỉ có thể cố gắng hy vọng cô trở lại bộ dạng khờ dại rực rỡ của trước kia.

Rella có cái mũi rất thính, nhìn thấy Đồng Niệm miệng nó bỗng ư ư, lập tức lắc lắc thân mình cũng muốn ném thử chút hương vị.

Đồng Niệm xoay người vỗ đầu nó, giặc tái mặt lạnh lùng nói: “Rella, mầy tham ăn quá rồi, ta phải cho mầy đi giảm béo thôi!”

Trong lời nói của chủ nhân lập tức làm cho Rella cụp đuôi lại, nức nở chạy lên lầu.

Dáng điệu thơ ngây đáng yêu của nó nhất thời làm cho Mục Duy Hàm cười. Anh xuất ngoại đã lâu, Đồng Niệm nhin không được hỏi đông hỏi tây, rất hưng phấn nói chuyện phiếm cùng anh.

“Duy Hàm ——”

Phía sau vang lên một giọng nói quen thuộc, Đồng Niệm không cần quay đầu cũng biết người đến là ai. Nụ cười trên miệng cô chợt tắt, đầu nhìn chăm chăm mặt đất.

Lăng Cận Dương nhét hai tay vào túi đi tới, đôi mắt thâm thúy lướt qua bóng dáng kia, trên mặt không có cảm xúc gì.

Giây lát sau anh quay đầu nhìn chăm chăm Mục Duy Hàm, ánh mắt chớp lên: “Chuyện như thế nào rồi?”

Mục Duy Hàm giờ túi vẫn kiện trong tay lên, vẻ mặt đặc ý: “Không có phụ sứ mệnh!”

Lăng Cận Dương thở phào nhẹ nhõm, bước vài bước đến bên cạnh anh, hai người vội vàng đi tới thư phòng.

Đồng Niệm nhìn hai người đi xa, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, bất quá hai người họ làm việc kín đáo cũng chẳng phải chuyện lạ gì. Cô ôm bình thủy tinh trong ngực, mỉm môi cười khế, thì ra vẫn còn có người nhớ mình thích ăn kẹo đường.

Trở lại phòng ngủ, cũng không nhìn Rella ở đâu, Đồng Niệm nhủ mi ra khỏi phòng, dọc theo lầu hai tìm kiếm, cô đi qua phòng cách vách nghe được bên trong có động tĩnh nhỏ, cô nhìn vào liềm phát hiện Rella ở bên trong.

"Rella——"

Đồng Niệm đẩy cửa đi vào, chỉ thấy miệng nó đang ngậm cái cà vạt, tứ chi đang chơi đùa rất nghịch ngợm.

Người đàn ông kia rất sạch sẽ, Đồng Niệm sợ anh tức giận, vội vàng đoạt đồ trong miệng Rella lại. Cô gõ gõ đầu của nó, dạy dỗ: “Mày sao lại loạn như vậy, dám động vào đồ của anh ấy, cẩn thận anh ấy sẽ nhốt mày lại.”

Rella tựa hồ nghe hiểu lời của cô, vội vàng lui thân mình xuống dưới không dám động dậy.

Đồng Niệm buồn cười, đưa tay kéo ngăn kéo ra, khoe mắt đảo qua phát hiện ra cái gì, cả người cứng đờ.

Tận cùng bên trong ngăn kéo, để một cái di động màu đen, Đồng Niệm nhin không được lấy nó ra, nắm ở trong lòng bàn tay, cô hơi run run.

Màn hình di động đen kịt, hiển nhiên là đã lâu rồi không sử dụng qua. Ngón tay cô vuốt nhẹ màn hình, ánh mắt Đồng Niệm âm thầm, cô hung hăng dùng sức, dùng sức cho đến khi đầu ngón tay trở nên trắng, tựa hồ muốn ngăn chặn cảm xúc nào đó.

Một lúc sau, cô mới dịu lại, đưa điện thoại bỏ vào chỗ cũ, mang theo Rella trở về phòng ngủ, Đồng Niệm đi về phòng mình, cô đi đến bên cửa sổ, hai tròng mắt sáng ngời nhìn về phía xa, suy nghĩ thất thần.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời rơi trên đầu vai, mặt cô mờ dần không có cảm xúc gì. Dần dần khoe môi cô nở một nụ cười châm chọc, cặp đồng tiền nổi sóng lên nhưng rồi nhanh chóng tĩnh lặng lại.

.....

Lễ cử hành tốt nghiệp lập tức sẽ diễn ra, nhiều bạn học bắt đầu sửa sang lại để dự lễ chuẩn bị rời trường. Nhìn bóng dáng bên người lưu luyến không rời, trong lòng Đồng Niệm phủ một tầng mây đen. Mỗi người đều hướng tới một cuộc sống tốt đẹp chỉ có cô bị giam trong một nhà tù hoa lệ.

Có lẽ Lăng Cận Dương nói đúng, nhân thế nhiều hiểm ác, nếu như vậy cô cũng tình nguyện đổi mặt, cô không muốn bị bẻ gãy cánh chim, cả đời không thể đứng dậy.

Hắt xì ——

Một chiếc Lamborghini màu trắng đi vào trường, người đàn ông kiêu ngạo đứng ở ven đường, anh đẩy cửa xe ra bước nhanh tới.

"Đồng Niệm!"

Con người mị hoặc của Vi Kỳ Hạo nhìn tới chỗ cô, vẻ mặt thô bạo: “Em dám không nghe điện thoại của tôi?!”

Nhìn thấy anh, Đồng Niệm đau đầu, bên cạnh nhiều người xúm lại xem náo nhiệt. Thành thạo có người biết Vi Kỳ Hạo, đều trung bộ mặt xem náo nhiệt ra.

Đồng Niệm lạnh lùng nhìn anh cả vú lấp miệng em, đáy lòng tức giận: “Vi Kỳ Hạo, tôi đã nói rõ rồi, anh nghe không rõ sao?”

Vi Kỳ Hạo giận tái mặt, nhanh nhủ chân mày, khẩu khí âm lãnh: “Như thế nào, em muốn quyết nợ?”

Tâm tình vốn nặng nề hiện giờ bị anh ép hỏi, Đồng Niệm càng thêm ủy khuất, cô ngửa đầu trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Bỏ tiểu thư quyết nợ đó, anh định làm gì?”

Một lát sau, cô giờ hai mắt nhắm lại trước mặt anh, ánh mắt ngoan cường: “Còn dám uy hiếp tôi, tin tôi sẽ đánh anh không!”

Lời vừa nói ra khiến mọi người đều kinh ngạc.

Vi Kỳ Hạo nhìn chăm chăm cô, thấy cô quát cường ra mặt, anh cũng không biết sao lửa giận trong lòng dần tiêu tan.

Anh đưa tay sờ chớp mũi, nhin không được cười khẽ.

Thoáng nhìn anh đang cười, Đồng Niệm cũng cúi đầu khước miệng cũng nở nụ cười, áp lực trong lòng dần tản ra.

Không kịp nói gì nữa, Vi Kỳ Hạo dùng sức kéo tay cô, đem cô nhét vào trong xe. Anh thả chân ga, oanh một tiếng, đem xe lái đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Say Rượu

Một chiếc Lamborghini màu trắng mạnh mẽ chạy trên đường, đi vào nhà hàng Tây nổi tiếng ở thành phố.

Lam Diệu.

Nhìn địa phương trước mắt, theo bản năng Đồng Niệm sinh ra phản cảm, cô muốn quay đầu rời đi, vừa vận cánh tay người đàn ông nắm chặt tay cô, không nói gì kéo cô đi vào.

Tầng 1 tráng lệ của nhà hàng, được trang trí theo phong cách cung đình, cao nhã mà xa hoa.

Nơi này chủ yếu là đồ ăn Pháp, mùi vị tinh tế, hương liệu tỉ mỉ, cách bày trí hoa mỹ có thể nói là một nghệ thuật.

Hai vai cô trầm xuống, Đồng Niệm bị anh ấn xuống ngồi ở ghế, ngồi gần cửa sổ. Người dùng com xung quanh không ít, cô không khự nự nhiều không tốt, may mà không phải tầng cao nhất, cũng cố chịu đựng.

Người phục vụ rất nhanh mang thực đơn lên, Vi Kỳ Hạo đã ăn cùng cô ở đây hai lần rồi nên biết khẩu vị của cô, cho nên thời điểm gọi com anh cũng chú ý bảo làm đồ ăn vị thanh đạm lại.

Nhìn nước biển ngoài cửa sổ, sắc mặt Đồng Niệm tĩnh mịch, nơi đây cô rất chán ghét, nhưng cô không thể nói với bất cứ ai lý do chán ghét. Cô đưa một tay nâng cằm, đôi mắt âm đạm không ánh sáng.

Từ lúc đi vào đây, mặt cô vẫn trầm trầm, Vi Kỳ Hạo cảm thấy không thích hợp, cũng không có hỏi lý do tại sao. Dù sao mỗi lần thấy cô đều là bộ dạng u buồn này.

Không bao lâu sau, phục vụ mang com và rượu Lafite 82 lên, sau đó rót ra ly, mùi hương mềm mại xông ra, chất lỏng trong ly thủy tinh trông rất đẹp mắt.

Từ lượng Đồng Niệm cũng không cao lắm, xã giao bình thường chỉ khoảng hai ly, cô bung ly rượu lên húp một ngụm, hương rượu quanh quẩn quanh đầu lưỡi.

Món ăn nổi tiếng được nấu rất kỹ là gan ngỗng, hương vị nồng đậm bao trùm lên gan ngỗng trơn bóng, làm cho người ta không kìm được.

Gan ngỗng với rượu đỏ, Đồng Niệm nheo mắt lại, cô mím môi cười khẽ, khẩu vị của cô rất kén, cô bắt đầu từ từ nhai.

Thấy cô ăn thư thái, Vi Kỳ Hạo bất giác cười rộ, anh nhìn thật lâu sau đó mới bắt đầu dùng com.

Cô ăn hết phần gan ngỗng, sau đó bắt đầu uống bal y rượu đỏ, hai má hơi hồng hồng. Cái miệng nhỏ nhắn nhai ngay từ đầu đã trở nên dùng sức nhai.

Vi Kỳ Hạo thấy cô lại tiếp tục rót rượu ra uống, mày kiếm nhích lên, vội vàng can tay cô lại, đoạt lấy chai rượu: “Em tưởng đây là rượu ở quán sao?”

“Có gì khác nhau chứ?” Ánh mắt Đồng Niệm có chút lơ mơ, nhìn anh.

Bất đắc dĩ lắc đầu, sắc mặt Vi Kỳ Hạo đanh lại, đem ly rượu cô đang uống đi không cho cô uống nữa. Chai rượu vài vụn như thế mà cô lại rót hết, quả thật lãng phí!

Đồng Niệm hứng khởi uống bỗng nhiên bị anh ngăn cản, không vui liền đứng lên. Mặt cô đã đỏ, mồm miệng hàm hồ, hiển nhiên là say.

Lười so đo với cô, Vi Kỳ Hạo mang cô rời đi, sợ cô làm loạn sau khi say.

Ngồi ở trong xe, gió nhẹ ngoài cửa sổ thổi vào làm cho đại não đang hỗn loạn của Đồng Niệm thanh tỉnh lại không ít.

Tối gần ngày tốt nghiệp, trường học cũng không còn học gì, cô đơn giản phúng túng một lần, quay đầu nói với người bên cạnh: “Đi lên núi đi.”

Vi Kỳ Hạo nắm tay lái, quay đầu liếc nhìn cô một cái không nói gì, đổi hướng xe lên đỉnh núi.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời đã lên cao, không trung màu xanh thẫm, từng đám mây đang trôi bồng bênh.

Lặng lặng nhìn không trung yên tĩnh, đáy lòng Đồng Niệm tịch mịch, cô dựa vào lưng ghế hai má nhiễm ý cười.

Vi Kỳ Hạo thấy ánh mắt âm đạm của cô, anh nhẹ nhàng hỏi: “Em có tâm sự?”

Nghe vậy, Đồng Niệm cúi đầu cười, cười chua xót. Cô có rất nhiều tâm sự, một tầng lại một tầng rất sâu, không biết phải nói như thế nào?

Năm ngón tay đang nắm chặt chậm rãi buông ra, Đồng Niệm thờ dãi nhìn anh, ánh mắt chân thành tha thiết: “Vi Kỳ Hạo, kỳ thật anh không phải là người xấu, chỉ là miệng rất độc.”

Thực vậy sao?

Anh thấy con người cô trong suốt, khuôn mặt tuần tú khinh dương, khẩu khí kiêu ngạo như trước: “Trời sinh!”

Luôn biết anh cuồng vọng rất lớn, cho nên anh nói như thế Đồng Niệm cũng không cảm thấy lạ gì. Cô mím môi cười, trong lòng bỗng nhiên ấm áp, giống như mỗi lần ở chung với anh ta, tâm tình nặng nề của cô sẽ đỡ lên nhiều. Chẳng lẽ cô không thể không có bạn bè sao?

“Vi Kỳ Hạo!” Đồng Niệm nhẹ nhàng gọi, giọng điệu nghiêm túc: “Chúng ta làm bạn đi!”

Không nghĩ tới cô lại nói như vậy, Vi Kỳ Hạo sững sốt, rồi sau đó sắc mặt thay đổi: “Đừng giờ trò, trước hết trả đủ mười lần hẹn gặp của tôi đi!”

Được rồi, quả nhiên là thiếu gia tình tình rất thối!

Đồng Niệm bĩu môi, mắt húng trừng mắt nhìn anh một cái, nghĩ thầm người này sẽ không thể có sắc mặt nào để coi!

Nhìn bộ dạng cô đang tức giận, Vi Kỳ Hạo nhếch môi, đáy mắt thâm trầm. Buồn cười, anh chưa bao giờ làm bạn với phụ nữ? Đợi xong mười lần này, cô phải làm gì, tự nhiên anh biết sẽ phải làm gì!

Phóng mắt ra phía xa, Đồng Niệm dần dần thả lỏng tinh thần và thể xác, rượu đỏ có tác dụng chậm, dần làm cô mê muội, cô dựa vào ghế chậm rãi ngủ say.

Người bên cạnh an ổn ngủ say, hơi thở cô mang mùi rượu tỏa ra trong không gian nhỏ hẹp. Vi Kỳ Hạo mở cửa xe ra, bật điều hòa lên, điều chỉnh độ ẩm vừa phải.

Từ phía sau ghế, Vi Kỳ Hạo lấy một tấm chăn nhỏ ra đem đắp lên người cô, anh hơi hơi cúi đầu, có thể nhìn thấy rõ da thịt trắng nõn của cô, trên đó còn mạch máu màu xanh nhạt. Lông mi dài, một chút tối ở dưới đuôi mí mắt.

Đưa tay phát những sợi tóc ở trên trán cô, đầu ngón tay lướt qua hai má của cô, ánh mắt Vi Kỳ Hạo ôn nhu, đáy mắt anh sâu thẳm một mảnh nhu tình, động tác rất cẩn thận.

Trên người cô tỏa ra mùi hương hoa lài, ánh mắt Vi Kỳ Hạo dịu lại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm cánh hoa hồng thuần của cô, không khống chế được anh cúi người tới gần cô.

Cô gái đang ngủ say, gương mặt tinh xảo, bàn tay to trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mi thanh tú trói chặt lộ ra chút bi thương. Thân thể co rút giật giật nhưng chưa tỉnh, lại nghe cô nói thầm ra tiếng.

Cô nói ra hai chữ, vang bên tai làm cho động tác của Vi Kỳ Hạo khựng lại, anh nhú mi nhìn người ngủ say, khóe mắt cuồng loạn.

Cảm giác ngủ vô cùng tốt, Đồng Niệm tựa hồ không muốn tỉnh lại từ trong mộng, trước mắt hiện ra cặp mắt ôn nhu, khiến cô muốn tới gần, gần một chút nữa.

Lúc cô mở to mắt ra, ở khóe mắt còn ướt Đồng Niệm phục hồi tinh thần kích động nhìn người bên cạnh, đã thấy trống trơn. Cô nhẹ nhàng thở ra, đi ra ngoài chỉ thấy người đàn ông ngồi ở bãi cỏ, ánh mắt nhìn về phía xa.

Cô đưa mắt nhìn đồng hồ, Đồng Niệm biến mất, vội vàng nói anh đưa cô về trường.

Lái xe về trường, Vi Kỳ Hạo im lặng, hai mắt anh nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt tuần tú không biểu tình gì.

Đồng Niệm không để ý nhiều, vội vàng chào anh: “cảm ơn anh.”

“Trừ mấy câu này ra, em không còn nói gì khác sao?” Người đàn ông trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc cũng tỏ vẻ hờn trách.

Đồng Niệm thở dài, đang nghĩ muốn nói gì nhưng anh lại cười gượng tay lên xoa đầu cô, cả người thay đổi: “Được rồi, lần này không so đo với em”

Đồng Niệm nhếch môi một cái, vội xuống xe, cô thấy anh lái xe đi xa, nhìn không được cười rộ, anh ta thật sự trẻ con!

Một lát nhanh sau, chiếc xe màu trắng vừa đi mất thì xe nhà họ Lăng đã tới đưa cô đi.

Thời điểm chàng vạng ở Lan Uyên đèn đuốc đã sáng trưng, những tiếng cười vọng ra, làm cho cô đau đầu, đêm nay nhà họ Lăng lại họp mặt.

Rất xa, một bóng dáng đi tới, Đồng Niệm nhìn về mặt vui vẻ của An Hân đang kéo người đàn ông bên cạnh. Cô đi tới cửa nhỏ ở bên nhà, không muốn chạm mặt với những người này.

Nhưng lúc cô xoay người, Lăng Cận Dương đã ngáng đầu đi qua, hai tròng mắt kinh mị, khuôn mặt tuấn tú khó dò ra tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tắm Rửa

Theo cửa nhỏ bên hông nhà đi vào, Đồng Niệm đi thẳng lên lầu. Rella đang ghé vào chân cầu thang nhìn thấy cô về, vội vàng phe phẩy cái đuôi tiến lên.

Xoay người ngồi ở cầu thang, Đồng Niệm đưa tay xoa đầu nó, về mặt an nhàn. Cầu thang nửa vòng tròn uốn lượn, giữa phòng khách đèn sáng trưng, lóng lánh, tỏa lên người cô.

Không bao lâu sau, An Hân kéo người đàn ông trở về, trong tay cô cầm hoa tường vi, giao cho người hầu đi cắm.

“Bụng đói quá!” Người được mùi thức ăn trong phòng bếp bay ra, An Hân cười dài mở miệng nói.

Nhà họ Lăng tụ hội, cơ bản đều là người trong nhà, Lăng Trọng và Lăng Thuần là hai anh em, còn có con cái của hai bên.

Mọi người nghe thấy lời An Hân nói, đều cười rộ lên, nhà họ Lăng và nhà họ An kết thân, hai chị em nhà họ An đều ở đây nên không khí rất thân thiện.

Lăng Trọng ngồi ở giữa nhìn đồng hồ, quay đầu hỏi người hầu: “Tiểu thư còn chưa về sao?”

Người hầu do dự, theo bản năng nhìn về phía Lăng Cận Dương, không dám tự tiện đáp lời.

“Niệm Niệm không xuống dưới sao?” An Hân sững sốt quay đầu nhìn bốn phía, tràn đầy kinh ngạc: “Con mới đi ra hoa viên, thấy cô ấy về, sao lại không thấy cô ấy ở đây?”

Lăng Trọng hơi sững sốt, sắc mặt dù chưa biến hóa nhưng không hỏi lại cái gì.

Nghe nói như thế, khóe mắt An Nhã lướt qua ý châm chọc, môi cười lạnh, thanh âm chua ngoa: “Ôi, em ấy thật đúng là không xem mình là người ngoài, nghĩ mình là đại tiểu thư?”

Lăng Thừa Nghiệp quay đầu liếc vợ mình một cái, ánh mắt cảnh cáo.

Sóng mắt An Hân khẽ nhúc nhích, cô bình tĩnh ôn nhu nói: “Hay để em lên lầu nhìn xem?” Khi nói chuyện, cô muốn đứng dậy thì thấy người hầu từ trên lầu xuống.

“Lão gia, tiểu thư không muốn dùng cơm chiều.”

Người hầu cúi đầu, đáp lời.

An Nhã giật tãi mặt cười nhạo nói: “Cô ấy cho mình là ai chứ?!”

“Tiểu Nhã!” Lăng Thuần cười mở miệng, giọng điệu không có ý trách cứ: “Con là chị dâu phải khoan dung một chút.”

An Nhã cười khinh miệt, vội vàng nói: “Ai là chị dâu của cô ấy, con không dám trèo cao.”

Mất thấy không khí có chút xấu hổ, An Hân giữ chặt chị họ không cho chị nói thêm nữa.

Ở giữa lầu hai, Đồng Niệm đang ngồi đó, cô hơi hơi nâng đầu, không muốn từng lời bọn họ nói đi vào trong đầu mình. Sau đó cô hờ hững đứng lên, xoay người đi về phòng mình.

Giữa sofa da cao quý ở phòng khách, Lăng Cận Dương bắt chéo hai chân, đôi mắt thâm thúy lợi hại giữa khuôn mặt tuấn tú không cảm xúc gì. Sau đó anh tự nhiên quay đầu, trầm giọng phân phó người hầu: “Đem cơm chiều lên cho tiểu thư đi.”

Trong lời nói của anh âm trầm, mọi người đều biến sắc.

Lăng Trọng mỉm cười nhìn đứa con, mày tản ra, đứng dậy phân phó người hầu: “Ăn cơm thôi!”

Thái độ này của cha con Lăng gia, mọi người đều rõ. Nhìn thấy thế An Nhã cũng thức thời cầm miệng, kéo Lăng Thừa Nghiệp đi tới nhà ăn, không hỏi thêm nữa.

An Hân cúi đầu hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh tâm tình mình. Cô mỉm cười ngẩng đầu lên đã thấy người đàn ông đối diện, ý vị thâm trường lạnh lùng. Ánh mắt rét lạnh đủ làm cho cô run sợ.

Chột dạ cười cười, An hân cất bước đi tới bên người Lăng Cận Dương, ra vẻ trấn tĩnh, thấy anh không có gì lạ, tâm tình thả lỏng.

Trở lại phòng ngủ, Đồng Niệm khóa cửa phòng, thoáng chốc an tĩnh lại, cơm trưa ăn đã no giờ cô không đói lắm, trực tiếp đi vào phòng tắm rửa.

Bồn tắm màu trắng đầy nước, cô nhò vài giọt hoa hồng vào, cả người bước vào tòng, ánh mắt thoải mái.

Cũng không biết ngâm bao lâu, Đồng Niệm hỗn loạn ngủ say, chờ sau khi cô tỉnh lại đã thấy cái gì đó không thích hợp.

Ánh mắt bị bao phủ bởi hơi nước, cô giật mình trừng lớn, khuôn mặt tuấn mỹ đang ở trước cô.

“Anh vào bằng cách nào?” Nhìn người đàn ông trước mặt, Đồng Niệm tức giận chất vấn.

Lăng Cận Dương mỉm môi cười khê, nhún vai vô tội, biểu tình mui phần ác liệt.

Trong lòng Đồng Niệm lộp bộp, quay đầu nhìn cửa sổ, nhìn thấy cánh cửa bị mở, cô muốn đánh mình một bạt tai. Thói quen này nhất định phải sửa.

Khuôn mặt bé nhỏ đang tức giận, Lăng Cận Dương không chút hờ hán, anh xoay người cúi xuống, mày kiểm nhíu lại, trầm giọng nói: “Nước lạnh, mau ra đây.”

Nước lạnh thì cô tự nhiên biết nhưng anh đứng chỗ này sao cô có thể đi ra!

“Anh đi ra ngoài!” Đồng Niệm cắn môi, tức giận đuổi người.

Người đàn ông đứng tại chỗ bất động, hai tay khoanh lại cười tà ác: “Em cảm thấy anh sẽ đi ra sao?”

Ngón tay miết chặt thành bòn tằm, Đồng Niệm đen mặt, nghiêng răng gặm nhẹ: “Lăng Cận Dương, anh cút ra ngoài cho tôi!”

“Không đi đó!”

Anh nhíu mày nhìn chăm chăm cô, không tức giận, cười càng thâm sâu: “Nơi này là nhà của anh, em bảo anh cút đi đâu?”

Đầu vô mồm nở ra, Đồng Niệm từ trước tới giờ không phải đối thủ của anh. Cô trừng mắt không thỏa hiệp, bướng bỉnh cùng anh. Thân thể ngâm giữa nước lạnh không nhúc nhích.

Cả nửa ngày sau, Lăng Cận Dương thu sắc mặt vui đùa lại, anh trực tiếp lấy khăn tắm bên cạnh, một tay nhắc cô lên, hoàn toàn không để ý cô phản kháng, dùng khăn tắm bao người cô lại, ôm đến bồn rửa tay.

Lấy máy sấy trong tủ ra, Lăng Cận Dương đứng lên nhẹ nhàng sấy tóc cho cô.

Bị anh đặt ỏ trên bên tron bóng, Đồng Niệm tức giận, giãy dụa nhưng anh chỉ dùng một tay liền thoải mái chế trụ cô. Anh đưa tay sấy, tiếp tục công việc.

Sấy tóc xong, Lăng Cận Dương cười thỏa mãn, buông tay cô ra. Anh cúi đầu ngửi mùi hoa lải trên người cô, vẻ mặt bình thản.

“Còn nhớ rõ, trước kia anh đã dạy em cái gì không?” Đưa tay vuốt những sợi tóc mềm mại của cô, hai tròng mắt Lăng Cận Dương hiện lên sự ngoan lệ.

“Cố gắng qua mùa đông này, chúng ta có thể diệt hết đám người chống đối.”

Lời nói của anh vang lên bên tai, ánh mắt Đồng Niệm lạnh lùng, giọng căm hận: “Tôi nhất định sẽ cắn chết anh trước ——”

“Ha ha. . . . .” Lăng Cận Dương mỉm môi cười khê, cảm gác lên gáy cổ cô, ôn nhu nói: “Tốt, chỉ cần em nhẫn tâm.”

Hô hấp nóng rực của anh phả vào tai, đáy lòng Đồng Niệm lại phập phồng, cô trầm mặc không nói, ánh mắt lại co rút.

Lăng Cận Dương cúi đầu, ánh mắt sâu nhìn cô, người trong ngực anh, ánh mắt cô bi thương làm cho anh phiền muộn.

Trong giây lát, anh ôm cô vào trong ngực, bước ra khỏi phòng tắm. Đi tới trước giường rộng, anh xoay người một cái liền đặt cô dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Mở Ra Một Chút

Giữa phòng ngủ hôn ám, đèn tường tỏa ra ánh sáng êm dịu.

Trên giường lớn, người đàn ông thân hình to lớn áp chế gắt gao người dưới thân, hai thân thể thân mật vô cùng, không có chút khe hở.

Theo ánh sáng màu vàng nhạt, có thể nhìn thấy đồng tiền trong suốt, sạch sẽ không nhiễm chút bụi của cô. Trong mắt cô là hình ảnh khuôn mặt ôn nhu, ánh mắt thâm thúy của anh mang theo tia xuyên thấu lòng người.

Ngực cuộn cuộn phập phồng mãnh liệt, Lăng Cận Dương chậm rãi cúi đầu, khẽ hôn lên môi cô, động tác không tự giác mà mềm mại, thanh âm khàn khàn: “Niệm Niệm, em thật nhẫn tâm.”

Thân thể người đàn ông dần chặt, Đồng Niệm không có sức lực đẩy ra, cô ngửa đầu theo dõi ánh mắt anh, đáy lòng hung hăng thu lại. Cô nhẫn tâm? Thật buồn cười, chuyện cho tới giờ mà Lăng Cận Dương lại dám nói cô nhẫn tâm?!

Lúc trước cô đem cả người, cả trái tim hiến dâng cho anh, cô nghĩ thời khắc đó là đẹp nhất cả đời này của mình. Nhưng kết quả chỉ là si tâm vọng tưởng, cuối cùng lại rơi vào đau khổ.

Cuộc sống vô vọng sống không bằng chết này mãi là cái bóng đè cô cả đời, mỗi lần khuya đến cô mơ mình quay ngược về trước kia, toàn thân run rẩy. Nếu có thể cô thật sự muốn đem thời gian trở về, cô đã từng yêu say đắm vui vẻ hạnh phúc.

Sợ sệt, trong nháy mắt khăn tắm đã bị anh cởi bỏ, lộ ra da thịt trắng nõn. Lửa nóng trên thân anh thuận thế tăng lên. Anh vuốt nhẹ cô.

Khởi thân thể này có thể cảm nhận được, chỉ có sự rét lạnh, lạnh như băng, vô luận anh cẩn thận thế nào thì cũng không có chút gì biểu hiện lo lắng.

“Mở ra một chút, ngoan...” Anh thở hổn hển, ngực to lớn tới gần, càng muốn nhiều hơn.

Cô chết lặng ngẩng đầu, trong mắt không mang theo chút tình dục nào: “Đến tốt cùng còn muốn dây dưa bao lâu?”

Cặp mắt đen kia rõ ràng, nồng đậm sương mù, đáy mắt cô như ẩn hiện sự sợ hãi làm cho lòng anh nặng trĩu khó chịu.

Đối mặt với sự ép hỏi của cô, miệng anh cười mỉa hoặc tựa như không có, nói: “Sinh là người của anh, chết là người của anh.”

Những lời này làm cho chút hi vọng trong đáy lòng cô dập tắt hoàn toàn, từ nay về sau cô không bao giờ hỏi lại nữa.

Thân thể chống đỡ đến cực hạn, ý thức trong đầu Đồng Niệm có chút tan rã, cô mờ mịt nhắm mắt lại, không nghe rõ anh ở bên tai cô nói gì.

Nhưng trong lòng cô hiểu được, còn có cái gì dễ nghe đâu? Hiện giờ dù anh có nói điều gì dễ nghe thì cô không tin, vĩnh viễn không tin.

Tia nắng ban mai ló ra, nắng gắt như lửa. Sáng sớm mùa hè, trong không khí còn vương tầng hơi nước, làm cho toàn thân người ta không thoải mái.

Đồng Niệm bị đánh thức bởi một hồi chuông điện thoại, cô nhắm mắt lại tiếp nhận. Bên kia, thanh âm của Khả Tâm truyền tới, líu ríu không ngừng.

Ngắt điện thoại, Đồng Niệm đơn giản nghỉ một chút, bỗng nhiên cúi đầu cười rộ lên. Tất cả nguy cơ đều được giải quyết, nhà họ Đồng nói cô đừng lo lắng, bọn họ tốt lắm. Đúng vậy, tốt lắm.

Đây là cô, Đồng Niệm, cái gọi là giá trị nhân sinh?!

Xốc chân lên bước xuống giường, sắc mặt Đồng Niệm trắng bệch, cô nhốt mình trong phòng tắm, mở vòi nước, dòng nước lạnh tùy ty chảy lên người cô. Cho dù là mùa hè nhưng nước vẫn lạnh, vẫn làm cho người ta nổi da gà.

Đứng dưới vòi hoa sen, nước lạnh thấm qua đỉnh đầu cô, theo hai má uốn lượn chảy xuống. Ở đầu kia có treo áo ngủ màu trắng, trong mơ hồ có thể thấy hai vai cô hơi run run.

Khỏe mắt rơi xuống giọt lệ, rót cuộc cô vẫn khóc. Cô ngồi xổm xuống đất, hai tay bưng mặt khóc lớn, nước mắt nóng bao phủ khuôn mặt cô. Tất cả kiên cường trong giờ phút này đều sụp đổ.

.....

Ở giữa phòng khách lầu một, ánh nắng tươi sáng. Đồng Niệm thay quần áo rồi xuống dưới, cảm xúc đã bình tĩnh lại. Trong nhà trống rỗng, không thấy bóng người, cô thuận miệng hỏi người hầu, lúc này nhớ tới Lăng Trọng đã đi châu Âu.

Từ ba năm trước đây, ông đã bệnh nặng, hàng năm đều phải đi châu Âu tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn diện một lần. Nghĩ vậy, trong nhà chỉ còn mình cô và Lăng Cận Dương. Đồng Niệm lập tức nhíu mày, lòng đầy phiền muộn.

Phút chốc, trong nhà bếp truyền đến một tiếng cười vui vẻ, hai bóng dáng đang đi tới. An Hân cầm chày cán bột, cùng người đàn ông bên cạnh đi tới bàn ngồi xuống.

Quay đầu lại nhìn thấy cô, An Hân cười chào hỏi: “Niệm Niệm ở lại, trưa này cùng nhau ăn bánh sủi cảo nhé.”

Đồng Niệm ngồi ở sofa phòng khách, lúc này cô thấy khuôn mặt kia tươi cười nhưng đáy lòng thì của cô thì lại lạnh lẽo. Bất quá người ta nguy trang như thế, cô cũng nên phối hợp tốt, có đúng không?

“Được.” Đồng Niệm ngồi xếp bằng ở sofa, tùy ý mở ti vi lên. Bụng cô đã sớm đói, không ăn thì uống!

Lăng Cận Dương nhíu mi nhìn cô một cái, nhếch môi, anh không nói gì, cúi đầu làm vằn thắn. Bởi vì lúc mẹ còn sống thích ăn nhất sủi cảo nên anh lúc nhỏ cũng học được tay nghề từ mẹ.

Hai người đối diện thảnh thơi nói chuyện phiếm, có tiếng cười nũng nịu của cô gái, ánh mắt Đồng Niệm nhìn chằm chằm màn hình ti vi, trên mặt không có biểu tình gì.

Không bao lâu sau, sủi cảo được làm xong, thím Dung đem vào nhà bếp nấu. Nước sôi cuộn cuộn bỏ đám sủi cảo vào, không lâu sau đã chín.

“Oa, thơm quá ——”

An Hân cười rạng rỡ, vội vàng gọi người trong phòng khách: “Niệm Niệm, mau tới đây, có thể ăn rồi!”

Hương thơm tỏa khắp phòng khách, bụng Đồng Niệm đã sớm kêu réo, cô tắt TV, cúi đầu đi tới bàn ăn, kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Gắp một cái sủi cảo lên, da bánh mỏng có thể nhìn thấy tôm thịt màu hồng bên trong, bánh nhân ba món là thứ cô thích nhất. Đồng Niệm không thể không thừa nhận kỹ thuật làm vằn thắn của Lăng Cận Dương quả rất ngon.

Từ nhỏ đến lớn, đối với bánh của anh làm, cô chưa chống cự bao giờ.

Hương vị sủi cảo thơm ngon trong miệng, Đồng Niệm thích ý, gắp thêm nữa, đã thấy An Hân cười đẩy một cái chén tới: “Cô ăn phần này đi, tôi và anh Dương ăn phần này.”

Đồng Niệm dừng động tác lại, không nâng đầu lên, không ảnh hưởng tới tâm tình ăn uống của mình. Cô cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm sủi cảo hoàn toàn không chú ý tới hai người kia..

Một tay Lăng Cận Dương sờ cảm, chiếc đồng hồ Omega quý báu ở cổ tay, lướt qua một tia mờ ám. Nhìn cô ăn như lang hổ, đáy mắt đầy ý cười sâu.

An Hân thu hết những biểu tình nhỏ nhất của anh vào đáy mắt, vẻ mặt cô tàn khốc, trong lòng tức giận phập phồng. Cô liền gắp một miếng sủi cảo vào trong chén mình, sau đó chia làm hai nửa, rồi thổi cho hết nóng đưa tới bên người đàn ông.

“Cận Dương, nào.”

Đối với động tác đột nhiên của cô, Lăng Cận Dương có chút kinh ngạc, nhưng nháy mắt anh đã há miệng, ăn miếng bánh cô đưa.

An Hân cười ngọt ngào, thanh âm mềm mại: “Ăn có ngon không?”

Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, ngón tay nắm chiếc đũa chặt hơn. Có thể để cho người ta ăn cho ngon không, thật là ghê tởm?!

Trong mắt cô nổi lên ý khác thường làm cho Lăng Cận Dương phát hiện ra, anh hứng thú quan sát. Bỗng nhiên có cái gì đó đang chơi đùa ở đuôi anh, vồ về ở đó, làm cho anh có cảm giác tê dại.

Đôi mắt mị mị của anh nhíu lại nhìn chằm chằm người đối diện, cũng không có ý ngăn trở.

Nhìn An Hân đang cười, Đồng Niệm lấy tay huých chạm vào chân, làm chiếc đũa đặt ở mặt bàn rơi xuống.

An Hân bất giác khác thường, xoay người kiểm tra, nhưng cô vừa nhìn thấy cảnh đó, cả người cứng ngắc lại.

Dưới bàn ăn, một đôi chân thon dài đang khiêu khích, ngón chân mượt mà đã hướng lên trên hai chân thon dài của người đàn ông, một tắc một tắc tới gần, không kiêng nể gì.

Phanh ——

Đầu đụng vào bàn ăn phát ra tiếng động. An Hân thẳng thắt lưng nhìn về phía Đồng Niệm, ánh mắt hùng hục lửa giận. Hai tay siết chặt, cô giận mà không dám nói gì, cắn môi, khuôn mặt trắng bệch.

“Không sao chứ?” Lăng Cận Dương quay đầu ánh mắt bình tĩnh thanh âm rất ôn nhu. Về mặt anh không nhìn ra được gì cả, An Hân thấy anh bình tĩnh, càng tức tối thêm.

Đồng Niệm, con tiểu yêu tinh này!

Thấy sắc mặt trắng bệch của An Hân, tức giận trong lòng của Đồng Niệm đã nguôi, cô thu hồi hành động mờ ám lại, thả đôi đùi xuống, thanh âm lạnh lùng nói: “Tôi ăn no rồi, hai người chăm chậm dùng.”

Nói xong những lời này, cô xoay người lên lầu, không liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Nhìn bóng dáng cô lên lầu, khoe miệng Lăng Cận Dương cười, anh cúi đầu, đem kéo phần sùi cảo của cô lại, chậm rãi nuốt, quả nhiên hương vị không tồi!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đe Dọa

Buổi sáng, ánh nắng tươi sáng, Lan Uyển một mảnh yên tĩnh, cảnh lá cây tương vị tươi tốt vươn ra ngoài tường.

Tối hôm qua cô ý ngủ sớm, Đồng Niệm sợ khí sắc không tốt, khi chụp ảnh tốt nghiệp sẽ khó coi. Cô mặc áo sơ mi chữ T đơn giản và quần bò, tràn đầy hơi thở thanh thuần.

Chuẩn bị xong cô xuống lầu, cúi đầu nhìn trong túi xách, vừa đi vừa nhìn tới cạnh bàn ăn thì ngồi xuống.

Người hầu thấy cô xuống dưới, vội đem bữa sáng lên, Đồng Niệm nhìn thấy có sữa, theo thói quen thì nhũ mảy. Nhưng cô không nghĩ muốn gây chuyện, bình tĩnh bưng ly sữa lên uống một ngụm.

Người đàn ông đối diện, đảo đôi mắt lợi hại qua mặt của cô, trong đầu nhớ tới tình hình bàn ăn ngày hôm qua, khoe miệng thần nhiên dâng lên ý cười.

Đồng Niệm ăn mấy miếng rồi muốn đứng dậy, lại nghe anh bỗng nhiên hỏi: “Đã chuẩn bị đầy đủ chưa?”

Bước chân cô dừng lại một chút, Đồng Niệm đưa mắt nhìn anh, nghĩ thầm, cô đâu có nói cho ai biết hôm nay sẽ chụp hình tốt nghiệp, tại sao anh lại biết? Nhưng mà chuyện gì anh cũng tưởng, biết cũng không lấy gì ngạc nhiên.

“Ừm!” Cô đưa mắt nhìn đồng hồ, sắp muộn rồi, cô trả lời cho có lệ sau đó đi ra xe.

Trông thấy cô như muốn chạy trốn, Lăng Cận Dương bắt đắc dĩ cười, sắc mặt như chưa từng có khác thường.

Lúc đi vào trường, các bạn học đã đến đông đủ, Duẩn Mạch đã sớm đem đồng phục mặc tốt nghiệp cho cô, thấy cô liền vẫy vẫy tay.

Đồng Niệm liên tục nói cảm ơn, vội cảm quần áo mặc, xung quanh không ít cha mẹ tới, sân trường ồn ào đều là người.

Các bạn học đều cùng nhau chụp hình với cha mẹ, hình ảnh gia đình kia làm cho đáy mắt Đồng Niệm hiện lên sự hâm mộ.

Phác giác được đáy mắt cô đơn của cô, Duẩn Mạch thay đổi sắc mặt, cô cố ý không cho người nhà tùm lại đây, chính là sợ gọi chuyện buồn với bạn mình.

“Niệm Niệm!” Duẩn Mạch cười lấy camera ra, đứng ở đối diện cô nói: “Minh chụp ảnh cho cậu nè?”

Đồng Niệm nhìn khoe mắt cay lại, cười với bạn mình, cảm kích dụng tâm của cô bạn thân. Cô đi tới phía trước hai bước, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng nói quen thuộc: “Chị...”

Theo âm thanh cô quay đầu, ánh mắt Đồng Niệm nhìn thấy Khả Tâm vui vẻ chạy tới, phía sau cô bé còn có Ôn Đình Hiên.

“Sao hai người lại đến đây?” Đồng Niệm có chút sững sờ, hoàn toàn không ngờ bọn họ sẽ xuất hiện.

Lấy camera trung túi xách ra, Khả Tâm nín thở chờ đợi cô, cười nói: “Hôm nay lễ tốt nghiệp của chị, em vội tới chụp ảnh! Vốn ba mẹ cũng muốn đến nhưng em không cho, em đi cùng anh Đình Hiền là được rồi.”

Ôn Đình Hiền mỉm cười đi tới trước, ánh mắt ôn hòa: “Niệm Niệm, chúc mừng em đã tốt nghiệp, đã thực sự trưởng thành rồi.”

“Cảm ơn.” Đồng Niệm thu nhỏ đã quen biết anh, trước kia Ôn Đình Hiền thực chiều chuộng hai chị em cô. Cho đến khi Đồng Niệm theo mẹ đến nhà họ Lãng, bọn họ mới ít liên lạc dần.

Nhưng nhìn thái độ thân thiết của Khả Tâm với anh, Đồng Niệm cũng hiểu được, khóe miệng cười vui vẻ.

“Chị!” Khả Tâm mồm mê miệng, có chút làm nũng: “Chú ý này là của em, tại sao chị không cảm ơn em?”

Quay đầu nhìn cô em họ chằm chằm, trong lòng Đồng Niệm cảm thấy ấm áp. Kỳ thật cô là người dễ cảm động, có thể đem lòng tốt của người khác ghi tạc đáy lòng.

Tuy nói vài năm, cô và chú có khác khẩu, không gần gũi như trước. Nhưng lúc này tốt rồi, cô nhìn thấy họ xuất hiện ở đây, Đồng Niệm cảm thấy lo lắng cho họ.

Giống như trước đây, Đồng Niệm véo mũi cô nàng một cái, cười ngọt ngào: “Được, cảm ơn em.”

Chị em có qua có lại, ngón tay lại ghé nhau. Cô cười mắng cô nàng, trái tim lắng đọng nhiều cảm xúc, tình thân chung quy không thể xem nhẹ.

Phút chốc, ở giữa sân trường huyền ảo xuất hiện một chiếc xe Lamborghini màu trắng, người đàn ông chủ chiếc xe bước xuống, khuôn mặt tuấn tú khinh dương, hai mắt rất nhanh tìm được bóng dáng.

Vi Kỳ Hạo lướt nhanh trong dòng người. Đối với ánh mắt cực kỳ hâm mộ xung quanh, nhìn anh không chớp mắt, anh thẳng mục tiêu mà đi.

Đột nhiên anh xuất hiện, làm cho mọi người chấn động, trong đó khiếp sợ nhất là Khả Tâm. Lần đó chuyện ở quán bar, cả đời không quên, hiện giờ thấy anh, sắc mặt cô trắng bệch: “Anh ta, anh ta...”

Cô lắp bắp nửa ngày nhưng không nói được gì.

Vi Kỳ Hạo thấy Khả Tâm khiếp sợ, không có để trong lòng, anh cười đi qua kéo Đồng Niệm, cười nói: “Thất thần làm gì, chụp ảnh đi!”

Động tác đường đột của anh, lập tức làm cho Đồng Niệm nhúm mày, cô lui về phía sau chỗ Ôn Đình Hiền, cặp mắt kia trùng thật to, hoàn toàn là điệu bộ ngây ngốc.

Ai, lần này có thể giải thích rõ không?

Kéo cô đến chỗ cây đại thụ, Vi Kỳ Hạo sửa sang quần áo trên người cô, sau đó anh lui về phía sau, chỉnh góc chụp thật tốt.

“Cười một chút ——”

Đồng Niệm âm thầm thở hắt ra, hai má cứng nhắc, cười không nổi. Cô ngước mắt bối rối, tâm hồn lạc ở đâu.

Ba ba ba ——

Vi Kỳ Hạo cười cười, tâm tình anh rất tốt, quay đầu nói với đám người đang hốt hoảng ở phía sau: “Các người mau lại đây, cùng nhau chụp nào.”

Mọi người nghe lời anh nói, phần nộ tiêu sái bước đi, cùng đứng dưới tàng cây, sóng vai nhau mà đứng. Chẳng qua, biểu tình trên mặt mỗi người mỗi khác, bức ảnh rất hiệu quả đặc sắc.

Cách đó không xa, một chiếc xe màu đen có rèm che, cánh cửa xe hơi mở xuống, khuôn mặt người đàn ông trong xe lạnh lùng.

“Thiếu gia, ngài muốn qua đó không?” Lái xe nhìn về mặt cười tươi của cô gái phía trước, nhin không được hỏi.

Lãng Cận Dương hơi hơi cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú giấu đi, thấy không rõ biểu tình. Ngón tay thon dài của anh khẽ gõ nhẹ, âm thanh lãnh liệt: “Trở về.”

“Vâng.” Lái xe vội đóng cửa xe, phát động xe rời đi.

Tiếng báo hiệu tốt nghiệp rầm rập, tất cả các bạn học vùng tay hoan hô, cơ hồ mọi người đều tung mũ lên cao, chúc phúc cho hành trình sau này.

Một không khí vui vẻ, mắt Vi Kỳ Hạo sáng như đuốc, bình tĩnh nhìn bóng dáng kia, khóe miệng cười ôn nhu.

Kết thúc buổi lễ xong, các bạn học đều rơi nước mắt chào biệt nhau, lưu luyến không rời, tình cảm đặc biệt này thoáng chốc làm cho sân trường nhiễm màu sắc.

Vì Kỳ Hạo đối với trường hợp này vội đưa lại camera thức thòi rồi đi.

Đồng Niệm thấy anh khó có dịp nói chuyện tốt, cô cười cười, tiếp xúc lâu ngày, tình tình của anh cũng không tệ. Người đàn ông này chính là con lừa, kỳ thật không khó đối phó!

Một bữa tiệc buffet, không khí rất nhộn nhịp.

Kiểm một chỗ im lặng ngồi, Khả Tâm cười hỏi: “Chị, chị muốn ăn cái gì, em đi lấy.”

Đồng Niệm cười ôn nhu nói: “Tùy tiện đi.”

Mất thấy cô bé rời đi, trong lòng Đồng Niệm hiểu rõ, cô em gái từ nhỏ đã giỏi quan sát, biết suy nghĩ của mình cho nên né tránh trước.

Sắc mặt Ôn Đình Hiên ngồi đối diện bình tĩnh, tựa hồ cũng biết trước, liền mở miệng: “Niệm Niệm, tôi với Tâm Tâm là thật.”

Đồng Niệm mím môi cười khế, đồng tiền một mảnh sáng ngời: “Từ nhỏ đến lớn, Khả Tâm quyết định gì em cũng không đồng ý nhưng lúc này đây, em đồng ý hai tay!”

Đáy mắt cô chân thành tha thiết: “Có anh bảo vệ nó rồi, em thật sự yên tâm.”

Ôn Đình Hiên quay đầu nhìn say đắm bóng dáng kia, ý cười thật sâu trên khóe miệng: “Em yên tâm, tôi tuyệt đối không phụ cô ấy. Chờ sau khi tốt nghiệp xong, chúng ta kết hôn.”

Đồng Niệm cười gật đầu, cảm giác vui vẻ, nhà họ Ôn là nhà dòng dõi, cha mẹ Ôn đều là nhà giáo mà Ôn Đình Hiên cũng học hành rất giỏi, đi du học rồi trở về đây công tác, hai năm đã là giám đốc công ty. Gia cảnh không phải giàu có nhưng không cần phải lo chuyện cơm áo.

Ôn Đình Hiên đối với cô em tâm khí cao ngạo này, có thể yêu thương như vậy thật làm cô yên tâm rất nhiều.

Trở lại Lan Uyên, trong nhà thật im lặng. Đồng Niệm cất bước về phòng mình, tùy tay đóng cửa phòng lại.

Cô kéo ngăn kéo ở đầu giường ra, lấy tấm hình trong cùng ra, đáy mắt cô ôn nhu. Đưa điện thoại di động mở hình tốt nghiệp ra, cô cười: “Ba ba xem đi, cục cưng của ba tốt nghiệp rồi.”

Cô ôm hình vào trong lòng ngực, rồi sau đó đem cất vào chỗ cũ. Di động vang lên chuông, cô tùy tiện mở màn hình xem xét, sắc mặt trắng bệch, cả người như bị tạc tượng, ngơ ngác giật mình.

Lúc chạng vạng, Lăng Cận Dương trở lại biệt thự, người hầu đều chuẩn bị bữa tối, anh nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy cô đâu, mày kiếm chậm rãi tức đứng lên: “Tiểu thư đâu?”

“Ở trên phòng.”

Lăng Cận Dương cất bước đi lên lầu, đi tới bên ngoài phòng cô, anh đưa tay gõ cửa, nhưng bên trong không có động tĩnh gì. Chần chừ vài giây, anh đẩy cửa phòng ra bên trong tối đen.

Sàn nhà lạnh lẽo, có bóng người đang ngồi, Lăng Cận Dương hồ nghi là cô, anh nhấc chân đi qua, ngồi xổm xuống thấy mặt cô không chút thay đổi, không nhúc nhích.

“Niệm Niệm?”

Phát giác dị thường, sắc mặt Lăng Cận Dương đại biến, đưa tay sờ mặt cô, nhìn thấy một đôi tiền đồng vô định. Loại ánh mắt này giống như cái đêm ba năm trước, làm cho lòng anh hoảng hốt.

Nhẹ buông cô ra, Lăng Cận Dương không dám lộn xộn, anh bước nhanh xuống lầu, gọi điện thoại, giọng anh run run: “Bác sĩ Tổng, lập tức tới nhà tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Sống Tốt Hơn So Với Anh

Thời điểm chạng vạng, Lan Uyên rất yên tĩnh. Cánh cổng cao bên ngoài sân in từng mảng lớn mờ hồ. Ở giữa hình ảnh mờ ảo kia, một bóng dáng đang

đứng lặng đó, ngơ ngác, thật lâu sau cũng không di động nửa bước.

Lăng Cận Dương hai tay nắm chặt, sợ sệt đứng tại chỗ. Anh lấy một điều thuốc ra đưa lên môi. Cái bật lửa Ligne bằng bạch kim trong tay phản xạ ra những ánh sáng trắng xóa.

Bật mạnh vào cái bật lửa, một tiếng đing vang lên, ánh lửa lóe lên, có thể thấy rõ khớp xương ở ngón tay anh đang run rẩy không chút sức lực.

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương co chặt lại, đôi môi mím chặt, anh vút điều thuốc một bên xuống đất, đưa chân giẫm lên hung hăng nghiền nát.

Trước mắt hiện ra cặp mắt trống rỗng yên lặng, đáy mắt đau thương của cô làm cho anh không thờ nổi, loại tư vị đau đớn này từng tràn từng tràn tràn vào tim phổi anh.

Một lát sau, ở bên ngoài biệt thự sáng đèn xe, một chiếc xe BMWs màu đen đi vào, Tống Đào dừng xe nhanh chóng bước vào bên trong. Anh liếc mắt một cái nhìn thấy người đứng ở hành lang, động tác càng cấp bách thêm.

“Lăng thiếu——” Tống Đào mang túi cấp cứu trong tay theo đi tới bên người anh hỏi: “Tình huống bên trong rất nghiêm trọng sao?”

Hai tròng mắt sáng ngời của Lăng Cận Dương chìm xuống, miệng khó khăn nói ra từng chữ: “Cô ấy giống như ba năm trước.”

“Đừng lo lắng.” Tống Đào đưa tay dè bở vai của anh lại, giọng an ủi: “Tôi vào xem.”

Người vừa đến là bác sĩ kiệt xuất của thành phố này, ba năm trước đây anh ta từng tiến hành hướng dẫn cho Đồng Niệm một khóa ngắn hạn. Khi nói chuyện, hai người bước nhanh vào phòng khách.

Giữa phòng khách rộng mở, đèn thủy tinh treo trên trần phát ra ánh sáng chói mắt, chiếu sáng khắp bốn phía. Lăng Cận Dương mang theo người đàn ông bên cạnh đi lên lầu, lúc đi qua nhà ăn khoe mắt anh đảo qua cái gì đó, đột nhiên dừng lại động tác.

Người hầu đã chuẩn bị com chiều xong, tất cả đều đã lui xuống. Lúc này giữa bàn ăn chỉ một bóng dáng đang ngồi đó. Người ngồi trước bàn ăn cầm thìa trong tay, vẻ mặt an bình đang chậm rãi ăn com.

Tiếng bước chân bỗng vang lên, quấy nhiễu đến người đang ăn, Đồng Niệm cười ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở người đàn ông đối diện, đồng tiền sáng quắt không có chút gì dị thường. “Bác sĩ Tống, đã lâu không gặp.”

Thần thái nói chuyện của cô không có gì bất đồng, hơn nữa đôi mắt kia rất sáng. Tống Đào nhú mi nhìn người đàn ông bên cạnh, thần sắc đầy ý vị thâm trường.

“Đồng Niệm——”

Nhìn bộ dạng êm đẹp của cô, Lăng Cận Dương nhăn mày, hai tay bên người nắm chặt, đáy lòng cuộn cuộn lửa giận.

“Đừng âm ỉ.” Đồng Niệm quét mắt nhìn anh một cái, thần nhiên nói, bưng chén com lên tiếp tục ăn. “Đừng làm phiền em đang ăn com.”

Tống Đào nghe vậy hoàn toàn hiểu được, anh dè sự nổi giận của người kia lại, giọng nói mang ý cười: “Để tôi nói chuyện với cô ấy một chút.”

Cố gắng áp chế tức giận trong lòng xuống, mặt Lăng Cận Dương âm trầm, xoay người đi tới phòng khách ngồi xuống. Anh đưa tay mở cổ áo sơ mi, lồng ngực to lớn còn đang phập phồng.

Nha đầu chết tiệt kia, dám lừa anh? Sao cô dám giờ trò đùa này chứ?!

Nửa ngày, bác sĩ Tống cười đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, trong lòng đã có đáp án.

“Thế nào?” Lăng Cận Dương đưa tay lấy gạt tàn thuốc, quay đầu nhìn anh ta.

Tống Đào nhếch môi một cái, cười nói: “Lăng thiếu, đừng lo lắng quá, Đồng tiểu thư tốt lắm!”

Dừng lại, anh bổ sung thêm: “Vài năm nay trạng thái của cô ấy tốt hơn rồi.”

Nghe được lời của anh ta nói, tâm tình phiền muộn của Lăng Cận Dương dần bình tĩnh lại, anh nhẹ nhàng thở ra, mày túc nhíu nhíu. Tiễn Tống Đào xong anh xoay người trở về nhà ăn kéo ghế ra ngồi xuống.

“Em có ý sao?”

Đồng Niệm nắm đôi thìa, tiếp tục gấp rau, ăn com, biểu tình không có gì.

Lửa giận cũng tiêu tán bớt, nhưng nhìn thấy thái độ của cô như vậy, lần thứ hai lại bốc cháy lên. Lăng Cận Dương nhăn mày, đưa tay gạt đôi thìa trong tay cô lớn tiếng chất vấn: “Nói chuyện!”

Không khí chợt lạnh lẽo vài phần, sắc mặt Đồng Niệm như thường, cô đem com nuốt xuống, chậm rãi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, hỏi: “Anh muốn em

nói gì?”

Lăng Cận Dương ngẩng người, biểu tình càng khó coi thêm, sắc mặt lo lắng của anh hiện lên, ánh mắt đầy hàn ý.

Giăng co vai gầy, Đồng Niệm cúi đầu đầy chén com mình ra, vẻ mặt lạnh lùng: “Như thế nào, anh chợt dạ à?”

Cô nhẹ nhàng hỏi lại, giống như cái búa tạ hung hăng đập vào ngực anh. Lăng Cận Dương ngẩng đầu, đã thấy chỗ sâu trong đáy mắt cô nổi lên một tầng sương mù.

Đồng Niệm cắn chặt môi, cổ nuốt lệ vào trong, cô ngẩng đầu gần từng chữ: “Nếu ba năm trước đây, tôi có thể sống thêm lần nữa thì từ nay về sau, tôi sẽ sống thật tốt! Nhất định sống tốt hơn anh!”

Ngón tay trên bàn chậm mở ra, nội liễm Lăng Cận Dương trầm lại, anh nhìn về phía cô, đã thấy cô nhắm mắt xoay người rồi đi.

Ở giữa cầu thang hình cầu, bóng dáng cô hiu quạnh, đang ngẩng cao đầu lộ ra cái cổ mảnh khảnh. Lăng Cận Dương gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng cô, anh mím môi đôi mắt lại tịch tịch thêm.

Sáng sớm hôm sau, An Hân mở mắt ra không lâu đã nhận được điện thoại của Đồng Niệm.

Sau khi thả di động ra, trên mặt cô còn vẻ phức tạp, kinh ngạc và còn mang theo vẻ mất mát.

Nhưng cô rất nhanh cười đứng lên, đối với Đồng Niệm trong lòng cô đã sớm chuẩn bị mọi thứ. Vô luận thủ đoạn thế nào, phương cách nào, cũng sẽ tận sức đuổi địch nhân đi, không để ai uy hiếp mình.

Ăn mặc chỉnh tề xong, ngồi trước bàn trang điểm tinh tế hóa trang cho mình xong, khuôn mặt hoàn mỹ hiện ra, cô vừa lòng gật đầu lúc này mới đi ra ngoài.

Đi vào quán cà phê đã hẹn trước, so với thời gian hẹn còn sớm, An Hân ngồi xuống khoe miệng dâng lên ý cười. Thói quen làm việc của cô là nắm quyền chủ động, không có nắm chắc chuyện tình, cô chưa bao giờ làm thế.

Lát sau, Đồng Niệm đẩy cửa đi vào, ngồi xuống chỗ đối diện.

Hương thơm Cà phê Blue Mountain xông vào mũi, ngón tay Đồng Niệm khẽ vuốt cái ly, hương vị kia làm hưng khởi tinh thần. Chỉ tiếc cô không uống cà phê.

“Thất vọng không?” Đẩy cái ly trước mặt ra, Đồng Niệm cười hỏi cô ta.

An Hân biến sắc, nhưng rất nhanh khôi phục về bình tĩnh: “Cô đang nói cái gì, cái gì thất vọng?”

Cô ghét nhất bị người ta sắp đặt, Đồng Niệm mở màn hình di động, đem đoạn hội thoại ngày hôm qua phát lên, đưa tới gần cô ta: “Nếu tôi giao cái này cho Lăng Cận Dương thì cô nói sẽ như thế nào đây?”

An Hân nắm chặt ly cà phê, nhìn chăm chăm mặt của cô, ánh mắt lạnh lùng: “Cô dám?!”

“Ừ?” Đồng Niệm nhún nhún vai, ngón tay dừng ở màn hình, đáy mắt nổi lên ý cười: “Chúng ta thử xem. ...” Dứt lời, ngón tay cô khinh hoạt, phát đoạn âm thanh.

“Từ từ!” An Hân rút cuộc cũng thiếu kiên nhẫn, đưa tay chế trụ cổ tay Đồng Niệm lại, mặt cười trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Oán Hận Qua Lại

Ánh sáng sung túc nơi cửa sổ sát đất. Ánh mặt trời xuyên thấu qua kính thủy tinh chiếu vào, một mảnh khô nóng.

An Hân gắt gao nhìn chăm chăm người đối diện, ngón tay không tự giác nắm chặt, cô tưởng rằng Đồng Niệm cho xem qua ảnh chụp sẽ có chỗ xúc động. Trường hợp đính hôn của mình, khẳng định còn lưu lại trong lòng cô nhiều bóng ma. Ai có thể nghĩ đến, cô gái này lại có thể bình tĩnh thần kỳ như vậy?!

“Nói đi, cô muốn thế nào?” An Hân hoãn khẩu khí, sắc mặt bình tĩnh trở lại.

Đồng Niệm cúi đầu cười, đưa màn hình điện thoại đến đối diện cô ta, rồi sau đó ngón tay trượt vài cái, rất nhanh mở hình ảnh ra.

“Cô....” Đôi mắt với hành vi của cô, An Hân lần thứ hai kinh ngạc, trong lòng khó hiểu.

Thu hồi điện thoại lại, Đồng Niệm nhìn cô, cười nhạo nói: “Lăng Cận Dương không có dạy cô, đạo lý tri kỷ tri bỉ sao?” (đạo lý gì vậy bà con@@)

Đôi môi thanh tú của An Hân nhanh tức, khuôn mặt cười khó phân biệt, cô cắn môi khó hiểu: “Đồng Niệm cô có ý gì?”

Một tay chống cằm dưới tinh xảo, Đồng Niệm không tiếng động, cười rộ lên, khóe mắt lướt qua tia lạnh lẽo: “Cô muốn kích thích tôi, hẳn là nên tìm bác sĩ của tôi hỏi trước một chút cho rõ!”

Cô quay đầu nhìn thấy khuôn mặt đối diện đang chột dạ, âm thanh lạnh lùng: “Tôi đã tới Lam Diệu vô số lần, cô cho rằng cái việc đính hôn kia có thể làm gì tôi sao?”

Sắc mặt An Hân đanh lại, đẩy mắt cuộn cuộn phập phồng chuyện tình, thật ra cô đã muốn đi tìm bác sĩ Tổng nhưng Lăng Cận Dương là ai, có thể làm mà không kinh động đến anh sao?

Được rồi, cô không thể không thừa nhận, tiểu nha đầu này không đơn giản, cô đã phán đoán sai lầm.

“Tôi cũng không muốn vòng vèo với cô.” Đồng Niệm vuốt chút tóc bị rơi xuống, đồng tiền sâu thẳm một mảnh: “Nếu chuyện ba năm trước đây, cô đã biết thì cũng hiểu được, vì sao Lăng Cận Dương lại đính hôn với cô rồi chứ?”

Những lời này hung hăng đánh vào chỗ đau của An Hân, ba năm trước, đại biến xảy ra ở nhà họ Lăng, cô mới được Lăng Cận Dương đáp ứng đính hôn. Cô so với bất kì ai hiểu được, cuộc hôn nhân này cô chỉ có thể chiếm được người nhưng không chiếm được trái tim.

“Cô đang khoe khoang trước mặt tôi sao?” Sắc mặt An Hân khó coi, khóe mắt lại hiện lên hàn ý.

Đồng Niệm cười, trong lòng nổi cơn sóng. Cô có gì để khoe sao? Chuyện tình yêu này, cô không phải là người thua trận sao?

“Tôi chỉ muốn, lấy lại cuộc sống thuộc về tôi.” Thu hết tất cả chuyện tình, đôi mắt Đồng Niệm trong suốt, không chứa một tia tạp niệm.

An Hân có chút thất thần, cô không thể tin tưởng, cặp mắt kia không có gì ngoài sự lạnh nhạt.

Nhận thấy sự dò xét kĩ lưỡng của cô ta, Đồng Niệm lắc đầu, đôi môi nhấp nhệ: “Cô sẽ không hiểu được.” Dừng lại, cô bình tĩnh nói tiếp: “An Hân, làm chuyện ghê tởm này đối với tôi, cô tốt nhất đừng làm ra nữa.”

“Này hiếp tôi?” Ngửa đầu nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, An Hân cười nhạo khinh miệt, không thỏa hiệp.

Đồng Niệm chậm rãi đứng lên, một tay đặt trên bàn, gò má tiến dần tới mặt cô ta: “Cô có biết cái này không phải là uy hiếp đúng không? Nếu tôi có thể sống lại, thì nhất định phải hạnh phúc hơn so với các người!”

Trong lòng An Hân co rút, ánh mắt lãnh liệt của cô không khác Lăng Cận Dương là mấy, mang theo sự soi thấu lòng người.

Theo quán cà phê đi ra, ánh sáng bên ngoài chói mắt, Đồng Niệm đưa tay lên che, lo lắng rơi xuống chỗ sâu trong lòng.

Ba năm trước đây, ở Lam Diệu cô tận mắt thấy người trong lòng cùng cô gái khác đính hôn, một khắc kia, thế giới của cô sụp đổ. Cô vô luận thế nào cũng không giải trừ được ma chướng trong lòng mình, mắc chứng tự bế. Có lẽ cha mẹ rù lòng thương xót nên ba tháng sau cô khỏi phục.

Vài năm này oán hận dây dưa, đã đến lúc kết thúc.

Trở lại Lan Uyển, biệt thự chìm trong im ắng, người hầu đang làm việc không có gì thay đổi.

Đã nghỉ học hoàn toàn ở trường, Đồng Niệm rốt cuộc không tìm thấy chỗ ẩn thân. Cô theo cầu thang đi về lầu chính, đi vào chỗ có ánh sáng mặt trời.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, ánh mặt trời ngập khắp phòng, phòng ngủ thực sạch sẽ mỗi ngày đều có người hầu dọn dẹp, đây là nơi mẹ cô còn sống đã ở.

Bài trí trong phòng vẫn như trước, đây là nơi cô thích nhất nhưng từ khi mẹ qua đời cô ít khi vào đây, bốn năm rồi, cô sợ hoài niệm sợ hãi cảm giác này.

Đi tới trước quầy góc tường, khung hình trên bàn, cái thứ nhất là ảnh chụp với mẹ, trong hình cô cười tươi rất đẹp. Cái thứ hai là cô ngồi trong lòng mẹ, mẹ con thân thiết ôm nhau. Cái thứ ba có bốn người, khuôn mặt hai người đàn ông, làm đau đớn lòng cô.

Cô cảm tấm hình cuối cùng lên, hít một hơi thật sâu, khóe miệng cười lạnh.

Cái gọi là ảnh gia đình đây ư? Không, cái này không phải gia đình của cô.

Trong lòng Đồng Niệm cũng không nghĩ vậy, lúc trước ba qua đời sớm, mẹ còn trẻ tuổi, lại mang theo cô, cho nên mẹ tái giá cô không thể ngăn cản. Nhưng mẹ mất, đó là đoàn tụ cùng ba, bọn họ mới chân chính là vợ chồng, vợ chồng son, là cha mẹ sinh dưỡng ra cô. Cô vẫn còn ghi nhớ, một nhà ba người, đây mới là gia đình cô.

“Mẹ...” Đồng Niệm đưa tay sờ ảnh mẹ mình, đầy mắt ôn nhu: “Con phải rời khỏi đây, không thể lập tức mang theo mẹ đi.”

Ngón tay mảnh khảnh, vỗ về lên ảnh chụp, khóe miệng tươi cười. Ánh mắt Đồng Niệm nhiệt nhiệt, tựa hồ sắp có gì đó tràn ra: “Mẹ nhớ phải chờ con, chờ con sẽ đón mẹ ở cùng chỗ với ba.”

Di động trong túi vang lên, Đồng Niệm nhìn thấy do dự một hồi rồi cũng nhận điện thoại: “A lô?”

Vì Kỳ Hạo gác hai chân lên bàn học, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, cô mặt áo tốt nghiệp, diện mạo nghiêm túc, khóe miệng cười tươi, ôn hòa: “Em chừng nào rảnh, tôi đem ảnh tốt nghiệp cho em?”

Đồng Niệm nghĩ nghĩ, bên môi hiện lên ý cười: “Anh cứ để đó trước đi, nếu tôi thành công, tôi... sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Thành công?” Vì Kỳ Hạo hứng thú nhúm mũi, giọng điệu vui vẻ: “Em muốn làm gì?”

Nắm ngón tay theo bản năng nắm chặt, Đồng Niệm không cười cũng không giải thích thêm: “Anh sẽ biết thôi, tạm biệt.”

Nắm điện thoại di động trong tay, cô nhìn chằm chằm ảnh chụp, âm thầm cầu nguyện. Mẹ, mẹ phải phù hộ cho con.

Nghe cô cắt đứt điện thoại, trong lòng Vì Kỳ Hạo nổi lên tia quái dị, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào cặp mắt u buồn trong ảnh kia, suy nghĩ mất hồn hồi lâu.

.....

Dùng cơm chiều xong, Đồng Niệm trở lại phòng ngủ. Tắm rửa xong, cô thay váy ngủ màu trắng, thả mái tóc dài xuống giống như bộ dạng đã từng có.

Đứng trước kính, cô nhìn chính mình, không khỏi cảm khái. Tiểu cô nương trước kia giờ đã xinh đẹp động lòng người, nhưng hồn nhiên sớm không còn nữa.

Cất bước đi tới phía trước cửa sổ, cô nhìn ra phía xa, đẩy cánh cửa ra biên, ngó ra ngoài nhìn thấy phòng cách vách tương thông với phòng mình.

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm trèo lên cửa sổ, cả người đứng trên cửa sổ rộng thung, từng bước di chuyển. Đã lâu không có đi như thế này, trong lòng cô sợ hãi không ít. May mắn khoảng cách chỉ có vài bước, cô đã đi qua bên kia, quả nhiên cửa không khóa.

Theo cửa sổ tiến vào, Đồng Niệm vứt bỏ khác thường trong lòng mình, đi tới trước giường, xóc chăn lên đi vào, động tác nhanh nhẹn.

Trong garage xe đèn sáng, người đàn ông cất xe xong cất bước đi vào biệt thự. Trên người anh mang theo mùi rượu, cước bộ không vững, trực tiếp đi lên lầu hướng về phòng ngủ.

Trải qua phòng thứ nhất, Lăng Cận Dương dừng một chút, tiện đà đẩy cửa đi vào. Giữa phòng ngủ không có bóng người, anh nhúm mũi nhìn quét một vòng chợt thấy cửa sổ ngoài ban công đang mở.

Nhìn thấy cửa sổ mở, trên đó còn lưu lại dấu dấp, đôi mắt thâm thúy của anh giật giật, bước nhanh về phòng mình, thậm chí mang theo chút cấp bách.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trong không khí thoảng mùi hương hoa lài. Lăng Cận Dương thấy trên giường lộ ra bóng dáng, kêu gọi hầu kết nện không được lần lộn.

Anh đem cửa phòng đóng lại, đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn thấy người trong chăn, khuôn mặt tuấn tú kín như bưng.

“Có ý biểu diễn như thế này là cho anh xem sao?”

Đồng Niệm mở to mắt, bởi vì trong lời nói của anh, lòng cô kinh hoàng không thôi. Cô ngồi dậy, đôi mắt đến lấy nhìn cặp mắt anh, tâm tình phức tạp, ngay cả cô không phân biệt được đâu là thật giả.

Ánh mắt giao nhau, hai trùng mắt Lăng Cận Dương thâm thúy làm cho người ta không thể nhìn trộm. Ngay tại khi Đồng Niệm nghĩ mình bị chọc thủng, đã thấy anh đột nhiên áp chế mặt, hung hăng hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Nói Em Yêu Anh

Một mảnh mờ ám đang áp chế trên đỉnh đầu, trong nháy mắt hô hấp bị cướp đi. Độ mạnh yếu va chạm của người đàn ông xuống dưới quá lớn, hàm răng cứng rắn đang cắn ở trên cánh hoa non mềm của cô, nhất thời chảy máu, trong miệng một cổ mùi tanh.

Đồng Niệm đau đến nhủu mày, theo bản năng muốn né tránh, nhưng thân thể của anh đã chế trụ hai bên cô, càng dùng sức kéo cô vào trong lòng ngực. Ngón tay nắm cầm cô khiến cho cô phải mở miệng ra, cái lưỡi linh hoạt của anh dò tìm đi vào, điên cuồng càn lướt.

Trong hơi thở truyền đến mùi thuốc lá, còn có mùi rượu, tràn vào tận đáy lòng. Đồng Niệm không giãy dựa nữa, cô nuốt phải nước bọt của anh. Đầu lưỡi bị anh cắn, hung hăng dùng sức, làm cho cô rất đau.

Đầu lưỡi đau đớn, cô không nhìn được đây anh ra, bàn tay đặt trước ngực anh, độ ẩm trong lòng bàn tay càng tăng dần làm cho cô phải rút tay lại. Nhưng độ mạnh yếu của anh không giảm, Đồng Niệm hoàn toàn bất lực chỉ có thể để khuôn ngực to lớn của anh đè ép, đôi chân dùng sức đẩy đẩy.

Sức lực cô yếu ớt, điểm này sao có thể hơn đây ? Phía sau, lý trí người đàn ông đã hoàn toàn mất đi, anh đang cuốn lấy lưỡi cô, vui vẻ mút lấy, đầu chịu từ bỏ ý đồ.

Chẳng qua, cặp tay nhỏ bé đang ở trước ngực phẳng kia, lơ đãng trêu chọc cũng làm cho anh hồi phục tinh thần lại.

Lăng Cận Dương hơi tỉnh táo lại, anh dùng môi che cánh hoa của cô lại, hai tròng mắt nhìn chăm chăm đáy mắt cô đang nổi tầng nước, trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn, miệng hạ lực đạo, chậm rãi tỉnh tở hôn cô.

Còn đau ở lưỡi đã tiêu tán, Đồng Niệm âm thầm thở hổn hển, cô ngửa đầu theo dõi ánh mắt anh, trong lòng khẽ nhúc nhích, vươn cái lưỡi mình ra đáp lại nụ hôn mãnh liệt của anh.

Cô đột nhiên thuận theo nhất thời làm cho động tác hôn môi của Lăng Cận Dương dừng lại, anh ngẩng đầu không dám tin nhìn chăm chăm vào cô, cặp mắt đen xẹt qua vô số loại cảm xúc, cuối cùng đều là vui mừng không thể hình dung.

Hôn, lại tiếp tục hôn, mang theo nhiệt độ thiêu đốt lẫn nhau.

Lăng Cận Dương xoay người, đặt cô dưới thân, giữa con người đen như mực kia là hình ảnh khuôn mặt tinh xảo của cô gái, đôi mắt trong suốt, ánh sáng di động thu hút người khác.

Đã lâu rồi cô không thuận theo thể nằm dưới thân anh, anh giờ đây không kịp suy nghĩ nhiều, đáy lòng dâng lên rung động, mãnh liệt đánh úp lại.

Cánh môi mềm nhẹ hạ xuống, hôn lên trán cô, lên chóp mũi cô, lên đôi môi cô. Hành động trêu chọc cô từng chút từng chút, kéo dần đến xương quai xanh tinh xảo, Lăng Cận Dương áp chế môi mình xuống, dùng sức mút tạo ấn ký màu đỏ sậm lên đó.

Ở cổ truyền tới đau đớn, đôi mi thanh tú của Đồng Niệm nhủu lại, hai tay rất nhanh đưa xuống dưới chân, không có ý định ngăn cản hành động của anh.

Động tác Lăng Cận Dương ôn nhu, ngón tay thon dài kéo cổ áo cô ra, cẩn thận cởi bỏ nó, đem toàn bộ áo ngủ cởi ra bỏ ở cuối giường.

Da thịt trắng mịn lộ ra trong không khí, toàn thân Đồng Niệm run rẩy bởi vì khỏa trương mà trong lòng sinh ra hốt hoảng. Mặc dù đã vô số lần nhưng bộ dạng như vậy làm cô cảm giác ngượng ngùng, hai má ửng đỏ.

Nhìn thấy cô đỏ mặt, Lăng Cận Dương mím môi cười, anh đưa tay tắt đèn bàn, nhưng vừa đưa tay thì bị cô ngăn cản: “Đừng tắt đèn.

Nói ra những lời này, Đồng Niệm bắt buộc mình phải bình tĩnh, cô không dám lãng tránh ánh mắt của anh, thần nhiên thân mật đối diện cùng anh.

Lăng Cận Dương cười cười, cũng không muốn nghĩ nhiều, lúc này thân thể hai người đang kề sát, làm sao anh còn thời giờ mà suy nghĩ chuyện lung tung nữa?

Không tắt đèn chẳng phải rất tốt sao? Anh thích nhìn thấy cô, nhất là trong nháy mắt, thân thể run rẩy của cô, thần thái của cô, anh hận không thể giết chết cô!

Thân thể từng đã rất quen thuộc, lần thứ hai dung hợp, đêm nay Đồng Niệm tựa hồ rất khác với dĩ vãng của mình. Cô vứt bỏ kháng cự anh trong lòng mình, thả lỏng thân thể.

“Cực cực ——”

Bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp, Đồng Niệm mở to mắt, toàn bộ đều tiến vào chỗ sâu trong đáy mắt anh. Cô thấy rất rõ anh bỏ ánh mắt phòng bị xuống, chỉ còn sự thâm tình dào dạt.

“Nói, em yêu anh?” Hàm dưới sắc bén của anh khẽ nhếch, hai tròng mắt sâu thẳm lóe sáng.

Lửa nóng trên thân thể làm Đồng Niệm cắn môi, đưa tay đến chỗ dưới gối đầu, lòng bàn tay lạnh lẽo. Cô không dấu vết nhét vật đó vào, đưa điện thoại di động ven theo mé ngoài đặt vào bên trong.

Lăng Cận Dương thoáng nhìn gương mặt thất thần của cô, nhạy cảm nhủu mi, anh vừa muốn ngẩng đầu, lại nghe hơi thở yêu kiều của cô: “.....Em không chịu nổi.....”

Khuôn mặt đang buộc chặt kia thoáng chốc cười viên mãn, con người đen của Lăng Cận Dương tỏa sáng, anh cúi đầu chạm vào chóp mũi của cô: “Vậy

em nói xem, làm sao lại không chịu nổi?!”

Khi nói chuyện, anh cố ý kéo dài ngữ điệu, giả vờ đen tối hỏi: “Là nơi này hả?” Dừng lại về mặt anh cười xấu xa, nặng nề đoán hỏi cô: “Hay là chỗ này?”

“Ngô. . . . .”

Đồng Niệm làm sao chịu được loại tra tấn như vậy, cả thân thể đều mềm nhũn xuống, trong cổ họng không được tràn ra tiếng thở gấp, thanh âm mềm mại đáng yêu xương cốt người nghe như muốn run lên.

Thân thể hai người càng thêm mẫn cảm, khuôn mặt tuần tú của Lăng Cận Dương thâm đầy mồ hôi, một giọt rơi xuống da thịt trắng nõn của cô, như mảnh thủy ngân. Anh cúi đầu xuống, chôn chặt ở sau tai cô.

Một phen tuần hoàn như vậy, khuôn mặt tuần tú của Lăng Cận Dương biến sắc, sâu trong mắt anh đều là đỏ rực, máu toàn thân đều dồn về một chỗ.

Anh ngăn người dưới thân lại một lần nữa tới gần, điên cuồng quát: “Cục cưng, nói em yêu anh, nói mau! Tin hay không, anh giết chết em!”

Mệnh lệnh bá đạo của anh phun ra, trong thân thể máu như sôi trào quay cuồng.

Đồng Niệm trầm mặc không nói gì, đem tầm mắt dời đi không để ý tới ánh mắt ngoan lệ của anh. Cô không chịu nổi, toàn thân đột nhiên nổi ửng đỏ, tuy rằng ý chí thân thể đã đi xa nhưng lòng cô vẫn lạnh như băng.

Một đêm ba năm trước, bọn họ cũng triền miên như vậy, nhưng sau lúc hùng đồng, cô chứng kiến cảnh đính hôn long trọng, diễn viên là Lăng Cận Dương và An Hân. Từ khắc đó, lòng cô đã chết.

Yêu, đã sớm chết đi——

Trước mắt hiện lên một mảnh sáng, chỗ sâu nhất trong thân thể hai người như nổ tung. Đồng Niệm cắn chặt môi, cổ than nhẹ, cô đưa tay lên bờ vai anh, há miệng thở hổn hển.

Người trong lòng ngực thở dốc run rẩy, Lăng Cận Dương dùng sức ôm chặt cô, anh hôn lên môi, lên chóp mũi của cô, trên mặt anh mang theo vẻ thỏa mãn.

Thân thể bị đào trống rỗng, rốt cuộc không chống đỡ được, Đồng Niệm nhắm mắt lại ngã vào trong lòng anh mê man.

Sau khi rửa sạch thân thể, Lăng Cận Dương đem cô đặt trước người mình, lại từ phía sau ôm lấy cô, động tác hết sức che chở. Khóe miệng anh khẽ cười, ôm sát thắt lưng của cô, hai người chìm dần vào giấc ngủ.

Một hồi tình dục, lặng yên tan hết.

Ở phía chân trời ửng sáng dần, người đàn ông trên giường động đậy, thói quen ôm sát hai tay, nhưng đã tỉnh táo mở mắt, khóe mắt đảo tới phía cuối giường có người đang ngồi đó, tìm anh bình lặng lại.

“Sớm như vậy đã dậy rồi sao?” Đưa cánh tay gối lên Lăng Cận Dương cười nhìn chằm chằm bóng dáng của cô, lúc này mới phát giác, cô đã mặc quần áo đầy đủ rồi.

Trong đáy lòng như hiện lên điều gì, sắc mặt Lăng Cận Dương khẽ biến, giọng điệu chìm xuống. “Lại đây.”

Người ngồi ở phía cuối giường, ghé mắt nhìn anh, cặp mắt đầy bình tĩnh. Cô không động đậy, còn đưa màn hình điện thoại cho anh xem.

Màn hình lập tức xuất hiện đoạn hình ảnh hai người gần nhau, tiếng thở dốc phát ra có thể làm cho anh biết được chính là cảnh triền miên tối qua của hai người.

Lăng Cận Dương nhìn chằm chằm mặt cô, trông thấy đáy mắt cô lạnh lẽo, vẻ mặt dần lo lắng. Hai tròng mắt dài của anh hiện lên một tia cuồng quyền.

“Em lúc nào lại có sở thích này, sao anh lại không biết——”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tình Đã Chết

Ở giữa phòng ngủ to như vậy, mặt đất hỗn độn, quần áo của người đàn ông vắt lung tung. Bức rèm rất nặng đang che khuất ánh sáng bên ngoài, trong phòng ánh sáng chỉ mờ mờ, nhưng mờ ảo như vậy lại có thể thấy hình ảnh hai thân thể đang triển miên, cảnh tượng đêm qua rất nóng bỏng.

Lăng Cận Dương hơi hơi đưa hàm dưới lên, thưởng thức những hình ảnh cô đưa, khuôn mặt tuần tú bỗng nhiên mỉm cười: “Ha ha, lúc nào thì em lại có cái sở thích này vậy, sao anh không biết?”

Khi nói chuyện, anh xốc chân lên, thân thể lơ lơ ở trước mặt cô hiên ngang bước xuống giường, đưa tay cầm lấy áo ngủ ở giường mặc lên người.

Đi tới bên cửa sổ, Lăng Cận Dương mở toang cánh cửa ra, hai tay vén màn lên, động tác của anh phát ra tiếng ‘rẹt’.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng dào dạt chiếu thẳng vào làm chói mắt, Đồng Niệm đưa tay lên che trước mặt nhưng rất nhanh đã thích nghi với ánh sáng này. Cô đưa tay nắm chặt điện thoại di động, trầm mặc nói: “Đương nhiên đây không phải là sở thích, đây là lợi thế đàm phán với anh.”

“Lợi thế?”

Nghe xong hai từ tình tế này, Lăng Cận Dương xoay người đi trở lại giường ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên đùi cô: “Biết đàm phán với anh à? Ừm, vài năm nay em theo anh học không ít thứ nhỉ!”

Độ ẩm lòng bàn tay anh rất nhiều, hai ngón tay đang cọ xát hai chân, không dùng sức nhưng có thể làm cho người ta cảm giác được hàn ý.

“Thật sự học được không ít.” Đồng Niệm cúi đầu, đôi mắt trong suốt, cô nhếch môi một cái cười tựa như không: “Anh dạy tôi rất cực khổ, ba năm này cũng coi như đôi lấy áo com, thuận buồm xuôi gió!”

Dừng lại, miệng cô cười càng sâu, nhìn mặt anh nói: “Anh dạy tôi cố nhẫn nhịn qua đông này có thể giết chết địch nhân, tôi nhẫn qua hết mùa đông nhưng là để giết chết anh! Đối với anh không muốn sống như vậy, cho nên nhẹ nhàng giết anh từ từ! Anh trai à, em gái này không có nhẫn tâm như anh đúng không?!”

Ngón tay đã buông ra đột nhiên buộc chặt lại, khóe miệng đang mỉm cười của Lăng Cận Dương cứng ngắc, anh nhíu mày nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, đôi mắt thâm thúy đang khởi trận cuồng phong.

Bấp thối giữa hai chân bị anh véo đau, Đồng Niệm cắn răng chịu đựng, cô đang nhìn khuôn mặt tuần tú đang nổi giận kia trong lòng chợt thấy vui vẻ. Cô đưa cổ trắng nõn tới gần người đối diện, cô cười lạnh: “Muốn bóp chết tôi sao? Đến đây đi, dùng lực mạnh vào cổ tôi sẽ thực dễ dàng gãy đi.”

Nháy mắt người đàn ông nheo mắt lại, cả người bao phủ tầng băng lạnh lẽo, ngón tay thon dài nắm chặt, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên rõ ràng.

Đồng Niệm nhìn ánh mắt lo lắng của anh, không chút sợ hãi, ngược lại cười châm chọc: “Như thế nào, sao lại không ra tay, luyện tiếu sao?”

Một câu sắc nhọn này nói ra, tim Lăng Cận Dương như xiết chặt đau đớn, tốt lắm, một nhát dao này thoáng chọc làm cho lòng anh đau đớn vô cùng.

Hít một hơi thật sâu, vẻ mặt Lăng Cận Dương bình tĩnh lại, nhưng vẫn đánh chặt, đôi môi mỏng khẽ mở: “Ít nói nhảm đi, em muốn làm gì?”

Thấy anh chủ động hỏi, Đồng Niệm không vòng vèo nữa, mặt cười cười trầm giọng nói: “Lăng Cận Dương, ba năm trước đây anh lựa chọn buông tay tình yêu của hai chúng ta. Hôm nay ba năm sau, chúng ta cứ như vậy đi, tôi phải rời khỏi nơi này.”

“Em không có quyền lựa chọn?”

“Tôi có ——”

Đồng Niệm đưa điện thoại di động lên, đáy mắt cười sâu sắc: “Nếu Lăng Trọng nhìn thấy thứ này, anh đoán ông ấy sẽ phản ứng như thế nào?”

Hai tròng mắt người đàn ông chìm xuống, anh cười nhạo thứ trước mắt mình: “Chỉ cần em có dũng khí đưa nó ra ngoài, thì anh không sao cả.” Anh đứng lên, hai mắt lợi hại nhìn thẳng vào đôi mắt cô, tức giận nói: “Cái này không uy hiếp được anh.”

Tựa hồ sớm biết trước anh sẽ nói như vậy, Đồng Niệm không bối rối, cô lắc đầu, giữa mặt nhìn anh, ngôn ngữ sắc bén vang lên: “Tôi biết anh không sợ uy hiếp, hiện giờ lại là tổng giám đốc Lăng thị, dưới một người, trên vạn người, anh còn có thể sợ ai chứ?”

Ngón trỏ miết tay một cái, ánh mắt Đồng Niệm như mang theo sự chiến thắng, cô chắc chắn: “Chẳng qua, lấy hiểu biết của tôi về Lăng Trọng, nếu ông ta biết quan hệ của chúng ta, nhất định sẽ đưa tôi đến một nơi rất xa! Cả đời này cũng sẽ không để tôi đến gần quấy rầy cuộc sống của anh.”

Rời khỏi nhà họ Lăng, thế không thể đỡ. Nhưng cô còn có mẹ ở đây, nhưng nếu muốn đánh đổi một lần, cô nguyện muốn làm một lần.

Hai tay bên người anh buộc chặt, ánh mắt Lăng Cận Dương thâm thúy nhìn cô, bỗng nhiên phát giác người trước mắt có chút quen thuộc. Tại sao cái khi thế gây sợ của cô lại giống với ông ấy như đúc!

Nhìn gương mặt thất thần của anh, Đồng Niệm lại bình tĩnh, từng bước cô đi đều nguy hiểm, chỉ cho phép thắng không được thất bại. Trong lòng cô rõ ràng, ván cờ này Lăng Cận Dương đang ở thế thua, vô luận anh lựa chọn thế nào thì cô vẫn thắng!

“Đồng Niệm, em... con mẹ nó em thật là ——”

Nội liếm hai tròng mắt Lãng Cận Dương đảo một cái, mày kiếm cau có, khóe miệng lại cười: “Em thắng, anh nhận thua.”

Bất lợi phải nhận thua, đạo lý mãi mãi không thay đổi.

Trong lòng mặc dù đã đoán được kết quả nhưng thấy anh thống khoái đáp ứng mình vẫn làm cho cô phải đề phòng. Đồng Niệm gắt gao theo dõi ánh mắt anh, nhìn không ra cảm xúc gì, ánh mắt sâu như hồ nước đêm phập phồng cũng không có.

Mục đích đã đạt được, Đồng Niệm lập tức cầm đi động rồi đi, tuyệt nhiên không dừng lại nửa khắc.

Nhìn bóng dáng cô bước đi, khuôn mặt Lãng Cận Dương lo lắng đã dần tan đi, nhưng anh chậm rãi cười nhẹ đứng lên.

Áp lực tiếng cười theo ngực tràn ra, anh ngã lên trên giường lớn, trên giường vẫn còn hỗn độn, nhưng triển miên đêm qua đã sớm mất đi độ ẩm, cảm giác trên đầu ngón tay anh chỉ có lạnh như băng.

Bước nhanh trở về phòng ngủ, Đồng Niệm dựa lưng vào cửa thờ dồn dập, tìm đập nhanh hơn. Một hồi dịu đi, cô đề xao động trong lòng xuống. Cô mở màn hình di động lên, hai tròng mắt cô tối sầm, đem đoạn video xóa đi, sau đó đi tới phòng tắm.

Tuy rằng ăn mặc chỉnh tề nhưng cô còn chưa kịp tắm rửa, nằm ở giữa bồn tắm màu trắng, dờ dẫm hết áo giáp trên người lúc này cô mới cảm giác mình mệt, mệt chết đi.

Tối hôm qua thể lực tiêu hao rất nhiều, toàn thân đều đau đớn, đem thân thể tẩy rửa sạch sẽ, cô lên giường nằm, ánh mắt không mở ra được nữa, cô nặng nề ngủ.

Ba ngày sau, Lãng Trọng đúng hạn trở về.

Lúc chàng vạng, người hầu lên gọi cô đi xuống, hai má Đồng Niệm phúng phính cười, đáy lòng nhịn không được hưng phấn đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Dọn Khỏi Nhà Họ Lãng

Lúc đi xuống phòng khách, ở ghế sofa chỉ có một mình Lãng Trọng ngồi đó, cô ổn định thần sắc đi tới bên người ông ngồi xuống.

“Niệm Niệm, con muốn dọn ra ngoài?” Sắc mặt Lãng Trọng không tốt lắm, nhú mày nhìn cô.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào ông, kiên định gật đầu, nói chậm: “Vâng.”

“Haiz...” Lãng Trọng thở dài, thanh âm âm trầm: “Mấy năm nay là do ba ích kỷ chưa từng nghĩ tới cảm nhận của con!”

Đồng Niệm cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân, muốn nói vài câu: “Không đâu, ngài đối với con rất tốt.”

Lãng Trọng trong lòng hơi có an ủi, ánh mắt ông ôn nhu, coi cô như đứa con gái ruột: “Như vậy đi, ba cho con một căn nhà, con dọn ra ở đó. Nhưng con đã tốt nghiệp rồi thì đến Lãng thị làm việc!”

“Ba——” Đồng Niệm cả kinh, đang muốn mở miệng phản bác, đã thấy ông khoát tay, sớm biết cô định nói gì rồi.

Lãng Trọng nhú mày nhìn về phía cô, lời nói thâm thúy: “Căn nhà kia có cả gia đình chú con, con rời nơi này rồi thì biết đi đâu? Một đứa con gái, con có thể làm gì bây giờ? Ba biết con đã trưởng thành nhưng nói cho cùng không thể để người ta chê cười được.”

Đồng Niệm cắn môi, vẻ mặt an tĩnh lại, nghĩ lại lời nói của Lãng Trọng, thật cũng có vài phần đạo lý trong đó. Nhà của cô có cả gia đình chú ở chẳng lẽ cô dọn về ở chung ư?

Sự thật cùng lý tưởng luôn luôn khác nhau, Đồng Niệm có cốt khí nhưng chuyện ăn mặc ở, đi lại là chuyện cần thiết, cái đó không liên quan tới cốt khí gì cả.

Thấy vẻ mặt cô đã buông lỏng, Lãng Trọng hoãn khẩu khí trên mặt nở nụ cười: “Căn nhà kia là của mẹ con để lại cho con làm của hồi môn, người đứng tên cũng là con. Cho nên đó chính là nơi con ở.”

Thật không ngờ ông lại nói như vậy, trong lòng Đồng Niệm tràn ra sự lo lắng, cô dùng sức hấp hấp cái mũi, nhớ tới mẹ tông lòng có chút buồn.

Ông đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, mặt Lăng Trọng ôn hòa ánh mắt mang theo sự sùng nịch: “Có thể đến Lăng thị làm việc là ước mơ của bao nhiêu người. Ba cho con đến đó vì muốn cho con học tập, nếu con không đủ tư cách lập tức sẽ bị khai trừ!”

Đồng tiền Đồng Niệm lóe lóe, như còn muốn nói từ chối nhưng ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt Lăng Trọng trầm lại: “Ba đã hứa với mẹ con là đối xử tốt với con! Niệm Niệm, đây là điểm mấu chốt của ba, con hiểu không?”

Cha con nhà họ Lăng cường thế, Đồng Niệm như thế nào không biết chứ? Đạo lý này cô tự nhiên cũng hiểu được.

“Vâng, con nghe theo an bài của ba.” Ước chừng một hồi, Đồng Niệm lạnh nhạt mở miệng, thanh âm trả lời vững vàng hơn cô nghĩ nhiều.

Thấy cô đồng ý, Lăng Trọng cũng vui vẻ lên, hiểu được như vậy rồi cũng có ngày đó thôi.

Ngày cuối tuần, thời tiết rất đẹp. Cha con nhà họ Lăng đều ở nhà, không khí có chút áp lực, Đồng Niệm tự giễu chẳng lẽ vì cô rời đi nên mới có không khí này?

Sáng sớm rời giường, Đồng Niệm cao hứng phấn chấn đi thu dọn đồ đạc, tủ quần áo có hơn phân nửa là quần áo đắt tiền, từng tháng đúng hạn lại có người đưa tới, nhưng cô không thích.

Đồ đạc cũng không nhiều lắm, một cái hành lý là hết. Cô kéo học tủ ra để hộp nhạc vào, cười nhẹ nhàng. Cái quý giá gì đó cô không thể mang đi, mặc khác đều là uổng công.

Sửa sang lại mọi thứ, đã là giữa trưa rồi, người hầu lên gọi cô xuống dùng cơm. Lúc đi tới nhà ăn, cha con bọn họ đã sớm ngồi ngay ngắn ở đó, có vẻ đang chờ cô.

Kéo ghế ra ngồi xuống, Đồng Niệm giảm bớt sự hưng phấn trên mặt mình lại, vui quá hóa chuyện buồn, ký ức xưa vẫn còn mới mẻ. Đối mặt với động thái của gia đình này cô tự nhiên cũng phải ngụy trang thật tốt!

“Ba, anh trai...” Sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh, giọng điệu mang theo chút âm trầm: “Mấy năm nay, ít nhiều hai người đã chiếu cố con!” Tuy rằng đã sớm luyện tập câu này rồi nhưng cô một hơi có thể nói ra hết câu, vẫn là âm thầm vỗ tay hoan hô chính mình.

Đồng Niệm, hành động của cô đã nâng cao một bước.

Trong lòng Lăng Trọng cảm khái vô cùng, ông gấp thịt gà bỏ vào trong chén của cô, cười nói: “Con gái ngoan, ăn nhiều một chút.”

Đồng Niệm mỉm cười khẽ, cũng gấp một miếng khác bỏ vào trong chén của ông: “Ba, ba cũng ăn nhiều một chút.” Nếu nói lời này của cô hoàn toàn là giả thì cũng không phải thế. Dù sao mười hai năm ở nhà họ Lăng, tình cảm dường dục nhiều điều cũng khắc trong tâm khảm cô.

Ở ghế dựa đối diện, Lăng Cận Dương ngồi đó, ngón tay dài đặt trên mặt bàn, không có biểu tình gì trên khuôn mặt đẹp trai. Từ đầu đến cuối, vẻ mặt anh vẫn trong trẻo, lạnh lùng như băng, không có chút âm áp nào.

Dùng cơm xong, Đồng Niệm lại trò chuyện với Lăng Trọng, nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, liền đứng dậy đi lên lầu lấy hành lý.

Trở lại phòng ngủ lầu hai, khuôn mặt tươi cười của cô chậm rãi buông xuống, cô đưa mắt nhìn xung quanh, trước mắt hiện lên nhiều hình ảnh giống như muốn cuốn phim chậm rãi trôi qua.

Đồng Niệm lấy điện thoại cầm tay ra, tìm ra dãy số đêm đó đi tới quán bar cứu Khả Tâm cô đã nhấn vào đó. Đó là số di động mà Lăng Cận Dương đã từng sử dụng, ba năm rồi, anh đã không còn sử dụng nó nữa, ngón tay cô dừng một chút rồi xóa bỏ nó.

Cuối cùng lại đi tới hoàn cảnh này, quan hệ của bọn họ hết thảy đã mất đi.

Sa liêm màu trắng đang phấp phới bay lên phát qua trước mắt, nháy mắt làm cho cô căng thẳng. Đồng Niệm lại gần bệ cửa, nhẹ nhàng đưa ánh mắt nhìn quanh, tựa hồ có âm thanh quanh quẩn bên tai.

“Anh, Niệm Niệm không muốn ở một mình, em sợ lắm.”

“Cục cung đừng sợ, em nhớ đừng khóa cửa sổ nhé, tùy thời anh có thể qua chỗ em.”

Ánh mắt hơi mờ, tầng sương dày bao phủ trong đáy mắt cô, cô đem cửa sổ đóng lại cũng khóa nó lại luôn. Ngón tay nắm chặt, cô đem mặt dán tại mu bàn tay mình, im lặng hồi lâu.

Lát sau, Đồng Niệm phát giác đầu ngón tay cứng ngắc, Cô đưa tay sờ thấy hai má mình đã ướt đầm, lòng bàn tay dính đầy nước mắt trong suốt.

Rõ ràng tim đã không còn đau nhưng vì cái gì lại còn rơi lệ?!

.....

Kéo hành lý xuống lầu, Đồng Niệm đi tới hành lang gấp khúc, Rella đang phe phẩy cái đuôi, kiễ chân chờ chủ nhân mang nó đi.

“Niệm Niệm.” Lăng Trọng lo lắng, cẩn thận dặn dò cô rất nhiều: “Cuối tuần phải về đây ăn cơm, nơi này vĩnh viễn là nhà của con.”

Gật gật đầu, Đồng Niệm lặng lẽ dời tầm mắt không nghĩ lại có tình cảnh này.

Rella vui vẻ chạy tới chân Lăng Cận Dương, ngược đầu lên không ngừng hướng về phía anh kêu: “Ô ô...”

Người đàn ông hạ thắt lưng, lòng bàn tay vỗ nhẹ đỉnh đầu của nó, khỏe miệng cười đậm mật: “Vật nhỏ, xem ra mày vẫn còn chút lương tâm.”

Đồng Niệm đưa mắt nhìn, sắc mặt không hề giận, cúi đầu kêu một tiếng: “Rella...”

Nghe vậy, Rella ngoan ngoãn trở lại bên cạnh cô, nhưng cái đuôi nó vẫy vẫy, ánh mắt tội nghiệp nhìn người đàn ông đối diện, nước nỏ đọng đưa cái đuôi mình.

Mục Duy Hàm lái xe chạy tới, Lăng Trọng thấp giọng phân phó anh vài câu, anh đưa Đồng Niệm đi tới nhà mới, giúp đỡ bố trí cho xong. Anh ôn nhu hai mắt nhắm ý cười, lại nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Lăng Cận Dương, nhìn không được nhủu mày, đáy mắt hiện lên chút khác thường.

Không bao lâu sau, Lăng Cận Dương xoay người, anh vừa đi lên cầu thang, lại nghe được thanh âm của thím Dung vang lên: “Có một số người hữu duyên nhưng vô phận, chia ly sớm một chút lại tốt cho nhau.”

Bước chân của Lăng Cận Dương giật mình, anh không có quay đầu, thẳng đi lên lầu trở lại phòng ngủ.

Nhìn bóng dáng của anh biến mất ở giữa cầu thang, thím Dung thở dài, sắc mặt nghiêm trọng lại quay về bình tĩnh.

Ở giữa phòng ngủ to như vậy, Lăng Cận Dương đứng ở cửa sổ, ánh mắt sáng như đuốc thấy ở ngoài cửa là chiếc xe dần đi xa, đôi mắt thâm thúy của anh yên lặng, nhìn không ra điểm gọn sóng.

Chốc sau, anh xoay người đi tới trước bàn, kéo ngăn tủ ra lấy chiếc di động kia ra. Cái di động này đã ở đó ba năm rồi, từ ba năm trước đây sau khi anh đính hôn, không có dùng nó lần nào nữa.

Nhấn nút khởi động lại, màn hình di động sáng lên, nơi đó vẫn còn tin nhắn, anh xem hết một loạt, ánh mắt dần dần dừng ở chuỗi con số ở trên 5211314.

Em yêu anh, cả một đời.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cuộc Sống Mới Tinh

Một chiếc Land Rover màu đen đang dừng ở đoạn đường khu chung cư trung tâm xa hoa của thành phố Duật Phong, cạnh bờ sông.

Mục Duy Hàm dừng xe xong, ra sau xe lấy đồ đạc, sau đó đưa cô đi hướng vào bên trong.

Tuy nói căn nhà này là danh nghĩa của cô nhưng Đồng Niệm chờ tới bây giờ cũng không biết, cũng chưa từng tới đây. Cô kéo hành lý, lòng tràn đầy tò mò, tiêu sái tiến tới thang máy.

Mất thấy thang máy đi lên lầu 9, cô đưa mắt xem xét trái phải, Rella ngoan ngoãn đi theo bên người cô, không dám chạy loạn.

Đi ra thang máy, hai hành lang rộng mở đặt nhiều chậu hoa cảnh, quẹo bên phải là cánh cửa màu trắng, Mục Duy Hàm dừng bước, đem chìa khóa ra mở cửa phòng, người phía sau cười nói: “Mời vào.”

Căn phòng này diện tích lớn, có hai phòng và một phòng khách, một người ở rất vừa. Phòng trang hoàng màu sắc ấm áp, là màu yêu thích của cô. Đồ vật trang trí quý báu quen thuộc, lộ ra khí thế nhà họ Lăng.

“Có thích không?” Mục Duy Hàm đem đặt đồ đạc lên bàn, mỉm cười hỏi cô: “Nếu không hài lòng, anh cho người sửa lại.”

“Không cần.” Đồng Niệm đi tới phòng ngủ, vẻ mặt có chút cao hứng: “Như vậy tốt lắm rồi.”

Thấy cô vui vẻ, Mục Duy Hàm mỉm môi cười cười, anh đi đến tủ lạnh, đem thức ăn đặt vào hơn nữa cẩn thận dặn dò cô: “Sữa phải uống đúng hạn, sẽ tốt cho thân thể của em. Ít ăn đồ lạnh nhé, mỗi ngày phải ăn đủ ba bữa...”

“Anh nói nhiều quá!” Đồng Niệm quẹt miệng, không hề giận than thở một câu.

Nhìn thấy sắc mặt không kiên nhẫn của cô, Mục Duy Hàm lắc đầu, nghĩ thầm rằng anh cũng không thích dong dài nhưng không phải là do sợ người nào đó lo lắng nên anh mới lễ mễ lời nhai như vậy.

Đem thu dọn đồ đạc xong, Mục Duy Hàm cầm một cái túi thức ăn cho chó, bỏ vào tủ chứa đồ: “Đây là thức ăn của cho Rella của em, nhớ rõ đúng hạn cho nó ăn, đừng cho ăn nhiều.”

Đồng Niệm nhú mi theo dõi anh, nhìn không được chất vấn: “Mục Duy Hàm, anh trước kia đâu có như thế? Sao lại biến thành bà cô già vậy?”

Lời của cô làm cho anh nghẹn lại, Mục Duy Hàm bình tĩnh đưa cho cô danh thiếp: “Hết thức ăn cho chó thì gọi họ mang tới, nếu Rella sinh bệnh thì mang nó đi tới bác sĩ.”

Cầm lấy danh thiếp kia, thần sắc Đồng Niệm biến đổi. Bệnh viện thú y này Rella thường đi, hẳn là Lăng Cận Dương có ý dận dò? Cũng khó trách, ba năm trước đây là anh ôm nó về, vài năm này anh đối với nó rất tốt, cũng coi như là có tình cảm!

Tuy rằng trong lòng mất hứng, nhưng Đồng Niệm vẫn đem danh thiếp đó giữ cho tốt, đề phòng tình huống cần.

Mục Duy Hàm lấy trong túi xách ra một xấp tài liệu dày, đặt trước mặt cô: “Đây là giới thiệu mới nhất về tình hình phát triển của tập đoàn Lăng thị, hai ngày này em phải nắm hết, thứ hai tới công ty báo danh.”

“Thứ hai?” Đồng Niệm kinh ngạc, nhìn chằm chằm văn kiện kia, đôi mi thanh tú nheo lại: “sao lại gấp như vậy?”

Mục Duy Hàm thờ dãi, đưa tay xoa đầu cô một cái: “Tiểu thư ơi, là ai nói phải có cuộc sống độc lập? Bước sinh tồn đầu tiên là phải kiếm tiền, em muốn đẻ bụng đói à?”

Nghe nói như thế, Đồng Niệm thoáng chốc nín thở, cô cắn môi, gật gật đầu: “Được, thứ hai đứng giờ em sẽ đến.”

Mục Duy Hàm nghe vậy, cũng cười rộ lên, anh cẩn thận dặn dò lại lần nữa mọi chuyện rồi đưa chìa khóa cho cô, sau đó đứng dậy rời đi.

Diện tích căn phòng lớn, nhưng chỉ có mình cô ở vẫn có vẻ trống trải. Đồng Niệm lấy một ít thức ăn cho chó ra, đem cho Rella ăn no, sau đó lấy hành lý ra sắp đặt vào.

Cầm quần áo, vật phẩm cần thiết sắp xếp chỉnh tề xong, cô thay drap giường mới, nhìn mọi thứ mới tinh, cô cười vui vẻ.

Dọn dẹp phòng ốc xong, Đồng Niệm đi ra phòng ngủ, lau dọn sạch sẽ một lần. Tuy rằng phòng đã sạch nhưng cô muốn động thủ đi lau dọn một lần nữa, như vậy cô mới có thể cảm giác nơi này thuộc về mình.

Đồ điện đều là hàng tốt, Đồng Niệm không cần quan tâm vài thứ kia, thường thức của nhà họ Lăng tự nhiên sẽ không thấp. Cô đem những thứ đồ của mình bày ra, nhìn trong nhà toàn ngập hơi thở của mình, nội tâm của cô kiên định nhiều lên.

Ngoài cửa sổ đèn đã lên, Đồng Niệm đi tới bên cạnh đưa mắt nhìn ra ngoài, khu chung cư này có hồ bơi trong vắt nữa. Cảnh trí nơi đây được thiết kế rất đẹp, xa xa là phiếm nước màu xanh biếc.

Giấy lát sau cô xoay người đi vào phòng tắm, tẩy rửa mồ hôi trên người. Bận rộn cả buổi chiều, bụng có chút đói, những món phức tạp cô không làm, chỉ đơn giản rang cơm thôi. Chút thức ăn này cũng đủ cô ăn hai ngày.

Đem cơm bỏ vào trong nồi, bỏ trứng vào hương thơm rất nhanh tràn ra, sau đó rải hành lá xanh biếc lên, một mâm cơm chiên trứng mê người đã xong.

Ngồi ở trước bàn ăn, Đồng Niệm cảm thìa mức một muỗng lên, thích ý thờ dãi. Ai nói cô sẽ không chiều cô chính mình? Cô có thể sống cuộc sống một người, hơn nữa có thể sống tốt.

Dùng xong cơm chiều, cô rửa chén bỏ vào chỗ cũ. Ôm tư liệu nặng trĩu này về phòng ngủ, nằm trên giường nghiên cứu.

Duy Hàm nói rất đúng, bước sinh tồn đầu tiên là phải độc lập kinh tế, cho nên anh muốn cô đi làm, phải kiếm tiền nuôi sống chính mình.

Cầm tư liệu trên tay, Đồng Niệm lật từng tờ xem, chỗ nào quan trọng cô liền cẩn thận ghi chép lại. Trước kia còn học ở trường, thành tích của cô rất tốt, những con số thu chi này đối với cô mà nói không có khó lý giải, thậm chí còn rất có hứng thú.

Đồng hồ treo tường lẳng lặng trôi đi, đảo mắt đã khuya, Đồng Niệm uốn uốn người, đem tư liệu cất, ngày mai tiếp tục.

Mở công tắc đèn lên, cô giặt mình, sau đó bày biện khung hình ra, đáy mắt đầy ý cười.

Đây là ảnh gia đình, cô chụp năm sáu tuổi, có ba người bọn họ. Ở nhà họ Lăng cô chưa bao giờ dám trưng nó ra, hiện giờ thì tốt rồi cô có thể quang minh chính đại thấy ba và mẹ mình.

“Ba, mẹ, con nhất định sẽ sống tốt!” Đồng Niệm đang cầm ảnh chụp liền đưa tới gần miệng, hôn xuống: “Con yêu ba mẹ!”

Thỏa mãn đặt hình xuống, cô đưa tay tắt đèn, thư thái nhắm mắt ngủ. Ở dưới chân giường, Rella đang ghé vào dép lê của cô nằm lên đó, cuộn thân mình nhỏ lại, cùng chủ nhân bình yên vào giấc ngủ.

Hai ngày cuối tuần, Đồng Niệm đem đọc tất cả tư liệu xong, hơn nữa ghi chép kỹ lưỡng. Sáng sớm thứ hai, cô vội vàng trong đám người, bận rộn đi làm.

Đi vào phía bên ngoài tòa nhà tập đoàn Lăng thị, di động trong túi xách của Đồng Niệm vang lên, cô nhìn màn hình lúc này mới nhớ tới, người đàn ông kiều ngạo bị cô quên đi: “A lô!”

Vài ngày rồi không có điện thoại của cô, Vi Kỳ Hạo thiếu kiên nhẫn: “Em sao lại không gọi điện cho tôi?”

Mọi người đang hướng tới thang máy, Đồng Niệm vừa đi vừa nói chuyện: “Thực xin lỗi, tôi có việc nên quên.”

Sắc mặt Vi Kỳ Hạo nhất thời không còn hờn giận, anh hoàn khẩu khí, trầm giọng nói: “Xuất hiện đi, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

Thang máy chật ních người, Đồng Niệm kiễng chân hướng bên trong nhìn vào, chỉ thấy người người chen chúc thang máy: “Vi Kỳ Hạo, tôi đang làm việc, tôi sẽ liên hệ với anh.”

Khi nói chuyện xong, cô nhanh chóng cắt điện thoại, mắt thấy thang máy đã đi xuống dưới.

Chiếc Lamborghini màu trắng đang ở ngoài Lan Uyển, Vi Kỳ Hạo ngồi trong xe, trước mắt khó hiểu. Cô khi nào thì lại đi làm, làm ở đâu?

Thang máy xuống dưới, đám người đi vào bên trong, Đồng Niệm bị đưa đẩy ra tới bên ngoài, cô sợ cảm không nổi, trong lòng sốt ruột. Nhưng sự chật chội kia bỗng dừng lại, phía sau có hai bóng dáng đi tới.

Giữa thang máy chật chội, bỗng yên lặng, Đồng Niệm mừng thầm ngẩng đầu, lúc này phát giác ra không thích hợp lắm.

Tích tích tích ——

Thang máy vang lên tiếng cảnh báo, Đồng Niệm ghé mắt nhìn Lăng Cận Dương đang cùng đứng đó cạnh Mục Duy Hàm, sắc mặt trầm xuống. Cuối cùng ba người đi lên, hiển nhiên một người muốn đi xuống.

Mục Duy Hàm cúi đầu cười, cất bước đi ra ngoài lại bị người đàn ông bên cạnh giữ chặt.

“Cô đi ra ngoài ——”

Ánh mắt mọi người dừng ở trên người Đồng Niệm, cô giận dữ ngẩng đầu, nhưng không thể phát tác. Đi ra thang máy, theo dõi khuôn mặt tuần mỹ của anh, cô hận không thể tát anh một cái!

Coi thang máy không kêu nữa, nội liễm hai tròng mắt Lăng Cận Dương lướt qua mặt cô, vẻ mặt hờ hững, anh đóng cửa thang máy lại, ở trong ánh mắt phần hận của cô khuôn mặt tuần tú một mảnh lãnh liệt.

Mắt thấy thang máy khởi động, năm ngón tay mảnh khảnh của Đồng Niệm hung hăng buộc chặt, nghiêng răng nghiêng lợi cắn.

Trời à, người đàn ông này đang lợi dụng việc công trả thù cô!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cố Ý Bối Móc

Tòa nhà tập đoàn Lăng thị là công trình kiến trúc nổi bật của thành phố Duật Phong này, đứng vững ở độ cao hùng vĩ làm cho người ta không thể không sùng bái.

Đồng Niệm tới phòng nhân sự báo danh trước, nữ quản lý ngồi giữa ghế xoay, một thân quần áo công sở màu đen, ánh mắt hắc khuông, không rõ tuổi bao nhiêu, xem ra khoảng chừng ba mươi.

“Đồng Niệm?” Nhân sự quản lý cầm lấy hồ sơ của cô, đánh giá cô một lần, thanh âm lạnh nhạt: “Tốt nghiệp năm nay?”

“Phải.” Tuy rằng ánh mắt của chị ta làm cho người ta không thoải mái nhưng Đồng Niệm vẫn mỉm cười.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, người quản lý nhân sự lạnh lùng nói: “Cô muộn năm phút! Không có quan niệm về thời gian như vậy, về sau còn có thể làm việc ở Lăng thị sao?”

Trong lòng Đồng Niệm ủy khuất, cô rõ ràng bị người ta sắp xếp cho vào bẫy, nhưng không thể nói, chỉ cúi đầu giải thích: “Thực xin lỗi! Tôi cam đoan sẽ không có lần thứ hai!”

Đem tư liệu của cô để lại trên bàn, quản lý nhìn kỹ cô thật lâu, sắc mặt phức tạp: “Nhớ kỹ là chính cô nói! Lên lầu 8 báo danh đi!”

“Vâng.” Âm thầm nhẹ nhàng thờ ra, cô lấy đồ rồi đi, xoay người đi tới lầu 8.

Mất thấy Đồng Niệm rồi đi, đáy mắt quản lý nhân sự lướt qua một tia khinh miệt. Một tiểu nha đầu vừa mới tốt nghiệp liền đến Lăng thị làm, nếu không phải trợ lý chủ tịch chiều cô, có thể làm cho Mục Duy Hàm mở miệng nói, quan hệ không phải là bình thường.

Hừ! Không phải chỉ là trẻ tuổi xinh đẹp thôi sao?! Ai không từng một thời tuổi trẻ xinh đẹp! Đàn ông đều là đám nông cạn!

Không kịp đứng chờ thang máy, Đồng Niệm đi thang bộ lên lầu tám, cô phải hỏi vài người mới tìm được đúng nơi. Chức vụ của cô là trợ lý thực tập tổng giám tài vụ. Cô vốn đến đây làm chính thức, sao vẫn lại là thực tập? Chức vụ này thật đáng buồn!

Được rồi, theo đó mà làm thôi.

Đồng Niệm khuyến khích chính mình, cô không cần dựa vào bất cứ kẻ nào, chỉ bằng bản lĩnh thật sự cố gắng làm việc, mọi thứ sẽ đến với cô!

Tuy rằng chức vị làm việc không đồng dạng nhưng phúc lợi nhân viên rất tốt, khó trách mọi người chen chúc đến làm việc ở Lăng thị, quả nhiên là do lương bổng tốt.

May mắn của cô không tồi, Ewen – Ngải Văn là một cô gái trẻ tuổi, làm việc ở Lăng thị được ba năm đã thăng lên làm trợ lý.

Phòng tài vụ phân chia chỗ làm việc độc lập, Ngải Văn lần đầu thấy Đồng Niệm, đối với cô ấn tượng không tồi, để cô ngồi làm việc cạnh bàn của mình.

“Cô ngồi chỗ này đi.” Ngải Văn chỉ vào bàn trước mặt cô, giọng điệu mỉm cười: “Cô đối với nghiệp vụ của công ty chưa quen hết, tổng giám đã giao rồi nhưng cô cứ theo tôi, đợi qua kì thực tập thì xét theo biểu hiện của cô mà an bài.”

Đồng Niệm vội vàng gật đầu, đặt đồ lên trên bàn, thần tình cảm kích: “Cảm ơn cô, về sau còn nhiều điều cần thỉnh giáo cô.”

Hân huyên khách khí xong, Đồng Niệm đem tất cả vật phẩm cá nhân thu dọn xong, Ngải Văn cũng không có giao cho cô công việc gì, để cho cô làm quen với các loại báo cáo, bảng biểu và điều lệ của công ty.

Công việc khẩn trương ngày đầu tiên đã chấm dứt, Đồng Niệm đi ra ngoài tòa nhà Lăng thị, tâm tình không tự giác mất mát. Rời khỏi trường học bước vào xã hội, cô cảm giác không ổn, các phương diện đều không biết theo ai.

Cúi đầu chậm rãi bước, Đồng Niệm chưa phục hồi tinh thần lại, di động trong túi vang lên, cô xem người gọi đến, có chút bất đắc dĩ nhận máy: “Vi Kỳ Hạo, tôi vừa tan tầm.”

Trên lỗ tai Vi Kỳ Hạo đang mang tai nghe Bluetooth, hai tay đang lái xe, trầm giọng hỏi: “Em đang ở chỗ nào?”

Trong lòng biết không thể kéo dài, Đồng Niệm ngoan ngoãn báo địa chỉ, lời của cô vừa nói ra, thanh âm của người đàn ông bá đạo lập tức truyền đến: “Chờ tôi, năm phút đồng hồ sẽ đến.”

Đồng Niệm suy sụp đứng ở ven đường, nhàm chán nhấc chân đá hòn đá nhỏ. Lúc ánh mắt cô hạ xuống đồng thời một chiếc xe màu bạc chạy tới.

Chiếc McLaren theo làn xe chạy tới, khoe mắt Lăng Cận Dương không nghiêm túc vừa mới nhìn thấy bóng dáng ven đường kia. Tay nắm lái dùng sức anh muốn đem xe tấp vào nhưng sau kính lại hiện lên một chiếc xe màu đen.

Một chiếc Spyker màu đen hóa tốc lái tới, thân xe kiêu ngạo, người đàn ông một cước hạ chân ga, nghiêng đầu nhìn người đang đứng ven đường, khoe miệng dâng lên ý cười: “Lên xe.”

Mất thấy chiếc xe kia đã đi xa, ánh mắt Lăng Cận Dương hiện lên vẻ lo lắng, sắc mặt u ám của anh khó hiểu.

Cơm chiều ở một nhà hàng Hàng Châu, Vi Kỳ Hạo biết cô thích đồ ăn thanh đạm.

Lúc thức ăn được mang lên, bụng Đồng Niệm đã càu nhàu kêu lên, ban ngày thì khẩn trương, cơm trưa ăn rất ít. Bàn đồ ăn này mùi thơm bay tới, cô cố không khách khí cầm lấy đũa lên ăn. Tôm bóc vỏ Trà Long Tỉnh, nước mật củ sen, toàn những món cô yêu thích, nhất định phải ăn no.

Chỉnh đốn xong, Vi Kỳ Hạo hứng thú nhìn chằm chằm cô, thấy cô buông đũa xong, cười hỏi: “Sao em lại đi làm?”

Bưng trà Ô Long lên uống một ngụm, Đồng Niệm liếc anh, ánh mắt khinh miệt: “Không thì làm sao nuôi sống mình? Anh cho là mọi người đều giống anh sao, có mệnh tốt, có cha mẹ lo.”

Vi Kỳ Hạo đưa tay sờ mũi, sắc mặt không hồn giận: “Ai nói tôi dựa vào trong nhà?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Đồng Niệm chọn mi trừng mắt anh, hoàn toàn chắc chắn.

Vi Kỳ Hạo lười giải thích với cô, mím môi cười cười, đáy mắt hiện lên vẻ ôn nhu. Anh thề nhớ lưu hình tốt nghiệp giao cho cô, hai người đứng dậy rồi

khỏi nhà hàng.

Nhà hàng ở khu buôn bán, gần đây không có bãi đỗ xe, Đồng Niệm đề nghị đi bộ qua lấy xe.

Gió nhẹ chạng vạng quất vào mặt, đèn đường khu buôn bán chiếu sáng các tủ kính ở bên đường. Ánh sáng rọi xuống giữa tủ kính, cô bé mặc đồ lộng lẫy đẹp động lòng người, mà quỳ gối bên cạnh nàng là vương tử như ngọc, đáng chú ý là cô bé lộng lẫy mang đôi hài thủy tinh, trong suốt trong sáng.

Kính ngạc đứng tại chỗ, hai mắt Đồng Niệm gắt gao nhìn chăm chăm tủ kính. Bạch mã vương tử đang quỳ gối ở dưới, trong tay cầm một chiếc hài thủy tinh mang vào cho cô bé. Một cảnh tốt đẹp này mãnh liệt rung động vào nơi sâu nhất trong lòng cô.

Nhìn thấy cô thất thần, Vi Kỳ Hạo quay đầu nhìn vào tủ kính, theo ánh mắt lo lắng của cô, ần ần hiểu được cái gì đó.

“Em thích cái này?” Anh đưa tay chỉ vào cặp hài kia, nhíu mi hỏi.

Đồng Niệm lấy lại tinh thần, cắn môi không nói gì, thu liễm tình tứ nơi đáy lòng mình, kéo anh đi tới bãi đỗ xe.

Cửa kính xe hơi kéo xuống, gió đêm thổi vào thấm lạnh, một cảm giác sáng khoái. Đồng Niệm nhìn phía ngoài cửa sổ, trước mắt hiện lên ánh đèn neon, từng đợt lướt qua hai má cô, cô mấp môi nhẹ không nói gì.

Vi Kỳ Hạo liếc nhìn thần sắc u buồn của cô, anh cũng không quấy rầy. Kỳ thật anh thích nhìn bộ dạng của cô như thế, sự cô đơn im lặng làm cho người ta nhìn không được muốn ôm cô vào lòng.

“Phía trước quẹo trái.” Nhìn ngã tư đường trước mặt, Đồng Niệm ra tiếng chỉ đường.

Con đường này không phải là đường trở về Lan Uyên, hai trông mắt sâu thẳm của Vi Kỳ Hạo lóe lóe, dựa theo phương hướng cô chỉ mà lái xe.

Không bao lâu sau, anh dừng xe đứng ở bên ngoài khu chung cư ven sông, biểu tình có hơi kinh ngạc: “Em ở nơi này?”

Đồng Niệm cúi đầu an toàn ra, chọn mi nhìn nhìn bên ngoài, khóe miệng gợi lên ý cười: “Đúng vậy, về sau tôi ở chỗ này.” Khi nói chuyện, cô cảm lấy túi xách xuống xe, lại bị người bên cạnh giữ chặt.

“Không mời tôi lên nhà sao?” Đáy mắt Vi Kỳ Hạo mang theo ý cười, giọng điệu chế nhạo.

Đồng Niệm cười cười, uyển chuyển cự tuyệt: “Lần sau đi, ngủ ngon.” Cô đi xuống xe, nhìn theo thân xe của anh dần biến mất.

Đi vào Lăng thị làm việc nửa tháng, mỗi ngày đều chỉ bụng trà rót nước, Đồng Niệm phiền muộn không thôi. Cô học bốn năm đại học không phải đến đây làm việc vất.

Cô thiếu kiên nhẫn đi tìm Mục Duy Hàm, nhưng anh chỉ cười nói, điều lệ thứ nhất là công việc quản lý giao thì phải hoàn thành, sự việc không phân biệt lớn nhỏ, đều quan trọng như nhau.

Đồng Niệm hăm hừ trở lại chỗ ngồi, vừa vận điện thoại trên bàn rung lên, cô nghe được thanh âm của người đàn ông, có chút kinh ngạc: “Sao anh lại biết điện thoại chỗ làm của tôi?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, cô thấy hỏi cũng như không. Bản tính Vi Kỳ Hạo thế nào, sẽ không phải là đi điều tra sao?

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm?” Tâm tình Vi Kỳ Hạo không tồi, ngữ điệu hơi cao hứng.

Các đồng nghiệp xung quanh đang làm việc, Đồng Niệm vội vàng cúi đầu, hạ giọng: “Đêm nay có lẽ phải tăng ca, tối nay...”

Ba ——

Điện thoại bị người ta đập máy, cô khó hiểu quay đầu, nhìn thấy người vừa đến lập tức nổi giận: “Anh dựa vào cái gì mà cắt điện thoại của tôi?”

Âm thanh của cô rất lớn, mọi người xung quanh nhìn thấy tổng giám đốc đi tới, tất cả đều dời mắt làm việc, giả bộ như không thấy.

Hai tay Lăng Cận Dương ôm ngực, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm cô, trầm giọng nói: “Quy định nhân viên thời gian làm việc không được gọi điện thoại riêng tư! Cô không biết sao?”

“Tôi...” Đồng Niệm chán nản, sắc mặt đỏ lên.

Hoãn khẩu khí, cô kiềm chế lửa giận trong lòng mình, ngồi trở lại ghế xoay, hai gò má nhiễm cười: “Vâng, vậy thời gian rảnh cho cá nhân tôi sẽ gọi!”

Nghe được lời của cô, sắc mặt Lăng Cận Dương cứng đờ, buông tay đang nắm chặt ra, thực hận không thể bóp chết cô cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đánh Nhau

Tan tằm, Đồng Niệm tức giận rời khỏi công ty. Bị tổng giám đốc bắt gặp thời gian công lại gọi điện thoại cá nhân, còn dám tranh luận cùng tổng giám đốc nhưng không bị trừng phạt, loại ưu đãi này lập tức làm cho người xung quanh miễn cảm bất được nhục điểm. Chuyện này lại đồn đại lung tung, khiến cho cô đau đầu.

Sự thật chứng minh, Lăng Cận Dương chính là âm hiểm giả dối, anh cứ giờ cái bản mặt cười cười vui vẻ kia làm cho cô lâm vào giữa trận lời đồn nhảm.

Phiền lòng thêm nóng nảy, Đồng Niệm không muốn về nhà, cô cầm lấy điện thoại ra, nghĩ nghĩ liền gọi điện cho Vi Kỳ Hạo.

Nhận được điện thoại của cô, Vi Kỳ Hạo giật mình, giọng điệu khó nén kinh ngạc: “Ồi, tôi còn nghĩ chỉ có tôi mới đuổi theo em thôi chứ?”

Đồng Niệm nắm di động, sắc mặt âm trầm, nhú mi hỏi anh: “Vi Kỳ Hạo, mười lần hẹn gặp đã đủ chưa?”

Người đàn ông đầu dây sừng sốt, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nồng đậm, không giận hờn lập tức trầm giọng nói: “Em gấp cái gì? Trong lòng tôi biết rõ, còn chưa có đủ đâu!”

“Á!” Đồng Niệm cúi đầu kêu lên, trên mặt biểu tình cô đơn: “Vậy anh có thời gian rảnh không, tôi mời anh đi quán bar?”

“...” Nghe được lời của cô, Vi Kỳ Hạo nửa ngày còn chưa trở lại bình thường, anh nhận thấy khác thường, giọng gấp gáp: “Đồng Niệm, em không sao chứ?”

Ngửa đầu nhìn bóng đêm dần âm trầm, Đồng Niệm không tiếng động cười khò: “Anh có thể đi ra ngoài không?”

“Chờ tôi!” Đem điện thoại ngắt, Vi Kỳ Hạo bình tĩnh xuống lầu, không để ý đến ánh mắt quái dị của cả nhà, cầm lấy chìa khóa xe rất nhanh rời đi.

Đồng Niệm cúi đầu, ngơ ngác ngồi ở ven đường, nhìn xe cộ xung quanh, trong lòng ngũ vị tạp trần. Mỗi người đều có nơi trú ngụ cho riêng mình, lúc một mới có thể nghỉ tạm một chút. Nhưng cô cũng muốn tìm nơi đó để lại dựa vào nhưng tìm mãi không thấy bờ vai kiên định đó.

Lúc lái xe tìm được cô, Vi Kỳ Hạo thấy cô xa xa đang ngồi đó, đang chống cằm cùng với đôi mắt sáng ngời ẩn chứa tầng hơi nước. Anh tấp xe vào một bên, lặng lẽ nhìn chăm chú, thấy cô gục đầu xuống giấu đi đôi mắt đau xót, anh cũng nhú mày, ngực có chút ê ẩm.

Cặp mắt u buồn cô đơn kia không lúc nào không hấp dẫn anh, làm cho anh không khống chế được muốn đến gần, muốn đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt cô, càng muốn cho cô cười tươi đẹp, mãi mãi tươi cười.

Ngồi ở vị trí phó lái, Đồng Niệm quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, bỗng nhiên cười hỏi: “Vi Kỳ Hạo, anh có hộp hòm không?”

Vi Kỳ Hạo khó hiểu nhìn cô, không giấu diếm trả lời: “Sẽ không.”

Đồng Niệm mỉm môi cười khẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia mừng thầm: “Đêm nay tôi mời, chúng ta đi Mê Sắc đi.” Từ lúc bắt đầu gặp mặt, mỗi lần đều là anh tiêu tiền, bạn bè thì phải có qua có lại mới toại lòng nhau.

Thoáng nhìn miệng cô gọi lên nụ cười, Vi Kỳ Hạo không có cự tuyệt, dựa theo lời cô nói, lái xe đến Mê Sắc.

Lúc đi vào Mê Sắc, màn đêm bao trùm bên ngoài bar toàn những ánh hào.

Đi vào sàn nhảy, âm nhạc ồn ào, đèn chiếu hoa cả mắt. Vi Kỳ Hạo tìm người lại đây, có ý chọn chỗ phòng bao có nhạc, liền kéo cô qua.

Ở giữa phòng bao thật im lặng, phục vụ mang trái cây và rượu đến, rất nhanh lui ra ngoài, đóng cửa lại. Chỗ này là phòng bao đặc biệt cho khách, cửa được thiết kế trong suốt, nhưng cách âm rất tốt.

Đồng Niệm đi tới trước bàn, mỉm cười ngồi dựa vào ghế, đôi mắt sáng ngời. Cô cầm lấy bộ gõ gõ vào nhạc cụ, một dòng âm thanh khảng khái gan đục vang lên.

Vi Kỳ Hạo ngồi vắt chân ở ghế sofa, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào người đối diện, trong mắt hiện lên tia kinh diễm. Anh cũng không thích con gái đùa nghịch mấy thứ kia nhưng lúc cô vui vẻ, lại tàn mất ra thứ ánh sáng rực rỡ.

Hai tay cô phối hợp gõ, mái tóc đen dài theo tiết tấu âm nhạc động đậy, rất có sức quyến rũ. Khuôn mặt tinh xảo chứa vàng sáng mê người, không tự giác hấp dẫn ánh mắt của người khác. Cô như vậy không giống trước kia, trên người cô tỏa ra sức sống, nháy mắt cuốn hút người ta đến bên cạnh.

Cầm ly rượu, ngón tay Vi Kỳ Hạo buộc chặt, ánh mắt sáng quắc, chuyên chú nhìn cô, trong lòng vô số tình triều nhộn nhạo, mãnh liệt đánh úp vào anh.

Người hoàn toàn nhập tình thần vào âm nhạc, người ngồi sofa si mê. Bọn họ đều không có chú ý đến ngoài cửa lớn, sừng sững một bóng dáng đứng đó.

Đôi mắt chim ưng của Lăng Cận Dương quét qua cái bọc màu vàng nơi có cô gái kia, cặp con ngươi thẳng trừng thay đổi liên tục.

Mục khúc nhạc vang lên, áp lực trong đầu tiêu tán đi.

Đồng Niệm đi đến sofa ngồi xuống, bung rượu lên uống, lại bị người đàn ông ngăn lại.

Nhớ tới lúc trước cô say rượu, Vi Kỳ Hạo nhú mi, đem rượu đồ đổi thành rượu trái cây lúc này mới đưa cho cô, nhưng cũng chỉ rót cho cô rất ít.

“Em chơi nhạc không tồi!” Vi Kỳ Hạo nhìn hai má hồng của cô thuận miệng hỏi: “Là ai dạy em?”

Ngón tay của Đồng Niệm cứng đờ, Đồng Niệm với tay qua lấy trái cây, lấy dưa hấu đỏ, về mặt cô lạnh lùng: “Tôi đi toilet.”

Trông thấy bộ dạng trốn tránh của cô, hai tròng mắt hẹp dài của Vi Kỳ Hạo chớp chớp, trong lòng có chút rõ ràng.

Trước gương trong toilet, Đồng Niệm rửa mặt bằng nước lạnh, dùng sức mà rửa, cô nhìn chăm chăm chính mình trong kính, trước mắt hiện lên nhiều hình ảnh.

Dùng sức lắc đầu vứt bỏ những hình ảnh đó, điều chỉnh tâm tình mình lại rồi đi.

Theo toilet đi ra, Đồng Niệm đi theo hành lang dài, một bóng đen đi tới. Người đàn ông đi tới uống đã say, người đầy mùi rượu, mồm miệng không rõ.

Người đàn ông nhìn Đồng Niệm, đầu tiên là sững sờ sau đó cười rộ lên, mùi rượu tiêm nhiễm khuôn mặt một cỗ tà nịnh: “Em gái, sao lại đi một mình thế? Anh trai tốt của em cho em ra ngoài chơi à?”

Đồng Niệm né tránh thân thể hần ta, phát giác hần có chút quen mắt, nhưng không nhớ gặp ở nơi nào. Bất quá nghe trong lời hần nói, hần là biết Lăng Cận Dương, cũng biết cô.

Cô không muốn phiền toái, linh hoạt xoay người muốn rời đi, nhưng cổ tay bị hần giữ chặt: “Chớ đi, Lăng Cận Dương không cần em à? Vậy để anh trai thương em được không?”

Đồng Niệm dùng sức đẩy hần ra, lạnh lùng nói: “Cút đi!”

Bước chân của người đàn ông không vững, bị Đồng Niệm đẩy lùi hai bước, lập tức thẹn quá hóa giận, hung tợn chỉ vào mặt cô mắng: “Con mẹ nó đừng có mà không biết xấu hổ? Cô cho mình đáng giá lắm sao, bất quá là bị Lăng Cận Dương chơi đùa thôi!”

Tay chân Đồng Niệm một trận run lên, khuôn mặt thoáng chốc không còn giọt máu.

Mắt thấy khoe miệng người đàn ông dữ tợn cười, Đồng Niệm tức giận đến phát run, cô cúi đầu muốn tìm cái gì đó đập vào đầu hần.

Không chờ cô động thủ, ở bên người đã xuất hiện một bóng dáng, thẳng tiến về phía trước.

Vi Kỳ Hạo tức giận, cầm chai rượu, không cần phân trần với hần ta, hung hăng nện xuống: “Mẹ mày, muốn chết——”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Âm Áp Dựa Sát Vào Nhau

Ánh sáng hôn ám nơi hành lang, người đàn ông lướt qua bả vai cô, Đồng Niệm cảm giác bị người sau túm lấy, ngay sau đó chợt nghe ‘phanh’ một âm thanh vang lên, khoe mắt lướt qua gì đó, cô theo bản năng nghiêng đầu, tránh mảnh thủy tinh vỡ.

“A ——”

Tiếng thét chói tai bên tai nổ tung, Đồng Niệm ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia đầy máu, tay run rẩy chỉ vào người đối diện quát: “Vi Kỳ Hạo, con mẹ nó mày bệnh à? Vì cái đồ đề tiện như vậy mà dám ra tay với tao?”

Người đàn ông đứng ngược chiều ánh sáng, lúc này khuôn mặt tuần dật của anh đánh lại, càng lộ ra sự tàn khốc, Đồng Niệm chưa bao giờ lo lắng đến thế, cô muốn kéo anh lại nhưng lại thấy chân tay mình như vô lực..

“Luru Tranh!” Vi Kỳ Hạo híp con mắt, anh vén tay áo chỉ vào mặt hần, âm thanh lạnh lùng nói: “Lời mày vừa nói với lão tử hãy nuốt lại, nếu không tới hôm nay đừng muốn sống mà ra khỏi đây!”

Lúc anh nói lời này, giọng điệu càng bình tĩnh, chính là về mặt đầy khí thế giết người.

Hiển nhiên hai người đàn ông này quen biết nhau hơn nữa còn có giao tình. Nhà họ Luru cũng là nhà quyền thế, thiếu gia nhà họ Luru sao có thể dễ dàng chịu thua?

Hành lang vang lên tiếng ồn ào, không ít người đi ra xem náo nhiệt cũng có người tiến lên khuyên can. Luru Tranh không nhượng bộ, mọi người nhìn thấy đối thủ của hắn là tam thiếu gia nhà họ Vi, lập tức khuyên nhủ.

Luru Tranh cũng là hạng người ăn chơi cũng không muốn chịu thiệt, quét mặt mũi quyết không chịu nhượng. Hắn ta lau máu trên mặt, cất bước đi tới: “Vi Kỳ Hạo, mẹ nó mày giết tao đi, nếu không sớm thì muộn lão tử cũng chơi cô ta——”

Khi nói chuyện, hắn ta chỉ ngón tay đầy máu về phía Đồng Niệm, mặt máu me lộ ra hàn ý.

Tính tình Vi Kỳ Hạo trước giờ thích mềm không thích cứng, anh nguyên bản còn kiêng kị giao tình với nhà họ Luru nhưng nghe thấy lời vừa rồi, nhất thời thay đổi sắc mặt, đầy mắt toát ra cỗ khí thô bạo.

Mất thấy vẻ mặt anh có gì đó không thích hợp, Đồng Niệm đưa tay kéo anh, nhưng anh đẩy cô ra, đi tới phía trước một bước tung cước đá vào bụng của Luru Tranh, người đàn ông ngã sòng sài trên mặt đất.

Hắn ta hét lên, đầu còn chảy máu, động tác khẳng định rất đau đớn. Chờ lúc hắn đứng dậy không nghĩ rằng lần thứ hai Vi Kỳ Hạo cầm chai rượu khác nện xuống đầu hắn ta lần nữa.

Lần này xuống tay độ mạnh yếu còn hơn lần đầu tiên, mảnh thủy tinh nhỏ vụn rơi đầy đầu, còn có không ít mảnh vỡ găm vào mặt.

Những người đứng xem đều sợ hãi, mọi người đều biết tính tình Vi Kỳ Hạo, trong lòng biết anh thực sự tức giận, thì chuyện gì cũng làm ra được. Thực sự xảy ra tai nạn chết người cũng có thể lắm!

Mọi người tiến lên, ba chân bốn cẳng muốn kéo hai người ra nhưng đôi mắt nhiễm huyết của Vi Kỳ Hạo nâng lên, hai tròng mắt lảng lệt đảo qua, thanh âm cực lạnh: “Ai dám cản, lão tử giết luôn!”

Trong lời nói hung tợn của anh làm kinh sợ mọi người, những người này đa số đều là chơi quen, ai cũng chưa từng thấy anh như thế, làm cho người ta sợ hãi vô cùng, lập tức không dám tiến lên, đem ánh mắt dồn lên trên người Đồng Niệm.

Đôi mắt nhìn đầy sự lên án, hồng nhan là kẻ gây họa.

Nhìn thấy trường hợp như vậy, Đồng Niệm cũng bị dọa choáng váng, cô nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất đầy máu, sắc mặt trắng bệch: “Vi Kỳ Hạo, anh...”

“Câm miệng!”

Vi Kỳ Hạo hơi nghiêng đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt âm trầm: “Em lo tìm chỗ an toàn tránh đi.”

So với sự bá đạo kiêu ngạo lúc trước của anh, Đồng Niệm nhìn thấy anh đêm nay chỉ cảm thấy sợ hãi.

Người đàn ông nằm trên mặt đất, miệng nói lâm nhảm, tựa hồ đang mắng gì đó. Vi Kỳ Hạo tung cước dẫm vào bụng hắn, xoay người đánh hắn một trận nữa.

Người nọ lúc trước còn rầm rì vài tiếng, đến cuối cùng cả người nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy, mà ngay cả âm thanh cũng không có.

“Dừng tay!” Đồng Niệm cảm giác không tốt, chạy tiến lên kéo cánh tay anh, giọng gấp gáp nói: “Không được đánh nữa, không được đánh nữa.”

Hạ trận đòn như mưa xuống, Vi Kỳ Hạo quay đầu trừng mắt cô, bỗng nhiên tức giận quát: “Không có nghe tên hỗn đản này nói cái gì sao? Sao em có thể nhẫn nhịn?!”

Đồng Niệm kinh ngạc nhìn ánh mắt anh, đột nhiên phát giác giữa ánh mắt sâu thẳm của anh ngoài lửa giận hừng hực còn có sự đau lòng.

Anh ta, là đang đau lòng vì mình sao?

Đồng Niệm buông tay, nhịn không được lui về phía sau vài bước, bởi vì trong vẻ mặt của anh làm cho lòng cô tràn đầy sự chua xót. Cô, không cần thương hại!

Không ai có thể khuyên ngăn, có người đang muốn cầm điện thoại ra, do dự có nên gọi cảnh sát không? Đám người hỗn loạn lúc này một bóng dáng to lớn bước tới.

Người bước tới sắc mặt lạnh lùng, đẩy mọi người qua lập tức thay đổi sắc mặt: “Vi Kỳ Hạo, cậu dừng tay lại cho anh!”

Nắm tay đang giờ lên thoáng chốc dừng lại, Vi Kỳ Hạo nhìn qua, thấy người đàn ông bước tới, đầy mắt anh giật giật.

Một tay kéo anh dậy, sắc mặt Vi Kỳ Hoa xanh mét, nhìn em mình lạnh lùng nói: “Em muốn đánh chết người à?”

Nhìn thấy anh cả, Vi Kỳ Hạo lúc này mới dừng lại động tác.

Cúi đầu nhìn người đàn ông ngã giữa vũng máu, mặt Vi Kỳ Hoa rất khó coi, anh vội vàng phân phó người đưa đi bệnh viện, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm em trai mình. Đứa em trai này của mình từ nhỏ đã rất bướng bỉnh, không ai quản được!

Vi Kỳ Hạo hoàn khẩu khí nhìn vết máu trên mu bàn tay cùng với vết thương, cảm giác đau đớn kéo tới. Khóe mắt quét qua bên người, không thấy Đồng Niệm, anh kinh ngạc, quay đầu tìm một vòng vẫn không thấy người, liền chạy ra ngoài.

“Vi Kỳ Hạo——”

Bỏ qua tiếng rống giận dữ của anh cả phía sau, anh một hơi chạy ra ngoài cửa lớn Mê Sắc.

Bóng dáng quen thuộc phía trước hiện lên, chỉ thấy cô cúi đầu chạy rất nhanh. Kêu cô nhưng cô không dừng lại, vẫn chạy như điên.

Vi Kỳ Hạo bắt đắc dĩ thờ dài, nghĩ thầm đánh người là anh đánh, cô liều mạng chạy làm gì?

Ước chừng một hơi, anh đuổi nhanh theo, hai người một trước một sau chạy rất xa. Vi Kỳ Hạo chế trụ bả vai cô, đem cô gắt gao giữ chặt.

“Này!” Ngực Vi Kỳ Hạo kịch liệt phập phồng, đuổi cô so với đánh nhau tiêu hao thể lực nhiều hơn: “Em chạy nhanh như vậy làm gì?”

Hai tay đặt ở bên hông, Đồng Niệm chạy không kịp thở, cô gấp gấp thở, thấp giọng nói: “Sợ toàn thân dính máu!”

“Phốc ——”

Lửa giận trong lòng vì câu nói của cô mà tán đi, Vi Kỳ Hạo nhìn không được nhếch môi, đưa tay véo mũi cô, cười nói: “Em thật không có tiền đồ!”

Anh lau trán mồ hôi của cô, ánh mắt ôn nhu: “Đứa ngốc, về sau loại chuyện như thế này đừng chạy. Em chỉ cần đứng phía sau tôi, mọi việc đều có tôi chống đỡ!”

Đồng Niệm ngẩng đầu, hai tròng mắt nhìn ánh mắt sáng sủa của anh, trong lòng rối loạn: “Vi Kỳ Hạo, anh biết lúc nào?”

Sắc mặt Vi Kỳ Hạo hơi biến đổi, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: “Biết cái gì? Tôi chỉ biết, người phụ nữ của tôi thì không cần phải chịu ủy khuất, trừ tôi ra không ai có thể khi dễ cô ấy!”

Lần trước cô say rượu ở đỉnh núi, trong miệng thì thảo luận anh trai. Khi đó anh biết, cũng biết như thế? Ai chưa từng có quá khứ?

Đáy lòng cuộn cuộn nổi sóng, Đồng Niệm nhìn anh, đột nhiên thì thầm: “Mà tôi không phải là người phụ nữ của anh?!”

Căn môi rớt ra một nụ cười, khuôn mặt tuần tú ôn hòa của Vi Kỳ Hạo, anh đưa hai tay ôm cô vào ngực, cúi đầu vào bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Anh sẽ chịu thiệt một chút, trở thành người đàn ông của em.”

Đồng Niệm cười nhẹ, đồng tiền đen nổi lên một tầng sương dày. Giờ khắc này cô không muốn so đo lời nói của anh, chỉ cảm thấy bả vai này, an tâm lại ấm áp, có thể để cho cô dựa vào.

Ven đường, một chiếc xe thể thao màu bạc đang dừng ở đó, ánh mắt Lăng Cận Dương sáng như đuốc, nhìn qua bóng dáng đang ôm nhau phía trước, đôi môi nhấp thành một cái thẳng tắp kinh thường. Lát sau, anh hạ chân ga, lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Làm Người Phụ Nữ Của Anh

Lái xe trở lại vịnh Thuyền, Vi Kỳ Hạo vẫn chưa tắt xe hẳn, anh khoát hai tay lên vô lăng, khuôn mặt tuần dật tựa hồ còn mang theo một chút tàn bạo.

Đồng Niệm nhìn thấy trên mu bàn tay anh vết thương đang chảy máu, đôi mi thanh tú nhú lại, cuối cùng mở miệng nói: “Đi lên nhà ngồi đi, miệng vết thương của anh cần phải bôi thuốc.”

Vi Kỳ Hạo giật mình, nhếch khóe miệng lướt qua cười, anh tắt xe, mở cửa xe cùng cô lên nhà.

Mở cửa nhà ra, Rella đã đứng trước nghênh đón, nó đảo quanh chân chủ nhân, bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông xa lạ theo sau, lập tức cảnh giác kêu to lên: “Oa oa oa ——”

Rella tuy không lớn nhưng bộ dáng nó rất hung hãn, thật không giống với thân hình nó chút nào.

Vì Kỳ Hạo từ trước đến giờ không thích chó, vừa thấy nó thiếu chút nữa nhấc chân đá, bắt quá nhớ tới Đồng Niệm, vẫn là nhịn sự xúc động kia xuống.

Đồng Niệm cười cúi người, vỗ vỗ đầu Rella, ôn nhu nói: “Rella không cần kêu, anh ấy là bạn của ta.”

Rella đi tới ngửi ngửi chân anh, dần dần dừng tiếng kêu, ngoan ngoãn đi theo bên người chủ nhân.

“Anh ngồi đi.” Đồng Niệm chỉ chỉ sofa, quay đầu nói với người bên cạnh, cô buông túi xách ra đi tới phòng bếp rót nước.

Căn phòng diện tích không phải lớn, trang hoàng cũng rất đẹp. Ngồi ở sofa, Vì Kỳ Hạo nhìn chung quanh bốn phía, phát giác xung quanh thực sự sạch sẽ, hương hoa lải thoang thoang trong không khí, cùng mùi hương trên người cô giống nhau như đúc.

Cầm ly nước với hòm thuốc, Đồng Niệm bước nhanh tới, ngồi ở đối diện anh. Cô dùng bông băng, rửa miệng vết thương: “Anh ra tay cũng quá tàn ác, nếu đem người ta đánh chết làm sao bây giờ?”

“Ah đau!” Vì Kỳ Hạo nhíu mi hít vào một hơi, nhíu mày nhìn thẳng cô, giọng điệu âm trầm: “Yên tâm, anh không đánh vào chỗ trọng yếu.”

Đồng Niệm liếc anh một cái, nghĩ thầm rằng may mắn thiếu gia này không đánh chỗ trọng điểm, bằng không người ta chết vài lần rồi.

Cô hơi cúi đầu, ánh mắt bị che khuất, Vì Kỳ Hạo không thấy rõ đáy mắt của cô nhưng cảm giác tình cảm bắt đầu nổi lên: “Anh dốc sức như vậy, em tính toán hồi đáp anh thế nào?”

Đồng Niệm ngẩng đầu, nhìn anh đang cười, không tự giác cũng cười đứng lên: “Bảo đáp cái gì?”

Khóe mắt Vì Kỳ Hạo hiện lên một tia tinh quang, đem mắt tới gần cô, giọng điệu tà ác: “Làm người phụ nữ của anh đi?”

Hơi thở nóng ẩm phun trên gương mặt cô, Đồng Niệm luống cuống rồi sau đó đánh mặt lại, ngón tay hung hăng dùng sức trên vết thương của anh.

“A ——”

Người đàn ông hét một tiếng thảm thiết, tội nghiệp nhìn cô, người phụ nữ này xuống tay thật ác!

Không bao lâu sau, Đồng Niệm căm giận đứng dậy đuổi người, cô kéo ra ngoài cửa lớn, dùng sức đẩy anh ra bên ngoài, một chút cũng không khách khí.

Một tay Vì Kỳ Hạo giữ chặt khung cửa, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, dây dưa nói: “Đồng Niệm, anh là thật lòng! Em theo bổn thiếu gia, tuyệt đối ưu đãi nhiều hơn!”

“Còn dám nói vậy, tôi sẽ đánh anh!”

Mất thấy cô đang nắm tay chính mình, Vì Kỳ Hạo phần nộ im lặng, anh xoay người đi ra ngoài, đi được hai bước, thừa dịp cô không chuẩn bị, đột nhiên cúi người xuống, hôn lên mặt cô.

Trộm hương xong, người đàn ông thỏa mãn cười cười, bỏ lại một câu chúc ngủ ngon, vô tư bước đi.

Nhìn bóng dáng đặc ý của anh biến mất, Đồng Niệm khẽ vuốt hai bên má, mặt mày ôn nhu. Ở sâu trong nội tâm, bài xích đối với anh ngày càng ít, cô cũng không biết loại biến hóa này tốt cùng là tốt hay không tốt?

.....

Ban đêm Lan Uyển thật sự yên tĩnh, cây tường vi theo gió đầy đưa, những đóa hoa rũ xuống, rụng rơi trên mặt đất.

Một chiếc McLaren màu bạc lái tới, thân xe uyển chuyển dừng trước cánh cổng lớn, ầm chuông một chút, cửa lớn được mở ra, thân xe tiến vào sau đó cánh cổng khép lại.

Người đàn ông dừng xe, mở cửa đi xuống. Anh cúi đầu, mày kiếm nhăn chặt, ánh mắt toát ra vẻ mệt mỏi.

Phòng khách còn một chút đèn tỏa ánh sáng mờ nhạt nhu hòa. Giữa ghế sofa rộng lớn, thím Dung nhìn ra cửa lớn, nửa người trên hơi lay động, đang ngủ gà ngủ gật.

Liếc mắt một cái thấy bà, Lăng Cận Dương đi tới, anh vừa ngồi xuống, thím Dung đã quay đầu nói: “Thiếu gia, cậu đã trở lại?”

Đưa tay vòng qua bả vai bà, Lăng Cận Dương cúi đầu cười, vẻ mặt ôn hòa: “Về sau không cần chờ cửa con.”

Thím Dung mím môi cười khế, vỗ tay anh nói: “Thói quen rồi, cậu không về, tôi ngủ cũng không được.” Quay đầu nhìn mặt anh, bà lại nói tiếp: “Tôi đi nấu đồ ăn khuya cho cậu.”

Lăng Cận Dương giữ chặt cánh tay bà, vội ngăn cản: “Không cần, con không đói bụng.” Khi nói chuyện, anh đẩy bà về phòng ngủ.

Đưa bà về phòng ngủ xong, Lăng Cận Dương cười đi tới, sắc mặt ôn nhu. Thím Dung có đứa con hiếu thuận lại có tiền đồ, bà vốn nên mừng già rồi nhưng vẫn còn ở lại đây là vì anh! Từ khi mẹ qua đời, anh vẫn xem bà như mẹ mình mà hiếu thuận, ba mươi năm làm bạn, ở đây lòng anh sớm tích lũy một loại tình thân.

Xoay người đi lên lầu, Lăng Cận Dương bước lên cầu thang, bước chân anh dừng lại, căn môi nhìn xuống dưới, anh lại theo hướng lầu đi tới tầng hầm.

Tầng hầm của biệt thự được trang trí thành phòng nhạc, đó là khi anh đang học đại học cho người tu sửa lại. Khi đó, trường học anh có tổ chức một buổi âm nhạc, mọi người tập nhạc, cùng một chỗ học âm nhạc.

Đẩy cửa phòng ra, mặt đất thực sạch sẽ, người hầu đều đứng giờ đến quét dọn. Các loại nhạc cụ bày đầy trên mặt đất, được che vải trắng, đã có thời gian lâu chưa ai động qua.

Lăng Cận Dương cất bước đi tới, đứng ở trước chỗ nhạc cụ, rồi sau đó anh chậm rãi dọn miếng vải trắng lên.

Dàn trống màu vàng, lóe sáng như mới. anh xoay người ngồi lên ghế, ngón tay thon dài cầm đầu gỗ, ngón cái không ngừng vuốt phẳng. Tay trái nâng lên, cổ tay nhịp nhàng, gõ vài cái một trận bang bang vang lên.

Lăng Cận Dương ngừng động tác, nhìn chằm chằm dàn trống ngắn người, xung quanh thực im lặng, chỉ có tiếng gió. Anh mím môi, cảm dưới càng lạnh ngạnh, lộ ra độ cong sắc bén.

Còn nhớ rõ năm mười hai tuổi ấy của cô, trộm đứng phía sau cửa nhìn anh, mỗi một lần đều sợ hãi hỏi: “Anh ơi, anh chơi nhạc thật hay, Niệm Niệm cũng muốn học?”

Khoảng không lạc giữa lòng bàn tay, đột nhiên một đôi tay nhỏ bé xuất hiện, mềm mại và ấm áp. Lăng Cận Dương cười nắm bàn tay lại, độ ấm trong nháy mắt đã tiêu tan, anh nắm chặt tay, rỗng tuếch, rốt cuộc cảm xúc này là hư không.

Một lát sau, Lăng Cận Dương bình tĩnh bỏ bộ gõ xuống, đứng dậy nhanh rời đi.

Một đêm ngủ sâu, ngủ ngon, thẳng đến khi người hầu chạy lên, Vi Kỳ Hạo mới không kiên nhẫn mở to mắt. Nghe được cha về rồi, trong lòng anh mơ hồ đã đoán được điều gì.

Ở sofa phòng khách, mẹ Vi nhìn đứa con đang xuống lầu chậm rì rì, lập tức nhăn mặt, ho hai tiếng, nháy mắt cho anh trước.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Phạt Quỳ

Nhận được cảnh cáo của mẹ, Vi Kỳ Hạo quét mắt qua nhìn cha và anh cả, thấy vẻ mặt xanh mét của cha, lại thấy anh cả ra khẩu ngữ với mình, anh mặc niệm ra hai chữ là nhận sai.

Nhưng tính cách Vi Kỳ Hạo như thế, anh làm việc không giải thích nhiều. Tật xấu này từ nhỏ đã có chỉ cần nhận thức đó là chuyện cần làm thì vô luận đúng hay sai anh cũng sẽ làm. Cho dù là sai, anh cũng sẽ nhận phạt không bao giờ giải thích!

Khóc mắt Vi Minh Xa nhủ lại, thấy anh không chút hối lỗi, lập tức đứng lên, cất bước hướng về phía lầu: “Theo cha lên lầu.”

Từ Ly quỳnh lên, đi lên trước mặt che cho đứa con, một lòng giữ gìn: “Minh Xa, sự tình không phải còn chưa rõ ràng sao? Nếu Lưu Tranh đúng thì Hạo của chúng ta đã không ra tay nặng như vậy!”

“Bà còn che chở cho nó?” Vi Minh Xa xoay người trừng mắt nhìn vợ, thần tình tàn khốc: “Nó chút nữa là đem người ta đánh cho chết rồi!”

Từ Ly kéo đứa con đến bên người, ngữ khí nhẹ nhàng bang quơ: “Nào có nghiêm trọng như ông nói, không phải chỉ chấn động não thôi sao?”

“Câm mồm!”

Vi Minh Xa giận không kềm được, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Con hư tại mẹ, nó như thế này đều là do bà dung túng đấy!”

Vừa nghe lời này, Từ Ly giận tái mặt: “Trong nhà nó là nhỏ nhất, tôi không thương nó thì thương ai?”

Mất thấy cha mẹ cãi nhau, Vi Kỳ Hạo vội vàng kéo mẹ mình, thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ đừng quản, đây là chuyện của con.”

Vi Kỳ Hoa tiến lên giữ chặt mẹ mình, cũng dùng ánh mắt ý bảo bà không cần đổ thêm dầu vào lửa. Vi Kỳ Hạo đã xoay người theo cha lên thư phòng.

Từ Ly thấy bọn họ lên lầu, trái tim nhấc nhỏ, cha con nhà này như nước với lửa, hai người tính tình giống nhau.

Kéo mẹ mình đến sofa ngồi xuống, Vi Kỳ Hạo vội vàng an ủi bà: “Mẹ, trước mặt cha mà mẹ bảo vệ tiểu Hạo, cha càng tức giận hơn. Hơn nữa chuyện lần này là do tiểu Hạo không đứng, mẹ không thấy được tội hôm qua con không can thì nó sẽ đánh chết người!”

Ánh mắt Từ Ly trầm trầm, quay đầu lại hỏi người con cả: “Hạo Hạo xúc động như vậy là vì phụ nữ sao?”

Nghe vậy, ánh mắt Vi Kỳ Hoa lóe lóe, thật cũng khó khẳng định: “Cũng có đồn đãi một ít, nhưng con không thấy người.”

Từ Ly bĩu môi, nghĩ thầm rằng tám phần là do phụ nữ, người này chính là thù phạm!

Giữa thư phòng, Vi Minh Xa nhìn đứa con trai đối diện, sắc mặt khó coi tới cực điểm: “Mấy năm nay con gây sự chưa đủ sao? Hiện tại còn muốn ồn ào gây tai nạn chết người?”

Mặt Vi Kỳ Hạo bình tĩnh, bộ dạng không hồi cãi: “Nó đáng đánh!”

“Quý xuống ——”

Vi Minh Xa thấy anh không chịu nhận sai, ngực tức giận cuộn cuộn: “Quý gối ở nơi này cho cha, không được ăn cơm!”

Nghe cha quát lớn, Vi Kỳ Hạo không nói hai lời, bùm một tiếng, đầu gối rần chắc quý trên sàn nhà, thân thể thẳng tắp.

Thấy anh quật cường, cha Vi nghiêm mặt đi ra ngoài, đem cửa phòng đóng lại không cho ai tới gần.

.....

Nhận được điện thoại của chủ tịch, đáy lòng Đồng Niệm hiện lên điều gì, đi vào văn phòng trên đỉnh.

Lăng Trọng một thân mặt tây trang, thần thái sáng láng, Đồng Niệm lần đầu tiên thấy bộ dạng ông như vậy, không khỏi có chút thất thần: “Chủ tịch.”

Nhìn thấy cô, đáy mắt Lăng Trọng tràn ra ý cười: “Thế nào, công việc có quen không con?”

“Dạ tốt.”

Mím cười đi đến bên cạnh cô, vẻ mặt Lăng Trọng ôn hòa: “Chủ quản của con nói, thái độ làm việc của con không tồi, phải tiếp tục cố gắng!”

“Vâng.” Đồng Niệm không ngừng gật đầu, giọng nói có chút cẩn thận.

Lăng Trọng mím môi cười cười, giọng điệu trầm tĩnh lại: “Cuối tuần về nhà ăn cơm, ba tự mình xuống bếp.”

Đồng Niệm không nghĩ tới ông lại chuyển đề tài, trong lòng ngăn ra. Bất quá cô không thể cự tuyệt được, đành phải gật đầu đáp ứng.

Trở lại vịnh Thuyền, Đồng Niệm giải quyết cơm chiều sau đó cho Rella ăn no rồi thoải mái ngồi xem TV ở sofa. Nhớ tới cuối tuần phải về ăn cơm, đầu lại đau.

Càng nghĩ, cô cảm lấy di động gọi cho Vi Kỳ Hạo.

Giữa thư phòng u ám, không có bật đèn, Vi Kỳ Hạo quý gối trên mặt đất, hai đầu gối đều tê, ê ẩm nhưng anh không dám đứng lên, quý thẳng tắp.

Di động trong túi quần rung lên, anh lấy ra nhìn thấy người gọi đến, khuôn mặt yên lặng bỗng cười rộ lên: “Có việc hả?”

“Vi Kỳ Hạo, cuối tuần anh có thời gian không?”

“Chuyện gì?”

“Àch. . . . . Tôi nghĩ muốn mời anh ăn cơm.”

“Ăn cơm?”

“Được rồi, tôi nói thật vậy, anh có thể giúp tôi về nhà họ Lăng ăn cơm?”

Mây kiếm Vi Kỳ Hạo ngả ngón, nhếch môi cúi đầu cười, thanh âm không tự giác mà ôn nhu: “Cố vậy, mấy giờ?” Anh hạ giọng, vẻ mặt u sầu lúc nãy đã bay hết.

Ngắt điện thoại xong, Vi Kỳ Hạo ngừng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm tranh chữ trên tường, cắn môi cười cười.

Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc.

Tôi gần thời điểm tan tầm, cấp trên giao cho Đồng Niệm nhiệm vụ khẩn cấp, thẩm tra đối chiếu dự toán của một bản kế hoạch. Tuy rằng trước kia có học qua một ít kiến thức về phương diện này nhưng khi làm thực tế, luôn cảm thấy gặp khó khăn nhiều hơn.

Đồng nghiệp xung quanh đã tan làm hết, Đồng Niệm như trước vẫn ngồi ở đó, cố chấp không chịu rời đi, cô không thể để cho mình gục ngã trước khó khăn. Vô số lần tính toán theo công thức nhưng cuối cùng lại có khác biệt, trong nhất thời cô không tìm ra được vấn đề chỗ nào, chỉ có thể ngồi tính đi tính lại, vẫn miệt mài đến khuya.

Văn phòng tổng giám đốc tầng cao nhất, người đàn ông xem xong tài liệu PPT, chỉ ra những điểm sơ hở, sau đó giao cho phòng thị trường làm lại.

Đưa tay xoa xoa bên thái dương, Lăng Cận Dương thở phào, tắt máy tính đi, đứng dậy cầm áo khoác bước ra khỏi văn phòng.

Từ lúc tiếp quản vị trí tổng giám đốc Lăng thị, vài năm nay anh thường tăng ca đến đêm khuya. Mỗi một quyết sách của công ty đều trực tiếp ảnh hưởng đến ngàn vạn người, anh lúc nào cũng phải thanh tỉnh đầu óc, có sự nhạy bén, đây là hai điều quan trọng trong kinh doanh. Chưa từng có người nào bình thường sinh ra đã có quyền lực cả, nắm quyền sinh sát trong tay, sau lưng luôn chứa nhiều vất vả và đau khổ.

Đi vào thang máy, Lăng Cận Dương bấm nút xuống dưới đất, hai tròng mắt nhìn chăm chăm nút đỏ thang máy đang chạy. Đột nhiên anh đưa tay đè nút lầu 8, thang máy đình một tiếng dừng lại.

Đèn tường ở hành lang còn bật, hiển nhiên có người đang tăng ca.

Mây kiếm Lăng Cận Dương nhú lại, anh bước chân đi tới, đi thẳng đến phòng làm việc. Xa xa thấy đèn bàn đang sáng, anh dừng lại một chút rồi cuối cùng cũng bước qua đó.

Chỗ làm việc u ám, chỉ có ánh đèn trên bàn đang sáng, mặt bàn không lớn, bốn phía đầy những bản nháp tính toán theo công thức, giữa đồng giấy A4 lộn xộn đó, Đồng Niệm đang ghé vào mặt bàn, vẻ mặt nặng nề ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cùng Nhau Về Nhà

Trước bàn làm việc, cô gái ngủ không biết gì, sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống. Đang muốn gọi cô dậy thì nhìn đồng hồ đã thấy mười hai giờ rồi, lại chậm rãi dừng động tác.

Điều hòa độ ẩm không cao lắm, anh đưa tay cởi áo khoác ra đắp lên cho cô, kéo một cái ghế qua xoay người ngồi xuống, đem những tờ giấy trên bàn của cô xem xét.

Roi vào tầm mắt của anh là công thức, vẽ loạn xạ ngẫu lên, cô hiển nhiên là không bắt được trọng điểm. Dựa theo ý nghĩ như vậy mà cô tính thì phỏng chừng có làm hết cũng không thấy vấn đề trọng điểm.

Lăng Cận Dương cầm lấy bút máy màu đỏ, vòng mấy chỗ khác biệt lại, ở chỗ giấy còn trống anh viết hai công thức lên đó.

Nhẹ nhàng buông bút trong tay ra, anh sắp xếp đồ đạc lại. Lúc này cô gái đang mang theo hương vị ngọt ngào mà ngủ, một chút cũng không động dậy, hô hấp ổn định như đang chìm vào mộng đẹp.

Anh vận đèn bàn, Lăng Cận Dương đưa tay vỗ về cái trán của cô, đáy mắt đầy vẻ ôn hòa, anh nhếch môi một cái, động tác cẩn thận che chở.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, im lặng làm cho người ta thư thái.

Hai tròng mắt Lăng Cận Dương thẳng ngoác nhìn chăm chăm cô, có thể nhìn thấy dưới lớp da thịt trắng nõn của cô là những mạch máu màu xanh nhạt. Hàng lông mi cong vút, nơi mí mắt mang theo chút tịch tịch, phiến muộn.

Anh đưa mặt mình lại gần, chậm rãi cúi xuống, khuôn mặt tuần tú để cạnh chóp mũi của cô. Hô hấp ấm áp quyện vào nhau, theo mùi hương hoa lài từ trên người cô tỏa ra thấm vào tim can.

Khóe miệng Lăng Cận Dương mỉm cười, ngón tay sờ nhẹ lên cái mũi của cô chậm rãi vuốt phẳng, đầu ngón tay không dám dùng sức, cực kì nhẹ nhàng.

“Ngô. . . . .” Có lẽ là cảm giác được có cái gì dựa vào, theo bản năng Đồng Niệm mím môi, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, mềm mại phát ra tiếng.

Nhìn điệu bộ thờngay của cô, Lăng Cận Dương nhin không được cười, đôi mắt đen sáng lên. Tầm mắt lướt qua đôi mắt đang nhắm chặt của cô, trong lòng anh dâng lên luồng nhiệt.

Trong đầu dần hiện lên bộ dạng của cô đêm đó, hai tròng mắt tuyệt vọng đang ngăn nước của cô, cô hỏi anh: “Anh ơi, Niệm Niệm rất thích anh. Anh có thể thích Niệm Niệm không?”

Cô mãnh liệt đến nhiệt tình, nháy mắt thiêu đốt anh. Một khắc kia anh thật hiểu rõ mình như có được toàn bộ thế giới, cảm giác là như vậy!

Nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại ở lúc đó thì tốt biết bao?

Đề nèn những pháp phòng trong đáy lòng, Lăng Cận Dương thu hồi đầu ngón tay ấm áp, nội liễm hai tròng mắt lướt qua tia sóng ngầm.

Một giấc ngủ nặng nề đến lúc Đồng Niệm mở to mắt lập tức kinh ngạc, đồng hồ trên tường đã chỉ bốn giờ, cô suy sụp thờ dài nghĩ thăm lẩn này xong đòi ròi!

Bả vai nặng trĩu, cô thấy áo khoác tây trang rơi xuống, kinh ngạc ngây người, mùi hương trên áo rất quen thuộc với cô. Đem áo khoác bỏ xuống, cô quay đầu nhìn bốn phía không có bóng người.

Đôi mi thanh tú của Đồng Niệm nhú lại, phiên muộn cúi đầu, chỉ thấy trên đồng giấy của mình xuất hiện mấy dấu khoanh màu đỏ, còn có thêm hai công thức cùng với giải thích thêm. Nét chữ kia lại chứng minh lần nữa phỏng đoán của cô rất chuẩn xác.

Tuy rằng đáy lòng không hờn giận nhưng cô không kịp nghĩ muốn thế, ánh mắt bị chú giải của anh hấp dẫn, vội vàng dùng công thức tính toán lần nữa, rốt cuộc cũng thuận lợi giải ra vấn đề.

Về mặt Đồng Niệm xán lạng, nhin không được hưng phấn đứng lên. Kỳ thật chỉ cần ngăn ngừa, có hơn mười phần là có thể giải quyết, nếu không có người chỉ dẫn cho cô thì cô tính một ngày một đêm cũng không thấy phương hướng.

Quả nhiên kinh nghiệm là vô giá.

Vận thất lưng một cái, Đồng Niệm rốt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn áo khoác kia, đồng tiền đột nhiên tĩnh lặng.

Đứng dậy đi tới cửa sổ sát đất, trời phương đông dần trở nên sáng. Hai tay Đồng Niệm đang khoanh lại, đưa ánh mắt nhìn về phía hướng xa xăm, đón ánh mặt trời đang dần lên, đôi môi trái tim tràn ra một nụ cười.

Điểm xuất phát mới, khởi đầu mới.

Buổi sáng chín giờ, như thường lệ Lăng Cận Dương đi vào công ty, anh đi vào văn phòng liếc mắt đã thấy cái áo khoác đặt trên bàn, là tối hôm qua anh đã để lại cho cô.

Xoay người ngồi vào ghế, nội liễm hai tròng mắt đảo đảo, ngón tay gõ trên mặt bàn hồi lâu không có mở miệng.

Thời tiết cuối tuần rất tốt, tới gần chạng vạng, Vi Kỳ Hạo lái xe đi vào Lan Uyển, anh thấy vẻ mặt khăn trương của người bên cạnh lập tức dừng bước.

Đồng Niệm khó hiểu vội cúi đầu xem xét: “Tôi không ổn chỗ nào?”

Đưa tay sờ mặt cô, một tay anh nâng cằm dưới, xem thật kỹ giọng điệu dị thường, còn giống như ra lệnh.

“Ngẩng đầu!”

“Ừn ngược!”

“Cười!”

Theo khẩu lệnh của anh, toàn thân Đồng Niệm căng thẳng, nhất nhất nghe theo.

“OK!”

Vi Kỳ Hạo vừa lòng gật đầu, cầm lấy tay cô hai người đi vào trong.

Ở cửa sổ sát đất trước phòng khách, người đàn ông hai tay nhét vào túi, ngóng nhìn hai bóng dáng thân thiết đang đi tới. Khóe mắt lướt qua tay hai người, đôi mắt Lăng Cận Dương chợt chìm xuống, môi nhỏ bé nhếch lên.

Lăng Trọng từ phòng bếp đi tới, nhìn thấy hai người đi vào, vẻ mặt cười tươi: “Niệm Niệm đưa bạn đã trở lại rồi à?”

Nghe vậy, biểu tình Đồng Niệm cứng rần gât gât đầu, cúi đầu kêu một tiếng: “Ba.” Cô buông ánh mắt xuống, nhìn thấy tròng mắt lợi hại của Lăng Cận Dương như đang bắn phá lại đây.

Vi Kỳ Hạo tự nhiên hào phóng, mang quà đến, giọng điệu thoải mái: “Chào bác trai!”

Lăng Trọng có ấn tượng vô cùng tốt với anh, lúc này nhìn hai người cùng nhau, lòng tràn đầy vui mừng, không bận tâm đến nét mặt Đồng Niệm, vẫn chưa vạch trần chỉ nhiệt tình tiếp đón: “Tiểu Hân, con đón tiếp Kỳ Hạo, bác đi chuẩn bị com chiều.”

“Vâng!” An Hân từ sofa đi tới, cười động lòng người: “Bác đừng lo.” Thấy thái độ thân thiện của cô, Lăng Trọng an tâm tiêu sái tới phòng bếp chuẩn bị.

Giữa phòng khách to như vậy, bốn người mặt đối mặt đủ loại tâm tư. An Hân kéo người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt cười tươi như hoa: “Niệm Niệm, cô dọn ra ngoài ở có quen không?”

Đồng Niệm cúi đầu, mí mắt không nâng lên, cố ứng phó cô ta: “Tốt lắm, làm một người tự do tự tại.”

Cô vừa nói xong, Vi Kỳ Hạo liền nắm tay cô, ôn nhu nói: “Như thế nào lại một người, không phải có anh cùng em sao?”

Đồng Niệm quay đầu nhìn, theo dõi ánh mắt thâm thúy của anh nhưng không nói tiếp.

Một câu nói đùa không có ý, hai người đối diện sắc mặt đều biến đổi. Lăng Cận Dương ngẩng đầu trừng mắt nhìn Đồng Niệm, đôi mắt chìm ung hiện lên tia nhiệt điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ghen

Màn đêm buông xuống, Lan Uyển đèn đuốc sáng trưng, nổi bật khí chất xa hoa của ngôi biệt thự, xa xa trông nó như một viên dạ minh châu đang tỏa sáng lấp lánh.

Com chiều được mang lên bàn, hương thơm bay nghi ngút. Lăng Trọng đặc biệt phân phó đầu bếp làm nhiều món rau, đặc biệt là những món Đồng Niệm thích ăn. Ông hôm nay cố ý xuống bếp làm cá hấp cho cô.

Thịt cá trắng như tuyết trên nền rau xanh tươi, gừng và lớp dầu phía trên, tạo nên mùi hương hấp dẫn xung quanh.

Lăng Trọng mang cá đi ra, vội bảo mọi người động đũa. Ông xưa nay thích náo nhiệt, đêm nay lại có nhiều người nên nhịn không được mở bình rượu ngon, rót cho chính mình một chén nhỏ.

“Mau nếm thử.” Đáy mắt ông mang ý cười, có chút đắc ý về chuyên môn của mình.

An Hân hạ đũa gấp một miếng thịt cá, cẩn thận lấy hết xương rồi bỏ vào chén của Lăng Cận Dương, thần tình ôn nhu: “Không có xương, yên tâm ăn.”

Lăng Cận Dương quay đầu nhìn cô, khuôn mặt tuần tú cười, anh đem cá bỏ vào miệng. Rồi sau đó cũng gấp cá bỏ vào chén của cô cười nói: “Em cũng ăn đi.”

An Hân nhếch môi cười, đem bỏ xương cá bỏ đi rồi cho vào miệng không ngừng gật đầu: “Rất ngon, bác à, tay nghề của bác thật cao.”

Nghe được khen ngợi, Lăng Trọng cảm thấy thỏa mãn, ông khản thiết tiếp đón Vi Kỳ Hạo dùng bữa, bảo anh không cần câu nệ không cần khách khí.

Đồng Niệm nhìn thấy miếng cá bị gấp qua rồi lập tức không muốn ăn. Cô cầm đũa lên ăn món khác, từ đầu đến cuối không chạm vào.

Vi Kỳ Hạo thấy cô chỉ gấp rau quanh đĩa cá, cúi đầu cười khê nhưng không nói gì.

Món ăn đêm nay thực phù hợp với khẩu vị của Đồng Niệm, cô ăn bất diệc nhạc hồ (ăn kinh khủng). Nhìn đầu sư tử (chả hiểu sao có sư tử ở đây luôn í) có chút khó khan, một viên thuốc, cô căn bản ăn không vô nhưng lại suy nghĩ muốn ăn.

Càng nghĩ, cô ngây ngốc nhìn chén đũa mà ngẩn người.

Vi Kỳ Hạo ngồi bên cạnh cô, thấy cô thất thần, giương mắt nhìn thấy cô quệt miệng nhìn chằm chằm viên thuốc, lập tức hiểu liền cười.

Đồng thời hiểu ý còn có người đàn ông đối diện, Lăng Cận Dương đang muốn đưa tay thì lại bị người ta giành trước.

Gấp một viên thuốc ở giữa bàn ăn, Vi Kỳ Hạo dùng chiếc đũa tách làm hai, một nửa bỏ vào chén cô nói: “Như vậy có thể ăn được không?”

Đồng Niệm ngán ra, cười gât đầu, hướng bên tai anh lại gần thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Mờ ám của hai người bọn họ mọi người đều thấy rõ, vẻ mặt vô cùng giống nhau. Lăng Trọng cười không nói, hai tròng mắt lợi hại lóe sáng. Ông có vẻ vừa ý với Vi Kỳ Hạo, hai người ở cùng một chỗ ông tự nhiên không có ý kiến.

An Hân bung ly rượu lên uống một ngụm, khoe miệng cười sâu thẳm, cô xẹt qua đôi mắt ôn nhu của Vi Kỳ Hạo, đáy lòng rớt cuộc cũng nhẹ nhàng.

Ba ——

Lăng Cận Dương bỗng nhiên buông đĩa trong tay xuống, sắc mặt âm trầm, anh đưa tay chỉ vào đầu sư tử kia, lạnh lùng nói: “Đồ ăn này ai làm? Mặn!”

“Đem đi ——”

Thần tình tối tăm, người đàn ông lên tiếng, thanh âm lạnh lùng vô cùng.

“Vàng, thiếu gia.” Người hầu bước nhanh tới, vội vàng đem đồ ăn đi.

Đồng Niệm đang nhắm nuốt thì dừng lại, cô nhủ mảy nghĩ thăm viên thuốc đầu sư tử này rất ngon, làm sao mặn được? Cô bữu môi cúi đầu tiếp tục ăn com trong chén của mình, người đàn ông điên rồi?!

Sắc mặt An Hân đột biến, chậm rãi gục đầu xuống cố gắng áp chế cảm xúc cuộn cuộn nơi đáy lòng.

Chạm phải ánh mắt sắc bén của người đàn ông đối diện, Vi Kỳ Hạo nhẹ nhàng bung ly rượu lên nhấp môi, đôi môi gợi lên đường cong, đáy mắt hư không.

Dùng xong com chiều, Lăng Trọng kéo hai cô gái lại bên người nói chuyện phiếm, Lăng Cận Dương đứng ở chỗ hành lang gấp khúc, đem một điều thuốc lá tới đưa lên môi. Anh lấy cái bật lửa Ligne ra, một đốm lửa màu lam mị hoặc được thắp lên.

Tiếng bước chân vang lên, Lăng Cận Dương đứng tại chỗ không động, trong lòng biết người đến là ai.

Hai người đàn ông sánh vai, Vi Kỳ Hạo giờ đôi mắt thâm thúy phóng tầm mắt ra xa, âm thanh lạnh thấu xương: “Người đàn ông không thể cho người phụ nữ thứ cô ấy muốn vậy nên buông tay!”

Đôi mắt chim ưng của Lăng Cận Dương híp lại, nhìn chằm chằm ánh mắt Vi Kỳ Hạo, nhẹ giọng cười nhạt: “Cậu có thể cho?”

“Tôi có thể!” Đón nhận ánh mắt của anh, sâu trong đôi mắt của Vi Kỳ Hạo có một sự thanh minh, âm thanh mang theo tự tin.

Cặp mắt thần nhiên chắc chắn kia làm cho lòng Lăng Cận Dương khản trương, chỉ vì hai chữ nhẹ bằng này.

Hai chữ vô cùng đơn giản mà cậu ta nói đối với anh đó là xa xỉ. Bởi vì thời khắc anh sinh ra, vận mệnh đã định, con người anh không thể tùy tâm sở dục (tùy ý làm theo ý muốn).

“Kỳ Hạo.” Đồng Niệm nhẹ nhàng kêu một tiếng, giờ cái chìa khóa trong tay lên nói: “Chúng ta đi thôi.”

Vi Kỳ Hạo ním môi cười khế, tiếp nhận cái chìa khóa, thuận thế ôm cô vào trong ngực, đối với người phía sau nói lời từ biệt: “Chúng tôi đi trước.”

Bóng dáng cao lớn của anh che chở cho cô gái trong ngực, hai bóng dáng càng lúc càng xa,

Người đàn ông bên kia trầm mặc không nói, trong lòng An Hân vô cùng hiểu rõ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, sắc mặt nhiễm tia lo lắng.

Quay về Lăng gia ăn com, Đồng Niệm cảm giác Vi Kỳ Hạo rất lạ, nhưng không rõ là chỗ nào. Có anh làm bạn, cô thật sự bớt đi cảm giác xấu hổ, thiết tình cảm kích.

Một đêm ngủ ngon, Đồng Niệm mở mắt ra cảm thấy sắp trễ giờ, cô nhanh nhẹn rửa mặt, không kịp ăn sáng. Đi làm ở khúc này rất khó bắt được taxi, cô đang muốn chạy bộ chợt nghe có người nhấc còi.

“Lên xe.” Vi Kỳ Hạo dừng xe lại, nhanh chóng mở cửa xe.

Vào lúc này, Đồng Niệm nhìn thấy anh giống như cứu tinh. Cô không nói hai lời, ngồi lên xe thẳng đến tòa nhà Lăng thị.

“Sao anh lại tới đây?” Cô nghi hoặc hỏi.

Vi Kỳ Hạo đẩy cao tốc độ xe, linh hoạt đi trên đường, anh lấy một thanh chocolate đưa cho cô, cười nói: “Anh đoán sáng nay dậy muộn, có đúng không?”

“Anh có thể nghĩ tôi tốt hơn không?” Đồng Niệm không nói gì, trở mình xem thường, loại suy đoán này thật đáng giận!

Nhìn thấy cô tức giận, Vi Kỳ Hạo cũng không nói thêm, tăng tốc chạy đến trước tòa nhà Lăng thị. Thấy cô mở cửa xe ra, anh ôn nhu dặn: “Chocolate có

thẻ bỏ sung nhiệt lượng cho buổi sáng.”

Đôi mi nhắm chặt của Đồng Niệm dần buông ra, cầm thanh chocolate nhovn miệng cười: “Đã biết.” Không kịp nói gì nữa, cô chạy vào tòa nhà, nếu muộn chắc chắn sẽ xong đời.

Nhìn bóng dáng của cô biến mất không thấy, Vi Kỳ Hạo thu hồi nhu tình, thả chân hạ ga lái xe rời đi.

Đứng trước cửa thang máy chờ, Đồng Niệm đưa tay nhìn đồng hồ, thời gian vừa đủ. Cô mở thanh chocolate ra lấy một miếng bỏ vào miệng.

Mùi vị cao thuần khiết nồng đậm, là cô thích nhất.

“Chào.” Mục Duy Hàm đi tới chào hỏi, đồng thời bóng dáng cao lớn của Lăng Cận Dương cũng xuất hiện.

Lại gặp anh, trong lòng Đồng Niệm không yên, cô cúi đầu lại lấy một miếng chocolate ra ăn, chờ thang máy tới.

“Không tiền đồ!”

Âm thanh cười nhạo của anh chói tai, Đồng Niệm nổi giận đưa tay nhìn đồng hồ, trầm giọng nói: “Tổng giám đốc, hiện tại chưa tới giờ làm, công ty cũng không có quy định không cho nhân viên ăn chocolate.”

Khi nói chuyện thang máy tới, Đồng Niệm hung hăng liếc anh một cái, lấy mấy miếng chocolate ra nhét vào trong tay Mục Duy Hàm: “Mời anh ăn.” Sau đó cô không quay đầu lại tiêu sái đi vào thang máy.

Lăng Cận Dương bị sự tức giận của cô làm cho da đầu run lên, không chế lửa giận.

Cố tình muốn cho người ta chê cười, Mục Duy Hàm cố nén cười nhẹ nhàng hỏi người bên cạnh: “Có muốn ăn một miếng không?”

Đến tận đây thì mặt Lăng Cận Dương hoàn toàn đen lại, quát: “Mục Duy Hàm, con mẹ nó, cậu chán sống à——”

Giận! Tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Trả Thù

Công tác ở bộ phận tài vụ dần thuận buồm xuôi gió. Chuyên môn của Đồng Niệm dần trở nên vững vàng, năng lực nắm bắt không tồi, tổng giám đã bắt đầu giao cho cô một ít khoản quản lý cơ bản.

Kiểm tra lại các khoản hạch toán mới nhất, Đồng Niệm đưa cho Ewen – Ngải Văn kiểm tra lại một lần nữa, đợi đến khi cô ấy khen ngợi xong mới cảm cho tổng giám ký tên.

Thảm nhung màu lam ở hành lang có tính hấp thụ rất mạnh, phía trước một người đàn ông đang đi tới, một thân tây trang màu xám. Khuôn mặt anh ta tuần dật, đôi mắt hoa đào tà mị.

Vừa mới xuất ngoại khảo sát trở về, tinh thần Lăng Thừa Nghiệp dư thừa, hần vừa đi vừa đánh xa gương mặt mới xung quanh, xem có con mồi vừa mắt hay không?

Đồng Niệm ôm văn kiện trong ngực cúi đầu đi nhanh tới, lúc gặp thoáng qua, cô theo bản năng dừng bước, quả nhiên thấy người quen.

“Tổng giám đốc!” Nhìn thấy anh, Đồng Niệm lập tức nhủ mảy, không kiêu ngạo không siểm nịnh lên tiếng.

Lăng Thừa Nghiệp dừng cước bộ, nhìn chằm chằm người trước mặt mình, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia sáng, giọng điệu ôn nhu: “Không cần xưng hô như vậy, nói như thế nào cũng là người một nhà, em có thể gọi anh là anh cả?”

Đồng Niệm nhìn chằm chằm vào văn kiện trong ngực, trên mặt không có biểu tình gì: “Thực xin lỗi, tôi không dám trèo cao!” Vòng qua hần, cô bước nhanh vào khu làm việc.

Mất thấy cô không quay đầu lại mà tiêu sái bước đi, Lăng Thừa Nghiệp cúi đầu cười, đôi mắt hẹp dài híp lại. Người được Lăng Cận Dương dạy dỗ thật không giống người thường!

Tổng giám xét duyệt sổ sách xong, vẫn chưa thấy vấn đề, khen ngợi cô vài câu. Đối với sự khích lệ nhỏ này, Đồng Niệm nhin không được hưng phấn cả buổi chiều.

Tan tầm lòng cô tràn đầy vui sướng, vui vẻ đi ra khỏi Lăng thị building, bước chân của mình lâng lâng. Lấy điện thoại ra do dự muốn gọi cho Vi Kỳ Hạo nhưng phát giác gần đây bọn họ gặp mặt có hơi nhiều, đáy lòng dâng lên chút tình cảm nào đó làm cho cô muốn tránh anh!

Phút chốc, ở ven đường có một chiếc xe màu đen có rèm che đậy, từ trong có hai gã cao to không nói hai lời túm Đồng Niệm trực tiếp nhét cô vào trong xe.

Ngắn ngủn vài giây cũng không làm cho người qua đường chú ý. Hiếm có người nhìn thấy, cũng sẽ bỏ đi thôi, không ai muốn chuốc phiền toái.

Thân xe màu đen nhanh như chớp chuyển bánh, rất nhanh không thấy.

Không bao lâu sau, một chiếc xe dừng ở bên ngoài Mê Sắc, bốn người đàn ông trên xe xách theo một cô gái, năm người đi vào bên trong.

Đi vào phòng bao trên lầu, Đồng Niệm nhìn người đàn ông ngồi đó cách không xa nhất thời hiểu được. Người đàn ông kia đầu quấn băng màu trắng, không phải là người đêm đó đánh nhau với Vi Kỳ Hạo sao?

Bả vai bị người đằng sau hung hăng đẩy, Đồng Niệm ngã ngồi trên ghế sofa, phía sau lưng có đệm dựa. Cô lặng lẽ rất nhanh lấy di động ra báo nguy, đã thấy người đàn ông dựa vào bên cạnh.

“Đàn bà thôi, nhìn khuôn mặt của lão tử này, đều là bởi vì cô!” Luru Tranh người đẩy lửa giận, đôi mắt hung hăng.

Đồng Niệm nhú mi nhìn hấn thấy hai bên má đều có vết thương, miệng vết thương khá sâu chỉ sợ về sau lại lưu lại sẹo. Cô tái mặt, âm thanh lạnh lùng nói: “Đáng đời, ai bảo miệng anh thôi!”

Luru Tranh biến sắc, đưa tay nắm cầm dưới cửa cô, lạnh lùng nói: “Con mẹ nó vô nghĩa, tin hay không lão tử cho người làm cô?”

“Anh dám?!”

Nâng tay vuốt ve móng vuốt của hấn, đồng tiền của Đồng Niệm một mảnh hàn ý: “Anh dám động tôi một chút thử xem?”

Rõ ràng người trước mắt đang nung nấu, lực sát thương cũng không có, nhưng Luru Tranh không dám động. Bên ngoài đồn đãi không ít, Lăng Cận Dương thì không nói đến đi, riêng sức mạnh liều mạng của Vi Kỳ Hạo, hấn thực sự có chút nhút nhát!

Thấy hấn do dự, Đồng Niệm lặng lẽ lấy di động ra, ngón tay trượt trượt muốn gọi điện thoại.

Người đàn ông kia phát giác, một tay đoạt lấy di động của cô để lên bàn trà: “Luru thiếu, cô ta báo nguy?”

Luru Tranh ngửa đầu, đưa tay sờ cằm, ánh mắt đảo qua gương mặt bình tĩnh của cô, nói: “Chỉ cần cô gọi điện thoại hẹn Vi Kỳ Hạo đến, lão tử sẽ bỏ qua cho cô.”

Tuy rằng đồn đãi không thể không tin, nhưng tóm lại phải kiêng kị Lăng gia, Luru Tranh nuốt không trôi khẩu khí này, chỉ nghĩ đến Vi Kỳ Hạo!

Nhìn xung quanh có mấy người đang đứng tụ tập đó, khóe miệng Đồng Niệm lướt qua cười lạnh: “Như thế nào đánh không lại người ta, còn muốn tìm người giúp đỡ? Ha ha, anh cũng chỉ dọa người thôi.”

“Hừ!” Luru Tranh không nhin được, cúi người dùng sức khóa trụ hai bên người cô, âm u bức bách: “Lão tử không kiên nhẫn nói với cô, nếu cô ngoan ngoãn nghe lời tôi thì tôi bỏ qua cho cô! Nếu không, đêm nay nhiều thằng đang ở đây, cô chờ cả đám thượng lên cô!”

Trong mắt cô hiện lên tia bối rối, làm cho Luru Tranh đắc ý cười, đưa điện thoại di động qua hỏi: “Gọi hay không gọi?”

Hai tay bên người nắm chặt, Đồng Niệm cắn chặt răng kiên quyết cự tuyệt: “Không gọi!”

Đường vào Mê Sắc, hai bóng dáng đi tới, quản lý nhìn thấy hai vị lập tức tới nghênh đón.

Tự mình đưa bọn họ lên lầu, quản lý cười nói: “Lăng thiếu, Trữ thiếu, đêm nay sao lại cùng nhau đến đây?”

Khuôn mặt lãnh liệt tuần tú của Lăng Cận Dương trầm mặc. Ngược lại Trữ Tuấn bình thường hay nói đùa cùng bọn họ: “Đêm nay có gì mới mẻ để chơi hả?”

Quản lý hiểu ý cười cười, nhỏ giọng nói vào lỗ tai: “Ngày hôm qua có cô nương Đông Nam Á đến, bộ dạng học thức đều rất ổn, ngài muốn gặp không?”

Đáy mắt Trữ Tuấn lướt qua một chút nghiền ngẫm, nhưng Lăng Cận Dương thì không có biểu tình, anh cũng không để ý, cười nhún vai nói: “Lát nữa an bài qua đây.”

“Vâng!” Quản lý không ngừng gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì lại nói: “Trữ thiếu, đêm nay Luru thiếu cũng tới đây.”

“Ôi..” Trữ Tuấn mỉm môi cười khê, không khỏi lắc đầu: “Tiểu tử này mới ra viện nhanh như vậy đã khôi phục nguyên khí?” Khi nói chuyện, anh bước nhanh tới phòng bao phía trái, mở cửa ra.

Xưa nay không giao lưu với những người đó, Lăng Cận Dương đang muốn xoay người bên tai lại bay tới âm thanh làm cho tim anh căng thẳng, xoay người đi theo sau.

Trữ Tuấn đẩy cửa ra, chỉ cảm thấy đầu phát mộng, anh nhìn thấy người bị Luru Tranh đặt trên ghế, mặt bình tĩnh đi tới một tay nhắc anh ta.

“Đồ lão!”

Sau thất lưng rắn chắc của Luru Tranh bị một cước, xoay người tức giận, nhưng nhìn thấy người trước mặt lập tức: “Anh, sao anh tới đây?”

Chẳng quan tâm tới hân, Trữ Tuấn đỡ người ở ghế sofa dậy rất nhanh xem xét một phen, thấy cô không bị gì âm thầm nhẹ nhàng thở ra: “Niệm Niệm, em không sao chứ?”

Đồng Niệm đẩy tay người đàn ông ra nhìn anh ta rồi thấp giọng nói: “Không sao!”

Mất thấy tình huống đột biến, Luru Tranh vội chạy tới giải thích: “Anh, việc này anh đừng quản, em nhất định phải tìm Vi Kỳ Hạo báo thù!”

“Vớ vẩn!” Trữ Tuấn tức giận thịnh nộ, nghĩ thầm thằng ranh này ngu xuẩn đang muốn chọc giận người chết! Đắc tội với Vi Kỳ Hạo nhiều nhất bị đánh một chút, còn trêu chọc Lăng Cận Dương thì chẳng nhãi tép ranh này còn mạng sao?

Luru Tranh bị mắng không hiểu ra sao cả, cúi đầu không dám ra tiếng.

Ngoài cửa lớn mở rộng ra, một bóng dáng chậm rãi đi vào, đôi mắt chim ưng dừng trên người Đồng Niệm, nhìn thấy hai bên má cô đỏ lên, đáy mắt thoáng chốc lo lắng.

“Trữ Tuấn, cậu cái này không đúng rồi, ngăn cản cái gì?”

Một trận hàn ý đánh úp tới, khuôn mặt người đàn ông đi tới âm trầm, người xung quanh đều lui ra ai cũng không dám mở miệng. Đồng Niệm thấy anh đến, bất giác nhẩn mi lại, cúi đầu lảng tránh.

Ngồi ở sofa, Lăng Cận Dương bắt chéo hai chân, anh nhẹ nhàng cười yếu ớt lấy ra một điều thuốc lá, ngón tay thon dài lấy bật lửa Ligne ra, ngọn lửa màu lam nổi lên: “Các người tiếp tục, tôi cũng muốn xem trò hay——”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nổi Giận

Anh nói một câu nhẹ bồng, lập tức làm cho Luru Tranh căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía Trữ Tuấn.

“Anh Lăng..” Luru Tranh cười tươi đi tới trước mặt anh, muốn giải thích: “Việc hôm nay tôi không có ý gì với Đồng tiểu thư, chỉ là muốn cô ấy hẹn Vi Kỳ Hạo ra thôi.”

Lăng Cận Dương nhú mày nhìn hân, chậm rãi mở miệng, phun đám khói màu trắng lên mặt hân: “Đừng kêu anh, tôi không dám!”

“Khụ khụ!” Luru Tranh bị sắc lui về phía sau, sắc mặt cực kỳ xấu hổ. Hân cúi đầu, dùng ánh mắt cầu cứu Trữ Tuấn.

Tuy rằng tức giận nhưng Trữ Tuấn vẫn lo cho cái thằng em họ này: “Cận Dương, tiểu tử này hồ đồ rồi.”

Nghe vậy, khoe miệng Lăng Cận Dương mỉm cười, anh đứng lên thân hình to lớn tới trước mặt Luru Tranh: “Luru thiếu gia, anh nói xem, anh hồ đồ như thế nào?”

Trong đáy mắt anh hiện lên tia lạnh lẽo, làm cho Luru Tranh theo bản năng nuốt nước miếng, bộ dạng kiêu ngạo lúc trước biến mất: “Tôi, tôi không phải nhằm vào cô ấy, hơn nữa tôi cũng không có làm gì cô ấy!”

Lời giải thích không hoàn hảo của hân làm cho lửa giận trong lòng Lăng Cận Dương càng sâu. Chuyện lần trước xảy ra ở đây, ký ức còn mới mẻ lắm.

Nhìn tâm tình anh bất định, Luru Tranh ý thức được không tốt, vội cúi thấp người cầu xin: “Lăng thiếu, là tôi sai, tôi không nên vô lễ với Đồng tiểu thư! Xin anh nỡ mặt nhà họ Luru, bỏ qua chuyện này!”

Mày kiếm Lăng Cận Dương ngả ngón, theo dõi nét mặt sợ hãi của hân, đột nhiên đưa tay đem đầu thuốc còn sáng đặt lên áo hân, hung hăng nghiền

xuống: “Nực cười! Nhà họ Lư của anh có mặt mũi gì, có thể đụng đến người của tôi?”

Lư Tranh cứng ngắc, trong người nóng rất nhưng hắn không dám động, thậm chí ngay cả tiếng hừ cũng không dám, vài bị đốt cháy mũi rất khó ngửi.

Trữ Tuấn muốn can nhưng lại kiên quyết nhịn xuống, nói đến cũng là do Lư Tranh làm cho rối rắm, xứng đáng chịu khổ!

Nhìn bộ dạng kinh hãi của hắn, đôi mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương hí hí, ngón tay đột nhiên thu hồi, anh kéo Đồng Niệm ở ghế sofa, mang cô đi ra ngoài.

Thấy anh bình tĩnh rồi đi, Trữ Tuấn cắn răng đuổi theo: “Cận Dương, từ từ.”

Bước chân đi phía trước giặt mình, sắc mặt Lăng Cận Dương âm trầm, anh buông Đồng Niệm ra, thấp giọng nói: “Ra phía trước chờ anh.”

Đồng Niệm không biết nói gì chỉ cúi đầu xuống lầu.

“Cận Dương.” Trữ Tuấn thở dài, nhìn ra được anh đang tức giận vô cùng, nhưng không mở miệng được: “Bác mình chỉ có một đứa con, xem giao tình mười mấy năm giữa chúng ta, có thể không...”

Khóe mắt Lăng Cận Dương nhú lại, ngắt lời của anh, âm thanh lạnh lùng: “Trữ Tuấn, tình cảm không dùng ở đây được!”

Nói xong những lời này, anh xoay người xuống đất người phía trước, nhanh chóng rời khỏi Mê Sắc.

Trữ Tuấn là người thông minh, cố ý nói Lư Tranh là con trai độc nhất của Lư gia với hy vọng Lăng Cận Dương nể tình anh em, xuống tay nhẹ chút!

.....

Một chiếc McLaren chạy trên đường, Đồng Niệm ngồi ở vị trí phó lái, tựa đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, suốt đường đi chỉ trầm mặc.

Trở lại vịnh Thuyền, Lăng Cận Dương nhanh tay nắm lấy cổ tay trực tiếp kẹp cô tới trước cửa, ra lệnh: “Mở cửa.”

Đồng Niệm cúi đầu, động tác gì cũng không có: “Em về đến nhà rồi, anh trở về đi.”

Khóe mắt đảo qua mặt cô, Lăng Cận Dương nhăn mày, đưa tay tới túi xách cô tìm chìa khóa: “Đừng nói nhiều, nhanh mở cửa đi.”

Bất đắc dĩ bị ép, cô đành mở cửa ra, đem nhân vật nguy hiểm vào nhà.

Rella loạng choạng cái đuôi nhỏ bé chờ ở cạnh cửa, lúc này nhìn thấy người đàn ông đi vào, lập tức nhào vào người anh, miệng bi bô kêu to: “Uông uông uông...”

Bộ dạng hưng phấn của Rella làm cho Đồng Niệm giận tái mặt, nghĩ thầm vật nhỏ này chẳng có lương tâm gì, cô mỗi ngày đều tận tâm chiều cổ nó, nó nhìn thấy người đàn ông kia lại thân thiết như thế?!

“Vật nhỏ.” Lăng Cận Dương cười hạ người đưa tay xoa đầu nó, miệng cười cười: “Nhớ ta phải không?” Trong khoảng thời gian này không có nhìn thấy Rella, trong lòng anh cũng có chút nhớ.

Lúc trước ôm Rella về nhà, nó mới sinh được một tuần, còn không to bằng bàn tay anh. Bộ dáng nhu thuận nghe lời của nó làm cho người ta thương yêu. Vài năm cẩn thận chăm sóc, cả người và con vật đều sinh tình cảm.

Có đôi khi, Lăng Cận Dương không khỏi cảm thán, chó đều nhớ tình bạn với người, biết ai đối tốt với nó.

Động tác ôn nhu của người đàn ông, bàn tay xoa đầu Rella, mà Rella cũng làm nũng lăn qua lăn lại ở bên chân anh. Cái loại hình ảnh thân thiết này làm cho Đồng Niệm cong miệng lên, xoay người né tránh, đi đến sofa ngồi xuống.

Không bao lâu sau, Lăng Cận Dương đổ dành Rella xong đứng dậy đi tới phòng bếp, Rella vui vẻ đi theo bên chân anh, hoàn toàn không thèm nhìn người đang hôn dỗi ở ghế sofa.

Anh lần đầu tiên đến đây, lại thấy bài trí trong phòng rõ ràng, anh tới tủ lạnh lấy nước đá, quen thuộc tiêu sái trở về.

Mất thấy anh lại đây, Đồng Niệm đang muốn tránh anh nhưng trước mắt bị bóng đen áp chế, vết đỏ trên má cô đột nhiên lạnh lẽo.

“Đừng nhúc nhích!” Lăng Cận Dương đem túi chườm đá đặt lên mặt cô, âm thanh lộ ra cường thế.

Cái lạnh của đá làm giảm đau đớn ở má cô. Đầu ngón tay ấm áp của anh đang lau cánh môi của cô, lơ đãng tạo nên chút tê dại.

Hai má Đồng Niệm ửng đỏ, lảng tránh tầm mắt nóng rực của anh, đưa tay ra nói: “Tự em làm.”

Bộ dạng chống đối của cô làm cho mày kiếm Lăng Cận Dương nhăn lại, đem túi chườm đá đè mạnh.

“Ah——”

Hai má bị đau, Đồng Niệm hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, nhe răng nhếch miệng gầm nhẹ: “Đau!”

Lăng Cận Dương liếc cô một cái, khẩu khí cũng không thân thiện: “Đáng đời!” Lời anh tuy khó nghe nhưng động tác trong tay lại nhẹ nhàng lại.

Nhìn con tức trong lòng, đồng tiền đen thùi của Đồng Niệm giật giật, nhẹ nhàng mở miệng: “Chuyện đêm nay dừng ở đây đi!”

Thanh âm của cô không lớn nhưng đủ để anh biến sắc.

Lăng Cận Dương ngẩng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô hỏi: “Em không phải là không chịu thua sao? Hôm nay sao đổi tính rồi?”

Đồng Niệm cắn môi không mở miệng. Chuyện đêm nay nếu làm nháo lên, Vi Kỳ Hạo khẳng định sẽ gây ra tai nạn chết người.

Như thế nào lại không đoán ra lòng cô đang lo lắng vì ai? Khuôn mặt Lăng Cận Dương hiện lên tia ngoan độc, đưa tay cầm túi chườm đá đập bốp lên bàn trà, anh trở tay ôm lấy thắt lưng cô, nghiêng người đè cô áp vào ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Quyết Liệt

Phía sau lưng là sofa mềm mại, Đồng Niệm thoáng chốc giật mình, cô không lường trước anh sẽ có động tác này, tay chân giấy dựa: “Buông ra!”

Khuôn mặt tuấn tú phủ tối, hai tròng mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương nổi lửa, anh nhếch môi đặt lên chóp mũi của cô: “Em thật sự nghĩ có thể phải sạch quan hệ với anh à?”

Đồng Niệm lạnh lùng cười rộ lên, sâu trong ánh mắt cô là sự lạnh lùng: “Không thể cùng phải làm! Lăng Cận Dương, anh đừng nghĩ muốn tôi chịu tội thay!”

Lời của cô lại chọc giận anh, đầu ngón tay anh chạm được nút thắt trước ngực Đồng Niệm, linh hoạt cởi bỏ.

Đồng Niệm cúi đầu cắn tay anh, mượn cơ hội đẩy anh ra liều mạng chạy ra hướng cửa.

Động tác của người đàn ông phía sau nhanh như báo, anh một tay chế trụ bả vai của cô thoải mái đem cô vào trong lòng mình. Hai tay khóa chặt thắt lưng cô, dẫn cô hướng về phía phòng ngủ.

Trong lòng Đồng Niệm hoảng hốt, toàn thân giấy dựa há mồm bắt đầu kêu lên: “Cứu mạng, cứu...”

Cô kêu to làm cho sắc mặt Lăng Cận Dương xanh mét, anh che miệng cô lại, khiêng cô vào phòng ngủ, đem cô hung hăng đặt lên giường.

Trước mắt một mảnh mê muội, Đồng Niệm mới vừa ngồi xuống bả vai bị anh dùng sức đè lại. Cô muốn cúi đầu cắn, anh lại nhay bẹn né đi, xoay tay cời hết quần áo của cô, mạnh mẽ kéo giắt ra đem hai tay đang giấy của cô trói chặt.

Hai tay bị đặt sau người, sắc mặt Đồng Niệm trắng bệch, trên thân cô chỉ còn duy nhất tất màu đen, nội y bên trong như ẩn như hiện.

Một phen gây sức ép như thế, Lăng Cận Dương cũng hơi thở hỗn hển, anh ngồi ở cuối giường, đôi mắt chim ưng gắt gao nhìn thẳng vào cô, lửa giận trong ánh mắt kia như muốn thiêu chết cô.

Nha đầu chết tiệt kia, còn dám kêu cứu mạng?!

Một trường hợp tốt đẹp đột nhiên chuyển thành chiến trường. Rella ở một bên không biết giúp ai, đánh phải lắc lắc thân hình mũm mĩm trốn dưới giường, tính toán xem trò hay. =))

Ngồi ở giữa giường, hai tay Đồng Niệm gãy không được, cô trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện, bỗng nhiên nước mắt chạy ra đầy mặt.

“Ô ô ô ——”

Chẳng quan tâm cái gì là cốt khí, chỉ là tức giận. Đồng Niệm chỉ biết trong lòng khó chịu cô hắng giọng, khóc rống lên, nước mắt ào ào.

Chợt thấy cô khóc, Lăng Cận Dương giật mình, cô khóc nước mắt nước mũi giàn giụa, bộ dạng kia vừa tức giận vừa thấy buồn cười, làm cho lòng anh dịu đi phần nửa.

Khóe mắt Lăng Cận Dương lướt qua nước mắt cô, khuôn mặt đang phập phồng khóc u u, đáy mắt âm trầm.

Âm thầm thở dài, anh đứng dậy lại gần muốn mở thả hai tay cô ra. Mới vừa cúi người, đem mặt tới gần cũng không nghĩ người kia lại quyết liệt.

Hai tròng mắt Đồng Niệm đỏ bừng trừng mắt lạnh lùng nhìn anh, cô cắn môi, rống to: “Nếu anh dám chạm vào tôi, chúng ta sẽ cùng quy về tẫn! (ý nói cùng chết)”

Lửa giận tiêu tán nảy giờ lại bị cô kích thích cho bùng lên.

Lăng Cận Dương hạ thấp con ngươi, nhìn đáy mắt phần nộ của cô, vẻ mặt anh lãnh liệt. Đôi môi nhỏ của anh nhếch lên, âm thanh lạnh bạc vang lên: “Em đừng có ép anh, bằng không anh nhất định cùng em đồng quy vu tận!” (cùng nhau hủy diệt)

Trong sâu ánh mắt anh hiện lên vẻ lo lắng, thoáng chốc làm cho lòng Đồng Niệm co rút lại, trái tim bị thắt chặt.

Thu lại tàn độc của mình, Lăng Cận Dương lạnh lùng cười xoay người rời đi, đem cửa đóng một cái rầm.

Trong thấy bóng dáng anh đột nhiên biến mất, Đồng Niệm nhanh ngừng khóc, sắc mặt đại biến tức giận nói: “Lăng Cận Dương, anh hỗn đản, tay của tôi còn chưa có còi!”

Lúc này Rella đang tránh ở giường thờ đầu ra, nhảy lên giường mở to ánh mắt đen bóng nhìn cô.

Đồng Niệm cơ động vội vội chỉ đạo Rella: “Vật nhỏ, mày mau cắn đứt cho ta.” Khi nói chuyện, cô cố sức đem cổ tay phía sau bị buộc chặt giật giật.

Rella thông minh hiểu ý, cúi đầu lại gần chỗ tay bị áo sơ mi cột, nhe răng nhanh cắn bắt đầu phát huy tác dụng.

Cửa thang máy mở ra, Lăng Cận Dương bình tĩnh đi tới, khuôn mặt tuấn tú của anh đánh lại rất nhanh ngồi vào xe. Chiếc xe nhanh như cung tên bắn ra chạy ra hướng bờ sông.

Màn đêm buông xuống, chiếc xe thể thao McLaren màu bạc chạy với tốc độ cao trên đường. Đèn đường phát ra ánh sáng chiếu rọi trên thân xe giống như một tầng áo giáp màu vàng.

Sóng cuộn trào mãnh liệt bên bờ sông. Người đàn ông dừng xe đứng đó mở cửa đi xuống, xoay người ngồi bờ đê.

Mây đen che kín bầu trời đêm, đen kịt không thấy một ngôi sao nào. Ban đêm thời tiết nóng đã bớt đi, gió nhẹ thổi làm cho người ta sáng khoái không ít.

Lăng Cận Dương hơi cúi đầu, nhìn mặt nước, sóng lưng anh lạnh ứng, hai tròng mắt nhìn bờ sông, môi mỏng nhấp thành đường cong, lộ ra một nỗi cô đơn.

Sau khi mẹ bệnh chết, anh đem tro cốt của mẹ rải ở dòng sông này, mỗi lần nhìn mặt nước trong vắt đều giống như nhìn hai tròng mắt sáng ngời của mẹ, vĩnh viễn mang đến chỗ ỷ lại ấm áp nhất.

Ở trong trí nhớ của anh, thời thơ ấu của anh rất hạnh phúc. Thuở nhỏ mẹ tỉ mỉ che chở, yêu thương nâng niu anh trong bàn tay. Cha đối với anh khắc nghiệt, kỳ vọng cao. Chỉ tiếc, những năm xuôi gió xuôi nước đó chỉ kéo dài đến khi anh mười lăm tuổi. Mẹ qua đời, gia tộc phân tranh kịch liệt, anh giúp cha khởi động Lăng thị, tất cả gian nan mới bảo trụ được tâm huyết này.

Ba năm, một ngàn ngày, anh cũng sống sót qua được. (Càng ngày càng thương anh Dương)

Đưa tay lấy một điều thuốc lá để lên môi, Lăng Cận Dương bật lửa lên, ánh lửa màu lam lại hiện lên. Hít sâu một ngụm, anh gục đầu xuống đem vớ tiền mở ra, bên trong hiện lên ảnh chụp.

Ngón tay thon dài vuốt ve ảnh chụp của anh và mẹ, Lăng Cận Dương nhếch miệng cười. Anh khe khẽ thở dài, thì thào tự nói: “Mẹ, mẹ còn ở bên cạnh con thì tốt biết bao.”

Một lát sau, anh tựa hồ ý thức được cái gì, cười tự giễu.

Mẹ anh trong ảnh rất ôn nhu, anh đưa tay ôm bà vào lòng mình, dưới ánh nắng mặt trời, hai mẹ con đều cười giống nhau.

Lăng Cận Dương bình tĩnh nhìn ảnh chụp gần người, trong lòng ngồn ngộn cảm xúc. Anh còn nhớ mẹ trước khi mất dặn dò anh: con ơi, con nhất định phải gần gũi với nhà họ An, nhất định phải!

Trong lòng anh hiểu được, An gia có căn cơ giúp anh củng cố, lại có tình nghĩa sâu đậm với mẹ, một ngày kia Lăng thị gặp nạn nhà họ An nhất định có thể ra tay giúp đỡ.

Có lẽ vận mệnh như bánh xe, quay rất nhiều vòng rồi cũng về đến điểm khởi đầu như cũ.

Ba năm trước duyên kiếp không ai đoán trước được, nếu tất cả chỉ vì bản thân anh, anh cam nguyện bỏ qua. Nhưng Lăng thị là tâm huyết cả đời cha mẹ tích lũy, Lăng Cận Dương không có tư cách lựa chọn, chỉ có thể chọn lấy vận mệnh.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đồng Niệm bị một trận chuông cửa dồn dập đánh thức, cô mặc áo ngủ đi tới cửa nhìn người đàn ông đứng ngoài cửa, do dự một chút nhưng vẫn mở cửa phòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tế Bái

Ngoài cửa phòng, Vi Kỳ Hạo thở hổn hển, đôi mắt cao thấp đánh giá cô, đột nhiên đưa tay ôm cô vào trong ngực: “Em không sao chứ?”

Sáng nay anh nghe nói chuyện hôm qua, anh tức giận đến thẳng nhà họ Lư, muốn đem thẳng kia ra đánh một trận! Nhưng tối qua Lư Tranh bị cảnh sát mang đi, nói là có tội cố ý đả thương người.

Đồng Niệm tới gần ôm anh, cúi đầu nói: “Không có việc gì.”

Hai tay vỗ về bả vai của cô, ánh mắt Vi Kỳ Hạo nóng bỏng, giọng điệu lộ vẻ ra lệnh: “Đồng Niệm, từ nay về sau em gặp chuyện gì, trước tiên phải nói cho anh biết! Nhớ kỹ, bất cứ chuyện gì?!”

Trong lòng dâng lên sự ấm áp, Đồng Niệm mím môi cười khẽ, trịnh trọng gật đầu cam đoan với anh: “Được, tôi đáp ứng.”

Nghe vậy, hai người nhìn nhau cười, ánh mặt trời buổi sáng sáng lạn, dâng lên một mảng ấm áp ngọt ngào.

Lái xe đi vào tòa nhà Lăng thị, Vi Kỳ Hạo nhìn cô đi xa, khóe miệng cười khẽ. Lập tức nghĩ đến cái gì đó, nụ cười dần thu lại. Sáng nay anh đến nhà họ Lư tính sổ, lại không tìm được người. Anh đương nhiên không tin Lư Tranh đã thương người lại cố ý tự thú nhận tội. Đêm đó ở quán bar, bộ dạng Lư thiếu gia kia ương ngạnh sao có thể dễ dàng chịu thua? Huống chi còn có Lư gia, quả quyết không thể trở mặt nhìn đứa con trai duy nhất ngồi tù?!

Có thể chỉ trong một đêm làm cho sự tình thay đổi bất ngờ, ở cái thành phố này không có gì ngoài một người ra tay cuồng liệt, mạnh mẽ, còn có thể là ai?!

Vi Kỳ Hạo quét mắt nhìn cao ốc Lăng thị khí thế hơn người, sắc mặt khẽ biến, anh bình tĩnh khởi động xe rồi đi.

Bữa sáng được ăn vắn tắt, tâm tình Đồng Niệm tốt, lo lắng tối hôm qua thành hư không. Cô bước nhanh tới thang máy, lấy gương ra soi, ửng đỏ trên mặt đã tan, cong môi cười khẽ.

Trở lại Lan Uyển lại là đêm khuya. Lăng Cận Dương đi lên lầu, đi qua phòng thứ nhất theo thói quen anh đẩy cửa đi vào. Phòng ngủ trống rỗng anh giật mình tựa hồ nhớ tới cái gì.

Mọi thứ trong phòng không thay đổi, đôi mắt thâm thúy của anh lướt nhìn bốn phía, bước đi tới trước cửa sổ đưa tay mở cánh cửa đóng chặt ra.

Gió đêm lạnh thổi vào, màn cửa màu trắng bay phấp phới.

Lăng Cận Dương ngã người lên giường mềm mại, hai tròng mắt yên lẩn, anh xoay người đem mặt chôn chặt ở trên mặt gối, ngửi mùi hoa lải còn vương lại.

Mùi hương quen thuộc làm cho anh yếu ớt cười ra tiếng, một môi mấy ngày vừa qua như tan biết, tâm an tĩnh lại nhắm mắt muốn ngủ một giấc. (a Dương rớt là nhớ chị)

Lần thứ hai mở mắt, là do âm thanh của di động đánh thức. Lăng Cận Dương vượt màn hình di động, cả người liền tỉnh táo.

Cảm giác choáng váng đầu óc, anh vẫn không để tâm liền đứng dậy đi tới phòng tắm chuẩn bị xuất phát đi tới nghĩa trang.

Ngày cuối cùng của tháng tám là ngày giỗ của mẹ. Đồng Niệm sáng sớm đi tới nghĩa trang, ở ngoài cổng lớn nhìn thấy cha con nhà họ Lăng. Cô ôm một bó hoa cúc màu trắng trong ngực đi lên bậc thang.

Lăng Cận Dương một thân tây trang màu đen, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, anh đứng ở trên bậc thang phía trên, liếc mắt thấy cô đi tới.

Trước bia mộ cẩm thạch, Đồng Niệm quỳ xuống đem bó hoa đặt vào, khóe miệng cười an bình: “Mẹ, con đến thăm mẹ.”

Lau sạch sẽ tấm ảnh chụp trên bia mộ, đôi môi cô nhấp nhẹ, nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của mẹ mình, trong lòng từng trận chua xót. Ngón tay sờ trên bia mộ, cô dùng sức hít hít cái mũi, trầm giọng nói: “Mẹ, Niệm Niệm rất nhớ mẹ...”

Áp lực trong lòng được giải thoát, toàn thân Đồng Niệm nhẹ nhàng không ít. Cô ngồi xổm trước bia mộ thấp giọng nói chuyện, Lăng Trọng cúi đầu lúi ru một chút, không muốn làm phiền.

Lăng Cận Dương đứng ở bên cạnh ông, vẻ mặt bình tĩnh, đem con mắt sâu thẳm nhìn ra xa.

Ba người họ đi ra khỏi nghĩa trang, Lăng Trọng quay đầu nhìn Đồng Niệm, trên mặt mang theo nét thương cảm: “Ba giữa trưa có ăn cơm với cô đồng, con về nhà trước, tối nay ba về muốn nói chuyện với con một chút.”

Ngày này hàng năm, Lăng Trọng đều muốn giữ cô, cùng cô nói chuyện trước đây, coi như là cách nhớ lại mẹ cô.

Đồng Niệm do dự, gật đầu đáp ứng, nhìn theo bóng ông ngồi lên xe rồi đi.

Một chiếc McLaren màu bạc chạy trên đường, theo giữa sườn núi đi xuống, một tay Lăng Cận Dương khoát lên cửa kính xe, khuôn mặt tuần duật có chút tái nhợt.

Anh đưa tay lên miệng, ả ả ho khan vài tiếng.

Đồng Niệm nhìn sườn mặt anh, chỉ thấy hai mắt anh nhìn về phía trước, tựa hồ không có gì khác thường, cũng không muốn nghĩ nhiều. Xe chạy rất nhanh, không bao lâu sau liền trở lại Lan Uyển.

Hai cánh cổng lớn màu đen mở ra, Lăng Cận Dương đem xe đi vào garage, xe còn chưa tắt hẳn, người bên cạnh đã muốn mở cửa xuống xe xoay người đi vào.

Đồng Niệm đi qua phòng khách, cước bộ không dừng trực tiếp đi lên phòng ngủ của mẹ. Ngồi vào giữa xích đu khi mẹ còn sống thích ngồi nhất, một người một mình nhớ lại, nhiều chuyện cũ nổi lên trong lòng.

Đáy mắt ê ẩm khó chịu, Đồng Niệm vuốt ve ảnh chụp của mẹ, tầm mắt có chút mơ hồ. Trước đây mẹ còn hay tết tóc cho cô, đưa cô đến trường đưa cô đi chơi.

Đầu ngón tay tựa như còn vương hơi ấm của mẹ, giấc mộng ngày đó mẹ mong có thể tận mắt nhìn cô đi lấy chồng. Nhưng không như mong muốn, mười tám tuổi năm đó, mẹ qua đời đối với cô là đã kích vô cùng lớn.

Người thân duy nhất mất đi, đối với cô mà nói giống như tai ương ngập đầu. Cũng năm đó, Lăng Cận Dương xuất ngoại đi du học trở về, cô cố gắng bắt lấy hạnh phúc, những tưởng rằng sẽ có kết cục tốt đẹp nhưng thật ra là hoa nở sớm tối tàn.

Đồng Niệm kinh ngạc thất thần hồi lâu, cho đến lúc người hầu lên gọi cô dùng cơm trưa.

Đi tới phòng ăn, thím Dung nhìn thấy cô, thái độ vẫn ôn hòa như trước. Người hầu đã dọn cơm trưa xong.

Bàn ăn rất lớn chỉ có mình Đồng Niệm, có vẻ trống trải. Nhìn bàn ăn đầy đồ ăn, cô động đũa gấp vài món, ăn cũng không vô, ăn nhưng không biết vị.

Phong thái của Lan Uyển vốn xa hoa, mọi thứ đều lộ ra sự quý giá. Nhưng khu nhà cao cấp trống rỗng này không có khí người, rõ ràng trong nhà chỉ có hai người nhưng cách nhau rất xa, bình thường không nói chuyện với nhau nhiều.

Cô lắc đầu, sắc mặt âm đạm. Nơi này từng là nơi cho cô ấm áp, không bao giờ... còn là nơi cô lưu luyến.

Lúc miên man suy nghĩ, chỉ thấy người hầu cầm khay trên đó đựng cháo trắng lên lầu. Đồng Niệm run rẩy phát giác trong nhà vẫn còn có người, Lăng Cận Dương lại ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Không Cần Chịu Đựng.

Edit: Nguyen Hien

Nhìn người giúp việc đem cơm lên lầu, Đồng Niệm mới phát hiện ra, thì ra là Lăng Cận Dương ở nhà, chỉ là không muốn nhìn thấy cô.

Cúi đầu ăn cơm, cô bĩu môi, nghĩ thầm anh không xuống thì tốt hơn, dù sao nhìn thấy anh cô ăn cũng không ngon miệng.

Sau khi ăn no, xem đồng hồ, cô ngồi chờ có chút không kiên nhẫn, thuận tay lấy điện thoại gọi cho Lăng Trọng, nhưng mà người nhận điện thoại là Mục Duy Hàm, anh nói chủ tịch còn đang bận, trong chốc lát không thể đi ra ngoài.

Thờ dài một cái, Đồng Niệm muốn rời khỏi, nhưng nhớ đến lời Lăng Trọng dặn dò trước khi đi, lại sợ anh thất vọng, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn chờ đợi.

Trở lại phòng ngủ ban đầu, cô đẩy cửa phòng ra, bên trong tất cả như trước, không có chút nào thay đổi.

Vùi mình vào trên ghế sofa ngay cửa sổ sát sàn nhà, Đồng Niệm nằm phơi nắng, toàn thân lười biếng, bắt đầu ngủ gà ngủ gật, thân thể cuộn tròn, hai mắt chậm rãi đóng lại.

Bịch! ——

Bên tai chợt truyền đến tiếng động, Đồng Niệm mở mắt, theo bản năng đứng lên đi ra ngoài, muốn nhìn xem tiếng động phát ra từ chỗ nào. Cô mở cửa phòng, trong hành lang tĩnh lặng, không có một bóng người.

Quay đầu liếc nhìn phòng ngủ bên cạnh, cô do dự một chút, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tới, giờ tay đẩy cửa phòng ra phân nửa.

Thảm trải sàn vàng nhạt, ly thủy tinh rớt xuống, nước bị đổ tràn ra xung quanh đọng lại một chỗ.

Mắt lướt qua người đàn ông nằm ở trên giường, ánh mắt Đồng Niệm chìm xuống, cô thầm nghĩ muốn đi tìm người giúp việc dọn dẹp, nhưng lại cảm thấy có gì đó là lạ, hoài nghi cất bước đi tới.

Đứng ở bên giường, Đồng Niệm quan sát người đàn ông đang nằm, thấy hai mắt anh nhắm nghiền, mày kiếm xinh đẹp nhíu lại, gương mặt tuấn tú trở nên trắng bệch.

Đưa tay đẩy anh một cái, thấy anh cũng không nhúc nhích, trong lòng cô nghi ngờ lớn hơn, thật thấp giọng gọi anh: “Lăng Cận Dương, anh không sao chứ?”

Người đàn ông đang mơ mơ màng màng, nghe được giọng nói của cô, dần dần mở mắt. Gương mặt trước mắt phóng to, làm cho anh hoảng hốt hồi lâu, cho đến khi thấy rõ gương mặt, không nhận được nhếch môi cười.

Lăng Cận Dương khẽ giơ tay lên, giữ chặt cổ tay kéo Đồng Niệm lên giường, anh xoay người, đặt cô ở dưới thân: “Em đã trở lại?”

Như bị hoa mắt, Đồng Niệm còn chưa kịp phản ứng, gương mặt tuấn tú của người đàn ông đã cúi xuống, môi mỏng bỗng chốc rơi vào cằm cổ của cô, nhẹ nhàng tỉ mỉ hôn: “Bảo bối, em đã trở lại...”

Động tác của anh quá nhanh, Đồng Niệm hoàn toàn không kịp chuẩn bị, tay chân đều bị anh áp chế, không thể động đậy.

Đứng giữa hành lang bên ngoài phòng ngủ, sắc mặt An Hân tái xanh, tay cô nắm chặt ví da, cố gắng kiềm chế cơn kích động muốn xông vào phòng ngủ để kéo bọn họ ra! Hồi lâu, cô trầm mặt một mạch đi xuống lầu, nhìn vú Dung với ánh mắt sùng sốt, giận dữ bước ra vườn hoa.

Sau lưng là chiếc nệm mềm mại, sắc mặt Đồng Niệm đỏ lên, cô giấy dựa vẫn không thoát ra khỏi, đang muốn gọi người tới cầu cứu, nhưng không ngờ rằng người đàn ông đột nhiên ngã quỵ, cả người cũng đè lên người cô.

Đầu Lăng Cận Dương cúi xuống, tiếng mạch đập mạnh không ngừng truyền tới cô, nhiệt độ nóng hổi khiến người, mặt Đồng Niệm liền biến sắc, giơ tay lên sờ sờ vào trán anh, quả nhiên là phát sốt.

Bác sĩ gia đình rất nhanh chạy tới, kết quả chuẩn đoán là cảm lạnh, do thức khuya quá mức. Sau khi bác sĩ kiểm soát cho người đàn ông đang nằm ngủ mê man, còn để lại thuốc, dặn dò người giúp việc nhớ cho anh uống thuốc đúng giờ.

Đồng Niệm ngồi ở bên giường, chịu đựng ánh mắt kỳ lạ từ bác sĩ đến người giúp việc, vẻ mặt cực kỳ xấu hổ. Khó trách ánh mắt cười chê của mọi người, người đàn ông này đang ngủ mê man vẫn còn gắt gao giữ chặt cổ tay cô, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ cười.

Đây là tình huống gì?

Cố gắng đẩy tay anh ra, nhưng các ngón tay thon dài giống như que hàn dính chặt lại. Đồng Niệm chán nản từ bỏ, chỉ có thể tự nhận xui xẻo. Ai bảo cô quá hiếu kỳ, nhất định đi tới?

Khoảng thời gian không lâu sau đó, tất cả mọi người đi ra ngoài, trong phòng ngủ chỉ còn hai người bọn họ. Người đàn ông bình yên ngủ, còn người phụ nữ ngồi tựa vào bên giường và mặt đầy uất ức, di chuyển cũng không thể di chuyển, cô ngồi đau cả lưng.

Nắng chiều chậm rãi đi xuống, ánh chiều tà đỏ rực, tràn đầy cả gian phòng ngủ.

Đồng Niệm cúi đầu, nhìn chằm chằm người đàn ông đang say ngủ bên cạnh, cảm giác phiền não như lắng xuống. Giờ tay lên sờ nhẹ trên trán của anh, nhiệt độ đã giảm. Cô khe khẽ thở dài, trong lòng nghĩ ngợi đủ kiểu.

Đồng Niệm chăm chú ngắm nhìn cảnh đẹp của ánh trời chiều đến mê mẩn, đáy lòng vô cùng cảm kích. Cảnh vật như bao trùm cả thói giới, còn có quá nhiều thứ cô chưa từng trải qua, nếu để bản thân mình luôn lo lắng, có lẽ đời này cũng không thể nhìn thấy ánh bình minh.

Đồng Niệm nhếch môi cười, tâm tình sáng tỏ. Tại sao lại lấy sai lầm của người khác để trừng phạt mình? Quả thật là không đáng!

Người đàn ông mở mắt chỉ thấy cô mỉm cười nhẹ, anh bình tĩnh nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, đôi mắt như mê hoặc lòng người.

“Đã tỉnh?” Đồng Niệm thấy anh tỉnh lại, giờ cổ tay lên hỏi: “Có thể buông ra hay không?”

Sắc mặt Lăng Cận Dương cứng đờ, buông tay ra ngồi dậy, giọng nói có chút khàn khàn: “Anh ngủ rất lâu sao?”

“Ừ, anh bị sốt.” Xoa cổ tay đau đớn, Đồng Niệm kể lại chi tiết.

Hồi tưởng lại hình ảnh lúc mình ngủ mê, đôi mắt Lăng Cận Dương dao động, môi mỏng mơ hồ lộ ra một nụ cười.

“Lăng Cận Dương——” Đồng Niệm bỗng nhiên kêu tên anh, nhìn anh bằng ánh mắt thâm thúy, gần từng chữ: “Chỉ cần anh không vạch trần vết thương lòng kia, chúng ta cứ tiếp tục như vậy đi, mỗi người đều tự bắt đầu cuộc sống mới.”

Tạm dừng, đáy mắt cô lan tràn ý cười: “Chúc anh hạnh phúc.”

Chỗ trái tim mạnh mẽ co rút lại, Lăng Cận Dương nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, chỉ thấy một mảnh yên tĩnh, ánh mắt không hề dao động, thoáng chốc cổ họng anh căng lên.

Nói một hơi, Đồng Niệm như trút được gánh nặng, giọng nói không mang theo một chút lưu luyến. “Rella còn đang chờ tôi...tôi phải về nhà.”

Nhìn bóng dáng cô xoay người rời đi, gương mặt tuần tú của Lăng Cận Dương rũ xuống, tóc ngắn trên trán che khuất tầm mắt anh, không ai có thể phân biệt được là vui hay buồn.

Hồi lâu, anh lấy tay che miệng, cúi người xuống ho kịch liệt. Buông tay ra, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, đáy mắt anh thâm thúy, tia sáng như vỡ vụn đứt ra từng khúc, khó khăn tụt lại.

Đường phố tấp nập, từng chiếc từng chiếc đèn đường sáng ngời. Ngồi phía sau xe taxi, về mặt Đồng Niệm an nhàn, điện thoại di động báo có tin nhắn, cô trượt mở ra xem: “Sáng mai chờ anh, anh sẽ dẫn em đi ăn hoành thánh.”

Nắm chặt điện thoại di động, gương mặt Đồng Niệm tươi cười, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Cuộc sống, thì ra có thể tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Bắt Đầu Hoàn Toàn Mới

Edit: Cat

Thời tiết tháng chín, nắng nóng vô cùng, có chút mát rượi hiên ngang.

Đồng Niệm chậm rãi thích ứng loại tiết tấu này của cuộc sống, bán ngày vội vã đầu mê trán. Buổi tối về nhà cô còn học thêm về nghiệp vụ của công ty, hơn nữa cần phải hiểu biết chi tiết về bức tranh tài chính của Lăng thị trong gần một năm qua.

Cô hy vọng sau ba tháng thử việc, có thể có chút hành động, được làm chính thức!

Buổi sáng cuối tuần, Đồng Niệm ngồi trước cửa sổ, miệng ngâm bút chì viết viết tính tính. Tiếng chuông cửa nhà vang lên, cô để đồ sang một bên rồi đi ra mở cửa.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Duẩn Mạch hầm hầm tiêu sái bước vào, khẩu khí không tốt: “Cậu đi làm mà không nói cho mình biết? Dọn ra khỏi nhà họ Lăng cũng không nói cho mình biết?”

Lúc trước vội nhiều chuyện, Đồng Niệm thật là sơ sót, cho nên Duẩn Mạch giận, cô không dám phản bác: “Thực xin lỗi, là mình sai.”

Kéo Duẩn Mạch vào phòng khách, cô vội vào bếp chuẩn bị hồng trà còn có kem ly thơm ngon nữa.

Nhìn thấy kem, lửa giận của Duẩn Mạch tiêu hơn phân nửa không có so đo với cô nữa, ăn no trước đã.

Một khoảng thời gian không gặp cô bạn, Đồng Niệm cũng rất nhớ, hai người thân thiết tâm sự ở sofa. Nhà họ Lăng tuy lớn, cũng không phải nơi tùy tiện, cả người Duẩn Mạch cũng trầm tĩnh lại.

“Niệm Niệm” Duẩn Mạch uống một ngụm hồng trà quay đầu cười hỏi: “Cậu với Vi Kỳ Hạo tiến triển đến đâu?” Cô nhìn căn phòng toàn hơi thở ám muội.

Đồng Niệm bấu môi, đưa tay gõ đầu cô bạn tức giận nói: “Cậu suy nghĩ đi đâu vậy? Mình với anh ta chỉ là bạn bè thôi.”

“Bạn bè?” Duẩn Mạch cười cười, hoàn toàn không tin: “Phụ nữ với đàn ông làm gì có cái quan hệ là bạn bè chứ? Vớ vẩn!”

Đối với sự hoài nghi của cô bạn, Đồng Niệm bất đắc dĩ thở dài, loại chuyện này không cần giải thích làm gì, có nói nửa ngày người ta cũng không tin.

Thấy cô cúi đầu không nói lời nào, Duẩn Mạch cười tiến lại gần, nói: “Người kia tuy liều lĩnh nhưng gia thế tốt, hai người một chỗ cũng không tồi.”

Tay vuốt loạn tóc ngắn của cô bạn, Đồng Niệm nói sang chuyện khác: “Đừng nói chuyện mình nữa, bạch mã vương tử của cậu đâu?”

“Bạch mã vương tử?” Duẩn Mạch cắn khoai tây chiên, âm thanh răng rắc: “Con nhóc này, cậu không có nghe nói, người cười ngựa trắng không nhất thiết là vương tử, cũng có thể là Đường Tăng!”

“Ha ha...” Nghĩ đến ngôn ngữ thời thượng trên internet, Đồng Niệm mỉm môi cười khê, đoan trang hỏi cô: “Vậy cậu tính sao?”

Lười biếng nằm trên ghế sofa, tay chân Duẩn Mạch giãn ra, trầm giọng nói: “Cho nên chị đây quyết định phải làm con ngựa trắng, ngày đêm bị vương tử cười!”

“Phốc!”

Đồng Niệm phun nước ra, không dám tin nhìn bạn mình. Giấc mộng của con nhóc này rất dừng mãnh!

Trong thấy bộ dạng giật mình của cô, Duẩn Mạch ngưỡng cằm cười đắc ý: “Không cần sùng bái chị nha!”

Được rồi, Đồng Niệm hoàn toàn bị cô đánh bại.

Leng keng ——

Tiếng chuông nhà lại vang lên, Đồng Niệm che miệng cười trộm, chạy tới mở cửa.

“Duy Hàm?” gặp Mục Duy Hàm đứng ngoài cửa, Đồng Niệm có chút giật mình, cười mời anh đi vào.

Trong tay Mục Duy Hàm còn cầm theo com, khuôn mặt tuấn tú cười: “Đến xem em như thế nào?”

Nguyên lai người nào đang nằm nhàn nhã ở sofa nghe được thanh âm người tới, lập tức ngồi dậy lưng thẳng tắp.

Đồng Niệm dẫn anh vào trong, đồng thời nói với người ở sofa: “Mạch Mạch, Duy Hàm đến.”

Duẩn Mạch lè mề nửa ngày mới cúi đầu đi tới, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ: “Xin chào.”

Lúc trước anh gặp cô hai lần, Mục Duy Hàm đối với người khác luôn nho nhã, giọng điệu rất ôn hòa: “Xin chào Duẩn tiểu thư.”

Thanh âm của anh trầm thấp, chậm rãi, Duẩn Mạch không dám ngắt đầu, hai má ửng hồng như thực nữ đứng tại chỗ.

Cũng không có để ý đến biến hóa của bạn mình, Đồng Niệm nhận hộp com lập tức cười cười: “Oa, anh mang com trưa cho chúng em?”

Đồng Niệm xoay người chạy tới nhà bếp chuẩn bị com trưa. Chân tay cô lanh lẹ nói lớn với người bên ngoài: “Hai người mau đi rửa tay đi, rồi ăn com.”

Thấy cô thu xếp có sắc có hương, Mục Duy Hàm cười. Thoạt nhìn tiểu nha đầu này cũng không tệ.

Duẩn Mạch cắn môi ngắc đầu, vừa nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu cười của Mục Duy Hàm lòng cô đập loạn, cảm lấy túi xách chuẩn bị trốn chạy: “Niệm Niệm, mình không ăn, mình đi trước.”

Mục Duy Hàm hành động trước cô một bước, ra mở cửa phòng, giọng vẫn ôn nhu: “Đi đường cẩn thận.”

Khiêm tốn, khí độ phi phàm. Nếu loại đàn ông này không phải là bạch mã vương tử thì trên đời này sẽ không tìm thấy người thứ hai!

Duẩn mạch hít một hơi thật sâu, biểu hiện tự nhiên: “Cảm ơn.” Xoay người rồi đi, ngay cả chính cô cũng cảm thấy buồn nôn! Thực nữa vừa rồi rốt cuộc là ai?

Đồng Niệm nhìn thấy cô cuống quýt rồi đi, nghĩ thầm đứa nhỏ này sao lại đổi tính rồi, món ngon mà lại không ăn?

Com trưa xong, so với com chiên trứng thì mỹ vị ngon hơn nhiều. Đồng Niệm chiêm trà, mang hoa quả ra, ngồi ở sofa nói chuyện phiếm với anh.

“Niệm Niệm.” Ngờ kị Mục Duy Hàm do dự nói: “Em với Cận Dương nhất định phải làm như vậy cho xong sao?”

Sắc mặt Đồng Niệm đổi, nhẹ nhàng cười nhẹ: “Rất tệ sao?”

Đặt lòng bàn tay lên bả vai cô, thanh âm Mục Duy Hàm thấp đi: “Ba năm trước Lăng thị đứng trước nguy cơ, chủ tịch đột nhiên phát bệnh, cậu ấy cũng là bất đắc dĩ.”

“Em hiểu.” Ánh mắt Đồng Niệm trong trẻo lạnh lùng, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt: “Nhưng Duy Hàm à, anh ấy không thể vẹn toàn đôi bên?!”

“Trên đời này làm sao có chuyện có thể vẹn toàn đôi bên?” Mục Duy Hàm thở dài, nhìn chằm chằm gương mặt quật cường của cô, ánh mắt sâu thẳm.

Lúc ấy, Đồng Niệm cũng không hiểu được trong lời nói của anh, đợi cho ngày nào đó cô hoàn toàn tỉnh ngộ thì cảm nhận sâu sắc được thế sự không thể lường toàn.

.....

Lan Uyển sáng sớm chim hót hoa thơm, ý thu dạt dào.

Trên người Lăng Cận Dương tây trang trắng phẳng phiu, khuôn mặt anh lạnh lùng, ánh mắt mệt mỏi.

Nhìn thấy con trai xuống dưới, Lăng Trọng kêu thím Dung chuẩn bị tổ yến mang tới cho anh: “Mau tới đây.”

Mở nắp ra Lăng Cận Dương ăn một ngụm, hương vị thím Dung làm không giống như thế này: “Ba, đây là ba hầm sao?”

Lăng Trọng gật gù đầu, ánh mắt ôn hòa: “Hương vị được không?”

“Rất ngon.” Thân thể vài năm nay của cha cũng không tốt, Lăng Cận Dương không cho ông làm vất vả, hình ảnh cha đau con hiếu này làm cho đáy lòng anh thấy ấm áp.

Nhìn thần sắc mệt mỏi của anh, ánh mắt Lăng Trọng nhu hòa, trong lòng không muốn: “Cận Dương, mấy năm nay ba biết con rất vất vả! Còn vì nhà họ Lăng làm hết thảy, mẹ con cũng có thể thấy rồi.”

Lăng Cận Dương cúi đầu, đáy mắt thâm thý một mảnh gọn sóng. Mấy năm nay anh sớm quen với vất vả, quen nguy trang, bởi vì người có thể tháo bỏ lớp nguy trang trên người anh đã sớm hận anh đến tận xương tủy.

Đi tới cao ốc Lăng thị, thời gian vừa đúng. Trước thang máy có nhiều người, Đồng Niệm mím môi chờ đợi, khóe mắt cô liếc thấy nhìn cách đó không xa chỗ thang máy đang chen chúc kia là bóng dáng quen thuộc.

Dáng người Lăng Cận Dương cao to, đang nhìn chằm chằm thang máy. Lát sau anh bước vào, từ đầu đến cuối không có giương mắt lên.

Cô thấy bóng dáng anh biến mất, nhẹ nhàng thờ ra, chờ thang máy cũng đã xuống dưới. Cô theo dòng người đi vào, không bận tâm nhiều chuyện nữa.

Công việc đã vào quỹ đạo đáy lòng tràn ngập một loại tình cảm mãnh liệt. Cô thích những ngày như vậy, đầy đủ kiên định, là tiết tấu cuộc sống mà cô muốn.

Chạng vạng lúc tan tầm, mới ra khỏi cao ốc di động trong túi xách vang lên, Đồng Niệm đoán được vài phần, quả nhiên là dãy số quen thuộc: “A lô?”

Bên kia, Vi Kỳ Hạo cong môi cười khê, thử hỏi cô: “Đêm mai có thể làm bạn nhảy của anh không?”

“Bạn nhảy?” Đôi mi thanh tú khinh túc, cô hơi chần chừ sau cũng học khẩu khí của anh: “Cố mà làm vậy.”

Xuyên qua microphone, truyền đến tiếng cười ôn nhu của người đàn ông. Đồng Niệm ngửa đầu nhìn đèn đường sáng ngời, một cảm giác ấm áp lan tràn khắp người cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cùng Nhau Tham Dự

5 giờ chiều, đúng giờ Đồng Niệm tan tầm, cô đi ra khỏi cao ốc liếc mắt đã thấy chiếc Lamborghini màu trắng. Cô mím môi cười cười, cầm túi xách bước nhanh tới.

Lên đường bên cạnh xe đang chạy một chiếc McLaren màu bạc lướt tới, Lăng Cận Dương một tay nắm lái đẩy tốc độ xe lên. Khóe mắt anh đảo tới bóng dáng ven đường, đã thấy cô mở cửa lên xe.

Khuôn mặt Lăng Cận Dương tuấn tú lạnh lùng, đạp chân ga xe chạy sát bên hai người. Đôi mắt thâm thúy của anh yên tĩnh, nhìn không ra nửa điểm phập phồng chẳng qua khóe miệng lại cười nụ cười rét lạnh.

Đồng Niệm cài dây an toàn xong, mắt vừa nhìn thấy cái gì cô nhú mi nhìn qua, chiếc xe màu bạc lướt qua quá nhanh rồi biến mất không thấy.

“Nhìn gì vậy?” Vì Kỳ Hạo thấy cô nhìn chằm chằm thất thần, anh khó hiểu hỏi cô.

Thu hồi tầm mắt, Đồng Niệm lắc đầu không nghĩ nhiều: “Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Anh lấy bọc vẫn thẩn ra đưa cho cô, cười nói: “Ăn lót dạ trước đi.”

Tuy rằng được đóng gói nhưng mùi thơm vẫn bay thoang thoang trước mũi, Đồng Niệm nhin không được nuốt nước miếng, ánh mắt cười tủm tỉm: “Cảm ơn.”

Bộ dạng vui vẻ của cô trông rất thích, vẻ mặt Vì Kỳ Hạo ôn nhu, khởi động xe đi tới khu trung tâm thương mại.

Không bao lâu sau xe dừng ở cửa hàng xa xỉ phẩm, thương hiệu Chanel rất bắt mắt, luôn luôn là giấc mộng xin đẹp của bất kì cô gái nào.

Nhân viên nhìn thấy khí thế hiên ngang của người đàn ông đi tới, lại thấy quần áo anh chỉnh tề nhất thời tinh thần phấn chấn ra đón tiếp.

Vì Kỳ Hạo kéo người bên cạnh, đẩy cô tới chỗ lễ phục, đưa tay chỉ nói: “Chọn đi.”

Cô không thích nhất là loại thái độ liêu lỉnh này của anh, Đồng Niệm liếc mắt nhìn anh, cúi đầu không nói gì.

Nhân viên cửa hàng thấy cô đứng bất động, khuôn mặt tươi cười cầm lấy lễ phục dạ hội màu đỏ đưa tới trước mắt cô: “Tiểu thư, da cô trắng màu đỏ trông rất bắt mắt.”

Lễ phục kia rất đẹp nhưng quá chói, Đồng Niệm không muốn nói toạc móng heo ra, mảy nhẹ nhàng nhú lại.

Nhìn thần sắc cô không thích, nhân viên cửa hàng lại lấy bộ lễ phục màu xanh ngọc, thành thực chào hàng: “Màu sắc bộ này vừa lúc phối với tiên sinh này rất hợp, rất có cảm giác đẹp đôi.”

Nghe trong lời nói của nhân viên, Đồng Niệm quay đầu lại nhìn anh, thấy anh một thân tây trang màu lam, hai màu sắc này có điểm làm người ta mơ màng.

Mày kiếm Vì Kỳ Hạo nhú một cái, đôi môi nở nụ cười, anh tiếp nhận bộ lễ phục kia đưa cho cô, giọng thúc giục: “Nhanh thay thử đi.”

Cô muốn cự tuyệt nhưng không chờ cô được mở miệng, đã bị nhân viên cửa hàng kéo vào phòng thay đồ. Cô bất đắc dĩ thở dài, đành phải mặc vào, nhìn vào trong gương cũng có cảm giác không tệ lắm.

Nhân viên cửa hàng liên tục khen ngợi, đưa cô ra khỏi phòng lại bắt đầu nói năng khéo léo giới thiệu, có thể hình dung từ nào cũng dùng rồi.

Cửa được kéo ra, quần áo trên người cô gái gọt vai, vạt áo chữ A vừa qua gối lộ ra nửa chân mê người. Trên làn váy có một viền hoa, ở giữa lại khiêm nhường lộ ra vẻ xa hoa.

Vì Kỳ Hạo nhìn thẳng người trong gương, nửa ngày mới hồi phục tinh thần, anh đưa tay trầm giọng nói: “Lấy cái này.”

Đáng thương nhất là Đồng Niệm không có quyền lựa chọn, mặc lễ phục vào trên chân còn mang theo đôi giày cao gót 12 phân.

Đi ra cửa hàng, thần thái Vì Kỳ Hạo sáng láng nhưng người con gái bên cạnh anh lại mặt co mày cau. Giày cao gót không thoải mái cô rất ít khi mang cao như vậy, đi đường sợ té không dám đi nhanh.

Ngồi trên xe, toàn thân Đồng Niệm cảm giác không tự nhiên, cô trừng mắt nhìn người đàn ông đang cười, hỏi: “Vì Kỳ Hạo, chúng ta tham gia tiệc gì?”

Vì Kỳ Hạo ním môi cười, đem thiệp mời đưa cho cô xem.

Mở thiệp mời ra, Đồng Niệm nhìn thấy thiệp từ thiện khóe miệng liền cười. Cô nhìn người bên cạnh, cười nhạo nói: “Tiệc từ thiện, thích hợp để anh tham gia sao?”

Lời của cô rất dễ hiểu, ý nói anh là thiếu gia ương ngạnh không phù hợp với loại từ thiện này!

Đối với sự cười nhạo của cô, Vì Kỳ Hạo nhú mày có ý nhấn mặt: “Em nói xem, bọn thiếu gia sao không thích hợp?”

“Ha ha. . . . .” Đồng Niệm nhún nhún vai, mắt liếc anh: “Anh đã thấy thổ phi đi từ thiện chưa?”

“ . . . . .”

Vi Kỳ Hạo ngăn ra, hai tròng mắt hung hăng trừng cô. Nha đầu kia mắng chửi người khác không nhà lời thô tục nha! Nhưng kiểu trêu chọc này, không ai lại anh chỉ có cô là ngoại lệ. Những lời này từ miệng của cô nói ra, anh đều không tức giận mà ngược lại trong lòng lại thấy ngọt ngào.

“Là do anh cả anh muốn đi.” Mở nhạc lên, Vi Kỳ Hạo cười nói với cô: “Nhưng chị dâu anh lại không cho, sợ anh cả anh lại đi với cô nào nữa!”

Nhắc tới anh trai anh, Đồng Niệm còn nhớ rõ đêm ở quán bar đó có gặp mặt một lần, đáng tiếc là chuyện đêm đó rồi rầm cô chỉ có thể bỏ chạy.

“Vậy anh rất được tiện nghi, có thể đi thông đồng với cô nương nào rồi.” Đồng Niệm mỉm môi cười, thốt ra lời này cô không hề có ý gì sâu xa.

Lời của cô vừa dứt, Vi Kỳ Hạo lập tức cong môi, đáy mắt hiện lên một tia tà mị: “Em đang ghen hả?”

Đồng Niệm biến sắc, bị anh hỏi làm mất tự nhiên, tránh tầm mắt của anh, nói: “Nói bậy, tôi ghen cái gì chứ?!”

Nhìn thấy hai gò má cô đỏ ửng, tâm tình Vi Kỳ Hạo rất tốt, anh nắm chặt tay lái một tay kia đưa tay xoa đầu cô, giọng điệu dịu dàng: “Yên tâm, từ lúc biết em, anh không còn quen với ai nữa!”

Bởi vì trong lời nói của anh, hai má Đồng Niệm nóng lên, cô xấu hổ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô chỉ nói vui sao chuyện này lại rơi vào người cô nhỉ?

Thấy cô then thùng, Vi Kỳ Hạo cúi đầu cười không đùa cô nữa, sợ cô thật sự nổi giận.

Hội sở xa hoa nhất thành phố Duật, đó là nơi diễn ra tiệc từ thiện tối nay. Bên ngoài hội sở đủ loại xe sang tập hợp, chiếc McLaren màu bạc dừng lại, người đàn ông bước xuống khuôn mặt tuấn mỹ.

Trong đám đông người, Lăng Cận Dương nhìn thấy chiếc xe màu trắng đi tới, nhếch miệng một cái rồi lút sau sắc mặt như thường mang theo vị hôn thê bên người đi vào.

Ngồi đầu nhìn Lam Diệu, trong lòng Đồng Niệm lướt qua tia âm thầm, cô sợ sệt chỉ cảm thấy hông căng thẳng, người đàn ông bên cạnh kéo cô vào trong lòng.

Đưa tay nhốt chặt người trong ngực, khuôn mặt tuấn tú của Vi Kỳ Hạo cười, cúi đầu nhìn giày cao gót của cô nhẹ nhàng nói: “Thả lỏng đi.”

Nghe vậy Đồng Niệm nhoen miệng cười, cô hít một hơi ngửa đầu theo người đàn ông đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Vũ Hội (Thượng)

Tiệc từ thiện tối hôm nay tập hợp nhiều nhân vật nổi tiếng tham gia, những người tham dự đêm có uy tín, quyền thế. Họ muốn có thanh danh thì càng phải lựa chọn kiểu tiệc từ thiện này để đi.

Trong sảnh tiệc tráng lệ đông người qua lại, tiếng đàn violin tao nhã dễ nghe, ăn uống linh đình.

Loại tụ hội như vậy luôn luôn để những người đàn ông so bì tiền bạc, sánh vai với phụ nữ.

Ở giữa cuộc đua khoe sắc đẹp, bộ lễ phục dạ hội màu đen của An Hân làm nổi bật, chất liệu nhung tơ, mềm mại, tóc dài thướt tha được búi lên lộ ra cái cổ mảnh khảnh, thu hút ánh nhìn mọi người.

Ở bên cạnh cô là người đàn ông hào quang vạn trượng. Khuôn mặt tuấn mỹ hoa mắt của Lăng Cận Dương, với đôi mắt thâm thúy rạng rỡ phát sáng, toàn thân phát ra nhã khí, lộ ra vẻ tôn quý.

Tất cả ánh mắt của mọi người ở sảnh đều dồn lên cặp đôi này, hai nhà Lăng An có quan hệ thông gia, có nhiều rắc rối khó gỡ cho tường, liên hệ lại thì thể chắc chắn như chẻ tre.

Bộ rễ của hai đại gia tộc lại được củng cố thêm, tất cả mọi người đều muốn a dua nịnh hót, lời nói không dứt bên tai.

Đối mặt với loại hư tình giả ý, cổ vờ tỏ vẻ thân thiện này Lăng Cận Dương bình chân như vại, anh sớm ung dung thản nhiên, thậm chí cũng chán ghét biểu lộ ra, chỉ đứng yên.

Loại hiện thực này làm cho người ta không thể không quen, không thể không thản nhiên.

Nhà họ An luôn thích làm người khác vui, phàm là có hoạt động từ thiện thì chắc chắn sẽ tham dự. Hiện giờ trường nữ nhà họ An đã đến, đương nhiên có ý nghĩ tương lai địa vị của cô sẽ rất không tầm thường.

Trong tiếng khen ngợi không ngớt, khoe mắt An Hân ngả ngón (không nghiêm túc), vừa nhìn thấy lối vào sảnh tiệc có hai người đi tới. Cô giật mình, rồi sau đó cong môi cười nhẹ.

Không dấu vết kéo người đàn ông bên cạnh qua, An Hân mỉm cười chào hỏi hai người đi tới: “Hai người cũng đến đây à?”

Lăng Cận Dương quay người lại, nhìn thấy hai người đi tới sắc mặt cũng không phập phồng nhưng đáy mắt thì tản ra hàn ý.

Nhìn khoe miệng An Hân cười giả tạo, trong lòng Đồng Niệm muốn ới, cô gục đầu xuống không muốn phản ứng.

Nhưng Vi Kỳ Hạo lộ vẻ phong độ, khuôn mặt tuấn tú ôn hòa gật gật đầu, giọng điệu thông dong: “Tự nhiên muốn tới.” Dừng lại, anh quét mắt nhìn người bên cạnh cười nói: “Có người chưa thấy tiệc từ thiện là như thế nào nên mang cô ấy đến xem.”

Nghe ra trong lời nói của anh có chút chua xót, Đồng Niệm ngẩng mặt lên đôi mắt đen dờ dờ theo khoe miệng cười xấu xa của anh, mí mắt nguy hiểm đang híp lại.

Nhìn thấy ánh mắt không thân thiện của cô, khuôn mặt tuấn tú của Vi Kỳ Hạo cười tươi, chỉ cảo thấy ngọt ngào trong lòng thêm nhu tình. Sau đó anh nắm tay Đồng Niệm đưa cô đến chỗ khác.

Lăng Cận Dương đưa tay bưng một ly sâm panh, khuôn mặt lạnh lùng nhìn hai bóng dáng đang ở phía xa xa, ánh mắt sâu xa.

Tiệc từ thiện đêm nay có diễn ra sự kiện đấu giá, vật phẩm cá nhân mang ra đấu giá để quyên góp tiền giúp cho trẻ em tàn tật và người bệnh nan y.

An Hân luôn luôn ra tay hào phóng, vật phẩm đấu giá hôm nay là bình sứ men xanh giữa thời Thanh, giá ban đầu khởi điểm là hai trăm vạn.

Đấu giá bắt đầu, mọi người dựa theo thứ tự ổn định chỗ ngồi. Vi Kỳ Hạo mang Đồng Niệm ngồi ở hàng ghế thứ hai, tầm mắt vừa tầm với sân khấu, anh tiến gần đến bên tai cô ôn nhu nói: “Cô ngọc nhìn thích thú quá, lát nữa tặng cho em.”

Đồng Niệm nhú mày nghĩ thầm, cuộc đấu giá này có thể dễ dàng được lợi vậy ư? Cô không hưởng nổi đâu!

Vật bán đấu giá đầu tiên là tranh chữ bằng sứ, châu báu quý giá và cuối cùng là đồng hồ bỏ túi cổ.

Ánh đèn flash trên sân khấu chiếu xuống vật phẩm phát ra ánh sáng màu vàng kim. Ngoài ra còn có giai điệu hòa cùng, để nghe êm tai.

Đồng Niệm nhìn đồng hồ bỏ túi cổ, ánh mắt bình tĩnh. Mẹ Lăng Cận Dương để lại cho anh một cái hộp nữ trang, bên trong có nhiều đồ cổ quý hiếm. Mới trước đây, cô thường xuyên mở cái hộp đó ra chơi, hơn nữa rất thích cái đồng hồ bỏ túi.

Mỗi lần mở nó ra, một giai điệu tuyệt đẹp vang lên hấp dẫn cô vô cùng. Cô từng nghĩ cách xin cái đồng hồ đó của anh, nhưng mỗi lần anh đều tươi cười, cúi đầu dụ dỗ cô: bây giờ không thể cho được, chờ sau khi cục cưng lên, anh trai tặng em có được không?

“Đây là chiếc đồng hồ cổ, di vật của mẹ tiên sinh Lăng Cận Dương, được định giá ban đầu là một trăm vạn.” Theo âm thanh thân thiện của người chủ trì vang lên, Đồng Niệm chậm rãi lấy lại tinh thần cô nhìn không rời mắt cái đồng hồ đó, trong lòng có một cảm giác khác lạ.

“Một trăm năm mươi vạn.”

“Một trăm sáu mươi vạn.”

Người dưới sân khấu đều ra giá, cũng không phải vì cái đồng hồ mà vì ai dám không nể mặt mũi nhà họ Lăng chứ?

Nhìn thấy cô thất thần, Vi Kỳ Hạo nhú mày nhìn về phía sân khấu vẻ mặt có chút hờn giận: “Em thích cái kia à?”

Đồng Niệm cúi đầu không nói gì, đáy lòng gợn sóng.

Tuy rằng trong lòng mất hứng nhưng lại thấy biểu tình thất vọng của cô, Vi Kỳ Hạo bấu môi nghĩ thầm không phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao? Cùng lắm thì... Anh vừa muốn kêu lên đã có người hô trước.

“Năm trăm vạn!”

Lăng Cận Dương giơ bảng lên, tiếng nói trầm thấp làm cho cả hội trường kinh sợ. Một cái đồng hồ cũng không tính là quý báu lắm, ra giá năm trăm vạn thật sự có chút quá.

Người chủ trì thấy anh giơ bảng không khỏi cười nói: “Lăng tiên sinh, ngài đang luyện tiếu sao?”

Ngửa đầu đồng nhẹ cằm, vẻ mặt Lăng Cận Dương tự nhiên giọng mang theo sự chế nhạo: “Quả thật có luyện tiếu.” Theo lời nói của anh, cả hội trường vang lên một tràng cười nhẹ.

Đề hành động của Vi Kỳ Hạo lại, Đồng Niệm lắc lắc đầu nhovn miệng cười với anh: “Đồ của người khác gì đó tôi không cần.”

Mắt thấy mặt cô lại như thường, Vi Kỳ Hạo trút được gánh nặng, khoe mắt anh hiện lên tia sáng thuận thể đem tay nhỏ bé của cô nhét vào trong lòng bàn tay mình.

Buổi đầu giá chầm dứt, kiếm được một khoản tiền không ít. Vì để tỏ lòng cảm tạ, phần sau tiến hành một buổi vũ hội.

Ngon đèn hội trường tối lại, sân nhảy muôn hình muôn vẻ nam nữ. Âm nhạc du dương vang lên, một đôi tài tử giai nhân đều hòa nhập vào sân nhảy.

An Hân uyển chuyển hào phóng kéo người đàn ông bên cạnh, chờ anh vờn tay cùng cô khiêu vũ.

Lúc này, ở giữa sân nhảy hình tròn, Vi Kỳ Hạo một thân tây trang màu lam, thần thái tao nhã tiêu sái đứng lên cúi người trước Đồng Niệm, hơi hạ thất lưng đưa tay về phía cô: “Đồng tiểu thư, có thể mời em khiêu vũ một bản không?”

Người đàn ông tuấn dật trước mặt, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều rất có khí độ, rất mê người. Đồng Niệm nhin không được cười khẽ ra tiếng, nhưng cũng nhắc lần váy: “Đương nhiên có thể.”

Nhìn nhau mà cười, không ai không động lòng. Lúc Đồng Niệm cười rộ lên, một đôi mắt đen liếm liếm lưu quang khiến tâm hồn Vi Kỳ Hạo nhộn nhạo, trong lòng có dòng nước ấm mơn liếm mệnh mông.

Đưa tay khoát lên bàn tay rộng của anh, đôi mắt Đồng Niệm trong suốt nhìn người đàn ông chân thành thâm tình làm cho lòng cô tràn đầy cảm động. Trong sâu ánh mắt có sự dịu dàng xua tan được lo lắng trong lòng cô.

Vi Kỳ Hạo đỡ lấy thất lưng của cô, đem cô kéo vào sân nhảy, hai người từng bước từng bước khiêu vũ, những quang cảnh phía sau hai người đều hóa thành ánh sáng lung linh.

Lăng Cận Dương nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau khiêu vũ, cảm giác chói mắt vô cùng, sâu trong ngực từng trận đau đớn nghẹn lại.

Số tiền từ thiện, tổng giám đốc tập đoàn Lăng thị quyền góp nhiều nhất. Mọi người nghe nói anh thích chơi nhạc cụ, yêu cầu anh lên sân khấu biểu diễn. Vì để góp vui thêm, còn muốn mời một người lên sân khấu cùng anh biểu diễn.

“Tất tất cả đèn hội trường, mời mọi người đứng tại chỗ. Ngon đèn sẽ chiếu lên người nào may mắn cùng Lăng tổng giám đốc biểu diễn!” Theo lời của người chủ trì, toàn hội trường một cảnh tối đen.

Vài giây sau, một ánh sáng được thắp lên, Đồng Niệm đưa tay che mắt kinh ngạc phát giác, cô lại là người may mắn đó.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Vũ Hội (Hạ)

Nửa vòng tròn sân khấu, giữa một ánh đèn chiếu xuống thấp sáng ngay chính diện. Trước đàn dương cầm màu đen, người đàn ông tao nhã ngồi trên ghế, sườn mặt hơi hạ xuống, phác họa những vòng ánh sáng lãnh liệt xung quanh

Phía trước đàn dương cầm, Đồng Niệm đứng trước cây microphone, cái loại sắc thái cũ này vẫn tỏa ra thương cảm nồng đậm.

Người đàn ông cúi đầu, sờ nhẹ lên những phím đàn đen trắng, các đốt ngón tay thon dài mở ra, đầu ngón tay lướt qua một chuỗi âm thanh.

Mở cuốn nhạc phở ra, vừa đứng là một ca khúc ưu thương, Ánh trăng sáng.

Hai tròng mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương nhìn chằm chằm giai điệu ca khúc, ngón tay nhẹ nhàng di động, làn điệu dễ dàng chậm rãi phiêu tán thoát ra.

Nghe được tiếng nhạc vang lên, đôi mắt Đồng Niệm trong suốt trầm lại, cô hít một hơi sâu tiếng hát thanh thuần theo giai điệu ca khúc vang lên.

Ánh trăng sáng, trong lòng có một nơi nào đó

Sáng lên rồi lạnh lẽo như vậy

Mỗi người, đều có những khúc bi thương

Muốn che giấu nhưng không thể được

.....

Anh là người em không thể tổn thương

Muốn quên đi nhưng lại không kiềm được nhớ mong

Giống như dòng nước trôi lang thang

Trói chặt vào em, không thể rời đi

.....

.....

Dưới sân khấu mọi người như nín thở, cả thể xác và tinh thần đều bị tiếng đàn du dương và tiếng hát linh hoạt kỳ ảo hấp dẫn, thật lâu không thể kiềm chế.

Trong đám người, An Hân ngẩng đầu lên hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai người trên sân khấu, nắm ngón tay nắm chặt. Rõ ràng trong lúc đó, hai người họ không hề trao đổi nhau ánh mắt nao nhưng từ linh hồn đến thể xác đều tương thông, táo bạo không kiêng nể. Cái loại huyết nhục lắng đọng giao hòa này còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Kết thúc, toàn hội trường vỗ tay nồng nhiệt.

Lăng Cận Dương thu hồi đầu ngón tay, hai tròng mắt lên xuống nhìn bóng dáng quen thuộc kia.

Người trước mặt gần trong gang tấc. Trên người cô mặc bộ dạ hội màu xanh ngọc, mái tóc đen mềm mại, anh chỉ cần nhẹ nhàng vươn tay có thể chạm được cô.

Sợi tóc của người con gái vươn trong lòng bàn tay anh tạo thành một đường cong, nhưng anh không kịp nắm chặt vụt trôi qua.

Bóng người trước mặt kiên định cất bước tránh ra, cuối cùng cũng không quay đầu lại.

Ngon đèn hôn ám trên sân khấu nên động tác nhỏ kia không ai nhận ra, nhưng vẫn rơi vào đôi mắt sâu thẳm dưới sân khấu. Vi Kỳ Hạo nắm chặt ly, chất lỏng sáng sủa trong ly, anh cong môi về mặt khó đoán.

Sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh tiêu sái đi xuống dưới, hai tròng mắt cô rơi xuống đôi giày cao gót đang phát ra âm thanh kia, lực bước chân kiên định như lòng của cô. Sau vỡ nát, sớm cứng rắn đến chết lặng.

Trước bàn dai, Vi Kỳ Hạo nhìn thấy cô mỉm cười đi tới, khuôn mặt tuấn tú ôn nhu: “Em hát không tồi.”

“Đương nhiên!” Đồng Niệm đắc ý nhú mi, đáy mắt liên tục xuất hiện ý cười, cô cảm giác khát nước đi tới bàn bưng một ly rượu hồng ngửa đầu uống.

Thấy cô bưng ly rượu uống một hơi sạch, Vi Kỳ Hạo không ngăn cản nhưng nhìn ánh mắt của cô, khắc sâu vài phần.

Uống nhanh, rượu mạnh khiến Đồng Niệm phải che miệng ho: “Tôi đi toilet.” Cô đột nhiên xoay người, cũng không nhìn lại mà bước đi.

Cô hoảng hốt biến mất làm cho mày kiếm Vi Kỳ Hạo nhú nhú, anh dùng lực nắm chặt ly rượu, trên mặt khó coi.

Đẩy cửa toilet ra, Đồng Niệm đi vào rửa nước lạnh, làm mát mặt một phen. Thấm nước lạnh xong thoáng chốc tỉnh táo hơn nhiều, lòng cô cũng yên ổn hơn.

Hai tay chống mặt đá cẩm thạch, cô hít một hơi thật sâu điều chỉnh tốt cảm xúc của mình rồi ngẩng đầu, bỗng nhiên giữa kính hiện ra một khuôn mặt âm trầm.

Đồng Niệm run sợ nhìn chăm chăm người con gái đứng sau mình, âm thanh lạnh lùng: “Sao cô lại ở đây?”

Trên người là bộ lễ phục dạ hội màu đen xa hoa, An Hân nén giận, lửa giận cuộn cuộn trong lòng: “Đồng Niệm bên cạnh cô không phải đã có một Vi Kỳ Hạo đang theo đuổi sao? Vì sao còn không buông tha cho Lăng Cận Dương?!”

Lời của cô ta làm cho Đồng Niệm cảm thấy buồn cười, thậm chí không thèm phản ứng, xoay người muốn đi.

“Đứng lại!” Mặt An Hân cười phát lạnh, thấy bộ dạng của cô khinh thường, càng ghen tức hơn: “Tôi nói cho cô biết, Lăng Cận Dương là của tôi! Chỉ có An Hân mới trở thành Lăng phu nhân!”

Đáy lòng cô vốn bình tĩnh nhưng vì lời nói của cô ta làm cho dựng ngược lên. Đồng Niệm quay người lại, đôi mắt nhìn khuôn mặt chán ghét kia, ngực bùng nổ tức giận.

An Hân trở tay không kịp, mắt thấy Đồng Niệm hung tợn tới gần, hai tay của cô áp lên cổ mình, đẩy cô ta tới góc tường.

“Của cô?” Hai tay Đồng Niệm nắm lấy cổ áo của cô ta, đẩy mắt lộ ra hàn ý bốn phía: “Tôi mười tuổi đã gặp anh ấy, mười hai năm, mười hai năm này đối với tôi có nhiều thứ quan trọng, cô biết không? Anh ấy là của cô ư? Thối lắm!”

Đầu của An Hân bị lắc đến mê mụ, cô thở gấp muốn đẩy ra nhưng khó thở tay chân không có lực: “Cô là đồ đàn bà chanh chua, buông ra!”

Đồng Niệm giữ chặt động tác của mình, ánh mắt lạnh như băng: “Đối với cô không cần nhã nhặn, cô xứng sao?” Dừng lại, cô tới gần mặt An Hân, âm trầm mở miệng: “Cô hãy nghe cho kỹ, Lăng Cận Dương là tôi không cần nữa, con mẹ nó về sau ít ghé thăm cho tôi!”

An Hân dùng sức đẩy cô ra, sắc mặt xanh mét trừng mắt nhìn cô không chịu thua: “Cho dù cô có nói như thế nào thì cũng đừng mơ tưởng cùng anh ấy ở cùng một chỗ!” KHI nói chuyện cô ta giờ cô tay muốn tát nhưng Đồng Niệm tay nắm lạnh lẽo ngăn lại.

Hừ!

Đồng Niệm giận không thể kiềm chế được, đề cổ tay An Hân lại thuận thế kéo cô ta về phía trước đồng thời nâng gối phải lên, hung hăng lên gối vào chỗ ngực của cô ta, lần này độ mạnh tuyệt đối không nhẹ.

“A ——”

Sắc mặt An Hân trắng bệch, thắt lưng đau đớn cả người nửa quỵ trên mặt đất, mồ hôi lạnh dọc theo hai má cô chảy xuống.

Đánh người không nể mặt, đây là điều mà người đàn ông kia đã dạy cô! (chị k phải dạng vừa đâu, vừa vừa đâu... ú u ú u)

Cửa phòng vệ sinh mở rộng ra hai người đàn ông đồng thời vọt vào.

“Em không sao chứ?” Vi Kỳ Hạo nhanh tiến lên, ánh mắt rất nhanh đánh giá cô một lần.

Đồng Niệm nhìn thấy bọn họ liền sùng sốt, tầm mắt dời về phía người phụ nữ trên mặt đất, khoe miệng cười: “Tôi không sao!” Dứt lời, cô kéo Vi Kỳ Hạo nhanh rời đi.

“Cận Dương...” An Hân hoãn khẩu khí chậm rãi đứng lên, đẩy mắt ngăn nước: “Anh đã thấy hết rồi đó!”

Người đàn ông nhìn chằm chằm khuôn mặt thống khổ của An Hân, cúi đầu cười sâu trong đáy mắt lạnh liệt kia làm cho người ta run sợ: “Lăng phu nhân nào có dễ dàng được như vậy? Huống chi, em còn không phải?!”

Bỏ lại những lời này, anh bình tĩnh xoay người không nhìn lại rồi đi.

Tròng mắt An Hân co rút, đẩy mắt của anh vô tình cách xa, làm cho trái tim cô buột chặt, đau đớn vô cùng.

Mặc cho giày cao gót dưới chân, Đồng Niệm chạy như bay một khắc không dừng lại vội chạy ra ngoài.

Đi ra chỗ sảnh, bên ngoài là một hoa viên rộng rãi. Vi Kỳ Hạo túm người đi trước lại, cường thế kéo cô ngồi xuống: “Em chạy nhanh như vậy để làm gì?”

Khi anh vừa nói Đồng Niệm mới ý thức được không thích hợp, cô ngồi xuống chỉ cảm thấy mắt cá chân rất đau.

“Chân đau?” Vi Kỳ Hạo thấy cô vỗ gót chân, vội vàng ngồi xổm dậy lấy giày cao gót ra, ngón tay nhẹ nhàng giữ gót chân.

Động tác của anh rất thành thực, mắt cá chân của cô nhanh chóng thoải mái.

Lát sau anh nâng chân cô lên mang giày cao gót vào, động tác lơ đãng như vậy làm cho đáy lòng cô xúc động.

Vi Kỳ Hạo mang giày cho cô xong, lúc ngẩng đầu thấy cô đang nhìn mình, đôi mắt lấp lánh anh cong môi cười yếu ớt: “Mười lần hẹn hò đêm nay là lần cuối rồi.”

“Á!” Cô cúi đầu nói nhanh.

Vi Kỳ Hạo nâng mặt cô lên, con ngươi đen tiến vào sâu trong ánh mắt cô, gần từng chữ: “Đồng Niệm, anh nghĩ phải quang minh chính đại hẹn hò với em! Làm bạn gái anh đi?”

Đồng Niệm không tiếng động cười khế, đáy lòng gọn sóng, đôi mắt trong suốt: “Được.”

Dưới ánh trăng yên tĩnh, ánh mắt bọn họ tình tứ nhìn nhau. Lăng Cận Dương đuổi theo đến nơi, nhìn thấy cặp mắt nóng bỏng ôn nhu của hai người, đôi mắt chìm ung của anh tái đi không còn chút tia sáng. Đó chính là nhất quyết phá hủy đoạn tuyệt quan hệ.

Chương 61: Sắp Đặt

Ý thu dạt dào, lại là mùa gặt hái của mọi vạn vật.

Những ngày này thực chất rất chán nản buồn tẻ nhưng bởi vì có người tỉ mỉ mang lại niềm vui, có người cẩn thận che chở do đó càng trở nên tốt đẹp.

Mỗi buổi sáng Đồng Niệm mở to mắt, di động đúng giờ sẽ đổ chuông tin nhắn hỏi cô sáng muốn ăn gì, đợi cho lúc cô xuống lầu khẳng định là nóng hổi hấp.

Có người đặc biệt chuyên chờ đưa đón không bao giờ sợ muộn nữa. Ngồi ở vị trí phó lái, trong tay Đồng Niệm bung hộp com, ngậm ngất ăn vắn thẩn, quay đầu nhìn sườn mặt người đàn ông bên cạnh đầy lòng tràn đầy hạnh phúc: “Anh không ăn sao?”

“Ăn từ sớm rồi.” Hai tay Vi Kỳ Hạo nắm tay lái, nhìn chằm chằm cái miệng dính dầu mỡ của cô, cầm lấy khăn tay đưa tới sát miệng cô: “Anh cũng không ngủ nướng.”

“Này!” Cái loại thẳng thắn này làm Đồng Niệm không thích nghe, lập tức mân mê miệng: “Ai không rời giường, không phải tối qua là do điện thoại của anh sao? Anh xem mắt em đen hết rồi này!”

“Ha ha. ....” Vi Kỳ Hạo mím môi cười cười, đáy mắt hiện lên sự dịu dàng. Tối hôm qua bỗng nhiên có gió to, anh lo lắng một mình cô sẽ sợ hãi nên gọi điện thoại cho cô tới khuya, cho đến khi cô cảm đi động ngủ luôn anh mới lưu luyến cắt đứt.

Chiếc Lamborghini màu trắng đứng trước cao ốc bên ngoài Lăng thị, rất dễ thấy. Đồng Niệm sợ đồng nghiệp thấy vội vã xuống xe, nhưng bị người đàn ông kia giữ chặt.

“Hôn một cái!” Vi Kỳ Hạo đem mặt dựa vào người cô, bá đạo ra lệnh.

Hai má Đồng Niệm ửng hồng không muốn bị người ta thấy, rồi rầm không biết làm sao.

Thấy cô bất động, tính tình đại thiếu gia của Vi Kỳ Hạo lại bộc phát, anh bình tĩnh kéo tay cô, giọng điệu bừa bãi: “Trong xe không thích, xuống xe đi!”

Cá tính nhất quyết không tha của anh làm Đồng Niệm đau đầu, cô vội ngăn cản nhanh chóng hôn má anh.

“Ngây thơ!” Hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, cô vội vã mở cửa xe bước nhanh vào.

Chỗ hai má truyền đến ấm áp, Vi Kỳ Hạo cười ngây ngô, đưa tay lên sờ sờ chỗ cô vừa chạm vào, khoe miệng cong lên. Ngây thơ? Anh ngây thơ ư?

Nụ hôn nhẹ nhàng như vậy làm cho đáy lòng anh vô cùng thỏa mãn, loại ngây thơ này anh rất thích!

Lúc chạng vạng, một chiếc McLaren quay về Lan Uyển. Cây tường vi ra hoa nay sắp tàn, sắc thái dần ảm đạm. Gió thu thổi qua lá cây ngô đồng sản sạt rung động.

Lăng Cận Dương dừng xe xong, cánh tay khoát áo tây trang đi nhanh vào bên trong. Phòng khách sáng trưng, xa xa có thể nghe được náo nhiệt bên trong, bác và ba đang đánh cờ, hạnh phúc viên mãn.

Lăng Cận Dương mỉm cười nhìn hai người họ đang đầu hăng say, không nói nhiều đi thẳng lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Lăng Cận Dương đổi tây trang mặc quần áo màu đen ở nhà vào, đi xuống lầu. Thấy An Nhã đang nằm chán ngồi ở sofa xem tạp chí, khoe mắt anh hiện lên một tia cuồng quyền, bất động tiêu sái đi qua.

Xoay người ngồi xuống cạnh cô, Lăng Cận Dương thuận miệng hỏi: “Anh cả còn chưa tới sao?”

An Nhã đưa tay nhìn đồng hồ, sắc mặt có chút khó coi mắt tự nhiên nói tiếp: “Chắc anh ấy có chuyện gì xử lý chưa xong.”

Buổi chiều tìm không thấy người kia, làm sao có chuyện gì xử lý? Lăng Cận Dương mắt sáng như đuốc ác mắt không nhìn ra dị thường cũng không vạch trần: “Chị dâu, lần trước chị nhường chỗ cô phiếu kia cho em, hai ngày nay giá thị trường không tồi.”

“Thật ư?” An Nhã biến sắc, không giấu được vui mừng.

Lăng Cận Dương cười gật đầu, đưa tay ra trước mặt cô nói: “Ngày mai em cho người chuẩn tiền, mang tới đưa chị.”

Tuy rằng hai nhà An Lăng không thiếu tiền nhưng An Nhã bình thường thích chơi mạt chược với nhóm phu nhân kia, có chút tiền riêng trên người cũng tốt.

Nghe lời anh nói, An Nhã đảo tròn mắt liếc mắt nhìn cha chồng ở đó không xa, lập tức hạ giọng nói: “Cận Dương, đừng mang đến nhà, chị không muốn để người khác biết.”

Ngón tay người đàn ông đặt giữa gối, đáy mắt thâm thúy hiện lên tia sáng: “Em hiểu, vậy chị cho em địa chỉ đi.”

An Nhã không nghi ngờ anh, cẩn thận nói: “Chiều mai chị có đi đánh bài ở Khải Đông, cậu cho người mang qua đó đi.”

Khỏe mắt đảo tới bóng người đi vào, Lăng Cận Dương cười, mở miệng nói nhỏ: “Được.”

Nhìn người vừa tới, An Nhã thu lại ý cười, hàm hồ đi tới giữ chặt Lăng Thừa Nghiệp chặt vắt liên tục.

Đứng dậy đi tới ban công, Lăng Cận Dương hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía trời chiều xa xa. Bàn tay nắm chặt đồng hồ cũ, anh mở ra một lần điệu duyên đáng vang lên.

Cái đồng hồ cũ này là tín vật định ước của ông bà ngoại, mẹ từng cười nói bảo tương lai trao cho con dâu.

Lăng Cận Dương gom lại, vuốt ve mặt đồng hồ, đôi môi nhỏ bé nhếch lên đáy mắt phẳng lặng.

.....

Dùng xong cơm chiều, Vi Kỳ Hạo ngồi ở sofa cùng Từ Ly xem TV, anh chịu đựng như vậy đương nhiên có ý đồ khác: “Mẹ, ngày mai mẹ với ba có ở nhà không?”

“Chiều mai mẹ đi đánh bài ở Khải Đông, trước cơm chiều sẽ về. Ba con thì ở nhà không thấy mấy ngày qua ông ấy lại đang sắp đặt lại tranh chữ sao?” Từ Ly gọt táo nhìn thấy anh một bụng tâm sự không khỏi hỏi: “Sao nào, lại gây chuyện à?”

Nghe vậy, Vi Kỳ Hạo bữu môi đưa tay khoát lên vai bà, nói: “Ngài không thể nghĩ tốt cho con chút à?”

“Cái thằng nhỏ này!” Từ Ly cười tròng mắt nhìn anh, đưa miếng táo cho anh hỏi: “Nói đi, lại có gì nữa?”

Hiểu con không ai bằng mẹ, Vi Kỳ Hạo vuốt cằm cười cười, nhìn thẳng mắt bà: “Đêm mai con đưa một người về ăn cơm?”

“Người nào?” Thấy ánh mắt anh không đúng, Từ Ly lập tức hứng khởi tinh thần: “Phụ nữ?”

Cúi đầu cắn táo, Vi Kỳ Hạo cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Con dâu tương lai của ngài đấy.”

“Con dâu?!” Từ Ly nhủ mấy nhớ tới chuyện đánh nhau ở bar lần trước lập tức cảnh giác: “Con gái nhà ai? Có phải là cái cô lần trước con đánh nhau với Lưu Tranh vì nó?”

Thấy mẹ còn nhớ chuyện này, Vi Kỳ Hạo vội ngắt lời lấy điện thoại cầm tay ra đưa ảnh cho mẹ xem.

Từ Ly nhìn chằm chằm ảnh chụp xinh đẹp, nhíu mi hỏi con: “Bộ dạng không tệ lắm, đứa nhỏ nhà ai?”

“Đương nhiên!” Vi Kỳ Hạo đắc ý cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng nõn, đem kể đại khái tình hình của Đồng Niệm.

Từ Ly vẫn nhăn mày, đáy mắt khinh miệt: “Cô ta có xuất thân như vậy không xứng với nhà chúng ta!”

“Mẹ.” Đưa táo qua cho bà cắn, Vi Kỳ Hạo nhẹ nhàng cười rộ lên: “Ngài có cho con tìm vợ không? Hay là làm cho con ở rể nhà người ta?”

Từ Ly bị anh hỏi ngạc nhiên, ra tay vỗ anh một chút: “Hiện tại đã che chở cô ta vậy về sau còn thế nào nữa?”

Bà nhíu mày giọng điệu ôn hòa: “Nhưng cũng ở nhà họ Lăng mười mấy năm hẳn là người có giáo dưỡng. Xem như nở mặt mũi con, mẹ sẽ xem trọng cô ta, liếc mắt một cái.”

Vi Kỳ Hạo nhún nhún vai nghĩ thầm cứ rước người về nhà trước, về sau chậm rãi xóa bỏ khúc mắc này sau: “Vâng, có lời này của ngài là được rồi.”

Thuở nhỏ đã sủng ái đứa con này, Từ Ly khó tránh khỏi yêu ai yêu cả đường đi, tuy rằng đáy lòng không vừa lòng trên mặt cũng không muốn phật lòng con mình. Cứ gặp trước rồi tính sau.

Sáng sớm, cao ốc Lăng thị.

Vi Kỳ Hạo dừng xe, quay đầu nhìn chằm chằm cô, cười nói: “Niệm Niệm, tối nay đi tới nhà anh ăn cơm.”

“A?” Đồng Niệm kinh ngạc, mặt cười nhưng khăn trương: “Tới nhà anh?”

Đưa tay xoa đầu cô, Vi Kỳ Hạo chắc chắn: “Ừ!”

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm nhìn ánh mắt ôn nhu của anh, trong lòng ấm áp: “Vâng.” Nếu quyết tâm bắt đầu cuộc sống mới, cô phải có dũng khí đối

mất tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lời Đồn Đãi

Làm việc ở Lăng thị những thời gian này, Đồng Niệm dần hiểu biết con đường kết nối của tập đoàn với quốc tế, nhất là chế độ quản lý, các hoạt động vận hành. Khó trách dạo vài năm gần đây Lăng thị phát triển lớn mạnh nhanh chóng, thăng thần mà nói nhân vật đứng đầu tập đoàn hiện giờ là Lăng Cận Dương, rất mạnh mẽ quyết đoán quả thật rất là điều tất yếu. Trong tình hình thực tế không ai không phục, muốn nắm trong tay tất cả chỉ có thể không để tình cảm xen vào.

Công việc vừa lúc vào giờ nghỉ trưa căng thẳng khẩn trương, Đồng Niệm ăn cơm xong âm thầm tính buổi tối đi tới nhà họ Vi, rốt cuộc nên chuẩn bị lễ vật gì đây? Lần đầu đi tới nhà người ta, vô luận thế nào cũng phải để ấn tượng tốt với ba mẹ anh ấy.

Nhớ tới Vi Kỳ Hạo, cô lại cúi đầu cười lấy điện thoại di động ra điện cho anh hỏi ba mẹ anh thích cái gì nhất, cố gắng chuẩn bị sẵn sàng cho tối nay.

Điện thoại trên bàn làm việc vang lên, Đồng Niệm vội tắt điện thoại di động, tiếp nhận điện thoại: “Xin chào, bộ phận tài vụ xin nghe.”

Người đàn ông bên đầu dây, thanh âm lãnh ngạnh: “Lập tức tới văn phòng anh.”

Nghe bên trong tai nghe truyền đến âm thanh, Đồng Niệm sững sờ không tình nguyện đứng lên đi tới văn phòng tổng giám đốc.

Văn phòng tổng giám đốc tầng cao nhất, bàn làm việc màu đen to lớn. Đối mặt với người đàn ông nguy hiểm kia, Đồng Niệm miễn cảm lựa khoảng cách chọn đứng xa anh nhất, nhìn thẳng anh.

“Tổng giám đốc, ngài tìm tôi có việc gì?” Đây lòng không yên, sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh hỏi.

Lăng Cận Dương buông cây bút Pike màu vàng trong tay, ngửa đầu nhìn chăm chăm mặt cô, trầm giọng nói: “Có tờ chi phiếu cần em đem qua cho chị dâu.”

“Chị dâu?” Đồng Niệm sợ run, khóe miệng cười lạnh: “Tôi không có chị dâu.”

Nâng trán cười nhẹ một tiếng, Lăng Cận Dương cầm chi phiếu, ngón tay gầy nhẹ: “Có cốt khí, vậy em lấy thân phận nhân viên công ty đem qua.”

“Vì cái gì tôi phải đi?” Đồng Niệm bất mãn đưa mắt nhìn, người nhà họ Lăng cô không muốn gặp.

Lăng Cận Dương đứng lên, đi vài bước tới trước mặt cô, nhìn thấy trong ánh mắt cô toàn sự chán ghét, anh cười: “Có một số việc không thể đường đường chính chính làm, không cho em đi thì cho ai đi?”

“.....”

Đồng Niệm nắm tay nghĩ thầm, cái người đàn ông này thực hỗn đản! Anh lấy công trả thù tư! Tuy rằng như thế nhưng người cùng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, người ta là tổng giám đốc, người ta phân việc cho cô đi làm, đâu phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa gì?

Đi tới trước bàn làm việc, Đồng Niệm cúi đầu cầm tờ chi phiếu xoay người đi ra ngoài, lại nghe người phía sau mở miệng: “Từ từ!”

Lăng Cận Dương đi tới trước mặt cô, đôi mắt thâm thúy lướt qua quần áo của cô, khóe miệng cười: “Hôm nay em mặc rất chuẩn mực!”

Bị anh nhìn cô không hiểu gì, ngửa đầu theo dõi ánh mắt anh, âm thanh lạnh lùng nói: “Có vấn đề?”

Lăng Cận Dương nhún vai, khuôn mặt tuấn tú không biểu tình, gọi lên một ý cười lạnh bạc: “Chúc em may mắn!”

Trong lời nói của anh làm cho đáy lòng Đồng Niệm trầm xuống, ẩn chứa cảm giác không rõ ràng, khó nắm bắt. Thu lại nghi kỵ trong lòng, cô không nghĩ nhiều nữa, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng cô đi xa, hai tay Lăng Cận Dương ôm ngực, ánh mắt như chim ưng ngủ đông lộ ra vẻ lo lắng, ý lạnh lùng.

Lái xe đến Khải Đông, dĩ nhiên là một tiểu lâu khí phái. Nghe nói chỗ này là lầu đánh bài, đã có lịch sử hơn một trăm năm, kiến trúc từ cổ xưa.

Đồng Niệm đi vào ngoài cửa lớn có bảo vệ đứng trông coi, nơi này thành hội sở giải trí. Cô báo danh người cần tìm, bảo vệ dẫn cô lên lầu ba.

Lầu 3 được phân thành một tầng độc lập, ban công to lớn đón ánh mặt trời vừa lúc. Thịnh thoảng phiêu tán âm thanh nói chuyện, bén nhọn chói tai.

Trước bàn vuông, bốn người chơi mặt churột. Một đám phu nhân đùa vui, gia cảnh rất sung túc.

“Vi phu nhân, cái châm cài áo của bà thật tinh xảo.” Ánh mắt sắc nhọn nhìn kim cài áo kim cương dừng trước ngực Từ Ly.

Vừa nghe điều này, vẻ mặt Từ Ly cười tươi, đặc ý nói: “Sinh nhật năm trước là Hạo Hạo nhà chúng tôi tặng đó.”

“Hiện tại hiếu thuận nhưng về sau cưới vợ liền quên mẹ!”

Bảy tám miệng lời nói của mọi người nhưng Từ Ly không đồng ý: “Hạo Hạo sẽ không, là đứa con từ nhỏ chúng tôi yêu thương nhất.”

Có người khinh thường lắc đầu, quay đầu hỏi An Nhã bên cạnh: “Lăng phu nhân, cô nói xem chồng cô thân với cô hơn hay là mẹ của anh ta hơn?”

An Nhã biến sắc trong lòng có chút tức giận. Lăng Thừa Nghiệp nhà cô thân với bà bên ngoài, trêu hoa ghẹo nguyệt không dứt.

Lấy tiền ra để ở ngoài, An Nhã nhăn mi lại nói: “Bà ấy ngày ngày đều bắt tôi sinh con, phiền chết đi được!”

Nhằm vào vấn đề này mọi người lại tranh luận một phen. Nhà giàu sinh con, về phương diện này thật sự nhiều chuyện để nói!

Từ Ly lấy ra 6 thẻ bài đang nghĩ xem có nên đánh không, di động trên bàn bỗng vang lên.

“Hạo Hạo?” Bà thấy điện thoại của con khoe miệng mỉm cười, nghe Vi Kỳ Hạo tình tứ dặn dò: “Biết rồi, buổi sáng mẹ có dọn phòng bếp, cơm chiều nhất định làm thành đạm thôi.”

Quảng điện thoại xuống, Từ Ly mắt hứng bữu môi, nghĩ thầm xú tiểu từ này thật sự là để bụng!

Đồng Niệm đi lên lầu, đến cửa chợt nghe tiếng cười bên trong truyền ra. Cô kiên trì đi vào trong, dặn mình không cần suy nghĩ nhiều, đây là việc của cô.

Cất bước vào phòng khách, Đồng Niệm liếc mắt một cái nhìn thấy người đối diện vẻ mặt bình tĩnh tiêu sái đi tới: “Lăng phu nhân.”

An Nhã đang ngồi xem bài, ngẩng đầu nhìn thấy cô lập tức giận tái mặt: “Sao cô lại tới đây?”

Đem chi phiếu trong túi ra, Đồng Niệm nghĩ thầm rằng cô cũng đâu có muốn đến? Còn không phải do cái người đàn ông kia ư?

“Đồ của cô đây.” Đưa phong thư tới trước mặt, Đồng Niệm ngẩng đầu, thanh âm không kiêu ngoại không siểm nịnh: “Đây là công việc của tôi.”

Bị cô nói không cứng không mềm, ánh mắt An Nhã lóe lóe, căn môi không nói gì.

Tất cả mọi người dừng ánh mắt trên người Đồng Niệm, tự nhiên Từ Ly cũng không ngoại lệ, bà bình tĩnh nhìn người đối diện cảm giác rất quen mắt, hình như đã gặp qua ở nơi nào rồi?

Nhiệm vụ được giao đã hoàn thành, Đồng Niệm nhìn xung quanh lập tức cáo từ, xoay người rời đi.

“Ôi, nha đầu kia chính là em gái của chồng cô sao?” Có người nhiều chuyện hỏi An Nhã.

Trong lòng An Nhã vốn không thích thú, nghe nói vậy sắc mặt càng khó coi hơn: “Cái gì mà em chồng, cô ta họ Đồng, không phải họ Lăng!”

Khỏe mặt Từ Ly nhú lại, lập tức nhớ tới hình trong di động tối qua, chính là Đồng Niệm, là người mà đứa con trai nhỏ kia luôn tâm tâm niệm niệm.

Những ngày thường nhóm phu nhân có thói quen hàn huyên nói chuyện giết thời gian. Đối diện là Trương phu nhân, nháy mắt một cái, đáy mắt cười cười: “Tiểu Nhã, nghe nói đây là em gái bảo bối của Lăng Cận Dương, là thật ư?”

“Em gái?!” An Nhã hạ bài, vẻ mặt khinh thường, khỏe miệng cười lạnh: “Cái gì mà anh trai em gái? Không phải về điểm này, các người còn hiểu rõ hơn sao?”

Nghe nói vậy mọi người cúi đầu cười vang, một bộ dạng giả vờ không hiểu.

Trong lời nói chanh chua đó, sắc mặt Từ Ly xanh mét, ngực bà tức giận cuộn cuộn, trên mặt động lại vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ra Mắt Cha Mẹ

Sau khi rời Khải Đông, Đồng Niệm nhìn trời vẫn còn sớm. Cô vội vàng đón một chiếc taxi đi tới bách hóa tổng hợp chọn lễ vật.

Đi vào phố buôn bán đông người, Đồng Niệm đi vào trong cửa hàng, do dự không biết nên mua gì? Nhớ tới lời Vi Kỳ Hạo có nói với mình, cô cười cười xoay người đi lên lầu hai mua một bộ bút lông tốt nhất, rồi sau đó lên khu đồ trang điểm mua một bộ mỹ phẩm.

Chọn đồ xong, đi động vừa lúc vang lên: “A lô?”

“Máy giờ em ra?” Vi Kỳ Hạo đeo tai nghe Bluetooth, vừa lái xe vừa hỏi cô.

Đồng Niệm cầm theo đồ vật ra ngoài, giọng điệu thoải mái, nói cho anh vị trí của cô, rồi đứng chờ ở ven đường.

Không bao lâu sau một chiếc Lamborghini màu trắng tóe, người đàn ông mở cửa x era thấy cô cầm theo đồ nhiều: “Cái gì đây?”

Đồng Niệm cầm quà tặng lên xe, quay đầu nhìn anh cười khẽ nói: “Quà mua tặng cha mẹ anh.”

Vi Kỳ Hạo sững sốt, khuôn mặt tuấn tú cong lên, anh cười xấu xa thấp mặt, nhích tới gần cô: “Được đó, ra đáng con cháu.”

Hai má đỏ ửng, Đồng Niệm đưa tay đánh ánh một cái lạnh lùng nói: “Mau lái xe đi.”

Nhìn cô ngượng ngùng, Vi Kỳ Hạo không ghẹo cô nữa, vội vàng khởi động xe đi về nhà.

Xe đi vào biệt thự Vi gia, Vi Kỳ Hạo tắt máy dắt tay cô vào bên trong.

Nhà lớn nhà họ Vi trước mắt trái với phong cách châu Âu, mang toàn hơi hướng nhà cổ điển. Trong sân có đặt một bể cá bằng cẩm thạch cầu kỳ, nuôi cá chép, màu sắc sặc sỡ và mấy chú cá bơi qua bơi lại.

Nếu nói không hồi hộp là dối người, dưới bước chân Đồng Niệm chậm lại hình như có do dự.

Vi Kỳ Hạo thấy vẻ mặt cô không yên, thoáng chốc cười, đưa tay kéo cô vào trong lòng mình, giọng ôn nhu: “Đừng sợ, chỉ cần em thu phục cha anh thành công. Còn mẹ anh đã có anh đây!”

Theo dõi ánh mắt sáng rực, Đồng Niệm hít một hơi thật sâu, xoay tay lại nắm lấy bàn tay anh dùng sức gật đầu một cái.

Người hầu đã chuẩn bị xong hết, nhìn thấy khách đến liền dọn tiệc chiêu đãi. Nhiệt tình kiểu này bất an của Đồng Niệm cũng dần vơi đi. Cô bưng ly trà lên sắc mặt bình tĩnh trở lại.

Lúc này Vi Kỳ Hạo từ trên thư phòng đi xuống, kéo cô cười hỏi: “Chuẩn bị tốt chưa?”

Kỳ thật căn bản không biết phải chuẩn bị cái gì? Đã tới rồi thì cứ bình tĩnh.

Đồng Niệm mím môi cười, nâng cái cảm tình xảo lên ôn nhu nói: “Vi Kỳ Hạo, em sợ.”

Đưa hai tay ôm cô vào trong ngực, đáy lòng Vi Kỳ Hạo ấm áp, hơn nữa nhìn bộ dạng làm nũng của cô làm trái tim anh như rã ra: “Sợ cái gì, có anh ở đây chút nữa cứ nhìn anh mà làm.”

Đi đến trước cửa thư phòng, Vi Kỳ Hạo nắm tay cô hai người đẩy cửa đi vào.

“Cha!” Nắm tay người bên cạnh, Vi Kỳ Hạo lễ phép mở miệng, vẻ mặt bình thường đứng đắn hơn nhiều: “Đồng Niệm đã đến rồi.”

Đồng Niệm không dám nhìn kỹ vội trầm giọng chào: “Chào bác trai.”

Vi Minh Xa cúi đầu dựa bàn vẽ tranh, nghe âm thanh của bọn họ ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt bình tĩnh không có chút gì phập phồng.

“Ngồi đi!”

Lát sau, lần thứ hai ông cầm bút lông lên tiếp tục vẽ tranh.

Vi Kỳ Hạo đem bút lông kia đặt ở bàn, sau đó kéo Đồng Niệm ngồi xuống.

Giữa thư phòng phảng phất mùi hương, Đồng Niệm nghiêng đầu nhìn những bức họa được vẽ kĩ càng, có núi có sông, lực của bút lông đều rất tròn trịa.

“Đồng tiểu thư.” Vi Minh Xa bỗng nhiên lên tiếng, khóe mắt nhìn cô vẻ mặt lạnh lùng hỏi: “Bức tranh này, cô cảm thấy thế nào?”

Vấn đề như vậy lại hỏi Đồng Niệm, cô nhìn người đàn ông bên cạnh cầu cứu, đã thấy anh mày kiếm giật giật, hoàn toàn không biết làm sao.

Xong đời!

Đồng Niệm trừng mắt nhìn anh, dùng ánh mắt lảng tránh anh. Vừa rồi còn mới nói cô hãy nhìn anh, thật là ba hoa!

Xuyên thấu ánh mắt khinh miệt của cô, Vi Kỳ Hạo đoán được cô đang cười nhạo nhưng anh không hứng thú chút nào với tranh cãi, lần này thật sự nguy to!

Đôi mắt nhìn bức tranh trên bàn, Đồng Niệm cau mày nhớ tới tranh của dì mình, dạy cô một ít cơ bản, lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Vô trạng chi trạng, không có gì chi tượng.” (Không biết dịch câu sao cả, đại loại không hình tượng, hư hư thực thực hay sao đó...)

Đồng Niệm đứng lên, cung kính tiêu sái đi tới trước bàn, mạnh dạn trả lời.

Vi Minh Xa ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn cô gái đối diện, sâu thẳm ánh mắt không nhìn ra được cảm xúc. lát sau, ông mở bút lông cô tặng, ông nắm nó trong tay giọng điệu ôn hòa: “So với thằng nghịch tử này của tôi hơn gấp trăm lần!”

Dứt lời Vi Minh Xa cúi đầu, nhặt bút lên viết: “Kỳ Hạo, các con ra ngoài trước đi.”

Vi Kỳ Hạo nhẹ nhàng thở ra, kéo cô đi ra ngoài sau đó đóng cửa phòng lại.

Trở lại phòng khách, sắc mặt Đồng Niệm vẫn còn khấn trương, lo lắng hỏi anh: “Cha anh, em...”

“Rất vừa lòng!” Vi Kỳ Hạo nắm hai vai cô cười nói: “Thật không ngờ, em lại có thể làm cho cha anh vui!”

Đồng Niệm liếc mắt nhìn anh, hỏi: “Vi thiếu gia, anh đã nói nhìn ánh mắt anh mà hành động? Vậy anh nói xem sao không có chút ám chỉ nào cho tôi hết vậy hả?”

“Khụ khụ!” Sắc mặt Vi Kỳ Hạo mất tự nhiên, lập tức lảng tránh đề tài này” “Em uống nước trái cây không?”

Hai người vui đùa ẩm ỉ ở sofa, một bóng dáng đi từ cửa lớn vào, nhìn qua bên này lập tức biến sắc.

“Mẹ!” Nhìn thấy người trở về, Vi Kỳ Hạo cười kéo Đồng Niệm tới, ôn nhu nói: “Đây là Niệm Niệm.”

Dừng lại, anh đem bộ mỹ phẩm kia qua: “Niệm Niệm mua cho ngài này.”

Ánh mắt Từ Ly vẫn bình thường, xoay người ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn người đối diện: “Đồng tiểu thư, mời ngồi.”

Vừa nhìn thấy bà, trong lòng Đồng Niệm có cảm giác kỳ quái.

Từ Ly nhìn tay bọn họ đang nắm chặt, sắc mặt đánh lại, nhíu mày nói: “Hạo Hạo đi rót cho mẹ ly nước.”

“À?” Vi Kỳ Hạo sững sờ nhìn thấy ánh mắt bà, liền đứng lên đi lấy nước.

Nhìn bóng dáng anh biến mất, khoe mắt Từ Ly trầm lại hỏi: “Đồng tiểu thư, buổi chiều chúng ta có gặp nhau ở Khải Đông, cô đã quên rồi sao?”

Bà nhắc đến thì cô liền tỉnh ra, Đồng Niệm phản ứng bằng cách cười gắt đầu: “Vâng, tôi nhớ rõ.”

Nhớ rõ? Nhớ rõ là tốt rồi.

Đáy lòng Từ Ly hung dữ trào lên, bà bình tĩnh giọng điệu sắc nhọn: “Hạo Hạo của chúng tôi tuổi còn trẻ, rất nhiều chuyện không nhìn thấu, dễ dàng bị người ta lừa! Đồng tiểu thư, cô xem trọng Hạo Hạo điểm gì, coi trọng Vi gia điểm gì?”

Đồng Niệm cứng đờ, cười yên lặng: “Bác giá, ngài muốn nói cái gì?”

Trước thẳng thắn của cô, ngược lại làm cho Từ Ly khinh thường hừ lạnh, quả nhiên đã từng trải, rất chua ngoa đánh đá, mặt có thể không biến sắc, tâm không động?

Khóe miệng cười lạnh lùng, Từ Ly ngồi nghiêm chỉnh, nhìn chăm chăm mặt cô lớn tiếng hỏi: “Cô cùng Lăng Cận Dương là quan hệ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ban Đêm Nguy Hiểm

Bị ép hỏi như vậy làm cho sắc mặt Đồng Niệm trắng bệch, trong lòng cô nhói lên, cắn môi không nói gì.

Một lát Vi Kỳ Hạo bùng nước đến mắt thấy Đồng Niệm không còn ở đó nữa, cười hỏi: “Niệm Niệm đâu?”

Sắc mặt Từ Ly xanh mét, quay đầu trừng mắt nhìn đứa con nhà mình tức giận nói: “Vi Kỳ Hạo, con dám gạt mẹ? Người không rõ ràng như vậy mà con cũng mang vào nhà mình?”

Về mặt Vi Kỳ Hạo đại biến, túi xách Đồng Niệm không còn ở đây, cũng đoán đoán được nguyên nhân: “Mẹ, mẹ nói cái gì vậy?”

Từ Ly tức giận đến không thở nổi, giọng lên cao: “Con còn bao che cho nó? Nó với Lăng Cận Dương làm loạn, mọi người bên ngoài đều biết con không biết sao?”

Vi Kỳ Hạo mím môi, mày kiếm nhăn lại, anh không biết tại sao mẹ lại biết được, nhưng chuyện này có vẻ khó giải quyết rồi.

Từ Ly tức giận đến đau ngực, run rẩy đưa tay chỉ vào anh: “Con muốn làm mẹ tức chết sao! Giới thiệu cho con nhiều người tốt như vậy lại không cần, đi kiếm một thứ hàng rách nát!”

“Mẹ, chờ con trở về giải thích cho mẹ sau——”

Kiểm chế con tức trong lòng, Vi Kỳ Hạo cố không giải thích thêm. Đồng Niệm bỏ đi, anh rất lo lắng. Anh vội lấy chìa khóa xe nhanh như chớp chạy đi, không quay đầu lại.

Từ Ly không thể giận hơn nữa, cầm túi xách chạy theo bóng anh đang đi xa, tức giận đến chảy nước mắt. Trên cầu thang, Vi Minh Xa bước đi thông thả xuống dưới, khuôn mặt lạnh lùng không có chút hờn giận.

Một hơi chạy ra khỏi nhà họ Vi, Đồng Niệm ngồi lên taxi, ngồi phía sau xe, mặt cô trắng bệch, đôi môi không còn chút máu, đôi mắt nhiễm tầng hơi nước dày.

Chuông di động vang lên bém riết hông tha, lái xe nhìn từ kính thấy vẻ mặt cô không tốt, thử hỏi: “Tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

Đồng Niệm lấy lại tinh thần cúi đầu nhìn chằm chằm cái tên trên di động, khóe mắt ê ẩm khó chịu. Cô lướt ngón tay, tắt máy.

Ngoài cửa sổ xe biển người mờ mịt, cô lại không tìm thấy một nơi để mình được an tâm.

“Đi lên núi.” Đồng Niệm tựa đầu lên cửa kính xe, vô lực thì thào, cô không thể về nhà được.

Lái xe theo lời mà đi, chạy đến đỉnh núi, thả cô xuống rồi lại quay đầu về đường cũ.

Trên đỉnh núi không một bóng người. Trời chiều xa xa dần buồn ánh nắng yếu ớt, sắc trời dần âm đạm lại. Đồng Niệm ngồi trên ghế đá, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Kỳ thật người ta nói đúng, quá khứ của cô như vậy, làm sao xứng đôi với Vi Kỳ Hạo?

Đồng Niệm cúi đầu, nhìn ngón tay mảnh khảnh khẽ cười ra tiếng: “Đồng Niệm, đáng đời này!”

Đúng, cô xứng đáng bị người ta miệt thị, bị người ta chửi bới! Ai bảo lúc trước cô sai lầm cuối cùng lại đi đến kết cục này!

Trên con đường lên núi uốn lượn, cảnh vật trong trẻo là một chiếc Mc Laren, người đàn ông từ xa nhìn thấy bóng dáng của cô, anh dừng xe ở bên cạnh rồi đi tới.

Có người tới gần mình, Đồng Niệm quay đầu nhìn thấy người đến là anh, đầu tiên là ngẩn ra rồi sau đó trong đầu như nổ tung.

“Lăng Cận Dương, lại là anh?”

Đồng Niệm hung hăng trừng mắt nhìn anh, rung giọng chất vấn, có thể khẳng định việc này nhất định là có liên quan đến anh.

Người đàn ông bình thản ung dung ngồi xuống cạnh cô, mày kiếm nhíu nhíu, thẳng thắn nói: “Anh đã nói từ trước rồi, em đừng có mà muốn phui sạch quan hệ với anh.”

Ngón tay mảnh khảnh siết chặt, đôi mắt đen của Đồng Niệm đầy lửa giận, ngực thở phập phồng. Cô đứng lên đi xuống núi, nếu ngồi đây nữa cô thật sự muốn giết người!

Thấy cô xoay người đi, Lăng Cận Dương nhanh tay đè bả vai cô lại, thuận thế ôm cô vào trong ngực.

“Hỗn đản!” Đồng Niệm giãy dụa trong ngực anh, dùng tay chân đánh anh: “Anh buông, buông ra!”

Cảm xúc của cô quá mức kích động, Lăng Cận Dương không dám kích thích cô thêm nữa, để cô phát tiết lên mình. Bàn tay dừng trước ngực anh, ra sức rất mạnh mang theo đầy sự tức giận.

Nửa ngày, Đồng Niệm thở hắt hắt hạ đôi tay mình, trên trán đầy mồ hôi lạnh, đôi mắt cô đỏ lên cổ nén nước mắt, không để mình khóc trước mặt anh.

Người trong ngực dần im lặng, Lăng Cận Dương cúi đầu, ánh mắt khóa trụ trên người cô, thấp giọng nói: “Niệm Niệm, anh sẽ không buông tay em, cho tới giờ anh chưa hề buông tay em!”

Ở chỗ ngực dâng lên một trận co rút đau đớn, Đồng Niệm dùng toàn lực đẩy anh ra, cô ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy dõi theo anh lạnh lùng cười to: “Anh không buông tay tôi ư?”

Lăng Cận Dương thấy trong mắt cô là sự bi thương, ánh mắt anh mờ mịt, mím môi không giải thích.

Dùng sức hít hít cái mũi, hốc mắt Đồng Niệm chứa đầy nước mắt, cô không hề chớp mắt mà lại trừng mắt nói với anh: “Vậy đứa nhỏ đâu?”

Mu bàn tay nổi gân xanh, sắc mặt Lăng Cận Dương thay đổi, ánh mắt như chim ưng nhìn cô, môi mỏng thoáng chốc biến thành đường thẳng.

Đồng Niệm buồn bã cười, vẻ mặt như lâm vào vực sâu thẳm khổ, không thể tự kiềm chế: “Anh đã làm những gì, anh quên hết rồi sao?”

“Đồng Niệm——”

Lăng Cận Dương nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, khuôn mặt tuấn tú đầy lo lắng, người ta không thấy rõ sương mù trong mắt anh.

“Ha ha...” Cô nhẹ nhàng cười, khuôn mặt bi thương khiến người ta đau lòng. Cô vĩnh viễn không quên được ngày đó, lúc mở mắt ra, đứa con của cô đã không còn nữa, không còn nữa!

Anh buông tình yêu của bọn họ, cô có thể không hận nhưng đứa con thì khác. Lúc sinh mệnh vô tội kia bị bóp chết, cô làm sao có thể không hận, làm sao tha thứ được?!

Đồng Niệm ngẩng đầu, thu những giọt nước mắt lại ánh mắt sắc nhu dao như đâm xuyên vào trái tim đối phương: “Lăng Cận Dương, anh nghĩ có thể cứu vãn sao?”

Cô cười hỏi, tiện đà rống to như người bệnh tâm thần: “Anh đừng mơ tưởng! Đời này tôi vĩnh viễn không tha thứ cho anh, sẽ không bao giờ——”

Đôi chân mày của Lăng Cận Dương nhăn lại, khuôn mặt đẹp trai phủ đầy băng lạnh, anh một tay ôm lấy cô vào trong ngực, hoàn toàn không để ý đến cô đang đánh mình, trực tiếp nhét người vào trong xe.

Khóa cửa xe lại xong, Lăng Cận Dương chế trụ người cô xuống dưới, hôn lên chóp mũi của cô, tức giận nói: “Đồng Niệm, em muốn đứa nhỏ phải không? Được rồi, anh cho em!”

Dứt lời, anh để cô ngồi bên ghế, sau đó khởi động lái xe rời đi.

Cửa xe bị khóa, Đồng Niệm cảm giác không ổn, cô mở di động ra, bối rối muốn gọi điện cho Vi Kỳ Hạo nhưng điện thoại vừa mới được chuyển máy, liền bị anh cướp ném ra bên ngoài.

Từ điện thoại, Vi Kỳ Hạo vừa mới nghe được âm thanh của cô rồi biến mất không thấy, khuôn mặt tuấn tú lo lắng cực độ. Anh kết luận Đồng Niệm bị người đàn ông kia mang đi, nghĩ đến thôi anh vội đánh xe ngoặt lại.

Di động bị xe cán qua, nghiền nát. Trong lòng Đồng Niệm hoảng hốt dùng hết sức giãy dụa, nhưng anh thoải mái kiềm chế cô, cho cô biết có gãy cũng vô dụng.

“Đêm nay không ai cứu được em đâu!”

Lăng Cận Dương bình tĩnh giẫm chân ga, trong ánh mắt kinh hoàng của cô tốc độ được đẩy lên cao nhất. Không bao lâu sau, anh lái xe vào một căn biệt thự.

Biệt thự có cánh cửa sắt màu đen lớn mở ra, “phanh” một tiếng rồi đóng lại, ban đêm nguy hiểm này không có ai giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thiên Đường Hay Địa Ngục (Phần 1)

Thành phố Duật Phong nằm yên tĩnh dưới bóng cây trên đường, nhựa đường thẳng tắp mặt đường uốn lượn, hai bên đường trồng toàn cây ngô đồng của nước Pháp, cây trước nối tiếp cây sau như vảy cá.

Xây dựng một biệt thự ở chỗ này, tuyệt đối phải có rất nhiều thời gian, như vậy việc riêng tư của chủ nhân mới có thể được bảo vệ hiệu quả. d'đ/l/q'd Đồng thời cảnh quan được bố trí bên trong tiểu khu, cùng với các thiết bị an ninh, toàn bộ phạm vi được bao quát hết thảy. Phân bố các vị trí đặt camera, luôn luôn có tác dụng phòng hộ, đội bảo vệ chuyên nghiệp cùng lúc tiến hành thay phiên tuần tra.

Một ngôi biệt thự màu trắng theo phong cách Châu Âu, ở chỗ cao nhất, hai cánh cửa lớn màu đen cứng như thép được đóng chặt. Trong đình viện rộng lớn, một chiếc Mercedes-Benz McLaren màu bạc chậm rãi dừng lại, bên phía tay lái phụ, cửa mở ra, có thể thấy được lúc xuống xe người bên trong đã giầy giụa như thế nào.

Hồ bơi ngoài trời được đặt giữa sân, nước hồ trong suốt thấy tận đáy, sóng gợn lăn tăn, mặt nước yên tĩnh.

Xuyên qua sân trước, mơ hồ có thể thấy được hai bóng dáng đang dây dưa, người con gái nhỏ bé và yếu ớt, tóc tai hỗn độn, tay chân không ngừng đầm đã, lớn tiếng kêu gào: “Lăng Cận Dương, anh thật khôn kiếp, buông tôi ra, buông ra!”

Người đàn ông dùng sức nắm chặt eo của cô, không cho cô giầy giụa vẩy hăm cô vào trong ngực. Sắc mặt anh tái xanh, mày kiếm xinh đẹp nhú chặt lại, mặc cho cô đánh chửi, dưới chân bước đi không ngừng, gần như là nâng cô, một mạch kéo đến biệt thự lầu hai.

Sau khi bước vào biệt thự, ánh mắt Đồng Niệm khẩn trương cực độ, tại nơi đây cả đời cô luôn gặp ác mộng tại, nửa đêm nằm mơ, cô luôn giật mình tỉnh giấc.

Ba năm trước, khi cô mất đi được bé, sau đó bị mắc chứng bệnh trầm cảm, bị anh nhốt ở nơi đây. d'đ/l/q'd Trong ba tháng đó, cô luôn gặp ác mộng, nỗi đau sâu nhất được chôn giấu tận đáy lòng, không thể nói thành lời.

Một buổi tối nọ, là ngày giỗ của mẹ, cô trốn ở bên trong căn phòng cũ, hồi tưởng lại những ngày tốt đẹp khi còn ở bên cạnh cha mẹ. Cô khóc, khóc một cách tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng. Những người thân bên cạnh đều bỏ lại cô, cảm giác không còn ai để đáng tin cậy, để cho cô phải đối mặt với cuộc sống trong tương lai tràn đầy sợ hãi.

Nhưng số mệnh có tình trêu đùa cô, đêm đó Lăng Cận Dương Dương kỳ lạ tìm được cô, ôm toàn thân đang phát run của cô ôm vào trong lòng. Anh ôm lấy bà vai, xua đi nỗi lo lắng tận đáy lòng cô. Giống như khi còn bé, mỗi một lần cô rơi lệ, anh dịu dàng lau đi nước mắt, đôi mắt đầy nhu tình, làm cho cô hết sức quyến luyến.

Thật ra thì trước đây đã sớm thích anh, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy anh đã thích, chính bản thân cô cũng không giải thích được. d'đ/l/q'd Thích chính là thích, không có bất kỳ lý do gì cả?

Mặc dù cô biết, mẹ của anh đã chọn cho anh một vị hôn thê, nhưng anh cũng không có đồng ý, cho nên cô thầm nói với bản thân: “Đồng Niệm, mày vẫn còn có cơ hội!”

Một đêm phóng túng, bất luận nước mắt của cô, anh dịu dàng chôn sâu vào tình cảm tràn đầy của cả hai. Không phải Đồng Niệm chưa từng chống cự, nhưng chỉ có điều cô thương anh. Cô muốn vì anh bất chấp tất cả, cho dù tự tìm lấy cái chết.

Em yêu anh.

Bên trong đau đớn đến tê liệt, cô dịu dàng thì thầm, trút hết toàn bộ tâm tư, nói cho anh biết, cô yêu anh.

Toàn bộ cơ thể cô, trái tim cô, tại thời điểm giao hợp, vừa đơn thuần vừa cố chấp.

Đáng tiếc, quay đầu lại, cuối cùng chỉ là một giấc chiêm bao.

Tình giấc, tình cảm cũng tan biến.

Tiệc đính hôn được bao phủ bởi màu xanh da trời, hoàn toàn đánh vỡ giấc mộng đẹp mà cô đã từng kỳ vọng. Nhưng vì cô đã yêu anh, nên cũng không oán trách hay hối hận. Chẳng qua là vì cái gì, lại tàn nhẫn muốn bóp chết đứa bé trong bụng cô như vậy?

Một đứa bé đang sống tốt đẹp như thế, được tạo nên từ anh và cô, anh vô tình vứt bỏ, để cho cô không còn hy vọng. Trong đầu đầy quỷ dị, vẩy hăm cô lại trong một tòa thành trống không, như thế nào cô mới có thể thoát ra ngoài.

Ba năm, hơn một ngàn ngày, cho tới bây giờ Đồng Niệm cũng không thể quên được cảm giác đau đớn này. Cô hận, có đầy đủ lý do để hận, cho nên cả đời này, Lăng Cận Dương cũng đừng nghĩ đến việc nhận được sự tha thứ, vĩnh viễn không có khả năng!

Phía sau lưng là chiếc nệm mềm mại, một chân động thật lớn va đứng ở trên bà vai Đồng Niệm, cô cắn răng ngồi dậy, nhìn thấy người đàn ông bên giường, khuôn mặt nham hiểm, nhìn cô chăm chú, đôi mắt sáng ngời, đáy mắt đỏ tươi.

“Đồng Niệm!”

Lăng Cận Dương nhú mày nhìn cô chăm chú, gân xanh trên trán nhô ra, giọng nói lộ ra tức giận nồng đậm: “Lúc đầu anh nên nhốt em ở đây, có lẽ em cũng sẽ không như vậy mà giận anh!”

Đồng Niệm ngồi dậy, xoa bà vai đau nhức, ánh mắt đối diện anh nhuộm đầy hàn ý, lạnh lùng cười: “Anh cho rằng anh có thể giam giữ tôi?” Tạm ngừng,

giọng cô đầy oán hận nói: “Cho dù có chết, tôi cũng sẽ không ở lại bên cạnh anh.”

Giơ tay lên đặt trên vai của cô, Lăng Cận Dương trầm mặt cúi người, một tay bóp chặt cổ của cô, năm ngón tay tàn nhẫn thu lại: “Vậy em sẽ chết trong tay anh.”

Trong lúc nói chuyện, ngón tay anh tàn nhẫn bóp chặt, ánh mắt điên cuồng, khuôn mặt tuấn mỹ tàn khốc làm cho người ta sợ hãi.

Cần cổ mạnh mai bị một bàn tay anh không chế, dùng sức bóp chặt khiến Đồng Niệm cảm thấy khó thở, cô dồn dập thở dốc, khuôn mặt dần dần đỏ lên. Giơ tay lên giữ chặt lòng bàn tay anh, dùng hết sức lực cô kéo tay anh ra, giọng đầy kim nén nói: “Lăng Cận Dương, quỷ tha ma bắt anh, anh là đồ chết tiệt ——”

Giọng nói của cô làm cho người đàn ông nhất thời mất không chế dừng lại động tác, dần dần buông tay ra.

Cảm giác hít thở không thông dần dần biến mất, Đồng Niệm hít mạnh vào một hơi, xoa nhẹ cần cổ, không cảm được ho khan.

Hai chân Lăng Cận Dương quỳ gối xuống qua hai bên thân thể của cô, nửa người trên của anh hơi thẳng, ánh mắt giống như chim ưng nhìn cô chăm chú, giọng nói dè dặt: “Thật sự hận anh đến như vậy sao?”

Giơ tay lên che mắt, cảm giác chua xót quay về trong khóe mắt Đồng Niệm, thời điểm mắt cô mở ra, đáy mắt lộ ra một tia giá lạnh: “Không nên hận anh sao? Anh đã giết con của tôi, là con của chúng ta!”

Giọng cô giận dữ gào thét truyền bên tai, ngũ quan hoàn mỹ của Lăng Cận Dương trong nháy mắt vận vẹo, đột nhiên anh cúi người, đôi tay dè trên vai cô, đôi mắt đầy thâm thúy: “Không được đề cập đến chuyện đứa bé!”

Nhìn thấy anh nhử mồi lại, trong lòng Đồng Niệm cảm thấy vắng vẻ, cô cười một cách thâm thương, giọng nói đầy giễu cợt: “Anh cảm thấy chột dạ, đúng không?”

Trái tim Lăng Cận Dương như ngừng đập, trong thoáng chốc cảm thấy có rất nhiều cảm xúc, anh nhanh chóng cúi đầu, che lại môi của cô. Môi lưỡi hăng say dây dưa, cơ hồ điên cuồng chiếm lấy.

Đồng Niệm chưa kịp kêu lên, môi đã bị anh hôn, cánh môi mềm mại bị anh giằng xé phát đau, cô giơ tay đánh lên bờ vai anh, dùng hết sức lực giãy giụa.

Người đàn ông thoải mái giơ tay lên, d’đ/l/q/d kiểm lại đôi tay đang giãy giụa của cô, giờ cao khỏi đầu. Thân hình anh cao lớn đè ép cô, mặc cho cô lộn xộn, cuối cùng chỉ là phí công sức, muốn chạy cũng chạy không thoát được.

Động tác người đàn ông thô bạo, khoang miệng tràn đầy mùi vị của anh. Đồng Niệm toàn thân lạnh lẽo, không còn sức lực để giãy giụa, cô hung hăng cắn xuống một cái, nhất thời cảm thấy có mùi máu tanh.

Đầu lưỡi trơn bóng một mùi máu tanh, Đồng Niệm nhìn vào ánh mắt anh theo dõi, chỉ thấy anh ngẩn mặt lên, khóe miệng mơ hồ mang theo vết máu.

“Em không thể hận anh!” Lăng Cận Dương cúi đầu, đôi mắt giống như Hắc Diệu Thạch chăm chú nhìn cô, đôi môi mím chặt: “Không cho phép!”

Hai tay buông xuống bên người hung hăng nắm chặt lại, giọng Đồng Niệm khàn khàn, quát: “Cút ——”

Cắn chặt răng, cô dùng toàn bộ sức lực, đẩy người đàn ông đè trên người mình ra.

Đồng Niệm nhanh chóng lui về phía sau, cả người lui về phía chân giường, hai tay cô ôm đầu gối, cuối đầu xuống im lặng. Cô co người ngồi ở đó, đôi vai nhỏ yếu khẽ run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp trở nên nhợt nhạt.

Nhìn bộ dáng đó của cô, đáy mắt Lăng Cận Dương đột nhiên trầm lại, anh chán nản thở dài.

Nhìn thấy vết đỏ trên cổ cô, trong lòng hiện lên chút tà khí nhưng cuối cùng cũng cố kìm chế lại.

Ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống, Lăng Cận Dương đưa tay mở đèn bàn, trong phòng ngủ mờ tối ánh sáng nhu hòa từ ngọn đèn được phát ra. Anh nghiêng người ngồi ở cuối giường, cũng không tiến lại gần cô, ở một khoảng cách không xa, có thể nhìn thấy một bên mặt cô.

Ánh hoàng hôn mờ nhạt chiếu lên vai cô, Lăng Cận Dương mở mắt, cảm xúc phiền não an tĩnh lại. Có lẽ đối với cô, không nên dùng những thủ đoạn như vậy, dù sao chuyện năm đó cô cũng là người bị hại. Nói cho cùng, Lăng Cận Dương anh không thể không có dính líu.

Gò má cô hơi lộ ra, vẻ mặt căng thẳng, hàm răng trắng sáng như ngọc cắn chặt môi, đôi mắt đen nhánh mơ hồ lộ ra một mảnh mờ mịt. Mặc dù cô nhiều lần ngấm ngầm chịu đựng, thế nhưng anh lại nhìn thấy rõ được những đau khổ đó.

Đáy lòng sâu kín thờ dài một tiếng, có một số việc chỉ trách tạo hóa trêu người, anh cố gắng bù đắp, chỉ muốn giữ cô lại bên cạnh anh. Chẳng lẽ, điều này cũng là sai lầm sao?

Một lúc lâu, Lăng Cận Dương đứng lên, đi ra khỏi phòng ngủ, nhanh chóng cất bước đi xuống lầu.

Bóng dáng của anh vừa mới biến mất, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, ngắm nhìn bốn phía xung quanh, chỉ có một lối ra từ cửa chính. Trong lòng cô biết rằng

đêm nay Lăng Cận Dương tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cô, cô nhất định phải tự cứu lấy mình.

Điện thoại di động bị anh vứt đi, Đồng Niệm nóng lòng tìm kiếm khắp nơi, nhìn thấy điện thoại phía sau tủ đầu giường, cô mở điện thoại lên, nghe thấy âm thanh kết nối, hưng phấn suýt nữa hét lên.

Cẩn thận nhìn qua cửa một chút, không nhìn thấy bóng dáng của anh, Đồng Niệm kiềm chế lại kích động trong lòng, nhưng lại cảm thấy phiền toái. Lúc này, cô không biết nên gọi điện thoại cho người nào?

Báo cảnh sát? Đối với Lăng Cận Dương mà nói, anh có trăm loại thủ đoạn, có thể giải thích chuyện đêm nay, càng có thể gạt bỏ nó đi.

Tìm người cầu cứu?

Đồng Niệm ngơ ngẩn, đôi mày thanh tú nhíu chặt, cô rất muốn gọi cho Vi Kỳ Hạo, có thể tưởng tượng đến chuyện đêm nay, ngực cô ẽ ảm khó chịu, lại cảm thấy mình không còn mặt mũi nào để nhìn thấy anh. Hơn nữa, nếu để cho Vi Kỳ Hạo nhìn thấy cô bị Lăng Cận Dương đối xử như vậy, không chừng lại xảy ra chuyện kinh thiên động địa!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Đồng Niệm chỉ có thể nghĩ đến một người đáng tin cậy, đó chính là Mục Duy Hàm. Nghĩ đến đây, cô quyết định gọi điện thoại, nghe điện thoại đổ chuông, cô âm thầm cầu nguyện: “nhanh bắt máy đi, nhanh bắt máy đi”.

Rốt cuộc, bên kia điện thoại, vang lên giọng nói điềm đạm của một người đàn ông: “Cận Dương, có chuyện gì sao?”

Tay Đồng Niệm cầm điện thoại, giọng nói run run: “Duy hàm, là tôi.”

“Niệm Niệm?” Mục Duy Hàm nghe được giọng nói của cô, hiển nhiên giật mình, anh nhíu mày, dừng xe lại ở bên đường: “Làm thế nào mà em lại ở trong biệt thự vậy?”

Không có thời gian để giải thích cho anh hiểu, Đồng Niệm hít một hơi thật sâu, kêu cứu: “Mau tới cứu tôi, cứu...”

Bốp——

Điện thoại rớt xuống, Đồng Niệm quay đầu, chỉ thấy người đàn ông đứng phía sau một tay bưng sữa tươi, một cái tay khác cầm điện thoại ném xuống đất.

Lăng Cận Dương cúi đầu cười, nhìn chiếc điện thoại vỡ tan trên mặt đất, gương mặt tuần tú đầy vẻ lo lắng: “Đồng Niệm, anh quên mất, bây giờ em đã học được cách đối gạt người khác!”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt mép ly sữa tươi, môi anh khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong nhìn vô cùng tàn nhẫn: “Muốn cầu cứu đúng không? Anh nói cho em nghe, tôi nay dù là ai cũng không có thể tới cứu được em!”

Dứt lời, anh cầm ly sữa tươi ở trong tay ném về phía góc tường, choảng một tiếng, những mảnh thủy tinh trong suốt rơi đầy trên mặt thảm, trông vô cùng sắc bén và lạnh lẽo.

Sắc mặt Đồng Niệm trắng bệch, nhìn sâu vào đáy mắt anh, vẻ lo lắng tan mất ra đầy lệ khí*, đáy lòng cô như chìm xuống mức thấp nhất, đôi môi hồng nhuận dần dần mất đi huyết sắc.

(*)lệ khí: sự u ám, ác độc.

Chiếc Lamborghini màu trắng nhanh chóng chạy trên đường. Sau khi Vi Kỳ Hạo nhận được điện thoại của Đồng Niệm, chỉ nghe cô dồn dập kêu lên một câu ngắn ngủi, liền sau đó bất cứ động tĩnh gì cũng biến mất. Gọi lại cho cô vô số lần, nhưng chỉ nghe được những tiếng tút tút phát ra từ điện thoại.

Ngón tay nắm chặt tay cầm lái, Vi Kỳ Hạo mắt sáng như đuốc, trong lòng mơ hồ đoán được mọi thứ. Trước tiên anh chạy đến nhà Đồng Niệm bên cạnh bờ sông Thuyền Loan nhưng cửa nhà đóng chặt. Rồi sau đó anh chạy đến Lan Uyển, các người giúp việc nói trong nhà không có ai, ông chủ và cậu chủ cũng chưa trở về nhà, như thế càng chứng minh suy đoán của anh không có sai.

Là Lăng Cận Dương, nhất định là Lăng Cận Dương mang cô đi.

Sắc mặt Vi Kỳ Hạo âm trầm, ngón tay thon dài nắm chặt thành quyền, anh vốn không hiểu được, bản thân anh đã kín đáo an bài cẩn thận nhưng không hiểu sao mẹ anh lại bỗng nhiên biết được quá khứ của Đồng Niệm? Xem ra, là nhất định có người khác đã ngầm lên kế hoạch, mục đích rất rõ ràng.

Nhớ lại giọng nói đầy sợ hãi kêu lên trong điện thoại của Đồng Niệm, trái tim Vi Kỳ Hạo căng lên, hỏi vô số người anh quen biết, nhưng từ đầu đến cuối không ai biết được Lăng Cận Dương ở chỗ nào.

Anh không thể nào từ bỏ được, bởi vì bản thân anh biết rất rõ ràng, Đồng Niệm đang bị giam giữ ở gần đây, chờ đợi anh tới dẫn cô đi. Bởi vì anh nghe ra được sự tuyệt vọng trong giọng nói của cô.

“Niệm Niệm, em đang ở đâu?”

Lái xe vòng quanh các con đường trong thành phố, Vi Kỳ Hạo vòng tới vòng lui, trong lòng anh vô cùng nôn nóng, trong lúc nhất thời nghĩ không ra

manh mối. Xe lái đến ngã tư đường, khước mắt anh chợt lóe lên, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, dồn sức đánh tay lái, mạnh mẽ quẹo trái, giảm mạnh lên chân ga, thân xe rất nhanh biến mất không nhìn thấy gì nữa.

Mười phút sau, Vi Kỳ Hạo lái xe đến một khu chung cư bình thường, dựa vào trí nhớ anh tìm được biển số nhà trên lầu bốn, giờ tay lên dùng sức gõ cửa.

Rầm rầm rầm ——

Cửa nhà vang lên rất lớn, Đồng Tâm đứng lên đầu tiên, còn tưởng rằng là người thu tiền điện nước, vẻ mặt mắt hững: “Gõ cái gì mà gõ? Vào lúc này, chẳng phải nhà người ta đang ăn cơm sao?”

Mở cửa ra, sau khi nhìn thấy người đàn ông đứng bên ngoài, Đồng Tâm lập tức sững sờ, kinh ngạc không thôi: “Anh... Anh...”

Không có thời gian cùng cô nói chuyện, sắc mặt Vi Kỳ Hạo âm trầm, đi thẳng vào vấn đề: “Cô biết Niệm Niệm ở đâu không?”

Trong tay Đồng Tâm còn cầm đôi đũa, lúc này mím môi cười cười nói: “Chị tôi, chắc là đang ở nhà!”

Vi Kỳ Hạo cau mày, thất vọng lắc đầu nói: “Cô ấy không có ở nhà.”

“À?” Đồng Tâm kinh ngạc, đôi mắt đen khê chớp, lại nói: “Đúng rồi, chị ấy đã chuyển đi, không còn ở nhà họ Lãng nữa, anh không biết sao?”

Vi Kỳ Hạo hung hăng liếc mắt, nghĩ thầm cô đang nói nhảm: “Ngoại trừ những chỗ này ra thì cô ấy có thể đi đâu?”

Nghe được giọng nói ngoài cửa, thím của Đồng Niệm đi tới cười hỏi: “Tâm Tâm, con đang nói chuyện với ai đấy?” Bà đi tới nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa, lập tức cũng ngăn người ra.

Người đàn ông này vừa nhìn thấy đã biết là một công tử nhà giàu, toàn thân đều toát lên vẻ cao quý, hiển nhiên không giống với những người dân bình thường như bọn họ!

“Tâm Tâm à, đây là bạn của con sao?” Bà đầy nhiệt tình, thân thiết mời anh vào nhà.

Chán ghét liếc nhìn bà một cái, Vi Kỳ Hạo cố kìm chế tính khí lại, nhìn Đồng Tâm nói: “Cô nói mau, biết Niệm Niệm có thể đi đến chỗ nào nữa không?”

Nghe được lời ép hỏi của anh, sắc mặt bà chợt lóe lên, trong lòng âm thầm suy nghĩ, chuyện này sao lại liên quan đến Đồng Niệm chứ? Hóa ra chuyện tốt này cũng bị nó chiếm đi.

Đồng Tâm gãi gãi đầu, nhất thời trong nửa khắc cũng không thể nhớ ra nổi: “Ôi chao, anh đừng có thúc giục, tôi đây không phải đang cố nghĩ ra sao!” Khi đang nói chuyện, cô cúi đầu, cẩn thận nhớ lại.

Nếu là lúc trước, tính khí đại thiếu gia của Vi Kỳ Hạo đã sớm tức giận, nhưng hôm nay anh có việc cầu người, tính khí chỉ có thể nhịn lại, thật sự không dám nổi giận.

“Đúng rồi!”

Trong thời điểm Vi Kỳ Hạo không thể chịu đựng được nữa, Đồng Tâm chợt nhếch mày lên, đáy mắt lóe sáng: “Ba năm trước đây, có một lần Lãng Cận Dương đề cho tôi đến biệt thự thăm chị ấy, chỗ đó dường như rất hẻo lánh.”

“Ở nơi nào?” Gương mặt Vi Kỳ Hạo liền biến sắc, trực giác cảm nhận được có chỗ nào đó khác thường, anh theo bản năng nhận định rằng đó chính là chỗ Đồng Niệm đang ở hôm nay.

Giọng nói thong thả, Đồng Tâm nói địa chỉ cho anh biết, mặc dù cô chỉ đi đến đó có một lần, nhưng biệt thự sang trọng như vậy, hiển nhiên khi cô gặp qua là không thể nào quên được.

Sau khi âm thầm nhớ địa chỉ, Vi Kỳ Hạo nói tiếng cảm ơn, xoay người bước đi thật nhanh. Anh mở cửa xe, nhanh chóng rời khỏi.

Từ đầu đến cuối, nghe thấy cuộc nói chuyện mẹ của Đồng Tâm như rơi vào trong sương mù, bà kéo con gái vào nhà, tò mò hỏi: “Niệm Niệm sao vậy?”

Nghe nói như thế, Đồng Chấn Thanh lập tức nhíu mày, chung rượu bưng trên tay dừng lại: “Thế nào, Niệm Niệm đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đồng Tâm khom lưng ngồi ở bên trong ghế, bĩu môi với cha mẹ, dịu dàng nói: “Cha mẹ nghĩ cái gì thế? Vừa nhìn thấy cái người đẹp trai kia sao, đó là bạn trai của chị con, còn có anh Cận Dương che chở cho chị, chị còn có thể xảy ra chuyện gì ư!”

Đồng Chấn Thanh cau mày, vẻ mặt có chút lo lắng, cảm thấy không yên tâm: “Tâm Tâm, con mau gọi điện thoại cho chị con hỏi một chút xem sao.”

Cúi đầu xuống ăn cơm, Đồng Tâm lau miệng ngẩng đầu lên, lấy điện thoại bên cạnh nhấn số gọi đi nhưng chỉ nghe được tiếng tắt máy, sắc mặt cô cũng chìm xuống, cau mày nói: “Tắt máy rồi.”

Đồng Chấn Thanh để ly rượu xuống, định đứng lên đi ra ngoài, lại bị vợ ông níu lại: “Ông xã, ông muốn làm gì vậy?”

“Tôi đến nhà họ Lăng xem một chút.” Mới vừa rồi ông nghe có người đến tìm Đồng Niệm cảm giác được có cái gì đó không đúng, bây giờ trời đã tối tại sao lại không có nhà chứ?

“Ôi chào!” Bà vội vàng kéo ông vào nhà, đặt ông ngồi trên ghế, chân mày dậm đứng lên: “Ông bị điên à, tự nhiên chạy đến nhà họ Lăng? Ông đi làm cái gì, ông nghĩ ông là nhân vật quan trọng sao?”

“Tôi...”

Bà hung hăng trừng mắt liếc nhìn ông một cái, lạnh lùng nói: “Làm sao ông lại hồ đồ như thế chứ? Niệm Niệm mười mấy năm qua ở nhà họ Lăng, ăn mặc, chi tiêu đều do người ta lo, chẳng lẽ ông còn sợ họ hại nó hay sao? Có lẽ do nó ham chơi một chút thôi, ông đến hỏi như vậy chẳng khác gì đi trách cứ người ta sao?”

Mặt Đồng Chấn Thanh cúi thấp, cảm thấy lời của vợ ông cũng có một chút đạo lý. Mười mấy năm qua Đồng Niệm sống ở nhà họ Lăng cuộc sống không có nhiều lo nghĩ, quả thật họ không có bạc đãi nó, cũng không để cho bất cứ ai trong nhà họ Lăng khinh bỉ nó!

Hồi lâu, Đồng Tâm cũng để đứa xuống, lại gần nói: “Cha, cha hãy yên tâm đi, chị con không có chuyện gì đâu. Hơn nữa có Vi Kỳ Hạo ở đây nữa, nhất định có thể tìm được chị!”

Cô nhủ mày, trầm giọng nói: “Có lẽ điện thoại hết pin rồi, cha yên tâm, sáng sớm ngày mai con sẽ gọi lại cho chị!”

Mặc dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng Đồng Chấn Thanh rút cuộc vẫn phải nghe theo lời khuyên của vợ con ông, không có truy cứu đến cùng. Ông suy nghĩ, Đồng Niệm là đứa trẻ biết cách cư xử ôn hòa nên sẽ không dễ xảy ra chuyện gì, có lẽ là do ham chơi nên để điện thoại đi động hết pin.

Vi Kỳ Hạo lái xe hết tốc độ tiến về phía trước, anh bảo người kiểm tra chủ sở hữu khu biệt thự, trong đó có một biệt thự ký tên Lăng Cận Dương. Đến đây, anh đã hoàn toàn khẳng định, Đồng Niệm là ở chỗ đó.

Dưới chân đạp mạnh chân ga, gương mặt tuấn tú của anh đầy căng thẳng, lòng ngực to lớn phập phồng đầy bất an. Lăng Cận Dương, tốt nhất anh đừng làm tổn thương đến cô ấy nếu không thì tôi sẽ sống chết đấu với anh!

.....

Trong biệt thự, yên lặng không một tiếng động. Phòng ngủ trên lầu 2, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng mờ nhạt xuyên qua ban công rơi xuống đất.

Đồng Niệm nắm chặt hai tay, toàn thân đề phòng nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, cô từng bước một lùi về phía sau đến cửa sổ sát đất, phía sau lưng bị ngăn lại bởi tấm kính lạnh lẽo.

“Tới đây!”

Người đàn ông kim nén giọng nói ngượng lạnh, truyền đến mệnh lệnh không cho phép kháng cự.

Trái tim mạnh mẽ co rút lại, đáy mắt anh hiện ra vẻ lo lắng, hàn ý lạnh lẽo này như phát ra từ trong tận xương tủy làm cho sắc mặt cô đại biến, trong nháy mắt tay chân như lạnh xuống, mất đi độ ấm.

Khóe miệng Đồng Niệm hiện ra một nụ cười chua xót, khóe mắt cô ề ảm khó chịu. Chuyện cho tới bây giờ, tất cả đều không thể vấn hồi, mặc dù cô thống hận, vẫn còn muốn cho cả hai lưu lại một con đường sống, cũng không muốn phá hủy tình cảm sâu nặng mà cả hai từng gắn bó lẫn nhau.

Mười hai năm, mười hai năm không muốn xa rời, cô đã trải qua những năm tháng vui buồn của đời người, sao có thể nói quên là quên không hề nhớ lại chứ? Cô chặt đứt đi những tháng ngày tốt đẹp đã qua chỉ muốn lần nữa có một cuộc sống đơn giản, nhưng vì sao anh lại muốn từng bước từng bước mà trôi buột cô?

“Lăng Cận Dương, anh đừng bức tôi!”

Nhìn vẻ mặt hung ác của anh, tim Đồng Niệm căng lên, cô không còn đường để lui, quay đầu lại liếc nhìn ban công, cũng không có chỗ trốn tránh. Tấm màn nhìn xuyên qua lan can, có thể nhìn thấy sắc bạc lấp lánh trong hồ bơi hiện ra trước sân.

“Bức em?” Sắc mặt Lăng Cận Dương đầy phẫn nộ, gân xanh trên trán nổi lên, môi anh lạnh nhạt nhếch lên, lạnh lùng nói: “Đúng là anh đã bức em, nhưng cũng là do em ép anh?”

Nhớ tới cô vừa gọi điện thoại cầu cứu, lửa giận trong lòng anh như thế nào cũng không thể kiềm chế lại được. Chẳng lẽ trong lòng cô, anh giống như con quái thú hung ác sao? Nhìn bộ dáng kinh hãi kia của cô thật sự làm cho anh cảm thấy đau lòng!

Mười hai năm tâm đầu ý hợp, quả thật một đi không còn muốn trở lại sao? Hiện giờ, cô đối với chính anh, từ đầu đến cuối một chút tin tưởng cũng không có.

Cảnh cáo của cô cũng không làm cho anh dừng bước, thấy anh từng chút tiến tới gần, Đồng Niệm tay chân luống cuống, cảm thấy sợ hãi. Cô cố gắng để có một cuộc sống tự do, hướng về cuộc sống mai sau, kiên quyết không thể lần nữa bị phá hủy trong tay của anh.

Cô có tư cách làm lại từ đầu, sống thật tốt hơn nữa.

“Đừng tới đây!”

Đồng Niệm trầm giọng, đôi mắt chăm chú nhìn anh, đáy mắt lạnh lẽo như nói rõ cho anh biết cô sẽ không thỏa hiệp, càng không cho phép bản thân mình dẫm lên vết xe đổ.

Lui từng bước về phía sau, Đồng Niệm bắt giác di chuyển cơ thể mình đến bên ngoài ban công, cô nắm chặt tay, toàn thân khẽ phát run. Cô phải tự bảo vệ mình, dùng hết mọi thủ đoạn bất chấp tất cả hậu quả.

Đột nhiên, nghe tiếng động cơ xe phát ra sau lưng, ngay sau đó “két” một tiếng, tiếng động cơ dừng lại ngay lập tức, phá vỡ sự yên tĩnh của bầu trời đêm.

Đồng Niệm nghe tiếng thắng xe, đáy lòng run lên dữ dội, theo bản năng cô quay đầu lại, từ trên cao trong tầm mắt có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của một người đàn ông ở phía xa.

Đáy mắt phản chiếu gương mặt tuấn tú của anh, Đồng Niệm cố kìm nén nước mắt nhưng nhìn thấy anh đang loay hoay lo lắng tìm kiếm, nước mắt lặng lẽ rơi.

“Kỳ Hạo —— ”

Toàn thân dồn hết sức lực, đôi tay Đồng Niệm vịn lan can, nhấc mũi chân lên nhào người ra ngoài hướng về phía cửa chính gọi anh.

Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi của cô, Vi Kỳ Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt tinh tường rơi trên gương mặt cô, trong nháy mắt tầm mắt cả hai giao nhau, đáy mắt anh sáng ngời.

“Đồng Niệm!” ánh mắt Vi Kỳ Hạo rạng rỡ, làm cho cô cảm thấy trong lòng an tâm hơn, tầm mắt anh quét qua, nhìn thấy người đàn ông phía sau cô đi tới, về mặt lập tức thay đổi, nóng lòng sốt ruột đến nỗi muốn phá tung cửa để vào. d’đ/l’q’d

Cổng chính của ngôi biệt thự đóng chặt. Vi Kỳ Hạo tìm cả buổi cũng không thấy khóa cửa, anh giơ chân lên, đập một cái, dứt khoát leo vào.

Trong lúc Đồng Niệm nhìn Vi Kỳ Hạo leo vào đến mất hồn thì người đàn ông phía sau tức giận đến tím mặt bước tới gần, anh giữ chặt bả vai cô, muốn kéo cô trở về. Tức thời cô giật mình, nhanh chóng trốn về phía sau, nhưng không nghĩ rằng vừa nghiêng người một cái, lưng đụng vào thành lan can, trong nháy mắt cả người ngã xuống.

“A —— ”

Một tiếng thét chói tai từ cổ họng phát ra, đôi tay Đồng Niệm không kịp bắt được bất cứ cái gì, cả người đã ngã ra bên ngoài lan can, rơi xuống lầu.

Tay Lăng Cận Dương trượt qua bả vai của cô, còn chưa kịp nắm chặt liền bị cô né tránh, ngón tay vừa trượt ra, nhìn thấy cô ngã xuống. Trong lòng anh căng thẳng, theo bản năng giang hai cánh tay ra, nhảy về phía trước, nắm chặt eo của cô, ôm cô bảo vệ thật chặt vào trong ngực.

Hai người lao xuống với tốc độ rất nhanh, Lăng Cận Dương không suy nghĩ nhiều, xác định ở cự ly chính xác dùng hết sức lực nhảy lên, để bọn họ có thể rơi vào trong bể bơi.

Bùm ——

Trong hồ bơi yên tĩnh, bọt nước bắn lên tung tóe, hai bóng dáng quẩn vào nhau trong nháy mắt rơi xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thiên Đường Hay Địa Ngục (Phần 2)

“Niệm Niệm!” Vi Kỳ Hạo vừa mới leo lên cửa, lơ đãng nhìn một màn nguy hiểm đang xảy ra, sắc mặt anh đại biến. Thật may mắn là bọn họ ngã vào trong hồ bơi, mặc dù vô cùng hoảng sợ nhưng trong lòng anh lại bùng bùng lửa giận.

Lăng Cận Dương, con mẹ nó anh thật sự khinh người quá đáng!

Tung người nhảy xuống cánh cửa sắt màu đen, Vi Kỳ Hạo cất bước đi tới hồ bơi, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Đi tới bên cạnh hồ bơi anh cúi người xuống, đưa tay hướng về phía người vừa mới nổi lên trên mặt nước nhẹ nhàng nói: “Đưa tay cho anh.”

Nghe được giọng nói của anh Đồng Niệm quay đầu lại, nhất thời cay cay mắt, cô không hề chần chừ, vùng vẫy bơi tới, nắm chặt tay của anh, để cho anh đỡ lấy cô ra khỏi hồ bơi.

Đưa tay nắm lấy eo của cô, Vi Kỳ Hạo cẩn thận kéo cô lên, anh nhìn cô từ trên xuống dưới xem xét qua một lượt, nhìn cô đau lòng hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

Trong lúc rơi xuống nước, Đồng Niệm uống nhiều nước bị sặc đến nỗi ho khan một lúc mới hết. Toàn thân cô ướt đẫm, mái tóc đen bị ướt dính chặt vào người, lắc đầu một cái: “Không bị sao hết.”

Nhìn thấy trong đáy mắt cô đã ngăn ngán nước, Vi Kỳ Hạo mím môi, đáy lòng co rút lại.

Dẫn cô đến chỗ an toàn, mắt Vi Kỳ Hạo khẽ nhủ lại, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ở trong nước leo lên bờ, trong nháy mắt ánh mắt lạnh xuống, nắm ngón tay nắm chặt lại.

Ánh mắt anh nhanh chóng biến đổi, ngay lập tức Đồng Niệm ý thức được không ổn, cô giờ tay kéo anh lại nhưng bị anh hất tay ra, chỉ có thể nhìn bước chân anh kiên quyết xông tới.

Bốp ——

Hai cánh tay Lăng Cận Dương chống lên cạnh bờ hồ, thân hình cao lớn leo lên bờ, nhưng dưới chân còn chưa đứng vững đã bị một lực mạnh đánh tới, anh chưa kịp đề phòng đã bị đánh trúng một cái thật mạnh ngay miệng, chân đứng không vững phải lùi lại hai bước.

“Lăng Cận Dương, con mẹ nó anh không phải là con người? Có gan thì động vào tôi này, không cho phép anh động vào cô ấy!”

Vừa ngừng nói Vi Kỳ Hạo tiếp tục bước tới, một lần nữa giờ tay lên xuất ra một quyền hung hăng đánh về phía mặt Lăng Cận Dương, nhưng một quyền này cũng không có đánh trúng gương mặt tuấn tú của người đàn ông, mà bị anh trở tay giữ chặt, dễ dàng ngăn lại.

Đôi mắt giống như chim ưng của Lăng Cận Dương híp lại một cái, nhủ mày nhìn chăm chăm người đàn ông đứng đối diện với anh, khóe miệng lướt qua một nụ cười lạnh lùng. Anh ra tay với tốc độ cực nhanh, nhanh như chớp, trên mặt Vi Kỳ Hạo đã bị đánh trúng một quyền.

“Kỳ Hạo!”

Nhủ mày Đồng Niệm kêu lên một tiếng, cô có thể nhìn thấy lửa giận vô cùng tàn nhẫn trong đôi mắt của hai người đàn ông, trong lòng d’đ/l/q’đ cảm thấy vô cùng khó chịu. Vốn dĩ những vướng mắc của cô cùng với Lăng Cận Dương không nên để người thứ ba xen vào nhưng hiện giờ bọn họ lại đánh nhau, cô càng thấy lo hơn!

Gò má bị anh đánh trúng một cái, Vi Kỳ Hạo hít vào một hơi, bước chân bị đẩy lùi về phía sau một chút. Anh đánh rất mạnh, hơn nữa động tác khi ra đòn rất chính xác, rõ ràng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Quần áo trên người ướt đẫm, Lăng Cận Dương nhanh chóng đưa tay vuốt mái tóc bị ướt lại, trong lòng anh lửa giận cuộn cuộn, muốn tìm cách để phát tiết nó đi. Không biết từ đâu anh lấy ra hai cây gậy chơi golf, tiện tay ném cho người đàn ông đối diện một cây, lạnh lùng nói: “Vi Kỳ Hạo, để cho tôi xem thử bản lĩnh của cậu, xem cậu có bao nhiêu bản lĩnh mà muốn bảo vệ cô ấy?”

Giờ tay nắm lấy cây gậy chơi golf anh ném tới, ánh mắt Vi Kỳ Hạo tối đi, dùng sức nắm chặt gậy trong tay, từ nhỏ cho đến bây giờ anh đánh nhau không ít. Trước đây là phát tiết cho hả giận, nhưng vào lúc này đây, là cuộc đọ sức giữa hai người đàn ông với nhau.

Nhìn cây gậy đánh golf trong tay bọn họ, gương mặt xinh đẹp của Đồng Niệm trắng bệch, mặc dù lần trước ở Mê Sắc có thấy Vi Kỳ Hạo đánh nhau một lần, nhưng cô vẫn rất lo lắng. Trước kia Lăng Cận Dương từng luyện võ, cô luôn luôn biết anh ra tay rất tàn nhẫn.

Nắm chặt phần đuôi của cây gậy đánh golf các khớp xương trên các ngón tay của Lăng Cận Dương hiện ra rất rõ ràng, điều chỉnh tốt góc độ, anh đánh ra một gậy, cùng lúc đó một cây gậy đánh golf khác cũng mạnh mẽ đánh lên, chạm vào nhau vang lên một âm thanh rất lớn.

Một gậy đánh không trúng, Lăng Cận Dương chuyển đòn tấn công, đối phương còn chưa kịp phản ứng, gậy đánh golf đã rơi xuống đánh trúng khuỷu tay của Vi Kỳ Hạo.

Đồng Niệm vẫn còn đang tìm cách làm thế nào để khuyên can bọn họ, chợt nhìn thấy Vi Kỳ Hạo bị đánh trúng, cô cả kinh, đứng lên chạy về phía anh.

Không nghĩ tới phản ứng của anh lại nhanh đến vậy, Vi Kỳ Hạo cố kìm chế cơn đau, nhưng thoáng chốc cả cánh tay điều tê dại, không thể nhanh chóng phục hồi sức lực. Anh đổi tay cầm lấy gậy đánh golf, nhưng không ngờ tới trước ngực lại nhào đến một bóng người.

“Kỳ Hạo, anh không sao chứ?” Đồng Niệm sải bước chạy về phía anh, ánh mắt lo lắng xem xét, thấy người anh không có máu, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lòng ngực đụng vào thân thể mềm mại ấm áp của cô, theo bản năng Vi Kỳ Hạo đưa tay ôm lấy, nhìn đôi mắt quan tâm và lo lắng của cô, trong lòng anh dâng lên cảm giác ấm áp, tiếp theo đó cánh tay cũng cảm thấy bớt đau hơn.

Đưa tay ôm cô vào trong ngực, Vi Kỳ Hạo cúi đầu, miệng hơi cười: “Anh không sao.” Dừng lại, ôm lấy cô lui về phía sau nhẹ nhàng đẩy ra: “Ngoan ngoan đứng ở đây, không được chạy tới nữa.”

Giương mặt tuần tú của lãng Cận Dương đầy lo lắng, đứng trơ mắt nhìn bộ dáng bọn họ lo lắng lẫn nhau, khóe mắt hiện lên một chút cuồng luyện, về mặt so với lúc đầu càng lạnh lùng thêm mấy phần.

Đồng Niệm còn chưa có nói gì, người đã bị anh đẩy ra, cô lại nhìn thấy hai người bọn họ tiếp tục đánh nhau, gấp đến độ xoay quanh. Chuyện là do cô mà ra, nhưng cô lại không có cách nào ngăn cản được!

Bên tai vang lên tiếng vù vù của gậy đánh golf, Đồng Niệm cắn chặt môi, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa, tính toán thời gian xem Duy Hàm chạy sắp tới chưa, đến lúc đó hy vọng mọi chuyện có thể lắng xuống.

Ánh đèn chiếu sáng bên trong ngôi biệt thự làm nổi bật hai dáng người, Đồng Niệm không nhìn thấy rõ động tác của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy bạch quang thoáng qua vô số lần. Đột nhiên, có một tia sáng chính xác rơi xuống Vi Kỳ Hạo, nhìn thấy sắp đánh trúng anh.

Đầu óc Đồng Niệm trống rỗng, căn bản không kịp suy nghĩ gì nữa, dốc hết sức lực chạy tới, dang hai cánh tay che trước người của Vi Kỳ Hạo.

Bởi vì cô đột nhiên xuất hiện, gậy đánh golf trên tay Lãng Cận Dương rơi xuống tốc độ rõ ràng đã giảm bớt đi nhiều, trong giây phút anh chần chờ, Vi Kỳ Hạo nhanh chóng giơ tay lên đỡ, trở tay phản đòn tấn công, đầu gậy rơi trúng cầm Lãng Cận Dương.

Nghe được một tiếng kêu đau, Đồng Niệm ngược đầu lên nhìn người đàn ông mình đang bảo vệ, thấy anh không hề bị thương.

“Anh không sao!” Nhìn thấy trong ánh mắt cô đầy sợ hãi, Vi Kỳ Hạo xoa xoa đầu của cô cười, đưa mắt hướng về phía người đối diện.

Theo ánh mắt của anh nhìn qua, Đồng Niệm nhìn thấy Lãng Cận Dương cúi đầu, dưới chiếc cằm kiên nghị có một mảnh đỏ tươi, mơ hồ còn có thể nhìn thấy vết máu. Ngón tay cô giật giật, nhưng chân không bước đi nổi.

“Rầm” một tiếng cửa biệt thự mở ra, Mục Duy Hàm vội vàng chạy vào, nhìn từ xa thấy có người đang tụ tập ở sân, mày kiếm nhíu lại thật sâu.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Chạy đến đứng giữa bọn họ, Mục Duy Hàm lướt mắt nhìn người đàn ông bị thương, lại nhìn thấy Đồng Niệm toàn thân ướt đẫm, trong lòng mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Cướp lại gậy đánh golf trong tay hai người đàn ông, về mặt Mục Duy Hàm lạnh lùng cầm lấy 2 cây gậy ném vào trong bể bơi.

Đem thu gió mát, Mục Duy Hàm nhìn thấy Đồng Niệm hai vai co rút lại run lẩy bẩy, thờ dãi nói: “Các người đi trước đi.”

“Nói này từ lúc nào đến lượt cậu làm chủ chứ?” Giơ tay lên Lãng Cận Dương sờ sờ cằm, đáy mắt thâm thúy hiện lên một tia lạnh lẽo, giọng nói rất lạnh nhạt, về mặt càng thêm hung ác.

Biết rõ tính tình bướng bỉnh của anh, Mục Duy Hàm cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, nếu không thì anh cũng không thất lễ như vậy. Giọng nói thông thả, anh lấy điện thoại di động ra, ngón tay để trên màn hình, trầm giọng nói: d’đ/l’q’d “Nếu các người không đi, tôi lập tức báo cảnh sát!”

Vi Kỳ Hạo không sợ báo cảnh sát, đánh nhau bị dẫn đến đồn cảnh sát không biết bao nhiêu lần. Nhíu mày anh có thể tưởng tượng được nếu như chuyện đêm nay đến tai cha mẹ thì trong trường hợp này Đồng Niệm có thể bị tổn thương hơn.

Cảm giác lạnh lẽo truyền đến lòng bàn tay, Vi Kỳ Hạo lúc này mới chú ý đến sắc mặt tái nhợt của cô, toàn thân vẫn còn đang phát run.

Lãng Cận Dương và Mục Duy Hàm cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cả hai điều hiểu rõ tính tình của nhau, mặc dù bình thường nhìn thấy anh rất là tao nhã lịch sự, nhưng vào thời điểm mấu chốt, phải làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác.

Anh nói báo cảnh sát, bắt quá chi là một ám hiệu, không để cho sự việc náo loạn thêm, nói cho cùng ít nhiều ai cũng có chỗ phải kiêng dè!

Nhìn gương mặt Lãng Cận Dương ở trong bóng tối, Mục Duy Hàm đắc bất dĩ thờ dãi, anh quay đầu nhìn thấy các ngón tay của hai người kia đan chặt vào nhau, ánh mắt trầm xuống.

Thì ra là vì chuyện này!

Mục Duy Hàm mím chặt môi, về mặt tối sầm. Tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay, ba năm trước đây anh điều hiểu rõ, chắc chắn sẽ có một ngày xảy ra chuyện như thế này.

“Các người đi trước đi.” Mục Duy Hàm nhìn Đồng Niệm, hướng về phía cô nháy mắt, ý bảo bọn họ hãy nhanh chóng rời đi.

Đồng Niệm hiểu ý gật đầu, kéo tay Vi Kỳ Hạo, dẫn anh đi ra ngoài.

“Đứng lại!”

Phía sau lưng truyền đến giọng nói trầm lắng của người đàn ông, sắc mặt Đồng Niệm cứng đờ, sợ anh lại muốn gây chuyện, theo bản năng xoay người lại, bảo vệ Vi Kỳ Hạo ở phía sau.

Mặc dù hành động của cô nhìn rất buồn cười, nhưng trong mắt Vi Kỳ Hạo, trái tim cảm thấy vô cùng ấm áp, anh cười tiến lên nắm lấy tay cô kéo ra phía

sau, không cho phép cô làm những chuyện đáng lẽ ra người đàn ông phải nên làm.

Thấy anh tiến lên, Mục Duy Hàm nhanh tay lẹ mắt ngăn lại, sau khi nhìn thấy đáy mắt bình tĩnh của Lăng Cận Dương anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Cận Dương bước đi lên phía trước, ánh mắt thâm thúy như biết nói, thẳng tắp đứng trước mặt Vi Kỳ Hạo, gương mặt lạnh lùng.

Đẩy người phía sau ra, Vi Kỳ Hạo không cho cô tiến lên, anh tiến lên một bước, đứng đối diện với người đàn ông trong ánh mắt đầy lo lắng, không hề lùi bước.

Môi mỏng mím chặt phát ra tiếng cười, ánh mắt Lăng Cận Dương rét lạnh, đôi mắt tinh tường rạng rỡ phát sáng, anh hạ thấp giọng, chỉ hai người bọn họ mới có thể nghe được: “Vi Kỳ Hạo, không phải cậu đã nói, nếu người đàn ông không đáp ứng được những gì người phụ nữ muốn thì nhất định phải buông tay sao? Bắt đầu từ hôm nay trở đi, ngược lại tôi muốn nhìn xem một chút, cậu sẽ buông tay như thế nào!”

Nghe vậy, ánh mắt Vi Kỳ Hạo lạnh xuống, gương mặt tuấn tú âm trầm đáng sợ. Thật sự, chuyện trong nhà tất cả đều là do một tay anh khổng chế!

Vi Kỳ Hạo mím môi, ánh mắt kiên định: “Tôi sẽ không buông tay!”. Nói xong những lời này, anh xoay người nắm tay Đồng Niệm sai bước rồi đi.

Liếc mắt nhìn thấy đáy mắt Lăng Cận Dương chột lóe lên rồi biến mất, Mục Duy Hàm cau mày, anh trầm mặt không nói gì. Anh hiểu rất rõ Lăng Cận Dương, chỉ cần anh quyết tâm làm chuyện gì thì bất cứ ai cũng không thể làm anh dao động, trừ khi anh đã đạt được mục đích.

Khởi động xe, Vi Kỳ Hạo mở máy điều hòa, tìm tấm chăn khoác lên người Đồng Niệm: “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Đồng Niệm lấy tay quấn chặt chắn lại, sắc mặt hòa hoãn hơn một chút: “Ừ, tốt hơn nhiều rồi.”

Lúc này chỉ lo đánh nhau, không chú ý đến cô, trong lòng Vi Kỳ Hạo cảm thấy có lỗi, trong lúc không ai nói chuyện, anh đạp mạnh chân ga, lái xe hết tốc độ hướng về ngôi nhà bên cạnh bờ sông Thuyền Loan.

Về đến nhà, mở cửa ra, Rella vẫn thân thiết nghiêng đón như cũ. Chặng qua lán này nhìn thấy Vi Kỳ Hạo, nó không kêu lên nữa, rất thân thiết đi tới bên cạnh anh.

Thấy quần áo trên người cô còn ướt, Vi Kỳ Hạo vội vàng đẩy mạnh cô vào phòng tắm, thúc giục: “Em mau đi tắm nước nóng đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đó.”

Cả người ướt đầm, y phục dính chặt vào người, cảm thấy không thoải mái, Đồng Niệm gạt đầu, xoay người lấy quần áo rồi đi tắm.

Đứng dưới vòi phun, dòng nước ấm áp chảy xuống, xua tan đi lạnh lẽo trên người. Khi thấy tay chân ấm lên, cô nhanh chóng rửa sạch, không dám tắm lâu, sợ ngã bệnh.

Tắm xong, cô thay quần áo sạch sẽ, dùng máy sấy cho khô tóc. Đẩy cửa phòng tắm ra, cô một mạch đi thẳng tới phòng khách, nhìn thấy xung quanh vắng vẻ, không có một bóng người.

Đồng Niệm do dự, nghĩ thầm chẳng lẽ anh đã rời đi rồi sao? Đang suy nghĩ, cửa nhà vang lên tiếng mở cửa, nhìn thấy người đàn ông xách chiếc túi, dùng chìa khóa của cô mở cửa đi vào.

“Đã tắm xong rồi à?” Vi Kỳ Hạo đóng cửa, mỉm cười hướng về phía cô đi tới.

Thuận tay nhận lấy chìa khóa cửa anh đưa, Đồng Niệm bĩu môi, hỏi anh: “Anh đi ra ngoài sao?”

Vi Kỳ Hạo cười xoa xoa đầu của cô, giọng nói chế nhạo: “Em đoán đúng rồi, anh đi ra ngoài mua chút đồ.” Trong lúc nói chuyện, anh mở túi ra, lấy ra nào là sữa tươi, trái cây, còn có thức ăn nhanh.

Đồng Niệm cười cười, nghĩ thầm từ lạnh nhà mình thật là thiếu thốn, bên trong chẳng có gì.

Nhìn thấy trong tay anh còn có một túi màu đen, không nhận được hỏi anh: “Đây là cái gì vậy?”

“Quần áo để thay”. Vi Kỳ Hạo mở túi ra, thoải mái nhìn cô: “Không phải em muốn sau khi tắm xong anh không mặc gì đi ra ngoài hả?”

Đồng Niệm hơi đỏ mặt, trừng mắt liếc anh một cái, lạnh lùng nói: “Vi Kỳ Hạo, anh nói hươu nói vượn gì vậy chứ? Tại sao anh không trở về nhà tắm?”

“Tôi nay anh không trở về nhà!” Anh nhún nhún vai rồi cười, lấy quần áo trong túi ra đi tắm.

Đầu tiên là sững sờ, đợi sau khi Đồng Niệm hiểu ra được, trong lòng cảm thấy vô cùng cảm động. Nhất định là anh sợ Lăng Cận Dương chạy tới đây quấy rầy, cho nên mới ở lại.

“Kỳ Hạo, không cần đâu, anh ấy sẽ không đến đâu.” Đồng Niệm cười khẽ, xua tan nghi ngờ của anh.

Sắc mặt Vi Kỳ Hạo trầm xuống, nhúu mày nhìn cô chằm chằm, bất mãn chất vấn: “Làm sao em biết được anh ta sẽ không đến?”

Nghe anh hỏi, Đồng Niệm nghẹn giọng, d’đ/l/q’đ kinh ngạc im lặng. Cô cũng không giải thích được là vì sao, chỉ là mười mấy năm qua đã hình thành thói quen.

Đồng Niệm cúi đầu, lẩn tránh ánh mắt sắc bén của anh, không có mở miệng.

Đưa tay đặt lên vai của cô, ánh mắt Vi Kỳ Hạo thân nhiên, giọng nói kiên định: “Em yên tâm đi, anh ngủ ở phòng khách.” Trong lúc đang nói chuyện, anh ôm quần áo đi tới phòng khách tắm.

Âm thầm thờ dài, Đồng Niệm cũng không có nhiều lời, xoay người đi vào bếp, chuẩn bị nấu com tối. Cô mở túi sủi cảo đông lạnh ra, đun sôi nước trong nồi, đổ sủi cảo vào, nấu chín xong rồi dọn ra bàn.

Sủi cảo bung lên bàn, Vi Kỳ Hạo cũng vừa mới tắm xong đi ra ngoài, anh ngửi thấy mùi thơm, bước nhanh tới bàn.

Đồng Niệm dọn xong chén đĩa, vội vàng kêu anh ăn com. Mắt lướt qua quần áo trên người anh, cũng không phải nhãn hiệu anh thường mặc, nhìn một cái cũng biết anh tùy tiện mua một bộ quần áo mặc ở nhà trong siêu thị, anh kéo tay áo lên, mơ hồ có thể nhìn thấy một vết bầm lớn lộ ra trên cẳng tay, đó là vết thương lưu lại do đánh nhau lúc nãy.

Đối diện với người đàn ông ăn như hổ đói, Đồng Niệm gấp từng miếng sủi cảo để vào trong chén anh, khoe mắt ê ẩm khó chịu, thật ra thì cô rất muốn nói: “Vi Kỳ Hạo, anh không cần phải tốt với em như vậy, em thật sự không đáng.”

Điện thoại di động trên bàn vang lên “Reng reng”, Đồng Niệm liếc nhìn, giọng nói u ám: “Anh nghe đi, chắc là trong nhà có người tìm anh.”

Vi Kỳ Hạo cầm lấy điện thoại di động lên nhìn vào màn hình, chân mày nhíu chặt, anh cúp điện thoại không nghe máy. Có điều do dự một chút, anh nhấn tin gọi cho anh cả.

.....

Một chiếc McLaren màu bạc chạy với tốc độ nhanh như chớp trở về Lan Uyển, mở cửa xe Lăng Cận Dương mở cửa xe đi xuống, cũng không có đi vào nhà bằng cửa chính, mà đi vào từ cửa bên hông.

Anh bước nhẹ lên lầu, đến cửa quẹo lên lầu hai nhìn thấy vú Dung đang ngồi chờ ở bên trong sofa.

“Cậu ăn com chưa?” Vú Dung nhìn anh đi lên, giọng nói dịu dàng.

Lăng Cận Dương gật đầu, cũng không tới gần bà như mọi khi, cúi đầu đi về phòng.

“Mặt của cậu bị sao thế?” Mặc dù mắt vú Dung có hơi mờ, nhưng vết thương trên cằm anh vẫn có thể nhìn thấy.

Do từ trong ghế sofa bà đứng lên quá nhanh nên cơ thể đứng không vững, thật may là Lăng Cận Dương đưa tay đỡ lấy bà, “Không có chuyện gì.”

Đưa anh về phòng ngủ, vú Dung mở đèn lên, nhìn kỹ vết thương một chút, lấy thuốc ra, giúp anh xử lý miệng vết thương thật tốt.

Lăng Cận Dương ngồi ở trên sofa, gương mặt tuần tú khế ngược, vẻ mặt có chút mệt mỏi, môi mím lại không nói lời nào.

Xử lý miệng vết thương xong, sắc mặt vú Dung có chút khó coi, bà liếc nhìn người bên cạnh, giọng nói nặng nề: “Mặc dù vú Dung già rồi, nhưng không có hồ đồ!”

Lăng Cận Dương mở mắt, gương mặt tuần tú căng thẳng nở một nụ cười hiếm thấy: “Ai dám nói vú già nào?”

Nghe anh nói đùa, vú Dung cũng không có cười ra tiếng, chỉ là nhìn vào ánh mắt của anh thâm thúy nói: “Thiếu gia, cậu còn nhớ trước khi phu nhân qua đời đã căn dặn cậu những gì không?”

Gần gũi hơn với nhà họ An, anh làm sao có thể quên?

Giơ tay lên che trán, vẻ mặt Lăng Cận Dương yên tĩnh, môi mỏng mím chặt, “Vú Dung, con hiểu rất rõ vú muốn nói cái gì.”

Vú Dung thờ dài, nếp nhăn trên khóe mắt giật giật, đáy mắt phập phồng, “Biết là tốt rồi, đừng làm cho vú Dung lo lắng, cũng làm cho phu nhân an tâm.”

“Vú đi chuẩn bị com tối cho con.” Nhìn thấy gò má anh căng thẳng, vú Dung cũng không nói gì thêm nữa, đứng lên đi xuống lầu hâm nóng thức ăn lại.

Hồi lâu, Lăng Cận Dương mở hai mắt ra, nhìn chằm chằm lên trần nhà, vẻ mặt u ám.

.....

Dùng xong com tối, Đồng Niệm tìm ra một cái chăn mới, cầm đến sofa trong phòng khách, giúp anh trải chăn. Sau đó cô lấy hộp đựng thuốc, đổ rượu thuốc vào lòng bàn tay, chà cho nóng rồi xoa lên vết thương của anh.

Động tác của cô nhẹ nhàng trong rất đẹp mắt, Vi Kỳ Hạo ngo ngắc nhìn đến mắt hờn, cũng không hề nhúc nhích cho đến khi cô thu dọn xong đồ đạc.

Bỗng nhiên sắc mặt cô thay đổi, trầm giọng nói: “Kỳ Hạo, chuyện xảy ra tối nay thật sự cảm ơn anh.”

Sắc mặt Vi Kỳ Hạo liền biến đổi ngay lập tức, anh không thích nghe những lời khiêm tốn này của cô, tại sao phải cảm ơn anh chứ?

Hít một hơi thật sâu, ngón tay Đồng Niệm nắm chặt, cố gắng bình tĩnh mở miệng: “Chúng ta không thích hợp ở chung một chỗ, vẫn nên tách ra đi! Sáng mai khi anh về nhà, tốt nhất nên giải thích cho người trong nhà một chút.”

Về mặt Vi Kỳ Hạo âm trầm, anh mỉm môi, giọng nói lạnh nhạt: “Giải thích cái gì? Tách ra cái gì? Đồng Niệm, em đừng có tự mình quyết định nữa!”

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt anh, giọng nói khỏ sở: “Thật ra thì mẹ anh nói rất đúng, em thật sự không xứng với anh, thật sự không xứng!”

Kéo cô đứng dậy, Vi Kỳ Hạo lôi cô đến bên cạnh anh, sắc mặt lạnh động: “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Anh xoay người, ngồi đối diện với cô bên bàn trà, “Em không cần quan tâm những lời mẹ anh đã nói, bà ấy nghe người bên ngoài nói bậy thôi. Hơn nữa, người ở cùng em là anh, chỉ cần chúng ta muốn ở cùng nhau là được.”

Đồng Niệm cúi đầu, đáy mắt một trận chua xót, cô cười khỏ lắc đầu một cái. Ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn anh nói: “Đối với anh có rất nhiều chuyện mà anh không hề biết.”

Cúi đầu, nắm ngón tay mảnh khảnh của cô nắm chặt, khỏ khỏ lộ ra vết thương trong lòng mình, “Thời điểm em mười chín tuổi cùng Lăng Cận Dương rất tốt, em bị sảy thai, mắc chứng bệnh trầm cảm, còn...”

Trên môi một mảnh âm áp, Đồng Niệm mở to hai mắt, chỉ có thể thấy gương mặt tuấn tú phóng đại ra của người đàn ông. Anh cẩn thận nhẹ nhàng hôn môi cô, mang theo tất cả quý trọng, che chở, vào giây phút này cô thật sự bị cảm động sâu sắc.

Hồi lâu, Vi Kỳ Hạo buông môi cô ra, cúi đầu xuống đặt lên trán cô. Nếu gặp em sớm hơn, có lẽ anh sẽ không để cho em chịu nhiều tổn thương đến như vậy?

Cổ họng Đồng Niệm ê ẩm, cô hít hít mũi, d’đ/l/q’đ trong đôi mắt đen nhánh có một mảng mờ mờ: “Anh không để ý chút nào sao?”

Tựa hồ như bị lời nói của cô chọc cười, Vi Kỳ Hạo cười khỏ một tiếng, về mặt đầy dịu dàng, “Ai mà không có quá khứ chứ? Đồng Niệm, anh đã từng nói, anh thích con người hiện tại của em, chỉ cần em cũng yêu thích anh, vậy là đủ rồi.”

Đồng Niệm cắn môi, đè nén tất cả uất ức ở trong lòng, trước mặt anh cũng thoải mái bộc phát ra hết: “Em muốn một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới của riêng mình.”

Đôi mắt cô đo đo, nước nỏ nói: “Nhưng vì cái gì, mà những người đó không chịu buông tha cho em, tại sao chứ?”

“Xuyt!” Ngón tay Vi Kỳ Hạo nhẹ nhàng đặt trên môi cô, ôm chặt cô vào lòng, dịu dàng an ủi: “Anh hiểu, tất cả anh đều hiểu.”

Giơ tay lên lau nước mắt cho cô, Vi Kỳ Hạo nâng mặt cô lên, bình tĩnh nhìn vào ánh mắt cô, dịu dàng hỏi: “Đồng Niệm, em chỉ cần nói cho anh biết, em có muốn ở cùng với anh hay không?”

Trước mắt hiện ra rất nhiều hình ảnh, khỏ mắt Đồng Niệm không cảm được nước mắt, gật đầu một cái. Cô khát vọng có được một người đàn ông ấm áp, khát vọng cùng anh lần nữa bắt đầu!

Khỏ miệng nở một nụ cười, anh chậm rãi cúi đầu hôn lên trán cô, “Vậy là được rồi, chúng ta ở cùng nhau, dù là ai cũng không thể ngăn cản.”

“Nhưng mà...?” Nhớ lại sự tức giận của mẹ anh lúc gần tối, đôi mày thanh tú của Đồng Niệm nhíu chặt.

Đoán được lo lắng trong lòng cô, Vi Kỳ Hạo cười cười, hứa hẹn chắc chắn: “Chuyện của ba mẹ, để cho anh giải quyết, em không cần phải lo lắng.”

Tựa đầu lên bà vai anh, về mặt Đồng Niệm từ từ bình tĩnh lại, cô mệt chết đi được, cảm thấy gánh nặng trên vai bản thân mình không đảm đương nổi, có anh ở đây, cô an tâm không ít.

Tối nay cô thẳng thắn kể lại toàn bộ quá khứ đau đớn kia của mình cho Vi Kỳ Hạo nghe, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Nếu muốn ở cùng nhau với anh, giữa bọn họ không cần phải giấu giếm gì cả. Nếu vì vậy mà anh rời đi, cô cũng không thấy hối hận.

May mắn là anh cũng không có buông tay!

Đồng Niệm nhếch môi cười, nắm chặt tay của anh, có lẽ ông trời thương xót cô, phái xuống một vị hoàng tử vĩ đại để cứu vớt cuộc đời cô!

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Niệm chuẩn bị xong bữa sáng, kêu Vi đại thiếu gia tới dùng cơm. Vi Kỳ Hạo ăn mặc chỉnh tề, kéo ghế ra ngồi xuống, nhìn xung quanh nhà, mới hiểu rõ nguyên nhân tối hôm qua không ngủ được: “Em không nên đến Lăng thị làm nữa, anh tìm cho em một ngôi nhà khác.”

Đồng Niệm sững sờ một chút, đôi mày thanh tú nhíu chặt, ngôi nhà này quả thật cô cũng không muốn ở, chẳng qua cô rất thích công việc của mình, vất vả lắm mới đi vào quỹ đạo, cô không muốn từ bỏ dễ dàng như thế.

“Em không nghĩ việc!” Đồng Niệm ngẩng đầu lên, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía người đối diện: “Không phải lỗi của em, vì lí do gì em phải rời khỏi?”

Vi Kỳ Hạo nhìn ánh mắt quật cường của cô, cũng không thể cưỡng ép cô quá mức, “Bây giờ anh sẽ tìm gấp cho em một ngôi nhà, sửa sang xong em nhanh chóng dọn qua ở đi.”

Gật đầu Đồng Niệm cười khẽ, nghĩ đến sau này, vẫn không quên bổ sung một câu, “Tiền thuê nhà đừng nên quá đắt, em không trả nổi đâu.”

Đôi mày kiếm xinh đẹp của người đàn ông hơi nhíu lại, cô luôn phân biệt mọi việc rất rõ ràng, cái thói quen này của cô anh không thích.

Lái xe đưa cô đến tòa nhà Lăng thị, Vi Kỳ Hạo nhìn cô đi vào, anh mở điện thoại di động lên, trước tiên gọi điện thoại cho anh cả, giọng nói của anh cả trong điện thoại nghe không được tốt, kêu anh nhanh chóng về nhà một chút.

Cúp điện thoại, Vi Kỳ Hạo bình tĩnh khởi động xe, nhanh chóng lái xe về nhà họ Vi.

Ngồi trên ghế sa lon phòng khách, Từ Ly cả đêm không ngủ, sắc mặt bà tiêu tụy, thấy Vi Kỳ Hạo trở lại, ánh mắt giá lạnh, cầm gối ôm ném qua, hung hăng đánh tới anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: 66: Uy Hiểm Bằng Máu (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien

Ánh mặt trời chiếu xuống vào buổi sáng, cả khu vườn nhà họ Vi tràn ngập hoa thơm và tiếng chim hót, trong phòng khách các vật dụng cổ xưa quý giá mang đậm phong cách cổ điển vào thời kỳ Minh Thanh tản mát ra hơi thở nồng đậm, bộ ghế sofa được làm bằng gỗ Từ Đàn quý hiếm được điêu khắc rất tinh xảo, Từ Ly nghiêm mặt, nhìn Vi Kỳ Hạo cả đêm không về nhà, trong lòng cực kỳ tức giận.

Đưa con trai này từ nhỏ đến lớn điều nghe lời bà, thế nhưng tối hôm qua lại không thèm nhận điện thoại của bà, nhất định là vì người phụ nữ đó!

“Con còn biết quay về nhà sao?” Từ Ly trầm mặt, chớp mắt lướt nhìn vết thương trên mặt anh, lập tức đi tới, “Mặt của con bị sao vậy?”

Thấy bà đưa tay, theo bản năng Vi Kỳ Hạo lui về phía sau, anh xoay người ngồi dựa trên ghế, nói cho có lệ: “Không có chuyện gì, con không cẩn thận nên đụng trúng một cái thôi.”

Nâng mặt anh lên Từ Ly nhìn một chút, thấy sống mũi anh sưng đỏ, vừa tức vừa thương. Từ nhỏ đến lớn bà luôn xem anh như bảo bối, chưa từng để cho anh bị thua thiệt với ai, hôm nay thì tốt rồi, vì một người phụ nữ, mà đánh nhau?

Đúng là Tai họa!

“Con đánh nhau cùng ai vậy?” Kéo tay anh ngồi xuống bên cạnh, Từ Ly lạnh giọng hỏi.

Vi Kỳ Hạo cười đùa giả bộ ngớ ngẩn, không trả lời, lấy bánh bao anh mua ra, nịnh bợ: “Mẹ nhân lúc còn nóng mẹ mau ăn đi, sáng sớm con phải đi xếp hàng mới mua được đó.”

Từ Ly nhìn bánh bao còn nóng hổi, tức giận trong lòng cũng nguôi bớt đi, cầm một cái lên ăn, “Tối hôm qua con không thèm nhận điện thoại, cũng không trở về nhà, đây là muốn ra oai với mẹ sao?”

Đầu chân mày Vi Kỳ Hạo nhăn lại, cân nhắc nói, “Mẹ, ngày hôm qua người đã trách oan Niệm Niệm, con muốn đi gặp cô ấy một chút!”

“Trách oan?” Từ Ly nhíu mày, trong nháy mắt sắc mặt vô cùng khó coi: “Mẹ trách oan cô ấy? Con trai, con không biết người ta nói còn khó nghe hơn đây chứ?”

Ánh mắt Vi Kỳ Hạo lay chuyển, gương mặt tuấn tú nhuộm đầy tức giận, nhìn về phía mẹ, trầm giọng nói: “Mẹ, người sáng suốt như vậy, làm sao có thể không hiểu được chứ? Đồng Niệm ở nhà họ Lăng, con đã sớm nói cho mẹ biết, có bao nhiêu người không thích, sau lưng nói này nói nọ, đó cũng không phải là không có!”

Từ Ly ngăn người, đẩy mắt chột hiện lên cái gì đó, trong lòng âm thầm tính toán. Ngày hôm qua nghe được những lời không hay đó, bà thật sự tức điên lên, cũng không có suy nghĩ đến nguyên do. d'đ/l/q'd Thừa kế tài sản nhà họ Lăng kia, tuy nói Đồng Niệm không họ Lăng, nhưng nếu được sủng ái, sợ rằng tương lai cũng có thể được chia tài sản, dĩ nhiên là làm cho nhiều người tức giận.

Vi Kỳ Hạo quan sát vẻ mặt của mẹ mình, thấy chân mày bà đang nhíu chặt buông lỏng xuống, anh lại nói: “Con nói mà mẹ còn không tin?”

Từ Ly thờ dài, quay đầu lại nhìn chăm chăm con trai, nặng nề hỏi: “Hạo Hạo, con không có lừa gạt mẹ chứ?”

Vi Kỳ Hạo cười khẽ một tiếng, ôm lấy mẹ mình, giọng nói ôn nhu, “Có khi nào con lừa gạt mẹ chưa?”

Lời này là đúng, đứa con này từ nhỏ mặc dù bướng bỉnh, nhưng rất hiếu thảo với bà, cho tới bây giờ vẫn luôn cùng bà thân thiết.

Từ Ly đưa tay kéo lấy tay của con trai mình, trong đầu nhớ lại chuyện ngày hôm qua, bà nhớ lúc đó sắc mặt Đồng Niệm trắng bệch, trong lòng vẫn nghi ngờ, “Nếu nó không có chuyện gì thì ngày hôm qua chạy làm cái gì chứ?”

Vi Kỳ Hạo thấy mẹ lại bắt đầu suy nghĩ, vội vàng cắt đứt lời, “Niệm Niệm da mặt mông, mẹ nói những lời khó nghe như vậy, cô ấy có thể không bỏ chạy sao?”

Lúc này, người giúp việc đi nhanh tới, cung kính nói: “Cậu chủ, ông chủ gọi người đến thư phòng.”

Nghe nói như thế, Từ Ly không còn để ý đến chuyện khác nữa, về mặt liền biến đổi, đang muốn đứng dậy, lại bị Vi Kỳ Hạo đè ngồi xuống: “Mẹ, người hãy đi nghỉ ngơi đi, con sẽ đi giải thích với cha.”

Từ Ly sợ cha con bọn họ gây gổ, không yên tâm dặn dò: “Vậy con nói cho tốt, không được tranh luận với cha con đâu đó.”

“Tuân lệnh mẹ.”

Trong lúc đùa giỡn Vi Kỳ Hạo đưa mẹ về phòng, sau đó xoay người đến thư phòng.

Đẩy cửa thư phòng ra, cả phòng tràn ngập hương thơm mùi mực viết. Vi Minh Viễn ngồi dựa vào chiếc ghế làm bằng gỗ lim xưa cũ gần cửa sổ, ánh mắt trầm trầm, ông nhủ mảy nhìn chăm chăm vào mặt con trai, trầm giọng hỏi: “Những gì mẹ con nói là thật sao?”

Đứng trước bàn đọc sách, Vi Kỳ Hạo mắt sáng như đuốc, về mặt bình tĩnh, “Tính khí của mẹ ba còn không biết sao, nghe tiếng gió đoán trời sắp mưa.”

Chân mày gật gật, Vi Minh Viễn nhìn con trai chăm chú, ánh mắt chìm xuống.

Trong lòng Vi Kỳ Hạo biết cùng cha nói chuyện phải hết sức cẩn thận, không có một chút sai lầm, “Cha, con đã giải thích với mẹ rồi, những lời đồn đại bên ngoài tại sao có thể tin được chứ?”

Nhủ mày nhìn con trai, Vi Minh Viễn trầm mặt lại, thâm nghĩ bình thường cùng con trai nói chuyện, chưa nói được mấy câu nó đã không kiên nhẫn, hai người khẳng định sẽ xảy ra tranh chấp. Thế nhưng lần này, nó lại kiên nhẫn giải thích, thật là hiếm có.

Thấy cha không hỏi nhiều, trong lòng Vi Kỳ Hạo buông lỏng, anh mím môi, chợt mở miệng yêu cầu: “Cha, con muốn tiến hành làm hạng mục.”

Nghe vậy, sắc mặt Vi Minh Viễn thoáng chốc thay đổi, ánh mắt bình tĩnh hơi gọn sóng, bất động sản Húc Nhật là do một tay ông tạo dựng nên, những năm qua chỉ có con cả giúp đỡ ông xử lý mọi việc, chuyện của công ty chưa bao giờ thấy anh đề ý tới. Không ngờ hôm nay lại chủ động hỏi, điều này ông thật sự không hề nghĩ tới!

Xem ra, cô gái kia đối với đứa con trai kiêu ngạo của ông quả thật có ảnh hưởng rất lớn!

“Con muốn làm việc, hiển nhiên là tốt rồi.” Vi Minh Viễn từ sau bàn trà đứng lên, đứng trước mặt con trai nói: “Nếu thật sự làm cho người ta uất ức, tốt nhất nên trấn an cô ấy sau đó dẫn cô ấy về nhà ăn bữa cơm đi.”

Mày kiếm Vi Kỳ Hạo nhíu lại, vội vàng gạt đầu đồng ý, cha rất ít khi mở miệng, có thể thấy được ông đối với Đồng Niệm có ấn tượng không tệ.

“Mảnh đất ở Thành tây, hai năm trước đây không thể khai phá. Tháng trước bắt đầu đấu thầu, sáng mai con theo anh con xuống đó, kêu anh con nói cặn kẽ hơn một chút.” Vi Minh Viễn xoay người, trở lại bàn đọc sách, giơ tay lên mở giấy Tuyên Thành ra, cầm bút lông trong tay.

Vi Kỳ Hạo gạt đầu một cái, lễ phép đồng ý: “Con sáng sớm sẽ tới công ty.”

“Ừ.” Cầm bút chấm vào mực, Vi Minh Viễn đôi tay mạnh mẽ, vận ngòi bút như gió, màu trắng trên giấy Tuyên Thành hiện lên nét chữ phóng túng, “Đi ra ngoài đi!”

Vi Kỳ Hạo nhẹ nhàng mở cửa phòng đi ra. Mặc dù miễn cưỡng cho qua, nhưng anh rất rõ ràng, trong lòng cha mẹ đã có nhiều khúc mắc. Nếu như muốn họ cam tâm tình nguyện tiếp nhận Đồng Niệm, e rằng còn phải trải qua một phen trắc trở.

Gương mặt tuấn tú của Vi Kỳ Hạo trầm xuống, ánh mắt lơ đãng xẹt qua một tia giá lạnh. Qua chuyện lần này, anh mới hiểu được, người đàn ông phải có thực lực tuyệt đối mới có thể bảo vệ được người mình yêu.

Sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm Đồng Niệm từ trên lầu đi xuống, đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đứng chờ ở vị trí như cũ. Trong lòng cảm thấy ấm áp, cô bước nhanh tới, mở cửa xe ngồi vào.

Nhìn thấy sắc mặt cô bình thường như mọi hôm, cúi đầu Vi Kỳ Hạo hôn một cái lên má cô, sau đó cho xe chạy đi.

Xe cộ vào buổi sáng rất nhiều, tốc độ xe rất chậm, Vi Kỳ Hạo một tay cầm lái, một tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt trong lòng bàn tay mình, “Sao lại lạnh như thế?”

Đồng Niệm thở dài, về mặt khăn trang hỏi: “Cha mẹ anh, bọn họ...” Cô muốn hỏi lại thôi, vì không biết phải hỏi thế nào.

Sớm nhìn ra ý định của cô, Vi Kỳ Hạo nở một nụ cười, anh dùng sức nắm chặt tay cô, trầm giọng nói: “Anh đã giải thích với họ rồi, không có vấn đề gì lớn.”

“Giải thích?” Đồng Niệm kinh ngạc quay đầu, ánh mắt chăm chú nhìn anh, không dám tin hỏi: “Loại chuyện như vậy, anh phải giải thích như thế nào?”

Nhìn đầy mắt trong suốt của cô, Vi Kỳ Hạo môi mím nhếch lên, kiên nhẫn giải thích với cô: “Mẹ anh chẳng qua nghe một chút lời đồn đại, d’đ/l/q’đ không có chứng cứ, bà suy đoán là chính. Ngày đó hỏi em, cũng chỉ để dò xét, mọi chuyện anh lấp liếm cho qua rồi!”

“Kỳ Hạo!” Trong lòng Đồng Niệm nặng trĩu, cảm thấy không thoải mái, “Chuyện như vậy, có thể lừa gạt được bao lâu chứ?”

Vi Kỳ Hạo cười một tiếng, quay đầu nhìn cô: “Em thật ngốc, đó không phải là lừa gạt mà ý kiến bất đồng nhau. Nếu như muốn giải thích cho họ hiểu, cả đời cũng nói không hết! Nói cho cùng, đây là chuyện của hai chúng ta! Chẳng lẽ con người sau khi ly hôn, muốn cả đời cô đơn tới già hay sao?”

Nói như thế thì không sai, nhưng Đồng Niệm có cảm giác bị đè nén, một loại cảm giác không nói được nặng nề chất chứa ở trong lòng.

Nhìn về mặt âm trầm của cô, Vi Kỳ Hạo xoa xoa đầu cô, cười nhạo nói: “Niệm Niệm, em làm theo những gì anh nói là được rồi.”

Đồng Niệm im lặng, xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ. Giấy làm sao có thể gói được lửa chứ? Chuyện này có phải sớm hay muộn cũng có một ngày bị vạch trần ra ngoài.

Phía trước dòng xe chậm rãi di chuyển, Vi Kỳ Hạo đạp chân ga xuống, liếc nhìn sắc mặt tối sầm của cô, mày kiếm nhíu lại. Anh hiểu được lo lắng trong lòng cô nhưng trước mắt chỉ có thể giải thích như thế.

Lái xe đến bên ngoài cao ốc Lăng thị, Đồng Niệm mở cửa xe đi xuống, lúc xoay người nghe được người phía sau mở miệng, “Niệm Niệm.”

Vi Kỳ Hạo vòng qua cửa xe, đi tới đứng trước mặt cô, giơ tay lên nắm hai vai cô: “Ba anh nói, dẫn em đến nhà ăn cơm.”

Lo lắng trong lòng biến mất, Đồng Niệm ngửa đầu nhìn anh, thấy đáy mắt nóng bỏng của anh, không kìm lòng được cuối đầu, lảng tránh đi ánh mắt của anh. Nếu như cô không có quá khứ đó, trong hoàn cảnh này cũng sẽ không có lúng túng như vậy.

Nhận ra ánh mắt buồn bã của cô, Vi Kỳ Hạo nhíu mày, đưa tay ôm cô vào trong ngực, anh cúi đầu, bên tai cô dịu dàng nói: “Không cho phép em suy nghĩ lung tung!”

Hít hít mũi, khóe mắt Đồng Niệm ê ẩm khó chịu, cô giơ tay ôm chặt eo anh, “Ừ, mọi chuyện do anh an bài.”

Nghe cô nói, Vi Kỳ Hạo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mím môi cười, “Tốt.”

Ngay đúng giờ cao điểm, bên ngoài cao ốc Lăng thị, một đôi nam nữ xinh đẹp đứng như thế làm cho nhiều người không khỏi liếc nhìn. Một chiếc xe hơi dừng lại bên ven đường, tài xế xuống xe mở cửa, một người đàn ông ngồi ở phía sau bước ra.

Khuôn mặt Lăng Trọng lạnh lùng, trên người mặc bộ tây trang màu xám đậm được cắt may khéo léo, mặc dù hai bên mái tóc ông đã có tóc bạc, nhưng so với những người cùng lứa tuổi vẫn còn phong độ lắm liệt.

Đồng Niệm đứng sau vai người đàn ông, chợt thấy người đi tới, gương mặt đỏ lên, vội vàng từ trong ngực anh lui ra, mắt tự nhiên nói: “Chủ tịch, chào buổi sáng.”

Từ xa Lăng Trọng đã nhìn thấy bọn họ ôm nhau thân thiết, ông chỉ ngậm cười, cũng không muốn đi tới quấy rầy.

“Chào buổi sáng!” Lăng Trọng mỉm cười đi tới bên cạnh họ, ánh mắt dò xét nhìn Đồng Niệm, thấy về mặt cô hơi âm trầm, ánh mắt chợt lóe.

“Bác trai.” Vi Kỳ Hạo nhìn ông, lễ phép chào hỏi.

Ông có ấn tượng rất tốt với anh, lúc này thấy bọn họ ở chung một chỗ, trong lòng cảm thấy hài lòng: “Đưa Niệm Niệm đi làm à?”

“Đúng vậy ạ, cô ấy luôn ngủ nướng.” Vi Kỳ Hạo gạt đầu một cái, cười chế nhạo.

Lăng Trọng lập tức cười, nghĩ rằng đứa nhỏ này không phải không thích ngủ nướng sao? Thì ra lúc ở nhà lại thích ngủ nướng như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt hiện lên ý cười của Lăng Trọng, Đồng Niệm đỏ mặt cúi đầu, cô xấu hổ nói không ra lời, vội vàng xoay người rồi đi.

Nhìn bóng dáng cô chạy đi vội vã, Lăng Trọng quay đầu hỏi: “Kỳ Hạo, ta thấy vừa rồi Niệm Niệm hình như có tâm sự, có chuyện gì xảy ra sao?”

Vi Kỳ Hạo hít mắt lại, thấy Đồng Niệm bước nhanh vào cao ốc, mọi thứ như hiện lên trong ánh mắt, “Cha mẹ con muốn Niệm Niệm tới nhà dùng cơm, nhưng cô ấy cảm thấy rất căng thẳng.”

Nghe vậy, Lăng Trọng khẽ cười, ánh mắt trở nên thâm thúy. Ông là một người thông minh, dĩ nhiên hiểu được Đồng Niệm lo lắng cái gì.

“Kỳ Hạo.” Lăng Trọng suy nghĩ qua một chút, quay đầu nhìn anh, “Nếu muốn dẫn Niệm Niệm về nhà, vậy không bằng hai nhà cùng nhau gặp mặt. Ta với phụ thân con cũng đã lâu không gặp, nhân dịp ôn lại chuyện cũ một chút.”

Thờ phào một hơi, Vi Kỳ Hạo kiềm chế lại cảm giác sung sướng, không ngừng gật đầu liên tục, nói: “Được, vậy con sẽ đi sắp xếp.”

Gật gật đầu vừa ý, Lăng Trọng dặn dò anh mấy câu, sau đó rời đi. Ông có lòng muốn bảo vệ Đồng Niệm, sẽ không để cho cô cảm thấy tự ti trước mặt bất kỳ ai, việc này từ lâu ông đã hứa với người đã mất.

Cả ngày trong lòng cơ hồ không thể nào yên lòng tập trung được cho công việc. Ewen thấy Đồng Niệm luôn mất hồn, đi pha một ly cà phê để trước mặt cô.

“Cám ơn.”

Đồng Niệm cầm ly cà phê trong tay, tinh thần sa sút, nhớ tới ánh mắt chua ngoa của bà Vi, trong lòng mơ hồ cảm thấy khó chịu.

“Bị làm sao vậy?” Ewen xòe ra năm ngón tay nhẹ nhàng để trước mắt cô, cười hỏi: “Thất tình sao?”

Nhấp một hớp cà phê, Đồng Niệm bĩu môi, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Không phải.”

Ewen trừng mắt, nghĩ đến chiếc Lamborghini màu trắng thường thấy trong thời gian gần đây, thấp giọng hỏi: “Có phải muốn đến nhà bạn trai không?”

Đồng Niệm ngạc nhiên nhìn Ewen, d’đ/l/q’đ thăm nghĩ người này mắt cũng thật là tin tưởng: “Làm sao cô biết?”

Ewen kéo cái ghế tới ngồi bên cạnh cô, nhỏ giọng nói: “Trợ lý Mục từng giao phó tôi, chú ý đến cô thật tốt. Mặc dù tôi rất ngạc nhiên, nguyên nhân cô được đưa đến Lăng thị, nhưng vì cô không muốn nói nên tôi cũng không muốn hỏi!”

“Thật xin lỗi.” Đồng Niệm nắm chặt ly cà phê, ánh mắt rũ xuống, “Tôi thật sự không muốn nói.”

Trải qua mấy ngày nay, đối với cô Ewen là người hiểu biết, dễ chung sống, bình thường làm việc cũng rất nghiêm túc, không hề quá lời, là một người hiền lành.

“Không sao.” Ewen vỗ vai cô, giọng nói ấm áp, “Tôi hiểu.”

Mấy tháng nay ở Lăng thị, nhờ có Ewen giúp đỡ, Đồng Niệm luôn biết ơn cô, luôn xem cô là bạn bè thân thiết. Chỉ là có những chuyện cô không muốn nhắc tới với bất kỳ ai.

Điện thoại di động trên bàn báo có tin nhắn, Đồng Niệm trượt ra xem, về mặt biến đổi. Nhìn đồng hồ, cô cũng không có ý định làm thêm giờ, liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về.

“Niệm Niệm.” Ewen nhìn cô nở nụ cười, giờ nắm tay lên cổ vũ, “Hãy cư xử đúng mực, không được tự ti! Cố gắng lên, cô nhất định làm được.”

Đồng Niệm nhoen miệng cười, gật đầu một cái, trong lòng bớt lo lắng hơn. Được người khác quan tâm luôn làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Đi ra ngoài cao ốc, Đồng Niệm đã thấy người đàn ông đứng ở trước xe, bước chân nhanh chóng đi về phía anh.

Vi Kỳ Hạo tựa người ở phía trước xe, gương mặt tuần tú cuối xuống, đôi mắt nhìn một chỗ, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì đó. Nghe được tiếng bước chân bên tai, anh ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Buổi tối cuối thu, nhiệt độ có chút lạnh. Dẫn cô vào trong xe, Vi Kỳ Hạo cầm tay cô, dịu dàng hỏi: “Có lạnh không?”

Lắc đầu một cái, Đồng Niệm nhíu mày nhìn anh, trong lòng thấp thỏm: “Phải tới nhà anh thật sao?”

Đưa tay xoa xoa đầu của cô, Vi Kỳ Hạo nhìn thấy vẻ khấn trương của cô, giọng nói càng dịu dàng hơn: “Không, tối nay chúng ta ăn ở bên ngoài.”

Trong lúc đang nói chuyện, anh khởi động xe, lái xe đến một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố Duật Phong.

Nhà hàng này đã có từ rất lâu, bình thường không đặt trước nửa tháng, tuyệt đối không thể đến dùng bữa được. Người tới nơi này dùng cơm, tất cả đều là nhân vật có tiếng, không những phải có tiền mà còn phải có địa vị nhất định.

Đi tới dãy ghế phía ngoài, bước chân Đồng Niệm hơi do dự, cô dừng lại chốc lát, người đàn ông bên cạnh nắm lấy eo cô, cúi đầu bên tai cô nói nhỏ: “Đừng sợ đã có anh ở đây.”

Giọng nói của anh làm cho cô cảm thấy an tâm hơn, cố gắng điều chỉnh tốt về mặt đi vào.

Đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt là bức bình phong to lớn được thêu bằng tơ tằm Giang Nam với tay nghề hết sức cao siêu, lá sen màu xanh biếc đầy về kêu ngao, màu sắc hoa sen xinh đẹp tuyệt cùng, mỗi chỗ đều vô cùng tinh xảo.

Vi Kỳ Hạo dắt người bên cạnh đi vào bên trong, “Ba mẹ, chúng ta tới rồi.”

Xuyên qua bức bình phong, ở giữa đặt một cái bàn làm bằng gỗ lim, bên tay phải là vợ chồng nhà họ Vi. Đồng Niệm đi tới, lễ phép cúi đầu chào hỏi, “Bác trai, bác gái.”

Về mặt Vi Minh Viễn vẫn lạnh lạnh cũng không có biến hóa gì lớn, nhìn thấy cô chỉ mỉm cười gật đầu. Ngược lại Từ Ly ngồi ở bên cạnh, sau khi nhìn thấy cô, đôi mắt sắc bén lóe lên, nhẹ giọng nói: “Ngồi đi.”

Thấy ánh mắt họ yên tĩnh, Đồng Niệm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô bung bình trà lên, rót nước cho họ sau đó mới ngồi xuống.

Từ Ly cẩn thận quan sát cô, nhìn hành động trang nhã của cô, cảm giác không thích trước đây cũng tan đi không ít. Bà nâng ly trà lên uống một ngụm, giọng nói hòa hoãn: “Niệm Niệm à, hôm đó bác gái nói chuyện có hơi đường đột, con không cần để ở trong lòng.”

Đồng Niệm giật mình, trong đôi mắt thoáng qua vẻ mất tự nhiên, lòng bàn tay truyền đến ấm áp, cô quay đầu nhìn ám hiệu trong mắt Vi Kỳ Hạo, vội vàng kiềm chế lại cảm giác hồi hộp trong lòng, trầm giọng nói: “Bác gái, người nói quá lời rồi.”

Vinh Minh Viễn thấy cô là người hiểu chuyện, khuôn mặt lạnh lùng thoáng cười. Ông thích người hiểu rõ đạo lý, vừa vặn có thể kiềm chế tính khí nóng nảy của con trai ông.

Sau khi mở miệng, trái tim Đồng Niệm cuối cùng cũng được buông lỏng, cô nhìn trên bàn trống trơn, hỏi người đàn ông bên cạnh: “Anh không có gọi món ăn sao?”

Vi Kỳ Hạo khoác tay lên vai cô, gương mặt tuấn tú áp sát vào cô, thấp giọng cười nói: “Người còn chưa tới đủ, em đói bụng rồi sao?”

Khẽ lắc đầu một cái, Đồng Niệm nhíu mày nhìn những người có mặt, nghĩ thầm người đến cũng đã đến tại sao còn chưa đủ? Trong lúc đang nói chuyện, cửa phòng một lần nữa được đẩy ra, cô quay đầu nhìn xuyên qua bức bình phong, một bóng người mờ hồ xuyên thấu qua, làm cho sắc mặt cô đại biến.

“Chủ tịch Lăng!”

Cửa phòng mở rộng ra, Lăng Trọng cất bước đi vào, đi sau lưng ông còn có Lăng Cận Dương cùng An Hân, quả nhiên là cả nhà đều có mặt.

Đồng Niệm cùng mọi người đứng lên, nhìn mấy người đi tới, đôi mắt cô khẽ lay động, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh thấy Vi Kỳ Hạo tránh đi, cô lập tức hiểu được, nhất thời biến sắc mặt.

Lăng Trọng thân thiện cùng Vi Minh Viễn chào hỏi, hai người tuổi không chênh lệch nhau là mấy, ở trên thương trường cũng có đôi lần hợp tác cùng nhau.

Lúc ngồi xuống, Lăng Trọng cố ý ngồi xuống bên cạnh Đồng Niệm, hành động đó rõ ràng là có ý.

Người đến đông đủ, từ Ly lập tức kêu người mang thức ăn lên, từng món ăn được bung lên bàn, bà tươi cười kêu mọi người cầm đũa: “Lăng chủ tịch, thật khó mới có cơ hội để cho chúng tôi cùng ăn cơm với ông.”

Lăng Trọng cười, giọng nói hết sức ôn hòa: “Lời này thật khách sáo quá.”

Dừng lại, ông quay đầu nhìn hai người bên cạnh, ý tứ sâu xa nói: “Hai đứa nhỏ này nếu chung sống tốt cùng nhau, về sau chúng ta chính là sui gia, đều là người một nhà cả.”

Trên mặt Từ Ly tràn đầy nụ cười, “Nếu thật sự như vậy thì quá tốt rồi.” Mặc dù lúc trước bà không thích Đồng Niệm, nhưng nhìn thái độ Lăng Trọng đối với cô, chứng tỏ lời đồn đãi bên ngoài không phải là giả.

Xem ra, Đồng Niệm rất được Lăng Trọng quan tâm, về điểm này, khiến bà rất hài lòng.

Lăng Trọng ở trên thương trường lăn lộn bao nhiêu năm, nhìn người luôn vô cùng chính xác, ông liếc nhìn đáy mắt sáng chói của Từ Ly, cố ý bổ sung một câu, “Tôi chỉ có duy nhất một đứa con trai là Lăng Cận Dương, vốn dĩ hết sức cô đơn. Những năm qua, nhờ có Niệm Niệm ở bên chăm sóc, đứa nhỏ này ta rất là yêu thương, tuy nó không thuộc họ Lăng, nhưng nó không khác gì con gái tôi.”

Lăng Trọng nói ra những lời này, trên bàn ăn về mặt mọi người đều thay đổi, tâm tư cũng khác nhau.

Bên tay trái bàn ăn, sắc mặt Lăng Cận Dương lạnh nhạt, ngón tay thon dài cầm ly thủy tinh, đong đưa cổ tay khiến chất lỏng trong ly không ngừng lắc, ánh mắt sắc bén của anh lướt nhìn Đồng Niệm đang ngồi phía đối diện, cô cúi đầu, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Miệng nhếch lên, Lăng Cận Dương hóp một hóp rượu đỏ, hướng ánh mắt về phía cách đó không xa, đáy mắt thâm thúy, làm cho người ta không thể hiểu rõ được.

Bữa cơm tối nay, Ân Hân cũng không muốn đi, cô không hiểu tâm tư Lăng Cận Dương, tại sao lại đưa cô đến đây? Tới để nhìn xem Đồng Niệm thật sự có bao nhiêu bản lĩnh để cho Lăng Trọng đi tới đây làm chỗ dựa cho cô ấy sao?

Suy nghĩ đến đây, sắc mặt Ân Hân càng thêm khó coi, đôi môi mím chặt, mặc dù trong lòng rất giận dữ, nhưng trong trường hợp này không thể không cư xử đúng mực. Cô cố gắng nở nụ cười, cầm đũa gấp thức ăn cho Lăng Cận Dương, không ngừng cùng anh cúi đầu nói chuyện.

Nhìn dáng vẻ thân mật của hai người bọn họ, Từ Ly mím môi cười, nghi ngờ trong lòng dần biến mất. Có lẽ do bà tin những lời đồn đại kia mà nghi ngờ!

Các người đàn ông tinh thần sáng lạng cùng nhau bàn chuyện nơi thương trường, Đồng Niệm buồn bã cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn một chỗ, hồi lâu cũng không hề di chuyển.

“Niệm Niệm?” đang lúc hoảng hốt, Đồng Niệm nghe có người gọi cô, vội vàng ngẩng đầu lên, thấy Từ Ly cười dịu dàng với cô: “Sao con không ăn? Không hợp khẩu vị sao?”

Đồng Niệm hơi sững sốt, sau đó nở nụ cười, lắc đầu nói: “Không phải ạ, bác gái cứ để con tự nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Uy Hiểm Bằng Máu (Phần 2)

Từ Ly dịu dàng cười lên, lấy tay vỗ vào con trai mình, trách móc: “Hạo Hạo, con gấp thức ăn cho Niệm Niệm đi, hỏi cô ấy thích ăn gì?”

Nghe nói vậy, Vi Kỳ Hạo lập tức gập đầu, gấp một miếng thịt gà chiên giòn để vào chén cô, “Mau ăn đi, đừng làm cho mẹ lo lắng.”

Đồng Niệm miễn cưỡng cầm đũa lên, động tác hết sức cứng nhắc, nhai thức ăn trong miệng mà không có chút mùi vị gì, nhớ lại những lời Từ Ly nói trước kia, đôi mắt một lần nữa rũ xuống, nụ cười cũng biến mất.

Nhìn sắc mặt cô thay đổi, mày kiếm xinh đẹp của Vi Kỳ Hạo nhíu lại, anh mím môi lại cũng không nói lời nào.

Lăng Cận Dương ngồi đối diện, sau lưng tựa vào ghế, anh gác chéo chân, cảm hơi ngẩng lên, hờ hững nhìn cô, môi mím chặt nhẹ nhàng cong lên.

Ánh mắt của cô không thể trốn khỏi ánh mắt của anh, cho dù một chút nhíu mày, anh cũng có thể biết vì sao cô không vui.

Ba tuần rượu đi qua, d'đ/l/q'd bầu không khí dần dần thoải mái hơn, Lăng Trọng cùng Vi Minh Viễn trò chuyện với nhau rất vui vẻ, hai người nói với nhau từ chuyện trên trời đến dưới đất, ông thuận miệng hỏi người bên cạnh, “Cận Dương, mảnh đất ở Thành Tây kia, hiện giờ có thể khai phá sao?”

“Dạ.” Lăng Cận Dương ngồi nghiêm chỉnh, gương mặt tuấn tú chứa đựng nụ cười, “Đội tuyệt tan hết, tháng sau sẽ bắt đầu đầu thầu.”

Trước kia nhà họ Du có rất nhiều đất, Du Thủ Lan gả vào nhà họ Lăng, của hồi môn của bà cũng không nhiều. Mảnh đất Thành Tây này, năm đó là do mẹ bà để lại, vẫn giữ ở Lăng thị không có khai phá.

Mảnh đất Thành Tây này mặc dù diện tích không lớn lắm, nhưng vị trí cực tốt, bốn phương thông suốt. Địa sản Húc Nhật mấy năm qua, đất đai xung quanh đều chiếm hơn phân nửa, đã sớm chờ đợi mảnh đất này, nếu như đầu thầu thành công, phát triển thành khu buôn bán, giá trị đúng là không thể lường được.

Thấy đề tài nói tới đây, Từ Ly có toan tính, tức thời mở miệng, “Hiện tại Hạo Hạo đang phụ trách hạng mục này!”

Vi Minh Viễn nghe bà nói như vậy, lập tức nhíu mày, nghiêm mặt nhìn bà. Những lời bà nói có ý đồ rõ ràng như vậy, ai nghe mà không hiểu chứ?

Khẽ nhấp một hớp rượu trắng, Lăng Trọng cười ôn hòa, mắt nhìn về phía Vi Kỳ Hạo tán thưởng nói: “Kỳ Hạo rất cố gắng, tôi tin tưởng trong tương lai cậu ta có thể thành công.”

Giờ tay lên cầm ly thủy tinh, hai mắt Lăng Cận Dương sáng ngời, anh nhíu mày nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện, cười như không cười nói: “Cạnh tranh công bằng, Lăng thị vẫn coi trọng nhất là thực lực.”

Vi Kỳ Hạo nghe được hàm ý trong lời nói của anh, gương mặt tuấn tú trầm xuống, vẻ mặt giữ kín như bưng. Đối thủ này thật sự quá mạnh mẽ, tựa hồ như mỗi một bước đều ngầm ngầm tính toán anh, bản thân anh cũng không dám có một chút khinh thường nào, nếu không hậu quả khó lường.

Lơ đãng nhíu mày lên, Từ Ly vừa vặn thấy vết thương trên cằm Lăng Cận Dương, bà quay đầu nhìn chăm chăm con trai mình, nhìn sống mũi bầm đen của con, đáy lòng nhói lên một cái. Chẳng lẽ là trùng hợp sao? Nhưng bà có cảm giác lạ lẫm ở chỗ nào đó? Nghi ngờ trong lòng vừa mới xua tan giờ lại nổi lên.

Những lời này đầy ẩn ý, Đồng Niệm trong đầu đầy suy nghĩ, sắc mặt cô xem ra không được tốt, năm ngón tay đặt trên đùi siết chặt lại.

Sau khi dùng cơm tối xong, vợ chồng nhà họ Vi tiễn Lăng Trọng lên xe, nhìn thấy tài xế lái xe chở ông rời đi khỏi, sau đó Lăng Cận Dương cũng lái xe chở An Hân rời đi.

Cho đến khi Vợ chồng nhà họ Vi rời đi, nụ cười trên gương mặt Đồng Niệm mới chậm rãi thu lại, cô ngồi ở trên xe, tựa đầu vào cửa sổ, không nói lời nào.

Vi Kỳ Hạo hai tay nắm chặt tay lái, liếc mắt nhìn cô, cũng không nói lời nào. Trong xe rất im lặng, chỉ có bánh xe chạy nhanh trên mặt đất, phát ra tiếng sần sạt.

Trở lại ngôi nhà bên cạnh bờ sông Thuyền Loan, Vi Kỳ Hạo dẫn cô lên lầu, anh ngồi trên ghế sofa, Đồng Niệm bỏ chìa khóa cửa trên tay xuống hỏi anh: “Anh muốn uống nước không?”

Anh đứng dậy lấy tay kéo cô ôm vào trong ngực, sau đó để cho cô ngồi trên đùi mình. Nâng mặt cô lên, dịu dàng hỏi, “Giận anh sao?”

Đồng Niệm cũng không có gạt tay anh ra, đôi mắt đen nhánh nhìn vào ánh mắt của anh, trầm giọng nói: “Em không thích bị lợi dụng.”

Cũng biết cô vì chuyện này mà tức giận, Vi Kỳ Hạo mím môi cười, đôi tay dùng sức ôm cô vào lòng, “Niệm Niệm, lợi dụng này là hợp lý! Anh nghĩ muốn để ba mẹ tiếp nhận em, để chúng ta có thể sớm kết hôn hơn, đây không phải là con đường tắt sao?”

“Kết hôn?” trong mắt Đồng Niệm xẹt qua một tia kinh ngạc, đôi mày thanh tú không tự chủ nhíu lại.

Nhận thấy vẻ mặt biến hóa của cô, Vi Kỳ Hạo cũng không có vạch trần, thâm ý cười hỏi: “Em không muốn kết hôn cùng anh sao?”

Đồng Niệm cúi đầu, đưa tầm mắt dời đi, cũng không nhìn vào mắt anh, “Em chưa từng nghĩ đến.”

“Ha ha...” Cô nói là sự thật, Vi Kỳ Hạo cũng không muốn dọa cô sợ, cúi đầu hôn bên má cô một cái, nói: “Yên tâm đi, anh sẽ không ép em.”

Nắm chặt hai tay bên người, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tuấn tú của anh, nghiêm túc hỏi: “Kỳ Hạo, anh cảm thấy nếu có nhà họ Lăng chống đỡ thì cha mẹ anh sẽ tiếp nhận em sao?”

“Ừ, khẳng định là như vậy.” Vi Kỳ Hạo cũng không có suy nghĩ ý tứ trong lời nói của cô, thẳng thắn biểu lộ sự chắc chắn. Với bọn họ loại hôn nhân này, hơn phân nửa là lấy lợi ích làm chủ, có lợi ích ràng buộc, chỉ biết làm ít hưởng nhiều.

Lời của anh, khiến trong đáy lòng cô nhói lên một cái, trong đôi mắt sáng ngời lóe lên một tia chán nản. Lợi ích của gia tộc, tràn ngập tâm cơ lợi dụng, những thứ này cô muốn thoát khỏi, nhưng tại sao cô trốn cũng không thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn đó?

Thấy người trong ngực không nói gì, Vi Kỳ Hạo muốn liếc nhìn xem, nhưng vừa nhìn thấy chiếc gáy trắng nõn của cô lộ ra đường cong tuyệt đẹp. Ánh mắt anh tối đi, không kiềm chế được cúi người, đặt môi trên cổ nàng, nhẹ nhàng ti mi hôn.

Đồng Niệm lấy lại tinh thần, muốn đẩy ra, nhưng anh đã nghiêng người tiến tới, thuận thế đè cô xuống ghế sofa.

“Niệm Niệm...” Nằm trên người cô, đôi mắt Vi Kỳ Hạo tràn ngập dục hỏa, anh không nhìn được nắm chặt hai tay cô, hôn vào bên trong cổ cô, hơi thở nóng rực.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, trong mắt anh tràn ngập dục vọng, trong lòng cô tim đập loạn xạ, gờ tay lên đè vai anh, “Kỳ Hạo, em...”

Trên môi một mảnh ẩm ướt, miệng chưa kịp nói xong đã bị người đàn ông che môi lại.

Toàn thân bị Vi Kỳ Hạo bao phủ, ngón tay thon dài từng tác dờn xuống, ngón giữa trượt đến bên hông cô, theo vạt áo lồng của cô khẽ vuốt.

Động tác người đàn ông càng lúc càng mạnh mẽ, trong lòng Đồng Niệm hốt hoảng, đôi tay dùng sức đẩy ra, kháng cự kịch liệt.

“Gâu gâu gâu ——”

Thời điểm mấu chốt, Rella chợt nhảy đến bên ghế sofa, hướng về phía người đàn ông sửa lên.

Vi Kỳ Hạo ngơ ngác, ngẩng đầu thấy nó vênh cái đuôi lên, móng trước đứng thẳng, nhìn mình nhe răng sửa, lập tức sa sầm mặt. Con chó này, đúng là biết chọn thời điểm!

Thuận thế đẩy anh ra, Đồng Niệm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Rella, có phải mày đang khi dễ tao không hả?” Cô đưa tay vỗ vỗ đầu Rella, dùng động tác nói cho nó biết, nguy hiểm đã qua.

Vi Kỳ Hạo nhăn mày lại, vốn dĩ dễ dàng bị anh bắt nạt, nhưng bị con chó này quấy rối, đúng là bao nhiêu công sức lại đổ sông đổ biển! Anh hé mắt, nhìn chăm chăm con mắt đen của Rella, suy nghĩ rốt cuộc là chó hiểu tính người hay là có người dạy nó?

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, Đồng Niệm vội vàng thúc giục anh: “Khuya lắm rồi, anh nhanh về nhà đi!”

Bị đẩy đến cạnh cửa, d'đ/l/q'd Vi Kỳ Hạo cảm thấy không vui, anh kéo cô vào trong ngực, nhất quyết không buông tha: “Đồng Niệm, em nói dối?”

Đồng Niệm thấp giọng cười, nghĩ thầm cũng không muốn miễn cưỡng anh, chỉ là trong lòng cô có chút bài xích, cũng không dám nói ra, sợ anh nổi giận. Dừng lại, cô nhón chân lên, hôn một cái lên mặt anh, dịu dàng dặn dò: “Lái xe cẩn thận.”

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng bởi vì nụ hôn của cô mà nguôi đi rất nhiều. Vi Kỳ Hạo nhếch môi cười, thỏa mãn xoay người rời đi.

Đóng cửa lại, Đồng Niệm xoay người ngồi trên ghế sofa, nụ cười trên mặt biến mất. Hai chân ôm lấy đầu gối, ánh mắt bình tĩnh nhìn đèn đường bên ngoài cửa sổ, cảm xúc trong lòng lộn xộn khó tả.

Mặc dù mọi chuyện Vi Kỳ Hạo làm đều rất hợp tình hợp lý, nhưng tận đáy lòng cô cảm thấy rất khó chịu. Cô có mối quan hệ với nhà họ Lăng, cô luôn nghĩ muốn thoát khỏi mối quan hệ này, nhưng hôm nay muốn cô dựa vào mối quan hệ này để giành được sự quan tâm của cha mẹ anh, cô cực kỳ kháng cự, cũng hết sức chán nản.

Chẳng lẽ xiềng xích này, thật sự muốn đi theo cô cả đời sao?

.....

Buổi tối ở nhà họ Vi.

Lúc ăn cơm tối, Vi Minh Viễn uống hơi nhiều, ông ngồi trên ghế sofa giải rượu, Từ Ly rót ly trà đậm, để vào trong tay ông, “Ông đã lớn tuổi, sau này không nên uống nhiều như vậy, cẩn thận huyết áp đó!”

Mở nắp ly ra, Vi Minh Viễn hớp một hớp trà, gạt đầu một cái, coi như đã nghe được lời của bà. Ông khép mắt lại, tính toán chuyện khác.

Từ Ly liếc mắt nhìn ông, vẫn không yên tâm hỏi: “Minh Viễn, ông nghĩ Đồng Niệm và Lăng Cận Dương ruột cuộc hai người này có mối quan hệ gì hay không?”

Vi Minh Viễn bỗng nhiên mở mắt, sắc mặt vô cùng khó coi, “Bà không nghe thấy chủ tịch Lăng nói gì sao? Người ta chỉ có một đứa con trai, cho phép cậu ta làm cần sao? Hơn nữa, không phải còn có nhà họ An sao?”

“Điều này cũng đúng” Từ Ly chau chau mày, xua đi nghi ngờ, “Nhưng bên ngoài những lời đó...”

“Được rồi!”

Đặt mạnh ly trà vào trong khay, sắc mặt Vi Minh Viễn trầm trầm, “Bà chỉ biết nghe những lời đồn đãi kia, lớn tuổi rồi, sao lại còn nông cạn như vậy?”

“Nông cạn?” Khóe miệng Từ Ly nhếch một cái, đáy mắt lóe lên vẻ tàn khốc, “Ông nói tôi nông cạn sao? Vậy ông nói một chút xem, ai mới không nông cạn? Người phụ nữ kia mới không nông cạn sao?”

"Từ Ly ——"

Sắc mặt Vi Minh Viễn đại biến, đột nhiên cảm thấy kích động, “Bà nói xong chưa, những lời này bà đã nói suốt hai mươi mấy năm rồi!”

Nhìn ông tức giận, Từ Ly cười lạnh một tiếng, trái tim cảm thấy chua xót, “Ông cũng biết hơn hai mươi năm? Có thể nói hơn hai mươi năm qua, ông vẫn không hề quên, vậy mà còn hùng hổ với tôi sao?”

Vi Kỳ Hạo bước nhanh tới phòng khách, mới vừa vào cửa chính đã nghe thấy tiếng cha mẹ cãi nhau, từ nhỏ anh đã nhiều lần chứng kiến, nghe riết thành quen.

"Cha, mẹ!"

Bước tới, Vi Kỳ Hạo giả bộ không nghe thấy gì, cười hỏi: “Đã trễ thế này, cha mẹ còn chưa đi ngủ sao?”

Vi Minh Viễn kiềm chế lại lửa giận trong lòng, quay đầu đi lên lầu, bước vào thư phòng.

Nhìn thấy tâm trạng của mẹ không được tốt, Vi Kỳ Hạo xoay người ngồi xuống bên cạnh bà, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, mẹ lại gây gổ với cha sao?”

Từ Ly nghiêm mặt lại, khóe mắt ẩm ướt, “Hạo Hạo, mẹ cảm thấy trong lòng rất uất ức.”

“Mẹ...” Đưa tay ôm lấy bà vai bà, Vi Kỳ Hạo dờ khóc dờ cười, dịu dàng dụ dỗ bà, “Có cái gì mà uất ức chứ? Lúc trẻ tướng mạo mẹ xinh đẹp, nam nữ song toàn, so với mọi thứ mẹ cũng chiếm ưu thế hơn, mẹ càng thấy uất ức, người khác càng cảm thấy thỏa chí.”

“Xi.” Từ Ly cười rộ lên, bởi vì lời nói của anh, cảm xúc tốt hơn rất nhiều. Bà nhìn cửa thư phòng đang đóng chặt, chán nản nói: “Cả cuộc đời tâm tư của ba con chưa bao giờ đặt trên người của mẹ.”

Vi Kỳ Hạo hơi trầm mặt, này kiêu nhũ lại, cảm xúc có chút phập phồng. Trước đây cha mẹ từng âm thầm muốn ly hôn, nhưng sau đó lại có anh, nên hai

người mới gác qua chuyện ly hôn. Những năm qua, mẹ cũng thỉnh thoảng nhắc tới với cha, dù sao anh cũng chưa bao giờ tin. Người đàn ông nghiêm nghị như cha, sao lại có hồng nhan tri kỷ chứ?

Sóng gió lúc trước đã qua, tuy trong lòng Đồng Niệm luôn có bài xích, nhưng đành bất lực, thực tế luôn tàn khốc. Cô sau khi tan việc về đến nhà, dùng xong cơm tối cũng không thấy Vi Kỳ Hạo đến, thường mấy ngày trước, mỗi tối anh đều đến thăm cô một chút, sau đó mới yên tâm rời đi.

Đợi đến tám giờ không thấy anh tới, Đồng Niệm dắt Rella xuống lầu, để cho nó ở bên ngoài vui đùa trên cỏ một chút.

Điện thoại di động trong túi reo lên, cô cười bắt máy, quả nhiên là điện thoại của anh.

“Em ăn cơm chưa?” Vi Kỳ Hạo dịu dàng hỏi.

Đồng Niệm cong môi cười, buông Rella ra, ngồi trên ghế dài cùng anh nói chuyện, “Ăn rồi, còn anh thì sao?”

Hai người dịu dàng nói chuyện cùng nhau, trên mặt tràn đầy ý cười.

Cầm điện thoại nghe, Đồng Niệm mơ hồ nghe được bên kia điện thoại có chút âm thanh kỳ quái, cô cố gắng lắng nghe, nhưng lại không nghe rõ.

“Niệm Niệm, tối nay anh không đến được, em đóng cửa cẩn thận, đi ngủ sớm một chút.” Vi Kỳ Hạo cầm điện thoại di động, đứng ở ban công, anh thỉnh thoảng liếc nhìn phòng khách ồn ào, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Đồng Niệm giật mình, d’đ/l/q’đ cũng không có suy nghĩ nhiều, vội vàng gác đầu, “Ừ, anh an tâm đi.”

Sau đó, Vi Kỳ Hạo nhỏ giọng dặn dò cô mấy câu, rồi tắt điện thoại.

Đề điện thoại vào trong túi, Đồng Niệm bĩu môi, có cảm giác bất thường, mặc dù giọng điệu của anh không đổi, nhưng cô mơ hồ nghe được có gì đó cấp bách.

Thở dài, Đồng Niệm thầm chế giễu bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, đứng dậy muốn dẫn Rella về nhà, nhưng đảo mắt qua, trên cỏ trống không, căn bản cũng không nhìn thấy bóng dáng Rella.

"Rella ——"

Đồng Niệm kinh hãi, vừa kêu vừa tìm kiếm chung quanh. Thoạt đầu cô cho là Rella ham chơi, núp ở trong bụi cỏ, nhưng cô tìm hồi lâu, vẫn không thấy bóng dáng của nó.

Cho dù Rella ham chơi, nhưng nghe được tiếng cô gọi, cũng sẽ trở lại. Lần này, cô kêu không biết bao nhiêu tiếng, vẫn không thấy.

Quyết tâm tìm cho được, tìm đến nửa đêm. Đồng Niệm cầm đèn pin trên tay, còn chạy đến đội bảo vệ, nhờ họ tìm giúp. Đến tận khuya, vẫn không tìm thấy Rella.

Một đêm trắng trọc, Đồng Niệm căn bản không thể chợp mắt, cô dậy thật sớm, giao manh mối có được cho đội bảo vệ, nhờ người ta tìm giúp một tay.

Cô sợ Rella bị người xấu bắt đi, nếu là như vậy, cô thật sự khóc đến chết mất!

Ở công ty sau một ngày làm việc mệt mỏi, Đồng Niệm chịu đựng đến sau khi tan việc, lập tức thuê xe về nhà, âm thầm cầu nguyện sau khi trở về nhà có thể thấy thân thể mập mạp nhỏ bé của Rella.

Ngồi ở phía sau xe taxi, tài xế là một ông chú tuổi trung niên, vào giờ cao điểm, tốc độ xe không nhanh. Trong xe mở radio, lúc này đang phát tin tức giải trí.

Trong lòng Đồng Niệm sốt ruột, đang nhìn dòng xe cộ lưu thông phía bên ngoài, bên tai chợt vang lên một bản tin: “Ngày hôm trước, thi thể con trai độc nhất của tập đoàn Lưu Thị đang bị cảnh sát giữ lại, trước mắt chưa rõ nguyên nhân cái chết, đang đợi khám nghiệm tử thi...”

Đồng Niệm cả kinh, trái tim chìm xuống, trong đầu cô thoáng chốc nghĩ đến Lưu Tranh, lập tức móc điện thoại ra, gọi điện thoại cho Vi Kỳ Hạo.

Điện thoại di động vang lên thật lâu mới kết nối, cô sốt ruột hỏi: "Kỳ Hạo, có phải Lưu Tranh đã chết rồi không?"

Đầu bên kia điện thoại, sắc mặt Từ Ly nặng nề, giọng nói đầy nghiến trách móc: “Lần trước Hạo Hạo cùng Lưu Tranh đánh nhau, thật sự là vì cô sao?”

Đồng Niệm không ngờ là bà, giọng nói dừng một chút: "Bác gái, Kỳ Hạo đâu?"

Từ Ly cầm điện thoại di động, vẻ mặt lo lắng, “Người nhà họ Lưu kia tới náo loạn, nói cái chết của Lưu Tranh có liên quan đến Hạo Hạo, hiện tại nhà của chúng tôi loạn lùm! Cô còn có ý tứ tìm Kỳ Hạo sao?”

“Tít.” Một tiếng, điện thoại bị ngắt.

Đôi mày thanh tú của Đồng Niệm nhíu chặt, năm ngón tay mảnh khảnh gõ lên. Khó trách tối hôm qua nghe trong điện thoại của anh có âm thanh kỳ quái,

thì ra người nhà họ Lưu chạy đến náo loạn. Chuyện này, là bởi vì cô, cô phải giúp thế nào đây?

Trở về nhà, Đồng Niệm chạy đến hỏi thăm tin tức của Rella, nhưng đội bảo vệ đã hết sức tìm kiếm vẫn không có kết quả gì.

Ủ rũ cúi đầu đi trở về, trong lòng cô rối loạn cực kỳ, Rella không tìm được, nhà họ Vi bên kia lại gặp chuyện không may, cô dự tính xem có nên đến nhà họ Vi một chuyến không, giải thích một chút chuyện đã xảy ra.

Thang máy đình một tiếng dừng lại, Đồng Niệm mới vừa đi ra, lại thấy thang máy đối diện mở cửa, từ bên trong một người đàn ông đi ra, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

“Anh tới làm gì?” Toàn thân Đồng Niệm đề phòng, giọng nói lạnh như băng.

Lăng Cận Dương không quan tâm sẽ giải thích cho cô hiểu, kéo cổ tay cô, trầm giọng nói: “Thu dọn đồ đạc, về nhà ở vài ngày trước đây.”

“Về nhà?” Đồng Niệm hừ lạnh một tiếng, gạt tay anh ra, cười nhạt nói: “Tôi không có nhà.”

Giọng cô lạnh nhạt, khiến cho Lăng Cận Dương giận tái mặt, tức giận nói: “Bây giờ không phải là lúc em phát cáu, nhanh lên một chút ngoan ngoãn nghe lời”

Chuyện trước đây, Đồng Niệm còn chưa phát tiết lửa giận trong lòng, tâm tình cô vốn không tốt, hôm nay nhìn thấy anh, thù mới cộng với hận cũ, “Lăng Cận Dương, coi như anh dùng nhiều thủ đoạn hèn hạ, nhưng cũng đừng nghĩ tách chúng tôi ra, tôi sẽ không để cho anh đạt được đâu!”

Đáy mắt Lăng Cận Dương rét lạnh, gương mặt tuấn tú nhuộm đầy lửa giận, anh không thể không dùng thủ đoạn sao? Bên ngoài những lời đồn đãi thêu dệt kia, anh đều rõ như lòng bàn tay. Nhà họ An dám nói cái gì, không dám nói cái gì, trong lòng anh đều rất rõ.

Nếu như không phải lo lắng cho sức chịu đựng của cô, d’đ/l/q’đ những lời đồn đãi không thể đơn giản như vậy, Lăng Cận Dương anh làm việc, phải dài dòng dây dưa như thế sao? Tối đó dẫn theo An Hân đi dự tiệc, là để cho những lời đồn tự dưng biến mất. Căn bản anh chỉ muốn cô dừng lại, nhưng ngược lại Vi Kỳ Hạo dùng chuyện đó để trao đổi lợi ích, điểm này là ngoài ý muốn anh!

Ngược lại chẳng qua anh muốn nhìn một chút, đến cuối cùng lợi ích này phải trao đổi như thế nào?

Nắm ngón tay ở bên người hung hăng nắm chặt lại, Lăng Cận Dương cực kỳ tức giận, con mẹ nó anh không nên mềm lòng mới đúng, cái gì chịu đựng không nổi, cái gì đau lòng khổ sở, anh đều vì cô mà nghĩ, nhưng cô chưa bao giờ hiểu? tự mình ngốc nghếch, thật sự làm cho anh tức chết!

Đồng Niệm nói xong, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại đi về phía nhà.

Nhìn cô dứt khoát đi khỏi, Lăng Cận Dương nhếch môi cười lạnh, anh tự làm tự chịu, không có việc gì lại đi tìm lấy tức giận! Cô không phải muốn cùng Vi Kỳ Hạo ở cùng một chỗ sao? Vậy anh lo vớ vẩn làm cái gì không biết, người nhà họ Lưu trả thù hay không, liên quan gì đến anh chứ?

Cửa thang máy mở ra, lăng cận giương mím môi đi vào, nhấn nút đóng cửa.

"A A A——"

Trong không gian yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Cơ hồ bị âm thanh phá vỡ, theo bản năng Lăng Cận Dương giơ tay lên, nhanh chóng ngăn cửa thang máy lại, thân thể nhanh chóng chạy ra.

Một hơi chạy tới, Lăng Cận Dương nhìn thấy trước cửa chống trộm để một thùng giấy, đôi tay Đồng Niệm ôm đầu, ngồi xụi lơ trên mặt đất, cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi môi không còn một chút máu.

Kéo toàn thân đang phát run của Đồng Niệm dậy, Lăng Cận Dương nhú mày nhìn xuống, mở nắp thùng ra, nhìn thấy bên trong toàn là máu, lông lá xồm xàm không nhúc nhích. Giờ phút này, Rella đã sớm im hơi lặng tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ai Dám Động Đến Người Của Anh? (Phần 1)

Đêm khuya, tại một bệnh viện tư nhân xa hoa trong thành phố Duệ Phong. Trong hành lang yên tĩnh, một người đàn ông thân hình cao lớn, kẹp thuốc giữa hai ngón tay thon dài, vừa định lấy bật lửa ra, liếc mắt nhìn trên tường có bảng hiệu cấm hút thuốc, liền gỡ điều thuốc từ trên môi xuống, đặt ở trong lòng bàn tay vò nát.

Lăng Cận Dương khẽ cúi đầu, mặt mũi lạnh lùng, trên chân anh là đôi giày da màu đen bóng loáng, bước đi trên mặt đá cẩm thạch sáng bóng vang lên

âm thanh "cộp cộp" lặp đi lặp lại không dứt bên tai.

Sau đó không lâu, Tổng Đào mặc áo choàng trắng đẩy cửa phòng bệnh bước ra, nhìn Lăng Cận Dương đi tới.

"Tình hình như thế nào rồi?"

"Yên tâm đi, không có chuyện gì lớn." Thấy vẻ mặt chắc chắn của Tổng Đào, không giống như trả lời lấy lệ.

Nhìn chân mày Lăng Cận Dương nhíu chặt, Tổng Đào giơ tay vỗ vai anh rồi cười: "Tôi nay cô ấy bị hù dọa đến mức hoảng sợ, người hơi phát sốt, tôi đã chăm sóc cho cô ấy, nhanh chóng có thể tỉnh lại."

Đến lúc này, vẻ mặt căng thẳng của Lăng Cận Dương mới dần ra, anh gạt đầu một cái, xoay người đi tới phòng bệnh.

Tổng Đào mỉm cười khẽ, bảo y tá trực đêm chú ý nhiều một chút, nếu có trường hợp nào ngoài ý muốn thì thông báo cho anh biết, sau đó anh liền thu dọn đồ đạc, rời khỏi bệnh viện.

Thiết bị phòng chăm sóc đặc biệt cực tốt, máy phun khí tỏa ra lớp sương mù bao phủ.

Nhẹ nhàng đi tới bên giường, Lăng Cận Dương cúi người, nhìn cô chăm chú, thấy sắc mặt cô trắng bệch, đôi môi đỏ thẫm gần như trong suốt. Mặc dù cô đang ngủ, nhưng đôi mày thanh tú nhíu lại thật sâu, môi trái tim mím chặt, một bộ dáng vô cùng đáng thương.

Thở phào một hơi, điện thoại di động trong túi Lăng Cận Dương rung lên, anh đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại, sau đó rất nhanh xoay người đi vào. Cởi áo khoác trên bộ y phục tiện tay để vào ghế sofa, sau đó mở nút áo sơ mi trên cổ ra.

Anh gác chéo chân lên nhau tựa lưng vào ghế sofa mềm mại, trên gương mặt tuấn tú có chút lo lắng, nhà họ Lưu gặp chuyện không may, anh lập tức cảm nhận được có chuyện không hay, anh chỉ sợ có người mượn cơ hội gây chuyện, cho nên phái người đi kiểm tra xem thi thể có chính xác không, nhưng quả thật là chính xác, cũng không có bất cứ manh mối nào khác.

Thời điểm Vi Kỳ Hạo và Lưu Tranh đánh nhau anh cũng nhìn thấy. Mặc dù trước sau chỉ hơn một tháng, anh cũng không dám khẳng định một trăm phần trăm, nghe thông tin từ người khác, Lưu tranh chết đi là ngoài ý muốn, không hề giống do đánh nhau, khả năng lớn nhất là do trong người Lưu Tranh có bệnh, do phát bệnh mà chết.

Sáng sớm ngày mai sẽ có kết quả truyền ra ngoài, anh đã bắt đầu đề phòng, có thể có người vẫn còn muốn xuống tay. Có can đảm động thủ trước mắt anh, e rằng nhà họ Lưu chưa đủ sức, nhìn thông suốt anh rõ ràng như vậy, có thể bắt đầu từ Đồng Niệm mà ra tay chỉ có Chữ Tuấn.

Trên mặt Lăng Cận Dương hết sức u ám, anh mỉm cười, nhớ lại trong hộp giấy dính đầy máu của Rella, còn có bộ dáng bị dọa đến run rẩy của Đồng Niệm, anh nắm chặt năm ngón tay đến mức trên mu bàn tay gân xanh nổi cả lên.

Lấy tay vuốt cằm, Lăng Cận Dương gạt suy nghĩ qua một bên, anh chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, như người đang mất hồn. Hồi lâu, anh lấy lại tinh thần, đã thấy người trên giường bệnh, hai chân co lại, đôi vai khẽ run rẩy.

Ánh mắt trầm xuống, mỉm cười anh đứng lên đi tới giường bệnh ngồi xuống.

Trên giường bệnh cô nằm quay lưng về phía anh, Lăng Cận Dương vén chăn cô che trên đầu ra, quả nhiên thấy cô đang khóc.

Khe khẽ thở dài, đưa tay Lăng Cận Dương ôm cô ngồi dậy đặt ở trên đùi, tay phải vuốt lưng cô, dịu dàng thì thầm "Đừng sợ, không có việc gì hết."

Đồng Niệm níu lấy áo anh, đôi mắt đen đầy nước mắt, "Tại sao, tại sao lại tàn nhẫn như vậy chứ?"

Tàn nhẫn?

Ôm cô vào trong ngực, đôi mắt Lăng Cận Dương khẽ lay động, môi mím chặt thành một đường thẳng. Thế giới này, vốn là rất tàn nhẫn. Anh cố gắng để cho mình thật lớn mạnh, chính là vì muốn bảo vệ người bên cạnh anh, không phải chịu đựng bất kỳ sự tàn nhẫn nào!

Cúi đầu nhìn người trong ngực, Lăng Cận Dương dịu dàng lau nước mắt cô, Rella là do anh ôm về nhà, làm bạn ba năm nay tình cảm vô cùng sâu đậm, trong lòng anh cũng rất khó chịu.

Kết kết ——

Cửa phòng bệnh vang lên hai tiếng, y tá đẩy cửa đi vào, đặt xong bữa ăn tối lên bàn, liếc thấy hai người đang ôm nhau, cười khẽ rồi đi.

Toàn thân Đồng Niệm mềm nhũn, không còn một chút sức lực, Lăng Cận Dương ôm cô đặt lại trên giường, kê gối ở ngang lưng cô, để cho cô ngồi thoải mái một chút. Nhìn sắc mặt cô trắng bệch, chân mày anh nhíu chặt hơn, nhanh chóng mở hộp giữ nhiệt ra, đổ cháo vào trong chén.

Bưng chén cháo lên, d'đ/l/q'd Lăng Cận Dương đưa muỗng đến môi cô, nhẹ giọng bảo: "Há miệng ra."

Tối hôm qua từ lúc Rella mất tích, trong lòng hết sức bất an, cả ngày cũng không có ăn gì, cô cảm thấy trong dạ dày hết sức khó chịu, không muốn ăn một chút nào.

Hốc mắt Đồng Niệm ê ẩm, nhìn anh cầm cái muỗng đưa tới, miễn cưỡng há miệng ăn một chút. Mắt chợt hiện lên hình ảnh máu chảy đầm đìa trong hộp giấy, sắc mặt cô đột nhiên biến đổi, che miệng vén chăn lên chạy xuống giường.

Che miệng chạy vào phòng vệ sinh, Đồng Niệm mệt là người quỳ gối bên bồn cầu, hai tay vịn mép bồn cầu, cúi đầu nôn mửa.

"Niệm niệm. . ." Lăng Cận Dương chạy vào theo cô, thấy cô ngồi dưới đất, ối đến trời đất mù mịt, trên mặt anh đầy vẻ lo lắng. Anh cầm lấy khăn lông, đứng ở phía sau, nhẹ nhàng vuốt lưng cô, hy vọng cô thấy dễ chịu hơn.

Ối hết những gì có trong dạ dày ra, cho đến khi chỉ còn nước vàng, trên trán Đồng Niệm đã đổ đầy mồ hôi, cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Chỉ cần nhớ đến tình trạng bị thảm của Rella, trong dạ dày lại cuộn cuộn khó chịu.

Cảm thấy trong dạ dày một trận co rút, Đồng Niệm đưa tay che miệng lại, đầu đón cúi người xuống.

"Làm sao vậy?" Nhìn thấy cô khổ sở Lăng Cận Dương nhíu mày, không ngừng hỏi cô.

Đồng đọc hít một hơi thật sâu, cắn chặt môi, giọng nói cực kỳ nhỏ, "Bao từ đau."

Sắc mặt Lăng Cận Dương lạnh như băng, đưa tay ôm cô từ dưới đất lên, xoay người đi ra khỏi phòng vệ sinh, nhẹ nhàng đặt cô trên giường. Anh nhấn nút đèn đỏ trên đầu giường, gọi y tá.

Nhanh sau đó, y tá bước nhanh vào, sau khi hỏi thăm tình hình cận kề, nói là do hệ thần kinh trong dạ dày bị co rút, đưa cho cô một viên thuốc bao tử, để cho cô giảm đau.

Y tá nhìn chén cháo trên bàn, lại nhìn người đàn ông ngồi bên mép giường, lập tức cười nói: "Bệnh nhân ăn rồi hãy uống thuốc, sẽ rất nhanh chóng giảm đau. Nếu như cô ấy không muốn ăn thì không nên ép, ăn ít cũng sẽ không thấy đói bụng đâu."

Nghe y tá nói, khiến Lăng Cận Dương hơi sững sốt, trên gương mặt lạnh lùng thoáng qua một tia khác thường.

Theo dõi một lát, thấy Đồng Niệm cũng không có xuất hiện triệu chứng gì khác, y tá gật đầu một cái, dặn dò tối nay chỉ cần cho cô uống nước ấm, không cần ăn gì hết, sau đó rời đi.

Trong phòng bệnh, chỉ có hai người bọn họ, chung quanh rất yên tĩnh.

Đồng Niệm ăn rồi uống thuốc, trong dạ dày đỡ đau hơn rất nhiều, cô mở mắt, nhìn thấy người ngồi bên mép giường, đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt dịu dàng giống như cô từng quen biết, làm trái tim cô đập mạnh lên một cái.

"Tôi đỡ hơn nhiều rồi." Chồng hai tay Đồng Niệm ngồi dậy, cầm ly nước ấm trên bàn uống một hớp.

Lăng cận gương mím môi không nói gì, nhìn đồng hồ, đã là hai giờ đêm, anh ho nhẹ một tiếng, nói: "Em ngủ đi, anh sẽ trông em."

"Không cần." Đồng Niệm không hề nghĩ ngợi nhanh chóng cự tuyệt, "Tôi không cần anh giúp."

Nhìn ánh mắt xa cách đầy quật cường của cô, khiến trong lòng Lăng Cận Dương vô cùng tức giận, nhìn bộ dáng kháng cự kia mà trái tim của anh giống như bị ai đó hung hăng đâm bị thương. Anh cười lạnh một tiếng, trầm mặt đứng lên, cầm áo khoác bước đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng anh biến mất, Đồng Niệm thở phào nhẹ nhõm, cô cầm điện thoại di động lên xem đồng hồ, mím môi để xuống.

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, mây đen nặng nề che kín ánh trăng sáng.

Đôi tay Đồng Niệm ôm đầu gối, tựa đầu lên, chung quanh rất yên tĩnh, chỉ có máy phun khí phun ra hơi nước nghe tiếng xì xạc, cô hít hít mũi, hốc mắt lần nữa nóng lên.

Ba năm trước đây, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Rella, cô rất thích, bộ lông xù màu nâu, cùng đôi mắt đen nhánh long lanh của nó, mỗi lần thấy cũng làm cho đáy lòng mềm mại, không nỡ tổn thương nó.

Tại sao những người đó lại nhẫn tâm hạ độc đối với một con vật vô tội như vậy. Khuya ngày hôm trước, nó còn nằm bên chân cô nô đùa, d'đ/l/q'd cô còn mang nó đi tắm, dùng máy sấy sấy khô lông cho nó, cô nâng nó lên cao, dựng ngược đầu nó xuống, trách nó quá béo, kêu nó giảm cân, nó bị dọa sợ đến nỗi phải chui vào đáy giường trốn, thật lâu sau đó mới chui ra ngoài.

Đồng Niệm nhắm mắt lại, trước mắt toàn là máu, cô gạt mình mở mắt ra, trên trán nhanh chóng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Chạm rãi cúi đầu, cô nhìn đôi tay mình, hình như còn lưu lại hơi ấm của Rella, nhớ tới đôi mắt đen ướt nhẹp của nó, nước mắt không kiềm được rơi xuống, "Rella. . ."

Cúi đầu thì thầm, nhớ lại thời gian thật lâu trước đây. Mỗi lần thấy cô nó vui mừng chạy tới, ở trên người cô nũng nịu, bộ dáng vô cùng đáng yêu. Hiện tại, cô không bao giờ có thể chạm được vào thân hình mập mạp nhỏ bé của nó nữa rồi.

"Ừm ——"

Đồng Niệm chống đôi tay ở trước ngực, nước mắt mãnh liệt tràn ra, cô cắn môi thật chặt. Trong đầu hiện ra tình trạng bi thảm của Rella lần nữa, trái tim cô siết chặt, đau không thở nổi, những người đó ruốt cuộc có bao nhiêu dã tâm, mới có thể xuống tay ác độc như vậy!

Vùi đầu vào gối, Đồng Niệm kiềm chế tiếng khóc của mình, cô tự trách bản thân, nếu như cô chăm sóc Rella tốt hơn, nó cũng sẽ không chết đáng thương như vậy.

Cũng không biết khóc bao lâu, Đồng Niệm tựa vào đầu giường ngủ mất, cô nhẹ nhàng nức nở, đôi mày thanh tú nhú chặt, ngủ không hề ngon giấc. Thật lâu sau, cô giật mình mở mắt, trong đôi mắt cực kỳ hoảng sợ.

"AAAA!"

Nghe tiếng cô hét lên, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, người đàn ông chạy vào, vẻ mặt nghiêm nghị: "Làm sao vậy?"

Sau khi thấy rõ người trước mặt, đầu tiên Đồng Niệm ngẩn ra, rồi sau đó nhỏ giọng nói: "Tôi gặp ác mộng."

Lăng Cận Dương thở phào một cái, khuôn mặt âm trầm, anh nhíu mày đứng tại chỗ, nhìn vẻ mặt đầy sợ hãi của cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Vốn tưởng rằng anh đã rời đi, thế nhưng anh vẫn không đi sao?

Đồng Niệm cúi đầu, ngậm thở dài, trong đáy lòng có một loại cảm giác không diễn tả được. Đôi tay cô ôm lấy bả vai, im lặng không nói gì.

Thấy đôi vai khẽ run rẩy của cô, tức giận trong lòng Lăng Cận Dương cũng tan đi, anh đặt áo khoác trên ghế sofa, xoay người ngồi ở mép giường, ánh mắt nặng nề.

Lúc này vì vô cùng tức giận Đồng Niệm nên anh cầm chìa khóa xe rời đi, nhưng còn chưa mở cửa xe ra, anh đã quay trở lại. Tối nay xảy ra chuyện như vậy, để cô một mình trong bệnh viện, anh thật sự không yên tâm, cho nên cũng không muốn so đo với cô. Chỉ sợ cô lại náo loạn, nên ngồi ở ngoài hành lang.

Nếu không phải nghe tiếng hét chói tai của cô, anh thật sự không muốn ai biết mình ngồi ở đây cả đêm.

"Nằm xuống!" Lăng Cận Dương giận tái mặt, giọng nói cực kỳ lạnh.

Ánh mắt Đồng Niệm tối sầm, cơ thể cứng lại không động đậy, "Anh..."

"Đồng Niệm ——"

Mặt Lăng Cận Dương lạnh lùng, đáy mắt lạnh như băng: "Đừng chọc anh nổi giận, nếu không anh trực tiếp ôm em về nhà!"

Chóp mũi chua xót, Đồng Niệm trầm mặt không nói, cô từ từ nằm xuống, cả người rút vào trong chăn im lặng.

Nhìn hành động của cô, khóe miệng Lăng Cận Dương nhếch một cái, cái tật xấu từ nhỏ này của cô, mỗi lần sợ điều gì cơ thể sẽ rút vào trong chăn, cắn môi không nói lời nào.

Giơ tay tắt đèn trên tường, nửa người Lăng Cận Dương dựa vào đầu giường, một tay vuốt đầu vai của cô, giọng nói nhu hòa: "Có anh ở đây, em an tâm ngủ đi."

Anh vô ý nói một câu, làm cho đáy lòng Đồng Niệm dâng lên rung động. Trước đây ban đêm không ngủ được, anh cũng như bây giờ, ngồi ở đầu giường, vỗ nhẹ bờ vai của cô, ôn nhu thì thầm: "Có anh ở đây, em hãy an tâm ngủ đi."

Anh dịu dàng an ủi chẳng bao lâu sau đó, sâu trong tận đáy lòng cô lưu luyến dựa vào, tình cảm không còn, yêu thương cũng không thể tiếp tục được nữa.

Có lẽ do hơi thở quen thuộc của anh, làm cho cô có cảm giác vô cùng an ổn, Đồng Niệm rất nhanh nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Nghe tiếng thở đều đặn của người bên cạnh, Lăng Cận Dương cúi đầu, chăm chú nhìn cô, lau giọt nước mắt còn lưu lại trên khóe mắt cô, trên đầu ngón tay lưu một cảm giác ấm áp, khiến anh chậm rãi nắm tay lại.

Hồi lâu, anh buồn bã quay đầu, nhìn bóng đêm dày đặc bên ngoài cửa sổ, trong bóng tối một đôi mắt hiện ra, không ai có thể nhận ra được cảm xúc bên trong nó.

Cả đêm ngon giấc, thời điểm Đồng Niệm mở mắt, cả phòng tràn ngập ánh sáng, chỗ bên cạnh trống không. Cô ngồi dậy, đưa tay che ánh nắng mặt trời chiếu vào cửa sổ.

Đôi mắt khó chịu vì sưng lên, cô nhìn bốn phía xung quanh, không có bất kỳ bóng người nào. Gương mặt sâu kín thoáng qua cái gì đó, kim lòng không được nhìn chỗ trống bên cạnh.

Trên chiếc giường đơn trắng tinh, nơi đó đầy nếp nhăn, dấu vết lưu lại tàn ra nhàn nhạt, nói rõ rằng tất cả sự việc tối hôm qua, cũng không phải là cảnh trong mơ.

Điện thoại di động trên bàn rung lên, Đồng Niệm lấy tay cầm lên, bình tĩnh nghe.

“Em ở đâu vậy? Sao không có ở nhà?” Giọng nói Vi Kỳ Hạo truyền qua điện thoại đầy lo lắng. Anh tới đón cô đi làm như mọi ngày, nhưng không nhìn thấy cô.

Khóe mắt Đồng Niệm một mảnh chua xót, giọng khàn khàn, “Rella chết rồi...”

Đầu bên kia điện thoại, mặt Vi Kỳ Hạo liền biến sắc, anh nhăn mặt lại, lớn tiếng hỏi: “Em đang ở đâu?” Sau khi nghe cô nói địa chỉ, anh lập tức khởi động xe, nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

.....

Ánh mặt trời ấm áp vào buổi sáng chiếu xuống, một chiếc xe McLaren màu bạc, mã lực mạnh mẽ chạy băng băng trên làn đường, đến khu biệt thự yên tĩnh.

Dừng xe ở bên ngoài biệt thự, Lăng Cận Dương mở cửa xe, cất bước đi tới trước cửa, lấy tay nhấn chuông.

Reng Reng ——

Cửa chính được mở ra, bên trong là một người phụ nữ quần áo xốc xếch, trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi của người đàn ông, để lộ ra dáng người xinh đẹp. d’đ/l/q’d

“Anh tìm ai?” Thấy người đàn ông đứng ngoài cửa, cô cười ngọt ngào, đôi mắt đầy vẻ mỉa mai hoặc hồn xiêu phách lạc.

Ánh mặt Lăng cận Dương lạnh nhạt, tầm mắt lướt qua cô hướng về phòng khách, “Chữ Tuấn đâu?”

Nghe vậy, người phụ nữ hốt hoảng, cười giấu diếm nói: “Anh tìm lộn chỗ rồi, tôi không biết người này là ai!”

Giữa hai lông mày thoáng qua vẻ tàn khốc, Lăng Cận Dương trầm mặt, đưa tay đẩy cô ra, sải bước đi vào.

"Này! Này!"

Mắt nhìn thấy không thể ngăn được người đi vào, người phụ nữ lo lắng lớn tiếng giận dữ nói: “Ai cho anh tự ý xông vào nhà vậy chứ? Anh đây là cố ý xông vào nhà dân đó biết không!”

Lăng Cận Dương xoay người ngồi trên ghế sofa, hai chân gác chéo nhìn cô bằng nửa con mắt, lấy điện thoại di động ra, để trên bàn, nụ cười sâu đậm, “Bảo cảnh sát, đúng lúc tôi muốn cùng cảnh sát nói chuyện một chút. ”

"Anh ——"

Hai tay người phụ nữ chống nạnh, trên gương mặt xinh đẹp đầy vẻ chán nản, hung hăng giẫm mạnh chân.

Phía trên cầu thang, truyền đến tiếng bước chân, một người đàn ông đi xuống, trên người mặc bộ đồ ngủ màu đen. Hắn đi tới bên cạnh người phụ nữ: “Em lên phòng trước đi.”

Người phụ nữ kia nhìn hắn một chút, gạt đầu một cái, liền đứng dậy đi về phòng.

"Tối thật là sớm."

Chữ Tuấn bước đi tới, ngồi đối diện anh, gương mặt tuấn tú không có biểu hiện gì khác thường.

Thấy hắn xuống, Lăng Cận Dương chớp mắt một cái, khóe miệng hơi cười, thấp giọng nói: “Tôi không đến để chào cậu vào sáng sớm! Chữ Tuấn, cậu thật làm cho tôi nhìn với cặp mắt khác nha!”

"Thế nào?" Chữ Tuấn mỉm môi cười, đáy mắt lo lắng chột lóc lên, "Đau lòng sao?"

Trong đôi mắt một cổ tức giận bốc lên, Lăng Cận Dương môi mỏng mím chặt, “Chữ Tuấn, sao cậu dám động đến người của tôi?”

Chữ Tuấn thấp giọng cười một tiếng, ánh mắt yên tĩnh đột nhiên dâng lên tức giận: “Em của tôi cứ như vậy mà chết đi, tôi chỉ dọa cô ta một chút, đây không tính là quá đáng chứ?”

Một cước đá khay trà bay đến trước mặt Chữ Tuấn, Lăng Cận Dương nhắc chân giẫm lên khay trà, ngang nhiên xông mặt qua, lạnh lùng nói: “Chuyện của Lưu Tranh, nguyên nhân hậu quả tôi thấy anh đều rất rõ ràng, em anh như thế nào, anh cũng hiểu hơn ai hết. Nếu trong lòng anh không thoải mái, không nên đẩy món nợ này đến trên đầu của người khác, Lăng Cận Dương tôi đây cũng không có đuôi mù!”

Sắc mặt Chử Tuấn tái mét, bởi vì trong lời nói của anh không kìm chế được tức giận. Kiểm tra thi thể, Lưu Tranh là do bệnh tim tái phát, cấp cứu không có hiệu quả nên mới tử vong, nhưng hẳn không tin. Giờ phút này, dựa vào thể lực nhà họ Lăng, muốn che giấu thứ gì, chuyện dễ như trở bàn tay. Nếu như trước kia Vi Kỳ Hạo không làm âm mưu, Lăng Cận Dương không mang người vào trong, sao đến nỗi phải chết chứ?

Cho nên món nợ này, bọn họ đừng nghĩ trốn khỏi không liên quan?

Đưa tay tóm lấy cổ áo của Chử Tuấn, ánh mắt Lăng Cận Dương lạnh như băng, anh kề mặt lại gần, lớn tiếng cảnh cáo: “Chử Tuấn, nể tình mười mấy năm giao tình của chúng ta, tôi cảnh cáo anh một lần. Cái gì có thể động đến, cái gì không thể động đến, trong lòng anh đều biết rất rõ ràng, đừng có thách thức ranh giới cuối cùng của tôi! Bằng không, tôi mặc kệ là nhà họ Lưu hay nhà họ Chử, cũng đừng nghĩ tới yên ổn!”

Nói xong những lời này, Lăng Cận Dương thu lại ánh mắt hung ác, xoay người rời đi.

Suốt xe màu bạc thoáng qua rồi biến mất, Chử Tuấn nhìn người đàn ông đi mất, đáy mắt lạnh lẽo thật lâu. Mặc dù nhà họ Lăng vô cùng vững chắc, cuối cùng cũng sẽ có điểm sơ hở, món nợ máu này, chắc chắn sẽ có một ngày hắn đòi lại!

Lái xe trở lại bệnh viện tư nhân, Lăng Cận Dương cố ý đến một cửa hiệu lâu đời mua bánh bao hấp, sau khi anh tắt máy xe, cầm bánh đi trở về phòng bệnh. Đẩy cửa phòng ra, trên giường bệnh không thấy người.

Giường bệnh chỉnh tề, sạch sẽ như mới. Lăng Cận Dương ánh mắt lóe lên một cái, lập tức nhíu mày, quay đầu đi ra ngoài.

Vi kỳ hạo dẫn cô trở về nhà, ngoài cửa tất cả như thường, một chút dấu vết ngày hôm qua cũng không còn. Đồng Niệm kinh ngạc nhìn về chỗ nọ, nước mắt chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Ai Dám Động Đến Người Của Anh? (Phần 2)

Sau khi cửa phòng mở ra, Vi Kỳ Hạo ấn cô ngồi trên ghế sofa, nhỏ giọng nói: “Niệm Niệm, em không thể ở lại chỗ này nữa.”

Đồng Niệm cúi đầu, hít hít mũi, gạt đầu một cái. Nơi này thật không thể ở nữa rồi, khắp nơi đều là bóng dáng của Rella.

“Anh giúp em thu dọn đồ đạc”. Vi Kỳ Hạo thấy cảm xúc cô không ổn định, đứng lên định dọn dẹp hành lý giúp cô nhưng bị cô ngăn lại.

"Không cần, em có thể làm."

Xoay người đi vào phòng ngủ, Đồng Niệm lấy va li ra, bắt đầu thu dọn quần áo. Quần áo cô không nhiều lắm nên rất nhanh đã thu dọn xong. Tầng bên dưới tủ treo quần áo, còn để quần áo của Rella, nghĩ khi trời lạnh đến, có thể cho nó ăn mặc thật xinh đẹp.

Cầm quần áo siết trong tay, trong lòng Đồng Niệm đau đớn, nơi cô họng chưa xót khó đè nén. Cô không dám nghĩ đến nữa, cầm một cái lên bỏ vào, sau đó xách vali lên đi ra.

“Xong rồi.” Đồng Niệm xách vali đi ra, nhìn chung quanh, buồn bã nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đóng cửa phòng lại, Vi Kỳ Hạo xách vali, nắm tay cô, hai người cùng đi vào thang máy.

Lăng Cận Dương chạy thẳng đến bờ sông Thuyền Loan, anh đậu xe bên ven đường, đang tìm cách để hạ hỏa, bỗng nhiên thấy hai người đi ra. Anh dừng lại động tác, lướt mắt nhìn qua, tầm mắt dừng lại trên vali, ánh mắt sắc bén trong nháy mắt lạnh đi.

Mở khóa xe, Vi Kỳ Hạo mở cốp sau ra, bỏ hành lý Đồng Niệm vào bên trong. Anh vòng qua đuôi xe, mở cửa xe, ngồi vào ghế, lái xe đi.

Người đàn ông ngồi trong xe, mặt mũi lạnh lùng, ngón tay thon dài đặt trên tay lái. Sau đó, Lăng Cận Dương thu tay lại, mở cửa xe, đem bánh bao hấp còn nóng ném vào thùng rác, lái xe đi mất.

. . . . .

Thành phố Duật Phong là khu phố buôn bán sầm uất nhất, tọa lạc hàng loạt những ngôi nhà lầu đồng nhất mang phong cách Anh, chỗ này rất nổi tiếng. Cuối tháng mười hàng năm, du khách các nước trên thới giới nườm nượp kéo đến.

Mấy năm gần đây, Lăng Trọng càng yêu thích thu thập tranh cổ, nghe nói hôm nay trên bảng đấu giá có một bức từ một học giả nổi tiếng, Lăng Cận Dương gạt tất cả mọi chuyện qua một bên, sắp xếp thời gian chạy tới tham dự, muốn mua bức tranh cổ đó, làm quà sinh nhật cho ba anh.

Mười giờ sáng, buổi đấu giá đúng lúc bắt đầu, Lăng Cận Dương ngồi ở hàng thứ nhất, cách anh hai chỗ ngồi chính là Vi Minh Viễn.

Lăng Cận Dương nhìn ông, cung kính chào hỏi, “Bác trai, người cũng thích cái này?”

Không nghĩ đến sẽ gặp anh ở đây, Vi Minh Viễn hơi kinh ngạc, cười nói: “Đúng vậy, tôi rất thích tranh cổ. Cậu tuổi còn trẻ cũng thích cái này sao?”

Khoát tay cười, Lăng Cận Dương qua loa nói: “Ba tôi thích, tôi muốn dành cho ông ấy một bất ngờ.”

Vi Minh Viễn gật đầu táng dương, trong lòng thật sự có cảm xúc: “Chủ tịch Lăng thật là có phúc lớn, có đứa con như cậu thật đáng quý. d'đ/l/q'd So với đứa con bất hiếu của tôi, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần!”

Hơi cúi đầu, ánh mắt Lăng Cận Dương thoáng mờ mịt, chỉ là mau chóng biến mất. Anh cười không nói, rất nhanh chỗ chính giữa có người ngồi xuống, anh xoay người, sắc mặt lạnh lẽo.

Buổi đấu giá bắt đầu, những đồ vật giống nhau được trưng bày trước mặt mọi người, hết đợt này đến đợt khác bảng đấu giá được nâng lên, cổ vũ vô cùng sôi nổi.

Trước đây những thứ này, Lăng Cận Dương không hề hứng thú, lần này anh đến cũng chỉ vì bức tranh cổ kia, cho nên nhanh chóng đi thẳng vào chủ đề chính. Bức tranh được cuộn tròn sau khi mở ra, tranh vẽ thật lớn, vô cùng hoàn hảo, liếc mắt cũng biết là đồ tốt.

Giá khởi đầu năm trăm vạn, người ở chỗ này thốn thức một tiếng, hơn phân nửa trong lòng đã muốn chùn bước.

Thật ra Vi Minh Viễn cũng vì bức tranh cổ này mà tới, chỉ là mới cùng Lăng Cận Dương nói chuyện vài câu, đoán được anh cũng là vì bức tranh cổ này mà đến, nên cũng bỏ qua ý nghĩ muốn giành lấy.

Bức tranh mặc dù rất tốt, nhưng ông cũng không khan hiếm, hơn hay thiếu một bức cũng không sao. Thuận nước mà chòng thuyền, tránh khỏi làm náo động.

Tám trăm vạn!

Lăng Cận Dương giơ bảng lên, giá tổng cộng được kê lên, không có ai dám tiếp ứng. Anh từ xưa đến nay làm việc đều như vậy, chuyện không nắm chắc sẽ không làm, hễ quyết tâm làm cái gì, nhất định dễ như trở bàn tay!

Người đấu giá kêu giá ba lượt, toàn bộ không có ai kêu giá tiếp. Cuối cùng bức tranh cổ có giá tám trăm vạn thu vào tay Lăng Cận Dương.

Sau hai giờ, buổi đấu giá kết thúc. Lăng Cận Dương dặn dò người bán đấu giá một chút, bảo đảm chắc chắn không có sơ hở nào, sau đó xoay người rời đi ra ngoài.

Bởi vì mới vừa tan cuộc, nên dòng người hướng lối đi duy nhất chen lấn đi ra. Điện thoại di động trong túi Lăng Cận Dương rung lên, anh móc ra định nghe, lại nhìn thấy một bóng người thoáng qua, người nọ vội vã trà trộn vào trong đám người, bước chân hoảng loạn.

Nhiều mày nhìn sang, Lăng Cận Dương nhìn thấy sắc mặt kỳ lạ của Vi Minh Viễn, ông cau mày bước đi nhanh về phía trước, ánh mắt chặt chẽ nhìn về một điểm đuổi theo, thậm chí sốt ruột kêu lên: “Nguyễn Nghiên...”

Đột nhiên Lăng Cận Dương ngừng đầu lên, nhìn chăm chú sang phương hướng ấy, khi thấy phía trước có một bóng lưng quen thuộc. Anh nhanh chóng đuổi theo, dòng người sau khi ra ngoài nhanh chóng tản ra.

Nhìn bóng người kia, Lăng Cận Dương quan sát tỉ mỉ, chỉ thấy mái tóc dài búi cao, hơi lộ ra gò má, rõ ràng anh không quen biết người kia.

Vi Minh Viễn kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn bóng người đi xa phía trước, hiển nhiên ông ý thức được người kia không phải là người ông muốn tìm.

Nguyễn Nghiên?

Lăng Cận Dương mày kiếm nhíu chặt, ánh mắt tối lại, ở thành phố Duật Phong, họ Nguyễn cũng không nhiều lắm, chẳng lẽ là trùng hợp sao? Chỉ là sự trùng hợp này làm cho anh cảm thấy hứng thú hơn, có lẽ có chuyện gì đó, không muốn người khác biết.

.....

Sau khi giúp Đồng Niệm chuyển ra khỏi nhà, trong lúc nhất thời Vi Kỳ Hạo cũng không tìm được chỗ ở ổn thỏa, đành để Đồng Niệm ở căn hộ trước đây anh từng ở qua.

Lúc trước gây ra chuyện, kết quả chứng minh rằng Lưu Tranh tử vong là do bệnh tim tái phát. Người nhà họ Lưu mặc dù rất giận dữ cũng không có chứng cứ gây sự nữa. Lúc đầu hai nhà họ Lưu và Vi giao tình không tệ, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, có thể coi như kẻ thù. Làm gì thì cũng là một đại gia tộc, lợi ích liên quan, lại có người ra mặt hòa giải, cuối cùng áp chuyện cưỡng chế đi xuống, chấm dứt.

Kể từ khi Rella chết thảm, Vi Kỳ Hạo cũng không dám phớt lờ nữa, mỗi tối anh đều đến chỗ này cùng Đồng Niệm, cho đến mười hai giờ vẫn không muốn rời đi.

Lý do rất đơn giản, lo lắng an toàn của cô.

Đối với tính cố chấp của anh, Đồng Niệm đã lĩnh giáo qua, cho nên chỉ có thể theo ý anh. Mỗi đêm có anh đến ở cùng, tâm tình ủ rũ của Đồng Niệm cũng dần dần bình phục lại, dần dần cũng thoát khỏi những hình ảnh kinh hoàng của đêm đó.

Sau khi dùng xong cơm tối, Đồng Niệm ngồi ở trên sofa phòng khách xem ti vi, Vi Kỳ Hạo ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn, trên laptop là công trình dự tính phương án mới nhất.

“Anh biết cái này sao?” Liếc nhìn màn hình máy tính một cái, Đồng Niệm cười hỏi anh, không thật sự tin.

Vi Kỳ Hạo đang hạch toán số liệu, nhúu mày nhìn cô chăm chú, tức giận nói: “Đồng Niệm, lời này của em là có ý gì? Em luôn hoài nghi năng lực của anh sao?”

“Ha ha...” Đồng Niệm rụt cổ, dựa vào ghế sofa, “Không dám! Có cái gì mà đại thiếu gia không làm được chứ!”

Nghe giọng nói đùa cợt của cô, Vi Kỳ Hạo chớp mắt, tiến tới đè chặt tay cô, dùng ngón tay chọt nách cô: “Tiểu nha đầu, để xem anh thu thập được em thế nào!”

"A!"

Đồng Niệm bị anh đè, không thể động đậy, cô cười rơi nước mắt, thở không ra hơi cầu xin tha thứ: "Ha ha ha, thật là nhột, tha cho em đi. . ."

Nhìn thấy cô cười không thở nổi, lúc này Vi Kỳ Hạo mới dừng tay, một tay kéo cô ngồi dậy.

Toàn thân không còn sức, một hồi lâu Đồng Niệm mới hô hấp bình thường trở lại. Cô rút vào trong vòng tay ấm áp của anh, cả người dần dần an tĩnh lại.

Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi rất mạnh, buổi tối cuối thu, nhiệt độ chợt giảm xuống.

Trong phòng khách đang mở ti vi, Đồng Niệm liếc nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt nhàn nhạt bi thương, nhỏ giọng lầm bầm: "Khi còn bé, đến mùa này, mẹ em sẽ dùng bếp lò nướng khoai lang. Ăn xong cơm tối, cả nhà em cùng xem ti vi, ăn khoai lang."

Vi Kỳ Hạo cuối đầu, nhìn ánh mắt đơn độc của cô, không khỏi ôm chặt cô hơn, “Đứa ngốc, bây giờ không phải có anh cùng với em sao?”

Ngẩng đầu lên, Đồng Niệm nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, trước mắt liền hiện lên một khuôn mặt khác, làm trong lòng cô cảm thấy nhói đau. d'd/l/q'd
Cô hốt hoảng rũ mắt xuống, trốn vào trong ngực anh.

Bên tai vọng lại lời thề kia, giống như loại ma chú quanh quẩn không tiêu tan, nếu như em không xa rời anh, chúng ta sẽ sống chết nương tựa vào nhau.

Đã từng cho rằng, người kia vĩnh viễn sẽ không bao giờ bỏ lại cô, cuối cùng cũng bỏ cô mà đi. Từ một khắc kia bắt đầu, cô sẽ không tin vào lời thề nữa.

“Nghĩ cái gì thế?” Nhìn thấy cô không nhúc nhích, Vi Kỳ Hạo cười hỏi.

Đồng Niệm lấy lại tinh thần, che giấu đáy lòng gọn sóng, mím môi cười khẽ, “Không có gì.”

Bắt gặp ánh mắt hơi bất thường của cô, mắt Vi Kỳ Hạo híp lại, cũng không có hỏi tới. Anh ôm cô vào trong ngực, mắt nhìn chăm chú vào màn hình tivi, trong lòng có chút suy nghĩ.

Sau đó không lâu lắm, Đồng Niệm xem đồng hồ, vội vàng thúc giục anh, “Thời gian không còn sớm nữa, anh nhanh về nhà đi!”

Trong lúc nói chuyện, cô từ trong ghế sofa đứng dậy, dọn dẹp trên bàn uống trà. Cô tắt máy laptop, bỏ vào trong túi xách, sắp xếp tài liệu lại cho ngăn nắp.

Nhìn thấy động tác tỉ mỉ của cô, Vi Kỳ Hạo nhếch môi cười, anh lấy tay lôi cô đến bên cạnh, sắc mặt trầm ngâm: “Niệm Niệm, một mình em ở đây, anh không yên tâm. Bằng không, chúng ta đính hôn trước đi, như vậy anh có thể dọn qua ở cùng một chỗ với em?”

Nói trắng ra như vậy càng khiến sắc mặt Đồng Niệm thay đổi, cô cau mày, do dự trả lời: “Em có thể tự chăm sóc tốt cho mình.”

Nhìn vẻ bất an của cô, Vi Kỳ Hạo cười nâng cằm cô lên, nói thẳng: “Em đừng có suy nghĩ lung tung, nơi này có hai phòng, anh ngủ ở phòng khách.”

Lời này cũng không làm cho Đồng Niệm cảm thấy thoải mái hơn, cô mím môi, trong lòng pháp phùng khó kìm nén. Mặc dù cô đang cố gắng tiếp nhận, cũng giống như cần cho cô một quá trình thích ứng. Cô cần có thời gian để tiếp nhận một người lần nữa.

"Kỳ Hạo, em. . ."

Đưa tay Vi Kỳ Hạo đặt trên môi cô, gương mặt tuần tú nhuộm đầy nụ cười, “Từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ những lời anh nói với em!” Anh làm vậy, coi như là biện pháp hóa giải lúng túng.

Mặc dù biết cô tám phần sẽ cự tuyệt, nhưng anh còn muốn thử nhìn một chút. Muốn nhìn một chút, đến tận cùng còn bao lâu nữa, anh có thể đi vào trong lòng của cô.

Có lẽ, là do anh quá mức nóng lòng, cô cần có thời gian nhiều hơn nữa.

Cầm đồ đạc thu xếp xong, Vi Kỳ Hạo mặc áo khoác, cúi đầu hôn lên mặt cô, dặn dò: “Đi ngủ sớm một chút, sáng mai gặp lại.”

Sau khi anh đi, Đồng Niệm trở về phòng, xoay người đi tới phòng tắm tắm. Sau khi tắm xong, cô vừa mới thổi khô tóc, liền nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Nhìn đồng hồ trên tường, cả người Đồng Niệm thoáng chốc đề phòng, cô khẩn trương đi tới bên cửa, nhìn vào trong kính quan sát, sau khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, mới thở phào nhẹ nhõm.

Mở cửa phòng ra, Đồng Niệm nhìn người đàn ông quay lại, kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại quay trở lại?”

Vi Kỳ Hạo nhếch môi cười, nâng lên gói giấy dầu màu vàng đã được mở ra trong tay, giờ ngón tay chỉ vào củ khoai xấu xí, chán ghét hỏi: “Đây chính là khoai lang nướng mà em nói sao?”

Đồng Niệm sửng sốt, bình tĩnh nhìn khoai lang trong tay anh, trong lúc nhất thời trái tim bách chuyển thiên hồi *.

(*) bách chuyển thiên hồi: trăm lần nghĩ ngợi.

Thấy cô kinh ngạc không nói lời nào, Vi Kỳ Hạo đoán chừng thủ đoạn này ít nhiều cũng có tác dụng, anh cầm tay cô lên, đem túi khoai lang còn nóng đặt vào lòng bàn tay cô, “Ăn đi rồi ngủ sớm một chút.”

Khoai nướng trong lòng bàn tay hết sức bình thường. Nhưng hạnh phúc bình dị như thế, cũng là khát vọng sâu nhất trong lòng cô. Nhìn anh cười dịu dàng làm cho cô cảm thấy áp áp dễ chịu.

"Kỳ Hạo!"

Đồng Niệm hít sâu một hơi, trên môi nở nụ cười thật tươi, “Chúng ta đính hôn đi.”

Kinh ngạc đi qua, Vi Kỳ Hạo giang hai cánh tay ôm cô vào trong ngực, trên mặt không thể che giấu nụ cười, “Thật là tốt.”

Ban đêm gió thổi lạnh, họ ôm nhau thắm thiết, không muốn xa rời.

Đính hôn là chuyện lớn, nhà họ Vi không phải là một gia đình bình thường, nên đặc biệt hết sức chú trọng.

Dùng xong bữa cơm chiều, cả nhà ngồi xung quanh phòng khách, ồn ào bàn chuyện.

“Niệm Niệm.” Tiêu Tịnh cô con dâu cả nhà họ Vi mỉm cười ngồi bên cạnh, mặc dù chỉ gặp qua hai lần nhưng có ấn tượng với cô rất tốt, “Áo cưới đính hôn em muốn kiểu dáng gì?”

Đồng Niệm cầm ly trà trong tay, gương mặt hồng hào nhất thời đỏ lên, “Chị dâu, đính hôn không cần mặc áo cưới đâu.”

“Phải mặc chứ.” Tiêu Tịnh tươi cười, giọng nói thân thiện: “Khi đính hôn chị không có mặc, sau này nghĩ lại một chút liền thấy hối hận!”

“Em hối hận cái gì?” Nghe được lời vợ nói, Vi Kỳ Hạo xoay người đến ngồi gần, trong ngực vợ cười đều đều hỏi.

Đồng Niệm lặng lẽ nhìn bọn họ, chỉ nhìn qua là có thể biết tình cảm vợ chồng bọn họ rất tốt, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Vi Minh Viễn im lặng ngồi trên sofa, cả buổi cũng không hề nói chuyện, có thể nhận thấy tâm tư của ông không ở yên đặt ở chỗ này, ông như rồng chân mây lên, trầm giọng nói: “Chuyện đính hôn, các con sắp xếp cho tốt, đừng để xảy ra sai sót gì.”

Nói ra những lời này, ông đứng lên, đi thẳng lên thư phòng lầu hai.

Nhìn bộ dáng mất hồn vía của chồng, ánh mắt Từ Ly thoáng qua vẻ tàn khốc, bà bữu môi, quay đầu sang hỏi Đồng Niệm: “Chuyện đính hôn, trước mắt nên nói với người trong nhà một tiếng đi!” d’đ/l/q’d

Đồng Niệm tự nhiên hiểu được, chuyện trong nhà mà bà nói là chỉ nhà họ Lăng. Nghĩ đến chỗ này, ánh mắt cô tối đi, môi môi không nói gì tiếp.

Ngược lại Vi Kỳ Hạo nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô, đưa tay nắm bả vai cô, gương mặt cười nói: “Mẹ, chuyện này mẹ yên tâm đi, con và Niệm Niệm đã sắp xếp ổn thỏa. Đúng lúc ngày mai là sinh nhật bác trai, chúng con cùng nhau trở về nhà.”

“Như vậy là tốt nhất.” Từ Ly thỏa mãn gật đầu, thấy Đồng Niệm cúi đầu, giọng nói hơi mất hứng: “Niệm Niệm, sau này những chuyện như vậy con phải nói cho bác biết, sau này chúng ta cũng là người một nhà rồi.”

Đồng Niệm cắn môi, không có tranh cãi, khéo léo trả lời, “Bác gái, con hiểu rồi.”

“Ừm!” Nghe cô đồng ý, lúc này Từ Ly mới thuận miệng trả lời. Thật ra bà không thể nào thích Đồng Niệm, cảm thấy tính tình cô nhiều lúc quá mức bình

thần, luôn hồ hững lạnh nhạt từ chối người khác. Nhưng con trai quyết định đòi lấy cô, hơn nữa còn có nhà họ Lăng chống lưng, bà mới gắng gượng đồng ý cuộc hôn nhân này.

Đại thọ 60 tuổi của Lăng Trọng, tự nhiên muốn ăn mừng một bữa. Người bên ngoài, bốn phía đã sớm chuẩn bị tốt đến chúc mừng, ông dời tiệc sinh nhật lại sau một ngày, vào ngày này cùng người thân trong nhà đoàn tụ.

Gần tối, đúng giờ tan làm, Đồng Niệm đi ra khỏi cao ốc, đã thấy Vi Kỳ Hạo đứng chờ trước xe.

Vi Kỳ Hạo đón cô rồi lái xe đi mua quà, mặc dù là đại thọ 60 tuổi, nhưng Đồng Niệm cảm thấy tặng quà là ở tấm lòng, không cần phải vượt ra ngoài khả năng của mình.

Sau khi nhìn thấy Vi Kỳ Hạo chọn quà tặng, sắc mặt cô có chút khó coi. Một món đồ cổ bằng đồng, mấy chục năm tiền lương của cô cũng không đủ, cần hao tâm tổn sức để lấy lòng như vậy sao?

Không nhìn thấy khuôn mặt biến hóa của cô, Vi Kỳ Hạo xách theo hộp gấm, dẫn cô rời đi, trong lòng vui vẻ chạy tới Lan Uyển.

Buổi tối nay tại Lan Uyển, đèn đỏ treo thật cao. Nhìn từ xa, cả khu vườn náo nhiệt, rất là vui mừng.

Đi vào sân nhà, chữ Thọ được treo lên khí thế cao ngất. Đồng Niệm nghe thấy tiếng cười nói truyền đến từ trong phòng khách, ánh mắt cô tối lại, trước kia những trường hợp như vậy cô đều tránh đi, nhưng hôm nay lại cố ý muốn lấy lòng.

Cô như vậy có hơi xa lạ, có chút mờ mịt.

Nắm chặt tay cô, Vi Kỳ Hạo dịu dàng cười, ý vị sâu xa nhìn vào mắt cô, anh dẫn cô từng bước đi vào.

Bên trong phòng khách to lớn, mọi người vô cùng nhộn nhịp. Ngày sinh của anh cả, cả nhà Lăng Thuận tới rất đúng giờ, hơn nữa còn tặng một món quà lớn, làm Lăng Trọng rất vui mừng.

Ngồi ở bên trong ghế sofa màu đen, Lăng Cận Dương mắt sáng như đuốc, anh nhú mày nhìn về phía hai người đang dặt tay nhau, ánh mắt thâm thúy lóe sáng, khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh nhạt, làm cho người ta âm thầm phát rét.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Lễ Đính Hôn Bị Hủy (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Lâu rồi Lan Uyển chưa từng náo nhiệt như thế, Lăng Cận Dương nhớ kể từ khi mẹ anh qua đời, ba anh không có mừng sinh nhật nữa. Những năm qua, mỗi lần thấy ba ngăn người ngồi một mình trong phòng của mẹ, trong lòng anh vô cùng khó chịu, thật ra anh chỉ muốn ba mẹ khỏe mạnh, cả nhà sống cùng với nhau thật vui vẻ.

Chi tiếc, con muốn dưỡng mà ba mẹ không thể chờ.

Mọi người cùng nhau tề tụ bên trong phòng khách to lớn, những ngày trống trải trước đây cũng có thể bù vào.

Ghế sofa bên cạnh, lần đầu tiên An Nhã nhìn thấy Đồng Niệm dẫn về một người đàn ông, trên mặt không thể không biến đổi. Cô kéo An Hân thấp giọng hỏi, về mặt lo lắng có một chút khăn trương.

Nguy hiểm thật!

Thật may là ngày đó ở Khải Đông, cô nói chuyện cũng không có hoàn toàn vạch trần, nếu tương lai có chuyện gì cũng không có gán trên đầu của cô.

Âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, An Nhã khuôn mặt lại tươi cười như cũ, cùng An Hân hai người thân thiết nhỏ to, cũng không để người khác ở trong mắt.

Tối nay Lăng Trọng rất vui vẻ, đặc biệt là thấy Đồng Niệm cùng Vi Kỳ Hạo trở về nhà, cả buổi đều cười không ngớt. Kể từ khi Đồng Niệm dọn đi ra ngoài ở, trong lòng ông vẫn luôn nhớ thương, nhưng mọi chuyện đều có con trai lo liệu, nên ông cũng an tâm.

Từ nhỏ đến lớn hai đứa nhỏ này hiếm khi hòa hợp lẫn nhau, anh em ai nấy cũng đều ra dáng hết rồi.

Dựa lưng vào ghế sofa, Lăng Thừa Nghiệp cúi đầu nghịch điện thoại di động, điện thoại như có tin nhắn, anh mở tin nhắn ra xem, khóe miệng mơ hồ lộ ra nụ cười. Anh nhướng mắt, nhìn thấy Đồng Niệm ngồi bên cạnh một người đàn ông, ánh mắt sáng lên.

Nhiều mây liếc nhìn Lăng Cận Dương, thấy trên mặt anh hết sức bình tĩnh, Lăng Thừa Nghiệp bĩu môi, về mặt chế giễu.

Không ngờ Lăng Cận Dương nuôi lớn một con chim, hôm nay cánh cứng cáp rồi, muốn bay đi a! Cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào nha!

“Bác trai.” Vì Kỳ Hạo đột nhiên mở miệng, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh, “Con và Niệm Niệm quyết định đính hôn!”

Lời vừa nói ra, làm An Hân giật mình, cô theo bản năng liếc về phía Lăng Cận Dương, nhìn thấy sắc mặt anh bình thường, không lộ ra một chút tức giận. Môi trái tim từ từ mỉm cười.

Lăng Trọng cười thấu hiểu, về mặt cảm thấy được an ủi, “Các con quyết định, ba đương nhiên đồng ý.”

Mặt Đồng Niệm có chút cứng ngắc, cô hơi cúi đầu, giọng nói không lớn, “Ba, ngày đính hôn, ba chọn thế nào?”

Vừa nghe đến cái này, Lăng Trọng lập tức cười lên, vội vàng khoát tay nói: “Đối với chuyện này ba không hiểu nhiều lắm, để cho mẹ Kỳ Hạo quyết định đi!”

Vì Kỳ Hạo mỉm cười, nắm bả vai Đồng Niệm, dịu dàng nói: “Mẹ anh đã sớm lựa ra được mấy ngày rồi.”

Quay đầu nhìn Đồng Niệm, Lăng Trọng cảm thấy không vui, giọng nói cũng nặng nề hơn, “Kỳ Hạo, chuyện đính hôn, mẹ của con phải tốn nhiều tâm tư rồi.”

Mặc dù ông chỉ nói đến đó, nhưng Vì Kỳ Hạo cũng đủ hiểu, Cha mẹ Đồng Niệm đều không có ở đây, rất nhiều chuyện không người nào có thể thay thế được.

Ôm cô vào trong ngực, Vì Kỳ Hạo thận trọng mở miệng, “Bác trai, bác yên tâm đi, con đều hiểu.”

Nhìn thấy anh cũng là đứa trẻ thông minh, chân mày Lăng Trọng cũng giãn ra, người giúp việc đẩy bánh kem đã chuẩn bị tốt trước đó đi ra, đồng thời cũng bày com tối lên bàn.

"Nhập tiệc!"

Lăng Trọng đứng lên trước hết, đi tới trước bàn ăn kêu mọi người ngồi xuống. Lăng Cận Dương đi tới, đốt nến sinh nhật lên, bảo người giúp việc tắt đèn hết, kêu phụ thân ước nguyện.

Lăng Trọng không có thói quen làm việc này như người trẻ tuổi, chỉ là bọn nhỏ có tấm lòng thành, ông cũng không thể từ chối, liền cũng học dáng vẻ nhắm mắt lại ước nguyện.

Sau khi ước nguyện, mọi người cùng hát bài hát mừng sinh nhật, mỗi lời chúc may mắn đều được mọi người chúc đến.

Lăng Trọng rất là vui vẻ, cầm dao cắt bánh ngọt, cắt đào mừng thọ, theo thứ tự chia cho từng người một, để có may mắn.

Mọi người ồn ào vui vẻ lấy lòng, trò chuyện với nhau thật vui. Chỉ có Đồng Niệm ngồi ở trong ghế, về mặt buồn bã. Rõ ràng không thích loại không khí này, nhưng hết lần này đến lần khác cố gắng ép buộc bản thân mình hòa nhập vào, loại cảm giác này giống như có một bàn tay vô hình hung hăng bóp cổ của cô, để cho cô khó chịu không thở nổi.

Nhìn thấy được sắc mặt khó coi của cô, Vì Kỳ Hạo mím chặt môi, anh theo bản năng đưa tay, muốn cầm tay của cô vào lòng bàn tay mình, nhưng không nghĩ cô thành thạo né tránh ra.

Thấy hành động bài xích đó của cô, anh cảm thấy gấp thức ăn cho cô, ngược lại thấy cô ăn hết, trong lòng mới thấy nhẹ nhõm hơn.

Dùng xong com tối, Vì Kỳ Hạo vội vàng tìm lấy cốc, dẫn Đồng Niệm rời đi trước. Trên đường trở về, anh thử hỏi cô: “Niệm Niệm, em đang trách anh sao?”

Đồng Niệm nhìn chăm chú bên ngoài cửa xe, cũng không nói lời nào. Thật ra thì cô không biết nên trả lời như thế nào, nên trách anh sao? Giống như không tìm được lý do, từ lúc anh hóa giải những lời đồn đãi tiêu cực kia, cô liền đi theo anh, không hề chống cự hay không biết phải làm thế nào?

Chỉ là tất cả mọi thứ, làm cho cô cảm thấy áp lực gấp đôi. Ban đầu cô kiên quyết rời khỏi nhà họ Lăng, chính là muốn bắt đầu cuộc sống mới lần nữa, một cuộc sống hoàn toàn mới. Nhưng đi một vòng, cô giống như quay về chỗ cũ.

Thật ra cô rất muốn nói với mọi người, cô họ Đồng, không phải họ Lăng, cô và nhà họ Lăng một chút quan hệ cũng không có! Nhưng cô có thể sao? Có không thể, nếu như cô hoàn toàn thoát khỏi nhà họ Lăng, như vậy nhà họ Vì có thể tiếp nhận cô sao?

Thấy cô mím môi không nói lời nào, Vì Kỳ Hạo dừng xe bên lề, đưa hai tay đặt lên vai cô, nặng nề hỏi: “Niệm Niệm, em đang nghĩ cái gì, có thể nói cho anh biết được không?”

Thở dài một hơi thật sâu, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, “Kỳ Hạo, em có chút mệt mỏi.”

Vì Kỳ Hạo sùng sốt một chút, nở một nụ cười, anh cũng không có hiểu hàm ý trong lời nói của cô, đơn thuần chỉ nghĩ là cô làm nũng, “Ngoan, em mệt có

thế dựa vào anh.”

Đồng Niệm mỉm cười, cũng không nói gì nữa, cô nhìn thấy anh lần nữa cho xe chạy đi, liền tựa đầu vào cửa xe, trong mắt đầy vẻ chán nản, đáy lòng không ngừng gợn sóng, có lẽ cô quá mức tùy tiện, không nên đánh hôn sớm như vậy.

Buổi tối tại Lan Uyển, dưới ánh đèn mờ. Cảnh huyền ảo biến mất, yên tĩnh bao phủ.

Trước sân, lá cây ngô đồng va vào nhau xào xạc, cành lá khô héo lộ ra mùi vị thê lương.

Trên xích đu to lớn, Lăng Cận Dương sau một hồi ngồi yên lặng, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hai tay nắm lấy dây xích đu, di chuyển chân, đẩy mạnh xích đu.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tóc cô thắt hai bím, chiều cao chỉ đến nút áo sơ mi thứ ba của anh. Trong nhà thêm một đứa em gái, đối với anh mà nói cũng không có gì là không được, mỗi lần nhìn thấy cô khóc thảm, anh đều không nhịn được ôm cô vào lòng, dịu dàng dỗ ngọt.

Về sau cô cứ đi theo phía sau anh, mở đôi mắt to ngập nước, hỏi lung tung này nọ. Một tiếng anh trai kia, dần dần trong lòng anh chứa hình bóng cô nhiều hơn, cưng chiều cô, che chở cô, để cho cô đi vào thói giới của anh.

Ra nước ngoài học đại học, ma xui quỷ khiến thế nào anh bằng lòng đi, ở bên đó bốn năm, anh sợ những lúc cô khóc, không có ai giúp cô lau nước mắt.

Vào một ngày kia anh học xong quay trở về, ngồi trên chuyến máy bay sớm nhất, vội vã trở về nhà. Bước vào sân liền nhìn thấy cô mặc váy trắng, ngồi ở trên xích đu, những sợi tóc đen bay phất phơ theo xích đu lên xuống.

Vào thời khắc đó, anh rốt cuộc mới biết được, trong lòng anh khắc xương, đến tận cùng là do đâu.

Trăm lần nghĩ ngợi, cuối cùng cũng không thoát khỏi một tiếng anh rằng buộc kia, trốn cũng không thoát khỏi số mệnh.

Gió lạnh vào buổi tối quét vào mặt, người đàn ông từ từ mở mắt, anh ngước đầu lên, nhìn lên bầu trời đêm, chỉ thấy trên trời mây đen mù mịt kéo đến.

Lăng Cận Dương cúi đầu, gương mặt tuần tú núp trong bóng tối, ngón tay thon dài vuốt dây thừng, hơi dùng lực, bàn đu dây một lần nữa đung đưa lên xuống.

Hồi lâu, anh mở bàn tay phải ra, trong lòng bàn tay cầm chiếc đồng hồ bỏ túi còn hơi ấm. Đôi mắt chim ưng lộ ra một vẻ nham hiểm, đôi môi lạnh nhạt cười khê.

. . . . .

Sáng sớm, Đồng Niệm rửa mặt rửa sang xong xuống lầu, như thường ngày ngồi vào trong chiếc xe màu trắng kia.

Hôm nay cô mặc chiếc áo khoát màu đỏ bằng vải nỉ, xem ra tâm tình không tệ, Vi Kỳ Hạo mấy ngày lo lắng cuối cùng cũng trút bỏ. Anh kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra kiểu thiệp mừng, đưa cho cô, “Thích không?”

Thiệp màu hồng, phía trên có hình hoa hồng được vẽ bằng tay, lịch sự tao nhã.

“Anh chọn hả?” Đồng Niệm cầm thiệp mừng, mỉm cười hỏi. Loại phong cách này không giống như mẹ anh yêu thích.

Vi Kỳ Hạo thấy đáy mắt cô đầy gian xảo, nhếch môi cười, “Là chọn theo phong cách em thích.”

Đem thiệp mừng trả về, Đồng Niệm về mặt nhu hòa xuống, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn nhánh cây khô lướt qua, nhẹ giọng hỏi anh: “Định ngày xong rồi sao?”

“Chủ nhật tuần sau.” Vi Kỳ Hạo cho xe quẹo trái, hướng tiệm hoành thánh Chu Ký chạy tới, “Mẹ anh có lòng chọn ngày thật tốt.”

Đồng Niệm nhàn nhạt đáp, cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa. Chủ yếu là không có gì tốt để hỏi, khẳng định tất cả mọi chuyện, bọn họ đều đã an bài thỏa đáng, không cần cô quan tâm, cũng không cần cô cho ý kiến.

Lái xe đến tiệm hoành thánh Chu Ký, khách vẫn đông như cũ, chủ quán nhìn thấy bọn họ, lập tức liền thân thiện dẫn bọn họ đến chỗ đã đặt trước.

Trên bàn vuông nhỏ bày hai tô hoành thánh nóng hổi, mùi thơm xông vào mũi, rất động lòng người.

Cầm lấy khăn lau miệng, Đồng Niệm múc một muỗng hoành thánh, ăn một miếng vào trong miệng, lại không nhịn được nóng, muốn phun ra nhưng kìm lại.

“Ăn từ từ.” Vi Kỳ Hạo lắc đầu cười, nhìn bộ dáng kia của cô cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Uống liên tục vài muỗng canh, Đồng Niệm thoải mái hơn, nhìn người đàn ông đối diện, suy nghĩ rồi mở miệng: “Kỳ Hạo, anh chưa từng gặp di của em đúng không?”

“Đi của em?” Vì Kỳ Hạo cười tươi, dịu dàng hỏi: “Em còn có đi nữa à?”

Nghe anh hỏi lời này, trong lòng Đồng Niệm âm thầm cười nhạo một tiếng, liếc mắt, “Đúng vậy, đi của em không ở gần đây, cho nên anh chưa từng thấy qua.”

“Vậy chúng ta đi xem một chút, tiện thể cho anh gặp mặt đi em luôn.” Ăn hết hoành thánh trong chén, Vì Kỳ Hạo cầm khăn lau miệng, thái độ nghiêm túc.

Đây là hiển nhiên, từ khi trở về từ lần trước, do công việc bận rộn cho đến nay cô vẫn chưa có trở về thăm dì.

“Đương nhiên là muốn đi rồi, nếu như đi em không thích anh... thì anh xui xẻo rồi.” Đồng Niệm ngửa đầu cười, cố ý đùa giỡn anh.

“Ái chà!” Giờ tay lên sờ cằm, Vì Kỳ Hạo cười gian xảo, “Vậy anh cần phải chuẩn bị đại lễ trước, để lấy lòng đi mới được.”

"Phụt ——"

Đồng Niệm cười đến nỗi phun cả nước ra ngoài, đáy lòng không vui chất chứa mấy ngày liên tiếp cũng theo tiếng cười tản đi.

Buổi sáng thứ bảy, bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, lái xe trở về thị trấn nhỏ thăm dì Đồng Niệm.

Nhận được điện thoại báo trước, Nguyễn Nghiên cố ý cùng đồng nghiệp đổi giờ làm, nghỉ ngày thứ bảy ở nhà chờ bọn họ.

Sau hơn một giờ lái xe, trở về thị trấn nhỏ, hơi thở thuần khiết, không khí trong lành làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Vì Kỳ Hạo dừng xe ở bên ngoài sân nhỏ, cầm lấy quà tặng trên xe, dẫn người bên cạnh đi vào bên trong.

“Dì ơi!”

Mới vừa bước vào trong sân, Đồng Niệm liền cười kêu lên, nghe tiếng kêu của cô, Nguyễn Nghiên từ trong nhà đi ra, trên khuôn mặt tràn đầy nụ cười, “Con đã về.”

Đồng Niệm nhanh chân chạy tới, đôi tay ôm cổ dì, bắt đầu làm nũng: “Không cho phép đi giận con nha...”

Trong khoảng thời gian này không có người nào về thăm bà, trong lòng Nguyễn Nghiên quả thật không vui, tối hôm qua nhận được điện thoại của cô, cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng hôm nay thấy trên mặt cô đầy ý cười, trong lòng rất vui mừng.

Nguyễn Nghiên đưa tay vỗ đầu cô, về mặt cung chiêu: “Bao lớn rồi, mà còn nhõng nhẽo nữa đây?”

Kể từ khi mẹ qua đời, Đồng Niệm luôn cùng bà thân thiết, ở trước mặt bà từ trước đến nay không hề có chút kiêng dè, “Con muốn vậy mà!”

Hiếm khi nhìn thấy bộ dáng như vậy của cô, Vì Kỳ Hạo nhìn đến ngỡ ngàng, đợi đến khi anh lấy lại tinh thần, liền thấy người đối diện nhìn anh bằng ánh mắt sắc bén.

“Dì.” Vì Kỳ Hạo cảm lẽ vật trong tay để xuống, cung kính gọi, thái độ hết sức lễ phép.

Nguyễn Nghiên quan sát anh hồi lâu, gương mặt bình tĩnh không hề biểu lộ cảm xúc, bà xưa nay lạnh nhạt, hình như nhìn thấy bất cứ ai cũng không hề để ý tới, đối với mọi người thái độ trước sau như một, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Cùng vào nhà đi!” Nguyễn Nghiên xoay người đi vào trong, trên mặt không có biến hóa gì lớn.

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Vì Kỳ Hạo, Đồng Niệm hiểu ý cười, cô nhón chân lên, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: “Dì em là vậy đó, anh cứ tự nhiên là được rồi.”

Nghe vậy, trái tim Vì Kỳ Hạo buông lỏng xuống, nắm lấy tay cô, hai người cùng nhau vào nhà.

Trong nhà tuy giản dị nhưng rất sạch sẽ và ngăn nắp. Trong gian nhà chính, được chia làm hai phòng, một phòng khách và một phòng ngủ.

Ghế sofa không tính là quá lớn, tay chân Vì Kỳ Hạo rất dài ngồi không thoải mái lắm, anh cũng không có biểu hiện gì, thích thú nghe họ nói chuyện phiếm. Thật ra thì hơn phân nửa là do Đồng Niệm nói, đi chỉ phụ họa thêm vài câu.

Chỉ gặp trong giờ gian ngắn ngủi nhưng Vì Kỳ Hạo cũng nhận thấy được, dì Đồng Niệm không phải là người thích biểu hiện vui buồn ra ngoài mặt, là một người tính tình cô tịch. Mặc dù nhận ra bà rất thương Đồng Niệm, nhưng bộ dáng rất thần nhiên.

Chính là thuộc dạng người, tính tình lạnh nhạt như nước.

Gần tới buổi trưa, Nguyễn Nghiên cầm thịt cá, rau cải mang vào bếp, chuẩn bị cơm trưa. Đồng Niệm lanh tay lẹ mắt đi vào phụ, thuận tiện thám thính đi một chút.

Cầm đồ lên, Đồng Niệm muốn xoay người theo sau, lại bị người bên cạnh kéo lại: “Em cùng đi nấu cơm, vậy anh làm cái gì?”

Đồng Niệm ngẩn người, trên môi nở nụ cười: "Đại Thiếu Gia, ngài có thể làm rất nhiều chuyện."

Cô cầm hộp bút lông sói mua cho đi, tay nắm cầm: "Anh cầm bút vào trong phòng cho đi đi, sau đó ra ngoài xem tí vi. Em phụ dì nấu cơm, rất nhanh sẽ có cơm ăn."

Sau khi dọn đồ xong, cô xách đồ đi tới phòng bếp, phụ giúp dì nấu cơm.

Nhìn thấy cô đã đi vào bếp, Vi Kỳ Hạo chán đến nỗi ngó bốn phía xung quanh, căn phòng rất nhỏ, nhìn qua có thể thấy mọi thứ. Anh cầm hộp bút trên tay, xoay người đi vào phòng.

Phòng ngủ tuy nhỏ, nhưng rất sạch sẽ ngăn nắp, đồ dùng mỗi thứ đều được sắp xếp ngay ngắn, đầu vào đây.

Vi Kỳ Hạo lướt mắt sơ qua, cầm hộp bút để trên bàn sách, đáy mắt anh nhảy lên, thấy bức tranh treo trên tường, không nhịn được chăm chú nhìn.

Tranh sơn thủy bằng mực, hai màu đen trắng.

Loại phong cách này, Vi Kỳ Hạo cũng không xa lạ lắm, mặc dù anh không hiểu, nhưng thường thấy cha của anh sưu tầm bảo dưỡng, bao nhiêu cũng có. Anh mỉm cười một tiếng, nghĩ thầm về sau, dì và cha gặp mặt nhau, cũng coi như có chung đề tài để nói chuyện.

Tầm mắt lướt qua bức tranh vẽ có viết chữ lưu niệm, ánh mắt Vi Kỳ Hạo sa sầm, anh đi về phía trước hai bước, giật mình ngẩn ngơ. Nét chữ viết lưu niệm kia, đầu bút lông mạnh mẽ, mang ý nghĩa hàm súc quen thuộc làm cho đáy lòng anh run lên một cái.

Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc (*).

(*) Trích từ bài thơ "Giai nhân ca – Bài ca về người đẹp". Dịch là:

Quay lại nhìn một lần thì làm nghiêng thành người,

Quay lại nhìn lần nữa thì làm nghiêng nước người.

Do đó, người sau thường dùng chữ "nghiêng nước" (khuynh quốc), "nghiêng thành" (khuynh thành) để chỉ sắc đẹp phi thường của người phụ nữ.

Chữ viết quen thuộc, trên mặt Vi Kỳ Hạo không ngừng biến đổi, mỗi lần anh bị phạt quỳ ngồi ở thư phòng, đối diện với bức tranh vẽ kia, anh luôn khắc ghi trong lòng. Mắt từ từ dời xuống, phía dưới có đóng một con dấu đỏ, càng làm hai mắt anh chấn động.

Trương Khanh.

Là bút danh của cha, "Trương Khanh."

Đôi mắt hoa đào của Vi Kỳ Hạo hí lên, trên mặt đầy căng thẳng, sau một hồi kinh hoàng, mới xoay người ra khỏi phòng.

Bữa cơm trưa rất thịnh soạn, trên bàn bày đầy thức ăn. Đồng Niệm cầm chén cơm ăn rất vui vẻ, cũng không nhận thấy vẻ mặt khác thường của Vi Kỳ Hạo.

Thấy cô ăn ngon lành, Vi Kỳ Hạo gấp một miếng cá, sau khi bỏ xương đi, bỏ vào chén cô.

Nguyễn Nghiên không bỏ sót hành động của anh, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng thoáng qua một chút an tâm, bà cũng không nói thêm cái gì, bắt quá trên mặt thả lỏng hơn.

Dùng xong cơm trưa, Nguyễn Nghiên bảo bọn họ đi ra ngoài chơi. Lần đầu tiên Vi Kỳ Hạo đến đây nên Đồng Niệm kéo anh ra ngoài, dẫn anh lên thị trấn dạo chơi.

Hôm nay là chủ nhật, thị trấn khá đông người, lôi kéo anh Đồng Niệm nhìn khắp nơi, vừa vặn thấy có người thợ nặn đất, rất có hứng thú chạy tới.

Rất nhiều trẻ nhỏ ghé vào sạp, móc tiền lẻ ra, chỉ vào Tôn Ngộ Không, hớn hờ kêu to.

Nhìn ngón tay linh hoạt của người thợ, nhẹ nhàng đều đặn, đủ các loại màu sắc, đặt dưới tay anh hết thấy đều rất sống động, làm cô không khỏi cảm thán, như quay trở về thời tuổi thơ vui vẻ.

"Anh có thể nặn cô bé lọ lem không?" Vi Kỳ Hạo mỉm cười hỏi người thợ nặn.

Người thợ nhất thời không nghe rõ, cười trả lời: "Chàng trai có Dương Dương xinh đẹp được không?"

Vi Kỳ Hạo cười, đưa tay chỉ người bên cạnh, chế nhạo nói: "Cô ấy thích cô bé lọ lem."

"Này!" Gương mặt Đồng Niệm cứng đờ, mắt hững hờ nói: "Anh nói bậy bạ gì thế."

Người thợ từ từ hiểu ra, suy nghĩ một chút, lấy đất nặn đủ loại màu sắc rực rỡ trong túi ra, ngón tay vắn về một chút, xoa nắn ở trong lòng bàn tay. Dùng chiếc que nhọn, loay hoay biến đất nặn thành đủ loại hình dáng

Dưới đôi tay khéo léo của người thợ, không bao lâu, một cô gái mặc quần lụa màu trắng rơi vào trong mắt Đồng Niệm.

Người thợ nặn sửa khuôn mặt người cho hoàn chỉnh rồi đưa cô, “Cô gái, cô muốn là cái này sao?”

Giơ tay Đồng Niệm nhanh chóng cầm lấy, không ngừng gât đầu liên tục, khóe miệng cong lên nụ cười ngọt ngào, “Vâng.”

Móc bóp ra, Vi Kỳ Hạo trả tiền, lôi kéo tay của cô, tiếp tục đi về phía trước. Các sạp lớn nhỏ bày bán không ít, chỉ có đều anh chưa bao giờ thấy qua nhiều món đồ chơi mới mẻ như thế. Thoáng một cái, vào thời điểm trở về nhà thì trời đã tối rồi.

Dùng xong com tối, thời gian không còn sớm, Đồng Niệm định cho anh ngủ lại một đêm, cô nhìn gian phòng khách kia, nhớ lúc trước Lăng Cận Dương đã từng ở qua, trong lòng có chút khó chịu, liền nhường phòng của mình cho anh ngủ, cô qua ngủ cùng với dì một đêm.

Chờ anh tắm rửa đi ra, Đồng Niệm đã trải chăn nệm mới thật tốt, hơn nữa còn lấy ra bộ khăn lông, bàn chải đánh răng mới.

“Em ngồi chút đi.” Vi Kỳ Hạo nhìn bộ dáng bận rộn của cô, trong lòng vô cùng thỏa mãn, anh vỗ vị trí bên cạnh mình, để cho cô đi tới ngồi.

Đồng Niệm thu dọn đồ đạc xong, đi tới ngồi xuống, lấy điều khiển của máy điều hòa nhiệt độ, dặn dò anh: “Nếu buổi tối anh thấy lạnh, nhớ điều chỉnh điều hòa lại cho ấm, điều kiện nơi đây kém so với nhà của anh, anh đừng để bị bệnh.”

“Em coi thường anh hả?” Vi Kỳ Hạo không phục hồi, trên mặt hơi tức giận.

Đặt điều khiển trên gối, Đồng Niệm không cãi lại, ánh mắt ôn hòa: “Không có, em nào dám xem thường anh chứ?”

Nhìn anh chà sát tay, Đồng Niệm hoảng sợ, khắp người phòng bị, lạnh lùng nói: “Không cho anh cù lét em!”

Vốn chỉ muốn trêu cô một chút nhưng nhìn sắc mặt cô đại biến, Vi Kỳ Hạo hả hê thu tay lại, hù dọa: “Em biết sợ là được, còn dám cười anh, xem anh làm thế nào thu thập em!”

Trong lòng Đồng Niệm lộ vẻ tức giận, đúng là rất sợ anh cù lét, loại cảm giác đó không tốt chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Lễ Đính Hôn Bị Hủy (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

“Niệm Niệm.” Đùa giỡn xong, Vi Kỳ Hạo lau khô tóc, ném khăn qua một bên, lơ đãng hỏi: “Trước kia đi có học qua quốc họa hả?”

Đứng dậy Đồng Niệm lấy khăn lông anh đã dùng xong treo lên, thuận miệng nói: “Đúng vậy, đi học ở trường mỹ thuật, chuyên ngành chính là quốc họa.”

Trong mắt hiện lên vẻ cuồng luyến, Vi Kỳ Hạo thấy lo lắng, anh mím môi, trong lòng rõ ràng hơn.

Ban ngày chơi hơi mệt, Đồng Niệm gấp một cái, sau khi thu xếp cho anh xong, liền đứng dậy trở về phòng ngủ.

Trong phòng không có mở đèn, Vi Kỳ Hạo nằm ở trên giường, nhìn ra cửa sổ, bên ngoài trời tối đen như mực, trên gương mặt cũng u tối một mảnh.

Đồng Niệm tắm xong ra ngoài, nhìn thấy dì đã trải xong chăn gối, ngăn người ngồi trên giường.

“Dì.” Cởi giày, Đồng Niệm vén chăn lên chui vào trong chăn, “Dì có thích anh ấy không?”

Nguyễn Nghiên tắt tivi, quay đầu nhìn cô cười, “Đứa nhỏ ngốc, đi có thích hay không không quan trọng, quan trọng là con thích.”

Tựa đầu lên vai dì, Đồng Niệm chớp mắt, nhẹ giọng nói: “Anh ấy đối với con rất tốt.”

“Có thể nhìn ra được.” Nguyễn Nghiên gât đầu một cái, hiếm khi lộ ra nụ cười, “Cậu ta thật lòng thích con.”

Đồng Niệm cảm thấy trái tim mình như bị đè nén, trong ánh mắt hiện ra một nỗi cô đơn, “Dì nói xem, yêu một người hạnh phúc, hay được người ta yêu hạnh phúc?”

Nói đến đề tài này, bầu không khí giống như nặng nề thay đổi. Hồi lâu Nguyễn Nghiên cũng không có mở miệng, trong đôi mắt lạnh lẽo sâu kín như thoáng qua cái gì đó, giọng nói hạ thấp xuống, “Đi cũng không rõ nữa.”

Nếu như người mình yêu, họ không muốn mình yêu họ, vậy mình sẽ hạnh phúc sao?

Đồng Niệm hít một hơi thật sâu, che giấu đáy lòng tối tăm của mình, nhìn về mặt mắt hờn của di, thờ dài hỏi: “Di, tại sao di không lấy chồng?”

Nguyễn Nghiên liền giật mình, chán nản cười khẽ, “Không gặp được người mà mình muốn lấy.”

Mặc dù cho tới bây giờ cô chưa bao giờ thấy di qua lại với ai, nhưng cô cảm nhận được di khẳng định đã trải qua chuyện gì đó, “Di, di thật ngốc! Nếu như di muốn chờ đợi ai đó, họ cả đời cũng không tới, vậy thì phải làm sao?”

Sắc mặt Nguyễn Nghiên càng thay đổi hơn, khóe miệng lướt qua một nụ cười nhạt, “Có lúc, chờ đợi không cần phải có kết quả. Di nguyện ý chờ, không để ý họ có tới hay không.”

Trái tim hưng hăng nhéo một cái, Đồng Niệm rũ mắt xuống, trong mắt cực kỳ phức tạp, cô cắn môi, rơi vào trầm tư.

Chờ đợi, cũng là một loại nhớ nhung.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi ăn xong điểm tâm sáng, Nguyễn Nghiên cũng không có giữ ở lại, trước khi đi Đồng Niệm dặn dò bà, chủ nhật tuần sau nhớ sắp xếp thời gian đến bữa tiệc đính hôn.

Sắc mặt Vi Kỳ Hạo bình tĩnh, không nhìn ra một chút biến hóa, sau khi lễ phép cáo từ, liền lái xe rời khỏi thị trấn nhỏ, cùng Đồng Niệm trở lại thành phố Duệ Phong. Đến nhà cô, anh cũng không có ở lâu, rất nhanh về nhà.

Lái xe trở về nhà, Vi Kỳ Hạo dừng xe ở trong sân, cất bước đi vào phòng khách. Trong nhà mọi người không ngừng nói, anh trai và chị dâu sáng sớm đã về nhà chuẩn bị giúp công việc đính hôn.

Trên chiếc ghế sofa sáng bóng được làm bằng gỗ cây đàn hương, anh cả ngồi nghiêm chỉnh, cầm bút trong tay, viết thiệp mời theo yêu cầu Từ Ly. Thiệp màu hồng bày ra đầy bàn.

Tiêu Tịnh ngồi ở bên cạnh, tràn đầy hứng thú, nhớ lại thời điểm cô kết hôn, gương mặt tươi cười. Ngẩng mặt thấy người đi tới, cô vội vàng vẫy tay, “Sao Niệm Niệm không tới?”

Cầm chìa khóa xe trong tay, Vi Kỳ Hạo cất bước đi tới, liếc nhìn về mặt chuyên chú của mẹ và anh cả, cũng không có quấy rầy bọn họ, đi thẳng tới ngồi xuống bên cạnh chị dâu, “Cô ấy ở nhà lo chuẩn bị đồ.”

“Đúng vậy nha.” Tiêu Tịnh cười, vội vàng gạt đầu, “Chuẩn bị đồ thật không phải là ít.”

Vi Kỳ Hạo nhìn lướt qua thiệp mừng màu hồng, bỗng nhiên quay đầu, hỏi người bên cạnh, “Chị dâu, em nhớ chị có một người bạn đang làm ở cục giáo dục đúng không?”

“Đúng rồi.” Nhíu mày Tiêu Tịnh liếc nhìn anh, cười hỏi: “Em có việc gì thế?”

Sắc mặt Vi Kỳ Hạo không đổi, lấy điện thoại di động ra, ôn hòa giải thích: “Có chút chuyện vụn vặt, em muốn nhờ giúp.”

Không nghi ngờ gì, Tiêu Tịnh cũng không có nghĩ sâu, tìm số điện thoại nói cho anh biết, dặn dò: “Em trực tiếp gọi cho bạn chị đi, bạn chị đã từng gặp em, nhìn qua thấy đối với em ấn tượng cũng không tệ lắm.”

Nhìn thấy chị dâu nhắm chặt mắt, Vi Kỳ Hạo chỉ nhếch môi cười, lưu lại số điện thoại, lấy cớ trở về phòng ngủ.

Buổi sáng sau khi trở về từ thị trấn nhỏ, di đã cố ý dậy sớm làm không ít thức ăn cho cô mang theo, Đồng Niệm nấu cơm xong, lúc này mọi chuyện cũng đã sắp xếp ổn thỏa. Sau bữa cơm chiều, như mọi khi Đồng Niệm nhận điện thoại của Vi Kỳ Hạo, hai người tán gẫu khoảng mười mấy phút rồi cúp điện thoại.

Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi mạnh, nhiệt độ ngày càng giảm. Đồng Niệm trở về phòng ngủ, mở tivi lên, lên giường chui vào trong chăn, thoải mái hưởng thụ buổi tối yên tĩnh.

Phim truyền hình tám giờ, vừa vận chiếu cảnh nam chính và nữ chính đang cử hành hôn lễ, khóe miệng cô chứa đựng nụ cười. Nhìn hình ảnh nữ chính nước mắt rơi là chã khi đeo nhẫn, trong lòng cô tràn ngập cảm xúc.

Cô đã từng mong đợi điều này, mong mỏi có thể tìm một người yêu cô, bảo bọc cô cả đời. Chỉ tiếc là, loại hạnh phúc này không phải ai cũng có được, giống như cô vậy.

Một chút phản bội, cũng đủ cho thời giờ của cô khô héo.

Đưa tay kéo ra ngăn kéo tủ đầu giường, Đồng Niệm lấy hộp nhạc bên trong ra, mở nắp ra, là hình ảnh hoàng tử và công chúa ôm nhau thắm thiết, đến chết cũng không đổi.

Hốc mắt ê ẩm khó chịu, ngón tay Đồng Niệm nhẹ nhàng cử động, trong đôi mắt đen nhánh bốc lên một mảnh mờ mịt, “Ba mẹ, Niệm Niệm đợi không được hoàng tử rồi, cho nên không muốn chờ thêm nữa.”

Đưa mặt dán sát vào hộp nhạc, nước mắt Đồng Niệm chảy ra, “tách” một tiếng rơi xuống.

Hoàng tử của cô, trước đây thật lâu liền xuất hiện, lại vĩnh viễn đi không tới trước mặt cô nữa. Đáng tiếc một vài lần gặp nhau, nhưng là vô duyên.

.....

Xe taxi lái đến bên ngoài Lan Uyển, Đồng Niệm thanh toán tiền xe, bước xuống xe không khỏi chân chừ, hai chân không cất bước nổi.

Trong khoảng thời gian gần đây, mỗi ngày Vi Kỳ Hạo đều vội vàng cạnh tranh mảnh đất ở Thành Tây, bận rộn đến chóng mặt. Thời gian gấp mặt cô cũng ít, có lúc anh đến ngồi được một lát, lại bị điện thoại gọi đi.

Ngoài việc chơi bời lêu lổng, ngược lại Đồng Niệm cũng thấy có một số việc anh làm rất tốt, có thể như vậy cõi sạch hơi thờ ảo bạo trên người anh, tránh khỏi anh cả ngày lẫn đêm bày ra tính khí đại thiếu gia, ngang ngược làm người khác đau đầu.

Thế nhưng thiệp mời lần này, Vi Kỳ Hạo không có thời gian, cho nên chính bản thân cô phải tự đi. Cô cũng không có nhiều bạn bè thân thích, chủ yếu là người thân trong nhà, nhà họ Đồng ngoài có dì ra, còn dư lại là nhà họ Lăng.

Mặc dù trông lòng cô không dễ chịu, nhưng không thể không thừa nhận, không có Lăng Trọng, không có nhà họ Lăng, hôm nay cô cũng đừng nghĩ thuận lợi đỉnh hôn.

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm sai bước đi vào. Người giúp việc thấy cô trở về, thân thiện mời cô vào phòng khách.

Thời gian cô tới còn sớm, Lăng Trọng còn chưa có về nhà, người giúp việc nói ông đi tiệc xã giao chưa về. Nếu như để thiệp mời ở đây, vậy không mấy lễ phép, cho nên cô nhẫn nại ngồi đợi trên sofa.

Người giúp việc bưng trà, bánh, trái cây để trước mặt cô. Tốt xấu gì cô cũng ở nhà họ Lăng mười mấy năm, cho nên người giúp việc kia đối với cô vẫn còn rất có cảm tình.

Uống ly trà xanh, Đồng Niệm nâng tay lên liếc nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ rồi, cô nhìn bóng đêm xuyên thấu, định đi trước, ngày mai có gì gọi điện chào hỏi.

Đồng Niệm xách túi đứng lên, đúng lúc trong sân bóng đèn xe sáng lên, cô dừng bước lại, chỉ thấy người đàn ông trong xe bước ra, bước chân vững vàng bước tới.

“Cậu chủ.” Người giúp việc bước nhanh về phía trước, nhận lấy y phục trong tay anh, “Cô chủ trở về.”

Lăng Cận Dương nhướn mày kiểm, quay đầu nhìn trong phòng khách, quả nhiên thấy cô đứng tại chỗ, trên mặt lo lắng, sau khi nhìn đến anh, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại.

Giơ tay lên cời cúc áo sơ mi, Lăng Cận Dương cất bước đi tới, ngồi xuống đối diện cô, ngón tay anh chuyển động, cười nói: “Thích đứng nói chuyện hả?”

Nghe anh nói, sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, mím môi ngồi xuống, từ trong túi móc ra thiệp mời, đặt ở trên khay trà.

Nhìn tấm thiệp mừng màu hồng, đưa tay qua Lăng Cận Dương cầm lấy, lưng dựa sát vào ghế sofa, mở thiệp ra xem, cúi đầu ánh mắt chuyên tâm nhìn kỹ.

Lăng Cận Dương đọc qua từng chữ trên tấm thiệp, ý cười trên môi ôn hòa: “Nghe dự báo thời tiết nói, chủ nhật này thời tiết vô cùng tốt.”

Đồng Niệm kinh ngạc ngẩng mặt lên, nhìn vào ánh mắt anh, hoàn toàn không nghĩ đến anh sẽ nói như vậy. Trong đầu suy nghĩ qua trăm ngàn lần lí do để giải thích, thế nhưng lúc này không dùng được, ngoại trừ lời anh nói ra.

Khép thiệp mừng lại, Lăng Cận Dương đặt lại trên khay trà, một tay anh đặt trên đầu gối, ngón tay thon dài nhịp nhịp, “Mặc dù thời tiết tốt, nhưng trời rất lạnh, em nhớ mặc thêm áo khoác, chớ để lạnh.”

Lần này, Đồng Niệm hoàn toàn bối rối, cô mờ mịt nhìn vào mắt anh, môi trái tim khẽ nhếch, rồi lại nói không ra lời.

Điện thoại trong túi reo lên, Đồng Niệm lấy điện thoại ra nghe, “Được, em lập tức đi ra ngoài, cửa chính ấy.” Cô thả điện thoại lại trong túi xách, trong lúc ngược mắt nhìn, chỉ thấy trong đôi mắt người đàn ông đối diện đều hiện lên ý cười.

“Thiệp mời này, anh đưa cho ba giúp em.” Đồng Niệm thông thả mở miệng, giọng nói hơi mất tự nhiên.

Lăng Cận Dương khẽ mỉm cười, cầm lên một điều thuốc, ngậm trong môi, một ngọn lửa xanh nhạt từ chiếc bật lửa hiệu Ligne lóe lên. Anh hít sâu một cái, ngửa đầu nhả khói ra ngoài, “Yên tâm đi, chúng tôi nhất định đến đúng giờ.”

Đến đây, Đồng Niệm không còn lời gì khác để nói, cô gật đầu một cái, xách túi đứng lên, đi ra ngoài.

"Đi thông thả, không tiền."

Sau khi quay lưng lại, người đàn ông phía sau nhẹ nhàng ném ra một câu như vậy, mặt Đồng Niệm liền biến sắc, trong lòng có chút không thoải mái.

Nắm chặt túi xách, cô cũng không quay đầu, sải bước đi xa, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Trước cửa sổ to lớn sát đất, nghiêng mình Lăng Cận Dương dựa vào, ánh mắt của anh sáng rực, chăm chú nhìn bóng dáng cô càng lúc càng xa, trên môi nở một nụ cười lạnh lùng. Anh giờ tay đập tắt tàn thuốc, trong mắt nhuộm đầy vẻ nham hiểm.

Cô vừa bước chân ra khỏi cửa chính, đã thấy Vi Kỳ Hạo lái xe đến, cô cười mở cửa xe, khom lưng ngồi vào.

Trong xe hơi ấm dần ra, Đồng Niệm rút cổ xuống, toàn thân cảm thấy ấm áp hơn.

"Lạnh lắm sao?" Nhìn bộ dáng co ro của cô, Vi Kỳ Hạo mở máy sưởi lớn một chút.

Đồng Niệm gật đầu một cái, nghĩ thầm nếu nhiệt độ theo cái đà này, chủ nhật này cô đúng là nên mặc nhiều một chút, nếu không sẽ bị cảm lạnh. Điện thoại trong túi vang lên, cô lấy ra nghe, "Di hả?"

Nghe cô hỏi, Vi Kỳ Hạo cầm chặt tay lái, cũng không có quay đầu nhìn, chân mày chậm rãi nhíu lên.

Đồng Niệm cầm điện thoại nghe, nụ cười trên khuôn mặt cũng từ từ thu lại, "Nếu là ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, chuyện đó quan trọng hơn, đi đừng có buồn, con sẽ quay phim lại cho đi xem."

Sau khi cô cúp điện thoại, nụ cười âm thầm hơn, "Di không thể tới được."

Vi Kỳ Hạo quẹo phải tay lái, cân nhắc hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì, cần chúng ta giúp không?"

"Là chuyện tốt." Đồng Niệm bĩu môi, trên mặt mất mát, "Tạm thời trường học cử đi đào tạo chuyên sâu, cơ hội này rất khó có được." Chỉ là trong lòng cô có chút buồn bực, ở cái thị trấn nhỏ bé, trường học hẻo lánh, cũng có cơ hội ra nước ngoài đào tạo nữa sao?

Thấp giọng Vi Kỳ Hạo trả lời, "Không sao, không phải còn có chú thím em nữa sao?"

Tựa đầu vào cửa xe, Đồng Niệm không nói gì, trên mặt nhuộm đầy bi thương. Sao có thể giống nhau chứ? Kể từ khi mẹ qua đời, trong lòng cô, đi liền thay thế vị trí kia, chẳng lẽ đi cũng muốn vứt bỏ cô sao?

Lái xe đưa cô về nhà, Vi Kỳ Hạo cũng không có lên lầu, nhìn thấy trong nhà cô sáng đèn, trên mặt anh đầy vẻ tinh mịch tối tăm. Chẳng lẽ trên đời này, thật sự có chuyện trùng hợp như vậy?

Tại sao đi của cô lại là Nguyễn Nghiên. Người phụ nữ mà mẹ anh đã hận trong lòng hai mươi mấy năm.

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, Vi Kỳ Hạo cau mày, chỉ hy vọng chuyện anh an bài không bị tiết lộ. Ngày kia là đến tiệc đính hôn rồi, anh bắt buộc phải làm vậy, dù ai cũng không thể ngăn cản anh dừng lại!

Thời tiết tháng mười một, thật khó mới có được một ngày vạn dặm không có bóng mây, ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ.

Ở thành phố Duật Phong, nhà họ Vi được coi là có tiếng tăm, tam công tử nhà họ Vi đính hôn, đương nhiên rất khí thế.

Nghi thức đính hôn kiểu Tây, lễ tiết đơn giản, không có chú trọng nhiều lễ nghĩa. Nơi tổ chức là trong hoa viên của một khách sạn năm sao cao cấp, quang cảnh bố trí hợp mắt, xa hoa và trang nhã.

Khách đến tham dự hôm nay, tất cả đều là nhân vật có tiếng tăm. Nhà họ Đồng khó có trường hợp được tham dự như vậy, một nhà ba người này ánh mắt cũng không đủ nhìn, thật may là Đồng Niệm sớm có chuẩn bị, trước đó đã an bài Doãn Mạch đến đây chú ý đến bọn họ, tránh khỏi gây ra chuyện cười.

Vợ chồng nhà họ Vi, đứng ở lối vào, chào hỏi khách mừng. Lăng Trọng xuống xe, Vi Minh Viễn lập tức ra đón tiếp, giọng nói thân thiết: "Làm sao chỉ có một mình chủ tịch đến vậy?"

Lăng Trọng tươi cười, theo Vi Minh Viễn bước nhanh vào trong, vừa đi vừa nói: "Cận Dương còn có một chút việc, tới trễ một chút."

Khách đến không sai biệt giờ lắm, Ông bà Vi xoay người đi vào trong hội trường, hai người đều tự động đi an bài chuyện khác.

Chính giữa hoa viên có đài phun nước hùng vĩ, mặt bên trưng bày tháp sâm banh óng ánh trong suốt. Trên bàn ăn bày đầy đủ mọi thứ nào là bánh ngọt, trái cây.

Bởi vì Lăng Cận Dương có chuyện, cho nên An Hân một mình đến trước, cô cùng các quý phu nhân trò chuyện, ánh mắt thỉnh thoảng lay động, thời điểm nhìn thấy Đồng Niệm, ánh mắt trầm xuống.

Doãn Mạch thu xếp xong cho người nhà họ Đồng, thừa dịp rảnh rỗi chạy đến bên cạnh Đồng Niệm, quả nhiên nhìn thấy bộ dáng khản trương trên mặt cô.

“Sợ cái gì chứ?” Doãn Mạch đứng bên cạnh cô, giơ ngón tay cái lên: “Niệm Niệm, hôm nay cậu đẹp nhất!”

Đồng Niệm hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh vẻ mặt, chỉ là cô cảm thấy hơi khản trương, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Sau đó, Vi Kỳ Hạo mặc áo Tuxedo màu đen đi tới, nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, nắm chặt hông của cô, ôm cô vào trong ngực, cười nhẹ: “Em hồi hộp lắm sao?”

Đồng Niệm nhìn anh rồi gật đầu. Nụ cười đầy căng thẳng, muốn cười cũng thấy khó khăn.

“Vi Kỳ Hạo.” Doãn Mạch hí hóp mắt quan sát anh, ác ý gây khó dễ: “Anh như thế sao lại lừa gạt để bắt Đồng Niệm của chúng tôi đi vậy chứ?”

Mím môi cười, gương mặt tuần tú của Vi Kỳ Hạo đầy dịu dàng, “Được, em nói đi, em muốn cái gì?”

“Cũng không biết nữa!” Giơ tay Doãn Mạch sờ mũi, đôi mắt sáng rực bắn ra bốn phía, có lời này của anh là tốt rồi. Lần này nhất định phải bắt nạt một chút.

Nhìn bạn tốt cười xấu xa, Đồng Niệm tròn mắt một cái, cười nhạt không nói gì.

Thời gian gần tới buổi lễ, Vi Kỳ Hạo bị người gọi đi, trước khi đi anh dặn dò Đồng Niệm không nên chạy loạn, chờ anh quay lại.

Đồng Niệm gật đầu một cái, đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ là trong lòng cô tim đập liên hồi, khản trương không còn hình dáng.

Bên ngoài hội trường, một chiếc xe McLaren màu bạc chạy đến, người đàn ông đội mũ xe, dẫn người đi cùng trong xe đi vào.

Doãn Mạch đứng ở chỗ, vừa đứng hướng về phía cửa chính, cô tình mắt nhìn thấy Lăng Cận Dương, hưng phấn nói: “Niệm Niệm, anh cậu tới rồi!”

Quét mắt nhìn, Đồng Niệm nhìn anh chậm chậm đi tới, ánh mắt cô hơi dao động, thấy người đi bên cạnh anh, trên mặt lập tức nở nụ cười: “Dì!”

Đồng Niệm sai bước nghênh đón, lúc này cô mặt trên người một bộ lễ phục màu hồng, cổ áo tròn, vừa vặn lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Xung quanh cổ áo, đính đầy những viên trân châu.

“Sao đi tới được vậy?” Đưa tay kéo cánh tay Nguyễn Nghiên, trên mặt Đồng Niệm không kiềm chế được vui mừng, không hề nghĩ đi sẽ đến. Thời điểm này, đáng lẽ đi đã ngồi máy bay sang Mỹ, tại sao đột nhiên lại xuất hiện?

Nguyễn Nghiên nở nụ cười, nhìn người bên cạnh, giọng nói cảm kích: “Nhờ có Cận Dương, cậu ấy cùng người trong cục giáo dục chào hỏi, nên khóa đào tạo có thể kéo dài thời hạn một tháng sau đó.”

Đồng Niệm cũng không có nghĩ nhiều, giơ tay ôm cổ Nguyễn Nghiên, vẻ mặt an nhàn, “Dì có thể tới, con cảm thấy rất vui.” Giọng nói cô đầy vẻ nũng nịu, Nguyễn Nghiên nghe mà trong lòng khó chịu.

Đứa nhỏ này vận mệnh gặp nhiều rủi ro, cha mẹ qua đời sớm, hôm nay có thể tận mắt thấy cô đính hôn, nếu chị bà trên trời có linh thiêng cũng coi như được an ủi.

Ánh mắt Lăng Cận Dương lay động, nhìn lễ phục trên người Đồng Niệm, mày kiếm xinh đẹp nhíu lại. Cô không thích hợp với màu hồng, màu sắc nhạt nhẽo này không tôn lên hết vẻ xinh đẹp của cô, màu đỏ sẽ thích hợp với cô hơn.

Lâu sau đó, Vi Kỳ Hạo cùng cha mẹ đi tới, anh nhìn thấy bóng lưng Đồng Niệm, nhẹ giọng gọi: “Niệm Niệm!”

Đồng Niệm quay đầu, thân thể vừa khéo che kín mặt của Nguyễn Nghiên, nhìn thấy Vi Kỳ Hạo ngoắc tay với cô, vội vàng kéo người bên cạnh, cười nói: “Dì, dì còn chưa gặp qua cha mẹ của Kỳ Hạo.”

Trong lúc nói chuyện, cô kéo Nguyễn Nghiên sai bước đi tới.

Nhìn bóng lưng họ đi khỏi, ánh mắt Lăng Cận Dương thoáng qua vẻ sắc bén, anh cầm lên một ly rượu đỏ, lắc lắc chất lỏng màu đỏ trong ly, môi lạnh nhạt nhẹ nhàng nâng lên.

Khóe miệng Vi Kỳ Hạo cười chum chim, khi nhìn rõ người phía sau đi tới, đột nhiên cứng ngắc, hai mắt anh co rút lại, trái tim chìm xuống mức thấp nhất.

Kéo Nguyễn Nghiên đi tới, trên mặt Đồng Niệm tràn đầy nụ cười, ánh mắt nhìn về phía vợ chồng nhà họ Vi, giới thiệu: “Bác trai bác gái, đây là dì của con.”

Lời của cô vừa buông ra, mấy người đối diện, trên mặt tất cả đều biến sắc.

Mới vừa rồi còn cách một khoảng cách. Vi Minh Viễn thấy bóng người đi tới từ xa, lòng bàn tay đã âm thầm đổ mồ hôi, sau khi thấy rõ, sâu trong đáy mắt toát ra một cổ ánh sáng.

Thấy người đàn ông đối diện, trên mặt Nguyễn Nghiên tràn đầy kinh ngạc, bà hoàn toàn không ngờ tới, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Trực diện như thế đánh thẳng vào, thậm chí đường sống cũng không có, Vi Kỳ Hạo sắc mặt cực kỳ u ám, anh mím môi, hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt lại.

“Dì ư?” sắc mặt Từ Ly tái xanh, bà chỉ vào Nguyễn Nghiên, lớn tiếng nhìn chăm chăm Đồng Niệm hỏi, “Bà ta là dì của cô sao?” Giọng nói bà đột nhiên cất cao lên, kinh động đến khách, không ít người nhìn về phía bên này.

Đồng Niệm ngơ ngẩn, nhìn sắc mặt kì quái của bọn họ, nhạy cảm nhận được có điểm bất thường.

Kiểm chế lại lửa giận trong lòng, Từ Ly cố gắng giữ thể diện, không thể tức giận ngay lúc này, nhưng cũng không bàn bạc tuyên bố: “Hủy bỏ lễ đính hôn.”

Nghe vậy, toàn hội trường một mảnh xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tự Mình Hãm Hại Mình (Phần 1)

"Hủy bỏ lễ đính hôn ——"

Nghe vậy, toàn hội trường một mảnh xôn xao.

Do động tĩnh bên này quá lớn, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao. Tiếng ồn ào quấy nhiễu đến tai Lăng Trọng, ông đi nhiều thấy rộng, vội vàng bố trí khách mời đến phòng đãi tiệc ồn thỏa, tránh cho tình hình xấu hơn.

Vi Kỳ Hoa đi ra ngoài, mơ hồ nghe được tiếng ồn ào, anh bước nhanh về phía đó, liếc mắt liền thấy người phụ nữ đứng bên cạnh Đồng Niệm. Mặc dù đã qua hai mươi mấy năm, nhưng đối với người phụ nữ này, trong trí nhớ anh vẫn còn in đậm. Anh còn nhớ rõ, lúc đó mẹ dẫn theo anh đi gặp bà, bảo bà không được phá hoại gia đình họ.

Vi Kỳ Hoa mím môi, bước nhanh về phía cha mẹ, sợ có xảy ra náo loạn.

“Mẹ!” Vi Kỳ Hạo biến sắc mặt, đưa tay kéo cánh tay của bà, tức giận nói: “Không thể hủy bỏ được!”

“Sao lại không thể chứ?”

Sắc mặt Từ Ly cực kỳ u ám, nhìn chăm chăm vào con trai, giận dữ, “Tôi là mẹ anh, hôn sự này do tôi làm chủ!”

“Hò đồ!” Vi Minh Viễn một hồi lâu không nói chuyện, lúc này nghiêm mặt, quát lớn, “Bà muốn để người ta chê cười sao?”

Nhớ tới ánh mắt của ông lúc nhìn thấy Nguyễn Nghiên lúc này, bộ dạng mừng rỡ như điên, tức giận trong lòng Từ Ly càng tăng thêm. Hơn hai mươi năm ngăn cản, bà hao tổn biết bao nhiêu tâm sức, lại thất bại trong gang tấc sao?

Không được, bà không cho phép chuyện đó xảy ra.

Được trong nhà nuông chiều từ nhỏ, tính khí ngang ngược của Vi Kỳ Hạo lại bùng phát, anh nắm tay Đồng Niệm, hùng hổ nói: “Đính hôn là chuyện của hai chúng con, ai nói không cho phép đều vô dụng!”

Từ Ly tức giận đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, đưa tay ôm ngực, cả người phát run.

Vi Kỳ Hạo liêu lĩnh, kéo Đồng Niệm đi về phía lễ đường, lại bị cô níu lại, “Kỳ Hạo, đợi chút.”

“Bác gái.” Đồng Niệm xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm bà hỏi, “Bác nói muốn hủy bỏ lễ đính hôn, đến tận cùng là tại sao?”

"Tại sao?"

Từ Ly cười lạnh, giờ ngón tay chỉ Nguyễn Nghiên, trong đôi mắt như lửa đốt: “Cô đi mà hỏi bà ta.”

Chuyện xảy ra bất thành lời, khiến trong lòng Đồng Niệm hung hăng néo một cái, nhìn sắc mặt tái nhợt của dì, trong lòng cô mơ hồ đoán ra được cái gì đó.

“Nguyễn Nghiên, bà nên nói cho bọn trẻ biết, đến tốt cùng là sao nha?” Từ Ly hùng hổ, giọng nói chua ngoa.

Thấy bà cúi đầu im lặng, Từ Ly cười giễu cợt, nhục nhã: “Sao nào, chuyện bà làm ra, không thể nói ra miệng sao?”

"Câm mồm——"

Vi Minh Viễn giận tím mặt, trên mặt lo lắng hơn, trong ánh mắt bình tĩnh không ngừng gợn sóng.

Lúc này lời nói đều hiện rõ lên trên mặt của mọi người, cho dù Đồng Niệm có ngốc, cũng có thể suy đoán hiểu được.

Nguyễn Nghiên không nói gì, các loại cảm xúc dờn núi lấp biển kéo đến, bà xoay người bước nhanh đi ra ngoài.

“Đi!” Đồng Niệm kinh hãi, không để ý tới chuyện gì khác nữa, đuổi theo bà.

Nhìn bóng dáng họ đi xa, Vi Kỳ Hạo muốn đuổi theo, lại bị mẹ anh kéo lại, “Không được đi.”

Giơ tay lên hất tay của bà ra, giọng nói kiên quyết: “Ai cũng không thể ngăn cản con được!”

"Con ——"

Từ Ly tức giận đến nỗi không thở được, cả người té xuống đất.

"Mẹ ——"

Nhìn thấy bà té xỉu trên mặt đất, Vi Kỳ Hạo nhanh tay lẹ mắt ôm lấy bà, mọi người nhất thời luống cuống tay chân. Vi Kỳ Hoa phản ứng nhanh, khẩn trương lái xe đến, chở bà đến bệnh viện.

Xảy ra chuyện ầm ĩ như vậy, hiển nhiên lễ đính hôn không thể tiến hành.

Lăng Trọng nghe được những lời nói đó, trong lòng đã hiểu đại khái. Trên mặt cũng hết sức khó coi, bảo Lăng Cận Dương đi xem một chút, ngàn vạn lần không được xảy ra náo loạn.

An Hân này giờ đứng bên cạnh Lăng Trọng, lúc này nhìn thấy Đồng Niệm đã biến mất, nụ cười trên mặt có chút phức tạp.

Đuổi theo đến hoa viên khách sạn, Nguyễn Nghiên chỉ nói với Đồng Niệm một câu “đi thật sự xin lỗi con”, rồi sau đó không để ý việc cô khuyên can, bà liền rời đi.

Đồng Niệm không ngăn được, trơ mắt nhìn đi ngồi trên xe rời đi, trong lòng vô cùng mệt mỏi.

Đi nói câu xin lỗi kia, đánh vỡ mong mỏi trong đáy lòng cô, xem ra cô đã đoán đúng. Vi Minh Viễn và di có quen biết nhau, chỉ sợ ông chính là người mà di đã chờ đợi những năm qua.

Đi không quay trở về, Đồng Niệm chợt nhớ đến chỗ khách sạn, cô quay người đi trở về, chỉ thấy hội trường trống rỗng, khách cơ hồ đã đi hết.

Nhìn thấy cô trở lại, Doãn Mạch vội vàng chạy tới, nóng lòng hỏi: “Niệm Niệm, đã xảy ra chuyện gì vậy, lễ đính hôn sao lại bị hủy bỏ?”

Đồng Niệm cười khổ một tiếng, không biết phải giải thích như thế nào, “Kỳ Hạo đâu?”

“Bệnh tim của mẹ anh ta tái phát, mới vừa đi bệnh viện rồi.” Doãn Mạch chán nản thở dài, thương xót nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghe được tin tức này, Đồng Niệm lập tức lo lắng, cô nói qua loa với bạn mấy câu, lập tức rời khỏi, chạy đến bệnh viện.

Chạy tới bệnh viện thành phố, cô gọi mấy cuộc điện thoại cho Vi Kỳ Hạo nhưng anh không bắt máy. Cô đành bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đến phòng y tá hỏi, thật may có một y tá tốt bụng, nhiệt tình giúp cô tra tên người, nói cho cô biết số phòng.

Đi lên khoa tim mạch ở lầu hai, Đồng Niệm nâng váy đi trên hành lang tìm số phòng. Cô đứng ngoài cửa, định đẩy cửa vào, lại nghe bên trong vang lên tiếng cãi nhau.

“Con cùng cô ta tách ra ngay lập tức, không cho có bất cứ mối quan hệ gì!”

Bực bội Vi Kỳ Hạo đập tay xuống giường, trên mặt lo lắng: “Chuyện của mọi người, có quan hệ gì đến chúng con chứ? Hơn nữa, cho dù Nguyễn Nghiên là di của Niệm Niệm, nhưng cô ấy cái gì cũng không biết!”

“Câm miệng!” Sắc mặt Từ Ly vừa mới trở lại bình thường, lần này lại bị anh làm tức giận hơn, “Anh là con của tôi, lúc này còn dám nói giúp cho người ngoài? Tôi nuôi anh lớn như vậy, để cho anh chọc giận tôi hay sao?”

Thấy đáy mắt mẹ đã chứa nước, Vi Kỳ Hạo chán nản thở dài, giọng nói cũng mềm xuống, “Mẹ, mẹ không thể không hiểu đạo lý.”

“Không có đạo lý gì ở đây hết.” Từ Lỵ lau nước mắt, giọng điệu kiên quyết: “Vi Kỳ Hạo, anh nghe kỹ lời tôi nói, trừ khi tôi chết, còn không anh đừng hy vọng ở cùng một chỗ với Đồng Niệm.”

Đưa tay đẩy cửa, Đồng Niệm cắn môi, bỗng nhiên có cảm giác cả người không còn sức lực, tay buông xuống.

Cửa chính phòng bệnh mở ra, sắc mặt Vi Kỳ Hạo hung ác, anh đang muốn tông cửa xông ra, nhìn thấy người đứng ngoài cửa, kinh ngạc sững sờ.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, hai người nhìn nhau không nói gì.

Lúc này, Vi Kỳ Hạo từ phòng bác sĩ đi về, sau khi nhìn thấy Đồng Niệm, vẻ mặt lập tức sa sầm. Anh đi lướt qua cô vào trong phòng, đưa tay kéo em trai mình, lạnh lùng nói: “Kỳ Hạo, lúc này, em cần phải hiểu chuyện một chút!”

Trong lúc nói chuyện, anh liền bị anh cả kéo vào phòng bệnh, đĩnh một tiếng, cửa phòng bệnh đóng chặt lại.

Vốn dĩ ánh mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ, nhưng không biết từ khi nào đã u ám xuống.

Trên người Đồng Niệm là bộ lễ phục mỏng manh, cô không để ý tới ánh mắt quái dị của người đi đường, đôi tay ôm chặt bả vai, giày cao gót dưới chân gãi ở trên đường, phát ra tiếng kêu cộc cộc.

Từ bệnh viện đi ra, cô đi dọc bên đường, chẳng có mục đích gì. Vừa rồi nghe những lời nói đó, giống như có vô số kim châm nhỏ, chằng chịt đâm vào ngực cô, đau đớn vô cùng.

Tin tin tin ——

Bên cạnh tiếng còi xe vang lên liên tục, Đồng Niệm sợ hết hồn, quay đầu nhìn sang, đập vào mắt chính là chiếc xe màu bạc quen thuộc kia.

Người đàn ông trong xe, hạ tốc độ đến mức thấp nhất, không nhanh không chậm đi theo cô, đã được một lát khá lâu.

Đồng Niệm mím môi, không muốn để ý tới anh, tiếp tục bước nhanh đi về phía trước. Đi liên tục trên đường, gót chân cô ê ẩm, bước chân có vẻ hỗn độn.

Khoác một tay lên cửa sổ xe, Lăng Cận Dương hứng thú đi theo cô, nhưng sau khi nhìn thấy dưới chân cô là giày cao gót, khóe miệng lập tức chìm xuống, lái xe đến bên cạnh cô.

Tin tin tin ——

Tiếng kèn vang lên lần nữa, ánh mắt Đồng Niệm nghiêm lại, cô bực tức xoay người, nhìn ánh mắt đau xót của anh, nụ cười một mảnh lạnh lẽo.

Hồi lâu, cô trầm mặt đi tới, mở cửa xe ngồi vào bên trong.

Lăng Cận Dương hài lòng cười, bình tĩnh khởi động xe, đạp chân ga xuống, nhanh chóng lái xe rời đi.

Gió lạnh thổi qua trên đường, cả người Đồng Niệm lạnh như băng, khẽ run rẩy. Cô nhú mày nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh, ánh mắt lướt qua vẻ tàn khốc: “Lăng Cận Dương, anh đã sớm biết?”

Đóng cửa sổ xe lại, Lăng Cận Dương mở điều hòa, nhú mày nhìn cô một cái, môi lạnh nhạt nhếch lên: “Em nghĩ sao?”

Đồng Niệm nghẹn giọng, trong lòng cô tức giận cuộn cuộn. Cô đã nói anh sẽ không tốt bụng như vậy, cố ý dẫn đi đến, thì ra là mục đích này.

Nhìn thấy cô chứa đầy tức giận, Lăng Cận Dương cúi đầu cười, trầm giọng nói: “Chỉ có em là không biết mà thôi.”

Lời của anh, khiến đáy lòng Đồng Niệm trầm xuống, thoáng qua suy đoán nào đó.

Sau một khắc, Lăng Cận Dương mím môi cười khế, nói thẳng suy đoán của cô, “Trường học ở thị trấn nhỏ như vậy có điều kiện để cho đi ra nước ngoài đào tạo chuyên môn sao?”

Đồng Niệm cúi đầu, kinh ngạc không nói ra lời, lúc trước cô đã hoài nghi, nhưng không có nghĩ sâu. Hôm nay xảy ra chuyện tình, suy nghĩ thông suốt, cô có thể đoán ra được.

Thì ra là Vi Kỳ Hạo cũng biết, nhưng anh biết từ lúc nào, chẳng lẽ là đột đến nhà đi lần trước?

“Vi Kỳ Hạo muốn một tay che trời, đáng tiếc còn chưa đủ sức!” Mặt mũi Lăng Cận Dương lạnh lùng, giọng nói quả quyết không cho phép nghi ngờ gì nữa.

Tạm ngừng, anh liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của Đồng Niệm, không chút lưu tình: “Em chết cái ý niệm này đi, em và cậu ta không thể đùa giỡn được!”

Hai tay bên người hung hăng nắm chặt, dùng sức đến nỗi đầu ngón tay trắng bệch. Đồng Niệm không kiềm chế được cơn giận dữ, tất cả cảm xúc trong

lòng nở tung ra, “Anh chính là cố ý cười nhạo tôi đúng không? Lần này đến lần khác, xem tôi như một đứa ngốc?”

“Không làm như vậy, em có thể nhớ lâu sao?” Lăng Cận Dương nhướn mày kiểm, môi mỏng lạnh lùng nhếch lên, “Đồng Niệm, đây là giới hạn cuối cùng của anh rồi!”

Từ đầu đến cuối, tất cả mọi chuyện đều chồng chất lên nhau, trái tim Đồng Niệm cũng lạnh toát mồ hôi, cô cười một cách thê lương, gờ tay nắm chặt lấy tay lái anh, gần như liều mạng bất chấp mọi chuyện xảy ra.

"Buông tay!"

Không ngờ cô có hành động quá khích như vậy, đưa tay Lăng Cận Dương đẩy cô ra, nhưng không nghĩ sức lực cô lớn đến vậy, đẩy cũng không ra.

Thân xe không ngừng lay động, bánh xe nhanh chóng ma sát với mặt đất, phát ra tiếng két két.

"Lăng Cận Dương, chúng ta cùng nhau chết đi!"

Đôi tay nắm chặt lấy tay lái, cảm xúc Đồng Niệm hoàn toàn mất khống chế, cô đồ mắt gằm nhẹ cho xe hướng bờ sông mở ra.

Sắc mặt Lăng Cận Dương không thay đổi, đột nhiên buông hai tay ra, cười lạnh lui người ra, dĩ nhiên không thềm ngăn cản, mặc cho cô nổi điên, đôi mắt vô cùng bình tĩnh không chút gợn sóng, “Tốt, chết cùng với em cũng không tồi.”

Dứt lời, anh đạp mạnh chân ga, khiến xe lao hết tốc độ về phía trước, hướng bờ sông chạy đi.

Mã lực mạnh mẽ chạy với tốc độ cực nhanh, giống như phá vỡ phương hướng, nhanh chóng đi về phía trước. Cảnh vật phía ngoài cửa xe xẹt qua rất nhanh, Đồng Niệm cầm tay lái, cùng với thân xe chấn động mạnh đôi tay mỏi nhừ.

"Thắng xe ——"

Chán nản buông hai tay ra, cô nhắm mắt lại hét lên một tiếng.

Bởi vì đột nhiên thắng lại, bánh xe lướt qua mặt đất, lưu lại một đoạn dấu dết thật dài, “Két---” đình tai nhức óc.

Lăng Cận Dương tiếp nhận tay lái trong tay cô, quẹo cua một cái, xe vững vàng dừng ở bờ sông. Tiếng thắng xe chói tai đi xa, xung quanh tất cả bình tĩnh trở lại.

Mặt sông rộng lớn, không sóng không gió, yên tĩnh làm cho người ta tham luyến.

“Không muốn chết?” Sau khi tắt máy xe, Lăng Cận Dương khẽ ghé mắt, nhìn chằm chằm người bên cạnh, môi mỏng nhếch nhẹ.

Đồng Niệm đầu óc không tỉnh táo, trong lúc nhất thời kích động làm ra hành động quá khích như vậy, lúc này tỉnh táo lại vẫn còn sợ. Nếu như vừa rồi anh thắng xe không kịp thời, chiếc xe lúc này đã lao trực tiếp vào nước.

Đồng Niệm cắn môi, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Chết cùng với người như anh, không đáng giá!”

Gương mặt tuấn tú đầy căng thẳng của anh nở ra nụ cười, Lăng Cận Dương nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, không nhịn được vươn tay, một tay kéo cô qua, đặt cô ngồi trên chân mình, “Được rồi, gãy rồi đủ chưa?”

Đồng Niệm bị anh ôm vào trong ngực, gãy không ra được, bên hông bị giam bởi đôi tay lớn, sau lưng dựa tay lái, cô tránh cũng không thể tránh, trông đôi mắt tràn đầy tức giận.

“Niệm Niệm” Giữ chặt đôi vai không an phận của cô, ánh mắt Lăng Cận Dương nhu hòa xuống, trầm giọng nói: “Chuyện của dì, không thể giấu diếm được! Nếu như sau này bị vạch trần, em còn khó chịu hơn.”

Đồng Niệm nhìn anh không nói gì, chỉ cảm thấy trái tim khổ sở khó đè nén. Rõ ràng thế giới rộng lớn như vậy, tại sao cô không có đường đi? Mỗi lần, cô cho là đã đến thời điểm mình có thể tìm được hạnh phúc, rồi lại phát hiện tất cả đều là ảo giác!

Hốc mắt ê ẩm khó chịu, Đồng Niệm rũ mắt xuống, nước mắt chảy ra, "Tại sao muốn bức tôi?"

Lăng Cận Dương nhứ chặt mày, vẻ mặt âm trầm, anh lau nước mắt trên má cô, chán nản thở dài, “Niệm Niệm, chúng ta nói muốn sống hạnh phúc cùng với nhau, cho tới bây giờ anh cũng không hề quên!”

“Không quên?” Đôi mắt tràn ngập nước, Đồng Niệm nhìn chằm chằm anh, bởi vì lời anh nói, cười khẽ một tiếng: “Vậy thì tốt, anh lấy tôi đi!”

Đưa tay nắm lấy mặt cô, ánh mắt Lăng Cận Dương tĩnh mịch, anh cúi xuống hôn lên nước mắt của cô: “Cho anh chút thời gian, sẽ không lâu đâu.”

“Ha ha...” Đồng Niệm cong môi cười lớn, đôi mắt âm trầm không có chút ánh sáng, cô siết chặt tay thành quyền, giọng nói run run: “Lăng Cận Dương, tôi không bao giờ tin tưởng anh nữa!”

Hai mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, đột nhiên cúi đầu, hôn môi cô, không cho phép cô kháng cự.

Trên môi một mảnh ẩm áp, Đồng Niệm cũng không kịp kêu lên, đôi môi đã bị anh chặn lại, theo bản năng muốn lùi lại nhưng sau lưng là tay lái, cô không thể nhúc nhích được, cảm bị anh nắm lấy, càng không thể chuyển động.

Ngón tay anh nắm chặt hai má cô, nhẹ nhàng đẩy hàm răng cô ra, linh hoạt thăm dò, điên cuồng mút thỏa thích.

Không có cách nào khép miệng lại, Đồng Niệm khó thở đẩy anh ra, nhưng chút sức lực nhỏ bé này, đối với người đàn ông mất khống chế mà nói, căn bản không đáng kể, một chút tác dụng cũng không có.

Đang lúc thất thần, trước mắt như bị mòng du, sau lưng Đồng Niệm nằm lên chiếc ghế ngồi mềm mại, vị trí của hai người đã bị trao đổi, cô bị anh đè nằm ở dưới ghế.

Hành động này, Đồng Niệm cực kỳ sợ, tay chân cô phản kháng, nhưng vì gầy dựa nên trước ngực lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, xinh đẹp mê hồn.

Vào buổi tối, bên bờ sông thấp thoáng có người đi lại. Mặc dù ở khoảng cách khá xa, nhưng không phải là không thể thấy tình hình trong xe.

Anh đè cô xuống, hoàn toàn che khuất ánh sáng trong mắt cô, đôi tay bị anh đè xuống đặt lên đỉnh đầu, hoàn toàn mất đi năng lực chống cự.

Bởi vì đôi tay bị giờ hướng lên trên đầu, khiến bộ ngực cô càng thêm hiện rõ, Lăng Cận Dương nhìn chăm chăm xương quai xanh tinh xảo của cô, nhẹ nhàng hôn lên từng cái từng cái một.

Dục vọng hiện rõ lên trong mắt anh, khiến tay chân Đồng Niệm run rẩy, cô không thể chạy khỏi, trong lòng vô cùng buồn bã.

Cảm nhận được tay anh di chuyển xuống dưới, dây kéo trên lễ phục bị cởi ra, ngón tay anh chạm vào da thịt cô, mang theo một mảnh lạnh lẽo, trước mắt thoáng qua rất nhiều hình ảnh, cuối cùng ngừng lại ở một đôi mắt dịu dàng.

"Anh trai. . ."

Cô không kìm nén nổi tình cảm kêu lên một tiếng, trái tim hoang vắng bị thương, "Anh cho em một con đường sống được không?"

Lửa nóng trong nháy mắt dập tắt, Lăng Cận Dương cúi đầu, nhìn người núp trong lòng anh, trái tim hung hăng néo một cái. Môi anh mím chặt, kinh ngạc nói không ra lời.

Bắt đầu từ khi nào, giữa anh và cô lại đi đến bước này? Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của cô, anh thấy đau lòng.

Trong xe không khí đè nén, hai người cũng không có nhúc nhích, cũng không có ai nói, cho đến khi điện thoại Lăng Cận Dương vang lên. Anh nhìn điện thoại, để lên tai nghe, giữa hai chân mày có chút phập phồng.

Thời điểm anh để điện thoại di động xuống, người bên cạnh đã lùi về ngồi ở kế bên ghế lái, tựa đầu vào cửa sổ, không nhúc nhích.

Yên lặng vài giây, Lăng Cận Dương thả lỏng chân mày, anh mở khóa xe, lái xe rời khỏi bờ sông.

Một đường đưa cô đến nhà, hai người cũng không có nói chuyện, xe vừa mới dừng lại, Đồng Niệm liền mở cửa xe bước xuống, không hề quay đầu lại rời đi.

Nhìn bóng lưng cô đi xa, Lăng Cận Dương lấy tay móc ra một điều thuốc ngậm trong môi, ngọn lửa xanh nhạt thoáng qua. Anh ngửa đầu hít sâu một cái, chậm rãi thổi tan khói từ trong miệng ra.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tự Mình Hãm Hại Mình (Phần 2)

Khẽ cúi đầu, chiếc cảm sắc bén của anh lộ ra một đường cong rõ ràng. Sau đó, anh bắn lửa tàn thuốc đi khỏi, trầm mặt cho xe chạy, thân xe màu bạc rất nhanh liền biến mất không thấy.

Lấy chìa khóa ra mở cửa phòng, Đồng Niệm đi vào nhà, mở đèn trên tường lên, nhìn thấy bóng người lướt qua, dọa cô giật mình.

"Em đã đi đâu?"

Vi Kỳ Hạo từ trong ghế sofa đứng lên, đi về phía cô, lạnh giọng chất vấn: “Anh gọi điện thoại cho em, sao em không nghe máy?”

Sau khi rời bệnh viện, anh liền chạy tới đây, nhưng không nhìn thấy cô. Gọi điện thoại cho cô, cô cũng không bắt máy, anh muốn đi tìm, nhưng không ngờ thấy cô bước xuống từ xe người đàn ông kia.

“Em nói đi!”

Vi Kỳ Hạo lạnh lùng, anh mím môi, hung hăng trừng mắt nhìn chăm chăm vết đỏ xinh đẹp trên gáy cô.

Kiểm chế lại cảm xúc phập phồng trong ngực, Đồng Niệm thở dốc một hơi, giọng nói đầy vẻ mệt mỏi: “Kỳ Hạo, chúng ta chia tay đi!”

"Tại sao?"

Anh chất vấn, khiến Đồng Niệm nhẹ nhàng cười lên, cô kìm nén nước mắt, hỏi anh: “Anh không phải đã sớm biết trước sao?”

“Niệm Niệm!” Vi Kỳ Hạo cả kinh, vội vàng ôm cô vào trong lòng, sốt ruột nói: “Thật xin lỗi, anh không có cố ý gạt em!”

Cố ý hay không cố ý cũng không quan trọng. Quan trọng là lần này bọn họ phải tách nhau ra.

Đồng Niệm lắc đầu một cái, từ trong ngực anh ngẩng mặt lên, trên môi nở nụ cười chua xót: “Điều này không quan trọng. Lần này, anh nên hiểu chúng ta phải tách ra.”

“Không được.” Vi Kỳ Hạo nhú mắt lại, quả quyết nói: “Niệm Niệm, em phải tin tưởng anh, anh có thể suy nghĩ biện pháp.”

Đồng Niệm cười nhẹ, trái tim ngũ vị tạp trần*, còn có thể có biện pháp gì? Đây là một nước cờ hoàn toàn thua, ai cũng hiểu được không thể cãi từ hồi sanh!

(*) Ngũ vị tạp trần: gồm năm vị chua, cay, ngọt, đắng, mặn. Ý nói nhiều cảm xúc lẫn lộn khó tả.

Cô mệt mỏi muốn chết đi được.

Hít vào một hơi thật sâu, Đồng Niệm kìm nén nước mắt, dứt khoát nói: “Kỳ Hạo, anh coi như là em vứt bỏ anh đi, không cần phải kiên trì nữa.!”

Nói xong những lời này, cô đi thẳng về phòng, không cho anh cơ hội để nói tiếp.

Dựa lưng vào cửa phòng, cả người Đồng Niệm mềm nhũn, trượt ngồi dưới đất. Tay cô ôm đầu gối, nhìn chăm chăm về phía trước, hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa chính truyền đến tiếng động nhỏ, cô vui mặt vào lòng bàn tay, đôi vai nhỏ bé không ngừng run rẩy.

Hạnh phúc, lại một lần nữa bỏ cô đi.

.....

Trải qua chuyện lần này, Đồng Niệm quyết tâm, mỗi ngày đúng giờ đi làm, đúng giờ tan việc. Đối với việc chờ đợi của Vi Kỳ Hạo, cô lựa chọn như không thấy. Thời gian rảnh rỗi, cô đi tìm phòng ở, muốn nhanh chóng dọn đi.

Tan làm về đến nhà, dùng xong bữa cơm chiều, Đồng Niệm lấy đồ đi tắm. Thổi khô tóc xong, theo bản năng đi tới đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Phía dưới lầu, đậu một chiếc xe màu trắng đến chói mắt. Đồng Niệm đứng trong cửa sổ, mắt ê ẩm khó chịu, cô hít sâu một hơi, không cho nước mắt chảy ra.

Kỳ Hạo, không cần phải kiên trì nữa, cửa ải này chúng ta không vượt qua được.

Giơ tay lên tắt đèn phòng ngủ, Đồng Niệm không nhúc nhích đứng bên cửa sổ như cũ, cô dùng rèm cửa sổ che kín mình, nhìn thấy anh trong xe bước xuống, ngửa đầu nhìn lên phòng cô một hồi lâu, mới xoay người lái xe rời đi.

Sau một hồi Đồng Niệm nằm dài trên giường úp mặt vào trong chăn. Cô cầm lấy tấm hình đặt trên tủ đầu giường, ôm chặt vào trong lòng, trong cổ họng đầy chua xót.

Nếu như ba mẹ còn sống, cô đâu đến nỗi nghèo túng không chỗ để nương tựa. Những buổi tối vắng lặng như thế này, cô ngay cả khóc cũng không thể, bởi vì bên cạnh đã sớm không có ai giúp cô lau đi nước mắt.

Liên tiếp mấy ngày, thái độ Đồng Niệm đều rất cố chấp, không có một chút chuyển biến. Vi Kỳ Hạo nóng lòng, nhưng lại không thể làm được gì, kể từ khi Nguyễn Nghiên xuất hiện, trong nhà mỗi ngày đều không được yên ổn, cha mẹ hai người cãi nhau càng mãnh liệt hơn, mọi chuyện đều xáo trộn hết.

Dùng xong cơm tối, Vi Kỳ Hạo mặc áo khoát, cầm chìa khóa xe chuẩn bị đi ra ngoài. Anh muốn gặp Đồng Niệm nói chuyện một chút, anh tuyệt đối không muốn âm mưu của Lăng Cận Dương thực hiện được.

Trong phòng khách tối đen, Vi Kỳ Hạo sợ kinh động đến mẹ, nhẹ nhàng anh bước nhanh đi về phía cửa lớn.

Tách ——

Đèn dưới lầu được bật lên, Từ Ly đã sớm ngồi chờ trong ghế sofa, bình tĩnh mở miệng: “Con đi đâu?”

Vi Kỳ Hạo xoay người lại thấy mẹ đang ngồi trong ghế, mặt liền biến sắc, nhanh chóng trấn tĩnh lại, “Mẹ, hạng mục xảy ra chút vấn đề, con đi xử lý một chút.”

Từ Ly mỉm cười, giọng nói sắc bén: “Đã trễ thế này, người ta còn phải nghỉ ngơi, có chuyện gì, để ngày mai xử lý.”

Trả lời mẹ cho có lệ, Vi Kỳ Hạo siết chặt chìa khóa trong tay, bước nhanh về phía cửa chính, anh mở khóa cửa ra, nhưng lại mở không được.

"Cửa đã khóa."

Từ Ly dõi theo bóng lưng anh, vẻ mặt lo lắng, “Con muốn đi gặp cô ta, mẹ tuyệt đối không cho phép!”

“Mẹ!” Vi Kỳ Hạo giận tái mặt, ánh mắt phiền não: “Mẹ không thể làm như vậy được.”

“Không có gì là không thể.” Từ Ly đứng lên, đưa tay kéo tay anh trở lại, “Thời gian không còn sớm, đi ngủ đi, mai còn phải đi làm nữa.”

Vi Kỳ Hạo tìm đập dồn dập, sắc mặt tái xanh, giận dữ nói: “Mẹ, con thật sự thích Đồng Niệm vô cùng!”

“Quả nhiên cùng một loại người, Nguyễn Nghiên quyến rũ ba con, còn cô ta hiện tại quyến rũ con.” Bộ mặt Từ Ly nham hiểm, nói ra lời lẽ vô cùng ác độc, “Mẹ vất vả nuôi con lớn như vậy, con nhẫn tâm rất muối vào trong lòng mẹ hay sao?”

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt, Vi Kỳ Hạo kinh ngạc nói không ra lời, anh mím chặt môi, gân xanh trên trán nổi lên.

“Đi lên phòng!”

Từ Ly thấy anh cúi đầu không nói lời nào, quyết không cho phép, con tức này, bà nuốt không trôi.

Nhìn bóng lưng anh đi lên lầu, Từ Ly xoay người ngồi trên sofa, ánh mắt từ từ âm ảm. Đưa tay cầm sợi dây chuyền có mặt hình trái tim đeo trên cổ, “Xoạch” một tiếng đứt xuống, bên trong mặt dây chuyền này có một ít tóc máu của trẻ sơ sinh được quấn lại bằng sợi tơ hồng.

Lấy tóc máu ra, Từ Ly đặt trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn trên lầu thật lâu, trong mắt hiện ra một tầng nước mắt.

Điều bí mật này, chôn giấu trong lòng bà hai mươi bốn năm, những đêm khuya yên tĩnh, bà đều lặng lẽ ngồi nhớ lại. Năm đó khi hôn nhân của bà đi vào ngõ cụt, Vi Minh Viễn nhất định muốn ly hôn, nếu không phải đứa con trong bụng bà, căn bản là không thay đổi được quyết định trong lòng ông.

Trong khoảng thời gian đó, có lẽ trong lòng bà phản ứng quá mạnh mẽ, cho nên thời điểm đứa bé được sinh ra không may mất đi. Nhưng bà sợ đứa bé mất đi, chồng bà một lần nữa quyết ý rời đi, bất đắc dĩ, bà phải dùng tiền mua, bảo y tá ôm một đứa bé khác đến cho bà.

Đứa con ruột thịt của bà, cũng chỉ để lại cho bà một ít nhúm tóc máu này thôi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã hai mươi bốn năm trôi qua, bà ngâm đắng nuốt cay, dưỡng dục đứa bé thành người, từ nhỏ đến lớn, đều cưng chiều anh. Mỗi lần bà nhìn đến anh, giống như nhìn con trai ruột của mình, bà luôn nghĩ, đối xử tốt với anh cũng chính là đối xử tốt với đứa bé mất đi của bà.

Người ta thường nói mẫu tử liên tâm, bà tự hỏi không hề bạc đãi anh, nhưng chuyện hôm nay ầm ĩ lên như vậy, nỗi đau mất con hai mươi bốn năm qua ủa về, làm bà đau lòng muốn bỏ mặc tất cả! Chung quy là không phải con mình sinh ra thì mẹ con sẽ không có thiên tính bẩm sinh lẫn nhau.

Trở về phòng ngủ, Vi Kỳ Hạo cởi áo khoát ra, ném trên mặt đất. Anh bức bối lấy chân giẫm lên, trên chiếc áo màu xám tro, lưu lại một mảnh vết bẩn.

Ngã người xuống giường, vẻ mặt phồng tím, hai nắm tay không nhịn được nắm chặt lại, cổ sức đến nổi trên mu bàn tay nổi lên gân xanh.

Tưởng rằng tìm cách đem Nguyễn Nghiên đi, ít nhất anh cũng có thể trì hoãn một khoảng thời gian để suy nghĩ biện pháp khác. Nhưng Lăng Cận Dương đột nhiên phá rối, đẩy mọi chuyện tới mức căng thẳng nhất, trong nhà hay bên ngoài cũng loạn thành một đồng, anh không thể chiếu cố hết hai bên!

Lát sau, Vi Kỳ Hạo ngồi dậy, gương mặt âm trầm núp trong bóng tối thoáng qua ánh lạnh, anh như nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng lộ ra nụ cười nham hiểm, rất tàn nhẫn.

Lăng Cận Dương, tôi sẽ sống chết đấu với anh, ai chết vào tay ai còn chưa biết được!

.....

Buổi sáng thứ bảy, Đồng Niệm nhận được điện thoại của dịch vụ môi giới nhà đất, nói có một căn phòng thuê rất phù hợp với yêu cầu của cô, đề nghị cô đi xem một chút.

Sau khi dùng cơm trưa, cô dọn dẹp xong đồ đạc, đúng hẹn đi đến xem phòng. Căn phòng mặc dù hơi cũ, nhưng địa điểm rất tốt, không xa chỗ làm, hơn nữa tiền thuê phòng cũng vừa phải, nằm trong khả năng của cô.

Hai bên đều rất hài lòng, người môi giới liền hẹn sau giờ tan làm vào thứ hai, bọn họ sẽ ký thỏa thuận, nhận tiền đặt cọc.

Phòng ở nhìn thấy cũng tạm được, Đồng Niệm cuối cùng cũng quyết định, không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn cuộc sống yên ổn, tránh xa hết thấy mọi chuyện phiền phức.

Đi ngang qua chợ, cô mua một chút thức ăn. Tủ lạnh trong nhà trống không, món gì cũng không có, ăn mì ăn liền riết cô cũng ngán rồi.

Về đến nhà, trời đã hơi tối. Đồng Niệm cầm thức ăn vào trong bếp, điện thoại trong túi xách đúng lúc reo lên. Cô đi ra ngoài lấy điện thoại di động ra xem, sau khi nhìn thấy dãy số trên màn hình, liền không bắt máy.

Chỉ tiếc, điện thoại di động kiên nhẫn vang lên không ngừng, cô nhú chặt mày, cuối cùng nhận máy, “A lô?”

Vi Kỳ Hạo trầm tĩnh nói: “Niệm Niệm, em quyết tâm đến vậy sao?”

Đồng Niệm cầm điện thoại di động nghe, ánh mắt tối sầm, giọng điệu kiên định: “Phải.”

Đầu bên kia điện thoại, ánh mắt Vi Kỳ Hạo trầm xuống, giọng nói dịu dàng: “Hôm nay hạng mục do anh phụ trách đã đấu thầu thành công, em có thể đến chúc mừng anh hay không?”

“Chúc mừng anh!” Khóe miệng Đồng Niệm dâng lên nụ cười, cự tuyệt nói: “Kỳ Hạo, em không đi.”

Sớm đã dự liệu được cô sẽ nói vậy, Vi Kỳ Hạo thờ dài, giọng nói chán nản, “Ngày hôm nay anh chỉ muốn nhìn thấy em, chỉ thế thôi.”

Đồng Niệm hơi trầm mặt, trái tim chua xót, cô nhìn thức ăn trong phòng bếp, cuối cùng gạt đầu, “Được rồi, anh chờ em.”

Để điện thoại xuống, cô đặt thức ăn vào trong tủ lạnh, trở về phòng thay quần áo, sau đó theo địa chỉ anh nói chạy tới.

Tại một khách sạn năm sao, trong phòng tiệc ở lầu mười, mọi người cùng nhau ăn uống linh đình.

Tối nay ăn mừng địa sản Húc Nhật đấu thầu thành công, mảnh đất Thành Tây thuận lợi rơi vào tay.

Lúc trước vì chuyện của Đồng Niệm, Lăng Trọng trong lòng có chút không vui, đối với nhà họ Vi thái độ lạnh nhạt, cho nên bữa tiệc tối nay, ông cũng không có tham gia, chỉ có Lăng Cận Dương đến.

Bữa tiệc bắt đầu, hạng mục lần này do Vi Kỳ Hạo phụ trách, nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm của toàn hội trường. Vợ chồng nhà họ Vi mặc dù đang bất hòa, nhưng chuyện lớn như ngày hôm nay, bọn họ giả bộ hòa hợp nhau, người ngoài không nhìn ra có chút nào khác thường.

Qua ba tuần rượu, số người a dua nịnh hót cũng giảm bớt. Vi Kỳ Hạo đi ra ngoài, giơ tay lên xem đồng hồ, cất bước đi về phía người đang đứng trong góc.

Trong một góc bữa tiệc, tránh khỏi đám người ồn ào, nhìn có vẻ thanh tĩnh nhàn hạ.

Ngoài ban công, giơ tay Lăng Cận Dương xoa chân mày, tối nay anh uống hơi nhiều, đứng ở chỗ này giải rượu, thuận tiện hóng mát một chút.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân, anh liếc mắt nhìn, sau khi nhìn thấy người đàn ông đi tới, cũng không có động đậy.

Vi Kỳ Hạo cầm ly rượu trong tay, đi tới bên cạnh anh, hai chân tách ra rộng bằng vai, giọng nói lộ ra hàn ý: “Lăng Cận Dương, anh cho là anh có thể tách chúng tôi ra được sao?”

Đôi môi mím chặt nở ra một nụ cười, nhú mày Lăng Cận Dương lướt mắt nhìn anh một cái, gương mặt tuấn tú lạnh lùng: “Không phải cho là, mà là khẳng định!”

Ngừng tạm, vẻ mặt anh chắc chắn, lạnh lùng nói: “Không phải cậu nói, người đàn ông không đáp ứng được những gì người phụ nữ muốn, nhất định phải buông tay sao? Vi Kỳ Hạo, cảm giác này thế nào?”

Nắm chặt ly rượu trong tay, Vi Kỳ Hạo yên lặng, nhẹ nhàng cười nhạo nói: “Cô ấy cũng đã là người của tôi, tại sao tôi phải buông tay?”

Nghe vậy, trong nháy mắt đôi mắt của Lăng Cận Dương nheo lại, trên gương mặt tuấn tú bốc lên một cỗ lệ khí*, không chút suy nghĩ giơ tay lên, một quyền hướng về khóe miệng của Vi Kỳ Hạo, hung hăng đánh lên.

(*) lệ khí: sự u ám, ác độc.

Đồng Niệm đứng bên ngoài phòng tiệc, cũng không có quấy nhiễu đến ai, tìm hồi lâu cũng không thấy bóng người, lập tức lấy điện thoại di động gọi cho Vi Kỳ Hạo.

Điện thoại reo lên hai lần, đối phương cũng không có nhận, Đồng Niệm nghi ngờ cất điện thoại, đi vào bên trong.

Vòng qua bàn ăn thật dài, tầm mắt cô nhìn về phía trước ban công, do còn cách một khoảng nên nhìn không rõ lắm, chỉ là mơ hồ thoáng qua bóng người, làm trong lòng cô nhói lên một cái, bước nhanh tới.

Miệng bị đánh trúng một quyền, Vi Kỳ Hạo né không kịp, anh liếc mắt thấy trong sảnh có bóng người đi tới, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đập vỡ ly thủy tinh cầm trong tay, Vi Kỳ Hạo cầm mảnh vỡ bén nhọn nhắm ngay Lăng Cận Dương, từng bước một ép tới gần.

Thấy anh xông tới, Lăng Cận Dương cũng không có di chuyển, gương mặt tuấn tú đầy lo lắng, trong lòng bởi vì lời nói của Vi Kỳ Hạo mà bốc lên lửa giận hừng hực.

Xưa nay Vi Kỳ Hạo đánh nhau rất tàn nhẫn, anh nắm vũ khí sắc bén đi tới, điều bộ người sống ta chết, chỉ là xưa nay cũng không có tàn nhẫn như vậy, bước nhanh về phía trước, liếc nhìn bóng người chạy tới lần nữa, khóe miệng âm trầm cười.

Mảnh thủy tinh bén nhọn lướt qua vạt áo. Khóe mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, giờ tay phải giữ chặt tay Vi Kỳ Hạo đang nắm mảnh thủy tinh, muốn trở tay đẩy ly rượu xuống.

Trong khoảnh khắc, Vi Kỳ Hạo mảnh khóe dùng sức, đồng thời anh nâng cánh tay còn lại lên, thuận thế che ở trên mu bàn tay Lăng Cận Dương, hai cánh tay hợp sức lại, anh đẩy ly thủy tinh bẽ bèn nhọn, hung hăng hướng bụng mình đâm vào.

Đôi tay Lăng Cận Dương lập tức bị khống chế, chỉ là bị sức lực Vi Kỳ Hạo kiềm chế trước, anh ý thức được có chuyện không tốt, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

“Xoạt ——” âm thanh cắt qua da thịt, trên chiếc áo sơ mi trắng muốt của Vi Kỳ Hạo, nhanh chóng nhuộm đầy máu tươi.

Đồng Niệm vừa chạy tới, nhìn thấy một màn này, cô nhìn chằm chằm người đang chậm rãi ngã xuống, khóc thét chói tai: “Kỳ Hạo!”

Tiếng hét thất thanh, lập tức đưa tới sự chú ý của mọi người, có người thấy có chuyện xảy ra, rất nhanh gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nhìn người đàn ông ngã trong vũng máu, đôi mắt chim ưng của Lăng Cận Dương thoáng qua ánh sáng, anh nhìn thấy Đồng Niệm chạy tới khóc, nhìn bốn phía hò hét loạn lên, đôi môi mím chặt, lộ ra một vòng cung sắc bén.

Anh đây là bị người khác bố trí, mà đối phương đã có chuẩn bị trước.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Làm Chứng (Phần 1)

Thời điểm xe cứu thương chạy đến bệnh viện, đã sớm có bác sĩ và y tá chờ sẵn.

Băng ca đưa xuống, phía sau đã có xe đẩy đón lấy, nhanh chóng đẩy người đi vào thang máy, đến thẳng lầu ba phòng giải phẫu.

Đồng Niệm đi theo, nắm chặt tay Vi Kỳ Hạo, không dám buông ra, chiếc áo sơ mi trắng anh mặc trên người dính đầy máu, do máu chảy ra quá nhiều nên tẩm đẫm dưới người anh cũng dính đầy máu đỏ tươi.

“Kỳ Hạo...” Đồng Niệm thấp giọng gọi, phát hiện trên mặt anh lâm vào hôn mê, chỉ có cánh môi tái nhợt khẽ nhút nhích, lại không phát ra được âm thanh nào.

Y tá nhanh chóng đẩy người vào phòng giải phẫu, tất cả những người không có nhiệm vụ, cũng đều không cho vào bên trong.

Phía sau người nhà họ Vi vừa chạy đến thì thấy phòng phẫu thuật đang đóng cửa lại, ngay sau đó đèn giải phẫu sáng lên.

Từ Ly chạy về phía trước, bà nhìn thấy phòng phẫu thuật đã đóng chặt cửa, cả trái tim bóp chặt lại. Mới vừa rồi nhìn thấy nhiều máu như vậy, thật hù dọa chết bà, đứa con này của bà từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng chịu khổ, máu chảy nhiều như vậy không biết bị thương chỗ nào nữa?

Nghĩ đến đây, nước mắt bà chảy xuống, che miệng không ngừng khóc.

“Mẹ!” Vi Kỳ Hoa ôm hai vai mẹ, nhỏ giọng an ủi bà, “Mẹ đừng lo lắng, Hạo Hạo không sao đâu!” Trong lúc nói chuyện anh đỡ mẹ mình ngồi xuống băng ghế dài.

Vi Minh Viễn mặc dù không có nói chuyện, nhưng trên mặt nhìn rất khó coi, vốn dĩ lễ chúc mừng thật tốt, đảo mắt sao lại náo loạn thành như vậy chứ?

Liếc nhìn Đồng Niệm đứng phía trước, Từ Ly trầm mặt đi tới quát lớn: “Cô còn dám tới đây sao?”

Nhìn ánh mắt hung ác của bà, Đồng Niệm cắn môi im lặng không nói gì. Lúc này cô nói chẳng khác nào thêm dầu vào lửa.

“Đồ sao chổi!”

Trong lòng Từ Ly tức giận cuộn cuộn, nhìn cô như nhìn thấy kẻ thù, hận không thể xé nát cô ra.

Nhìn thấy mẹ mình sắp phát hỏa, Vi Kỳ Hoa tiến lên ngăn lại, sợ bà lại gây ra chuyện. Hôm nay mọi chuyện đã quá rối loạn rồi, không thể chịu thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Bởi gì bà phát tiết, Đồng Niệm cũng không để những lời bà nói ở trong lòng, đôi mắt chỉ nhìn chăm chú trong phòng phẫu thuật, lo lắng siết chặt hai tay.

Trên hành lang có cảnh sát đi tới, sau khi tìm được người nhà bệnh nhân, bắt đầu xác minh tình huống.

“Cô là Đồng Niệm sao?” Một người mặc đồng phục cảnh sát đi tới, hỏi một cách máy móc.

Đồng Niệm ngẩn ra, sau đó gật đầu.

Tìm được cô, cảnh sát lập tức theo trình tự phá án, nhìn cô nói: “Mời cô theo chúng tôi về sở cảnh sát lấy lời khai.”

Lấy lời khai?

Ánh mắt lướt qua một tia chán nản, Đồng Niệm không thể cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là theo bọn họ rời đi.

Sau khi cảnh sát rời đi, sắc mặt mọi người càng thêm khó coi. Từ Ly ngồi ở trên ghế dài, như có điều suy nghĩ. Theo đạo lý mà nói, Hạo Hạo cùng Lăng Cận Dương không có bất kỳ mối quan hệ lợi hại nào, làm sao lại phát sinh xung đột chứ? Bà đắn đo suy nghĩ, trong lòng mơ hồ nghĩ đến cái gì đó.

Cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra, y tá vội vã thông báo với người thân: “Bệnh nhân bị vỡ lá gan, cần truyền máu.”

"A!"

Từ Ly kêu lên một tiếng, dưới chân lao đảo một cái, thiếu chút nữa lại té xỉu.

Y tá không kịp giải thích nhiều, vội vàng kêu mọi người, hướng phòng xét nghiệm phía trước nói: “Người thân bệnh nhân mau đi thử máu.”

Nghe vậy, vẻ mặt Từ Ly bỗng nhiên chìm xuống, khuôn mặt tái nhợt đầy hoảng sợ, định mở miệng đã thấy Vi Minh Viễn đứng lên đi đến phòng xét nghiệm.

Lòng bàn tay nắm chặt đồ đầy mồ hôi, vội vàng kéo đứa con trai cả đi đến phòng xét nghiệm.

Trước sau chỉ trong vòng năm phút, y tá cầm kết quả thử máu trong tay, lần nữa đi tới: “Ai là Vi Minh Viễn?”

Nghe được y tá gọi, Vi Minh Viễn lập tức đứng dậy, gật đầu lên tiếng: “Là tôi.”

Y tá quan sát tình trạng thân thể của ông, “Nhóm máu của ông cùng bệnh nhân đồng nhất, mời đi theo tôi.”

Từ Ly cúi đầu, vẻ mặt khiếp sợ, d’đ/l’q’đ giờ tay ôm lấy ngực, hoàn toàn không dám tin. Sao có chuyện trùng hợp như vậy? Không phải là máu mủ ruột thịt, làm sao máu cũng có thể giống nhau?

Sau khi đến đồn cảnh sát, Đồng Niệm bị đưa đến phòng khẩu cung. Cô ngồi ở trên ghế, chờ người đến lập biên bản.

Không lâu sau đó, có người đi tới, dưới nách kẹp một bộ hồ sơ có bìa màu đen, ngồi xuống đối diện cô. Chỗ này, Đồng Niệm lần đầu tiên tới, bởi vậy có chút khấn trương, lòng bàn tay đồ đầy mồ hôi.

Đối diện là một cảnh sát khá lớn tuổi, nhìn thấy cô gái sắc mặt trắng bệch đầy vẻ khấn trương, ông đứng lên rót ly nước, đặt ở trước mặt cô, ôn hòa nói: “Chớ khấn trương, chỉ hỏi thăm cô một ít vấn đề thôi.”

Đồng Niệm hít một hơi thật sâu, năm ngón tay từ từ thu hẹp lại, trong lòng thấp thòm khó kìm nén.

Trong phòng thăm vấn cách vách, Lăng Cận Dương ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra một chút bối rối nào.

Cảnh sát thăm vấn đại khái cũng biết được thân phận của anh, cho nên trong lúc hỏi, rất thành thạo tránh những vấn đề nhạy cảm.

Từ đầu đến cuối, Lăng Cận Dương cũng không có mở miệng, luật sư bên cạnh đã sớm giúp anh xử lý tốt. Hơn nửa canh giờ, sau khi luật sư làm giấy bảo lãnh cho anh, liền dẫn anh đi, “Cậu chủ, chúng ta có thể đi được rồi.”

Lăng Cận Dương đứng lên, lấy tay vuốt nếp nhăn trên quần áo, chân mày cũng không dao động, đi thẳng ra bên ngoài, căn bản không để bất cứ ai vào mắt.

Gặp người như vậy, ai có thể làm gì được? Không phục cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Một đường đi ra ngoài đồn cảnh sát, trong lúc đi qua cửa quẹo, vừa vặn có phòng thẩm vấn mở ra. Anh lướt nhìn người ở bên trong, kinh ngạc đứng tại chỗ.

“Đồng tiểu thư, vào thời điểm xảy ra vụ án, cô ở hiện trường sao?”

"Đúng vậy."

“Vậy có phải cô tận mắt chứng kiến Lăng Cận Dương đập vỡ ly rượu, đâm Vi Kỳ Hạo bị thương?”

Đồng Niệm khẽ cúi đầu, đôi tay để trước ngực, mười ngón tay đan vào nhau. Cô suy nghĩ một lát, nỗi buồn thoáng qua trong mắt, “Phải.”

Chính tai nghe được chữ kia thoát ra từ cửa miệng cô, trong đôi mắt Lăng Cận Dương hiện lên vẻ hung ác, khóe miệng lướt qua nụ cười lạnh, trầm mặt cất bước rời đi.

Khoảng bốn mươi phút sau, Đồng Niệm từ đồn cảnh sát bước ra ngoài. Cô lưu lại số điện thoại liên lạc, khi cần có thể gọi đến hỏi.

Trời tối om, không có ánh trăng. Đưa tay cô ôm chặt áo khoát, đi tới đầu đường, vẫy một chiếc taxi đi đến bệnh viện.

Thời điểm tới bệnh viện, đã gần chín giờ tối, cô trực tiếp lên tới phòng phẫu thuật, người nhà họ Vi cũng không thấy ở bên ngoài. Sau khi hỏi thăm, y tá cho cô biết, cuộc phẫu thuật rất thành công, đã đưa bệnh nhân vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Lo lắng trong lòng rốt cuộc cũng đi xuống, d'đ/l/q'd Đồng Niệm xoay người ngồi ở trên ghế, hít một hơi thật sâu.

Chuyện xảy ra đêm nay, cô hoàn toàn không kịp chuẩn bị, từ lúc nhìn thấy Lăng Cận Dương dùng hung khí đâm Vi Kỳ Hạo bị thương, trái tim cô siết chặt lại. Lúc ấy thấy Vi Kỳ Hạo máu chảy đầm đìa, cô thật sự bị dọa sợ, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Cho đến thời điểm này, cô mới nhẹ nhàng thở được, nhưng nhớ lại mới vừa ở đồn cảnh sát đưa lời khai, vẻ mặt cô vô cùng u ám.

Trong mắt hiện ra tình hình lúc ấy, cô nhìn thấy rõ ánh mắt hung ác của Lăng Cận Dương, cùng với thủ đoạn tàn nhẫn của anh rất giống nhau, rõ ràng muốn đưa người vào chỗ chết. Mặc dù cô không rõ ràng lắm, hai người bọn họ vì sao lại tranh chấp, nhưng mơ hồ đoán ra được là có liên quan đến cô.

Đồng Niệm cúi đầu, thấy vết máu dính trên quần áo đã khô. Nhìn vết máu, khiến cô run lên như cây sậy, Lăng Cận Dương ra tay độc ác như thế, thật sự muốn giết người sao?

Thời điểm trở lại Lan Uyển, Lăng Trọng lo lắng chờ ở phòng khách, nhìn thấy Lăng Cận Dương và luật sư cùng nhau trở về, cuối cùng mới yên tâm.

"Chuyện xử lý như thế nào rồi?"

Luật sư Tiền làm ở tập đoàn nhà họ Lăng nhiều năm, cũng xem như đáng tin cậy. Ông cau mày bĩu môi, giọng nói mơ hồ: “Chuyện này, cậu chủ tốt nhất nên cùng người bị hại hòa giải.”

Lăng Trọng không vui nhướn mày, sắc mặt khó coi.

Luật sư Tiền khẽ vuốt cằm, nói ra việc lợi và hại: “Đối phương bị thương không nhẹ, hơn nữa còn có người làm chứng, rất khó giải quyết!”

"Người làm chứng?" Lăng Trọng kinh ngạc, đáy mắt thoáng qua cái gì, "Là ai?"

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, sắc mặt luật sư Tiền hơi khó coi, chân chừ mở miệng, “Là cô chủ! Thời điểm xảy ra chuyện, chỉ có cô ấy ở hiện trường.”

Lăng Trọng mím môi, không hỏi nữa.

Sau khi luật sư Tiền dặn dò nhiều chi tiết có lợi, đặc biệt dặn đi dặn lại Lăng Cận Dương, có bất kỳ chuyện gì phải gọi cho ông biết. Hơn nữa ông còn khuyên anh tận lực cùng nhà họ Vi hòa giải, như vậy đối với hai bên đều tốt.

Tiền Tiền luật sư đi, Lăng Trọng quay vào, ngồi xuống bên cạnh anh, trên mặt lo lắng.

“Ba!” Ngón tay thon dài của Lăng Cận Dương khẽ vuốt trán, chất phác hỏi: “Ba tin con không làm bị thương người sao?”

Lăng Trọng phục hồi tinh thần lại, nghe được lời anh hỏi, lập tức cười lên, “Đứa nhỏ ngốc, phẩm hạnh của con như thế nào, ba đương nhiên tin tưởng rồi!”

Lời của ba, làm cho anh cảm thấy được an ủi, anh trầm mặt lại, dựa lưng vào ghế sofa.

“Cận Dương.” Lăng Trọng trái lo phải nghĩ, không nghĩ ra hỏi anh: “Kỳ Hạo tại sao lại muốn hãm hại con?”

Nghe vậy, đáy mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, rừ mắt xuống, sắc mặt không hề biến hóa: “Con cũng không biết.”

Lăng Trọng thở dài, thất vọng lắc đầu một cái, “Sợ rằng vẫn là vì hôn sự của Niệm Niệm. Vốn dĩ ba rất thích nó, nhưng hôm nay xem ra, nó có lòng dạ nham hiểm, cũng không phải là người hiền lành.”

Lăng Cận Dương kiềm nén lại cảm xúc phập phồng trong lòng mình, vội vàng an ủi ba, “Ba, khuya lắm rồi, ba đi ngủ trước đi!”

Nhìn đồng hồ, Lăng Trọng vui vẻ gạt đầu, đồng thời cũng dặn dò anh, “Con cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

“Dạ.”

Sau khi nhìn ba đi lên lầu, Lăng Cận Dương xoay người ngồi trên quầy rượu, mở ra một chai Vodka, lấy một ít đá lạnh để vào trong ly, trong ly hiện lên chất lỏng màu hổ phách óng ánh trong suốt.

Rượu mạnh lướt qua cổ họng, cháy nóng hừng hực. Lăng Cận Dương ngửa đầu nuốt xuống, đôi mắt chìm ung khê chớp, ẩn trong ánh mắt anh nhuộm đầy vẻ hung ác nham hiểm, làm cho người ta không rét mà run.

Ở đồn cảnh sát nghe được cô nói lời kia, giống như có một cái cây bén nhọn cứng rắn đâm vào trong lòng của anh, không thấy vết thương, nhưng lại đau nhức vô cùng.

Lời cô nói ra có ý nghĩa là không tin hẳn!

Mày kiếm Lăng Cận Dương nhú chặt, anh uống hết ly Vodka, đứng dậy cầm chìa khóa xe lên, trầm mặt lái xe rời đi Lan Uyển.

Một đường lái xe đến chỗ ở Đồng Niệm, Lăng Cận Dương dừng xe ở bên đường, ngửa đầu nhìn lên, thấy nhà cô không mở đèn, chứng tỏ cô còn chưa có về nhà.

Gương mặt tuần tú của Lăng Cận Dương đầy vẻ lạnh lùng, ngơ ngác ngồi ở trong xe, d’đ/l/q’d anh đưa mắt nhìn một chỗ ở phía trước.

Sau khi ngồi chờ một hồi lâu ở bên ngoài hành lang bệnh viện, Đồng Niệm không có tìm được cơ hội vào trong phòng bệnh, người nhà họ Vi canh giữ bên trong, cô không vào được. Mặc dù phẫu thuật thành công, nhưng cô muốn nhìn qua xem anh thế nào, trong lòng mới an tâm được.

Chờ lâu cũng không có kết quả, Đồng Niệm chán nản thở dài, cầm ví da lên rời bệnh viện, đón xe về nhà. Xem ra, tối nay không tìm được cơ hội để vào, phải tìm cách khác vậy.

Ngồi xe trở về nhà, Đồng Niệm thanh toán tiền xe, cúi đầu đi về phía cửa. Bỗng nhiên có ánh sáng chiếu vào mặt, cô nhắm mắt lại, để tay phía trước che lại.

Người đàn ông mở cửa xe bước xuống, sau lưng đèn xe chậm rãi tắt đi.

Trước mắt bóng tối lại ủa về, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đi tới, nụ cười lập tức chìm xuống. Nắm chặt ví da trong tay, thẳng lưng đứng tại chỗ.

Lăng Cận Dương đứng trước mặt cô, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô, giọng nói căng thẳng: “Em đều thấy được hết sao?”

"Thấy được."

Đồng Niệm rừ mắt xuống, cũng không nhìn vào ánh mắt sắc bén của anh.

Người đàn ông tuần mỵ ngũ quan đường nét sắc sảo, anh hơi híp mắt, có thể thấy trong mắt cô nổi đầy mạch máu màu xanh, “Em thấy được cái gì?”

Nắm ngón tay nắm chặt ví da, Đồng Niệm thần nhiên nhìn sâu vào đôi mắt anh: “Tôi thấy được là anh đâm Vi Kỳ Hạo bị thương!”

"Ha ha ——"

Nhếch môi Lăng Cận Dương cười khê một tiếng, khóe mắt anh thoáng qua vẻ tàn khốc, đột nhiên giữ chặt hai vai cô, lời cô đến trước mặt: “Đồng Niệm, em là dụng tâm thấy được sao?”

Trong mắt anh đầy tức giận, lời của cô nói nghe thật buồn cười.

Đồng Niệm nhẹ nhàng nâng tay, hất tay anh ra, môi trái tim nhấp nhẹ, giọng nói mang theo một tia đùa cợt: “Dụng tâm không bằng mắt nhìn thấy trực

tiếp.”

Cô từng nghĩ tâm mình nhìn thấu đáo anh. Nhưng quay đầu lại, thấy tận mắt mới là sự thật.

Đối với anh, cô đã sớm chết tâm

Trong tim Lăng Cận Dương lướt qua một mảnh giá rét, trong nháy mắt lạnh từ đầu đến chân, đôi mắt sáng ngời ảm đạm xuống, quang ảnh trong khoảnh khắc sụp đổ, vỡ tan ra thành từng phiến vụn, bay vào một góc, ẩn giấu bụi bặm bên trong.

Rốt cuộc là có dã tâm che giấu âm mưu? Hay là trong lòng cô không hề lựa chọn tin tưởng anh nữa?

Ban đêm gió lạnh luồn vào cổ áo. Đồng Niệm không chịu được rút vai lại, cô nắm chặt ví da, không hề nhìn đến anh, lạnh lùng quay người đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Làm Chứng (Phần 2)

Việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích. Cô tin tưởng ánh mắt mình, tuyệt đối không xử lý theo cảm tính!

Chiếc xe màu bạc hiệu McLaren chạy băng băng trên đường cao tốc, ánh đèn đường màu vàng nhạt bao phủ cả thân xe, giống như ám dạ, tinh linh xuyên qua.

Người đàn ông trong xe, một tay khoác lên cửa sổ xe, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, toàn bộ cửa xe đều hạ xuống, mặc cho gió lạnh tàn sát bừa bãi, lưu loát thổi tóc ngắn của anh bay tán loạn.

Khí lạnh ngang nhiên đánh tới, trong nháy mắt có một loại âm giác hít thở không thông. Đáy mắt Lăng Cận Dương gọn sóng, anh mím môi đập mạnh chân ga, tăng hết tốc độ.

Cảnh vật bốn phía lướt qua vùn vụt, Lăng Cận Dương không chớp mắt, hai tay anh giữ chặt tay lái, lái xe hướng về phía bờ sông.

Ban đêm, bờ sông không có một bóng người, trên mặt sông sóng gọn lăn tăn, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Lăng Cận Dương đẩy cửa xe bước xuống. Thân hình cao lớn dựa trước xe, phác họa một bóng hình thon dài trên mặt đất.

Hồi lâu, anh nghiêng người ngồi trên đầu xe, tay thì tùy ý đặt trên đầu xe, chân thì cong lên, bộ dáng vô cùng lười biếng, khác xa về cao quý tao nhã vốn có của anh.

Mở bao thuốc lá ra, từ bên trong lấy ra một điếu thuốc, Lăng Cận Dương đặt trên môi, mồi bật lửa, một ánh lửa màu xanh nhạt hiện lên. Anh hít sâu một cái, ngẩng đầu lên thật cao, đưa mắt nhìn về nơi xa, về mặt dần dần ổn định lại.

Tàn thuốc lá trên tay đã tắt, Lăng Cận Dương gảy nhẹ ngón tay, trong nháy mắt tàn thuốc rơi xuống. Gương mặt tuấn tú của anh một lần nữa khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng quen thuộc, cũng không nhìn ra được một chút dao động.

Trong bóng đêm đen kịt, thân xe màu bạc trong khoảng khắc biến mất.

Đồng Niệm tắm xong đi ra ngoài, thay bộ quần áo dính máu trên người ra, để vào máy giặt. Trong phòng có chút lạnh, cô mở máy điều hòa lên, tay chân dần dần ấm lại.

Đi tới phòng bếp, cô mở tủ lạnh ra, thấy bên trong chất đầy thức ăn, cũng không buồn động tới. Với tay lấy hộp mì ăn liền, đun sôi nước nóng, bỏ mì vào.

Miền cưỡng ăn vài miếng, cô dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, tắt đèn phòng khách, đi thẳng về phòng ngủ.

Xung quanh yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động nào. Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi mạnh, cành lá lay động, trơ trụi đung đưa, nhìn xuyên qua màn che, từng đạo bóng đen thoáng qua, làm cho người khác cảm thấy hoảng sợ.

Đồng Niệm dựa lưng vào đầu giường, cả người rúc vào trong chăn mà vẫn cảm thấy lạnh. Lăn qua lăn lại cả đêm, mặc dù người rất mệt mỏi, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có. Cô đưa tay mở ti vi, điều chỉnh âm lượng nhỏ nhất, cô không muốn làm ảnh hưởng đến hàng xóm xung quanh nghỉ ngơi nhưng lại muốn chữa cho mình một chút âm thanh, như vậy ít nhất cô không thấy mình đơn độc.

Dựa vào đầu giường mơ mơ màng màng ngủ, thời điểm Đồng Niệm mở mắt lần nữa, ngoài cửa sổ còn tối đen hơn, cô lướt mắt nhìn đồng hồ báo thức, đã bốn giờ sáng. Tỉnh lại, không còn buồn ngủ, nhìn chương trình tivi đã sớm hết, lấy điều khiển cô tắt tivi, vén chăn lên rời giường.

Tắm sơ qua, Đồng Niệm đi vào trong bếp, lấy thức ăn trong tủ lạnh mua ngày hôm qua, làm buổi sáng cho mình. Sau khi ăn xong, trời bên ngoài đã sáng lên. Cô đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trên đường đã có người đi lại.

Trở lại phòng ngủ thay quần áo, Đồng Niệm cầm ví da lên, khóa kỹ cửa, đi ra khỏi nhà. Cô gọi một chiếc taxi đậu bên đường, đi thẳng đến bệnh viện.

Thời điểm tới bệnh viện, thời gian vẫn còn sớm, Đồng Niệm đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt. Lúc này hành lang rất an tĩnh, từ cửa sổ cô nhìn vào bên trong một chút, không nhìn thấy có người nhà họ Vi bên trong, cô khẽ đẩy cửa phòng đi vào.

Trong phòng bệnh mùi nước sát trùng phiêu tán, Đồng Niệm đi tới bên giường, nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên giường, an ổn ngủ. Gương mặt anh tái nhợt, trên người áo bệnh nhân mở ra, lộ ra mảnh vải trắng thật dày quấn quanh bụng.

Đồng Niệm vươn tay, ngón tay chạm vào mu bàn tay anh, hốc mắt ảm ảm. Cô nói không ra tư vị trong lòng mình, cảm thấy rất khó chịu, có chút không thờ nổi.

Nhìn túi xách đặt ở trên tủ đầu giường, Đồng Niệm nhanh chóng đứng lên, không dám dừng lại lâu thêm, chỉ sợ bắt gặp mẹ Vi Kỳ Hạo, lại xảy ra xung đột. Sau khi đi ra phòng bệnh, cô đi gặp y tá hỏi thăm tình hình, y tá nói cho cô biết hai ngày nay bệnh nhân ngủ mê man do tác dụng của thuốc, tránh bị đau do vết thương.

Đại khái hiểu được bệnh tình của anh, Đồng Niệm cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, cô rời bệnh viện, trực tiếp bắt xe trở lại thị trấn nhỏ.

Buổi sáng ở thị trấn nhỏ hết sức yên tĩnh. Nguyễn Nghiên cả đêm không ngủ, ngồi ở cuối giường, mắt nhìn chăm chăm bức tranh treo trên tường, tầm mắt ngừng lại ở chỗ con dấu có tên Trường Khanh.

Thì ra là Trường Khanh, lại là Vi Minh Viễn.

Ánh mắt Nguyễn Nghiên ảm ảm, dung nhan thanh lệ nhuộm mấy phần cô đơn. Hai mươi lăm năm trước, họ gặp nhau có chút sai lầm, chuyện khi xưa của bọn họ không có kết thúc tốt đẹp.

Khi đó, bà còn là sinh viên trường mỹ thuật, thường xuyên chạy đến lớp học thêm của ông, nhìn ông tài hoa hơn người, tác phong nhanh nhẹn, nhưng thời đó nam nữ vẫn còn rất kiêng dè nhau, khó có thể gần gũi. Cuối cùng tâm hồn của bà phút chốc cũng thất lạc ở trong đôi mắt tròn bóng như ngọc kia.

Biết rõ Trường Khanh cũng không phải là tên thật, biết rõ người khí phách phong thái như ông xuất thân không phải từ gia đình bình thường, nhưng bà cố chấp lừa mình dối người. Đến một ngày kia, bà nhìn thấy một người phụ nữ dắt theo một đứa bé trai, tới trường học tìm bà.

Nhìn tấm ảnh gia đình, hoàn toàn đánh vỡ giấc mộng đẹp của bà. Sau khi hoàn toàn tỉnh ngộ, bà từ đó mai danh ẩn tích.

Bà chớp mắt một cái, quá khứ qua nhiều năm như vậy, tốt xấu gì cũng đã biến mất hầu như không còn. Nhưng hai mươi mấy năm cô đơn chờ đợi, đến cuối cùng là vì người kia mà không bỏ xuống được hay là trừng phạt chính bản thân mình?

Năm đó xảy ra chuyện, làm cho bà hứng chịu tiếng xấu, cha của bà vì vậy mà buồn bực sầu não chết. Bà tự hành hạ bản thân mình rất nhiều năm, đến nay cũng không thể tha thứ, bởi vì sai lầm của bà, khiến cho cha mẹ người thân bị thương tổn.

Nhưng dù có ăn năn hối hận thế nào, cũng không thể quay lại như cũ, bà đau cũng được, hối hận cũng được, cuối cùng cũng đã muộn.

Nhưng không nghĩ tới, thời gian đã trôi qua hai mươi mấy năm, bởi vì sai lầm của bà, lại một lần nữa liên lụy đến người thân của bà, đây thật là làm cho bà hối hận không dứt.

Kể từ ngày lễ đính hôn bị hủy, Nguyễn Nghiên cũng không có liên lạc với cô, Đồng Niệm không yên tâm, nhất định quay về xem.

Đẩy cửa nhỏ ở sân ra, trong sân lá cây khô rơi là tả. Cô nhìn thấy phòng ngủ còn sáng, cất bước đi tới.

“Dì ơi!” Đồng Niệm đẩy cửa phòng ra, nhẹ nhàng gọi, có tiếng bước chân dồn dập vang lên, Nguyễn Nghiên khoát áo đi ra, nhìn thấy cô đáy mắt thoáng qua vui mừng.

“Sao con lại về đây?”

Đặt ví da trong tay xuống, Đồng Niệm cười, giọng nói cũng bình thường như mọi khi, không có gì khác: “Do con nhớ dì thôi!”

Về mặt Nguyễn Nghiên ảm ảm, vội vàng mặc quần áo tử tế, cười nói: “Con nghỉ ngơi một lát đi, đi đi làm điểm tâm.” Trong lúc nói chuyện, bà nhanh chóng dọn dẹp phòng ngủ ngăn nắp, rồi đi tới phòng bếp làm điểm tâm sáng.

Cầm cây chổi đặt trong sân, Đồng Niệm quét dọn sạch sẽ tất cả lá cây rơi trên sân, sau khi rửa tay sạch sẽ, Nguyễn Nghiên cũng chuẩn bị xong điểm tâm.

Trên bàn ăn, sữa đậu nành nóng, bánh rán, dưa món, đều là những món ăn Đồng Niệm thích ăn. Cô nhìn qua, nhất thời cảm thấy thèm ăn, mặc dù đã ăn

sáng rồi, nhưng với tay nghề của dì, cô không thể nhìn được.

Nguyễn Nghiên nhìn cô, trên mặt lộ ra một cổ đau lòng, “Niệm Niệm, dì thật có lỗi với con.”

Đồng Niệm đang nhai thức ăn bỗng dừng động tác lại, cô nhú mày nhìn ánh mắt mơ hồ có nước của dì, đôi mắt cũng chưa xót theo. Cô cúi đầu, kiềm nén nước mắt lại.

Trong phòng ngủ, ánh mặt trời chiếu vào vô cùng ảm áp. Đồng Niệm tựa đầu trên bả vai của dì, về mặt an nhàn, cô muốn nhắm mắt dưỡng tinh thần một lát, lại nghe người bên cạnh thở dài một tiếng.

Nguyễn Nghiên cầm tay của cô, hai người ngồi dựa vào nhau, giọng nói nặng nề: “Con muốn biết sao?”

Đôi mắt chậm rãi mở ra, Đồng Niệm quay đầu nhìn bà chăm chú, đôi môi mím chặt. Sau một hồi, cô kiên định lắc đầu một cái.

Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, cô hiểu cái cảm giác vết thương bị xé rách đó, cho nên không đành lòng.

Đưa tay ôm cô vào lòng, đáy mắt Nguyễn Nghiên ảm đạm khó chịu, từ nhỏ cho đến bây giờ cô vẫn là đứa nhỏ hiểu chuyện, thật làm cho chính bản thân bà thấy đau lòng.

“Niệm Niệm” Nguyễn Nghiên khẽ vuốt lưng cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Con còn muốn ở cùng một chỗ với Vi Kỳ Hạo không?”

Đồng Niệm chôn mặt vào trong ngực bà, nghe dì hỏi vậy, ánh mắt tối sầm lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười đau khổ. Muốn hay không cũng không còn ý nghĩa, tất cả đều không thể vấn hồi.

Không nghe cô trả lời. Nguyễn Nghiên cũng không có ép hỏi, trong lòng mơ hồ hiểu được cái gì. Ở trên đời này, bà chỉ còn lại Đồng Niệm là người thân duy nhất, vì hạnh phúc của cô, bà nên cố gắng một lần!

.....

Một chiếc BMW màu đen lái vào ngôi biệt thự ba tầng. Người đàn ông dùng xe, mở cửa đi vào.

Trong phòng khách sáng đèn, Chử Tuấn thấy mẹ chưa ngủ đi tới cười nói, “Mẹ!”

Bỏ tạp chí trong tay xuống, Chử Mẫn lộ ra khuôn mặt tươi cười hiếm thấy: “Con mau tới xem nè.” Trong lúc nói chuyện, bà mở tạp chí đưa tới.

Chử Tuấn lướt mắt, trên mặt dâng lên nụ cười, anh lại ngồi cạnh mẹ mình, bỏ tạp chí qua một bên, “Con thấy rồi!”

Trang đầu tạp chí, đăng tin tức chói mắt, “Tam công tử nhà họ Vi bị đâm, hung thủ hư hư thực thực là con trai của chủ tịch tập đoàn Lăng thị.”

"Đáng đời!"

Thái độ Chử Mẫn nhìn vô cùng ngoan độc, ngón tay chỉ vào người trên bìa tạp chí, lạnh lùng nói: “Thế nào lại không có đâm chết nó.”

Bởi vì chuyện của Lưu Tranh, hai nhà họ Lưu và Chử tràn đầy oán hận không chỗ phát tiết, mỗi ngày đều hy vọng nhà họ Vi và nhà họ Lăng gặp chuyện không may trả lại món nợ máu này.

Sáng sớm nghe nói chuyện này, Chử Tuấn phất người đi thăm dò, khóe miệng hần nâng lên ý cười, nghĩ thầm hai người này xảy ra chuyện như vậy, còn có lí do tại sao chứ? Nhất định bởi là vì phụ nữ.

Đồng Niệm thật không đơn giản, có thể làm cho một người cẩn thận như Lăng Cận Dương một giọt nước cũng không để lọt có thể phạm sai lầm. Tốt nhất bọn họ nên đấu với nhau đến một mất một còn, như vậy mới có thể giải tỏa được mối hận trong lòng hần!

“Vi Kỳ Hạo đúng là có mạng lớn.” Chử Mẫn nhìn chăm chăm vào tấm hình trong tạp chí, trên mặt mơ hồ, “Khi nó vừa sinh ra, còn có chuyện kì quặc xảy ra là chết đi sống lại.”

“Chết đi sống lại?” Trên mặt Chử Tuấn tràn đầy hứng thú, quay đầu hỏi mẹ, “Chuyện này là sao vậy mẹ?”

Chử Mẫn cười cười, cũng chỉ là tin tức vớ vẩn: “Nghe nói nó vừa sinh ra đã không còn thở, bác sĩ đã bỏ cuộc, nhưng sao đó lại sống lại! Những năm qua, Từ lý coi nó như bảo bối, chăm sóc vô cùng tốt.”

“Còn có loại chuyện như vậy sao?” Chử Tuấn cau mày, bộ mặt không thể tin. Chết đi sống lại, loại chuyện như vậy, làm sao có thể chứ?

Chử Mẫn bĩu môi, cũng cảm thấy kỳ quặc, bà trầm mặt một chút, trong mắt chột đỏ lên, “Đáng tiếc chúng ta lại vô phước, một đứa trẻ tốt như em con lại mất đi, quả thật muốn bức chết cô của con rồi!”

“Cô nay sao rồi?” Sắc mặt Chử Tuấn trầm xuống, trong mắt thoáng qua lạnh lẽo.

Chử Mẫn nức nở nói: “Vẫn như cũ, nửa sống nửa chết!”

Xưa nay cô của hắn luôn thương yêu hắn, mối quan hệ hai nhà Chử và Lư vô cùng tốt, mặc dù Lư Tranh không có tiền đồ, nhưng cũng là em mình, cái chết lại không rõ ràng, hắn tại sao có thể từ bỏ được ý đồ?

.....

Ánh nắng ban mai hơi lộ ra, trong phòng bệnh một mảnh yên tĩnh. Tới qua Vi Kỳ Hạo thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, y tá đã gỡ ống thở khí ra, chỉ truyền nước biển cho anh.

Từ Ly bảo đưa con cả về nhà, bà một thân một mình ở lại canh chừng ban đêm. Nhiều lần cho anh uống nước, nhìn thấy vết thương làm anh đau đớn, bà đau lòng không nguôi.

Anh từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ sở, không nghĩ lần bị thương này lại nghiêm trọng như vậy. Bác sĩ nói, nếu vết thương sâu hơn 2cm, chưa chắc đã giữ được tính mạng.

Từ Ly đưa tay lên đắp chăn cho anh, lại dùng tăm bông thấm nước chậm vào môi, để cho môi anh không bị khô, nhìn sắc mặt của anh, vẻ mặt bà ảm đạm xuống.

Bà hiểu tính khí bướng bỉnh của con mình, anh cũng là người hiểu lẽ phải, biết phân biệt nặng nhẹ ra sao, cùng Lăng Cận Dương đánh nhau, không giống như cá tính của anh. Hơn nữa chuyện xảy ra nghiêm trọng như thế, bên trong kỳ quái như thế nào không cần nói cũng biết!

Lời đồn đại lúc trước, trong lòng bà vẫn chưa quên được, hôm nay trước sau nghĩ lại, rất nhiều chuyện mơ hồ nổi lên trong lòng.

Nói cho cùng bởi vì là Đồng Niệm. Lúc trước cũng vì cô ta trêu chọc đến Lư Tranh, hôm nay lại là Lăng Cận Dương!

Đưa con gái này chính là họa thủy, cùng với Nguyễn Nghiên giống nhau như đúc, đều là yêu tinh hại người.

Lúc này, y tá đẩy cửa vào kiểm tra, đo nhiệt độ cho bệnh nhân, trước khi đi còn tốt bụng nói cho bà biết: “Phu nhân, đã có kết quả xét nghiệm rồi ạ.”

Từ Ly ánh mắt lóe lên, gật đầu nói cảm ơn. Đợi y tá rời đi, trên mặt đầy vẻ khấn nguyện.

Sau khi bà thu xếp ổn thỏa cho Vi Kỳ Hạo, liền cầm ví da đi ra ngoài, đóng cửa phòng bệnh kỹ xong bước nhanh đến phòng xét nghiệm.

Bác sĩ phòng xét nghiệm đưa cho bà kết quả kiểm tra ngày hôm qua.

Nắm hơn 10 tờ kết quả trong tay, Từ Ly không hiểu những thuật ngữ chuyên ngành kia, bà trực tiếp lật đến tờ cuối cùng, nhìn kết quả xét nghiệm.

Sau khi thấy kết quả xét nghiệm, sắc mặt Từ Ly biến đổi, cả người cứng đờ tại chỗ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, “Cái này không thể nào——”

Sáng thứ hai, Đồng Niệm bắt xe trở lại thành phố. Xe mới vừa vào bến, điện thoại trong ví cô vang lên.

Cô cũng không có xem qua, cả người phờ phạc bất giác, “A lô?”

Đầu bên kia điện thoại, một giọng nói yếu ớt của người đàn ông lộ ra: “Niệm Niệm...”

Sắc mặt Đồng Niệm chấn động, nắm chặt điện thoại trong tay, giọng nói vui mừng, “Kỳ Hạo, anh làm sao vậy?”

Vi Kỳ Hạo ngồi dậy, lưng dựa vào giường bệnh, khoe miệng dâng lên nụ cười, “Anh muốn gặp em.”

Sau khi cúp điện thoại, Đồng Niệm nhanh chóng rời khỏi bến xe, đứng bên đường vẫy một chiếc taxi, đi đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Dùng Hết Thủ Đoạn. (Phần 1)

Bên trong phòng chăm sóc đặc biệt, không khí rất ấm áp.

Đồng Niệm đẩy cửa phòng bệnh đi vào, liếc mắt đã thấy người đàn ông đang ngồi tựa nửa người vào giường.

Tiếng bước chân vang lên, Vi Kỳ Hạo đang thất thần chợt giật mình, chậm rãi quay đầu, ánh mắt ngừng lại trên khuôn mặt Đồng Niệm, trong đôi mắt

tràn đầy ý cười.

"Như thế nào, vết thương của anh còn đau không?"

Đồng Niệm đi tới bên cạnh giường bệnh, kéo qua một cái ghế ngồi xuống, cúi đầu nhìn về phía bụng của anh, nơi đó băng gạc vẫn như cũ quấn thật chặt.

"Đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn đau." Vì Kỳ Hạo ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, nhìn anh có vẻ hơi uể oải, nhưng đôi mắt đã khôi phục sáng ngời.

Đồng Niệm nhìn chung quanh, cũng không thấy người nhà của anh, cô bung nước trên bàn đưa cho anh, đợi sau khi anh uống xong, mới cất ly đi.

Trong phòng bệnh rất ấm áp, Đồng Niệm mặc áo khoác, ngồi một hồi cảm giác hơi nóng. Cô nhủ mảy mĩu nhìn sang, đúng lúc bắt gặp khuôn mặt tiêu tụy của Vi Kỳ Hạo, liền hỏi: "Kỳ Hạo, đêm đó các anh đánh nhau vì chuyện gì vậy?"

"Bởi vì chuyện lúc trước thôi." Vi Kỳ Hạo trả lời rất khéo léo.

Ánh mắt Đồng Niệm tối sầm lại, trong lòng hơi do dự, lại nhìn không được muốn chứng thực cái gì đó, "Anh ta cố ý làm anh bị thương sao? Hay là... vô ý?"

Nghe được câu hỏi của cô, Vi Kỳ Hạo nhăn mày lại tức giận, "Em nghi ngờ anh sao?"

Lúc cô hỏi, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn về mặt anh, từ giọng điệu đến thần thái trên khuôn mặt anh biến hóa rất nhỏ, Đồng Niệm cũng không có phát hiện ra bất kỳ khác thường nào.

Cô rũ mắt xuống, mím chặt môi lại. Những gì cô nhìn thấy cùng với lời trong miệng Vi Kỳ Hạo hoàn toàn ăn khớp, cô không nên nghi ngờ.

Thu liễm lại cảm giác khó chịu trong lòng, Đồng Niệm đứng dậy đi lấy ví da, nhưng bàn tay đã bị người đàn ông dùng sức nắm lấy, không cho cô tránh né.

"Niệm Niệm" Vi Kỳ Hạo cầm chặt tay cô, ánh mắt nhìn cô đầy nhu tình: "Khi anh mở mắt, người đầu tiên anh muốn thấy là em"

Ánh mắt của anh vô cùng nóng bỏng, khiến Đồng Niệm không kiềm lòng được lần tránh, cúi đầu xoay tầm mắt, "Kỳ Hạo, anh cố dưỡng bệnh cho tốt, mấy ngày nữa em sẽ trở lại thăm anh."

Đồng Niệm rút tay lại, ấm áp trên bàn tay biến mất, hiện ra lạnh lẽo. Ý tứ cô rõ ràng như thế làm Vi Kỳ Hạo cảm thấy lo lắng hơn.

Vội vã chạy đến cao ốc Lăng Thị, suýt nữa đã trễ. Đồng Niệm vội đầu vào công việc, cố gắng không để cho chuyện bên ngoài ảnh hưởng đến công việc.

Buổi trưa, sau khi cùng Ewen ăn cơm xong trở lại, lúc quay lại chỗ ngồi thời gian vẫn còn sớm. Đồng nghiệp xung quanh có người thì nói chuyện đùa giỡn với nhau, có người thì cầm điện thoại nói chuyện phiếm.

Đồng Niệm úp mặt trên bàn mắt hờn. Những lời Vi Kỳ Hạo nói cô không nghe sót một chữ nào, nhưng không tìm ra được đáp án.

Trong mắt bóng tối kéo đến, cô ngẩng đầu lên, sau khi thấy người đứng bên cạnh bàn, khẽ kinh ngạc: "Duy Hàm?"

Mặc dù là thời gian nghỉ trưa, nhưng đồng nghiệp xung quanh vẫn còn rất nhiều. Mục Duy Hàm ôn hòa cười, nhỏ giọng nói: "Đi theo tôi."

Đồng Niệm không có hỏi nhiều, đứng lên cùng anh đi ra bên ngoài.

Động tĩnh của bọn họ mặc dù không lớn, nhưng vẫn có rất nhiều người nhìn thấy, lập tức mọi người đều ồn ào bàn tán.

Đi tới thang máy dành riêng cho cấp trên, Đồng Niệm cũng đoán được mấy phần, cửa thang máy mở ra, cô đi theo Mục Duy Hàm bước chân vào.

"Chủ tịch muốn gặp cô." Mục Duy Hàm nhấn nút tầng cuối cùng, giọng nói trước sau như một rất dịu dàng.

Đồng Niệm đã sớm đoán ra, gật đầu cười, nhất định phải gặp mặt một lần.

Thang máy đang di chuyển lên trên, Mục Duy Hàm nhủ mảy mĩu, trên mặt hơi do dự. Thật ra chỉ cần gọi điện thoại cho cô là được, nhưng anh cố ý đi xuống vì có mấy câu muốn hỏi cô.

Cửa thang máy mở ra, Đồng Niệm bước đi ra ngoài, nhưng bị người phía sau gọi lại.

Mục Duy Hàm đi tới trước mặt cô, cân nhắc mở miệng: "Nếu như Vi Kỳ Hạo quyết không bỏ qua, Cận Dương sẽ gặp phiền toái đó!"

"Anh ta đã thương người, chẳng lẽ không nên gặp phiền toái sao?" Đồng Niệm mím môi, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày.

Nghe được lời của cô, Mục Duy Hàm thở dài một cái, sắc mặt trầm xuống, "Trong lòng cô thật sự nghĩ như vậy sao?"

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt lại, Đồng Niệm nhếch môi cười nói: “Duy Hàm, tôi nói là sự thật, là tôi tận mắt nhìn thấy đó!”

Mục Duy hàm thâm ý nhìn cô một cái, không nói thêm gì nữa, đi lướt qua cô, hướng phòng làm việc đi vào.

Ánh nắng chiều ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ sát đất.

Trong ghế sofa rộng rãi. Lăng Trọng nhủu mày nhìn người bên cạnh, giọng nói trầm thấp: “Luật sư tiền nói, người nhà họ Vi kiên quyết khởi tố, trước mặt vật chứng, nhân chứng đối với Cận Dương đều bất lợi.”

Đồng Niệm hai tay nắm chặt cái ly, cô nhấp một hớp trà, cũng không nói lời nào.

“Niệm Niệm.” Sắc mặt Lăng Trọng trầm xuống, nhìn cô bằng đôi mắt sắc bén, giọng điệu dò xét: “Ba biết chuyện xảy ra trước kia trong lòng con và Vi Kỳ Hạo không mấy dễ chịu, chuyện đêm đó, con thật sự không có thiên vị sao?”

“Ba.” Đặt ly trà để trên bàn, Đồng Niệm nhủu mày, giọng điệu quả quyết: “Lời con nói là sự thật! Chuyện con nhìn thấy, từ đầu đến cuối không hề thiên vị bất cứ ai.”

Giữa hai chân mày Lăng Trọng nhủu chặt lại, ánh mắt thông minh lạnh lợi thoáng qua cái gì, “Cận Dương sẽ không làm người ta bị thương, điểm này ba có thể khẳng định! Con có thể hay không tại thời điểm cấp lời khai, khéo léo một chút?”

“Khéo léo sao?” Đồng Niệm nhếch môi cười, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, “Ba bảo con làm giả chứng cứ sao?”

Về mặt Lăng Trọng sau khi biến sắc liền yên tĩnh lại.

Trong mắt dâng lên một cổ chua xót, Đồng Niệm hít sâu, khẽ nói: “Ba không biết làm bằng chứng giả là phải ngồi tù sao?”

Nhìn ánh mắt Lăng Trọng lóe lên, trái tim cô cảm thấy lạnh toát. Bình thường ông luôn yêu thương cô, nhưng đến thời điểm máu chốt, trong lòng ông chi nghĩ đến con trai mình.

Cũng đúng, cô bất quá chỉ là người ngoài, nhà họ Lăng chăm sóc tốt cô, không làm gì tổn thương cô, bên ngoài còn chiếm được danh tiếng tốt. Nhưng vào thời điểm chọn lựa, cô vĩnh viễn sẽ bị vứt bỏ ra bên ngoài!

"Chủ tịch!"

Đồng Niệm từ trong ghế sofa đứng lên, giọng nói lạnh lùng xa cách, “Đã đến giờ làm việc, con muốn trở về làm.”

Nói xong những lời này, cô trầm mặt xoay người, cũng không hề quay đầu lại đi khỏi.

Giơ tay lên muốn gọi cô lại, nhưng trong lúc nhất thời không biết nói gì nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô rời đi. Ông chán nản thở dài, chân mày nhủu chặt hơn.

Tại một tiểu khu cũ rất xa trong nội thành, nhiều ngôi nhà cũ nát nhiều năm không được sửa sang, mơ hồ có thể thấy trên tường loang lổ vết tróc ra. Trên tay Từ Ly nắm chặt tờ giấy, theo biển số nhà ghi trên đó, quanh đi quẩn lại tìm.

Bà nắm tờ giấy, đi đến cửa lầu bên ngoài, tìm nửa ngày, cuối cùng ở khe hở của vách tường, bà nhìn thấy một biển số nhà nghiêng vẹo.

Từ Ly kiểm tra địa chỉ, sau nhiều lần xác nhận, cắt tờ giấy xong, cất bước đi vào. Trên hành lang chật hẹp, hai bên chất đống không ít đồ lộn lộn, nào là bình điện, xe đạp, người đi vào chỉ có thể nép người qua một bên mới có thể đi qua.

Từ Ly cau mày, nắm chặt túi xách lên lầu, bà đi tới lầu hai, gian phòng bên trái, giơ tay lên gõ cửa.

Gõ mấy cái, bên trong truyền đến tiếng bước chân, “Tới đây, tới đây, đừng gõ nữa!”

Cửa chống trộm màu xanh đậm được mở ra, người trong cửa ngẩng đầu lên, sau khi thấy Từ Ly, cả người chấn động, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi.

"Bà ——"

Người nọ ánh mắt kinh ngạc, nói không ra lời.

Mặc dù mấy chục năm không thấy, nhưng Từ Ly còn nhớ rõ hình dạng của bà, sau khi nhìn thấy bà ta, mặt lạnh lùng đẩy cửa đi vào, "Đi vào rồi nói."

Phòng rất nhỏ, trông góc tường ố vàng có rất nhiều vỏ chai rượu, đồ dùng trong nhà cũng là mười mấy năm trước lưu lại thành cái tạp nham kia... Cánh cửa tù, có cái đã rớt xuống.

“Y tá Lưu, đã lâu không gặp.” Từ Ly liếc bà một cái, sắc mặt âm trầm khó coi.

Đưa đến một cái ghế, Lưu Mai cười tủm tỉm để cho bà ngồi xuống, xoay người chạy vào phòng bếp, rửa cái ly sạch sẽ, bưng trà ra, “Vi phu nhân, bà đã chiếu cố đến thăm.”

Đáy mắt Từ Ly nhảy lên, liếc nhìn ly trà được đưa đến, nhủu mày chán ghét. Bà quan sát tỉ mỉ một lần, sau khi tin chắc trong phòng không còn có người khác, lập tức tức giận nói: “Y tá Luru, bà thật to gan, dám lừa gạt tôi!”

Nghe bà nói Luru Mai sững sờ, khó hiểu hỏi: “Lừa bà, tôi lừa bà cái gì chứ?”

Phản báo cáo xét nghiệm lúc trước, viết rất rõ ràng Vì Kỳ Hạo cùng Vì Minh Viễn có mối quan hệ ruột thịt. Nói như vậy, đứa bé căn bản cũng không có chết!

“Đứa bé của ta căn bản là không có chết!” Từ Ly híp mắt, trong lòng lửa giận cuộn cuộn.

Luru Mai lập tức lắc đầu một cái, khẳng định nói: "Không đúng, con của bà đã chết rồi."

“Bà nói vậy!” Đôi mắt Từ Ly nghiêm khắc, thấp giọng quát: “Tôi kiểm tra ADN rồi, đứa bé đó và chồng tôi ADN giống nhau.”

Lần này, Luru Mai cũng trợn mắt, miệng há rộng có thể nhét vào một quả trứng gà, “Chuyện này, không thể nào nha!”

Đưa tay Từ Ly chỉ bà, giận đến phát run, “Bà đừng có ngụy biện, tôi muốn đi kiện bà.”

“Vi phu nhân.” Luru Mai biến sắc mặt, nóng lòng giải thích: “Bà không thể trở mặt vu khống tôi. Năm đó thời điểm đứa bé được sinh ra, chính bà tận mắt nhìn thấy nó không còn thở, cũng là bà để cho tôi đổi, thế nào hôm nay lại cần ngược lại tôi chứ?”

Nghe nói vậy, trong mắt Từ Ly có chút biến hóa, thời điểm đứa bé được sinh ra, trong phòng sinh cũng không có những người khác, chính mắt bà cũng nhìn thấy đứa bé nằm im, đó cũng là sự thật!

Luru Mai liếc nhìn vẻ mặt do dự của bà, trong mắt lóe lên một chút tinh quang, cố làm cho mình uất ức, kể lể: “Vi phu nhân, ngày đó con của bà sau khi tắt thở, bà bảo tôi cho bà ôm đứa bé, nhưng đứa bé đâu có dễ dàng ôm như vậy. Ngày đó bệnh viện chỉ có hai người sinh con, tôi nhìn thấy người con gái kia còn quá trẻ, vừa không có người thân, mới dám trộm đổi đi! Những năm qua tôi không biết đã gặp qua bao nhiêu con ác mộng, chuyện không có nhân tính như thế, tôi cả đời cũng không quên được.”

Lời của bà ta..., đột nhiên làm trái tim Từ Ly nhói đau một cái, bà tóm cổ áo Luru Mai, lớn tiếng hỏi bà: “Người con gái kia là ai, tên cô ta là gì?”

Luru Mai bị vẻ mặt hung ác của bà dọa sợ, sau khi lấy lại tinh thần, vẻ mặt chắc chắn nói cho bà biết, “Lúc đó chỉ có hai người sinh đứa bé, cô gái kia họ Nguyễn, tên...”

Sau khi do dự, đáy mắt bà sáng lên, hỏi ngược lại, “Cô ấy tên là Nguyễn Nghiên.”

Bên tai nổ tung khi nghe cái tên này, trước mắt Từ Ly bỗng tối sầm, cả người như bị sét đánh.

Luru Mai tiến bà ra ngoài, nhìn thấy bà rời đi với khuôn mặt trắng bệnh, cuối cùng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cho đến khi bóng người biến mất không còn thấy gì nữa, Luru Mai mới xoay người, hướng ngõ nhỏ quẹo đi tới. Nơi đó đậu một chiếc xe BMW màu đen, bà gõ tay lên gõ cửa sổ xe, đợi đến khi cửa sổ xe hạ xuống, bà nhỏ giọng nói: "Tôi đã làm theo những lời cậu bảo, đều nói với bà ta."

Chữ Tuấn mỉm cười, đưa tay bắn tàn thuốc văng ra, "Không có lộ ra sơ hở gì chứ?"

“Không có.” Ánh mắt Luru Mai đầy u ám, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Nhìn thấy ánh mắt bà, khóe miệng Chữ Tuấn khẽ nhếch, móc ra một tấm chỉ phiếu đưa cho bà: “Bà tốt nhất nên ngậm chặt miệng lại, nếu như dám nói lung tung, hậu quả ra sao bà biết rồi đó. Số tiền này đủ cho chồng bà đánh bạc một thời gian.”

Thò tay lấy tấm chỉ phiếu, Luru Mai gật đầu, cũng không có hỏi nhiều. Nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, đạo lý đó bà hiểu. Chuyện năm đó, bà bị người ta nắm nhược điểm, chỉ có thể đắm lao phải theo lao!

Sau đó không lâu lắm, xe BMW màu đen xuyên qua tiểu khu cũ nát, rất nhanh biến mất không còn thấy gì nữa.

Sau khi trở lại bệnh viện, trời đã tối. Từ Ly cúi đầu đi tới phòng bệnh, sau khoảng thời gian xét nghiệm, có bác sĩ gọi bà lại.

Từ Ly dừng bước, nhìn thấy kết quả xét nghiệm, cánh tay lại phát run. Buổi sáng vui mừng không ngờ gặp chuyện như vậy, bà cắn răng nhận lấy, cũng không hề chú ý tới, lúc này bác sĩ làm xét nghiệm không phải người buổi sáng kia.

Đi tới co quẹo hành lang, Từ Ly thở dốc một hơi, lật đến kết quả cuối cùng. Sau khi nhìn thấy kết quả, trong mắt kịch liệt co rút lại.

Sau đó bà trầm mặt, cầm xét nghiệm trong tay xé nát, ném vào thùng rác bên cạnh.

Trở lại phòng chăm sóc đặc biệt, người trên giường sau khi ăn uống thuốc, lúc này đã ngủ say. Từ Ly đi tới bên giường, kéo ghế ra ngồi xuống, bà nhìn chăm chăm người bà đã dưỡng dục hai mươi bốn năm qua, hai tay xuôi bên người hung hăng buộc chặt.

Bên môi nở nụ cười lạnh lẽo, đáy mắt bà đỏ tươi, khuôn mặt luôn được bà chăm sóc kỹ lưỡng lúc này tái xanh. Những lời Luru Mai nói, bà không tin lắm. Nhưng khi bà ta nói đến tên Nguyễn Nghiên trái tim của bà đột nhiên chìm xuống.

Luru Mai cũng không biết Nguyễn Nghiên là ai, nên sẽ không dám bịa chuyện để nói được. Mà kết quả xét nghiệm ADN của bà và Vi Kỳ Hạo lúc này, hoàn toàn đánh mất hy vọng của bà. Thì ra đứa bé của bà đã mất rồi.

Lúc bà mang thai, nếu bà không khóc lóc não loạn thì đứa bé sao có thể chết được chứ? Đầu sỏ gây ra chuyện chính là Nguyễn Nghiên, nhưng bà tổn biết bao tâm cơ tính toán, lại không bằng ông trời tính, bà hôn máu mủ đã chết của mình, sau đó lại nuôi lớn đứa con của kẻ thù.

Buồn cười, tất cả mọi chuyện thật sự là quá buồn cười!

Nghĩ đến đây, Từ Ly đứng dậy, đưa tay lên cổ Vi Kỳ Hạo, bà thật sự muốn bóp chết anh!

Nâng cánh tay lên, đột nhiên dừng lại giữa chừng. Bà cúi đầu nhìn Vi Kỳ Hạo đang yên bình chìm vào giấc ngủ, trước mắt thoáng qua vô số hình ảnh, hai mươi mấy năm từng ly từng tý thoáng chốc xông lên đầu, trăm lần nghĩ ngợi.

Oan nghiệt!

Sau đó, bà cắn môi, cầm túi xách lên, rồi đi không hề quay đầu lại.

Sau thời gian ngắn ở bệnh viện, vết thương Vi Kỳ Hạo đã chuyển biến tốt hơn. Một ngày gần đây, vào buổi tối, Đồng Niệm đều đến thăm anh, mặc dù giống như đến thăm bạn bè, nhưng Vi Kỳ Hạo cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ít nhất cô không có trốn anh, mặc dù cô vẫn còn lảng tránh, bất quá thời gian lâu, anh có thể tìm được cơ hội. Vết thương này, quả nhiên không uống phí chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Dừng Hết Thủ Đoạn. (Phần 2)

Dùng cơm trưa xong, y tá gỡ dây truyền nước ra, anh dựa vào đầu giường nghỉ ngơi, không ngừng nhìn đồng hồ, hy vọng thời gian trôi qua nhanh một chút. Cửa phòng bệnh bị người đẩy ra, anh nhú mắt nhìn sang, sau khi thấy người đi vào, sắc mặt anh lập tức sa sầm.

"Cô tới đây làm gì?"

An Hân khẽ mỉm cười, đặt giỏ trái cây trên đầu tủ, hoàn toàn không để ý ánh mắt chán ghét của anh, tự nhiên ngồi xuống: "Vết thương có khá hơn chút nào không?"

Vi Kỳ Hạo nhăn mày lại, cúi đầu không thèm trả lời.

Nhìn sắc mặt anh, An Hân cũng không có tức giận, cô giơ tay lên kéo tóc, cười nói: "Vi Kỳ Hạo, anh rút đơn kiện đi."

Nghe vậy, Vi Kỳ Hạo cười lạnh, đáy mắt thoáng qua tia lạnh lẽo, "Lăng Cận Dương bảo cô đến đây sao?"

An Hân lắc đầu một cái, "Không phải."

Vi Kỳ Hạo cười khinh miệt, đưa tay chỉ miệng vết thương ở bụng, "Anh ta đâm người khác bị thương, còn muốn được trong sạch sao? Các người đừng có đặc ý như thế!"

"Anh ta tại sao làm người bị thương?" An Hân đề cập đến chuyện xảy ra, ý cười trên môi trầm xuống. Thật ra thì không nói cũng đoán được, đơn giản là vì người phụ nữ đó.

Vi Kỳ Hạo híp mắt lại, cũng không cãi lý với cô.

An Hân khẽ nhếch môi, hai con ngươi lóe sáng, "Nếu như anh muốn cùng Đồng Niệm ở cùng nhau, tốt nhất nên nghe lời khuyên của tôi."

"Cô có ý gì?" Vi Kỳ Hạo nhú hai chân mày lại, gương mặt tuấn tú mơ hồ thoáng qua cái gì đó.

Nhìn thấy vẻ mặt anh giãn ra, An Hân cười không để lại dấu vết, "Anh căn bản không hiểu phụ nữ! Nếu như Lăng Cận Dương vì anh mà bị gán tội, Đồng Niệm sẽ một mực nhớ tới anh ta!"

Hai mắt đang rũ xuống chợt mở to lên, Vi Kỳ Hạo kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mặt của cô, đôi mắt híp lại một cái.

An Hân nhìn ánh mắt của anh suy đoán, tức thời mở miệng, “Trên tòa án, quan hệ giữa anh và Đồng Niệm vẫn còn đó, quan tòa sẽ tin cô ta được bao nhiêu? Nhà họ Lăng có luật sư Tiền, loại vụ án gì mà không thắng được chứ? Cuối cùng sợ anh cái gì cũng không hề chiếm được.”

Ngừng lại, cô bước lại gần, nhỏ giọng nói: “Vi Kỳ Hạo, anh là người thông minh, biết mình muốn cái gì! Thay vì đến lúc đó không chiếm được gì, không bằng hiện tại thu tay lại, như vậy Đồng Niệm sẽ cảm kích anh hơn.”

Hồi lâu, An Hân rất là há hê rời bệnh viện, cô biết lời mình nói, trong lòng anh có ít nhiều ảnh hưởng.

Vi Kỳ Hạo ngồi trên giường đến ề ảm cả mộng, đôi mắt kính ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt giữ kín như bưng.

Sau buổi trưa ở Lan Uyển vô cùng yên tĩnh. Phòng khách trống rỗng không có một bóng người. An Hân xoay người đi tới phòng bếp, thấy vú Dung đang nấu canh, đi tới cười gọi: “Vú Dung.”

"An tiểu thư, cô đã đến rồi sao." Dung Mụ nhìn thấy cô, cười rất vui vẻ.

“Thơm quá đi.” Ngửi được mùi thơm bốc ra từ nồi đất, An Hân vênh môi cười, đưa giò trúc xách trong tay, thả vào trong thau nước, “Con có mua mấy con cua, trông rất béo. ”

Vú Dung buồn bã thờ dài nói: “Cậu chủ mấy ngày nay gầy thấy rõ, ăn cơm cũng không ngon miệng.”

Đưa tay đặt lên vai bà, An hân dịu dàng an ủi bà, “Vú đừng lo lắng, Cận Dương không có việc gì đâu.”

Vú Dung gật đầu, âm thầm cầu nguyện cho anh được bình an vô sự, tránh được tai họa.

“Cận Dương đâu rồi vú?” An Hân không nhìn thấy anh, thuận miệng hỏi.

Vú Dung lau tay, đặt chén canh được hầm tốt trong mâm, đưa cho Anh Hân: “Cậu ấy ở trên lầu, cô bưng canh lên cho cậu ấy đi.”

An Hân nhận lấy cái mâm, mỉm cười gật đầu một cái, quay người đi lên lầu.

Cửa phòng ngủ cũng không có khóa, An Hân khẽ đẩy, bưng cái mâm đi vào. Cô nhìn thấy người đàn ông đang nằm ngủ trên giường, tiện tay đặt chén canh ở trên khay trà.

Trên giường người đàn ông đang nằm nghiêng người, quần áo đều rất chỉnh tề, hiển nhiên là vô tình ngủ say. An Hân đi tới bên giường, lấy chân đạp cho anh, quỳ gối xuống bên mép giường, đôi tay chống cằm, lẳng lặng nhìn anh.

Giơ tay lên khẽ vuốt mặt anh, An Hân cười tươi như hoa, đầu ngón tay cô dừng lại trên môi anh, trong mắt cô tràn ngập tình yêu sâu đậm.

Người đàn ông này là của cô, chỉ có thể là của cô.

Mặc dù động tác của cô rất nhẹ, nhưng đã quấy nhiễu đến giấc ngủ say của anh. Lăng Cận Dương mở mắt ra, trong đôi mắt mơ hồ hiện lên một tia vui mừng, chỉ là sau khi anh thấy rõ người trước mắt, đôi mắt mừng rỡ trong nháy mắt trở nên lạnh đi.

"Sao cô lại tới đây?"

An Hân ngẩn ra, nhìn ánh mắt từ từ trở nên sắc lạnh của anh, trong lòng hung hăng néo một cái. Một khắc kia, cô rõ ràng nhìn thấy trong mắt anh dâng lên nỗi vui mừng, rồi sau khi nhìn thấy cô, ánh mắt chuyển sang lạnh lùng.

Trong lòng anh, người mà anh nghĩ đến không phải là cô, cho đến bây giờ đều không phải là cô!

“Đến thăm anh một chút thôi.” Che giấu tức giận trong lòng, trên mặt An Hân hơi lo lắng, “Cận Dương, chuyện vụ án, anh không cần phải lo lắng.”

Lăng Cận Dương ngồi dậy, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, anh vén chăn lên, trên mặt lộ ra vẻ xa cách, “Tôi không sao.”

Nhìn anh xoay lưng qua chỗ khác, trong lòng An Hân cảm thấy buồn bã, cô từ phía sau ôm lấy anh, giọng nói mềm nhũn, “Cận Dương, anh vẫn còn trách em chuyện em buột anh dính hôn với em lúc trước sau.”

Đôi mắt sâu kín của Lăng Cận Dương thoáng qua cái gì, trên mặt không có biểu hiện gì, lời cô đến trước mặt, giọng nói bình tĩnh, nghe không ra chút khác thường nào, “Cô lại suy nghĩ lung tung cái gì vậy?”

Hốc mắt An Hân đỏ lên, nhìn vào ánh mắt anh không có một chút gợn sóng. Tính khí người đàn ông này, cô không nắm bắt được, âm tình bất định*. Cho nên căn bản cho tới bây giờ không thể dò xét hay đoán được trong lòng anh nghĩ cái gì.

(*) Âm tình bất định: tâm trọng khó đoán, khó hiểu, biến hóa vô thường.

Sau khi tan việc, Đồng Niệm vừa ra khỏi cao ốc Lăng thị, liền chạy tới bệnh viện. Cô đi tới bên ngoài phòng bệnh, định đẩy cửa vào, thấy bên trong có vài cảnh sát, đột nhiên dừng bước lại.

Vì Kỳ Hạo liếc mắt, mỉm cười với cô, dùng tay ra dấu, ý bảo cô đứng bên ngoài đợi một lát.

Xoay người lại, Đồng Niệm bước tới ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng bệnh, ánh mắt cô nhìn chăm chú bên bản cảnh sát làm bên trong, đôi tay không tự chủ nắm chặt lại, lộ ra vẻ khẩn trương.

Nhớ tới lời Duy Hàm nói ngày hôm đó, đôi mắt đen nhánh của Đồng Niệm một mảnh tối tăm, cô mím môi, ngồi ngơ ngác, lâm vào suy tư.

Sau đó không lâu, cửa phòng bệnh được mở ra, sau khi cảnh sát rời đi, Đồng Niệm mới đứng dậy đi vào.

“Em ăn cơm chưa?” Vì Kỳ Hạo nhìn thấy cô bước vào, lập tức vỗ vị trí bên cạnh, để cho cô lại ngồi gần mình.

Đồng Niệm lắc đầu một cái, do dự một chút, nhìn không được hỏi anh: “Cảnh sát đến có chuyện gì không?”

Nhìn hai bàn tay cô đan vào nhau, ánh mắt Vì Kỳ Hạo chợt lóe, cười nói: “Tôi hỏi anh chuyện khỏi tổ.”

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm cúi đầu, không hỏi nữa.

“Niệm Niệm...” Vì Kỳ Hạo nắm chặt đôi vai cô, chăm chú nhìn cô, giọng trầm thấp: “Anh suy nghĩ kỹ rồi, chuyện này nên dừng tại đây đi!”

Ngẩng đầu lên Đồng Niệm kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Thấy vẻ mặt cô hơi hoảng hốt, Vì Kỳ Hạo nhếch môi cười, “Em và nhà họ Lăng có mối quan hệ, họ luôn chiều cô đến em. Anh không muốn em bị khó xử, cho nên không muốn truy cứu nữa.”

Lúc anh nói ra lời này, thấy được rất rõ ràng, Đồng Niệm nhu chặt hai đầu chân mày lại.

"Kỳ Hạo. . . . ." Đồng Niệm vừa muốn mở miệng, lại bị anh ngăn lại.

Đưa tay ôm cô vào trong ngực, sâu trong đôi mắt anh một mảnh dịu dàng, anh mím môi, nhỏ giọng nói: “Vì em, anh nguyện ý làm bất cứ chuyện gì! Niệm Niệm, xin em đừng rời khỏi anh!”

Giọng nói anh đầy vẻ khẩn cầu, khiến trái tim Đồng Niệm chìm xuống, cô cắn môi, kinh ngạc không nói thành lời, trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

. . . . .

Từ Ly dùng xong điểm tâm, như thường lệ đi tới bệnh viện. Sau khi tài xế dừng xe lại, bà mở cửa đi xuống, sau khi nhìn thấy người đối diện, sắc mặt lập tức biến đổi.

Nguyễn Nghiên hình như đã sớm ngồi đợi bà, lúc này chậm rãi đi tới, “Chúng ta nói chuyện một chút đi.” Bà xoay người, hướng vườn hoa đi tới.

Từ Ly hé mắt, lo lắng bước theo sau.

Trong hoa viên bệnh viện, cây cối điêu tàn, cũng không có một bóng người. Nguyễn Nghiên đi thẳng vào vấn đề, “Tôi vì hôn sự của bọn trẻ nên đến gặp bà.”

"Hôn sự?"

Từ Ly hừ lạnh một tiếng, giọng nói chế cười: "Các người bỏ qua cái ý nghĩ đó đi! Ta tuyệt đối sẽ không để cho con trai của tôi cưới Đồng Niệm!"

Người phụ nữ trước mắt này cũng giống như năm đó luôn ngang ngược càn rỡ, đã qua nhiều năm như vậy, ánh mắt của bà ta không có một chút thay đổi. Sắc mặt Nguyễn Nghiên âm trầm, giọng điệu ôn hòa, “Ăn oán giữa chúng ta, không nên đề liên lụy đến bọn trẻ.”

“Hừ!” Từ Ly hung hăng nhìn bà chằm chằm, giọng nói đầy tức giận, “Bà đừng ở đây nói nhảm, tôi nói lại một lần nữa, hôn sự của con tôi do tôi làm chủ, các người bỏ qua cái ý nghĩ đó đi!”

Từ Ly xoay người định rời đi, sau lưng lại nghe Nguyễn Nghiên lớn tiếng nói.

“Năm đó có phải bà cho người đến nhà tôi làm loạn không?” Nguyễn Nghiên nhìn chằm chằm bóng lưng của bà, giọng nói dần dần trở nên nặng nề, “Tôi đã đồng ý với bà rồi đi, nhưng tại sao bà lại cho người đến làm loạn nữa chứ? Bà tôi vì vậy mà bệnh tim tái phát, chẳng lẽ bà không có chút áy náy nào sao?”

Sắc mặt Từ Ly thay đổi nhiều hơn, xoay người lại nhìn bà, toàn thân tràn đầy đề phòng, “Thế nào, bà đến để uy hiếp tôi sao?”

Nghe vậy, Nguyễn Nghiên mím môi cười một tiếng, "Không! Tôi chỉ là muốn cho Niệm Niệm hạnh phúc." Bà cất bước đi tới, "Vi phu nhân, tôi hôm nay lặp lại lần nữa, chuyện năm đó là lỗi của tôi! Bà có việc gì thì có thể nhắm vào tôi, xin bà đừng có làm liên lụy đến người thân trong nhà tôi, bọn họ đều là vô tội!"

“Chuyện của bọn nhỏ, bà nên suy nghĩ lại!” Nguyễn Nghiên nói một hơi, sau đó lướt qua bà rồi đi.

Ngồi trước giường bệnh, Từ Ly cầm dao gọt trái cây, gọt vỏ quả táo, bà lướt mắt nhìn người bệnh cạnh, trầm giọng hỏi anh: “Tại sao muốn rút đơn kiện?”

Vi Kỳ Hạo nhướn mày, sắc mặt khảm trương chậm chước trả lời: "Chuyện này làm âm ỉ lên, đối với nhà chúng ta cũng không có lợi."

Đưa quả táo đã gọt cho anh, Từ Ly mím môi, ánh mắt sắc bén: “Hạo Hạo, con vì thích cô ta nên dùng khổ nhục kế diễn cho mẹ xem sao?”

Vi Kỳ Hạo đang cắn quả táo chợt nhiên dừng lại, nhú mắt nhìn mẹ, cuối cùng nói thật, “Mẹ, con cũng biết là lừa không qua được mẹ! Nhưng mẹ hãy tin tưởng con, con thật sự rất thích cô ấy.”

Từ Ly thở dài, đáy mắt vẻ mặt khó phân biệt được phức tạp.

Tài xế lái xe về nhà, trên đường Từ Ly nhớ lại chuyện xảy ra, bà vừa bước vào nhà liền nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Vi Minh Viễn.

“Sao ông trở về sớm vậy?” Để túi xách xuống ghế, trên mặt bà không có bất cứ biểu hiện gì.

Vi Minh Viễn đặt xấp giấy trước mặt, hung hăng quăng trước mặt bà, lạnh lùng nói: “Năm đó bà đã làm ra chuyện gì?”

Ông chất vấn, khiến Từ Ly kinh ngạc, bà cúi đầu nhìn một chút, sắc mặt nhất thời đại biến, “Làm sao ông biết được?”

"Quả thật là do bà làm!"

Vi Minh Viễn nhìn vẻ mặt hốt hoảng của bà, trong lòng vô cùng thất vọng. Sau khi nhìn thấy Nguyễn Nghiên, chỉ muốn cho người điều tra mấy năm qua bà ấy sống có tốt hay không, nhưng không nghĩ tới năm đó bà bị vợ ông uy hiếp.

Vi Minh Viễn không kiềm được giận tái xanh mặt, vẻ mặt phẫn nộ chưa từng có: “Bà đã uy hiếp Nguyễn Nghiên, tại sao còn cho người đến nhà người ta náo loạn, bà không biết sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Từ Ly nhìn những thứ đó, giận đến toàn thân phát run, Nguyễn Nghiên tiện nhân này, lại đứng sau lưng giờ trò?

“Là tôi cho người đến nhà bà ta gây sự, tôi nuốt không trôi cục tức kia!” Vẻ mặt Từ Ly lộ vẻ bi thương, uất ức mấy chục năm qua, bà làm bộ không được nữa.

Sắc mặt Vi Minh Viễn căng thẳng, hướng lỗ mũi về phía bà ném ra một câu, “Tôi muốn ly dị với bà!” Ông bực tức đi lên lầu, hung hăng đóng chặt cửa thư phòng.

Câu ly dị kia, hung hăng đánh vào dây thần kinh yếu ớt của bà, khóe miệng Từ Ly nở một nụ cười xót xa, trong mắt một tia lạnh lẽo đánh vào.

Ba tuần lễ sau, Vi Kỳ Hạo xuất viện, vết thương đã khép lại, mặc dù còn phải chú ý nghỉ ngơi, nhưng mọi hoạt động đã có thể tự nhiên.

Nhìn anh khôi phục lại sức khỏe như trước, Đồng Niệm thờ phào nhẹ nhõm, lúc trước anh bị thương cũng bởi vì cô. Cho nên trong những ngày này, cô cảm thấy trong lòng vô cùng hồ thẹn.

Ngày hôm đó sau khi tan việc, cô đi ra cao ốc Lăng thị, liền nhìn thấy xe của anh dừng ở ven đường.

Nhìn thấy anh đi tới, Đồng Niệm không thể tránh, chỉ có thể theo anh bước lên xe, hai người cùng nhau rời đi. Sau khi dùng xong cơm tối, Vi Kỳ Hạo lái xe lên núi, trên mặt lộ ra vẻ bí ẩn.

Ban đêm trên đỉnh núi, sao trời chiếu sáng, cô khẽ ngẩng đầu lên, giống như chạm tay là có thể hái xuống được.

Trên núi gió thật to, Vi Kỳ Hạo gỡ khăn quàng cổ của mình xuống cẩn thận choàng cho cô, “Em có lạnh không?”

Đồng Niệm cười lắc đầu, có thể cảm nhận được hơi ấm còn lưu lại trên khăn quàng cổ.

“Sao đột nhiên dẫn em tới đây?” Nhìn bốn phía tối đen như mực, Đồng Niệm nghi ngờ hỏi.

Vi Kỳ Hạo nhếch môi cười, cũng không có trả lời cô, đổi đề tài câu chuyện, “Hôm nay anh đã bảo luật sư rút đơn kiện.”

Đôi mắt đen nhánh của Đồng Niệm rũ xuống, Đồng Niệm cười cũng không tiếp lời. Chỉ là đôi tay khép lại, dùng sức chà xát, “Nơi này lạnh quá, chúng ta trở về đi?”

"Hôm nay là sinh nhật anh." Vi Kỳ Hạo giữ chặt hai lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng xoa.

Đồng Niệm sửng sốt, vẻ mặt áy náy, vội vàng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, em không biết."

Vi Kỳ Hạo cũng không để ý, lấy tay mình phủ kín hai bàn tay cô.

"Sinh nhật vui về!" Mặc dù không có chuẩn bị quà tặng, nhưng không thể không chúc mừng.

Đồng Niệm rút tay về, nhẹ nhàng bỏ vào trong túi, mỉm cười hỏi hân: "Anh có nguyện vọng gì không?"

Nhìn thấy cô rút tay lại, ánh mắt Vi Kỳ Hạo chìm xuống, hai tay anh nắm chặt bả vai cô, chán nản hỏi: "Nguyện vọng của anh là được ở cùng với em"

Đồng Niệm thờ dãi một hơi, nhìn anh chăm chú, "Kỳ Hạo, anh..." Lời của cô còn chưa nói hết, sau lưng nổ lên một tiếng nổ thật lớn.

Đột nhiên nghe tiếng nổ, Đồng Niệm sợ hết hồn, cô bỗng nhiên xoay người, chỉ thấy phía sau khe núi, pháo hoa chiếu sáng rực rỡ, ở một nơi tối tăm thế này, chợt phát ra ánh sáng chói mắt.

Nhìn thấy vẻ mặt mất hồn của cô, Vi Kỳ Hạo mỉm môi cười, anh đi tới trước mặt cô, một chân quỳ xuống, giọng nói nghiêm túc: "Đồng Niệm lần đầu tiên gặp em, anh liền thích em. Em có thể cho anh một cơ hội nữa không, để cho anh chăm sóc em, yêu thương em, vào thời điểm em cần anh, anh vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh em!"

Pháo hoa rực rỡ bay về phía bầu trời đêm, xinh đẹp đến chói mắt. Người đàn ông quỳ trước mặt cô, đôi mắt đầy thâm tình. Giờ khắc này, trong lòng cô cảm thấy rung động.

Thật ra cái cô muốn không nhiều, chỉ là muốn được bình thân hạnh phúc.

Kéo anh đứng dậy, giữa đầu Đồng Niệm nhìn vào ánh mắt đầy tình cảm chân thành của anh, chậm rãi nắm chặt lấy tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tin Dữ.

Lúc quay trở về nhà, trời đã khuya.

Đèn dưới đất chiếu sáng cả phòng khách, Vi Kỳ Hạo thả nhẹ bước chân đi vào, xa xa thấy một người ngồi trên ghế sofa.

Từ Ly đặt sợi dây chuyền trong lòng bàn tay, sau khi nhìn thấy người đi tới, liền lập tức khép tay lại, giấu ra sau lưng.

"Mẹ chưa ngủ sao?" Ngồi bên cạnh bà, Vi Kỳ Hạo quan tâm hỏi.

"Mẹ không ngủ được." Từ Ly ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt anh hồi lâu, "Hạo Hạo, mẹ đối xử với con không tốt sao?"

Vi Kỳ Hạo sững sờ, sau đó nhếch môi cười, "Mẹ, con biết rõ những chuyện gần đây khiến mẹ đau lòng."

Nhìn vẻ mặt buồn bã của bà, Vi Kỳ Hạo thấy trong lòng khó chịu, đưa tay nắm lấy bả vai bà, dịu dàng nói: "Mẹ, từ nhỏ đến lớn, mẹ là người hiểu con nhất, trong lòng con mẹ là người thân nhất, không ai có thể thay thế được."

Từ Ly cúi đầu, đáy mắt chua xót, bà dùng sức nắm chặt sợi dây chuyền trong lòng bàn tay, lúc ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh: "Nếu như con thật sự thích Đồng Niệm, vậy thì đính hôn đi."

"Mẹ đồng ý rồi sao?"

Mím môi cười, ánh mắt Từ Ly đầy tinh mịch, "Mẹ không đồng ý, con có thể từ bỏ sao?"

Vi Kỳ Hạo nhếch miệng cười, cũng không có phát hiện ra khác thường gì, mẹ thay đổi thái độ, là một đã kích lớn đối với anh. Anh không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng trở lại phòng ngủ gọi điện thoại.

Nhìn thấy anh đi khỏi, nụ cười trên khóe môi Từ Ly thu lại, cúi đầu bà nhìn sợi dây chuyền trong lòng bàn tay, ánh mắt thoáng qua vẻ lo lắng. Cái nhà này, bà đã khổ cực duy trì mấy chục năm qua, tuyệt đối không dễ dàng để mất được.

.....

Tại một tiệm áo cưới nổi tiếng, bên trong tủ kính to lớn, từng bộ váy cưới được may vô cùng tinh xảo, trang nhã và xa hoa, kiểu dáng có một không hai.

Trên sofa hình tròn, Doãn Mạch nhìn xung quanh, trong mắt tràn đầy hâm mộ, "Niệm Niệm, Vi Kỳ Hạo thật không tiếc tiền, dẫn cậu đến đây mua lễ phục đính hôn."

“Không phải cậu cũng mua sao?” Đưa tay Đồng Niệm khép quyển tạp chí lại, cười chế nhạo.

Doãn Mạch bấu môi, được lợi còn muốn ra về, “Minh là dâu phụ, chẳng phải là nể mặt cậu.”

"Vậy cậu có muốn hay không?"

"Muốn chứ, sao lại không muốn?"

Doãn Mạch rút cổ lại, không dám từ chối. Có thể được mặc bộ váy cao cấp thế này, quả thật không tệ.

Trong lúc nói chuyện, người đàn ông trong phòng thử quần áo mở cửa bước ra, Vi Kỳ Hạo mặc trên người bộ tây trang màu đen đi ra, khuôn mặt đẹp trai mê người.

“Chà chà!” Doãn Mạch nhúm mày nhìn sang, trong mắt hiện lên một chút mất mát: “Đồng Niệm, soái ca như vậy sao cậu đoạt vào tay được vậy?”

Đồng Niệm trừng mắt nhìn cô, gương mặt phiếm hồng.

Đưa tay lôi cô đến bên cạnh, Vi Kỳ Hạo khẽ nhếch môi cười, giọng nói tà mị: "Là tôi đoạt cô ấy!"

Nghe anh giải thích, Đồng Niệm càng thêm lúng túng, vội vàng cúi đầu.

“A, thì ra là như vậy!” Doãn Mạch tắc lưỡi cười, không có ý tốt.

Vi Kỳ Hạo lắc đầu cười một cái, không có nói lý với cô, cúi đầu nhìn Đồng Niệm trong ngực mình, dịu dàng hỏi: “Lễ phục anh mặc trông thế nào?”

Đồng Niệm ngẩng đầu nhìn bộ lễ phục trên người anh, rất hài lòng gật đầu, "Đẹp lắm, rất thích hợp với anh."

Vi Kỳ Hạo mỉm môi cười, anh bảo nhân viên lấy lễ phục ra cho Đồng Niệm.

Nhân viên lấy ra một hộp quà hình tròn, từ bên trong lấy ra một bộ lễ phục màu trắng ngà, cầm đi ủi cho thẳng.

Lúc này, điện thoại di động trong túi Vi Kỳ Hạo vang lên, anh bắt máy, sau khi nói vài câu, liền biến sắc mặt. 'đl/q'd

"Niệm niệm." Sắc mặt Vi Kỳ Hạo như thường, trầm giọng nói: "Công ty tạm thời có chút việc, anh muốn trở về xử lý chút, em thử lễ phục trước đi nha, tối nay anh tới tìm em."

"Được, chánh sự quan trọng hơn." Đồng Niệm cũng không có nhận thấy cảm xúc khác thường của anh, khéo léo đồng ý.

Không thể cùng cô nói chuyện nhiều, Vi kỳ Hạo thay quần áo, vội vã rời khỏi tiệm áo cưới, lái xe chạy đến công ty.

Một lát sau, nhân viên đưa lễ phục đã được ủi tới, Đồng Niệm nhận lấy lễ phục xoay người đi vào phòng thử quần áo. Đồng thời nhân viên cũng đưa lễ phục cho cô dâu phụ, Doãn Mạch cầm lấy đi vào phòng thử.

Phòng thử quần áo rộng rãi, được chia làm hai gian. Bên ngoài được ngăn cách bởi lớp kính, bên trong cách ra một phần thay y phục. Đồng Niệm cầm lễ phục đi vào, giờ tay lên kéo rèm lại, vội vàng thay quần áo.

Sau đó, cô vén rèm đi ra, trong mắt đập vào một bóng người. Cô sợ hết hồn, sau khi lấy lại tinh thần định kêu lên cho mọi người tới.

“Anh biết là em sẽ không kêu lên cho mọi người tới.”

Người đàn ông tựa lưng vào kính, thân hình cao lớn, đôi mắt chim ưng lướt qua một đạo sắc bén.

“Anh vào bằng cách nào?” Đồng Niệm lui về phía sau một bước, cố gắng nhịn kích động.

Nhún vai Lăng Cận Dương nở nụ cười, quan sát bốn phía một lượt, cười nhạo nói: “Nơi này cũng không phải tường đồng vách sắt đi vào rất dễ dàng.”

Nhìn gương mặt nghiêm túc của anh đối diện trong gương. Đồng Niệm liền tiếp lùi về phía sau, toàn thân phòng bị nhìn anh, giọng nói lộ ra vẻ khẩn trương: “Anh tới đây làm gì?”

“Thì tới để cảm ơn em!” Lăng Cận Dương móc ra một điều thuốc, sau khi châm lửa hít sâu một cái, anh ngậm vào trong miệng nuốt vào rồi phun ra từng vòng khói trắng, nụ cười lạnh thấu xương, “Chẳng phải em bảo cậu ta rút đơn kiện sao?”

Đồng Niệm cau mày tăng hắng một cái, lẩn tránh ánh mắt sắc bén của anh.

Tiến lên một bước, Lăng Cận Dương nắm lấy cằm cô, híp mắt lại, vẻ mặt nham hiểm: “Cậu ta diễn xong khổ nhục kế, lại muốn mua lòng người? Thủ đoạn này thật là làm cho anh phải lau mắt mà nhìn!”

Đồng Niệm hất ngón tay anh ra, nụ cười thoáng qua vẻ tàn khốc, cô mỉm môi im lặng.

Thấy cô không mở miệng, sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, anh bắn tàn thuốc văng ra, chợt nắm lấy mặt của cô, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, “Đồng Niệm nếu chuyện này bị đưa đến tòa án, em có ra tòa làm chứng hay không?”

Trong lòng hung hăng nhéo một cái, Đồng Niệm cắn môi, không dám nhìn vào ánh mắt sắc bén của anh.

"Trả lời!"

Mày kiếm Lăng Cận Dương nhú lại, bởi vì cô trầm mặt, lửa giận trong lòng anh càng thêm giận dữ.

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, tiến đồng một mảnh trong suốt, “Lăng Cận Dương, dừng lại ở đây đi!”

Kiểm chế cảm xúc phập phồng trong tim, Đồng Niệm khổ sở cười, cô lắc đầu một cái nói: “Giữa chúng ta không thể quay lại như trước được nữa.”

Nhìn bóng lưng cô từng bước rời đi, sắc mặt Lăng Cận Dương âm đạm, đôi mắt thâm thúy như đêm.

Nhìn thấy hình bóng anh phản chiếu trong gương hiện lên trong mắt cô, trái tim Đồng Niệm bách chuyển luân hồi, một lần kia phản bội, đủ để cho thói giới của cô khô héo. Cô phải tha thứ như thế nào, lấy cái gì để an ủi đây?

Bên ngoài phòng thử quần áo, 'đl/q'd chợt vang lên giọng nói của Doãn mạch: “Niệm Niệm, cậu chưa thay quần áo xong nữa sao?”

Đồng Niệm lấy lại tinh thần, thấp giọng đáp: “Mình lập tức ra đây.”

Nghe giọng nói riu rít bên ngoài, vẻ mặt Đồng Niệm yên tĩnh lại, cô nhú mày nhìn người đàn ông đối diện, đột nhiên cất tiếng nói: “Lúc trước anh đã chọn vứt bỏ tôi, nên biết rằng sớm hay muộn cũng có ngày này.”

Cô cúi đầu, trong đôi mắt không có chút gọn sóng: “Tôi không muốn đứng tại chỗ để chờ đợi anh.”

Lăng Cận Dương mím môi chặt lại, nhìn ánh mắt đầy kiên quyết của cô, nắm chặt năm ngón tay lại.

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm xoay người đi ra cửa, vừa đi vừa nói: “Tôi không muốn cả hai bị tổn hại” Cô mở khóa cửa, dứt khoát mở cửa đi ra ngoài.

Doãn Mạch thấy cô đi ra, sau khi nhìn bộ lễ phục cô mặc trên người, không ngừng tán thưởng. Nhân viên xung quanh cũng không ngừng khen ngợi.

Đồng Niệm nhìn mình trong gương, hai mắt mở to, sau khi về phức tạp trong mắt biến mất, mới có thể chiêm ngưỡng bộ lễ phục mình mặc trên người.

Kiểu dáng và màu sắc đều rất trang nhã, rất thích hợp với cô.

Sau đó Doãn mạch đi thay quần áo, nhân viên phục vụ cũng vội vàng đi hỗ trợ. Đồng Niệm nhú mày nhìn phòng thử quần áo, nhưng cửa phòng thay quần áo đã mở rộng, bên trong trống không không có một bóng người.

Lái xe chạy về công ty. Vì Kỳ Hạo trở về phòng làm việc, trợ lý thấy anh trở lại, sốt ruột đi tới, lập tức nhỏ giọng nói: “Cậu chủ, đã xảy ra chuyện!”

Lấy tay đóng kỹ cửa phòng lại, Vì Kỳ Hạo liếc mắt một cái, giọng nói nặng nề: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trợ lý mở tài liệu trong tay ra, đặt ở trước mắt của anh, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, “Lúc trước chúng ta đấu thầu mảnh đất Thành Tây kia, không phải ngân hàng cho vay tiền sao? Nhưng không biết làm sao, hôm nay ngân hàng không cho chúng ta vay tiền nữa.”

Đáy mắt Vì Kỳ Hạo nhảy lên, khuôn mặt cứng đờ, đấu thầu đã thành công, nếu như không thể xoay sở được vốn, tất cả kinh phí đầu tư không thu lại được không nói, vấn đề là còn phải bồi thường hợp đồng theo thỏa thuận.

“Sổ sách ghi chép cho công ty còn có bao nhiêu tiền?” Vì Kỳ Hạo cau mày, cả người có chút không giữ được bình tĩnh.

Trợ lý thờ dãi, vẻ mặt âm đạm hơn, “Bởi vì nhanh chóng tiến hành dự án, cho nên tất cả vốn đầu tư đều tập trung vào hoạt động khai phá mảnh đất ở thành Tây, danh sách tiền đầu tư có hạn!”

Vì Kỳ Hạo siết chặt hai nắm tay, giờ tay nắm lấy tư liệu quảng mạnh xuống đất, trên mặt đầy giận dữ.

Trợ lý lấy hợp đồng ký kết ra, chỉ cho anh xem, “Cậu chủ, chúng ta cùng tập đoàn Lăng Thị ký kết hợp đồng bồi thường theo quy định, nếu như hạng mục khởi động không đúng hạn, chúng ta sẽ bồi thường gấp ba tiền phạt, tiền bồi thường lên đến hơn một tỷ đồng.”

"Câm miệng!"

Trong mắt Vì Kỳ Hạo dâng lên một tia lửa giận, anh làm sao không biết được chứ? Lúc đó ngân hàng đã đồng ý nhưng lúc này lại trở mặt, nhất định là có lý do kỳ quái nào đó.

“Anh có thể vừa dấm vừa xoa không?” Vì Kỳ Hạo gác chân lên bàn làm việc, trên mặt đầy vẻ lo lắng, ám hiệu trong lời nói của anh khiến trợ lý thay đổi

sắc mặt.

"Ý của cậu là. . ."

Vi Kỳ Hạo thở phào một hơi, trong mắt thoáng qua vẻ cuồng luyến, "Tôi không tin có người không ham tiền? Chỉ sợ người bên kia, thấy chúng ta thịt béo quá lớn, cũng muốn một chút lợi ích!"

Trợ lý nhíu mày, phân tích tỉ mỉ lời nói của anh, thấy cũng có mấy phần đạo lý.

Vi Kỳ Hạo liếc anh, giọng nói lạnh nhạt, "Người hẹn với người bên kia, tôi muốn gặp họ nói chuyện."

"Đã được." Trợ lý vội vàng thừa phải, theo phân phó của anh đi hẹn người.

Bởi vì buổi đính hôn lần trước xảy ra chuyện không vui, cho nên việc đính hôn lần này, đều do Vi Kỳ Hạo an bài từng chút một. Sau khi mẹ anh đồng ý cho bọn họ đính hôn, mọi âm ỉ trong nhà cũng yên tĩnh lại, anh cảm thấy đây là kết quả tốt.

Dùng xong cơm tối, Vi Kỳ Hạo lái xe đến một khu chung cư cũ kỹ, anh nhíu mày nhìn vẻ rách nát xung quanh, không nhận được nhìn Đồng Niệm hỏi: "Đây là nơi nào vậy?"

Đồng Niệm cười dây an toàn ra, nhướn miệng cười: "Nơi này là nhà của em, là nơi em sống lúc nhỏ."

Cô cầm lấy túi xách, quay đầu nói với người bên cạnh, "Anh chờ em một lát, em đi lấy ít đồ."

Thấy cô không có ý định cho anh đi vào, Vi Kỳ Hạo mắt hững hờ mỗi, cũng không có miễn cưỡng, ngồi trong xe đợi cô.

Mở cửa xe, Đồng Niệm cúi đầu đi vào, trong hành lang không có đèn, cô mở điện thoại di động lên, đi đến trước cửa nhà.

Móc chìa khóa từ trong túi xách, cô mở cửa phòng ra, trong phòng tối đen, cô lấy tay bật đèn lên.

Gian phòng không lớn, gồm hai phòng ngủ một phòng khách. Sau khi Đồng Niệm đi tới đi lui một vòng, rồi trở về phòng ngủ của mình.

Trong phòng có chút mùi ẩm mốc, cô mở một cánh cửa sổ ra cho gió thổi vào. Gian phòng vẫn được bày biện như cũ. Bàn, ghế tất cả đều được dùng khi cô còn bé.

Sau khi cùng mẹ đi đến nhà họ Lăng, cô không có quay trở về đây, chỉ là thỉnh thoảng nhớ nhà, cô một mình ngồi ngơ ngác.

Hít sâu một cái, Đồng Niệm bật đèn phòng ngủ lên, cô còn nhớ lời mẹ cô nói, nơi này có một vật mẹ để lại làm quà tặng cho cô, đợi đến khi cô lấy chồng, tới chỗ này lấy ra.

Cô ngồi xuống bên giường, vén dra giường lên, cúi đầu nhìn bên trong, dưới gầm giường quả nhiên cô nhìn thấy có một cái rương gỗ nhỏ.

Giơ tay Đồng Niệm lấy rương ra, lau đi lớp bụi phía trên, mở nắp rương ra. Cái rương không lớn, bên trong chứa một chiếc áo choàng màu hồng bằng vải gấm.

Nhẹ nhàng lấy áo choàng ra, 'đl/q'd' đẩy mắt Đồng Niệm ẩm ướt, phía trên áo thêu hoa hợp hoan*, từng đường kim mũi chỉ đều là tâm huyết của mẹ, gói gắm đến tấm lòng yêu thương chúc phúc cho cô.

(*) Hoa hợp hoan: còn gọi là hoa bồ kết tây hay hoa mã anh, tượng trưng cho sự hòa hợp ân ái vợ chồng, hôn nhân vừa ý.

Nâng áo choàng lên, Đồng Niệm áp mặt mình vào, hình như cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của mẹ mình lưu lại.

Sau khi nhìn áo choàng hồi lâu, Đồng Niệm cẩn thận đặt áo choàng trở về chỗ cũ, đóng chặt nắp rương lại rồi đẩy xuống gầm giường.

Khom người cất đồ xong, dọn dẹp sạch sẽ xong trên người Đồng Niệm đã toát mồ hôi.

Đi tới bên cửa phòng ngủ, Đồng Niệm giơ tay đặt ở chốt cửa, nhìn xung quang một lượt, trong đôi mắt lướt qua vẻ cô đơn. Cô mím môi, tắt hết đèn, cất bước rời đi.

Nhìn thấy Đồng Niệm tay không đi ra ngoài, Kỳ Hạo nhíu mày, không hiểu hỏi: "Không phải em nói đi lấy đồ, sao hai tay lại trống trơn vậy?"

Đồng Niệm cười một tiếng, tựa đầu vào kính xe ngó ra bên ngoài, trong mắt thoáng qua cái gì đó, "Em không tìm được."

Vi Kỳ Hạo cũng không có để ở trong lòng, nổ máy, lái xe đi.

Lễ đính hôn diễn ra vào cuối tuần, tại một khách sạn lớn.

Khách tham dự đa số là người nhà và những người làm ăn chung với nhà họ Vi. Mọi người đến đều ăn mặc rất xinh đẹp, tham gia ăn uống linh đình.

Mặc dù trong lòng không có hứng thú nhưng Lăng trọng vẫn đến tham dự, chuyện xảy ra lúc trước hai gia đình không hài lòng nhau cũng tàn đi không ít.

An Hân mặc bộ lễ phục màu hồng đào rất xinh đẹp, lấy tay kéo người đàn ông bên cạnh mình ngồi vào bàn.

Lăng Cận Dương mặc tây trang màu đen, gương mặt lạnh lùng, hai chân mày nhíu chặt lại. Khóe mắt anh nháy lên, tầm mắt dừng lại ở trên tấm hình của hai nhân vật chính hôm nay.

Sau đó không lâu, anh lấy tay bung ly sâm banh lên, ánh mắt nhìn xuyên qua ly rượu, khóe miệng mơ hồ lộ ra nụ cười.

Đẩy cửa phòng hóa trang ra, Đồng Niệm ngồi ở trên ghế, trên mặt lộ ra vẻ khấn trương, cô nhìn thấy người đàn ông đi tới, trên mặt nở ra một nụ cười.

Giơ tay lên khoác lên trên vai của nàng, Vi Kỳ Hạo cúi người, khóe miệng khẽ nhếch: "Hôm nay em thật là xinh đẹp!"

Đồng Niệm mím môi cười, khuôn mặt đỏ lên.

Ngoài cửa lớn vang lên một loạt tiếng bước chân, Doãn Mạch đi tới nhìn thấy cảnh này lập tức che mắt lại nói, "Hai người cứ tiếp tục đi, mình cái gì cũng không thấy."

Vẫn dĩ không có chuyện gì, nhưng nghe bạn mình nói như vậy, Đồng Niệm tự nhiên cảm thấy ngượng ngùng, cúi đầu đỏ bừng mặt.

Nhìn thấy cô e lệ, Vi Kỳ Hạo cũng không muốn trêu chọc cô, đứng dậy kéo Doãn Mạch trở lại để cho cô ở lại cùng với Đồng Niệm, còn anh bước ra ngoài.

Mới vừa bước ra khỏi phòng trang điểm, điện thoại di động Vi Kỳ Hạo vang lên, anh bắt máy, chỉ nghe người bên trong nói: "Vi tiên sinh, đây chuyện ngài đặt ở tiệm chúng tôi tối qua, tôi đã thức cả đêm làm xong, ngài có muốn qua lấy không?"

Cắt điện thoại vào, Vi Kỳ Hạo nhìn đồng hồ, tính toán thời gian, cười đi ra ngoài. Vẫn nghĩ lễ đính hôn này không kịp tặng cho cô, không nghĩ tới lại có thể làm xong mau như vậy.

Anh bước nhanh đến quán rượu phía bên ngoài, đứng lúc lại nhìn thấy tài xế xe của nhà mình, "Bác Vương."

Sau khi gọi Vi Kỳ Hạo đi qua vài bước, "Đưa xe cho tôi, tôi muốn đi lấy đồ."

"Cậu chủ!" Bác Vương nghe anh nói, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: "Phu nhân bảo tôi đi đón người."

"Đón ai vậy?" Vi Kỳ Hạo thuận miệng hỏi, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

"Đi của Đồng tiểu thư."

Vi Kỳ Hạo nhíu mày lại, nghĩ thầm không có nghe Đồng Niệm nói đi của cô tới, anh vì chuyện tình của hai nhà, cố ý không an bài bà tới đây. Không để ý nhiều, anh lấy chìa khóa trên tay tài xế, "Được rồi, để tôi đi cho."

Trong lúc đang nói chuyện, anh ngồi lên xe, lái chiếc xe màu đen rời đi, anh lượn một vòng quanh khu phố buôn bán lấy đây chuyện.

Từ trong tiệm dây chuyền bước ra, trên mặt Vi Kỳ Hạo rất vui vẻ, anh xem đồng hồ, vội vàng lên xe, nhanh chóng lái đến bên xe.

Ở bên xe không nhìn thấy người, Vi Kỳ Hạo cũng không trì hoãn nhiều, lái xe chạy về khách sạn, sợ trễ giờ.

Đồng Niệm từ phòng trang điểm đi ra ngoài, muốn tìm Vy Kỳ Hạo hỏi ít chuyện, thời điểm cô rẽ ở cua quẹo, cô nhìn thấy một dáng người quen thuộc đứng ở hành lang.

Lăng Cận Dương cầm điện thoại trên tay, thấp giọng nói gì đó, anh cố ý đè thấp giọng nói, Đồng Niệm nghe không rõ ràng, chỉ mơ hồ nghe anh nói: "Các người làm nhanh lên một chút đi, không còn kịp nữa đâu."

Đồng Niệm nghi ngờ nhăn mày lại, cũng không để ý tới nhiều, nâng váy đi về phía trước.

Quanh đi quẩn lại một hồi lâu, cũng không thấy bóng dáng Vi Kỳ Hạo, Đồng Niệm bĩu môi, lấy điện thoại gọi cho anh, nhưng không gọi được.

Trước đây không lâu còn gặp anh, thế mà mới một lúc không tìm thấy là sao?

Gọi lại lần nữa, vẫn không có bắt máy, 'đl/q'd sắc mặt Đồng Niệm càng biến đổi, đứng dậy hướng hội trường đi tới.

Đồng Niệm tìm một lúc cũng không thấy Vi Kỳ Hạo, Trong lòng cảm thấy lo sợ, cất bước hướng trong đám người đi tới, nhưng không nghĩ tới ngoài cửa chính có một người bước vào, làm cô không khỏi kinh ngạc.

Sau khi Đồng Niệm nhìn thấy Nguyễn Nghiên, liền nở nụ cười: "Đi đã đến rồi sao?"

Nguyễn Nghiên gật đầu một cái, nói: "Hôm nay là ngày vui của con, dì nhất định phải tới chứ."

Trong đám người, mọi người vừa nói vừa cười, Từ Ly bị một đám quý bà vây quanh, nghe các bà ca tụng. Bà nâng đồng hồ lên xem, trên mặt thoáng qua vẻ tàn khốc.

Lát sau đó, Từ Ly lấy cớ đi ra ngoài, nhưng không nghĩ lúc xoay người, trong mắt nhìn thấy một bóng người, thoáng chốc làm cho sắc mặt bà biến đổi nhanh.

Phía trước là Đồng Niệm và Nguyễn Nghiên, hai người nhỏ giọng nói gì đó, vẻ mặt vô cùng thân mật.

Từ Ly mở trừng hai mắt, sau khi thấy rõ gương mặt đó, kinh ngạc che miệng, hoàn toàn không dám tin.

Lúc này ngoài cửa phòng tiệc, có mấy người mặc đồng phục cảnh sát đi tới, “Ai là Vi Kỳ Hạo?”

Mọi người đều hết sức kinh ngạc, tất cả đều hướng mắt nhìn tới.

Vi Minh Viễn từ trong đám người đi tới, nhìn thấy cảnh sát liền cau mày, “Tôi là cha của anh ta, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?”

“Hạng mục ký kết với tập đoàn Lăng thị, anh ta có dính líu đến việc vay vốn, cần lập tức cùng chúng tôi trở về điều tra.”

Lập tức, toàn trường một mảnh xôn xao.

Hai mắt Đồng Niệm co rút lại, lúc này cô đã hiểu, cô quay đầu nhìn về phía Lăng Cận Dương, ánh mắt lạnh như băng.

Đột nhiên điện thoại di động của Đồng Niệm reo lên, nhìn thấy dãy số quen thuộc, cô lập tức bắt máy, “Kỳ Hạo, anh đang ở đâu?”

Bên kia điện thoại vang lên một giọng nói xa lạ: “Nơi này là trung tâm cấp cứu, Vi Kỳ Hạo xảy ra tai nạn xe, đang cấp cứu, mời các người mau đến đây.”

Bộp ——

Điện thoại rớt trên mặt đất, cả khuôn mặt Đồng Niệm trắng bệch, không còn một chút máu.

.....

Trên hành lang bệnh viện, vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Nhìn đám người hướng hành lang chạy tới, khuôn mặt lạnh lẽo, khiến Đồng Niệm toàn thân phát run.

Cô đứng ở ngoài cửa, không dám ngẩng đầu lên, thậm chí cũng không dám đi ở phía trước, cô núp ở phía sau đám người, nhưng vẫn nghe được tiếng la khóc bên nhón.

"Hạo Hạo ——"

Từ cổ họng Từ Ly thét ra tiếng thét đến chói tai, mang theo vẻ tuyệt vọng tan nát cõi lòng, có thể đâm thủng màng nhĩ mọi người.

Đồng Niệm chậm rãi ngẩng đầu lên, cách xa một khoảng, cô nhìn thấy Từ Ly tái mặt ngã xuống đất ngất đi, nhìn bộ dáng mọi người khóc lóc kẻ lẻ, cô chứng kiến thấy một bóng người bị xe chở hàng cán lên.

Người đó là ai?

Trước mắt Đồng Niệm một mảnh mơ hồ, đôi tay nắm chặt, cô muốn cất bước đi tới, lại phát giác hai chân nặng như chì, nửa bước cũng không cất nổi.

Không ——

Lui về sau từng bước, Đồng Niệm lắc đầu liên tục, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, vị mặn thấm nồng trên môi. Trước mặt cô mọi thứ mờ nhạt, cả người ngã xuống đất.

Thời điểm mờ mắt ra lần nữa thì trời đã sáng rồi.

Nằm trên giường bệnh trắng tinh, Đồng Niệm từ từ mở mắt, trong đầu cảm thấy trống rỗng.

“Cậu tỉnh rồi à?”

Sau khi thấy cô tỉnh lại, Doãn mạch thờ phào nhẹ nhõm, “Cậu hôn mê cả đêm, làm mình sợ muốn chết.”

Ánh sáng trong phòng làm Đồng Niệm chói mắt, cô nhú mắt ngồi dậy.

"Mấy giờ rồi?"

"Hơn tám giờ rồi."

Nhìn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của cô, trong lòng Doãn Mạch cảm thấy ê ẩm khó chịu. Đột nhiên xảy ra kịch biến, khiến mỗi người trở tay không kịp, căn bản không thể nào tiếp nhận được đã kích trầm trọng này.

Đồng Niệm vén chăn lên, bước xuống đất mang giày vào.

Nhìn bộ dáng vô cùng bình tĩnh của cô, đã dọa sợ Doãn Mạch, thấy cô bước ra cửa, vội vàng kéo cô lại, giọng nói gấp gáp: "Niệm Niệm, cậu đi đâu vậy?"

"Linh đường."*

(*): Nơi để linh cữu.

Giọng nói Đồng Niệm vô cùng bình tĩnh, 'đl/q'd' trên mặt không có một chút biểu hiện gì.

Nghe vậy, hốc mắt Doãn Mạch đỏ lên, cũng không biết phải nói thế nào, chỉ thấy trên người cô đang mặc lễ phục, nhúu mày nói, "Vậy cậu thay đồ rồi hãy đi."

Đồng Niệm lắc đầu một cái, không nói gì, bước đi ra ngoài.

Nhìn thấy cô đi không hề quay đầu lại, Doãn mạch biến sắc mặt, cảm ví lên chạy theo cô, chỉ sợ cô lại xảy ra chuyện gì.

Linh đường vô cùng vắng lặng, người thân ngồi đầy phía trước, tiếng khóc nỉ non nghe vô cùng bi thương.

P phía trên linh đường treo cao một tấm ảnh đen trắng có kích thước cực lớn. Bên dưới đặt một cái lư hương, hai bên treo câu đối phúng điếu, trên bàn thờ màu trắng đặt một chiếc đèn chong.

Ngoài cửa lớn, Đồng Niệm nhắm mắt theo đuôi kẻ khác đi vào, trên người cô mặc lễ phục màu trắng, vốn dĩ đồ cưới nhìn hết sức xinh đẹp. Nhưng hôm nay trong mắt mọi người nhìn hết sức thê lương.

Bên trong ngồi một đám người đến phúng điếu, ánh mắt sáng quắc của Lăng cận Dương nhìn chăm chăm vào cô, nhìn cô bước từng bước đi vào, mày kiếm nhúu lại, môi mím chặt thành một đường thẳng tắp.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Rơi Vào Trong Bóng Tối (Phần 1)

Không khí trong linh đường rất lạnh lẽo, hai màu đen trắng vô cùng đối lập, gọi lên một vẻ thê lương ảm đạm không thể xóa tan được.

Đồng Niệm lê từng bước chân nặng nề đi tới, cô từ từ ngẩng ngẩng đầu lên, đập vào mắt là tấm hình của một người đàn ông, nụ cười vẫn như cũ, đôi mắt dịu dàng nhìn về phía cô, hô hấp cô thoáng chốc như dừng lại.

Trước bàn thờ, Đồng Niệm giơ tay lên vuốt ve tấm hình, trên gương mặt cô chảy đầy nước mắt.

"Kỳ Hạo. . ."

Nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, Đồng Niệm cảm thấy cổ họng mình như nghẹn lại, ngón tay mảnh khảnh lướt nhẹ trên môi anh, một sự lạnh lẽo ập tới làm cho trái tim cô co rút lại. Cộng thêm nhiệt độ bên ngoài những ngày qua làm cô lạnh lẽo đến thấu xương.

Trước mắt dần dần trở nên mờ hồ, cô không nhìn thấy rõ khuôn mặt tuấn tú của anh nữa, nước nỡ khóc: "Anh hứa sẽ không rời bỏ em mà đi! Nhưng tại sao bây giờ lại vứt bỏ em chứ?"

Giọng nói của cô không lưu loát, cô thì thầm chữ được chữ không, nhưng mỗi chữ đều rơi vào trong tai Lăng Cận Dương. Anh cúi mặt xuống, trong đôi mắt gợn lên từng tầng sóng, sôi trào mãnh liệt, nhấp nhô lên xuống.

Con trai lớn nhà họ Vi ở trong linh đường xử lý công việc, trên mặt anh cực kỳ u ám, trong đôi mắt cũng nhuộm đầy bi thương.

Từ Ly sau khi nghỉ ngơi xong được con dâu lớn dìu ra ngoài, bà nhìn thấy Đồng Niệm đứng ở linh đường, cả người nhất thời như phát điên xông tới.

"Cô còn dám tới đây sao?"

Từ Ly trừng to mắt, giận giữ chạy tới, bà giơ tay lên đánh lên người Đồng Niệm, “Cô là đồ sao chổi, tôi sẽ đánh chết cô!”

Đồng Niệm vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, gò má bị bà tát một cái, cả người bị đẩy lùi về phía sau, đứng không vững suýt ngã trên mặt đất.

Lăng Cận Dương đứng phía sau tiếp được, đưa tay bảo vệ Đồng Niệm ở trong ngực, lạnh tay lẹ mắt đẩy Từ Ly ra.

Nhìn thấy hành động của Từ Ly, sắc mặt Lăng Trọng trầm xuống, ông trầm mặt đứng lên, đi về phía đó. An Hân thấy vậy cũng đuổi theo, trên mặt cũng hết sức khó coi.

Nhìn thấy bên này ồn ào, Vi Minh Viễn cũng chạy đến, kéo vợ mình đến bên cạnh, không cho bà gây chuyện.

"Đừng kéo tôi...tôi muốn đánh chết cô ta ——"

Không khí ở linh đường lập tức âm ỉ lên, Vi Minh Viễn cảm thấy nhức đầu vô cùng, vội vàng bảo con trai lớn coi chừng bà, không cho bà náo loạn.

Từ ngoài cổng chính, có mấy người cảnh sát đi vào, họ cầm di vật của người chết tới. Đồng thời cũng thông báo nguyên nhân của vụ tai nạn xe, là do tài xế xe vận tải uống rượu say, lái xe mất khống chế, thắng xe lại không kịp, khi hai xe chạm vào nhau đã gây nên cái chết của Vi Kỳ Hạo.

Ở nơi đây, ai cũng nghe được rất rõ ràng, trên mặt mỗi người một vẻ. Đồng Niệm cúi đầu, trong lúc nghe được mấy chữ thắng không kịp kia, đáy mắt sâu kín trầm xuống, ghi lại những lời nói kia ở trong đầu.

Đồng thời theo cảnh sát đi tới, còn có vợ của người gây tai nạn kia. Bởi vì chồng gây ra tai họa như thế, đối phương cực kỳ hối hận, đặc biệt tới để chia buồn.

Người vợ của người gây tai nạn nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, hồ thẹn trách móc chồng. Chỉ tiếc cô còn chưa đi tới linh cửu, đã bị Từ Ly hung hăng đẩy ra, chỉ vào mặt cô mắng, “Cút——”

"Tôi thành thật xin lỗi! thành thật xin lỗi!"

Vợ của người gây ra tai nạn, cố gắng giả vờ thương xót, trên mặt tràn đầy nước mắt, bày tỏ áy náy, van xin tha thứ. Chỉ tiếc, một mạng người chỉ với một câu xin lỗi là có thể bỏ qua hay sao?

Đồng Niệm nhú mày nhìn qua, nhìn thấy gương mặt còn mang nước mắt của chị ta, trong mắt tràn đầy vẻ hối hận, có thể coi như chị ta đến xin lỗi đi nhưng cũng không thể đổi về một mạng người!

Bị kích động lần nữa, cả người Từ Ly gần như sụp đổ, bà run rẩy giơ tay lên, chỉ vào những người ở trước mặt, nguyên rủa: “Là do các người hại chết con của tôi, tôi nguyên rủa các người chết cũng không được tử tế!”

"Cút! Tất cả đều cút hết cho tôi ——"

Bà gần như điên cuồng chửi rủa, mỗi câu giống như chiếc búa tạ hung hăng đập vào lòng Đồng Niệm. Cô cắn môi, hốt hoảng chạy nhanh ra khỏi linh đường.

"Bây giờ em đi đâu?"

Bị người kéo lại, Đồng Niệm quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt đó, trái tim co rút lại, khóe miệng dâng lên nụ cười lạnh lẽo, “Lăng Cận Dương, anh hải lòng chưa?”

Lăng Cận Dương nhú mày lại, nắm chặt tay cô, “Đồng Niệm, cậu ta bị tai nạn là ngoài ý muốn!”

“Ngoài ý muốn sao?” Đồng Niệm cười đến chói mắt, “Chẳng phải do anh ép từng bước từng bước sao?”

Ánh mắt đột nhiên chìm xuống, Lăng Cận Dương mím chặt môi, gương mặt tuần tú trong nháy mắt lộ ra hàn ý lạnh thấu xương.

"Buông tôi ra ——"

Gần như là rống lên, Đồng Niệm dùng hết sức lực hung hăng hất tay anh ra.

Lăng Trọng đuổi theo phía sau, bắt gặp hai đứa con mình đang giương cung bạt kiếm, vẻ mặt bình tĩnh: “Niệm Niệm, Vi Kỳ Hạo vay nợ ngân hàng, chứng cứ xác thật, con không thể trách anh con được, chẳng ai nghĩ tới chuyện lại xảy ra như thế! Con về nhà đi, chúng ta từ từ rồi nói...”

"Về nhà?"

Đồng Niệm cảm thấy buồn cười, trong mắt tràn ngập bi thương, “Tôi không có nhà!”

“Niệm Niệm!” Đưa tay Lăng Trọng định kéo tay cô lại nhưng bị cô né tránh.

Khỏe mắt ê ẩm, cả trái tim Đồng Niệm lạnh lẽo, giá buốt. Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm người đối diện, hai tay xuôi bên người nắm chặt lại, “Các người nghe cho kỹ đây, tôi họ Đồng, không phải họ Lãng, ba của tôi gọi là Đồng Chấn Khải!”

"Đồng Niệm——"

Lãng Cận Dương không kiềm chế được cơn giận, anh tiến lên một bước, hai mắt hung hăng nhìn cô, trầm giọng quát: “Em thu lời nói này lại cho anh!”

Cô trầm mặc không nói, trên mặt không có bất cứ biểu hiện gì.

Lãng Cận Dương tức giận đến nỗi gân xanh trên trán cũng nổi lên, anh đột nhiên giơ tay lên, làm ra vẻ như muốn đánh vào mặt cô, nhưng khi nhìn thấy trên má cô còn có vết đỏ lưu lại, nên cô gắng kiềm chế lại.

Tay chân lộ ra một mảnh lạnh lẽo, Đồng Niệm lạnh lùng giương mắt nhìn anh, sự tuyệt vọng đã sớm bao phủ trong lòng cô, cô không nhúc nhích đứng tại chỗ, mặt xám như tro tàn.

“Cận Dương...” Đáy mắt Lãng Trọng thoáng qua đau lòng, sắc mặt cũng không tốt.

Lãng Cận Dương lấy lại bình tĩnh, 'đl/q'd đỡ lấy ba mình, nhìn thấy sắc mặt của ông, trên mặt anh thoáng chốc lo lắng, “Ba, ba không sao chứ?”

Khoát tay, Lãng Trọng mỉm cười nhìn anh, nhưng sau đó ông giơ tay lên bịt lấy ngực.

Tối hôm qua Lãng Trọng cũng không có ngủ ngon, Lãng Cận Dương lo lắng cho bệnh tim của ba mình, lập tức dẫn ông rời đi, bước nhanh đi về phía bên ngoài.

An Hân đuổi theo nhìn thấy một màn này, không để ý tới những lời khác, chạy theo bọn họ.

Cho đến khi bọn họ đi xa, Đồng Niệm buông lỏng người, ngã người ngồi xuống đất, toàn thân phát run.

“Niệm Niệm, cậu bị làm sao vậy?”

Doãn Mạch thấy cô ngã quỵ người ngồi xuống đất, nhanh chân chạy đến. Cô ngồi chồm hóm xuống, chỉ thấy sắc mặt Đồng Niệm trắng bệch, trên mặt đều đỏ mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy Đồng Niệm cả người co rút lại, run cầm cập, Doãn Mạch bị dọa sợ, đỡ Đồng Niệm đứng lên, sau khi hai người đi ra khỏi linh đường, liền gọi một chiếc xe taxi, bảo tài xế chở đến bệnh viện.

Lúc đó, An Hân thấy Lãng Trọng cũng không có gì đáng ngại, cô xoay người quay lại, bắt gặp vẻ mặt của Đồng Niệm có cái gì không đúng, trong lòng hồ nghi, liền lái xe đi theo.

Bên ngoài phòng cấp cứu, trong lòng Doãn Mạch như lửa đốt, cô ngồi ở trên ghế dài, trên mặt lộ ra vẻ khẩn trương. Trên đường tới bệnh viện, Đồng Niệm kêu đau, rồi lại nói không có nơi nào bị thương?

Doãn Mạch khoanh tay trước ngực, mắt liếc nhìn phòng cấp cứu, không ngừng đi tới đi lui.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân, cô nhíu mày nhìn sang, nhìn thấy An Hân đi tới, “An tiểu thư, cô cũng đến sao?”

An Hân nhìn cửa phòng cấp cứu, cười gật đầu một cái, “Không yên tâm, nên tới xem một chút.”

Doãn Mạch nhìn thấy cô, trong lòng có chút cảm động. Hai người đang nói chuyện thì cửa phòng cấp cứu mở ra, Đồng Niệm được y tá đẩy ra ngoài.

“Niệm Niệm?” Nhìn thấy cô ngủ mê man, Doãn Mạch vội hỏi y tá, “Cô ấy bị sao vậy?”

Y tá không biết rõ tình hình, chỉ nói: “Bác sĩ bảo người thân của bệnh nhân đi vào.”

Doãn mạch nhìn thấy Đồng Niệm bị đẩy vào phòng bệnh, trong lòng cảm thấy không yên, trong lúc chần chừ, An Hân vui vẻ nói: “Cô đi cùng với Niệm Niệm đi, tôi đi gặp bác sĩ cho.”

“Thật là tốt.” Doãn Mạch gật đầu một cái. Lập tức bước theo y tá đi vào phòng bệnh.

An Hân đi vào phòng làm việc của bác sĩ, kéo ghế ngồi xuống.

“Cô là người thân của Đồng Niệm?”

"Vâng"

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn cô, lấy kết quả ra, đẩy tới trước mặt cô, “Vừa rồi kiểm tra tổng quát toàn bộ, cũng không có phát hiện bệnh gì.”

An Hân nhận lấy kết quả kiểm tra lật xem, đến mục phụ khoa, tầm mắt chợt dừng lại. Thời điểm hai chữ “sinh non” đập vào mắt, cô thoáng chốc mở to

mắt.

Sanh non?

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt lại, An Hân nhớ tới ngày đính hôn kia của bọn họ. Đồng Niệm từ hiện trường đính hôn chạy đi, Lăng Cận Dương sau đó liền mất tích một ngày một đêm, cho dù là ai cũng không tìm được anh.

Hoá ra là như vậy, là bởi vì do cô ấy sanh non!

“Bệnh nhân trước kia đã từng mắc bệnh gì sao?” Bác sĩ gơ tay lên đẩy mắt kính một cái, theo thông lệ hỏi thăm.

Nghe bác sĩ hỏi, An Hân dần dần phục hồi tin thần lại, trong lòng cô có một chút rối loạn, nói tùy tiện cho có lệ: “Cô ấy từng bị mắc chứng tự bế.”

"Chứng tự bế sao?"

Bác sĩ cau mày, nhắc nhở với người thân bệnh nhân, “Mới vừa rồi kiểm tra cho cô ấy, cảm xúc bệnh nhân rất không ổn định. Nếu như cô ấy trước kia đã có mắc bệnh, như vậy người nhà cần phải đặc biệt chú ý, không thể phớt lờ!”

Khỏe mắt An Hân thoáng qua một tia sắc bén, cô siết chặt kết quả trong lòng bàn tay, móng tay hăm xuống thật sâu, “Bác sĩ, cảm xúc cô ấy không ổn định, chứng tự bế có thể tái phát nữa hay không?”

Sắc mặt thầy thuốc trầm xuống, cũng không khẳng định chắc chắn, “Cái này khó nói lắm! Người nhà phải cẩn thận quan sát, nếu như phát hiện có cái gì không đúng, phải nhanh chóng mang bệnh nhân đi điều trị.”

“Cám ơn bác sĩ.” An Hân cười một tiếng, cầm đồ rời đi.

Đi tới thùng rác bên cạnh, 'dl/q'd cô cầm kết quả kiểm tra xé nát, sau khi ném vào thùng rác mới đi tới phòng bệnh.

Đồng Niệm an tĩnh nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, không hề thả lỏng.

“Cô ấy còn chưa tỉnh sao?” An Hân đi tới bên giường, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tiều tụy của Đồng Niệm, cảm xúc cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

Doãn Mạch đắp lại chăn cho Đồng Niệm, thờ dãi nói, “Vẫn chưa tỉnh.”

"An tiểu thư, thầy thuốc nói thế nào?"

Trên gương mặt An Hân thoáng qua một ý cười, giọng điệu thông thả: “Bác sĩ nói không có gì lớn, để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt.”

Doãn Mạch nghe nói thế không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lo lắng trong lòng cũng được thả lỏng xuống.

Ngồi một lát, An Hân lấy có có công chuyện rồi nhanh chóng rời đi.

.....

Trên giường bệnh màu trắng, hai mắt Đồng Niệm khép chặt lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ căng thẳng, cánh môi trắng bệch gắt gao mím chặt lại, dấu răng hiện lên rất rõ ràng.

Cả người lúc nóng, lúc lạnh, Đồng Niệm co rút người lại, muốn tìm một chỗ an toàn, đôi mắt khép lại mí mắt không ngừng run rẩy, có thể nhìn thấy được cô vô cùng bất an.

Trong giấc mơ, cô như quay lại thời gian thật lâu trước đây. Trên xích đu trong đình viện, một cô gái mười mấy tuổi, tóc tết thành hai bím, ngồi trên xích đu cười lớn, đung đưa tới lui, “Anh, anh đẩy mạnh hơn chút nữa đi, đẩy mạnh hơn đi anh.”

Người con trai đứng dưới ánh mặt trời, mặt mũi xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời dịu dàng nhìn cô gái, ý cười trên khóe môi mang theo vẻ cưng chiều. Anh đi tới phía sau xích đu, đôi tay khẽ dùng lực, nhìn người bên trong xích đu được nâng cao lên, cười rất vui vẻ.

Xuân đi thu tới, từ một cô bé còn tóc tết đuôi sam cô trở thành một thiếu nữ. Một buổi tối nọ mưa to gió lớn, cô một mình trốn vào trong nhà, khóc nghĩ tới mẹ. Một người thân duy nhất cũng không có, từ nay về sau, trên đời này chỉ còn một mình cô bơ vơ không chỗ nương tựa.

Cho đến khi anh tìm được cô, ôm lấy thân thể run rẩy của cô vào lòng, nói cho cô biết, “Bảo bối em không cần phải sợ, em còn có anh trai mà, anh trai sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

Cô vui buồn lẫn lộn, dâng tặng bản thân mình cho anh, “Em yêu anh, cả đời này luôn yêu anh.”

Ôm tình cảm tốt đẹp này trong lòng, cô chờ đợi, hy vọng có thể ở bên cạnh anh suốt cuộc đời. Nhưng nó chỉ là giấc mộng, nó tan vỡ quá nhanh đến nỗi cô hoàn toàn không kịp phòng bị.

Đêm hôm trước, bọn họ hết sức triền miên, anh hứa sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cô.

Nhưng trong nháy mắt, tận mắt cô chứng kiến buổi lễ đính hôn long trọng kia. Cô trơ mắt nhìn bọn họ trao đổi tín vật, tối hôm trước anh còn dịu dàng ân ái với cô, hôm sau lại dùng ánh mắt dịu dàng giống nhau đó nhìn chăm chú một người con gái khác, nhìn anh dùng môi mình in lên trán cô gái kia, nhìn bọn họ mười ngón tay nắm chặt cùng đi với nhau.

Một khắc đó thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ. Chỉ là tiểu sinh mệnh trong bụng, làm cho sự tuyệt vọng của cô cảm thấy một tia mừng rỡ.

Thế nhưng sự mong đợi duy nhất của cô cũng trở thành một hy vọng xa vời. Cô khóc, cầu xin anh, “Lăng Cận Dương, em có thể không cần anh, có thể quên anh đi, nhưng van xin anh hãy để cho em giữ lại đứa bé!”

Cô khổ sở van xin, nhưng trong ánh mắt anh chỉ có sự lạnh lùng quyết đoán, không hề có một chút xúc động, thậm chí một tia phập phồng cũng không có, cuối cùng cũng hoàn toàn vô nát đáy lòng cô.

Cầm chén thuốc trên tay, cô hoàn toàn bất lực, không khóc cũng không van xin hay ngăn cản, thuốc dần dần thấm vào máu thịt. ...

"A ——"

Đồng Niệm sợ hãi kêu lên.

“Sao vậy?” Doãn Mạch đi lấy nước uống vừa trở lại, nghe được tiếng kêu của cô, chạy mau vào phòng bệnh.

Đặt bình thủy trên bàn, Doãn Mạch sờ sờ đầu của cô, vẫn còn rất nóng, “Cậu gặp ác mộng sao?”

Hồi lâu, Đồng Niệm đỡ đầu nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy người bên cạnh, giọng nói khàn khàn, “Mình ngủ lâu rồi sao?”

Thấy cô nói chuyện như bình thường, Doãn Mạch âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Đúng vậy, cậu đã ngủ một ngày một đêm rồi, đi vừa đi khỏi, về nhà để tắm rửa thay quần áo, thuận tiện nấu chút canh cho cậu.”

Đồng Niệm cúi đầu, giống như không nghe thấy, 'dl/q'd “Hôm nay có phải là ngày an táng Kỳ Hạo không?”

Doãn Mạch đang rót nước chợt dừng động tác lại một chút, trong mắt đã nhuốm lệ, “Ừ.”

Đẩy ly nước Doãn mạch đưa tới, ánh mắt Đồng Niệm sắc bén, nhìn chăm chăm Doãn Mạch, “Cậu có biết anh ấy được chôn ở đâu không?”

Doãn Mạch do dự một chút, nhìn thấy ánh mắt đầy khát vọng của cô, không đành lòng lừa cô, chậm rãi gật đầu.

Đồng Niệm vén chăn lên, kéo cổ tay Doãn Mạch, lôi cô ra ngoài, “Dẫn mình đi đi!”

.....

Trong bệnh viện, bệnh nhân xếp hàng lấy số khám bệnh rất nhiều, y tá theo thứ tự kêu số.

Thời điểm An Hân đẩy cửa đi vào, bên trong ngoài thầy thuốc ra cũng không có ai khác. Đặt số thứ tự lên bàn, An Hân lướt mắt nhìn xung quanh, cũng không thấy có đặt camera.

“Bị bệnh gì?” Bác sĩ hỏi một cách máy móc.

An Hân mỉm môi cười một tiếng, cầm quyển sổ khám bệnh đưa cho bác sĩ, đồng thời cũng nhìn đến bảng tên mà vị bác sĩ đeo trên ngực.

Mở sổ khám bệnh ra, bên trong mới tinh, một chữ cũng không có.

“Bác sĩ Hoàng, anh làm ở đây một năm thu được bao nhiêu?” An Hân lộ ra nụ cười cợt nhả.

Bác sĩ ngẩng người ra, lập tức không vui: “Cô gái, nếu như cô không có bệnh, xin vui lòng rời đi, phía sau còn có rất nhiều bệnh nhân.”

An Hân mở ví da ra, từ bên trong móc ra một tờ chi phiếu, đẩy trước mặt của anh, “Số tiền trên tờ chi phiếu này, cả đời này anh cũng không kiếm được.”

Ánh mắt bác sĩ chợt lóe lên, cúi đầu nhìn con số ghi trên chi phiếu, ánh mắt chợt biến hóa, “Cô là ai?”

Cẩn thận quan sát sắc mặt của anh, An Hân hài lòng nhếch môi, trong mắt thoáng qua vẻ khinh miệt, “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng anh là bác sĩ tâm lý tốt nhất bệnh viện này.”

Nhiều mày nhìn cô từ trên xuống dưới, thấy quần áo cô mặc đều lộ ra vẻ sang trọng, giọng nói, thái độ cũng không giống như người bình thường, sắc mặt bác sĩ Hoàng nhất thời cũng xảy ra biến hóa, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh rất thông minh!” An Hân tán thưởng gật đầu một cái, quả nhiên cô không nhìn lầm, người này nhìn rất tham lam, “Bác sĩ Hoàng, tôi muốn thỉnh giáo anh một vấn đề, người đã từng mắc chứng tự bế có thể tái phát lại hay không?”

Đây là chuyên môn của anh, là bác sĩ giỏi trong vấn đề này, nên tràn đầy tự tin trả lời, “Vô cùng có khả năng! Nếu như tình trạng bệnh nhân không ổn định, bên ngoài bị một tác động nào đó làm cho trong lòng chồng chất thêm đau đớn, như vậy có thể dẫn đến tái phát bệnh.”

Đáy mắt An Hân thoáng qua một tia lạnh lẽo, bỗng nhiên thay đổi chủ đề, “Có phải hay không có một loại ám hiệu, có thể điều khiển suy nghĩ của người khác?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Rơi Vào Trong Bóng Tối (Phần 2)

“Cái này...” Sắc mặt bác sĩ Hoàng biến hóa, giọng nói mơ hồ, “Vậy phải xem phản ứng của người bị bệnh, trong tiềm thức tồn tại cái gì!”

Thu thập tài liệu của người bệnh, để trước mặt anh, An Hân lẳng lặng chờ đợi, đợi đến khi anh ta xem hết tài liệu, mới nghi ngờ chất vấn: “Cô muốn tôi làm ám hiệu để điều khiển suy nghĩ của bệnh nhân sao?”

An Hân khẽ mỉm cười, đẩy chi phiếu trước mặt anh, trên mặt hơi lo lắng, “Bác sĩ Hoàng, đây là một nửa tiền, sau khi xong chuyện tôi sẽ gọi một nửa còn lại. Với số tiền này, anh có thể đi khắp mọi nơi trên thời giới để học hỏi, nghiên cứu, công thành danh toại!”

Loại cám dỗ này, đối với bất kỳ ai muốn hướng tới thành công, vô cùng hấp dẫn.

Sau khi An Hân theo dõi ánh mắt đầy tham lam của anh ta, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười rất tươi.

.....

Thời điểm đến xe đến nơi chôn cất Vi Kỳ Hạo, mây đen che kín bầu trời.

Đây là mảnh đất thuộc khuôn viên của nhà họ Vi.

Xuống xe chạy thẳng đến nơi an táng, nhưng lại bị người khác chặn lại, không cho phép cô vào. Đồng Niệm đành đứng ở bên ngoài, mơ hồ thấy được những người bên trong, đồng loạt đứng trước một tấm bia mộ, trên mặt tràn đầy bi thương.

Cố gắng đi vào mấy lần nhưng vẫn không vào được, hiển nhiên là có người đã dọn dò trước.

Doãn Mạch đã sớm đoán được là người ta sẽ không cho bọn cô vào, nhưng không thể ngăn cản được Đồng Niệm, không thể làm gì khác hơn là dẫn cô đến đây.

Ngửa đầu nhìn sắc trời đã chuyển sang tối, Doãn Mạch kéo tay cô khuyên nhủ: “Niệm Niệm, chúng ta đi về thôi!”

Đồng Niệm không chớp mắt nhìn chằm chằm về phía mộ Vi Kỳ Hạo, cố chấp lắc đầu một cái. Cô chỉ muốn đi tới xem một chút, chỉ một chút thôi cũng được.

Không lâu sau đó, cổng rào được mở ra, người nhà họ Vi toàn thân mặc áo đen đi ra.

“Bác gái!”

Thấy Từ Ly đi ra ngoài, Đồng Niệm đi tới, nắm lấy cánh tay bà van xin: “Cho con vào được không? Con chỉ nhìn một lát rồi đi thôi!”

Mọi người nhìn thấy cô, sắc mặt mỗi người một vẻ. Tiêu Tịnh định mở miệng, lại bị Vi Kỳ Hoa kéo tay, ý bảo cô không được nói.

Vi Minh Viễn cũng nhìn thấy Đồng Niệm, gương mặt ông rất tiêu tụy, tròng mắt hơi dao động nhưng cũng mím môi không nói gì, đi thẳng ra ngoài ngồi vào trong xe.

Nhìn vẻ mặt của chồng, Từ Ly cười lạnh lẽo, vẻ bề ngoài nhìn kiên cường hơn. Bà quay đầu, ánh mắt như đao, hung hăng nhìn chằm chằm Đồng Niệm, lạnh lùng nói: “Đồng Niệm, cô chết đi cái ý niệm này đi, tôi còn sống thì cô đừng có mơ tưởng nữa!”

"Cút ngay ——"

Bà lấy tay hung hăng đẩy cô ra, đi lướt qua cô, chui vào trong xe ngồi.

Doãn mạch đưa tay đỡ Đồng Niệm, nhưng không ngờ Đồng Niệm lại vùng vẫy ra khỏi hai tay của cô, nhanh chóng chạy về phía trước.

Xe hơi màu đen chậm rãi khởi động, Đồng Niệm sai bước đuổi theo, đưa tay giữ chặt tay cầm cửa kính xe, van xin nói: “Bác gái, con chỉ muốn nhìn một lần thôi, một lần thôi, van xin bác hãy để cho con đi xem anh ấy.”

Tài xế thấy có người nắm cửa sổ xe, cũng không dám tăng tốc, tốc độ chậm rãi xuống.

Ngồi phía sau xe, trên mặt Vi Minh Viễn tràn đầy vẻ chán nản, ông tựa đầu vào ghế ngồi đằng trước, khép mắt không nói gì.

Từ Ly khòe mắt thoáng qua vẻ hung ác, bà trầm mặt bảo tài xế, "Lái xe!"

“Dạ!” Tài xế không dám chậm trễ, đạp chân ga, xe nhanh chóng chuyển động.

Do mã lực xe rất lớn, Đồng Niệm hai tay giữ chặt cửa sổ xe, dưới chân bị kéo đi, theo bánh xe nhanh chóng chuyển động. Nhưng cô chỉ có đôi chân, làm sao có thể đuổi theo kịp.

"Buông tay, mau buông tay!"

Doãn mạch nhận thấy không ổn, vội vàng chạy theo cô, đồng thời ở phía sau hét lên.

Một nguồn sức mạnh đánh tới, bởi vì tốc độ quá nhanh, cả người Đồng Niệm bị hất mạnh về phía sau, cả người nhanh chóng ngã xuống đất, cùi chỏ cả xuống mặt đất trượt lên một cục đá, để lại một đường vết thương dài dính đầy máu.

"Niệm Niệm!"

Doãn Mạch sợ hãi đuổi theo, sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, lấy tay nâng cô dậy, nhìn từ trên xuống: “Cậu có bị thương chỗ nào không vậy?”

Nhìn thấy vết thương trên cánh tay cô, Doãn Mạch vội vàng dùng khăn tay đè lại để cho máu không chảy ra, không nhìn được trách cô, “Cậu bị làm sao vậy, sao có thể đuổi theo xe được chứ, nếu nó cán chết cậu thì làm sao?”

Đồng Niệm ngồi bệch dưới đất, trên mặt không có biểu hiện gì, sau một hồi trầm mặt mới lẩm bẩm nói: “Mình chỉ muốn nhìn anh ấy một chút thôi.”

Đưa tay ôm cô vào trong ngực, trong đôi mắt Doãn Mạch chứa đầy nước, “Niệm Niệm cậu đừng có như vậy, anh ấy trên trời sẽ luôn dõi theo cậu mà.”

Đồng Niệm quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen nhánh toàn nước mắt, “Là mình đã hại chết anh ấy. Nếu như không có mình, anh ấy cũng sẽ không có chết.”

“Niệm Niệm” Doãn Mạch bị giọng nói của cô làm kinh sợ, nồn nóng nói: “Không cho cậu nói bậy, anh ấy là bị tai nạn xe, đó là ngoài ý muốn, không có liên quan với ai hết.”

"Ngoài ý muốn ——"

Đồng Niệm lặp lại ba chữ này, ánh mắt buồn bã, cô cúi đầu, trái tim một mảnh vắng vẻ.

Liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của cô. Doãn Mạch không ngừng lo lắng, trên mặt đất lạnh thấu xương, cô lấy tay lôi Đồng Niệm đứng dậy mấy lần, nhưng Đồng Niệm đều ngơ ngác ngồi bất động, thậm chí cũng không thêm nói chuyện nữa.

Mưa rơi lất phất từ trên trời, bởi vì thời tiết rét lạnh, nước mưa kết thành băng, rơi ở trên người càng thêm rét lạnh hơn.

Chạy đến đầu đường gọi một chiếc taxi, thật may là tài xế nhiệt tình giúp đỡ Doãn mạch kéo Đồng Niệm lên xe, thẳng một đường đưa cô đến bệnh viện.

Thời điểm trở lại phòng bệnh, cả người Đồng Niệm lạnh cóng, cô vốn đang phát sốt, hôm nay lại chịu lạnh, Doãn mạch cảm thấy vô cùng đau lòng lấy một bộ quần áo sạch sẽ cho cô thay.

Thu xếp xong, Doãn Mạch kéo cửa phòng bệnh muốn đi rửa mặt, lại thấy An Hân đi tới.

"An tiểu thư." Nhìn thấy cô, Doãn Mạch rất nhiệt tình.

An Hân nhìn vào phòng bệnh, quan tâm hỏi: “Niệm Niệm thế nào rồi, có khá hơn chút nào không?”

Doãn Mạch buồn bã, lắc đầu một cái.

Nhìn quần áo ướt sũng trên người cô, An Hân nhăn mặt thúc giục: “Cô nhanh về nhà thay quần áo đi, trời lạnh như thế này dễ bị bệnh lắm.”

Nghe cô nói như vậy, Doãn Mạch rung mình một cái, thật đúng là thấy không thoải mái. Chỉ là lo lắng cho Đồng Niệm nên có hơi chần chừ.

“Yên tâm đi, tôi coi Niệm Niệm dùm cho.” An hân đứng lúc giải thích cho cô hiểu.

Doãn mạch suy nghĩ một chút, nghĩ thầm tương lai cô ấy là chị dâu của Đồng Niệm, cũng không có gì không yên lòng. 'đl/q'd' “Vậy tôi quay về nhà một lát, đi Niệm Niệm rất nhanh sẽ đến đây, cô giúp tôi chăm sóc cô ấy một chút nhé.”

“Được rồi.” An Hân dịu dàng cười, tiễn Doãn Mạch đi tới cửa cầu thang, cho đến khi cô biến mất không còn thấy gì nữa.

Trở lại phòng bệnh, An Hân kinh ngạc nhìn chằm chằm người trên giường, khóe miệng lóe lên nụ cười nham hiểm.

Đồng Niệm cảm thấy khác nước, mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy một người mặc áo khoát trắng đứng bên giường đang nhìn cô.

"Anh là ai?"

Người đó mỉm cười, đưa ly nước cho cô nói: “Tôi là bác sĩ, tới để kiểm tra sức khỏe cô một chút.”

Sau khi uống nước, Đồng Niệm cảm thấy khá hơn một chút, cô nằm ở trên giường, chỉ nghe người nọ ở bên tai trầm giọng nói: “Cô thả lỏng người, làm theo những gì tôi nói.”

Đồng Niệm nhú mày nhìn anh ta, chỉ cảm thấy người bác sĩ này nhìn lạ mặt hình như chưa từng gặp qua.

"Cô thả lỏng người, từ từ nhắm mắt lại."

Nhiệt độ trong người vẫn còn rất cao, Đồng Niệm không có một chút tỉnh thần, không kiềm chế được nhắm mắt lại, thả lỏng người.

"Đúng rồi, chính là như vậy. Cô hãy thả lỏng người, đi về phía trước, đi thẳng. . . . ."

Trước mắt từ từ dâng lên một mảnh sương trắng, Đồng Niệm trong lòng chìm xuống, nghĩ thầm đây là nơi nào? Cô rõ ràng là đang ở trên giường bệnh của bệnh viện, thế nào đột nhiên lại đi tới một chỗ tối đen như thế này.

Đứng tại chỗ thật lâu, cô có chút cảm giác sợ hãi, bước đi về phía trước, muốn tìm thấy lối ra.

Đóng chặt cửa phòng lại, Đồng Niệm cất bước đi vào, lại phát giác nơi này là bãi đậu xe. Cô nghi ngờ cau mày lại, nhìn quanh bốn phía một chút, cuối cùng nhìn thấy phía trước có hai người đàn ông đứng bên chiếc xe màu trắng.

Sương mù trước mắt quá dày đặc, cô nhìn không rõ mặt người, chỉ có thể nhìn thấy một người đàn ông đang cúi đầu, cầm một lá thư màu nâu đưa cho người tài xế.

Cô bước hai bước về phía trước, còn chưa thấy được người, đảo mắt đã nhìn thấy bảng số xe của chiếc xe đó.

Thời điểm cô muốn đi về phía trước, trong phút chốc chung quang tối sầm lại, cô lại đẩy cửa một căn phòng. Lần này lại nhìn thấy đường cao tốc, chung quanh cực kỳ yên tĩnh, không có một bóng người.

Ven đường dừng lại một chiếc xe màu đen, Đồng Niệm kinh ngạc nhìn sang, sau khi nhìn thấy người đàn ông ngồi bên trong, trên mặt lập tức vui mừng, “Kỳ Hạo, Kỳ Hạo...”

Cô đứng tại chỗ, hướng về phía anh ngoắc tay, nhưng người trong xe không có bất cứ phản ứng gì, căn bản không nghe thấy cô gọi.

Đột nhiên cách đó không xa có một chiếc xe vận tải chạy đến, Đồng Niệm quay đầu nhìn sang, thấy rõ ràng bảng số xe đó, chính là bản số xe cô nhìn thấy lúc này ở bãi đậu xe. Nhìn thấy chiếc xe đó hướng về phía Vi Kỳ Hạo xông tới, cô nhắc chân chạy đến nhưng không kịp ngăn cản.

Rầm——

Xe vận tải chở hàng mạnh mẽ đâm vào chiếc xe hơi màu đen kia, 'đl/q'd' lực va chạm cực lớn, đánh bay xe hơi đi. Sườn xe trên mặt đất lăn lộn một vòng.

Không ——

Đồng Niệm giật mình kinh ngạc đứng tại chỗ. Bỗng có một đường chạy như điên về hướng chiếc xe bị lộn nhào kia, Vi Kỳ Hạo nằm trong xe không thể động đậy, anh tựa đầu nhìn về phía cô, miệng tràn ra vết máu đỏ tươi nhìn vô cùng chói mắt.

Xung quanh lần nữa chìm vào bóng tối, trên mặt Đồng Niệm đầy vẻ hoảng sợ, cô phát giác mình bị vây quanh bốn phía trong một căn phòng. Cô sợ hãi chạy đến bên cạnh cửa, dùng sức muốn mở cửa ra, nhưng phát hiện ra cửa đã bị khóa kín.

Đứng ở trong góc phòng, Đồng Niệm cực sợ hãi, cô khóc lóc giãy giụa, lại mở không ra khóa cửa, không có chỗ để trốn.

Ngoài cửa sổ mưa đã ngừng rơi, trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh. Người trên giường từ từ mở mắt, Đồng Niệm ngồi dậy, vén chân lên đi tới bên cửa sổ, ánh mắt ngơ ngác.

Cô kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt xoay người nhìn thấy một người cúi đầu đi ra khỏi phòng bệnh. Cô ngơ ngác đuổi theo.

Đồng Niệm mặc trên người bộ đồ bệnh nhân màu xanh da trời, vẻ mặt ngốc nghếch, vô thức đi trên đường, cô không hề tránh người, cũng không nhìn đường, dọc đường có người nhìn cô bằng ánh mắt quái dị, cô cũng không có biểu hiện gì trên mặt, chỉ là trong miệng lẩm bẩm cái gì đó, ngo trái ngo phải tìm kiếm

Ven đường đậu xe thể thao màu đỏ, sau khi nhìn thấy người đi ra, lập tức chậm rãi đuổi theo.

.....

Trong phòng khách ở Lan Uyển, Mục Duy Hàm nhìn thấy một người đàn ông từ trên lầu đi xuống, thấp giọng hỏi: “Chủ tịch thế nào rồi?”

Gương mặt tuần tú lạnh lùng của Lăng Cận Dương nhũn chặt lại, “Cũng không có gì đáng lo.”

“Vậy thì tốt rồi.” Mục Duy Hàm thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm.

Sau đó, anh liếc mắt nhìn người đàn ông đối diện thử hỏi: “Niệm Niệm nhập viện rồi, cậu biết không?”

Lăng Cận Dương trầm mặt, móc ra một điều thuốc đặt trên môi, lấy bật lửa châm thuốc, hút sâu một hơi, “Cô ấy nói, cô ấy họ Đồng, không quan hệ gì với chúng tôi hết!”

“Ha ha ha...” Mục Duy Hàm không nhịn được cười, khinh miệt liếc nhìn anh một cái, “Cận Dương, cậu không phải ngây thơ coi lời cô ấy nói là sự thật chứ?”

Lăng Cận Dương môi mím chặt, cúi đầu không nói gì.

Khẽ thờ dài một cái, trên mặt Mục Duy Hàm u ám, cau mày nói: “Nghe nói hôm nay Niệm Niệm chạy đến khu mộ nhà họ Vi, nhưng bọn họ không cho vào.”

Kẹp chặt điều thuốc trong ngón tay, khóe mắt Lăng Cận Dương thoáng qua vẻ tàn khốc, giọng nói lạnh lùng, “Đáng đời, ai bảo cô ấy đến đó làm chi.”

Nhìn chân mày anh chau lại, đáy mắt Mục Duy Hàm dâng lên nụ cười, cũng không trêu chọc anh nữa, “Nếu chủ tịch không có việc gì, vậy mình đến bệnh viện thăm Niệm Niệm một chút đây. Máy ngày nay, cảm xúc cô ấy không ổn định.”

Sắc mặt Lăng Cận Dương u ám, nhướn mày nhìn Mục Duy Hàm, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Nhìn bộ dạng rối rắm của anh, Mục Duy Hàm không kiềm được cười, giờ tay vỗ lên vai Lăng Cận Dương, chế nhạo nói: “Được rồi, cậu không cần phải nói gì hết.”

Nói xong những lời này, Mục Duy Hàm lập tức đứng dậy, lái xe rời đi.

Hôm bữa cùng cô cãi nhau, hai ngày nay Lăng Cận Dương cố ý không quan tâm đến cô, cũng không có kêu người đến chăm sóc cô. Vào lúc này bình tĩnh lại, trong lòng cảm thấy có cái gì đó không đúng, mơ hồ lộ ra lo lắng.

Ngồi trong ghế sofa phòng khách, anh hút liên tục hai điều thuốc, thời điểm anh nhả khói ra, điện thoại di động trên bàn reo lên. Nhìn thấy người gọi đến, anh cầm điện thoại lên nghe, nghe giọng nói sốt ruột của Mục Duy Hàm truyền đến: “Cận Dương, Niệm Niệm xảy ra chuyện rồi!”

Nắm ngón tay nắm chặt điện thoại di động, đôi mắt Lăng Cận Dương co rút lại, trái tim thoáng chốc như chìm xuống tận đáy.

Lái xe chạy đến bệnh viện. Lăng Cận Dương nhanh chóng tìm được phòng bệnh, anh đẩy cửa đi vào. Chỉ nhìn thấy sắc mặt không tốt của Nguyễn Nghiên và Mục Duy Hàm.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Lăng Cận Dương lướt mắt nhìn phòng bệnh, giọng nói chìm xuống.

Nguyễn Nghiên đại khái thuật lại chuyện, sốt ruột đến nổi mắt đỏ lên, “Đều do di không tốt, di nên sớm trở lại bệnh viện! Đồng Niệm cái gì cũng không mang theo, cũng không biết có thể đi đâu?”

Trước khi Lăng Cận Dương chạy đến, Mục Duy Hàm đã sắp xếp người tìm xung quanh bệnh viện, nhưng từ đầu đến cuối cũng không tìm thấy được bóng dáng Đồng Niệm.

Sau đó không lâu, Lăng Cận Dương cho người mở camera bệnh viện ra xem, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy Đồng Niệm đi qua cửa lớn bệnh viện.

Máy camera ghi hình lại, Đồng Niệm mặc trên người quần áo bệnh nhân màu xanh, cúi đầu đi ra ngoài. Vẻ mặt cô ngơ ngác, Lăng Cận Dương lập tức hít một hơi, trái tim mơ hồ thoáng qua cái gì.

Nếu phát hiện ra cô đã rời đi, như vậy có thể đi tìm xung quanh. Lăng Cận Dương bảo Nguyễn Nghiên ở lại, nếu Đồng Niệm quay trở lại, thì canh chừng cô thật tốt.

Mục Duy Hàm một đường đi theo Lăng Cận Dương ra ngoài, cũng nhảy bén phát hiện ra vẻ khác thường. “Cận Dương, cậu có nhìn thấy hay không, nét mặt Đồng Niệm vừa rồi có gì đó không đúng.”

Hai mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, trông mắt sáng loáng, anh mím môi, trên mặt rất khó coi, lập tức nắm chặt chìa khóa xe, ném cho Mục Duy Hàm một câu, “Chia nhau tìm đi.” Rồi sau đó cả người biến mất như làn khói.

Nhận thấy được chuyện khác thường, Mục Duy Hàm cũng không dám chậm chạp, lập tức phái người tản ra đi tìm, bắt đầu ở thành phố Duật Phong tìm kiếm khắp nơi.

An Hân đi theo cô đến một con hẻm nhỏ yên tĩnh, 'đ/l'q'd cô dừng xe lại ở ven đường. An Hân lẳng lặng ngồi chờ ở trong xe, xem xét kỹ lưỡng từng cử động của cô, cuối cùng mỉm cười hài lòng.

Lúc này, từ cuối hẻm đi ra mấy người đàn ông, bộ dáng rất côn đồ. Có người tinh mắt nhìn thấy Đồng Niệm ngồi co rút bên tường, lập tức có hứng thú gọi đồng bọn kéo tới.

Từ xa, thấy một đám đàn ông kéo đến, khóe miệng An Hân thoáng qua nụ cười nham hiểm, đóng cửa sổ xe lại, đập mạnh chân ga, lái xe biến mất.

Lái xe vòng đi vòng lại thật lâu trên đường. Trong lòng Lăng cận Dương có chút nóng nảy, anh không tìm được phương hướng, chỉ mờ mịt đi loạn xạ.

Sắc trời từ từ tối xuống, nhiệt độ rất thấp. Anh nhớ tới bộ quần áo mỏng manh Đồng Niệm mặc trên người, chân mày nhíu chặt hơn, trước mắt anh không ngừng hiện ra hình ảnh cuối cùng của cô.

Hai mắt cô mờ dần, mặt không có chút biểu hiện gì, từng cử động của cô cũng làm cho anh sợ hãi, mơ hồ dự cảm đến cái gì.

Đến ngã tư đường, Lăng Cận Dương cho xe dừng lại, phía trước chỗ rẽ, đúng lúc có một cái hẻm nhỏ. Anh nhíu mắt, phát hiện ra con đường này là trở về ngôi nhà trước kia của cô.

Anh chớp mắt một cái, thời điểm đèn xanh bật sáng Lăng Cận Dương chuyển tay lái quẹo xe về bên phải.

Đường này hơi nhỏ, mặt đường cũng không tốt, bình thường rất có ít xe qua lại. Lăng Cận Dương hạ tốc độ xe cực thấp, đôi mắt không ngừng liếc nhìn xung quanh, lo lắng tìm.

Bỗng nhiên, phía trước có một con hẻm nhỏ, mơ hồ truyền ra một giọng nói. Lăng Cận Dương theo bản năng dừng xe lại, đẩy cửa xe đi xuống, bước nhanh đi vào hẻm nhỏ.

Anh đứng ở lối vào hẻm, nhìn vào chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng mấy người đàn ông mang theo tiếng cười và giọng nói vô cùng cợt nhả và bỉ ổi.

Hai mắt Lăng Cận Dương chìm xuống, định cất bước quay lại, nhưng không nghĩ tới truyền đến một giọng nói làm cho trái tim anh bóp chặt lại. Hai tay anh hung hăng nắm chặt. Từng bước một đi vào bên trong.

Trong một góc tối. Khóe mắt Lăng Cận Dương quét qua một bóng dáng quen thuộc, đáy lòng trầm xuống. Quần áo trên người cô rách nát, tóc tai bù xù, ngồi núp trong góc tường, hoảng sợ hét chói tai, cả người run lẩy bẩy.

Mấy người đàn ông kia nhìn thấy bộ dáng này của cô, càng không có chút kiêng kỵ, có người đưa tay sờ lấy cầm cô, nồn nóng kêu lên: “Con mẹ nó thật là non mềm! Chúng ta ai lên trước đây?”

Bọn họ cùng nhau cười ồm lên, chen lấn nhau ồm ồm, có người đề nghị, “Bằng không cùng nhau tiến lên đi!”

Trong lúc nói chuyện, trong đám người họ có người tiến lên trước một bước, đưa tay định bắt người, nhưng tên kia chưa kịp vươn tay ra, trên gáy liền bị đánh một cái, cả người hất té xuống đất.

Mặt Lăng Cận Dương cực kỳ u ám, trong đôi mắt tràn đầy lửa giận, gân xanh trên trán nổi lên, năm ngón tay hung hăng nắm chặt lại.

Lăng Cận Dương biến sắc mặt, gơ tay lên đánh một quyền, làm tên đó bay ra cách xa một khoảng, ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Còn một tên lưu lại, mắt thấy tình hình không đúng, nhanh chân chạy đi, nhưng mới chạy được hai bước, sau lưng đã bị nguồn sức mạnh đánh tới, cả người hất cũng bay ra ngoài, ngã trên mặt đất không kịp kêu lên.

Liếc mắt nhìn ba người đàn ông nằm trên mặt đất, sau khi xác định bọn họ không trốn thoát được, Lăng Cận Dương mới xoay người, hướng góc tối đi tới.

Anh bước nhanh về phía trước, nhìn hai vai cô co rút lại, hình như vừa rồi bị màn kia hù sợ, cả người run rẩy, co người ngồi trong góc tường.

“Niệm Niệm.” Lăng Cận Dương gơ tay lên, vén tóc trên trán cô lại, nhìn thấy trong đôi mắt to tròn kia, chỉ còn lại một mảnh đục ngầu.

Đồng Niệm hai tay ôm vai, bất lực ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt anh, “Muốn ăn, đói bụng...”

Cô điên rồi!

Đôi mắt Lăng Cận Dương kịch liệt co rút lại, trong lòng không kìm được sợ hãi, nơi cổ họng tràn ra một vị ngọt, đưa tay anh run rẩy ôm cô vào lòng, lệ nóng trong mắt rơi xuống.

Sau đó không lâu, Mục Duy Hàm nghe nói chạy tới, sau khi nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Đồng Niệm, hoàn toàn không dám tin. Lăng Cận Dương lo lắng dặn dò anh xử lý mấy tên đàn ông nằm trên mặt đất kia.

Sau đó, Lăng Cận Dương cời áo khoát trên người ra, khoát lên vai Đồng Niệm, nhìn ánh mắt vô cùng hoảng sợ của cô, anh nhẹ nhàng bế cô lên.

Thận trọng bế cô vào trong xe, Lăng Cận Dương lập tức nổ máy, mang cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Kiểm Nén. (Phần 1)

Bắt đầu mùa đông mặc dù thời tiết rất lạnh nhưng cũng có chút ánh nắng mặt trời.

Lăng Cận Dương lái xe trở lại Lan Uyển, dọc theo hành lang, anh đẩy cửa phòng ngủ ra, liền thấy người ngồi trên ghế sofa, thời điểm nhìn thấy anh, trên khuôn mặt tràn đầy ý cười, “Anh đã trở lại!”

An Hân tới đây rất sớm, nhưng không thấy bất cứ ai, hỏi người giúp việc mới biết, mấy ngày nay Lăng Cận Dương căn bản không có ở nhà.

Lăng Cận Dương chớp mắt, trên mặt không nhìn ra điểm gì khác thường, cất bước đi vào, “Đợi rất lâu rồi sao?”

Nhìn thấy anh lấy túi hành lý từ trong tủ ra, ánh mắt An Hân dao động, cô đứng dậy đi tới, muốn giúp anh thu xếp, lo lắng hỏi, “Anh phải đi công tác sao?”

Lấy tay khéo léo đẩy cô ra, từ trong tủ quần áo Lăng Cận Dương lấy ra mấy bộ quần áo, và một vài vật tùy thân quan trọng, giọng nói nhàn nhạt, “Trong khoảng thời gian này tôi sẽ không có ở nhà thường xuyên.”

An Hân sững sờ, theo bản năng thốt lên, “Anh phải đi đâu?”

Cầm quần áo bỏ vào túi hành lý, Lăng Cận Dương ngẩng đầu nhìn cô một cái, trên môi nở nụ cười lạnh nhạt, “Ba tôi còn không hỏi thì cô hỏi làm cái gì?”

“Cận Dương...” An Hân nín chặt đôi môi trái tim, nụ cười ngượng ngập, “Em là quan tâm anh.”

Lăng Cận Dương lấy tay kéo dây kéo túi hành lý lại, cúi đầu nhìn đồng hồ, tính toán thời gian. Đồng Niệm ngủ trưa độ một canh giờ (khoảng 2 tiếng) anh muốn trở về trước khi cô thức dậy, bằng không cô nhất định sẽ sợ hãi.

“Tôi biết cô quan tâm” Lăng Cận Dương nhướn mày nhìn chăm chăm cô, gương mặt u ám, “Cô không chỉ quan tâm tôi, mà còn rất quan tâm đến Niệm Niệm đúng không?”

Sắc mặt An Hân tái mét, nụ cười thoáng qua vẻ hốt hoảng, cô che giấu cười, “Đúng vậy, em đương nhiên cũng quan tâm đến cô ấy.”

Ngừng lại, cô kiểm chế lại cảm giác phập phồng trong lòng, bình tĩnh hỏi anh, “Bệnh tình của Niệm Niệm có khá hơn chút nào không?”

“Không tốt lắm!” Lăng Cận Dương trên mặt lạnh lùng, đúng lúc cũng cảnh cáo cô, “Ba tôi vẫn chưa biết, cô tốt nhất nên giấu, biết chưa?”

An Hân gật đầu một cái, ánh mắt buồn bã.

Thu thập mấy thứ cần thiết xong, Lăng Cận Dương xách túi hành lý, đôi mắt sắc bén nhìn qua cô, môi nhếch lên, xoay người đi ra ngoài, cũng không nói thêm gì nữa.

Nhìn anh bước đi không hề quay đầu lại, trên gương mặt xinh đẹp của An Hân bao phủ một mảnh lạnh lẽo.

Lái xe trở lại biệt thự, sau khi Lăng Cận Dương tắt máy xe, nhẹ nhàng đi vào. Anh đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy người trên giường vẫn còn nằm, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Treo từng bộ quần áo vào trong tủ, anh xoay người lại đã thấy người lúc nãy còn đang nằm đã ngồi dậy, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn anh.

Lăng Cận Dương mỉm cười, cất bước đi tới, trên mặt đầy dụ dỗ hỏi: “Thức dậy rồi sao?”

Người trên giường, nhìn thẳng vào anh, tiền đồng đen nhánh, nửa điểm phập phồng cũng không có.

Sống chung mấy ngày nay, Lăng Cận Dương đã quen với thần thái này của cô, anh đứng dậy rót cho cô một ly nước ấm, nhìn cô uống xong, sau đó trở lại trước mặt cô.

Lăng Cận Dương nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng giữ trong lòng bàn tay anh, khoe mắt nhuộm nụ cười, 'đl/q'd nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, dạy cô từng chữ từng câu: "Niệm Niệm, anh là anh trai."

Đôi mắt Đồng Niệm mơ mơ màng màng, ánh mắt của cô mặc dù nhìn anh, nhưng không có một chút cảm xúc nào.

Đưa tay bưng lấy mặt cô, Lăng Cận Dương cúi đầu, để cho cô nhìn miệng mình, lại một lần nữa dạy cô, "Anh trai."

Có lẽ thấy nhàm chán, Đồng Niệm mắt húng mở tay của anh ra, quệt miệng cúi đầu xuống, mắt nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình.

Nặng nề thờ dài, đáy mắt Lăng Cận Dương thoáng qua vẻ mất mát, mấy ngày nay anh dạy tới dạy lui cho cô hai chữ này, nhưng một chút phản ứng cô cũng không có.

Cô không nói lời nào, cũng không ồn ào. Có thể ngồi ngơ ngác mấy tiếng đồng hồ cũng không hề nhúc nhích, tất cả mọi hành động, hoạt động đều cần người nhắc nhở, thậm chí có lúc nhắc nhở cô cũng không chịu phối hợp.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua kính chiếu vào phòng vô cùng ấm áp. Lăng Cận Dương thu liễm lại mất mát trong lòng, mỉm cười kéo tay cô, "Anh trai dẫn em gái đi mua quần áo có chịu không?"

Đồng Niệm vẫn như cũ cúi đầu, không trả lời.

Quần áo và đồ dùng cá nhân của cô cũng không có mang tới, những quần áo vào đồ dùng trong biệt thự cũng là trước kia cô ở chỗ này để lại. Lăng Cận Dương không muốn cho cô mặc lại những đồ cũ kia, liền dẫn cô đi ra cửa, lái xe hướng đến trung tâm mua sắm.

Thời điểm đi tới trung tâm mua sắm, khách hàng rất nhiều. Lăng Cận Dương nắm lấy tay cô, hai người cùng đi bộ tới quầy nữ trang.

Trung tâm mua sắm này cũng thuộc về tập đoàn Lăng Thị, quần áo toàn là nhãn hiệu cao cấp trên thời giới, ở chỗ này bố trí từng khu chuyên doanh*

(*) khu chuyên doanh: khu chuyên buôn bán một loại hàng hóa.

"Em thích mua gì?" Nắm lấy tay cô, Lăng Cận Dương dẫn cô đi đến từng khu chuyên doanh nhìn, vẻ mặt hết sức kiên nhẫn.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên nhìn một chút, hiển nhiên không thấy có hứng thú, mắt nhìn ngấm chỗ khác. Có người đi lướt qua bên người cô, để lại một mùi thơm, cô lắc đầu nhìn sang, chỉ thấy người nọ đang cầm điện thoại di động nói chuyện.

Bình thường cô thích mua quần áo, Lăng cận Dương dẫn cô đi vào, để cho cô tự chọn. Nhưng cô chỉ đưa tay lấy đại mấy bộ quần áo, lại quay đầu nhìn mấy thứ khác.

Nhìn người đàn ông chói mắt đi tới, nhân viên phục vụ nhanh chóng chào đón.

"Có kiểu nào mới nhất không?" Lăng Cận Dương nhìn thấy Đồng Niệm nhú mày, mỉm cười hỏi nhân viên phục vụ. 'đl/q'd Nghĩ cô không thích những quần áo kia, cho nên trên mặt nửa điểm tươi cười cũng không có.

Nghe vậy, nhân viên phục vụ không ngừng gật đầu, xoay người lấy y phục mới nhất cầm trên tay.

Lấy quần áo từ tay nhân viên, Lăng Cận Dương sao khi chọn lựa, nói cho nhân viên biết số đo, rồi điền địa chỉ, để cho các cô đưa tới biệt thự. Sau khi cả thê, anh quay đầu định tìm thêm nhưng không thấy bóng dáng Đồng Niệm đâu.

Đồng Niệm hôm nay bị sự mới mẻ bên ngoài hấp dẫn nên chạy loạn khắp nơi.

Nhìn quanh một vòng, không nhìn thấy bóng dáng của cô, Lăng Cận Dương biến sắc mặt, anh bỏ qua những thứ này, hiện giờ việc chăm sóc Đồng Niệm, cuối cùng vẫn có chút không quen lăm.

Anh vội vã rời khỏi khu bán quần áo, Lăng Cận Dương đẩy cửa ra ngoài, liền nghe được có người hét lên, "Bắt trộm, bắt ăn trộm!"

Cách đó không xa có rất nhiều người vây quanh, đáy mắt Lăng Cận Dương rét lạnh, sải bước hướng bên kia chạy tới, anh chen chúc vào trong đám người, liếc mắt nhìn thấy Đồng Niệm ngồi bên tủ bày hàng.

"Niệm Niệm!" Lăng Cận Dương một bước đi tới, đưa tay nắm lấy tay cô, nhìn cô từ trên xuống dưới: "Em không sao chứ?"

Đồng Niệm nhìn anh, rồi cúi đầu xuống, có người lại trốn phía sau anh.

Người phụ nữ đối diện nhìn thấy có người bảo vệ Đồng Niệm sau lưng, ánh mắt khó chịu "Anh là gì của cô ta?"

Lăng Cận Dương nhìn thấy Đồng Niệm không bị gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, anh nhủ mày nhìn sang, thấy người đối diện trên khuôn mặt đầy tức giận, nhớ lại lúc này nghe thấy tiếng hét, sắc mặt trầm xuống: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

"Cô ta cướp ta điện thoại di động!"

Người phụ nữ lấy ngón tay mình chỉ Đồng Niệm, hung hăng tức giận, “Cô ta là ăn trộm, tôi muốn báo cảnh sát!”

Nghe nói thế, khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương có chút lo lắng, anh trở tay kéo Đồng Niệm từ phía sau đứng phía trước người anh, cúi đầu xem xét, quả nhiên thấy Đồng Niệm tay nắm chặt một cái điện thoại di động, đang cúi đầu nghịch.

Mím môi cười, Lăng Cận Dương dịu dàng nói, “Niệm Niệm, đưa điện thoại cho anh trai đi.”

Đồng Niệm quệt miệng lấy điện thoại giấu ra sau lưng, ý bảo không đưa.

Nhìn hành động buồn cười của cô, Lăng Cận Dương cũng không có tức giận, anh nhủ mày nhìn người đối diện nói: “Tôi sẽ mua điện thoại của cô, tôi sẽ đưa tiền cho cô!” Trong lúc nói chuyện, anh móc bóp ra lấy tiền.

"Đưa tiền? !"

Người phụ nữ đối diện không thềm nể mặt mũi, lạnh lùng hừ một tiếng, “Đây là điện thoại mới nhất trên thị trường, có tiền thì có thể mua được sao?”

Sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, giữa hai lông mày thoáng qua vẻ tàn khốc, anh đang muốn mở miệng, nhưng không nghĩ Đồng Niệm giơ tay lên, ném điện thoại di động xuống. Điện thoại di động rớt xuống mặt đá cẩm thạch cứng rắn, bẻ tan tành.

Người phụ nữ nhìn thấy điện thoại di động bị đập bể, lập tức phát hỏa, không lựa lời nhục mạ: “Cô là đồ điên, bệnh thần kinh!”

Lăng Cận Dương biến sắc mặt, ánh mắt chim ưng nheo lại.

Anh lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại.

Rất nhanh sau đó, 'dl/q'd người quản lý trung tâm mặc tây trang vui vẻ chạy tới, lập tức cung kính cúi đầu chào anh, “Tổng giám đốc.”

Mày kiếm Lăng Cận Dương nhíu chặt, anh chỉ điện thoại vỡ nát trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Chỗ này có điện thoại di động loại này không?”

Quản lý lau mồ hôi, cúi đầu liếc mắt, mặt mang nụ cười, "Dạ có!"

Lăng Cận Dương khẽ mỉm cười, lấy tay kéo Đồng Niệm vào trong ngực mình, trầm giọng phân phó quản lý: “Cầm 100 cái đến đây.”

100 cái sao?

Quản lý mắt tròn lớn, không dám tin, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của anh, lập tức phái người đi lấy.

Năm phút đồng hồ sau có người đẩy xe đẩy đưa tới 100 cái điện thoại di động.

Người phụ nữ ngao mạn lúc đầu, thấy tư thái người trước mắt, trong lòng ý thức được không tốt.

Lăng Cận Dương híp con mắt, nhìn chằm chằm người phụ nữ đối diện, giọng điệu lạnh lẽo, “Số điện thoại này là thưởng cho cô!”

Người phụ nữ trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, trên mặt hiện ra nụ cười tham lam, mắt cô sáng lên, gật đầu nói cảm ơn, lấy tay đẩy xe đẩy rời đi.

"Đứng lại ——"

Lăng Cận Dương cất giọng âm trầm, lộ ra vẻ cường thế áp bức, khoe miệng anh lướt qua nụ cười lạnh nhạt, “Xe đẩy là đồ dùng của trung tâm, ai cho cô động tới?”

Người phụ nữ cau mày, nghĩ thầm nhiều điện thoại di động như vậy, không có xe đẩy cô phải cầm đi thế nào?

Nắm lấy tay Đồng Niệm, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong ngực, anh quay đầu nhìn chằm chằm người quản lý và đám nhân viên làm việc với ánh mắt đầy kinh ngạc, lạnh lùng nói: “Các người nhìn cho kỹ, trong vòng năm phút, nếu như cô ta không thể lấy toàn bộ số điện thoại di động này đi, chỉ cần rớt xuống một cái, các người lập tức báo cảnh sát.”

"Báo cảnh sát?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Kiểm Nén. (Phần 2)

Người quản lý trung tâm sùng sốt, trên mặt tỏ vẻ không hiểu.

Lăng Cận Dương khước mặt thoáng qua vẻ cuồng luyện, khuôn mặt lạnh như băng, “Báo cảnh sát bắt kẻ trộm!” Dứt lời, anh dẫn theo Đồng Niệm rời đi.

Người phụ nữ lập tức biến sắc mặt, khuôn mặt trắng bệch.

Nhìn thấy bóng dáng họ đi xa, quản lý bủi môi, âm thầm thở dài. Tổng giám đốc, ngài đúng là ý thế hiếp người nha!

Ngay cưa quẹo trên lầu, An Hân thu hết tình cảnh vào mắt, tay cô dùng hết sức nắm chặt lại đến nỗi đầu ngón tay trắng bệch.

Từ trung tâm đi ra, sắc trời đã tối xuống, Lăng Cận Dương lái xe trở lại biệt thự, xe màu bạc tiến vào, hai cánh cửa sắt màu đen ở cửa chính đóng lại vang lên một tiếng.

Trở lại biệt thự, Lăng Cận Dương đặt cô ngồi vào trong ghế sofa, anh lấy thức ăn đã mua bỏ vào tủ lạnh. Sau khi phân loại cất đồ ăn xong, anh bắt đầu chuẩn bị nhân bánh, sau đó lấy bột mì ra nhào, chuẩn bị làm hoành thánh.

Phòng bếp nối liền với phòng khách. Lăng Cận Dương nhìn Đồng Niệm ngồi trên sofa, mở ti vi cho cô xem, mặc dù cô không nhìn tới ti vi, nhưng nghe âm thanh cũng tốt.

Đi tới bồn rửa bát, Lăng Cận Dương rửa tay sạch sẽ, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay vững chắc. Anh cúi đầu đứng trước chỗ làm bếp, rót nước vào trong bột mì, bắt đầu nhào nặn, động tác rất thuần thục.

Đồng Niệm ngồi ở trên sofa, cũng không có bị tivi hấp dẫn, cô đảo mắt nhìn lòng vòng xung quanh, phát hiện người đàn ông đứng trong phòng bếp đang bận rộn, hình như cảm thấy có hứng thú, đứng lên đi từ từ về phía anh.

Sau khi nhào bột hoàn hảo, Lăng Cận Dương cúi đầu làm mì, trước mắt đột nhiên áp xuống một mảnh tối, anh ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy Đồng Niệm cúi mặt thấp xuống, hai người suýt nữa đụng mặt vào nhau.

Đồng Niệm đi tới chỗ làm bếp, hình như có hứng thú với đồ làm mì trong tay anh, ghé đầu nhìn chăm chăm, ánh mắt cũng sáng lên.

Nhìn thấy tâm tình của cô biến hóa, Lăng Cận Dương vẫn không nhúc nhích, động tác trong tay vẫn như cũ, chỉ là đôi mắt chăm chú nhìn cô, quan sát sự biến hóa của cô, cùng vài động tác kế tiếp.

Lấy tay chạm vào một ít bột mì, Đồng Niệm đưa tay lên nhìn một chút, khoe miệng dâng lên nụ cười, cô quệt miệng liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, lấy tay quệt trên mặt anh, lập tức bột mì màu trắng in lại dấu vết trên mặt anh.

"Ha ha. . . . ."

Đồng Niệm mím môi cười ra tiếng, nhìn vào mặt của anh, cảm thấy chơi thật vui.

Nghe được tiếng cười của cô, đáy mắt Lăng Cận Dương thoáng qua vẻ vui mừng, anh để chân cán bột xuống, tay anh tiện thể cũng dính bột mì, anh cũng giơ tay lên bôi vào trên mặt cô.

Cứ như vậy một lát sau trên mặt hai người đầy bột mì trắng tinh.

Đồng Niệm không né tránh, chỉ cảm thấy chơi thật vui, tiếng cười khanh khách dễ nghe. Cô bắt chước động tác của người đàn ông, hai tay cũng dính đầy bột mì, hướng tới gương mặt tuấn tú của anh mà quệt.

Trong khoảng thời gian này, năng lực bắt chước của cô rất mạnh, mọi động tác chỉ cần nhìn thấy anh làm một lần, cô đều có thể học được.

Lăng Cận Dương nhếch môi cười, giang hai tay hướng về phía cô, lại thấy cô xoay người chạy về phía phòng khách, vừa chạy vừa cười.

Phòng khách rất lớn, đủ để bọn họ chơi đùa âm ỉ. Đồng Niệm chạy về phía trước, quay đầu lại nhìn người đàn ông đuổi theo, dưới chân lao đảo một cái, sấp ngã xuống.

"Cẩn thận!"

Lăng Cận Dương ở cự ly rất gần cô, liền đưa tay ôm lấy hông của cô, ôm cô vào trong lòng, hai người đồng thời ngã vào trong ghế sofa.

Phía sau lưng là nệm ghế sofa mềm mại, Đồng Niệm cũng không có bị thương, cô ngẩng đầu lên, tiện đồng đen nhánh chớp chớp, nhìn người đàn ông đè trên người mình, khoe miệng dâng lên nụ cười, “Anh trai.”

Lăng Cận Dương cả kinh, cúi đầu nhìn vào ánh mắt cô, giọng nói khẽ run: “Em kêu lại một lần nữa đi?”

"Anh trai . . ."

Giọng nói êm ái của cô vang lên bên tai, tuy chỉ có hai chữ đơn giản, nhưng làm cho đáy lòng Lăng Cận Dương cảm thấy vô cùng thảo mãn, gương mặt tuần tú tràn đầy nụ cười.

Thời điểm đến cơm tối, khẩu vị Đồng Niệm rất tốt, nhìn bộ dáng ăn sùi cào của cô rất vui vẻ, làm cho trái tim Lăng Cận Dương bách chuyển luân hồi.

Anh gọi điện thoại cho Tống Đào, 'đl/q'd kể chuyện Đồng Niệm đã mở miệng nói chuyện. Tống Đào ở trong điện thoại cũng lộ ra vui vẻ, nói cho anh biết nếu như Đồng Niệm nguyện ý nói chuyện, như vậy việc chữa trị tâm lý có thể bắt đầu tiến hành.

Đề điện thoại xuống, cuối cùng Lăng Cận Dương cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh dọn dẹp phòng bếp xong, dẫn Đồng Niệm quay về phòng ngủ.

Đổ đầy nước trong bồn tắm, anh giống như mọi khi, trước hết tắm cho cô, sau khi thu xếp ổn thỏa cho cô, anh mới đi làm chuyện khác.

Nước ấm áp tràn qua cơ thể cô, Lăng Cận Dương đứng một bên bồn tắm, ánh mắt dần dần yên tĩnh lại, gương mặt tuần tú căng thẳng. Nhìn thân thể như ẩn như hiện của cô nổi trên mặt nước, miệng lưỡi anh như khô hạn.

Mấy hôm nay mỗi đêm cho cô tắm, đều biến thành một loại khảo nghiệm ý chí đối với anh. Cầm trong tay bông tắm, nhưng không biết chà nơi đâu, mắt nhìn xuống phía dưới một chút, cổ họng ngày càng nóng mẫn liệt.

Lăng Cận Dương hít sâu một hơi, cố gắng áp chế suy nghĩ trong đầu, ra lệnh mình không được nhìn loạn, cũng không cho nghĩ bậy bạ. Nhưng loại tư tưởng này vô cùng khó khống chế, anh không muốn nhìn, nhưng bộ ngực đầy đặn của cô như cố tình ở trước mặt anh lúc ẩn lúc hiện.

Dùng khăn tắm chà rửa sạch sẽ trên người cô, Lăng Cận Dương vội vàng ôm người trong bồn tắm đi ra, không dám tiếp tục trì hoãn. Anh sợ mình không chế không được, dọa sợ cô.

Đặt cô ở trên giường, Lăng Cận Dương lấy máy sấy tóc ra, cẩn thận sấy khô mái tóc dài của cô, sau khi dùng lược chải ngay thẳng, anh cúi người xuống, môi mỏng hôn lên trán cô một cái rồi nói: "Ngoan ngoan ngủ đi!"

Mặt của cô gần trong gang tấc, Lăng Cận Dương có thể nhìn thấy rất rõ ràng, đáy mắt cô dâng lên nụ cười. Cô ngẩng mặt, học theo động tác của anh, môi rơi vào trên trán anh, thấp giọng nói: "Anh trai . . ."

Trái tim Lăng Cận Dương xuất hiện một luồng nhiệt nóng, anh cũng không có nghĩ nhiều, lấy tay bưng lấy mặt cô, cúi đầu hướng môi của cô, hung hăng hôn.

Thân thể của hai người ngã ở trên giường mềm mại, Lăng cận Dương đè cô ở dưới thân mình, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, nhìn ánh mắt u mê của cô, cùng với khoe miệng chứa đựng nụ cười của cô, đó là tín hiệu lệ thuộc vào anh.

Đồng Niệm không có chút nào bài xích anh, thậm chí còn chủ động vươn tay, dùng ngón tay nhỏ nhấn lướt qua ngũ quan của anh, trong đôi mắt lộ ra vẻ tò mò. Đầu ngón tay cô sờ nhẹ cánh môi anh, khoe miệng nở ra nụ cười.

Khi cô đụng vào, Lăng Cận Dương chỉ cảm thấy trong óc mình vang lên tiếng ông ông, mặt căng thẳng, đột nhiên cúi đầu, hôn xuống môi cô, động tác có chút thô bạo.

Đưa tay nắm chặt lấy mặt của cô, 'đl/q'd anh hôn từng cái, cả người anh bị kích thích, máu trong người không kiềm chế được sôi trào.

Đồng niệm mở đôi mắt to ngập nước, cũng không tránh né, để mặc cho anh hôn. Từ từ, thế nhưng cô cũng học động tác của anh, chủ động cùng anh môi lưỡi quấn quít ở chung một chỗ.

Căn bản không chịu được sự trêu chọc của cô, ánh mắt Lăng Cận Dương dần dần tối xuống, trên mặt anh mang theo vẻ quyến luyến, đáy lòng bị một loại khát vọng nhiệt tình chiếm lấy.

Rất lâu rồi, anh và cô chưa từng mặt đối mặt nhìn nhau, cũng chưa từng nhìn thấy trong mắt cô có hình dạng gỡ hết phòng vệ lộ ra chân tình, dù lúc này tất cả mọi hành động của cô đều là vô ý thức, nhưng cũng đủ làm cho anh cảm động.

Gương mặt tuần tú của Lăng Cận Dương căng thẳng, xương quay xanh tinh xảo của cô bị từng cái hôn của anh tạo thành ấn ký màu đỏ.

"Ừm . . . . ."

Đồng Niệm nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, trong miệng phát ra âm thanh yếu ớt, hai má đỏ ửng, đôi mắt luống cuống nhìn anh.

Dưới ánh đèn mờ mờ, đôi môi mềm mại hơi sưng đỏ, gò má xinh đẹp ửng đỏ, mặc dù thì thầm vô ý thức, nhưng tất cả những thứ này, đối với người đàn ông là sức hấp dẫn trí mạng.

Gân xanh trên trán Lăng Cận Dương nổi lên, đôi mắt tinh táo một mảnh đỏ tươi, biểu hiện một loại khát vọng chiếm đoạt, cứng rắn gặm nhấm ý chí của anh.

Vùi mặt vào cổ cô, gương mặt đầy khổ sở của Lăng Cận Dương vụn vụn, nơi cổ họng phát ra một tiếng gào nhẹ. Cái này làm sao nhìn được chứ?

Con mẹ nó ai có thể nói cho anh biết, làm sao có thể nhìn được đây?

Bị anh đè quá nặng, Đồng Niệm cảm thấy không thoải mái đẩy anh ra.

Động tác vô thức, lập tức khiến Lăng Cận Dương biến đổi sắc mặt, anh cố kiềm nén kích động không xé nát quần áo của cô, dòi môi đi, khổ sở cười nhìn người dưới thân mình, đè nén nói: “Cô bé ngốc, em có biết bây giờ nguy hiểm cỡ nào không?”

Người phía dưới vẻ mặt ngu ngơ, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú anh.

Nhìn ánh mắt trong suốt của cô, làm Lăng Cận Dương nổi giận, lại không dám có vọng tưởng gì. Bây giờ cái gì cô cũng không hiểu, toàn thân toàn ý lệ thuộc vào anh, cho nên dù anh có muốn cô đến thể nào thì cũng phải ráng kiềm chế.

Sự kiềm chế này, muốn anh vượt qua thể nào đây?

Lăng Cận Dương định đứng dậy đi tắm, nhưng cô chợt giơ tay lên ôm lấy cổ anh, thấp giọng gọi: “Anh trai.”

Lần này ánh mắt của cô nhìn vào mặt anh, thời điểm gọi anh, bốn mắt giao nhau. Ánh mắt cô nói cho anh biết cô hiểu hàm ý hai chữ anh trai.

Trong lòng Lăng Cận Dương tràn đầy vui mừng, 'đl/q'd ánh mắt nhu tình, anh không kiềm chế được cúi mặt xuống, giọng nói dịu dàng: “Nói em yêu anh đi?”

Anh nói mấy chữ này có chút khó khăn, hai mắt Đồng Niệm mở to, đầy mắt một mảnh mờ mịt.

"Em, yêu, anh."

Ánh mắt Lăng Cận Dương tươi cười, từng chữ từng chữ gọi cô, cũng không gấp gáp.

Học tới học lui cả buổi, Đồng Niệm nể tình ánh mắt chờ mong của anh, cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng, “Em yêu anh.”

Ba chữ này xẹt qua tim, làm tim anh đập nhanh hơn, tình cảm tích chứa trong lòng đã lâu, bỗng nhiên bùng phát như dãi núi lấp biển mà đến.

Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, gương mặt tuấn tú cúi thấp xuống, đặt môi trên mặt cô, thỏa mãn thì thầm: “Chúng ta đừng trì hoãn nữa, như vậy thật tốt!”

Anh dịu dàng níu non, vùi mặt ở trước ngực cô, trong ánh mắt dâng lên một mảnh cô đơn.

Đồng Niệm nằm phía dưới anh, lời anh nói hoàn toàn nghe không hiểu. Cô nằm bất động, cơ người lại nằm trong ngực anh, hương thụ ấm áp, loại cảm giác này cô thấy thật thích, làm cô muốn lệ thuộc vào.

Một chiếc xe hơi màu đỏ lái tới, An Hân nhìn chằm chằm phòng ngủ sáng đèn trên lầu hai, ánh mắt về mặt vô cùng lạnh lẽo.

Sau đó, cô nhanh chóng lái xe rời đi, sợ người bên trong thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Ác Mộng (Phần 1)

Quá trình điều trị tâm lý cho Đồng Niệm vô cùng thuận lợi.

Trong khoảng thời gian này, bệnh tình của cô từ từ chuyển biến tốt hơn, cũng mở miệng nói nhiều hơn, cũng bắt đầu tiếp nhận người và sự vật xung quanh. Thịnh thoảng cũng nói vài câu đơn giản, biểu đạt ra ý muốn trong lòng mình.

Sống chung lâu ngày, Lăng Cận Dương thấy cô có nhiều chuyển biến tốt, vô cùng mừng rỡ. Chỉ là cũng có lúc có nhiều chuyện làm cho anh nhức đầu.

Đồng Niệm lệ thuộc vào anh nhiều đến nỗi mỗi ngày mở mắt ra phải nhìn thấy anh, bằng không nhất định sẽ khóc rống lên. Hầu như anh đi tới đâu thì cô sẽ theo anh đi tới đó, thậm chí vào thời điểm anh đi tắm, cô cũng muốn đi theo.

Mỗi lần Lăng Cận Dương tắm, cô đứng phía trước nhìn anh bằng đôi mắt đơn thuần, anh phải cứng rắn kiềm chế lại ý nghĩ bất chính trong đầu, thậm chí cả phản ứng thân thể theo bản năng.

Loại cảm giác này, rất là tệ hại!

Trong phòng ngủ ánh đèn chiếu sáng, người đàn ông ngồi trên ghế sofa, trên đùi để xấp tài liệu nặng trĩu, đôi mắt thâm tháy nhìn chăm chú chữ viết ở trên giấy, như đang suy nghĩ. Đồng Niệm theo sát anh, cũng học bộ dáng của anh, cúi đầu chuyên chú suy tư.

Lăng Cận Dương quay đầu liếc nhìn cô, mở miệng cười, khuôn mặt đầy vẻ dịu dàng. Mới vừa rồi bảo cô ngoan ngoãn ngủ, nhưng cô không vui, muốn ở bên cạnh anh.

Từ trong túi móc ra một cái đồng hồ bỏ túi, giờ tay Lăng cận Dương mở mặt bên ngoài đồng hồ ra đưa tới trước mặt cô. Đồng hồ phát ra âm thanh dễ nghe, hấp dẫn ánh mắt của cô.

“Thích không?” Lăng Cận Dương nhìn chăm chú vào ánh mắt tò mò của cô, vui vẻ hỏi.

Đồng hồ trong tay anh tỏa ra màu vàng nhạt, điệu nhạc tươi vui chậm rãi lọt vào tai, Đồng Niệm mở to mắt nhìn, chăm chú nhìn đồng hồ trong lòng bàn tay anh, cười gật đầu một cái, “Thích.”

Bây giờ cô có thể nói vài từ đơn giản, biểu đạt tâm tình của mình.

Lăng Cận Dương thỏa mãn gật gật đầu, 'dl/q'd giờ tay trông đồng hồ qua bên cổ cô, để cho cô đeo vào, “Tặng cho em”

Nắm đồng hồ trong lòng bàn tay, Đồng Niệm cúi đầu, ngón tay cẩn thận vuốt ve. Cô cảm lấy mặt đồng hồ kề sát lỗ tai, nghe từ bên trong truyền ra một điệu nhạc vui tươi, cảm thấy rất hay, rất thú vị.

Lăng Cận Dương nở nụ cười yếu ớt, lần nữa cúi đầu, tiếp tục tài liệu trong tay, không phân tâm nữa.

Vào nửa đêm, người đàn ông ôm người ngủ say bên cạnh mình lên giường, vén chăn đắp cho cô. Nhìn đáng vẻ bình thản ngủ say của cô, đôi mày thanh tú giãn ra, đôi môi đỏ mọng hết sức mê người.

Lăng Cận Dương cúi đầu, hôn xuống môi cô, nhìn thấy cô khẽ cong miệng lên, bộ dáng vô cùng dễ thương. Anh không nhịn được nở nụ cười, lấy tay tắt đèn trên đầu giường, để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô.

Đứng dậy trở lại ghế sofa, anh tiếp tục xử lý công việc. Trong khoảng thời gian này ở chung với cô, anh rất ít khi đến công ty, rất nhiều chuyện chưa xử lý hết, thật may là có Mục Duy Hàm giúp anh xử lý bớt.

Qua mấy lần tiến hành chữa trị tâm lý, tâm tình Đồng Niệm càng ngày càng tốt. Lăng Cận Dương ở bên ngoài phòng điều trị, gương mặt tuần tú có chút đăm chiêu, tựa hồ đang nghĩ đến cái gì.

Cửa chính phòng trị liệu được mở ra, Tổng Đào trầm mặt đi ra, sau khi thấy anh, trên mặt nghi ngờ.

Nhận thấy tâm tình của Tổng Đào hơi khác thường, Lăng Cận Dương nhíu mày hỏi anh, “Có vấn đề gì không?”

Tổng Đào lắc đầu một cái, vẻ mặt tỏ vẻ khó hiểu, “Mấy lần cô ấy điều trị ở đây, tôi có cảm giác giống như có người đã dùng ám hiệu điều khiển tư tưởng cô ấy.”

“Ám hiệu điều khiển tư tưởng?” Lăng cận Dương nhướng mắt, gương mặt tuần tú âm trầm xuống, “Ám hiệu điều khiển tư tưởng thuộc dạng gì hả?”

Nghe được câu hỏi của anh, Tổng Đào cũng mặt chau mày ừ, cũng không thể cho ra đáp án, “Cái này tôi cũng không biết, cô ấy ẩn giấu một thứ gì đó, tôi vẫn chưa có biện pháp nào để giải thích, cần từ từ trị liệu.”

Về mặt Lăng Cận Dương an tĩnh lại, anh nín môi không nói gì, gương mặt tuần tú thoáng qua vẻ tàn khốc. Có người có ý làm ám hiệu điều khiển cô. Đang suy đoán, trong lòng anh mơ hồ thoáng qua cái gì.

“Gần đây kết quả trị liệu của cô ấy rất tốt.” Tổng Đào vòng vo đề tài, nói cho anh biết cách để tiếp tục chăm sóc bệnh nhân, “Cậu có thể gọi lại những chuyện cô ấy thích trước đây, để cho cô ấy có cảm giác đối với những chuyện trong quá khứ.”

Lăng Cận Dương gật đầu một cái, những lời anh nói nhất nhất ghi nhớ trong lòng.

Gần tới, xung quanh biệt thự đèn đều được mở sáng lên, trong phòng khách rộng rãi vô cùng yên tĩnh.

Lăng Cận Dương nắm tay cô dẫn đến một căn phòng, bên trong được bài trí giống căn phòng ở biệt thự Lan Uyển như đúc.

“Em tới đây.” Lăng cận Dương ngồi ở phía trước, nhìn người đối diện ngoác tay.

Nhìn thấy đồ vật trước mắt phát sáng, Đồng Niệm rất có hứng thú đi tới ngồi bên cạnh anh, cô sờ đông sờ tây, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

“Niệm Niệm, em còn nhớ cái này không?” Lăng Cận Dương nắm lấy bàn tay cô, sau đó đặt từng cái từng cái một vào tay cô cho cô sờ qua, để cho cô quen thuộc cảm giác đó.

Đồng Niệm quệt miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khoảng trống phía trước, ánh mắt phập phồng, cô cắn môi không nói gì.

Cầm chày đánh trống lên, cổ tay Lăng Cận Dương nhẹ giờ lên, từng trận âm thanh sôi nổi phát ra nhanh chóng, chấn động lòng người.

Có lẽ không nghĩ tới sẽ có loại âm thanh phát ra hay như thế này, Đồng Niệm cũng sờ nhìn, vẻ mặt hơi cứng nhắc.

Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của cô, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng cười, nắm lấy tay cô đồng thời bỏ chày đánh trống vào trong tay cô, cầm lấy tay cô lặp lại điệu khúc lần nữa.

Hồi lâu, Lăng Cận Dương buông tay cô ra, 'đl/q'd quay đầu nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, dịu dàng nói: "Em tự đánh thử xem?"

Đôi mắt đen nhánh của Đồng Niệm chớp chớp, dần dần hiểu lời của anh, dùng sức nắm chặt chày đánh trống trong tay, giờ cổ tay lên, động tác lưu loát gõ ra tiếng nhạc liên tục.

Đáy mắt thoáng qua vẻ vui mừng, Lăng Cận Dương không nhúc nhích cũng không có nói chuyện, chỉ lẳng lặng quan sát vẻ mặt của cô, trong lòng tràn đầy phấn khởi. Thì ra là cô nhớ, còn có thể nhớ anh đã từng dạy qua cho cô. Vậy có phải hay không trong lòng cô những gì anh đã từng dạy qua cho cô, căn bản cô đều có thể nhớ tất cả, chưa từng lãng quên, chẳng qua là cô cố ý che giấu.

Trong lúc Lăng Cận Dương lơ đãng, người bên cạnh biến đổi sắc mặt.

Chày đánh trống trong tay bị cô vứt trên mặt đất, Đồng Niệm đứng lên chạy về phía góc tường ngồi xuống quay lưng về phía anh.

Lâu rồi chưa từng xảy ra chuyện như thế, Lăng Cận Dương hốt hoảng đứng lên, đi về phía cô. Thấy hai vai cô co rút lại, cúi đầu ngồi ở góc tường, anh ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gọi cô, "Niệm Niệm, em làm sao vậy? Không vui sao?"

Đồng Niệm cũng không để ý tới anh, vẫn ngồi ở góc tường như cũ, cúi đầu xuống, chỉ là đôi vai cô nhẹ nhàng lay động.

Rùng mình một cái, Lăng Cận Dương nhảy bèn phát giác ra cái gì, anh lấy tay kéo cô qua, nâng mặt cô lên thì quả thật nhìn thấy trên mặt cô đầy nước mắt.

"Làm sao vậy?"

Lăng Cận Dương sắc mặt đại biến, anh cau mày, nóng lòng hỏi cô, nhưng không nghĩ tới cô khóc càng dữ dội hơn, nước mắt mãnh liệt trào ra.

Nhìn cảm xúc biến hóa trên gương mặt cô, Lăng Cận Dương luống cuống tay chân, anh định ngồi dậy gọi điện thoại cho Tống Đào, nhưng quần áo bị cô níu lấy, anh không thể động đậy được.

Chậm rãi thở dài, Lăng Cận Dương ngồi xuống sàn nhà, ôm cô vào lòng, giờ tay khẽ vuốt phía sau lưng cô, xoa nhẹ sự kích động trong lòng cô.

Không lâu sau đó, Đồng Niệm đã bớt khóc, so với kích động ban đầu, đã tốt hơn rất nhiều.

Đôi nước mắt trên mặt cô biến mất, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng hỏi cô: "Nói cho anh biết đi, vì sao em khóc vậy?"

Đồng Niệm cúi đầu, đưa tay chỉ về phía dàn đánh trống, lắc đầu, nghẹn ngào lắm bầm: "Không... Không nên..."

Nghe vậy, chân mày Lăng Cận Dương giãn ra, anh nâng mặt cô lên, ánh mắt dịu dàng: "Niệm Niệm ngoan, nếu em không thích cái đó, chúng ta không chơi nữa!"

Cúi đầu hôn lên trán cô một cái, Lăng Cận Dương thở phào nhẹ nhõm, giọng nói dỗ dành, "Ng ngoan, đừng khóc."

Đồng Niệm từ từ ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, cô chủ động nắm tay anh, đặt bàn tay anh ở giữa ngực cô, chậm rãi nói nhỏ: "Nơi này... thật là đau."

Cả khuôn mặt Lăng Cận Dương đều biến sắc, ngực anh co rút kịch liệt, trong giây phút đó, anh hiểu được hàm ý trong lời nói của cô.

Cô nói trong lòng cô quá đau đớn.

Run rẩy vươn tay, ôm cô từ trên mặt đất lên. Lăng Cận Dương không nói bất cứ cái gì, ôm cô trở về phòng.

Trong phòng ngủ, Lăng Cận Dương dựa lưng vào đầu giường, 'đl/q'd Đồng Niệm nằm trong lòng ngực anh ngủ say. Đôi tay nhỏ bé nắm lấy quần áo anh thật chặt, không chịu buông ra, trên mặt nước mắt vẫn còn đọng lại.

Sau một hồi lâu, Lăng Cận Dương mới giờ tay lên, đặt cô nằm trên gối, nhẹ nhàng lấy tay lau nước mắt cho cô.

Lời nói của cô lúc này làm cho đáy lòng anh gợn sóng. Nhìn cô khóc nắm lấy tay anh đặt ở giữa lòng ngực cô, hình ảnh đó vĩnh viễn khắc sâu tận đáy lòng anh.

Cô nói trong lòng cô quá đau đớn.

Tại sao lại đau như vậy? Là bởi vì anh sao, vì quá khứ của bọn họ sao?

Lăng Cận Dương mím môi, ánh mắt giống như Hắc Diệu Thạch nhìn gương mặt cô, trong lòng ngũ vị tạp trần, vô cùng cô đơn vắng vẻ.

Thì ra ở tận đáy lòng cô, vết thương giữa anh và cô lại có thể lớn đến như vậy. Lớn đến nỗi, anh hình như cũng không có cách nào vượt qua?

Bắt đầu từ khi nào, giữa bọn họ lại biến thành loại tổn thương như vậy? Ở sâu trong lòng cô, chôn sâu đau đớn, nhất định so với tưởng tượng của anh còn thê thảm hơn nhiều. Nếu không, cô cũng không có phản ứng như vậy!

Lăng Cận Dương, mấy cuối cùng đã làm cái gì, bất tri bất giác làm cô ấy tổn thương đến bước này chứ?

Người trong ngực hình như không ngủ yên, đôi tay lần nữa nín chặt quần áo anh. Lăng cận Dương nghiêng người nằm xuống, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt sau lưng cô, từng cái từng cái một giúp cô ổn định tâm tình lại.

Sau đó, đôi mày thanh tú của người trong ngực yên tĩnh lại, Lăng Cận Dương nhìn chăm chú gương mặt cô, trái tim cảm thấy nhói đau. Rõ ràng trong tiềm thức cô bài xích anh, nhưng trong lúc lơ đãng lại lệ thuộc vào anh, hai loại mâu thuẫn này vô cùng bài xích, đối với cô mà nói cũng là một loại hành hạ.

Lăng Cận Dương hôn lên trán cô, khuôn mặt tuấn tú u ám khó hiểu, lúc này không ngủ được, anh lẳng lặng nhớ lại thời gian trải qua, lẳng lặng xem lại mình, đôi mắt sắc bén từ từ yên tĩnh lại.

Thời gian trôi qua một tháng, Lăng cận Dương không thể không đến công ty, có công việc quan trọng, đều là Mục Duy Hàm đích thân đến tìm anh bàn bạc. Nhưng tình hình luôn như thế, hiển nhiên không thể tiếp tục được nữa.

Bất đắc dĩ, Lăng cận Dương không thể làm gì khác hơn là nhờ Tống Đào trông bệnh viện tìm một người bác sĩ tốt đến trông chừng dùm. Người trông chừng là người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, đã làm việc nhiều năm, đối với việc trong coi những người bệnh tâm lý, rất có kinh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Ác Mộng (Phần 2)

Bác sĩ Trương tới trước hai ngày để trông coi Đồng Niệm, sau khi cùng Đồng Niệm làm quen, Lăng Cận Dương quan sát rất cẩn thận, sau khi xác định người này có thể tin cậy được, anh mới để cô cho bác sĩ Trương chăm sóc.

Sáng thứ hai, bác sĩ Trương đến rất sớm, làm điểm tâm đưa đến cho bọn họ. Kể từ tối hôm qua, Lăng Cận Dương nói cho cô biết, anh hôm nay muốn đi làm, tâm tình Đồng Niệm không tốt lắm, cả người buồn bã.

Sau khi dùng xong điểm tâm sáng, Lăng cận Dương ăn mặc chỉnh tề, xách tài liệu đi ra cửa. Nhưng người phía sau cũng không rời đi, vẫn theo anh đi ra tới ngoài cửa lớn.

Bác sĩ Trương đi phía sau, vẻ mặt kiên nhẫn dụ dỗ cô, nhưng Đồng Niệm không để ý, vẫn đi phía sau Lăng Cận Dương.

Xoay người lại thấy cô cong miệng lên, Lăng Cận Dương không nhìn được nở nụ cười, anh lấy tay kéo cô đến trước mặt, dịu dàng nói: “Anh trai muốn đi làm, em đi theo làm cái gì?”

Đồng Niệm cau mày, cúi đầu không nói lời nào.

Bác sĩ Trương thấy thái độ Đồng Niệm như vậy, xoay người cười đi vào dọn dẹp phòng bếp.

Thờ dãi một cái, Lăng Cận Dương giơ tay đặt lên vai cô, trên mặt tươi cười, “Không muốn anh đi ra khỏi nhà sao?”

Đồng Niệm ngăn người, kiên định gật đầu một cái.

Sự lệ thuộc này của cô làm Lăng cận Dương cảm thấy ấm áp, tư vị trong lòng không thể nói được. Anh ôm cô vào trong ngực mình, dán mặt của mình vào mặt cô, dịu dàng nói: “Niệm Niệm ngoan, anh trai phải đi làm. Nhưng anh hứa với em, nhất định sẽ về nhà rất sớm, được không?”

Đồng Niệm cong miệng lên, lắc đầu liên tục.

Nhìn bộ dáng không vui của cô, làm cho người ta thương xót, trong lòng anh không thể tức giận được. Cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, anh cố gắng dùng cách khác để dụ dỗ cô, “Em ngoan ngoãn ở nhà, tối về anh mua hạt dẻ rang đường cho em.”

Ánh mắt yên tĩnh của Đồng Niệm hơi dao động, cô ngẩng mặt lên cao, nhìn ánh mắt tươi cười của anh, cô khẽ lắc đầu, “Chuyện anh hứa trước đó nữa.”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương cười ra tiếng, trong khoảng thời gian này, mỗi đêm trước khi ngủ, Đồng Niệm sẽ quán lấy anh bắt anh kể chuyện cổ tích, bắt anh mua một đồng truyện thiếu nhi, mỗi đêm phải đọc cho cô nghe, rồi cô ngủ.

Hôm nay cô còn biết trả giá nữa chứ? Xem ra gần đây việc trị liệu cho cô rất có hiệu quả!

“Được!” Lăng Cận Dương xoa đầu cô rồi hứa.

Sau khi lái xe từ trong nhà ra, Lăng Cận Dương nhìn sau kính chiếu hậu, thấy Đồng Niệm vẫn còn đứng ở ngoài cửa lớn. Nhìn thấy cô chăm chăm nhìn thân xe của anh, không chịu nghe lời bác sĩ Trương đi vào nhà, trong lòng anh nhói một cái, thật muốn bỏ qua mọi thứ, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì để ở bên cạnh cô.

Nhưng cuối cùng lý trí cũng thắng, anh nhanh chóng lái xe đi. Bóng dáng của cô nhanh chóng biến mất.

Trở lại Lăng thị, trên bàn làm việc chất đầy văn kiện, xấp lớn xấp nhỏ đều có. Mặc dù giấu Lăng Trọng nhưng mơ hồ ông có thể hiểu được, nghe nói Đồng Niệm bị bệnh, ông cũng rất lo lắng, Lăng Cận Dương chỉ kể qua loa cho ông nghe, sợ ông nghe được không chịu nổi đả kích.

Liên tiếp nửa tháng, bác sĩ Trương và Đồng Niệm sống chung với nhau rất tốt.

Bác sĩ Trương rất thương yêu Đồng Niệm, bà luôn cẩn thận, chu đáo chăm sóc cho Đồng Niệm, Đồng Niệm cũng không bài xích bà mà còn chịu gần gũi hơn. Đối với chuyện này, Lăng Cận Dương cuối cùng cũng cảm thấy an tâm, cũng có thể chuyên tâm làm việc.

Chỉ là mỗi sáng khi anh ra khỏi cửa, đều bị Đồng Niệm khẽ lắc đầu. Mà anh càng dung túng thì cô càng được voi đòi tiên.

Ngày hôm đó sau buổi trưa, sau khi ăn cơm xong, bác sĩ Trương thấy bên ngoài trời rất ấm áp, liền dẫn Đồng Niệm ra bên ngoài phơi ánh nắng mặt trời, thuận tiện tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cũng trợ giúp cho việc trị liệu của cô.

Dẫn cô đi tới vườn hoa, bác sĩ Trương một bước cũng không rời, kiên nhẫn cùng cô nói chuyện, thỉnh thoảng Đồng Niệm cũng lên tiếng nói mấy câu.

Điện thoại di động trong túi reo lên, bác sĩ Trương dẫn cô đến bên ghế ngồi xuống, lúc này mới nhận điện thoại. Là điện thoại của em gái bà, hai người rất lâu không có liên lạc, về mặt không nhận được kích động, bà cũng không có rời đi chỉ đứng lùi về phía sau một chút, còn tầm mắt bà luôn nhìn Đồng Niệm.

Nhìn thấy bác sĩ Trương đang cầm điện thoại nghe, Đồng Niệm rất ngoan ngoãn ngồi trên ghế, cô lấy tay che ánh nắng mặt trời, trên người cảm thấy ấm áp và rất thoải mái.

Lấy đồng hồ bỏ túi trên ngực ra, cầm ở trong tay vuốt vuốt, thấy qua thấy lại, khóe miệng tràn đầy nụ cười.

Đột nhiên đồng hồ trượt khỏi lòng bàn tay cô rơi xuống phía trên mặt đất, phía trước chợt có người đi tới khom lưng xuống nhặt lên cho cô.

“Là của em sao?” Người trước mặt đeo kính, trên đầu quấn một chiếc khăn choàng lớn bao phủ gần kín cả mặt.

Đồng Niệm ngẩng đầu nhìn người trước mặt, hiển nhiên không quen biết, gạt đầu một cái, cầm đồng hồ trong tay rồi không nhìn cô ta nữa.

Nhìn xuyên qua kính đeo mắt, An Hân nhìn thấy cô cầm đồng hồ trên tay, về mặt càng thêm lo lắng, cô cười nói: “Có phải em tên Đồng Niệm không?”

Đồng Niệm cũng không thích cô, nhàu mày trừng mắt nhìn cô, định đứng lên rồi đi nhưng không ngờ nghe được cô nói một câu.

“Em còn nhớ Vi Kỳ Hạo không?”

Xoay người động tác hơi dừng lại, Đồng Niệm kinh ngạc quay mặt qua, không chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

An Hân nhếch môi nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt liếc qua nhìn thấy người kia sắp cúp điện thoại, trầm giọng nói: “Em quên Vi Kỳ Hạo rồi sao?”

Đôi mắt Đồng Niệm dao động, trong ánh mắt bình tĩnh thoáng qua cái gì, cô mím môi, sắc mặt từ từ biến hóa.

Bác sĩ Trương cúp điện thoại, trước sau chỉ hơn một phút đồng hồ, bà thấy Đồng Niệm đang đứng ngơ ngẩn, vội vàng đi tới cầm tay của cô, “Có lạnh hay không?”

Đồng Niệm lắc đầu một cái.

Bác sĩ Trương cũng không có suy nghĩ nhiều, dẫn cô phơi nắng một lát nữa hai người mới cùng nhau về nhà.

Sau khi kết thúc cuộc họp, Lăng Cận Dương trở lại phòng làm việc, anh vừa ngồi xuống, điện thoại di động trên bàn liền vang lên, “Cậu Lăng, cậu có thể về nhà sớm một chút không?”

Nghe được giọng nói của bác sĩ Trương, Lăng Cận Dương liền biến sắc mặt, lập tức nhíu mày, “Niệm Niệm đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì lớn lắm” Bác sĩ Trương vội vàng giải thích, “Đồng tiểu thư phát giận không chịu ngủ trưa.”

Trái tim bóp chặt lại thả ra như cũ, Lăng Cận Dương cúp điện thoại, liếc nhìn đồng hồ, khỏe miệng nở nụ cười cung chiêu. Cô gái này, lại tức giận, tuần này cô đã gây náo ba lần rồi!

Tuy nói vậy nhưng anh vẫn rất dung túng cô, gạt tất cả mọi chuyện qua một bên, Lăng Cận Dương thu đồ đạc xong, rời khỏi công ty, lái xe trở lại biệt thự.

Sau khi trở lại biệt thự, Lăng Cận Dương đẩy cửa phòng ngủ ra, liền bắt gặp người ngồi trên ghế sofa không chịu ngủ.

Sau khi nhìn thấy anh, Đồng Niệm vui mừng ngẩng đầu lên, khỏe miệng mím chặt nở ra nụ cười, cô từ trong ghế sofa nhảy dựng lên, chạy về phía anh, ôm lấy cổ anh, hôn một cái thật to lên mặt anh, vui vẻ gọi, “Anh trai!”

Mỗi khi gặp thời khắc này, đáy lòng Lăng Cận Dương bị một loại tình cảm ấm áp xâm chiếm tràn đầy, anh thích Đồng Niệm toàn tâm toàn ý đối với anh, không muốn rời xa anh, nhưng anh lại muốn cô mau chóng khỏe mạnh hết bệnh. Chỉ là sau khi cô hết bệnh, sự lệ thuộc không muốn xa rời của cô sẽ biến mất không còn sót lại chút gì.

Dùng xong cơm tối, Lăng Cận Dương dẫn cô trở lại phòng ngủ, như thường lệ cho cô tắm.

Trong bồn tắm Đồng Niệm thoải mái ngâm mình trong nước ấm. Chơi đùa với bọt xà phòng, thỉnh thoảng còn thổi bọt xà bông lên mặt anh.

Lăng Cận Dương đối với cô một chút bực bội cũng không có, tùy tiện để cho cô vui đùa, trên mặt anh nở nụ cười, động tác êm ái chà tắm cho cô.

“Anh.” Đồng Niệm mở to hai mắt, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi anh: “Kỳ Hạo đâu?”

Động tác trên tay dừng lại, Lăng Cận Dương không dám tin nhìn cô, hồi lâu mới mở miệng, “Em nhớ đến Kỳ Hạo là ai rồi sao?”

Đồng Niệm cau mày, hình như suy nghĩ, sau đó lại lắc đầu: “Em không nhớ ra.”

Lấy tay vỗ mặt cô, trước mặt cô Lăng Cận Dương không dám có biểu lộ gì khác thường, chỉ cười nói: “Ngoan, từ từ rồi suy nghĩ.”

Đồng Niệm nghe lời của anh, cười gật đầu một cái, tiếp tục ngoan ngoãn tắm.

Ôm cô trở về phòng ngủ, Lăng Cận Dương cầm truyện cổ tích lên, lật tới truyện cô bé lọ lem, chất giọng đậm đà vang bên tai cô, cho đến khi cô nhắm mắt lại ngủ thật say.

Sau khi nhìn thấy cô đã ngủ, sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, anh đi dậy ra khỏi phòng ngủ, bước xuống lầu.

“Bác sĩ Trương.” Lăng Cận Dương ngồi ở trên sofa, kêu bà đến hỏi thăm: “Hôm nay Niệm Niệm có gặp qua ai sao?”

Bác sĩ Trương lắc đầu một cái, “Không có, hôm nay không có ai.” Ngừng lại, bà lại nói: “Buổi trưa tôi có dẫn Đồng tiểu thư ra vườn hoa bên ngoài tản bộ.”

Lăng Cận Dương cúi thấp mặt, cũng không có phát hiện khả nghi gì trên người bác sĩ Trương, sau đó liền để bà rời đi.

Không lâu sau đó, anh lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại.

Ban đêm trong thư phòng, chỉ có một chiếc đèn bàn chiếu sáng. Máy vi tính xách tay trên bàn đang phát hình trong camera.

Lăng Cận Dương ngồi trước bàn đọc sách, con mắt chăm chú nhìn màn hình, anh bảo người quản lý camera đưa đoạn phim buổi trưa hôm nay và tất cả chỗ đặt camera đến kiểm tra.

Hình ảnh camera ghi lại cũng không có gì khác thường, cuối cùng đến hình ảnh trong vườn hoa, Lăng Cận Dương hết sức để ý. Trong màn hình anh nhìn thấy bác sĩ Trương dẫn theo Đồng Niệm đi ra ngoài, hai người vừa đi vừa cười, lại thấy Đồng Niệm ngồi trong ghế cúi đầu chơi đồng hồ bỏ túi.

Trong giây lát, trong video xuất hiện một bóng người. Người nọ cúi thấp đầu, trên đầu quấn một chiếc khăn quàng cổ thật to che gần hết mặt, trên mặt cũng có đeo kính, căn bản là không nhìn thấy được mặt.

Bộ dáng như vậy lập tức làm cho Lăng Cận Dương hoài nghi, anh nhìn thấy người nọ chồm hồm xuống, giúp Đồng Niệm nhặt đồng hồ, rồi sau đó cũng không có cử động gì, xoay người rời đi.

Như vậy đứng dậy hình như có cái gì đó không đúng.

Kéo đoạn video ngược trở lại, Lăng cận Dương thả chậm tốc độ, quan sát kỹ lần nữa. Anh nhạy bén phát hiện, sau khi người kia nhặt đồng hồ lên, hướng về phía Đồng Niệm nói câu gì đó, chỉ là camera không có âm thanh nên không nghe được.

Lăng Cận Dương hí một mắt lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm tám vãi che mặt, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng. Anh lại thả chậm video gấp đôi, ánh

mắt nhìn qua cổ tay người nọ, anh nhìn kỹ thấy đồng hồ trên cổ tay người nọ có chút quen thuộc.

Trầm ngâm một lát, hai mắt Lăng Cận Dương hơi khép lại đột nhiên mở ra, đồng hồ đeo tay kia là lúc đính hôn anh tặng cho An Hân. Mặc dù anh chưa từng đeo cho cô nhưng anh vẫn nhớ.

Xoay người đến gần ghế xoay, ánh mắt lăng Cận Dương yên tĩnh lại.

A A A——

Người trong phòng ngủ đang ngủ say, thấy ác mộng hét lên giật mình tỉnh lại.

Đồng Niệm kinh sợ ngồi dậy, đầu đồ đầy mồ hôi lạnh, trước mắt thoáng qua những hình ảnh kia, trong lòng mắt chỗ sâu nhất thoáng chốc đại biến, kéo theo nỗi sợ hãi, làm cho trái tim cô thắt chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Ác Chỉnh An Hân (Phần 1)

Kể từ khi Đồng Niệm nhắc đến tên của Vi Kỳ Hạo, Lăng Cận Dương không cho người trông chừng dẫn cô rời khỏi biệt thự, ban ngày có phơi nắng cũng không ra khỏi cửa.

Trong vòng vài ngày sau đó, mọi thứ lại trở lại như thường. Mục Duy Hàm lấy tài liệu tra được, tất cả giao cho Lăng Cận Dương.

Lăng Cận Dương lấy tài liệu trên bàn cẩn thận lật xem qua, mảy kiếm xinh đẹp của Lăng Cận Dương nhấn lại, đáy mắt thoáng qua vẻ tàn khốc. Từ liệu từ trong tay cho thấy, sau khi Đồng Niệm phát bệnh không lâu, chỗ bệnh viện cô nằm có một bác sĩ nghi việc, hai người này nhìn qua cũng không có liên hệ gì nhưng kỳ thực lại liên lạc mật thiết với nhau. Chỉ là người nọ đã đi nước ngoài, hơn nữa cũng không có chứng cứ trực tiếp. Tuy là như thế, nhưng trong lòng anh đã hết sức rõ ràng, đến cùng là đã có chuyện gì xảy ra.

Tài liệu Mục Duy Hàm điều tra, bên trong còn có vụ tai nạn xe của Vi Kỳ Hạo, chi tiết cụ thể đều được viết rất tỉ mỉ.

“Cận Dương” Mục Duy Hàm suy nghĩ đến kết quả điều tra được, trên mặt nghi ngờ, “Người nhà của tên lái xe say rượu kia, mình đã cho người điều tra qua biết được con trai hắn mắc bệnh bạch cầu, cậu nói xem có phải trùng hợp quá hay không?”

Gương mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương hơi trầm xuống, dĩ nhiên hiểu được sự trùng hợp trong miệng Mục Duy Hàm là có ý gì? Trong nhà có một đứa bé bị bệnh, tự nhiên cần rất nhiều tiền, nếu tên lái xe say rượu đó nhận tội, nhiều lắm là mấy năm tù, nếu như mấy năm tù có thể đổi lấy mạng người, cái nào đáng giá hơn?

Chỉ là anh nghĩ không thông được, nếu người bị tai nạn xe không phải là Vi Kỳ Hạo thì người sẽ bị tai nạn xe ruột cuộn là ai? Có mục đích gì?

Nghĩ đến chỗ này, anh trước hết cho người đi điều tra hành tung của Chữ Tuấn. Nhưng thời điểm xảy ra tai nạn xe, đ/l/q'd chữ Tuấn không có ở thành phố Duật Phong, như vậy hẳn có khả năng nhỏ nhất.

Trừ hẳn vậy còn ai có thể có động cơ đó được chứ?

Ba ngày sau, Mục Duy Hàm mang tới một tin tức ngoài ý muốn, đem cục diện bế tắc mở ra thông suốt.

“Có hai tin. Một tin xấu, một tin tốt, cậu muốn nghe tin nào trước nhất?”

Lăng Cận Dương nở nụ cười, giữa đầu nhìn anh, giọng nói chế nhạo: “Xấu.”

Kéo ghế ngồi xuống đối diện anh, sắc mặt Mục Duy Hàm có chút tức giận, “Mẹ của tên lái xe say rượu kia, kiên quyết giữ kín miệng, nửa điểm tin tức cũng không mòi ra được!”

“Nói thừa!” Lăng Cận Dương gác hai chân lên bàn làm việc, đôi mắt thâm thúy hip lại một cái, “Tên lái xe kia nhiều nhất ngồi tù chỉ mấy năm, nếu là tội có ý giết người đời này cũng đừng hy vọng! Miệng có thể không ngậm chặt sao?”

“Lăng Cận Dương cậu đang cơn bọ mình à?” Mục Duy Hàm tức giận, sắc mặt u ám. Con người này bụng dạ thật đen tối, biết rõ cái gì hỏi cũng không ra được, còn để cho anh đi tìm hiểu?

Lăng Cận Dương mỉm môi cười cười, trong giọng nói lộ ra đùa giỡn, "Chuyện này, cậu phải đi trước một chuyến, đến lúc mình đi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp

hon."

Nghe vậy, Mục Duy Hàm hung hăng liếc mắt, nghĩ thầm lại bị anh tính toán.

Nhìn thấy Mục Duy Hàm sắp phát hỏa, Lăng Cận Dương vội vàng đổi đề tài, "Còn tin tức tốt đâu?"

Mục Duy Hàm chậm rãi nói, đầu đuôi câu chuyện kể ra. Bác Vương tài xế nhà họ Vi cùng quản gia nhà Mục Duy Hàm là bằng hữu, tối hôm trước bởi vì bác Vương say rượu bất tỉnh phải nhập viện, quản gia nhà họ Mục phải thức suốt đêm trông chừng.

"Quản gia nhà mình đã trông chừng ông ta một đêm." Mục Duy Hàm nghe được chuyện kể cho Lăng Cận Dương biết, "Lúc bác Vương mê sáng ông ta đã nói vốn người chết đáng là phải là ông, nhưng tam thiếu gia đã chết thay ông!"

"Có ý gì?" Lăng Cận Dương nhú mày, gương mặt tuấn tú tràn đầy không hiểu.

Mục Duy Hàm gõ ngón tay lên mặt bàn, trầm giọng nói: "Sau đó mình cho người đi điều tra, nhưng bác Vương bị đe dọa cái gì đó, có đánh chết cũng không chịu nói. Chỉ là, người nhà của ông có nói qua, bữa đó Vi phu nhân bảo ông đi đến bến xe đón người, nhưng lúc đó lại bị Vi Kỳ Hạo mượn xe lái đi."

"Đón người?" Ánh mắt Lăng Cận Dương đầy u ám, chợt nhớ tới sự xuất hiện ngoài ý muốn của Nguyễn Nghiên hôm đó, cùng với quan hệ của Vi Minh Viễn và Nguyễn Nghiên, còn có khoảng thời gian nhà họ Vi bất hòa, nghi ngờ trong lòng giống như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

Chẳng lẽ là di sao?

Đáy mắt Lăng Cận Dương lấp lẹt, cả khuôn mặt đột nhiên yên tĩnh lại, chẳng lẽ là có người muốn mượn đao giết người, nhưng không nghĩ đến cây đao này là mượn sai rồi, cho nên đã giết lầm người thân của mình.

"Cậu đang nghĩ đến cái gì vậy?" Nhìn thấy ánh mắt mất hồn của người đối diện. Mục Duy Hàm quay đầu hỏi anh.

Lăng Cận Dương nhếch môi, hiện lên ánh mắt tinh thông: "Duy Hàm, hiện tại mặt nước đã yên tĩnh rồi, chúng ta không dễ gây chuyện, làm cho mặt nước bị khuấy đục."

"Ha ha ha . . ." Mục Duy Hàm lập tức hiểu ý, rất có ăn ý cười nói: "Cậu muốn đục nước béo cò."

Hai người là bạn tương tri nhiều năm, rất nhiều lời không cần phải nói rõ đã có thể hiểu trong đầu. Lăng Cận Dương đặt nhẹ tay lên trán, an bài những bước và nói rõ cho Mục Duy Hàm biết, để cho anh từng bước tiến hành làm.

Đứng dậy đi tới cửa sổ sát đất phía trước, Lăng cận Dương nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú mây trắng trôi lững lờ trên bầu trời, trong ánh mắt từ từ lạnh xuống. Đứng như anh đã nghĩ cái chết của Vi Kỳ Hạo là có nguyên nhân khác, anh nhất định sẽ tra ra mọi chuyện cho rõ ràng.

Chỉ là trong lúc tra ra tai nạn xe cộ trước đó, còn có một chuyện khác cần anh phải làm. Đó chính là việc Đồng Niệm phát bệnh, đến cuối cùng là do có người gây ra hay là tự nhiên phát bệnh? Thật ra đáp án đã sớm có trong đầu anh, mặc dù không thể truy hỏi nhưng anh tin chắc sẽ không oan uổng người kia!

Buổi tối tại Lan Uyển, đèn sáng rực rỡ.

Chiếc McLaren màu bạc chạy vào, người đàn ông sau khi cho xe dừng lại, cất bước đi vào biệt thự.

Trong phòng khách ánh đèn sáng chói, ngồi trên sofa nhìn thấy Lăng Cận Dương trở về, A Hân lập tức vui vẻ chạy tới, kéo cánh tay của anh: "Cận Dương, anh đã về rồi?"

Lăng Cận Dương nắm lấy tay của cô, đi/đ dẫn cô đến ghế sofa ngồi xuống: "Ừ, vừa mới xử lý xong việc."

Gần đây không thấy anh thường xuyên, trong lòng An Hân rất uất ức, mặc dù đáy lòng rất ghen tị, nhưng trên mặt không có một chút biểu lộ, "Em hiểu anh có rất nhiều việc phải làm, nhưng hôm nay sao gọi em tới nhà ăn cơm vậy?"

Lăng Cận Dương khẽ mỉm cười, lấy tay khoát lên hông cô, động tác rất là thân mật, "Nhớ em thôi."

Bàn tay rộng rãi của anh dịu dàng đặt lên hông cô, làm đáy lòng An Hân như có dòng điện chạy qua, gương mặt ửng đỏ nhuộm đầy vẻ vui mừng. Cô e lệ cúi đầu, không nói gì.

Liếc nhìn qua bộ dáng của cô, Lăng Cận Dương không biến sắc mặt, ý cười trên môi ngày càng thêm dịu dàng, "Tiểu Hân, sắp đến năm mới rồi, anh có mua quà tặng cho em, nhưng anh không có thời gian đi lấy."

Rất hiếm khi nghe được lời nói dịu dàng của anh, cả trái tim An Hân muốn rớt xuống, khéo léo trả lời, "Vậy anh để em đi lấy cho, nói cho em biết địa chỉ cửa hiệu đi."

"Vậy cũng được." Lăng Cận Dương gạt đầu nở nụ cười, từ trong túi tiền móc ra một danh thiếp đưa cho cô, dịu dàng nói: "Chín giờ sáng mai, anh đã nói với bọn họ rồi."

An Hân không nghỉ ngơi gì, cắt danh thiếp xong, liên tục gật đầu, “Em sẽ đến lấy đúng giờ.”

Lúc này, Lăng Trọng từ trên lầu đi xuống, thấy hai người bọn họ nhỏ giọng nói gì đó, cũng không có hỏi nhiều, chỉ cười kêu bọn họ dùng cơm tối.

Trên bàn cơm, Lăng Trọng nhớ đến bệnh tình của Đồng Niệm, nhiều lần hỏi thăm: “Bệnh của Niệm Niệm thế nào rồi?”

Hai mắt Lăng Cận Dương thâm thúy như đầm, gương mặt tuấn tú hơi cười, làm cho người khác không nhìn ra được vui hay buồn, “Dạ tốt hơn nhiều rồi?”

Ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm người bên cạnh, cố ý bổ sung một câu, “Hai ngày trước Niệm Niệm nhớ lại Vi Kỳ Hạo.”

Tay An Hân đang gấp tờ, lập tức buông ra, làm tờ rơi xuống bàn. Về mặt hốt hoảng bình tĩnh lại, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng những lời anh nói, cô nghe không sót một chữ.

Lăng Cận Dương khẽ rũ mắt xuống, anh đã sớm thu hết vẻ mặt của cô vào mắt. Anh khẽ mỉm cười, trên mặt không có chút biểu hiện gì, chỉ là ý cười trên khóe môi cũng không trốn khỏi ánh mắt.

Biết được bệnh của Đồng Niệm đã khôi phục nhiều, Lăng Trọng cũng thở phào nhẹ nhõm, ăn cơm cũng thấy ngon miệng hơn.

Dùng qua cơm tối, An Hân ở lại nói chuyện một chút, nhìn ánh mắt dịu dàng của Lăng Cận Dương làm trái tim cô cảm thấy say đắm.

Sau khi cô lái chiếc xe hơi thể thao màu đỏ biến mất không thấy gì nữa, khóe miệng chứa đựng nụ cười của Lăng Cận Dương mới chậm rãi thu lại, anh đứng ở hành lang, đập tắt đèn thuốc trong tay, hung hăng bóp nát.

Sau khi rời khỏi Lan Uyển trở lại biệt thự thì trời đã khuya. Lăng Cận Dương nhẹ nhàng đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, căn phòng tối om. Anh tự tay mở đèn trên tường, ánh mắt sau khi quét qua bóng người ngồi trên giường, giật mình sợ hết hồn.

“Tại sao em còn chưa ngủ nữa?” Lăng Cận Dương cời áo khoác xuống, tiện tay nhét vào trên sofa, bước nhanh về phía cô.

Đôi tay Đồng Niệm ôm gối, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống bỗng ngẩng lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt, khóe mắt mờ hồ mang theo sương mù, “Anh thật hư hỏng!”

Khẽ sùng sốt một chút, Lăng Cận Dương không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, ngồi chồm hồm xuống cười, để cho tầm mắt cô song song với mình, dịu dàng hỏi cô: “Anh hư hỏng chỗ nào?”

Nghe được câu hỏi của anh, đ/q'd Đồng Niệm nâng đôi tay nhỏ bé lên, đánh từng cái vào vai anh, quệt miệng uất ức khẽ khóc, “Tại sao anh không quan tâm đến em, tại sao lại không quan tâm em...”

Bên trong tiền đồng đen nhánh của cô, chứa nước mắt trong suốt, theo khóe mắt lăn xuống ra bên ngoài, “Tách” một tiếng nước mắt nóng hổi rơi trên mu bàn tay của anh.

Cầm hai tay đang đánh của cô lại, trong lòng Lăng Cận Dương từng đợt sóng cuộn lên cuộn xuống, trong lòng cũng đủ vị pha lẫn vào nhau. Anh tự tay ôm cô vào trong ngực, âm thanh hơi khàn khàn: “Niệm Niệm, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ bỏ em nữa, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em! Bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng đều muốn ở bên cạnh em.”

“Thật chứ?” Đồng Niệm nháy mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Nhìn nước mắt trong trong mắt cô biến mất, cổ họng Lăng Cận Dương nghẹn ngào, anh giờ tay lên, nghiêm túc hứa với cô, “Anh thề!”

Đồng Niệm thỏa mãn cười rộ lên, giờ tay lên ôm cổ anh, kéo mặt anh xuống, in dấu môi son lên mặt anh, đôi môi đỏ mọng nhếch lên nói: “Em yêu anh.”

Thật ra cô không biết ba chữ này có hàm nghĩa gì, chỉ là mỗi khi cô nói cô đều thấy người đối diện ý cười đầy mặt. Cho nên anh nhất định rất yêu thích những lời này.

Giờ tay lên xoa xoa đầu của cô, Lăng cận Dương cũng chịu nhìn cô cười, anh cúi đầu, đầu mũi đụng với chóp mũi cô cười nói: “Những lời này không thể tùy tiện nói với người khác, biết không?”

Đồng Niệm sửng sốt, không hiểu lắc đầu một cái.

Thấy cô không hiểu, Lăng Cận Dương chán nản thở dài, chỉ là người đàn ông này trong lòng rất xấu xa, làm sao cho phép cô đi khắp nơi nói chứ?

“Những lời này chỉ có thể nói với anh thôi, biết không?”

Lần này, Đồng Niệm ngược lại nghe hiểu được, vội vàng gật đầu một cái, tỏ vẻ cô đã hiểu.

Lăng cận Dương vừa lòng híp mắt một cái, môi nhấp nhẹ, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Em tắm chưa?”

Cúi đầu xuống, Đồng Niệm bấu môi, do dự một chút mới dám lắc đầu, giống như sợ anh tức giận vì cô không nghe lời.

Nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của cô, Lăng Cận Dương không những không tức giận mà còn yêu thương cô hơn. Anh cười vén tay áo sơ mi lên, khom lưng ôm lấy cô, trực tiếp ôm cô đi vào phòng tắm.

.....

Sáng sớm hôm sau, An Hân lấy xe đi đến khu phố buôn bán, theo địa chỉ trên danh thiếp tìm được cửa hiệu kia. Một xưởng thủ công rất danh tiếng, đặc biệt chuyên chế tạo đồ trang sức cho khách, nơi này đồ chế tạo ra tuyệt đối đều là độc nhất vô nhị.

Sau khi An Hân báo tên, lập tức có người lấy ra một cái hộp bằng nhung màu đỏ, kính cẩn giao cho cô.

Mở nắp hộp ra, bên trong đặt một kim cài áo hoa hồng màu hồng ngọc. Kiểu dáng tinh xảo, phát sáng rực rỡ, giá cả tuyệt đối không rẻ.

Trái tim An Hân lướt qua một mảnh ấm áp vô cùng vui vẻ, cô lấy cái hộp bỏ vào trong túi xách, xoay người đẩy cửa đi ra bên ngoài.

Cô bước xuống bậc thang, đi về phía xe, nhưng không nghĩ có một nguồn sức mạnh đánh tới, đầu tiên là đẩy bả vai hạ xuống, cô cảm thấy tay trái bị một lực mạnh đánh tới, túi xách trong tay bị người đoạt lấy.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 77: Ác chinh An Hân (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien

Kể từ khi Đồng Niệm nhắc đến tên của Vi Kỳ Hạo, Lăng Cận Dương không cho người trông chừng dẫn cô rời khỏi biệt thự, ban ngày có phơi nắng cũng không ra khỏi cửa.

Trong vòng vài ngày sau đó, mọi thứ lại trở lại như thường. Mục Duy Hàm lấy tài liệu tra được, tất cả giao cho Lăng Cận Dương.

Lăng Cận Dương lấy tài liệu trên bàn cẩn thận lật xem qua, mảy mòi xinh đẹp của Lăng Cận Dương nhìn lại, đáy mắt thoáng qua vẻ tàn khốc. Từ liệu từ trong tay cho thấy, sau khi Đồng Niệm phát bệnh không lâu, chỗ bệnh viện cô nằm có một bác sĩ nghi việc, hai người này nhìn qua cũng không có liên hệ gì nhưng kỳ thực lại liên lạc mật thiết với nhau. Chỉ là người nọ đã đi nước ngoài, hơn nữa cũng không có chứng cứ trực tiếp. Tuy là như thế, nhưng trong lòng anh đã hết sức rõ ràng, đến cùng là đã có chuyện gì xảy ra.

Tài liệu Mục Duy Hàm điều tra, bên trong còn có vụ tai nạn xe của Vi Kỳ Hạo, chi tiết cụ thể đều được viết rất tỉ mỉ.

“Cận Dương.” Mục Duy Hàm suy nghĩ đến kết quả điều tra được, trên mặt nghi ngờ, “Người nhà của tên lái xe say rượu kia, mình đã cho người điều tra qua biết được con trai hắn mắc bệnh bạch cầu, cậu nói xem có phải trùng hợp quá hay không?”

Gương mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương hơi trầm xuống, dĩ nhiên hiểu được sự trùng hợp trong miệng Mục Duy Hàm là có ý gì? Trong nhà có một đứa bé bị bệnh, tự nhiên cần rất nhiều tiền, nếu tên lái xe say rượu đó nhận tội, nhiều lắm là mấy năm tù, nếu như mấy năm tù có thể đổi lấy mạng người, cái nào đáng giá hơn?

Chỉ là anh nghĩ không thông được, nếu người bị tai nạn xe không phải là Vi Kỳ Hạo thì người sẽ bị tai nạn xe ruột ruột là ai? Có mục đích gì?

Nghĩ đến chỗ này, anh trước hết cho người đi điều tra hành tung của Chử Tuấn. Nhưng thời điểm xảy ra tai nạn xe, đ/lq'd chử Tuấn không có ở thành phố Duật Phong, như vậy hẳn có khả năng nhỏ nhất.

Trừ hắn vậy còn ai có thể có động cơ đó được chứ?

Ba ngày sau, Mục Duy Hàm mang tới một tin tức ngoài ý muốn, đem cục diện bế tắc mở ra thông suốt.

“Có hai tin. Một tin xấu, một tin tốt, cậu muốn nghe tin nào trước nhất?”

Lăng Cận Dương nở nụ cười, ngửa đầu nhìn anh, giọng nói chế nhạo: “Xấu.”

Kéo ghế ngồi xuống đối diện anh, sắc mặt Mục Duy Hàm có chút tức giận, “Mẹ của tên lái xe say rượu kia, kiên quyết giữ kín miệng, nửa điểm tin tức cũng không moi ra được!”

“Nói thừa!” Lăng Cận Dương gác hai chân lên bàn làm việc, đôi mắt thâm thúy hip lại một cái, “Tên lái xe kia nhiều nhất ngồi tù chỉ mấy năm, nếu là tội có ý giết người đời này cũng đừng hy vọng! Miệng có thể không ngậm chặt sao?”

“Lăng Cận Dương cậu đang cõn bọt mình à?” Mục Duy Hàm tức giận, sắc mặt u ám. Con người này bụng dạ thật đen tối, biết rõ cái gì hỏi cũng không ra được, còn để cho anh đi tìm hiểu?

Lăng Cận Dương mỉm môi cười cười, trong giọng nói lộ ra đùa giỡn, "Chuyện này, cậu phải đi trước một chuyến, đến lúc mình đi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn."

Nghe vậy, Mục Duy Hàm hung hăng liếc mắt, nghĩ thầm lại bị anh tính toán.

Nhìn thấy Mục Duy Hàm sắp phát hỏa, Lăng Cận Dương vội vàng đổi đề tài, “Còn tin tức tốt đâu?”

Mục Duy Hàm chậm rãi nói, đầu đuôi câu chuyện kể ra. Bác Vương tài xế nhà họ Vi cùng quản gia nhà Mục Duy Hàm là bằng hữu, tối hôm trước bởi vì bác Vương say rượu bất tỉnh phải nhập viện, quản gia nhà họ Mục phải thức suốt đêm trông chừng.

“Quản gia nhà mình đã trông chừng ông ta một đêm.” Mục Duy Hàm nghe được chuyện kể cho Lăng Cận Dương biết, “Lúc bác Vương mê sảng ông ta đã nói vốn người chết đáng là phải là ông, nhưng tam thiếu gia đã chết thay ông!”

“Có ý gì?” Lăng Cận Dương nhún mày, gương mặt tuấn tú tràn đầy không hiểu.

Mục Duy Hàm gõ ngón tay lên mặt bàn, trầm giọng nói: “Sau đó mình cho người đi điều tra, nhưng bác Vương bị đe dọa cái gì đó, có đánh chết cũng không chịu nói. Chỉ là, người nhà của ông có nói qua, bữa đó Vi phu nhân bảo ông đi đến bến xe đón người, nhưng lúc đó lại bị Vi Kỳ Hạo mượn xe lái đi.”

“Đón người?” Ánh mắt Lăng Cận Dương đầy u ám, chợt nhớ tới sự xuất hiện ngoài ý muốn của Nguyễn Nghiên hôm đó, cùng với quan hệ của Vi Minh Viễn và Nguyễn Nghiên, còn có khoảng thời gian nhà họ Vi bất hòa, nghi ngờ trong lòng giống như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

Chẳng lẽ là di sao?

Đáy mắt Lăng Cận Dương lấp lẹt, cả khuôn mặt đột nhiên yên tĩnh lại, chẳng lẽ là có người muốn mượn đao giết người, nhưng không nghĩ đến cây đao này là mượn sai rồi, cho nên đã giết lầm người thân của mình.

“Cậu đang nghĩ đến cái gì vậy?” Nhìn thấy ánh mắt mất hồn của người đối diện. Mục Duy Hàm quay đầu hỏi anh.

Lăng Cận Dương nhếch môi, hiện lên ánh mắt tinh thông: “Duy Hàm, hiện tại mặt nước đã yên tĩnh rồi, chúng ta không dễ gây chuyện, làm cho mặt nước bị quấy đục.”

“Ha ha ha . . .” Mục Duy Hàm lập tức hiểu ý, rất có ăn ý cười nói: “Cậu muốn đục nước béo cò.”

Hai người là bạn tương tri nhiều năm, rất nhiều lời không cần phải nói rõ đã có thể hiểu trong đầu. Lăng Cận Dương đặt nhẹ tay lên trán, an bài những bước và nói rõ cho Mục Duy Hàm biết, để cho anh từng bước tiến hành làm.

Đứng dậy đi tới cửa sổ sát đất phía trước, Lăng cận Dương nhún mày nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú mây trắng trôi lững lờ trên bầu trời, trong ánh mắt từ từ lạnh xuống. Đúng như anh đã nghĩ cái chết của Vi Kỳ Hạo là có nguyên nhân khác, anh nhất định sẽ tra ra mọi chuyện cho rõ ràng.

Chỉ là trong lúc tra ra tai nạn xe cộ trước đó, còn có một chuyện khác cần anh phải làm. Đó chính là việc Đồng Niệm phát bệnh, đến cuối cùng là do có người gây ra hay là tự nhiên phát bệnh? Thật ra đáp án đã sớm có trong đầu anh, mặc dù không thể truy hỏi nhưng anh tin chắc sẽ không oan uổng người kia!

Buổi tối tại Lan Uyển, đèn sáng rực rỡ.

Chiếc McLaren màu bạc chạy vào, người đàn ông sau khi cho xe dừng lại, cất bước đi vào biệt thự.

Trong phòng khách ánh đèn sáng chói, ngồi trên sofa nhìn thấy Lăng Cận Dương trở về, A Hân lập tức vui vẻ chạy tới, kéo cánh tay của anh: “Cận Dương, anh đã về rồi?”

Lăng Cận Dương nắm lấy tay của cô, đi/đ dẫn cô đến ghế sofa ngồi xuống: “Ừ, vừa mới xử lý xong việc.”

Gần đây không thấy anh thường xuyên, trong lòng An Hân rất uất ức, mặc dù đáy lòng rất ghen tị, nhưng trên mặt không có một chút biểu lộ, “Em hiểu anh có rất nhiều việc phải làm, nhưng hôm nay sao gọi em tới nhà ăn cơm vậy?”

Lăng Cận Dương khẽ mỉm cười, lấy tay khoát lên hông cô, động tác rất là thân mật, “Nhớ em thôi.”

Bàn tay rộng rãi của anh dịu dàng đặt lên hông cô, làm đáy lòng An Hân như có dòng điện chạy qua, gương mặt ửng đỏ nhuộm đầy vẻ vui mừng. Cô e lệ cúi đầu, không nói gì.

Liếc nhìn qua bộ dáng của cô, Lăng Cận Dương không biến sắc mặt, ý cười trên môi ngày càng thêm dịu dàng, “Tiểu Hân, sắp đến năm mới rồi, anh có mua quà tặng cho em, nhưng anh không có thời gian đi lấy.”

Rất hiếm khi nghe được lời nói dịu dàng của anh, cả trái tim An Hân muốn rớt xuống, khéo léo trả lời, “Vậy anh để em đi lấy cho, nói cho em biết địa chỉ cửa hiệu đi.”

“Vậy cũng được.” Lăng Cận Dương gật đầu nở nụ cười, từ trong túi tiền móc ra một danh thiếp đưa cho cô, dịu dàng nói: “Chín giờ sáng mai, anh đã nói với bọn họ rồi.”

An Hân không nghi ngờ gì, cất danh thiếp xong, liên tục gật đầu, “Em sẽ đến lấy đúng giờ.”

Lúc này, Lăng Trọng từ trên lầu đi xuống, thấy hai người bọn họ nhỏ giọng nói gì đó, cũng không có hỏi nhiều, chỉ cười kêu bọn họ dùng cơm tối.

Trên bàn cơm, Lăng Trọng nhớ đến bệnh tình của Đồng Niệm, nhiều lần hỏi thăm: “Bệnh của Niệm Niệm thế nào rồi?”

Hai mắt Lăng Cận Dương thâm thúy như đầm, gương mặt tuần tú hơi cười, làm cho người khác không nhìn ra được vui hay buồn, “Dạ tốt hơn nhiều rồi?”

Ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm người bên cạnh, cố ý bỏ sung một câu, “Hai ngày trước Niệm Niệm nhớ lại Vi Kỳ Hạo.”

Tay An Hân đang gấp tôm, lập tức buông ra, làm tôm rơi xuống bàn. Về mặt hốt hoảng bình tĩnh lại, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng những lời anh nói, cô nghe không sót một chữ.

Lăng Cận Dương khẽ rũ mắt xuống, anh đã sớm thu hết vẻ mặt của cô vào mắt. Anh khẽ mỉm cười, trên mặt không có chút biểu hiện gì, chỉ là ý cười trên khóe môi cũng không trốn khỏi ánh mắt.

Biết được bệnh của Đồng Niệm đã khôi phục nhiều, Lăng Trọng cũng thờ phào nhẹ nhõm, ăn cơm cũng thấy ngon miệng hơn.

Dùng qua cơm tối, An Hân ở lại nói chuyện một chút, nhìn ánh mắt dịu dàng của Lăng Cận Dương làm trái tim cô cảm thấy say đắm.

Sau khi cô lái chiếc xe hơi thể thao màu đỏ biến mất không thấy gì nữa, khóe miệng chứa đựng nụ cười của Lăng Cận Dương mới chậm rãi thu lại, anh đứng ở hành lang, dập tắt tàn thuốc trong tay, hung hăng bóp nát.

Sau khi rời khỏi Lan Uyển trở lại biệt thự thì trời đã khuya. Lăng Cận Dương nhẹ nhàng đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, căn phòng tối om. Anh tự tay mở đèn trên tường, ánh mắt sau khi quét qua bóng người ngồi trên giường, giật mình sợ hết hồn.

“Tại sao em còn chưa ngủ nữa?” Lăng Cận Dương cời áo khoát xuống, tiện tay nhét vào trên sofa, bước nhanh về phía cô.

Đôi tay Đồng Niệm ôm gối, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống bỗng ngẩng lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt, khóe mắt mờ hồ mang theo sương mù, “Anh thật hư hỏng!”

Khẽ sùng sốt một chút, Lăng Cận Dương không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, ngồi chồm hổm xuống cười, để cho tầm mắt cô song song với mình, dịu dàng hỏi cô: “Anh hư hỏng chỗ nào?”

Nghe được câu hỏi của anh, đ/q'd Đồng Niệm nâng đôi tay nhỏ bé lên, đánh từng cái vào vai anh, quệt miệng uất ức khẽ khóc, “Tại sao anh không quan tâm đến em, tại sao lại không quan tâm em...”

Bên trong tiền đồng đen nhánh của cô, chứa nước mắt trong suốt, theo khóe mắt lăn xuống ra bên ngoài, “Tách” một tiếng nước mắt nóng hổi rơi trên mu bàn tay của anh.

Cầm hai tay đang đánh của cô lại, trong lòng Lăng Cận Dương từng đợt sóng cuộn lên cuộn xuống, trong lòng cũng đủ vị pha lẫn vào nhau. Anh tự tay ôm cô vào trong ngực, âm thanh hơi khàn khàn: “Niệm Niệm, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ bỏ em nữa, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em! Bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng đều muốn ở bên cạnh em.”

“Thật chứ?” Đồng Niệm nháy mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Nhìn nước mắt trong trong mắt cô biến mất, cổ họng Lăng Cận Dương nghẹn ngào, anh giơ tay lên, nghiêm túc hứa với cô, “Anh thề!”

Đồng Niệm thỏa mãn cười rộ lên, giơ tay lên ôm cổ anh, kéo mặt anh xuống, in dấu môi son lên mặt anh, đôi môi đỏ mọng khẽ lên nói: “Em yêu anh.”

Thật ra cô không biết ba chữ này có hàm nghĩa gì, chỉ là mỗi khi cô nói cô đều thấy người đối diện ý cười đầy mặt. Cho nên anh nhất định rất yêu thích những lời này.

Giơ tay lên xoa xoa đầu của cô, Lăng Cận Dương cũng nhìn cô cười, anh cúi đầu, đầu mũi đụng với chóp mũi cô cười nói: “Những lời này không thể tùy tiện nói với người khác, biết không?”

Đồng Niệm sững sờ, không hiểu lắc đầu một cái.

Thấy cô không hiểu, Lăng Cận Dương chán nản thở dài, chỉ là người đàn ông này trong lòng rất xấu xa, làm sao cho phép cô đi khắp nơi nói chứ?

“Những lời này chỉ có thể nói với anh thôi, biết không?”

Lần này, Đồng Niệm ngược lại nghe hiểu được, vội vàng gật đầu một cái, tỏ vẻ cô đã hiểu.

Lăng Cận Dương vừa lòng híp mắt một cái, môi nhấp nhẹ, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Em tắm chưa?”

Cúi đầu xuống, Đồng Niệm bấu môi, do dự một chút mới dám lắc đầu, giống như sợ anh tức giận vì cô không nghe lời.

Nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của cô, Lăng Cận Dương không những không tức giận mà còn yêu thương cô hơn. Anh cười vén tay áo sơ mi lên, khom lưng

ôm lấy cô, trực tiếp ôm cô đi vào phòng tắm.

.....

Sáng sớm hôm sau, An Hân lấy xe đi đến khu phố buôn bán, theo địa chỉ trên danh thiếp tìm được cửa hiệu kia. Một xưởng thủ công rất danh tiếng, đặc biệt chuyên chế tạo đồ trang sức cho khách, nơi này đồ chế tạo ra tuyệt đối đều là độc nhất vô nhị.

Sau khi An Hân báo tên, lập tức có người lấy ra một cái hộp bằng nhung màu đỏ, kính cẩn giao cho cô.

Mở nắp hộp ra, bên trong đặt một kim cài áo hoa hồng màu hồng ngọc. Kiểu dáng tinh xảo, phát sáng rực rỡ, giá cả tuyệt đối không rẻ.

Trái tim An Hân lướt qua một mảnh âm áp vô cùng vui vẻ, cô lấy cái hộp bỏ vào trong túi xách, xoay người đẩy cửa đi ra bên ngoài.

Cô bước xuống bậc thang, đi về phía xe, nhưng không nghĩ có một nguồn sức mạnh đánh tới, đầu tiên là đẩy bả vai hạ xuống, cô cảm thấy tay trái bị một lực mạnh đánh tới, túi xách trong tay bị người đoạt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ác Chỉnh An Hân (Phần 2)

An Hân đứng không vững, lao đảo một cái ngã trên mặt đất, nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo màu đen, đoạt lấy túi xách của cô chạy đi. Cô cố gắng đứng lên, hô to: “Bắt trộm, bắt kẻ trộm!”

Chỉ là người đi đường bên cạnh, xem náo nhiệt là phần nhiều, căn bản không ai để ý tới cô.

An Hân tức giận không kiềm chế được, nhớ tới trong túi xách có kim cài áo Lăng Cận Dương tặng nên cô can đảm chạy đuổi theo tên ăn trộm phía trước.

Người phía trước chạy rất nhanh, An Hân dồn hết sức lực đuổi theo, chuyển qua một con đường khác, bóng dáng của người nọ đã không còn thấy trong ngõ hẻm. Cô không kịp nghĩ nhiều, sai bước chạy về phía trước.

Sau khi chạy về phía trước, An Hân phát hiện phía trước trống không, căn bản không có người. Cô có chút sợ hãi, xoay người muốn đi ra ngoài, vừa vặn phía sau truyền tới một loạt tiếng bước chân, cô sợ hãi nghiêng đầu, chỉ thấy một bóng đen, ngay sau đó mũi miệng của cô bị bịt lại, một mùi vị chua xót đánh tới, cô rất nhanh đã hôn mê, cả người bất tỉnh.

Sau một hồi, An Hân thấy đầu mình thật nặng, cô hé mở mắt, trước mắt là một cái đầu tóc tai bù xù, nhìn rất là kinh khủng.

"A ——"

Cô sợ hãi ngồi dậy, cả người lập tức tỉnh táo.

Trong phòng một mảnh trắng tinh, hiển nhiên là phòng bệnh. Người phụ nữ đứng bên giường để mặt mộc ngơ ngác đứng nhìn cô, trên tay cầm một trái quýt đưa tới trước mặt của cô, “Cô có muốn ăn hay không, trái quýt này ăn vào có thể trường sinh bất tử đó.”

"Bà là ai? Cút ngay?"

An Hân bị sợ đến run rẩy, vén chân lên định xuống giường, lại bị người đó kéo cánh tay: “Này! Tôi có một trái quýt trường sinh bất tử, cô không muốn ăn sao?”

An Hân liếc mắt, nghĩ thầm người này chắc bị bệnh thần kinh, nhìn bàn tay bẩn thỉu của bà ta, trong lòng cảm thấy ghê tởm, lấy tay hung hăng đẩy ra, “Cút ngay!”

Trái quýt trong tay người nọ rơi xuống, đúng lúc bị An Hân đập trúng, lập tức bể nát ra.

"A a a ——"

Người phụ nữ lộ ra vẻ tức giận, trừng mắt chạy tới, níu lấy tóc của An Hân, dùng sức kéo: “Cô chính là cái đồ phá hoại, trả quả quýt lại cho tôi, tôi muốn trường sinh bất tử.”

An Hân không kịp chuẩn bị đã bị bà ta kéo, đ/q'd căn bản không có sức đánh trả, tóc bị bà ta nắm lấy làm da đầu cô đau như muốn bong ra.

Trong phòng bệnh vang lên tiếng ồn ào kịch liệt làm kinh động bác sĩ và y tá bên ngoài.

“Giường 28, bà lại gây rối nữa hả.”

Y tá chạy vào, kéo người đang đè trên người An Hân ra, lớn tiếng quát.

Người phụ nữ kia thấy y tá đi vào, hình như có chút sợ, chỉ vào trái quýt trên mặt đất, khóc ròng nói: “Cô ta đập nát trái quýt của tôi, tôi không thể trường sinh bất tử rồi, huhu...”

An Hân bị đè xuống đất, da đầu tê dại một hồi, cổ cô bị người nọ ghì chặt, thiếu chút nữa thì hít thở không thông mà chết. Lúc này cô đứng lên, nhìn thấy trường hợp này, thì tức giận lẫn lộn, chỉ vào người nọ mắng: “Đồ điên, đồ bệnh thần kinh!”

“Giường 36, cô cũng yên tĩnh lại đi, không được gây rối!”

Về mặt y tá nghiêm khắc, hung hăng cảnh cáo An Hân.

Lúc này An Hân mới loáng thoáng phát giác ra cái gì, cô mờ mịt cúi đầu, nhìn quần áo bệnh nhân mặc trên người, cả người cảm thấy khiếp sợ, sắc mặt trắng bệch hời, “Đây là nơi nào?”

Y tá dẫn người phụ nữ ồn ào lúc nãy đi, nghe thấy cô hỏi nghi là cô lại phát bệnh, lập tức cho người đi lấy thuốc.

Nhìn thấy y tá cầm cái khay trong tay, An Hân không dám tin lắc đầu một cái, cô khoát tay giải thích: “Các người hiểu lầm rồi, tôi không có bệnh, tôi không muốn sống ở chỗ này.”

Cô ôm đầu hét lên một tiếng, nhấc chân chạy ra phía bên ngoài, chưa kịp chạy đến hai bước liền bị người khác đè lại, không thể động đậy.

“Chuyện gì xảy ra vậy, mới sáng sớm liền có hai bệnh nhân, phiền chết được!”

Y tá đè An Hân đang giãy giụa lại, hai người hợp lực lại tóm lấy cô, một người trong đó gương mặt tàn khốc, “Lấy dây lại đây, người như vậy phải trói lại, không để cho cô ta động đậy.”

“Không...không cần!” Gương mặt trắng nõn của An Hân bị đè xuống đất dính đầy bụi bặm, vô cùng dơ bẩn, cô căng thẳng đến độ roi nước mắt, “Tôi tên là An Hân, tôi không phải bệnh nhân, tôi rất khỏe mạnh! Các người buông tôi ra!”

Y tá cời dây thừng ra, nhanh chóng trói lại tay chân của cô, nhẹ giọng cười nhạt nói: “Người tới đây, có ai nói mình có bệnh đâu. Nếu cô không có bệnh thì có thể tới đây sao?”

Hợp lực ném cô đến trên giường bệnh, hai y tá thờ hồng hộc vì mệt, sắc mặt càng thêm khó coi.

An Hân sốt ruột đến độ khóc mãi, cơ hồ tuyệt vọng cầu khẩn: “Tôi van xin các người thả tôi ra, để cho tôi gọi điện thoại cho người nhà đến, để cho ba mẹ tôi đến đón tôi, tôi thật sự là người không có bệnh, thật sự không có điên.”

Một y tá trong đó vén tóc, ý cười trên khóe môi lạnh lùng: “Cô có phải là tiểu thư con nhà giàu có hay không?”

Nghe hỏi như thế, An Hân gật đầu, trên mặt đầy nước mắt: “Đúng, tôi có thể cho các người rất nhiều tiền, các người để cho tôi gọi điện thoại là được.”

“Hừ! Hai y tá liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy ý cười, “Giường 5 và giường 13 cũng là tiểu thư con nhà giàu, cô còn dám náo loạn, tôi liền giam cô cùng với hai người kia, để cho bọn họ lột hết quần áo của cô, bóp chết cô!”

“Để cho cô ta bớt nói nhảm, tiêm cho cô ta một mũi đi, để cho cô ta không gây nữa.”

Y tá cầm lên một ống kim, vén quần áo cô lên, hung hăng đâm xuống.

"Úm!"

An Hân khò sở nhăn mặt lại, tuyệt vọng trong mắt bao phủ lấy cô, sau khi cô khóc rống mấy tiếng, rất nhanh chóng im lặng lại.

Nhìn thấy thuốc đã có tác dụng, hai y tá há hê vỗ tay, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, hung hăng đóng cửa lại.

.....

Lăng Cận Dương lần theo địa chỉ đi tìm, đ/l/q'd là một quán ăn nhỏ bé cũ kỹ, bởi vì lâu năm không sửa sang, xung quanh tường sơn tróc ra không ít.

Trong sân nhỏ trồng hai cây hòe. Ngồi bên cạnh là bé trai khoảng 5 đến 6 tuổi, cúi đầu chơi máy bay bằng gỗ, chỉ là đứa bé kia sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn cũng biết là bị bệnh.

Máy bay gỗ trong tay đứa bé lăn tới anh, Lăng Cận Dương khom người nhặt lên, mỉm cười đưa cho nó.

“Cám ơn chú.” Bé trai nhận lấy đồ chơi, rất lễ phép nói cám ơn.

Lăng Cận Dương mỉm cười, giơ tay lên sờ đầu của nó, “Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

Bé trai mở to đôi mắt, ánh mắt sáng lên, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, “Dạ, năm tuổi.”

Từ bên trong nhà bước ra một người phụ nữ, bước nhanh sang hướng bên này, “Tiểu Bảo, nói chuyện với ai vậy?”

Bé trai đó bị gọi là Tiểu Bảo, quay đầu lại thấy mẹ, lập tức cười chạy tới, “Mẹ!”

Người phụ nữ nhìn thấy phong thái khí phách của Lăng Cận Dương, mỉm môi cười hỏi anh: “Tiên sinh, cậu có chuyện gì sao?”

Lăng Cận Dương đứng lên, ánh mắt nhìn lướt qua đứa bé, trầm giọng nói: “Tôi là bạn của Vi Kỳ Hạo.”

Vừa nghe thấy tên này, Phuong Phuong lập tức biến đổi sắc mặt, xoay người liền muốn rời đi: “Thật xin lỗi, tôi không biết cậu.” Cô kéo tay con trai mình, muốn tránh ra.

"Đợi đã nào...!"

Lăng Cận Dương gọi cô lại, cất bước đi tới trước mặt cô nói: “Tôi có vài lời muốn nói với cô một chút.”

Ánh mắt Phuong Phuong do dự một chút, buông con trai ra, dịu dàng nói: “Tiểu Bảo, con sang bên kia chơi một chút đi.”

Đứa bé rất hiểu chuyện, cầm máy bay đi sang chỗ khác chơi.

"Có lời gì thì nói đi."

Ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương dao động, môi mím chặt: “Chồng cô thật sự là say rượu lái xe sao?” Anh hỏi thẳng, lập tức làm cho đối phương thay đổi sắc mặt, cảm xúc rất kích động.

“Vị tiên sinh này, cậu là cảnh sát sao? Tại sao đến đây để hỏi tôi những vấn đề này?” Phuong Phuong cắn môi, bả vai không nhìn được run lẩy bẩy.

Nhìn ánh mắt lo lắng của cô. Lăng Cận Dương nhếch môi cười nói: “Nếu tôi là cảnh sát, sẽ trực tiếp đi vào bắt lấy cô rồi.”

“Cậu...” Phuong Phuong tiến vào, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Cô cố gắng giữ vững vẻ mặt bình tĩnh, “Cậu nói cái gì, tôi nghe không hiểu.”

Lăng Cận Dương nhũu mày, gương mặt tuấn tú một mảnh tàn khốc: “Vợ chồng cô đã làm gì, trong lòng tự nhiên biết.” Ngừng lại giây lát, anh nhìn qua vẻ mặt hoảng sợ của cô nói: “Chồng của cô đến cuối cùng có say rượu hay không tôi rất rõ ràng, cô không cần phải lừa gạt tôi.”

Phuong Phuong cúi đầu, siết chặt hai nắm tay lại, trên trán khẽ toát ra một ít mồ hôi lạnh, “Cậu nói bậy! Chồng tôi đã đi tự thú, các người còn muốn như thế nào chứ?”

Lăng Cận Dương có ý định khác nên cũng không muốn cùng cô cãi nhau, “Nói cho cùng cũng là vì đứa bé.”

Anh một câu đã đâm lên chỗ đau của người khác. Đôi mắt của Phuong Phuong lập tức đỏ lên, không dám ngẩng đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt biến hóa của cô, Lăng Cận Dương còn mấy phần tự tin trong lòng, “Người qua sông rút cầu nhiều như vậy, đ/l/q/d nếu như đối phương hối hận, rất dễ dàng giết người diệt khẩu?”

Phuong Phuong nhìn hẩn, cả khuôn mặt trắng bệch, đáy mắt thoáng qua sợ hãi thật sâu.

Lăng Cận Dương trầm mặt, ý cười trên khóe môi lạnh giá, xuyên thấu lòng người: “Có tiền thì phải xài mới được, tin đồn nhiều như vậy, cô dám tùy tiện xài sao?”

Ngăn cản cô muốn nói lại, từ trong ngực Lăng Cận Dương móc ra một tấm danh thiếp nhét vào trong tay của cô nói: “Cô yên tâm, tôi đến đây là giúp các người. Bệnh của đứa bé không thể trễ nãi được, vào lúc cô suy nghĩ muốn nói ra sự thật, hãy gọi số điện thoại này!”

Nói xong những lời này, anh xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, trái tim Phuong Phuong trầm mồi cảm xúc ngổn ngang, dùng sức bóp mạnh tấm danh thiếp đặt trong lòng bàn tay mình.

Lăng Cận Dương mở khóa xe, thời điểm đang muốn lên xe, điện thoại di động trong túi vang lên. Nhìn thấy người điện tới, anh cười lạnh nghe điện thoại. Điện thoại là do nhà họ An gọi đến, nói cho anh biết là đã tìm được An Hân, để cho anh chạy tới.

Cúp điện thoại, Lăng Cận Dương nhếch miệng cười, chỉ là nụ cười vô cùng hồ hững. Không ngờ nhà họ An tốc độ thật nhanh, mới ba ngày đã tìm được người, thật là đáng tiếc không thể giam cô ta thêm mấy ngày nữa.

Khởi động xe, Lăng Cận Dương lái xe đi, một đường đi tới nhà họ An. Náo nhiệt này anh nhất định phải đi xem một chút.

Ba ngày sau, người nhà họ An tìm được An Hân mất tích trong bệnh viện tâm thần.

Mẹ An Hân nhìn thấy con gái bảo bối của mình bị giày vò thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ đau lòng đến nỗi muốn ném nóc nhà bệnh viện đi. Cha An Hân cũng giận không kiềm được quyết định muốn truy cứu đến cùng.

Viện trưởng đáng thương của bệnh viện, toàn thân run rẩy chịu tội, hết nói lời ngon ngọt, nhưng nhà họ An vô cùng tức giận, căn bản không nghe lời giải thích. Sau khi dẫn người đi, bỏ lại toàn bộ người trong bệnh viện, trợn mắt há mồm, mặt xám như tro tàn.

.....

Sau khi trị liệu ở bệnh viện tư nhân, đ/q'd bác sĩ Trương trông coi Đồng Niệm dẫn cô đi ra, bên ngoài đã sớm có tài xế chờ, một đường đưa đón họ. Thuận tiện cũng là hộ vệ bảo vệ họ an toàn.

Xe hơi màu đen từ cửa lớn bệnh viện chạy ra, mới vừa quẹo qua cua thẳng lại được, lại nghe phía trước ngã tư đường, truyền đến tiếng phanh xe thật lớn.

Tài xế thắng gấp, phản ứng nhanh chóng dừng xe ở tại chỗ.

Người ngồi phía sau xe, mở đôi mắt đen nhánh nhìn ra ngoài, sau khi chứng kiến tai nạn xe cộ cách đó không xa, cả người kinh ngạc đến ngây người.

Ngã tư đường, có hai chiếc xe đụng vào nhau, phía sau là xe hơi màu xanh dương, mũi xe bị lõm vào thật sâu. Chiếc xe màu trắng kia bị va chạm mạnh từ xe màu xanh dương làm thân xe móp mạnh, cả xe như cuộn lại.

Đồng Niệm nhìn chăm chăm hai chiếc xe đụng vào nhau, đáy mắt đột nhiên thoáng qua cái gì, làm cho đôi mắt cô vô thức, dần dần lộ ra sương mù, rồi từ từ trong suốt.

“Đồng tiểu thư?” Bác sĩ Trương thấy cô ngơ ngẩn, chỉ sợ dọa hổng cô, “Cô không sao chứ?”

Trong đầu Đồng Niệm nhanh chóng thoáng qua rất nhiều hình ảnh, sắc mặt cô không ngừng biến đổi, đôi tay xuôi bên người hung hăng buột chặt. Sau một hồi, cô mới cố gắng điều chỉnh tốt về mặt, không có chút nào khác thường, cười lắc lắc đầu.

Thấy cô cũng không có gì là không ổn. Bác sĩ Trương thở phào nhẹ nhõm, cũng không có nhận thấy được trong đáy mắt cô bị mất tinh quang.

Tài xế khởi động xe, rẽ qua khúc cua, vòng qua khỏi chỗ bị tai nạn, lái xe theo hướng về biệt thự.

Dọc đường đi Đồng Niệm cũng không có nói chuyện, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt phập phồng. Trong đôi mắt âm đạm từ từ hiện ra sắc bén rồi che giấu xuống không để lại dấu vết gì.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Khôi Phục Trí Nhớ (Phần 1)

Lái xe đến sân nhà họ An, Lăng Cận Dương tắt máy xe, đẩy cửa xe ra đi vào. Mới vừa bước vào phòng khách, liền nghe thấy bên trong có tiếng ồn ào, mẹ An Hân sắc mặt tái xanh, nhìn về phía các người làm vỡ bần.

“Bình thường nuôi các người làm cái gì? Tìm người cũng không tìm được, để cho con gái bảo bối của ta chịu uất ức vậy chứ?”

Các người làm đều cúi đầu, lộ vẻ áy náy, “Phu nhân, cô chủ bị người khác mang đi từ trong hẻm, không có bất kỳ manh mối gì!”

“Không tìm thấy người, mỗi người các người đều cút hết cho ta!” Mẹ An Hân sắc mặt trầm xuống, buông ra lời nói hung ác.

Lăng Cận Dương bước tới, khựng chân lại, nghe không sót một chữ, anh nhếch môi, ung dung cất bước đi vào, gương mặt tuấn tú lạnh lùng.

“Cận Dương.” Mẹ An Hân nhìn thấy anh, để cho người làm lui ra, giọng nói vui mừng: “Cuối cùng con cũng đến rồi.”

Đi đến ngồi xuống bên cạnh bà, Lăng Cận Dương mặt mũi nghiêm túc, hai mắt dao động, giả bộ hỏi: “Còn chưa tìm được người sao?”

Mẹ An Hân chán nản lắc đầu một cái, gương mặt giận dữ, “Không có, để cho bọn họ đi thăm dò mấy ngày nhưng một ít đầu mối cũng không có.”

Ngừng lại, bà quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, ánh mắt mang lệ: “Cận Dương, con nhất định phải tìm được người, An Hân bị hại đến khổ sở!”

Lăng Cận Dương hơi cúi đầu, ý cười trên khóe môi mông lung, nhưng trên vẻ mặt anh không nhìn ra chút khác thường nào, “Bác yên tâm, con nhất định sẽ bắt người tới.”

“Được.” Mẹ An Hân lau nước mắt, tin tưởng gật đầu một cái, “Có con ở đây, bác thật yên tâm.”

Bà nhủ mảy liễu nhìn phía trên lầu, vẻ mặt càng thêm bi thống, “Hân Hân bị dọa sợ, con đi gặp nó chút đi.”

Lăng cận Dương mím môi cười, nói qua loa vài câu liền đứng lên, đi lên lầu hai.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, cả phòng tràn ngập ánh sáng, rèm cửa sổ cũng không có kéo.

Lăng cận Dương nhìn người trên giường, thấy An Hân nằm thẳng người, ánh mắt ngừng lại một chỗ, cũng không có nhìn anh đi vào. Anh cất bước đi tới trước cửa sổ, muốn kéo rèm cửa sổ lại, nhưng không nghĩ tới hành động này làm kích động đến An Hân.

"Không...không nên!"

An Hân ngồi thẳng dậy, lấy tay ôm đầu, cả người co đến góc tường, toàn thân run lẩy bẩy.

Nhìn bộ dáng sợ hãi của cô, đôi mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương híp lại, anh kéo rèm cửa sổ lại, đi tới bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng gọi cô: “An Hân?”

Núp ở góc giường, vùi mặt trên đầu gối, khi nghe được giọng nói của người đàn ông, từ từ ngẩng đầu lên, sau khi cô thấy rõ gương mặt tuấn tú của người đối diện, lập tức cắn môi, khóc ra thành tiếng: “Cận Dương...”

An Hân từ góc giường bò qua, lập tức nhào vào trong ngực anh, nước mắt giàn giụa: “Cận Dương, sao bây giờ anh mới đến, làm em sợ muốn chết!”

Người trong ngực khóc đến thảm thương, đ/l'q'd ánh mắt mát lạnh của Lăng cận Dương bình tĩnh không chút gợn sóng, anh cũng không có đẩy cô ra, đưa tay khoác lên lưng của cô, trầm giọng nói: “Đừng sợ, không sao đâu.”

Mấy ngày bị hoảng sợ, cả người An Hân thấy khó khăn, tinh thần gần như sụp đổ, căn bản cũng không phân biệt được chuyện xảy ra kỳ hoặc này. Cô chôn mặt vào trong ngực của anh, muốn tìm được an ủi từ trên người anh.

Lăng Cận Dương ôm chặt cô, gương mặt lạnh nhạt, anh mím môi, không nói gì. Hôm nay không phải lúc cùng nhà họ An nói chuyện, cho nên anh chỉ đến chút thôi. Lúc trước bởi vì sai sót, mới để cho An Hân có cơ hội lợi dụng, về sau anh tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy nữa!

.....

Sau giữa trưa thời tiết có chút u ám, ánh mặt trời biến mất, bỗng cảm thấy khí lạnh xâm nhập.

Những cây ngô đồng trong vườn đã sớm tàn lụi, nhánh cây khô héo, bốn phía ngổn ngang.

Từ Ly nghỉ ngơi tĩnh lại, nhìn khắp phòng mát mẻ, đáy lòng đột nhiên một hồi bi thương. Bà nhủ mảy liễu nhìn về cửa lớn, trước mắt dần dần hiện ra bóng dáng nho nhỏ, đưa bé tập tễnh bước đi, đưa hai cánh tay ngăn bé nhỏ, một đường lảo đảo chạy về phía bà, “Mẹ.”

Theo bản năng Từ Ly vươn tay, lại phát giác trong lòng bàn tay trống không, không có cảm gì cả.

Hốc mắt chua xót khó kìm nén, Từ Ly gơ tay lên lau nước mắt, sắc mặt không tốt. Gần đây vào buổi tối, cả đêm bà đều mất ngủ, nhắm mắt lại đều là ác mộng, chỉ có thể dựa vào thuốc ngủ mới có thể chợp mắt được một lát.

Bà đi đến bên cửa sổ, muốn đẩy cửa sổ ra hóng mát một chút, nhưng liếc thấy bên ngoài cửa lớn dừng lại một chiếc xe cảnh sát, sắc mặt bà lập tức đại biến. Bà chăm chú nhìn, cũng không có thấy gì, chỉ thấy xe cảnh sát chậm rãi khởi động, rất nhanh sau đó liền biến mất.

Khoác áo lại, bà cuống quýt mở cửa phòng ngủ ra, một đường đi xuống lầu, tìm đến người giúp việc hỏi thăm, “Có chuyện gì xảy ra?”

Người giúp việc chạy tới, nói tình hình cho bà biết, không dám giấu diếm: “Cảnh sát dẫn bác Vương đi, cũng không biết bác ấy đã xảy ra chuyện gì!”

Nghe vậy, sắc mặt Từ Ly trắng bệch, bà gơ tay lên bịt chặt lấy ngực, dùng sức hít một hơi, mới kìm chế được sự hốt hoảng trong lòng.

Xoay người ngồi vào sofa trong phòng khách, sắc mặt Từ Ly trắng bệch như tờ giấy, bà cắn chặt môi, trong lòng tràn đầy hoảng sợ. Sau đó bà trầm mặt đứng lên, trở lại phòng ngủ.

.....

Ban đêm, Lăng cận Dương lái xe trở lại biệt thự, anh tắt máy xe, đẩy cửa xe bước xuống.

Trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, Đồng Niệm ngồi ở trên sofa, cô ngửa đầu, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đi tới. Tiễn đồng đen nhánh của cô lóe lên một cái, xẹt qua một mảnh tối ảnh.

Đồng Niệm mím môi, cúi đầu, giữ bộ dáng như thường ngày, an tĩnh ngồi trên sofa, không nhúc nhích.

Trong phòng bếp, phụ tá trương nhanh chóng chuẩn bị xong nhân bánh, bà nhìn thấy người đàn ông, lập tức cười chào hỏi: “Cậu đã trở lại.”

Lăng Cận Dương cởi áo khoác xuống, mỉm cười gật đầu với bà, thời gian gần đây sống chung, anh đối với phụ tá Trương có ấn tượng không tệ, là người vô cùng thông suốt, làm việc kỹ lưỡng, đối với Đồng Niệm cũng chăm sóc cẩn thận.

Nhiều mây nhìn người ngồi trên ghế sofa, khoe môi Lăng Cận Dương dâng lên nụ cười, anh đi rửa tay, rồi cất bước đi về phía cô, như thường lệ ôm cô lên, đặt cô trên đùi, dịu dàng hỏi cô: “Hôm nay em có vui không?”

Đồng Niệm núp ở trong ngực anh, bà vai căng thẳng chùng xuống, cô cười gật đầu một cái, tựa đầu lên bà vai của anh, lẳng lặng tựa sát.

Động tác như thế, mỗi ngày thành thói quen, Lăng Cận Dương cũng không có phát giác ra điều gì khác thường, chỉ cười giờ tay lên, khẽ vuốt ve sau lưng của cô, nhỏ giọng cùng cô nói chuyện, giọng nói lộ ra cưng chiều.

Sau đó, anh mở tivi lên, thả cô ngồi lại trên sofa, cười nói: “Ngoan ngoãn ngồi đây chờ, anh đi làm hoành thánh cho em ăn.”

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt đầy nhu tình của anh, ánh mắt cô dao động mạnh, nhưng nhanh chóng biến mất, cô vênh môi, cười khẽ một tiếng: “Được.”

Ngồi từ góc độ của cô, có thể thấy rõ ràng từng động tác của Lăng Cận Dương đứng trong phòng bếp, cô chăm chú nhìn gò má anh, tiễn đồng đen nhánh nhanh chóng lướt qua một mảnh tối tăm, cô cuộn hai chân lên, thu hồi tầm mắt lại, mím môi như có điều suy nghĩ.

Mỗi ngày sau khi Lăng Cận Dương trở lại, đ/q'd phụ tá Trương cũng rời đi. Trong biệt thự to lớn, chỉ có hai người.

Không lâu sau đó, Lăng Cận Dương nấu chín sủi cảo đặt trên bàn, dẫn người ngồi trên sofa lại. Đồng Niệm tối nay có chút ủ rũ, thấy cô ngồi bất động trong ghế, anh dẫn cô đến ngồi bên cạnh mình, bưng chén lên đút cô ăn.

Người đàn ông múc sủi cảo trong chén, dùng đũa chia làm đôi, gấp lên một nửa đặt lên miệng thổi, sau khi anh thổi nguội sủi cảo đưa tới bên miệng cô, giọng nói dịu dàng: “Há miệng.”

Đồng Niệm há miệng, nuốt sủi cảo anh đút tới. Cô giương mắt lên, nhìn ánh mắt đầy thâm tình của anh, không nhận được xoa tâm mắt rồi mở miệng: “Nước chấm.”

Lăng Cận Dương sững sốt một chút, sau khi nghe cô nói, lập tức cười lên, nghĩ thầm cô gái nhỏ này thật là đòi hỏi nhiều quá. Anh buông chén xuống, đi tới phòng bếp đi lấy nước chấm.

Nhìn thấy anh đứng trước tủ bát tìm kiếm, Đồng Niệm dùng sức hít hít mũi, bức ánh mắt mờ mịt của mình về, đợi đến khi người đàn ông xoay người trở lại, về mặt đã khôi phục như bình thường.

Sau khi dùng qua bữa cơm chiều, Lăng Cận Dương dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, cùng cô xem ti vi một lúc, sau đó mới dẫn cô trở lại phòng ngủ cho cô tắm.

Trong bồn tắm, nước vô cùng ấm áp. Đồng Niệm núp cả người vào trong nước, ngón tay thỉnh thoảng chọc chọc xà phòng trên mặt nước, cho đến khi bên cạnh rơi xuống một bóng dáng, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, về mặt hơi hốt hoảng nhìn chằm chằm nhìn người đàn ông.

Lăng Cận Dương ngồi chồm hồm xuống, động tác như mỗi đêm, cảm bông tắm lên tấm cho cô, anh giờ tay lên muốn đến gần, lại thấy cô theo bản năng trốn về phía sau.

Nhìn động tác trốn tránh của cô, khiến Lăng Cận Dương ngẩng người ra, sau đó nhú mày, “Niệm Niệm, em không vui sao?”

Sắc mặt Đồng Niệm cứng lại, cô ý thức được hành động của mình, khoe miệng lập tức dâng lên nụ cười, khôi phục lại giọng nói bình thường, nũng nịu mở miệng: “Tự em tắm.”

Hai mắt người đàn ông sắc bén, anh cũng không có nói thêm cái gì, đưa bông tắm cho cô, dịu dàng dặn dò, “Tắm nhanh lên một chút, coi chừng bị lạnh.”

Đồng Niệm nhận lấy bông tắm, rũ mắt xuống không nhìn anh.

Sau khi đứng lên, sắc mặt Lăng Cận Dương như thường đi ra ngoài, hơn nữa đóng cửa phòng tắm lại.

Tắm xong, Đồng Niệm mặc áo ngủ vào, đứng ở trước gương. Nhìn cô chải mái tóc dài mềm mại, về mặt trong mắt anh từ từ ảm đạm xuống.

Đẩy cửa phòng tắm đi ra, Lăng Cận Dương ngồi ở trên giường đọc tài liệu, về mặt chuyên chú. Đồng Niệm đi tới bên giường, vén chăn lên chui vào chăn, vùi mặt vào trong ngực anh, động tác cùng mỗi đêm giống nhau như đúc, không khác chút nào.

Lăng Cận Dương cười nhạt, buông tài liệu trong tay ra, thuận tay cầm quyển truyện cổ tích trên đầu giường, trực tiếp mở đến trang truyện cô bé lọ lem đọc dở dang, nhẹ nhàng đọc lên.

Ngón tay thon dài của anh lướt qua trên trang sách, giọng nói trầm thấp, trong đêm tối yên tĩnh, lộ ra ấm áp. Đồng Niệm tựa đầu vào ngực anh, nghe tiếng tim đập trong ngực anh, trong lòng vô cùng yên tĩnh.

Mỗi tối đã thành thói quen, bọn họ gần bó làm bạn, lắng nghe tiếng tim đập của nhau, làm cho anh ấm áp, để cho nàng an tâm, quyến luyến dựa vào.

Tận sâu trong đôi mắt Đồng Niệm dâng lên từng đợt sóng nhỏ, cô mím môi, mí mắt bất tri bất giác khép lại, cho đến khi ngủ thật say trong lòng anh.

Hồi lâu, người trong ngực hô hấp đều đều, Lăng Cận Dương để truyện cổ tích trở lại chỗ cũ, nhẹ nhàng đặt cô lên gối, để cho cô ngủ thoải mái một chút.

Có lẽ động tác của anh làm cho cô cảm thấy khó chịu, cô mất hứng bĩu môi, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh trai...”

Lăng Cận Dương một tay chống đỡ lấy cánh tay, cúi xuống nhìn cô, giờ tay lên vỗ nhẹ bả vai của cô cho đến lúc cô ngủ say, lúc này mới cúi đầu cười, hôn vào bờ môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Khôi Phục Trí Nhớ (Phần 2)

Giờ tay lên điều chỉnh đèn ngủ trên đầu giường, anh lặng lẽ nhìn dung nhan của cô lúc cô ngủ say, đôi mắt thâm thúy yên lặng như biển, khiến cho người ta nhìn trộm.

Trần trọc trở mình cả đêm, Đồng Niệm hé mở mắt, trước mắt còn chưa kịp tản đi hình ảnh kia, để cho trán cô rỉ ra một lớp mồ hôi lạnh. Cô thờ dốc một hơi, quay đầu nhìn về người bên cạnh, nơi đó trống không.

Vén chăn lên, cô đi chân không tới bên cửa sổ, đôi mắt nhìn chăm chăm từng gợn sóng lăn tăn ở bể bơi trong hoa viên, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt hồi lâu cũng không giãn ra.

Tan ca đêm, Phương Phương ngồi lên xe buýt, vội vã đi về nhà. Thời điểm đi ngang qua tiệm bánh bao, cô ghé mua bánh bao hấp mà con trai thích nhất, xách đem về nhà.

Cô làm ở xưởng may quần áo, mỗi tuần có hai buổi tối làm ca đêm, con trai không ai chăm sóc, trước khi ra cửa cô thu xếp mọi thứ cho con trai xong, để cho nó ngủ một mình ở nhà.

Đi về phía trước mấy bước, Phương Phương thấy trước mặt có đám người vây quanh, cô đi vào trong đám người, lại thấy cách đó không xa có lửa cháy lên. Nơi bốc cháy chính là vị trí ngôi nhà nhỏ của cô.

Hai mắt co rúc lại kịch liệt, Phương Phương xách theo bánh bao hấp chạy nhanh về nhà.

Hàng xóm thấy cô trở về, vội vàng đưa tay kéo lấy cô, không để cho cô chạy vào đám cháy. Lửa quá lớn, cả ngôi nhà đều bao vây ở trong đám lửa, căn bản không thể dập tắt lửa, chỉ có thể tro mắt nhìn hỏa hoạn cắn nuốt sạch sẽ.

“Các người buông tôi ra, con tôi vẫn còn ở bên trong đó!”

Phương Phương mặt xám như tro tàn, nỗi điên muốn xông vào, mọi người đồng loạt thờ dài, nhưng không thể ra sức giúp đỡ.

Tiếng khóc bi thương thê thảm không nỡ nhìn, Phương Phương đỏ hai mắt, đột nhiên đẩy mọi người ra, nhấc chân chạy vào, lại bị người khác kéo lại, kéo cô đến nơi an toàn.

Lúc này trong đám người chui ra một đứa bé, đ/q'd nó nhìn thấy lửa cháy trước mắt, lập tức khóc rống lên.

Nghe được tiếng khóc của con, Phương Phương không dám tin quay đầu, lấy tay kéo con trai lại, “Tiểu Bảo, con không có chuyện gì chứ?”

Tiểu Bảo thấy mẹ, lập tức ngừng khóc, từ trong ngực cô ngẩng đầu lên, nghẹn ngào nói: “Mẹ, nhà cháy rồi sao?”

Phương Phương vô cùng vui mừng, cúi đầu hôn lên mặt con một cái, nước nỏ nói: “Con đã đi đâu vậy?”

Tiểu Bảo mở hai tay, bên trong có năm đồng tiền, nó nhỏ giọng nói: “Con đói bụng, muốn đi mua bánh bao ăn.”

Mọi người nhìn thấy đứa bé bình an vô sự, ai nấy cũng đều thở phào nhẹ nhõm, lúc này tiền tài cũng không bằng tính mạng của người thân.

Phương Phương dùng sức ôm con trai vào trong ngực, hai cánh tay còn run rẩy, cô nhìn lửa đốt cháy cả ngôi nhà, trên mặt biến đổi.

Sau khi lửa được dập tắt, cả ngôi nhà bị đốt cháy hầu như không còn gì, nguyên nhân lửa bốc cháy không rõ, còn cần điều tra. Phương Phương nhìn mảnh phế tích kia, hốc mắt đỏ một chút, cô dắt tay của con trai đi tới buồng điện thoại công cộng, cẩn thận lấy ra tấm danh thiếp kia, nhập số gọi đi.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên, Phương Phương thờ dãi, cắn rặn nói: “Tiên sinh, tôi nguyện ý nói ra sự thật.”

Cầm điện thoại trong tay, Lăng Cận Dương khẽ nhếch môi, trên mặt chứa đựng một chút ý cười.

“Thế nào, đối phương có hành động rồi sao?” Mục Duy hàm hồ nghe được nội dung cuộc điện thoại, cau mày hỏi anh.

Lăng Cận Dương mỉm môi cười, hai chân bắt chéo ngồi ở trên ghế xoay, ánh mắt nghiêm túc: “Không kim chế được kích động, mới thử dò xét cô ta một cái, hòa hoãn hù dọa cô ta không ít! Bất quá như vậy cũng tốt, ngược lại bớt đi không ít thời gian.”

Mục Duy hàm hiểu ý gật đầu, theo phân phó của anh, đi an bài những chuyện khác.

Ngồi yên lặng cả buổi trưa, phụ tá Trương thấy tinh thần Đồng Niệm không tốt lắm, cũng không có nói chuyện nhiều, bà gấp thêm sùi cảo cho cô, muốn cô ăn nhiều một chút.

Đồng Niệm cúi đầu ăn sùi cảo, cũng không có nhúc nhích. Mùi vị không phải cô thích, nên khi ăn không có chút khẩu vị gì.

“Cô muốn ăn canh không?” Phụ tá Trương hỏi cô, quan sát cẩn thận nét mặt cô.

Đồng Niệm cảm giác biểu hiện của mình quá mức rõ ràng, vội vàng cười nói, khéo léo gạt đầu một cái, “Muốn.”

Phụ tá Trương đứng lên, đi đến phòng bếp mức cho cô một chén canh, Đồng Niệm tiện tay nhận lấy, nhưng chén canh quá nóng, trong nháy mắt cô buông ra, chén nghiêng một cái, nước canh nóng hổi đổ lên mu bàn tay cô.

"A!"

Phụ tá Trương sợ hết hồn, thấy trên mu bàn tay cô có một mảnh đỏ hồng, vội vàng kéo cô đến phòng bếp, đặt tay cô vào nước lạnh.

Ước chừng khoảng 5 phút, phụ tá Trương kéo tay cô nhìn một chút, chỉ thấy bàn tay sưng đỏ bị rộp da.

“Ôi, cái này không thể được, phải đi bệnh viện.” Phụ tá Trương xoay người chạy lên phòng ngủ, lấy tiền và cầm áo khoác.

Đồng Niệm muốn nói cho bà biết là không cần đi bệnh viện, nhưng mu bàn tay rất đau, cô cắn môi, không nói lời nào.

Hôm nay không phải là ngày điều trị tâm lý, cho nên cũng không có xe dự bị. Phụ tá Trương cho cô mặc quần áo tử tế, liền dẫn cô ra ngoài tiểu khu, từ đầu đường gọi một chiếc taxi chạy thẳng đến bệnh viện.

Trên đường đến bệnh viện, Đồng Niệm cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch. Phụ tá Trương sốt ruột, lấy điện thoại gọi cho Lăng Cận Dương nhưng không gọi được.

Sau khi đi đến bệnh viện, phụ tá Trương nhanh chóng đi lấy số thứ tự, dẫn theo Đồng Niệm đi lên khoa da liễu trên lầu 2. May mắn là kiểm tra không có gì đáng lo ngại, cũng không cần nằm viện, chỉ cần lấy chút thuốc bôi da, bôi đúng giờ là được.

Đi tới lầu một lấy thuốc, đ/q'd trước mặt có rất nhiều người, phụ tá Trương bảo Đồng Niệm ngồi ở ghế đợi, dặn cô không đi lung tung, sau đó bà đi xếp hàng lấy thuốc.

Sau khi mu bàn tay thoa thuốc, cảm giác phỏng da dần dần biến mất. Đồng Niệm ngồi ở trong ghế, quét mắt nhìn đoàn người xếp hàng thật dài, nhàm chán bĩu môi.

Đột nhiên dưới chân bay tới một máy bay giấy màu trắng. Có một bé trai chạy tới bên này, vội vã nhặt máy bay về.

Đồng Niệm mỉm cười, khom lưng nhặt máy bay lên, ánh mắt của cô quét qua có chút sững sờ. Mặc dù máy bay giấy là vật rất bình thường, nhưng loại gấp đặc biệt này cũng không thường thấy.

Khi còn bé, mỗi lần cô khóc nhe, Lăng Cận Dương sẽ gấp cho cô một chiếc, dụ dỗ cô chơi. Anh gấp máy bay giấy, bình thường kiểu dáng không giống nhau, có thể bay vừa cao vừa thẳng.

“Chị gái.” Tiểu Bảo chạy đến trước mặt cô, đưa ngón tay chỉ máy bay giấy, “Đây là máy bay của em.”

Đồng Niệm phục hồi tinh thần lại, đưa máy bay cho cậu bé, nhìn thấy nó nhảy nhót chạy đi, cô không kiềm được đứng lên đuổi theo nó. Theo nó đi đến lầu ba khu bệnh viện, cô ngẩng đầu lên bắt gặp dòng chữ bệnh về máu.

Đưa bé một đường chạy đi vào phòng bệnh, Đồng Niệm ngơ ngẩn, nghĩ thầm tại sao mình đi đến đây? Cô mỉm môi cười cười, đang muốn xoay người rời đi, nhưng không nghĩ nhìn thấy từ phòng bệnh đi ra một bóng người, thoáng chốc cả kinh, theo bản năng núp ở phía sau bồn hoa cao lớn.

“Lăng tiên sinh, tôi nhất định sẽ làm theo lời của ngài nói!”

Lăng cận Dương khẽ gật đầu, quét mắt nhìn bé trai bên người cô, giơ tay lên xoa xoa đầu của nó, nói: “Các người ở đây rất an toàn.”

Từ góc độ của Đồng Niệm nhìn sang, có thể thấy rõ ràng gương mặt của người phụ nữ kia, mặc dù chỉ gặp qua có một lần, nhưng ấn tượng kia quá mức khắc sâu, đến nay cô vẫn còn nhớ.

Đó là trong linh đường của Vi Kỳ Hạo, cô nhìn thấy vẻ mặt áy náy của người phụ nữ này, từng tiếng nói xin lỗi, vì chồng cô say rượu lái xe mà gây tai nạn làm tử vong người khác.

Đồng Niệm không nói tiếng nào âm thầm bỏ đi, bước nhanh trở lại lầu 1, lúc này phụ tá Trương đi lấy thuốc tới, thấy cô vẫn ngồi chỗ cũ, vội vàng dẫn cô rời khỏi bệnh viện, thuê xe trở lại biệt thự.

Sau khi trở lại biệt thự, Đồng Niệm vẫn luôn ở trong phòng ngủ, cô lấy có tách khỏi phụ tá Trương, đi tới thư phòng.

Đẩy cửa thư phòng ra, cô đi đến bàn đọc sách, cầm điện thoại lên cô muốn nhập số điện thoại nhưng ngón tay dừng lại. Cô do dự đặt điện thoại xuống, rời khỏi thư phòng không để lại dấu vết.

Nhận được điện thoại của phụ tá Trương, Lăng Cận Dương rất nhanh chạy về biệt thự, anh đẩy cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy Đồng Niệm ngồi trên sofa bĩu môi, bộ dáng tội nghiệp.

Đưa tay ôm cô vào trong lòng, Lăng Cận Dương nhìn chăm chăm mu bàn tay cô hồi lâu, trầm mặt hỏi cô: “Có đau hay không?”

Đồng Niệm gật đầu một cái, đưa tay tới môi anh, úy khuất nói: “Đau.”

Bị bộ dáng nũng nịu của cô chọc cười, Lăng Cận Dương cúi đầu hôn lên trán cô một cái, trên khóe môi ý cười dịu dàng.

“Anh trai.” Đồng Niệm vui ở trong ngực anh, đí/q'd tiến đồng đen nhánh chớp chớp, “Em muốn gặp đi.”

Lăng Cận Dương không có nghi ngờ gì, cười gật đầu một cái nói: “Được, anh sẽ nói đi đến thăm em.” Kể từ khi cô trị liệu, Nguyễn Nghiên có đến thăm cô hai lần, cho nên anh hoàn toàn không có suy nghĩ nhiều.

Ngày hôm sau, Lăng Cận Dương có ý dậy sớm đi đón Nguyễn Nghiên, để cho bà ở nhà cùng với họ.

Nguyễn Nghiên nhìn thấy Đồng Niệm khôi phục rất tốt, trong lòng cũng rất vui mừng, đã lâu không gặp, dĩ nhiên là muốn nhìn thấy cô. Lôi cô đến ngồi trên ghế sofa, hỏi lung tung này nọ, Đồng Niệm vẫn giữ y nguyên bộ dáng cũ, có thể trả lời một vài câu đơn giản.

Phụ tá Trương chuẩn bị xong cơm trưa, kêu mọi người dùng cơm. Nguyễn Nghiên đứng lên, kéo Đồng Niệm đi đến phòng ăn.

Chợt trong lòng bàn tay bà bị nhét vào một thứ, bà hồ nghi nhìn về phía người bên cạnh, lại thấy Đồng Niệm nhìn bà nháy mắt ra dấu.

Lúc này Lăng Cận Dương từ trên lầu đi xuống, cười nắm lấy tay Đồng Niệm, dẫn cô đi phòng ăn.

Nguyễn Nghiên sừng sốt một chút, lấy tờ giấy trong lòng bàn tay bỏ vào túi.

Dùng qua cơm trưa không lâu, Nguyễn Nghiên nói còn phải trở về dạy học, rất nhanh rời khỏi biệt thự. Lăng Cận Dương thoa thuốc trên mu bàn tay Đồng Niệm xong, cũng chạy đến công ty.

Trong biệt thự chỉ còn lại Đồng Niệm và phụ tá Trương.

Trên sofa rộng rãi trong phòng khách, Đồng Niệm đặt một ly nước trước mặt, cô lấy từ trong túi ra một viên thuốc màu trắng, sau khi suy nghĩ một chút, bẻ đôi viên thuốc ra, chỉ bỏ phân nửa vào trong ly, bọt khí sủi lên, nửa viên thuốc rất nhanh hòa tan vào nước, không nhìn ra bất cứ dấu vết gì.

Nhìn phụ tá Trương bận rộn trong phòng bếp, Đồng Niệm bụng ly nước đi tới, mỉm cười đưa ly nước cho bà.

“Cho bác sao?” Phụ tá Trương thấy cô đưa chén nước cho bà, vẻ mặt vui mừng.

Đồng Niệm dùng sức gật đầu một cái, trong mắt vẻ mặt chân thành tha thiết.

Phụ tá Trương mỉm cười cầm ly nước uống, sau khi dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, liền dẫn cô trở lại phòng ngủ, để cho cô ngủ trưa.

Sau đó, phụ tá Trương trở lại phòng ngủ của bà.

Ước chừng khoảng nửa tiếng, Đồng Niệm vén chăn xuống giường, đi tới gian phòng đối diện, cô khẽ cúi người xuống, lấy tay đẩy trên người phụ tá Trương đang ngủ say một cái, “Bác gái.”

Nhìn thấy bà ngủ rất say, Đồng Niệm tìm chìa khóa cửa chính, xoay người trở lại phòng ngủ, sau khi mặc áo khoác vào, nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Đồng Niệm gọi xe taxi, bảo cho tài xế địa chỉ, xe chạy đi theo hướng cô bảo, vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Mất Tích (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien

Trong một quán trà yên tĩnh, Nguyễn Nghiên chọn một vị trí trong cùng nhất. Bốn phía đều là bàn gỗ tứ đàn, trên bàn đặt một ly trà Trúc Diệp Thanh trong suốt, từng chồi non xanh biết đứng thẳng, tràn ra một cảm giác mát lạnh.

Thình thoảng, Nguyễn Nghiên quay đầu nhìn về hướng cửa, tựa hồ như đang chờ người.

Một hồi chuông đồng vang lên, có người cúi đầu đẩy cửa đi thẳng tới một góc bàn.

Cái ghế đối diện bị người kéo ra, Nguyễn Nghiên nhú mày, sau khi nhìn thấy người đi tới, lập tức thở phào nhẹ nhõm, “Niệm Niệm, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Sau khi nhận được tờ giấy, trong lòng bà tràn đầy nghi ngờ.

Đồng Niệm ngồi nghiêm chỉnh, mắt liếc nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Dì, con đã nhớ lại chuyện trước đây.”

Nguyễn Nghiên nhìn thấy đôi mắt sáng trong suốt của cô, không nhịn được mừng rỡ, “Thật là tốt” Ngừng lại, bà nghi ngờ hỏi: “Tại sao lại hẹn đi ra bên ngoài này?”

Hơi cúi đầu, ánh mắt Đồng Niệm buồn bã, cô chậm giọng điệu, cố ý giấu giếm bà, “Chuyện này về sau con sẽ nói rõ với dì. Dì, dì giúp con một việc được không?”

“Đưa nhò ngọc.” Nguyễn Nghiên mỉm cười, thấy cô khôi phục lại như bình thường không kiềm được vui mừng: “Con nhờ đi làm cái gì?”

“Con muốn đi thăm mộ Vi Kỳ Hạo một chút.”

Nguyễn Nghiên hơi sững sốt, sắc mặt trầm xuống.

Đưa tay nắm chặt tay của bà, Đồng Niệm cảm thấy hơi áy náy, nhưng không thể làm được gì, “Dì, nhà họ Vi không cho con đi thăm mộ Vi Kỳ Hạo, chỉ có dì mới có thể giúp con.”

Sau khi trầm mặt một lát, cuối cùng Nguyễn Nghiên cũng gật đầu.

Từ quán trà đi ra, ách!q'd Đồng Niệm và bà hẹn ba ngày sau gặp lại, cũng thời gian này, ở tại nơi này gặp mặt.

Ngồi xe taxi trở lại nhà ở trước đây, Đồng Niệm mở cửa nhà đi vào, ánh mắt buồn bã. Nơi này làm cho cô nhớ lại những hình ảnh, nhớ lại đôi mắt dịu dàng kia, hốc mắt cô khẽ nóng lên.

Không dám hồi tưởng nhiều, Đồng Niệm tìm ví da lấy ra đồ dùng quan trọng, lập tức khóa cửa kỹ càng, lúc này mới rời đi trở về biệt thự, đúng theo như thời gian cô đã tính toán.

Sau khi trở lại biệt thự, Đồng Niệm nhẹ nhàng trở lại phòng ngủ, sau khi giấu đồ đi, mới xoay người đi đến phòng ngủ đối diện. Đẩy cửa bước vào, người ở bên trong vẫn còn ngủ say, cô đi tới bên giường nhìn một chút, sau khi xác định phụ tá Trương ngủ rất say, vội vàng đề chìa khóa lại chỗ cũ, đóng cửa phòng rời đi.

Nằm trên giường mình khoảng 10 phút, Đồng Niệm nghe được phòng đối diện vang lên tiếng động, trong chốc lát cửa phòng của cô bị người đẩy ra. Phụ tá Trương cũng không có đi vào, chỉ nhìn cô một chút, thấy cô còn đang ngủ, xoay người đi làm chuyện khác.

Thở phào nhẹ nhõm, Đồng Niệm kéo chăn che kín đầu, che giấu toàn bộ cảm xúc lại.

Gần tới, lúc Lăng Cận Dương trở lại, ánh đèn âm áp chiếu sáng trong phòng khách. Trong nhà bếp, Đồng Niệm đứng cạnh phụ tá Trương, đi theo bà học đông học tây, nhìn thấy anh trở về vẫn như cũ cười chạy đến, cho anh một cái ôm thật chặt.

Vi Minh Viễn sau khi nhận được điện thoại của Nguyễn Nghiên, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp, vừa mừng, vừa chờ đợi, còn có áy náy. Tất cả các loại tư vị đều xông lên đầu, một cuộc gặp gỡ rất nhiều năm trước đây từng hình ảnh cứ quanh quẩn ở trong đầu không thể xua đi được.

Thời điểm đi tới quán trà, Nguyễn Nghiên đã đến sớm hơn, trước mặt bà là ly trà Trúc Diệp Thanh, khí nóng lượn lờ trên mặt ly, giống như thời điểm trước đây, ông dựa vào bàn vẽ tranh, bà luôn pha một ly Trúc Diệp Thanh, chờ ông lúc rảnh rồi uống. Còn bà đứng bên bàn đọc sách, lặng lẽ nhìn ông.

Thời gian đó thật tốt, nhưng một đi không thể trở lại.

“Tôi lâu chưa?” Vì mình Viễn thu lại những ký ức đã qua, kéo ghế ra ngồi ở phía đối diện bà. Thời gian dài chưa gặp, sau khi ông nhìn thấy bà, lại vẫn có thể có dũng khí mở miệng.

Về mặt Nguyễn Nghiên nhàn nhạt, không nhìn ra được vui hay buồn, bà khẽ gật đầu, giọng nói cũng như năm đó dịu dàng, “Là tôi đến sớm.”

Bà vô tình nói ra một câu, lại làm cho trái tim Vi Minh Viễn rung lên một cái, ông mím môi, tim đập vô cùng mạnh.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Nguyễn Nghiên nhìn người đối diện, chợt phát hiện ra trong trí nhớ bà khuôn mặt kia vẫn không đổi. Nhưng năm tháng theo gió sương, không có gì là không thể thay đổi, chỉ có trong trí nhớ trụ lại những hình ảnh tốt đẹp, trú ngụ trong trái tim bà.

“Kỳ Hạo mất đi, Niệm Niệm cũng rất khổ sở.” Nguyễn Nghiên cúi đầu, kiềm chế rung động trong trái tim mình.

Sắc mặt Vi Minh Viễn hơi biến đổi, ông không nói gì, mơ hồ đoán được ý định đến hôm nay của bà, thoáng chốc dâng lên một cảm giác mất mát.

Trong đôi mắt trong trẻo và lạnh nhạt của Nguyễn Nghiên, bà đưa tay vén tóc, trầm giọng nói: “Có thể cho Niệm Niệm đi thăm mộ Vi Kỳ Hạo một chút được không?”

Ánh mắt Vi Minh Viễn dao động, trên khuôn mặt tuấn tú nhuộm đầy nỗi cô đơn, nhớ tới đứa con trai mất sớm, trong lòng ông vô cùng đau đớn. Hồi lâu, ông mím môi gật đầu một cái.

Thấy ông gật đầu đồng ý, Nguyễn Nghiên thở phào nhẹ nhõm, đối với cái chết của Vi Kỳ Hạo, bà cũng rất tiếc thương, chỉ là tạo hóa trêu người, ai cũng không thể cứu vãn.

Giây lát, Nguyễn Nghiên đứng lên muốn xoay người rời đi, ấđl/q!d nhưng không ngờ tới bị ông kéo lại: “Nguyễn Nghiên!”

Tâm tình của Vi Minh Viễn chấn động, mở miệng gọi bà, không nhịn được hỏi: “Bà không có lời gì muốn nói với tôi sao?”

Nghe ông chất vấn, khiến trái tim bà buột chặt, bà rũ mắt xuống, giọng điệu buồn bã: “Trường Khanh đã từng nói, muốn dẫn tôi đi tới nơi có biển để nghỉ ngơi, anh ấy nói mặt trời mọc trên biển luôn luôn là đẹp nhất.”

Thần sắc Vi Minh Viễn đột nhiên biến đổi, ông nhướn mày nhìn bà, nhan sắc của bà vẫn xinh đẹp như trước đây, đôi mắt kia vẫn trong suốt, “Nguyễn Nghiên...”

Ông thấp giọng gọi bà, thiên ngôn vạn ngữ, cũng không biết vì sao lại nói thế.

Đẩy tay ông ra, Nguyễn Nghiên ngẩng đầu lên, đôi mắt bình tĩnh nhìn ông, trầm giọng nói: “Trường Khanh vĩnh viễn ở trong lòng tôi, nhưng ông không phải là anh ấy.”

Khi ánh mắt ông buột chặt, Nguyễn Nghiên kiên quyết xoay người, cất bước rời đi.

Đưa lưng về phía ông, cuối cùng nước mắt không kìm được rơi xuống. Nguyễn Nghiên giữ chặt ví da trong tay, bước đi từng bước, chuyện cũ 25 năm qua, cũng bị bà cắt đứt ở phía sau.

Giống như năm xưa, những thứ tốt đẹp chính là nhớ lại, mãi mãi giữ trong tim, chỉ vì một người có tên là Trường Khanh.

Nhìn bóng dáng bà biến mất, Vi Minh Viễn ngồi ngơ ngẩn hồi lâu, ông không có đuổi theo, trước mắt có chút mơ hồ. Tình yêu say đắm 25 năm trước kia, ngọn nguồn cũng là do ông ích kỷ ham muốn, biết rõ không nên mà cũng sa vào.

Nếu như cả đời này ông là Trường Khanh thì thật là tốt biết bao nhiêu.

.....

Bắt đầu mùa đông, sau trận bão tuyết đầu tiên, trên mặt đất tuyết rơi dày đặc.

Trước cửa sổ to lớn sát đất, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, những bông tuyết trông suốt xinh đẹp, làm khoe mỗi cô đang lên nụ cười.

Đẩy cửa sổ ra, cô vươn tay ra ngoài, mở lòng bàn tay hứng những bông tuyết xinh đẹp rơi xuống. Từng nghe người ta nói qua, ở trong thiên nhiên rộng lớn không thể tìm được hai bông tuyết hoàn toàn giống nhau, mỗi bông đều là độc nhất vô nhị.

Bông tuyết rơi vào lòng bàn tay, mang theo cảm giác mát lạnh, Đồng Niệm mím môi, thu lòng bàn tay lại, không lâu sau đó lại mở ra, tuyết hoà tan trong lòng bàn tay, chỉ còn lại một khối thủy tinh óng ánh trong suốt.

Những thứ tốt đẹp luôn luôn dễ dàng mất đi, mặc dù chúng ta luôn tìm cách muốn giữ lại nhưng vẫn không thể giữ được.

Một đôi cánh tay ôm cô vào trong lòng, Đồng Niệm không quay đầu, mặc cho hơi ấm quen thuộc kia bao lấy cô ôm vào trong ngực.

“Có lạnh hay không?” Lăng Cận Dương đặt cô trước người, hai cánh tay ôm hông cô, thấy cô đứng ở cửa sổ, lo lắng hỏi.

Đồng Niệm lắc đầu một cái, vẻ mặt yên tĩnh.

Tuyệt rơi ngoài cửa sổ, phát ra tiếng xào xạc. Cô khẽ xoay người, đôi tay ôm chặt eo anh, vùi mặt vào trong ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập.

Người trong ngực cực kỳ ngoan ngoãn, Lăng Cận Dương cúi đầu, đôi mắt thâm thúy dâng lên nụ cười. Cô tựa sát, mang theo tất cả quyến luyến, lấp đầy tình cảm dành cho anh tận sâu trong đáy lòng mình.

Những năm qua, đã xảy ra quá nhiều chuyện, cô và anh khó có những phút giây an tĩnh như vậy, anh nghĩ phải vĩnh viễn lưu lại những giây phút tốt đẹp.

Thời tiết rét lạnh, cơm tối là nồi lẩu nóng hổi, ăn cực kỳ ngon.

Trong nồi lẩu sôi sùng sục, từng miếng thịt dê thái lát mỏng được bỏ vào, đảo mắt liền được nấu chín. Đồng Niệm gấp lên, chấm nước gia vị, lúc bỏ vào miệng, mắt cũng hơi nheo lại.

Thời tiết như vậy, ăn cái này tốt nhất.

Thấy cô ăn uống vui vẻ, chân mày nhíu chặt của Lăng Cận Dương cũng giãn ra, anh gấp rau dưa và hải sản bỏ vào trong nồi, hai người ăn cực kỳ vui vẻ.

Sau khi dùng xong bữa cơm chiều, phía ngoài biệt thự một màu trắng bạc.

Mặc xong áo bông, áđl/q'd Lăng Cận Dương dẫn cô ra ngoài sân đi dạo, cảm thụ không khí mát mẻ vào những ngày tuyết rơi.

Đưa tay nắm lấy một nắm tuyết, ánh mắt Đồng Niệm giao hoạt, cô thừa dịp người đàn ông không chú ý, nặn nắm tuyết thành quả cầu, hung hăng ném vào anh, nhưng cú ném bị lệch vừa vặn trúng vào bờ vai anh.

Lăng Cận Dương không chuẩn bị kịp bị cô ném trúng, trong nháy mắt anh cũng nặn một quả cầu tuyết, giả bộ ném vào người cô.

"A!"

Đồng Niệm cảm thấy không ổn, ôm đầu hét lên một tiếng co chân chạy.

“Em còn dám chạy?”

Lăng Cận Dương không có kéo cô, nhanh chóng đuổi theo, anh nắm quả cầu tuyết trong tay ném trúng ngay giữa bắp chân của cô.

Bước chân lao đảo, Đồng Niệm quay đầu lại, ánh mắt hung dữ nhìn anh, nổi giận nói: “Hẹp hòi!”

Cứ như vậy một lần rồi một lần, họ cùng nhau chơi đùa trong tuyết.

Ánh đèn chiếu sáng xung quanh biệt thự, tuyết trắng trong suốt được chiếu sáng lên, phát ra ánh hào quang kỳ dị.

Đột nhiên bầu trời đêm bốc lên một đoàn ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả đêm đen.

Đồng Niệm sửng sốt, bước chân chậm lại, sau lưng liền bị người đàn ông đuổi theo kéo lại.

Hai người thờ hồng hộc, ngẩng đầu dựa vào nhau nhìn bầu trời đêm. Ánh mắt rực rỡ nhìn vào nhau.

"Năm mới vui về!"

Lăng Cận Dương mỉm cười, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, giọng nói ôn hòa.

Nghe anh nói, Đồng Niệm mới nhớ lại, hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới. Cô thở ra một hơi, nhìn thấy xung quanh kết thành khói trắng mù mịt, trái tim ngũ vị tạp trần.

Không kiềm được Đồng Niệm xoay người, ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng vào anh, từ trong đáy lòng phát ra tiếng cười, “Chúc anh năm mới vui về!”

Lăng Cận Dương không nghĩ tới sẽ nghe cô nói như vậy, trong lúc nhất thời ngơ ngẩn, anh có thể thấy rõ ràng, từ trong đáy mắt cô tỏa ra ánh sáng trong suốt, trong chớp mắt này, trong lòng anh dâng lên tư vị không nói được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Mất Tích (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien

Đồng Niệm cũng không cho anh cơ hội để nhìn lâu, khi nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của anh, cô cúi đầu, úp mặt vào trong ngực anh, lẩn trốn ánh mắt của anh. Cô cắn chặt môi, đôi mắt đen nhánh dâng lên một cổ ẩm áp.

Nếu như thời gian cứ dừng lại ở thời khắc này, có phải hay không anh và cô có thể trở lại như lúc ban đầu.

Con bão tuyết kéo dài cả một ngày và một đêm.

Buổi sáng tia nắng ban mai hơi lộ ra, Đồng Niệm vẫn như cũ bị ác mộng đánh thức, trong đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh tai nạn xe của Vi Kỳ Hạo, ánh mắt của anh không cam lòng, khuôn mặt dính đầy máu hàng đêm hành hạ thần kinh của cô.

Hít vào một hơi thật sâu, Đồng Niệm đi chân không đến bên cửa sổ, cô nhìn ra ngoài, toàn bộ được bao phủ lên bởi một tấm áo màu bạc trông rất đẹp mắt. Cô đi tới tủ quần áo, lấy ví da giấu ở tầng cuối cùng, lấy điện thoại di động mở nguồn ra.

Sau khi mở máy, lập tức có nhiều tin nhắn được gửi đến, mới nhất là từ một tiệm cửa hàng. Đồng Niệm nghi ngờ nhìn một chút, gọi điện thoại đi.

Không lâu sau, cô cúp điện thoại, khóe mắt ê ẩm khó chịu. Chủ cửa hàng hỏi cô có hài lòng sợi dây chuyền hay không, có cần phải sửa lại hay không. Vì thế cô mới biết, thì ra hôm đính hôn vì đi lấy dây chuyền nên Vi Kỳ Hạo mới lái xe đi.

Nếu như không phải là bởi vì cô thì anh cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe.

Mặc dù tai nạn xe kia có người an bài, nhưng đúng là vẫn có một phần do cô.

Đồng Niệm thả đồ lại chỗ cũ, ngơ ngác ngồi dưới đất thật sâu cũng không có nhúc nhích, cô vùi sâu mặt vào trong lòng bàn tay, đôi vai nhỏ yếu khẽ lay động.

Ba ngày sau Đồng Niệm vẫn dùng phương pháp như cũ, bỏ thuốc ngủ vào ly nước, đợi đến lúc phụ tá Trương ngủ say, cô mới rời khỏi biệt thự.

Đi tới chỗ hẹn với Nguyễn Nghiên, hai người vội vã chạy đến chỗ chôn Vi Kỳ Hạo.

Tại khu mộ tư nhân, có cảm giác lạnh lạnh, ách/q'd những cây tùng thấp thoáng đứng yên tĩnh, tạo thành một mảnh âm u.

Trước tấm bia đá cẩm thạch, Đồng Niệm ôm trong ngực một bó cúc màu trắng, cô khom lưng đặt bó hoa trước tấm bia đá, mỉm cười, "Kỳ Hạo, em đến thăm anh."

Tấm hình người đàn ông trên mộ bia, tuổi trẻ hăng hái, khuôn mặt tuấn đạt, ngang ngược giống như lúc mới vừa gặp gỡ.

Đồng Niệm giơ tay lên, vuốt ve nụ cười trên miệng anh, trước mắt một mảnh nước mắt như sương mù, bên tai như vang lên giọng nói lần đầu tiên gặp mặt, lúc nhìn thấy anh, anh nói với giọng ngông cuồng, "Bỏ thiếu gia coi trọng cô, cô ra giá đi!"

Trái tim buột chặt, khóe mắt Đồng Niệm tràn đầy lệ nóng, cô nghẹn ngào cắn chặt môi, không kiềm chế được bi thương trong lòng.

Có lẽ cuộc gặp gỡ giữa anh và cô là một sai lầm. Nếu như anh chưa từng gặp cô, tuổi xuân anh vẫn có thể tươi sáng, có thể tự nhiên tiêu tiền phóng khoáng, ngang ngược càn rỡ.

Ngồi ở trên mặt đất lạnh như băng, vẻ mặt Đồng Niệm đau thương, cô cũng không nhúc nhích, mặc cho tự trách và đau lòng bao phủ trên người cô.

"Niệm Niệm!"

Nguyễn Nghiên thấy cô thương tâm quá độ, chỉ sợ cô gặp chuyện không may, vội vàng đi tới, đôi tay ôm chặt bả vai của cô, "Kỳ Hạo là một người tốt bụng, cậu ấy có thể hiểu được lòng con!"

Đồng Niệm khóc không thành tiếng, cô không có cách nào tha thứ được bản thân mình, bởi vì cô nên anh mới mất, cô cảm thấy vô cùng hối hận, không kiềm chế được đau thương, mất mát.

Ôm cô vào trong ngực, trong lòng Nguyễn Nghiên cũng cảm thấy rất khó chịu, biến cố đột nhiên xảy đến, khiến nhiều người không thể tiếp nhận. Bà ngừng đầu lên, nhìn tấm mộ bia của Vi Kỳ Hạo, lệ nóng chảy xuống.

Đột nhiên ánh mắt Nguyễn Nghiên dao động, thấy phía trên mộ bia ghi ngày tháng năm sinh của anh, đôi mắt bà bỗng mở to. Nhìn thấy ngày sinh nhật

của anh, làm cho đáy lòng bà hung hăng nhéo một cái, trong mắt dâng lên cái gì.

Chỉ sợ sự đau thương của Đồng Niệm ảnh hưởng đến bệnh tình của cô, Nguyễn Nghiên không cho cô nán lại lâu, dẫn cô đi ra khỏi khuôn viên chôn cất của nhà họ Vi.

Sau khi rời khỏi khuôn viên, cảm xúc Đồng Niệm bình tĩnh lại, cô nhìn thời gian, không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến đầu đường, nhanh chóng trở lại biệt thự cho kịp lúc.

“Đi.” Đồng Niệm nắm tay Nguyễn Nghiên, vẻ mặt hơi biến sắc, cô áp chế cảm xúc trong lòng, nắm chặt bả vai bà: “Đi phải hứa với con, nhất định phải tự chăm sóc cho mình thật tốt.”

Nguyễn Nghiên cười nhạt, cũng không hiểu hàm ý trong lời nói của cô, “Yên tâm đi, đi sẽ tự chăm sóc cho mình thật tốt.”

“Dạ.” Đồng Niệm gật đầu một cái, ánh mắt buồn bã, “Vậy thì con an tâm rồi.”

Nguyễn Nghiên sững sờ, cảm thấy Đồng Niệm là lạ ở chỗ nào đó, nhưng trong lúc nhất thời không nói rõ được. Chỉ là Đồng Niệm không cho bà có cơ hội suy nghĩ, cô che giấu vẻ khác thường trên mặt, nhanh chóng bắt xe rời đi.

Cho đến khi xe biến mất không còn thấy gì nữa, nghi ngờ trong lòng Nguyễn Nghiên mới tản đi, bà nghĩ Đồng Niệm có Lăng Cận Dương chăm sóc chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhất định là do bà suy nghĩ nhiều.

Bà thờ dài, nhú mày nhìn về khuôn viên chôn cất phía sau lưng, ánh mắt xưa nay đều bình tĩnh bỗng dâng lên cơn sóng. Vừa nhìn những dòng chữ khắc trên bia mộ, kích động đến nỗi đau mà bà đã chôn sâu tận trong đáy lòng.

Thờ dài một cái, ánh mắt Nguyễn Nghiên tối xuống, bà mím môi xoay người, trong đáy lòng cũng sinh ra nghi ngờ.

Đồng Niệm ngồi trên xe trở lại biệt thự, cũng giống như lần trước, không có bị phát hiện. Buổi tối Lăng Cận Dương lái xe trở lại, trong nhà không khí ấm áp thoải mái.

Chuẩn bị xong cơm tối, phụ tá Trương liên rời khỏi biệt thự, vẫn như cũ trong biệt thự chỉ có hai người bọn họ.

Cạnh bàn ăn, vẻ mặt Đồng Niệm không nhìn ra chút khác thường nào, động tác cô ăn cơm vẫn bình thường như thường ngày, thỉnh thoảng vẫn không an phận đòi hỏi Lăng Cận Dương này nọ. Mà người đàn ông vẫn như mọi khi luôn thỏa mãn đối với những đòi hỏi của cô.

Dùng xong cơm tối, Lăng Cận Dương dọn dẹp nhà bếp xong, thời điểm chờ anh trở lại phòng ngủ, chỉ thấy Đồng Niệm ngồi ở trên sofa, mặt tươi cười nhìn anh.

Bưng ly nước trước mặt lên, Đồng Niệm đưa đến trước mặt anh, ý cười trên khóe môi tự nhiên, “Uống nước.”

Ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương dao động, anh cầm lấy ly nước, nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt thoáng qua vẻ cuồng loạn. Anh mím môi cười, ánh mắt sắc bén rơi vào trên mặt cô, “Em bỏ cái gì vào nước?”

"Thuốc ngủ."

Đồng Niệm cuộn tròn hai chân, đặt mặt mình ở trên đầu gối, giọng nói cực kỳ bình tĩnh, cô cũng biết không thể gạt được anh.

Đặt ly nước ở trên bàn, Lăng Cận Dương ngồi chồm hóm trước mặt cô, ánh mắt cực kỳ yên tĩnh, “Nhớ lại khi nào?”

“Tuần trước.” Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, không hề né tránh.

Lăng Cận Dương cúi đầu cười một tiếng, nụ cười lạnh nhạt, anh kiềm chế lại sự tức giận trong lòng, lạnh giọng nói: “Niệm Niệm, em diễn càng ngày càng tốt.”

Ngừng lại, anh khom lưng ngồi ở bên giường, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô hỏi: “Em cho rằng tai nạn xe của Vi Kỳ Hạo đến cuối cùng có liên quan đến anh sao?”

"Có liên quan tới anh sao?"

Cô nhẹ nhàng hỏi ngược lại một câu, đáy lòng chưa xót khó đè nén.

Sau đó Đồng Niệm ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn anh, tiền đồng đen nhánh trong suốt, cô nhàn nhạt nhếch môi, nở nụ cười khổ sở, “Chúng ta quen biết 12 năm, anh có thể làm gì, không thể làm gì trong lòng em đều rất rõ. Có ý gài bẫy, dẫn dụ Vi Kỳ Hạo vào chuyện vay nợ, anh có thể làm được. Nhưng lặp ra tai nạn xe, để anh ấy dẫn đến tử vong, anh sẽ không làm!”

Nghe được những lời của cô, chân mày nhú chặt của Lăng Cận Dương từ từ giãn ra, anh đứng lên, muốn đi tới cô, nhưng không nghĩ đến dưới chân mềm nhũn, cả người té trên giường, “Em...”

Giơ tay lên khẽ vuốt ly nước, Đồng Niệm mỉm cười, trong mắt xẹt qua một chút u ám “Em biết chắc anh sẽ không uống ly nước này, cho nên đã để

thuốc vào trong súp cho anh uống.”

"Đồng, Niệm——"

Tay chân Lăng Cận Dương vô lực, ánh mắt tràn đầy lửa giận, anh trầm mặt, sắc mặt tái xanh.

Hít mũi, trong mắt Đồng Niệm chứa đầy nước mắt, nhìn vào đôi mắt anh, “Coi như tai nạn xe không có liên quan đến anh, nhưng cái chết của anh ấy không có liên quan đến anh sao?”

Cô lắc đầu một cái, giọng nghẹn ngào, “Cái chết của anh ấy, hai người chúng ta đều không thoát khỏi có liên quan.”

Giơ tay lên lau nước mắt, Đồng Niệm đứng lên đi đến bên giường, đưa tay sửa anh lại, để cho anh có thể nằm thoải mái một chút, “Chuyện của chúng ta, không nên dính đến anh ấy. Nếu không phải do em, anh ấy cũng không có chết!”

Thu liễm lại cảm xúc phập phồng trong đáy lòng, Đồng Niệm nhìn chăm chăm anh, nặng nề yêu cầu, “Nếu như tai nạn xe của Vi Kỳ Hạo còn có ẩn tình khác, anh nhất định phải điều tra cho rõ.”

“Niệm Niệm!” Lăng Cận Dương biến sắc mặt, trong lòng hung hăng nhéo một cái, “Em muốn làm gì?”

Anh muốn ngồi dậy, nhưng chân tay không có một chút sức lực, đầu cũng dần dần hôn mê, không thể chi phối hoạt động của mình.

Đồng Niệm ngồi xuống, vén chăn lên đắp cho anh, ánh mắt nhu hòa: “Anh, em rất mệt mỏi!”

Cô mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi, chỉ muốn đi đến một chỗ có thể làm cho cô yên ổn, có thể làm cho cô cách xa hết thảy mọi chuyện ồn ào, hỗn loạn.

Nghe được lời của cô, Lăng Cận Dương cố gắng mở hai mắt, đỡ dành cô: “Niệm Niệm, em hãy nghe anh nói...”

Đưa tay đặt lên môi anh, ánh mắt Đồng Niệm bình tĩnh, cô quá hiểu rõ người đàn ông này. Anh sẽ không để cô đi, vĩnh viễn sẽ không.

Mí mắt từng trận chua xót, Lăng Cận Dương dùng sức lắc đầu, nhưng người trước mắt dần dần mờ nhạt. Trong lòng anh gấp gáp, muốn giải thích, nhưng rất nhiều lời trong chốc lát cũng không nói rõ ràng.

Hồi lâu, anh cũng không chống lại được thuốc ngủ, nhắm mắt ngủ say.

Sau một hồi, Đồng Niệm giơ tay lên, ngón giữa mơn trớn trên khuôn mặt anh, cúi đầu mở miệng, “Anh, em sẽ mang theo những gì tốt đẹp anh dành cho em”

Mặc xong áo khoát, Đồng Niệm cũng không có mang theo hành lý, cô chỉ mang theo ví da, kiên quyết xoay người rời đi. Giọng nói thê lương ưu thương buồn bã vẫn còn quanh quẩn thật lâu trong đêm tối tĩnh mịch.

Sáng sớm ngày hôm sau, vào lúc Lăng Cận Dương mở mắt, cả phòng sáng choang. Đầu óc anh có chút trống rỗng, sau khi mọi chuyện tối hôm qua dần dần hiện lên, anh đứng thẳng dậy, tìm khắp biệt thự trong ngoài một lần, cũng không có phát hiện bóng dáng Đồng Niệm.

Nhớ những lời tối hôm qua cô nói, trái tim Lăng Cận Dương hoảng hốt, khuôn mặt tuấn tú của anh căng thẳng, gân xanh trên trán nhô ra.

Liên tiếp mấy ngày cũng không hề có tin tức của Đồng Niệm, tốt và xấu cũng đều không có. Cái này cũng nói rõ, cô không có chuyện gì xảy ra.

Tuy là vậy nhưng anh cũng không hề buông lỏng, tiếp tục cho người tìm kiếm. Những chỗ cô đến hay chưa đến, bèn bẻ thân thiết đều tìm qua một lần nhưng nửa điểm tin tức cũng không có. Người sống sờ sờ như vậy đột nhiên biến mất khỏi thế gian, tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Vạch Trần Chân Tướng. (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien

Mùa đông năm nay ở thành phố Duật Phong đặc biệt lạnh.

Sau trận bão tuyết đầu tiên, còn có hai trận rơi cách nhau nửa, nhiệt độ từ từ giảm xuống, gió lạnh thấu xương, tàn sát mọi phía.

Đồng Niệm mất tích hơn mười ngày, những nơi có thể đến, không thể đến Lăng Cận Dương đều cho người đi tìm, nhưng đều không có kết quả. Không còn cách nào khác, anh chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của Quyền Yên Thác.

Hai ngày sau, Quyền Yên Thác đưa tới tin tức, kết quả vẫn như cũ không có chút lạc quan, không tìm được người.

Trong biệt thự, ngồi bên trong ghế sofa bằng da thật được nhập khẩu từ nước Đức, Quyền Yên Thác gác hai chân lên, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, anh một tay vuốt cằm, khẽ nghiêng người nhìn người đàn ông bên cạnh, “Thật kỳ lạ, ở sân bay hay bến xe cũng không có ghi lại cô ấy từng ra vào, khẳng định cô ấy vẫn còn ở trong thành phố Duật Phong, nhưng ruột cuộc trốn ở đâu chứ?”

Ở thành phố Duật Phong mọi người đều biết, không có nhà họ Quyền thì không tìm được người.

Dựa lưng vào ghế sofa, Lăng Cận Dương gãi tay lên xoa chân mày, đáy mắt anh chợt thoáng qua cái gì, ngẩng đầu lên, hốt hoảng nhìn về người đối diện, “A Thác, cậu nói cô ấy có thể hay không...”

Kiệt hầu của người đàn ông chuyển động, thể nhưng như bị nghẹn lại.

“Sẽ không!” Quyền Yên Thác trả lời rất khẳng định, bỏ qua phỏng đoán của Lăng Cận Dương. Anh đã an bài người ở đồn cảnh sát chờ tin tức, bất kỳ tin tức thương vong ngoài ý muốn tuyệt đối sẽ không bị bỏ sót.

May mắn, đến nay cũng không có bất kỳ tin tức xấu gì.

Nghe được anh trả lời khẳng định như thế, ánh mắt sợ hãi của Lăng Cận Dương dần dần tản ra, anh tựa đầu vào trên ghế sofa lần nữa, trên mặt hiện ra vẻ mệt mỏi.

“Cận Dương.” Quyền Yên Thác híp mắt một cái, đôi môi mỏng mím nhẹ, “Cô ấy cố ý tránh cậu... cậu nhất định phải tìm sao?”

“Nếu như Sở Kiều mất tích, cậu có đi tìm hay không?” Lăng Cận Dương dựa đầu vào ghế, nhếch môi hỏi anh.

“Cô ấy dám!”

Mày kiếm xinh đẹp của Quyền Yên Thác nhú lên, đôi mắt sắc bén liếc nhìn nụ cười trên môi Lăng Cận Dương tức giận nói: “Đồng Niệm bỏ đi, không phải bình thường là do cậu nuông chiều quá hay sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Cận Dương lạnh như băng, anh nhíu mày quét mắt nhìn qua, lạnh lùng nói: “Những lời này cậu cũng đừng có quên, tôi sẽ giữ trong lòng!”

“Khụ khụ ——”

Quyền Yên Thác gãi tay lên bụm miệng lại, xấu hổ ho khan. Đối diện người đàn ông bụng dạ xấu xa, anh không thể cứng đối cứng!

Không lâu sau đó, Quyền Yên Thác lái xe rời khỏi biệt thự, tiếp tục cho người đi tìm. Muốn tìm một người từ tất cả các nơi trong thành phố, giống như là mò kim đáy biển, huống chi người này còn cố ý trốn tránh, quả thật rất khó khăn.

Lăng Cận Dương ngồi ở trên sofa, an tĩnh lại, vẻ mặt hết sức mệt mỏi. Đồng Niệm mất tích, lúc trước mặc dù tài xế say rượu thừa nhận là bị người khác say khiến cố ý gây tai nạn, bất quá bắt hẩn liên hệ với người kia, cũng chỉ là tên côn đồ đầu đường xó chợ, để nhận thấy phía sau có người âm thầm gây tội ác.

Nếu như không tìm được cái tên côn đồ đầu đường xó chợ đó, như vậy tất cả mọi cố gắng coi như uổng phí, hung thủ sẽ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Hình như tất cả mọi chuyện cũng vì việc Đồng Niệm rời đi mà dừng lại.

.....

Tại một trại an dưỡng trong ngoại ô, thanh tịnh và vắng lặng.

Sáng sớm y tá đến kiểm tra phòng, trong tay nâng một mâm sứ màu trắng, phía trên để rất nhiều chai lọ, bên trong chứa đủ các loại thuốc.

“Giường số 27, thuốc đây.” Y tá đưa một lọ thuốc nhỏ cho người ngồi ở mép giường, vẻ mặt dịu dàng: “Cô thật là hết nói nổi, nên đi ra ngoài phơi nắng mặt trời đi!” Nhìn thấy cô bỏ thuốc vào miệng, y tá mới cười rời đi.

Nhìn thấy y tá rời đi, người ngồi ở mép giường ánh mắt dao động, cúi đầu phun thuốc trong miệng ra, gãi tay lên ném vào thùng rác.

Đứng dậy đi tới bên cửa sổ, hai mắt Đồng Niệm nhìn về phía xa trên bầu trời, khóe miệng dâng lên nụ cười thần nhiên, thời tiết quả thật rất đẹp, vạn dặm không có bóng mây. Mặc thêm một cái áo khoát, cô xoay người đi ra ngoài.

Phía trước trại an dưỡng, là một sân cỏ khô héo. Không ít người đi qua đi lại, mọi người đều mặc quần áo bệnh nhân màu xanh da trời.

Đồng Niệm đi tới ghế dài ngồi xuống, giơ tay lên che ở trên trán, có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp.

“Chị có muốn chơi điều không?” Một cô gái cầm con điều trong tay, cười hi hi hỏi cô.

Đồng Niệm nhìn cô gái, khẽ mỉm cười, cô đưa tay kéo chặt cổ áo lại cười nói: “Em chơi đi, chị nhìn được rồi.”

Cô gái gật đầu một cái, cầm sợi dây thả điều trong tay, chạy trên thảm cỏ. Theo chuyển động của cô gái, con điều từ từ bay lượn lên trên bầu trời.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, giơ tay lên che ánh nắng mặt trời, nhìn con điều bay cao trên bầu trời, cô nở nụ cười dịu dàng. Con trai cô gái kia bị bệnh nặng, đột ngột chết giữa đêm, từ đó về sau cô đó chuyển vào đây ở, tính ra đã được 2 năm.

Ở nơi này, mỗi người đều mang một quá khứ đau thương, làm cho người ta rơi vào giữa vực sâu, không thể thoát khỏi hay tự mình cứu lấy mình.

Thật sâu trong lòng, Đồng Niệm cảm nhận được nỗi đau tuyệt vọng đó, chỉ là cô may mắn hơn những người đó, cuối cùng có thể bức ra khỏi những lo lắng. Hiện giờ cô đến nơi đây chỉ muốn được yên tĩnh, tĩnh táo hơn. Cho dù đó chỉ là tạm thời.

Chỗ này, là nơi duy nhất có thể làm cho anh lo, mặc dù biết rằng sẽ có ngày anh sẽ phát hiện ra. Nhưng trước mắt, cô có thể hưởng thụ được những ngày an bình của riêng cô, không bị bất kỳ ai quấy rầy.

.....

Kể từ ngày đi thăm mộ Vi Kỳ Hạo trở về, trong đầu Nguyễn Nghiên vẫn không quên được ngày tháng năm sinh trên tấm bia mộ.

Ban đêm tại thị trấn nhỏ, không có một âm thanh.

Nguyễn Nghiên khoác chiếc áo lông cừu trên vai, ngồi ở trước bàn đọc sách, trước mặt bà là một chiếc hộp màu đỏ. Mở hộp ra, từ bên trong bà lấy ra một đôi vớ len xinh xắn nhỏ nhỏ chỉ có thể đặt trong lòng bàn tay bà.

Nhìn đôi vớ bé nhỏ do tự tay bà đan, hốc mắt Nguyễn Nghiên đỏ lên, có một bí mật chôn giấu ở trong đáy lòng, đã nhiều năm như vậy, bà chưa nói qua với bất kỳ người nào, thậm chí một chữ bà cũng không nói với người thân.

Năm đó sau khi rời đi, bà mới phát giác có thai với Trường Khanh, vì vậy bà bỏ nhà ra đi, bà muốn sinh ra đứa bé. Nhưng mang thai gần 10 tháng, sau khi sinh thì y tá đỡ đẻ nói cho bà biết đứa bé sinh ra đã chết.

Bà vĩnh viễn cũng không quên được cái ngày đó, bà nằm ở trong phòng sinh, nhìn đứa bé không nhút nhút ở trong tay y tá. Trong lòng bà tràn đầy tuyệt vọng và bi thống. Tưởng rằng nửa đời sau của bà còn có thể được an ủi nhưng không nghĩ tất cả đều trống không.

Bà vẫn cho rằng, ông trời trừng phạt bà, nên bà đành chấp nhận!

Nhưng hôm đó bà thấy ngày tháng năm sinh trên tấm bia mộ của Vi Kỳ Hạo, đáy lòng bà không khỏi thoáng qua vẻ nghi ngờ, có cảm giác không diễn tả được cảm xúc. Chẳng lẽ trên đời này, có chuyện trùng hợp như vậy sau?

Trần trọc trở mình cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Nguyễn Nghiên rời giường, trực tiếp tìm đến bệnh viện năm đó bà sinh con. Chỉ tiếc thời gian trôi qua hơn hai mươi năm, tất cả các bác sĩ, y tá đều đã thay đổi hết, bà căn bản không tìm được y tá Lưu năm đó đã đỡ đẻ cho bà.

Đầu mối vì vậy cắt đứt, Nguyễn Nghiên không khỏi thờ dài, thậm chí cười nhạt định là mình suy nghĩ nhiều!

Sau khi trở lại trường học, bà vẫn dạy học như thường, nhưng thỉnh thoảng nhớ lại, đáy lòng bà vẫn mơ hồ lo lắng.

Cho đến buổi sáng sớm một tuần sau, Nguyễn Nghiên đang ăn điểm tâm sáng, bà mở tờ báo sáng trong tay ra, sau khi đọc tin tức đầu trang, cả người như bị sét đánh, tờ báo trong tay “soạt” một tiếng, rớt xuống đất.

.....

"A ——"

Trong phòng ngủ âm u, Từ Ly sợ hãi kêu lên, trên trán đều là mồ hôi lạnh. Đáy mắt bà đầy hoảng sợ, không biết đã qua bao nhiêu lần trong cơn ác mộng và giật mình tỉnh lại.

Mỗi đêm trước khi ngủ, bà đều uống một lượng thuốc ngủ, như vậy bà mới có thể miễn cưỡng ngủ được. Nhưng ngủ chưa được mấy tiếng, bà lại bị cơn ác mộng làm tỉnh lại.

Vòng đi vòng lại, thân thể và tinh thần của bà đã sớm không chịu được áp lực.

Đứng trước gương, Từ Ly rửa mặt, nhìn khuôn mặt trắng xám vô cùng khó coi của mình trong kính. Bà mím môi, đóng cửa phòng lại đi xuống lầu.

Trong phòng ăn, người giúp việc thấy bà xuống, lập tức dọn bữa sáng đã chuẩn bị xong lên bàn, đồng thời cũng đưa báo sáng đến.

Nhìn bữa ăn sáng trên bàn, Từ Ly một chút khẩu vị cũng không có, bà tiện tay mở ti vi, tin tức các đài đều nói đến lệnh truy nã, truy nã người đàn ông bối cảnh phức tạp, nhiều lần phạm tội đã bỏ trốn.

Từ Ly thấy tấm hình truy nã, sắc mặt trắng bệch, trái tim buột chặt. Bà cắn môi tắt tivi đi, trên mặt đầy vẻ lo lắng. Sở cảnh sát đưa tin, tài xế say rượu đã thừa nhận bị người mua chuộc, cố ý tạo ra tai nạn xe, mà cảnh sát truy nã người đàn ông này chính là tìm ra người làm chứng, chỉ cần tìm được người này như vậy bà chắc chắn bị bại lộ.

Từ Ly siết chặt hai tay, giống như chim sợ nã, hầu như tất cả mọi chuyện không thể che giấu được. Bà đã sớm luống cuống tay chân, sự sợ hãi càng lúc càng bao phủ đầy lòng bà.

Bà cố gắng bình tĩnh lại, sau khi mở báo sáng ra đọc, mắt đập vào một tiêu đề lớn, làm cho dây thần kinh bà chấn động mạnh, “Hoán đổi con, tổng giám đốc ngoại tình có con ngoài giá thú...”

Từ Ly trừng mắt nhìn, bà che miệng, gắt gao nhìn chằm chằm tin tức trên báo, trong lòng thoáng chốc chìm đến mức thấp nhất.

Reng reng reng ——

Điện thoại nhà vang lên, sau khi người giúp việc nghe, nhanh chân bước tới đưa điện thoại cho bà, “Phu nhân, bà có điện thoại.”

Từ Ly thật lâu sau mới lấy lại tin thần, bà ôm ngực, cầm điện thoại nghe, “A lô?”.

Nghe được giọng nói của người bên kia điện thoại, ánh mắt u ám của Từ Ly đột nhiên phát sáng, vẻ mặt bà bị phẫn, khóe miệng dâng lên nụ cười lạnh lẽo, “Nguyễn Nghiên, bà muốn biết đáp án sao? Được rồi, sáng mai gặp nhau tại nghĩa địa.”.

Sau khi cúp điện thoại, trong đôi mắt tuyệt vọng đột nhiên phát sáng, chỉ là đôi mắt phát sáng kia đầy vẻ ác độc.

.....

Sau khi Mục Duy Hàm nhận được tin tức, lập tức lái xe tới biệt thự. Sau khi hết kinh ngạc, Lăng Cận Dương lập tức phân phó tìm ra y tá năm đó đỡ đẻ ở bệnh viện.

Đối mặt với tin tức bất ngờ như thế, Lăng Cận Dương khó kìm nén được sự phập phồng trong đáy lòng, hiện tại anh cũng không có nghĩ tới, thì ra Nguyễn Nghiên và nhà họ Vi có mối quan hệ sâu xa như vậy. Mặc dù khó phân biệt thật giả, nhưng anh nhạy cảm phát giác được, chuyện này có gì đó kỳ hoặc.

Bởi vì phải chờ tin tức, Mục Duy Hàm cũng ở lại biệt thự, hai người đàn ông này đã lâu chưa từng ngồi cùng nhau nâng cốc nói cười.

Đồng Niệm mất tích được hai mươi ngày, trong khoảng thời gian này, thành phố Duật Phong trên mỗi con đường đều in dấu chân của người tìm kiếm, cũng không có kết quả gì. Nếu như nói không chán nản, đó là gặt người!.

Người điềm tĩnh như Mục Duy Hàm cũng bắt đầu nóng nảy. Người sống sờ sờ, mất tích lâu như thế, tất cả mọi người bọn họ không ngừng lo lắng. Dù sao cô cũng là con gái, bên ngoài có nhiều phức tạp, nếu có chuyện ngộ nhỡ gì xảy ra, ai có thể giúp cô?

Ban đêm tại biệt thự, một mảnh yên tĩnh.

Bên trong phòng khách to lớn, bên trong lò sưởi ánh lửa lóe sáng.

Trên tấm thảm nhung dày bằng lông, Mục Duy Hàm mở ra hai chai rượu đỏ, đưa cho Lăng Cận Dương một chai, hai người dựa lưng vào ghế sofa, hiếm khi thả lỏng tâm tình. Kể từ sau khi tốt nghiệp đại học, hai người bọn họ hầu như không có cơ hội buông lỏng bản thân, hơn nữa sau khi tiếp quản Lăng thị, càng nhiều bận rộn hơn, khó có thời gian hơn.

Mấy năm nay đều dốc sức làm, cho tới giờ khắc này mới cảm thấy mệt mỏi.

“Cận Dương.” Mục Duy Hàm ngẩng đầu hớp một hớp rượu đỏ, ý cười trên khóe môi ôn hòa: “Còn nhớ rõ thời điểm chúng ta gặp nhau không?”.

Lăng Cận Dương mỉm cười, vẻ mặt yên tĩnh, “Tôi mười tuổi, còn cậu chín tuổi.”.

Nghe vậy, Mục Duy Hàm thấp giọng cười một tiếng, giơ tay cầm chai rượu cụng vào chai anh một cái: “Đúng vậy, chớp mắt đã hai mươi năm rồi.”

Ngừng lại, anh ngửa đầu nhìn lên nóc nhà, vẻ mặt yên tĩnh, “Năm đó nếu như không nhờ có chủ tịch, nhà họ Mục đã sớm phá sản, làm sao còn có thể có được như ngày hôm nay.”

Đưa tay vỗ vai anh, Lăng Cận Dương mỉm cười, những năm qua hai người bọn họ như anh em ruột thịt, hai người hết sức ăn ý với nhau, không người nào có thể đối địch, “Duy Hàm, đừng nói những lời này, ba tôi luôn xem cậu như người một nhà!”

“Tôi biết.” Mục Duy Hàm mỉm cười khê, quàng tay lên vai anh, hai người cụng chai rượu lần nữa, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Như vậy ngồi trên chiếu, thôi tâm trí phức tạp, khiến lưng cận gương gần đây chất đông ở ngực phiền não tản đi không ít. Qua ba lần rượu, hai người nói xong, cười, cũng mơ mơ màng màng dựa vào ghế sa lon, ngủ mê man.

Hai người ngồi tâm sự cùng nhau, khiến những phiền não gần đây của Lăng Cận Dương tản đi không ít. Qua ba lần rượu, hai người vừa cười vừa nói, cũng mơ mơ màng màng dựa vào ghế sofa, ngủ mê man.

Trong giấc mộng, Lăng Cận Dương thấy mình ở Lan Uyển, tại hoa viên Đồng Niệm chơi trốn tìm với anh, mỗi một lần đều rất nhanh bị anh tìm được. Cuối cùng cô tức giận khóc nhe, trông rất buồn cười.

Giờ tay lên lau nước mắt của cô, Lăng Cận Dương cúi người xuống, hai mắt sáng rực nhìn cô chăm chú, dạy bảo: “Niệm Niệm, em phải trốn đến một nơi mà tất cả mọi người không hề nghĩ tới, như vậy anh mới không tìm được em!”.

“Nơi mà tất cả mọi người không hề nghĩ tới?” Cô gái tết tóc hai bím quệt miệng, mở đôi mắt to đen bóng đi lòng vòng, lập tức xoay người chạy đi.

Một lần nọ, cô trốn ở một nơi, dđl/q'd Lăng Cận Dương rất lâu không có tìm được. Anh tìm kiếm từng góc trong Lan Uyển, nhưng không nghĩ cuối cùng phát hiện cô ngồi an vị ở ghế sofa trong phòng của cô.

Mở mắt ra, trong nháy mắt Lăng Cận Dương tỉnh táo lại, anh nhìn sắc trời sáng choang ngoài cửa sổ, ánh mắt xẹt qua một tia ám quang, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

“Duy Hàm!” Đưa tay đánh thức Mục Duy Hàm, Lăng Cận Dương âm trầm nói: “Cậu xem coi có chỗ nào mà cho tới bây giờ chúng ta đều không có nghĩ qua, hơn nữa còn có thể làm cho cô ấy an trốn.”

Mục Duy Hàm sững sờ, bị lời anh nói hù dọa, anh giật mình chau mày lại một lúc, sau đó mới tỉnh táo lại: “Cậu nói là...”.

Hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra.

Nửa giờ sau, Mục Duy Hàm nhận được hai cuộc điện thoại, cuộc đầu tiên là đã tìm được địa chỉ nơi y tá Lưu đỡ đẻ năm nó ở. Cuộc điện thoại thứ hai là của Quyền Yên Thác, ở một trại an dưỡng thuộc ngoại ô thành phố phát hiện Đồng Niệm có đăng ký vào ở.

Đến đây, tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Hai chuyện cấp bách giống nhau, Mục Duy Hàm tự giác đi tìm y tá lưu năm đó, nóng lòng muốn biết rõ sự tình đầu đuôi. Còn Lăng Cận Dương lái xe chạy thẳng đến ngoại ô.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Vạch Trần Chân Tướng. (Phần 2)

Chiếc McLaren màu bạc chạy băng băng trên đường. Hai tay Lăng Cận Dương nắm lấy tay lái, sắc mặt yên tĩnh, anh mím môi, gân xanh trên trán nhô ra.

Đạp mạnh chân ga, anh tăng hết tốc độ, rất nhanh sau đó đã lái xe đến trại an dưỡng kia.

Trong sân có vài ông già bà lão, lúc Lăng Cận Dương đi tới vườn hoa liếc mắt liền nhìn thấy trong đám người kia có một bóng dáng đang ngồi thản nhiên trên ghế dài.

Ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu trên đầu vai của cô. Cô hơi cúi đầu, vài sợi tóc rơi xuống che kín đôi mắt sáng ngời. Gương mặt lớn chừng bằng bàn tay anh, nhuộm một mảnh bi thương, buồn bã không nên thuộc về cô.

Trong nháy mắt đó, cả trái tim Lăng Cận Dương buột chặt, cổ họng anh chưa xốt, không nói ra được tư vị. Cô tình nguyện sống ở chỗ này chứ cũng không muốn sống bên cạnh anh!

“Lăng tiên sinh, là cô ấy sao?” Viện trưởng thấy anh ngờ ngác đứng tại chỗ, vội vàng hỏi anh.

Lăng Cận Dương mím môi, nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì.

Có lẽ do giọng nói bên này quá nhiều đến Đồng Niệm, cô từ từ quay đầu, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt chim ưng của người đàn ông. Đạp vào mắt cô là khuôn mặt quen thuộc, làm cho đáy lòng cô nheo một cái, chỉ là rất mau chóng bình tĩnh lại.

Biết chắc là không thể trốn tránh được cả đời, chỉ là không nghĩ tới anh tìm ra cô với tốc độ thật nhanh.

Cất bước đi tới trước mặt cô, Lăng Cận Dương kéo tay của cô, nắm chặt, anh kiểm chế lại tức giận trong lòng, cuối cùng chỉ cắn răng nói: “Về nhà!”

Trên mặt Đồng Niệm không có biểu hiện gì, cô cũng không giải thích, mặc cho anh nắm tay của mình, cùng anh trở lại phòng bệnh thu dọn đồ đạc.

Bên giường bệnh, Lăng Cận Dương trầm mặt, dđl/q'd về mặt tinh táo, giúp cô thu dọn đồ đạc, nhưng không có mở miệng.

Đã từng suy nghĩ ra rất nhiều lần hình ảnh gặp lại anh, nhưng không có lần nào lại im lặng như thế này, Đồng Niệm mím môi nhỏ giọng nói: “Anh muốn nói cái gì?”

Lăng Cận Dương dừng động tác lại, cau mày xoay người, đang định mở miệng thì điện thoại di động trong túi reo lên, sau khi anh bắt điện thoại nghe, lập tức biến sắc mặt: “Đi đã xảy ra chuyện.”

Chiếc McLaren nhanh chóng chạy trên đường, Lăng Cận Dương kể lại đại khái tình hình cho người bên cạnh nghe. Mục Duy Hàm tìm được y tá Lưu năm đó, chỉ thấy bà để lại di thư, mà thời điểm anh đi tìm Nguyễn Nghiên cũng không tìm được.

Bên kia đồn cảnh sát truyền đến tin tức, đã bắt được tên đầu đường xó chợ mua chuột tài xế say rượu, hơn nữa hắn cũng khai ra người sai khiến hắn làm. Cảnh sát chạy đến nhà họ Vi bắt người, nhưng không thấy bóng dáng Từ Ly đâu.

“Họ sẽ đi đâu?” Lăng Cận Dương nắm chặt tay lái, gương mặt tuấn tú lộ ra tức giận. Hiện tại tất cả mọi chuyện đã tra ra rõ ràng, nếu như Nguyễn Nghiên ở cùng một chỗ với Từ Ly như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm!

Đồng Niệm siết chặt hai tay, chân mày nhíu chặt lại, cô trầm mặt cúi đầu, thời điểm cô ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng bóng: “Nghĩa địa! Họ nhất định sẽ đi đến nghĩa địa.”

Queo tay lái một cái, Lăng Cận Dương tăng tốc, đồng thời cũng lấy điện thoại di động ra gọi cho Mục Duy Hàm, mọi người khắp nơi cùng nhau đi tới nghĩa địa.

Trong nghĩa địa, trước tấm bia đá cẩm thạch.

Từ ly mặc một bộ đồ com lê màu đen, bà đứng trước mộ Vi Kỳ Hạo, đôi mắt nhìn chăm chăm tấm hình trên mộ.

Ngoài cửa lớn nghĩa địa, đi tới một bóng người, Nguyễn Nghiên vội vã chạy tới, trên khuôn mặt lộ ra vẻ lo lắng, bà nhìn thấy người đứng trước tấm bia đá, ánh mắt bỗng chìm xuống: “Nói đi, đến cuối cùng bà đã làm gì?”

Cho đến bây giờ, mọi chuyện không có gì có thể giấu giếm. Từ Ly đứng lên, quay đầu nhìn chăm chăm người phụ đứng sau lưng mình, thù mới hận cũ đều xông lên đầu, “Bà biết, nó là con trai của ai không?”

Trái tim Nguyễn Nghiên chìm xuống, nhìn thấy ánh mắt và nụ cười của bà, thoáng chốc tay chân lạnh lẽo, “Không, không thể nào...”

“Không thể nào?” Từ Ly nhíu mày, tràn ngập bi phẫn không thể kìm chế, “Tôi đã từng nghĩ là không thể nào! Nhưng sự thật sao lại châm chọc đến như vậy, con trai của tôi đã chết rồi, tôi lại khổ cực nuôi lớn con của bà!”

Dưới chân Nguyễn Nghiên lao đảo một cái, bởi vì sự thực đột nhiên kéo đến, không còn can đảm: “Bà nói, nó, nó là con của tôi sao?”

“Đúng!” Từ Ly đưa tay chỉ bà, trong ánh mắt nhuộm đầy hận ý, “Nó chính là con của bà!”

Ngừng lại, khoe miệng bà lướt qua một chút thống khổ, nức nở nói: “Chính là bà đã hại chết con của mình, chính là bà gây ra!”

Chân tay Nguyễn Nghiên lạnh như băng, cảm xúc trong lòng như dãi sông lấp biển, bà hồ nghi ngẩng đầu lên, “Bà nói vậy cái gì vậy? Kỳ Hạo là do bị tai nạn xe mới chết.”

"Tai nạn xe?"

Từ Ly nhếch môi cười, đáy mắt đỏ tươi, “Người bị đụng chết trong tai nạn xe phải là bà mới đúng! Nhưng trời xui đất khiến, người bị đụng chết lại là Hạo Hạo!”

"Bà ——"

Trái tim kịch liệt co rút lại, dđl/q'd Nguyễn Nghiên như bị sét đánh, cả người đứng cứng ngắc như trời tròng.

Khoe mắt lặn xuống từng giọt nước mắt nóng hổi, Từ Ly cười một cách thâm thúy, cười không thể kiềm chế được, “Nếu như không phải là bà, tôi tội gì phải hao tâm tổn sức, kết quả là chôn vùi mạng sống nó! Coi như nó là đứa con của bà mà tôi đã ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng hai mươi bốn năm, nó...”

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt, vẻ mặt Từ Ly cực kỳ bi thương, bà không chế không được nữa, một tay nắm lấy Nguyễn Nghiên lôi bà đứng trước tấm bia mộ, ác độc gào thét: “Người phải chết chính là bà! Chính là bà!”

Nguyễn Nghiên ngơ ngác nhìn tấm hình trong mộ bia, trái tim đập mạnh khó đỡ, cho tới bây giờ bà cũng không dám tưởng tượng con trai ruột của mình còn sống, nhưng bởi vì do bà mà mất đi.

Không! Bị đã kích mạnh như vậy, bà vạn lần không thể chấp nhận nổi!

Bên ngoài khu nghĩa địa, một chiếc xe McLaren màu bạc chạy đến, kết một tiếng dừng lại. Người trong xe đẩy cửa ra, sải bước đi nhanh và khu nghĩa địa.

"Dì!"

Đồng Niệm nhìn thấy Nguyễn Nghiên ngồi quỳ trước mộ, kinh hãi kêu bà một tiếng.

Từ Ly cả kinh, nhìn Lăng Cận Dương đến gần, lập tức hoảng sợ, bà từ trong túi móc ra một con dao gọt trái cây đặt trên cổ của Nguyễn Nghiên, "Không được tới đây!"

Sắc mặt Lăng Cận Dương đại biến, trong giây lát anh đứng im tại chỗ, giọng nói ôn hòa: "Cô đừng kích động, con không có đi qua."

Lúc này, phía ngoài nghĩa địa vang lên tiếng hú của xe cảnh sát, không ít cảnh sát nghe thấy tin chạy đến.

Từ Ly cầm dao găm tiến tới gần, cứng rắn đặt trên cổ Nguyễn Nghiên, hướng về phía mọi người quát, "Tất cả các người lui về sau, không ai được tới đây."

Mọi người nhìn thấy vũ khí trong tay bà, không dám tùy tiện tiến lên, đều lui về phía sau một chút.

Nhìn thấy dao nhọn sắp cắt qua cổ Nguyễn Nghiên, Đồng Niệm quýnh lên, định xông tới nhưng bị người bên cạnh kéo lại, không cho cô cử động.

Lúc này, Mục Duy Hàm thở hổn hển chạy đến, giơ lên một phong thư, la lớn: "Vi phu nhân, bà đừng kích động! Chuyện năm đó bà đã bị lừa gạt!"

"Bị lừa?" Ánh mắt Từ Ly dao động mạnh, quay đầu nhìn về phía Mục Duy Hàm, "Cậu nói cái gì?"

Mục Duy Hàm mở lá thư ra, từ bên trong rút ra một tờ giấy, mở ra cho bà nhìn: "Đây là lá thư do y tá Lưu năm đó lưu lại. Bà ấy vì hổ thẹn trong lòng nên đã tự vẫn chết, tất cả mọi chuyện đều viết ra rất rõ ràng! Con của Vi phu nhân không có chết, đứa trẻ chết là con của Nguyễn Nghiên!"

Àm——

Ánh mắt Từ Ly co rút mạnh, đôi môi run rẩy, lắc đầu không tin, "Cậu nói vậy, nói vậy!"

Mục Duy Hàm nhìn thấy tâm tình bà bị chấn động mạnh, liền thử tiến lên một bước, đưa bức thư trong tay qua, dịu dàng nói: "Vi phu nhân tha người rồi mở thư ra xem đi, lá thư này tôi đưa phu nhân, chính phu nhân tự cầm đọc đi."

Nhìn chằm chằm bức thư, Từ Ly lấy tay đẩy người phía trước mình ra, cầm lấy bức thư, cúi đầu đọc thầm. Sau đó bà lạnh nhạt cười, lật đi lật lại bức thư, về mặt gần như hồng mắt, "Không thể nào! Các người đều gạt tôi, tất cả các người đều lừa gạt tôi!"

Cảnh sát thấy con tin đã an toàn, liền bước lên muốn bắt giữ bà.

"Đừng đụng vào tôi!" Từ Ly hất còng đeo tay của cảnh sát ra, sắc mặt lộ ra nham hiểm, "Tự tôi sẽ đi." Nói xong những lời này, bà đi thẳng về phía trước.

Đi tới bên cạnh xe cảnh sát, bà đứng bất động tại chỗ, giọng nói như khản cầu: "Tốt xấu gì nhà họ Vi chúng tôi cũng có danh tiếng, có thể cho tôi tự lái xe đến đồn cảnh sát hay không?"

Cảnh sát sững sờ, từ xưa đến nay chưa có ai có yêu cầu như thế, lập tức không đồng ý.

Từ Ly quay đầu nhìn Đồng Niệm, ánh mắt mang theo vẻ khản cầu: "Tôi không có chạy trốn, chỉ là không muốn ngồi xe cảnh sát."

Nhìn khuôn mặt tiều tụy của bà, dđl/q'd ánh mắt Đồng Niệm dao động, cô nhìn người đàn ông bên cạnh.

Lăng Cận Dương mím môi, cũng không biết nói gì với cảnh sát, cuối cùng cảnh sát mới miễn cưỡng đồng ý, để cho bà lái xe đi đến đồn cảnh sát, chỉ có điều xe cảnh sát từ đầu đến cuối luôn theo sát, phòng ngừa bà bỏ trốn.

Lăng Cận Dương dẫn Đồng Niệm và Nguyễn Nghiên lên xe, chạy phía sau xe cảnh sát. Lúc này trên mặt Nguyễn Nghiên vẫn còn chưa bình tĩnh. Sự thật tự nhiên bị lật ngược, khiến bà khó khăn tiếp nhận.

Đồng Niệm đưa tay ôm bà, thỉnh thoảng nhỏ giọng an ủi, mọi chuyện xảy ra năm đó, làm cho mọi người không thể tưởng tượng nổi.

Trong chiếc xe hơi màu đen, hai tay Từ Ly nắm chặt tay lái, mặt xám như tro tàn. Lúc này đọc lá thư do y tá Lưu để lại, trong lòng bà bị kích động mạnh mẽ, đôi tay bà không ngừng phát run, không kiềm chế được trái tim đau nhói như bị mũi khoan đâm vào.

Giờ hồi tưởng lại, bà mơ hồ phát giác ra, chuyện này hình như có gì đó kỳ quặc, chỉ tiếc là đã trễ, sai lầm lớn đã đúc thành.

Điện thoại di động chợt vang lên, là tin nhắn nhắc nhở được lưu trước đây, “Chúc mừng mẹ, mỗi năm vào ngày hôm nay, chúc mẹ thêm một tuổi mới! Mẹ, con yêu mẹ!”

Sau khi âm thanh nhắc nhở kết thúc, nước mắt Từ Ly đã sấm rơi như mưa, ngày này năm trước, Vi Kỳ Hạo cũng sẽ hiểu thuận tổ chức sinh nhật cho bà. Từng hình ảnh hiện lên, giống như một lưỡi dao sắc bén, hung hăng khoét vào trong lòng bà.

Thì ra chính bà đã hại chết đứa con ruột của mình.

Xoay mạnh tay lái qua hướng khác, Từ Ly lái xe trên đường cao tốc. Xe cảnh sát phía sau phát hiện tình hình không đúng, lập tức mở còi cảnh sát, bốn phía đuổi theo.

Xe chạy trên đường quốc lộ, Từ Ly nhìn chăm chăm xe cảnh sát phía sau, môi khẽ mỉm cười. Mắt liếc nhìn bảng hướng dẫn ven đường, đó là nơi Vi Kỳ Hạo xảy ra tai nạn.

"Hạo hạo, mẹ đến với con!"

Từ Ly hít sâu một hơi, đạp mạnh chân ga, lái xe hết tốc độ đụng vào xe tải đối diện.

Rầm——

Một tiếng vang thật lớn, xe hơi màu đen tránh không kịp xe tải trước mặt, thân xe nhanh chóng lộn mấy vòng, cho đến khi chạm vào hàng rào bảo vệ ven đường mới chậm rãi dừng lại.

Xe cảnh sát truy đuổi theo không kịp chuẩn bị, nhanh chóng dừng lại ngay lập tức mới tránh được va chạm.

Lăng Cận Dương cũng vừa lái xe tới, sau khi anh tắt máy xe, đẩy cửa xe bước xuống, chỉ thấy phía trước xe bị đâm bốc cháy.

Xe hư người chết, tuyệt đối người không có khả năng sống sót.

Hiện trường lập tức loạn thành một đoàn, các người cứu viện vội vã chạy tới chạy lui.

Đồng Niệm lặng lẽ đứng im tại chỗ, cô mím môi, tận mắt chứng kiến thảm kịch rơi xuống.

.....

Ở sân bay trong thành phố Duật Phong, người đến người đi.

Đồng Niệm đứng ở cửa sân bay, ôm chặt người trong ngực, giọng nói bi thương “Đi, đi có trở lại hay không?”

Giơ tay lau nước mắt cho cô, Nguyễn Nghiên mím môi cười, “Đứa nhỏ ngốc, bất kể đi ở đâu, trong lòng cũng sẽ nhớ đến con. Bất cứ khi nào con cần đi, đi nhất định sẽ ở bên cạnh con.”

Mặc dù chuyện đã kết thúc, nhưng Nguyễn Nghiên không thể thoát khỏi tự trách trong lòng, mặc dù chuyện năm đó như thế nào, cuối cùng thảm kịch cũng do bà khởi xướng. Liên quan này dẫn đến sinh mạng vô tội chết đi, bà khó chối bỏ tội này.

“Cận Dương” Nguyễn Nghiên chậm giọng điệu, buông Đồng Niệm ra, cất bước đi tới bên cạnh Lăng Cận Dương, về mặt rất có thâm ý nói: “Đứa nhỏ Niệm Niệm này vận mệnh luôn gặp nhiều chuyện không may, từ nay về sau, đi giao nó cho con.”

Lăng Cận Dương gật đầu một cái, khuôn mặt tuấn tú yên lặng.

Không lâu sau đó, Đồng Niệm thấy Nguyễn Nghiên đi qua cửa soát vé, mắt ướt nhẹp khó chịu. Người thân cuối cùng của cô cũng bỏ cô đi, dđl/q'd mặc dù không phải là vĩnh biệt, nhưng cuối cùng cũng rời xa cô.

Đi ra đại sảnh sân bay, Đồng Niệm trầm mặt bước đi không nói một lời. Những chuyện xảy ra gần đây quá đột ngột, cô hoàn toàn không có thời gian tiêu hóa được. Nhất là cái chết của vi Kỳ Hạo, đầu sỏ gây nên lại là người thân nhất của anh, cái này không thể tưởng tượng nổi, để cho tâm tình cô thật lâu cũng không thể bình tĩnh được.

Ở ngã tư đường, Đồng Niệm kinh ngạc đứng tại chỗ, cho đến khi người đàn ông bên cạnh mỉm cười hỏi cô: “Có cần anh đưa em về không?”

Đồng Niệm mím môi, lắc đầu một cái, cô ngẩng cao đầu lên, định mở miệng nhưng không nghĩ bị người đàn ông trước mặt ngăn lại.

"Niệm niệm!"

Lăng Cận Dương mím môi cười một tiếng, dưới ánh mặt trời ngũ quan vô cùng xinh đẹp, thần thái phấn khởi, “Từ nay về sau, em cứ làm những gì em thích đi!”

Tiền đồng đen nhánh thoáng qua kính ngạc, Đồng Niệm kinh ngạc theo dõi anh, trong lúc nhất thời trái tim dâng lên đủ loại tư vị, “Anh nói thật sao?”

Mây kiếm xinh đẹp của người đàn ông khề nhếch, Lăng cận Dương rũ mắt, nhớ tới hình dáng kia của cô ngồi yên lặng ở trại an dưỡng, trong lòng anh nhói lên một cái, cảm giác chua xót khó đề nén: “Lần này, anh bảo đảm!”

Nhìn anh xoay người bước đi, trái tim Đồng Niệm rộng mở, đáy mắt cô ề ề, cảm động muốn rơi lệ. Nhiều năm dây dưa, lần này ruột ruột anh cũng là người rời đi trước.

Lăng Cận Dương cất bước đi tới trước xe, mở khóa xe, mở cửa xe ngồi vào. Anh bật chìa khóa xe, nổ máy, lái xe rời đi.

Nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, anh có thể nhìn thấy một bóng dáng, dõi theo anh càng lúc càng xa.

Cho đến khi bóng dáng biến mất không còn thấy gì nữa, Lăng Cận Dương mới nở nụ cười. Đồng Niệm, lần này anh để cho em tự do, chỉ vì chờ gặp lại em lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Không Nên Yêu Cầu Anh. (Phần 1)

Khởi đầu cuộc sống mới, tất cả mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Ăn, mặc đi, ở, đều là những nhu cầu cần thiết cho cuộc sống. Việc đầu tiên phải giải quyết chính là nơi ở, dù sao cũng phải có chỗ che mưa, che nắng.

Đồng Niệm từ người môi giới thuê được một căn hộ gồm một phòng ngủ và một phòng khách, diện tích không lớn nhưng thích hợp cho một người ở. Căn hộ chỗ cô thuê cũng khá sầm uất, giao thông tiện lợi, tiền thuê nhà cũng nằm trong phạm vi cho phép của cô.

Thu dọn xong hành lý, Đồng Niệm nhìn căn hộ quanh một lượt lần nữa, đáy lòng bách chuyển thiên hồi. Trước mắt hiện lên khuôn mặt kiêu ngạo của Vi Kỳ Hạo, chỉ tiếc là từ nay về sau cô không còn thấy được nữa.

Hít sâu mũi, Đồng Niệm xách theo hành lý, đặt chìa khóa của căn hộ ở trên khay trà, xoay người đi ra ngoài đồng thời cũng khóa kỹ cửa chính lại. Những ký ức tốt đẹp, cô sẽ vĩnh viễn quý trọng cất giữ trong đáy lòng, mãi mãi nhớ đến.

Tìm phòng, dọn nhà, thu dọn đồ đạc, tất cả mọi chuyện thật may là nhờ có Doãn Mạch giúp đỡ. Đồng Niệm cảm thấy sống với một người bạn tốt thì tốt hơn nhiều so với một người đàn ông mình yêu thương mà lừa gạt mình!

Sau hai ngày bận rộn, cuối cùng Đồng Niệm cũng dọn dẹp xong chỗ ở mới, cô và Doãn Mạch hai người ngã xuống giường thở hổn hển, trong lòng vô cùng vui sướng.

“Nhóc con.” Đồng Niệm gác tréo chân, đưa tay chọc đầu của người bên cạnh, gian xảo cười nói: “Về sau nơi này chính là hang ổ của hai chúng ta sao?”

Đồng Niệm mím môi cười, cũng không muốn uốn nắn bạn mình, tựa vào vai bạn hỏi: “Chúng ta gọi gì bên ngoài ăn đi, cậu muốn ăn pizza hay hamburger.”

Nghe đến đồ ăn, hai mắt Doãn Mạch từ từ sáng lên, cô vội vàng gật đầu nói: “Minh muốn ăn pizza, bò bít tết, thịt nguội, tiểu cô nương ta đây muốn bổ sung thể lực nha!”

Đồng Niệm bĩu môi, cảm điện thoại di động lên gọi thức ăn, nghĩ thầm nha đầu chết tiệt này sao lại muốn ăn nhiều như vậy. Không biết là gần đây cô không có thu nhập, đang bị bệnh viêm màng túi sao?

Thức ăn được gọi, rất nhanh được đưa đến nhà. Dưới bàn trà trong phòng khách, được lót một tấm thảm bằng lông cừu thượng hạng, tấm thảm vô cùng đắt, là của Doãn Mạch mua cho. Doãn Mạch nói căn hộ tuy nhỏ nhưng đẳng cấp không được thấp. Cho nên dùng mấy ngàn để mua tấm thảm trải trên sàn nhà cho cô, Đồng Niệm nhức mắt liếc.

Cảm giác ngồi lên tấm thảm đắt tiền so với tấm thảm rẻ tiền quả thật là không có giống nhau. Lông dày, mềm mại, làm cho người ta cảm thấy dễ chịu. Hai người ngồi trên thảm lót sàn nhà, tay cầm bánh pizza, ăn cực kỳ vui vẻ.

“Niệm Niệm.” Doãn Mạch cắn một miếng pizza, mùi vị thơm ngon tràn ngập trong miệng. “Cậu tìm được việc chưa?”

Đồng Niệm chán nản thở dài, lắc đầu một cái. Công việc trước đây ở tập đoàn Lăng thị bởi vì những chuyện xảy ra mà cô bỏ lỡ, nhất định là đã bị đuổi, mà cô cũng không muốn trở về đó nữa, cho nên đến nay còn chưa tìm được chỗ làm mới.

Hiện tại trên đường phố đều có chỗ tuyển người, cô không có bối cảnh, không có kinh nghiệm bởi vậy tìm việc vô cùng khó khăn.

Nhìn bộ dáng phờ phạc của cô, Doãn Mạch nhếch môi cười, giống như lơ đãng hỏi “Minh nhớ cậu chụp ảnh cũng không có tệ lắm?”

Đồng Niệm nhún vai, chán nản nói: “Vậy thì có ích gì chứ? Chụp ảnh sao có cơm ăn.” Dứt lời, cô hung hăng cắn mạnh miếng pizza, chưa hết giận lắm bằm.

Lăng Cận Dương ngoại trừ thích chơi nhạc cụ còn thích leo núi chụp ảnh. Leo núi quá khó khăn nên Đồng Niệm không dám chơi nên thường quán theo anh đùa nghịch với máy chụp ảnh, thường xuyên chụp ảnh nên cô cảm thấy có hứng thú, hơn nữa nhìn những tấm ảnh do bản thân cô chụp ra nhìn thấy rất đẹp, vì vậy đáy lòng có chút kêu ngoao.

Biết sớm như vậy lúc đầu cô sẽ bắt Lăng Cận Dương dạy những gì có ích một chút, những thứ tiêu khiển như đánh trống, chụp ảnh đến thời khắc mấu chốt cũng không sử dụng đến.

Ăn hết miếng bánh pizza trong tay, Doãn Mạch lấy tay móc từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa cô nói: “Coi như cậu có vận khí tốt! Anh mình có một bằng hữu làm tổng biên tập ở toàn soạn, vốn mình muốn đi thử một chút, hiện tại nhường cho cậu!”

Đồng Niệm nhận lấy tấm danh thiếp, liếc mắt nhìn dòng chữ phía trên tấm danh thiếp, vui vẻ nói: “Wase, Elyse.” Mặc dù cô không thích lắm, nhưng tạp san Elyse là quyển tạp chí rất được phái nữ ưa chuộng.

Ôm cổ Doãn Mạch, Đồng Niệm ấn môi mình hôn lên mặt của Doãn Mạch, “Tiểu Mạch Mạch, mình yêu cậu!”

Doãn Mạch nâng cằm lên, đưa tay cầm lấy một cái cánh gà nướng, hip mắt nhìn cô, “Vậy cậu lấy thân báo đáp đi!”

Vén tay áo lên, Đồng Niệm lấy tay chọt vào nách Doãn Mạch, hai người té xuống thảm, náo tới náo lui.

Khoảng thời gian yên bình thật là tốt.

Sáng thứ hai, Đồng Niệm rời giường sớm hơn mọi khi, sau khi rửa mặt rửa sang xong, cô mặc chiếc áo khoát nhung bằng da cam, mang đôi tất màu cà phê, buộc tóc đuôi ngựa, cầm túi xách đi ra ngoài.

Buổi sáng vào giờ cao điểm, ngồi tàu điện ngầm rất chật chội, người này đứng đụng người kia, tiến người lên một chút cũng không được, Đồng Niệm không thích cảnh chật chội này, cho nên ngày mai cô quyết tâm dậy sớm hơn nửa tiếng để bắt xe bus đi.

Toàn soạn Elyse nằm ở khu vực buôn bán đồ trang sức, là tòa nhà được cất theo phong cách của nước Anh. Cổng cao, tường sơn màu trắng sữa, giữa sân còn có đài phun nước ba tầng.

Đồng Niệm nghĩ trong đầu, mỗi ngày đi làm đều thấy xung quanh cảnh đẹp như vậy, tâm tình vô cùng kích động.

Bởi vì trước đó đã có liên lạc qua, lại có người quen giới thiệu nên khi Đồng Niệm tới lập tức có người dẫn cô đi làm thủ tục nhận việc. Sau khi được bố trí chỗ ngồi, người phụ trách liền dẫn cô vào phòng làm việc của tổng biên tập.

Tổng biên tập khoảng hơn bốn mươi mấy tuổi, hơi mập, đeo một cặp kính có gọng màu vàng, nhìn thấy cô đi vào lập tức cười nói: “Đồng tiểu thư, mời ngồi.”

Đồng Niệm sững sờ, vội vàng lắc đầu một cái nói: “Tổng biên tập, ngài gọi tôi là Đồng Niệm được rồi.”

Tổng biên tập liếc cô một cái, thấy cô mặt mày thanh tú, đáng vẻ xinh đẹp, đáy mắt cười thật sâu. Hắn kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một kẹp tư liệu, đẩy tới trước mặt cô: “Ngày đầu tiên cô đi làm, trước mắt nên làm quen với môi trường xung quanh, mấy ngày nữa sẽ sắp xếp công việc cho cô.”

Đồng Niệm được thụ sủng nhược kinh mà kinh ngạc, nhưng nhìn vẻ mặt ôn hòa của tổng biên tập, cô chỉ có thể nở nụ cười. Sau đó không lâu lắm, từ phòng làm việc của tổng biên tập đi ra, cô âm thầm than thở, thì ra anh của Doãn Mạch là một người có mặt mũi, thật đúng là tốt.

Nhưng sau đó không lâu, Đồng Niệm lại đau buồn phát giác ra, cái ý nghĩ trước đây là sai lầm.

Đi làm được nửa tháng, tất cả mọi công việc đối với cô hoàn toàn đều là xa lạ. Cùng với những kiến thức trước đây cô học trong trường đều không có liên quan gì với nhau, cô rất nỗ lực học hỏi, chỉ là muốn đi vào quỹ đạo còn cần phải có một thời gian.

Sáng sớm bắt xe bus đến công ty, thời gian Đồng Niệm tới còn hơi sớm, cô sắp xếp bàn làm việc lại cho ngay ngắn, rồi đi pha một chén hồng trà, thoải mái đứng trước cửa sổ, nhìn từng người đồng nghiệp đi tới.

Công việc cô làm có liên quan đến chữ viết, công việc sáng tác chắc chắn sẽ không giao cho cô. Cô chỉ phụ trách sửa lỗi chính tả bài viết, công việc này khá đơn giản.

Năm mới sắp đến, các tạp chí mùa xuân đều được phát hành với số lượng lớn trên thị trường, cho nên cuối năm công việc rất nhiều, mọi thứ đều quan trọng.

Tổng biên tập gọi cô vào phòng làm việc, chỉ ghé đôi điện, “Ngồi xuống đi.”

Đồng Niệm cười gật đầu một cái, có chút khấn trương ngồi xuống. Mặc dù trong khoảng thời gian này trong quá trình làm việc cô không có mắc lỗi gì, nhưng về nghiệp vụ cô làm việc hơi chậm.

“Tổng biên tập, ngài có chuyện gì sao?” Đồng Niệm thở gấp một hơi, giọng nói kiên định.

Tổng biên tập giờ tay lên kéo ngăn kéo ra lấy ra một tập tư liệu, đưa tới trước mặt cô, “Cuộc phỏng vấn này, cô đi đi.”

Phỏng vấn?

Nghe nói như thế, Đồng Niệm có chút không dám tin, hoàn toàn không nghĩ tới tổng biên tập có thể giao chuyện phỏng vấn cho cô, cô hưng phấn mở tài liệu ra, nhìn thấy đầu tiên là tấm hình người được phỏng vấn.

Đập vào mắt là gương mặt tuần tú kia, trong lòng cô bị chấn động mạnh, lập tức nhủ mảy, “Tổng biên tập, việc phỏng vấn này ngài an bài người khác đi đi!”

Tổng biên tập nhủ nhủ mảy, cảm thấy không vui, nghĩ thầm tuyền cô vào chính là vì chuyện này, nếu không sao lại nhận người không kinh nghiệm như cô chứ?

“Đồng Niệm.” Tổng biên tập kiềm nén tức giận xuống, kiên nhẫn giải thích cho cô, “Người khác đã đi vô số lần, nhưng tập đoàn Lăng thì thuộc loại gì cô còn không biết sao? Không có biện pháp, có thể gặp được tổng giám đốc đó hay sao?”

Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, thoáng chốc hiểu được, trong đầu tối đen. Doãn Mạch thật khôn kiếp, dám bán cô! Uống phí cô còn cảm động rơi nước mắt, thật là lãng phí tình cảm!

“Tổng biên tập...” Đồng Niệm cau mày định từ chối, nhưng lại bị người trước mặt ngăn lại.

Tổng biên tập gõ tay trên bàn, dụ dỗ, “Khoảng thời gian này cô làm việc rất tốt, công ty chúng ta có quy định, ai vì công ty có cống hiến vượt trội, thì sẽ được tuyển làm nhân viên chính thức.”

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm cắn môi gập đầu một cái. Sau khi trở thành nhân viên chính thức, tiền lương cũng được tăng lên gấp ba, phúc lợi cũng được đãi ngộ tốt hơn. Không phải chỉ là phỏng vấn thôi sao? Cô nhận vậy?

Thấy cô đồng ý, tổng biên tập cười có thâm ý, nghĩ thầm đây là bước đầu tiên, phía sau từ từ đi.

Nhận nhiệm vụ phỏng vấn, sau khi dùng xong bữa cơm trưa, liền bị tổng biên tập đuổi ra khỏi tòa soạn, để cho cô nhanh chóng đi phỏng vấn, không thể làm trễ nãi bài báo chủ nhật.

Trong lòng biết không thể từ chối, Đồng Niệm bắt taxi, mặc áo khoác, cầm túi xách, chạy tới cao ốc Lăng thị.

Đi tới trước sảnh công ty, Đồng Niệm lấy ra thẻ công tác đưa cho nhân viên tiếp tân, nói rõ mục đích cho cô tiếp tân biết.

Nhân viên tiếp tân cười thấu hiểu, máy móc nói, “Đồng tiểu thư, xin cô chờ một chút, tôi sẽ liên lạc với tổng giám đốc.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Không Tìm Được Bệnh Án (1)

Editor: Nguyen Hien

“Đội đã nào...!”

Nhìn thấy Đồng Niệm xoay người rời đi, Lăng Cận Dương gọi cô lại, không nhanh không chậm đi tới, đứng bên cạnh người cô.

“Người dụng binh đại kỵ tính thiếu kiên nhẫn.” Người đàn ông nhìn chằm chằm gương mặt đã chuyển sang màu đen của cô, cười chế nhạo.

Đồng Niệm nắm chặt tay lại, cô không sợ bị tòa soạn đuổi, nhưng cũng kìm nén ý định đánh anh xuống. Vào lúc này mà anh có thể mỉm cười cùng cô nói chuyện bình pháp, đúng là khôn kiếp, thật đáng chết!

“Lăng Cận Dương!” Sắc mặt Đồng Niệm u ám, sau khi cô hét lên liền hối hận, cô không thể tức giận, bằng không người đàn ông này còn đắc ý hơn, “Lăng tổng, ngài còn có việc gì sao?”

Lăng Cận Dương mỉm môi cười một tiếng, đôi mắt ấm áp có thể xoa dịu lòng người, “Gấp cái gì, không phải là kêu em gọi một tiếng anh trai thôi sao?”

Nghe anh nói, Đồng Niệm còn cảm thấy tức hơn, cô cắn môi, đáy lòng đã sớm thăm hỏi tổ tông tám đời nhà anh.

“Tôi đến đây là nhờ anh tài trợ, chứ không phải cùng anh ôn chuyện? Hơn nữa, cái gì mà là anh trai chứ?” Đồng Niệm trầm mặt, giận dữ điên cuồng hét lên, trong lòng cảm thấy thoải mái không ít.

Người đàn ông hứng thú cười lên, trong ánh mắt hiện rõ tia gian xảo, “Muốn tài trợ là tài trợ dễ dàng vậy sao? Ai có thể dễ dàng đưa tiền cho em chứ?”

Ngừng lại, anh bước lên một bước, kéo gần cự ly với cô, “Bất kể phương diện nào thì anh cũng là anh trai của em, không phải vậy sao?”

Đồng Niệm ngơ ngác, không giải thích được những lời anh nói, mặt đỏ lên.

Nhìn gương mặt cô đỏ lên, ý cười trên môi Lăng Cận Dương càng sâu hơn, anh cố ý đùa giỡn cô, “Em không muốn gọi, vậy em cũng sẽ không tìm được người đầu tư.”

“Không tìm được người đầu tư cũng chẳng sao.” Đồng Niệm đưa tay đẩy anh đứng cách xa cô ra.

“Có khí phách!”

Người đàn ông nhếch môi cười, ánh mắt đầy thủ đoạn, “Chỉ là em vô tình nhưng anh cũng không thể vô nghĩa. Để anh chỉ giúp em một con đường, em có thể đi tìm gặp ba.”

“Ba?” Đồng Niệm nhú mày, không chịu thua khẩu khí mạnh mẽ hơn, “Đó là ba của anh!”

“Già mồm!”

Lăng Cận Dương cười nhạo một tiếng, anh nhìn chăm chăm cô, vênh vao cười: “Quả thật đúng là ba của anh, nhưng chẳng phải em cũng kêu là ba sao?”

“.....”

Đồng Niệm cau mày nhìn anh, trong lòng bốc hỏa. Nghĩ thầm ông ấy là ba anh thì liên quan gì đến cô chứ? Cô là họ Đồng mà? Nhưng nghĩ tới nghĩ lui cô lại cảm thấy chuyện này có gì đó không thể giải thích được.

Thôi, lợi ích này để cho anh chiếm đi, dù sao anh cũng đã chiếm nhiều năm rồi!

Lăng Cận Dương nhún vai cười, ý anh là rất rõ ràng cô có biết không? Nếu là ba của anh, vậy cô gọi một tiếng ba coi như đã xác định ý tứ, hơn nữa còn phải gọi cả đời.

Anh khẽ mỉm cười, ánh mắt thoáng qua một tia sắc bén, “Đồng Niệm, ba hỏi thăm em rất nhiều lần, ông nói ông rất nhớ em.”

Nghe vậy Đồng Niệm đột nhiên cúi đầu, trong lòng có chút khổ sở. Nhớ tới những lời trước đây cô đã nói với ông, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy, công ơn nuôi dưỡng những năm qua, cho tới bây giờ cô cũng không có quên.

“Tôi sẽ về thăm nhà.” Rũ mắt xuống, Đồng Niệm thở dài một hơi, thấp giọng nói.

Nhìn bộ dáng của cô, Lăng Cận Dương nhú mày, đáy mắt ôn nhu lại, cố ý dụ dỗ cô, “Mấy hôm trước, ba có dư một số tiền, để cũng không làm gì, cũng không trông cậy kiếm thêm gì vào số tiền đó, chỉ bằng đầu tư cho toà soạn chỗ em làm.”

Đồng Niệm cố gắng kiềm chế lại, khóe miệng dâng lên nụ cười, nếu như cô biểu hiện quá rõ ràng vậy thì quá mất mặt.

“Khụ khụ.” Đồng Niệm ho khan một cái, ngửa đầu nhìn anh, lạnh lùng nói: “Cảm ơn anh đã tốt bụng chỉ dẫn, tôi tự biết rõ phải làm sao!”

Cô ngước cằm nhỏ, hướng về phía anh bĩu môi, giọng nói rất lạnh nhạt: “Phiền anh nhường đường chút, tôi phải đi rồi.”

Lăng Cận Dương cố nén cười, hay tay anh ôm ngực nhìn cô, khẽ lùi về phía sau một bên nhường đường cho cô, thấy cô bĩu môi quay đầu rồi đi, nụ cười trên gương mặt tuấn tú đầy căng thẳng của anh thoáng chốc giãn ra.

Đi nhanh đến thang máy, Đồng Niệm đưa tay ấn nút, thấy xung quanh không có ai lúc này mới hung hăng giậm chân. Cô siết chặt hai nắm tay, trong lòng vô cùng tức giận.

Lăng Cận Dương, anh là một tên khôn kiếp! Sớm muộn gì cũng có một ngày tôi muốn anh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Mắng thì mắng như vậy, chứ nói tới nói lui trong lòng Đồng Niệm cũng cân nhắc được đúng sai. Vào buổi chiều tối sau khi tan việc, cô liền trực tiếp trở lại Lan Uyển, cũng không để ý đến sĩ diện của mình, trở thành nhân viên chính thức mới là chuyện quan trọng.

“Cô chủ đã trở lại.” Các người giúp việc thấy cô về nhà, cũng không có gì là vui mừng, vì đã chuẩn bị sớm trước đó.

Đồng Niệm ngẩn người, sau khi thấy Lăng Trọng, nhìn thấy trên mặt ông mặc dù mừng rỡ nhưng không có kinh ngạc, cô nhất thời mới hiểu được. Lăng Cận Dương đã sớm biết được cô sẽ trở về.

Đồng Niệm buồn bực, từ nhỏ đến lớn cô cùng anh tranh đấu, nhưng chưa bao giờ thắng nổi anh. Về điểm này làm cho tâm trạng phấn khởi của cô thoáng chốc trở nên u ám. Nhưng nghĩ đến việc cô đến đây, cô nhanh chóng chấn chỉnh lại, cô có nhiệm vụ quan trọng còn muốn làm, không phải là lúc cùng so đo với anh.

Lăng Trọng nhìn thấy Đồng Niệm khôi phục lại như trước, cuối cùng cũng an tâm. Com tối ông tự mình xuống bếp, Đồng Niệm ở phòng bếp phụ giúp ông, thuận nói với ông một chút về chuyện đầu tư.

Đúng lúc cuối năm, Lăng Trọng thu được rất nhiều tiền, ông dễ dàng cũng không có dùng tới, nghe cô nói tình hình của tòa soạn, lập tức gạt đầu đồng ý, chi hai trăm vạn đầu tư cho tập san Elyse.

Đồng Niệm vô cùng vui vẻ, có khoản tài trợ này, chuyện cô làm nhân viên chính thức chắc chắn tuyệt đối như ván đã đóng thuyền. Tàn đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất, tâm tình cô trở nên rộng mở thông suốt, những ngăn cách trong lòng trước đây cũng đều dần dần tan đi.

Lăng Cận Dương lái xe trở lại Lan Uyển, mới vừa mở cửa xe, đã nghe từ bên trong truyền ra tiếng cười. Anh đứng yên tại chỗ, ý cười trên khóe môi đột nhiên giãn ra.

Khom lưng lấy từ trong xe ra một thùng giấy nhỏ, anh cười đi vào.

Đồng Niệm đi ra rửa tay, lúc quay vào nhìn thấy anh, vốn không muốn để ý tới nhưng nhìn thấy cái thùng trong tay anh lại cảm thấy tò mò, chần chừ một lát rồi mím môi đi tới.

“Đây là cái gì vậy?” Thời điểm cô đi tới, nhìn thấy cái thùng động đậy còn có một âm thanh kỳ quái.

Lăng Cận Dương nở nụ cười, đặt cái thùng trên bàn trà, nhìn cô trả lời, “Tặng cho em.”

Đồng Niệm cả kinh, cau mày liếc nhìn bên trong chiếc thùng, kinh ngạc đến ngây người. Một lát sau cô gơ hai tay ôm chú chó nhỏ ra, đôi mắt thoáng chốc ửng đỏ, “Rella...”

Chú chó Teddy này đã được hai tháng tuổi, màu sắc và hình dáng đều giống Rella như đúc, cơ hồ không phân biệt được. Nhất là đôi mắt to tròn kia, thời điểm nhìn đến làm cho trong lòng người ta cảm thấy vô cùng yêu thương.

Khóe mắt Đồng Niệm đầy chua xót, cô nâng nó lên dùng sức ôm vào lòng. Kể từ khi Rella chết thảm, cô vẫn thấy rất buồn, những hồi ức về nó rất lâu rồi cô không muốn hồi tưởng lại, cho đến hôm nay nhìn thấy tên tiểu tử này, làm cho cô cảm thấy nhớ thương.

Sau khi com tối chuẩn bị xong, mọi người đều ngồi vào bàn.

Tâm tình Lăng Trọng rất tốt, hiếm khi người nhà cùng tề tựu bên nhau, sau khi Đồng Niệm đi, trong nhà rất lâu rồi cũng không có náo nhiệt như thế. Thánh nhân cũng có lúc lầm, Đồng Niệm vẫn cứ khư khư ôm chú chó nhỏ trong lòng, khuyên như thế nào cũng không chịu buông ra.

Lăng Cận Dương hướng về phía ba anh nói câu gì đó, Lăng Trọng mới bắt đầu dĩ thử dài, không nói thêm gì nữa, chỉ là cô có cảm giác cô có phần hơi giống con nít.

Đồng Niệm vừa ăn com, vừa thỉnh thoảng trêu chọc Rella, cô tiếp tục sử dụng cái tên này cho nó, kiên quyết không chịu đổi cái tên khác.

Com tối ăn rất ngon, toàn là món cô thích. Tâm tình Đồng Niệm cũng không tệ, có thể ngồi phía trên sofa cùng nói cười với bọn họ, thời gian giống như trở lại nhiều năm về trước.

Ban đêm trời đông giá rét, lạnh đến thấu xương.

Đồng Niệm ôm chó con, tự nhiên không muốn bắt xe về, hơn nữa trời lại lạnh, cô sợ chó con bị ngã bệnh, cuối cùng không có biện pháp đành lên xe của Lăng Cận Dương để cho anh đưa về nhà.

Lái xe tới dưới lầu nhà cô, Lăng Cận Dương tắt máy xe, anh khẽ nghiêng mặt, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô, trầm mặt không nói gì.

Đồng Niệm trốn tránh ánh mắt, theo bản năng cuối đầu, lẩn tránh ánh mắt nóng như lửa của anh. Cô gơ tay lên khẽ vuốt cái đầu bé nhỏ của Rella, thấy nó tựa đầu, hướng lòng ngực cô chiu vào, cô không nhịn được cười lên.

“Em lên nhà đây.” Đồng Niệm thấp giọng nói, bình tĩnh mở miệng, cô ôm chiếc thùng giấy xuống xe nhưng không nghĩ đến bị anh gọi lại.

Lăng Cận Dương mở cửa xe đi xuống, mở cốp xe sau, từ bên trong lấy ra rất nhiều đồ dùng cho chó, còn có cả thức ăn. Những thứ đó Đồng Niệm không thể nào cầm hết được, vì vậy đành để cho anh cùng theo cô đi lên lầu.

Mở cửa nhà ra, Đồng Niệm đặt Rella lên ghế sofa, giúp Lăng Cận Dương xách đồ.

Lăng Cận Dương nói chi tiết cách chăm sóc Rella, cùng với những thức ăn cấm kỵ đồng loạt nói cho cô biết. Sau khi chỉ bảo xong anh chỉ ngồi trên sofa một lát, ôm Rella một cái rồi rời đi, cũng không có dây dưa gì.

Cho đến lúc anh rời đi Đồng Niệm mới thở phào nhẹ nhõm, cô ôm lấy Rella lên, trước tiên tắm cho nó, sau đó đặt nó vào cái ổ chó thơm ngát bên cạnh

giường của cô, thỏa mãn cười ra tiếng.

Từ nay về sau, lại có Rella bầu bạn cùng với cô, cảm giác này thật là tốt!

Ngày hôm sau sau khi đi làm, tổng biên tập vô cùng vui mừng thông báo với mọi người rằng Lăng Trọng đã góp vốn tài trợ, ngay lập tức làm thủ tục chuyển Đồng Niệm làm nhân viên chính thức. Đồng thời đối với cô cũng coi trọng hơn, không ngừng ca ngợi cô trước mặt tất cả các nhân viên.

Đồng Niệm chẳng hề nói một câu, từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu, cô âm thầm cảm ơn, nghĩ thầm người này có thể cảm miệng được hay không. Hắn ngược lại nói rất sáng khoái, không nghĩ cho cô về sau trước mặt các mặt đồng nghiệp làm sao hòa hợp được đây chứ? Hâm mộ, đổ kị, ghen ghét tất cả đều có, biết không hả?

Sau khi trải qua chuyện này, thân phận và bối cảnh của Đồng Niệm đều bị các đồng nghiệp thổi phồng đến mức không thể tin được. Cô cũng không giải thích được, mặc cho bọn họ nói. Họ thích nhiều chuyện nói xấu người khác thì nói, dù sao cô cũng không quản được!

Sau khi trở thành nhân viên chính thức, tiền lương nhận được quả thật làm cho cô hết sức hưng phấn, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô cũng quyết định mua cho Doãn Mạch một món quà. Mặc dù động cơ của Doãn Mạch không trong sáng, nhưng không có tiểu nha đầu này giúp một tay cô cũng không thể nào nhanh chóng tìm được việc như vậy.

Buổi sáng thứ bảy, Đồng Niệm ăn sáng xong liền đi tới khu phố buôn bán, cô biết Doãn Mạch thích túi xách hiệu Chanel, cảm thấy đi dạo một chút, tính toán xem có ở trong mức giới hạn cho phép của cô hay không?

Vào tiệm đi dạo một lần, Đồng Niệm ngược lại còn chọn trúng vài chiếc túi, nhưng giá cả làm cho cô phải chần chừ, cô do dự cả buổi, cuối cùng cũng cảm thấy mua một cái. Bạn tốt qua nhiều năm như vậy, từ đó đến giờ toàn là Doãn Mạch mua đồ cho cô, cô rất ít khi mua cái gì cho Doãn Mạch.

Sau khi nhân viên phục vụ tận tình giao đồ cho cô, trên mặt kèm theo nụ cười rất dối trá, Đồng Niệm ghét nhất là loại này đang muốn xoay người rồi đi lại nghe thấy có người gọi: “Đồng Niệm?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Không Tìm Được Bệnh Án (2)

Giọng nói nghe rất lạ, Đồng Niệm nghi ngờ ngẩng đầu lên, sau khi thấy người đối diện, liền ngăn người, Đồng Niệm mất vài giây để suy nghĩ cuối cùng cũng nhớ ra: “Cô gái này là Sở Kiều?”

Sở Kiều mặc trên người một chiếc áo lông màu đen, phía dưới là chiếc váy màu trắng, hai màu này cực kỳ đối lập nhau, làm nổi bật lên dáng người cao gầy của cô. Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, khoe miệng nở nụ cười rực rỡ, “Đã lâu không gặp.”

Sau khi nhìn thấy cô Đồng Niệm rất kinh ngạc. Kể từ lần gặp mặt nhau ở Mê Sắc, họ cũng chưa từng gặp lại, cũng không có liên lạc.

Sau khi Sở Kiều cà thề tính tiền, trong tay cầm không ít túi mua hàng bước đi ra ngoài, sắc mặt nhàn nhạt, không có chút biểu tình gì.

Liếc mắt nhìn túi xách và y phục trên người Sở Kiều, Đồng Niệm cảm thấy những thứ Sở Kiều xách trong tay không có một cái nào phù hợp với khí chất của cô, trên người cô cũng không có mặc những loại nhãn hiệu đó.

Đi tới cửa hàng phía ngoài cửa, Sở Kiều xoay người hỏi cô, “Buổi trưa có thời gian không, tôi mời cô đến KFC ăn.”

Đồng Niệm cười híp mắt, cô cũng có cảm tình với Sở Kiều, vui vẻ gật đầu, “Được, cũng đang rảnh rồi.”

Cách phía trước đó không xa, dừng lại một chiếc xe màu đen, tài xế thấy người đi ra ngoài, lập tức đi lên phía trước hình như muốn xách phụ đồ nhưng lại bị Sở Kiều ngăn lại.

Sở Kiều bước vài bước, lại nghĩ đến cái gì, mở ví da ra liếc nhìn, sau đó lại khép lại, có chút khó xử nói: “Tôi không có tiền.”

Tưởng là chuyện gì, nghe cô nói như vậy, Đồng Niệm lập tức cười lên, “Tôi mời là được rồi.”

Sở Kiều lắc đầu một cái, cúi đầu nhìn túi xách trong tay, ánh mắt lóe qua một chút tinh quang, “Cô chờ một chút.” Cô quay đầu lại nói với Đồng Niệm, lập tức đi đến ven đường, lấy quần áo trong túi ra.

Đứng bên lề đường, Sở Kiều lấy túi quần áo ra, cầm chiếc áo ở trên tay cất giọng hô lớn: “Quần áo hiệu Chanel kiểu mới nhất mùa đông đây, hàng hiệu chính gốc đây, 10 đồng một cái đây.”

"Phụt——"

Đồng Niệm thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, một bộ đồ hết mấy vạn, cô như thế lại rao chỉ có 10 đồng.

Đồng Niệm không ngừng thờ dài, những nhân viên cửa hàng đối diện, ai nấy cũng đều trợn mắt há mồm. Những bộ y phục kia các cô đều vô cùng giữ kỷ càng, 10 đồng một bộ, mỗi người bọn họ ai nấy đều cũng muốn ra giành lấy một bộ, chỉ là bị quản lý các cô quát lớn không cho phép, làm mọi người vô cùng oán niệm.

Sở Kiều nhắc lấy chân, đứng bên lề đường rao hàng, người đi đường đứng lại xem rất ít, đa số họ đều cho rằng cô là kẻ lường gạt, nên không có ý định mua.

Đi tới đầu tiên là người phụ nữ trung niên chạy xe đạp điện, do không thể tin được nên chạy xe đi tới hỏi: “Cô gái, y phục này không phải là hàng nhái đó chứ? Hàng hiệu Chanel làm sao có giá 10 đồng được chứ?”

Sở Kiều cười, từ trong túi lấy ra hóa đơn, đưa cho bà nhìn, nhiệt tình giới thiệu: “Cô xem hóa đơn đi, tuyệt đối không phải là hàng giả. Tiệm chúng tôi đang giới thiệu sản phẩm, chỉ có mười bộ y phục này thôi, bán xong muốn mua thêm cũng không có nữa.”

Người phụ nữ nhìn kỹ hóa đơn, lại nhìn y phục, sau khi tính toán thấy chất liệu vải thật tốt, dù là hàng nhái cũng thấy đáng giá.

Bà móc tiền ra, cầm quần áo đi, vẻ mặt vui sướng.

Sở Kiều cầm tiền trong tay, quay đầu về phía Đồng Niệm, đôi mắt mở to vô cùng giáo hoạt.

Được rồi, Đồng Niệm đã bị Sở Kiều đánh bại hoàn toàn, cô thờ dài, khoe miệng cũng dâng lên nụ cười, cô gái Sở Kiều này cũng thật là quá bất đồng!

Hai mươi phút sau, mười bộ quần áo đã được bán với giá không sai biệt mấy, còn dư lại một bộ cuối cùng. Từ khu buôn bán đi tới một bác gái, do thấy bên này náo nhiệt nên tới xem, bà cười hỏi: “Cô gái, quần áo này thật là thơm, của hãng nào vậy?”

Sở Kiều nhếch môi cười yếu ớt, gật đầu một cái trả lời: “Bác gái, là hiệu Chanel.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Bác gái gật đầu liên tục, nghĩ thầm nhãn hiệu này bà từng thấy quảng cáo trên ti vi, nhưng cả đời này đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy ngoài đời thật.

Bộ quần áo này mặc dù không hợp với tuổi tác của bà, nhưng mua về treo ở trong tủ quần áo xem một chút cũng tốt. Sau đó bà móc tiền trong túi ra, cau mày nói: “Bác mua thức ăn chỉ còn sót lại có năm đồng, có được không?”

“Tiền trao cháo múc!” Sở Kiều cầm bộ quần áo đưa cho bác gái, nhận lấy tiền trong tay bà.

Bác gái hài lòng cầm lấy bộ quần áo, xoay người đi về nhà, nghĩ thầm hôm nay còn kiếm được bộ đồ với giá rẻ.

Trong chiếc xe màu đen đậu ven đường, tài xế đang cầm điện thoại nói gì đó, Sở Kiều liếc mắt, khoe miệng dâng lên một nụ cười lạnh nhạt.

Xoay người đi tới trước mặt Đồng Niệm, cô cầm tiền trong tay đưa lên cười nói: “95 đồng tiền, hẳn đủ cho hai người chúng ta ăn.” Sau khi nói xong, cô kéo lấy tay Đồng Niệm đi thẳng về phía trước.

Sau khi đi tới KFC, Đồng Niệm đi tìm chỗ ngồi, rất nhanh sau đó Sở Kiều bụng mâm thức ăn tới.

Một phần dành cho cả gia đình, một hộp bánh trứng, mùi thơm mê người.

Ngồi trên ghế cao gần cửa sổ sát đất, hai người bọn họ sánh vai ngồi, Sở Kiều hút Coca cười hỏi cô: “Cô và Lăng Cận Dương đã tách ra rồi sao?”

Đồng Niệm sững sờ, sau mấy lần biến đổi sắc mặt, lúng túng trả lời: “Ừ.”

Mặc dù hai người bọn họ không thân thiết, nhưng ở trước mặt Sở Kiều, Đồng Niệm cũng không che dấu.

“Tốt rồi.” Sở Kiều tán thưởng cười, đôi mắt trong suốt nhu hòa, “Anh ta không thích hợp với cô.”

Đồng Niệm khỏ sở nhếch môi, đáy lòng ê ẩm, cô cầm lên một cái bánh trứng, sau khi bỏ vào miệng, lại phát giác có chút khổ sở.

“Cô và Quyền Yến Thác...” Đồng Niệm bất chợt muốn hỏi thăm cô một chút: “Hai người lúc nào thì định kết hôn?”

“Tôi sẽ không đính hôn.” Trong tay Sở Kiều cầm cái cánh gà đã gặm xong, cảm thấy rất cay, cúi đầu hút một ngụm lớn Coca, trong đôi mắt đã chứa nước.

Nhận thấy tâm tình của cô không được tốt, Đồng Niệm mím môi không hỏi tiếp nữa. Mỗi người đều có một bí mật riêng tư thuộc về mình, cô không nên biết quá nhiều.

Bữa ăn này ăn rất no, thời điểm hai người đi ra khỏi KFC đã là giữa trưa, ánh mặt trời ảm áp.

Chiếc xe hơi màu đen ven đường vẫn luôn giữ khoảng cách với các cô, Đồng Niệm quết mắt một cái lập tức cười nói: “Cô đi về nhà đi, khi nào có thời gian chúng ta gặp lại.”

Cái loại cảm giác bị người khác kiểm chế đó, cô đã từng lãnh hội qua, cho nên cũng không muốn làm khó Sở Kiều.

Mới vừa rồi Sở Kiều còn nói riu ra riu rít, lúc này cuối đầu, gương mặt xinh đẹp một mảnh yên lặng. Cô nhếch môi cười nói: “Vậy lần sau chúng ta gặp lại nhé.”

Dứt lời cô xoay người đi tới trước xe, mở cửa xe chui vào ngồi bên trong.

Cho đến khi chiếc xe biến mất, Đồng Niệm mới lắc đầu một cái, trên mặt đầy vẻ chán nản. Nhà họ Quyền ở thành phố Duệ Phong đầy địa vị và danh vọng, mọi người đều biết. Sau đó cô lại nghe nói nhà họ Sở cũng là một gia đình giàu có, hai gia đình kết thông gia vốn là chuyện tốt, nhưng nhìn bộ dáng của Sở Kiều sợ rằng bên trong còn có cái gì đó.

Ai, thật là mỗi nhà đều có một quyển sách khó đọc.

Đồng Niệm đang muốn đi về nhà chợt nhận được điện thoại của Doãn Mạch, cậu ấy đang đi dạo phố phía bên cạnh, một mối nên gọi điện thoại cho cô, muốn hẹn cô cùng đi ra ngoài vui đùa một chút.

Trong tay còn cầm chiếc túi xách mua cho Doãn Mạch nên Đồng Niệm cười đồng ý, xoay người đi tới tiệm kem.

Doãn Mạch ngồi ở gần cửa sổ, nhìn thấy Đồng Niệm đi tới liền ngoắc ngoắc tay, sau khi nhìn thấy chiếc túi xách Đồng Niệm mua cho mình, Doãn Mạch kích động đến nỗi thiếu chút nữa hét chói tai. Để bày tỏ lòng cảm kích, cô mời Đồng Niệm ăn Haagen-Dazs (*), mỗi người ba ly kem.

Haagen-Dazs (*): Thương hiệu kem Mỹ nổi tiếng trên toàn thế giới.

Bình thường đối với đồ lạnh, Đồng Niệm rất thích ăn, chỉ là lúc ở nhà họ Lăng, Lăng Cận Dương rất ít khi để cho cô ăn, cho nên cô thèm ăn vô cùng.

Chocolate và hương thảo là hai mùi vị mà Đồng Niệm thích nhất, cô mím môi, ăn vô cùng thoải mái.

Doãn Mạch còn vui vẻ hơn, ba ly kem nhanh chóng được giải quyết xong, nếu như không phải lo lắng cho thể trọng của mình, cô còn muốn ăn thêm ba ly nữa.

Vốn là đang ăn vui vẻ, nhưng Đồng Niệm bất chợt nhăn mày lại, cảm thấy bụng co rút từng trận đau đớn. Mới vừa rồi ăn thịt gà chiên, lại uống nước cola ướp lạnh, lúc này lại ăn kem nữa, mọi thứ đều dồn chung lại một chỗ, đau bụng cực kì.

“Niệm Niệm?” Doãn Mạch thấy cô ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, lập tức nhận thấy không ổn. Phù thêm quần áo cho cô, dẫn cô rời khỏi tiệm kem, trực tiếp gọi xe đi đến bệnh viện.

Cuối tuần có rất nhiều bệnh nhân. Doãn mạch đi lấy sổ, sau đó cùng Đồng Niệm ngồi đợi ở bên trong. Bụng lúc này đã đỡ đau hơn so với lúc nãy một chút.

Không lâu sau đó, y tá ra ngoài gọi tên, Đồng Niệm đi vào.

Doãn Mạch đứng lên đỡ cô đi vào. Thầy thuốc cho cô nằm trên giường, dùng ngón tay đè bụng của cô, rồi sau đó viết phiếu chỉ định, để cho cô đi siêu âm, khi có kết quả thì quay trở lại.

Làm xong siêu âm, Đồng Niệm cầm kết quả quay trở lại, đi gần tới phòng làm việc của bác sĩ, cô xoay người nói với Doãn Mạch: “Cậu đứng bên ngoài chờ mình nha!”

Doãn Mạch không yên tâm muốn đi vào nhưng bị Đồng Niệm ngăn lại: “Mình không sao, hiện tại không còn đau nữa, cậu cầm túi xách giúp mình, ngồi bên ngoài đợi mình là được rồi.” Đưa túi xách cho Doãn Mạch, Đồng Niệm xoay người một mình đi vào.

Bác sĩ nhìn kết quả siêu âm một chút rồi ngẩng đầu lên hỏi cô: “Trước kia cô đã làm phẫu thuật sao?”

Đồng Niệm nắm chặt đôi tay, trong nháy mắt ánh mắt ảm đạm xuống: “Đã một lần vì sanh non.”

Bác sĩ liếc nhìn khuôn mặt trẻ trung của cô không có nói gì thêm nữa, nhưng sau đó lại cau mày hỏi: “Kết quả siêu âm, có cái gì là lạ ở chỗ nào đó, cô có chắc chắn phẫu thuật là do sanh non không?”

Đồng Niệm không hiểu ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt, thê nhưng không trả lời được.

Bác sĩ nhăn mặt lại thở dài nói: “Như vậy đi, cô quay lại nơi đã từng phẫu thuật, xin lại một bản photo bệnh án trước đây rồi quay trở lại tìm tôi.”

Đồng Niệm thở dài, nghĩ thâm bụng cô đã hết đau, có cần phải phiền toái như vậy không chứ? Nhưng bác sĩ cũng có ý tốt nên cô gật đầu đồng ý.

Đi ra khỏi phòng khám bệnh, Đồng Niệm nói với Doãn Mạch cô không có chuyện gì, để cho Doãn Mạch về trước. Một mình cô thuê xe chạy đến bệnh viện thành phố.

Đi tới lầu 5, Đồng Niệm đứng bên ngoài nói rõ ý muốn của mình, kèm theo giấy yêu cầu của bác sĩ, liền chờ nhân viên photo lại bệnh án của cô lúc đó.

Hồi lâu nhân viên làm việc đi ra, trên mặt lộ ra vẻ khó xử báo cho cô biết, “Thật xin lỗi, chúng tôi không tìm được bệnh án của cô.”

Không thể nào?

Đồng Niệm biến sắc mặt, tiền đồng đen nhánh thoáng qua vẻ tàn khốc, tại sao bệnh án của cô không tìm được?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Nguyên Nhân Sanh Non (1)

Editor: Nguyen Hien.

Ở bệnh viện thành phố không tìm được hồ sơ bệnh án, Đồng Niệm tìm đến cấp trên vẫn không có kết quả như cũ, không tìm được hồ sơ bệnh án của cô. Lần này cho dù không cam lòng nhưng cũng không thể làm được gì.

Qua mấy ngày đi làm, trong lòng Đồng Niệm vẫn nghĩ đến chuyện này, năm đó phẫu thuật tại sao không có hồ sơ bệnh án chứ? Bên trong rốt cuộc có nguyên nhân gì hay là có cái gì bí mật?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Niệm cảm thấy vô cùng khó chịu, cô muốn tới hỏi thẳng Lăng Cận Dương nhưng cuối cùng lại bình tĩnh lại. Nếu như tất cả những chuyện này đều do anh làm, thì khẳng định nửa chữ anh cũng không mở miệng, nếu như kinh động đến anh nói không chừng kết quả bệnh tình năm đó cô cũng không tra ra được.

Đến cuối cùng năm đó đã xảy ra chuyện gì, có cái gì giấu giếm ở bên trong đây?

Gần tối sau khi tan việc, Đồng Niệm mua xong thức ăn đi về nhà, vừa vào cửa Rella liền ngoắc ngoắc cái đuôi nhào đến. Bên ngoài trời đông giá rét, trong phòng ấm áp, có Rella làm bạn nên Đồng Niệm cũng không cảm thấy cô đơn nhiều.

Đứng ở trong phòng bếp, Đồng Niệm mang theo tạp dề, trước tiên rửa đuôi gà sạch sẽ băm thành miếng nhỏ, rồi rửa sạch nấm hương cắt thành từng khối nhỏ, bỏ tất cả vào trong nồi đất để trên lửa nấu cách thủy.

Không lâu lắm, trong phòng đã bay đầy mùi thơm. Ngửi thấy mùi thơm, Rella phe phẩy cái đuôi nhỏ, kêu lên “oăng oăng.”

Sau khi chưng chín nấm hương và đuôi gà, Đồng Niệm chữa lại một phần đặt ở trong tủ lạnh. Còn dư lại cô bỏ thêm mì sợi và rau cải vào, com tối nhanh chóng đã nhanh chóng nấu xong.

Trong khoảng thời gian này, lúc rảnh rỗi cô cũng tự mình học nấu ăn, tay nghề nấu nướng so với trước kia cũng khá hơn nhiều. Món ăn đơn giản nhất cô có thể làm giống là món com chiên mặc dù mùi vị còn có một ít thiếu sót.

Trên bàn ăn đặt một tô cháo gà với mùi thơm nồng nặc xông vào mũi, cùng với nấm hương làm mùi vị càng thơm ngon hơn, Đồng Niệm híp mắt cười, cầm đũa lên cúi đầu gấp thức ăn, mùi vị so với trong tưởng tượng của cô quả là không tệ.

Rella nằm dưới chân bàn lúc này đứng thẳng dậy, ngược cái đầu nhỏ nhìn cô. Đồng Niệm bị bộ dạng của nó chọc cười, biết nó đói bụng cô lấy thức ăn cho chó cho nó ăn. Nhưng mũi Rella rất nhạy, ngửi được mùi thơm của thịt gà nên nó cũng không thèm để ý đến thức ăn của nó, hai đôi mắt nhỏ vẫn nhìn chăm chăm cô.

Đồng Niệm nhăn mày lại, do dự một lúc, sợ nó ăn bị đau bụng, chỉ là nhìn bộ dáng tội nghiệp của nó cuối cùng cô cũng mềm lòng múc cho nó một miếng thịt gà trộn cùng với thức ăn của nó.

Rella phe phẩy cái đuôi nhỏ, kêu lên thích thú.

Sau bữa com chiều, Đồng Niệm thu dọn phòng bếp sạch sẽ, dẫn Rella xuống lầu đi dạo lòng vòng quanh nhà. Bên ngoài nhiệt độ rất thấp, cô lạnh đến rợn cổ.

Sau khi về đến nhà, thời gian còn sớm. Đồng Niệm mở tivi trong phòng khách lên, lại lấy laptop ra mở máy lên mạng lướt web. Cô xem những tin tức hấp dẫn rồi tìm phim hài để xem.

Trong lúc vô tình cô nhìn thấy đoạn clip có tên “Bữa tiệc của giới nhà giàu” chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, lượng người ấn vào xem lên đến kinh ngạc.

Đồng Niệm có chút ngạc nhiên, cho là lãng xề, liền tiện tay mở ra xem một chút, một đoạn video được phát ra. Hình ảnh được truyền ra là một nhà hàng

cao cấp, bên trong được bài trí bằng những chiếc đèn thủy tinh rực rỡ hoa mắt, khách khứa ăn mặc xinh đẹp, khắp nơi lộ ra vẻ xa hoa, tráng lệ.

Từ từ Đồng Niệm phát giác ra cảnh tượng có chút quen thuộc, cô cau mày suy nghĩ, đột nhiên cô bừng tỉnh nhớ lại, bữa tiệc này là lần trước Vi Kỳ Hạo gọi cô đến để ăn mừng địa sản Húc Nhật.

Nhớ lại cảnh này, đối với cô mà nói không có gì là vui vẻ, Đồng Niệm mím môi, đang định tắt đoạn video, nhưng không nghĩ phía bên trái trong video lóe lên hai bóng người, làm cho đôi mắt cô giá rét, tập trung xem.

Video vừa vặn quay lại cảnh hai bóng người cô đều rất quen thuộc đang đánh nhau trong ban công. Từ góc độ quay nhìn sang, rõ ràng có thể nhìn thấy Vi Kỳ Hạo đập vỡ ly rượu cầm trong tay, kéo tay Lăng Cận Dương hướng ngực anh đâm tới.

Cho dừng lại tạm thời, Đồng Niệm kéo đi kéo lại xem nhiều lần cho đến cuối cùng tin rằng những hình ảnh cô nhìn thấy là không có sai lầm.

Sau đó, cô tắt video, ngơ ngẩn ngồi ở trên sofa không nhúc nhích.

Cho đến khi điện thoại trên bàn reo lên, cô mới lấy lại tinh thần, bắt điện thoại nghe. Sau khi nghe được giọng nói của Sở Kiều, cô cảm thấy hơi bất ngờ, họ vừa gặp mặt nhau mấy ngày trước, không nghĩ nhanh như vậy cô ấy đã liên lạc lại.

Sau khi bên kia cúp điện thoại, Đồng Niệm từ trong ghế sofa vội vàng đứng dậy, cất laptop xong cô vội vàng thay quần áo, mặc áo khoát nhung vào rồi mới cầm túi xách đi ra cửa.

Đón xe đến nơi Sở Kiều nói, Đồng Niệm thanh toán tiền xe, sau khi đẩy cửa xe bước xuống liền nhìn thấy Sở Kiều đang ngồi ở ven đường.

“Sao lại ngồi ở đây?” Bước nhanh đến chỗ cô, Đồng Niệm khom lưng cười ngồi xuống bên cạnh Sở Kiều.

Ban đêm nhiệt độ xuống rất thấp, Sở Kiều mặc rất mỏng manh, Đồng Niệm nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lạnh đến đỏ bừng, vội vàng gỡ khăn quàng cổ xuống choàng lên cổ của cô, thử dò hỏi: “Sở Kiều, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sở Kiều khẽ cúi mặt, cả buổi cũng không hề nhúc nhích, thời điểm Sở Kiều ngẩng đầu lên, muốn mỉm cười với Đồng Niệm, lại phát hiện ra má mình bị đông cứng vì lạnh, “Tôi không có nhà để về...”

Một câu nói nhẹ nhàng như vậy, lập tức khiến đáy lòng Đồng Niệm co rút lại. Đưa tay kéo Sở Kiều, đáy mắt Đồng Niệm ảm đạm khó chịu. Cảm giác cô đơn không có chỗ nương tựa Đồng Niệm đã trải nghiệm qua, “Ai nói cô không có nhà, không phải còn có nhà của tôi sao?”

Kề lên bả vai gầy yếu ớt của Đồng Niệm, Sở Kiều thấp giọng cười, đáy mắt dần dần bốc lên một mảnh mờ mịt. Trong đêm đông giá rét, tâm tình lạnh lẽo cuối cùng cũng tìm được một tia an ủi.

Sau khi về đến nhà, Đồng Niệm móc chìa khóa ra mở cửa, dẫn Sở Kiều vào trong nhà, để cho cô ngồi vào trong ghế sofa.

Sở Kiều ngồi ở trên ghế sofa, quan sát xung quanh căn phòng, khóe miệng dâng lên nụ cười. Phòng không lớn, trang trí rất ấm áp, mặc dù không hoa lệ, nhưng tràn đầy hương vị cuộc sống.

Cô cũng muốn có một căn nhà như vậy, nhưng cái hy vọng xa vời này lúc nào mới có thể thực hiện được.

Đồng Niệm từ phòng bếp bung ra một ly nước nóng, vội vàng đặt vào trong tay của Sở Kiều, cười hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Hóp một nắm nước nóng, tay chân lạnh cứng của Sở Kiều từ từ khôi phục lại như cũ, cô mím môi lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Vẫn chưa ăn.”

Liếc nhìn vẻ mặt ảm đạm của Sở Kiều, Đồng Niệm nhẹ nhàng cười, cô mở ti vi lên, xoay người đi vào phòng bếp, “Cô chờ một chút, tôi đi nấu cho cô một bát mì.”

Sau khi đi tới phòng bếp, Đồng Niệm lấy thức ăn còn dư lại trong tủ lạnh đổ vào trong nồi, sau khi đun sôi, bỏ mì và rau cải vào, cuối cùng bỏ gia vị vào rồi múc vào trong tô.

“Có thể ăn được rồi.” Đồng Niệm bung đặt trên bàn, kêu Sở Kiều tới ăn.

Sở Kiều nghe mùi thơm bay khắp phòng, đứng dậy đi mấy bước tới cạnh bàn ngồi xuống, nhìn mì trong tô, cười tủm tỉm nói: “Tài nấu nướng của cô thật tốt a!”

“Cũng bình thường thôi mà!” Đồng Niệm cười, kéo ghế ra ngồi xuống đối diện Sở Kiều, nhìn Sở Kiều ăn ngon lành, trong lòng cũng thấy rất vui vẻ.

Bàn ăn không lớn, hai người ngồi đối diện nhau, thỉnh thoảng Đồng Niệm cũng nói vài câu, cuối cùng thấy Sở Kiều ăn hết một tô mì, đến giọt nước canh cuối cùng cũng không còn sót lại, không khỏi mỉm cười.

Thu dọn xong phòng bếp thời gian cũng không còn sớm, Đồng Niệm lấy một bộ quần áo sạch sẽ đưa cho Sở Kiều, để cho cô đi tắm. Giường ngủ không lớn, Đồng Niệm suy nghĩ cả buổi sợ ngủ ở phòng khách ngã bệnh, cuối cùng quyết định hai người cùng ngủ chung một giường như vậy sẽ ấm áp hơn, cô lấy ra một bộ đồ ngủ mới trải thơm tất, thu xếp chỗ ngủ cho Rella để nó không đi lung tung.

Sở Kiều không thích động vật, từ khi bước vào cửa, đối với Rella cô luôn trốn tránh, không muốn lại gần nó.

Sau đó không lâu, Sở Kiều tắm xong đi ra ngoài, tóc trên đầu cô ước nhộn, Đồng Niệm sợ cô cảm, cầm máy sấy đi tới đưa cho Sở Kiều, để cho Sở Kiều nhanh chóng sấy khô tóc của mình.

Trong phòng ngủ, hai người ngồi xếp bằng trên giường nói chuyện rất vui vẻ. Đồng Niệm khoe mắt nhảy lên, nhìn thấy những vết đỏ trắng nổi trên chiếc cổ của Sở Kiều lập tức nín cười nhẹ, trong lòng đã hiểu vì sao tối nay Sở Kiều lại gây âm ỉ như vậy.

Hồi lâu, đồng đọc tắt đèn, hai người đều rất an tĩnh nằm ở trên giường.

Đối với bối cảnh gia đình Sở Kiều, Đồng Niệm ít nhiều cũng biết một chút, nhà họ Sở ở nội thành phía Bắc cũng là danh môn vọng tộc. Hai nhà họ Quyền và họ Sở vẫn có giao tình tốt, nam nữ hai nhà kết thân cũng là chuyện sớm đã được quyết định.

Nhà họ Quyền chỉ có một nhi tử, Quyền Yến Thác là một người tài giỏi, theo đạo lý mà nói việc hôn sự này nên thuận nước đẩy thuyền, nhưng tại sao có thể trở thành như thế này được chứ?

“Sở Kiều?” Đồng Niệm xoay người nhìn cô, trong lòng tràn đầy tò mò, “Cô có phải hay không...” Đồng Niệm rất muốn hỏi có phải Sở Kiều trốn ra ngoài hay không, nhưng lại không mở miệng được.

Sở Kiều cũng chưa có ngủ, nghiêng người nhìn sang cô, cũng không định giấu giếm, “Cô có thể cho tôi ở lại mấy ngày được không?”

“Dĩ nhiên là được.” Đồng Niệm gật đầu, giọng nói chân thành tha thiết, “Cô muốn ở lại bao lâu cũng được.”

Sở Kiều cười nói cảm ơn, trong lòng cảm thấy ấm áp, thật ra cô và Đồng Niệm gặp qua cũng không có mấy lần, nhưng trong thời điểm này Đồng Niệm lại nguyện ý chứa chấp cô, loại tin tưởng này làm cho cô cảm thấy vô cùng cảm động.

Đồng Niệm do dự một lát cuối cùng cũng quyết định hỏi: “Cô không gọi điện về nhà hay sao?”

“Nhà?” Ánh mắt Sở Kiều buồn bã, nụ cười đầy vẻ giễu cợt: “Nơi đó đã sớm không còn là nhà của tôi rồi.”

Nghe vậy sắc mặt Đồng Niệm cũng trầm xuống, cô khẽ thở dài một cái, dùng sức cầm tay của cô, có thể nhận thấy được lòng bàn tay lạnh lẽo của cô. Hai người im lặng không nói gì nữa, cả hai đều trầm nghĩ họ bất đồng tâm sự.

Tĩnh tĩnh Sở Kiều đọc lập, đồng thời cảm thấy có hơi khó gần, có lúc Đồng Niệm có cảm giác rằng Sở Kiều giống như tạo cho mình lớp vỏ bọc bên ngoài, như vậy bản thân cô ấy mới cảm thấy an toàn hơn.

Trong nhà nhiều hơn một người, tự nhiên náo nhiệt không ít nhưng cũng có phiền não. Buổi sáng Đồng Niệm trước khi ra cửa thu xếp cho Rella xong, không để cho nó tùy tiện chạy lung tung. Đồng thời chuẩn bị cơm trưa xong rồi đặt vào tủ lạnh, Sở Kiều chỉ cần hâm nóng lại là có thể ăn.

Ra đến cửa, Đồng Niệm dặn dò Sở Kiều, cơm tối chờ cô trở về nấu, Sở Kiều cũng đồng ý.

Nhưng sau khi tan việc trở về nhà, Đồng Niệm nghe tiếng thét chói tai, cô nhanh chóng chạy đến phòng bếp, thấy lửa bốc lên từ trong chảo dầu, Sở Kiều sợ hãi tay chân luống cuống, định lấy nước tưới vào dập tắt lửa.

Một tay lấy cái nắp vung đặt lại, Đồng Niệm lôi Sở Kiều ra đứng phía sau mình, tắt bếp, cả người cô đỏ toát mồ hôi lạnh.

“Cô không sao chứ?” Đồng Niệm xoay người lại xem người phía sau, lo lắng hỏi Sở Kiều.

Sở Kiều lập tức khoát tay, cúi đầu xin lỗi, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi chỉ muốn nấu cơm tối.”

Đồng Niệm nặng nề thở dài, nghĩ thầm đây là nấu cơm sao? Nếu cô trở về chậm một tí, trong nhà chắc phát hỏa.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Kiều đen như mực, Đồng Niệm khẽ cười ra tiếng, bảo Sở Kiều đi rửa mặt. Đồng Niệm cởi áo khoác xuống, dọn dẹp lại phòng bếp. Cứ như vậy dọn tới dọn lui, cơm tối cũng không có làm, cuối cùng mua thức ăn ở bên ngoài về ăn.

Sáng ngày hôm sau, Đồng Niệm mặc chỉnh tề ra khỏi nhà, có ý nhấn mạnh cảnh cáo Sở Kiều, hôm nay tuyệt đối không được làm loạn trong phòng bếp, nhất định phải đợi cô về nhà nấu cơm.

Xảy ra chuyện tối ngày hôm qua, Sở Kiều trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi, gật đầu đồng ý, hứa sẽ không tái phạm sai lầm như vậy, cũng không dám tùy tiện nấu cơm.

Nhìn bộ dáng đáng thương của cô, Đồng Niệm không nhịn được cười lên, không có nói thêm gì nữa, đưa đồ ăn vặt tối hôm qua cho cô, để cho cô giết thời gian trong lúc nhàm chán.

Ngồi trên xe bus đi đến toà soạn, vừa đứng đến giờ làm việc. Đồng Niệm ngồi kiểm tra mấy ngàn chữ, mắt mệt mỏi hoa cả lên. Buổi trưa, cô có ý không cùng đồng nghiệp dùng cơm chung với nhau mà hẹn Mục Duy Hàm.

Thời điểm đón xe chạy tới nhà hàng tây, Mục Duy Hàm đã đến trước còn giúp cô châm một bình trà đậu đỏ.

“Lạnh không?” Mục Duy hàm rót cho Đồng Niệm ly trà, đẩy tới trước mặt cô, có thể nhìn thấy chớp mũi cô lạnh đến nổi đỏ hồng lên.

Phòng ăn rất ấm áp, Đồng Niệm hít mũi, gật đầu nói: “Trời thật lạnh.”

Kể từ sau khi cô khôi phục lại sức khỏe, cũng không có đơn độc gặp qua Mục Duy Hàm, chỉ có gặp qua điện thoại hai lần.

Nhân viên phục vụ bưng thịt bò bít tết lên, Đồng Niệm ăn vài miếng, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm. Cô nhú mày nhìn người đàn ông đối diện, nhìn ngón tay thon dài của anh nắm dao đĩa, động tác ưu nhã cực kỳ mê người.

“Duy Hàm.” Đồng Niệm nhếch môi cười, nhìn ánh mắt nhu hòa của anh hỏi: “Chúng ta đã quen biết bao lâu rồi nhỉ?”

Động tác cắt thịt bò từ từ dừng lại, ánh mắt Mục Duy Hàm vô cùng dịu dàng, anh cười ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: “Mười hai năm.”

Đồng Niệm ngẩn ra, sau đó cũng cười, lộ ra nụ cười vô cùng ấm áp. Đúng vậy, mười hai năm, cô và Mục Duy Hàm quen biết nhau thì ra lâu đến như vậy. Lúc đầu đi tới nhà họ Lăng, cô đối với tất cả đều rất xa lạ, ngoại trừ Lăng Cận Dương ra, thì chỉ có Mục Duy Hàm là người làm cho cô có cảm giác tin cậy được.

“Thì ra là lâu như vậy.” Đồng Niệm tựa đầu ngó ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói.

Nhìn thấy sắc mặt của Đồng Niệm có gì đó không đúng lắm. Mục Duy hàm bỏ dao trong tay xuống, nhìn chăm chăm mặt của cô rồi hỏi: “Niệm Niệm, em bị làm sao vậy?”

Thu liễm lại ánh mắt phập phồng, Đồng Niệm quay đầu nhìn anh, tiến đồng đen nhánh thoáng qua vẻ sắc bén, “Năm đó em sanh non, có cái gì có ý gạt em sao?”

Cô chăm chú nhìn ánh mắt của Mục Duy Hàm, nhìn ánh mắt né tránh rõ ràng của anh, đáy lòng đang yên tĩnh thoáng chốc khuấy động lên vô số bọt sóng.

“Em không cần phải suy nghĩ lung tung, có cái gì để giấu giếm em đâu chứ?” Mục Duy hàm điều chỉnh lại vẻ mặt, lúc nhìn về phía Đồng Niệm lần nữa, ánh mắt đã yên tĩnh trở lại.

Đồng Niệm nhìn ánh mắt biến hóa của anh, khỏe miệng lướt qua một nụ cười lạnh nhạt. Những năm qua đi theo bên cạnh Lăng Cận Dương, anh cũng thâm tàn bất lộ giống y như vậy, làm cho người ta phải lau mắt mà nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Nguyên Nhân Sanh Non (2)

Bưng ly trà lên nhấp một ngụm, đôi mày thanh tú của Đồng Niệm nhú chặt lại, lạnh lùng nói: “Duy Hàm, em có quyền biết đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì!”

Đưa tay ngăn lại không cho Đồng Niệm nói tiếp, ánh mắt dịu dàng từ xưa đến nay của Mục Duy Hàm bỗng trở nên lạnh lùng, “Niệm Niệm, em không cần phải nghĩ đến những thứ kia, những gì Cận Dương làm chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Đồng Niệm cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm, cô mím môi không nói gì. Vì cô sao? Nếu như quả thật có chuyện muốn giấu giếm cô, đó có thể được coi là vì cô sao?

Hồi lâu, Đồng Niệm ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt nhìn về phía Mục Duy Hàm ngồi đối diện, giọng nói nặng nề, “Anh đã không chịu nói cho em biết, vậy em cũng sẽ không ép anh. Nhưng anh phải hứa với em là không được đem chuyện này nói cho Lăng Cận Dương biết.”

Ánh mắt Đồng Niệm sáng quắc nhìn chăm chăm Mục Duy Hàm, giọng nói lạnh lùng: “Anh đáp ứng yêu cầu của em chứ?”

Mục Duy Hàm liền biến sắc mặt, mày kiếm xinh đẹp nhú lại thật sâu, anh nặng nề thờ dài, thấp giọng nói: “Được.”

Nghe anh nói, Đồng Niệm mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi dùng qua bữa cơm trưa, cô liền vội vã chạy về tòa soạn.

Buổi chiều làm việc, căn bản là không có hiệu quả, trong đầu cô vẫn suy nghĩ đến bệnh tình của mình, nếu kết quả phẫu thuật không thể tra ra được, còn có nơi nào lưu lại bệnh án của cô không chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô nhanh nhạy phát giác ra, còn có một nơi khác lưu lại bệnh án của cô.

Sau khi tan việc, Đồng Niệm nóng lòng đi về nhà, chỉ sợ Sở Kiều gây ra chuyện gì nữa. Cô đi tới phía bên ngoài cửa cầu thang, liền nhìn thấy phía trước đậu một chiếc Hummer màu đen.

Trong chung cư này tuyệt đối không có bất cứ người nào đi xe hơi loại này, đáy lòng cô cả kinh, lập tức nhanh chóng chạy lên lầu. Quả nhiên vừa mới chạy lên lầu, liền nghe được tiếng động lớn.

Đồng Niệm ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Cô nhìn một cái đã thấy có một người đàn ông đứng phía bên ngoài cửa nhà mình, anh đang dùng chân hung dữ đá vào cửa nhà cô, cũng không nghĩ đến cửa chống trộm bên chắc thế nào, “Sở Kiều, con mẹ nó em mở cửa ra cho anh. Nếu không mở cửa anh sẽ phá hủy căn nhà này.”

"Này!"

Đồng Niệm sắc mặt tái xanh chạy tới, đôi tay chống nạnh trừng mắt nhìn người đàn ông, “Anh làm loạn cái gì chứ?”

Quay đầu nhìn thấy cô, Quyền Yến Thác hí hóp mắt lại một cái, sắc mặt anh âm trầm, đôi mắt lạnh lẽo kinh người, “Mở cửa!”

Bị anh quát lớn, Đồng Niệm cảm thấy trong lòng còn tức hơn, cô không chịu được vẻ ngang ngược phách lối của người đàn ông này, “Nơi này là nhà của tôi, tôi không hoan nghênh anh đến!”

Lửa giận trong lòng vốn không có chỗ phát tiết, đôi mắt Quyền Yến Thác nghiêm nghị lại, từ trước đến giờ anh cũng không phải là người có tính khí tốt, nếu như không phải nể mặt mũi Lăng Cận Dương, anh đã sớm phá hủy căn nhà này, còn có thể đứng ở đây nói chuyện với cô sao?

“Tôi đến tìm Sở Kiều, cô nhanh chóng mở cửa ra đi.” Quyền Yến Thác nhìn xuống, giọng nói nhẹ nhàng hơn.

Đồng Niệm khế biến sắc mặt, nhưng vẫn kiên quyết cự tuyệt anh: “Nói đùa à, Sở Kiều sao lại ở nhà tôi chứ?”

“Không có ở đây sao?” Quyền Yến Thác thấp giọng cười một tiếng, ánh mắt hiện ra vẻ tinh quang, “Nếu không phải nể mặt mũi của Lăng Cận Dương, lúc trời tối tôi đã bắt cô ấy lại rồi, còn có thể tha cho cô ấy tới ngày hôm nay sao?”

Đồng Niệm sững sốt lại một chút, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, thế nào lại liên quan đến anh ta chứ?

“Tôi nói lại lần cuối cùng, cô mở cửa ra mau, nếu không thì cho dù là Lăng Cận Dương tôi cũng không nể mặt!” Quyền Yến Thác đã sớm mất kiên nhẫn, không muốn cùng cô lãng phí miệng lưỡi.

Phía bên ngoài cửa động tĩnh không nhỏ, rất nhiều hàng xóm ghé đầu xem một chút, nhưng thấy người đàn ông không thể chọc vào ai nấy cũng đều tránh né, không muốn quản chuyện của người khác. Nhưng người trong cửa nhất định có thể nghe thấy được, thế nhưng tại sao một chút động tĩnh cũng không có?

Nhớ tới tình hình nguy hiểm tối hôm qua, Đồng Niệm hoảng hốt lên, cô đẩy người đàn ông đứng ở trước cửa ra, lấy cái chìa khóa từ trong túi ra, ngay lập tức mở cửa. Trong phòng tối đen như mực, sau khi cô mở đèn lớn lên, nhìn thấy Sở Kiều ngồi trên tấm nệm trên mặt đất, bên chân là chai rượu đã được uống hết.

“Sở Kiều.” Đồng Niệm chạy đến, ngồi chồm hổm xuống vỗ vỗ mặt của cô, “Cô không sao chứ?”

“Thật là ồn ào...” cô mở mắt ra, sau khi nhìn thấy Đồng Niệm, nhếch môi cười, “Cô đã trở về rồi sao?”

Nhìn thấy cô không có việc gì, Đồng Niệm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn bộ dáng này của cô thật là khiến cho người khác muốn dờ khóc dờ cười. Mới vừa rồi ở ngoài cửa người kia kêu rung trời rung đất thì ra căn bản cô cũng không nghe được.

Quyền Yến Thác nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Sở Kiều, khuôn mặt tuấn tú của anh so với đáy nồi còn đen hơn, anh khom lưng nhặt vỏ chai rượu lên, giơ tay lên đập xuống đất, lớn tiếng quát: “Con mẹ nó, em muốn chết hả?”

Sở Kiều cau mày xoa xoa lỗ tai, ngẩng đầu lên thấy người đàn ông trước mặt, cô đứng lên, lão đảo hét: “Anh tới đây làm gì? Ai cho anh vào chứ? Cút!”

“Em lặp lại lần nữa xem?” Quyền Yến Thác hí hóp mắt lại, trong đôi mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Đồng Niệm tinh mắt nhận thấy tình hình không ổn, định tiến lên ngăn lại, nhưng cô còn chưa nói đã nghe thấy Sở Kiều quát lớn.

“Quyền Yến Thác, con mẹ nó anh cút đi cho tôi, cút đi xa chừng nào tốt chừng nấy!”

Sở Kiều mặc dù uống rượu, dưới chân bước lão đảo, nhưng những lời cô nói ra đều rất có lực, rất có khí phách.

Xong đời!

Đồng Niệm trong lòng thầm kêu lên một tiếng không ổn, cô có thể nhìn thấy trên người Quyền Yến Thác tản mát ra vẻ lạnh lẽo, làm cho cô sợ đến run người.

Người đàn ông giận dữ đến nỗi cười thành tiếng, khuôn mặt tuấn tú tái xanh, anh một tay kéo Sở Kiều vào trong ngực, giữ chặt hông của cô kéo cô đi ra

ngoài.

Sở Kiều kinh sợ, tay chân bắt đầu giãy giụa, dưới chân cô đập loạn xạ, thiếu chút nữa đập lên mảnh vụn thủy tinh, thật may là người đàn ông nhanh tay lẹ mắt ôm cô né tránh đi.

"Buông tôi ra!"

Sở Kiều quơ tay loạn xạ, lúc này cảm giác say hình như cũng đã tỉnh, cô đỏ bừng mặt, dùng sức giãy giụa: "Quyền Yên Thác, tôi không hề thích anh, tôi sẽ không kết hôn với anh!"

Quyền Yên Thác dừng bước chân lại, anh trở tay đẩy cô đến trên tường, nghiêng người qua, "Sở Kiều, chuyện này không phải do em quyết định là được."

"Hừ!" Sở Kiều lạnh lùng cười lên, trong giọng nói lộ ra cố chấp, "Tôi không hề thích anh, người thích anh là ba của tôi, hôn sự cũng là do ông ta quyết định, nhưng các người đừng hòng bắt tôi đồng ý! Anh muốn kết hôn đúng không, vậy thì đi tìm ba của tôi mà kết..."

"Ừm!"

Câu nói tiếp theo còn chưa kịp nói xong, Quyền Yên Thác bất ngờ cúi đầu xuống, hung hăng hôn môi của cô, chôn tất cả âm thanh của cô vào trong miệng.

Con mẹ nó thật là phiền não!

Quyền Yên Thác nhúu chặt đôi môi kiêu xinh đẹp, nha đầu lanh lợi này, anh không tin là không trị được tật xấu của cô. Nếu không trị được anh liền theo họ của cô.

Nhìn người đàn ông thân hình cao lớn đứng đối diện, chống đỡ người trong ngực ở trên tường, cúi đầu hôn liên tục, đồng thời đôi bàn tay còn dần dần trượt xuống, tham lam tiến vào trong áo của cô.

Sở Kiều bị anh ấn vào trong ngực, chỉ có thể chửi rủa anh, tay chân giãy giụa cũng dần dần mất đi sức lực.

Đồng Niệm giật mình, đại não trong chốc lát trở nên trống rỗng, sau khi lấy lại tinh thần, cô lập tức giơ tay lên che mắt lại. Mặc dù che mắt nhưng âm thanh lọt vào tay cô càng rõ ràng hơn, cô không nhìn được bỏ tay ra, nhìn chằm chằm sang bên cạnh.

Đột nhiên trong cầu thang truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cửa chính còn chưa kịp khóa nên Lăng Cận Dương mới có thể đẩy ra chạy vào, lấy tay kéo người đang đứng sững sờ trước mặt, gấp giọng hỏi: "Em không sao chứ?"

Nhìn thấy anh, Đồng Niệm sững sờ, lập tức mắc cỡ đỏ mặt, vội vàng cúi đầu, giọng nói như mũi kêu, "Không có chuyện gì hết."

Thấy cô khỏe mạnh, Lăng Cận Dương mới thở phào nhẹ nhõm, anh nhúu môi nhìn sang, nhìn thấy hai người kia ở phía bên kia tường, lập tức nhấn môi lại, quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn Đồng Niệm, "Em nhìn bao lâu rồi?"

"Khụ khụ..." Đồng Niệm bị nghẹn đến ho khan, đầu cũng có thể chôn đến trước ngực.

Đi qua vài bước, Lăng Cận Dương đưa tay kéo Quyền Yên Thác, sắc mặt hết sức khó coi: "Không sai biệt lắm, về nhà giày vò đi, đừng làm phiền chúng tôi ở đây."

Quyền Yên Thác trầm mặt, liếc nhìn người trong ngực hai má đỏ bừng, trong lòng tức giận lúc này tản đi không ít. Hai cánh tay anh ôm lấy vai cô, dùng lực vác cô lên vai, hướng ra bên ngoài bước đi.

"Khốn kiếp!" Sở Kiều tỉnh lại, giùng giàng phản kháng, "Anh thả tôi xuống! Quyền Yên Thác, anh là tên khốn kiếp!"

Người đàn ông vác cô trên vai, căn bản không tốn chút sức lực nào, anh mím môi xoay người bước nhanh đi ra ngoài.

Sở Kiều bị anh vác trên lưng, trong lòng càng thêm hoảng loạn, tay chân giãy giụa, hắng giọng kêu: "Cứu mạng, cứu mạng với!"

Vác cô đến cửa, Quyền Yên Thác nhếch nhếch môi, anh hoàn toàn không chú ý đến mọi người xem náo nhiệt, giơ tay lên đánh nhẹ vào ngực cô một cái, giọng nói hết sức lưu manh, "Dùng sức la lớn lên, ông đây rất thích nghe ——".

Sở Kiều tức giận đến nổi khuôn mặt trắng bệch, cô giận không kiềm chế được, há miệng hung hăng cắn trên lưng anh.

Đi nhanh xuống lầu, Quyền Yên Thác mở cửa xe ra, ném người trên vai vào, về mặt anh thoáng chốc lạnh lẽo xuống, "Sở Kiều, em dám cắn anh hả? Được rồi, để em xem anh thu thập em thế nào."

Dứt lời, anh nhanh chóng nổ máy xe, đảo mắt xe đã biến mất.

Sao khi chứng kiến cảnh tượng kịch liệt đó, Đồng Niệm trợn mắt há mồm nhìn, sau khi cô lấy lại tinh thần rầu rĩ nói: "Anh ta cứ như vậy dẫn người đi sao?"

“Nếu không thì còn có như thế nào nữa?” Lăng Cận Dương nhìn cô một cái, nhớ tới lúc này cô còn nhìn lên người ta âu yếm, sắc mặt u ám xuống.

Đồng Niệm vẫn không yên lòng, cau mày hỏi anh: “Có cần phải báo cảnh sát hay không?”

Đưa tay vuốt đầu của cô, Lăng Cận Dương bắt đầu dỗ dành, “Được lắm, em ít quản chuyện người khác đi. Anh nói cho em biết, lần sau Sở Kiều có chuyện muốn tìm em, trước tiên em phải gọi nói cho anh biết để tránh bị tai bay vạ gió.”

Đồng Niệm chán nản thở dài, cúi đầu đáp ứng.

Sáng ngày hôm sau, Đồng Niệm mang đôi mắt thâm quầng rời khỏi giường. Tối hôm qua Lăng Cận Dương mượn cớ ở lại chơi với Rella, ở nhà cô không chịu đi, đến cuối cùng cô muốn ngủ thiếp đi, anh mới chịu rời đi.

Buổi tối nghĩ đến chuyện tình của Sở Kiều, cô ngủ không được. Cho đến sáng sớm, cô gọi cho Sở Kiều một cái tin nhắn, thấy cô nhắn tin trả lại nói không có việc gì, cuối cùng cô mới thấy an tâm.

Đi tới toàn soạn, công việc cũng như thường, không có biến hóa gì mới. Cô tìm đến tổng biên tập xin phép nghỉ hai tiếng, sau đó thuê xe đi thẳng đến một bệnh viện tư nhân.

“Bác sĩ Tống.” Đồng Niệm đẩy cửa đi vào, thân thiện chào hỏi người đối diện.

Tống Đào nhìn thấy cô tới thật cao hứng, kêu cô ngồi xuống, “Đồng tiểu thư, cô tới có chuyện gì không?”

Ngồi ở trong ghế, Đồng Niệm đảo mắt nhìn xung quanh, cũng không có phát hiện trong phòng làm việc của anh có tủ đựng tài liệu. Cô mỉm cười nói: “Không có chuyện gì, đúng lúc đi ngang qua ghé thăm anh một chút thôi.”

Bởi vì lúc trước chữa bệnh cho cô, nên Tống Đào khá hiểu rõ cô, cũng có thể coi là bằng hữu, không có nghĩ sâu đến lời nói của cô. Sau đó không lâu lắm có y tá đẩy cửa đi vào nói cho anh biết có một bệnh nhân phát bệnh, bảo anh đi xem một chút.

“Anh đi xem bệnh đi.” Đồng Niệm đứng lên cười nói: “Khi nào rảnh tôi sẽ đến thăm anh.”

Tống Đào gật đầu một cái, sau khi đưa cô ra khỏi phòng làm việc, liền theo y tá đi đến phòng bệnh.

Sau khi thấy bóng dáng anh biến mất, Đồng Niệm quay trở lại, cô tìm y tá đã từng chiếu cố qua mình, khéo léo nói cho y tá biết cô muốn xin hồ sơ bệnh án trước đây.

Y tá biết Đồng Niệm, cũng biết nhà cô và Tống Đào có mối quan hệ không tệ, cho là cô muốn dùng hồ sơ để hỗ trợ chữa bệnh, nên đi photo tất cả bệnh án có được cho cô.

Sau khi có được hồ sơ bệnh án, trong lòng Đồng Niệm tràn đầy vui mừng, cô nói cảm ơn rồi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, không dám ở lại lâu hơn.

Trên đường đi, Đồng Niệm lật xem qua bệnh án, những thứ kia là thuật ngữ chuyên ngành, cô hoàn toàn đọc không hiểu. Trở lại bệnh viện trước kia, đúng lúc vị bác sĩ kia vẫn còn, nhìn thấy cô trở lại, đối với cô vẫn còn nhớ.

Thầy thuốc sao khi xem xong bản photo, lại xem bản siêu âm lần trước cười nói: “Thì ra là cô giải phẫu khối u nang bên trái, cho nên mới phải sanh non, chỉ là khôi phục rất tốt...”

Đồng Niệm ngồi trên ghế, lỗ tai nghe ù ù, nghe thầy thuốc nói nói như vậy, cô không có nghe lọt. Trước mắt một mảnh trắng xóa, trong một khắc kia cô không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Trước mắt hiện lên hình ảnh, mang theo mấy phần mơ hồ, rồi lại một chút xú rõ ràng.

"Đứa bé không giữ được sao?"

"Lăng thiếu gia, đứa bé thật không thể lưu lại, giải phẫu sẽ không ảnh hưởng đến việc sinh con sau này."

"..... Được rồi, tôi ký chữ."

Đồng Niệm cúi đầu, bên tai vang vọng những âm thanh kia, giống như liều mạng chui vào trong lỗ tai cô. Cô dùng sức che lấy lỗ tai, nhưng âm thanh kia vẫn cố tình chui vào, rồi trực tiếp chui sâu vào đáy lòng cô, hung hăng cắm rễ xuống.

Từng bước chân nặng như ngàn cân. Cô một mạch đi thẳng đến cửa bệnh viện, trên mặt không có chút biểu hiện gì.

Gió lạnh thổi vào mặt, cô khép chặt cổ áo lại, thời điểm cô ngẩng đầu lên, chẳng biết từ lúc nào trên bầu trời từng bông tuyết lất phất bay xuống.

Những bông tuyết óng ánh trong suốt, có một bông rơi trúng ánh mắt cô, thoáng chốc truyền đến cảm giác đau nhói, chậm rãi lan tràn vào đầu quả tim.

Đồng Niệm dùng sức hít một hơi thật sâu, lại phát giác trước mắt hoàn toàn mơ hồ. Cô giơ tay lên vuốt mặt, lòng bàn tay lạnh lạnh, không có một tia

nhật độ, nước mắt ràn rụa chảy ra, làm thế nào cũng không kiềm chế lại được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Từ Đầu Đến Giờ (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien

Những ngày cuối cùng của năm, tất cả mọi người trong toàn soạn ai nấy cũng bận rộn với công việc, sau khi tạp chí được xuất bản mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên nhận được nhiệm vụ yêu cầu đi phỏng vấn, nghe nói mấy ngày trước ở Phụng Hoàng Sơn trong Hàng Châu phát hiện giống chim Điều quý hiếm. Đây là loài chim được thế giới bảo vệ, rất lâu rồi chưa từng được thấy đến. Bất kể tin tức này có thực hay không, tòa soạn phải cho người đi xem một chút, nhưng nếu là thật thì tuyệt đối phải tranh giành trước nhất để đưa lên trang đầu.

Chỉ là cuộc phỏng vấn lần này phải xuất phát sớm, không thể đợi đến năm sau. Mọi người bận rộn cả năm đều hy vọng trong khoảng thời gian nghỉ ngơi này có thể cùng người nhà đoàn tụ, dù tiền làm thêm giờ có nhiều hơn nữa cũng không có người tự nguyện rời nhà trong năm mới.

Một buổi sáng tổng biên tập hỏi có ai tự nguyện đi không, ông sốt ruột đến nỗi không biết phải làm như thế nào cho đúng?

Thời điểm này ai nấy cũng đều đoàn tụ cùng gia đình, Đồng Niệm có thể hiểu được. Chỉ tiếc, cô cũng muốn cùng người nhà đoàn tụ nhưng khổ nỗi một người thân bên người mình cũng không có bất kỳ ai. Lễ mừng năm mới đối với cô mà nói chính là không cần phải đi làm, ở nhà ngủ nướng. Cho nên ngủ nhiều hay ít một ngày cũng không có gì đáng ngại.

“Tổng biên tập, tôi tự nguyện đi thu thập tin tức.” Đang lúc mọi người đang lo lắng, Đồng Niệm ra mặt tình nguyện đi thay cho mọi người.

Tổng biên tập không nghĩ đến Đồng Niệm sẽ ra mặt, nghĩ đến bối cảnh của Đồng Niệm nên ông cũng không dám thất lễ với cô. Hôm nay thấy Đồng Niệm rất hiếu chuyện, trong lòng vô cùng cảm động, càng có ấn tượng với nhiều hơn.

Nhìn Đồng Niệm đi vào phòng tổng biên tập, mọi người thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tránh được một kiếp nạn.

“Đồng Niệm.” Tổng biên tập bảo cô ngồi xuống, giọng nói ôn hòa: “Nhiệm vụ phỏng vấn lần này, ngoại trừ tòa soạn chúng ta ra bên ngoài còn có hai người, còn có hiệp hội bảo vệ động vật đi cùng nhau. Đầu tiên, cô đến tòa soạn gặp mặt mọi người, lúc đó sẽ có người hướng dẫn và dẫn cô đi.”

Tổng biên tập lấy ra một cái máy ảnh hiệu Single Lens Reflex giao cho Đồng Niệm rồi dặn dò: “Nghe nói cô chụp hình rất đẹp, đến lúc đó phải nhớ chụp hình. Tư liệu sau khi phỏng vấn trực tiếp được phải lập tức gửi về, ngàn vạn lần không thể trễ nãi!”

“Vâng.” Đồng Niệm rất nghiêm túc nghe ông chỉ bảo, mặc dù tới tòa soạn làm việc một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên cô đi ra ngoài phỏng vấn nên trong lòng không tránh khỏi lo lắng.

Những chi tiết có thể nghĩ tới, sau khi dặn dò cô, chủ bút mới thờ phào nhẹ nhõm.

Buổi chiều hai mươi chín tết, tòa soạn bắt đầu nghỉ. Mọi người thật vui vẻ thu thập đồ đạc về nhà ăn tết.

Nhìn mọi người vui mừng hớn hở, Đồng Niệm cảm thấy trong lòng vô cùng buồn bã, ai nấy cũng đều có gia đình sum họp, còn cô lại lẻ loi một mình. Về đến nhà ngênh đón cô chỉ có Rella, ngoài ra không còn có ai khác nữa.

Mặc dù vô cùng cô đơn vắng vẻ, cuối cùng cũng phải về nhà vì không thể ở ngoài đường được. Ngày hôm đó sau khi về đến nhà, cô vừa ăn xong cơm tối liền nhận được điện thoại của Đồng Tâm, giọng nói của nó vẫn như vậy tràn đầy sức sống.

“Chị.” Giọng nói của Đồng Tâm trong trẻo, xuyên thấu qua điện thoại truyền tới, “Toàn soạn chỗ chị làm đã nghỉ tết chưa?”

“Vừa mới nghỉ chiều ngày hôm nay.” Đồng Niệm cuối đầu ăn mì xào, cảm thấy có chút ngán, tuần này cô đã ăn liên tục trong ba ngày.

Đồng Tâm vui vẻ cười lên, giọng nói mang theo vẻ phấn khởi: “Tối mai chị về nhà ăn bữa cơm tất niên nha, ba mẹ em muốn chị về nhà ăn cơm, em cũng rất nhớ chị!”

Mặc dù không xác định được có bao nhiêu thành ý trong câu nói này, nhưng trong một khắc này Đồng Niệm cảm thấy vô cùng cảm động. Hàng vạn gia đình sum họp, cuối cùng cũng có người nhớ đến cô, đây cũng là mà loại an ủi.

“Được rồi.” Đồng Niệm mỉm cười đồng ý. Sau đó lại cùng Đồng Tâm tán dóc vài câu nữa rồi mới cúp điện thoại.

Đồng Niệm vừa đặt điện thoại di động lên bàn, tiếng chuông lần nữa lại vang lên, cô không có nhìn hiển thị cuộc gọi đến, vì nghĩ rằng là Đồng Tâm gọi lại, “Tâm Tâm còn có chuyện gì sao?”

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại sững sờ, sau đó cất giọng nói, “Đồng Tâm tìm em có chuyện gì?”

Nghe được giọng nói của anh, Đồng Niệm kinh ngạc, đôi mày thanh tú chậm rãi nhú lên, “Chú bảo em tối mai về nhà ăn cơm.”

“Vậy à.” Giọng nói người đàn ông chìm xuống, “Vậy em có trở về nhà không?”

Đồng Niệm nhìn tờ mì đã nguội lạnh, đẩy cái tờ ra, “Có.”

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại trầm mặc lại, một lúc sau mới nói, “Ừ, cúp máy đây.”

Nghe tiếng tí tí từ bên kia điện thoại, sắc mặt Đồng Niệm âm trầm xuống. Thật ra thì cô hiểu hàm nghĩa của cú điện thoại này, có lẽ là Lăng Trọng muốn cô về nhà ăn cơm đêm giao thừa.

Nhưng thời điểm cả nhà sum họp, cô ở trong nhà người khác không cùng họ hàng với mình, luôn cảm thấy không được tự nhiên. Những năm trước, bởi vì bị anh giam giữ nên cô không thể làm gì khác được, chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng. Hôm nay để cho cô lựa chọn thì cô tự nguyện trở về nhà chú của mình, dù sao tất cả mọi người cũng đều họ Đồng, vẫn có một phần thân tình ở đó.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Niệm dậy sớm bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Cô dùng khăn lau cửa sổ, phòng bếp, phòng tắm, phòng khách, mỗi một góc cô đều cẩn thận lau chùi sạch sẽ.

Nếu là lễ mừng năm mới thì phải có một chút bầu không khí, tuy nhà chỉ có một mình cô, nhưng phải trang trí cho có hình dạng của ngày tết.

“Oăng oăng oăng...”

Chợt nghe Rella kêu, Đồng Niệm nhếch môi cười lên, vỗ cái đầu nhỏ của nó nói: “Thế nào lại quên mất Rella của chúng ta chứ? Nơi này là nhà của hai ta mà.”

Rella phe phẩy cái đuôi nhỏ, đi tới bên cạnh cô, nũng nịu cọ xát, bộ dáng ngây thơ ngốc nghếch.

Dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa từ trong ra ngoài, Đồng Niệm thay mới toàn bộ dra giường. Sau khi xong xuôi cũng đã là buổi trưa. Buổi tối phải đến nhà chú ăn cơm nên Đồng Niệm cũng luộc nấu cơm, cô lấy ra một hộp mì ăn liền, rang ăn cho no bụng.

Sau khi ăn mì, Đồng Niệm nằm trên chiếc giường đơn sạch sẽ, thoải mái mở mắt. Cô cúi đầu xuống ngửi mùi thơm còn lưu lại mùi nắng mặt trời ở phía trên tấm dra, cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Sau giấc ngủ trưa ngon lành, Đồng Niệm thức dậy thay một chiếc áo len dài rộng màu hồng, mang một đôi ủng da màu đen ngang gối, bên ngoài là áo lông màu trắng che kín gối để giữ ấm.

Ăn mặc xong xuôi, Đồng Niệm soi gương, gạt đầu hải lòng. Đúng bốn giờ cô cầm túi xách lên đi ra cửa, chạy đến nhà chú của cô.

Cả nhà chú đã sớm chuẩn bị xong mọi thứ, nhìn thấy Đồng Niệm đến lập tức niềm nở đón tiếp.

Đồng Niệm đã lâu chưa có ghé thăm, chú thím nhìn thấy cô đều rất thân thiết. Lần trước cô bị bệnh, đợi khỏi rồi mới nói cho họ biết cho nên lần này nhìn thấy cô, thím cực kỳ nhiệt tình thăm hỏi.

“Niệm Niệm.” Thím lời kéo tay của cô, mặt tươi cười, “Sau này con nhớ thường xuyên về nhà chơi nha, chú của con rất nhớ đến con.”

Đồng Niệm cười gạt đầu một cái, ngẩng đầu nhìn ánh mắt quan tâm lo lắng của chú, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Không lâu sau đó, Đồng Tâm từ bên ngoài trở về, đi theo Đồng Tâm còn có Ôn Đình Hiên. Cha mẹ Ôn Đình Hiên ra nước ngoài tham dự hội thảo không kịp quay trở về đón năm mới, cho nên anh cũng tới nhà họ Đồng tham gia náo nhiệt.

Thím nhìn thấy Đình Hiên, vẻ mặt rất vui vẻ, sớm đã coi anh là người trong nhà: “Đình Hiên tới chơi hả con.”

“Bác trai bác gái.” Ôn Đình Hiên khi độ bất phàm, gia thế cũng xem là tốt, đương nhiên chiếm được cảm tình của chú thím. Anh đặt giỏ quà quý giá ở trên bàn, thuận tay nắm lấy tay Đồng Tâm giữ lại ở trong lòng bàn tay.

Mặc dù Đồng Chấn Thanh trầm mặc ít nói nhưng khi nhìn thấy Ôn Đình Hiên sắc mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, có thể thấy được hai đứa đang quen nhau.

Mẹ Đồng Tâm nghĩ đến tương lai sau này càng nhìn càng thích. Nhà họ Ôn là nhà có nho giáo, gia đình mấy đời làm quan rất có thể diện, mà Ôn Đình Hiên đứa nhỏ này bản thân cũng rất có tiền đồ, tuổi còn nhỏ mà đã làm quản lý cấp cao trong công ty, tiền lương hàng năm quả thật là không ít.

Vô luận từ bất cứ phương diện nào, Ôn Đình Hiên cũng phù hợp với yêu cầu của thím, cho nên trong lòng anh tự nhiên vui mừng.

“Các con ngồi chơi đi nha.” Bà vui vẻ nói rồi kéo tay chồng, hai người cùng đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm tất niên.

Ngồi trước bàn tròn, Ôn Đình Hiền và Đồng Niệm cùng nhau nói chuyện phiếm, lâu rồi không có gặp anh nên cũng có nhiều chuyện để nói.

Giây lát, Đồng Tâm thay xong quần áo chạy ra ngoài, đứng trước mặt bọn cô, quay một vòng hỏi: “Đẹp không?”

Một cái váy hoa màu hồng phấn, là kiểu dáng mới, Đồng Niệm đã từng xem qua trên tạp chí, đương nhiên giá tiền cũng không rẻ.

Đồng Tâm có làn da trắng, dáng người xinh đẹp, mặc quần áo như thế, khẳng định rất đẹp mắt, cũng phù hợp với khí chất của cô.

“Rất đẹp.” Ôn Đình Hiền mỉm môi cười, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Đồng Tâm vui mừng chạy tới ôm cổ của Đình Hiền, hôn lên mặt Đình Hiền một cái, làm nũng nói: “Cám ơn anh.” Dứt lời, cô chạy vào phòng bếp, vội vã khoe với cha mẹ mình.

Nhìn thấy Đồng Tâm rời đi, Đồng Niệm nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện nhỏ giọng nói: “Đình Hiền, như vậy em sẽ làm hư nó.”

Ôn Đình Hiền thu lại ánh mắt dõi theo Đồng Tâm, gương mặt tuấn tú chứa đựng đầy vẻ cưng chiều, “Cô ấy còn nhỏ, em sợ cô ấy bị uất ức, cho nên em cố gắng thật nhiều để cho cô ấy có cuộc sống thật tốt.”

Đồng Niệm nhũn mày, sắc mặt buồn bã. Tính tình Đồng Tâm cô hiểu rõ nhất, từ nhỏ đã có tính khí cao ngạo, việc gì cũng háo thắng luôn muốn hơn người, tính tình bướng bỉnh như vậy nếu như không thay đổi sợ rằng về sau sẽ xảy ra chuyện không hay.

Đồng Niệm định mở miệng khuyên Ôn Đình Hiền mấy câu, liền thấy Đồng Tâm chạy nhanh như khói trở lại, nụ cười trên mặt còn chưa biến mất.

Sắc trời dần dần tối xuống, từng nhà đèn đuốc sáng choang. Bên ngoài tiếng pháo nổ đi đùng vang lên không ngừng.

Ôn Đình Hiền cúi đầu cắn hột dưa, lột hột dưa bên trong ra, nắm thành một nắm trong tay, nâng niu đưa cho người bên cạnh.

Đồng Tâm đang xem tivi, thấy anh đưa hạt dưa tới, cô bĩu môi, cúi đầu ăn một miếng, ánh mắt lấp lánh cười.

Người đàn ông khuôn mặt dịu dàng, khoe miệng nụ cười thủy chung nhìn Đồng Tâm chăm chú, tràn đầy nhu tình. Thấy Đồng Tâm ăn hết sạch, anh lại cúi đầu tiếp tục bóc hạt dưa, được một nắm nữa lại đưa cho Đồng Tâm.

Đồng Tâm hình như cũng không có nhận thấy được gì, nhìn chằm chằm tivi không chớp mắt, thỉnh thoảng cùng Đình Hiền nói vài câu.

Nhìn một màn ám áp này, khiến Đồng Niệm nhếch môi cười, cô có thể nhận thấy rất rõ ràng ánh mắt tàn mát ra tình yêu của Ôn Đình Hiền, cũng có thể thấy ý cười trên khóe môi của Đồng Tâm, cô yên lặng đứng lên, đi tới phòng bếp định giúp một tay, không muốn làm kỳ đà cản mũi.

Đồng Niệm còn chưa đi vào phòng bếp, bên tai liền nghe thấy giọng nói rúi ra rúi rít của thím. Chú tính tình hướng nội, bình thường cũng không thích nói chuyện, ở nhà nói chuyện cũng không nhiều. Trên căn bản thím nói cái gì thì chú làm theo cái ấy, làm không đúng hoặc không xong thì thím sẽ quở trách chú, chú đa số cũng không có cãi lại chỉ yên lặng lắng nghe.

Lúc này cũng bởi vì chú bỏ muối vào thức ăn hơi nhiều nên bị thím quở trách.

Từ góc độ của cô nhìn sang, có thể thấy chú đang cúi đầu tiếp tục thái rau, cũng không có vì lời nói của thím mà tức giận. Về mặt chú như thường, thậm chí thím có nói lớn tiếng thì chú cũng gạt đầu một cái, bày tỏ là đúng.

Trong lúc thím xào rau, chú còn đứng bên cạnh giơ tay của mình lên xoa bóp bả vai cho thím. Hai người thỉnh thoảng lại nhìn nhau cười, ồn ào lúc này hình như không tồn tại.

Đồng Niệm thở dài một hơi, đáy lòng ngũ vị tạp trần. Cô cười lui ra ngoài, cũng không có đi quấy rầy bọn họ.

Tình yêu, là cái gì chứ?

Có lẽ tình yêu, cho tới bây giờ chưa bao giờ công bằng. Nói cho cùng, chính là một người sẵn sàng nguyện ý vì người khác mà chịu đựng.

Cảm giác này chỉ có hai người đang yêu nhau mới hiểu được, người thứ ba vĩnh viễn nhìn không thấu!

Đưa tay móc đồng hồ từ trong cổ ra, ngón tay giữa của Đồng Niệm khẽ vuốt ve đồng hồ, nụ cười trên khóe miệng từ từ thu lại. Tình yêu này là dành cho hai người hay là có người thứ ba nữa đây?

Đến cuối cùng, người khác xen vào tình yêu của cô hay cô mới là người thứ ba xen vào tình yêu của người khác?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Từ Đầu Đến Giờ (2)

Editor: Nguyen Hien

Bữa cơm tất niên được mang lên bàn, có rất nhiều món ăn ngon. Những món ăn thím chuẩn bị đa phần là những món Đồng Niệm thích ăn, điểm này làm cho Đồng Niệm cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lúc ăn cơm, Ôn Đình Hiên lấy ra một chia rượu Mao Đài, rót đầy ly cho chú, bản thân anh thì không phải uống. Từ nhỏ đã được gia đình dạy bảo, anh cơ hồ không uống rượu, dưỡng thành thói quen tốt.

Đồng Tâm cũng hoạt bát như thường ngày, cô ngồi ở bên cạnh Đồng Niệm, không ngừng gấp thức ăn cho Đồng Niệm, bộ dáng hiểu chuyện rất ra vẻ người lớn.

Bữa cơm tất niên rất ấm áp, làm cho Đồng Niệm cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Sau khi dùng cơm không lâu, Đồng Tâm cùng Ôn Đình Hiên đi ra ngoài, nói là có hẹn với bạn học đi ca hát, muốn chơi suốt đêm, trời không sáng tuyệt đối không về nhà.

Vốn là trong nhà rất náo nhiệt, ít đi hai người kia, trong nhà lập tức vắng lặng không ít.

Đồng Niệm nhìn đồng hồ, đã gần 10 giờ tối, cô lo lắng về trễ quá sẽ không có taxi, liền rời khỏi nhà chú thím để trở về ngôi nhà nhỏ của mình.

Mặc dù chú thím liên tục giữ lại, nhưng Đồng Niệm vẫn muốn trở về nơi thuộc về mình. Mọi người tối nay đều ăn cơm rất vui vẻ, cô cảm thấy rất hài lòng và thảo mãn.

Đứng ở ven đường đợi khoảng 20 phút, Đồng Niệm mới bắt được xe taxi, cô ngồi ở phía sau xe, dọc theo đường đi thấy từng nhà đều sáng đèn. Trước mắt toàn là ánh sáng, mọi người đều cùng nhau tận hưởng hạnh phúc cùng gia đình của mình.

Liếc nhìn đồng hồ, khoảng hơn tiếng nửa là đến 12 giờ, Đồng Niệm chuyển ý định, hướng về phía tài xế mở miệng nói: “Đầu đường trước mặt cho quẹo trái đi ạ.”

Tài xế gật đầu đáp ứng, quẹo cua ở phía trước mặt, theo địa chỉ cô nói, cho xe chạy đi theo hướng trên núi.

Đi tới phía bên ngoài Lan Uyển, tài xế cho dừng xe lại, sau khi Đồng Niệm thanh toán tiền xe, mở cửa xuống xe, đi thẳng vào bên trong.

Bên trong Lan Uyển, đèn lồng màu đỏ treo thật cao, ánh sáng rực rỡ, bưng bưng khí thế.

Đồng Niệm đi tới trong đình viện, dđl/q'd bước chân khẽ dừng lại. Mười hai năm trước, mẹ cô dẫn theo cô bước vào trong cái nhà này, chỉ chớp mắt đã qua rất nhiều năm, từ một đứa bé hôm nay cô đã lớn lên thành bộ dáng như vậy rồi.

Qua đêm nay, cô và anh đã trải qua 13 năm quen biết nhau. Khoảng thời gian lâu dài này, có bao nhiêu tình cảm được chất chứa trong lòng, không thể một lời là có thể nói hết được, cái loại tình cảm tế nhị này, cũng không phải yêu hận là có thể biểu đạt được.

Từ lúc cô 10 tuổi cho đến bây giờ, trong những năm tháng đi qua, người đàn ông này đối với cô mà nói bao hàm quá nhiều loại tình cảm. Phức tạp lại đây đưa không ngừng, có lẽ đúng như anh đã từng nói, giữa anh và cô, không bao giờ có mối quan hệ rõ ràng!

Thu liễm lại những tâm tư phức tạp chất chứa trong đáy lòng, Đồng Niệm cất bước đi vào, cô mỉm cười, ánh mắt về mặt yên tĩnh.

Trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, gương mặt tuần tú của Lăng Cận Dương khẽ nâng lên, mắt nhìn thấy Đồng Niệm ngây ngô đi tới, ánh mắt dần dần thâm thúy.

Lăng Trọng nhìn thấy Đồng Niệm trở về, tinh thần rất vui vẻ, mặc dù đã ăn cơm tất niên rồi, nhưng ông lại xuống phòng bếp chuẩn bị làm sủi cảo.

Nói đến cái này, chính là sở trường của Lăng Cận Dương, anh bận rộn đứng bên cạnh bàn ăn cán bột đưa cho ba anh, hai ba con chuẩn bị sủi cảo.

Rửa sạch sẽ đôi tay, Đồng Niệm cũng đi tới bên cạnh bàn giúp một tay, cô gói sủi cảo vô cùng khó coi, Lăng Cận Dương lập tức nhíu mày quát lớn: “Em đừng gói nữa, đi xem tivi đi.”

Nghe nói như vậy, Đồng Niệm rất không vui mừng, cô nhếch môi, mắt hướng về phía Lăng Trọng tỏ cáo: “Ba, ba xem anh trai nhỏ mọn chưa kia!”

Nghe vậy Lăng Trọng cười lên, trên mặt đầy vẻ cung chiêu.

Vốn dĩ Đồng Niệm chỉ lơ đãng nói một câu, lại làm cho Lăng Cận Dương biến sắc mặt. Đã rất nhiều năm rồi anh chưa từng nghe cô làm nũng trước mặt ba và anh.

Khi còn bé anh rất thích trêu chọc cô, mỗi khi bị anh trêu chọc cô đều chạy đến bên cạnh ba anh tố cáo: “Ba, anh trai lại khi dễ con nữa kia!”

Thời gian giống như trở về khi còn bé, khi đó bọn họ cả hai đều ý đầu tâm hợp, không xa không rời.

Gói sùi cảo xong, Lăng Cận Dương để ở trong phòng bếp, đợi qua mười hai giờ sẽ nấu. gần đến nửa đêm, tất cả mọi người đều mặc xong áo khoác, đi ra ngoài sân đốt pháo hoa.

Trong sân đặt một cây pháo hoa dạng ống, đường kính bằng chiều dài một cánh tay. Lăng Cận Dương lấy ra một cái bật lửa, sau khi châm lửa ở ngòi nổ, nhanh chóng chạy trở lại.

Đồng Niệm có chút sợ hãi, rút cổ lại trốn về phía sau, nhưng không nghĩ Lăng Cận Dương chạy trở lại, anh cười tiến lên, đưa tay che lỗ tai cô. Giống như lúc cô còn nhỏ, đặt cô ở phía trước người, anh giang hai cánh tay che chở cô, vừa có thể cho cô nhìn thấy pháo hoa, vừa không để cho cô sợ hãi.

Lòng bàn tay rộng lớn của anh vô cùng ấm áp, che ở trên lỗ tai cô, đồng thời cũng xua tan đi cái lạnh lẽo trên người cô. Đáy lòng đột nhiên chạy qua một dòng nước ấm, Đồng Niệm cắn môi, không nói ra được cảm giác trong lòng mình, chỉ cảm thấy nơi hốc mắt một cảm giác chua xót khó đề nén.

Đùng——

Pháo hoa bốc lên, bay vút lên đến điểm cao nhất, nổ rộ ra cực kỳ xinh đẹp.

Pháo hoa sáng rực trên bầu trời, dđl/q'd đẹp đến chói mắt. Khắp nơi đều phát ra ánh sáng rực rỡ, đôi mắt Đồng Niệm ướt át, suýt chút nữa rơi lệ.

Mười hai giờ vừa qua, các người giúp việc chuẩn bị nấu sùi cảo. Tâm tình Lăng trọng cực kỳ tốt, sau khi cùng bọn họ ăn sùi cảo rồi mới đi trở về phòng nghỉ ngơi.

Đã là nửa đêm, nhưng lối đi bộ vẫn rất náo nhiệt, không ít người tụ năm tụ ba ở ven đường đốt pháo hoa, không khí náo nhiệt không hề giảm.

Lăng Cận Dương lái xe đưa Đồng Niệm về nhà, anh nắm lấy bàn tay của cô đưa cô về đến tận cửa.

Đồng Niệm móc chìa khóa mở cửa nhà ra, cô tiện tay bật công tắc đèn, nghe đèn trong phòng khách kêu lên “bốp” một tiếng, chỉ lóe lên một cái rồi tắt luôn.

Lăng Cận Dương xoay người lại, trở tay đóng cửa lại, trầm giọng hỏi cô: “Còn cái bóng đèn nào không?”

Đồng Niệm mò mẫm tìm cái đèn pin, tìm trong đồng hồ dự bị một cái bóng đèn đưa cho anh: “Đây này.”

Sau đó cô mang tới một cái ghế, đặt ở phía dưới cái đèn bị hư, nhưng có chút nghi ngờ hỏi người đàn ông bên cạnh, “Anh biết làm không vậy?”

Lăng Cận Dương nhếch môi cười, trừng mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Em bớt nói nhảm đi, rọi đèn cho anh!”

Từ ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn pin, Đồng Niệm có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc, lạnh lùng của anh. Nhìn thấy anh đứng ở trên ghế, Đồng Niệm cũng không có nói thêm gì nữa, đưa tay giơ đèn pin lên cao, chiếu sáng cho anh không dám chậm trễ.

Rất nhanh sau đó Lăng Cận Dương đã thay xong bóng đèn, môi khẽ nhếch lên, “Em mở đèn thử xem.”

Xoay người đi tới trước cửa, bật công tắc lên, lập tức cả phòng phát sáng.

Đồng Niệm mím môi cười, liếc mắt nhìn anh, vừa vặn cũng thấy anh đang nhìn mình, theo bản năng cô lẩn tránh.

Nhìn cô né tránh ánh mắt, mày kiếm xinh đẹp của Lăng Cận Dương nhíu lại, anh leo xuống ghế, nhưng không nghĩ cái ghế lắc một cái, cả người anh té xuống.

Đồng Niệm hoảng sợ, theo bản năng đưa tay đỡ lấy anh, nhưng người đàn ông chợt vươn tay lôi cô vào trong ngực, thuận thế chặn cô lại trên tường. Anh đột nhiên cúi đầu, hôn lên đôi môi của cô.

Trên môi một mảnh ấm áp, hơi thở quen thuộc cuốn tới.

Sau lưng được chống đỡ lên mặt tường, đầu óc hỗn loạn của Đồng Niệm từ từ phản ứng kịp, cô tròn to hai mắt, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm như biển của anh, không cách nào kiềm chế lại được.

"Thở ——"

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai vang lên giọng nói từ tính của anh, Đồng Niệm dần dần lấy lại tinh thần, bởi vì lời nói của anh mà đồ bưng hai má.

Cô cúi đầu đẩy anh ra, trên mặt như lửa đốt, dđl/q'd trong lòng càng thêm tức giận muốn chết! Người đàn ông này lại làm chuyện xấu!

Hòa hoãn hồi lâu, Đồng Niệm vẫn cúi đầu như cũ, giọng nói có chút khàn khàn: “Khuya lắm rồi, anh mau trở về nhà đi!”

Lăng Cận Dương rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm gương mặt đỏ ửng của cô, đáy lòng một mảnh ấm áp. Anh lấy tay xoa đầu của cô, giọng nói dịu dàng: “Được rồi, em cũng đi ngủ sớm một chút.”

Sau đó anh cầm áo khoác lên, xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng không còn bóng dáng của anh, cảm thấy lạnh lẽo hơn. Nếu như không phải Rella cạ sát ở bên cạnh chân cô, cô cứ nghĩ rằng là ảo giác.

Cất bước đi đến bên cửa sổ, Đồng Niệm đưa tay kéo rèm, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy phía trước chiếc McLaren màu bạc, có một bóng dáng cao to đang đứng.

Người đàn ông tựa bên cửa xe, trong tay kẹp một điếu thuốc, từng ngón tay thon dài của anh rũ xuống, xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Hồi lâu, Đồng Niệm tắt đèn trong nhà, cô ngồi phía trước cửa sổ, chỉ để rèm cửa một khoảng hở nhỏ, lẳng lặng nhìn bóng dáng người dưới lầu.

Giơ tay lên lau cửa sổ thủy tinh, Đồng Niệm dùng ngón tay miêu tả từng đường cong của bóng dáng kia, cô nhìn chăm chăm vào anh, nhìn thấy anh dập tắt tàn thuốc trong tay, rồi sau đó ngẩng đầu lên hướng phòng ngủ của cô ngắm nhìn hồi lâu.

Sau một hồi anh nhếch môi cười nhẹ, lúc này mới mở cửa xe ngồi vào trong lái xe đi.

Tiếng động lớn ngoài cửa sổ chợt yên tĩnh lại, Đồng Niệm nhìn chăm chăm hình ảnh cô vẽ phác thảo trên tấm thủy tinh, đáy mắt chưa xốt khó đè nén. Cô cắn môi, trước mắt một mảnh mờ mịt, miệng thì thầm: “Anh trai...”

Nếu như bọn họ dừng lại lúc còn bé thì tốt biết bao. Như vậy cuộc đời này anh chỉ có mình cô thôi.

Cho đến giờ phút này Đồng Niệm mới hiểu được, cô không nên tìm hiểu bệnh tình của mình trước đây, không nên tìm hiểu rõ chân tướng. Nhưng nếu cái gì cũng không biết, ôm thù hận trong lòng, vậy có phải sẽ không đau lòng như thế này hay không?

Chỉ tiếc là, từ đầu cho đến bây giờ, cho dù là yêu hay hận, cô đều chưa từng quên qua.

Bởi vì phải đi Hàng Châu nên Đồng Niệm phải giao Rella cho người khác chăm sóc. Nghĩ đến nhà của chú nhưng sợ thím không thích, sau khi suy nghĩ cẩn thận cuối cùng quyết định đưa Rella tới Lan Uyển, ít nhất nơi đó có người giúp việc giúp cô chăm sóc một tay.

Buổi tối, sau khi Lăng Cận Dương về đến nhà, thấy Rella chơi đùa ở trong sân không khỏi dâng lên vài tia nghi ngờ.

Sau khi biết được nguyên nhân cô đưa Rella tới, ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương chợt sáng lên. Anh ngồi chồm hổm xuống, xoa cái đầu nhỏ của Rella, ý cười trên khóe môi càng nhiều.

Đúng hạn đi săn tin cho tòa soạn, Đồng Niệm cùng những người ở hiệp hội động vật gặp mặt, người phụ trách thông báo khách sạn cho mọi người, đồng thời cũng phát vé máy bay, hẹn sáng mai cùng nhau lên đường.

Đồng Niệm cầm vé máy bay cùng đồ dùng để phòng万一 về đến nhà, sắp xếp hành lý xong, lại vội vàng đi xem tài liệu, cũng không có chú ý đến cái gì khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người gặp nhau ở sân bay, ngồi lên máy bay từ thành phố Duật Phong đi đến Hàng Châu. Sau khi đến Hàng Châu có tài xế tới đón đưa bọn họ tới khách sạn.

Đứng ở cửa lớn của khách sạn, lúc này Đồng Niệm mới hậu tri hậu giác phát hiện được đây là một khách sạn năm sao. Cô thờ dãi, nghĩ thầm đi theo cấp cao ra ngoài thật tốt, chỗ nghỉ ngơi cũng là khách sạn năm sao.

Mọi người đi tới trước quầy làm thủ tục đăng ký, Đồng Niệm rất lễ phép khiêm nhường, đợi mọi người đăng ký hết cô mới đi tới.

Sau khi đưa ra giấy tờ, dđl/q'd nhân viên lễ tân đưa thẻ mở cửa phòng cho cô. Lúc này mấy người kia đã đi thang máy lên lầu.

Đồng Niệm nhìn thấy đuổi theo không kịp nên cũng không chạy theo, cô đưa tay lôi kéo rương hành lý đi tới cửa thang máy, sau khi ấn nút, liền đứng chờ thang máy.

Đây là khách sạn năm sao, địa thế cực tốt, bên cạnh là Tây Hồ rất nổi tiếng, hàng năm du khách đến rất đông đảo, vì vậy khách sạn này người đến ở rất nhiều.

Cô thuận tay cầm lên bản đồ du lịch, mở ra nhìn một chút, nhìn thấy có nhiều địa điểm cô muốn biết. Trong lòng thầm tính toán, sau khi trở về phòng, để đồ xuống cô sẽ đi ra ngoài dạo.

Như vậy cái nơi được miêu tả trong thơ ca, tranh ảnh Đồng Niệm rất muốn tới xem một chút thì hôm nay đã thật sự tới, trong lòng không nhịn được vui sướng.

Thang máy kêu “Đing” một tiếng, Đồng Niệm kéo rương hành lý định cất bước nhưng ánh mắt quét qua một bóng người, thoáng chốc làm cho cô kinh ngạc đến ngây người.

“Anh?” Đồng Niệm nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, kinh ngạc hỏi: “Làm sao anh lại ở đây vậy?”

Lăng Cận Dương cười một tiếng, đưa tay chỉ cho cô thấy rương hành lý, ánh mắt hiện rõ sự sắc sảo, anh nhếch môi cười nói: “Anh tới là vì công việc.”

Người đàn ông hơi cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười vô cùng mê hoặc, khóe mắt anh thoáng qua một chút nham hiểm, không một tiếng động ở trong lòng âm thầm bổ sung: “Chỉ là công việc này đặc biệt là vì em nên anh mới tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Gặp Nạn Ngoài Ý Muốn (1)

Editor: Nguyen Hien.

Editor: Nguyen Hien.

Cầm thẻ mở cửa phòng đi về phòng, Đồng Niệm quan sát căn phòng qua một lần. Các thiết bị được lắp đặt trong phòng có màu sắc hòa nhã, giấy dán tường màu vàng nhạt, thảm lông màu trắng rất mịn màng.

Gian phòng có thiết kế đặc biệt, một nửa hình tròn lộ ra bên ngoài ban công, thuận tiện cho du khách ngắm cảnh. Đứng ở chỗ này nhìn ra bên ngoài, có thể nhìn thấy mặt hồ ở Tây Hồ, sóng nước gợn lăn tăn, cảnh vật vô cùng đẹp.

Ở giữa phòng đặt một chiếc giường đôi thoải mái, chiếc dra giường màu trắng không dính một hạt bụi. Phòng tắm rộng rãi sáng ngời, bồn tắm màu trắng có chức năng xoa bóp, có thể mát xa cho du khách khi mệt mỏi.

Ở lối đi vào phòng còn có một quầy rượu nhỏ, đủ loại rượu thượng hạng để cho du khách thưởng thức.

Sau khi quan sát, Đồng Niệm thấy căn phòng đầy đủ thiết bị, cực kỳ hài lòng. Đồng Niệm lấy rương hành lý mở ra, treo y phục theo thứ tự trong tủ quần áo. Sắp xếp xong đồ dùng tùy thân, Đồng Niệm đẩy cửa sổ ra, hít sâu một hơi, cảm giác mỗi tế bào mạch máu trong cơ thể đều tràn đầy sức sống.

Thay bộ đồ công sở ra, Đồng Niệm tìm một cái khăn quàng cổ, đeo cái ba lô trên lưng rồi đi ra khỏi phòng, dự định đi xung quanh dạo chơi.

Đi tới quầy rượu ở đại sảnh, bên trong ghế sofa bằng da, có một người đàn ông đang ngồi gác chéo chân, từng ngón tay thon dài gõ nhẹ trên thành ghế, gương mặt tuấn tú cúi xuống, lộ ra đường cong hoàn mỹ trên gò má.

Đồng Niệm sau khi đi ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy người đàn ông đối diện, cô theo bản năng sững sờ ngạc nhiên, đang chần chừ thì thấy anh ngừng đầu lên, nhìn sang phía cô.

“Sao lâu vậy?” Lăng Cận Dương mặc trên người chiếc áo lông dê dệt kim hờ hững màu nâu nhạt, phía dưới là chiếc quần tây màu đen, anh giờ tay liếc nhìn đồng hồ, giọng nói bức mình.

Đồng Niệm ngẩn ra, sau khi phát hiện anh là đang nói chuyện với mình, nhưng anh không phải đi làm việc sao? Tại sao ngồi ở đây đợi cô chứ?

“Anh không phải đi công tác sao?” Đồng Niệm đi về phía trước, giờ tay nắm dây đeo ba lô, giọng nói hơi mất tự nhiên.

Liếc nhìn động tác khấn trương của cô, Lăng Cận Dương nhếch môi lên, nở nụ cười: “Ngày mai mới bắt đầu làm việc, hôm nay rảnh rỗi cho nên muốn đi dạo xung quanh vui đùa một chút, em muốn đi không?”

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của anh, Đồng Niệm không khỏi bối rối, nghĩ thầm bản thân anh cũng hiểu quá rõ ràng đó chứ? Cố ý ngồi chờ ở đây, còn giả bộ hỏi mình có đi hay không? Đối trả!

“Tại sao không đi chứ?” Đồng Niệm nhướn mày nhìn anh chăm chăm, giọng nói không vui.

Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, cũng không có để ý thái độ nói chuyện của cô, nhìn thấy Đồng Niệm cất bước đi về trước, anh lấy tay lôi cô, “Đợi chút, còn có người khác nữa!”

“Ai vậy?” Đồng Niệm khó hiểu quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lăng Cận Dương lắc đầu một cái, nhìn thấy cô sốt ruột không chờ được, nở cười sâu hơn: “Tìm người quen thuộc đường đi dẫn chúng ta đi.”

Giây lát, chỉ thấy ngoài cửa quán rượu có hai người đi tới, người đàn ông khoảng hơn 40 tuổi, bên cạnh còn có một cô gái, tuổi còn khá nhỏ, bộ dáng xinh đẹp.

“Tổng giám đốc.” Người đàn ông đi tới, cúi đầu chào. Anh ta định giới thiệu người bên cạnh, nhưng không nghĩ đến cô gái đã mở miệng trước.

Cô gái ngẩng mặt, đôi mắt chăm chú nhìn người đàn ông đối diện, ý cười trên khóe môi không chút nào che giấu: “Lăng tổng ngài khỏe chứ, tôi tên là Vân San.”

Nhìn thấy cô đưa tay ra, Lăng Cận Dương lịch sự cười, cũng đưa tay ra bắt tay với cô: “Chào cô.” Cảm nhận được cô gái dùng sức nắm chặt tay mình, anh nhú mắt, nhanh chóng rút tay lại.

Đồng Niệm đứng đối diện, có thể thấy rõ hành động vừa rồi, cô liếc nhìn cô gái có tên là Vân San kia, ánh mắt thoáng qua vẻ khó chịu.

Liếc thấy ánh mắt Đồng Niệm không vui mừng, ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương thoáng qua cái gì đó, sắc mặt anh như thường, cười nói: “Vân San tiểu thư, chúng ta lần đầu tiên đến đây, làm phiền cô dẫn đường.”

“Tất nhiên rồi!” Vân San vội vàng khoát tay, nở một nụ cười rực rỡ! Sao có thể gọi là làm phiền chứ? Dẫn đường cho một người đàn ông vừa đẹp trai, vừa nhiều tiền cô cầu còn không được.

Nhưng cô gái bên cạnh anh ta là ai chứ?

Vân San liếc mắt nhìn người đứng đối diện, quan sát qua Đồng Niệm một lần, đáy lòng lạnh lùng hừ một tiếng. Không phải là trẻ tuổi xinh đẹp sao? Những thứ này cô cũng có vậy!

Lăng Cận Dương không nói thêm gì nữa, nắm tay Đồng Niệm, dẫn cô đi ra bên ngoài.

Nhìn thấy bọn họ nắm tay đi ra bên ngoài, Vân San âm thầm bĩu môi, nghĩ thầm rằng mình nghĩ quả không sai, tổng giám đốc tập đoàn Lăng thị đi du lịch còn mang theo tình nhân.

Hàng năm ở Hàng Châu, khắp nơi đều lộ ra không khí tươi mát, bên hồ Tây Tử, đông đảo du khách lui tới.

Ba mặt Tây Hồ xung quanh toàn là núi, Vân Sơn Tú Thủy một màu trong xanh, trời trong sóng nước gập ghềnh, sương mù bao phủ mờ mờ, bất kể cái lạnh của mưa tuyết, cảnh vật ở Tây Hồ vô cùng đẹp.

Vân San hướng dẫn du lịch, coi như rất xứng đáng với chức vụ. Dọc theo đường đi miệng cô cơ hồ không hề ngừng nói, cô nhiệt tình giới thiệu tất cả những danh lam thắng cảnh, lịch sử, nguồn gốc, kể cả những danh nhân ai thường tới đây, đều giải thích rất cặn kẽ.

"Nhìn kia!"

Vân San giơ tay chỉ về phía trước, giọng nói vui vẻ: “Trước mặt chính là Đoạn Kiều”.

Đoạn Kiều là cây cầu nổi tiếng ở Tây Hồ.

Đồng Niệm nhú mày nhìn sang, đập vào mắt chính là cầu đá hình vòm cung, cô nhắc mũi chân lên, muốn xem rõ ràng chút, nhưng phía trước quá đông người, không thể nhìn thấy.

Nhìn Đồng Niệm nhú mày, Lăng Cận Dương ním môi cười, đưa tay kéo Đồng Niệm đứng lên trên băng đá, hai cánh tay anh dang rộng ra, đặt Đồng Niệm phía trước mình, để cô có thể nhìn thật tốt.

Hồi lâu, anh hơi cúi đầu xuống, thì thầm nói: “Nhìn thấy không?”

Bên tai lướt qua một cỗ hơi thở ấm áp, trên người truyền đến hơi thở mát lạt của anh, mặt Đồng Niệm đỏ ửng lên, cô cúi đầu, cảm ơn, nhẹ nhàng trả lời.

Nhìn bộ dáng xấu hổ của người trong ngực, Lăng Cận Dương nhếch môi cười, không tự chủ thoát ra nụ cười dịu dàng, dđl/q'd từ góc độ của anh có thể nhìn thấy ánh mắt sáng rực rỡ và chiếc cổ trắng nõn nà của cô.

Sắc mặt của Lăng Cận Dương khẽ biến đổi, anh dời ánh mắt đi, không cho phép bản thân mình nhìn nữa. Mặc dù cô choàng khăn quàng cổ, nhưng từ cổ áo nhìn vào cũng đủ cho anh mơ tưởng viễn vông.

Vân San đứng bên cạnh bọn họ, ánh mắt long lanh liếc nhìn họ, nhìn thấy hai người thân thiết tựa sát vào nhau, cô mắt húng con miệng lên.

Hơn nữa sau khi chứng kiến ánh mắt nhu tình của Lăng Cận Dương, cô còn khinh thường hơn. Nghe đồn rằng, tổng giám đốc Lăng thị đã có hôn ước, hôm nay ra ngoài dẫn người này theo, khẳng định không phải là vị hôn thê của anh, xem ra còn là người tình được cưng chiều!

“Có muốn đi tới đó không?” Lăng Cận Dương ôm lấy người trong ngực, về mặt dịu dàng.

Nghe anh hỏi, Đồng Niệm chớp mắt, đôi mày thanh tú nhíu chặt, kiên định lắc đầu một cái. Nói đến cầu Đoạn Kiều, cô được nghe kể nhiều nhất là câu chuyện liên quan đến Hứa Tiên và Bạch Nương Tử.

Mặc dù truyền thuyết kia rất đau thương buồn bã, nhưng trải qua nhiều trắc trở, cho nên anh ta không dám bước tới, như sợ liên lụy đến cái gì đó.

“Không muốn.” Đồng Niệm kiên quyết từ chối, từ trên băng đá nhảy xuống, trực tiếp xoay người đi hướng khác.

Thấy thế, Lăng Cận Dương sững sốt một chút, anh cau mày, có chút không hiểu. Mới vừa rồi còn nhìn thấy cô thích thú, sao đảo mắt một cái lại mất hứng rồi?

Ài, lòng dạ của nữ nhân như mò kim dưới đáy biển.

Đi tới Hàng Châu, tự nhiên sẽ muốn đi Tây Hồ chèo thuyền, nếu không thật coi như là lãng phí. Thời điểm ba người bọn họ đi tới bến tàu, đã có người sắp xếp thuyền trước.

Lăng Cận Dương đi trước bước lên thuyền, anh xoay người hướng tay về phía Đồng Niệm nói: “Đưa tay cho anh.”

Hơi do dự một chút, Đồng Niệm đưa tay cho anh nắm, hai chân vững chắc bước lên thuyền.

Sau đó tới lượt Vân San muốn lên thuyền, chợt nghe giọng trầm thấp của người đàn ông: “Vân tiểu thư, cô ở đây chờ chút.”

“Hả?” Vân San ngẩng đầu lên, tầm tầm cười nhìn anh, sau khi nghe anh nói, ý cười trên khóe môi đột nhiên cứng ngắc.

Cô ngừng lại, sau đó mới thốt ra một chữ: “Được.”

Con mẹ nó! Thật là khi dễ người khác quá đi! Cô cực khổ giảng giải nửa ngày, dẫn bọn họ đi chơi, đợi đến lúc chèo thuyền, lại không cho cô lên.

Gian thương!

Vân San cảm thấy tức giận trong lòng, ngồi trên ghế dài bên cạnh hồ, nhìn chiếc thuyền nhỏ rời đi, hung hăng trợn mắt nhìn anh.

Mặt hồ yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài đợt sóng nhỏ.

Lăng Cận Dương cũng không có chọn đi thuyền điện, mà muốn tự tay chèo thuyền. Mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng cảm thấy rất thú vị.

Thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, ấm áp dễ chịu.

Đồng Niệm ngồi ở trên đuôi thuyền, giơ tay nghịch nước, vẩy nước lên trêu đùa.

Nước trong hồ trong vắt, thỉnh thoảng có một vài cá chép màu đỏ bơi lội qua, Đồng Niệm cong khóe môi cười, ánh mắt sáng lấp lánh.

Lăng Cận Dương thành thạo phối hợp đôi tay, chiếc thuyền vững vàng lướt trên mặt nước, anh nhìn người đối diện cười vui vẻ, trong lòng cảm thấy ấm áp. Đã lâu rồi chưa nhìn thấy Đồng Niệm cười vui vẻ như vậy, lòng tràn đầy chân thành tha thiết.

Kể từ khi xảy ra chuyện ba năm trước, mấy năm qua anh và cô trải qua quá nhiều chuyện làm tổn thương, cùng hành hạ lẫn nhau. Mỗi lần nhìn thấy cô đau khổ là anh thấy đau trong lòng.

Loại tổn thương này, cả đời cũng không thể an ủi được, có lẽ vĩnh viễn đều sẽ lưu lại ám ảnh giữa bọn họ. Nhưng hôm nay nhìn thấy cô vui vẻ cười như vậy, anh lại cảm thấy có một tia hy vọng, có lẽ bọn họ có thể trở lại khoảng thời gian tốt đẹp như lúc trước.

“Niệm Niệm.” Lăng Cận Dương mở to mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô, nhưng lại do dự không mở miệng. Anh thở dài, cuối cùng chuyển đề tài, “Chơi vui không?”

Nhìn ánh mắt hơi khác thường của anh, Đồng Niệm cũng không có vạch trần, thật ra chính bản thân cô cũng không biết nếu nói ra rõ ràng thì phải đối mặt như thế nào nữa, cho nên cũng qua loa, “Rất vui.”

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô, những băn khoăn trong lòng Lăng Cận Dương cũng biến mất, anh chèo thuyền đến giữa hồ, kéo cô lên trên ngai đình đứng giữa hồ.

Đứng ở trong đình, Đồng Niệm nhìn xung quanh, đập vào mắt là mặt nước long lanh, lấp lánh sáng chói cả mắt. Ngồi ở trong đình nhìn xuống, có thể thấy nước hồ trong vắt một màu xanh ngọc bích, cá vui vẻ lội qua lại, cô nhếch môi cười khẽ một tiếng.

Sau đó không lâu lắm, Lăng Cận Dương chèo thuyền trở lại bến tàu, sau khi cập bờ, anh dẫn theo Đồng Niệm lên bờ.

Vân San ngồi trên ghế dài lim dim mắt, cho đến khi Lăng Cận Dương trở lại vỗ nhẹ bả vai cô, cô mới vuốt mắt, mơ hồ nói: “Các người đã quay lại rồi à?”

Lăng Cận Dương gật đầu một cái, ánh mắt tươi cười, chỉ là Đồng Niệm không có hảo cảm với Vân San, không nói câu nào bước nhanh đi về phía trước.

Thời điểm đi dạo đến phố Thanh Hà, du khách càng đông đúc hơn. Trên con đường này có không ít quán ăn vặt, nào là bánh bột lọc, tôm thịt hoành thánh, thị bò đụn, còn có thịt kho tương.

Nghe mùi thơm xông vào mũi, bụng Đồng Niệm kêu lên. Chơi nửa ngày, cô đã sớm cảm thấy đói, đi tới từng gian hàng, nhìn thấy nhiều món ăn ngon, đều muốn nếm thử một chút.

Đi tới trước gian hàng bán chao đậu phụ chiên giòn, Đồng Niệm cao hứng mua một phần, còn cố ý kêu chủ quán cho thêm nhiều tỏi một chút, chỉ nhìn thôi mà muốn chảy nước miếng rồi.

Bưng cái hộp, cô dùng cây tăm bằng trúc chia một miếng, đang muốn bỏ vào miệng, liếc mắt nhìn thấy Vân San đứng đối diện, Đồng Niệm mỉm cười bước đến, đưa cho Vân San một miếng chao đậu phụ, cười nói: “Cô dẫn chúng tôi đi chơi, chắc cũng đói bụng rồi, cô ăn cùng đi.”

Vân San bịt mũi nhăn mày lại, lập tức lui về phía sau một bước, vẻ mặt hết sức chán ghét. Cô lắc đầu một cái, nghĩ thầm làm người tình của người khác, vậy mà cũng không có ý tứ, tại sao có thể ở trước mặt người đàn ông ăn chao đậu phụ?

Rõ ràng đáng người cũng rất xinh đẹp, nhưng lại ăn cái loại hôi hám này. Cô nghĩ thôi cũng cảm thấy ghê tởm, thử mùi này, sao người khác có thể chịu đựng được.

“Cám ơn cô, tôi không ăn cái này.” Vân San bịt mũi, bực bội trả lời.

Nhìn bộ dáng chê bai của cô, Đồng Niệm thấp giọng cười một tiếng, cô cũng không mời nữa, lấy cây tăm chia một miếng, đưa cho người đàn ông bên cạnh, “Anh có ăn không?”

Lăng Cận Dương liếc mắt nhìn đồ ăn, nghĩ thầm ăn chắc không chết, anh cắn răng rồi há miệng để cho cô bỏ vào trong miệng mình. Cực kỳ kiên nhẫn mới có thể nhai rồi nuốt xuống.

Chỉ là sau khi nuốt xuống, anh cảm thấy mùi vị không tệ!

“Chờ một chút cho anh với.” Sau khi tới gần cô, Lăng Cận Dương đưa tay cầm cây tăm, chia xuống một miếng chao đậu phụ chiên giòn, ăn cực kỳ vui vẻ.

Vân San đứng một bên, nhìn thấy hai người đứng quay đầu vào nhau giành ăn, thiếu chút nữa hộc máu. Trời ạ, đường đường là tổng giám đốc Lăng thị, thế mà lại thích ăn chao đậu phụ chiên!

Ài, thật khó trách, người chọn người giống mình. Khó trách anh ta tìm nhân tình có khẩu vị giống mình, hai người này không ngờ lại có sở thích giống nhau như thế.

Lập tức Vân San đi lùi về phía sau, cách bọn họ xa một chút. Cái mùi này làm cho cô nhức đầu, càng đau lòng hơn, người đàn ông cao quý kia, hết lần này đến lần khác hủy hoại hình tượng của mình, thật đau lòng quá đi thôi.

Liếc thấy sắc mặt Vân San tái xanh, trong lòng Đồng Niệm đột nhiên buồn lòng, ánh mắt thoáng qua một tia giáo hoạt. Những người như thế này thật đáng chết, không phải là người của mình cũng dám mơ ước, ghét chết đi được!

Ăn xong chao đậu phụ chiên, Đồng Niệm móc ra khăn giấy, lau miệng cho người đàn ông bên cạnh, giọng nói đặc biệt dịu dàng: “Anh trai, tự chúng ta đi dạo đi, đừng làm phiền Vân tiểu thư nữa.”

Anh trai!

Vân San bị cách xưng hô này làm cho kinh sợ, cô có chút không dám tin, hai người này từ ánh mắt đến hành động, rõ ràng là một đôi tình nhân, thế nào đảo mắt một cái lại là anh em vậy? Chẳng lẽ là khẩu vị nặng?

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, Lăng Cận Dương đi đến bên cô, trầm giọng nói: “Vân tiểu thư, cô trở về đi, cám ơn cô đã dẫn chúng tôi đi dạo vòng quanh lâu như vậy.”

“Vâng.” Vân San xấu hổ cười, bởi vì anh đột nhiên đi tới, dịu dàng nói. làm cô đỏ cả mặt. Trái tim cô đập loạn nhịp, dịu dàng trả lời: “Vây tôi về khách sạn trước, nếu các người có gặp chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.” Lăng Cận Dương gật đầu một cái, nhìn cô rời đi.

Xoay người kéo người bên cạnh, ánh mắt chim ưng của Lăng Cận Dương lóe sáng, giọng nói âm trầm: “Em muốn để cho cô ta đi có rất nhiều cách, tại sao bắt anh ăn chao đậu phụ?”

Đồng Niệm sợ run lên, trái tim nổi giận, nghĩ thầm lại bị anh nhìn thấy. Cô nhếch môi gắt giọng: “Nhưng anh ăn còn nhiều hơn em, hại em ăn chưa đã thêm.”

Nghe vậy, trên mặt Lăng Cận Dương thoáng qua vẻ lúng túng, anh ho khan một tiếng, chợt chuyển đề tài: “Có đói bụng hay không?”

“Đói. Đồng Niệm che cái bụng đang sôi rột rột, gật đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Gặp Nạn Ngoài Ý Muốn. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Đưa tay xoa đầu của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, giọng nói dịu dàng: “Đi thôi, dẫn em đi ăn ngon.”

Nghe được ăn ngon, Đồng Niệm mừng rỡ gạt đầu một cái, vội vàng đuổi theo bước chân của anh, hai người cùng rời khỏi phố Thanh Hà.

Lúc đi tới quán cơm, sắc trời đã tối xuống. Quán cơm này rất nổi tiếng, khách đến dùng rất đông.

Lúc Lăng Cận Dương bước đi vào đại sảnh nói tên của mình, bởi vì đã đặt trước, cho nên quán đã sắp xếp cho chỗ ngồi trước đó. Anh cũng không có chọn phòng, cố ý ngồi ở đại sảnh, cảm thụ sự huyền ảo của mọi người bên ngoài.

Ở thành phố Duật Phong, bởi vì thân phận và địa vị, anh không thể tùy ý như vậy. Hôm nay đi tới đây, không có ai biết mình, ngược lại thấy tự do, ung dung hơn nhiều.

Giờ cao điểm, bàn ăn chật kín người, còn rất nhiều người cầm số thứ tự đứng phía bên ngoài tiệm, chờ đến lượt.

Món ăn trong quán nhìn rất ngon, quán cũng trang trí theo phong cách kiểu xưa, cả hai bổ sung cho nhau mang hơi thở cuộc sống. Lăng Cận Dương nhìn thực đơn một chút, mỉm cười với Đồng Niệm, “Muốn ăn cái gì?”

Đồng Niệm rất kén ăn, chỉ là hôm nay tâm tình cô cực tốt, cho nên khẩu vị cũng rất tốt, “Cái nào cũng được.”

Thấy cô nhìn xung quanh, Lăng Cận Dương nhếch môi lên, chỉ cho nhân viên phục vụ những món anh gọi. Rất nhanh sau đó, thức ăn đã được bưng lên bàn.

Thịt kho, gà hấp trà Long Tỉnh, bí xanh hầm chân giò heo, thịt bò bít tết, còn có dăm cá Tây Hồ. Một loạt mùi thơm của món ăn ngon xông vào mũi, Đồng Niệm rất phấn khích, cầm đũa gấp một miếng gà hấp, hài lòng híp mắt.

Mỗi một món ăn, cô đều nếm qua, cảm thấy rất thích. Nhất là món gà hấp trà Long Tỉnh, mùi thơm của trà ngấm vào thịt gà, hương vị đặc biệt không thể thay thế được ngấm vào trong miệng.

Lăng Cận Dương ngược cầm lên, nhìn thấy cô ăn dính dầu trên khóe miệng, ánh mắt càng thêm dịu dàng. Vốn dĩ cô rất kén ăn, lúc ở nhà, chỉ có những lúc tự thân anh đi làm sùi cảo cô mới ăn nhiều một chút, hiếm khi thấy cô ăn nhiều thức ăn như tối nay.

Mặc dù lúc Đồng Niệm ăn, nhìn có chút giống như hổ đói, nhưng bộ dáng kia, quả thật rất đẹp mắt.

Dùng xong cơm tối, do ăn quá no, Lăng Cận Dương sợ cô không tiêu hóa được, liền dẫn Đồng Niệm đi tản bộ dọc theo đường Bắc Sơn.

Đường Bắc Sơn ở Hàng Châu, ở phía đông cầu Đoạn Kiều. Hai bên đường trồng cây ngô đồng nước Pháp, tuổi thọ cao hơn mười năm, tạo thành một con đường mòn. Ở phía Nam, cách hồ là Bạch Đê. Ở phía bắc, là những ngôi nhà mái ngói xếp hình vây cá, là nơi ở yên tĩnh, tham đạm còn sót lại.

Đèn đường mờ mờ, Đồng Niệm ngửa đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, dưới cảm anh hiện ra một vệt sáng tối màu, tạo thành đường cong buột quanh khuôn mặt anh.

Người đàn ông này xuất sắc và nổi trội không thể nghi ngờ.

Lòng bàn tay cô truyền đến ấm áp, khiến trái tim Đồng Niệm an bình, cô nhìn vào gò má anh, không tìm thấy một tia tỳ vết. Mỗi chỗ trên khuôn mặt anh được khắc rất hoàn mỹ, cái loại này từ trên người anh trong lúc lơ đãng toát ra một khí chất nho nhã, cùng với bẩm sinh, đẹp đến mê người.

Một trận gió đêm thổi qua, mang theo một chút lạnh lẽo. Lăng Cận Dương quàng khăn quàng cổ cho cô, ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Lạnh, chúng ta trở về nhanh lên một chút.”

Đồng Niệm cũng không nói lời nào, chỉ là nhu thuận rúc vào trong ngực anh, theo bước chân của anh, cùng nhau đi xa.

Sau khi trở lại khách sạn, Đồng Niệm cầm thẻ mở cửa phòng của mình. Ở bên ngoài chơi gần cả ngày, Đồng Niệm cảm thấy có chút mệt mỏi, cảm quần áo lên đi tắm.

Bên trong phòng ở tầng cuối cùng, từ trong rương hành lý, Lăng Cận Dương lấy ra một cái máy ảnh hiệu Single Lén Reflex, anh cẩn thận kiểm tra lại lần nữa, sao khi xác định không có trục trặc gì, mới cầm máy chụp hình rời phòng.

Anh cúi đầu chuyển qua hành lang, cũng không có nhìn thấy ai đi tới.

Vân San biết sau khi anh trở lại, tính toán thời gian cầm đồ ăn vặt đi lên, xem có thể đòi hỏi được gì hay không.

Cô cao hứng cầm đồ ăn đi lên, lại thấy Lăng Cận Dương một đường đi tới thang máy, cô do dự một chút, tò mò đi theo sau.

Đi tới lầu bảy, Lăng Cận Dương đi tới một căn phòng, đứng bên ngoài gõ tay lên dè chuông cửa xuống.

Đồng Niệm mới từ phòng tắm đi ra ngoài, cô nghe thấy tiếng chuông cửa, nghi ngờ đi tới bên cửa. Qua kính thấu thị, sau khi thấy người đàn ông đứng ngoài cửa, cô sững sờ mất mấy giây rồi mới gõ tay lên mở phòng cửa ra.

“Có chuyện gì sao?” Đồng Niệm đưa tay đỡ cửa, giọng nói hơi mất tự nhiên.

Đưa lên máy chụp hình cầm trong tay, Lăng Cận Dương cũng không có tức giận vì thái độ của cô, “Đến đưa máy chụp hình cho em”

Đồng Niệm mở cửa phòng ra, cho anh đi vào.

Nhìn thấy cửa phòng đóng lại, Vân San kinh ngạc đến ngây người, đã trễ thế này mà anh em họ còn ở chung một phòng sao? Chẳng lẽ trong đó còn có cái gì hấp dẫn?

Nghĩ đến điểm này, Vân San lập tức tỉnh táo tinh thần lại, nhẹ nhàng bước chân đi đến bên cạnh cửa. Cô không dám gõ cửa, ngồi chồm hổm xuống, gõ tay lên đẩy nhẹ cửa, để tạo ra khe hở.

Bịch ——

Trước mặt cửa đột nhiên bị kéo ra, trọng tâm của Vân San không vững, cả người ngã xuống đất, mặt đập đầu trên nền gạch.

“Sao cô lại ở chỗ này?” Lăng Cận Dương chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, ánh mắt sắc bén lộ ra lạnh lẽo.

Vân San dùng sức ngồi dậy, không để ý tới lỗ mũi chạm đất bị đau, cười nói: “Tôi đến đưa cho các người một chút đồ ăn”. Trong lúc đang nói chuyện, cô cầm túi đồ ăn trong tay gõ lên, tiếp tục cười nói: “Chúng ta ăn cùng nhau đi?”

Lăng Cận Dương liếc nhìn thức ăn vặt trong tay cô, sắc mặt hòa hoãn hơn, anh cười nhận lấy túi thức ăn trong tay cô, giọng nói âm trầm, “Vân tiểu thư thật có lòng.”

“Ha ha ha, đúng vậy!” Vân San cười rất lớn, đến đau cả mặt. Cô có thể nhìn thấy ánh mắt tàn mát ra tia lạnh lẽo của anh, lập tức cả người rùng mình một cái.

Mẹ ơi, thật là dọa người nha, lần sau thật sự không dám nữa!

“Ôi, không bị thương ở đâu chứ?” Đồng Niệm đi đến bên cạnh Vân San, khom lưng kéo cô đứng dậy, gương mặt tươi cười: “Vân tiểu thư, cô muốn vào trong nhà ngồi một chút không?”

Trong lúc nói chuyện, Đồng Niệm nắm lấy cổ tay của Vân San, định dẫn cô đi vào.

Sau lưng Vân San thoáng chốc đổ một lớp mồ hôi lạnh, đôi tay bám chặt cánh cửa, nhất định không chịu đi vào, “Tôi không nhìn thấy gì hết, thật đó, các người để tôi đi đi!”

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Lăng Cận Dương làm cho Vân San hoàn toàn khiếp sợ, cô ảo tưởng không biết có vì chuyện cô nhìn thấy bí mật của hai người họ, cho nên họ muốn giết người diệt khẩu hay không.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Vân San trắng bệch, cô dùng sức gỡ tay Đồng Niệm ra, liền tiếp lui về phía sau nói: “Tôi thật sự không có nhìn thấy gì hết.”
đđl/q'd Sau khi nói xong, cô quay đầu bỏ chạy, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

"Ha ha ha——"

Đồng Niệm ôm bụng cười ngã nghiêng ngã ngửa, người này thật là thú vị, không ngờ trí tưởng tượng lại phong phú như vậy!

Việc như thế này, Lăng Cận Dương cũng không biết làm thế nào, anh nhún vai mỉm cười, đóng cửa phòng lại.

Cầm máy ảnh Single Lens Reflex đưa cho Đồng Niệm, anh dặn dò cô cẩn thận: “Ngày mai vào trong núi, dùng cái này chụp hình đi, em đã quen dùng nó rồi nên sử dụng sẽ dễ dàng hơn.”

Đồng Niệm vui vẻ cười một cái, trong lòng cảm thấy cảm động, lúc này cô mới vừa thử máy chụp hình kia, quả thật có chút không quen tay lắm, còn định tới nay thức cả đêm nghiên cứu thêm, không ngờ anh lại đưa than đến sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

“Cảm ơn anh.” Ôm máy chụp hình vào trong ngực, trên mặt Đồng Niệm rất vui vẻ, như vậy là ngày mai trong lúc đi tìm chim điều quý hiếm, cô có thể động tay múa chân rồi.

Nâng tay lên xem đồng hồ, Lăng Cận Dương có chút lưu luyến đứng lên.

“Niệm Niệm.” Anh bước về phía trước mấy bước rồi dừng lại, Lăng Cận Dương chợt xoay người, đặt đôi tay lên trên vai cô, không yên tâm dặn dò, “Ngày mai em phải cẩn thận một chút, trăm ngàn lần cũng không được tách khỏi mọi người biết không?”

Đồng Niệm gật đầu đồng ý, trong lòng có chút không vui. Cô đã có cuộc sống độc lập thật lâu rồi, tất nhiên là có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân mình, “Dạ.”

Tiền anh đi đến cửa, Đồng Niệm mở cửa ra, lại thấy anh xoay người, ánh mắt thâm thúy mang theo ý cười: “Ngày mai làm xong việc, anh được thành thoi hai ngày, em có muốn đi đâu chơi nữa không?”

Đồng Niệm mím môi cười, tiền đồng đen nhánh nhìn anh chăm chú, có thể thấy từ trong trông mắt anh phản chiếu ra bóng dáng của cô, trong lòng Đồng Niệm ấm áp, dịu dàng nói: “Em muốn đi chùa Linh Ẩn.”

“Được.” Lăng Cận Dương đồng ý một tiếng, gương mặt tuấn tú đầy vẻ dịu dàng, “Tối mai chúng ta cùng nhau ăn cơm nha?”

“Dạ.” Đồng Niệm khẽ cúi đầu, mặt có chút nóng lên.

Nhìn gương mặt ửng đỏ của Đồng Niệm, ánh mắt Lăng Cận Dương dao động, anh nhếch môi tạo thành đường cong vô cùng đẹp mắt, “Được rồi, em ngủ sớm đi.” Nói xong những lời này, anh bước ra khỏi phòng.

"Ngủ ngon."

Hai con người sáng ngời của Đồng Niệm tràn đầy quan tâm, ánh mắt ấy đã lâu rồi Lăng Cận Dương chưa nhìn thấy, trái tim anh đập mạnh, anh cố nén lại kích động muốn ôm cô vào trong ngực và hung hăng hôn cô, rồi cười nói: “Ngủ ngon.”

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng của anh biến mất ở cầu thang, Đồng Niệm mới xoay người đóng cửa phòng lại.

Ban đêm ở Tây Hồ vô cùng yên tĩnh.

Đồng Niệm nằm trên chiếc giường mềm mại, ánh mắt yên tĩnh, cô giơ tay lên khẽ vuốt ve máy chụp hình, nụ cười vui vẻ trên miệng đã một lúc lâu rồi vẫn chưa tắt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Niệm đến đúng giờ cùng mọi người tập hợp, đoàn người lên đường đến Phụng Hoàng Sơn.

Bởi vì có người thông báo rằng, để tìm được loài chim điều quý hiếm này thì phải đi vào sâu trong núi, cho nên cần một người nông dân giàu kinh nghiệm, quen thuộc địa hình dẫn bọn họ vào trong núi.

Mặc dù Phụng Hoàng Sơn bên ngoài đã bị khai phá, nhưng sâu trong núi còn rất nhiều cây cối vẫn được giữ nguyên.

Càng đi vào sâu trong núi, một cỗ hơi ẩm ướt đánh tới. Nhiệt độ trên núi so với bên ngoài lạnh hơn. Đồng Niệm đeo ba lô trên vai, bên trong chứa một ít đồ dùng cần thiết và thức ăn nước uống.

Người nông dân cầm một cây gậy trong tay, thỉnh thoảng vạch ra những đám cỏ dày mọc um tùm, trên đường đi ông nói cho mọi người biết những thực vật có độc không thể đụng vào, những côn trùng cần phải tránh.

“Mọi người đuổi theo, không nên tách rời!”

Người dẫn đường quay đầu lại hướng về phía sau hô lên, dặn dò mọi người trong coi lẫn nhau, ngàn vạn lần không để bị lạc.

Đồng Niệm đi ở giữa mọi người, cầm trong tay máy chụp hình, trái phải đều chụp, y như là bị nghiện. Nhắm ống kính ở ngọn núi cao vút phía xa, cô muốn chụp đám sương mù mờ mịt kia, nên đứng lại muốn chọn góc độ tốt nhất.

Người phía sau đi lướt qua cô, đi về phía trước, người kia đi qua còn nói một câu: “Tiểu Đồng, cô nhanh lên một chút để theo kịp mọi người.”

“Vâng, tôi sẽ đi ngay.”

Đồng Niệm chọn xong góc độ tốt nhất, đang muốn đề xuống cảm giác vui mừng, nhưng không ngờ có vật gì đó bay tới đụng ống kính, lóe lên rồi biến mất.

Cô không nhìn thấy rõ, nhưng mơ hồ cảm giác được hình như đó là chim điều. Nâng máy chụp hình, cô cố gắng tìm kiếm theo phương hướng vật kia vừa biến mất, điều chỉnh tiêu cự ở mức cao nhất, vẫn như cũ không tìm thấy được.

Thu lại cảm giác mất mát, Đồng Niệm cầm máy chụp hình xoay người, cất bước đi về phía trước, đi theo phương hướng của mọi người.

Bỗng chốc, dưới chân trống rỗng, cô cảm thấy như đôi chân mất đi trọng lực, cả người lui về phía sau liền té xuống.

Từ trên sườn núi lặn một mạch xuống phía dưới, may là không cao lắm, sau lưng Đồng Niệm chạm vào một cái cây mới dừng lại. Phía dưới cỏ dại mọc

rất dày, nên khi té xuống không có bị thương, cô lồm cồm chụp hình lên, sau khi kiểm tra thấy không bị gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Đồng Niệm đứng lên, cả người run lẩy bẩy, nhú mồm nhìn lên trên lần nữa, thoáng chốc kinh ngạc đến ngây người.

Đứng ở chỗ này nhìn lên, có ít nhất năm đoạn đường, cô đến tốt cùng từ đâu mà té xuống?

Đồng Niệm nhú mồm, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, cô nắm chặt đôi tay lại la lớn lên: “Có ai không, tôi đang ở đây này!”

Trong sơn cốc chỉ có tiếng cô vang vọng lại, nhưng rất lâu cũng không thấy có bóng dáng người nào xuất hiện. Đồng Niệm lại tiếp tục kêu, vẫn như cũ không có ai đáp lại, người cũng không có.

Cô kêu đến đau cả họng, lấy điện thoại từ trong túi ra, cúi đầu nhìn, tâm tình càng thêm u ám.

Không có tín hiệu!

Đồng Niệm chán nản ngồi một chỗ, không dám chạy loạn, cô chỉ có thể chờ đợi mọi người sau khi phát hiện không thấy cô, sẽ quay lại tìm cô.

Đợi đến mấy tiếng đồng hồ, nhìn thấy trời đã sắp tối, nhưng trong sơn cốc không có một bóng người, không thấy được bất kỳ dấu hiệu có người.

Đồng Niệm cầm điện thoại di động, di chuyển ở nhiều phương hướng, cũng không thấy có tín hiệu. Cô đứng mệt mỏi, khom lưng ngồi xuống gốc cây đại thụ, lưng dựa vào thân cây, giữ gìn sức lực.

Nhưng là chung quanh trời càng ngày càng tối, nhiệt độ cũng chợt giảm xuống, trong lòng cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Em Chính Là Mạng Của Anh (1)

Editor: Nguyen Hien.

Ngồi trong phòng khách sạn, Lăng Cận Dương ngồi gác chân trên ghế sofa, đợi đến sáu giờ tối, không biết anh nâng đồng hồ lên xem bao nhiêu lần, nhưng từ đầu đến cuối một cuộc điện thoại cũng không có.

Công việc hôm nay được xử lý rất nhanh, khoảng bốn giờ chiều là đã giải quyết xong mọi việc, nên Lăng Cận Dương đã quay lại khách sạn sớm. Bữa cơm tối đã được đặt tốt trước đó, Lăng Cận Dương ngồi trong phòng, yên lặng chờ Đồng Niệm trở về.

Theo dự tính ban đầu thì buổi phỏng vấn sẽ không kéo dài trễ đến như thế này, tối năm giờ là có thể trở về rồi.

Xem đồng hồ lần nữa, đáy mắt sâu kín của Lăng Cận Dương thoáng qua cái gì đó, anh mím môi lại, rồi đột nhiên nở nụ cười. Có lẽ là do cô mắc cỡ nên không chủ động gọi điện thoại cho anh?

Nghĩ đến đây, anh cầm điện thoại di động lên gọi cho cô, nhưng không có bất cứ tín hiệu nào phản hồi.

Lăng Cận Dương trầm mặt đứng lên, mồm kiể m nhú chặt lại, anh mở cửa phòng đi ra ngoài, tiếp tục gọi điện thoại. Cuộc gọi lần nữa được gọi đi, nhưng vẫn không có tín hiệu như cũ.

Bước vào thang máy đi tới lầu bảy, Lăng Cận Dương đi thẳng tới bên ngoài phòng Đồng Niệm, anh nhấn chuông cửa, một hồi lâu cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Khuôn mặt tuần tú của Lăng cận Dương trầm xuống, đáy mắt thâm thúy hiện lên vẻ lo lắng, trong lòng cảm thấy bồn chồn. Anh xoay người đi xuống lầu dưới, muốn đi hỏi thăm một chút xem những người trong tòa soạn có ai trở lại chưa.

Sau khi tới quầy tiếp tân, biết được mọi người trong tòa soạn còn chưa có trở lại, trong lòng mới cảm thấy buồn lòng một chút. Nghĩ thầm có lẽ là bọn họ vẫn còn ở trên núi, tín hiệu không tốt, đó là đương nhiên.

Xoay người ngồi ở trên sofa ngoài đại sảnh khách sạn, Mặt Lăng Cận Dương hướng ra cửa, hai mắt chăm chú nhìn ra bên ngoài, những ngón tay thon dài đặt trên đầu gối, vẻ mặt có chút non nóng.

Sau đó không lâu, tiếng chuông đồng hồ ngoài đại sảnh kêu lên “Đinh đong.” Lăng Cận Dương ngẩng đầu lên, trầm mặt đứng dậy, định đi ra bên ngoài. Nhưng mới vừa cất bước, anh liền nhìn thấy có mấy người bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy mọi người đi tới, sắc mặt Lăng Cận Dương hòa hoãn xuống, anh nhú mày nhìn sang, nhưng không nhìn thấy Đồng Niệm ở trong đó. Chân mày nhú chặt lại lần nữa, anh lạnh nhạt hỏi: “Đồng Niệm đâu?”

Buổi sáng những người này đã nhìn thấy anh, cũng biết anh và Đồng Niệm quen biết nhau, lúc này nhìn thấy anh, tất cả mọi người đều cúi đầu, vẻ mặt buồn bã.

Thấy vẻ mặt kia của bọn họ, đáy lòng Lăng Cận Dương hung hăng nhéo một cái, trong nháy mắt giọng nói lạnh như băng: “Đồng Niệm đâu rồi?”

Người đàn ông dẫn đường, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, đi về phía trước một bước, trầm giọng nói: “Cô ấy và chúng tôi lạc nhau, hiện tại đội cứu hộ đang tìm, nhưng chưa tìm được...”

Không kịp nghe người kia nói hết câu, Lăng Cận Dương đã sớm bước nhanh ra đường, anh lên xe, nhanh chóng lái xe rời đi.

Lái xe đến Phụng Hoàng Sơn, sắc trời đã tối. Xa xa có thể nhìn thấy đường lên núi có không ít người trong đội tìm kiếm, mặc đồng phục cứu hộ, chia làm mấy nhóm, được người phụ trách hướng dẫn lộ trình đi vào trong núi.

Lăng Cận Dương dừng xe lại, nhanh chóng nhảy xuống xe, anh hòa nhập vào trong đám người, cẩn thận hỏi thăm tình hình cụ thể. Hai tiếng trước, đã có đội cứu hộ đi vào núi, nhưng bởi vì địa hình trong núi phức tạp, có quá nhiều ngã rẽ, cho nên lần cứu hộ đầu tiên không có kết quả.

Người chỉ huy rất nhanh cử nhóm thứ hai đi cứu giúp người, bởi vì trời tối, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, nên việc cứu hộ gặp nhiều khó khăn hơn.

Đèn pha to lớn, lấp lánh cả màn đêm, phát ra từng chùm ánh sáng. Những người cứu hộ xếp thành một đội hình, chia thành từng hướng khác nhau đi vào núi, mọi thứ xung quanh lại một lần nữa chìm vào bóng tối rất nhanh.

Lăng Cận Dương mở đèn trước xe ra, hai chùm ánh sáng chiếu trên mặt đất. Anh cũng muốn vào núi, nhưng bị người chỉ huy đội cứu hộ cản lại. Lúc này xung quanh tối đen như mực, cái gì cũng không phân biệt được, mà anh cũng không quen thuộc địa hình, đi theo vào chỉ làm cản trở công việc.

Ngẫm nghĩ lại của anh ta, cuối cùng Lăng Cận Dương cũng miễn cưỡng đồng ý, anh đứng ở bên cạnh xe, mắt vẫn nhìn về phía phương hướng mà đội cứu hộ vào núi. Mặc dù phía trước trời tối om, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhưng anh vẫn không dám động.

Anh đứng ở đây, cũng không biết trải qua bao lâu, cho đến khi phía chân trời dần dần sáng lên, nhưng đội tìm kiếm cứu nạn vào núi, vẫn không có bất cứ tin tức gì truyền về.

Sâu trong rừng cây, Đồng Niệm ngồi dựa lưng vào gốc cây khô, cả người đã sớm đông cứng. Nhiệt độ trong núi lúc nào cũng chênh lệch so với nhiệt độ bên ngoài đến mười mấy độ, quần áo trên người ban ngày còn có thể giữ ấm, nhưng đến ban đêm hiển nhiên không đủ giữ ấm.

Bánh bao trong ba lô Đồng Niệm đã ăn hết, lúc đầu sợ mang theo nhiều sẽ nặng cho nên chỉ mang theo một ít lát dạ, vì nghĩ chỉ đi mấy tiếng là trở về, cô còn hẹn đi ăn cơm tối với Lăng Cận Dương, cho nên để dành bụng để ăn cơm. Lần này thì tốt rồi, cơm chưa ăn mà cô đã bị vây ở rừng sâu núi thẳm này, còn không biết có người nào tìm thấy cô hay không nữa?

Đồng Niệm hít sâu một hơi, muốn đứng lên vận động, nhưng tay chân đã sớm tê cứng, cô cắn răng dùng sức mấy lần cũng không có kết quả. Chán nản lại dựa vào gốc cây khô, cô cắn môi, khóe mắt ề ề âm khó chịu.

Bất tri bất giác Đồng Niệm dựa vào gốc cây khô ngủ say, đợi khi cô tỉnh lại, xung quanh tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón. Đồng Niệm co hai chân lên, nhưng vẫn không kiểm chế được thân thể đang phát run của mình. Xung quanh tiếng côn trùng kêu inh ỏi, cũng có rất nhiều tiếng kêu Đồng Niệm nghe thấy rất lạ, cô cảm thấy một hòn đá, nắm chặt trong tay, phòng hờ có thứ gì đó lao về phía mình.

Nhiệt độ càng lúc càng xuống thấp, hai hàm răng Đồng Niệm run lên cầm cập, cố gắng giữ cho tinh thần tỉnh táo, không chớp mắt nhìn chăm chăm về phía trước, trong lòng Đồng Niệm mong đợi sẽ có người tìm được mình, nhất định sẽ tìm thấy mình!

Nhưng trong hoàn cảnh đói rét này, Đồng Niệm căn bản không thể chống đỡ được bao lâu. Trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, dựa vào gốc cây khô ngủ quên mất. Đợi đến khi Đồng Niệm mở mắt lần nữa, sắc trời đã trắng bạch, cô gượng người cố gắng ngồi dậy, nhưng trong nháy mắt lại ngồi xuống.

Cả người nóng như lửa đốt, ngay cả hơi thở cũng mang theo nhiệt độ, Đồng Niệm từ trong ba lô móc ra một chai nước, mở nắp uống một hớp nhỏ. Cô không dám uống nhiều, chỉ còn lại phân nửa nước trong chai, cô nhất định phải ráng chống đỡ, đợi đến khi có người tới cứu cô.

Cổ họng nóng như lửa đốt, Đồng Niệm hô hấp dồn dập, cô thở hổn hển, âm thanh vang vọng bên tai. Cảm nhận được nhiệt độ trên người càng lúc càng nóng, Đồng Niệm cảm thấy đầu óc hỗn loạn, mọi vật trước mắt bắt đầu mơ hồ. Từ trong chai đổ ra một ít nước, vỗ nước lạnh lên ót, cảm giác mát lạnh có thể làm cho cô cảm thấy thoải mái một chút. Nhưng nước không còn nhiều lắm, Đồng Niệm không dám làm như vậy nhiều sợ lãng phí hết, chỉ có thể cắn răng tiếp tục chịu đựng.

Mí mắt càng thêm nặng nề, cho đến khi đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, trong phút chốc Đồng Niệm đã hôn mê, trong lòng từ đầu đến cuối vẫn duy trì một ý niệm mãnh liệt, mình không thể chết được, mình phải sống!

Sau khi trời đã sáng choang, đội cứu nạn từ trong núi đi ra, nhưng tất cả mọi người vẫn không tìm thấy Đồng Niệm, cũng không có phát hiện đầu mối. Kết quả như thế, làm cho mọi người cảm thấy không lạc quan.

Sau khi nhận được điện thoại của Lăng Cận Dương, Mục Duy Hàm ngồi máy bay cả đêm chạy tới, anh thậm chí còn đưa tới những người lính tinh nhuệ trong quân đội tới để tìm người.

Lúc này Lăng Cận Dương cũng không còn kiên nhẫn nữa, người bị giam ở trong núi lâu như vậy, một người đàn ông thân thể cường tráng còn không chịu nổi, huống hồ gì là một cô gái.

Bảo phụ trách dẫn đường hôm qua đến, Lăng Cận Dương tỉ mỉ đề ra nghi vấn Đồng Niệm mất tích trong núi. Anh lập tức bảo người dẫn đường vẽ ra một tấm bản đồ, xác định ra phương hướng chính xác.

Xem xét lại bản đồ, anh thay một bộ đồ đồng phục của đội cứu nạn, đi vào trong núi tìm người.

“Cận Dương!” Mục Duy Hàm nhìn thấy cảm xúc Lăng Cận Dương bị kích động, muốn ngăn lại, hôm nay tình hình nơi này đã quá loạn, nếu cậu ta xảy ra chuyện gì còn biết bắt hơn, “Cậu đừng đi, ở chỗ này chờ tin tức đi.”

“Minh mang tới những người này, mọi người đều trải qua huấn luyện đặc biệt, nhất định sẽ tìm được Đồng Niệm.” Mục Duy Hàm kéo cánh tay của anh, tận tình khuyên bảo. Tuy nói rằng Lăng Cận Dương thích leo núi, trước kia cũng thường một mình đi leo núi, nhưng địa hình ở đây, anh vẫn chưa quen thuộc, hơn nữa lại đang nóng lòng, không may sẽ xuất hiện những việc ngoài ý muốn.

“Duy Hàm.” Lăng Cận Dương giơ tay lên đẩy Mục Duy Hàm ra, sắc mặt vô cùng khó coi: “Cậu không nên nói với tôi những lời như vậy.”

Mục Duy Hàm nhú mày, vẻ mặt u ám, anh có thể hiểu được cảm giác của Lăng Cận Dương, nhưng nhìn tình hình xảy ra, anh cũng chỉ có thể làm như thế.

“Cậu chính là không hiểu được!” Tựa hồ nhìn thấu được ý nghĩ của Mục Duy Hàm, Lăng Cận Dương nhếch môi, anh kiểm tra đồ trong ba lô, đặt bản đồ ở túi ngoài cùng ba lô, chậm rãi mở miệng: “Cô ấy là mạng sống của tôi!”

Mục Duy Hàm sững sốt một chút, sắc mặt từ từ yên tĩnh lại, Lăng Cận Dương đã nói như vậy, anh không còn gì để nói nữa, chỉ có thể dặn dò Lăng Cận Dương trên đường phải lưu lại ký hiệu, nhất định phải cẩn thận.

Đưa tay vỗ vào vai Mục Duy Hàm, Lăng Cận Dương gật đầu, hiểu được sự lo lắng của Mục Duy Hàm, đáy lòng anh tràn đầy cảm kích.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong, cùng nhau đi vào trong núi, mọi người đi tới chỗ Đồng Niệm mất tích, chia ra năm đường. Lăng Cận Dương đứng ở ngã ba, đôi mắt sắc bén quan sát bốn phía, sau đó anh chọn lựa một con đường lộ tuyến, cùng mọi người tách ra, một mình đi tìm.

Anh chọn một con đường nhỏ, cỏ dại um tùm, rất là khó đi. Cũng may anh thích leo núi, các nơi trên thế giới đi qua rất nhiều nơi, Đại Hạp Cốc cũng từng đi qua, cho nên vốn sống bên ngoài so với người bình thường cao hơn rất nhiều.

Đồng Niệm dựa vào gốc cây khô ngủ mê man, cả người nóng như lửa đốt, hô hấp càng ngày càng dồn dập, hai gò má nóng đến đỏ bừng. Trước mắt từ từ hiện lên một mảnh sương trắng, cô giống như thấy mẹ, còn có ba, bọn họ nhìn hướng về phía cô mỉm cười, nụ cười rất hiền lành.

Đồng Niệm rất muốn vươn tay sờ bọn họ, nhưng cánh tay nặng như ngàn cân, cô làm thế nào cũng không nâng lên được, gấp đến độ toát ra mồ hôi. Cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn ba mẹ càng lúc càng đi xa. Cô ở phía sau gọi bọn họ, nhưng hai người bọn họ chỉ nhìn cô cười nhưng cũng không có tới gần, ngược lại xoay người tránh đi, cho đến khi biến mất không còn nhìn thấy gì nữa.

Đồng Niệm trở mắt nhìn ba mẹ mình rời đi, cô buồn bã khóc, khóc rất lớn tiếng, tê tâm liệt phế kêu gào, cuối cùng có người ôm cô lên, đưa tay lau nước mắt cho cô: “Bảo bối không khóc, anh trai sẽ ở bên cạnh em.”

Ngước mắt lên nhìn qua người đàn ông, cô ngừng khóc, khóe miệng nở nụ cười. Đôi tay nhỏ bé của cô nắm chặt lòng bàn tay anh, muốn anh bảo đảm “Anh hứa với em, vĩnh viễn không bao giờ bỏ lại em đi!”

Người đàn ông cười cưng chiều, lau khô nước mắt trên khóe mắt cô, trong đôi mắt dịu dàng ẩn chứa nụ cười: “Được, anh hứa!”

Đồng Niệm đột nhiên giựt mình tỉnh lại, cô mở mắt, lại nhìn thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, hiện đầy sương mù. Cô giơ tay lên, sờ nước mắt trên mặt, trước mắt vẫn không thấy gương mặt tuấn tú đó, để cho đáy lòng cô một mảnh tối tăm.

Cả người đã sớm không còn hơi sức, Đồng Niệm dựa lưng vào gốc cây khô duy trì sức lực, trong lòng càng ngày càng tuyệt vọng. E rằng không có ai tìm được cô, e rằng cô sẽ chết ở chỗ này, im hơi lặng tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Em Chính Là Mạng Của Anh (2)

Ở một chỗ nào đó trong lòng, hung hăng nhéo một cái.

Đồng Niệm ngẩng mặt, kiềm nén nước mắt lại, lại không nhịn được tự hỏi chính bản thân mình một vấn đề.

Nếu như mình chết đi, vậy trong cuộc đời này chuyện mình hối hận nhất là cái gì?

Giờ phút này, những suy nghĩ phức tạp lại bình tĩnh lạ thường, cả người hoàn toàn lắng đọng xuống. Đồng Niệm nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trước mắt dần dần hiện lên khuôn mặt tuần tú, làm cho những giọt nước mắt cô kiềm nén, lặng lẽ lăn ra ngoài.

Thật ra những oán hận được chôn sâu, cuối cùng cũng vì anh mà yêu thương. Từ lúc ban đầu cho đến vĩnh viễn đều yêu thương anh.

"Niệm Niệm——"

Phương xa chợt truyền đến giọng nói yếu ớt, Đồng Niệm nhắm mắt lại, trái tim một mảnh bi thương, cô đã bắt đầu xuất hiện ảo giác âm thanh sao? Vậy có phải có nghĩa là, cái chết đến với cô càng lúc càng gần rồi hay không?

Nhưng bên tai lần nữa truyền đến tiếng gọi của người đàn ông, làm cho cô hé mở mắt, trầm ngâm tỉ mỉ phân biệt hồi lâu, cho đến cuối cùng xác nhận không phải mình nghe nhầm, mà là tiếng gọi chân thật, kích động đến nỗi nước mắt rơi như mưa.

Mở miệng muốn trả lời anh, nhưng Đồng Niệm phát hiện ra cổ họng không phát ra được âm thanh nào, một ít âm thanh cũng không kêu được. Cô chỉ có thể nặn ra âm thanh "Úm ưm", lẩm bẩm nhỏ như muỗi kêu.

Âm lượng cô như vậy, Lăng Cận Dương không thể nào nghe được. Huống chi lúc này trong núi sương mù bay mù mịt, tầm nhìn rất ngắn, nếu như cô không lên tiếng, nói không chừng lại bỏ qua cơ hội anh tìm thấy cô.

Đồng Niệm cúi đầu muốn tìm thứ gì đó, nhưng xung quanh chỉ có cỏ dại, cái gì khác cũng không có. Nghe tiếng gọi của anh dần dần đi xa, trong lòng cô trở nên gấp gáp.

Trong giây lát, cô nghĩ đến cái gì đó, dùng hết toàn bộ sức lực nâng tay phải lên, lấy đồng hồ đeo trên cổ ra. Cô mở nắp đồng hồ ra, bên trong đồng hồ tiếng nhạc chậm rãi phát ra, trong sơn cốc yên tĩnh, tiếng nhạc vang vọng ra khắp nơi.

Lăng cận Dương mơ hồ nghe được có âm thanh gì đó truyền tới, anh đứng yên tại chỗ, sau khi phân biệt ra được tiếng vang kia, gương mặt tuần tú lập tức dâng lên vẻ mừng rỡ. Anh xoay người, hướng nơi phát ra âm thanh lại lần nữa cất bước đi tới.

"Niệm Niệm!"

Lăng Cận Dương đi trở về con đường mới vừa đi, tiếp tục đi vào bên trong, sương mù dày đặc, anh chỉ có thể nhìn thấy những gì phía trước chân, hơi xa một chút đều không nhìn thấy. Anh dồn hết sức lực, mở đèn pha ra, chỗ này không được xem quá lớn so với trong rừng cây, nên cẩn thận tìm kiếm.

Cách mười giây, Lăng cận Dương sẽ gọi Đồng Niệm một lần, anh là đang nói cho Đồng Niệm biết, anh đã cách cô rất gần, rất nhanh có thể tìm thấy cô, không để cho cô phải sợ, nhất định phải chịu đựng!

Đồng Niệm đặt đồng hồ trong lòng bàn tay, nghe tiếng gọi của anh càng lúc càng gần, đáy mắt một mảnh chua xót. Mỗi một lần anh đều dồn sức gọi lớn, đối với cô đó là một loại an ủi, để cho cô cảm nhận được hy vọng, nhưng kêu lâu như vậy, cô có thể nghe được giọng nói trở nên khàn khàn, thậm chí có thể nghe được tiếng ho khan của anh.

Thật ra thì cô có thể cảm nhận được, anh đang ở cách mình không xa, cô cũng rất muốn nói cho anh biết anh không cần gọi, cô sẽ chờ anh đến.

Nhưng cô không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể yên lặng rơi nước mắt, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Nửa tiếng sau, cuối cùng Lăng Cận Dương cũng nhìn thấy Đồng Niệm dựa vào gốc cây khô, anh ngừng người, sau đó nhanh chóng chạy tới, ngồi xuống bên cạnh Đồng Niệm, "Niệm Niệm, em không sao chứ?"

Trước mặt mơ hồ xuất hiện một gương mặt tuần tú, cổ họng Đồng Niệm chua xót khó đề nén, cô dồn hết sức lực, chỉ có thể yếu ớt nói ra hai chữ, "Anh trai..."

Đồng Niệm muốn nhấc tay lên sờ vào mặt anh, nhưng cánh tay còn chưa nhấc, cả người liền ngã đi, ngã vào trong lòng anh.

Lăng Cận Dương đón lấy thân thể ngã xuống của Đồng Niệm, cúi đầu anh đưa tay đặt trên trán cô, phát hiện trán cô cực kỳ nóng. Sắc mặt Lăng Cận Dương biến đổi, vội vàng vác Đồng Niệm lên lưng, theo ký hiệu lưu lại trên đường, rất nhanh đi ra khỏi khu rừng.

Mở mắt lần nữa, đã là hai ngày sau.

Trong phòng bệnh màu trắng, Đồng Niệm mở đôi mắt nặng trĩu, đập vào mắt tất cả đều rất lạ lẫm. Cô xoay đầu lại, ngay tức thì liền nhìn thấy người đàn ông đang nằm ngủ bên cạnh mép giường.

Gò má anh lộ ra, xinh đẹp như lúc mới gặp. Trán anh đầy đặn, sống mũi thẳng, cánh môi nhỏ bé, mỗi một chỗ đều vô cùng xinh đẹp.

Kính ngạc nhìn anh hồi lâu, Đồng Niệm mới dám vươn tay chạm vào mặt của anh. Cô cần xác định tất cả đều không phải là giấc mơ, cô còn sống, còn có thể nhìn thấy anh lần nữa!

“Em đã tỉnh rồi à?” Lãng Cận Dương xưa nay vốn nhạy cảm, cảm thấy có người đụng vào, anh lập tức mở mắt, nhìn thấy người trên giường mở mắt, khoe miệng nở ra nụ cười dịu dàng: “Em có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Đầu óc có chút trống rỗng, sau đó Đồng Niệm ngồi dậy, giơ tay lên đánh về phía anh.

Lãng Cận Dương ngăn ra, hoàn toàn không nghĩ đến cô có hành động như vậy, vội vàng ôm cô vào trong ngực, sắc mặt cũng thay đổi: “Niệm Niệm, em làm sao vậy, khó chịu chỗ nào sao?”

Cúi đầu lên bờ vai của anh, Đồng Niệm hung hăng cắn, khuôn mặt đầy vẻ tức giận, tim nhói đau.

Đối với hành động của cô, Lãng Cận Dương hoàn toàn không hiểu được. Mới vừa rồi bác sĩ còn đến kiểm tra, nói cô đã hạ sốt, thân thể cũng không có gì đáng lo, nhưng sao tỉnh lại liền cắn người như vậy chứ?

Giơ tay lên vuốt nhẹ lưng cô, Lãng Cận Dương cũng không có động, cũng không có ngăn cản hành động của cô, mặc cho cô phát tiết, cho đến khi cô không còn sức lực nhả miệng ra, anh mới chán nản hỏi: “Niệm Niệm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giơ ngón tay chỉ vào mũi anh, Đồng Niệm cắn môi, nước mắt từ khoe mắt lăn xuống: “Lãng Cận Dương, anh là một tên khốn! Sao anh lại gạt em chuyện đứa bé?”

Nghe vậy, sắc mặt yên tĩnh của Lãng Cận Dương càng biến đổi, anh mím môi, thờ dài một tiếng, “Làm sao em biết?”

“Anh muốn biết làm cách nào mà em biết được chứ gì?”

Đồng Niệm hung hăng nhìn anh chằm chằm. Nước mắt đứt từng đoạn, như những hạt trân châu rơi xuống: “Anh nói xem, tại sao phải gạt em? Nếu như em không phát hiện ra, có phải anh sẽ lừa gạt em cả đời hay không hả?”

Đưa tay lau nước mắt của cô, Lãng Cận Dương lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, giọng nói trầm thấp: “Lúc ấy sau khi phẫu thuật em liền mắc bệnh, anh hoàn toàn không có cơ hội nói cho em biết. Sau đó chờ em khỏi bệnh, bác sĩ Tổng nói chuyện này lưu lại ám ảnh rất lớn trong lòng em, dần đi dần lại không nên làm kích động đến em nữa. Nếu như nói cho em biết, đứa bé bởi vì bệnh tình trong người em mới bỏ đi, anh sợ em lại đi vào bế tắc.”

“Niệm Niệm.” Anh giang hai cánh tay, kéo Đồng Niệm ôm vào lòng, giọng nói có chút khàn khàn: “Bất kể là nguyên nhân gì, từ đầu đến cuối anh đã phản bội em, cho nên anh tình nguyện để cho em hận anh, những lúc em đau khổ, anh cũng sẽ đau khổ cùng với em. Như vậy mới coi là công bằng, có đúng hay không?”

Đẩy lòng Đồng Niệm buột chặt một hồi lâu, cô ngẩng mặt, nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Lãng Cận Dương, đây là đạo lý gì vậy hả? Anh không có trái tim đúng không?”

Đưa tay vén tóc cho cô, Lãng Cận Dương cúi đầu nở nụ cười, mũi anh chạm vào chóp mũi cô: “Thật ra không phải không có, nhưng từ khi gặp em nó bắt đầu bị bệnh rồi.”

Nước mắt đột nhiên lăn xuống, trái tim Đồng Niệm bách chuyển thiên hồi, cô đưa tay ôm cổ anh, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực anh, khóc to: “Lãng Cận Dương, anh đúng là tên ngu ngốc! Em hận anh!”

Áo trước ngực ướt một mảng lớn, đôi mắt thâm thúy của Lãng Cận Dương dao động, khoe miệng từ từ nở nụ cười. Anh không có nói chuyện, chỉ là giang hai cánh tay, ôm chặt cô vào trong ngực.

Giờ khắc này chặt chẽ ôm nhau, còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Hồi lâu, Đồng Niệm khóc đủ rồi, phát tiết đi qua, tâm tình bị kích động cuối cùng cũng hòa hoãn xuống.

Cô nắm chiếc cằm xinh đẹp, tiễn đồng đen nhánh nhìn sâu vào đôi mắt anh, từ từ nở nụ cười: “Được rồi, vậy từ nay về sau trái tim em cũng đau cùng với anh! Nhưng là Lãng Cận Dương, anh phải hứa, trái tim anh vĩnh viễn chỉ có một mình em.”

Lãng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, giơ tay lên lau nước mắt trên mặt cô, nụ cười gian xảo: “Vậy thì thôi đi, nếu hai chúng ta cùng bệnh đau tim, sau này chắc ăn không khí quá! Chỉ cần em bệnh đau tim vì anh là được rồi, dù sao anh cũng không ngại!”

"....."

Nghe được lời anh nói, Đồng Niệm thoáng chốc ngơ ngẩn, nụ cười tái mét. Người đàn ông này thật là xấu xa, khắp nơi đều là cạm bẫy, khôn kiếp thật!

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, Lãng Cận Dương tính toán, trước khi cô bắt đầu mở miệng trút cơn giận, anh đột nhiên cúi đầu xuống, hôn vào bờ môi của cô, che hết tất cả âm thanh cô sắp phát ra.

Nụ hôn của anh không có chút dịu dàng, thậm chí mang theo thô bạo găm cắn.

Nhưng Đồng Niệm cũng không có đẩy anh ra, mà lấy tay ôm chặt eo của anh, cố gắng ngắc đầu lên đáp lại nụ hôn nhiệt liệt của anh. Đôi tay cô lại vòng chắc cổ của anh, dính cả người vào trong ngực anh.

Nơi hai trái tim chạm vào nhau, cô có thể cảm nhận rõ ràng hai trái tim cùng đập với tần số giống nhau. Cái loại đó xuyên thấu đến nóng bỏng, thiêu đốt kịch liệt, không thể ngăn cản được.

Người đàn ông điên cuồng hôn cô, lưỡi linh hoạt cuốn lấy, thường thức tư vị thuộc về cô thật sáng khoái. Hai tay anh nắm chặt eo cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực, hận không thể hòa nhập cô vào trong người mình.

Hồi lâu sau, Lăng Cận Dương mới buông người trong ngực ra, anh ngẩng đầu lên, nhìn cánh môi sưng đỏ của Đồng Niệm, cánh môi nhỏ bé nâng lên độ cong mê người.

Nhẹ nhàng gió tay lên, anh đưa lòng bàn tay tới trước mặt cô, ánh mắt sáng ngời: “Đồng Niệm, em có nguyện ý ở bên cạnh anh hay không? Chúng ta cùng nhau tìm lại hạnh phúc thuộc về chúng ta?”

Đồng Niệm mím môi cười một tiếng, tiền đồng đen nhánh trong suốt, cô chưa từng bao giờ khẳng định như lúc này. Cô đặt tay mình vào trong lòng bàn tay anh, mười ngón tay nắm chặt đan vào nhau, kiên định gật đầu nói: “Em nguyện ý.”

Lăng Cận Dương nở nụ cười, anh chậm rãi cúi đầu, hôn lên trán cô. Lần này anh quyết không phụ cô.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng rỡ, chiếu vào ấm áp.

Từ nay về sau, cô phải vững vàng nắm chặt tay anh, sẽ không bao giờ buông tay ra nữa. Hạnh phúc đang nghênh đón họ ở phía trước. Đoạn đường này em dành cho anh, sống chết gần bó, không xa không rời.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Hứa Hẹn Cùng Nhau (1)

Editor: Nguyen Hien.

Một chuyến đi Hàng Châu, có thể nói Hữu Kinh Vô Hiểm(*), mặc dù Đồng Niệm bị vây trong núi một ngày một đêm, nhưng cuối cùng vẫn được cứu. Nhờ vậy mà cô hiểu rõ, cái gì đối với cô mới là quan trọng nhất.

Hữu Kinh Vô Hiểm(*): Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Trở lại thành phố Duật Phong, đã là năm sau. Tòa soạn nghe nói Đồng Niệm ở Hàng Châu gặp phải tình thế nguy hiểm, bày tỏ thái độ rất quan tâm, đặc biệt phát cho cô một món tiền thưởng, đồng thời còn cho cô bảy ngày nghỉ đông có lương, để cho cô tịnh dưỡng thân thể trước khi quay lại làm.

Nhận tiền thưởng, còn được mọi người trong tòa soạn cho thức ăn bổ dưỡng, trong lòng Đồng Niệm cảm thấy rất vui vẻ. Điều khiến cô vui mừng nhất là tổng biên tập cho cô nghỉ phép bảy ngày, cô có thể ở nhà ngủ nướng.

Ngủ thẳng một giấc đến khi tỉnh lại, mở mắt ra đã là buổi trưa, sau khi Đồng Niệm rời giường đi rửa mặt, mở tủ lạnh ra lấy thức ăn hâm nóng, thoải mái ăn hết.

Giải quyết xong chuyện của mình, Đồng Niệm lại cho Rella ăn no, rồi cùng nó chơi đùa một lát, đến khi nó chơi mệt, trở lại cái ổ nhỏ của nó ngủ, Đồng Niệm mới đi làm chuyện khác.

Sau buổi trưa, cô ngồi ở phía trước cửa sổ pha một ly trà hoa hồng, trong tay cầm một quyển sách, say sưa đọc. Buổi chiều thời gian trôi qua rất nhanh, trời chập tối, Lăng Cận Dương lái xe trở về, giúp cô làm cơm tối.

Trong phòng ăn, chiếc đèn quả quýt phát ra ánh sáng dịu dàng, tạo cảm giác thoải mái và ấm áp.

Đồng Niệm mặc một bộ đồ màu hồng nhạt ngồi vào bàn ăn, tóc dài mềm mại buông xuống bên hông, trước mặt cô là cái khay trong suốt, bên trong nó đựng dâu tây vừa mới được rửa xong. Phía trên nó được đặt những viên đá lạnh trong suốt, màu sắc xinh đẹp, làm cho người ta thêm thưởng.

Trái cây cô thích ăn nhất chính là dâu tây, hơn nữa mùa này dâu tây trái rất to, cắn xuống một cái, mùi thơm tràn đầy giữa răng miệng, tạo cảm giác mát lạnh, khiến cho người ta lưu luyến khó quên.

Đồng Niệm từ trong khay lựa ra một quả to, cầm quả dâu tây màu hồng hồng trong tay, cô đi về phía trước, đưa quả dâu tới bên miệng người đàn ông, cười nói: “Há miệng.”

Nghe được lời của cô, người đàn ông mỉm cười một tiếng, môi khẽ nhếch lên, ăn quả dâu cô đưa tới vào trong miệng, thuận tiện thỏa thích mút ngón tay cô. Trong ánh mắt cô đầy vẻ xấu hổ, còn anh thì lưu luyến không nỡ buông ra.

Lăng Cận Dương đứng bên cạnh bàn, kéo tay áo sơ mi màu xanh ngọc lên, lộ ra cánh tay vững chắc. Anh cúi thấp đầu làm nhân bánh để gói sủi cảo. Về mặt anh ôn hòa, ngón tay thon dài, động tác linh hoạt, trong lúc lơ đãng xẹt qua một đạo phong tình mê người.

Đồng Niệm ngồi trong ghế đối diện ăn dâu tây, hai mắt chăm chú nhìn anh, bất kể nhìn từ góc độ nào, đều cảm thấy anh rất hoàn mỹ, hoàn toàn không tìm được thiếu sót.

“Này!” Tự dưng trong lòng Đồng Niệm có chút buồn bực, cảm thấy bản thân mình so với anh còn không bằng, “Về bề ngoài của anh nhìn đẹp mắt như vậy, có phải có rất nhiều cô gái thầm mến anh hay không?”

Lăng Cận Dương đang cán bột chợt dừng động tác lại, anh nhử mày nhìn về phía cô, tinh quang trong mắt hiện ra, “Cái này so với anh thì em rõ ràng hơn mới đúng chứ?”

“Em rõ ràng như thế nào?” Đồng Niệm bĩu môi, nghĩ thầm cô cũng không phải là thư ký của anh, sao có thể thống kê hết được người mến mộ anh.

Lăng Cận Dương ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô hỏi, “Ồ toàn soạn của em, lúc trước bài phỏng vấn anh, số lượng tiêu thụ thế nào?”

“Bán nhiều!”

Nghĩ đến chỗ này, Đồng Niệm cảm thấy có chút kêu ngạo, đợt phỏng vấn lần đó, được in lên tạp san, số lượng bán ra rất nhiều, tổng biên tập còn tán dương cô nữa!

Thấy vẻ mặt cô vui vẻ, Lăng Cận Dương thấp giọng cười một cái, tiếp tục cúi đầu cán bột, trầm giọng nói: “Đợt phát hành này của toàn soạn em tăng gấp trăm lần, phần đông người mua là những người ái mộ anh.”

“Nhiều như vậy sao?” Đồng Niệm kinh ngạc, vẻ mặt khó chịu. Những người đó sao lại như thế chứ, vì sao luôn mơ ước người đàn ông của người khác, thật đáng ghét!

Đồng Niệm cong miệng lên, trong lòng mất hứng, người đàn ông này khắp nơi trên hoa nguyệt, càng lúc càng nhiều hơn nữa, cô nhất định phải nghĩ biện pháp để cho anh cắt đứt hết.

Mất liếc nhìn cái nồi nước đang sôi trong phòng bếp, Đồng Niệm có ý ngồi im, đưa tay chỉ: “Nồi nước sôi rồi kìa!”

Lăng Cận Dương nhếch môi nở nụ cười yếu ớt, cũng không so đo với cô, thông thả cầm sủi cảo đã gói bỏ vào trong nồi. Bóng dáng cao to của anh đứng trước bàn, lộ ra gò má thâm thúy, từng động tác giờ tay nhắc chân đều vô cùng ưu nhã, chỉ có thể dùng hai chữ mê người để hình dung.

Tai họa!

Đồng Niệm lấy tay chống cằm, trong lòng cực kỳ buồn bực. Người đàn ông này chính là tai họa, cho nên nhất định phải nghĩ biện pháp, tuyệt đối phải nghĩ biện pháp, không để cho anh đi gieo tai họa cho người khác!

Sủi cảo nằm trong nồi nước sôi ừng ực, rất nhanh sau đó, từng cái sủi cảo bụng phình to lên, trôi lơ lửng trên mặt nước.

Đặt nồi sủi cảo đã nấu chín lên bàn, Lăng Cận Dương còn cầm lấy chày tương tới, xịt vào trong cái chén nhỏ đưa cho cô, “Em ăn đi.”

Nghe mùi thơm, Đồng Niệm đã sớm không nhịn được, cô cầm đũa lên gấp một miếng sủi cảo. Cúi đầu cắn một miếng, bên trong tôm thịt mềm mại, trộn lẫn với nắm hương mang lại mùi vị đặc biệt, càng làm cho người ta muốn ăn nhiều hơn.

“Anh cũng ăn đi.” Đồng Niệm thấy anh chỉ nhìn mình, vội vàng đưa đôi đũa cho anh.

Ý cười trên khóe môi Lăng Cận Dương dịu dàng, anh gấp sủi cảo trong nồi ra thổi nguội, rồi lại đặt vào chén của cô, “Niệm Niệm, anh muốn thương lượng với em một chuyện?”

“Chuyện gì vậy?” Đồng Niệm ngậm sủi cảo trong miệng, ậm ờ hỏi anh.

Người đàn ông xách cái ghế ngồi ở bên cạnh cô, khuôn mặt tuấn tú chứa đầy nụ cười: “Em nghỉ làm ở tòa soạn đi?”

“Tại sao?” Đồng Niệm liền biến sắc mặt, vẻ mặt thoáng chốc âm trầm xuống. Nhìn đi, người đàn ông này lại muốn giam cầm cô, để cho cô chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh anh đúng không?

Nhìn vẻ mặt kích động của cô, Lăng Cận Dương lắc đầu, đưa tay nheo mắt nhìn cô một cái, mỉm cười nói: “Em khẩn trương cái gì? Nghe anh nói hết được không?”

Đồng Niệm cắn môi, buông đôi đũa trong tay xuống, tiễn đồng đen nhánh nhìn chăm chăm anh, giọng nói không vui: “Anh nói đi!”

Chán nản thờ dài, trong lòng Lăng Cận Dương không có cảm giác gì. Xem ra trước kia, những hành động của anh, đã làm cho cô lưu lại quá nhiều ấn tượng không tốt khắc sâu vào lòng. Cho nên cô rất dễ dàng nghĩ đến những phương diện không tốt.

“Niệm Niệm” Lăng Cận Dương nắm tay của cô, dùng sức giữ lại trong lòng bàn tay, vẻ mặt yên tĩnh, dịu dàng nói: “Là do anh trước kia không tốt, làm em phải sợ.”

Đồng Niệm khó chịu, nhìn thấy vẻ áy náy trong mắt anh, trong lòng có chút không nỡ, “Cũng không có nghiêm trọng như vậy, chỉ có một chút thôi.”

Đưa tay xoa đầu của cô, trong lòng Lăng Cận Dương dâng lên cảm giác ấm áp, anh cúi đầu hôn lên môi cô một cái, bên trong ánh mắt hiện lên tình quang, “Anh cần một người tin cậy bên cạnh anh, em tới Lăng thị làm trợ lý cho anh đi.”

“Trợ lý?” Đồng Niệm trừng đôi mắt hạnh, không dám tin nhìn về phía anh, vội vàng khoát tay: “Em không đồng ý.”

Dường như dự liệu được trước cô sẽ nói như vậy, Lăng Cận Dương nhếch môi, ý cười trên khóe môi có chút gian xảo, “Anh sẽ dạy cho em. Lúc ban đầu, tất cả mọi thứ, không phải là em học từ anh sao?”

Đồng Niệm im lặng, theo dõi ánh mắt chứa đựng nụ cười xấu xa của anh, khuôn mặt ửng hồng lên.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên lần nữa, tiền đồng đen nhánh thoáng qua vẻ giao hoạt, “Trợ lý tổng giám đốc tiền lương có cao không?”

Lăng Cận Dương nhíu mày, khẽ vuốt ve cằm, đôi mắt thâm thúy híp lại một cái, hỏi cô: “Hiện tại lương của em bao nhiêu?”

Đồng Niệm cười cười, rất tự hào giang hai tay ra, ở trước mặt anh phát họa ra một con số, đắc ý cười nói: “Như thế nào, rất nhiều đúng không?”

Người đàn ông đẩy tay cô ra, ném cho cô một ánh mắt chưa từng trải qua việc đòi, lạnh lùng nói: “Tiền lương của trợ lý tổng giám đốc so với hiện tại nhiều hơn gấp mười lần.”

“...” ánh mắt Đồng Niệm huyền ảo, bởi vì lời anh nói mà nội thương nghiêm trọng. Đúng là tổn thương không chịu được mà? Hồi lâu, cô cong miệng lên hỏi anh: “Có phúc lợi hay không?”

Lăng Cận Dương nén nụ cười trên môi, hai mắt giống như Hắc Diệu Thạch xẹt qua một tia mờ ám, “Nếu như em đồng ý, em cũng được đối xử giống như anh!”

Đồng Niệm đứng bật dậy, cười hết sức mừng rỡ, cô không kiềm được kích động trong lòng, hai mắt nhìn về phía anh, “Đây chính là anh nói nha, không cho đối ý?”

Người đàn ông nâng trán, gương mặt tuấn tú lộ ra ché cười, anh đường đường là tổng giám đốc Lăng thị, sao có thể vì chuyện nhỏ như thế này mà đối ý chứ?

“Không đối ý.” Lăng Cận Dương kéo tay của cô, để cho cô ngồi ở trên chân mình, anh giơ tay đỡ mặt của cô, cười nói: “Như thế nào Đồng tiểu thư, suy nghĩ kỹ chưa?”

Vì Đồng Niệm khẽ cúi đầu, ngón tay qua lại đùa bỡn cổ áo của anh, trên mặt không có chút biểu tình gì.

Chờ cả buổi, nhìn thấy Đồng Niệm vẫn giữ bộ dáng đó, mày kiếm Lăng cận Dương nhíu lại, anh lo lắng Đồng Niệm còn có nhiều băn khoăn không chịu đồng ý, đang định thuyết phục, nhưng không nghĩ tới Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nụ cười rực rỡ như hoa, “Một lời đã định!”

Trái tim lơ lửng nặng nề được thả xuống, đáy lòng Lăng Cận Dương thờ phào nhẹ nhõm, chỉ là nhớ tới biểu hiện của cô lúc này cô ý nghiêm mặt hù dọa mình, trong lòng cảm thấy tức giận.

Tiểu nha đầu này, lại dám cố ý đùa giỡn anh, lá gan ngày càng to nha!

Đồng Niệm ở bên anh cùng nhau đã lâu, quan sát sắc mặt và ánh mắt là có thể hiểu được sự biến hóa trong lòng anh, nhìn ánh mắt anh bốc lên vẻ tàn khốc, trong lòng run lên, vội vàng từ trên người anh đứng lên, chạy đi.

Hành động của cô, sao có thể qua mặt được Lăng Cận Dương chứ?

"Còn dám chạy?"

Trở tay cầm lấy cổ tay của cô, Lăng Cận Dương lôi cô một cái, không nghĩ cô như thế mà thoát ra được, cất bước chạy đến phòng khách, cười tránh né.

Người đàn ông bước từng bước dài, hai cánh tay nắm chặt hông của cô, thân thể to lớn áp tới, hai người cùng nhau ngã nhào trên ghế sofa.

Đề cô ở phía dưới, Lăng Cận Dương cúi đầu, nhìn gương mặt cô đỏ ửng lên, trái tim anh đập liên hồi. Rất lâu rồi anh chưa cùng cô thân thiết như vậy, anh cảm thấy rất lâu rất lâu rồi, lâu đến nỗi anh cũng không nhận được.

Nhận thấy được ánh mắt anh dần dần chìm xuống, Đồng Niệm vội vàng đưa tay đẩy anh ra, tiền đồng đen nhánh sáng ngời, gắt giọng: “Em đói rồi, đi ăn

sùi cảo đi.”

“Anh cũng đói bụng.” Lặng Cận Dương tựa đầu vào cổ cô, đôi môi từng cái từng cái hôn lên xương quai xanh của cô, giọng khàn khàn thì thầm, “Đói đã lâu rồi.”

Đồng Niệm nhìn cười, không dám phản ứng lại anh, tiếp tục đẩy anh, giả bộ nghe không hiểu: “Anh đứng dậy nhanh lên đi, chúng ta cùng nhau ăn sùi cảo.”

“Đồng Niệm, em có ý đúng không?”

Nhìn chằm chằm người phía dưới đẹp đến mê người, Lặng Cận Dương nhũn mảy lại, âm thầm cắn răng, “Anh không sùi cảo, anh muốn ăn em!”

Người đàn ông hết như nổi giận, dứt lời liền cúi đầu hôn lên môi cô, hung hăng gặm cắn.

Hai người ở trên ghế sofa náo loạn một chút, Đồng Niệm không cho anh được như ý, cô đưa tay đẩy đầu anh ra, kéo anh đến bên cạnh bàn, thật vui vẻ ăn sùi cảo.

Dùng qua cơm tối, Lặng Cận Dương dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ. Khoảng 10 giờ tối, Đồng Niệm đuổi anh ra khỏi cửa.

Đưa anh tới cửa, từ móc treo quần áo Đồng Niệm lấy khăn quàng cổ xuống, nhón chân lên quàng khăn cho anh, giọng nói dịu dàng dặn dò anh, “Đi đường lái xe cẩn thận, về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho em, biết không?”

Lặng Cận Dương mày kiếm nhướn chặt, gạt đầu một cái, anh đứng ở cửa chần chờ một lúc, vòng vo không chịu đi.

“Bên ngoài lạnh lắm, để cho anh ở lại đi!” Anh cúi đầu, giang hai cánh tay vào trong ngực, dán mặt anh vào mặt cô, giọng nói như cầu khẩn.

Giờ khắc này, đáy lòng mềm mại của Đồng Niệm rối tinh rối mù, cô suy nghĩ nửa mềm lòng đồng ý anh. Chỉ là nhớ tới người đàn ông này trong lòng quá đen tối, vì cuộc sống hạnh phúc sau này, cho nên chỉ có thể kìm nén không cho phép mình nói ra khỏi miệng.

Tự nhủ rằng mình không thể mềm lòng, Đồng Niệm đưa tay đẩy anh ra, bưng lấy mặt của anh, hôn lên một cái, cười ngây ngô: “Không được a, anh còn chưa qua khỏi thời hạn khảo hạch!”

Sau khi nói xong, cô đóng cửa lại, không chút lưu tình đẩy anh ra ngoài, trước khi đóng cửa còn ném cho anh một câu, “Anh trai cố gắng lên!”

Đến đây, Lặng Cận Dương bị cô làm cho cho tức giận đến sôi ruột lên, hai bàn tay anh nắm chặt thành hai quả đấm, bực tức xoay người xuống lầu. Âm thầm thề trong lòng, đợi đến khi đề được cô ở trên giường, nếu không làm cho cô khóc đến phải cầu xin tha thứ, quyết không bỏ qua!

Sau bảy ngày nghỉ phép, Đồng Niệm trở lại tòa soạn đi làm. Mặc dù cô đồng ý tới Lặng thị làm trợ lý tổng giám đốc, nhưng không thể lập tức rời đi, phải làm hết tháng này mới có thể nghỉ việc.

Tổng biên tập biết cô muốn nghỉ việc, cực kỳ muốn giữ lại, chỉ tiếc là Đồng Niệm đã quyết định, nên khéo léo từ chối.

Thấy cô một lòng muốn nghỉ việc, tổng biên tập đành phải đồng ý, nhưng là mất đi một con gà đẻ trứng vàng như vậy, thật là đáng tiếc.

Làm xong thủ tục, Đồng Niệm chỉ chờ đến cuối tháng là có thể rời đi. Mặc dù rời đi, nhưng cô làm việc cũng không có qua loa, chăm chú hoàn thành công việc mỗi ngày, không hề có một chút lười biếng.

Trong tháng hai, vào ngày lễ tình nhân lãng mạn.

Hôm đó, Đồng Niệm đến tòa soạn như thường, gần tới giờ tan làm, có một công ty chuyển phát nhanh đưa tới một bó hồng to để cho cô ký nhận.

Sau khi ký nhận, Đồng Niệm tốn sức nhận lấy bó hoa hồng lớn, từ trong bó hoa cô lấy ra một tấm thiệp, sau khi mở ra đọc, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

“Woa! 999 đóa a!”

Đồng nghiệp xung quanh cũng phát ra những âm thanh tán phục, mọi người đều nhìn hướng về phía cô, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Đồng Niệm từ ánh mắt đến chân mày đều rất vui vẻ, cầm bó hoa đặt trên bàn, đáy lòng cô nhộn nhạo.

"Bạn trai cô thật tốt!"

Mọi người tiếp tục ồn ào bàn tán xôn xao, đi tới trước bó hoa, không giấu được ánh mắt ngưỡng mộ.

Đồng Niệm mỉm môi cười, nụ cười vô cùng rực rỡ, cô lấy điện thoại di động ra định gọi cho anh, nhưng không nghĩ tới anh lại gọi đến trước.

“Mấy giờ em tan làm?” Giọng nói của người đàn ông từ tính, xuyên qua điện thoại truyền đến.

Đồng Niệm đi tới bên cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Như mọi khi.”

“Ừ.” Người đàn ông đáp lời, sau đó dặn dò cô: “Chờ anh.”

Sau khi cúp điện thoại, Đồng Niệm nhìn qua cửa sổ thủy tinh, cô thấy vẻ mặt hạnh phúc của mình, đáy mắt sâu kín của cô thoáng qua cái gì, trong lòng nghĩ đến người đàn ông này gần đây rất tốt, có cần phải nói cho anh biết là anh đã được thông qua thời gian sát hạch không?

Mười phút sau, Đồng Niệm chuẩn bị thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm thì nghe xung quanh vang lên những tiếng rít. Cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, theo ánh mắt mọi người nhìn ra ngoài cửa sổ lớn, sau khi thấy người đàn ông đi tới, thoáng chốc kinh ngạc đến ngây người.

Lăng Cận Dương về mặt ưu nhã, anh quét mắt nhìn mọi người xung quanh, đi thẳng tới, nắm chặt tay Đồng Niệm, dịu dàng hỏi: “Có thể đi được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Hứa Hẹn Cùng Nhau. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Đối mặt với màn này, Đồng Niệm hoàn toàn ngơ ngẩn, cô theo bản năng gạt đầu một cái, sau đó thấy người đàn ông nắm lấy tay của cô, dẫn cô rời đi.

“Đợi chút,” Đồng Niệm đi đến bên cạnh bàn ôm lấy bó hoa, lời anh nói: “Đi thôi.”

Cho đến khi hai người bọn họ cùng nhau rời đi xa, mấy người trong tòa soạn lúc này bị chấn động bây giờ mới phục hồi tinh thần lại. Àm một tiếng, mọi người chưa bao giờ bàn tán xôn xao như thế này.

Trong buồng xe yên tĩnh, Lăng Cận Dương một tay cầm lái, tay còn lại nắm chặt tay của cô, ánh mắt về mặt dịu dàng: “Em muốn ăn cái gì?”

Đồng Niệm quay đầu nhìn anh, nhìn gò má xinh đẹp của anh, nụ cười trong mắt sâu hơn, “Nghe theo anh.” Cô tựa đầu lên bả vai anh, về mặt yên tĩnh thỏa mãn.

Hít sâu một hơi, trong xe tràn ngập mùi thơm của hoa hồng. Khóe miệng cô nở nụ cười mỹ mãn, ánh mắt trong suốt sáng ngời.

Không lâu sau đó, Lăng Cận Dương lái xe đến Lam Diệu. Vẫn là tầng cao nhất, duy nhất thuộc về anh.

Bữa ăn tối nay, rõ ràng đã được an bài tỉ mỉ trước, mùi vị hoàn toàn đều theo sở thích của cô.

Phía bên ngoài phòng, được bố trí một đoàn diễn tấu, tiếng nhạc violon vang lên lên, du dương bay tới.

Hai tay Đồng Niệm chống cằm, đôi mắt yên tĩnh nhìn người đàn ông đối diện, như có điều suy nghĩ.

Thấy Đồng Niệm ngồi bất động cả buổi, Lăng Cận Dương ngẩng đầu lên, đặt dao nĩa trong tay xuống, nhìn cô cười hỏi: “Không hợp khẩu vị à?”

“Không phải.” Đồng Niệm quả quyết lắc đầu một cái, sao có thể không hợp khẩu vị. Mỗi món ăn đều được chế biến rất công phu, bày biện tinh xảo, cô cảm thấy rất thích.

Chỉ là, nhớ lại từng chuyện đã xảy ra, trong lòng Đồng Niệm có chút cảm xúc, buồn bã hỏi: “Cho tới bây giờ em cũng không nhớ được, cũng tại chỗ này vào một ngày trước đây chúng ta đã ăn cái gì.”

Vốn là cô xúc động thuận miệng nói ra, nhưng khi lọt vào trong lỗ tai Lăng Cận Dương, lại làm cho trong lòng anh tràn đầy đau nhói.

Lăng Cận Dương đứng lên, cất bước đi về phía Đồng Niệm. Anh đi qua bàn ăn, sau khi tới trước mặt Đồng Niệm, kéo tay của cô, dùng sức ôm cô vào lòng, giọng nói khàn khàn: “Niệm Niệm, thật lòng xin lỗi em.”

Vì anh đã làm thương tổn đến em, đã vứt bỏ em, thật xin lỗi.

Chớp mũi Đồng Niệm chưa xót, giang hai cánh tay vòng chặc hông của anh, chôn mặt vào trong ngực anh, tâm tình từ từ yên tĩnh lại. Cô nhếch môi, đáy mắt về mặt kiên định, “Em không muốn anh xin lỗi em, em chỉ muốn anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em.”

Người trong ngực rúc vào trong lòng anh, Lăng Cận Dương mím môi cười khẽ, cam kết: “Anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em.”

Trong hoàn cảnh như thế này, nghe được lời cam kết của anh, đáy lòng Đồng Niệm rung động, dâng lên từng tầng sóng nhỏ.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, đặt môi mình lên khoe miệng Lăng Cận Dương, tiễn đồng đen nhánh nhuộm đầy tình yêu cùng quyến luyến.

Đưa tay giữ chặt ót của cô, Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, hôn thật sâu, biến nụ hôn thành một loại cam kết, thiên trường địa cử, mãi mãi không xa rời.

Dùng qua cơm tối, Lăng Cận Dương lái xe đưa cô về nhà, thời gian còn sớm, Đồng Niệm không muốn anh về sớm, liền kêu anh lên nhà.

Trên ghế sofa trong phòng khách, đèn đặt dưới đất phát sáng. Rella thấy bọn họ trở về, cũng vui mừng hớn hở như mọi khi, thân thể nhỏ bé béo ụt ụt hướng trên người Lăng Cận Dương nhảy lên.

Thật ra thời gian Rella ở cùng với Lăng Cận Dương rất ít, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh đều rất thân thiết.

Đồng Niệm từ trong bếp lấy ra một đĩa trái cây đã được cắt gọt sẵn, ngồi trên sofa xem ti vi. Cô ngồi bên cạnh anh, nũng nịu ngã vào trong lòng anh.

Lăng Cận Dương ôm cô, cảm thấy rất thoải mái, nhưng Đồng Niệm chỉ cho ôm không cho anh làm gì khác, khiến Lăng Cận Dương nhức đầu. Anh đeo bám dai dẳng, thủ đoạn gì cũng dùng hết, nhưng tiểu nha đầu này, cứng mềm cũng không sợ, thật sự bó tay với cô!

Nhìn thấy cô lại cọ xát vào ngực anh, Lăng Cận Dương lập tức giận tái mặt, môi mím chặt. Rõ ràng không cho ăn, còn trêu chọc anh, anh nghi ngờ rằng cô là có ý chinh anh.

Đồng Niệm xem tivi, dùng tăm cắn một miếng táo, cô nhìn chăm chăm tiết mục trên tivi, cảm thấy rất thú vị, cũng không có phát giác ra người bên cạnh mình khác thường.

Thuận tay cầm một quyển sách trên bàn, Lăng Cận Dương buột miệng nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không được suy nghĩ bậy bạ. Anh một tay ôm eo cô, một tay cầm sách đọc, phân tán lực chú ý của cô.

Cho đến tiết mục giải trí tổng hợp, sau khi nghe được người bên trong hỏi, Đồng Niệm đang vui vẻ cảm thấy buồn bã. Nhớ lại chuyện xảy ra ở Hàng Châu, làm tâm tình cô có chút bi thương.

Lúc đó cô tràn đầy tuyệt vọng, cả đời cô sẽ không bao giờ quên được cảm giác đó, mỗi một lần nhớ đến, đều làm cô cảm thấy sợ hãi.

Ở vào thời điểm cô cảm thấy tuyệt vọng nhất, đã từng hỏi chính bản thân mình một vấn đề, hôm nay tự dưng cô cũng muốn nghe đáp án người bên cạnh cô một chút.

“Lăng Cận Dương.” Đồng Niệm lớn tiếng gọi người đàn ông bên cạnh, cũng không có quay đầu, mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào tivi, “Đời này anh hối hận nhất là chuyện gì?”

Lăng Cận Dương cầm quyển sách trên tay, sau khi nghe được lời của cô, trông mắt thâm thúy yên tĩnh lại. Anh quăng quyển sách qua một bên, quay đầu nhìn chăm chăm mặt của cô, thành thật nói: “Thời điểm em mười tám tuổi, không có đề lên em.”

Nghe vậy, Đồng Niệm quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt thần nhiên đã sớm nhuộm đỏ của anh. Tên khốn kiếp này, thật vô sỉ!

Sự cố chấp trong lòng trong phút chốc bị kích thích ra ngoài, Đồng Niệm cắn răng, quyết không thể lúc nào cũng làm cho anh chiếm thượng phong. Cô cười tiến tới, đôi môi đỏ mọng nhấp máy, “Tối nay anh ở lại đi.”

Đôi mắt Lăng Cận Dương co rúc lại, không nghĩ tới cô sẽ nói ra những lời này, anh giờ tay giữ mặt cô định hôn, nhưng lại bị cô đẩy ra, cười đều nói: “Em muốn dành cho anh một bất ngờ.”

Bất ngờ?

Đáy mắt sâu thẳm của người đàn ông sáng lên, anh nín cười, ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa chờ.

Giây lát, trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy ào ào, gương mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương thoáng chốc căng thẳng, anh thở dốc một hơi, mở âm lượng tivi lớn hơn nhưng cũng không che giấu được âm thanh kích thích đó.

Hồi lâu, Đồng Niệm từ trong phòng tắm bước ra, cô đi từng bước một đến trước mặt người đàn ông, chừa lại một khoảng cách thích hợp.

Nhìn người đi ra, Lăng Cận Dương kinh ngạc đến ngây người, trong đầu anh vang lên tiếng vang ông ông, hai mắt biến hóa. Người đối diện, trên người mặc một bộ đồng phục học sinh, đó là chiếc váy xanh và chiếc áo trắng, phía dưới lộ ra một cặp đùi thon dài, hấp dẫn mê người.

"Tối đây!"

Lăng Cận Dương giờ tay lên tắt tivi, hướng về phía cô ngoắc ngoắc tay.

Nhìn đáy mắt anh bốc lên ánh lửa, Đồng Niệm cười lên, may là cô còn giữ lại một bộ đồng phục thời học sinh. Chỉ là vóc người bây giờ của cô so với lúc đi học có mập hơn, đồng phục mặc trên người hơi bị chật.

Nhưng mang lại hiệu quả như vậy, có thể thấy rõ ràng vóc người của cô rất hấp dẫn.

Theo lời đi tới trước mặt anh, Đồng Niệm hơi cúi người xuống, bộ ngực lộ ra cảnh xuân vô hạn. Cô nở nụ cười thật tươi, giọng nói lộ ra vẻ quyến rũ, “Anh trai, thời điểm em 18 tuổi, nhìn có giống như thế này hay không?”

Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, ánh mắt dần dần tối xuống, nhìn người trước mắt, gân xanh trên trán nổi lên. Anh giơ tay lên, vỗ nhẹ lên hông của cô, phát giác có cái gì đó không đúng, anh vén lên nhìn, lập tức cặp mắt đỏ lên.

Trống không!

Cô lại dám không mặc quần lót!

Lăng Cận Dương chớp mắt, nụ cười giảo hoạt, chặn ngang hông cô, ôm cô lên, trực tiếp nhét cô vào phòng ngủ đặt trên giường.

Lúc này, anh cái gì cũng không để ý nghĩ, trong óc chỉ có một ý niệm, chiếm lấy cô!

"A!"

Đồng Niệm hét lên thật to, cười ngã nghiêng ngã ngửa, cô trốn tránh anh, không chịu yên phận. Kết quả là bị người đàn ông hung ác bắt được, một lần nữa ném lên trên giường, kìm chặt tay chân.

"Không cho xé rách!"

Nhìn lửa dục trong mắt anh, Đồng Niệm có chút sợ hãi, ngăn cản trước một bước. Cô chỉ còn có một bộ đồng phục này, muốn giữ lại làm kỷ niệm, nếu như bị xé hư, sau này cũng không tìm lại được.

Nghe được lời của cô, Lăng cận Dương lấy lại chút lí trí, anh cắn răng bắt đầu mở nút áo, ngón tay phát run.

Đồng Niệm vĩnh viễn cười một tiếng, giơ tay lên đè tay anh lại sau lưng, cô đưa tay cời quần áo anh ra vút trên mặt đất.

Nhìn động tác của cô, Lăng Cận Dương càng không chịu nổi, anh trầm mặt cúi đầu, cắn lên vành tai trắng nõn của cô, hung dữ uy hiếp cô, “Tối nay, em nhất định sẽ chết.”

Bị anh đè ở phía dưới, Đồng Niệm cười tủm tỉm, cũng không có tức giận. Cô đưa tay ôm cổ của anh, hơi thở thơm như hoa lan: “Em mới không sợ!”

Oanh ——

Hai bên huyết thái dương của Lăng Cận Dương giật mạnh, anh nhìn chăm người ở dưới thân mình, hận không thể nuốt hết cô.

Nhìn thấy anh áp người xuống, Đồng Niệm đột nhiên đẩy anh ra nói: “Em muốn hỏi anh một chuyện?”

"Nói!"

Giọng đàn ông rất lạnh, đã ẩn nhẫn tới cực điểm.

Đồng Niệm cười cười, khoe miệng nhếch lên tạo thành đường cong, “Đêm hôm đó chúng ta đi chung, đó thật sự là lần đầu tiên của anh sao?”

Mây kiếm xinh đẹp của người đàn ông nhú lại, Lăng cận Dương cẩn thận nhìn cô, giọng nói trầm xuống: “Em không tin sao?”

“Không phải.” Đồng Niệm vội vàng lắc đầu một cái, cau mày giải thích, “Lần đầu tiên mà anh đã có kỹ thuật... Thật quá tốt đi chứ?”

Cái vấn đề này, cô khó hiểu đã lâu rồi. Nếu là lần đầu tiên của mọi người, tại sao kỹ thuật của anh lại có thể tốt như vậy, mặc dù anh cũng làm cô đau, bất quá sao lại có cái cảm giác tê tâm liệt phế đó.

“Đó là...” Lăng Cận Dương nhíu mày, vẻ mặt hài lòng, “Loại kỹ thuật này là do trời sanh.”

Đồng Niệm bĩu môi, đối với loại đàn ông như anh, thật không thể làm gì được. Ngay cả loại chuyện như thế này, anh cũng muốn mạnh mẽ, ương ngạnh hơn người.

"Ừm. . . . ."

Trên môi một mảnh ấm áp, người đàn ông đã cúi đầu, chặn lại cái miệng nhỏ nhắn còn lăm nhăm của cô, bắt đầu công thành đoạt đất.

Vốn là Đồng Niệm không thấy sợ, nhưng nhìn thấy tròng mắt đỏ tươi như hồ đối của anh nhào tới, trong lòng cô cảm thấy sợ hãi, không giữ được bình tĩnh.

“Anh có thể nhẹ một chút hay không?”

"Ừ."

“Nếu như em kêu đau, anh dừng lại có được không?”

“Được.”

“Không để cho em mệt có được không?”

"Được."

“Lăng Cận Dương, lời nói của người đàn ông trên giường có thể tin được không?”

"....."

Lăng Cận Dương dở khóc dở cười, anh nhìn chăm chăm người núp trong ngực mình, ý cười trên khóe môi dịu dàng. Anh hôn vào bờ môi cô, nhẹ nhàng hôn lên đầy lòng hoang sợ cùng lo lắng của cô.

Chỉ là, lời nói của người đàn ông trên giường đúng là không thể tin.

Một khắc trước anh còn dịu dàng lưu luyến hôn, sau một khắc khi lửa nóng bộc phát, vẫn liều mạng như cũ.

Hai thân thể hòa hợp, đan vào triển miên.

Toàn thân Đồng Niệm mềm nhũn, không còn một chút hơi sức, thậm chí ngay cả âm thanh cũng không phát ra được, thân thể quá độ vui thích, làm cho cô không chịu nổi, cuối cùng bên trong đạt đến đỉnh điểm một lần nữa thì đã bất tỉnh ngủ mất.

Trước khi đại não mất đi ý thức, cô khổ sở lĩnh ngộ được, người đàn ông ghen quá lâu thật sự rất đáng sợ!

Cho đến khi sắc trời trắng bạch, Lăng cận Dương mới thỏa mãn ôm người ngủ mê man bên cạnh đi tới phòng tắm rửa sạch. Sau đó, anh ôm cô lên giường, ôm sát cô vào trong ngực, hai người cùng nhau ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Buổi Tối Để Cửa Đợi Anh. (Phần 1)

Tia nắng ban mai hơi lờ lờ, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng.

Thời điểm mở mắt, cảm giác vẫn còn buồn ngủ, Đồng Niệm cố gắng chớp mắt một cái, liền nhìn thấy người đàn ông nằm sát bên cạnh. Gương mặt tuấn tú mê người, mày kiếm phẳng phiu, hiện ra vẻ thoải mái.

Vào sáng sớm, sắc xuân đào nhạt, có thể cùng anh gắn bó kề cận bên nhau, đối với Đồng Niệm mà nói vô cùng quý giá.

Đôi môi đỏ mọng nở ra nụ cười thân thiện, Đồng Niệm rút vai ra khỏi ngực anh, người đàn ông cảm nhận được cô cựa quậy, theo bản năng giữ hai tay ôm cô, siết chặt vào trong ngực.

Cả người dán chặt vào anh, lửa nóng nảy lên, trái tim Đồng Niệm đập thình thịch, cô có thể cảm nhận được trái tim mình đập theo quy luật, ý cười trên khóe môi sâu hơn. Đồng Niệm đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực vững chắc của anh, sau đó lại nhẹ nhàng xoa lên đôi môi anh.

“Ừm!”

Lăng Cận Dương khẽ “Ừm” một tiếng, cau mày, cũng không có tỉnh lại.

Nhìn thấy anh xoay đầu chôn vào cổ cô, Đồng Niệm mím môi cười. Cô lấy tay cảm điện thoại trên đầu giường, tắt chuông báo thức trên điện thoại di động của anh, sau đó ôm lấy eo anh, cả người chôn vào trong lòng anh, tiếp tục ngủ say.

Ngủ một hơi, mở mắt ra lần nữa chính là buổi trưa.

Đồng Niệm mơ mơ màng màng trở người, đưa tay sờ sờ, nhưng không đụng thấy bất cứ cái gì. Cô hé mở mắt, nhìn thấy bên cạnh trống không, đôi mày thanh tú lập tức nhíu chặt lại.

Người đàn ông xấu xa, ăn xong rồi bỏ chạy mất!

Đồng Niệm chống eo ngồi dậy, cả người đau nhức làm cho đầy lòng cô phiền giận, “Lăng Cận Dương, cái tên khốn kiếp thói tha này!”

“Em gọi anh là gì hả?” Lời của cô vừa dứt, cửa phòng ngủ bị anh đẩy ra, Lăng Cận Dương lấy tay vén tay áo, mỉm cười nhìn cô.

Đồng Niệm sững sốt một chút, ánh mắt liếc nhìn cái tạp dề trên người anh, không khỏi kinh ngạc nói: “Anh đang làm cái gì vậy?”

“Làm bữa ăn sáng.” Lăng Cận Dương nở nụ cười, đi tới bên giường vỗ vỗ mặt của cô, giọng nói trầm thấp: “Thức dậy nhanh lên.”

Đồng Niệm nuốt nước miếng, vén chăn lên, định xuống giường. Nhưng xương sống, thắt lưng, hai chân đều mỏi nhừ, trọng tâm không ổn định, suýt chút nữa ngã xuống, thật may là được người bên cạnh ôm lấy.

“Ừ ừ.” Đưa tay ôm eo của cô, ánh mắt Lăng Cận Dương thâm thúy, nụ cười chiếm mấy phần xấu xa: “Anh biết là em chưa ăn no, nhưng mà bây giờ phải ăn sáng trước đã.”

“Xì ——”

Đồng Niệm hung hăng đẩy anh ra, nụ cười tái mét, “Lăng Cận Dương, anh thật là xấu xa, nói không giữ lời.”

“Anh như thế nào không giữ lời?” Người đàn ông cười hỏi ngược lại, môi mỏng nhếch lên.

“Hôm qua anh hứa không để cho em mệt đến lê lét, nhưng sau anh lại...” Đồng Niệm cắn môi, gương mặt đỏ bừng, câu nói kế tiếp cô nói không nên lời. Nhớ tới những hình ảnh kia làm cho cô cảm thấy xấu hổ, trái tim đập loạn xạ.

“Sao lại như thế nào?” Lăng Cận Dương tiến lên một bước, đôi tay khoác lên vai của cô, cười hỏi.

Đồng Niệm giận tái mặt khi nghe anh hỏi, cả người còn đâu ê ẩm. Cô bực tức giơ tay lên, đánh vào mông của anh một cái, quát: “Em đánh anh như vậy, anh có thấy đau không? Anh còn dám hỏi em thế nào à, anh đúng là một tên biến thái!”

Lăng Cận Dương cố nhịn cười, lấy tay kéo Đồng Niệm xuống giường, đẩy cô đi tới phòng tắm rửa mặt, trầm giọng nói: “Cái này gọi là đam mê thể xác, hiểu không?”

Đam mê thể xác?

Sao em có thể đam mê thể xác được? Anh chính là một tên biến thái thì có, đánh lên mông cô đau muốn chết, bây giờ vẫn còn cảm thấy đau rất khó chịu!

Đồng Niệm đứng ở trước gương trong phòng tắm, vừa đánh răng vừa mắng anh, còn âm thầm thề với lòng mình. Lăng Cận Dương anh hãy đợi đấy, sớm muộn gì em cũng cho anh biết cái gì gọi là đam mê thể xác một chút.

Rửa mặt xong ra ngoài, bữa ăn sáng đã được dọn lên bàn. Sắc mặt của người đàn ông đối diện vô cùng dịu dàng, anh nhìn cô mỉm cười, khuôn mặt tuấn tú nhìn chói mắt kỳ lạ.

Đồng Niệm mỉm môi, kéo ghế ra ngồi xuống, bụng lỳ sữa tươi trên bàn nhấp một hớp, tự mình ăn bữa sáng.

Mặc dù anh làm sủi cải ăn rất ngon, nhưng điểm tâm sáng thì chỉ tạm được, Đồng Niệm cau mày, cố gắng ăn. Giây lát sau, cô nghĩ đến cái gì, cười hỏi anh: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Lăng Cận Dương khoanh tay trước ngực, hí mắt nhìn cô, mày kiếm nhíu lại, “Em không muốn anh đi làm, nên anh không đi.”

Cô đang nhai, chợt ngừng động tác lại, Đồng Niệm bĩu môi, nghĩ thầm bản thân mình làm chuyện mờ ám lại bị anh phát hiện ra. Chỉ là nghe anh nói những lời này, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, ấm áp hơn.

“Niệm Niệm.” Lăng Cận Dương xoa bơ lên bánh mì nướng đưa cho cô: “Sau khi ăn sáng xong, em thu dọn hành lý đi, hôm nay chúng ta dọn nhà.”

“Dọn nhà?” Đồng Niệm kinh ngạc, trừng mắt hỏi anh.

Nhìn thấy vẻ mặt ngớ ngẩn của cô, Lăng Cận Dương thờ dãi, trầm giọng giải thích cho cô: “Em đến Lăng thị làm trợ lý của anh, sẽ làm tiêu điểm để mọi người chú ý tới. Cho nên anh phải thu xếp thật tốt, không để cho em gặp chuyện không may.”

“Vậy em phải dọn đi đâu?” Về mặt Đồng Niệm u ám, cô nghĩ tới mình không có chỗ ở cố định, trong lòng cảm thấy buồn bã.

Nhìn thấy được vẻ cô đơn của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong lòng, giọng nói dịu dàng: “Niệm Niệm, hôn ước của anh và An Hân đã kéo dài ba năm rồi, giờ đến lúc phải tháo gỡ rồi.”

Tựa đầu lên bả vai của anh, Đồng Niệm yên lặng nghe anh nói, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng mặt lên, chỉ vào mũi của anh: “Anh là có ý gì hả? Sao lại nói kéo dài ba năm, chẳng lẽ là do anh...?”

“Đúng vậy.” Lăng Cận Dương nở nụ cười, cầm ngón tay của cô nhét vào lòng bàn tay mình, nói: “Trước tìm thầy tướng số kia, biết anh tồn bao nhiêu sức lực không? Người nhà họ An cũng không dễ dàng bị mắc lừa.”

Đồng Niệm cười “Phi” một tiếng, giờ tay lên ôm cổ anh, cong môi cười, “Không phải họ cũng bị anh lừa rồi sao?”

Bỗng nhiên Đồng Niệm lấy hai tay nâng gương mặt tuần tú của anh, dùng sức xoa nắn, chất vấn: “Anh thật là phúc hắc, có phải về sau anh cũng sẽ dùng thủ đoạn này để đối phó với em không?”

“Sẽ không.” Lăng Cận Dương kéo hai tay của cô, che giấu vẻ mặt đau khổ của mình, dịu dàng nói: “Anh không nỡ.”

Biết rõ những lời ngon ngọt của người đàn ông không thể tin, nhưng mặt của Đồng Niệm lại đỏ lên, trong lòng tràn đầy mật ngọt.

Cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ thắm của cô, Lăng Cận Dương đáy mắt nụ cười sáng ngời, anh nắm chặt hai tay của cô, dùng sức hôn, “Em hãy trở lại ngôi nhà bên cạnh bờ sông Thuyền Loan, nơi đó là sản nghiệp của Lăng gia, không ai dám động. Trở lại ngôi nhà của chính em, ở bên trong đó em sẽ cảm thấy gần gũi, thân thuộc hơn.”

Lời nói của anh lần đầu tiên bên tai, Đồng Niệm mím môi, cảm xúc khá sâu. Cô cho tới giờ cũng không biết, người đàn ông này có thể thấu hiểu cảm xúc trong lòng mình như thế, ngay cả chi tiết rất nhỏ cũng có thể suy đoán chính xác.

Cảm giác được sự che chở và cưng chiều của anh, làm cho cô cảm thấy vô cùng cảm động.

Uống cạn ly sữa tươi anh đưa tới, Đồng Niệm gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, lập tức đi thu dọn quần áo. Quần áo và vật phẩm tùy thân của cô không nhiều lắm, chỉ cần một valy là đã đựng đủ.

Thu dọn đồ đạc xong, Lăng Cận Dương lái xe chở Đồng Niệm cùng với Rella trở lại ngôi nhà bên cạnh bờ sông Thuyền Loan. Mở cửa nhà ra, căn nhà đã được sửa sang lại, hẳn là anh sợ chuyện lần trước làm cho cô lưu lại ấn tượng xấu.

Đồng Niệm dẫn Rella vào dạo quanh một vòng, tên tiểu tử này hình như rất hưng phấn, luôn lên nhảy xuống, cực kỳ vui mừng.

Sau khi dọn dẹp đồ đạc xong mọi thứ, trời đã gần tối, hai người cảm thấy có chút mệt mỏi. Lăng Cận Dương lái xe chở cô đi ra ngoài ăn cơm, lúc trở lại thuận đường ghé siêu thị mua rất nhiều thứ, nhét đầy cả tủ lạnh.

Không lâu sau đó, Đồng Niệm kéo người đàn ông bên cạnh, đưa anh đến cửa, giúp anh mặc áo khoác. Sau đó cô bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của anh, đáy mắt vẻ mặt dịu dàng, “Lái xe chậm một chút, em chờ điện thoại của anh.”

Mây kiếm Lăng Cận Dương nhủ chặt, anh ôm cô vào trong ngực, trong lòng không chút tư vị nào. Bởi vì cô hiểu chuyện cùng thân thiết, anh càng cảm thấy không đành lòng. Anh luôn muốn ở bên cạnh cô ngày đêm, chỉ tiếc là bên cạnh anh còn có nhiều người âm thầm lo lắng cho mình, anh không thể phớt lờ.

“Niệm Niệm...” Anh nhẹ nhàng kêu tên cô, giọng nói khàn khàn: “Em đã lớn thật rồi.”

Trở tay ôm chặt eo của anh, Đồng Niệm chôn mặt ở trên ngực anh, môi nở ra nụ cười: “Em đương nhiên không thể nhờ anh nâng đỡ hoài được. Lăng Cận Dương, từ nay về sau, em sẽ cố gắng học tập, học tập cho đến lúc cảm thấy xứng đáng đứng bên cạnh anh.”

Lăng Cận Dương cười lên, đôi mắt thâm thúy tràn đầy ánh sáng. Anh cúi đầu, hưng hăng hôn môi cô, trần trọc không yên.

Hồi lâu, Đồng Niệm lấy tay đẩy anh ra, nếu đợi đến lúc anh hôn đến chán, chắc là không khác gì cảm thú!

Nhìn bóng dáng anh biến mất ở cuối hành lang, Đồng Niệm xoay người đi vô nhà, cũng đóng cửa nhà lại. Vào lúc đóng cửa nhà lại, chớp mũi cô không nhận được cảm thấy ê ẩm, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy trống trải khó chịu.

Xung quanh không có hơi thở của anh, cô tự nhiên luyến tiếc. Chỉ là vì hạnh phúc sau này nên cô phải chịu đựng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt âm đạm của cô cảm thấy tốt hơn, khom lưng ôm Rella vào trong ngực, cô mang nó đi tắm. Thật may còn có tên tiểu tử này nên cảm thấy có chút an ủi.

Tắm cho Rella xong, Đồng Niệm cũng đi tắm. Trở lại phòng ngủ leo lên giường nằm, điện thoại di động cũng vừa đúng lúc reo lên. Đồng Niệm nghe tiếng nhạc chuông được cài đặt riêng, ngay lập tức cầm điện thoại lên nghe.

Nghe thấy giọng nói từ tính của anh, trong lòng cô thấy yên tĩnh lại. Cô không chịu ngắt điện thoại, người đàn ông bên kia cũng vậy.

Cho đến lúc Lăng Cận Dương không nghe cô nói chuyện nữa, bên tai nghe tiếng thở đều đều của cô, anh mới lưu luyến tắt điện thoại.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Niệm đúng giờ rời khỏi giường, nhanh chóng rửa mặt sửa sang bản thân. Cô đã nghỉ việc ở tòa soạn, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm ở Lăng thị.

Soi gương thay một bộ đồ công sở, Đồng Niệm chải mái tóc dài của mình, ăn mặc cực kỳ chỉnh tề.

Mọi thứ xong xuôi. Đồng Niệm hài lòng gật đầu một cái, cầm túi xách lên đi ra cửa.

Đi tới cao ốc Lăng thị, Đồng Niệm một lần nữa ngược mắt nhìn lên tòa nhà, tất cả cảm xúc trở nên không giống nhau! Hôm nay cô tới đây làm, ddl/q'd

cô muốn bản thân mình cố gắng hết sức, quyết không thể để Lăng Cận Dương một thân một mình chịu vất vả.

Tập đoàn Lăng thị, phòng làm việc tổng giám đốc.

Đầy cửa phòng làm việc ra, ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, trải dài trên mặt đất.

Phía trước chiếc bàn làm việc, người đàn ông hơi cúi đầu, ánh mặt trời từ phía sau anh chiếu vào, rơi vào trên vai anh. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen mới phẳng phiu, cúc áo bạc kim tán ra ánh sáng rực rỡ, bộ dạng anh đập vào mắt, cực kỳ mê người.

Đồng Niệm nhìn đến mê mẩn, trái tim đập loạn xạ, cô kim chế lại cảm giác phập phồng trong lòng mình, bước lên trên phía trước, thấp giọng nói: “Tổng giám đốc, tôi đến báo danh.”

Nghe được giọng nói của cô, Lăng cận Dương đặt cây bút máy Paker (*) xuống, anh ngược đầu lên nhìn, người đối diện toàn thân viện đồ công sở, trên môi nở một nụ cười sáng lạng.

Bút máy Paker (*): một trong những thương hiệu bút máy nổi tiếng trên thế giới.

Đáy mắt Lăng Cận Dương dâng lên nụ cười, anh nhìn vào đôi mắt cô, ánh mắt không rời. Đây là cô gái thuộc về anh, anh đã cẩn thận che chở mười mấy năm, cuối cùng cũng có thể sánh vai cùng với nhau, ý hợp tâm đầu.

Tới Lăng Thị làm việc được một lát, Đồng Niệm phát giác ra làm trợ lý cho tổng giám đốc, cường độ công việc cực kỳ cao. Mặc dù trước đây cô cũng đã từng làm việc ở Lăng thị một thời gian, nhưng công việc chính lý cô làm ở phòng tài vụ còn kém rất xa công việc làm trợ lý cho anh.

Thật may là Lăng Cận Dương còn giữ lại trợ lý trước, giúp anh xử lý những công vụ khẩn cấp. Anh giao cho Đồng Niệm công việc vô cùng nhẹ, không có gì quá khó khăn, đơn giản chỉ là tiến trình công việc hằng ngày, quản lý văn kiện và hồ sơ, còn có công việc bưng trà nước.

Cho dù là như vậy, đối với Đồng Niệm mà nói vẫn có cảm giác không thoải mái như trước.

Sau khi đi làm việc cùng anh, Đồng Niệm dần dần mới cảm nhận được, là một tổng giám đốc một tập đoàn, công việc của anh có quá nhiều bận rộn, cô thực sự không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Buổi Tối Để Cửa Đợi Anh (2)

Editor: Nguyen Hien.

Mỗi ngày đều không ngừng kiểm tra, xem xét tài liệu, chờ đến lượt quyết sách cũng làm cho Đồng Niệm cảm thấy nhức đầu! Còn phải trả lời mail, không ngừng lập kế hoạch, tham gia hội họp, chỉ cần một bước sai lầm, là ảnh hưởng đến lợi ích cả tập đoàn.

Sau khi thấu hiểu, Đồng Niệm cảm thấy rất khổ sở, vì trước kia cô không hiểu chuyện và thông cảm với Lăng Cận Dương. Ở bên ngoài anh chịu nhiều áp lực lớn như thế nhưng sau khi trở về nhà cô còn làm ra sắc mặt không vui vẻ, nói những lời ác độc với anh, thời điểm đó quả thật là cô không hiểu chuyện.

Trong đầu đang suy nghĩ lung tung, điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, giọng người đàn ông âm trầm truyền tới, “Đồng trợ lý, cho tôi một ly cà phê.”

Đồng Niệm đột nhiên lấy lại tinh thần, lập tức lên tiếng: “Thưa vâng, tổng giám đốc.” Cô đứng lên, bước nhanh về phía phòng giải khát.

Hồi lâu, cô bưng cà phê đi vào phòng làm việc, đồng thời đóng cửa lại.

Đi tới trước bàn làm việc, Đồng Niệm đặt ly cà phê bên tay phải của anh, đứng lặng lẽ bên bàn một chút, xem anh còn có gì phân phó không.

Lăng Cận Dương cúi đầu xem văn kiện, cũng không có ngắt đầu, sau một hồi mới khẽ hỏi: “Em có thêm đường không?”

Anh đột nhiên hỏi, làm cắt ngang sự chú ý của Đồng Niệm khi nhìn anh làm việc, cô gật đầu một cái, cười nói: “Đã thêm rồi.”

Đặt bút trong tay xuống, Lăng Cận Dương giơ tay lên xoa xoa chân mày mệt mỏi của mình, bưng tách cà phê lên nhấp một cái, sau đó ngắt đầu, hai mắt bình tĩnh nhìn về phía cô, trầm giọng hỏi: “Em thật sự có bỏ thêm vào sao?”

Đồng Niệm ngơ ngẩn, gật đầu khẳng định, “Vâng, em bỏ thêm ba muỗng đường.”

Giơ tay lên đẩy tách cà phê, Lăng Cận Dương nhường mày kiếm, giọng nói bình tĩnh: “Em ném thử một chút đi.”

Lúc anh nói chuyện, trên mặt không có chút biểu hiện gì. Đồng Niệm nghĩ rằng anh không hài lòng mùi vị cà phê, vội vàng bung lên ném thử một miếng, cảm thấy không tệ lắm.

Mới vừa rồi trong lúc pha cà phê, cô hoàn toàn dựa theo thói quen của anh, cho thêm sữa và đường.

“Em thấy có đủ ngọt hay không?” Lăng Cận Dương đưa ngón tay chỉ tách cà phê hỏi.

Đồng Niệm không nghĩ ngợi gì, cười trả lời: “Em thấy được rồi.”

“Tới đây.” Lăng Cận Dương nhìn cô ngoắc tay, khuôn mặt tuấn tú không nhìn ra vui mừng hay tức giận, anh đi tới kéo lấy cô, ôm cô vào trong ngực.

“Để anh nếm một chút xem.”

Anh vừa nói xong, liền cúi mặt xuống, hung hăng hôn lên môi của cô.

Đồng Niệm thấy môi bị đau, theo bản năng lùi về phía sau, nhưng anh đưa tay tới rất nhanh, nắm chặt ót của cô, không cho phép cô lùi bước.

Dần dần, Đồng Niệm tỉnh táo lại, thân thể căng thẳng cũng đã mềm ra, cô giơ tay lên ôm chặt cổ anh, chủ động nghênh hợp nụ hôn của anh, khéo léo chìa lưỡi ra, cùng lưỡi anh quấn lấy.

Sau một hồi, nụ hôn nóng bỏng mới kết thúc.

Lăng Cận Dương thỏa mãn cười lên, liếm khoé miệng một cái, ánh mắt tràn đầy ý cười, “Quả thật là ngọt vô cùng.”

Thân thể mềm nhũn không còn chút sức lực nào, Đồng Niệm ngồi ở trong lòng anh, trừng mắt nhìn anh. Người đàn ông này, thật là xấu xa!

Nhìn ánh mắt vừa giống như nũng nịu vừa giống như giận dữ của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương muốn hôn cô lần nữa, anh vừa định cúi đầu xuống bắt náo lần nữa nhưng không nghĩ điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, “Tổng giám đốc, An Hân tiêu thư tới.”

Đồng Niệm sững sốt một chút, nụ cười thoáng qua vẻ không vui.

Nhận thấy được tâm tình biến hóa của cô, sắc mặt Lăng Cận Dương cũng trầm xuống, anh buông người trong ngực ra, trầm giọng nói: “Để cho cô ta lên đi.”

Nhìn thấy cô cúi đầu, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong lòng, giọng nói chìm xuống, “Niệm Niệm, làm cho em phải chịu uất ức rồi.”

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng nghe được giọng nói tràn đầy áy náy của anh, tâm tình cô cảm thấy thoải mái hơn.

Lấy ngón tay chia vào ngực anh, hai mắt Đồng Niệm sáng lên, trên môi nở nụ cười xinh đẹp, “Em sẽ đòi lại mọi thứ từ trên người anh.”

Nắm lấy ngón tay cô ở trong lòng bàn tay, Lăng Cận Dương cười khẽ một tiếng, nâng mu bàn tay cô lên, hôn xuống một cái, mập mờ nói: “Hoan nghênh em tới đòi, tùy tiện như thế nào cũng được.”

Lửa nóng mập mờ toát ra từ hơi thở nóng bỏng của anh làm cho gương mặt Đồng Niệm khẽ phấp phồng, đưa tay đẩy anh ra, Đồng Niệm mắng anh lưu manh rồi quay đầu đi ra ngoài.

Từ lúc ra khỏi bệnh viện tâm thần, thời gian rất lâu sau An Hân vẫn chưa trở lại bình thường. Mãi cho đến cuối năm, tinh thần cô mới từ từ hồi phục lại, cuối cùng mới có thể trở lại bình thường như lúc ban đầu.

Trong khoảng thời gian này, cô không thể đi gặp Lăng Cận Dương, cho nên hôm nay đặc biệt tới đây.

Đi tới bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc, cô một đường đi vào bên trong, trong lúc muốn đẩy cửa đi vào, sau khi liếc mắt nhìn thấy người ngồi phía bên ngoài bàn làm việc, lập tức kinh ngạc đến ngây người: “Làm sao cô lại ở đây?”

Nghe được giọng điệu kinh ngạc của An Hân, Đồng Niệm ung dung đứng lên, trên mặt nở nụ cười thỏa đáng: “An tiêu thư, tôi là trợ lý của tổng giám đốc.”

An Hân ngẩn người ra, nửa ngày cũng không nói ra lời nào, sắc mặt tái xanh, đi thẳng vào bên trong phòng.

Đẩy cửa chính phòng làm việc ra, người đàn ông ngồi bên trong chiếc ghế xoay, ánh mắt rạng rỡ nhìn chằm chằm người đi tới.

Ngay cả khi trong lòng có tức giận như thế nào đi nữa, An Hân cũng không dám ở trước mặt Lăng Cận Dương tức giận, cô nặn ra nụ cười, giả bộ vô tình hỏi: “Niệm Niệm sao lại ở bên ngoài đó?”

Lăng Cận Dương nhướn mày nhìn cô, miệng khẽ nhếch lên: “Em ấy là trợ lý của anh.”

“Tại sao?” An Hân mở miệng chất vấn, lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy hối hận, vội vàng hòa hoãn giọng điệu, “Ý em là, tại sao Niệm Niệm có thể

làm trợ lý của anh.”

“Không có gì là không thể.”

Ánh mắt sắc bén của Lăng Cận Dương nhìn về phía cô, về mặt yên tĩnh, ánh mắt dao động mạnh, thốt ra giọng nói sắc bén khiếp người: “Anh có thể dạy em ấy.”

Nghe được lời anh nói, đáy lòng An Hân đã sớm long trời lở đất. Nhất là câu có thể dạy em ấy, càng làm cho lửa giận trong lòng cô thiêu đốt hơn.

Cô hao tổn tâm cơ chia rẽ bọn họ, nhưng không hề lường trước được, con nhóc này lại quay trở về. Không phải cô đã đắng cay đau khổ làm mọi cách để được gần cho anh sao?

Nhìn thấy cô cúi đầu không nói lời nào, ánh mắt Lăng Cận Dương thoáng qua vẻ ngông cuồng, “Em tới có chuyện gì không?”

An Hân rũ mắt xuống, đáy lòng ảm đạm khó chịu. Lâu như vậy không gặp, anh nhìn thấy cô mà ngay cả một câu quan tâm cũng không có. “Không có việc gì, chỉ muốn đến gặp anh thôi.”

Lăng Cận Dương nhếch môi cười yếu ớt, cũng không có nói gì nữa. Anh tinh chuẩn bắt gặp ánh mắt lóe lên vẻ tàn khốc của cô rồi biến mất, ý cười trên khóe môi sâu hơn.

Ban đêm, một chiếc McLaren chạy băng băng trên đường về phía Lan Uyển. Người đàn ông trong xe đẩy cửa đi xuống, quả nhiên nghe được trong phòng khách truyền tới tiếng cười rất là chói tai.

An Hân ngồi ở trên sofa cùng nói chuyện phiếm với Lăng Trọng, hai người khá hợp ý. Cô rất biết cách lấy lòng, khiến người khác vui vẻ.

Mắt liếc nhìn người đàn ông trở về, khóe miệng An Hân mỉm cười, cô đang định đứng dậy chạy tới, liền nhìn thấy bóng dáng phía sau anh, tất cả nụ cười đều cứng ngắc.

“Niệm Niệm đã trở về.” Lăng Trọng nghe tiếng nhìn sang, thấy hai người đi tới, trên mặt đầy vẻ dịu dàng.

Đồng Niệm đi tới ngồi xuống bên cạnh Lăng Trọng, tiện đồng đen nhánh một mảnh trong suốt, “Ba, con tới là để tổ cáo.”

Sau khi ăn tết tới giờ, Lăng Trọng không có gặp Đồng Niệm, nhìn thấy Đồng Niệm ông rất vui mừng. Hôm nay nghe Đồng Niệm nói vậy, trong lòng đã đoán được mấy phần, nhưng vẫn cười hỏi, “Như thế nào?”

Đồng Niệm nhếch miệng, liếc nhìn Lăng Cận Dương bên cạnh, trong mắt đầy vẻ gian xảo: “Anh khi dễ con, cho con làm trợ lý của anh ấy, như muốn lấy mạng người!”

Nghe vậy, Lăng Trọng thích ý cười lên, ông vỗ đầu Đồng Niệm, dịu dàng nói: “Đúng vậy, cường độ công việc của anh con, người bình thường không chịu nổi.”

Ngừng lại, ông mỉm cười hỏi: “Không bằng con qua làm trợ lý cho ba đi, công việc nơi đó nhất định sẽ nhẹ nhõm hơn.”

“Chắc chắc...” Đồng Niệm lắc đầu khẽ cười, giọng nói chế nhạo: “Người đường đường là chủ tịch, như thế nào lại giành lấy bức tường của tổng giám đốc chứ?”

Lăng Trọng sùng sốt một chút, tiếp theo cười ha ha, tiếng cười sang sảng vang vọng khắp phòng khách.

“Ba.” Lăng Cận Dương tiện tay mở cổ áo sơ mi, trên môi nở nụ cười, “Ba nhìn thấy đó, con nhóc này rất khó phục vụ.”

“Đúng vậy, đúng vậy nha.” Lăng Trọng gật đầu một cái, đồng ý nói: “Niệm Niệm của chúng ta đã trưởng thành.”

Sau đó, Lăng Trọng thu lại nụ cười, quay đầu hỏi An Hân: “Tiểu Hân, vừa rồi cháu muốn nói với bác chuyện gì vậy?”

Sắc mặt An Hân bỗng nhiên trầm xuống, cô nhìn thấy ánh mắt âm u của Lăng Cận Dương bắn tới, mỉm cười xấu hổ, “Dạ, không có gì ạ.”

Lúc dùng cơm tối, không khí trên bàn ăn rất náo nhiệt. Đồng Niệm riu rít nói chuyện, kể những chuyện lý thú ở tòa soạn, kể từng chút một cho Lăng Trọng nghe, trêu chọc cho ông cười.

Lăng Cận Dương mỉm cười lắng nghe, cũng không có chen vào nói, thỉnh thoảng phụ họa mấy câu, hai người cùng nhìn nhau cười.

Trên bàn ăn, An Hân cái gì cũng chưa ăn, cô ngồi ở bên cạnh anh, nhìn ánh mắt nhu tình của anh, nhưng không phải dành cho cô, lửa giận trong lòng sùng sục cao hơn sóng trước.

Sau bữa cơm chiều, An Hân giúp đỡ vú Duyệt dọn dẹp nhà bếp, đến khi cô đi ra ngoài, vẫn còn thấy Đồng Niệm ngồi trên sofa, cất bước đi tới cười hỏi: “Niệm Niệm, sao cô còn chưa đi, trời đã tối rồi.”

Đồng Niệm cắn quả táo, nhìn chằm chằm An Hân cười tủm tỉm, “Nơi này là nhà của tôi.”

Nghe câu nói này, An Hân nghẹn nửa ngày cũng không nói ra lời. Cô định mở miệng tranh cãi, lại nghe Lăng Trọng đi đến cười hỏi: “Niệm Niệm, tối nay ở lại cùng ba nói chuyện nha.”

“Dạ.” Đồng Niệm không chút do dự nào, vui vẻ đồng ý.

Nhìn thấy Lăng Trọng xoay người, Đồng Niệm nhủ mày nhìn sắc mặt tái mét của An hân, ánh mắt đầy giễu cợt.

Sau đó không lâu lắm, An Hân kéo cánh tay Lăng Cận Dương, gắt giọng nói: “Cận Dương, em không có lái xe đến, anh đưa em về nhà có được không?”

Lăng Cận Dương khẽ cau mày, đang muốn mở miệng, nhưng không nghĩ có người trước hơn anh một bước.

“Anh, ba bảo anh đi vào nhanh một chút.”

Đồng Niệm đứng bên ngoài hành lang, hướng ra ngoài sân kêu lớn.

Nhìn thấy Đồng Niệm, trong lòng Lăng Cận Dương đã ngầm hiểu, anh cố nhịn cười, quay đầu nhìn về phía An Hân nói: “Anh còn có chút chuyện, để anh bảo tài xế đưa em về.”

Đồng Niệm xoa tay, nhủ mày nhìn ánh mắt tàn khốc của An Hân quét tới, không có chút sợ hãi nào, cố ý chọc giận cô, “A, tối hôm nay lạnh quá đi!”

Nhìn nụ cười chói mắt của Đồng Niệm, khiến An Hân cắn chặt môi, trong lòng đầy vẻ giận dữ, thật muốn tát cho một cái.

Nhìn ánh mắt đầy lửa giận phập phồng của An Hân, Đồng Niệm cười ở trong lòng. Cô nhún nhún vai, nhẹ nhàng ném cho cô một câu nói: “Đi thông thả, không tiễn.” Sau đó liền xoay người đi vào nhà.

Đôi theo bóng lưng Đồng Niệm, Lăng Cận Dương khẽ mím môi cười, anh bố trí tài xế xong, cũng không có liếc mắt nhìn An Hân, xoay người liền đi vào nhà.

Nhìn thấy hai người bọn họ một trước một sau đi vào nhà, hai tay An Hân xuôi bên người hung hăng nắm chặt lại, nụ cười trắng bệch, trầm mặt bước lên xe, trong lòng lửa giận cuộn cuộn mãnh liệt.

Trên tầng ba trong phòng khách, đèn thủy tinh treo sáng chói, bên trong ghế sofa to lớn bằng da, chỉ có một mình bóng dáng Đồng Niệm.

Lăng Cận Dương cất bước đi tới, đứng ở phía sau lưng cô, cúi người xuống cười, khoác hai cánh tay trên lưng ghế sofa, gương mặt tuấn tú đến gần bên tai cô nói: “Em ghen sao?”

Đưa quả táo nhét vào bên trong miệng của anh, Đồng Niệm hừ một tiếng, quay đầu hung hăng nhìn anh chằm chằm nói: “Nghĩ hay lắm!”

Lăng Cận Dương cắn quả táo cô đưa tới, gương mặt tuấn tú hài lòng, anh bĩu môi, giơ tay khẽ vuốt ve môi của cô, nhỏ giọng nói: “Nghĩ một đằng nói một nẻo, cái miệng nhỏ nhắn này quả thật không ngoan chút nào.”

Gò má bị cọ xát đến đỏ lên, Đồng Niệm vuốt ve tay của anh, trong lòng thầm mắng anh khôn kiếp, háo sắc!

Nơi khúc quanh trong phòng bếp, vú Dung nhìn thấy bọn họ miệng kề sát nhau thì thầm to nhỏ, ánh mắt lộ ra chán ghét, bà trầm mặt cũng không có đi tới, mím môi đi trở về phòng của mình.

Lăng Cận Dương ăn hết quả táo, cười hỏi Đồng Niệm: “Càng ngày em càng có bản lĩnh, dám lấy ba ra làm bia đỡ đạn.”

Nghe được anh chế nhạo, Đồng Niệm bĩu môi, đưa ngón tay chỉ vào thư phòng, liếc mắt nhìn anh, nghĩ thầm người đàn ông này thật là kêu ngạo, người như An Hân, đáng để cô lấy ba ra làm bia đỡ đạn sao?

“Ba đang ở trong thư phòng chờ anh đấy!” Đồng Niệm ngẩng đầu lên, hếch nhẹ cằm.

Lăng Cận Dương giật mình, sau đó thu nụ cười lại, xoay người đi tới thư phòng, nhưng mà anh nghĩ đến cái gì đó, lại quay người trở lại, đi tới bên cạnh Đồng Niệm, khom lưng ở bên tai cô nói nhỏ.

“Không được ngủ, buổi tối để cửa đợi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Bí Ẩn Mộ Bia. (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Đồng Niệm trở lại phòng ngủ đi tắm, tắm xong ra ngoài sấy khô tóc, cô đứng ở trước gương, nhớ tới những lời Lăng cận Dương nói bên tai mình lúc này, gương mặt cô từ từ đỏ lên.

Nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cửa, Đồng Niệm hé cửa phòng thò đầu nhìn ra ngoài, bên ngoài hành lang một bóng người cũng không có.

Đồng Niệm lủi người đóng cửa phòng lại. Cô nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ, gấp liên tục mấy cái, hiện tại ban ngày làm việc quá nhiều, đầu óc cô không còn minh mẫn nữa, chỉ muốn lên giường ngủ.

Nhưng nghĩ đến câu mới mập mờ ra lệnh kia, tim Đồng Niệm đập loạn xạ, cô gượng tay lên khóa cửa phòng, lúc này mới leo lên giường ngủ.

Hiện tại đang ở nhà, ngoài cô và anh ra còn có hai người khác, nếu theo tính tình của anh mà làm âm ỉ, ngộ nhỡ trong lúc phấn khích có gây ra động tĩnh gì, cô quả thật là không muốn sống nữa rồi!

Nằm ở trên chiếc giường mềm mại, Đồng Niệm thoải mái thở dài, có lẽ chiếc giường này đã gắn bó lâu dài với cô, nên rất nhanh chóng tìm thấy cảm giác quen thuộc, chậm rãi nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đồng Niệm mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác có một bàn tay ấm áp lướt trên người cô, Đồng Niệm co người né tránh, nhủ vậy khó chịu.

Lát sau, Đồng Niệm phát giác thấy có gì đó không đúng, hé mở mắt, sợ hết hồn: “Ai vậy?”

"Xuyt . . ."

Trong đêm tối, giọng nói của người đàn ông trầm xuống, đôi mắt sáng ngời như ngôi sao trên bầu trời.

Nhìn đôi mắt quen thuộc, trái tim lơ lửng của Đồng Niệm yên tĩnh lại, cô thờ phào nhẹ nhõm, nhíu miệng hỏi anh: “Em khóa cửa lại rồi, sao anh vào được vậy?”

Trong lúc nói chuyện, Đồng Niệm di chuyển người chui vào trong chăn, không muốn để ý tới anh, chỉ muốn tiếp tục ngủ. Trong lúc cô đang ngủ ngon lành, anh lại đi vào phá rối, thật quá đáng ghét!

Lăng Cận Dương nhỏ giọng cười, hôn vào một bên lỗ tai của cô, nói: “Anh trèo cửa sổ vào.”

Mặc dù nhắm hai mắt, nhưng khóe môi Đồng Niệm vẫn nở nụ cười, cô co chân lên, đá về phía anh, “Luu mạnh!”

Lấy tay chặn lưng cô lại, Lăng Cận Dương hai tay chống đỡ bên người cô, ánh mắt thâm thúy tràn đầy ý cười: “Em nói cái gì?”

"Luu mạnh!"

Người đàn ông cười mập mờ, ánh mắt thoáng qua vẻ gian xảo, “Vậy để cho em biết một chút thế nào là lưu mạnh!”

Nhìn thấy anh cúi người áp xuống, Đồng Niệm không dám kêu, đẩy anh ra, không để cho anh được như ý, Đồng Niệm lo lắng cầu xin tha thứ: “Anh, em sai rồi, anh tha cho em đi, có được không?”

Lăng Cận Dương gượng tay lên, nắm chặt hai tay cô, kéo cao lên đỉnh đầu, anh cúi đầu xuống, cắn lên vành tai của cô, giọng nói lộ ra khàn khàn, “Không được! Tha cho em thì anh phải làm sao?”

Dứt lời, anh cúi đầu hôn người phía dưới, ngón tay thon dài luồn vào trong áo ngủ của cô.

Đồng Niệm giãy giụa không thoát, cũng không dám động đậy, bị thân hình cao lớn của anh chặn lại, căn bản cũng không tránh được. Mũi người thấy mùi hương thuốc lá đặc biệt từ trên người anh, làm cho đáy lòng cô gọn sóng, cả người buông lỏng xuống, ngẩng đầu lên hôn đáp trả.

Trong lúc ý loạn tình mê, cả người Đồng Niệm bủn rủn không còn sức lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông cúi đầu, cắn vài cái trên áo ngủ cô, từng cúc áo một được mở ra.

Động tác như vậy, khiến trái tim Đồng Niệm đập loạn xạ, cô gượng tay lên che mặt, không nhìn anh. Ngăn cách tầm nhìn, thính lực càng thêm nhạy cảm. Cô có thể nghe rõ ràng âm thanh của chiếc áo rơi xuống đất, da thịt cô và anh đụng vào nhau phát ra âm thanh rất nhỏ.

Quần áo bị cởi hết, cả người Đồng Niệm cảm thấy lạnh lẽo, cô cắn môi, rút hai vai lại, lại cảm giác được có hai bàn tay to lớn ôm cô lên.

Cô mở mắt, ánh mắt nhìn vào gương mặt tuấn tú của anh, nhuộm đầy khát khao nóng bỏng.

Đôi tay Đồng Niệm bám lên bờ vai anh, tiền đồng đen nhánh lóe sáng, cô khẽ mỉm cười, cúi đầu chạm lên khóe miệng của anh, không nặng không nhẹ

hôn một cái.

Cô lo lắng trêu chọc, lập tức làm sắc mặt Lăng Cận Dương thay đổi, vốn là sợ cô kêu đau, anh cũng không có gấp rút, nhưng bờ môi mềm mại của cô thì miên lên môi anh, lập tức đánh tan phòng tuyến, không khắc chế nổi nữa.

"Ừm!"

Đồng Niệm nhăn mày lại, giữa răng và miệng vang lên một tiếng kêu yêu kêu, hết sức quyến rũ.

Thân thể cô không còn chút sức lực nào, chỉ có thể tựa đầu lên bả vai anh, cả hai cùng nhau triền miên gần như cả đêm.

Cho đến khi chân trời trắng bạch, Đồng Niệm mới đẩy anh ra, cô đã sớm mệt là cả người, thậm chí ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có.

Cả người ướt đầm mồ hôi, Lăng Cận Dương sợ cô không thoải mái, ôm cô lên đi tới phòng tắm rửa sạch. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, anh ôm cô đến trên giường, sau khi dứt cho cô uống chút nước ấm, hài lòng kéo chăn đắp kín, bá đạo ôm sát cô, nhắm mắt lại.

Cả người sạch sẽ, Đồng Niệm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cô nằm ở trong ngực của anh, mắt không mở ra nổi, rất nhanh đã ngủ say.

Mở mắt lần nữa, cả phòng tràn ngập ánh sáng.

Đồng Niệm ngồi dậy, vị trí bên cạnh trống không, cô chau mày lại bước xuống giường, đi tới phòng tắm rửa mặt. Thật may là nơi này còn có không ít quần áo của cô, Đồng Niệm tìm một cái áo len cao cổ mặc vào, che kín vết đỏ trên cổ.

Cất bước đi xuống lầu, Đồng Niệm còn cảm thấy khó chịu, cô cần môi đi tới phòng ăn, trên bàn ăn chỉ có duy nhất một mình Lăng Cận Dương.

"Ba đâu rồi?" Ngồi ở chỗ trước kia từng ngồi, cô nhíu mày nhìn về phía người đối diện hỏi.

Lăng Cận Dương đặt tờ báo trong tay xuống, nhìn thấy cô mặc áo len cao cổ, môi anh khẽ nhếch, nói: "Ba hẹn nhóm cổ đông đi ăn sáng rồi."

"Ừ." Đồng Niệm cúi đầu đáp nhỏ, cũng không có hỏi nữa, bụng ly sữa tươi lên nhấp một hớp, yên lặng ăn điểm tâm.

Nhìn thấy quãng thâm trên mắt cô, mày kiếm xinh đẹp của Lăng Cận Dương nhíu lại, nghĩ đến tối hôm qua mình quá hồ đồ, trong lòng anh cảm thấy hối hận, không nên giầy giò cô như vậy, nhưng lúc đó quả thật anh không kiềm chế được!

Dùng xong cơm sáng không lâu, Lăng Cận Dương đứng dậy thay quần áo, Đồng Niệm đứng ở cửa chờ anh.

Vú Dung phân phó người giúp việc dọn dẹp bàn ăn, bà cất bước đi tới bên cạnh Đồng Niệm, "Cô chủ."

Nghe giọng nói của bà, Đồng Niệm quay đầu, cười ôn hòa, chào hỏi bà như mọi khi, "Con chào vú Dung."

Hai mắt Vú Dung toát lên vẻ sắc sảo, bình tĩnh ngược nhìn người trước mắt, ánh mắt sâu lắng, "Cậu chủ cùng với An tiểu thư chẳng bao lâu nữa sẽ kết hôn."

Lời của bà khiến sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, gương mặt lạnh nhạt, "Vú Dung, Vú muốn nói cái gì?"

Vú Dung giơ túi xách của Lăng Cận Dương đưa cho Đồng Niệm, nghiêm túc nói: "Cô chủ là người thông minh, khẳng định hiểu được ý của tôi."

Nhìn bà đưa túi xách tới, Đồng Niệm chậm rãi giơ tay lên nhận lấy, cô nhíu mày nhìn thấy người đàn ông đi tới, cũng không có nói thêm gì nữa.

Lăng Cận Dương mặc xong áo khoác đi tới, nắm lấy tay Đồng Niệm, dẫn cô đi ra ngoài, lại nghe Vú Dung nói sau lưng bọn họ: "Cậu chủ, cô chủ, đi thông thả."

Đồng Niệm dừng bước một chút, cũng không có quay đầu, đi thẳng về phía trước.

Khoác tay lên bả vai Vú Dung, Lăng Cận Dương mỉm môi cười khê, không để cho bà tiến ra cửa, "Được rồi, vú mau vào nhà đi, bên ngoài rất lạnh."

Vú Dung giơ tay lên chỉnh lại cổ áo cho anh, cười nói: "Vú biết rồi."

Liếc mắt nhìn thấy ý cười trên khóe môi bà, đôi mày thành tú của Đồng Niệm cau mày lại, xoay người mở cửa xe ngồi vào.

Chiếc McLaren màu bạc chạy băng băng trên đường. Lăng Cận Dương nhìn người bên cạnh buồn bực không vui, mỉm cười hỏi cô: "Làm sao vậy? Ai chọc em không vui sao?"

Thu hồi tầm mắt nhìn ra cửa sổ, Đồng Niệm lắc đầu một cái, che giấu cảm xúc không vui, "Tối qua ba nói gì với anh vậy?"

Đôi tay nắm chặt tay lái, Lăng Cận Dương nhếch mày, ánh mắt sắc bén, "Mấy ngày gần đây, chú hai cùng không ít cổ đông đi lại rất thân thiết."

Nhắc tới Lăng Thuần, Đồng Niệm có ấn tượng rất nhạt với ông, cơ hồ mỗi lần gặp ông, đều là bộ dáng cười híp mắt. Chỉ là người nào càng như vậy thì

càng nguy hiểm, đây là Lăng Cận Dương dạy cô.

“Chú ấy có mục đích gì sao?” Đồng Niệm quay đầu nhìn anh hỏi.

Cho xe quẹo trái, Lăng Cận Dương mỉm môi, trầm giọng nói: “Chưa tới hai tháng, Lăng thị lại muốn tổ chức đại hội cổ đông, tâm tư của chú rất rõ ràng.”

Đồng Niệm thờ dài một hơi, môi trái tim mím chặt, cô thật sự không hiểu nổi, tại sao anh em ruột lại muốn đấu đá lẫn nhau, mấy chục năm đều không ngừng nghỉ. Nói cho cùng, cũng chính là vì tập đoàn Lăng thị, từ đầu đến cuối cũng là của nhà họ Lăng, ở trong tay ai có gì khác nhau chứ?

Nhìn thấy bộ dáng cô như có điều gì suy nghĩ, Lăng Cận Dương nhếch môi cười, xoa xoa đầu cô, giúp cô giải đáp thắc mắc: “Những năm qua ba luôn nhẫn nhịn chú hai, chỉ cần cha con bọn họ không vượt quá mức bốn phần, chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở. Dù sao cũng là anh em ruột thịt, nên ba không đành lòng ra tay độc ác.”

Chán nản nhún vai, Đồng Niệm đối với loại hào môn tranh đấu này, từ trước đến nay không bì kíp. Chẳng qua hiện tại có Lăng Cận Dương, cô mới gắng gượng chú ý đến phương diện này, xem coi có thể giúp anh được chút gì không.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Đôi mày thanh tú của cô nhíu chặt lại, nghiêm túc hỏi anh.

Lăng Cận Dương nhìn về phía trước, gương mặt tuấn tú trầm xuống, “Chú hai làm việc, một giọt nước cũng không lọt, rất khó tìm ra được sơ hở.”

“Chú hai đúng là không dễ đối phó.” Đồng Niệm cắn môi, gật đầu đồng ý, sau đó tiến đồng đến nhánh đột nhiên thoáng qua cái gì, “Nhưng mà còn có Lăng Thừa Nghiệp mà!”

Lăng Cận Dương nhíu mày nhìn cô, môi mỏng cong lên thành một độ cong đẹp mắt, “Trẻ con học rất nhanh.”

Nghe được anh khen, Đồng Niệm đắc ý hất cằm, đôi mắt mở to tràn đầy vẻ kêu ngạo, “Đúng vậy, là do có thầy giáo dạy tốt.”

Giơ tay lên sờ gương mặt mịn màng của cô, Lăng Cận Dương nhéo nhẹ một cái, cười đều nói: “Vậy em nói nghe một chút, tối hôm qua thầy giáo dạy em cái gì?”

"Này!"

Gương mặt Đồng Niệm đỏ lên, hung hăng nhéo tay của anh, nụ cười ẩn chứa tức giận.

Hai người ồn ào một chút, Đồng Niệm chợt nghĩ đến cái gì, trầm giọng nói: “Thời gian trước em làm việc ở phòng tài vụ, trong lúc rảnh rỗi, em đã lật qua sổ sách của công ty xem. Năm ngoái ở bên trong sổ kế toán, có một khoản tiền đã qua tay Lăng Thừa Nghiệp, khoản tiền kia em nhìn không hiểu hết, nhưng cảm thấy giống như có chỗ nào là lạ?”

“Thật sao?” Lăng Cận Dương thu lại nụ cười trên môi, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, sau khi thấy cô khẳng định gật đầu một cái, trên mặt hiện ra lo lắng.

“Kiểm tra sổ sách, nhất định có thể tìm ra được.” Trên môi Đồng Niệm nở ra nụ cười, cảm thấy như đã tìm được phương pháp tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Bí Ẩn Mộ Bia (2)

Editor: Nguyen Hien.

Lăng Cận Dương lắc đầu một cái, môi mỏng khẽ nhếch: “Không được! Nếu như làm kiểm toán nhất định sẽ kinh động đến bọn họ. Nhưng nếu như lời em nói, sổ sách Lăng Thừa Nghiệp phụ trách có vấn đề, như vậy sổ sách nơi đó nhất định có người của bọn họ, chúng ta càng không thể bức dây động rừng, một ít tiếng gió cũng không để cho bọn họ nhận thấy.”

Nghe anh phân tích, Đồng Niệm gật đầu liên tục, nghĩ thầm bản thân mình quả thật quá ngây thơ, suy nghĩ quá đơn giản. Cô trầm tư một lúc, ánh mắt sáng lên, phấn khởi nói: “Biết đâu em tìm ra được biện pháp thì sao?”

Lăng Cận Dương không dám tin nhìn cô, thấy cô tràn đầy lòng tin, cũng không nỡ nhẫn tâm đã kích cô, sau khi nghe cô nói sơ lược ý tưởng, chỉ dặn dò cẩn thận, xem biện pháp có thể thử được hay không.

Thời điểm gần tới trưa, Đồng Niệm từ trên tầng cao nhất đi xuống, đi tới phòng tài vụ ở tầng tám. Ban đầu, Đồng Niệm làm việc ở đây qua một đoạn thời gian, cũng có quen biết với đồng nghiệp xung quanh. Chẳng ai nghĩ tới Đồng Niệm có thể trở lại Lăng thị, hơn nữa được trực tiếp được thăng chức thành trợ lý của tổng giám đốc, mọi người hiển nhiên đối với Đồng Niệm rất nhiệt tình.

Đọc theo đường đi cùng mọi người chào hỏi, Đồng Niệm trở lại vị trí cũ, thấy Ewen đang ngồi trước máy tính kiểm tra đối chiếu sổ sách.

“Niệm Niệm” Ewen thấy Đồng Niệm tới đây, vội vàng kéo cái ghế qua, để cho Đồng Niệm ngồi ở bên cạnh. Kể từ khi Đồng Niệm rời khỏi công ty, có một khoảng thời gian không thấy, cũng có nghe nói một ít về chuyện của Đồng Niệm, nên hai người không có nhiều chuyện để nói.

Đồng Niệm quét mắt nhìn xung quanh, so với khoảng thời gian cô rời đi không có sai biệt lắm, cũng không có nhiều thay đổi. Máy vi tính trên bàn làm việc, so với thời điểm cô còn làm việc vẫn như vậy, không có thay thế.

“Khụ khụ...” Đồng Niệm giơ tay lên che miệng ho khan một tiếng, âm thanh không lớn.

Ewen vội vàng lấy lại tinh thần, cười nói: “Cậu xem, tôi quên rót nước nhìn cậu rồi, cậu muốn uống gì không?”

Đồng Niệm giơ tay vén tóc lại, cũng không ngăn ngại từ chối: “Cái gì cũng được.”

Nghe vậy, Ewen thấp giọng cười một tiếng, nói rõ ràng: “Giống như trước đây nha.” Ewen vừa nói vừa đứng lên, sau đó lại nghĩ đến cái gì lại ngồi xuống, tất sổ sách đã mở ra trên máy tính rồi mới cất bước đi tới phòng giải khát.

Nhìn thấy Ewen đi khỏi, Đồng Niệm đi nhẹ nhàng đến bên cạnh bàn, cô liếc mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy tất cả mọi người đều đang cuối đầu làm việc.

Móc USB giấu trong túi quần ra, Đồng Niệm nhanh chóng cắm vào máy, trong lúc cô diện mặt mã, âm thầm cầu nguyện không có thay đổi, không ngờ kết quả như mong muốn, rất thuận lợi đăng nhập vào.

Kiểm chế lại sự vui vẻ trong lòng, Đồng Niệm dựa vào trí nhớ tìm thấy những sổ sách ban đầu kia, copy toàn bộ bản chính vào USB. Trước sau mười mấy giây, trên trán Đồng Niệm toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Sau khi mọi chuyện thành công, Đồng Niệm bỏ USB lại vào trong túi, mở lại sổ sách trở về như cũ, rồi trở lại chỗ ngồi.

Ewen lúc bụng cá phê trở lại, nhìn thấy Đồng Niệm lật xem tạp chí trên bàn, cô cũng không có nhận thấy sự khác thường, hai người nói chuyện một lúc, liền cùng đi ăn trưa.

Dùng qua cơm trưa, Đồng Niệm trở lại phòng làm việc của tổng giám đốc, cô lấy USB giao cho Lăng Cận Dương, hai người nhìn hồi lâu, cũng không tìm ra quá nhiều sai phạm.

Không lâu sau đó, Mục Duy Hàm nhận được điện thoại đi lên phòng tổng giám đốc, nghe Lăng Cận Dương thuật lại đầu đuôi mọi chuyện, vẻ mặt cũng u ám. Nếu quả thật sổ sách có vấn đề, vậy cũng không quá khó để tra ra.

“Niệm Niệm” Mục Duy Hàm nhú mày nhìn về phía người đối diện, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng, “Thật không nghĩ tới, em lại có tiềm chất này.”

Đồng Niệm kêu ngoạc nhếch miệng, vẻ mặt hồ hững nói: “Đàn ông các anh coi thường phụ nữ bọn em quá, hiện tại các anh đã biết, có những chuyện đàn ông các anh không làm được, phụ nữ bọn em chưa chắc là không có biện pháp.”

Mục Duy Hàm quay đầu nhìn về phía Lăng Cận Dương, hai người cùng một loại ánh mắt, đều mím môi cúi đầu, sờ sờ mũi. Lần này thì thừa nhận, ai biểu bọn họ lại thua cô nhóc này.

.....

Gần tối, trong một ngôi biệt thự theo phong cách Châu Âu, đèn đuốc sáng trưng.

An Nhã ngồi xe về đến nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy bố mẹ chồng ngồi trong phòng ăn, cô để túi xách trên tay xuống, rửa tay sạch sẽ rồi đi qua ngồi, cung kính chào hỏi: “Thưa ba, mẹ.”

Lăng Thuần gật đầu một cái, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, tiếp tục ăn cơm.

Mẫn Chi ngồi bên cạnh, liếc mắt nhìn chiếc eo nhỏ nhắn của con dâu, không hài lòng lắc đầu một cái, lập tức bảo nhà bếp: “Bưng cái chén đông trùng hạ thảo lên cho thiếu phu nhân.”

Người giúp việc bưng một cái chén sứ lên đặt trước mặt An Nhã, rồi sau đó lui ra.

“Tiểu Nhã.” Bà mím môi, trên mặt có chút khó coi: “Con và Thừa Nghiệp đã lấy nhau nhiều năm, tại sao còn chưa có em bé?” An Nhã cũng đã sắp kết hôn, hai đứa con cuối cùng đã tính như thế nào?

“Mẹ!” An Nhã cúi đầu, uất ức cong miệng lên, nhỏ giọng lên: “Mẹ cũng nhìn thấy đó, Thừa Nghiệp cả ngày đi ra ngoài, đứa bé con phải sinh thế nào chứ?”

Nghe nói vậy, sắc mặt Mẫn Chi trầm xuống, chỉ tiếc rên sắc không thành thép: “Đứa nhỏ Thừa Nghiệp này, thật là quá càn quấy, đến lúc này rồi mà vẫn không hồi tâm.”

Lăng Thuần vỗ bàn một cái, sắc mặt âm trầm xuống, quay đầu nhìn chằm chằm Mẫn Chi, lạnh lùng nói: “Gọi điện thoại, bảo nó về nhà ngay lập tức cho tôi.”

“Ai, ông đừng nóng!” Nhìn thấy ông nổi giận, Mẫn Chi lập tức đi đến ngồi bên cạnh ông, khuyên nhủ: “Nó đã lớn như vậy rồi, chúng ta không thể trói chặt nó, phải từ từ nói với nó.”

“Từ từ cái gì nữa?” Lăng Thuần trầm mặt, giọng nói căng thẳng, “Nhìn bộ dáng này của nó, tương lai còn có thể làm được cái gì?”

An Nhã ngồi trong ghế đối diện, môi đỏ mọng nhấp nhẹ, cũng không có nói chuyện. Tên khốn kiếp Lăng Thừa Nghiệp này, chính là thiếu dạy dỗ.

Mở nắp chén ra, cô nhìn thấy văng dầu trên chén canh bồ, lập tức không muốn ăn, miễn cưỡng hớp hai muỗng, rồi lấy cớ đi lên lầu.

Vào buổi chiều, sau khi Lăng Thừa Nghiệp về đến nhà, ở dưới lầu bị cha anh chửi rửa một trận, được mẹ anh bênh vực mới có thể thoát thân.

Trở lại phòng ngủ, An Nhã đang nằm trên giường xem ti vi, nhìn thấy anh trở lại cũng không có để ý tới.

Lăng Thừa Nghiệp nhìn mặt cô, xoay người đi vào phòng tắm, rất nhanh đã tắm xong, thay bộ quần áo ngủ màu trắng đi ra ngoài.

“Vợ!” Lăng Cận Dương vén chân leo lên giường, hướng về phía cô ngang nhiên xông qua, “Có phải em tố cáo anh với ba mẹ không hả?”

An Nhã nhú mày nhìn anh chằm chằm, ý cười trên khóe môi lạnh nhạt: “Mẹ anh bảo em sinh con, em chỉ là nói thật!”

Giơ tay lên ôm cô vào trong ngực, Lăng Thừa Nghiệp híp mắt một cái: “Rõ ràng em vì giữ dáng không chịu sinh, sao lại đẩy trách nhiệm lên người anh?”

An Nhã giận tái mặt, đẩy Lăng Thừa Nghiệp ra, tức giận nói: “Lăng Thừa Nghiệp anh là tên khốn kiếp! Anh ở bên ngoài mỗi ngày chơi đùa phụ nữ, dựa vào cái gì em phải sinh con cho anh?”

Biết mình đuối lý, Lăng Thừa Nghiệp cũng không tranh cãi với cô, cười dụ dỗ cô, “Được rồi, lỗi của anh, sau này anh sẽ sửa đổi.”

“Anh có thể sửa đổi sao?” Lời như thế, An Nhã không biết đã nghe qua bao nhiêu lần, nhưng năm qua nghe đến rét lạnh.

Nhìn thấy đôi mắt cô ửng hồng, Lăng Thừa Nghiệp giơ tay lên ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Ba mẹ mới vừa giáo huấn anh! Em phải tin tưởng anh, anh về sau sẽ thay đổi, tuyệt đối cay rượu, thuốc và phụ nữ.”

Ngừng tạm, anh cuối đầu, kề môi đến gần bên tai cô, cười đều nói: “Dĩ nhiên, là ngoại trừ em!”

An Nhã hung hăng trợn mắt nhìn anh, đáy lòng tức giận có chút xoa dịu, cô mím môi không nói gì.

Thấy vẻ mặt cô dần ra, Lăng Thừa Nghiệp lập tức dỗ dành cô, “Mới vừa rồi ba còn nói, nếu như An Hân sớm có em bé, những thứ tốt nhất của nhà họ An, nhất định sẽ rơi vào tay An Hân.”

“Tại sao chứ?” An Nhã lập tức nhú mày, trên mặt bất bình tức giận, “Nhà họ An đã phân chia đồ còn thiếu sao? Bà nội thương em như vậy, những cổ phần kia của Lăng Thị nhất quyết không chịu cho, vì cái gì mà mọi chuyện tốt đều để cho An Hân chiếm lấy được chứ.”

Lăng Thừa Nghiệp nhìn chằm chằm người trong ngực, ánh mắt sáng loáng bắn ra bốn phía, “Vợ, em mau nghe lời, nhanh sinh em bé đi.”

Chán nản thờ dãi, vẻ mặt An Nhã âm trầm xuống, cô níu lấy người đàn ông trước mắt, chất vấn: “Lăng Thừa Nghiệp, anh thề đi, không bao giờ đi gặp phụ nữ nữa.”

Lăng Thừa Nghiệp cười gật đầu một cái, quả thật ở trước mặt nàng thề, nói: “Ta thề!”

Mặc dù trong lòng không có chút tin tưởng nào, nhưng chuyện cũng chỉ có thể như vậy, An Nhã cũng không cho phép tất cả tài sản trong nhà, tất cả đều rơi vào tay của An Hân.

.....

Buổi sáng, Lăng Cận Dương vừa ăn mặc chỉnh tề xong, vú Dung liền đẩy cửa đi tới, nhắc nhở anh: “Cậu chủ, hôm nay là ngày mười ba tháng ba.”

Lăng Cận Dương đang thất cả vạt, nghe được lời bà nói, vội vàng gật đầu một cái, bày tỏ bản thân anh không có quên: “Con biết rồi, ăn xong điểm tâm chúng ta sẽ đi.”

Vú Dung cười gật đầu một cái, cũng không còn lời nào để nói, xoay người đi ra ngoài chuẩn bị đồ.

Kể từ khi mẹ anh qua đời, mỗi năm vào thời gian này, vú Dung sẽ dẫn theo anh đi đến mộ mẹ anh cúng bái.

Sau khi dùng xong điểm tâm sáng, Lăng Cận Dương dẫn theo vú Dung, hai người lái xe đến nghĩa trang.

Trước tấm bia đá cẩm thạch, vú Dung sắp xếp đồ cúng xong, liền kéo người phía sau nói: “Cậu chủ, cậu tới cúng bái đi!”

Lăng Cận Dương nghe theo lời ngồi chồm hỏm xuống, đặt chim non phóng sanh mang tới để ở trước mộ bia, nhìn lên tấm bia đá trống không, đáy lòng nghi ngờ hời. Tại sao tấm bia đá này một chữ cũng không có?

Cúng bái xong, tay Lăng Cận Dương xách theo giỏ trúc, ôm lấy vú Dung cùng nhau đi ra ngoài, hai người vừa đi vừa tán dóc.

"Vú Dung." Lăng Cận Dương ôm chặt bả vai bà, trên mặt tò mò hỏi: "Người an táng mẹ con, cuối cùng có mối quan hệ gì với bà vậy?"

Hai mắt vú Dung lóe sáng, sắc mặt chìm xuống, "Phu nhân không phải đã nói rồi sao, là bạn tốt của phu nhân."

Nhìn vẻ khấn trương trên sắc mặt của bà, Lăng Cận Dương nhếch môi cười yếu ớt, không nhận được trêu chọc bà, "Chẳng lẽ lúc trẻ mẹ con còn có thanh mai trúc mã sao?"

"Không được nói bậy!"

Khuôn mặt Vú Dung trầm xuống, giọng đều rất nặng nề, "Loại đùa giỡn này không được nói ra."

Nhìn thấy bà tức giận, Lăng Cận Dương cũng không có nhận thức được trong lời nói của mình có gì không ổn, vội vàng nhận lỗi: "Được, là con nói bậy. Mẹ, mẹ ngàn lần đừng giận con nha!"

Nhìn thấy bộ dáng nghịch ngợm của anh, chân mày vú Dung giãn ra, bà nắm chặt tay của anh, dẫn anh đi ra ngoài.

Thấy vú Dung không muốn nói, Lăng Cận Dương cũng không có ép hỏi, cũng không còn để ở trong lòng.

Đi ra khỏi nghĩa trang, vú Dung dừng chân lại một chút, bà thừa dịp Lăng Cận Dương xoay người nhanh chóng quay đầu lại nhìn bia đá kia một cái, trong nháy khuôn mặt yên tĩnh lại.

Rời khỏi nghĩa trang, Lăng Cận Dương lái xe đưa vú Dung về nhà, anh đi tới công ty. Trên đường đi, anh nhận được điện thoại của Mục Duy Hàm, sổ sách trước kia đã tra ra đầu mối.

Cúp điện thoại, gương mặt tuần tú của Lăng Cận Dương lạnh như băng, anh đạp mạnh chân ga, nhanh chóng lái xe trở về công ty.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Hủy Bỏ Hôn Ước. (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Mấy ngày kiểm tra kỹ sổ sách, cũng thu được một chút kết quả, chỉ có điều sổ sách gốc mà Đồng Niệm lấy được chỉ tìm một phần nhỏ trong đó, ẩn sâu trong sổ sách kia, khẳng định còn có nhiều thủ đoạn, mảnh khoe không muốn người khác biết.

Mặc dù bọn họ chỉ tìm ra một phần nhỏ trong này, nhưng cho thấy con số mà Lăng Thừa Nghiệp giờ trò bên trong không ít. Bởi vậy có thể thấy được, những năm nay hắn chiếm lấy không biết bao nhiêu tiền bạc của công ty?

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Lăng Cận Dương ngồi ở bên trong ghế xoay, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt thâm thúy nhìn ánh trời chiều dần dần buông xuống, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Nghe tiếng gõ cửa bên ngoài phòng làm việc, Lăng cận Dương quay đầu lại, sau khi thấy người đi tới, mày kiếm nhíu chặt giãn ra.

"Tôi nay đi đâu ăn cơm?" Đồng Niệm đi tới bên cạnh anh, khẽ cúi người xuống, mỉm cười hỏi.

Lăng Cận Dương mỉm môi cười khê, đưa tay cầm tay của cô, vẻ mặt có chút ưu tư: "Thật xin lỗi, tôi nay không thể cùng em đi ăn cơm được."

"Anh có chuyện gì à?" Đồng Niệm sùng sốt một chút, nhớ rõ trong lịch trình buổi tối anh không có tiệc tùng gì, "Vậy anh mau đi đi."

Lăng Cận Dương đứng lên, khoác tay lên vai cô, cũng không muốn giấu giếm cô: "Anh hẹn An Hân ăn cơm."

Nghe được anh nói, ánh mắt Đồng Niệm tối sầm, cô cắn môi, cúi đầu không nói gì.

Trong buồng xe yên tĩnh, hai tay Lăng Cận Dương nắm chặt tay lái, ánh mắt sâu thẳm nhìn về nơi xa, anh mỉm môi không nói gì, mà người bên cạnh anh cũng ngó đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai người hoàn toàn trầm mặc.

Trong xe, tiếng kèn Saxo nhẹ nhàng, phiêu đảng, uyển chuyển vang lên, rót vào lòng người, hiện lên từng đợt sóng lăn tăn.

Lái xe đến bờ sông Thuyền Loan, Lăng Cận Dương trước tiên đưa Đồng Niệm lên nhà. Móc chìa khóa ra mở cửa phòng, Đồng Niệm vừa đi vào, cảm giác bên hông có hai bàn tay lớn, trong nháy mắt cô liền ngã vào bên trong lòng ngực ấm áp của anh.

Lăng Cận Dương đưa hai tay ra, ôm chặt cô vào trong lòng, đầu anh tựa ở trên vai cô, đôi mắt thâm thúy của anh lóe sáng.

Bị anh ôm trước ngực, Đồng Niệm cũng không có động, cô chỉ đẩy cửa phòng ra, cũng không có mở đèn, lặng lẽ rúc người vào trong lòng anh, nghe hơi thở đều đều của anh truyền tới, trong lòng cảm thấy an tĩnh.

“Anh muốn ngủ bài cùng với An Hân.” Lăng Cận Dương nhếch môi, trở tay xoay người cô lại, để cho Đồng Niệm đối mặt với anh.

Đồng Niệm dán sát mặt vào bên trong ngực anh, hai mắt ảm đạm xuống. Thật ra thì trong lòng cô đã đoán được đại khái, chỉ là khi nghe anh nói ra, trong lòng không nhận được thờ dài.

“Nhanh như vậy sao?” Đồng Niệm vòng đôi tay ôm chặt eo của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát lên ngực anh.

Lăng Cận Dương cười cười, khuôn mặt tuấn tú sụp xuống, chăm chú nhìn vào mắt cô, “Không phải em hy vọng nhanh lên một chút sao?”

Mím môi cười thật thấp một tiếng, Đồng Niệm nghĩ quả nhiên không thể gạt được anh, “Dĩ nhiên là em muốn! Nhưng cũng không muốn làm khó anh.”

Cúi đầu hôn lên trán cô một cái, trái tim Lăng Cận Dương cảm thấy ấm áp, anh tự tay mở đèn, trên mặt đầy dịu dàng: “Sao lại làm khó chứ? Chuyện này lúc trước là do anh trông lên, hôm nay cũng sẽ tự tay anh nhờ lên loại bỏ.”

Trong lòng Đồng Niệm cảm thấy chưa xót, cô ngắc đầu lên, tiền đồng đen nhánh ngân ngấn nước, “Lăng Cận Dương, em và anh, hai chúng ta nhất định phải ở chung một chỗ!”

Giang hai cánh tay ôm Đồng Niệm vào trong ngực, khoe miệng Lăng Cận Dương nhuộm đầy nhu tình, anh khẽ môi đến gần bên tai cô, kiên định nói: “Chúng ta nhất định sẽ ở chung một chỗ.”

“Ừ——” Đồng Niệm hít mũi, kiềm nén nước mắt. Sau cái đêm lửa nóng triền miên đó, bọn họ cũng nói những lời như vậy, nhưng sau đó Lăng thị gặp khủng hoảng nên đưa ra mối nhân duyên này, kéo dài hứa hẹn của bọn họ đến bốn năm.

Giờ phút này đây, Đồng Niệm một lần nữa nói ra những lời này, trong lòng không nhận được run rẩy. Lần này cô quyết định, dù trời có sập xuống, cô cũng muốn nắm chặt tay của anh, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Nhìn thấy đôi mắt buồn bã của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương khẽ thở dài một cái, anh hiểu được cô đang nghĩ đến cái gì, trong lòng cảm thấy áy náy hơn, anh khẽ hôn lên khoe miệng của cô, từng cái từng cái một, dùng hành động để nói rằng anh hối hận.

Cảm nhận được hành động của anh, Đồng Niệm khẽ cười một tiếng, cô hôn trả lại anh, ngăn chặn lại không cho anh tự trách bản thân mình.

Hồi lâu, Lăng Cận Dương buông người trong ngực ra, anh lấy tay bưng lấy mặt Đồng Niệm, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm cô, nói: “Niệm Niệm, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta không chỉ đối mặt với kẻ địch, mà còn người thân của chúng ta, em đã chuẩn bị xong chưa?”

Đồng Niệm vô cùng hiểu, người thân trong miệng anh, chính là Lăng Trọng. Cửa ải này bọn họ nhất định phải bước qua, không tránh khỏi được.

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, tiền đồng đen nhánh nhìn sâu vào đôi mắt anh, nói từng chữ: “Em đã chuẩn bị tốt rồi.”

Chân mày nhíu chặt của Lăng Cận Dương giãn ra, anh dùng sức nắm chặt tay của cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau, trong mắt liễm điễm lưu quang(*), loại tín hiệu này xuất phát ra từ đáy lòng, hai trái tim rung động cùng hòa chung nhịp đập.

Liễm Điễm lưu quang(*): sóng nước dồn dập.

Sau đó không lâu, Lăng Cận Dương nhìn đồng hồ, đưa tay kéo cô, dặn dò: “Anh có gói sủi cào để trong tủ lạnh, em tự mình nấu ăn đi.”

Đồng Niệm mở to mắt nhìn anh, nũng nịu nói: “Em đâu phải là con nít.”

Nhìn thấy Đồng Niệm giận dỗi như trẻ, đáy lòng Lăng Cận Dương mềm nhũn, anh lại cúi đầu hôn cô một cái, lúc này mới đứng dậy đi tới bên cửa, chuẩn bị rời đi.

“Cận Dương...” Đồng Niệm nhẹ nhàng kêu anh, trong đôi mắt sâu kín thoáng qua cái gì, Đồng Niệm hiểu sau khi Lăng Cận Dương ngủ bài với An Hân, sẽ phải đối mặt với cục diện trước mắt, cô muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Lăng Cận Dương cười cười, anh dùng ánh mắt trấn an cô: “Đừng lo lắng, sáng mai anh sẽ tới đón em.”

Thu lại sự thấp thỏm trong đáy lòng, Đồng Niệm biết lúc này tuyệt đối không để cho anh lo lắng nhiều hơn, cô gạt đầu một cái, đôi mắt nhìn anh rời đi.

Tại một nhà hàng Tây, bên trong được trang trí xa hoa và ưu nhã, An Hân ngồi ở vị trí đối diện cửa.

Cửa phòng được thiết kế có thể nhìn xuyên thấu ra bên ngoài, sáng bóng như gương.

An Hân mặc trên người chiếc áo len màu tím cổ hình chữ V, bên hông thắt một chiếc thắt lưng nhỏ, đôi gò má xinh đẹp nhuộm đầy ý cười, đôi mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa, khuôn mặt đầy vẻ dịu dàng.

Cửa phòng được đẩy ra, đáy mắt An Hân sáng lên khi nhìn thấy người đàn ông đi tới.

“Cận Dương.” An Hân vui mừng gọi anh, sau khi nhìn thấy anh ngồi xuống, cô cầm lấy bình cà phê còn ấm rót vào trong ly đưa cho anh, “Sao anh đến trễ vậy, công ty có chuyện gì sao?”

Lăng Cận Dương liếc nhìn cô một cái, đôi môi mỏng mỉm nhẹ, “Em đã đến lâu rồi sao?”

“Không có.” An Hân mỉm cười nhìn anh, cũng không có oán trách, cô gọi phục vụ, chu đáo chọn những thức món ăn hợp với khẩu vị của anh.

Rất nhanh sau đó, nhân viên phục vụ đã nhanh chóng mang thức ăn lên, sau khi dọn thức ăn xong, lại lui ra ngoài đóng kỹ cửa lại.

Bữa ăn tối nay, An Hân hầu như đã loại bỏ những gì không vui, chất chứa trong lòng trong khoảng thời gian gần đây. Khóe miệng cô chứa đựng nụ cười, nhìn về phía người đàn ông đối diện, cười hỏi: “Cận Dương, ngày hôm qua mẹ em hỏi, muốn đi du lịch ở đâu để hưởng tuần trăng mật, anh nghĩ xem anh muốn đi chỗ nào?”

Cầm khăn ăn lau miệng, Lăng Cận Dương nhú mày nhìn cô, ánh mắt từ từ trầm xuống, anh móc ra một cái hộp đặt ở trên mặt bàn, chậm rãi đẩy tới trước mặt cô.

Nhìn thấy anh đẩy hộp quà tới, An Hân trong lòng vui mừng, cô cũng không có suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lấy tay mở nắp hộp ra. Trong hộp là chiếc đồng hồ đeo tay, cùng với chiếc đồng hồ cô đeo trên tay là một cặp, lúc trước vào thời điểm lễ đính hôn, cô đã đưa nó cho Lăng Cận Dương.

“Đây là ý gì?” Đóng nắp hộp lại, cổ tay An Hân run lên một cái, trên mặt đầy vẻ kích động.

Ánh mắt sắc bén của Lăng Cận Dương rơi vào trên mặt cô, môi mỏng nhếch nhẹ: “An Hân, đã đến lúc chúng ta cần phải hủy bỏ hôn ước.”

“Hủy bỏ hôn ước?” An Hân nhú chân mày lại, nụ cười buồn bã: “Anh đang đùa cái gì thế?”

Ngón tay thon dài của người đàn ông gõ nhẹ trên mặt bàn, anh hít một hơi, trên môi nở nụ cười lạnh lùng: “Đây không phải là đùa giỡn. Hôn ước này, vốn dĩ là phải hủy bỏ, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.”

“Anh ——” Sắc mặt An Hân đại biến, nhú mày nhìn chăm chăm Lăng Cận Dương, đôi mắt giận dữ: “Nghĩ hay quá nhỉ, lợi dụng nhà họ An xong rồi bây giờ muốn đá văng tôi sao? Tôi không đồng ý hủy bỏ hôn ước, anh đừng có mơ tưởng.”

Lăng Cận Dương nhếch môi cười, trên miệng nở nụ cười gian xảo, anh chống một tay lên bàn, vẻ mặt nghiêm nghị: “An Hân, chúng ta chỉ là mới đính hôn, cũng không phải là kết hôn. Tôi không cần thiết phải có sự đồng ý của cô mới có thể hủy bỏ hôn ước, có đúng không?”

Ngừng lại, sắc mặt anh bỗng nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “Cô ở sau lưng tôi làm mấy chuyện gì, trong lòng của cô hiểu rõ. Nếu như không phải vì mối quan hệ thân thiết của hai gia đình, hôm nay tôi tuyệt đối không hủy bỏ hôn ước đơn giản như vậy.”

“Cận Dương, anh nghe em giải thích...” Sắc mặt An Hân trong nháy mắt trắng bệch, cô kéo cánh tay Lăng Cận Dương muốn giải thích, lại bị anh nhẹ nhàng lấy tay đẩy ra.

“Không cần giải thích.” Lăng Cận Dương đứng lên, đôi mắt sắc bén nhìn về phía cô, giọng nói âm trầm: “An Hân, những lời hôm nay tôi đã nói, tuyệt đối sẽ không thay đổi, hôn ước này đến đây chấm dứt!”

Nói xong những lời này, Lăng Cận Dương đột nhiên xoay người, không hề để ý đến tiếng khóc của cô, cũng không hề quay đầu lại rời đi.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, lửa giận trong lòng cuộn cuộn, cô đưa tay vung lên khăn trải bàn, tất cả mọi thứ trên bàn đều rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh thật lớn.

Lái xe trở lại Lan Uyển, thì đã gần mười giờ tối. Lăng Cận Dương đậu xe, sau khi tắt máy, liền đi vào biệt thự.

Trong phòng khách, một chiếc đèn đặt dưới đất vẫn còn được mở sáng, đó là theo thói quen vũ Dung, để đèn lại chờ anh về. Lăng Cận Dương mỉm môi cười cười, thấy trên sofa không có bóng dáng của bà, liền xoay người theo hướng phòng của bà đi tới.

Cửa phòng ngủ mở ra, trong phòng vẫn sáng đèn, Lăng Cận Dương đi tới bên cửa, nhìn Vũ Dung đang ngồi xỏ chỉ ở bên cạnh giường.

“Đã trễ thế này, Vũ còn ngồi làm những thứ này làm gì?” Đi tới bên cạnh bà, Lăng Cận Dương lắc đầu một cái, cầm lấy kim may đồ trong tay bà, giúp bà xỏ chỉ rồi đưa lại cho bà.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Hủy Bỏ Hôn Ước. (Phần 2)

“Những thứ này là chần nệm để cậu dùng sau khi cậu kết hôn, tôi muốn nhanh chóng làm cho xong.” Vũ Dung lấy kính lão xuống, cười lắc đầu, “Ai, đáng tiếc là người đã già, không làm được nhiều nữa.”

“Sao có thể như vậy chứ?” Khom lưng ngồi xuống bên giường, Lăng Cận Dương liếc mắt nhìn sắp tơ lụa màu sắc rực rỡ trên giường, ý cười trên khóe môi sâu hơn.

Vũ Dung đưa tay chỉ những sắp tơ lụa kia, cười hỏi anh: “Con thấy màu hồng thích hợp hay màu xanh lá cây thích hợp?”

“Màu đỏ.” Lăng Cận Dương nhìn những thứ gấm vóc kia một chút, ánh mắt nhìn sắp tơ lụa màu đỏ sậm, đáy mắt dâng lên nụ cười. Trong đầu anh không thể không nghĩ tới, Đồng Niệm ở chỗ này nằm trong chăn, sẽ hiện lên cảnh tượng xinh đẹp, kiều diễm đến mức nào?

“Màu đỏ?” Vũ Dung nhú nhú mày, nghĩ thầm An Hân bình thường thích màu hồng, bà bừa môi, vẫn nghe theo lời của anh, cầm lấy sắp tơ lụa màu đỏ để qua một bên.

“Vũ Dung.” Lăng Cận Dương giơ tay lên khoát lên vai của bà, ánh mắt lóe ra một chút tinh quang: “Khoảng thời gian này vũ không có về thăm nhà rồi, có muốn về thăm cháu trai không?”

Nghe anh nói như vậy, nụ cười trên mặt Vũ Dung vô cùng dịu dàng, bà cúi đầu may góc chăn, ánh mắt sáng lên, “Ngày hôm qua tôi gọi điện thoại, nghe được nó kêu bà nội, con dâu nói thẳng bé hiện tại có thể đi chấp chứng rồi.”

Lăng Cận Dương cúi đầu cười, khuôn mặt tuấn đạt lộ ra nụ cười: “Vũ đi về nhà chơi vài ngày đi, ở đây cũng không có chuyện gì.”

Vũ Dung dừng động tác trong tay lại một chút, nhớ tới cháu trai ở trong điện thoại ồn ào nói không rõ tiếng, khóe mắt bà nóng lên, có chút khó chịu, “Nhưng hôn lễ của cậu cũng sắp đến rồi, còn có rất nhiều thứ chưa chuẩn bị xong.”

Cầm lấy cây kim may đồ trong tay bà, Lăng Cận Dương cắt đi, không để cho bà làm nữa, trầm giọng nói: “Vũ hãy yên tâm đi, lúc đó trong nhà còn có rất nhiều người phụ giúp.”

Nghe được anh nói, ánh mắt Vũ Dung dường như hòa hoãn lại, bà thờ dài, cười nói: “Được rồi, vậy tôi về hai ngày sau sẽ quay trở lại.”

“Được, ngày mai con sẽ cho tài xế đưa vũ đi.” Lăng Cận Dương gật đầu một cái, nói chuyện với bà một hồi nữa mới về phòng.

Vũ Dung cũng không có nhận thấy sự khác thường, đợi sau khi Lăng Cận Dương rời đi, bà vội vàng sắp xếp đồ đạc, đợi đến lúc trời sáng về nhà.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ lái trên đường cao tốc. Người trong xe mở tất cả toàn bộ cửa sổ ra, mặc cho gió đêm lạnh lẽo thấm vào người, cuộn cuộn thổi lên mái tóc dài của cô, ở dưới bóng đèn đêm bay múa.

An Hân lái xe trên đường cao tốc một vòng, cô đạp mạnh chân ga xuống, chiếc xe thể thao phát ra tiếng gầm rú mạnh mẽ. Sau một hồi, cô mới giảm tốc độ xuống, lái xe trở về biệt thự.

Lái xe vào trong sân, sau khi tắt máy xe, An Hân ngồi ở trong xe sững sờ ngơ ngác. Cho đến khi người giúp việc nghe có tiếng động bên ngoài, cô mới mở cửa bước xuống xe, cất bước đi vào nhà.

Trên sofa trong phòng khách, vợ chồng nhà họ An đang cùng nhau nhìn tấm ảnh cầm trong tay, hay người thỉnh thoảng thảo luận vài câu.

“An Hân đã về rồi à con.” An Mẫn thấy con gái về, lập tức ngoắc tay, bảo cô ngồi xuống bên cạnh bà.

An Hân thờ dốc một hồi, cố gắng nặn ra nụ cười, ngồi xuống bên cạnh bà.

“Com tối có ngon không?” Bà nhìn con gái, nhìn thấy khuôn mặt cô lạnh đến ửng hồng, nhìn không được trách mắng cô: “Con đó, luôn luôn ăn mặc ít như thế, Cận Dương không nhắc con sao?”

An Hân miễn cưỡng cười, nói qua loa: “Anh ấy bảo con sau này cần phải chú ý đến sức khỏe nhiều hơn.”

“Vậy à.” Bà gật đầu một cái, rất đồng ý, “Con còn trẻ, nếu không biết chăm sóc tốt cho thân thể, đợi đến khi con bằng tuổi mẹ sẽ dễ bị đau yếu.”

An Quốc Bang thấy vẻ mặt con gái ỉu oải, không nhịn được hỏi cô: “Hân Hân, nhìn con có vẻ không vui? Có phải con cùng Cận Dương cãi nhau không?”

“Không có!”

An Hân vội vàng khoát tay, khuôn mặt nở nụ cười: “Sao chúng con có thể cãi nhau được chứ, mới vừa rồi Cận Dương còn hỏi con, muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật?”

Nhìn thấy vẻ mặt cô như bình thường, An Quốc Bang cũng không truy hỏi nữa, vui mừng nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Đưa cho cô nhìn bức ảnh trong ngực, An Mầu cười híp mắt hỏi con gái, “Con muốn đi đâu? Mẹ cảm thấy Aegean Sea và biển Caribe cũng không tệ, con thấy sao?”

Nhìn thấy mẹ đưa tấm ảnh tới, khóe mắt An Hân ê ẩm khó chịu, cô vội vàng cúi đầu, che giấu nói: “Con cũng không chọn được, để con gặp Cận Dương rồi cùng thương lượng lại.”

“Được.” An Mầu tán đồng gật đầu một cái, rồi nói sang chuyện khác.

An Hân tựa đầu vào vai mẹ cô, trong lòng cảm thấy thê lương, ánh mắt cô bị ánh sáng của màn hình tivi chiếu vào vô cùng khó chịu, vội vàng dụi mắt, nói: “Ba, mẹ, con mệt rồi, con đi ngủ trước nha.”

Ba An Hân cũng không có phát giác ra con gái ông có cái gì không đúng, nhìn thấy con gái mệt mỏi, còn tưởng rằng trong khoảng thời gian này cô bận rộn chuẩn bị hôn lễ nên bị mệt, cũng không có nghĩ nhiều nên để cho cô lên lầu nghỉ ngơi.

Trở lại phòng ngủ, An Hân đẩy cửa đi vào, khóa kỹ cửa phòng lại. Thân thể căng thẳng dần dần thả lỏng xuống, cả người theo cánh cửa trượt xuống, ngồi xuống trên sàn nhà.

Cô lấy tay móc cái hộp trong túi xách ra, mở nắp lấy chiếc đồng hồ bên trong ra, đeo nó lên tay mình làm thành một đôi.

Dùng sức nắm chặt đồng hồ trong lòng bàn tay, trên mặt An Hân đầy nước mắt, cô gờ tay lên bịt miệng, đè nén tiếng khóc lại.

Những năm qua, cô đã hao tổn tâm cơ mới có thể đi tới được ngày hôm nay, nhìn thấy mình sắp sửa trở thành Lãng phu nhân, giờ lại muốn đánh vỡ giấc mộng của cô sao? Không được, tuyệt đối không được, tuyệt đối không cho phép.

Cả đêm trằn trọc, An Hân cơ hồ không ngủ được. Cô nhắm mắt lại đều nhìn thấy ánh mắt vô tình của Lãng Cận Dương hiện ra, cùng với lời nói ngoan tuyệt, gổ đầu ướt một mảng, nước mắt vẫn còn đọng lại.

Thời điểm mở mắt, cả phòng sáng choang. An Hân gờ tay lên che mắt lại, chỉ cảm thấy đôi mắt ê ẩm, sưng lên khó chịu, nhất định là tối hôm qua cô khóc quá nhiều. Cô vén chăn lên xuống giường, đi tới phòng tắm rửa mặt.

Được trước gương, khuôn mặt cô tái nhợt, không hề sáng rỡ, đôi mắt còn sưng đỏ, đáy mắt hiện lên tia máu, nhìn cô vô cùng tiêu tụy, không chống chịu nổi.

An Hân hít mũi, trái tim buồn bực đau thương. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ chịu uất ức như thế này, vẫn luôn được ba mẹ nâng niu nuôi lớn trong lòng bàn tay. Hôm nay nhìn cô, không có một chút vẻ xinh đẹp tự nhiên của những ngày qua, khuôn mặt trong tấm gương trắng xám, không nhận được ra người trong gương là cô nữa?

“Cô chủ, cô đã thức rồi.” Người giúp việc đi vào quét dọn nghe tiếng động, nhìn thấy An Hân đứng trong phòng tắm, nói cho cô biết: “Cậu chủ nhà họ Lãng đã đến.”

Nghe nói như thế, sắc mặt An Hân đại biến, cô cũng không để ý tới mình vẫn chưa rửa mặt, từ trong phòng tắm chạy ra, kéo lấy người giúp việc, ánh mắt hoảng sợ nhìn người giúp việc, lớn tiếng hỏi: “Anh ta đến đây từ khi nào?”

Người giúp việc bị bộ dạng của cô dọa sợ, sững sốt một chút mới phản ứng kịp, “Tối được một lúc lâu rồi, đang cùng ông bà chủ ở phòng khách nói chuyện phiếm.”

An Hân cả kinh, mặc đồ ngủ chạy ra bên ngoài, bước chân xóc xếch. Cô mới vừa đi tới cầu thang, liền nghe được tiếng la mắng của ba cô.

An Hân cắn môi chạy xuống lầu, nhìn thấy Lãng Cận Dương đứng lên, sắc mặt trầm tĩnh nói: “Bác trai, hôn ước của con và An Hân, phải hủy bỏ.”

“Cần rồi!” An Quốc Bang tức giận, nhíu mày nhìn chằm chằm người đối diện, lạnh lùng nói: “Hôn ước với nhà họ An, đâu có phải là trò đùa, cậu nói hủy bỏ là có thể hủy bỏ sao?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lãng Cận Dương đầy lạnh lùng, ánh mắt âm trầm, cũng không tức giận, cũng không sợ hãi, giọng nói điềm tĩnh như mọi khi: “Ban đầu hai nhà Lãng và An vì cái gì mà đính hôn, trong lòng các người cũng biết, ở bên trong các người làm gì, hiểu rõ hơn ai hết.”

Nghe nói vậy, sắc mặt An Quốc Bang càng thay đổi hơn, so với lúc này càng thêm khó coi.

“Ai cho anh tới nhà của tôi chứ?” Trong lòng An Hân lửa giận nổi lên từ phía, cô đi tới mấy bước, nhìn người đàn ông đối diện chất vấn.

Lãng Cận Dương nhìn cô một chút, trên môi nở nụ cười xinh đẹp mê người: “Nếu như tôi không đến, cô sẽ tính toán để lừa gạt mọi người đến lúc đó. An Hân, loại chuyện như vậy có thể lừa gạt được sao?”

Lời nên nói, anh cũng đã nói, chuyện kể tiếp cũng đã nằm trong dự liệu của anh.

Nói đến đây, Lăng Cận Dương xoay người rời đi, cũng không có nói thêm gì nhiều.

An Mầu nhìn thấy bộ dáng của con gái, hốc mắt bà đỏ lên, lấy tay kéo lấy cô ôm vào lòng, “Con đó, xảy ra chuyện, sao không nói cho ba mẹ biết chứ?”

Sắc mặt An Quốc Bang tái xanh, trong ngực tức giận cuộn cuộn.

Đưa tay đẩy người mẹ cô ra, đôi mắt An Hân tràn đầy nước mắt, điền tiết hết lên: “Con không muốn hủy bỏ hôn ước, không muốn, không muốn——”.

An Mầu bị dọa sợ, lấy tay ôm cô vào trong ngực, vội vàng lên tiếng an ủi, dỗ dành cả buổi, mới làm cho cô an tĩnh lại.

Sau khi lái xe đến nhà Đồng Niệm đón cô, Lăng Cận Dương dẫn cô đi ăn sáng xong, sau đó mới lái xe đến công ty.

Đọc theo đường đi, Lăng Cận Dương kể chuyện tối hôm qua và sáng hôm nay cho Đồng Niệm nghe, không có giấu giếm bất cứ gì. Đồng Niệm nghe, trong lòng cô vui buồn đều có, trong lòng cũng cảm thấy bất an, không nói ra là có tư vị gì.

Gần tối sau khi tan việc, Lăng Cận Dương lái xe đưa cô về nhà, trên đường trở về, nhìn thấy cô buồn buồn không vui, cười hỏi: “Niệm Niệm, em thấy không vui đúng không?”

Đồng Niệm thờ dài, khoác tay mình lên cánh tay của anh, tựa đầu lên bả vai rộng lớn của anh, “Cận Dương, chuyện này sẽ rất ồn ào đúng không?”

Một tay cầm lái, Lăng Cận Dương có thâm ý khác cười lên, khước mắt thoáng qua vẻ cuồng luyện: “Anh còn muốn ồn ào lớn.”

Đồng Niệm chớp mắt một cái, cũng không hiểu lời anh nói, mờ mịt nhìn về phía trước hỏi anh: “Tại sao?”

Lăng Cận Dương nhếch nhẹ môi, lộ ra nụ cười thâm thúy: “Chỉ cần anh và nhà họ An bất hòa, chú hai mới phốt lờ mọi chuyện, nhất định sẽ có hành động, nhanh chóng tiến thêm một bước.”

“Anh không sợ bọn họ động.” Đôi mắt sắc bén của Lăng Cận Dương híp lại một cái, trầm giọng nói: “Anh chỉ sợ bọn họ bất động.”

Nghe được anh nói, tới đây Đồng Niệm đã hiểu rõ ràng hơn một chút, cô nhướn chân mày lên, vẻ mặt vẫn còn lo lắng: “Nhưng còn ba...”

“Yên tâm đi.” Lăng Cận Dương nắm lấy tay của cô, an ủi: “Anh sẽ tìm lúc thích hợp, nói cho ba biết.”

Đồng Niệm rũ mắt xuống, không hỏi nữa, yên lặng dựa vào bờ vai anh, trong lòng bách chuyển thiên hồi, có rất nhiều tư vị xuất hiện trong lòng, trong lúc nhất thời không thể nói thành lời.

Lái xe tới dưới lầu, Lăng Cận Dương còn chưa tắt máy xe, điện thoại di động trong túi liền vang lên. Sau khi anh nhìn thấy người gọi tới, không nhanh không chậm như thường trả lời: “Được, con lập tức về nhà.”

Chuyện gì nên đến, cuối cùng cũng đã đến.

Đưa Đồng Niệm lên lầu, Lăng Cận Dương dặn dò cô ăn cơm đúng giờ, tối anh sẽ gọi lại cho cô, sau đó cũng không trễ nải, lập tức lái xe về nhà.

Nhìn thấy bóng dáng của anh biến mất không thấy gì nữa, Đồng Niệm thờ dài, cô đi tới bên cửa sổ, nhìn chiếc xe màu bạc dưới lầu đi xa, khuôn mặt thoáng qua vẻ buồn bã.

Hy vọng tất cả mọi chuyện đều mau chóng qua đi, để cô nghênh đón hạnh phúc thuộc về anh và cô như mong muốn.

Lái xe trở lại Lan Uyển, sau khi Lăng Cận Dương tắt máy xe, đẩy cửa bước xuống, kiên định cất bước đi vào nhà.

Trong phòng khách sáng ngời, sắc mặt Lăng Trọng nhìn không được tốt, ông nhìn thấy người đi tới, giọng nói chìm xuống: “Cận Dương, ba nghe ba An Hân nói, con hủy bỏ hôn ước với An Hân, có chuyện như vậy sao?”

Lăng Cận Dương đi tới bên cạnh ba anh, cũng không hề ngồi xuống, vẫn đứng tại chỗ. Anh nhú mày, giọng nói từ tính: “Dạ đúng, con muốn hủy bỏ hôn ước với An Hân.”

“Bốp.” Lăng Trọng hung hăng giơ tay vỗ lên mặt bàn một cái, hai mắt nhìn anh chăm chăm, không kiềm chế được giận giữ, “Hồ đồ.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Cô Ấy Mới Là Lãng Phu Nhân Tương Lai.

“Bốp.” Lãng Trọng hung hăng giơ tay vỗ lên mặt bàn một cái, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, không kiềm chế được giận giữ, “Hồ đồ.”

Trong ký ức của anh, ba anh rất ít khi dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy nói chuyện. Ánh mắt Lãng Cận Dương yên tĩnh, đáy mắt thâm thúy sáng ngời: “Ba, con nói nghiêm túc!”

Lãng Trọng nhú mày nhìn con trai, ánh mắt tức giận bình tĩnh lại, ông trầm giọng nói: “Cận Dương, con từ nhỏ đã là đứa trẻ hiểu chuyện, ba luôn kêu ngoạ về con, con đột nhiên lại muốn hủy bỏ hôn ước, đến cuối cùng là gì cái gì?”

Khẽ nhếch môi, Lãng Cận Dương hơi cúi đầu, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, “Năm đó Lãng thị gặp khó khăn, ba bất đắc dĩ mới đồng ý hôn ước. Hôn nhân này, con sẽ không có kết quả.”

“Cận Dương.” Lãng Trọng thờ dài, nhìn anh ngoắc tay, bảo anh đến ngồi ở bên cạnh mình, hai ba con cùng nhau nói chuyện, “Ba nhìn thấy được, con không thích An Hân, nhưng hôn sự này là do mẹ con quyết định. Những năm này, con không để ý, ba cũng không có ép con. Nhưng các con đã đính hôn, hôn sự này không thể bỏ, bên trong còn dính dấp quá nhiều thứ.”

“Con trai.” Lãng Trọng đưa tay vỗ lên vai của anh, giọng nói buồn bã: “Ba biết con là vì tập đoàn Lãng thị, nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng là do bất đắc dĩ.”

Lãng Cận Dương quay đầu nhìn ba mình, nhìn mái tóc hoa râm trên thái dương ông, trong lòng không đành lòng, nhưng không thể không nói: “Ba, những năm qua con vì Lãng thị làm tất cả mọi thứ không oán không hối. Nhưng chỉ có chuyện này, con không muốn bàn bạc nữa, con đã chuẩn bị sẵn sàng, cho dù nhà họ An có trở mặt, chúng ta cũng không cần lo lắng.”

Thờ dài một hơi thật sâu, Lãng Trọng nhăn đầu lông mày, nhìn khuôn mặt quật cường của con trai, ánh mắt ảm đạm xuống: “Có phải con đã thích người khác rồi hay không?”

Trong lòng Lãng Cận Dương gợn sóng, anh rũ mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Vâng, con đã có người trong lòng.”

Nghe vậy, sắc mặt Lãng Trọng vô cùng khó coi, ông nghĩ Lãng Cận Dương không phải là người không làm được việc lớn, nhất định là có người nào xúi giục nên con ông mới như thế?

“Ba.” Lãng Cận Dương nhận thấy ánh mắt biến hóa của ông, vội vàng giải thích: “Ba đừng suy nghĩ nhiều, hôn ước với nhà họ An, con nhất định phải hủy bỏ, không liên quan tới ai hết.”

Lãng Trọng mím môi, nghĩ thầm đứa con trai mình quá mức thông minh, mọi chuyện đều có thể suy đoán qua biểu hiện của ông. Ông mím môi, ánh mắt sắc bén: “Cận Dương, chuyện này không thể lập tức quyết định, hai nhà An và Lãng cần có thời gian hòa hoãn. Ba muốn có mối quan hệ tốt, không cho phép con làm càn, biết chưa?”

Lời nói của ba anh là có ý cảnh cáo, Lãng Cận Dương nghe hiểu được, anh trầm mặt không nói gì, một lúc sau mới gật đầu một cái.

Lãng Trọng cũng không nói thêm gì nữa, về mặt buồn bã đứng lên, đi trở về phòng ngủ.

Kết quả thế này, xấu tốt đều có. Mặc dù thái độ của ba, theo dự liệu của anh là ông muốn hoàn hảo một chút, chỉ là người thông minh như anh sao có thể không nhìn ra, ba anh muốn dùng kế hoãn binh, nhất định sẽ tìm phương pháp khác, đến lúc đó vẫn sẽ khiến hai nhà An lãng kết thân.

An muốn tìm cơ hội đi trước một bước, để cắt đứt ý nghĩ của ông. Đây là một bước cờ hiểm, ép mọi người đi vào tình thế không lối thoát, tất cả mọi người không có cách nào quay đầu lại, như vậy anh và Đồng Niệm mới có một đường sinh cơ.

Sáng sớm sau khi rời giường, Đồng Niệm đợi Lãng Cận Dương lái xe đến đón như mọi khi, cô ngồi ở trong xe, cẩn thận quan sát vẻ mặt anh. Chỉ là, vẻ mặt của người đàn ông này quá kín kẽ, hi vọng ái ố anh cũng không có biểu hiện ở trên mặt.

“Khẩn trương sao?”

Nhìn thấy bộ dáng thấp thòm của cô, Lãng Cận Dương cười chế nhạo cô, biết cô lo lắng là vì tối hôm qua anh và ba anh nói chuyện.

Đồng Niệm gật đầu một cái, tối hôm qua cơ hồ không ngủ được, cô quay đầu nhìn mặt của anh, “Ngày hôm qua anh nói chuyện với ba thế nào rồi?”

Hai tay Lãng Cận Dương nắm tay lái, khuôn mặt tuấn duật hơi nghiêng, nhìn vào ánh mắt sâu xa của cô, “Cùng với suy đoán của anh không sai biệt lắm, ba chính là dùng kế hoãn binh.”

Nghe anh nói, sắc mặt Đồng Niệm u ám, tựa đầu ngó ra ngoài cửa sổ. Nói như thế, Lãng Trọng vẫn muốn An Hân là con dâu của ông, nếu như ông biết cô là người cướp lấy con trai ông, không biết ông sẽ có thái độ như thế nào?

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Đồng Niệm, Lãng Cận Dương nắm lấy tay cô, dùng sức nắm chặt trong lòng bàn tay, truyền cho cô lòng tin: “Niệm Niệm, hãy tin tưởng anh!”

Đồng Niệm cười quay đầu, quay lại nắm lấy tay anh, tiễn đồng đen nhánh lóe sáng, “Đương nhiên em tin tưởng anh rồi.”

Nghe vậy, hai người bèn nhìn nhau cười, cũng không có nói thêm gì nữa.

Chỉ cần một câu tin tưởng cũng đã đủ cho hai người bọn họ nắm tay nhau đôi mắt tất cả.

Gần tối sau khi tan làm, Lăng Cận Dương lái xe đưa cô về nhà, bọn họ ghé siêu thị mua ít thức ăn, sau đó mới trở về nhà.

Hiếm khi tan sở về nhà đúng giờ, Đồng Niệm ở trước mặt anh khoe khoang tài nấu nướng, cô đẩy anh ra khỏi phòng bếp, một mình ở bên trong nấu nướng. Mặc dù có khoảng thời gian cô sống một mình, nhưng tài nấu nướng cũng không có tiến bộ, nhìn tới nhìn lui chỉ có mấy món ăn.

Nhớ tới món nấm hương đùi gà đặc biệt ngon lần trước, Đồng Niệm cười cười, quyết định làm món này. Cô rửa sạch đùi gà rồi chặt thành từng miếng nhỏ, sau đó lại rửa sạch nấm hương, chuẩn bị nguyên liệu nấu nướng, bỏ tất cả vào nồi đất, đặt lên bếp mở lửa nấu.

Sau đó không lâu, trong phòng bếp bay ra mùi vị đặc biệt của nấm hương, cùng với mùi thịt gà, hai mùi này kết hợp lại tỏa ra mùi thơm nức mũi.

“Thơm quá!” Lăng Cận Dương nghe mùi thơm đi tới, gương mặt anh nhuộm đầy nụ cười, anh nhìn cô mang tạp dề đứng ở phía trước bếp, đáy lòng tràn đầy nhu tình.

Đồng Niệm quay đầu nhìn anh một chút, trong tay thái rau cần, khẽ nhếch môi, “Anh ra ngoài đi, cơm tối sắp xong rồi.”

Sau lưng bị lồng ngực anh áp sát vào, hai bên eo xuất hiện thêm đôi bàn tay của anh. Từ phía sau ôm lấy cô.

Lưng cô dán lên lồng ngực vững chắc của anh, Đồng Niệm mỉm môi cười cười, cũng không có giãy giụa, chỉ là thả lỏng người, lặng lẽ rúc vào trong lòng anh.

Vây Đồng Niệm vào trong ngực, ôm thân thể ấm nóng của cô, đôi mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương sáng ngời, anh cúi đầu, môi tiến đến gần bên tai cô, dịu dàng thì thầm: “Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa, chi tử vu quy, nghỉ kỳ thất gia. (*)”

“Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa, chi tử vu quy, nghỉ kỳ thất gia.” (*): Đây là bài thơ “Đào yêu I”. Bài thơ xuất xứ từ “Kinh thi”, một tập thơ cổ điển nhất Trung Quốc.

Tạm dịch là: “Đào tơ môn môn, rực rỡ ngàn hoa, em về nhà chồng, thuận hòa chồng vợ.”

Hơi thở ấm nóng của anh phả bên tai cô, Đồng Niệm không tiếng động cười khẽ, từ đáy lòng cô tràn ra tình cảm ấm áp. Loại tình cảm ấm áp này kề cận bên nhau, cô xoay người lại, ngửa đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, tìm tìm cười hỏi: “Em tốt như anh nói vậy sao?”

Lăng Cận Dương dịu dàng cười lên, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, thành thật nói: “So với anh nói còn đúng hơn gấp trăm lần.”

Thật ra thì làm gì có chuyện đúng hơn gấp trăm lần, nhưng nghe được lời tán dương của anh, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Đồng Niệm nhắc mũi chân lên, che đôi môi đỏ mọng của mình bên tai của anh, nhỏ giọng nói: “Lăng Cận Dương, tối nay anh sẽ có thưởng.”

Quả nhiên khi nghe cô nói thế, dđl/q'd đôi mắt Lăng Cận Dương dần dần sáng lên, không kìm được hỏi cô: “Thưởng cái gì?”

“Hiện tại không nói cho anh biết.” Đồng Niệm nhin cười, xoay người chuyên chú nấu cơm, mặc cho anh đeo bám dai dẳng.

Rất nhanh, cơm tối đã chuẩn bị xong. Lăng Cận Dương nhìn thức ăn trên bàn, đáy mắt lộ ra nụ cười. Vốn là rất bình thường, ba món mặn, 1 món canh, nhưng do chính tay cô làm, nên cảm thấy rất ngon.

Đồng Niệm nếm món ăn mình nấu, cảm thấy có chút mặn, cô định mở miệng giải thích, lại nhìn thấy người đàn ông đối diện ăn như hổ đói. Trái tim cô gọn sóng, tức thời im lặng, không có nói nhiều, cầm đôi đũa gấp thức ăn cho anh.

Cuối cùng chỉ còn một ít nấm hương đùi gà, hai người cùng tranh giành nhau, kết quả phần thắng cũng thuộc về người đàn ông phúc hắc. Đồng Niệm chỉ ăn được một chén nhỏ, cô chỉ có thể dùng đôi mắt của mình, hung dữ nhìn anh.

Nhưng Lăng Cận Dương vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn coi như không nhìn thấy đôi mắt oán giận của cô, thoải mái ăn hết miếng chân gà còn lại, thỏa mãn chép chép miệng.

Nhìn khuôn mặt thỏa mãn của anh, Đồng Niệm mân mê cái miệng nhỏ nhắn, dần dần lộ ra nụ cười. Cô âm thầm suy nghĩ, nhất định phải đi học nấu ăn để nấu nhiều món ngon hơn nữa.

Dùng xong bữa cơm tối, Đồng Niệm dọn dẹp chén đĩa đi vào phòng bếp, dọn rửa sạch sẽ. Sau khi cô dọn dẹp sạch sẽ đi ra ngoài, nhìn thấy trước mặt người đàn ông ngồi trong sofa có một hộp quà.

“Đây là cái gì vậy?” Đồng Niệm hồ nghi đi tới, nụ cười thoáng qua vẻ ngờ vực, mới vừa rồi bọn họ quay trở lại, trong những đồ đã mua, cũng không có cái này.

Lăng Cận Dương giơ tay lên vỗ vị trí bên cạnh, để cho Đồng Niệm lại ngồi gần, anh đưa hộp quà cho cô, cười nói: “Em mở ra xem đi.”

Thấy anh nhếch miệng cười, Đồng Niệm nhún nhún vai, lấy tay gỡ sợi dây buộc hộp quà ra. Mở nắp hộp ra, bên trong là một chiếc váy dạ hội đẹp lộng lẫy.

“Cái này?” Đồng Niệm nhìn chiếc váy dài màu đỏ, không dám tin hỏi anh.

Lăng Cận Dương cầm lấy chiếc váy, úm thử trên người cô, ý cười trên khóe môi sâu đậm: “Em thử cho anh nhìn một chút đi.”

Nhìn qua chiếc váy, Đồng Niệm chớp chớp mắt, màu đỏ cực bắt mắt, chất vải bằng tơ tằm có cảm giác rất thoải mái, thích nhất là hai bên hông, được tạo hình đóa hoa hồng, vô cùng mới mẻ độc đáo.

Cầm chiếc váy đứng lên, Đồng Niệm mỉm cười đi tới phòng ngủ thay đồ. Sau khi mặc xong, cô đứng soi người ở trước gương, khóe môi thỏa mãn nhếch lên. Tiện tay dùng kẹp tóc kẹp tóc lại, mới kéo cửa đi ra ngoài.

Trong phòng khách, Lăng Cận Dương đang ngồi ở trên sofa chơi đùa với Rella, nghe được tiếng mở cửa, anh đưa mắt quét tới, ánh mắt trụ lại một chỗ, hồi lâu cũng không có dời mắt nổi.

Cất bước đi tới trước mặt anh, Đồng Niệm thấy trên mặt anh không có chút biểu tình gì, trong lòng có chút thất vọng, cô khó chịu đứng tại chỗ, không chắc chắn hỏi anh: “Có đẹp không?”

Lăng Cận Dương một tay vịn cằm, một tay còn lại giơ ngón tay thon dài lên, ý bảo cô quay một vòng.

Nhìn thấy mặt anh đã xuất hiện biểu cảm, Đồng Niệm cũng không có nghĩ nhiều, theo ý của anh xoay một vòng, lần nữa nhìn vào mắt anh sốt ruột nói: “Anh nói đi, đẹp hay xấu vậy?”

Giơ tay lên vỗ cái đầu nhỏ của Rella, Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, mỉm cười hỏi Rella: “Rella, mày nói xem, nhìn có đẹp không?”

“Gâu gâu gâu ——”

Rella đứng thẳng chân trước, lắc lắc cái đuôi nhỏ, rất nể mặt cô kêu lên ba tiếng, cho ra câu trả lời khẳng định.

Đồng Niệm bị anh trêu chọc trong lòng bốc hỏa, nụ cười phát rét: “Lăng Cận Dương, anh muốn đâm đầu vào chỗ chết hả?” Cô giơ tay lên hướng về phía anh đánh tới, nhưng đôi tay nhỏ bé bị anh nắm chặt, không thể động đậy.

Đưa tay ôm cô vào trong ngực, khóe mắt đuôi mày Lăng Cận Dương đều là nụ cười, anh yên tĩnh nhìn giai nhân trong ngực mình, nhịp tim tăng lên gấp đôi.

“Xinh đẹp cực kỳ.” Người đàn ông cúi đầu, kề môi bên tai của cô, chậm rãi nói.

Nhìn thấy lửa nóng trong đáy mắt anh, khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, e lệ cúi đầu, giơ tay đánh nhẹ lên người anh, giọng nói nũng nịu: “Anh đúng là bại hoại.”

Nghe vậy, đáy mắt Lăng Cận Dương càng thêm nóng bỏng, anh chậm rãi cúi đầu, đôi mắt nhìn chiếc cổ trắng nõn của cô, say mê nói nhỏ: “Nhìn em rất mê người, chẳng qua là anh lại muốn nhìn thấy bộ dáng khác của em.”

“Bộ dáng khác?” Đồng Niệm ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ hồ nhìn về phía anh.

Ánh mắt chim ưng của người đàn ông lóe sáng, anh chặn eo cô vác lên vai, bước nhanh đi về phía phòng ngủ: “Nhìn em mặc quần áo rồi, hiện tại anh muốn xem em không mặc quần áo nhìn như thế nào?”

Bên tai vang lên giọng nói của anh, sắc mặt Đồng Niệm ửng đỏ, cô chưa kịp kêu thì cả người đã bị anh vác lên, nhanh chóng đi vào phòng ngủ, người đàn ông lấy chân đá phòng ngủ một cái, cửa lập tức đóng lại.

Rella vốn muốn theo bọn họ đi vào, thân thể nhỏ bé mập mạp của nó vừa chạy đến cạnh cửa, liền bị ngăn cách ở bên ngoài. Nó lắc lắc cái đuôi, mắt hứng đứng thẳng chân trước, dùng móng vuốt cào cửa.

Tại sao lần nào cũng nhốt nó ở ngoài cửa vậy chứ? Nó cũng muốn vào xem mà?

Rào rào rào ——

Hai chân trước của Rella ra sức cào, trong lòng vô cùng tức giận. Hai người kia quá đáng ghét, nhốt nó ở ngoài cửa không cho nó vào, bọn họ ở bên trong đến cuối cùng là chơi cái gì vậy?

“Rella!”

Bên trong cửa vang lên giọng nói giận dữ của người đàn ông, “Mày còn dám cào cửa nữa, tao sẽ ném mày xuống lầu.”

Rella kêu lên một tiếng “Ừm” thăm thiết, vội vàng thu hồi móng vuốt, chạy nhanh như khói đến phòng khách trốn ở dưới ghế sofa, không dám kêu nữa.

Đồng Niệm ngã xuống giường, nhìn người đàn ông đè lên người cô, trên mặt tràn đầy nụ cười, cô lấy ngón tay chia lên ngực anh, nhếch miệng cười nói: “Anh đúng là bại hoại, đến Rella mà anh cũng hù dọa.”

Giơ tay lên muốn kéo dây kéo chiếc váy dạ hội ra, nhưng anh tìm cả buổi cũng không thấy dây kéo, nếu như chiếc váy dạ hội này không còn hữu dụng thì anh đã sớm xé rách.

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương căng thẳng, trên trán rỉ cả mồ hôi, anh mím môi, tiếp tục tìm khóa kéo.

Nhìn bộ dáng của anh, Đồng Niệm cúi đầu cười, cô ý giơ tay lên lau mồ hôi cho anh, dùng động tác trêu chọc anh, “Đừng nóng vội, từ từ tìm.”

“Mẹ kiếp, dây kéo của chiếc váy ở đâu vậy chứ?” Lăng Cận Dương giận dữ nổi cả gân xanh trên trán, chỉ lát nữa là không nhịn được.

Đồng Niệm cắn môi cười trộm, chế nhạo anh: “Chiếc váy này là do anh mua, chẳng lẽ anh không biết dây kéo ở chỗ nào sao?”

Lăng Cận Dương giận dữ, mặt đen lại lườm cô nói: “Không phải bình thường đều trực tiếp xé rách sao? Có khi nào mở dây kéo đâu?”

“Anh đúng là tên lưu manh ——”

Nhìn thấy anh muốn lấy tay xé rách, Đồng Niệm vội vàng giơ tay lên đè cánh tay anh lại, sau đó dẫn dắt ngón tay của anh, tìm chỗ giấu dây kéo, nhẹ nhàng kéo ra.

Như vậy lần qua lần lại, Lăng Cận Dương đã sớm không chịu nổi, anh đỏ mặt cúi người, cúi đầu hôn lên môi của cô.

Quần áo trên người bị cởi hết, Đồng Niệm cảm giác có chút lạnh, rút người tới gần ngực anh, cô giơ tay lên vòng cổ anh, khéo léo đáp lại nụ hôn của anh, cả hai cùng nhau quần quýt.

Khi thân thể hai người hòa nguyện vào nhau thành một, khoái cảm lan tràn ra khắp cơ thể, cái loại cảm giác này phát ra tận sâu dưới đáy lòng, lửa nóng triền miên.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, hai gò má ửng hồng, cô mở đôi mắt to ngập nước, ánh mắt nhìn khuôn mặt đầy mồ hôi của anh, cất tiếng gọi: “Anh trai...”

Tiếng gọi ní non đầy dịu dàng này, giống như thuốc kích thích, trong nháy mắt sắc mặt Lăng cận Dương đại biến, hai bên thái dương anh giật mạnh, động tác càng thêm mạnh mẽ.

“Xoay người qua chỗ khác.”

Lăng Cận Dương thở hổn hển, bá đạo ở bên tai cô ra lệnh.

Đồng Niệm làm theo yêu cầu của anh, dồn hết tất cả tình cảm cho anh, đổi lại anh gần như điên cuồng quần quýt si mê.

“Em nói yêu anh đi?” Trong lúc động tình, người đàn ông găm vành tai cô, hết lần này đến lần khác cần.

Đôi mắt Đồng Niệm ngân ngấn nước, tóc cô dính đầy mồ hôi dán chặt vào hai bên má, cô nhìn chằm chằm người đàn ông trên người mình, đôi môi đỏ mọng nhấp nháy: “Em yêu anh.”

Lăng Cận Dương cúi đầu cười một tiếng, môi nâng lên thành một độ cong mê người, anh cúi xuống hôn cô, trong đôi mắt nhuộm đầy tình yêu sâu đậm.

Bên trong lại một lần nữa căng tràn, Đồng Niệm khóc giữ chặt vai của anh, cả người cô mềm nhũn không còn chút sức lực nào, trước khi ngủ mê man, cô rõ ràng nghe được giọng nói của anh vang lên bên tai mình, “Bảo bối, anh yêu em.”

Giờ khắc này, Đồng Niệm rất muốn mở mắt, nhìn kỹ từng chi tiết trên mặt anh. Nhưng cô thật sự quá mệt mỏi, cả người cô một chút hơi sức cũng không có, mí mắt ê ẩm khó chịu, không mở ra nổi, cả người mệt là nằm trên ngực anh.

Có điều là, lời hứa hẹn yêu thương của cả hai nhện nhạo thật lâu trong trái tim bọn họ.

.....

Tại một khách sạn sáu sao trong thành phố Duệ Phong, khi màn đêm buông xuống, bên ngoài khách sạn các loại xe hơi cao cấp nối đuôi nhau mà tới.

Trước quảng trường khách sạn, có đài phun nước khổng lồ, phát ra ánh sáng màu tím, theo tiết tấu của âm nhạc, cột nước biến hóa thành nhiều kiểu dáng, xinh đẹp động lòng người.

Tối nay, ở chỗ này, mỗi năm một lần sẽ có một bữa tiệc dành cho giới kinh doanh, toàn bộ đều là những nhân vật có mặt mũi, một người cũng không thiếu. Những nơi như vậy, không người nào là không muốn đi.

Phòng tiệc được đặt ở tầng cao nhất của khách sạn, đèn thủy tinh được treo lên vô cùng xa hoa khí phái, từng tầng đều phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Trong phòng tiệc, mọi người cùng nhau ăn uống linh đình. Những quý ông tụ tập lại một chỗ thảo luận việc kinh doanh, những quý bà thì bàn tán, thảo luận về tuần lễ thời trang ở Paris, kiểu y phục mới nhất là cái gì.

Tối nay toàn là những người nổi tiếng, quyền quý tề tụ, người tới cơ hồ toàn là những người cầm quyền hoặc thừa kế có tiếng. Già trẻ lớn bé ai nấy cũng đều rất hăng hái.

Trong đoàn người, An Hân mặc một bộ dạ phục màu đen, cô ngẩng đầu nhìn mọi người, tìm bóng dáng mà cô nhớ nhưng. Từ hôm xuất hiện tại nhà họ An, cô vẫn chưa gặp qua anh.

Chuyện hủy bỏ hôn ước còn tri trệ chưa có kết quả chính xác, trong lòng An Hân cảm thấy may mắn, cô tin tưởng chỉ cần mình nắm chặt trong tay cổ phần của Lăng thị, chỉ cần Lăng Trọng còn coi trọng cô, cho dù Lăng Cận Dương không muốn kết hôn, cô cũng vẫn có thể là Lăng phu nhân.

“Bác trai.” An Hân đi đến bên cạnh Lăng Trọng, lễ phép gọi.

Quay đầu lại thấy là cô, Lăng Trọng nhìn thấy thần sắc cô không được tốt, ông đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, trầm giọng nói: “Tiểu Hân, sắc mặt con không được tốt lắm?”

An Hân nín thở, cúi đầu nhìn đi nơi khác, cũng không có trả lời ông.

Lăng Trọng dĩ nhiên biết tâm tình của cô, ông cười cười rồi ôn hòa nói: “Con yên tâm, có bác trai ở đây, Cận Dương không dám hồ đồ làm bậy.”

An Hân hít sâu một hơi, khóe mắt chưa xốt, sắp rơi nước mắt, nhưng do còn phải đối diện với nhiều người, nên cô kìm nén nước mắt. Nghe được lời nói của Lăng Trọng, trái tim nặng nề của cô được thả lỏng xuống, mấy ngày liên tiếp ăn ngủ không yên, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bên ngoài phòng tiệc, Lăng Cận Dương nắm lấy tay người bên cạnh, dẫn cô đi vào bên trong phòng. Bước chân đến cửa, Đồng Niệm có hơi do dự, cô dừng lại một chút.

Lăng Cận Dương bước phía trước cũng dừng lại, quay đầu lại nhìn cô, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, không khỏi mỉm cười.

Dùng sức nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, Lăng Cận Dương cúi đầu hôn lên trán cô, giọng nói dịu dàng: “Em thấy căng thẳng lắm sao?”

Đồng Niệm rất muốn lắc đầu, nhưng tay chân cô lạnh lẽo, muốn lừa gạt người cũng không lừa được.

Chán nản thở dài, cô nhếch môi, lẩm bẩm một câu, “Căng thẳng đến chết được.”

Nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, làm cho đáy lòng Lăng Cận Dương mềm nhũn. Nếu như không phải đang đứng ở chỗ này, anh nhất định sẽ ôm chặt lấy cô vào trong lòng, hôn cô cảm thấy đủ rồi mới buông ra.

Kiểm chế lại ý nghĩ của mình, Lăng Cận Dương bùm miệng ho khan hai tiếng, sắc mặt có chút xấu hổ, ở chỗ như thế này mà thân thể anh lại xảy ra biến hóa.

Giây lát, anh điều hòa lại cảm xúc của mình, giơ tay lên giữ chặt eo cô, cúi đầu bên tai cô dịu dàng thì thầm: “Đừng sợ, đã có anh ở đây.”

Kìm nén cảm giác hồi hộp trong lòng, Đồng Niệm mỉm cười một tiếng, nắm chặt bàn tay của anh, theo bước chân của anh từng bước đi vào. Đi đến bữa tiệc này, trong lòng cô đoán trước được, cái gì đang chờ đợi bọn họ.

Ngoài cửa lớn đi tới hai người, tay nắm tay, dáng vẻ thân mật. Bọn họ đi tới, chính là tiêu điểm của mọi người.

Khóe mắt quét qua bóng dáng của hai người bọn họ, sắc mặt An Hân đại biến, cô nắm chặt ly thủy tinh trong tay, mơ hồ dự cảm được cái gì sẽ xảy đến.

“Ba!”

Lăng Trọng nghe tiếng gọi quay đầu lại, thấy hai người bọn họ, ý cười trên khóe môi dịu dàng, “Các con đã tới rồi à?” Ông nhìn thấy mười ngón tay của hai người nắm chặt đan vào nhau, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Giương mắt tuần tú của Lăng Cận Dương đầy lạnh lùng, ánh mắt chìm ung cuồng thế bức người, giọng nói từ tính truyền đến khắp nơi trong phòng tiệc: “Con muốn hủy bỏ hôn ước với An Hân.”

Lời vừa nói ra, trong phòng tiệc lập tức liền yên lặng như tờ.

Lăng Trọng gợn tái mặt, khuôn mặt đầy giận dữ, “Cận Dương, không được làm bậy.”

Nhìn thấy ba anh lớn tiếng quát, Lăng Cận Dương cũng không có lùi bước, anh nắm chặt tay Đồng Niệm, đưa mắt hướng về mọi người, gần từng chữ: “Cô ấy mới chính là Lăng phu nhân tương lai, là vợ của tôi.”

Mọi người trong phòng tiệc trở nên xôn xao, An Hân cầm ly thủy tinh trong tay, “Bốp” một tiếng, hung hăng ném vụn trên mặt đất.

Chương 114: Bắt Cóc (Phần 1)

Buổi tối ở Lan Uyển, đèn đuốc sáng trưng.

Bên trong phòng khách rộng rãi, sáng ngời như ban ngày. Đứng bên dưới chiếc đèn thủy tinh sáng chói, đôi mắt hoảng hốt của Đồng Niệm có chút khó chịu, ánh mắt đau thương.

“Nói đi, hai đứa bắt đầu từ khi nào?”

Lăng Trọng ngồi ở trên ghế sofa, sắc mặt trắng xanh, ông ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm hai người đứng trước mặt, đôi mắt âm u không thấy đáy.

Một đôi bàn tay ấm áp bao bọc lấy tay cô, Đồng Niệm liếc mắt, nhìn thấy người đàn ông bên cạnh nháy mắt với cô, ý bảo cô không cần nói, tất cả hãy để cho anh nói.

“Bốn năm trước, khi Lăng thị gặp khó khăn, chúng con đã ở cùng nhau.” Lăng Cận Dương mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm ba của mình, trên mặt không chút tránh né. Thật ra, trong giờ phút này, khi nói ra sự thật trong lòng, anh bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, giống như tảng đá nhiều năm bị đè ép được dời đi.

“Bốn năm trước?” Lăng Trọng mím môi, trên mặt lo lắng, giọng nói vì tức giận mà phát run: “Các người thật là có bản lĩnh, dám gạt ông già này lâu như vậy?”

Lăng Trọng không kiềm chế được cơn giận, thuận tay cầm tàn gạt thuốc trên bàn ném về phía hai người bọn họ.

Khóe mắt thoáng qua ánh sáng trắng, Lăng Cận Dương thấy có cái gì đó ném qua, theo bản năng xoay người, bảo vệ người bên cạnh vào trong ngực. Anh đưa lưng về phía sau, cái gạt tàn thuốc đúng lúc rơi trúng trên bả vai anh, rồi nặng nề rơi xuống.

Được anh che chở ở trong ngực, Đồng Niệm không có bị thương, cô chỉ nghe có cái gì đó rớt trên mặt đất, vang lên tiếng “Bốp” thật lớn, vỡ nát trên mặt đất.

Đồng Niệm đẩy người đàn ông bên cạnh ra, thấy cái gạt tàn thuốc vỡ nát, ánh mắt dần dần biến sắc. Cô sột ruột xem xét Lăng Cận Dương, thấy anh cũng không có bị thương gì, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ba.” Đồng Niệm bước về phía trước một bước, định mở miệng nói, lại bị Lăng Trọng giơ tay lên ngăn lại.

Khuôn mặt Lăng Trọng nặng nề, mắt cũng không nhìn tới, mở miệng nói: “Khuya lắm rồi, con về nhà đi.”

Một câu nói này, hung hăng đập vào trong lòng Đồng Niệm, cô cắn môi, nói không ra lời. Từ nhỏ đến lớn, cô phạm rất nhiều lỗi lầm, ông vẫn luôn cưng chiều cô, chưa bao giờ nói ra những lời nặng nề.

Đã lâu như vậy, cô bởi vì được cưng chiều mà cảm động, nhưng trong giờ phút này, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại. Không có trách mắng, cũng không phải thật sự yêu thương, có lẽ chỉ coi cô như người ngoài, cho nên mới không quở trách cô.

Ông có thể nổi giận với Lăng Cận Dương, thế nhưng đối với cô một câu nặng lời cũng không có. Đồng Niệm rũ mắt xuống, trong lòng cảm thấy buồn bã, cuối cùng cũng không giống nhau.

Lăng Cận Dương nhìn thấy sắc mặt khó coi của ba mình, lo lắng cho thân thể ông, lại sợ ông nổi giận với Đồng Niệm, cho nên cũng không có suy nghĩ nhiều, bảo tài xế đưa Đồng Niệm đi về nhà.

Đào mất, trong phòng khách chỉ còn lại hai ba con họ. Lăng Cận Dương vẫn đứng tại chỗ, không có nhúc nhích, bên chân là những mảnh thủy tinh trong suốt vỡ nát, nằm đầy trên mặt đất.

Sau một hồi, Lăng Trọng mới chậm rãi từ ghế sofa đứng lên, ông bước từng bước đi về phía con trai mình, nhìn đứa con trai cao lớn của ông, dẫm dẫm trong đôi mắt có ánh sáng vỡ vụn thoáng qua: “Lăng Cận Dương, từ nhỏ đến lớn, con chưa bao giờ để cho ba thất vọng! Hôm nay là lần đầu tiên con làm cho ba thất vọng!”

Nói xong những lời này, ông trầm mặt xoay người, bước đi lên lầu trở lại phòng ngủ.

Nhìn bước chân lão đạo của ba, trái tim Lăng Cận Dương chưa xót, hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt lại đến nỗi trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Nếu như giờ khắc này có thể tránh khỏi, như vậy anh tình nguyện chưa từng xảy ra.

Trở lại phòng ngủ, Lăng Cận Dương mệt mỏi dựa vào cánh cửa thở dài một hơi, anh cau mày đi tới phòng tắm tắm. Cởi áo sơ mi trên người ra, anh soi gương nhìn lên vết đỏ trên vai phải mình, nó hơi sưng một chút.

Giơ tay lên nhấn xuống, mày kiếm xinh đẹp của Lăng Cận Dương nhú chặt hơn, cũng không phải bởi vì đau, mà bởi vì câu nói cuối cùng kia của ba anh. Kể từ khi mẹ anh qua đời, ba anh chính là người thân duy nhất của anh trên đời này, những năm qua hai ba con kề vai sát cánh chiến đấu, cùng nhau trải qua bao sóng gió. Mỗi một lần, vào thời điểm anh gặp phải thất bại, đều là ông đứng sau lưng anh, tạo động lực cho anh.

Nhưng vào lúc này đây, ông chắc là rất đau lòng, mới có thể nói ra lời như vậy.

Lăng Cận Dương thở dài một hơi thật sâu, trước mắt hiện ra khi còn bé, ông nắm lấy cái tay nhỏ bé của anh, dạy anh đánh cờ. Ông cực kỳ nghiêm khắc, bắt anh phải học thuộc lòng sách dạy đánh cờ, dù anh gặp sai lầm có tí xiu cũng phải chịu phạt. Khi đó trong lòng anh cảm thấy rất uất ức, chỉ là anh không thể chịu nổi khi nhìn thấy ánh mắt ưu thương của ba anh tối nay.

Tắm xong, Lăng Cận Dương mặc một bộ đồ ngủ đi ra ngoài, anh đi tới ban công, quay đầu nhìn về phía căn phòng của ba mình, quả nhiên thấy bên trong còn sáng đèn.

Lăng Cận Dương mím chặt môi, lấy ra một điều thuốc, đặt nó trên môi, cái bật lửa trên tay trượt ra, hiện lên ánh lửa màu xanh lam. Anh dựa lưng vào lan can, yên tĩnh nhìn căn phòng sáng đèn kia, tâm tình vẫn không bình tĩnh được.

Hồi lâu, anh dụi tàn thuốc lá rồi trở lại phòng ngủ. Nằm ở trên chiếc giường ngủ rộng lớn, anh cảm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Đồng Niệm, sau khi nghe được giọng nói của cô, anh cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cảm điện thoại, Lăng Cận Dương cùng cô nói chuyện thật lâu, cả hai nói rất nhiều, từ khi anh còn nhỏ, cho đến thời điểm anh bắt đầu gặp cô, kể cho cô nghe những chuyện lý thú khi anh còn nhỏ. Cũng không biết vừa nói vừa cảm điện thoại ngủ thiếp đi khi nào.

Nghe được tiếng hít thở đều đều của anh, Đồng Niệm giơ tay lên cúp điện thoại, để điện thoại di động lại chỗ cũ, cuộn người trong chăn. Hít một hơi thật sâu, kiềm nén nước mắt lại, mặc dù cả buổi tối anh đều nói những lời an ủi cô, cho cô lòng tin, nhưng cô nghe được trong giọng nói nặng nề của anh, còn có tự trách.

Chuyện của họ, khiến Lăng Trọng khổ sở, anh tự trách bản thân mình, cảm thấy không dễ chịu, cô cũng như thế. Những năm qua ở nhà họ Lăng, mặc dù đã từng gây ồn ào, oán trách, nhưng cuối cùng phần thân tình kia vẫn lắng đọng xuống, quanh quẩn ở trong lòng. Lăng Trọng trong lòng cô, giống như một người ba, yêu thương dưỡng dục cô hơn chục năm qua.

Đồng Niệm cắn môi, khóe mắt chảy xuống một chuỗi nước mắt trong suốt, trong lòng bách chuyển thiên hồi, rất nhiều tình cảm tụ lại một chỗ. Ba, con thật sự xin lỗi, đã làm cho ba đau lòng.

Lúc này, tại nhà họ An.

An Quốc Bang chấp hai tay sau lưng, sắc mặt âm trầm, tức giận nói: “Lăng Cận Dương thật là quá đáng! Thật không ngờ nó không hề để ý tới mặt mũi của nhà họ An.”

Bên trong ghế sofa màu trắng, đđl/q'd An Hân dựa vào trong ngực của mẹ cô, thút tha thút thít khóc, răng gắt gao cắn chặt môi.

Hồi lâu, An Quốc Bang chợt nghĩ đến cái gì, đi nhanh đến trước mặt cô chất vấn: “Hân Hân, chuyện của nó và Đồng Niệm, có phải con đã sớm biết phải không?”

An Hân biến sắc mặt, đỏ mặt cúi đầu, không nói gì.

Thấy sắc mặt con biến đổi, An Quốc Bang liền hiểu được, ông nhấn mày lại, lạnh lùng nói: “Con thật là hồ đồ, chuyện như vậy, tại sao có thể gạt cha mẹ được chứ hả?”

An Mầu cũng tức giận đến sắc mặt tái xanh, bà nhếch đầu chân mày lên, giọng nói sắc bén, “Nhà họ Lăng gây ra chuyện mất nết này, tôi ngược lại muốn nhìn xem bọn họ làm thế nào để giải quyết đây?”

An Quốc Bang mím môi, đôi mắt u ám, ông lắc đầu thờ dài, “Tổ tiên nhà họ Du sau có thể có loại con cháu thế này, quả thật đã bôi nhọ thanh danh của tổ tiên.”

Ngừng lại, khuôn mặt ông buồn bã, nói: “Đã như vậy, vụ hôn nhân này đến đây thôi.”

"Không muốn ——"

Nghe được lời của ông, mặt An Hân có chút kích động, cô khóc lớn lên: “Ba mẹ, con không muốn hủy bỏ hôn ước, con không muốn!”

“An Hân.”

An Quốc Bang tức giận, hung hăng nhìn chằm chằm con gái, quát: “Nhà họ An chúng ta sao có thể bị người khác làm nhục như thế chứ? Con là con gái

nhà họ An, chẳng lẽ một chút kêu ngạo cũng không có sao?”

"Kiêu ngạo?"

Nhớ tới hai chữ đó, An Hân vội vàng lắc đầu một cái, khóc lóc than thở, “Con không muốn kêu ngạo, con chỉ muốn có Lăng Cận Dương thôi, con muốn trở thành Lăng phu nhân.”

"Con ——"

An Quốc Bang vô cùng giận dữ, bởi vì lời của con gái mình, mà thiếu chút nữa tái phát bệnh.

Nhìn vẻ mặt kích động của An Hân, An Mẫu lo lắng không dứt, kéo lấy con gái, nhỏ nhẹ an ủi, quay đầu nhìn về phía chồng bà, nháy mắt nói: “Được rồi, chuyện này hãy nói sau đi.”

An Hân núp ở trong ngực của mẹ mình, nước mắt chảy ra vô cùng mãnh liệt, cô cắn chặt môi, bên trong trông mắt đỏ rực, hiện ra tia lạnh lẽo kinh người, mang theo tia hận thấu xương.

.....

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, ánh mặt trời sáng rỡ xuyên qua tầng mây chiếu xuống, cảm thấy ấm áp thoải mái.

Lăng Cận Dương mở hai mắt ra, nhìn thấy có người ngồi ở mép giường, nhanh chóng ngồi dậy, sau khi nhìn thấy rõ, anh mới thở phào nhẹ nhõm, “Vú Dung, vú trở về khi nào vậy?”

Vú Dung mím môi, ngồi ở trên mép giường, nhìn vào mắt anh đau lòng nói: “Cậu chủ còn nhớ tới vú sao?”

“Sao vú lại nói như vậy?” Lăng Cận Dương nhíu mày nhìn bà, thấy sắc mặt bà không tốt, mày kiếm khẽ nhăn lại.

Vú Dung cảm thấy mắt mát, đáy mắt ề ề, giọng nói buồn bã: “Vú nhìn cậu lớn lên, những năm qua cậu chưa từng lừa gạt vú. Hôm nay vì muốn cùng An tiểu thư hủy bỏ hôn ước, lại lừa gạt để cho vú đi về quê. Cậu chủ, cậu không sợ vú đau lòng sao?”

Lăng Cận Dương khẽ thở dài một cái, gơ tay lên nắm lấy hai bà vai bà, chán nản nói: “Vú Dung, không phải con sợ vú đi theo ngăn cản. Vú đừng suy nghĩ nhiều.” Để vú Dung đi, chính là anh không muốn bà ngăn trở, dù sao bà cũng là người nuôi lớn anh, cũng là người mà mẹ anh nhất tâm trọng dụng, nếu như bà dùng thân phận gây áp lực, vậy anh còn tăng thêm phiền não.

Vú Dung khoé mắt nhuốm lệ, ngẩng mặt lên nhìn anh, buồn bã nói: “Cậu chủ, cậu đã trưởng thành, rất nhiều chuyện có thể tự mình làm chủ rồi, nhưng chuyện hôn sự với gia đình nhà họ An, cậu không thể tùy tiện, nhất định phải nghe theo sự an bài của phu nhân.”

Lăng Cận Dương sợ bà nói nhất là câu này, mỗi lần nhắc tới chuyện này, bà đều thao thao bất tục nói mãi, “Vú Dung, chuyện của con và Đồng Niệm, vú cũng biết, con không có lừa gạt được vú. Lúc đầu vì nhà họ Lăng, con đã vứt bỏ cô ấy một lần, vú có biết trong lòng con có cảm nhận như thế nào không?”

Anh ngừng lại, hai con ngươi sáng ngời âm trầm xuống, nhìn cô thống khổ khi bị vứt bỏ, vĩnh viễn anh không thể quên được.

Vú Dung thở dài một tiếng, bà lấy lòng bàn tay chai sạn của mình, xoa lên lòng bàn tay anh, trái tim bách chuyển thiên hồi. Anh là do một tay bà nuôi nấng, ý định của anh làm sao bà không biết được, thế sự chung quy khó được trọn vẹn?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Bắt Cóc (Phần 2)

“Cậu chủ!” Vú Dung mím môi, sắc mặt âm trầm, giữa hai chân mày thoáng lộ ra vẻ sầu bi: “Vú hiểu lòng cậu, nhưng cậu còn trẻ, có rất nhiều chuyện cậu chưa hiểu được, cũng chưa trải qua. Cậu chỉ cần nhớ, ở trên đời này, người phu nhân thương yêu nhất là cậu, tất cả mọi thứ bà làm hay an bài đều là vì cậu.”

Đôi mắt thâm thúy của Lăng cận Dương nhìn khuôn mặt bà, môi nhếch lên, miệng mang theo nụ cười, “Những lời hôm nay vú nói đặc biệt sâu xa nha.”

Nghe được anh nói, sắc mặt vú Dung càng thay đổi, bà vội cuối đầu, thu ánh mắt khác thường lại.

Hồi lâu, bà bình phục tâm tình lại, giọng nói trầm xuống: “Cậu chủ, nghe lời vú, không nên hủy bỏ hôn ước.”

"Không được!"

Lăng Cận Dương trầm mặt vén chăn lên, trên mặt không có một chút thân thiện như lúc nãy, anh nhú mày nhìn về phía bà, giọng nói trầm thấp: “Việc hôn nhân này, con sẽ tự quyết định, vú cũng có thể tận mắt nhìn thấy con thành gia lập nghiệp, hoàn thành tâm nguyện của mẹ con. Nhưng vợ của con chỉ có thể là Đồng Niệm.”

"Cậu chủ ——"

Nhìn ánh mắt cương quyết của anh, đôi mắt vú Dung co rút lại một hồi, cảm xúc kích động, “Cậu không nghe lời phu nhân an bài, một ngày nào đó cậu sẽ hối hận đó.”

Mày kiếm Lăng Cận Dương nhú chặt lại, anh xoa người nhìn bà, mắt hơi híp lại, “Vú Dung, vú quên thân phận của mình rồi sao? Những lời này, không cần vú phải nhắc nhở.”

Nhìn ánh mắt sắc bén của anh, đđl/q'd trái tim bà đau nhói, bà cắn môi, nuốt câu nói kếp tiếp xuống, “Cậu chủ nói rất đúng, là tôi lắm mồm, tôi chỉ là một người làm.”

Bà cúi đầu, xoa người đi ra ngoài, trong lòng vô cùng đau đớn.

“Vú Dung...” Lăng Cận Dương kêu bà một tiếng, thấy bà đi cũng không quay đầu lại, trong lòng rất là hối hận. Những lời anh thốt lên lúc nãy, cũng không phải xuất phát từ tận đáy lòng, nhiều năm như vậy sao anh lại không biết được bà là người lo lắng và đối xử tốt với anh chứ?

Lăng Cận Dương mặc quần áo chỉnh tề bước xuống lầu, anh nhú mày nhìn về phía phòng bếp, thấy bà vẫn chỉ huy người làm làm việc bình thường như cũ, thần thái không nhìn ra có chút khác thường nào.

Thu lại sự thấp thỏm trong đáy lòng, Lăng Cận Dương khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Giây lát, Lăng Trọng đi xuống lầu, ngồi ở bên cạnh bàn ăn. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của ông, hiển nhiên là cả đêm không ngủ ngon giấc.

“Ba!” Thấy sắc mặt ba anh không được tốt, Lăng Cận Dương thấp giọng gọi ông, thận trọng hỏi: “Tối hôm qua ba ngủ có ngon không?”

“Không.” Lăng Trọng thuận tay cầm tờ báo lên, nhú mày nhìn anh một cái, ngay sau đó trầm mặt xuống, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng.

Lăng Cận Dương mím môi, không hỏi thêm gì nữa, anh cũng cảm thấy thất vọng với bản thân mình, vì đã làm cho ba mình tức giận.

Bữa ăn sáng, anh hầu như chưa ăn thứ gì, không khí trên bàn ăn quá mức đè nén, anh đứng lên định đi tới công ty, lại bị người phía sau gọi lại: “Đứng lại!”

Lăng Trọng bỏ tờ báo trên tay xuống, đứng dậy đi tới bên cạnh con trai, lạnh lùng nói: “Trước khi đến công ty, chúng ta hãy đi tới chỗ này trước đã.”

Nhìn bóng dáng họ rời đi, đáy mắt vú Dung dâng lên vài tia gọn sóng, bà mím môi, sắc mặt u ám.

Tài xế lái xe đến khu nghĩa trang, liền đứng chờ ở bên ngoài.

Khu nghĩa trang này, là mảnh đất chôn cất, thuộc về nhà họ Du.

Lăng Cận Dương thấy ba anh dẫn anh tới nơi này, gương mặt tuần tú ngay lập tức ảm đạm xuống, chiếc cảm sắc bén lộ ra đường cong lạnh lẽo.

Đi tới trước mộ bia khổng lồ, Lăng Trọng đột nhiên dừng bước, ông đứng trước mộ, đôi mắt thần thờ nhìn tấm hình trước tấm bia mộ, trên mặt lộ ra vẻ ưu thương, “Thù Lan, mọi chuyện em đều biết rồi phải không?”

Ông nặng nề nhìn người bên cạnh, giọng điệu lạnh nhạt, “Quý xuống, tự bản thân mình nói với mẹ con đi!”

Lăng Cận Dương quý gối trước mộ bia, nhìn vào ánh mắt rạn rờ và nụ cười chúm chím trên tấm hình, trái tim đau xót. Nếu như mẹ anh còn bên cạnh anh, nhất định có thể hiểu được cảm giác trong lòng anh, có đúng hay không?

Hồi lâu, Lăng Trọng thờ dài một tiếng, giọng nói không lưu loát: “Thù Lan, tôi không biết cách dạy con, thực sự xin lỗi bà.”

Nói xong những lời này, Lăng Trọng đột nhiên xoa người, bóng lưng hiu quạnh đi trở về xe.

Những lời này của ba anh, khi lọt vào tai, giống như kim đâm, anh cắn chặt môi, mày kiếm xinh đẹp nhú chặt lại. Giơ tay lên vuốt ve tấm bia mộ của mẹ, đôi mắt sáng ngời buồn bã, nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ sẽ chúc phúc cho chúng con, đúng không?”

Giọng anh khàn khàn thì thầm, chậm rãi phiêu tán vào trong không khí, càng lúc càng xa.

Rời khỏi nghĩa trang, đđl/q'd tài xế lái xe trở lại cao ốc Lăng thị, trên đường đi, hai ba con cũng không có nói chuyện với nhau.

Đồng Niệm đứng ở trước thang máy, đang cùng Mục Duy Hàm nói chuyện, hai người ngẩng đầu thấy Lăng Cận Dương. Từ xa Đồng Niệm cũng nhìn thấy Lăng Trọng đi tới, trong lòng có chút kích động. Vợ vàng chạy tới, mỉm cười chào ông: “Ba, chào buổi sáng.”

Những ngày qua, vào những lúc này, Lăng Trọng sẽ mím môi rồi cười, ánh mắt cứng chịu cùng cô chào hỏi. Nhưng vào lúc này, trên mặt ông không có bất cứ biểu hiện gì, mắt thậm chí cũng không chớp.

Lăng Trọng đi lướt qua cô, vẻ mặt lạnh lùng, trực tiếp cất bước đi vào thang máy, nhìn về phía Mục Duy Hàm nói một câu: “Duy Hàm, cậu theo tôi đi lên.”

“Dạ.” Mục Duy Hàm không dám nói nhiều, vội vàng đi vào, đứng bên cạnh ông. Thang máy vừa đóng cửa, anh cau mày thở dài, có thể nhìn thấy đôi mắt buồn bã của Đồng Niệm, còn có Lăng Cận Dương đang nhủ chặt chân mày.

Sau khi lên Đồng Niệm vào thang máy dành riêng bên cạnh, Lăng Cận Dương sau khi đợi cửa thang máy đóng lại, mới ôm lấy người bên cạnh an ủi: “Em đừng buồn, ba chỉ là còn đang tức giận.” Đồng Niệm hít sâu một hơi, kiềm chế nước mắt, cô cười gật đầu một cái, lên tiếng: “Ừ, em hiểu được.”

Trở lại phòng làm việc của tổng giám đốc, Lăng Cận Dương ngồi vào bên trong ghế xoay, giơ tay lên xoa xoa chân mày. Anh tựa đầu ngó ra ngoài cửa sổ, hai mắt thâm thụy như đám, so với ngày thường càng thêm đen nhánh.

Anh ngây ngốc ngồi đó, hồi lâu cũng không có nhúc nhích, cả người rơi vào trầm tư.

Buổi tối ở Mê Sắc, ồn ào náo nhiệt, cuộc sống buông thả.

Trước quầy bar, An Hân cầm ly rượu trong tay, ngửa đầu nốc cạn ly Vodka, hai gò má xinh đẹp đỏ ửng.

Xung quanh tiếng nhạc cực lớn, nam nữ đây đưa thân mật, với cô một chút xúc động cũng không có. Cô chăm chú nhìn vào ly rượu, uống hết ly này tới ly khác.

Ly rượu trong tay bị người khác đoạt đi, An Hân tức giận nhìn sang, sau khi nhìn thấy người đứng bên cạnh, kinh ngạc nói: “Chữ Tuấn.”

Chữ Tuấn đặt ly rượu xuống, kéo chiếc ghế ở bên cạnh cô ngồi xuống, nói: “Đừng uống nữa, em đã uống nhiều rồi.”

“Nhiều sao?” An Hân nhếch môi cười, trong đôi mắt thoáng qua tia giễu cợt: “Vậy tại sao em vẫn chưa say chứ?”

Chữ Tuấn giơ tay lên sờ cằm một cái, trên mặt như khoát lên một tầng sương mù, làm cho người ta không nhìn thấy rõ, “Chuyện của em và Cận Dương, mọi người đều biết, mọi người ai cũng nói Cận Dương bị người phụ nữ kia mê hoặc.”

Đôi mắt An Hân dâng lên tức giận, nở nụ cười lạnh lẽo, nói: “Cô ta chính là con hồ ly tinh.”

Giơ tay lên vỗ bả vai của cô, khóe miệng Chữ Tuấn dâng lên nụ cười: “An Hân, em ở chỗ này một mình ngồi khổ sở, không phải càng có lợi cho cô ta sao? Theo anh thấy, hôn ước này không thể dễ dàng hủy bỏ, chỉ cần em loại trừ người vương vấn kia đi, chẳng phải Cận Dương sẽ trở về bên cạnh em sao?”

Nghe vậy, đôi mắt âm trầm của An Hân chợt sáng lên, cô quay đầu nhìn chằm chằm Chữ Tuấn, trên mặt hiện lên mấy phần mừng rỡ: “Có thật vậy không?”

“Đương nhiên là thật rồi.” Chữ Tuấn cười cười, từ trong túi áo móc ra một tấm danh thiếp, đưa tới trước mặt cô: “Hai nhà An và Lăng mấy đời có giao tình với nhau, chỉ cần không có Đồng Niệm, Cận Dương nhất định sẽ cần đến em. Em liên lạc với người trong tấm danh thiếp này, nếu như em cần bất kỳ cái gì, cũng có thể tìm bọn họ.”

Nhìn ánh mắt cô dần dần hiện lên vẻ hung ác nham hiểm, chân mày Chữ Tuấn giãn ra, ý cười trên khóe môi càng sâu. Lần trước chuyện của Vi Kỳ Hạo, hẳn chỉ kịp mở đầu, nhưng không nghĩ rằng khi hất ra nước ngoài trở về thì có nhiều chuyện lại phát sinh biến hóa đến vậy.

Nhà họ Vi đã nếm đầy đủ tư vị đau lòng, lần này đến lượt nhà họ Lăng rồi.

Không lâu sau đó, Chữ Tuấn đi ra khỏi Mê Sắc, nhanh chóng lái xe rời đi.

Liên tiếp mấy ngày, thái độ của Lăng Trọng cũng không có biến hóa gì, bên kia nhà họ An cũng rất yên tĩnh. Loại không khí này nói không nên lời, làm cho người khác mơ hồ có loại dự cảm xấu sẽ xảy đến.

Ngày hôm đó, sau khi tan việc thì trời đã tối, Lăng Cận Dương thấy tâm tình Đồng Niệm mấy ngày nay không được tốt, muốn dẫn cô đi ăn cơm, cho khuấy khoả đầu óc.

Cửa thang máy mở ra, bọn họ vừa mới đi ra, liền nhìn thấy An Hân ngồi ở trên ghế sofa, giống như đã ngồi chờ bọn họ thật lâu rồi.

“Lăng Cận Dương, tôi có lời muốn nói với anh.” An Hân cất bước đi tới, trên mặt vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra chút vui buồn nào.

Đôi mày thanh tú của Đồng Niệm hơi nhíu lại, nhìn sang người đàn ông bên cạnh, thấy chân mày anh cũng nhíu lại, không khỏi thở dài, chủ động nói: “Em đứng bên ngoài đợi anh.”

Lăng Cận Dương còn chưa kịp nói, dđl/q'd Đồng Niệm đã cất bước rời đi, đứng ở ven đường bên cạnh cao ốc Lăng thị.

Thu hồi tầm mắt nhìn về phía Đồng Niệm lại, Lăng Cận Dương giận tái mặt, nhúu mày nhìn chăm chăm An Hân, giọng nói lạnh lùng: “Cô có chuyện gì thì nói đi?”

An Hân thấp giọng cười một tiếng, bởi vì lời nói của anh, đôi mắt dâng lên chua xót: “Tôi còn tưởng rằng, anh ít nhất cũng hỏi tôi có tốt hay không?”

Ngừng lại, khoe miệng cô nở nụ cười buồn bã: “Thì ra ngay cả những lời này, anh cũng không muốn hỏi tôi.”

Khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông lạnh lùng, anh nhìn khuôn mặt gầy gò của An Hân, trong lòng có chút ngạc nhiên, anh mở miệng nói: “An hân, chúng ta hủy bỏ hôn ước, đối với em mà nói là chuyện tốt.”

“Chuyện tốt?” An Hân lắc đầu cười, trong đôi mắt lộ ra oán hận: “Anh không cần tôi, còn dám nói là chuyện tốt? Lăng Cận Dương, anh thật là quá đáng.”

"An Hân!"

Chân mày Lăng Cận Dương nhúu chặt lại, nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của cô, không có một chút tình ý, “Ban đầu Lăng thị xuất hiện khó khăn, không phải do nhà họ An giờ trở sao? Các người dùng tất cả thủ đoạn buộc tôi đính hôn, chẳng lẽ không thấy quá đáng sao? Tôi hủy bỏ hôn ước với cô, cũng không thấy có lỗi với cô chút nào hết.”

Vốn không muốn cùng An Hân nói chuyện nhiều, chỉ là nhớ tới giao tình của nhà họ Du và nhà họ An, nên anh cũng không muốn có thù địch với nhà họ An. Dù sao nhà họ An thế lực cũng không ít, thêm một kẻ địch đối với Lăng thị mà nói, cũng không có lợi gì.

“Chuyện của chúng ta đến đây chấm dứt.” Lăng Cận Dương kiên quyết nói, trong lời nói hiện ra vẻ bá đạo.

Anh tàn nhẫn tuyệt tình, hung hăng đâm vào trái tim An Hân, cô nhìn chăm chăm người đàn ông xoay người bước đi, nụ cười trên môi đầy vẻ lo lắng. Lăng Cận Dương nếu như không có Đồng Niệm, anh còn có thể tuyệt tình như thế này không?

Lăng Cận Dương cất bước đi ra ngoài, tâm tình có chút phiền não, anh lấy tay cởi nút cổ áo, bước nhanh hơn. Đi ra phía bên ngoài cao ốc, nhìn phía ven đường, mới vừa rồi còn thấy bóng dáng kia, thế nhưng giờ biến mất không còn thấy gì nữa.

"Niệm Niệm——"

Lăng Cận Dương liền biến sắc mặt, nhìn bốn phía cũng không thấy bóng dáng của Đồng Niệm. Anh nghe âm thanh của tiếng xe hơi chạy đến, quả thật có chiếc xe hơi thật nhanh chạy qua.

Phía trước đường, có một chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng lái đi, Lăng Cận Dương chạy đuổi theo nhưng không đuổi theo kịp. Nhìn thấy chiếc xe đã chạy đi xa, anh chỉ kịp nhớ ba số cuối cùng của biển số xe.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Muốn An Hân Ngồi Tù. (Phần 1)

Thành phố Duật Phong có mấy trăm vạn chiếc xe, muốn dựa vào ba chữ số cuối cùng để tìm được chiếc xe kia, khó khăn thế nào cũng có thể nghĩ được. Cho dù là tìm được chiếc xe, để biết nó đi về hướng nào cũng rất khó khăn.

Lăng Cận Dương không có thời gian chờ, anh đoán được là có người cố ý bắt cóc Đồng Niệm đi, dĩ nhiên cũng có thể hiểu được dụng ý của đối phương. Cho nên anh muốn nhanh chóng tìm được hướng đi của chiếc xe kia, nhanh chóng tìm được tung tích của Đồng Niệm.

Muốn tìm được người với tốc độ nhanh như vậy, chỉ có thể tìm kiếm nhà họ Quyền, Quyền Yên Thác sau khi nhận được điện thoại của Lăng Cận Dương, lập tức an bài cho người đi tìm, mặc dù có chút đầu mối, nhưng muốn tìm ra được cũng rất khó khăn.

Gần tối, tại nhà thờ tổ nhà họ Quyền.

Trước chiếc bàn hình vuông bằng gỗ lim quý giá, có ba người ngồi xung quanh. Lăng Cận Dương ngồi ở phía bên trái, khuôn mặt tuấn tú cụp xuống, mắt nhìn chăm chăm một điểm về phía trước, trên mặt không có chút biểu hiện gì.

“Ăn cơm!”

Chén cơm trước mặt vang lên tiếng “Leng keng” của chiếc đũa, lão thái thái nhà họ Quyền ngồi thẳng tắp, tóc hoa râm sáng bóng, bên trong đôi mắt sáng loáng: “Chỉ có chuyện nhỏ như thế này cũng không ăn cơm, người nắm quyền họ Lăng sao lại có bộ dạng như thế này chứ?”

Lăng Cận Dương mím môi, không dám cãi lại, đưa tay cầm lấy đôi đũa. Một bàn đầy thức ăn nhưng không có món nào vừa mắt anh, nhìn thấy cũng không muốn ăn. Liếc nhìn thấy người bên cạnh đang ăn rất ngon, anh giận tái mặt, nhỏ giọng hỏi: “Cậu rất đói sao?”

Giơ tay lên gấp miếng thịt kho tàu, Quyền Yến Thác híp mắt gật đầu một cái, cười nói: “Cận Dương, món thịt kho tàu này là nổi tiếng của đầu bếp nhà chúng tôi, cậu nếm thử một chút đi?”

Thờ dài một hơi, Lăng Cận Dương trừng mắt liếc anh một cái, trong lòng thầm trách mắng. Lúc này mà còn có tâm trạng để ăn sao?

Nhìn ánh mắt khinh miệt của Lăng Cận Dương, Quyền Yến Thác cũng không có để ý tới, tiếp tục gấp thức ăn ăn com, trên môi nở nụ cười tà mị. Dù sao lão bà nhà cậu ấy cũng bị bắt mất rồi, ăn không ngon chính là cậu ấy.

“Bóp ——”

Quyền Yến Thác đưa tay gấp thức ăn, bị bà nội cầm chiếc đũa gỗ xuống mu bàn tay, lạnh lùng nói: “Ăn ít một chút, chờ cho con nhóc Sở Kiều nữa.”

“Bà nội!” Trên mu bàn tay đau rát, Quyền Yến Thác nghĩ thầm bà nội anh chính là bảo đao còn sắc bén, anh rút tay về, mắt hừng lăm lăm: “Con mới là cháu ruột nội nha!”

“Nổi nhảm!” Lão Thái Thái mặc dù lớn tuổi, nhưng thính lực còn rất tốt, nghe rất rõ ràng: “Nếu con không phải là cháu trai của ta, ta đã sớm cầm gậy đánh đuổi con ra ngoài rồi, còn có thể tha cho con tới hôm nay.”

“Được lắm!” Quyền Yến Thác bắt đắc dĩ bĩu môi, cúi đầu ăn com: “Coi như con sai rồi.”

Lăng Cận Dương nhìn hai bà cháu, chân mày nhíu chặt hơi thả lỏng một chút, Quyền Yến Thác ở nhà không sợ trời không sợ đất, duy nhất sợ bà nội, từ nhỏ đến lớn, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, chỉ cần bà nội nói một câu, anh tuyệt đối không dám cãi lời.

Ăn được nửa buổi com, điện thoại di động trên bàn của Quyền Yến Thác reo lên, chân mày Lăng Cận Dương nhíu lại, khuôn mặt tuấn tú không kiềm được sự khản trương.

Đưa tay cầm lấy điện thoại, Quyền Yến Thác bình tĩnh nghe máy, anh nghe báo cáo trong điện thoại, mày kiếm xinh đẹp chậm rãi nhíu lên, “Được, các người tiếp cận cho tôi.”

“Đã tìm thấy.” Cắt điện thoại di động, Quyền Yến Thác nhíu mày.

Lăng Cận Dương thoáng thở phào nhẹ nhõm, lập tức đứng lên đi ra ngoài, lại bị Quyền Yến Thác gọi lại: “Đợi chút, tôi đi với cậu.”

Khẽ do dự một chút, sau đó Lăng Cận Dương gật đầu một cái, hai người sóng vai bước ra bên ngoài.

“Cháu trai!”

Quyền lão phu nhân đi tới trước cửa lớn, đôi tay cầm lấy cây gậy, nâng lên hướng về phía cháu mình làm một động tác nhanh gọn: “Đánh thật mạnh vào cho bà.”

Bước chân Quyền Yến Thác hơi ngừng lại, hần nhìn bà nội mình đứng ở cửa lớn, lắc đầu cười khê: “Bà nội, bà biết tay cháu sức rất mạnh, nếu lỡ đánh chết người thì làm thế nào chứ?”

“Con sợ cái gì.” Quyền lão phu nhân giận tái mặt, đôi mắt hiện lên vẻ thông minh lanh lợi: “Gặp chuyện không may, bà nội sẽ cho con chỗ dựa.”

Quyền Yến Thác nhỏ giọng cười một tiếng, môi khẽ nhếch lên: “Được, vậy con sẽ đánh thật mạnh.”

Nghe bà cháu họ nói chuyện, Lăng Cận Dương nhíu nhíu mày, nghĩ thầm khó trách cậu ấy bình thường coi trời bằng vung, thì ra là do được bà nội dung túng.

“Lái xe của tôi đi.” Quyền Yến Thác thu nụ cười lại, móc chìa khóa xe ra, kéo Lăng Cận Dương lên xe của mình. Chiếc Hummer màu đen, nhanh chóng phóng đi.

Quyền Lão phu nhân đứng ở bên ngoài cửa lớn, nhìn bóng dáng bọn họ dần đi xa, sau một hồi mới nhếch môi đi vào.

Tại một khu nhà cũ kỹ ở Thành tây, sắp chuẩn bị phá bỏ và dời đi nơi khác, toàn bộ cư dân đã chuyển đi, nhiều nơi đã bị phá hủy, khung cửa sổ cũng đã dơ bẩn, mọi thứ bên trong đều trống không, chỉ chờ chủ đầu tư phá bỏ.

Đôi mắt Đồng Niệm bị bịt một miếng vải đen mỏng, cái gì cũng không nhìn thấy được. Dọc theo đường đi lắc lư đến đây, đôi tay thì bị sợi dây trói chặt, một nguồn sức mạnh đẩy cô về phía trước, hai chân cạ vào thứ gì đó, từng bậc từng bậc theo thứ tự đi lên phía trên, cô mơ hồ suy đoán được là ở trên lầu cao.

Thân thể bị người khác ném xuống, lập tức va vào vật cứng nào đó, hai vai cô đập xuống đất phát đau. Cô cắn môi, rên lên một tiếng, cả người ngã nhào trên mặt đất.

Bên tai vang lên giọng nói của vài người, cô tập trung phân biệt.

“Mẹ nó, lái xe trên đoạn đường này, nhìn thấy cảnh sát tao đều phát run.”

“Được rồi, làm việc nhanh lên một chút, giải quyết xong chuyện rồi rời khỏi nơi này.”

Loáng thoáng nghe được giọng nói của ba người, Đồng Niệm nghe thấy có tiếng bước chân đi về phía cô, cô theo bản năng lùi người lại phía sau, lại cảm giác trên mặt buông lỏng, miếng vải đen che đôi mắt được cởi ra, trước mắt rọi vào một chút ánh sáng.

“Các người là ai?”

Sau khi dần dần thấy rõ những người trước mặt, Đồng Niệm chớp mắt, trầm giọng hỏi bọn họ, “Bắt cóc người là phải ngồi tù đó biết không?”

“Bắt cóc?” Trong ba tên, có một tên cắt tóc kiểu húi cua, một tên phía trên hốc mắt bên phải có một vết sẹo nói, “Em gái, các anh trai cũng không phải bắt cóc em, chỉ là mời em về phối hợp chụp một vài tấm hình thôi.”

“Chụp hình?” Trên mặt Đồng Niệm đầy vẻ lo lắng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt chứa đầy nụ cười của hắn, mơ hồ thoáng qua cái gì.

Tên có vết sẹo ở mắt cười vươn tay đến, sờ soạng cảm cô một chút, cười đầy gian ác: “Có người bỏ tiền, để chúng tôi chụp cho em vài tấm ảnh nude, thuận tiện...”

Hắn chợt cúi mặt xuống, nhích người về phía cô, hung dữ nói: “Nếu như trong lúc chụp hình bị kích thích, cũng có thể ném thử mùi vị của em một chút.”

Đôi mắt Đồng Niệm co rút lại, sắc mặt đại biến, “Các người dám!”

Các người thật bị bối, “Chuyện này sẽ không theo ý các người.”

Lúc này có một tên móc ra một cái máy ảnh hiệu Single Lens Reflex, cười hỏi hai tên còn lại: “Thường thức cái nào trước? Chơi em gái này trước hay là chụp hình trước?”

Tên đàn ông cầm đầu ngồi chồm hồm xuống, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tinh xảo của Đồng Niệm, cười nói: “Dáng dấp cô em này xinh đẹp như vậy, con mẹ nó tao thật là muốn chơi đùa, tội bây còn có thể nhịn được sao?”

“Ha ha ha...” Bọn họ cùng nhau cười lên.

Hai tay hai chân còn bị sợi dây trói chặt, Đồng Niệm không gãy giữa thoát được, nhìn thấy bọn họ từng bước ngày càng đến gần, trên mặt không còn một chút máu, cô suy nghĩ biện pháp, nhanh chóng vận động đầu óc: “Các người trước tiên hãy cởi trói cho tôi đi.”

“Cởi trói ra?” Tên đàn ông cầm đầu nhíu mắt lại, tức giận nói: “Em gái bé nhỏ, đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa, em không có chạy được đâu!”

“Biết tôi không thể chạy được tại sao còn trói tôi chứ?” Cô nhẹ nhàng hỏi một câu, cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, “Tôi biết rõ có người cho các người tiền, để cho các người làm chuyện này! Tiền thôi mà, tôi cũng có, tôi còn có thể cho các người nhiều hơn!”

“Bao nhiêu?”

Đồng Niệm cắn môi, mắt nhìn về phía tay chân bị trói, lạnh lùng nói: “Thả tôi ra trước đã.”

Tên đàn ông cầm đầu suy nghĩ một chút, nghĩ chỗ này cũng không có ai, một mình cô ta cũng không chạy được, cho dù muốn chơi cô ta, cởi dây trói ra chơi sẽ thấy thích hơn, nếu như cô ta thật sự có tiền, còn có thể vớt thêm một khoản, nghĩ đến đây hắn lấy tay cởi trói cho cô ra.

Tay chân được tự do, trong lòng Đồng Niệm âm thầm vui mừng, cô liếc mắt nhìn xung quanh, thứ gì cũng không có, bất kể thứ gì để cho cô làm vũ khí cũng không tìm được.

Đưa ngón tay chỉ ví da vớt trên mặt đất, sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh nói: “Trong cái ví kia có tám thẻ, bên trong có hai mươi vạn. Chỉ cần các người thả tôi đi, tôi bảo đảm không truy cứu chuyện này nữa.”

Có người cúi đầu nhặt ví da lên, tìm được tám thẻ cô đã nói đến, đưa tám thẻ cho tên cầm đầu, “Đại ca, thật sự có tám thẻ.”

Nắm tám thẻ ở trong tay, tên cầm đầu chợt cười lên, vẻ mặt âm trầm làm cho người ta sợ hãi: “Cô dám lừa gạt tôi sao, nếu như tám thẻ này không có tiền, vậy chúng tôi không phải giống như rồ trức mức nước sao?”

“Sẽ không như vậy!” Đồng Niệm khẳng định gật đầu một cái, “Chỗ này nhất định có tiền, hai mươi vạn.”

Ý cười trên khóe môi người đàn ông ngày càng thâm trầm, hắn nhíu mày nhìn chằm chằm Đồng Niệm, cười nói: “Cho dù có tiền, nhưng số tiền trong ngân hàng này, chúng tôi lấy như thế nào chứ?”

“Tôi sẽ nói cho các người biết mật mã, các người có thể đi lấy.”

Tên cầm đầu cười to lên, hần gờ tay nắm chặt mặt Đồng Niệm lắc mạnh, khỏe mắt thoáng qua về lạnh lẽo: “Đàn bà thúì, cô xem một chút hiện tại là thời điểm nào rồi? Ngân hàng còn cho rút tiền sao? Tôi cho cô biết, tôi không có kiên nhẫn cùng cô nói chuyện, chúng tôi cần chính là tiền mặt.”

Trong lòng Đồng Niệm hung hăng nhéo một cái, đôi tay cô chấp sau lưng cọ xát hồi lâu, móc lấy một viên gạch nắm trong tay.

“Được rồi, bây giờ tôi đã cùng cô đùa xong miệng lưỡi, giờ chúng tôi cần phải hành động thật rồi.” Tên cầm đầu gờ tay lên mở nút áo, đồng thời bảo hai tên còn lại lấy DV ra: “Nhớ quay cho hình ảnh rõ ràng chút, chúng ta lúc đó cũng có thể bán được nhiều tiền hơn.”

“Đại ca, anh yên tâm đi, bảo đảm là hình chất lượng cao.” Tên đàn ông tay nắm chặt DV trong tay, liếc nhìn khuôn mặt Đồng Niệm, nuốt nước miếng cười dâm dăng. Con mẹ nó, làm đại ca thật sướng, chuyện gì tốt hần cũng được hưởng trước.

Đồng Niệm không nhẫn nhịn được nữa, đột nhiên gờ tay lên, cầm cục gạch nắm chặt trong tay, hướng về phía tên đàn ông, hung hăng đập xuống một cái, một cái này đập trúng trên đầu của hần.

“A!”

Tên đàn ông vội vàng không kịp chuẩn bị, bị cô đập trúng, kêu lên, gờ tay lên ôm cái đầu bị đánh đau của mình.

Lợi dụng khoảng thời gian này, Đồng Niệm dồn hết sức lực, đẩy người đàn ông trước mặt ra, cô đứng lên, chạy đến nơi cửa sổ trống, trong tay vẫn còn cầm cục gạch dính máu hướng về phía bọn họ la lớn: “Các người không được đến đây, nếu không tôi sẽ nhảy xuống.”

“Mẹ kiếp!”

Tên cầm đầu nhỏ nước bọt, gờ tay lên ôm vết thương trên đầu, sau khi thấy máu đầy tay, trong lòng vô cùng tức giận: “Con đàn bà thúì, có bản lĩnh thì nhảy đi, nơi này là lầu bốn, nhảy xuống thử xem coi có chết không?”

“Đại ca!” Phía sau có tên đàn ông đi tới, trên mặt có mấy phần lo lắng, “Chúng ta muốn tiền, nếu xảy ra án mạng sẽ không tốt đâu.”

“Nói nhảm, so với mày tao đương nhiên hiểu rồi!” Vết máu đỏ tươi từ trên đầu chảy xuống, hần tức giận gầm nhẹ.

Đi về phía trước một bước, tên đàn ông đưa tay chỉ về phía Đồng Niệm nói: “Con mẹ nó đừng có dọa người khác, tao không tin là mày dám nhảy?”

Sau lưng là một đồng hoang tàn, một bóng người cũng không có. Đồng Niệm cũng không có la lên cầu cứu, cô căn môi quan sát bốn phía, trong lòng một mảnh thê lương.

Nhìn bóng đêm đen tối dày đặc ở bên ngoài, cô hít sâu một hơi, trong lòng vô cùng chờ mong. Anh trai, anh sẽ nhanh chóng tới đây đúng không?

Không còn chỗ để lui về phía sau nữa, phía trước tên đàn ông từng bước áp tới, Đồng Niệm cắn chặt môi, không còn đường để chọn. Nếu như cô không nhảy xuống, cô còn đối mặt với những nhục nhã hơn thế nữa.

Nhấc chân đạp lên phía ngoài cửa sổ, Đồng Niệm không có một chút do dự, nhảy từ cửa sổ xuống.

“Bịch ——”

Những tên đàn ông kia cũng không nghĩ đến cô có can đảm nhảy xuống, tất cả đều sững sờ vài giây, sau khi họ phản ứng kịp, nhanh như một làn khói chạy xuống lầu, đến ngay chỗ cô rơi xuống.

Mở đèn pin lên, rọi xuống chỗ cô rơi xuống, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của Đồng Niệm nằm bất động trên mặt đất, gò má hướng xuống không hề nhúc nhích.

Tên cầm đầu sắc mặt trắng bệch, nhấc chân đạp đạp tên bên cạnh, “Mau đi xem một chút đi.”

Tên kia run run, nhắm mắt đi về phía trước, ngồi chồm hổm xuống đưa tay thăm dò hơi thở của cô, sau đó hoảng sợ nói: “Không có, không còn thở nữa! Đại ca, cô ấy không còn thở!”

Sắc mặt ba tên đàn ông đều đại biến, hai mặt nhìn nhau, làm chết mạng người cũng không phải chuyện giỡn.

Đột nhiên, trong đêm tối dày đặc xuất hiện một chùm sáng không lồ đèn xe, bọn họ nhìn thấy ánh sáng, lập tức hoảng sợ, nhanh chân bỏ chạy đến trời chết.

Quyền Yên Thác thấy có bóng người thoáng qua, anh nhảy xuống xe đuổi theo, ném cho Lăng Cận Dương một câu nói: “Cậu đi cứu người đi.”

Lăng Cận Dương gạt đầu một cái, từ trên xe cầm đèn lớn xuống, chung quanh tối om một mảnh, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

“Niệm Niệm ——”

Anh không ngừng kêu tên Đồng Niệm, anh lùn sục tìm xung quanh nhưng cũng không thấy người.

Cầm chiếc đèn pha soi về phía tòa nhà bỏ hoang, sắc mặt Lăng Cận Dương u ám, định cất bước đi tới, nhưng không nghĩ tới mắt liếc nhìn thấy cái gì, sắc mặt anh trầm xuống, lúc anh quay lại nhìn cho rõ, khuôn mặt tuần duật đã sớm trắng bệch như tờ giấy.

Quyền Yên Thác đuổi theo, tiện tay nhặt lấy một tấm ván trên mặt đất, đánh trúng chính xác vào người chạy trốn ở phía trước mặt, dđl/q'd người nọ kêu lên một tiếng ngã xuống đất, nhất thời cả chân đều tê dại, đứng lên không nổi nữa.

Quyền Yên Thác giơ chân lên, hung hăng đá vào trên mặt người kia. Người nọ cũng phát ra tiếng hét giống như giết heo, cả khuôn mặt vặn vẹo, có vết máu đỏ tươi chảy ra, “Xin tha mạng ạ!”

“Con mẹ nó anh không thể đánh mà!”

Nhìn bộ dáng người trước mặt, Quyền Yên Thác bĩu môi, nghĩ thầm người này chắc là tờ giấy. Anh mới đập một đập, làm sao lại có dáng vẻ như vậy chứ? Thật là mất hứng!

Nhớ đến Lăng Cận Dương ở bên kia, Quyền Yên Thác gọi điện thoại phân phó người đến tiếp ứng, bản thân anh lại chạy trở về. Anh vừa mới chạy đến, lại thấy Lăng Cận Dương đứng tại chỗ, cả người cũng không nhúc nhích.

Anh nhìn vào chỗ Lăng Cận Dương đang nhìn chăm chăm, Quyền Yên Thác thấy một bóng người nằm trên mặt đất, sắc mặt càng thay đổi, vội vàng chạy tới.

Cả người Đồng Niệm rũ xuống, gò má có rỉ ra một chút máu, Quyền Yên Thác không dám di chuyển cô, chỉ có thể đưa ra hai ngón tay dò xét hô hấp của cô, thấy không còn thở. Anh lấy tay dò động mạch ở cổ, mơ hồ cảm nhận được nó còn nhảy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Muốn An Hân Ngồi Tù. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

“Cận Dương, Đồng Niệm còn sống!”

Quyền Yên Thác thở phào nhẹ nhõm, giọng nói trầm ổn xuyên thấu tới đây, Lăng Cận Dương đang đứng đờ đẫn trong nháy mắt có phản ứng, nhanh chóng sai bước tới.

Đưa tay sờ mạch của cô, quả nhiên có thể cảm nhận được nhịp mạch nhảy lên mặc dù hơi yếu, trái tim buột chặt của Lăng Cận Dương mới vừa rồi như ngừng đập, bây giờ mới từ từ khôi phục như cũ.

Xe cứu thương chạy đến rất nhanh, Lăng Cận Dương thận trọng ôm Đồng Niệm đi lên, theo xe cứu thương đi tới bệnh viện.

Bệnh viện đã sớm chuẩn bị xong, bác sĩ y tá đều chờ đợi bệnh nhân tới.

Bên ngoài phòng giải phẫu lâu hai, Lăng Cận Dương bị cách ly ở bên ngoài, anh ngồi ở trên ghế dài, hai bàn tay đan chặt lại ở chung một chỗ, gân xanh trên trán căng thẳng.

Sau đó không lâu lắm, Quyền Yên Thác nhanh chóng chạy tới, anh ngồi ở bên cạnh Lăng Cận Dương, trầm giọng nói: “Mấy tên kia đã bắt hết rồi.”

Lăng Cận Dương hơi híp mắt lại, môi mím chặt: “Cảm ơn cậu.”

Giơ tay lên vỗ vai Lăng Cận Dương, Quyền Yên Thác thở dài an ủi anh: “Cậu đừng lo lắng, Đồng Niệm khẳng định không có chuyện gì đâu.”

Hai người đang nói chuyện, cửa lớn phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ mặc áo choàng trắng bước ra.

“Như thế nào rồi?” Lăng Cận Dương bước nhanh tới, sốt ruột hỏi.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, mỉm cười, “Thật là kỳ tích, bệnh nhân từ trên lầu cao té xuống, thế nhưng lại không có bị thương gì nặng, tay chân không có bị gãy. Chỉ là mấy bộ phận mềm mại trên cơ thể bị bầm tím, còn có bị chấn thương sọ não nhẹ.

Trái tim lơ lửng siết chặt được thả lỏng xuống, lông mày đang nhíu chặt của Lăng Cận Dương cũng được thả lỏng ra, anh đi theo y tá trở lại phòng bệnh. Đồng Niệm nằm ở trên giường bệnh, trên đầu được quấn một miếng băng gạc trắng, gương mặt, cánh tay, khắp người đều bị thương.

“Niệm Niệm!” Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, hôn lên trán cô, trong lòng nhói đau từng cái. Rõ ràng che chở cô ở bên người, nhưng vẫn là không thể bảo vệ tốt, lại để cho cô bị thương nặng như thế này.

Y tá nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của anh, chỉnh tốc độ trên chai nước biển lại, nói: “Anh đừng lo, bệnh nhân đang dùng thuốc an thần, mấy giờ nữa là có thể tỉnh lại.”

Lăng Cận Dương trầm mặt đứng lên, sau khi bảo y tá chăm sóc cô, kéo cửa phòng bệnh đi ra ngoài.

Trên hành lang, Quyền Yến Thác đang nói chuyện điện thoại, khi thấy anh bước ra ngoài, liền ngắt điện thoại, “Những người đó khai, người sai khiến bọn họ, bọn họ cũng chưa từng thấy mặt qua, cho nên chứng cứ chưa đủ.”

Ánh mắt thoáng qua vẻ tức giận điên cuồng, Lăng cận Dương mím môi, nghiêm nghị nói: “Thác, cậu ở đây coi chừng giúp tôi một chút, tôi đi ra ngoài một lát.”

“Cận Dương!” Quyền Yến Thác kéo cánh tay của anh, nhìn thấy cảm xúc của anh có gì đó không đúng, hơi có chút lo lắng.

Lăng Cận Dương mím môi cười, xoa đi nghi ngờ của anh: “Yên tâm đi, tôi làm việc luôn có chừng mực.”

Nghe được anh nói, lúc này Quyền Yến Thác mới yên tâm, cũng không có hỏi nhiều nữa, nghe theo lời anh đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, bảo đảm Đồng Niệm không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Đi ra cửa chính bệnh viện, sắc trời đã sáng choang. Lăng Cận Dương ngồi lên xe, nổ máy lái xe đến nhà họ An.

Cả đêm trằn trọc trở mình, An Hân cơ hồ không có ngủ được. Theo thời gian ước tính, những người đó đã gọi tin tức cho cô, nhưng cô đợi cả đêm, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Trong sân nhà vang lên tiếng “Két” của tiếng thắng xe, An Hân đi tới ban công nhìn xuống đất, thấy trong xe bước xuống một người đàn ông, khuôn mặt hung dữ, cả người tràn đầy lệ khí.

Sắc mặt cô hơi biến đổi, nhanh chóng thay một bộ quần áo, chải mái tóc rối của mình lại, nhếch môi cười.

Lăng Cận Dương đẩy cửa xe bước xuống, trực tiếp xông vào nhà họ An, không để ý tới người giúp việc ngăn cản, anh một đường đi lên lầu, một cước đá vỡ cửa phòng của An Hân.

“Đồng Niệm đâu?” Lăng Cận Dương vẻ mặt lạnh như băng, đôi mắt nén giận nhìn An Hân chằm chằm, lớn tiếng chất vấn: “Cô bắt cô ấy trôi đi nơi nào rồi?”

An Hân lấy tay vén tóc mình, vẻ mặt tự nhiên nói: “Mới sáng sớm, anh tới nói bậy bạ cái gì vậy? Đồng Niệm gì ở đây chứ?”

Lấy tay đóng cửa phòng lại, Lăng Cận Dương ngăn cách mọi người ở bên ngoài, anh khóa trái cửa, từng bước một đi về phía An Hân, “Con mẹ nó đừng có giả bộ hồ đồ, ngày hôm qua không phải cô cho người bắt Đồng Niệm trôi đi sao?”

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa bộp bộp, các người giúp việc lo lắng kêu lớn: “Mở cửa, cô chủ cô có sao không?”

An Hân nhìn thấy anh khóa chặt cửa phòng, tròn lòng có chút run sợ, cô hướng ra phía ngoài cửa hô lớn: “Không có việc gì.”

Các người hầu không dám lơ là, có người vội vàng đi gọi An Mẫu.

“Lăng Cận Dương.” An Hân khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn anh, “Anh đúng là đồ ngấm máu phun người, cô ta bị bắt cóc, có liên quan gì với tôi chứ?”

Đi về phía trước đứng bên cạnh cô, Lăng Cận Dương đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô, lạnh lùng hỏi: “An Hân, cô dám nói chuyện này cùng cô không có quan hệ, cô không sợ gặp báo ứng sao?”

Sắc mặt An Hân đại biến, cô cắn môi lui về phía sau một bước, hai tay xuôi bên người hung hăng buộc chặt: “Không sợ, chuyện này tôi căn bản không có làm.”

Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, đáy mắt lạnh lẽo kinh người: “Những lời này cô đi lừa gạt người khác được, nhưng cô không thể lừa gạt được tôi. Ngày hôm qua cô bám lấy tôi, không phải là để cho người khác trôi Đồng Niệm mang đi sao? An Hân, nếu như Đồng Niệm có chuyện gì, tôi sẽ chôn cả nhà họ An theo cùng.”

Lời nói ác độc như vậy, nặng nề kích thích đến An Hân. Cô ngửa đầu nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, khóe mắt ề ảm khó chịu: “Lăng Cận Dương, vì một con hồ ly tinh như vậy mà anh muốn đối địch với nhà họ An sao? Hai nhà An Lăng còn có giao tình của ông nội tôi và ông ngoại anh, anh không cần tôi, cũng không nhìn tôi, thậm chí còn có thể nói ra những lời ác độc như vậy?”

“Ác độc?” Mây kiếm Lăng Cận Dương nhíu chặt, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía cô, sắc bén như đao: “Tôi so với cô còn kém lợi hại hơn, mọi chuyện là do cô cắt đứt trước.”

“Đó là do anh buộc tôi đấy!”

An Hân nổi giận hét lên, giờ ngón tay chỉ vào mặt anh, trong mắt đã nhuộm nước mắt: “Nếu như không có Đồng Niệm, anh cũng sẽ không bỏ mặc tôi.”

Nghe vậy, gân xanh trên trán Lăng Cận Dương nổi lên, anh lấy tay bóp cổ An hân, một tay dồn ép cô đến vách tường, “Nói, cô giấu Niệm Niệm ở chỗ nào?”

"A ——"

Cổ bị bóp chặt bởi một bàn tay to lớn, An Hân bị dọa sợ, cô cố gắng kêu lên, vừa đúng lúc nghe thấy tiếng An Mẫu gọi.

"Hân Hân! Hân Hân!"

An Mẫu lấy tay đập cửa, kêu lên: “Lăng Cận Dương, cậu mở cửa ra, không cho phép cậu làm tổn thương Hân Hân!”

Người ngoài cửa loạn thành một đoàn, An Mẫu gấp đến độ xoay quanh, chợt nghĩ đến cái gì, bảo người giúp việc: “Nhanh đi lấy chìa khóa dự bị.”

Các người giúp việc cũng phản ứng kịp, có người vội vàng chạy đến nơi cất giữ đồ, đi tìm chìa khóa dự bị.

“An Hân, tôi cho cô cơ hội cuối cùng, rốt cuộc cô có nói hay không?”

Giữ chặt cổ của cô, đôi mắt Lăng Cận Dương hung dữ, đôi mắt anh vô tình lộ ra hết hành động của anh, hành động của anh nói cho cô biết, nếu như cô không nói ra anh thật sự có thể động thủ.

An Hân cười lạnh, đùa cợt nói: “Lăng Cận Dương, người có bản lĩnh thì bóp chết tôi đi.”

Cô vừa dứt lời, cổ đột nhiên bị siết chặt hơn, cảm giác hít thở không thông trông nháy mắt bao phủ lấy cô. Cô sợ hãi há miệng, lại không phát ra được một chút âm thanh nào, đôi tay dùng sức vỗ nua bàn tay anh, nhưng nửa điểm tác dụng cũng không có.

Trong lòng An Hân cực kỳ hoảng sợ, tay chân cô cùng nhau giãy giụa, cảm giác không khí trong lồng ngực dần dần tiêu tán, cả khuôn mặt cũng đỏ lên.

“Tôi nói...” An Hân dùng hết sức lực, nặn ra hai chữ vỡ vụn.

Lăng Cận Dương buông tay ra điều chỉnh lực độ lại, trở tay ném cô lên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống cô, lạnh lùng nói: “Niệm Niệm ở nơi nào?”

"Khụ khụ ——"

An Hân giờ tay lên vuốt cổ, hòa hoãn thật lâu mới có thể lấy lại hô hấp, cô nghe lời nói lạnh lẽo đến chói tai của anh, cả trái tim thoáng chốc đau nhói không thôi.

Điện thoại di động trên mặt đất vang lên tiếng “Tích tích”, An hân nhận thấy tin tức gọi tới là video ghi hình, trên khóa môi đột nhiên nở nụ cười: “Lăng Cận Dương, không kịp nữa rồi, coi như anh tìm được cô ta, cô ta cũng bị người ta chơi rách nát hết rồi.”

“Cô nói cái gì vậy?” Lấy tay nắm lấy người cô từ trên mặt đất, đáy mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương hiện lên vẻ hốt hoảng.

Nhìn thấy ánh mắt đó, An Hân vui vẻ cười lên, trong lòng có một loại khoái cảm sau khi trả thù được, cô lấy điện thoại di động lên giờ trước mặt anh, thấp giọng nói: “Anh biết không? Tôi cho người bắt cô ta đi, chụp ảnh nude cho cô ta, còn quay video chất lượng cao, anh có muốn xem cô ta bị người đàn ông khác chơi như thế nào hay không?”

Trong lúc nói chuyện, tay cô trượt nhẹ ra, mở video vừa mới nhận được ra, lại phát hiện bên trong trống không, không có gì cả.

Sắc mặt An Hân liền biến sắc, vội vàng mở lại video mấy lần, nhưng vẫn như cũ bên trong video không thấy bất cứ gì.

Cửa phòng có người dùng chìa khóa mở ra, An Mẫu xông vào đầu tiên, trên mặt đầy tức giận đi tới bên cạnh Lăng Cận Dương, “Cậu tự ý xông vào nhà dân, tôi muốn báo cảnh sát!”

Lăng Cận Dương nở nụ cười lui người lại, từ trong túi móc ra điện thoại di động, anh mở đoạn ghi âm vừa mới thu lại được, để cho mọi người ở đây đều có thể nghe được. Anh vừa nghe đoạn ghi âm, vừa cười nói: “Giọng nói này, nghe rất rõ ràng.”

Điện thoại trong tay đột nhiên buông lỏng, sắc mặt An Hân trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt đen như mực không ngừng buộc chặt.

Lăng Cận Dương mỉm cười khê, nhìn An Mẫu, sau khi nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt bà liền nói: “Bên ngoài đã sớm có cảnh sát, bà không cần phải báo.”

Giấy lát, cảnh sát mặc cảnh phục đi tới, kéo An Hân ngồi dưới đất đứng lên, móc ra một tấm thẻ lệnh thông báo bắt người.

“An Hân, cô bị khả nghi tội cố ý làm tổn thương người khác, xin theo chúng tôi trở về đồn điều tra.”

Cổ tay truyền đến một vật mát lạnh, chiếc còng tay tra vào hai tay An Hân, về mặt cô lập tức kích động: “Không cần bắt tôi, thả tôi ra.”

Nhìn thấy chiếc còng tay màu bạc tra xuống, khỏe mắt Lăng Cận Dương thoáng qua vẻ lạnh lùng, anh mỉm cười, vẻ mặt âm u.

"Hân Hân!"

Sắc mặt An Mẫu cả kinh, bà muốn đi tới kéo con gái, lại bị cảnh sát đẩy ra, chỉ có thể trợ mắt nhìn An Hân bị giữ chặt hai vai, đôi tay mang còng bị dẫn đi.

"Mẹ!" An Hân giằng giằng, quay đầu lại nhìn chăm chăm mẹ cô, trên mặt đầy nước mắt, kêu lớn, "Mẹ, cứu con, cứu con——"

Biến cố lớn như vậy đột nhiên xảy tới, An Mẫu có chút không thích ứng kịp, bà chạy theo đến bên ngoài biệt thự, cũng chỉ có thể nhìn con gái bị dẫn lên xe cảnh sát. Bà ở phía sau đuổi theo mấy bước, khóc an ủi cô: "Hân Hân đừng sợ, ba mẹ sẽ cứu con, nhất định sẽ cứu con!"

Về mặt An Hân vô cùng kích động, cô lấy tay lắc mạnh hàng rào xe cảnh sát: "Các người thả tôi ra, thả tôi ra ngoài đi."

Nhìn thấy xe cảnh sát càng ngày càng đi xa, An Mẫu dưới chân lao đảo một cái, cả người té xuống đất, "Hân Hân..."

"Mẹ——" An Hân thấy mẹ té xuống đất, nước mắt mạnh mẽ chảy xuống, dí mắt thật sát vào song sắt, trên mặt một mảnh lạnh lẽo thấu xương, trong mắt mọi thứ dần dần biến mất không nhìn thấy gì nữa.

Nhìn xe cảnh sát đi xa, trên khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương không có nửa phần lộ ra xúc động, anh lấy tay mở khóa xe, cho xe nổ máy, lái xe trở về bệnh viện.

Hôm nay đã có chứng cứ xác thực, An Hân chắc chắn sẽ bị định tội, lần này khẳng định cô sẽ phải ngồi tù.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Không Chút Lưu Tình.

Editor: Nguyen Hien.

Lái xe trở lại bệnh viện, Lăng Cận Dương đi lên phòng chăm sóc đặc biệt ở lầu hai, đi tới ngoài cửa phòng bệnh, từ cửa sổ nhìn vào, thấy Đồng Niệm còn chưa tỉnh, liền xoay người trở lại, ngồi xuống trên ghế dài.

"Chuyện muốn làm xong rồi sao?" Quyền Yến Thác còn chưa đi, cúi đầu chơi điện thoại di động.

Lăng Cận Dương mỉm cười gật đầu một cái, trong mắt vẫn còn vẻ tàn khốc, nhẹ nhàng đáp: "Ừ."

Lần này đối với nhà họ An, anh tuyệt đối sẽ không nương tay, nếu không có thể làm bạn bè, thì chỉ có thể là thù địch. Cừ xử với kẻ địch, anh luôn làm theo cách là bức ép tới bước đường cùng.

"A Thác!" Lăng Cận Dương giơ tay lên xoa chân mày, sắc mặt có chút khổ sở mở miệng: "Nếu nhà họ An tìm đến ba của cậu..."

Quyền Yến Thác hiểu ý tứ của anh, nhếch môi cười nói: "Ba của An Hân và ba tôi mặc dù có chút giao tình, chẳng qua bà nội tôi không thích nhà họ An, cho nên ba tôi nhất định sẽ tránh, tuyệt đối sẽ không ra mặt, cậu yên tâm đi!"

Hai người nắm tay thành quyền đâm nhẹ vào nhau, đôi mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương nhuộm đầy ý cười, "Cảm ơn, người anh em."

Quyền Yến Thác chau chau mày, đôi mắt hoa đào hẹp dài nheo lại, cười nói: "Không cần cảm ơn, cậu đã trở lại rồi, tôi đi đây. Từ tối hôm qua cho đến bây giờ, vợ của cậu đã tìm trở về, nhưng ngược lại cả đêm tôi không thấy vợ tôi rồi."

Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, chân mày nhíu chặt giãn ra: "Sở Kiều đồng ý lấy cậu sao?"

"Cô ấy dám không đồng ý sao?" Nghe nói như thế, mày kiếm xinh đẹp của Quyền Yến Thác khẽ cau lại, chỉ là rất nhanh biến mất.

Giơ tay vỗ vỗ lên bờ vai của anh, Lăng Cận Dương khuyên bảo, "Đừng có ép người ta quá, nếu không người ta chạy thật, khi đó cậu chịu khổ."

"Chạy?" Quyền Yến Thác lạnh lùng nhếch môi lên, đôi mắt hiện lên vẻ tàn khốc, "Tôi không tin không trị được cô ấy."

Khe khẽ thở dài, Lăng Cận Dương cảm thấy có chút nhức đầu, hai người này thấy mặt nhau là âm ỉ, không thấy mặt còn âm ỉ hơn, tính tình của Sở Kiều cũng không có hiền lành, về sau nhất định sẽ còn xảy ra rất nhiều chuyện.

Nhìn bóng lưng Quyền Yến Thác đi xa, Lăng Cận Dương nở nụ cười lắc đầu một cái, môi hơi nhếch lên. Làm khổ nhau đi, trên đời này bất luận tình cảm

khắc cốt ghi tâm, đều phải trải qua một phen hành hạ, chỉ hy vọng sau một thời gian công kích lẫn nhau, họ có thể buộc thật chặt ở cùng nhau.

Bên trong phòng chăm sóc đặc biệt, nhiệt độ thích hợp. Lăng Cận Dương đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn đôi mắt hơi khép lại của Đồng Niệm, kết hâu không nhìn được chuyển động lên xuống, trên mu bàn tay cô đều là vết máu, đặt vào trong mắt anh, chói mắt đến lạ thường.

Khẽ vuốt ve gương mặt cô, Lăng Cận Dương giờ tay lên sờ tới tấm băng gạc vừa dày vừa nặng, trái tim từng trận buộc chặt. Cô từ trên lầu cao té xuống như vậy, can đảm liều mạng bất chấp tất cả, nhưng sự can đảm này lại làm trong lòng anh run sợ.

Đây cũng không phải là chuyện đùa, nếu như cô bị té ở chỗ nào đó, biết đâu sẽ mất mạng thật.

Nghĩ đến chỗ này, Lăng Cận Dương cả người run lên một cái, thoáng chốc cắt đứt những ý niệm không tốt kia, lại không dám suy nghĩ. Anh nâng mu bàn tay sưng đỏ của Đồng Niệm lên, đặt trên môi hôn lên một cái, đôi mắt nhìn chăm chăm mặt của cô, yên tĩnh chờ cô tỉnh lại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đồng Niệm từ từ mở mắt, cô cảm thấy cả người đều đau nhức, cần môi kêu đau một tiếng.

“Niệm Niệm, em đã tỉnh.” Lăng Cận Dương vẫn ngồi bên cạnh cô, thấy cô mở mắt, lập tức cúi mặt xuống, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô hỏi: “Em có khó chịu chỗ nào không?”

Trước mặt giọt vào khuôn mặt tuần tú quen thuộc, Đồng Niệm khóe mắt chua xót, không nhìn được giờ tay lên sờ mặt anh, cảm nhận được nhiệt độ chân thật, khàn khàn thì thầm: “Em vẫn chưa chết sao?”

Cúi đầu hôn lên môi cô một cái, Lăng Cận Dương nháy mắt, nhếch miệng cười: “Đồ ngốc, anh sẽ không để cho em chết.”

Đồng Niệm muốn nâng cánh tay lên ôm anh một cái, lại phát hiện ra cả người đều đau, cánh tay cũng không nhúc nhích được.

“Đừng cử động.” Đề cánh tay của cô lại, Lăng Cận Dương nhíu mày, dịu dàng nói: “Cả người em đều bầm tím, bác sĩ bảo em nằm yên trên giường, tạm thời không thể động đậy.”

Giờ tay điều chỉnh giường bệnh nâng cao lên một chút, Lăng Cận Dương cầm ly nước lên, đưa cho cô một chút nước ấm, nhỏ giọng hỏi cô: “Đầu vẫn còn choáng váng sao?”

Uống chút nước, Đồng Niệm cảm thấy có chút thoải mái hơn, cô giờ tay lên sờ băng gạc quấn trên đầu mình hỏi, “Em bị thương ở đầu sao?”

“Chấn thương sọ não nhẹ.” Lăng Cận Dương cũng không có giấu giếm cô, lời của bác sĩ đều nói chi tiết cho cô biết, tránh để cho cô suy nghĩ lung tung, “Chỉ cần quan sát ba ngày, nếu đầu không có triệu chứng buồn nôn hay choáng váng, cũng sẽ không có chuyện gì.”

Đồng Niệm mím môi gật đầu một cái, tiện đồng đen nhánh chớp một cái, hỏi anh: “Là An Hân cho người là sao?”

“Ừ!” Lăng Cận Dương trầm mặt, giọng nói lộ ra lạnh lẽo: “Anh đã báo cảnh sát, cô ta lần này phải ngồi tù.”

Đôi mắt thoáng qua cái gì đó, Đồng Niệm nhìn thấy vẻ mặt tức giận của anh cũng không có nói nhiều, bất quá trong lòng lại nổi lên một đợt sóng nhỏ.

“Niệm Niệm” Lăng Cận Dương rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm người bên cạnh, ánh mắt nghiêm khắc: “Em có biết từ lâu bốn nhảy xuống, sẽ nguy hiểm cỡ nào không?”

Giọng nói của anh có chút nặng nề, ánh mắt Đồng Niệm trốn tránh, cô biết mình không nên nhảy. Nhưng tình hình vào lúc đó, cô không còn lựa chọn nào khác.

Anh cẩn thận đỡ cô dậy, Lăng Cận Dương bưng lấy mặt của cô, hai người bốn mắt lo lắng nhìn nhau, anh mím chặt môi, tạo thành một đường thẳng tắp: “Đồng Niệm, em hãy nhớ kỹ. Đối với anh mà nói, mạng của em vĩnh viễn là quan trọng nhất.”

Đồng Niệm hít vào một hơi thật sâu, kim nén nước mắt, nhẹ nhàng đặt đầu mình lên bả vai anh, môi mấp máy nhẹ. Cô hiểu ý tứ anh, cũng hiểu được anh rất lo lắng khi nhìn thấy cô bị thương.

Mặc dù cô rút người vào trong lòng ngực anh, nhưng Lăng Cận Dương lo lắng cho vết thương của cô, không dám dùng sức ôm cô, chỉ có thể hơi hơi khép tay lại ôm cô. Lần này thật nguy hiểm, mặc dù là chuyện xấu, nhưng cuối cùng là bình an vượt qua.

Sau giữa trưa, Đồng Niệm ăn, uống thuốc rồi lại ngủ, y tá nói ít nhất phải ngủ ba giờ. Lăng Cận Dương thu xếp xong cho cô, thấy cô ngủ rất say sưa, liền dặn dò y tá chăm sóc một chút, anh đi về nhà một lát.

Từ tối hôm qua đến giờ, anh vẫn chưa có về nhà, anh cần tắm rửa thay quần áo khác, mới có thể tiếp tục chăm sóc cô.

Lái xe trở lại Lan Uyển, Lăng Cận Dương vừa bước chân vào phòng khách, liền nhìn thấy các người giúp việc đang dọn dẹp ly tách, thấy rất rõ ràng rằng khách mới tới nhà, hơn nữa vừa mới rời đi.

“Cận Dương!” Lăng Trọng ngồi trên sofa trầm tư, nhìn con trai trở lại, chân mày giật giật, “Niệm Niệm thế nào rồi?”

Lăng Cận Dương liếc mắt nhìn ly trà đã dùng qua, trong lòng đoán được là ai tới, trầm giọng nói: “Còn chưa có thoát khỏi nguy hiểm.”

Thở dài một hơi thật sâu, Lăng Trọng cau mày, chỉ cảm thấy chuyện khó giải quyết. Ông hoàn toàn không nghĩ tới An Hân lại có thể làm ra chuyện như vậy, mặc dù ông rất thích cô, nhưng chuyện lần này đã hoàn toàn làm cho ông thất vọng.

Nhưng dù thất vọng với An Hân, cuối cùng vẫn phải đắn đo với nhà họ An.

“Cận Dương...” Lăng Trọng vừa định mở miệng, lại bị Lăng Cận Dương trước một bước cắt đứt.

“Ba!” Lăng Cận Dương trầm mặt, giữa hai chân mày hiện lên vẻ cố chấp: “Chuyện này không có con đường nào khác, An Hân phải ngồi tù.”

Lăng Trọng thở dài, đứng dậy đi đến bên cạnh con trai, giọng nói nặng nề: “Cận Dương, nếu như An Hân ngồi tù, vậy nhà chúng ta và nhà họ An sẽ trở mặt thành thù! Đây không phải là kết quả ba muốn!”

“Ba.” Lăng Cận Dương mím môi, đôi mắt thâm thúy bốc lên một cỗ sáng loáng, “Đồng Niệm thiếu chút nữa mất mạng, chẳng lẽ mạng của em ấy, không đáng giá bằng nhà họ An sao?”

Lăng Trọng thấy không thoải mái, bởi vì lời con trai nói, cau mày: “ba không có ý này, chỉ là trong chuyện này còn có giao tình của hai nhà, An Quốc Bang lại tới cửa tạ tội, dù sao An Hân cũng là con gái một, nếu như phải ngồi tù, vậy ông ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Kệ ông ta.” Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, khóe mắt thoáng qua vẻ lạnh lẽo, “Chuyện của An Hân con có chứng cứ xác thật, ai cũng không thể chống chế. Ba, chuyện này ba đừng để ý, tất cả đều để cho con xử lý đi.”

“Ai...” Lăng Trọng phiền não lắc đầu một cái, giọng nói chán nản: “Con bây giờ không đủ tỉnh táo, xử lý chuyện khó tránh khỏi gặp sơ suất.”

Lăng Cận Dương không nói thêm gì nữa, tâm ý của anh đã quyết, lại có chứng cứ trong tay, cũng không sợ đối phương sử dụng thủ đoạn gì. Giọng điệu anh thông thả, vẻ mặt mệt mỏi: “Ba, con lên thay quần áo rồi trở lại bệnh viện, Niệm Niệm chỉ có một mình.”

Lăng Trọng còn chưa nói xong, nhìn thấy con trai đã xoay người rời đi, ánh mắt ông dao động, mím môi không nói ra.

Trở lại phòng ngủ, tắm rửa, thay xong quần áo, Lăng Cận Dương khắp người mệt mỏi tãn đi không ít. Anh đứng ở trước gương thất cầ vạt, khóe mắt liếc thấy Dung Mụ đi tới, sắc mặt trầm xuống.

“Cậu chủ.” Sắc mặt vú Dung không được tốt lắm, “Cậu thật sự muốn tiểu thư An Hân đi tù sao?”

"Vâng!"

Lăng Cận Dương mím chặt môi, không muốn lừa gạt bà, chuyện này làm rùm lên, mọi người sớm muộn cũng sẽ biết.

Vú Dung thở dài một cái, cau mày, giọng nói có chút bất lực: “Vú biết cậu không thích nghe, mà vú còn cầu nhau. Cậu chủ, cậu ngàn vạn lần đừng có hành động theo cảm tính, dù tiểu thư An Hân có làm sai cái gì, cậu cũng không được cùng nhà họ An trở mặt, cậu biết không?”

“Vú Dung!” Lăng Cận Dương giọng điệu khó chịu, hai mắt nhuộm đầy tức giận: “Đồng Niệm còn nằm ở trong bệnh viện, thiếu chút nữa là mất mạng, vú còn bảo con bỏ qua cho An Hân sao?”

Nhìn vẻ mặt tức giận của anh, trong lòng vú Dung đầy chua xót, bà tiến lên một bước, kéo tay của anh, nói đầy ân ý: “Vú biết cậu đau lòng, nhưng không thể cùng nhà họ An trở mặt, phu nhân trước khi chết đã dặn đi dặn lại, cậu tuyệt đối không thể quên được.”

“Con không quên.” Lăng Cận Dương rũ mắt xuống, sắc mặt có chút hòa hoãn, “Con hiểu tâm ý của mẹ con, bà ấy muốn nhà họ An trợ giúp Lăng thị! Nhưng Lăng thị ngày hôm nay, không cần bất kỳ người nào trợ giúp nữa.”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, vú Dung buồn bã, bà quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa một chút, sau khi xác định không có người nào khác, mới đi đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Cậu thật sự nghĩ rằng phu nhân muốn cậu thân cận nhà họ An là vì Lăng thị sao?”

Nghe được lời của bà, ánh mắt Lăng Cận Dương biến đổi mạnh, “Vú Dung, vú nói vậy là có ý gì?”

Vú Dung ngẩng mặt, bình tĩnh nhìn vào mắt anh, giọng nói khẽ phát run, “Cả cuộc đời này phu nhân đều dành hết tâm huyết cho cậu. Nhà họ An, chính là Hộ Thân Phù (*) phu nhân để lại cho cậu.”

Hộ Thân Phù (*): Bùa hộ mệnh.

Hai mắt Lăng Cận Dương híp lại một cái, nhìn chăm chăm ánh mắt của bà hỏi: “Các người có chuyện gì gạt con?”

Giơ tay lên sờ lên lưng của anh, sắc mặt vú Dung bình tĩnh, không nhìn ra bất kỳ khác thường gì, “Cậu chủ, cậu đừng suy nghĩ nhiều, phu nhân làm tất cả là vì cậu, chỉ cần cậu làm theo lời của phu nhân là được.”

Nhìn hai mắt vú Dung nhuốm nước mắt, đáy lòng nghi ngờ của Lăng Cận Dương tiêu tán mất, anh nghĩ không ra được đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra, chỉ là bà lại dùng mẹ anh ra làm áp lực.

Sửa sang xong cả vạt, Lăng Cận Dương cầm đồ lên đi ra ngoài, giọng nói lạnh nhạt: “Vú Dung, mọi chuyện con tự biết có chừng mực.”

Nhìn ánh mắt sắc bén của anh lóe lên, đáy lòng Vú Dung chìm xuống, bà chạy theo anh, muốn tiếp tục khuyên can. Nhưng anh bước rất nhanh, dù gì bà cũng đã lớn tuổi, mới bước được mấy bước đã bị bỏ lại phía sau.

"Cậu chủ . . ."

Đuổi tới phòng khách, vú Dung kêu anh một tiếng, thấy anh cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, lái xe rất nhanh rời khỏi Lan Uyên.

Kính ngạc đứng tại chỗ hồi lâu, ánh mắt bà âm thầm xuống, bà hiểu có một số việc, cho dù bà có liều mạng ngăn cản, nhưng cũng không thể tránh được.

Trên sofa trong phòng khách, Lăng Trọng buông tờ báo trên tay xuống, mắt thấy Lăng Cận Dương đi mất, đôi mắt thâm thụy giật giật.

Vú Dung xoay người, nhú mảy liếc nhìn ông, bà mấp máy miệng, hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không có mở miệng, xoay người trở lại phòng ngủ.

Lăng Trọng ngồi ở trên sofa, nhìn theo bóng lưng bà, chân mày nhăn lại, đôi mắt yên tĩnh.

Đêm khuya, tại biệt thự nhà họ An.

An Mầu vừa tiễn luật sư đi, nội dung cuộc nói chuyện làm cho bà không mấy lạc quan. Nhân chứng, vật chứng, còn có động cơ phạm tội, tất cả đều có, quan trọng nhất còn có đoạn ghi âm do chính miệng con gái bà nói ra, bằng chứng chắc cao như núi. Cái này chính là tội cố ý tổn thương, tội danh rất khó rửa sạch, trừ khi người bị hại chủ động rút đơn kiện, bằng không việc vào nhà giam là không thể tránh khỏi.

An Mầu cau mày, trầm mặt đi lên lầu, hướng thư phòng đi tới. Bà đẩy cửa phòng ra, thấy An Quốc Bang đang nghe điện thoại, giọng nói hơi cung kính: “Anh Thẩm, không phải Quốc Bang không nể mặt mũi anh, cổ phần trong công ty Lăng thị, tôi thật sự không thể ra tay...”

“Được, vậy ngày khác tôi sẽ tới cửa gặp cậu, chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện.”

Giây lát, An Quốc Bang cúp điện thoại, ý cười trên khóe môi đến còn chưa kịp tắt đi.

“Quốc Bang.” An Mầu đi tới bên cạnh ông, bưng tới cho ông ly trà lá cây bạch hòa: “Nếu như Thẩm Thế Minh muốn mua cổ phiếu của Lăng thị với giá cao, tại sao ông không bán? Lăng Cận Dương đã vô tình như thế rồi, giờ còn lại muốn cho An Hân ngồi tù, thật sự là quá đáng hận rồi.”

Giơ tay lên xoa chân mày của mình, sắc mặt An Quốc Bang trầm xuống, giọng nói căng thẳng: “Mấy ngày gần đây, Lăng Thuần mỗi ngày đều hẹn tôi, cũng không phải là vì mấy thứ cổ phần này sao? Do đó tôi không thể bán!”

Giơ tay lên cầm tay của vợ, vẻ mặt ông âm trầm, cả người như lâm vào trong ký ức, “Năm đó lão Du có đại ân với nhà họ An ta, những năm qua tôi đều khắc sâu trong lòng. Du Thù Lan trong lúc bệnh tình nguy kịch, đã từng dặn dò tôi, nếu sao này bất cứ khi nào Lăng Cận Dương cần, những thứ cổ phần còn nguyên này đều phải trả cho nó! Những cổ phần này nói là của nhà họ An, nhưng thật ra là của nhà họ Du đưa cho chúng ta. Cổ phần mặc dù chúng ta đang giữ, nhưng cuối cùng cũng do Thù Lan cho. Coi như là Lăng Cận Dương không hiểu chuyện, hể nghĩ tới lão Du và mẹ nó, tôi không thể đổi ý.”

“Nhưng chuyện của Hân Hân thì làm thế nào?” An Mầu thờ dài, khóe mắt nóng lên, nước mắt rơi xuống. Nhớ tới bộ dáng bị mang đi hôm đó của An Hân, trái tim bà đau như cắt: “Chúng ta chỉ có một đứa con gái cưng, chẳng lẽ phải nhìn nó ngồi tù sao?”

“Dĩ nhiên là không!” An Quốc Bang đứng lên, giơ tay lên ôm hai vai vợ, an ủi bà: “Đừng nghĩ lung tung, tôi sẽ không để con gái ngồi tù. Bà đi ngủ trước đi, ngày mai lúc đi gặp An Hân, bà phải dặn dò con, không phải sợ, mọi việc đều có nhà họ An lo rồi.”

An Mầu giơ tay lên lau nước mắt, gạt đầu một cái, sau đó trở lại phòng ngủ, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ngày mai đi thăm con gái.

Sau mấy ngày nằm viện, tình trạng vết thương của Đồng Niệm đã tốt hơn, vết bầm tím trên tay chân cũng không còn nhiều, có thể xuống giường đi lại.

Những ngày này, Lăng Cận Dương đều ăn ngủ ở bệnh viện, rất nhiều tài liệu đều do Mục Duy Hàm đưa tới bệnh viện cho anh xử lý. Đồng Niệm nhìn thấy anh một thân khổ cực nên rất đau lòng, vì vậy cô phối hợp với trị liệu của bác sĩ, uống thuốc đúng giờ, cố gắng để cho thân thể mình mau chóng khỏe mạnh.

Ăn xong điểm tâm, Đồng Niệm ngồi ở trên giường bệnh, cảm quả táo ở trong tay, thích thú cắn. Kể từ khi nằm viện, cô được chăm sóc cẩn thận, mọi thứ đều rất tốt, có thể được xem là thoải mái.

Liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, Đồng Niệm nhắc chân về phía anh, nghênh ngang đặt ở trên đùi anh, “An xoa bóp chân cho em đi, mỏi chân quá.”

Đặt sắp tài liệu trong tay xuống, Lăng Cận Dương không nói hai lời, giơ tay lên đặt trên bắp chân cô, dịu dàng hỏi: “Em thấy mỏi chỗ nào?”

“Xuống phía dưới một chút.” Đồng Niệm ngồi dựa nửa người vào giường bệnh, nhếch miệng bảo anh, “Đúng rồi, chỗ đó đó, anh nhẹ tay một chút.”

Ngón tay thon dài của người đàn ông, nhẹ nhàng vuốt ve trên bắp chân cô, lực độ vừa phải, “Như vậy được chưa?”

“Ừm!” Đồng Niệm gạt đầu một cái, nụ cười sáng lạng: “Lăng Cận Dương, anh xoa bóp không tệ nha, trước kia đã từng học qua sao?”

Lăng Cận Dương nhủ mảy mìn cô, trên mặt nửa điểm tức giận cũng không có, nhếch môi cười, giọng nói bỗng nhiên nặng nề: “Đồng Niệm, sau khi xuất viện, em phải luôn luôn ở bên cạnh anh, anh đi đến chỗ nào, em cũng phải đi theo, biết chưa?”

Cắn quả táo trong miệng, con ngươi trong mắt Đồng Niệm xoay một vòng, miệng khẽ nhếch lên: “Đã biết rõ, thưa tổng giám đốc của tôi.”

Đưa tay kéo cô, Lăng Cận Dương cúi đầu, hôn lên khóe miệng cô một cái: “Ngoan, như vậy anh mới có thể yên tâm được.”

Ngón tay chọc chọc vào cổ áo sơ mi của anh, Đồng Niệm cắn môi, đáy mắt thoáng qua vẻ giảo hoạt, cố ý hỏi anh: “Như vậy xin hỏi tổng giám đốc, lúc anh đi vệ sinh, em cũng phải đi theo sao?”

Lăng Cận Dương gờ tay lên vuốt cằm, anh hít mắt lại một cái, môi mím nhẹ: “Ừ, dù sao anh cũng không ngại.”

Ngừng tạm, khóe miệng anh nở một nụ cười, chế nhạo nói: “Em cũng không phải chưa từng thử qua.” Lần trước vào thời điểm cô mắc chứng bệnh tự bế, ngày ngày đều ở bên cạnh anh, anh đi đến chỗ nào cô cũng đi theo đến chỗ đó.

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, hình như cô cũng nhớ tới chuyện gì đó, bấu môi đánh anh: “Lăng Cận Dương, anh là tên lưu manh.”

Hai người đang đùa giỡn, cửa phòng bệnh có người gõ một cái, Đồng Niệm nhìn thấy có người, vội vàng giẫy giụa ra khỏi ngực anh, xấu hổ cúi mặt xuống, cố ý giữ một chút khoảng cách với anh.

“Vào đi.”

Luật sư tiến mang theo cặp công văn đến, lấy tài liệu cần ký bên trong ra, “Ở đây có vài tài liệu, cần Đồng tiểu thư ký tên.”

Lăng Cận Dương lấy tài liệu nhìn qua một chút, đồng thời nghiêm giọng hỏi ông: “Chuyện vụ án, tiến triển như thế nào rồi?”

“Cả hai nhà An và Lăng không muốn mịch lòng nhau, cho nên vụ án này còn phải gặp nhau thương lượng. Căn cứ vào những báo cáo thương tích của Đồng tiểu thư, tội cố ý đã thương người của An hẳn khẳng định khi thành lập, ít nhất là ba năm.”

Đồng Niệm mím môi, nghe không sót một chữ nào, tiền đồng đen nhánh chớp một cái, cái gì cũng chưa nói.

Sau khi xem xong tài liệu, Lăng Cận Dương đưa cho cô, ánh mắt ôn hòa nói: “Anh xem qua rồi, em ký tên đi.”

Cầm cây bút anh đưa tới, Đồng Niệm cúi đầu, đầu ngón tay có hơi do dự một chút, liền nghe theo lời anh, ký tên của mình vào.

Một tuần lễ sau, thân thể Đồng Niệm phục hồi lại như cũ, có thể xuất viện về nhà. Lăng Cận Dương làm xong thủ tục xuất viện, lái xe đưa cô về nhà.

Lái xe về ngôi nhà bên cạnh bờ sông Thuyền Loan, Lăng Cận Dương để hành lý xuống, từ phòng bếp rót một ly nước, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô nói: “Trước hết em hãy nghỉ ngơi mấy ngày, cuối tuần hãy trở lại công ty làm.”

“Vâng.” Đồng Niệm uống hết ly nước, cười gật đầu đồng ý.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đồng Niệm trong lòng bàn tay, Lăng Cận Dương mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ quyến luyến: “Com trưa đã chuẩn bị xong, anh đặt ở trong tủ lạnh, em tự hâm nóng lại rồi ăn nha.”

Tựa đầu trên bả vai anh, Đồng Niệm thở dài một tiếng, cả người cảm thấy thoải mái. Ở trong bệnh viện mặc dù mọi thứ đều tốt, nhưng dù sao về nhà cũng thấy thoải mái hơn, mấy ngày nay trong lòng cảm thấy ngột ngạt, vừa nhớ nhà, vừa nhớ Rella.

Kể từ khi hai người bọn họ vào cửa, Rella vẫn vây xung quang, cái đuôi nhỏ lay động tỏ vẻ vui mừng. Trong khoảng thời gian này không thấy Đồng Niệm, sau khi nhìn thấy cô, Rella tỏ ý vô cùng thân thiết, thân thể béo ụt ịt của nó rúc vào bên chân của cô, chung thủy không rời đi.

Khoảng thời gian tốt đẹp này, cô cảm thấy hạnh phúc, luôn muốn mãi như vậy.

Sau đó không lâu, Đồng Niệm thu lại cảm giác phập phồng trong lòng, cảm cấp công văn của anh lên. Biết buổi sáng anh còn có một cuộc họp quan trọng, cô đứng dậy tiễn anh đi đến bên cạnh cửa, dịu dàng nói: “Anh đi đến công ty đi, không cần phải lo lắng cho em.”

Lăng Cận Dương lấy tay ôm cô, trong lòng cảm thấy không yên tâm lắm, không nhịn được lâm nhảm nói: “Sau khi xong việc anh sẽ về, em phải ngoan ngoãn ở nhà.”

Đồng Niệm nhắc mũi chân lên, hôn lên mặt anh một cái, vẻ mặt tươi cười nói: “Lăng Cận Dương, nhiệm vụ của anh bây giờ là làm có tiền nuôi em, không phải huyền thuyến, biết không?”

Lăng Cận Dương nhếch môi cười, anh gờ tay giữ lấy đầu cô, cúi đầu xuống hung hăng hôn lên môi cô một cái, sau đó mới lưu luyến rời khỏi.

Sau khi tiễn anh đi làm, Đồng Niệm mới xoay người trở lại phòng ngủ, trong lúc sắp xếp lại đồ đạc trong vali, thì cô nghe điện thoại di động trong túi xách reo lên. Đồng Niệm móc ra xem, là Lăng Trọng gọi tới, kiểm chế lại sự thấp thỏm trong lòng, Đồng Niệm nhận điện thoại.

Hồi lâu Đồng Niệm cúp điện thoại, nhanh chóng đi ra cửa, đi tới quán trà mà Lăng Trọng hẹn gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Phá Hủy Nhà Họ An.

Editor: Nguyen Hien.

Tại một quán trà thanh nhã, trong một góc yên tĩnh, bàn ghế được điêu khắc tinh xảo.

Trên bàn trà hình tròn, những nụ trà Long Tĩnh, tỏa hương thơm ngát xông vào mũi, từng mầm non xanh nhát đứng thẳng trong ly thủy tinh trong suốt, giống như một bức tranh sơn thủy xinh đẹp.

Lăng Trọng ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt yên tĩnh, đáy mắt phập phồng khó kiềm nén.

“Ba, ba có chuyện gì cứ nói thẳng đi.” Ngón tay khẽ vuốt mép ly trà, sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh, hình như đã sớm dự liệu được, cảm xúc biến hóa trong lòng cũng không có biến đổi gì lớn.

Lăng Trọng mím môi, nặng nề thở dài, mở miệng: “Niệm Niệm, những năm qua con ở nhà họ Lăng, ba đối xử với con có tốt không?”

Đồng Niệm khẳng định gật đầu một cái, tiền đồng đen nhánh hiện lên vẻ cảm động sâu sắc: “Dạ, rất tốt.”

Nghe được lời của cô, Lăng Trọng vui mừng cười, thông thả nói: “Những ngày gần đây, An thị nhiều lần chèn ép Lăng thị, ý đồ của nhà họ An rất rõ ràng, không thể để cho An Hân ngồi tù.”

Trầm mặt, ông nhíu mày nhìn chằm chằm Đồng Niệm, khuôn mặt lạnh lùng, “Nếu như vì chuyện này, hai nhà An và Hân bất hòa, ắt hẳn sẽ có một cuộc đọ sức! Cục diện như thế, đối với ai cũng không tốt...”

“Ba.” Đồng Niệm ngẩng đầu lên, chợt lên tiếng cắt đứt lời của ông, “Con bị người ta bắt cóc, nhảy lầu thiếu chút nữa là mất mạng, những chuyện này đều do An Hân cho người làm, còn có rất nhiều chuyện trước kia cũng liên quan đến chị ta. Chẳng lẽ chị ta làm nhiều chuyện như vậy, chị ta không thể tự mình gánh chịu trừng phạt sao?”

“Không thể bởi vì chị ta là con gái nhà họ An, mà có thể coi trời bằng vung được. Đồng Niệm mím chặt môi, trông đôi mắt hiện lên một cổ tức giận.”

Lời của cô thoáng chốc khiến Lăng Trọng trầm mặt xuống, chân mày ông nhíu chặt lại.

Kiểm chế lại cảm xúc trong đáy lòng, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Lăng Trọng, cũng không có tránh né, “Nếu lần này con bỏ qua cho An Hân, thì chị ta sẽ còn có lần sau, đó không phải là giúp chị ta, mà là hại chị ta.”

Lăng Trọng thở dài một cái, sắc mặt nặng nề: “Vay ý của các con là, chuyện này không có đường sống vẹn toàn sao?”

Nghe được ông dùng từ các con, ánh mắt Đồng Niệm dao động, ngay sao đó khẳng định gật đầu một cái: “Dạ, không có đường sống vẹn toàn!”

Ánh mắt Lăng Trọng u ám xuống, nhìn cô bằng đôi mắt nghiêm nghị, không thốt nên lời.

Nhìn sắc mặt buồn bã của ông, Đồng Niệm có chút không đành lòng, cô dùng sức nắm chặt ly trà, khẽ rử mắt xuống. Không phải cô không muốn bỏ qua, mà là cô tuyệt đối không thể để cho bất cứ người nào có cơ hội làm tổn thương tới mình. Mạng sống của cô có thể đổi với người khác không quan trọng, nhưng đối với Lăng Cận Dương là vô cùng quý giá, cô nhất định vì anh, dùng hết sức lực bảo vệ tốt bản thân mình.

Nói vài câu ngắn gọn, Lăng Trọng đã thấy được quyết tâm của cô, mặc dù đứa nhỏ này bình thường nhìn rất nhu nhược, nhưng đến lúc quyết tâm rồi thì bất luận kẻ nào cũng không khuyên được.

Hơn nữa trong chuyện này, cô là người bị hại, Lăng Trọng không thể có nhiều yêu cầu gì.

"Ba!"

Nhìn thấy ông đứng dậy muốn rời đi, Đồng Niệm chợt giơ tay lên, kéo cánh tay của ông, đôi mắt đen nhánh sáng rực lên.

Lăng Trọng nhíu mày, đoán được cô muốn nói gì, lại ngồi xuống lần nữa, cho cô một cơ hội nói chuyện.

Thấy ông cũng không có xoay người rời đi, trong lòng Đồng Niệm dâng lên một tia vui vẻ, cô đan tay vào nhau, cố gắng khiến cho bản thân mình bình tĩnh lại, ấp úng mở miệng: “Từ nhỏ đến lớn, con luôn muốn có một gia đình có đầy đủ ba mẹ, cả gia đình ba người một nhà sống vui vẻ hạnh phúc. Nhưng

ông trời không có tác thành nguyện vọng của con, cướp đi sinh mệnh của ba mẹ con.”

Kim nén nước mắt, Đồng Niệm nặng nề nói: “Con bước vào nhà họ Lăng bắt đầu từ lúc con mười ba tuổi, không biết bao nhiêu lần con một mình núp trong góc khóc thút thít, những lúc đó Lăng Cận Dương đều ở bên cạnh con, lau nước mắt cho con, xua tan đi sợ hãi trong lòng con. Mười mấy năm qua, anh ấy đã ăn sâu bén rễ trong lòng con, trên đời này bất kỳ ai cũng không có thể thay thế được. Con biết rõ rằng, con không nên yêu anh ấy, nhưng có rất nhiều chuyện con bất lực, không thể khống chế được, con yêu anh ấy, rất yêu anh ấy.”

Đồng Niệm cắn môi, trong đôi mắt tràn ngập một tầng hơi nước, cô nhìn vào mắt Lăng Trọng, mở miệng khản cầu từng câu từng chữ, “Xin ba hãy chúc phúc cho chúng con, được không ba?”

Lăng Trọng thờ dài một tiếng, hai đầu chân mày nhíu chặt lại, giọng nói lộ ra mấy phần chán nản: “Ta đồng ý với mẹ của con, chăm sóc cho con thật tốt. Cam kết này, mãi mãi cũng không thay đổi.”

Nói xong những lời này, Lăng Trọng đứng lên, bóng lưng cao lớn rất nhanh biến mất không còn thấy gì nữa.

Đồng Niệm nhìn ông đi xa, cũng không có đuổi theo, cũng không có nói thêm gì nữa. Cô hiểu, muốn ông tiếp nhận, nhất định phải cho ông một ít thời gian, không thể thúc ép quá nhiều.

.....

Vào buổi sáng, một chiếc xe Porsche thể thao màu đen lái vào sân nhà họ An. Lăng Thừa Nghiệp đậu xe, xuống xe đi tới vị trí kế bên tài xế, cẩn thận mở cửa xe, đỡ người trong ngực xuống xe, “Cẩn thận một chút.”

An Nhã nhếch môi cười, đôi mắt trên khuôn mặt sáng rực: “Em biết rồi, em sẽ cẩn thận.” Cô kéo cánh tay Lăng Thừa Nghiệp, từng bước nhỏ đi vào bên trong.

Trong sofa phòng khách, lão thái thái nhà họ An chân mày không động, nhìn hai người bọn họ, nở nụ cười hiếm khi thấy được.

"Bà nội!"

An Nhã ngồi bên cạnh bà, từ trong túi xách móc ra giấy kiểm tra từ bệnh viện, giơ lên trước mặt của bà cười nói: “Bà nội, chưa tới bảy tháng nữa, bà có cháu cố rồi nhá!”

“Cái gì?” Bà nội An Hân cả kinh, giật lấy tờ giấy xét nghiệm trong tay nhìn một chút, lập tức vui vẻ ra mặt: “Chao ôi, nhà họ An cuối cùng cũng có chuyện tốt.”

Giơ tay lên sờ cái bụng bằng phẳng của An Hân, lão thái thái vẻ mặt rất kích động, tay run run: “Tiểu Nhã, chỉ cần cháu sinh cháu cố trai, những thứ tốt nhất, con sẽ không thiếu.”

An Nhã mỉm môi cười, liếc mắt nhìn Lăng Thừa Nghiệp bên cạnh, hai người bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt lóe lên tinh quang.

“Bà nội, bà thiên vị.” An Nhã làm nũng ôm cánh tay bà, hờn dỗi: “Chỉ có cháu trai mới được thương sao? Vậy nếu chẳng may là cháu gái thì sao?”

“Đứa nhỏ này, còn làm nũng với bà nữa chứ?” Lão thái thái đánh nhẹ cô một cái, ánh mắt hiện rõ vẻ cưng chiều: “Sinh trai hay gái, bà đều thương hết, đồ tốt đều có phần của con.”

Lời của lão phu nhân có ý vạch trần, coi như là cho bọn họ viên thuốc an thần.

An Nhã mỉm môi, đôi mắt sâu kín thoáng qua cái gì đó, mượn cơ hội thử dò xét: “Bà nội, tháng sau là Lăng thị bầu lại ban giám đốc rồi, Thừa Nghiệp vẫn chỉ luôn là phó giám đốc, đứa bé của con sau khi sanh, không phải chịu uất ức sao?”

Giơ tay lên vỗ mu bàn tay cô, ánh mắt lão thái thái u ám, buồn bã nói: “Bà nội biết các con đang nghĩ gì, nhưng Lăng thị nắm cổ phần lớn trong tay, họ bất động, bà cũng không thể nói gì được. Chỉ là hiện tại chuyện của An Hân đã làm cho bà lo lắng nhiều, nhà họ Lăng cũng làm hơi quá rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt An Hân nặng nề, nhớ tới chuyện của An Hân, trong lòng cũng thấy tức. Chuyện này đúng là Lăng Cận Dương đã giải quyết hơi độc ác.

“Bà nội.” Lăng Thừa Nghiệp cười tiến lên, cẩn thận nói: “Cận Dương làm như vậy, con và ba cũng không đồng ý, nhưng nhà họ Lăng do hai ba con bọn họ nắm quyền, chúng ta chỉ là lo lắng suông, cũng không giải quyết được gì.”

Lão thái thái gật đầu một cái, ngược lại không có trách tội bọn họ, “Bà nội hiểu, chỉ là Thừa Nghiệp, con nghĩ xem có biện pháp nào không, không thể nhìn An Hân đi ngồi tù, đứa nhỏ này từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, sao phải chịu khổ ở nơi như vậy được chứ.”

“Con hiểu.” Lăng Thừa Nghiệp cười đáp ứng, dành lời nói ngon ngọt hứa hẹn. Chỉ là cổ phần của Lăng thị vẫn không chiếm được về tay, làm cho anh cảm thấy vô cùng thất bại!

.....

Sáng sớm, Lăng Cận Dương đi xuống lầu, nghe được tin tức vang lên trong tivi ở phòng khách, anh cất bước đi tới ngồi xuống bên cạnh Lăng Trọng, nghe tin tức buổi sáng, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng.

“Theo tin tức mới nhất sáng nay, tối hôm qua có người ẩn danh tố cáo tập đoàn An thị, có người đã giao dịch cổ phần không theo quy ước đã thỏa thuận, trước mắt người phụ trách tập đoàn An thị đã bắt giữ người tối hôm qua, toàn bộ sự việc vẫn còn ở trong vòng điều tra...”

Lăng Trọng liếc mắt nhìn con trai bên cạnh, giọng nói trầm xuống: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Nghe ba anh hỏi, về mặt Lăng Cận Dương không có một chút biến hóa, giọng nói cũng hết sức bình tĩnh: “Đầu tiên là con bảo Duy Hàm đi điều tra qua, vốn dĩ những chứng cứ này con chỉ muốn lấy để phòng bị. Nhưng An Quốc Bang từng bước từng bước ép sát, đây là do ông ta tự tìm lấy.”

"Cận Dương!"

Lăng Trọng liền biến sắc mặt, mày kiếm nhíu lại thật chặt, “Con làm như vậy, giao tình hai nhà An và Lăng liền bị cắt đứt.”

Lăng Cận Dương nhún vai cười, không thèm để ý tới một chút nào, đôi mắt thoáng qua vẻ tàn khốc: “Ba, ba từng dạy con, đối xử với kẻ địch, không được nhân từ mà nương tay!”

Nghe vậy, cả người Lăng Trọng cứng ngắc, sau một hồi ông mím môi đứng lên, giơ tay lên vỗ vào vai anh, buồn bã nói: “Hình như ba đã già thật rồi, chuyện này tự con xử lý đi, ba không hỏi tới nữa.”

Nhìn bóng lưng của ba anh đi lên lầu, giữa hai đầu chân mày anh dần dần nhíu lại, anh giơ tay tắt TV, trên mặt lộ ra đường cong sắc bén.

Giấy lát anh đứng lên, vừa muốn cất bước đi, lại nghe có người gọi anh: “Cậu chủ!”

Lăng Cận Dương đang bước về phía trước chợt dừng lại, anh xoay người lại nhìn thấy vú Dung, sắc mặt hơi khó chịu, “Vú lại muốn khuyên con gì sao?”

Mấy bước đi tới trước mặt anh, sắc mặt vú Dung rất khó nhìn, bà cau mày, sốt ruột nói: “Tại sao cậu không nghe lời vú nói. Từ nhỏ đến lớn không phải cậu đều rất nghe lời vú và phu nhân sao?”

Giơ tay lên đặt lên vai của bà, khuôn mặt Lăng Cận Dương có chút hoàn hoãn, anh mím môi nói: “Trong lòng con vị trí của vú vẫn không thay đổi, con sẽ không quên ân tình của vú. Thế nhưng mỗi chuyện đều không giống nhau, chuyện này liên quan đến Đồng Niệm, liên quan đến tương lai của chúng con, bất cứ ai cũng không có thể ngăn cản được quyết định của con.”

“Cậu chủ.” Vú Dung thất vọng lắc đầu một cái, về mặt chán nản: “Cậu biết kết quả cậu làm sẽ nghiêm trọng đến thế nào không, cậu căn bản không biết. Phu nhân tâm quyết dạn dỏ, cậu đều quên mất rồi phải không? Vì Đồng tiểu thư mà những lời của phu nhân khuyên, cậu cũng không nghe.”

"Vú Dung ——"

Lăng Cận Dương giận tái mặt, bởi vì lời nói của bà, sắc mặt hoàn toàn lạnh xuống, “Đây là chuyện nhà của tôi, không cần vú xen vào.” Ngừng lại, anh mím môi, lạnh lùng nói: “Vú Dung, vú đã lớn tuổi rồi, không nên tiếp tục ở lại nhà họ Lăng nữa.”

Lần đầu tiên, Lăng Cận Dương nói những lời tuyệt tình như vậy với bà, đáy mắt vô cùng lạnh lùng, khiến đáy lòng bà hung hăng nhói đau.

Xoay người ngồi vào trong xe, Lăng Cận Dương liếc mắt nhìn bà đứng im tại chỗ, trái tim anh bóp chặt. Thật ra thì anh cũng không muốn nói những lời ác độc như vậy. Trong lòng anh hiểu được, bà cũng vì muốn tốt cho anh, nhưng bà không hiểu được, trong lòng anh Đồng Niệm có ý nghĩa quan trọng như thế nào.

Giơ tay lên mở chìa khóa xe, Lăng Cận Dương nỏ máy, trầm mặt lái xe đi, sườn xe màu bạc rất nhanh biến mất không còn thấy gì nữa.

Một lúc sau, vú Dung mới xoay thân thể trun run của bà trở lại phòng ngủ. Đi tới gần kéo bàn, bà lấy khung hình bên trong ra, ngón tay khẽ vuốt hình một người, rung rung nói: “Phu nhân, tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng có một số việc đã định trước.”

Vú Dung cẩn thận vuốt ve tấm ảnh trên khuôn mặt đang nở nụ cười, đáy mắt tràn đầy lệ nóng: “Có lẽ như vậy cũng tốt, có thể coi bỏ cả đời gông xiềng đối với cậu ấy chưa chắc là không phải chuyện tốt.”

Sắp xếp hành lý xong, vú Dung đi xuống phòng khách, bà trầm mặt cất bước đi lên lầu, đẩy cửa một căn phòng trên lầu ba ra.

Đẩy cửa phòng ra, quả nhiên thấy Lăng Trọng đứng bên cửa sổ, nghe được tiếng mở cửa, ông xoay người cười, “Thế nào, bà phải rồi khỏi rồi sao?”

Vú Dung buồn bã cười một tiếng, nói ra sự thật: “Vâng.” Bà nhíu mày nhìn phía người đàn ông đang đứng trong bóng tối, giọng nói âm trầm: “Thấy cậu chủ đuổi tôi đi, chắc ông vui lắm đúng không?”

“Vú Dung.” Lăng Trọng từng bước đi về phía bà, “Bà đang nói cái gì vậy, bà ở nhà họ Lăng mấy chục năm, không có công lao cũng có khổ lao, tôi không có quên qua.”

Vú Dung cúi đầu, thấp giọng cười một tiếng, chỉ là trong đôi mắt một chút ý cười cũng không có.

Lăng Trọng cất bước đi tới bàn đọc sách, giơ ngón tay chỉ tấm hình đặt trên bàn, giọng nói mơ hồ lộ ra nụ cười, “Bà ấy an bài bà ở nhà họ Lăng, không phải để cho bà từng giây từng phút nhắc nhở chú ý đến Cận Dương sao? Chỉ tiếc, con trai của tôi, không dễ dàng để cho người khác định đoạt.”

“Tâm huyết của phu nhân, cũng là vì cái nhà này, vì cậu chủ và ông chủ.” Vũ Dung thờ dài, trên mặt nhuộm đầy nỗi cô đơn, trong lòng bà nặng trĩu, có quá nhiều thứ chôn sâu ở trong đáy lòng.

Khóe mắt Lăng Trọng thoáng qua nụ cười, ông nhú mày nhìn tấm hình trên bàn, ý cười trên khóe môi đột nhiên lạnh lùng: “Vì tôi sao? Lúc trước Du Thù Lan, vênh vảo hung hăng như thế nào, bao nhiêu thủ đoạn đều dùng hết, tôi cả đời cũng sẽ không quên.”

“Ông chính là không quên được chuyện đã qua?” Vũ Dung ngừng thờ dài, trong lòng vô cùng buồn bã. Thì ra có rất nhiều chuyện, khó có thể xoa nhẹ lòng người theo thời gian.

Ánh mắt Lăng Trọng buồn bã, trên vẻ mặt thoáng qua chút lo lắng. Ông nhú mày nhìn chằm chằm tấm hình, lạnh lùng nói: “Cái nhà này, cho đến cùng có phải là họ Lăng.”

"Bóp ——"

Ánh mắt Lăng Trọng lạnh thấu xương, giơ tay lên đập mạnh khung hình xuống bàn.

"Lão gia!"

Vũ Dung liền biến sắc mặt, nhìn ánh mắt tàn khốc của ông, trái tim nhói đau, nôn nóng nói: “Lão gia và phu nhân dù gì cũng là vợ chồng, lão gia đã đồng ý chuyện của phu nhân, nhất định phải làm đến cùng.”

Cất bước đi tới trước mặt bà, khóe miệng Lăng Trọng cười lạnh nhạt, lạnh giọng chất vấn: “Bà đang uy hiếp tôi đó à?”

“Không phải.” Vũ Dung hốt hoảng khoát tay, “Ngược lại, chính bản thân tôi đang khẩn cầu ông.”

Thu lại nụ cười trên môi, ánh mắt sáng quắc của Lăng Trọng nhìn chằm chằm bà, nhẹ nhàng ở bên tai bà nói nhỏ một câu, lập tức khiến vẻ mặt Vũ Dung khiếp sợ, thất thanh nói: “Ông ——”

Đôi tay bà run rẩy, cả người lâm vào kinh hãi, miệng nói không ra lời.

Sau đó, Lăng Trọng cũng không nói cái gì nữa, đi thẳng lướt qua người bà.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vũ Dung mới dần dần định thần lại, đôi mắt bà nhuộm lệ, nhìn khung hình trên bàn, đáy lòng bách chuyển thiên hồi. Phu nhân, tâm huyết cả đời của phu nhân, cuối cùng vẫn có chỗ tính toán sai... .

Bước chân tập tễnh đi xuống lầu, Vũ Dung xách theo hành lý đi ra ngoài, sắc mặt bà trắng bệch, còn chưa đi tới cửa lớn, cả người liền ngã xuống đất.

Gần tới sau khi tan làm trở về, Lăng Cận Dương dẫn theo Đồng Niệm về nhà ăn cơm, lúc đi qua tiệm bánh ngọt, anh dừng xe đi vào mua một hộp bánh xốp giòn.

“Anh thích ăn cái này sao?” Nhìn hộp bánh anh mua, Đồng Niệm mỉm cười hỏi anh.

Giơ tay khởi động xe, Lăng Cận Dương lái xe trở về Lan Uyển, cười nói: “Vũ Dung thích ăn.” Ánh mắt của anh nhìn về nơi xa, trầm giọng nói: “Anh không kiểm được tính khí của mình, làm cho bà đau lòng.”

Ánh mắt Đồng Niệm tối sầm xuống, nụ cười thoáng qua về cô đơn, “Cận Dương, em biết anh khó xử, nhưng Vũ Dung cũng vì muốn tốt cho anh. Anh yên tâm đi, em nhất định sẽ làm cho Vũ thích em.”

Giơ tay lên ngắt mũi cô, ánh mắt yên lặng của Lăng Cận Dương dâng lên ý cười: “Anh có lòng tin với em.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong mắt có những mảnh vỡ nhỏ vụn thoáng qua.

Lái xe trở lại Lan Uyển, Lăng Trọng cũng không có ở nhà, Lăng Cận Dương dẫn theo Đồng Niệm đi tới phòng của Vũ Dung, nhưng chỉ thấy hành lý của bà, không thấy người.

Trong lòng mơ hồ thoáng qua cái gì đó, anh kéo Đồng Niệm đi ra ngoài, vội vàng hỏi người giúp việc: “Vũ Dung đâu?”

Người giúp việc nghe anh hỏi, không dám giấu giếm, lập tức nói thật: “Buổi sáng lúc cậu chủ đi không bao lâu, Vũ Dung cũng sắp xếp hành lý muốn rời khỏi, nhưng bà còn chưa đi đến cửa, cả người liền té xỉu, hiện tại đã được con của bà chở đi bệnh viện rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, kéo Đồng Niệm đi tới bệnh viện.

Đi tới bệnh viện trong thành phố, Lăng Cận Dương chạy một hơi đến lầu ba. Ngoài phòng bệnh anh nhìn thấy con trai của bà đang đứng nói chuyện với thầy thuốc.

“Vú Dung thế nào rồi?” Lăng Cận Dương thở hắt hắt chạy tới, sốt ruột hỏi.

Hạ Đào nhìn thấy anh chạy tới, vui mừng cười, chỉ là sắc mặt có chút khó coi: “Bác sĩ nói mẹ tôi đột nhiên chảy máu não, chỗ xuất huyết không được tốt lắm, hiện tại bà còn hôn mê.”

Đồng Niệm đuổi theo đứng ở phía sau, nghe nói thế, sắc mặt cũng tối xuống.

Giơ nắm tay lên đánh mạnh một cái vào tường, Lăng Cận Dương mím môi, trầm trách mắng: “Tất cả là do tôi, buổi sáng đã làm cho vú tức giận.”

"Lăng thiếu!"

Hạ Đào giờ tay lên đề vai anh lại, vẻ mặt ôn hòa, cũng không có ý trách mắng: “Cậu không cần nói như vậy, bình thường cậu đối xử với nhà chúng tôi thế nào, trong lòng tôi hiểu. Mẹ tôi trước khi hôn mê, trong miệng còn kêu tên của cậu, cậu không cần tự trách bản thân mình.”

Lăng Cận Dương cúi đầu, trái tim đau nhói, anh nhớ đến câu cuối cùng anh nói với bà vào lúc sáng, hốc mắt không nhìn được đồ lên. Gần đây trong khoảng thời gian này, vì chuyện của An Hân, anh đã mấy lần làm cho bà thương tâm, hôm nay nhớ lại, thật là rối rắm.

Nán lại bệnh viện đến khuya, cuối cùng bác sĩ vẫn đưa ra phương án điều trị, bởi vì vị trí xuất huyết không được tốt, hơn nữa người bệnh cũng đã có tuổi, cho nên chỉ có thể áp dụng phương pháp trị liệu thông thường, không thể phẫu thuật.

Lăng Cận Dương ngồi ở bên giường bệnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của bà, nơi cổ họng dâng lên một cổ chua xót, “Vú Dung, vú đừng giận con, con đã sai rồi.”

Đồng Niệm lấy đôi tay ôm chặt cổ anh, dịu dàng nói: “Yên tâm đi, vú nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Không lâu sau đó, con trai vú Dung về nhà lấy đồ trở lại, thấy trời đã rất khuya, liền bảo bọn họ trở về nhà.

Nhìn đồng hồ, thấy đã gần mười hai giờ, Lăng Cận Dương không thể làm gì khác hơn là đứng lên, dẫn Đồng Niệm rời đi trước. Trước khi đi, anh nói với Hạ Đào, ngày mai anh sẽ sắp xếp mấy chuyên gia tới, tiến hành hội chẩn lại.

Sau khi rời bệnh viện, Lăng Cận Dương lái xe chở Đồng Niệm trở về nhà cô, rồi sau đó mới trở lại Lan Uyển.

Trở lại Lan Uyển, Lăng Cận Dương cất bước đi vào phòng khách, nhìn thấy đèn lấp dưới sàn nhà đã tắt, đôi mắt thâm thúy không nhìn được tối xuống. Anh xoay người ngồi trên sofa, lấy tay mở đèn lên.

Nhìn thấy anh trở về, có người giúp việc đi tới, “Cậu chủ, cậu đã trở về, ông chủ hỏi mấy lần, mới vừa lên lầu nghỉ ngơi.”

“Ừ.” Giơ tay lên xoa chân mày chua xót, Lăng Cận Dương thấp giọng đáp.

“Cậu muốn ăn chút gì không?”

Lăng Cận Dương mím môi, giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi, “Không cần.”

Người giúp việc thấy sắc mặt anh không tốt, cũng không dám nhiều lời, xoay người rời đi.

“Đội đã...” Lăng Cận Dương bảo người giúp việc đứng lại, chợt mở hai mắt ra, giọng nói căng thẳng: “Vú Dung trước khi té xỉu, có làm việc gì khác không?”

Người giúp việc ngần ngừ, cẩn thận nhớ lại, “Vú Dung sắp xếp hành lý xong, hình như có đi lên lầu.”

Hồi lâu, Lăng cận Dương vẫy tay cho người giúp việc rời đi, trên mặt không có chút biểu hiện gì, đứng lên trở về phòng ngủ.

.....

Bên trong trại giam, tất cả mọi người đều mặc đồng phục giống nhau, xếp hàng bước từng bước đi lấy cơm.

An Hân cúi đầu, tóc dài được kẹp lại bằng cái kẹp tóc, trên tay cô bung một cái mâm, đội tới lượt lấy cơm.

Vừa mới bung mâm com ngồi xuống, thức ăn trong mâm liền bị người khác cướp đi một nửa: “Này! Người làm gì đấy?”

Người phụ nữ ngồi đối diện, cười tủm tỉm nhìn cô, khinh thường nói: “Thức ăn này cô có thể ăn hết được sao? Tôi đây là giúp cô ăn, tránh khỏi bị lãng phí.”

An Hân nhìn chằm chằm vào thức ăn của mình, khuôn mặt tức giận, cầm muống đoạt lại thức ăn, nhưng tay còn chưa có vuron ra, liền bị người khác chặn cánh tay lại.

“Thế nào, còn dám giành lại hả?” Có người níu lấy tóc của cô, hung hăng đè mặt của cô xuống bàn.

An Hân giãy dụa không thoát, tức giận quát: “Những người các người thật thối nát, buông tôi ra.”

Bốp ——

Trên mặt bị đánh xuống một bạt tay, An Hân cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt, má phải đã bị đánh đến đau rất.

“Cô là một con điếm, còn dám chửi chúng tôi sao.” Người phụ nữ đối diện thu tay lại, hiển nhiên là những người này lúc đầu, ai cũng nhìn sắc mặt của cô mà làm việc.

Đặt tờ báo cầm trên tay bỏ xuống bàn, người phụ nữ lấy tay đè đầu An Hân lại, lạnh lùng nói: “Cô còn tưởng rằng mình là tiểu thư nhà họ An hả? Tôi khinh! Xem cho kỹ một chút, tất cả các người trong nhà cô đều như vậy, còn ai có thể tới cứu cô chứ? Về sau bớt sĩ diện trước mặt chúng tôi đi, bằng không bà đây mỗi lần nhìn thấy cô thì sẽ đánh cô.”

Gáy bị người khác hung hăng đặt trên mặt bàn, tựa đề to lớn gọi vào đáy mắt An Hân, đôi mắt kịch liệt co rút lại.

Rầm rầm rầm ——

Bên ngoài truyền đến giọng nói sắc bén của quản giáo: “Tất cả đều ngồi xuống ăn cơm đi, bằng không tất cả sẽ bị bỏ đói.”

"Vâng!"

Mọi người vội vàng trở về chỗ cũ, an tĩnh cúi đầu ăn cơm. Thấy không còn ai gây sự nữa, quản giáo liền xoay người tránh ra.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào tờ báo, cả khuôn mặt An Hân trắng bệch, không có chút huyết sắc nào. Hai tay cô xuôi bên người hung hăng buộc chặt, mặc cho móng tay đâm sâu vào trong thịt, rỉ ra vết máu.

Lăng Cận Dương, anh cuối cùng là muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Trở Mặt Thành Thù. (Phần 1)

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua tầng mây, chiếu thẳng xuống đất, vạn dặm không có bóng mây.

Sáng sớm, đi đến Lăng thị, Đồng Niệm trực tiếp đi thang máy lên lầu trên cùng, công việc trợ lý của tổng giám đốc đã thuận buồm xuôi gió. Mỗi ngày sau khi an bài thỏa đáng mọi kế hoạch, Lăng Cận Dương sẽ giao cho cô một ít hồ sơ để xét duyệt, có rất nhiều trường hợp cô sẽ tự tay xét duyệt, trường hợp nào đặc biệt lắm Đồng Niệm mới chuyển giao đến tay của anh.

Lăng Cận Dương chỉ dạy cô một khoảng thời gian, dần dần phát hiện ra, đối với việc kinh doanh Đồng Niệm có thiên phú bẩm sinh. Có lúc cô giải thích làm cho anh thấy giật mình, trong lòng không khỏi âm thành vui mừng, cuối cùng có người có thể giúp anh, hơn nữa còn có thể cho anh toàn tâm toàn ý tin tưởng dựa vào.

“Trợ lý Đồng, em vào phòng một chút.” Điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, giọng nói đầy uy nghiêm.

Nhanh chóng pha ly cà phê, Đồng Niệm cảm cuốn sổ lên, đẩy cửa đi vào. Đặt chén cà phê bên tay phải của anh, cô đứng ở phía trước bàn, yên tĩnh chờ anh phân phó.

Người đàn ông cũng không có ngần ngại, hai mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm tài liệu trong tay, trầm giọng hỏi: “Sáng nay có việc gì cần làm không?”

Đồng Niệm đã sớm ghi nhớ lịch trình ngày hôm nay trong đầu, mắt cũng không hề dao động, nghiêm chỉnh trả lời anh: “Hôm nay công ty tuyển chọn người làm đại sứ hình ảnh.”

Ngón tay cầm bút Pike chột dừng lại một chút, Lăng Cận Dương thoáng nhíu mày, nhìn Đồng Niệm đứng đối diện, đôi mày thanh tú nhíu chặt, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, vẻ mặt lộ ra không vui.

“Là hôm nay sao?” Lăng Cận Dương ngồi ở bên trong ghế xoay, có ý đùa cô, thấy chân mày cô cau lại, môi chậm rãi nở nụ cười.

Đồng Niệm mím môi, ngửa đầu tròn mắt hung dữ nhìn anh một cái, thầm nghĩ bản thân anh đã biết rồi mà còn hỏi. Chuyện chọn người đẹp, chính bản thân anh tự sắp xếp bây giờ còn giả bộ hồ đồ. Tất cả đàn ông đều thích giả bộ hồ đồ.

“Vâng.” Đồng Niệm giận tái mặt, nụ cười có chút tức giận: “Tổng giám đốc, thời gian là do anh sắp xếp.”

Mím cười đứng lên, Lăng Cận Dương cất bước đi về phía cô, đôi mắt thâm thúy híp lại một cái. Anh cúi người, hướng mặt mình về phía cô, hít sâu một cái, cười nhẹ nói: “Nghe có mùi dấm chua nha.”

“Em ghen hả?” Giơ tay lên ôm bả vai cô, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong ngực, cười đùa hỏi cô.

Trong lòng Đồng Niệm vô cùng tức giận, môi trái tim mím chặt, cô giơ tay lên đẩy anh ra, miệng nở nụ cười rức rờ: “Lăng Cận Dương, anh đừng có đắc ý, có bản lĩnh thì đừng có tan việc về nhà.”

Cô tiến lên một bước, nhón chân lên đứng đối mặt với anh, găm nhẹ: “Anh còn dám đắc ý, về nhà xem em làm cách nào để trừng trị anh.”

“Khụ khụ ——”

Lăng Cận Dương không kìm lòng nổi lui về phía sau một bước, giơ tay lên che miệng ho một tiếng. Nhìn ánh mắt của cô, rất có lực giết người, nếu như lúc này không phải ở bên trong phòng làm việc, anh thật là muốn đề cô ở trên giường, mặc cho cô hung hăng trừng phạt.

Nhìn thấy anh kinh ngạc không nói lời nào, Đồng Niệm còn tưởng rằng anh sợ, trong lòng dâng lên cảm giác hả hê, hừ nhẹ một tiếng.

Thu lại ý nghĩ lung tung trong đầu của mình, Lăng Cận Dương nhếch môi cười, đưa tay nắm lấy tay của cô, dẫn cô đi ra ngoài: “Đi thôi, chúng ta cùng đi.”

Bên trong chiếc xe Mercedes màu đen, tài xế kéo tấm màn đen chắn lại, vững vàng lái xe.

Trong buồng xe yên tĩnh, Lăng Cận Dương nhíu mày nhìn người bên cạnh, thấy cô cau mày, trên mặt không vui, nhẹ giọng hỏi cô: “Sao vậy, giận anh à?”

Đồng Niệm để tài liệu xuống, khẽ lắc đầu một cái, về mặt nghiêm túc hỏi anh: “Tại sao anh chọn Đồng Tâm làm đại sứ hình ảnh?”

Vốn tưởng cô vì chuyện gì mà mất hứng, nghe được cô hỏi thế, Lăng Cận Dương mím môi cười, thờ phào nhẹ nhõm: “Nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài, em ấy là em gái em, lần này công ty cũng cần người đại sứ hình ảnh mới, không phải em ấy cũng muốn có một cơ hội sao?”

Chán nản thờ dãi, Đồng Niệm ngược mặt lên nhìn vào mặt anh, trầm giọng nói: “Cơ hội này không thể để cho nó.”

Tựa đầu trên vai Lăng Cận Dương, Đồng Niệm mím môi, ánh mắt u ám: “Em rất hiểu rõ tính khí Đồng Tâm, nó tính tình rất kêu ngoa, luôn muốn mình trở thành minh tinh, có thể sẽ thành công, nhưng chuyện này không thích hợp với nó.”

Đặt tay vào trong lòng bàn tay anh, Đồng Niệm tiến sát gần bên cạnh ngực anh, mười ngón tay đan chặt vào nhau, “Em chỉ có một người em gái, chỉ hy vọng nó có thể yên ổn sống qua ngày. Hiện tại bên cạnh nó đã có Ôn Đình Hiến, em hy vọng hai đứa nó có thể sống hạnh phúc với nhau.”

Đưa tay ôm chặt eo của cô, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong ngực, anh cúi đầu hôn lên trán cô, đầy mắt tràn ra ý cười: “Anh hiểu rồi, chuyện này theo ý em.”

Đồng Niệm mím môi cười, hôn lên má anh một cái, cũng không có nói gì nhiều, lặng lẽ rúc vào trong ngực anh, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Đi tới học viện Điện Ảnh, các thí sinh đã sớm xếp hàng chờ đợi. Lăng Cận Dương nắm tay Đồng Niệm, dẫn cô xuyên qua đám người đi vào bên trong.

Nhân viên làm việc xung quanh, giữ gìn trật tự, sắp xếp hàng lối ngay ngắn, ngăn cách những người không có nhiệm vụ ở bên ngoài.

Đám người chen lấn ở bên trong, Đồng Tâm cùng mấy người bạn chen lấn ở phía trước, có người tình mắt nhìn thấy Đồng Niệm, vội vàng la lớn: “Này, các người mau nhìn kia, cô gái kia chính là bạn gái Lăng Cận Dương, nghe nói bởi vì cô ta, Lăng Cận Dương mới hủy bỏ hôn ước với An Hân.”

Mọi người đang chen lấn ồn ào, Đồng Tâm nghe nói nhíu mày nhìn sang, nhìn thấy người được Lăng Cận Dương bảo vệ ở trong ngực, lập tức kêu ngoa nói: “Người đó là chị của tôi.”

“Chị.” Đồng Tâm hướng về phía Đồng Niệm lớn tiếng gọi, khoát tay với cô.

Đồng Niệm nghe giọng nói quen thuộc từ trong đám người, cô quay đầu lại nhìn, thấy Đồng Tâm khoát tay cười với cô, chưa kịp nói gì đã được Lăng Cận Dương che chở rồi đi.

Mọi người nhìn thấy hai người thật sự quen biết nhau, nhìn Đồng Tâm bằng ánh mắt hâm mộ, nghĩ thầm có chị đứng ở phía sau, lần này khẳng định cô sẽ được trúng tuyển.

Nhưng chờ cả ngày, đợi đến khi trường công bố kết quả những thí sinh được lựa chọn, thế nhưng lại không có tên của các cô.

Mọi người thờ dãi một tiếng, trong lòng tràn đầy thất bại, ồn ào cúi đầu rời đi.

Trong đám người, thất vọng nhất chính là Đồng Tâm, cô nghe nói Lăng thị lựa chọn người đại diện hình ảnh mới, trong lòng vô cùng vui vẻ, thậm chí còn gọi điện thoại tới cho Lăng Cận Dương, nghe lời anh nói, hình như muốn cho cô một cơ hội.

Nhưng tình thế chợt thay đổi, không cần hỏi cũng biết, khẳng định bà chị tốt bụng của cô đã giờ trò quỷ. Những năm qua, chị ấy đã cố ý không để cho cô đi theo con đường này, bao nhiêu cơ hội cũng bị chị ấy cắt đứt.

Đồng Tâm cau mày, sắc mặt tái xanh, trong lòng vô cùng tức giận, hung hăng giẫm mạnh chân.

“Tâm Tâm.” Trương Yên khoát cánh tay của cô, ở trường học hai người bọn họ có mối quan hệ tốt nhất, ở bên tay cô thấp giọng hỏi: “Chị cậu ở bên cạnh Lăng Cận Dương, sao lại không cho cậu một cơ hội chứ?”

Đồng Tâm bĩu môi, ánh mắt thoáng qua về tàn khóc, ban đầu cô cũng cảm thấy Đồng Niệm và Lăng Cận Dương hai người có mối quan hệ không bình thường, hiện tại cô đã đoán đúng. Nhưng đoán đúng thì có ích lợi gì, Đồng Niệm đúng là tốt số, có thể mê hoặc được Lăng Cận Dương, còn có thể làm cho anh từ hôn.

Nhìn thấy Đồng Tâm cúi đầu không nói lời nào, Trương Yên thờ dài nói: “Tiểu Man học năm hai đã đi thử quay hình rồi, nghe nói là chị ta được chọn làm người đại diện.”

“Chị ta sao?” Đồng Tâm ánh mắt dao động mạnh, sắc mặt trầm xuống: “Có làm hay không, chị ta nói tiếng phổ thông, nói chuyện còn không lưu loát.”

“Vậy thì có liên quan gì, chỉ cần chị ta có người đứng sau giúp đỡ, thì việc được nhận làm người đại diện có là gì.” Trương Yên nhếch môi, giận dữ nói: “Cậu chưa thấy bộ dạng phách lối của chị ta đâu, mà không phải là do chị ta đào mỏ được một ông già sao? Có gì mà phải phách lối chứ?”

Đồng Tâm mím môi trầm mặt xuống, đáy lòng dâng lên từng đợt sóng. Hiện tại cô muốn đùa giỡn, không kéo được người tài trợ cho mình cô nhất định không buông tha.

Trương Yên liếc mắt nhìn Đồng Tâm, không khỏi tiếc hận nói: “Chị ta làm sao so được với cậu chứ? Từ khuôn mặt, cách diễn đến dáng người cũng không sánh bằng cậu.”

Người lại, cô kéo Đồng Tâm, thờ dài nói: “Tâm Tâm, bạn trai Ôn Đình Hiền của cậu không tệ, nhưng cũng chỉ có thể cùng cậu có cuộc sống gia đình tạm ổn. Chẳng lẽ cậu cam tâm tình nguyện sống hết cuộc đời như vậy sao? Cậu không muốn được nổi tiếng sao?”

“Minh...” Đồng Tâm khẽ run lên, có chút nói không nên lời, những năm qua cô luôn theo đuổi ước mơ của mình, sao lại có thể dễ dàng buông bỏ được?

Lôi cô đến chỗ yên tĩnh, Trương Yên nhỏ giọng nói: “Cậu có nhớ rõ cái người tên Thôi Đồng tới trường chúng ta lần trước không?”

Đồng Tâm cau mày suy nghĩ một chút, một chút ảnh hưởng cũng không có, lắc đầu một cái.

“Ôi chao, người như thế mà cậu cũng có thể quên được à?.” Trương Yên mím môi cười một cái, trêu đùa nói: “Anh chàng đáng thương tên Thôi Đồng đó không biết bao nhiêu lần hỏi thăm số điện thoại của cậu, sao cậu lại không chú ý đến chứ. Anh ta lập nghiệp sớm, hiện tại làm chủ một công ty điện tử, của cải vô cùng nhiều, quan trọng nhất là, gần đây anh ta muốn đầu tư bên lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, đang tuyển chọn thí sinh, cậu nghĩ xem có muốn thử một chút hay không?”

“Thôi, không cần đâu.” Đồng Tâm lẩn tránh ánh mắt, giọng nói thật thấp.

Trương Yên ôm chặt bả vai cô, cười nhạo nói: “Cậu sợ cái gì chứ? Minh chỉ nói cho cậu có cơ hội đi gặp. Minh nói cho cậu biết. Anh ta mới có bốn mươi tuổi, vẻ bề ngoài rất đẹp trai, không biết có bao nhiêu cô gái đuổi theo anh ta. Nếu không phải do lần trước anh ta nhìn thấy cậu, thì có lẽ cả đời này cậu không có cơ hội đến gần anh ta đâu?”

Trong lúc đang nói chuyện, Trương Yên cầm lấy điện thoại của Đồng Tâm, nhập vào một dãy số, sau đó đưa lại cho cô nói: “Đây là số điện thoại, có muốn đi gặp hay không tự cậu quyết định đi.”

Gần tối, Đồng Tâm trở lại nhà trọ, căn phòng này diện tích không lớn lắm, chỉ khoảng tám mươi mét vuông, chỉ đủ cho hai người ở. Cô đẩy cửa đi tới, trong phòng sáng đèn, Ôn Đình Hiền đang mang tạp dề nấu cơm ở trong bếp.

Nghe tiếng đóng cửa, Ôn Đình Hiền từ trong bếp đi ra, đi tới trước mặt Đồng Tâm hỏi, “Em về sớm vậy? Có mệt không? Em đi rửa tay đi, rất nhanh sẽ có cơm ăn.”

Đồng Tâm ngẩng mặt lên, kinh ngạc nhìn vào mặt anh, nâng môi lên, giọng nói lạnh nhạt: “Ôn Đình Hiền, đều em muốn không phải là anh nấu cơm cho em ăn.”

Nghe được lời của cô, Ôn Đình Hiền ngẩng người, ngay sau đó cười lên, dịu dàng như mọi khi: “Vậy em muốn cái gì?”

Nghe vậy, đôi mày thanh tú của Đồng Tâm nhíu chặt lại, cô trầm mặt xoay người, sai bước đi vào phòng ngủ.

“Tâm Tâm, tại sao em không đi rửa tay, không muốn ăn cơm sao?” Ôn Đình Hiền không hiểu hỏi, thấy cô mất hứng, vội kiếm xinh đẹp nhàn lại.

Đồng Tâm cắn môi, cũng không quay đầu lại, quăng cho anh một câu nói: “Không ăn!” Cô hét rống lên, hơn nữa còn đóng cửa “Rầm” một cái.

Đi tới đứng bên ngoài phòng ngủ, Ôn Đình Hiền không ngừng gõ cửa, nhưng Đồng Tâm không trả lời, anh không có biện pháp gì khác hơn đành chờ cô nguôi giận.

Nằm ở trên giường trong lòng Đồng Tâm tràn đầy phiền não, cô cầm lấy di động, xem đi xem lại số điện thoại kia, cuối cùng cô lấy điện thoại ném qua

một bên, kéo chân che đầu lại, trần trọc trở mình.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Trở Mặt Thành Thù. (Phần 2)

Ánh nắng ban mai hơi lộ ra, Đồng Niệm rời giường, nhanh chóng đi rửa mặt, thời điểm đi xuống lầu, Lăng Cận Dương đã lái xe đến.

Mở cửa xe ngồi vào bên trong, Lăng Cận Dương chở cô đi ăn sáng, sau đó hai người đi tới tòa án. Hôm nay là ngày An Hân bị tuyên án, bọn họ nhất định phải đến.

Bên trong tòa án, có rất nhiều người tham dự.

Đồng Niệm ngồi ở phía dưới, cô nhìn thấy An Hân đứng ở chỗ dành riêng cho bị cáo, mái tóc dài chải qua loa, trên người mặc một bộ quần áo màu xanh không vừa vặn, khuôn mặt xinh đẹp tự nhiên, lúc này không còn tươi tắn.

Kiểm chế lại cảm giác phập phồng trong lòng, Đồng Niệm mím môi khẽ rừ mắt xuống, trong lòng thoáng qua cảm giác khó chịu.

Đôi tay được một đôi bàn tay ấm áp bao bọc ở bên trong, Đồng Niệm nhủ thầm nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, đôi mày thanh tú nhíu chặt chậm rãi giãn ra. Cô nở nụ cười, đôi mắt cũng sáng lên.

Thật ra hai người bọn họ không có nói chuyện, nhưng tâm ý của cả hai đã sớm truyền đạt và ngầm hiểu nhau.

Đứng ở chỗ xét xử, An Hân khẽ cúi đầu, khóe mắt cô vừa vặn thấy được Lăng Cận Dương và Đồng Niệm ở phía đối diện, hai người đan tay vào nhau, hận ý trong ánh mắt cô ngày càng nồng đậm, lửa nóng hừng hực bốc lên làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn về mặt lo lắng của mẹ cô, hốc mắt An Hân nóng lên, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Mẹ.”

An Mầu rung rung nước mắt gạt đầu một cái, cũng không dám nói gì nhiều, chỉ có thể dùng ánh mắt để bày tỏ sự yêu thương và lo lắng trong lòng.

Nhìn chỗ ngồi trống không bên cạnh mẹ mình, trái tim An Hân nhói đau một cái, cô xem tin tức biết được ba cô trong lúc điều tra, bệnh tim tái phát. Lúc này đang còn nằm trong bệnh viện, ngày hôm nay cô bị tuyên án, nhất định không có ai cứu được cô.

Trong lòng cô hiểu được, người ép nhà họ An đến bước đường cùng chính là Lăng Cận Dương, người đàn ông cô đã từng yêu sâu sắc.

Chứng cứ xác thực, quan tòa tuyên bố kết quả, tội cố ý làm tổn thương người khác thành lập, thời hạn là ba năm tù giam.

Sau khi tuyên bố kết quả, có cảnh sát mặc đồng phục đến ép giải An Hân đi, An Mầu khóc chạy tới, muốn nói an ủi mấy câu, nhưng hai mẹ con còn chưa nói câu nào, điện thoại của An Mầu liên reo lên.

Liếc nhìn điện thoại, An Mầu sau khi nghe điện thoại sắc mặt đại biến, giọng nói lập tức phát run: “Cái gì, bệnh tình nguy kịch...”

An Hân nghe được những chữ bệnh tình bị kịch, về mặt thoáng chốc kích động, cô giùng giàng chạy về phía mẹ mình la lớn: “Mẹ, ba như thế nào, có phải là ba đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Nhìn hành động quá khích của cô, lập tức có cảnh sát giữ chặt cô tại chỗ, không cho phép cô tiến thêm một bước nào nữa.

“Buông tay con gái tôi ra.” An Mầu nhìn thấy con gái bị giữ chặt, lập tức luống cuống, cũng chạy về phía trước. Xung quanh lập tức náo loạn.

“Mẹ...” An Hân nhìn thấy mẹ cô chạy tới, sợ bà bị thương tổn, vội vàng an ủi bà: “Mẹ, con không sao, con không có chuyện gì.”

Cảnh sát chạy tới tách hai mẹ con cô ra, hoàn toàn không cho hai mẹ con có cơ hội nói chuyện, trong đám người chật chội, Đồng Niệm đứng lên muốn kéo An Mầu lại, nhưng bị mọi người chen lấn đẩy về phía trước, thật may là cô lấy tay vịn lan can, mới không có bị ngã.

An Hân bị cảnh sát giữ chặt, dẫn cô đi ra bên ngoài, sau khi khóe mắt liếc nhìn người đi tới, hai mắt cô đột nhiên đỏ tươi, về mặt thống hận đầy hung tợn nhìn chằm chằm Đồng Niệm nói nhỏ: “Đồng Niệm, hại tôi thành thế này, các người đã hài lòng chưa? Có nghe cho kỹ đây, tôi quyền rũa các người vĩnh viễn cũng không được hạnh phúc.”

"Không được nói chuyện!"

Cảnh sát giữ chặt gáy An Hân, khiến cho cô cúi đầu, không để cho cô tiếp tục nói chuyện, trực tiếp dẫn đi ra ngoài, áp giải lên xe, đưa cô đi tới nhà giam.

“Niệm Niệm!” Lãng Cận Dương đẩy đám người ra, chạy về phía cô, nhìn thấy cô sững sờ, vội vàng lấy tay ôm cô vào trong ngực, “Em không sao chứ, có bị thương chỗ nào không?”

Nghe được giọng nói của anh, Đồng Niệm vội vàng gạt đầu phục hồi tinh thần lại, cười lắc đầu: “Không sao, một chút bị thương em cũng không có.”

Thấy Đồng Niệm không có việc gì, Lãng Cận Dương mới thờ phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay Đồng Niệm, hai người cùng nhau rời khỏi. Đồng Niệm không nhìn được, khẽ xoay người lại nhìn, nhìn lại chỗ An Hân đứng lúc nãy, bên tai vẫn quanh quẩn câu quyền rũ cuối cùng mà An Hân nói, trái tim bỗng nhiên nặng nề, dâng lên cảm giác lo lắng và thấp thòm.

An Hân mang công đeo tay, bị áp giải lên ở phía sau buồng xe. Phía trước là hai người cảnh sát phụ trách áp giải cô.

Xe cảnh sát bốn phía đều là song sắt, An Hân cúi đầu ngồi, dọc theo đường đi hốc mắt ề ảm khó chịu. Mới vừa rồi mẹ nhận được điện thoại, rõ ràng là do bệnh viện gọi tới, mấy chữ “bệnh tình nguy kịch” kia giống như trọng chùy, hung hăng đập vào trái tim cô.

Nhiều mây nhìn cảnh vật bên ngoài song sắt, An Hân buồn bã cười một tiếng, đây là quốc lộ ven biển, cô từng lái xe đi ngang qua, nhưng ai có thể nghĩ đến có một ngày cô ngồi ở bên trong xe cảnh sát thưởng thức phong cảnh xinh đẹp của bờ biển này chứ.

Cuộc đời của cô, đến đây đã bị phá hủy hoàn toàn, từ nay về sau, cuộc sống của cô đúng là u tối, không còn hy vọng gì nữa.

“Ba...” An Hân cắn chặt môi, lo lắng cho ba cô, hôm nay An thị gặp khó khăn, cô chỉ sợ ba cô không chịu nổi những phát sinh ngoài ý muốn. Nếu như ba cô có chuyện gì, cho dù cô có chết, cũng sẽ không bao giờ bỏ qua cho những người đó.

Đùng ——

Xe đang chạy đột nhiên bẻ bánh, thân xe đột nhiên chấn động mạnh, An Hân bị một nguồn sức mạnh hất bay ra, cả người té xuống gầm xe. Cô đang định bò dậy, nhưng không nghĩ bên thân xe vang lên một tiếng long trời lở đất, cơ thể cô bị hất lên cửa sổ xe, dính sát vào đó.

Thân xe mất thân bằng, lăn mấy vòng, để lại một đường trượt dài trên mặt đất rồi mới chậm rãi dừng lại.

Đoạn đường này toàn là biển, ít có xe nào đi qua, thân xe lộn nhào, đầu xe hướng xuống dưới, cửa xe trước đã sớm biến dạng, người ở bên trong khắp người toàn là máu.

An Hân mặt hướng xuống, đầu bị thương nặng, cô cảm giác má trái đau rát, có thể cảm nhận được mảnh thủy tinh ghim vào trong thịt. Trước mắt một mảnh mờ hồ, máu huyết tràn ngập.

Cô mở miệng muốn kêu lên, lại phát hiện cổ họng không phát ra được âm thanh nào, đầu dần dần đi vào hôn mê.

Đột nhiên cách đó không xa lái tới một chiếc xe màu đen, từ trong xe bước xuống mấy người đàn ông. Nhìn thấy có bóng người đến gần, trong lòng An Hân khẽ vui mừng, đang muốn giơ tay lên kêu cứu, lại nghe được có người hỏi: “Đều chết hết sao?”

Có người đưa cổ nhìn vào trong xe, sau đó khẳng định: “Tất cả đều đã chết, không còn ai thờ hết.”

"Vậy thì tốt!"

An Hân nâng tay, muốn nói cho họ biết có người còn sống, nhưng tay chân cô đều không còn sức lực, trong miệng cũng không kêu được thành tiếng, cô sốt ruột, liều mạng cố gắng mở miệng.

“Mọi người động tác nhanh lên một chút, đẩy xe xuống biển đi, nhanh xóa tan hiện trường. Lãng tiên sinh bên kia đang đợi tin tức, chúng ta làm trễ nãi không đúng đây nổi đầu.”

Thân xe bắt đầu chuyển động, hình như bị đẩy về phía sau. Mấy người đẩy xe cùng nhau dồn hết sức lực, đẩy xe ra ven đường lớn.

Dưới đường lớn chính là biển, xe ngã xuống từ nơi này, nhất định là rơi xuống biển, bất cứ chứng cứ phạm tội nào, cũng có thể biến mất hầu như không còn.

Hồ hấp An Hân dần dần nặng nề, cô mơ hồ nhìn thấy mấy người mặc áo màu đen, những lời bọn họ nói, rơi vào tai cô nghe không sót một chữ.

Trong giây lát, thân xe rung rắc dữ dội, rầm một tiếng, thân xe theo quốc lộ nhảy lên, thẳng tắp rơi xuống biển.

Ầm ——

Thân xe rơi xuống biển, bọt nước khổng lồ bắn ra tung tóe.

.....

Đồng Niệm lăn lộn cả đêm không ngủ được, ngày chủ nhật cũng không thấy buồn ngủ. Cô vừa mới rửa mặt xong liền nghe thấy tiếng mở cửa. Lãng Cận Dương đi vào nhà xách đồ ăn sáng trong tay, cười đi tới, nói: “Con heo nhỏ lười biếng, mau dậy ăn sáng đi.”

Đồng Niệm trừng mắt nhìn anh, tức giận nói: “Em không phải là heo.”

Đặt bữa ăn sáng vào trong bếp, Lăng Cận Dương nở nụ cười đi ra, ôm cô vào trong ngực, chế nhạo nói: “Ồi, heo nhỏ tức giận kìa?”

Đồng Niệm hận cắn răng nghiêng lợi, đôi tay nắm thành quả đấm nhỏ, đánh lên người anh: “Lăng Cận Dương, anh mới chính là heo.”

Bị bộ dạng của cô chọc cười, Lăng Cận Dương nắm chặt đôi tay nhỏ bé của cô, đặt lên môi hôn một cái, nở nụ cười dịu dàng: “Ừ, nếu em không phải là heo thì ngoan ngoãn đi vào trong bếp chuẩn bị bữa ăn sáng cho anh ăn đi.”

Nhíu mày liếc nhìn anh một cái, Đồng Niệm nhếch môi, cười lạnh nhạt: “Anh đừng có nghĩ sẽ gạt em, anh chưa nói anh là heo mà, anh phải nói, phải nói.”

Nhìn thấy cô có xu hướng mắc bệnh trở lại, Lăng Cận Dương nhăn đầu lông mày, gương mặt tuần tú lạnh như băng. Anh mím môi, cúi đầu ở bên tai cô nói câu gì đó làm mặt Đồng Niệm đỏ lên, cô giận dữ mắng anh là đồ lưu manh, rồi xoay người ngồi vào trong ghế sofa, cách xa anh một khoảng cách.

Giờ tay sờ gò má cô, Đồng Niệm nhìn chằm chằm người đàn ông đang bận rộn trong phòng bếp, ánh mắt lơ đãng nở một nụ cười. Cô tiện tay mở tivi, nhằm chán ngồi nghe tin tức buổi sáng.

Tin tức buổi sáng đưa tin, ngày hôm qua ở đoạn quốc lộ ven biển có tai nạn giao thông, một chiếc xe cảnh sát trên đường áp giải tù nhân đột nhiên bê bánh, thắng xe không ăn, xe rơi xuống biển, khiến tất cả người trên xe đều gặp nạn, thi thể vẫn chưa tìm được.

“Cận Dương!” Đồng Niệm nghe tin tức, sắc mặt đột nhiên biến hóa, chiếc xe cảnh sát kia có phải là chiếc xe áp giải An Hân không vậy?

Nghe được tiếng kêu hét hoảng của cô, Lăng Cận Dương từ phòng bếp đi ra ngoài, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô. Sau khi thấy tin tức, đôi mắt thâm thụy cũng dao động mạnh, thoáng qua vẻ tàn khốc.

Sao lại có chuyện xảy ra như vậy được, sắc xuất bánh xe đột nhiên bê bánh là quá nhỏ?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hơi nghi ngờ, trên tivi tin tức vẫn còn đang tiếp tục: “Người phụ trách tập đoàn An thị, hôm qua bệnh tim tái phát, không chữa trị được, tối hôm qua đã qua đời...”

Giờ tay lấy remote tắt tivi, khuôn mặt tuần tú của Lăng Cận Dương hoàn toàn trầm xuống, anh nhìn khuôn mặt mất hồn của Đồng Niệm, vội vàng đưa tay ôm cô vào trong ngực: “Niệm Niệm, em đừng suy nghĩ lung tung, chúng ta chỉ làm chuyện nên làm, những thứ khác chúng ta không liên quan.”

Thờ dãi một hồi, Đồng Niệm lấy tay ôm chặt hông của anh, áp sát mặt vào ngực anh. Nghe tiếng tim đập trầm ổn, cảm giác hết hoảng trong lòng mới có thể dần dần bình phục lại.

Đúng vậy, bọn họ chỉ làm những chuyện nên làm, những cái kết cục khác bọn họ không nghĩ đến sẽ xảy ra như vậy?

Vuốt ve người trong ngực, Lăng Cận Dương có thể cảm giác được Đồng Niệm đang lo lắng thấp thỏm không yên, đừng nói là cô, ngay cả chính bản thân anh cũng cảm thấy khó có thể tiếp nhận được, những chuyện này có quá nhiều điều kỳ hoặc.

Thành phố Duật Phong trời mưa liên tục trong ba ngày, từng giọt mưa xuân tí tách rơi, trời đất u ám.

Buổi tối ở nhà họ An.

An Mẫn mặc một bộ đồ màu đen, trên đầu cài một đóa hoa trắng. Bà ngồi trước bàn dài trong thư phòng, trong tay đang cầm điện thoại: “Lão Trầm, Quốc Bang không còn nữa, anh muốn cô phân tập đoàn Lăng thị, tôi có thể tặng toàn bộ cho anh mà không lấy một đồng nào, nhưng có một điều kiện, tôi muốn Lăng thị phá sản. Nếu như chúng ta cùng có chung ý định, từ nay về sau nhà họ An chắc chắn dốc hết tất cả sức lực vì Thẩm thị... Được! Một lời đã định.”

Cúp điện thoại, An Mẫn khẽ giờ tay vuốt ve hai khung hình màu đen trên bàn, cặp mắt đỏ bừng, “Quốc Bang, Hân Hân, hai người trên trời có hiển linh, phù hộ giúp tôi làm cho nhà họ Lăng tan nhà nát cửa, chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Lúc đó, tại nước Mỹ, trong một tòa nhà đồ sộ.

Ngồi bên trong ghế sofa màu đen trong phòng khách, Thẩm Thế Minh cúp điện thoại, giờ tay lên vỗ vỗ người bên cạnh, phân phó nói: “Bái Ngao, sáng mai con bay đến thành phố Duật Phong, xử lý chuyện nhà họ An một chút, để giữ lấy An thị.”

“Con không có hứng thú với An thị.” Người đàn ông trên sofa, hai chân gác chéo vào nhau, khuôn mặt tuần tú khẽ rũ xuống, đôi mắt hoa đào hẹp dài xinh đẹp mê người.

“Ba biết.” Thẩm Thế Minh cười cười, giọng nói đầy ẩn ý: “Chỉ là An thị cần phải giữ lại, tương lai sẽ có ích.”

Trầm Bái Ngao đặt ly thủy tinh cầm trong tay xuống bàn, hồi lâu gật đầu một cái, trầm giọng nói: “Được, sáng mai con đi.”

“Đi đâu vậy? Con cũng muốn đi nữa.”

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, từ cầu thang xoắn ốc trên lầu hai chạy xuống một cô gái, mặc một chiếc quần sort màu hồng. Cô mấy bước chạy đến bên sofa, giơ tay lên khoát cánh tay Thẩm Thế Minh, làm nũng nói: “Ba, ba bảo anh đi đâu vậy? Con cũng muốn đi theo.”

“Bái Ny.” Trầm Bái Ngao mỉm cười nhìn cô một chút, “Anh là đi làm công chuyện.”

Trầm Bái Ny liếc nhìn anh một cái, quay lại kéo tay ba cô, cười nói: “Vậy con càng phải đi, anh trai luôn thích trêu hoa nguyệt, nếu không có con đi theo quần anh ấy, không biết chừng sẽ có bao nhiêu chuyện xảy ra nữa à nha.”

“Em đi chỉ làm mọi chuyện càng thêm xấu.”

“Này!” Trầm Bái Ny nổi giận, vội vàng tìm nủi dựa: “Ba, con muốn đi nữa.”

Thẩm Thế Minh thấp giọng cười một tiếng, nhìn hai đứa con, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều: “Bái Ngao, con dẫn em theo đi, để cho em con đi xem mọi thứ xung quanh.”

Thấy ba anh lên tiếng, Trầm Bái Ngao chỉ có thể gật đầu một cái, đưa tay kéo em gái, hung hăng ngắt mũi cô một cái: “Dẫn theo em thì được, chỉ là em không được gây rắc rối cho anh, biết chưa?”

“Dạ!” Trầm Bái Ny vòng tay ôm cổ anh mình, cười đùa nói: “Anh trai em là tốt nhất.”

Biết rõ cô nịnh hót. Trầm Bái Ngao cũng không so đo, anh chỉ có một đứa em gái bảo bối này, từ nhỏ đã rất cưng chiều cô.

Một chiếc xe Lincol dừng lại ở bên ngoài cao ốc Lãng thị, người đàn ông ngồi sau xe mặt mũi lạnh lùng, anh lấy tay chỉ ra ngoài, giọng nói từ tính: “Nhìn thấy không? Đây chính là cao ốc Lãng thị.”

Trầm Bái Ni ngẩng đầu lên nhìn, chỉ cảm thấy cái cổ của mình đau ê ẩm, chưa nhìn hết đã cười nói: “Anh trai, ánh mắt của anh nhất định tốt.”

Hồi lâu, Trầm Bái Ngao mỉm môi cười cười, hai mắt lóe lên một chút tinh quang, anh liếc nhìn tòa nhà đang đứng ngạo nghễ trước mắt, môi khẽ nhếch lên: “Không lâu nữa, mình muốn nơi này trở thành họ Trầm.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cầu Hôn (Phần 1)

Khoảng thời gian trước ở thành phố Duật Phong, hai gia đình họ An và Lãng tranh đấu âm ỉ lẫn nhau, cuối cùng cũng hạ màn kết thúc. Trong một đêm, công ty An thị gần như phá sản, cái tử hồi sinh, bên ngoài mỗi người nói một cách, tin vịt được truyền đi bay tứ phía, cái gì cũng nói đến.

Tại tầng cao nhất của tập đoàn Lãng thị, trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Lãng Cận Dương khẽ rũ mắt xuống, anh nhìn tin tức mới nhất trên báo nói về công ty Thẩm thị, mày kiếm xinh đẹp nhũn lại.

Một người trong một đêm có thể hô mưa gọi gió, cho thấy người đó có bản lĩnh thế nào, trong thành phố Duật Phong này đã thật lâu chưa từng xuất hiện qua. Kể từ sau khi anh tiếp quản Lãng thị, những năm qua đánh đâu là thắng đó không gì có thể cản nổi, từ lâu đã không có đối thủ. Hiện tại lại xuất hiện Thẩm thị, khí thế không nhỏ, không thể khinh thường.

Thu lại tâm tư trong lòng, Lãng Cận Dương đưa tay cầm lấy cuốn lịch bàn, ý cười trong mắt càng thêm sâu. Sau đó không lâu, anh cầm chìa khóa xe lên, đi ra khỏi phòng làm việc.

Đi ra bên ngoài, Lãng Cận Dương thấy Đồng Niệm đang cúi đầu làm việc, anh mỉm cười đi đến bên cạnh cô: “Anh đi ra ngoài có việc, tối sẽ quay về.”

Đồng Niệm đứng lên, nghi ngờ theo dõi mặt anh, nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc hôm nay không có lịch làm việc bên ngoài mà?”

Lãng Cận Dương cười, gật đầu một cái, đến gần tai cô, môi khẽ nhếch: “Là chuyện riêng.” Sau khi nói xong, anh làm ra vẻ thần bí, mỉm cười bước đi, cũng không có giải thích gì thêm.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, Đồng Niệm cắn môi, bức tức ngồi vào trong ghế, cảm thấy tức giận. Anh thì có chuyện riêng gì chứ, hơn nữa còn giấu không cho biết nữa?

Lãng Cận Dương, anh chết chắc rồi!

Đi thẳng một mạch đến thang máy dành riêng, khóa môi mím chặt của Lãng Cận Dương nở nụ cười, anh cố ý nói lập lờ là muốn trêu chọc cô. Bây giờ cô càng tức giận thì buổi tối càng vui mừng.

Từ thang máy đi ra ngoài, Lăng Cận Dương nắm lấy chìa khóa xe, nhấn mở khóa xe, ngồi vào vị trí tài xế. Chiếc xe màu bạc rất nhanh biến mất không còn thấy gì nữa.

Tại ngã tư đường, đèn đỏ sáng lên. Một chiếc xe thể thao Porsche màu xanh dừng lại, chủ nhân trong xe, một tay cầm tay lái, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tự nhiên, từng ngón tay gõ từng cái trên tay lái, hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

Trầm Bái Ny quay đầu, mắt liếc nhìn người đàn ông trong xe bên cạnh, đôi mắt co rút lại một lát. Cô kinh ngạc nhìn sang, trước mắt dần dần hiện ra một gương mặt, làm cho cả người cô tâm thần chấn động, khuôn mặt trắng bệch.

Đèn xanh sáng lên, Lăng Cận Dương mím môi đập chân ga, di chuyển bánh lái, tại giao lộ rẽ phải.

Nhìn thấy xe kia quẹo phải, Trầm Bái Ny không chút suy nghĩ, vội vàng tăng tốc đuổi theo, gắt gao bám sát ở phía sau.

Lái xe đến khu phố buôn bán, Lăng Cận Dương dừng xe ở bên ngoài tiệm bán đồ nữ trang, anh đẩy cửa xe bước xuống, đi thẳng vào tiệm lấy đồ.

Trầm Bái Ny lái xe thể thao màu xanh ngọc đuổi theo, dừng ở phía sau xe anh, đi nhanh tới, lại thấy trong xe không có ai, cô hốt hoảng nhìn xung quanh, dđl/q"đ nhưng không nhìn thấy một bóng người.

Chủ tiệm lấy ra đồ anh đặt trước đó, Lăng Cận Dương mở nắp hộp ra, gạt đầu hải lòng. Thận trọng bỏ cái hộp vào trong túi, anh liếc nhìn đồng hồ trên tay, không dám trễ nải thời gian, vội vàng đi chuẩn bị chuyện còn lại.

Đi ra tiệm bán đồ nữ trang, trước xe có một người lạ lẫm đang đứng, Lăng Cận Dương nhìn người nọ, cũng không chú ý tới, đi thẳng lướt qua cô, móc ra chìa khóa để mở cửa xe.

"Đợi chút ——"

Thấy người đàn ông đi tới, vẻ mặt Trầm Bái Ny mừng rỡ, theo bản năng đưa tay kéo anh. Nhìn thấy khuôn mặt này, hốc mắt cô chua xót, nước mắt tràn ra: "Anh... anh tên là gì?"

Lăng Cận Dương ghét có người tùy tiện đụng vào anh, sau khi xác định người trước mắt này anh không quen biết, lập tức đưa tay đẩy cô ra, giọng nói cực lạnh: "Tôi không biết cô."

Bị anh dùng sức đẩy ra. Trầm Bái Ny đẩy lồng ngực hăng hăng néo một cái, ánh mắt anh xa cách lạnh lùng, làm cả người cô dâng lên cảm giác lạnh lẽo. Cô định tiếp tục chạy đến nhưng người trước mặt không lưu tình đã xoay người ngồi vào trong xe.

"Đừng đi!" Trầm Bái Ny chạy về phía trước, lấy tay nắm cánh cửa xe, nhưng cửa xe đã bị cô khóa trái, cô mở không ra.

"Anh đừng đi, van xin anh đừng đi ——"

Lăng Cận Dương nhíu mày, nhìn thấy vẻ mặt cô có cái gì đó không đúng, suy đoán cô có thể nhận nhầm người. Không để cho mất thời gian ở nơi này, anh nổ máy xe, đập mạnh chân ga, lái xe đi.

Mã lực khổng lồ của xe bất ngờ đánh tới. Trầm Bái Ny đứng không vững, khi xe chạy về phía trước, cả người cô liền bị ngã xuống đất. Đầu gối nặng nề đập lên mặt đất, cô trong lúc nhất thời không bò dậy nổi, chỉ có thể gào khóc thét: "Dừng xe, dừng xe...."

Nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, Lăng Cận Dương nhìn thấy cô té xuống đất, xem qua chắc không có bị thương. Anh không muốn xen vào việc của người khác, nhấn ga, lái xe đi.

Sau một hồi, lái xe trở về phòng ở khách sạn, vẻ mặt Trầm Bái Ny ngờ ngác, bộ dáng thất hồn lạc phách, trên chân cô quần áo dính đầy bụi bặm, có chút dơ bẩn.

Người đàn ông đang ngồi nghe điện thoại trên sofa, nhìn thấy bộ dáng kia của em gái mình, trong lòng cả kinh, vội vàng cúp điện thoại, kéo cô đến ngồi xuống ghế sofa, sốt ruột hỏi: "Em bị làm sao vậy?"

Cô không nói lời nào, chỉ cúi đầu, Trầm Bái Ngao trong lòng nóng nảy nhưng lại không dám nổi giận, chỉ có thể dỗ dành em gái: "Bái Ny, em nói cho anh biết, có người nào khi dễ em sao?"

Trầm Bái Ny đôi mắt ngẩn lệ, "Xoạch" một tiếng lẩn ra ngoài, cô khẽ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt của anh mình, nức nở nói: "Anh, em biết rõ là anh sẽ nói là do ảo giác của em, nhưng em bảo đảm với anh, hôm nay em đã thật sự nhìn thấy anh ấy."

Nghe được lời của cô... ánh mắt Trầm Bái Ngao yên tĩnh lại, chẳng trách được anh sao lại nhìn em gái mình thất thường như thế, thì ra là do cô suy nghĩ lung tung.

Nặng nề thở dài, Trầm Bái Ngao đưa tay ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi cô: "Bái Ny, Cố Diệp chết chính em cũng tận mắt thấy đúng không?"

Nghe anh nói, giống như có một trọng chùy hung hăng đập vào trái tim Trầm Bái Ny. Ánh mắt hỗn độn dần dần tản đi, cắn môi gạt đầu một cái.

Trầm Bái Ngao giờ tay lên lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói: "Anh ta không thể nào xuất hiện, em đừng có tự lừa mình dối người!" "Anh." Trầm Bái Ny

tựa đầu vào trên bả vai của anh mình, mặt tràn đầy nước mắt, ánh mắt nhìn về một chỗ, buồn bã thì thầm: dđl/q"đ “Anh nói xem, trên đời này sẽ có người giống nhau như đúc hay không?”

Trầm Bái Ngao ngẩn ngơ, bởi vì lời nói của em mình mà nhũn mảy, anh giơ tay vuốt ve cái trán của em gái, dịu dàng nói: “Bái Ny, chuyện ở đây làm xong rồi, ngày mai chúng ta trở về, ba còn đang chờ chúng ta.”

Ngừng lại, Trầm Bái Ngao lấy tay nâng mặt em gái lên, giọng nói âm trầm: “Chúng ta về Mi trước, nhanh chóng sau đó chúng ta sẽ quay trở lại đây định cư, chờ ổn định, anh sẽ giúp em đi điều tra xem một chút. Nhưng mà trong khoảng thời gian này, không cho phép em hồ đồ.”

Hít vào một hơi thật sâu, Trầm Bái Ny gạt đầu một cái, đồng ý lời của anh. Đôi mắt âm đạm đột nhiên sáng lên, cô tin chắc là mình không nhìn lầm, tuyệt đối là không.

Gần tới giờ tan làm, Đồng Niệm mới nhìn thấy Lăng Cận Dương quay trở lại, cô giật dỗi không thèm để ý tới anh, cúi đầu thu dọn đồ đạc để về nhà.

Thu dọn đồ vào túi xách xong, cô mím môi định bước đi, nhưng không ngờ cổ tay bị nắm chặt, chưa kịp phản ứng, đã bị Lăng Cận Dương kéo vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc.

Cửa thang máy vừa đóng, trước mắt Đồng Niệm liền xuất hiện một bóng tối, người đàn ông cúi đầu, hôn lên môi của cô.

"Ừm!"

Đồng Niệm cả kinh, theo bản năng đưa tay đẩy anh ra, trong lòng cô cảm thấy tức giận, không chịu phối hợp với anh, hung hăng cắn lưỡi anh một cái.

“Hừ.”

Người đàn ông khẽ kêu lên một tiếng, giơ tay lên che miệng cúi đầu, khuôn mặt tựa vào vách tường thang máy, cả buổi cũng không nhúc nhích.

Cắn anh một cái, Đồng Niệm cảm thấy trong lòng hả giận, nhưng thấy anh hồi lâu cũng không có lên tiếng, cũng không có động tác gì, đáy lòng hơi thất vọng, không nhịn được xoay người nhìn anh.

Nhìn anh lấy tay che miệng, mảy kiết gao nhú chặt lại, Đồng Niệm hoảng sợ, thầm nghĩ chẳng lẽ vừa rồi cô cắn mạnh đến nỗi làm anh bị thương rồi sao?

Nghĩ đến đây, Đồng Niệm vội vàng đưa tay kéo cánh tay anh, sốt ruột hỏi: “Anh bị sao rồi? Đưa em xem thử.”

Cô chủ động lại gần, Lăng Cận Dương giả bộ cả buổi, lúc này mới nắm lấy thời cơ, trở tay đè cô ở trong ngực, môi mỏng thấp xuống, hung hăng hôn môi của cô, thừa dịp cô mở miệng lên tiếng, linh hoạt đẩy ra hàm răng cô ra, thỏa mãn thưởng thức tư vị trong miệng cô.

Bị anh ôm không thể động đậy, Đồng Niệm mới biết thế nào là tự mình làm tự mình chịu, nhưng cô gãy gượng không thoát, giữa răng và môi đều là mùi vị của anh. Dần dần tức giận trong lòng tan đi, cô không kiềm chế được đưa đầu lưỡi ra, đáp lại nụ hôn của anh.

Nụ hôn này trong thoáng chốc vô cùng mãnh liệt, nhiệt liệt kích thích lòng người.

Thang máy dành riêng đi xuống tới bãi đậu xe tầng cuối cùng, cửa thang máy kêu “Đỉnh” một tiếng rồi mở ra.

Nghe được tiếng thang máy, Đồng Niệm lấy lại tinh thần, cô dùng sức đẩy anh ra, đôi mắt đen nhánh nhìn anh nghiêm khắc, khiến da đầu Lăng Cận Dương tê dại một hồi.

Cúi đầu nhìn người trong ngực, ánh mắt sâu thẳm của Lăng Cận Dương chớp một cái, thế nhưng không dời mắt nổi. Nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô, ánh mắt nhu hòa phản chiếu bóng dáng của anh, cánh môi bị anh hôn đến sưng đỏ, thoáng chốc làm cho cả người anh nóng lên.

Cổ nén kích động trong người, dđl/q"đ Lăng Cận Dương thở dốc một hơi, giơ tay lên sửa sang cổ áo của cô, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, giọng nói khàn khàn: “Không được tức giận, tối nay anh dẫn em đến một nơi.”

Nắm lấy tay của cô, Lăng Cận Dương mở cửa xe ra, hai người sau khi ngồi vào trong xe, anh nổ máy lái xe đến Lam Diệu.

Tại Lam Diệu, đã được nhân viên chuẩn bị trước bàn ăn, sau khi dùng xong cơm tối, Lăng Cận Dương thần thần bí bí dẫn cô rời đi, lái xe tới đỉnh núi.

Tối nay trên đỉnh núi, gió lay động nhẹ. Bầu trời đêm chìm trong bóng tối, từng ngôi sao nhỏ chiếu sáng lấp lánh, điểm đầy phía chân trời.

Đứng ở chỗ cao nhất trên đỉnh núi, Đồng Niệm hít sâu một hơi, ngửi mùi thơm cây cỏ. Cô ngẩng đầu lên, xung quanh ánh sáng rực rỡ, tựa như một giấc mộng.

Nhìn nụ cười trên khóe miệng cô, đôi mắt thâm thúy của Lăng cận Dương sáng lên, cất bước đi tới đứng phía sau lưng cô, giang hai cánh tay ôm cô vào trong ngực, từ góc độ anh nhìn xuống có thể nhìn thấy lông mi cong vút của cô.

“Niệm Niệm” Lăng Cận Dương nhẹ nhàng kêu cô một tiếng, môi mỏng dính vào bên tai của cô, tỉ mỉ hôn từng cái, thì thầm nói: “Em còn nhớ rõ hôm nay là ngày gì không?”

Đồng Niệm trong lòng âm áp, nhếch miệng cười, cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng của anh, cô còn tưởng là anh quên rồi. Có thể thấy được anh sắp xếp bữa cơm ở Lam Điều, chờ cô tới đỉnh núi, trong lòng cô vô cùng cảm động.

Mỗi năm vào ngày này, anh không quên, cô cũng khắc ghi trong đáy lòng, dù là những thứ kia đã từng làm cô tổn thương, cô cũng âm thầm để sâu nhất trong đáy lòng, chưa từng quên qua.

"Nhớ."

Đồng Niệm quay người lại, hai người đứng đối mặt nhau, đôi mắt trong suốt nhìn vào chỗ sâu nhất trong mắt anh, cô nắm chặt tay của anh, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau: "Hôm nay, mười ba năm trước, là ngày em bước chân vào nhà họ Lăng, cũng là ngày chúng ta lần đầu tiên gặp nhau."

Giang hai cánh tay ôm cô vào trong ngực, Lăng Cận Dương cúi đầu, đôi môi nâng lên một độ cong mê người: "Đúng rồi, thì ra đã qua lâu như vậy rồi."

Khóe mắt dâng lên một mảnh chua xót, Đồng Niệm lấy tay ôm chặt hông của anh, dán mặt vào ngực anh, những hình ảnh lần lượt đi qua, giống như sóng biển, một luồng đánh úp về phía tâm biển. Những thứ tốt xấu, đau buồn, vô luận bất cứ về mặt nào, tâm trạng nào, đều có bóng dáng của anh vấy lượn ở bên người.

Cho đến giờ phút này Đồng Niệm mới hiểu được, nếu như cuộc sống chỉ có yêu, đó là không hoàn chỉnh: Hi vọng ái ố, mỗi một loại đều là trải nghiệm của cuộc sống, chúng ta chịu tổn thương càng nhiều, tình cảm càng chôn sâu, càng không muốn xa rời. Chỉ là hai người bọn họ cũng có may mắn, dù xảy ra chuyện gì cũng đều có cơ hội để hai người được gần nhau, chưa từng chia lìa, cũng chưa từng từ bỏ.

Đồng Niệm từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, tiền đồng đen nhánh trong một khoảng không gian mờ mịt, cô nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, đáy lòng ngửi vị tạp trần, giọng nói nhàn nhạt chua xót: "Anh trai, em gái đã trưởng thành."

Giọng nói của cô quanh quẩn ở bên tai, trái tim Lăng cận Dương đập mạnh, anh yên tĩnh nhìn người trong ngực, hồi tưởng lại những năm qua từng chút một, sâu trong tròng mắt xẹt qua quang ảnh nhỏ vụn. Anh cúi mặt xuống, dịu dàng nắm lấy: "Em gái anh đã trưởng thành."

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Cầu Hôn (Phần 2)

Kiểm chế lại cảm giác phập phồng trong đáy lòng, Đồng Niệm dán sát mặt vào lòng ngực của Lăng Cận Dương, ánh mắt thoáng qua về phía hoạt, cười xấu xa nói: "Em gái trưởng thành, anh trai cũng già rồi."

Nghe vậy, nụ cười của Lăng Cận Dương cứng ngắc, anh hít thở lại cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm cô hỏi: "Anh đã già rồi sao?"

Đưa tay giữ chặt ót của cô, gương mặt tuần tú của anh lạnh lùng, giọng nói chìm xuống: "Đồng Niệm, em dám ghét bỏ anh sao?"

Thấy anh nổi giận, Đồng Niệm vội vàng khoát tay, vội vàng giải thích, "Không có, em chỉ trêu chọc..."

Cô còn chưa kịp nói hết, cánh môi đã bị anh chặn lại, nuốt tất cả âm thanh của cô xuống.

Cái ót bị anh giữ chặt, Đồng Niệm giãy giụa không thoát, cô giơ tay lên, vòng cổ của anh, nghênh hợp nụ hôn cùng anh, khéo léo mặc cho anh giày xéo gặm cắn.

Hồi lâu, Lăng Cận Dương buông người trong ngực ra, chớp mũi cạ vào trán cô, bá đạo nói nhỏ: "Hiện giờ em ghét bỏ anh thì đã quá muộn rồi, không cho phép em đổi hàng."

"Ha ha..." Đồng Niệm tựa vào ngực Lăng Cận Dương cười, ngón tay nhỏ nhắn chọc chọc vào ngực anh, gắt giọng nói: "Nói hay nhỉ, dù sao anh cũng già rồi, em cũng không muốn đổi hàng, dù sao hàng cũng đã dùng quen rồi, cũng thấy tốt."

Lăng Cận Dương nắm lấy cằm Đồng Niệm, nhìn vào mắt cô, ánh mắt vô cùng ngoan độc, "Đồng Niệm, em chính là chê anh già rồi đúng không?"

Đồng Niệm kinh ngạc, nghĩ thầm người đàn ông này thật nhỏ mọn, cô chỉ là thuận miệng vui đùa nói một câu, anh cũng không nên để ý như vậy chứ.

Đùng ——

Trong bầu trời đêm vang lên một tiếng nổ thật lớn, Đồng Niệm kinh ngạc xoay người, chỉ thấy bên trong tấm màn đen của bầu trời, pháo hoa tỏa sáng. Cô ngưng mắt nhìn kỹ, lại phát hiện ra trong chùm pháo hoa kia phát ra một hình vẽ, cũng không phải là những hình ảnh rực rỡ thường xuyên nhìn thấy mà là một dãy số.

Chùm pháo hoa xếp thành một dãy số, khắc lên bầu trời tối đen như mực thật lâu, cũng giống như khắc thật sâu vào trong đáy lòng của cô.

Đồng Niệm lấy lại tinh thần, lại thấy anh quỳ một chân xuống đất, chậm rãi cầm bàn tay của cô, ngón tay thon dài nắm chiếc nhẫn kim cương hình trái tim. Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía cô còn sáng hơn cả ngôi sao trên bầu trời, “Đồng Niệm, em có đồng ý lấy anh không?”

Trái tim Đồng Niệm trong thoáng chốc thít chặt lại, nước mắt kìm nén thật lâu lăn xuống.

Đồng Niệm cắn chặt môi, gật đầu một cái, nắm chặt lòng bàn tay anh, “Em đồng ý.”

Từ lần đầu tiên gặp mặt anh, Đồng Niệm đã có ảo tưởng, có một ngày được làm vợ anh, có thể cùng anh ở bên nhau cả đời, gắn bó làm bạn.

Lăng Cận Dương đứng lên, lấy chiếc nhẫn cầm trên tay đeo vào ngón tay áp út của cô, cúi đầu hôn lên nước mắt ở khóe mắt cô, lòng tràn đầy tình yêu, thâm tình hứa hẹn: “Anh yêu em, một đời một kiếp.”

Nghe lời hứa hẹn thâm tình của anh, mắt Đồng Niệm đầy lệ nóng, nhón chân lên hôn môi của anh, dùng hết toàn bộ tình cảm nói cho anh biết, cô cũng như vậy.

Cuộc đời này, hai người sẽ mãi mãi bên nhau.

Chiếc McLaren màu bạc chạy băng băng trên đường, Lăng Cận Dương một tay cầm tay lái, tay còn lại cùng tay cô mười ngón tay nắm chặt, không hề buông ra.

“Chúng ta đi đâu đây?” Đồng Niệm thấy Lăng Cận Dương lái xe đi vào trung tâm thành phố, không nhận được hỏi.

Nhiều mây nhìn cô một cái, Lăng Cận Dương nở nụ cười, chớp mắt rồi nói: “Bạn bè đang ở Mê Sắc chờ chúng ta.”

Anh bật cười lắc đầu một cái: “Tôi nay coi như để cho bọn họ nào động phòng trước.”

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, Đồng Niệm nhìn ra ngoài cửa sổ, tay vẫn nắm chặt tay anh.

Lúc tới Mê Sắc, mọi thứ vẫn ồn ào như cũ. Đi tới lầu hai, đẩy cửa chính ở giữa phòng ra, bên trong mọi người đều huyền não không thôi.

Mọi người nhìn thấy nhân vật chính đêm nay, tay nắm tay đi vào, tiếng huýt sáo lập tức nổi lên bốn phía.

"Anh, cầu hôn thành chưa?"

Trong đám người, có người hô lên, giọng nói rõ ràng tràn đầy trêu chọc.

Tâm tình Lăng Cận Dương hiếm khi tốt, cũng không có tức giận, chỉ cười nâng bàn tay phải của Đồng Niệm lên, chỉ chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay cô, “Các người đều không có mắt nhìn tốt, không nhìn thấy chiếc nhẫn sao? Cô ấy chính là vợ của tôi, tất cả đều phải gọi là chị dâu.”

Hắn ra lệnh một tiếng, mọi người toàn đều trầm miệng một lời, đều hô lớn: "Chị dâu..."

Những người ngồi ở đây, phần lớn tuổi tác có lớn hơn so với Đồng Niệm, nghe họ lớn tiếng hô, má cô ửng đỏ, không kịp được đứng bên cạnh Lăng Cận Dương e lệ cúi đầu.

Đám người bên trong cùng nhau cười lớn lên, Đồng Niệm liếc nhìn Sở Kiều ngồi ở góc ghế sofa, hiển nhiên Sở Kiều cũng thấy Đồng Niệm, cô giờ ly rượu lên hướng về phía Đồng Niệm kính mời rượu.

“Đi đi.” Lăng Cận Dương hơi cúi thấp đầu, buông tay Đồng Niệm ra, ý bảo cô qua đó ngồi cùng Sở Kiều, giải cứu cô thoát ra khỏi đám người ồn ào.

Đồng Niệm đi tới ngồi xuống bên cạnh Sở Kiều, trong mắt tràn ngập nụ cười: “Tôi cứ nghĩ cô sẽ không đến?”

Cầm lấy ly rượu đỏ đưa cho Đồng Niệm, Sở Kiều cười nói: “Tôi cũng không định đến, chỉ là nghe nói có cô đến, nên tôi muốn đến một chút.”

Sở Kiều cộng ly với Đồng Niệm, đáy mắt lộ ra nụ cười chân thành tha thiết: “Chúc cô hạnh phúc.”

“Cám ơn.” Đồng Niệm vui vẻ cười, ngửa đầu uống hết ly rượu đỏ. Cô liếc mắt nhìn xung quanh, thấy Quyền Yến Thác ngồi ở bên trong đám người, cùng với Lăng Cận Dương đùa giỡn lẫn nhau, cũng không có nhìn về phía họ.

“Sở Kiều, cô cũng muốn kết hôn chứ?” Đồng Niệm ngồi gần cô, thuận miệng hỏi một câu.

Ly rượu chợt dao động mạnh, hai mắt sáng rực của Sở Kiều chợt u ám lại, “Chuyện tôi muốn, tự nhiên tôi sẽ làm. Chuyện tôi không muốn, không ai có thể ép buộc tôi.”

Nghe được lời của Sở Kiều, Đồng Niệm mơ hồ cảm giác có chút gì đó không đúng, cô cau mày, chất vấn hỏi: “Cô muốn làm cái gì?”

Sở Kiều cười nhún vai nhìn cô, ánh mắt nhuộm đầy nụ cười: “Được rồi, cô đừng quan tâm chuyện của tôi, lần trước bởi vì tôi mà cô gặp phiền toái, tôi còn chưa có nói lời xin lỗi.”

“Sở Kiều...” Thấy đáy mắt bình tĩnh của cô, trong lòng Đồng Niệm cảm thấy nghi ngờ hơn, cô định tiếp tục hỏi, lại thấy Sở Kiều lần tránh ánh mắt, đổi chủ đề.

Nhìn thấy cô né tránh, Đồng Niệm cũng không tiện hỏi nữa, nhưng cảm thấy lo lắng.

Bên kia ghế sofa, các người đàn ông ngồi vây quanh một chỗ, Lăng Cận Dương tối nay là nhân vật chính, dĩ nhiên là đối tượng bị bọn họ vây quanh. Quyền Yên Thác ngồi sát vào anh, lúc này cũng bỏ đá xuống giềng, chế nhạo nói: “Tối nay quá yên tĩnh đi, chẳng có tiết mục nào hứng thú hết?”

Lời của anh vừa ra khỏi miệng, lập tức được mọi người hưởng ứng. Lăng Cận Dương nhăn mày lại, quay đầu nhìn Quyền Yên Thác chăm chăm, ánh mắt nguy hiểm, có mười phần là cảnh cáo.

Nhưng Quyền Yên Thác không có chút nào sợ hãi, ngược lại còn cười đến xấu xa: “Cận Dương, cậu tự chọn hay để chúng tôi tự chọn?”

Có Quyền Yên Thác dẫn đầu quây, mọi người nhất định cũng không chịu bỏ ý đồ, Lăng Cận Dương mím môi, nghĩ thầm tiểu tử này tự tìm đến xui xẻo. Chờ đến khi kết hôn, xem sẽ bị phạt thế nào?

Hồi lâu Lăng Cận Dương nở nụ cười đi tới, đưa tay kéo Đồng Niệm, thấy cô khăn trương, không khỏi cúi đầu, ở bên tai cô cười nói: “Chớ khăn trương, em hãy đi theo anh.”

Đồng Niệm gật đầu một cái, bởi vì có anh ở bên cạnh, trong lòng cô cảm thấy rất yên tâm.

“Trời ơi, hai người nói nhỏ cái gì vậy, nói cho chúng tôi nghe một chút.” Mọi người tiếp tục nhạo báng, tiếng cười bên tai không dứt.

Giơ tay lên chỉ về phía bọn họ, khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương nhiễm nụ cười, tính khí so với mọi khi cũng tốt hơn, mặc cho bọn họ náo loạn như vậy, cũng không có tức giận, trong lòng còn cảm thấy vui mừng.

Chỉ là tiết mục giúp vui cuối cùng là biểu diễn, Lăng Cận Dương dẫn Đồng Niệm đi tới góc tường, bước lên vũ đài nhỏ, phía trên có một bộ trống. Chỉ có một cái ghế, anh kéo Đồng Niệm qua, để cho cô ngồi trên đùi mình, trong tay hai người cầm lấy dùi đánh trống, động tác đánh trống cơ hồ giống nhau như đúc.

Phía trên sân khấu, có mấy cốc đèn nhỏ mờ tối, chiếu xuống ánh đèn vàng nhạt.

Phía sau khung trống màu vàng, Lăng Cận Dương ôm lấy Đồng Niệm, hai người bọn họ luân phiên thay đổi động tác đánh trống, cổ tay mạnh mẽ đánh xuống, vang lên một nhạc khúc, tiếng nhạc vang vọng cả phòng.

Thình thoảng ngón tay chạm nhau, mang theo tình cảm tràn đầy, ánh mắt nhìn nhau, đầy ánh sáng lấp lánh.

Bên trong ghế sofa đối diện, mọi người không tự chủ yên tĩnh lại, nín thở nhìn bọn họ, không kiềm hãm được sự hấp dẫn.

Sở Kiều nhẹ xoay ly rượu, hai mắt yên tĩnh, cô nhìn sự ăn ý của hai người trên vũ đài, môi mím chặt dần dần buông ra.

Cô đã từng cho là, hai người bọn họ cũng không thích hợp ở chung một chỗ, Lăng cận Dương cường thế, Đồng Niệm quật cường, chỉ biết ở gần nhau càng đẩy càng xa. Nhưng vào giờ phút này, nhìn ánh mắt thâm tình của bọn họ, cô chợt nhận ra rằng, trên đời này bất luận là ai, đều có ưu điểm riêng thuộc về mình.

Cường thế cũng được, quật cường cũng được, chỉ cần bọn họ nguyện ý vì đối phương, nguyện ý vì người mà bọn họ yêu sâu đậm, kim hãm tính tình mình lại, cam tâm tình nguyện dùng chỗ mềm mại nhất của mình, bao dung che chở trong lòng người kia, như vậy bọn họ mới có thể hạnh phúc, nhất định có thể hạnh phúc!

Ánh mắt Sở Kiều tươi cười, vào giờ phút này tận trong đáy lòng cô âm thầm chúc phúc cho bọn họ, hy vọng người có tình sẽ trở thành một nhà.

Lơ đãng quay đầu, Sở Kiều thấy có một ánh mắt sắc bén bắn tới bên người cô, về mặt lập tức đen tối xuống, cô rũ mắt, né tránh tầm mắt của anh.

Nhìn cô lần tránh ánh mắt, hai mắt Quyền Yên Thác chìm xuống, đôi môi nhỏ bé mím chặt lại, lộ ra đường cong lạnh thấu xương.

Hồi lâu, trên vũ đài trống dừng lại, mọi người hét lên tiếng thét chói tai, vỗ tay khen ngợi.

Dĩ nhiên bên trong tiếng ồn ào cũng có giọng nói, "Hôn một cái! Hôn một cái!"

Những người này hình như là cố ý, tất cả đều quyết tâm không từ bỏ, mọi người đều đứng lên, vỗ tay cổ vũ, hô to.

Lăng Cận Dương chán nản thở dài, quay đầu nhìn chăm chăm người trong ngực, thấy Đồng Niệm cũng cắn môi nhìn anh, lập tức bắt đầu cười, tỏ vẻ ra mình là người vô tội.

Tiếng ồn đình tai nhức óc, tâm tình thấp thỏm của Đồng Niệm dần dần bình phục lại, cô nghĩ những người này không đạt được mục đích, chắc là sẽ không bỏ qua.

Đồn đủ một hồi, cô đưa tay bưng lấy mặt của Lăng Cận Dương, nhón chân lên, dán đôi môi đỏ mọng của mình lên môi anh, hôn rất sâu.

Lăng Cận Dương không ngờ cô có hành động này, sững sờ trong chốc lát đi qua, anh dùng lực giữ chặt ót của Đồng Niệm, lưỡi linh hoạt tiến vào, điên cuồng chiếm lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Nụ hôn này quá mức kịch liệt, từ lúc bọn người ồn ào cho đến khi dần dần không còn âm thanh nào, đến chính bản thân mình đỏ mặt.

Hồi lâu, Đồng Niệm bằng lý trí cuối cùng, đẩy người trước mặt ra, chỉ sợ anh làm ra sự tình không hay.

Như vậy quấy một hồi, mọi người cũng không đùa giỡn nữa, nhìn sắc mặt chưa thỏa mãn dục vọng của Lăng Cận Dương, vào lúc này ai dám làm trễ nãi thời gian của anh, tuyệt đối là tìm đến cái chết.

Trên đường đi, Lăng Cận Dương lái xe với tốc độ cực nhanh, Đồng Niệm nhìn gân xanh nổi trên trán anh, không nhịn được cười ra tiếng. Trở lại ngôi nhà bên cạnh bờ sông Thuyền Loan, anh kéo cô đi vào thang máy, dùng tốc độ nhanh nhất lên nhà.

Trong phòng tối đen như mực, Lăng Cận Dương cũng không mở đèn, vừa mở cửa đã đè Đồng Niệm lên trên cửa, lửa nóng từ đôi môi roi xuống chiếc cổ mảnh khảnh của cô, rồi xuống xương quay xanh.

Rella thấy bọn họ trở lại, nhiệt tình vây quanh, nhưng hai người không ai để ý tới nó, Rella chờ cả buổi cũng không thể làm gì khác hơn là đau lòng bỏ lại trong ô.

"A!"

Quần áo trên người Đồng Niệm bị anh vài cái xé nát, Lăng Cận Dương đỏ mặt cúi đầu, nâng cằm của cô lên, nặng nề cắn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tư Vị Triền Miên. (Phần 1)

"A!"

Quần áo trên người Đồng Niệm chỉ vài cái đã bị Lăng Cận Dương xé nát, Lăng Cận Dương cúi đầu, nâng cằm Đồng Niệm lên, cắn lên một cái.

Bị cắn đau, Đồng Niệm rên lên một tiếng, đôi mày thanh tú nhíu lại, muốn kêu lên nhưng lại không kêu lên thành tiếng được.

Lăng Cận Dương đã sớm mất kiểm soát, động tác thô bạo. Đồng Niệm không dám giãy giụa, cô nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của anh, trong lòng có chút sợ hãi. Tối nay anh uống quá nhiều, nếu tiếp tục để cho anh làm thế này, thì kết quả thật là thê thảm.

Đồng Niệm ngẩng mặt, nhẹ nhàng hôn lên chiếc cằm cương nghị của anh từng cái, muốn cho anh tỉnh táo lại, khôi phục lại một chút lý trí.

Nhưng Đồng Niệm không hề biết, động tác của cô vào lúc này giống như châm dầu vào lửa.

Đột nhiên bên hông bị đôi bàn tay to lớn bóp chặt, Đồng Niệm hít vào một hơi thật sâu, cô ngược mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt. Thấy trong đôi mắt anh bốc lên ngọn lửa nóng, chứa đầy dục vọng, từ đáy mắt tản mát ra dục vọng mãnh mẽ, mang theo vài phần tàn nhẫn.

Trong lòng Đồng Niệm run lên một cái, cô nhếch miệng, dán môi ở bên tai của anh, nhỏ nhẹ gọi: "Cận Dương..."

Giọng nói của Đồng Niệm dịu dàng uyển chuyển, gân xanh trên trán Lăng Cận Dương nhô ra, anh đột nhiên cúi mặt xuống, lần nữa hôn lên môi của cô, lần này lực đạo so với lúc nãy càng thêm mạnh mẽ.

Trên người Đồng Niệm không còn một mảnh quần áo, Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, ôm eo cô, xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Nằm trên chiếc giường mềm mại, Đồng Niệm nhìn gương mặt tuần tú đầy căng thẳng của Lăng Cận Dương, đôi môi đỏ mọng không nhịn được nở nụ cười. Cô nhẹ nhàng nâng tay lên, xoa chân mày đang nhíu chặt của anh, ngón tay chậm rãi sờ đôi chân mày, trong lòng chứa đầy tình yêu thương.

Vào giờ phút này, đáy lòng Lăng Cận Dương vô cùng thỏa mãn, đôi mắt anh nhìn người con gái nằm dưới thân mình, đôi môi khẽ nhếch lên, vạch ra đường cong mê người. Anh cố gắng kiềm nén, động tác chậm lại, tí ni hôn từng cái lên xương quai xanh của cô.

Từ từ, Đồng Niệm thả lỏng thân thể, môi nở nụ cười thật tươi, giờ tay lên vòng chắt cổ của anh, để cho cả hai cùng nghênh hợp. Ngay sau đó cảm giác

quen thuộc dần dần xuất hiện, làm cô cảm thấy kinh hãi.

Sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên, đáy mắt Đồng Niệm lướt qua vẻ hốt hoảng, vội vàng giơ tay lên đẩy người đàn ông trên người cô ra, “Để cho em ngồi dậy.”

Thời điểm này, Lăng Cận Dương có nghe được lời cô nói cũng sẽ không để ý tới, tiếp tục công thành đoạt đất, không cảm giác được rằng có cái gì đó không đúng.

Thấy anh không để ý tới, vẫn như cũ đè cô ở phía dưới, dđl/q'd Đồng Niệm có chút bức bối, cô giẫy giụa, cảm thấy bụng của mình càng ngày càng không thoải mái, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Dồn hết sức lực, Đồng Niệm lấy tay đẩy bả vai Lăng Cận Dương ra, giọng nói tối nghĩa: “Lăng Cận Dương, đi cả em tới rồi!”

“Hả?” Lăng Cận Dương cau mày nhìn chăm chăm cô, nghĩ thầm ở đâu lại ra đi cả nữa? Chẳng phải đi đã đi nước ngoài rồi sao?

Nhìn ánh mắt mập mờ của anh, Đồng Niệm thở dài một hơi, lúc này trong đầu anh chắc đã suy nghĩ sang chuyện khác, chắc chắn anh không hiểu cô nói cái gì đến.

Thừa dịp anh không chú ý, Đồng Niệm một tay đẩy anh ra, từ trên giường nhảy xuống, cắn môi chạy vào phòng tắm, xấu hổ nói: “Em đến kỳ sinh lý rồi!”

Đi cả Lăng Cận Dương nghe không hiểu nhưng ngược lại kỳ sinh lý anh nghe lại hiểu, hai mắt Lăng Cận Dương giá rét, thân hình cao lớn ngã xuống giường, khuôn mặt tuấn tú một mảnh âm u.

Mẹ nó! Kỳ sinh lý sớm không tới, trễ không tới, lại đến vào lúc này, không phải là muốn đòi mạng người ta sao?

Chán nản kêu lên một tiếng, Lăng Cận Dương nằm thẳng ở trên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm nóc phòng ngủ, lồng ngực to lớn nặng nề thở phập phồng lên xuống. Tối hôm nay là buổi tối anh cầu hôn cô, tại sao đột nhiên có thể xảy ra chuyện này chứ, rõ ràng anh đã tính trước, tuần sau cô mới đến kỳ sinh lý. Lúc này anh cảm thấy vô cùng hứng thú, làm sao kỳ sinh lý có thể đến sớm vậy?

Nửa giờ sau, Đồng Niệm tắm xong, cô từ phòng tắm đi ra ngoài, sấy khô tóc, thay một bộ quần áo giữ ấm rồi trở lại trên giường.

Liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nhìn thấy anh chôn mặt vào trong gối nằm, khoe miệng Đồng Niệm thoáng qua một chút ý cười, giơ tay lên đẩy nhẹ anh, cười nói: “Em tắm xong rồi, anh đi tắm đi.”

Người đàn ông nửa ngày không động đậy, sau một hồi mới nâng mặt từ trong gối lên, nhìn chăm chăm Đồng Niệm, buồn bực nói: “Tắm có hữu dụng không?”

"Phốc ——"

Đồng Niệm không nhịn được cười, khoe miệng tràn ra một tiếng cười nhạo, cô đưa tay xoa xoa gương mặt tuấn tú của anh, hướng tới mặt anh nói: “Hữu dụng a, không tắm không cho lên giường!”

Lăng Cận Dương híp mắt nhìn cô một chút, nhìn chiếc cảm khế ngược lên của cô, dưới áo ngủ lộ ra chiếc cổ trắng nõn, bởi vì ở cự ly rất gần nên anh có thể nhìn thấy rất rõ ràng lớp da thịt trắng nõn đầy mịn màng của cô, làm cho anh cảm thấy muốn sung huyết thêm lần nữa.

Cúi đầu hung hăng cắn khoe miệng cô, Lăng Cận Dương mím môi xoay người bước xuống giường đi vào phòng tắm, vừa đi vừa không ngừng chửi rủa.

Nghe được tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm vang lên, Đồng Niệm khẽ cười một tiếng, đáy mắt cũng thoáng qua vẻ mát mẻ. Cô nằm ở trong chăn, giơ tay ôm lấy bụng, ánh mắt buồn bã.

Lần này đi cả tới quả thật là không đúng lúc, một buổi tối tuyệt vời, ai có thể nghĩ tới vì chuyện này mà bị phá hỏng chứ.

Đứng dưới vòi tắm hoa sen, Lăng Cận Dương hai tay chống nạnh, sắc mặt căng thẳng không hề nhúc nhích, mặc kệ cho nước xả xuống người. Trước mặt hiện ra từ nụ cười đến cái nhăn mày của cô, nhất là trong lúc đánh trống cô ngồi trong lòng anh, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, cái loại cảm giác đó làm cho tim anh đập rộn lên, cảm giác như có lửa nóng thiêu đốt trái tim mình.

Nghĩ đến chỗ này, toàn thân Lăng Cận Dương như có lửa đốt, làm thế nào cũng không kiềm chế được, chỉ có thể dùng nước lạnh để dần dần dập tắt thân thể khó chịu của mình.

Không lâu sau đó, Lăng Cận Dương đẩy cửa phòng tắm bước ra, cúi đầu đi tới bên giường, vén chăn lên nằm ở trên giường, đưa lưng về phía Đồng Niệm, một động tác cũng không có.

Nhìn thấy anh xoay người đi, Đồng Niệm không vui cong miệng lên, giơ tay chạm lên vai anh, lại nghe anh thấp giọng nói: “Ngủ đi, đừng đụng vào anh.”

Nhìn sống lưng cứng ngắc của anh, Đồng Niệm mím môi cười khế, đáy mắt thoáng qua vẻ giảo hoạt: “Đau bụng.”

Nghe giọng nói đáng thương của cô, mày kiếm Lăng Cận Dương nhíu chặt lại, từ từ xoay người, đưa tay ôm cô vào trong ngực, môi khẽ ghé lên: “Trời sinh em ra là để em hành hạ anh đúng không?”

Đồng Niệm vui mặt vào trong ngực Lăng Cận Dương, nghe tiếng tim đập đều đặn của anh, ý cười trên khóe môi dịu dàng. Cô giơ tay lên sờ sờ cánh tay của anh, cảm thấy vô cùng lạnh.

Mới vừa rồi nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, Đồng Niệm đoán được Lăng Cận Dương tắm nước lạnh, trong lòng cảm thấy rất đau lòng. Cô biết anh khó chịu, thật ra thì cô cũng rất buồn, rõ ràng tối nay cô cũng muốn chiều theo ý anh, để cho anh tùy ý hành động, nhưng chuyện đột nhiên xảy ra, cô cũng không ngờ đến.

Cạ đầu vào ngực anh, trong đầu Đồng Niệm đột nhiên thoáng qua cái gì đó, gò má Đồng Niệm chợt đỏ lên, cảm thấy vô cùng thẹn thùng. Cô ngẩng đầu nhìn về phía người bên cạnh, chỉ thấy mày kiếm anh nhíu chặt, đang cố gắng ẩn nhẫn, làm cho cô cảm thấy dao động.

Hồi lâu, Đồng Niệm hít sâu một hơi, cuối cùng quyết định không chần chừ nữa. Cô tiến đến gần trong ngực anh, đưa cánh tay nhỏ bé xuống phía dưới, cánh tay nhỏ bé hơi run rẩy.

Bỗng nhiên truyền đến cảm giác mát lạnh, Lăng Cận Dương khẽ mở mắt, anh kinh ngạc nhìn chằm chằm người trong ngực, bởi vì hành động của cô mà gương mặt anh cảm thấy căng thẳng, cảm xúc cực kỳ phức tạp.

Anh mím môi, lấy tay đẩy bàn tay nhỏ bé của cô ra, khuôn mặt lạnh lùng, hỏi: “Ai dạy em?”

Đồng Niệm sững sờ, lắc đầu cười và nói: “Anh!”

Đôi môi mím chặt nở nụ cười, Lăng Cận Dương dờ khóc dờ cười, chống đỡ hai cánh tay đè ở bên người của cô, lạnh giọng hù dọa cô: “Ngoan ngoãn ngủ, không được náo loạn, bằng không em không được yên đâu.”

Đồng Niệm vụt sáng hai mắt, cười như không cười nhìn anh, nhìn vào bên trong đôi mắt sắc bén của anh, một lần nữa cô đưa tay đi vào, nhìn ánh mắt không dám tin của anh, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên: “Lăng Cận Dương, anh nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Người đàn ông trong óc vang lên một tiếng, nhịp tim cũng bắt đầu đập mạnh, bởi vì động tác của cô, lỗ chân lông cả người dựng đứng.

"Hư ——"

Đáy mắt Đồng Niệm dâng lên ý cười, đưa tay lướt nhẹ lên môi anh, sau đó đặt đôi môi đỏ mọng của mình lên môi anh, không để cho anh nói thêm câu gì.

Thật ra thì trong lòng Đồng Niệm khẩn trương lại xấu hổ, không dám nhìn vào mắt anh, bằng không cô thật sự không làm tiếp được nữa.

Động tác của cô không lưu loát lại không hề có kỹ xảo, thỉnh thoảng lại còn làm đau anh, nhưng cả người Lăng Cận Dương cảm thấy hưng phấn không thể kiềm chế được, anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt nhu tình của cô, ánh mắt e lệ, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cánh tay Đồng Niệm cảm thấy ê ẩm tê dại, người mệt mỏi đỏ đầy mồ hôi. Trong giây lát Đồng Niệm ý thức được loại chuyện thể này cũng là một kỹ thuật, phải tốn nhiều sức lực, nhìn cánh tay nhỏ bé của mình, cô không thể không thừa nhận điều này.

Trước mắt đè xuống một mảnh bóng tối, người đàn ông vui mặt vào cổ của cô, Đồng Niệm nghe anh thở dốc một tiếng, rót cuộc thờ phào nhẹ nhõm, hai gò má cũng đỏ ửng lên.

Cánh tay tê cứng và mỏi nhừ, Đồng Niệm không muốn động đậy, mặc cho Lăng Cận Dương cầm lấy khăn lông, giúp cô lau chùi sạch sẽ.

Giây lát, Lăng Cận Dương từ phòng tắm đi ra ngoài, sau khi nằm bên cạnh cô, giơ tay lên tắt đèn trên đầu giường. Tựa vào cánh tay ấm áp của anh, Đồng Niệm cảm thấy vô cùng yên tĩnh, cô gặt gao ôm eo của anh, hốc mắt có chút cay cay.

Vận động một hồi, hai người cũng mệt mỏi, cúi đầu hôn khuôn mặt đỏ ửng của Đồng Niệm một cái, đôi mắt Lăng Cận Dương sáng rực, mở miệng nói: “Bảo bối, em thật là đáng yêu.”

Đồng Niệm thấp giọng đáp lời một tiếng, không còn hơi sức để nói nữa, nhắm mắt lại, đầu hướng vào trong lòng ngực anh tìm một vị trí thoải mái để nằm, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Người trong ngực yên tĩnh nằm ngủ, Lăng Cận Dương nhìn khuôn mặt nhỏ bé của Đồng Niệm, đôi mắt thâm thúy lóe sáng. Anh liếc mắt nhìn về chỗ mới vừa rồi được cô làm cho thỏa mãn, khóe miệng nở nụ cười gian ác.

Loại cảm giác này cũng rất hấp dẫn, về sau nhất định phải bắt cô làm nhiều một chút.

Người đàn ông một khi đã nếm được mùi vị ngọt ngào, dĩ nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Mấy ngày liên tiếp sau đó, Đồng Niệm mới hiểu được, bản thân mình mềm lòng sẽ gây ra biết bao nhiêu chuyện nguy hiểm, hơn nữa người mà cô đối mặt là một người đàn ông bụng dạ xấu xa.

Liên tục mấy buổi sáng sau đó, cánh tay Đồng Niệm không nhấc lên nổi, mỗi lần thấy ánh mắt hung dữ của Lăng Cận Dương, cô đều giận đến cắn răng nghiến lợi, thề về sau sẽ không bao giờ mềm lòng với anh nữa.

Buổi sáng thứ bảy, Đồng Niệm mới rời giường, đi tới phòng khách đã nghe thấy mùi thơm. Lăng Cận Dương bụng bữa sáng đặt lên bàn, vui vẻ cười hỏi: “Em đến nếm thử một chút đi, xem có hợp với khẩu vị của em không?”

Đồng Niệm ném một miếng cháo nấu với trứng muối và thịt nạc, rữ mắt xuống “ừ” một tiếng, giọng nói đầy oán hận, tối hôm qua làm cô một muỗng chết, một tô cháo là có thể bồi thường được sao?

Nhìn thấy tâm tình không tốt của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương giơ tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô, dịu dàng nói: “Mau ăn đi, ăn xong cùng anh đi đến bệnh viện.”

Sắc mặt Đồng Niệm chìm xuống, thu liễm tâm tư lại, cúi đầu húp cháo.

Sau khi dùng xong điểm tâm sáng, Lăng Cận Dương lái xe chở Đồng Niệm đến bệnh viện thành phố, đến thăm vú Dung.

Mấy ngày nay, bệnh tình vú Dung cũng không có chuyển biến tốt, mặc dù đã mời các chuyên gia đến khám, chỉ là cục máu tụ trong đầu bà không có giảm, người hôn mê cũng không có tỉnh lại. May mắn bệnh tình không có chuyển biến xấu, đang có từng bước chuyển biến tốt.

Đi tới bệnh viện, con trai vú Dung vui mừng chào đón bọn họ. Lăng Cận Dương và Đồng Niệm cùng nhau ngồi ở bên cạnh giường theo dõi bà.

Kể từ khi vú Dung nằm viện, Lăng Cận Dương thường dành chút thời gian đi tới bệnh viện thăm bà và chăm sóc bà một tí. Có lúc chỉ vội vã chạy đến ngồi một lát nhưng anh cũng tình nguyện chạy tới.

Trong lòng Đồng Niệm hiểu rất rõ, tình cảm của anh đối với vú Dung, cũng biết bởi vì bệnh tình của vú Dung, trong lòng anh luôn cảm thấy tự trách bản thân mình. Điều cô có thể làm là mỗi lần đến sẽ mang một chút thức ăn bổ dưỡng và một ít đồ dùng trước đây vú Dung thích.

“Vú Dung.” Lăng Cận Dương cầm tay của bà, nhìn chăm chăm đôi mắt nhắm chặt của bà, ánh mắt buồn bã: “Con và Niệm Niệm sắp kết hôn, vú nhất định phải tỉnh lại biết không? Vú không phải là đã đồng ý với mẹ con, là muốn nhìn con Thành gia lập nghiệp sao...”

Giọng nói Lăng Cận Dương càng ngày càng thấp xuống, anh mím môi, hốc mắt phẫm đỏ.

Đưa tay ôm chặt bà vai anh, Đồng Niệm cúi mặt xuống, vẻ mặt yên tĩnh. Cô nhếch môi, ánh mắt dâng lên nụ cười: “Vú Dung, vú nghe được những lời Cận Dương nói không? Chỉ cần vú nhanh chóng tỉnh lại, con nhất định bảo đảm sẽ mau chóng sinh cho vú một đứa cháu trai hoặc một đứa cháu gái cho vú ôm, để cho vú chăm sóc con của chúng con, giống như đã từng chăm sóc Lăng Cận Dương.”

Lăng Cận Dương quay đầu, nhìn tiễn đồng đen nhánh của cô, anh nâng mặt cô lên, chế nhạo nói: “Lăng phu nhân, chuyện này em lên kế hoạch tốt lắm?”

Cười gật đầu một cái, khóe miệng Đồng Niệm khẽ nhếch: “Đó là đương nhiên.”

Giơ tay lên ngắt lỗ mũi cô, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong ngực, nụ cười dịu dàng. Cả đời này có cô làm bạn, cho dù về sau, đường đi có khó khăn trắc trở thế nào, anh cũng vui vẻ chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tư Vị Triền Miên (Phần 2)

Trời gần tối, Lăng Cận Dương nhận được điện thoại từ nhà, nên anh lái xe chở Đồng Niệm trở lại Lan Uyển.

Tắt chìa khóa xe, hai người bọn họ dắt tay nhau đi vào nhà, nhìn thấy Mục Duy Hàm và Lăng Trọng đang đánh cờ trong phòng khách, bầu không khí trong phòng khá tốt.

“Các con đã về.” Nghe được tiếng bước chân, Lăng Trọng giơ tay lên, nhìn bọn họ cười.

Đã lâu rồi, chưa thấy ánh mắt và vẻ mặt ôn hòa của Lăng Trọng như vậy, trái tim Đồng Niệm nhói một cái, thoáng chốc dâng lên cảm giác vừa đau vừa ngọt. Cô nắm chặt tay Lăng Cận Dương, cùng anh đi vào cửa. “Ba.”

Lăng Trọng khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, giơ tay lên vỗ vị trí bên cạnh nói: “Tới đây ngồi.”

Cất bước đi tới bên cạnh ông, Đồng Niệm khom lưng ngồi xuống, liếc mắt nhìn Mục Duy Hàm ngồi đối diện, nhìn thấy anh nháy mắt, ánh mắt và nụ cười của anh, làm cho Đồng Niệm tĩnh tâm lại.

Giơ tay lên đặt một con cờ xuống, Lăng Trọng nhìn Đồng Niệm một chút, trầm giọng nói: “Nhìn ba làm thế nào để giết thẳng nhóc Duy Hàm không còn mảnh giáp.”

Sắc mặt Mục Duy Hàm trầm xuống, nhú mày, bất mãn nói: “Chủ tịch, người không thể trước mặt người nhà mà khi dễ người ngoài như vậy được. Nếu đúng là như vậy, về sau con không dám ngồi đánh cờ với chủ tịch đâu.”

“Ha ha...” Lăng Trọng giơ tay lên đặt xuống một con cờ nữa, lập tức bức Duy Hàm đến đường cùng, “Thằng nhóc này có chịu thua không?”

Mục Duy Hàm thấy bản thân mình không còn hy vọng, vội quay đầu lại nhìn Lăng Cận Dương cầu cứu, “Cận Dương, cậu nói xem có công bằng không?”

Tiên tay cời áo khoát xuống, Lăng Cận Dương khoanh tay trước ngực, nhìn bản cờ một chút, ánh mắt nghiêm túc: “Rất công bằng, ba tôi đã nhường cậu hơn mười bước, cậu còn chưa thấy đủ sao?”

“...” Mục Duy Hàm cứng người không nói gì, mặt đen lại.

Nghe tiếng cười nói ở đây, hốc mắt Đồng Niệm ê ẩm khó chịu, suýt chút nữa rơi lệ. Loại không khí này, giống như được trở về khi còn bé, tâm không có ngăn cách, bọn họ vẫn là người một nhà.

Mặc dù Lăng Trọng không có nói rõ, nhưng mà ông cũng không có phản đối hôn sự của bọn họ, thậm chí còn chủ động hỏi một câu, hôn lễ có cần ba giúp một tay không? Chỉ một câu này thôi, Đồng Niệm cảm thấy trong lòng vô cùng cảm động, cuối cùng cô cũng có thể đợi đến ngày này.

Bữa ăn tối, Lăng Trọng tự mình xuống bếp, một mình bận rộn trong phòng bếp. dđl/q'd Thời gian gần đây, xảy ra rất nhiều chuyện không vui, hiếm khi tâm tình ông được thoải mái, đi đến phòng bếp loay hoay trở tài nấu nướng.

Thức ăn lần lượt được mang lên bàn, Lăng Trọng kêu bọn họ đến bàn ăn trước, ông bung món sò trường tòi hấp sò biển bung ra, tươi cười kêu họ ăn trước, ông lại xoay người đi vào phòng bếp.

Tối nay tâm tình của Lăng Trọng rất tốt, tất cả mọi người cũng vậy. Mục Duy Hàm ở lại ăn cơm, rất lâu rồi anh không cùng bọn họ ngồi nói chuyện phiếm cùng nhau.

Sò biển khẩu vị rất ngon, Đồng Niệm ăn liên tục hai con, mọi người cũng rất nể mặt mũi, hơn phân nửa số thức ăn đều được ăn hết.

Hồi lâu, Lăng Trọng bung chiếc đĩa sứ trắng từ trong bếp đi ra, vừa đi vừa cười nói: “Đến, ném thử tài nghệ của ba xem.”

Đồng Niệm nhìn đĩa sò biển kế tiếp ông bung trên tay, mỉm cười hỏi: “Ba, chúng con đều đã ăn rất no, sao ba lại làm một bàn toàn sò vậy?”

Đồng Niệm vừa ngừng nói, Lăng Trọng nhìn những đĩa sò biển trên bàn, sắc mặt hơi biến đổi.

“Chủ tịch nhất định là thấy tôi đến, cố ý chiêu đãi tôi.” Mục Duy Hàm cười đứng lên, nhận lấy cái đĩa trên tay ông, kêu ông ngồi xuống ghế: “Chủ tịch đừng làm nữa, nhanh ăn cơm đi.”

Lăng Trọng mỉm môi cười cười, đáy mắt yên tĩnh, “Được.”

Từ trong tủ rượu lấy ra một chai rượu đỏ, Lăng Cận Dương rót đầy một ly cho ba anh, trầm giọng nói: “Ba uống cái này đi, gần đây buổi tối ba không ngủ ngon, uống cái này mới có lợi cho cơ thể.”

Lăng Trọng gật đầu một cái, cười vui vẻ, ông bung ly rượu lên, giọng nói ôn hòa: “Rất lâu rồi không có náo nhiệt như vậy, ba chúc các con sống vui vẻ.”

Mọi người cùng nhau cụng ly, vẻ mặt ai nấy đều rất thỏa mãn.

Sau bữa cơm tối, Lăng Cận Dương cùng Mục Duy Hàm ngồi ở ghế mây trong đình viện nói chuyện phiếm, trên bàn đặt một chai rượu đỏ, hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Mục Duy Hàm bung ly rượu lên, cụng ly với Lăng Cận Dương, gương mặt tuấn tú nở nụ cười: “Chúc hai người hạnh phúc.”

“Cám ơn cậu.” Lăng Cận Dương chạm ly với Mục Duy Hàm, ngửa đầu uống hết ly rượu đỏ.

Cầm chai rượu lên, Mục Duy Hàm rót một ly đầy cho Lăng Cận Dương, lại rót cho mình, vẻ mặt yên tĩnh. Hai mắt anh nhìn Lan Uyển bốn phía, thật thấp cười nói: “Thời gian như một cái nháy mắt, Niệm Niệm từ một cô bé gái giờ đã trưởng thành.”

Ngón tay nắm ly rượu, Lăng Cận Dương mỉm môi cười, đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia giao hoạt: “Duy Hàm, cậu cũng rất thích Niệm Niệm đúng không?”

“Thích?” Mục Duy Hàm cười, ánh mắt vẻ mặt dịu dàng: “Hai người chúng ta cùng nhau biết Đồng Niệm, dđl/q'd nhưng trong mắt Đồng Niệm cho tới bây giờ chỉ có một mình cậu, chỉ coi tôi là bằng hữu.”

"Nói bậy!"

Lăng Cận Dương có thâm ý khác cười lên, miệng nhếch lên tạo thành một đường cong sắc bén: “Tôi tận tâm coi chừng Đồng Niệm, sao để cho cậu lợi dụng sơ hở được chứ?”

Nghe vậy, Mục Duy Hàm cười to lên, giọng nói từ tính: “Lăng Cận Dương, đối với anh em bụng dạ cậu cũng rất đen tối hả?”

“Anh em như quần áo.” Lăng Cận Dương quay đầu nhìn Mục Duy Hàm, ánh mắt lóe lên một chút tinh quang: “Vợ chỉ có một, từ đầu nhìn thấy cô ấy, thì cô ấy nhất định chỉ có thể thuộc về tôi.”

“Chắc chắn...” Mục Duy Hàm mỉm cười khẽ, khinh miệt nhìn anh: “Thời điểm cậu nhìn thấy cô ấy lần đầu tiên, cô ấy chỉ mới có hơn mười tuổi, khi đó cậu đã có suy nghĩ phạm pháp. Quả nhiên là cảm thú.” “Cái này nói là lo trước tính sau.” Lăng Cận Dương giơ tay lên xoa cằm, ánh mắt không biểu thị rõ ràng: “Hon nữa, tình cảm chẳng phân biệt được tuổi tác.”

Mục Duy Hàm bởi vì lời nói vô si của Lăng Cận Dương mà run sợ, ôm bụng cười lăn lộn. Hai người kẻ nhau sát cánh, tiếng cười thoải mái bao trùm cả Lan Uyên.

Trong phòng khách, lắng Trọng nghe được tiếng cười của hai người bọn họ, không nhịn được ra xem một chút. Khóe miệng ông mang nét cười, ánh mắt ôn hòa từ ái, chỉ là do đã lớn tuổi, tinh thần không được tốt, rất nhanh trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi lên lầu, Đồng Niệm nhìn xuống thấy hai người bọn họ vẫn còn đang uống rượu, cũng không muốn quấy rầy, ngồi một mình trong phòng xem ti vi. Bọn họ rất lâu cũng không có chèn chèn qua, nên cô kiên nhẫn chờ Lăng Cận Dương.

Qua ba lần rượu, hai người có hơi say một chút, Lăng Cận Dương giơ tay lên xoa trán, nửa người trên tựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

“Cận Dương.” Mục Duy Hàm chợt kêu anh một tiếng, đôi mắt yên tĩnh nhìn vào một chỗ ở phía trước, lơ đãng nói: “Nếu có một ngày, tôi làm cho cậu thất vọng, cậu có thể đánh tôi, mắng tôi, thậm chí hận tôi. Nhưng tình cảm hai mươi năm của chúng ta cậu không thể quên, chúng ta vẫn là anh em.”

Nhiều ngày nhìn Mục Duy Hàm, Lăng Cận Dương nhếch môi cười, anh giơ tay vỗ bả vai Mục Duy Hàm nói: “Duy Hàm, trong lòng tôi, cậu giống như là người nhà của tôi, đương nhiên sẽ không quên.”

Mục Duy Hàm bình tĩnh nhìn ánh mắt của anh, sau một hồi mới dời tầm mắt, giọng nói chìm xuống: “Tôi cũng thế.”

Ban đêm gió nhẹ thổi vào mặt, trong lòng Lăng Cận Dương yên tĩnh, cũng không có nghĩ sâu xa đến lời của Mục Duy Hàm nói. Hai người bọn họ vẫn nói chuyện với nhau tới tận khuya, Mục Duy Hàm mới lái xe rời khỏi Lan Uyên.

Thấy Lăng Cận Dương uống nhiều rượu, Đồng Niệm không dám để cho anh lái xe nên cô lái xe trở lại nhà. Sau khi về đến nhà, cô đỡ Lăng Cận Dương ngồi xuống trên sofa, vội vàng đi đến phòng tắm pha nước.

Xả đầy nước trong bồn tắm, Đồng Niệm để bên trong vài giọt tinh dầu, cô dìu Lăng Cận Dương vào trong phòng tắm để cho anh tắm rửa.

Lăng Cận Dương đã say, cô đành lấy tay giúp anh cởi áo sơ mi ra, kéo anh vào trong bồn tắm, để cho anh ngâm nước một chút cho thoải mái.

Cận thận ôm lấy đầu của anh, để cho anh tựa vào chiếc gối êm ái, Đồng Niệm ấn nút xoa bóp trong bồn tắm, nhìn sóng nước dần dần xuất hiện, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Anh uống say, người lại không hề nhẹ, dđl/q"đ Đồng Niệm đưa anh về nhà, dìu đến phòng tắm, cả người đã sớm mệt mỏi.

Quần áo trên người đã bị nước làm ướt, Đồng Niệm muốn đứng lên đi thay quần áo, cổ tay đột nhiên bị nắm chặt, cô còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị lộn vào bên trong bồn tắm.

Chung quanh một mảnh âm áp, cô ngẩng mặt thấy hai mắt của Lăng Cận Dương sáng loáng, liền biết bản thân mình bị mắc mưu, tức giận giãy giụa.

"Đừng động!"

Lăng Cận Dương đè lại hai vai của cô, ngăn lại động tác của cô, cười hỏi: “Cái đó, còn nữa không?”

Trong lúc anh nói chuyện, hơi nóng phả bên tai cô, Đồng Niệm mỉm cười, tức giận nói: “Còn.”

Nắm lấy cằm của Đồng Niệm, ánh mắt Lăng Cận Dương lạnh lùng, giọng nói khàn khàn: “Anh vừa mới kiểm tra qua, thấy hết rồi mà?”

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, anh kiểm tra qua lúc nào, tại sao cô không biết? Cô vừa xấu hổ vừa giơ tay lên đánh anh, lại bị anh giữ chặt lấy tay, cầm lên đặt lên môi hôn một cái.

“Tôi nay em đừng hòng chạy trốn...”

Lăng Cận Dương duỗi lấy hai tay, mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, ngón tay linh hoạt, chỉ vài cái đã cởi hết quần áo trên người cô, thái ra bên ngoài bồn tắm.

Trong một khắc này, trong lòng Đồng Niệm biết mình không có đường lui, cô cắn môi, ánh mắt u ám.

Phía đối diện bồn tắm là một tấm kính lớn. Từ trong kính phản xạ ra hình ảnh bên ngoài, khiến hô hấp Đồng Niệm chậm lại. Cô vội vàng co người lại trong nước nhưng vai vẫn lộ ra bên ngoài.

Trong nước, thân thể cô thoát ải thoát hiện, Lăng Cận Dương hơi rũ đầu xuống, nhìn thấy không sót thứ gì. Mấy ngày này anh đều cố gắng uống thuốc độc cho đỡ khát, cố gắng kiềm nén từng ngày, đợi cho kỳ sinh lý của cô qua đi. Không ngờ kỳ sinh lý của cô đến sớm, đi cũng sớm.

Cuối cùng đợi đến tối nay, thiên thời địa lợi nhân hòa, anh sao có thể bỏ qua cho vật nhỏ này chứ.

Lăng Cận Dương ôm Đồng Niệm vào trong ngực, ánh mắt đỏ tươi, giọng nói căng thẳng, khàn khàn không thành tiếng, anh nhìn người phía trên người anh, ra lệnh: "Ngồi xuống."

Hai tay thả xuống bên người nắm chặt lại, đôi mắt một mảnh mờ mịt, Đồng Niệm cắn môi, nghe lời anh đứng dậy rồi sau đó ngồi xuống.

"Ừm!"

Nước trong bồn tắm tràn ra ngoài, Đồng Niệm tựa đầu vào vai anh, thân thể mềm mại theo động tác của anh phập phồng lên xuống, da thịt trắng nõn dâng lên một mảnh đỏ ửng.

Trong phòng tắm ấm áp, sắc xuân nồng đậm, tình yêu quyến luyến không ngừng. Sóng triều không ngừng lên xuống, sóng sau cao hơn sóng trước, thật lâu không ngừng nghỉ...

Đại hội cổ đông tập đoàn Lăng thị diễn ra theo đúng thời hạn.

Đồng Niệm đã chuẩn bị tất cả tài liệu ổn thỏa, cô cầm tài liệu, đi sau lưng Lăng Cận Dương, đi theo anh tới phòng hội nghị lớn.

Đẩy cửa phòng họp ra, trước bàn thật dài chỉ có Lăng Trọng ngồi, bên cạnh ông là trợ lý Mục Duy Hàm.

Sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, cảm thấy có gì đó không thích hợp, anh đưa mắt nhìn ba mình, thấy ông cũng cau mày, vẻ mặt thoáng chốc lo lắng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, vốn là đến tham gia hội nghị cổ đông, nhưng không có bất kỳ ai đến. Trong phòng họp to lớn như vậy, chỉ có bốn người bọn họ, đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt mọi người đều hết sức khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Chuyển Nhượng Cổ Phần.

Đại hội cổ đông của tập đoàn Lăng thị không diễn ra như dự định, chuyện này từ trước đến nay chưa hề xảy ra. Không chỉ có như thế, nhóm người cổ đông liên kết thành một giuột, dồn dập yêu cầu rút cổ phần, trong một đêm Lăng thị xảy ra sóng to gió lớn.

Nhóm người cổ đông nháo thành như vậy, nguyên nhân chủ yếu bởi vì chuyện nhà họ An. Lăng Cận Dương trước tiên giải trừ hôn ước với An Hân, sau đó lại chen ép nhà họ An. Phần lớn cổ đông cùng An thị cũng có giao tình, hơn nữa cũng có người bên trong kích động. Mọi người dồn dập chất vấn người nắm quyền tập đoàn Lăng thị dùng thủ đoạn xử lý mọi chuyện. Hơn nữa, Lăng Cận Dương còn có ý muốn kết hôn với Đồng Niệm, chuyện này cũng gây ra sóng gió không nhỏ.

Những nhà giàu có, xảy ra những chuyện gièm pha loại này, dĩ nhiên là tiêu điểm của thành phố Duật Phong. Những người trong cổ đông đều nhất trí cho rằng, xuất thân của Đồng Niệm không thích hợp trở thành phu nhân của tổng giám đốc, hoàn toàn không thể khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục. Hơn nữa, Lăng Cận Dương còn nắm giữ chức vụ tổng giám đốc quá lâu, khiến mọi người không an tâm. Cho nên bọn họ liên kết với nhau, yêu cầu Lăng Trọng tiến hành bầu tổng giám đốc lại.

Phía trước bàn làm việc rộng rãi, Lăng Cận Dương ngồi ở bên trong ghế xoay, anh cúi đầu nhìn chằm chằm tất cả cổ đông ký tên lon đon kiến nghị, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, trong đôi mắt thâm thúy bốc lên một nỗi lo lắng, trong lòng cực kỳ tức giận.

Chuyện đột nhiên xảy ra lớn như vậy, nhất định là có người giở trò. Dám ở phía sau cha con bọn họ giở thủ đoạn, trừ nhị thức ra, chỉ sợ không có ai dám lộ liễu làm như thế.

Ý đồ của Lăng Thuấn rất rõ ràng, muốn Lăng thị đổi chủ, ông đã trù tính rất nhiều năm. Ban đầu ba anh bệnh nặng, ông không có được như ý, lần này mượn chuyện nhà họ An, mua chuộc lòng người. Muốn dùng chuyện này để xoay chuyển, có thể đạt được mục đích của ông.

Nghĩ đến chỗ này, đáy mắt Lăng Cận Dương xẹt qua một tia giá lạnh. Thật may là thời điểm kiểm tra sổ sách, đã tìm được chứng cứ phạm tội của Lăng Thừa Nghiệp. Nếu không lần này anh đã lâm vào thế bị động.

Chỉ là, Mặc dù trong tay có chứng cứ của Lăng Thừa Nghiệp, nhưng những người cổ đông kia đồng loạt liên kết lại với nhau. Trong lúc này chỉ sợ còn có người khác đứng phía sau điều khiển. Thời điểm này, có thể nắm giữ nhược điểm của nhiều người để giữ chặt bọn họ, đó là chuyện không có khả năng. Nếu lúc này trừng phạt nghiêm khắc, thì cũng không thể thực hiện được. Dù có chất vấn mọi người thì dù bên ngoài hay bên trong cũng liên lụy đến quá

hiều người.

Bây giờ, muốn nhanh nhất, nhất định phải giải quyết nguy cơ trước mắt, vậy chỉ có thể chuyển nhượng cổ phần mới có thể bảo toàn Lăng thị.

Lăng Cận Dương đứng lên, đi đến trước cửa sổ sát đất, hai mắt anh nhìn chằm chằm bầu trời xanh thẳm ở phía xa, môi nhếch lên tạo thành một đường cong sắc bén.

Cửa phòng làm việc có người đẩy ra, Đồng Niệm bung trà sâm đi vào, nhìn người đàn ông đứng mất hồn bên cửa sổ. Cô đặt ly trà lên bàn, nhìn trên bàn anh bày đầy đơn của cô đồng, ánh mắt cô âm thầm xuống, cất bước đi tới phía sau anh.

Từ phía sau ôm chặt eo của anh, Đồng Niệm dán mặt cô lên lưng anh, ánh mắt buồn bã, giọng nói lộ ra tự trách: “Là em làm liên lụy đến anh, làm anh phải khó xử?”

Nghe thấy giọng nói nặng nề của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương nhướn mày, anh lấy tay kéo người phía sau đứng trước mặt mình, ôm cô vào trong ngực, ánh mắt nụ cười dịu dàng: “Thật là ngốc, chuyện tình không liên quan đến em.”

Dán sát mặt lên ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh, ánh mắt Đồng Niệm yên tĩnh lại. Cô dùng sức ôm chặt eo anh, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết: “Dù chẳng liên quan đến em đi nữa, nhưng em đều muốn cùng anh đối mặt mọi chuyện. Dù là ai cũng không thể tách rời chúng ta ra.”

Ngẩng mặt lên, Đồng Niệm nhìn vào ánh mắt của anh, trong đôi mắt nhu tình của cô tràn đầy nụ cười: “Nếu bọn họ cho rằng chuyện này có thể đã kích anh, vậy thì đặc biệt sai lầm lớn. Trong lòng em, anh là người em yêu, là người đàn ông mạnh nhất, mãi mãi là niềm kiêu ngạo của em.”

Giờ khắc này, trong ánh mắt cô tán mắt ra ánh sáng sáng ngời, có thể lung lay ánh mắt của Lăng Cận Dương, ngực anh nóng lên, thoáng chốc dâng lên vô vàng cảm xúc nói không nên lời.

Nhiều năm như vậy, cho tới hôm nay đều là anh bảo vệ cô, cho cô an ủi, cho cô dựa vào. Nhưng vào giờ phút này, Lăng Cận Dương bỗng nhiên có cảm giác, cô gái yếu đuối trước mắt anh, ngoài tình yêu say đắm, còn tạo ra động lực giúp anh có thêm sức mạnh.

Sâu trong đáy mắt cô có một loại tín niệm kiên định, cổ vũ anh, khích lệ anh. Có cô hiểu anh, luôn đứng bên cạnh anh, động viên anh, từ nay về sau, cho dù có đối mặt với nhiều sóng to gió lớn anh cũng không có lo lắng. Bởi vì người con gái anh yêu sâu đậm, hiểu anh, tin tưởng anh, hơn nữa còn nguyện ý cùng anh đồng cam cộng khổ, muốn cùng anh đối mặt với tất cả khó khăn khốn khổ.

Loại tin tưởng cùng ăn ý thế này, đối với hai người yêu nhau mà nói, trân quý biết dường nào.

Ban đêm, Lăng Cận Dương lái xe trở lại Lan Uyển, cùng anh trở về còn có Đồng Niệm. Hai người bọn họ về đến nhà, chỉ thấy Lăng Trọng nghe Mục Duy Hàm báo cáo, bởi vì nhóm người cổ đông gần đây rất khác lạ, sắc mặt rất khó đoán.

Kể từ khi cổ đông muốn thay thế tổng giám đốc, mấy ngày này Lăng Trọng muốn cùng bọn họ gặp mặt, ngầm muốn mượn sức bọn họ. Nhưng lúc này đây, mọi người giống như kết hợp rất ăn ý, trốn tránh không chịu gặp.

Chuyện này khiến cho Lăng Trọng cực kỳ tức giận, ông vỗ mạnh tay lên trên bàn, giận tím mặt: “Bọn họ cũng quá đáng lắm rồi!”

"Chủ tịch!"

"Ba!"

Mục Duy Hàm cùng Lăng Cận Dương cùng lúc nói ra, chỉ sợ Lăng Trọng tức giận sẽ không tốt đến cơ thể, vội vàng khuyên nhủ ông: “Trước hết chủ tịch đừng tức giận.”

Đồng Niệm đi tới bên cạnh ông, dịu ông ngồi xuống ghế sofa, vẻ mặt u ám không nói gì.

“Cận Dương” Lăng Trọng cau mày thờ dài, “Chuyện này xảy ra thành như vậy, có phải là do chú hai con giờ trò hai không?”

Lăng Cận Dương gật đầu một cái, nói chi tiết cho ông biết: “Dạ, hơn nữa chú hai đã lên kế hoạch rất lâu, lần này chuyện của các cổ đông cũng do chú nhúng tay vào.”

"Khốn kiếp ——"

Sắc mặt Lăng Trọng tái xanh, trong lòng cực kỳ tức giận. Những năm qua, ông nhẫn nhịn đối với người em trai này, đã lặp đi lặp lại nhiều lần, hôm nay còn dám làm chuyện tệ hại hơn, thật là đáng hận.

“Ba.” Lăng Cận Dương đi tới ngồi bên cạnh ông, trầm giọng nói: “Ba đừng có nóng giận, sự tình còn có thể thương lượng.”

“Thương lượng thế nào?”

Từ trong bao công văn móc ra đơn chuyển nhượng một phần cổ phần. Lăng Cận Dương đẩy tới trước mặt ba mình, đôi mắt dao động, môi không khỏi mím chặt.

Cầm lấy tờ giấy anh đưa tới, Lăng Trọng liếc nhìn, sắc mặt liền biến đổi, lập tức từ chối: “Không được.”

Lăng Cận Dương mím môi, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng dâng lên vẻ tàn khốc: “Ba, cổ đông không chịu nhượng bộ, nếu như lúc này chúng ta thêm dầu vào lửa, vậy kết quả chỉ có thể hoàn toàn ngược lại. Không bằng nhượng trước một bước, chúng ta giao cổ phần ra, như vậy bọn họ sẽ không còn gì để nói được rồi.”

“Cận Dương.” Lăng Trọng quay đầu theo dõi sắc mặt của anh, ánh mắt chìm xuống, “Những thứ cổ phần này là do mẹ con để lại cho con thừa kế. Tương lai, một phần cổ phần của ba cũng sẽ do con thừa kế.”

“Con hiểu.” Lăng Cận Dương cười một tiếng, ánh mắt nụ cười ôn hòa: “Nhưng hôm nay tình thế bắt buộc, chúng ta phải nhượng trước một bước, để cho bọn họ không tìm được lý do gây sự nữa. Cổ phần này chuyển sang tên người khác, từ đầu tới cuối cũng là họ Lăng, cũng không có khác gì.”

Lăng Trọng chán nản thở dài, sắc mặt âm u, giữa hai chân mày nhuộm tức giận: “Vậy chú hai con phải xử lý thế nào?”

Mặt khác, chúng ta sẽ đưa sổ sách đã điều tra được ra, Lăng Cận Dương đã tính toán trước, cười nói: “Chỉ cần nhìn thấy cái này, bảo đảm chú không dám gây sự nữa.”

Thấy những sổ sách kia, sắc mặt lo lắng của Lăng Trọng dần dần giảm xuống, ông mím môi, khóe mắt thoáng qua vẻ tàn khốc: “Lăng Thừa Nghiệp, một thằng vô dụng, lại dám ăn cây táo rào cây sung?”

Đặt mạnh sổ sách trên bàn, Lăng Trọng trầm mặt, tức giận nói: “Nếu không phải vì đứa con ở trong bụng An Nhã, ba liền muốn đưa nó đi ngồi tù, tên phá của này.”

Giơ tay lên vỗ đầu vai của ông, Lăng Cận Dương nhếch môi cười, vẻ mặt ôn hòa: “Ba, nói cho cùng bọn họ cũng là người họ Lăng, con muốn cho bọn họ một cơ hội, con không muốn đuổi tận giết tuyệt.”

Nghe vậy, Lăng Trọng hài lòng gật đầu một cái, nhìn vào ánh mắt của con trai, buồn bã nói: “Chẳng qua là làm như thế này khiến con uất ức rồi.”

Đưa tay kéo Đồng Niệm, Lăng Cận Dương cầm tay của cô, mười ngón tay đan chặt cùng với nhau, dịu dàng nói: “Không uất ức rồi.”

Mở bàn tay bao lấy đôi bàn tay to lớn của anh. Đồng Niệm nhìn vào ánh mắt anh, đáy mắt trong suốt một mảnh sáng lấp lánh. Cô cũng không có lên tiếng, chỉ là im lặng dùng môi nói cho anh biết, cô cũng không có uất ức.

Nhìn ánh mắt lưu chuyển thâm tình của bọn họ, Lăng Trọng chớp mắt một cái, ông mím môi, cười nhẹ.

“Đơn chuyển nhượng con đã ký rồi, chủ tịch bảo Mục Duy Hàm đi làm thôi.” Lăng Cận Dương sau khi ký, đẩy cổ phần chuyển nhượng tới, thông thả nói.

Lăng Trọng khẽ gật đầu, tận sâu trong đôi mắt hiện lên một tia sáng, trầm giọng nói: “Tốt.”

Mục Duy Hàm cầm cổ phần chuyển nhượng trong tay, khóe mắt nhìn đến chữ ký còn chưa khô kia, hai con mắt đột nhiên đen tối xuống, nhuộm đầy vẻ buồn bã.

Sau đó, Lăng Cận Dương nắm lấy tay Đồng Niệm, khuôn mặt tuấn duật chứa đựng nụ cười, nói: “Tối nay mọi người cùng nếm thử một chút tay nghề của Niệm Niệm.” Trong lúc nói chuyện, anh nắm tay người bên cạnh, hai người vừa nói vừa cười đi tới phòng bếp.

Nhìn thấy bọn họ đã biến mất không còn thấy gì nữa, ý cười trên khóe môi Lăng Trọng từ từ thu lại, ông quét mắt nhìn sắc mặt âm trầm của Mục Duy Hàm, giọng nói lạnh lùng: “Cậu mềm lòng sao?”

Ngón tay khẽ nắm chặt lại, Mục Duy Hàm cầm cổ phần chuyển nhượng trên tay, mím môi không trả lời ông.

Đứng lên, Lăng Trọng cất bước đi ra ngoài hành lang, ông ngửa đầu nhìn ánh nắng chiều rơi xuống, vẻ mặt yên tĩnh. Quay đầu nhìn vào phòng bếp, ông có thể nghe được bên trong phòng bếp tiếng cười nói vui vẻ, hai mắt tĩnh mịch như biển, không người nào có thể theo dõi được.

Sau khi dùng cơm tối ở Lan Uyển không lâu, Lăng Cận Dương lái xe chở Đồng Niệm trở lại ngôi nhà bên cạnh bờ sông Thuyền Loan. Kể từ khi nhà họ An xảy ra chuyện, anh vẫn luôn lo lắng cho Đồng Niệm, sợ cô ở một mình không an toàn, nên trên căn bản mỗi ngày đều ở cùng cô.

Sau khi về đến nhà, Lăng Cận Dương ngồi ở phòng khách chơi đùa cùng Rella, Đồng Niệm đi phòng bếp cắt trái cây. Cô còn lấy sữa chua do chính cô làm, rót vào ly bưng ra cho anh.

“Anh nếm thử một chút đi?” Múc một muỗng sữa chua, Đồng Niệm giơ lên trước mặt anh, cười tím tím.

Nghe mùi sữa chua, Lăng Cận Dương có phần không thích, anh cau mày đẩy về phía sau, tỏ ý không muốn nếm thử: “Anh ăn cơm no rồi.”

Thấy anh từ chối, Đồng Niệm mất hứng dẫu dúi, tự ăn một mình.

Mặc dù nghe mùi không thấy thích lắm, chỉ là thấy Đồng Niệm say sưa ăn ngon lành, Lăng Cận Dương có chút xao lòng, không nhịn được lại gần hỏi cô: “Ăn ngon lắm sao?”

Đồng Niệm liếc nhìn anh một cái, không để ý tới, khẽ nghiêng người, tự mình dùng muỗng múc ăn vui vẻ.

Thấy Đồng Niệm ăn sắp hết, Lăng Cận Dương lấy tay xoa mặt cô lại. Trong lúc Đồng Niệm còn chưa phản ứng kịp, anh há miệng ngậm lấy môi của cô, liếm chút sữa chua trong miệng mà cô còn chưa kịp nuốt xuống, nhâm nhi thưởng thức.

"Mùi vị không tệ."

Người đàn ông thực hiện được ý đồ xấu, chép chép miệng, khuôn mặt tuần tú nhuộm đầy nụ cười, anh định ăn chút sữa chua còn dư lại, nhưng không nghĩ Đồng Niệm đã sớm biết được, một hộp đều ăn hết, không chừa lại cho anh chút nào.

Lăng Cận Dương hí mắt, lấy tay giữ chặt hông của cô, ấn cô nằm xuống ghế sofa, anh cúi người áp tới, ánh mắt ngoan độc nhìn chăm chăm cô, "Em ăn hết vậy thì anh ăn cái gì?"

Đồng Niệm thích ý cười, vênh môi nói: "Đáng đời, ai biểu vừa rồi không chịu ăn."

"Em thiếu dạy dỗ, đúng không?"

Sắc mặt Lăng Cận Dương nhiễm giận, cúi đầu dùng râu cạ trên mặt Đồng Niệm, giữ chặt lấy mặt cô, không cho cô Động đây, hung hăng hôn xuống.

Hồi lâu, gương mặt ửng đỏ của Đồng Niệm bình thản lại, nằm dưới người anh thờ hồn hên, bộ dáng của cô làm cho người khác phải đau lòng.

"Cận Dương." Bụng lấy mặt của anh, tiền đồng đen nhánh của Đồng Niệm giật giật, giọng nói hạ thấp xuống: "Chuyện cổ phần, không còn biện pháp nào khác sao?"

Đưa tay vén tóc rơi trên trán cô, Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, nói: "Đây là biện pháp hiệu quả và nhanh nhất, ba đã lớn tuổi, anh không muốn làm cho ông lo lắng."

Đồng Niệm vòng chắc cổ anh, cánh môi đỏ thắm khẽ nhếch lên: "Vì em, anh bỏ đi thứ quan trọng như vậy, em thật sự xin lỗi..."

Giơ tay lên che lên cánh môi của cô, Lăng Cận Dương mím môi cười, đôi mắt dịu dàng khiến người ta say mê: "Vì em, anh làm gì cũng thấy đáng giá."

Đồng Niệm thấy trong lòng cô nhói đau, hốc mắt ề ảm khó chịu, cô ngửa đầu hôn lên môi Lăng Cận Dương, ý loạn tình mê.

Điện thoại trên bàn uống trà chợt vang lên. Đồng Niệm vội vàng đẩy người đàn ông trên người ra, đưa tay cầm lấy điện thoại di động. Sau khi thấy số điện thoại hiện trên màn hình, trong lòng Đồng Niệm tràn đầy nghi hoặc, sau đó dăng lên cảm giác xấu.

Chuyện tốt bị người khác phá hoại, sắc mặt Lăng Cận Dương tái xanh. Anh nhìn chăm chăm điện thoại di động của Đồng Niệm, đôi mắt hoa đào hẹp dài khẽ nheo lại. Nhìn thấy tên người gọi đến, anh trầm nghĩ, con mẹ nó cậu tốt nhất là có chuyện quan trọng, bằng không cậu không xong với tôi đâu.

Hồi lâu, Đồng Niệm cúp điện thoại, lập tức kéo Lăng Cận Dương, hai người vội vã chạy tới quán rượu.

Thời điểm chạy tới quán rượu, khoảng gần 11 giờ tối, chỉ là ở nơi này âm thanh ồn ào huyền ảo không thôi.

Trong lòng Đồng Niệm có chút bức bối, bước nhanh đi vào bên trong, không ngừng tìm xung quanh. Lăng Cận Dương một tắc cũng không rời khỏi cô, mắt cũng nhìn xung quanh tìm kiếm, anh nhìn thấy người ngồi ở quầy bar chính là người cần tìm, lập tức nheo mắt lại.

"Niệm Niệm!" Lăng Cận Dương kéo người bên cạnh đi về phía quầy bar.

Mấy bước đi tới bên cạnh Ôn Đình Hiên, Đồng Niệm lấy ly rượu trên tay Ôn Đình Hiên lại, nói: "Đình Hiên, đừng uống nữa."

Ôn Đình Hiên cau mày nhìn người bên cạnh, mặt liền biến sắc, lập tức nắm lấy tay cô, vội vàng nói: "Niệm Niệm, tôi không tìm được Đồng Tâm, em ấy cũng không gặp tôi, tôi cũng không gọi được cho em ấy."

Thấy tay Đồng Niệm bị Đình Hiên nắm, Lăng Cận Dương lập tức giận tái mặt, một bước đi tới kéo cô vào trong ngực, lạnh lùng nói: "Có lời gì thì nói, con mẹ nó ít động tay chân đi."

Giơ tay lên đánh anh, sắc mặt Đồng Niệm không vui, lúc này là lúc nào mà anh còn so đo những chuyện này. Cô mím môi, đoạt chai rượu trong tay Ôn Đình Hiên lại, để sang một bên: "Em ấy như vậy đã bao lâu rồi?"

"Hơn một tuần lễ."

Ôn Đình Hiên ngồi trên ghế cao, cầm cốc đầy râu, khuôn mặt tuần duật đã sớm không còn hăm hở như trước, quần áo trên người nhăn nhoe, cả người không còn phong thái nhanh nhẹn như thường ngày.

"Em ấy nói muốn chia tay với tôi." Ôn Đình Hiên cúi đầu, giọng nói khàn khàn, anh lắc đầu, vẻ mặt khổ sở, lại nói: "Đồng Tâm muốn chia tay với tôi."

Trong lòng Đồng Niệm hung hăng nheo một cái, cuối cùng cô dự cảm được chuyện gì có thể xảy ra. Đồng Niệm mím môi định mở miệng, lại thấy Ôn

Đình Hiền chột ngẩng đầu lên.

“Tôi không thể mất em ấy.” Ôn Đình Hiền giơ tay lên kéo cánh tay Đồng Niệm, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại. Anh bình tĩnh nhìn ánh mắt của Đồng Niệm, đôi mắt tròn bóng như ngọc ngấn lệ: “Niệm Niệm, chị bảo em ấy đến gặp mặt tôi được không? Tôi muốn cùng em ấy nói chuyện một chút, tôi thật sự không thể sống thiếu em ấy.”

Kể từ khi quen biết Ôn Đình Hiền, Đồng Niệm chưa bao giờ thấy anh có bộ dáng như vậy. Khi còn nhỏ, cô và Đồng Tâm bị người khác ăn hiếp, đều là Ôn Đình Hiền ra mặt bảo vệ bọn họ. Không biết bao nhiêu lần anh vì Đồng Tâm mà đánh nhau đến bị thương, nghiêm trọng nhất có lần bị thương ở mắt, thiếu chút nữa là bị mù.

Nhìn ánh mắt đầy tuyệt vọng của Đình Hiền, Đồng Niệm không khỏi đau lòng, cô nhẹ nhàng nói: “Cậu đừng sốt ruột, tôi nhất định sẽ nghĩ cách tìm được em ấy, nhất định cho các người gặp mặt nhau.”

Lúc này điện thoại di động trong túi quần Lăng Cận Dương reo lên, anh móc điện thoại ra nghe, sau đó không lâu ngắt máy, hướng về phía Đồng Niệm nháy mắt.

Nhìn đến ánh mắt của anh, trong lòng Đồng Niệm ngẫm hiểu, cô đưa người bán rượu một ít tiền, nhờ anh ta chăm sóc Ôn Đình Hiền một chút, hơn nữa dặn dò anh ta không được rời đi, đợi đến khi cô quay trở lại.

Đi ra khỏi quán rượu, Lăng Cận Dương đợi cô lên xe, lái xe rời đi.

“Nó đang ở đâu?” Đồng Niệm sắc mặt u ám, giọng nói đầy căng thẳng.

Đôi tay Lăng Cận Dương vỗ tay lái, vẻ mặt nghiêm túc, không hề giấu giếm cô: “Mấy ngày nay Đồng Tâm ở khách sạn, chỉ là người đăng ký phòng không phải là em ấy, mà là người đàn ông họ Thôi.”

Đồng Niệm nhìn ra phía ngoài cửa, nụ cười lạnh thấu xương. Lăng Cận Dương không nói thêm gì nữa, anh nhấn ga lái xe đến khách sạn cao cấp kia.

Không lâu lắm, Lăng Cận Dương dừng xe ở bãi đậu xe bên ngoài khách sạn, dẫn người bên cạnh đi vào khách sạn.

Đi tới tầng cao nhất của khách sạn, Đồng Niệm đứng bên ngoài cửa phòng, sắc mặt một mảnh thê lương. Sững sờ nhìn cánh cửa phòng, đáy lòng ngũ vị tạp trần, thế nhưng cả người khẽ phát run.

Nhìn thấy ánh mắt của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương giơ tay lên ôm cô vào trong ngực, cảm thấy rất đau lòng. Anh trầm mặt nhấn chuông cửa, ánh mắt sắc bén.

Giấy lát, cửa phòng được mở ra, người đứng bên trong cửa đầu tóc ướt nhẹp, trên người mặc chiếc áo ngủ màu trắng.

Đồng Tâm khoanh tay trước ngực, tựa ở cửa ra vào, nhìn hai người đứng ngoài cửa, môi nở một nụ cười châm chọc, “Tôi biết anh chị sẽ đến, chỉ là đến nhanh hơn tôi tưởng.”

"Đồng Tâm——"

Không kiềm chế được tức giận trong lòng, Đồng Niệm chớp mắt, cô cắn răng nhìn chằm chằm người đối diện, lửa giận trong lòng bốc lên cuộn cuộn.

Đồng Tâm nhún vai cười, thấy bộ dáng cực kỳ tức giận của chị mình, lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lăng Cận Dương, mở rộng cửa phòng ra, cười nói: “Vào đi, không phải các người tới bất gian sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Quỷ Dị Hôn Thư (*). (Phần 1)

(*) Hôn thư: là giấy đăng ký kết hôn, giấy hôn thú.

Editor: Nguyen Hien.

Đẩy cửa phòng khách sạn ra, Lăng Cận Dương dẫn Đồng Niệm đi vào, đôi mắt sắc bén của anh nhìn xung quanh một lượt. Sau khi xác định không có người nào khác, sắc mặt căng thẳng mới hòa hoãn xuống.

“Đừng tìm.” Đồng Tâm nhếch môi cười, người dựa vào cạnh cửa, lười biếng mở miệng: “Nơi này không có người đàn ông mà các người muốn tìm.”

Lăng Cận Dương ngẩng đầu liếc nhìn Đồng Tâm một cái, ngay sau đó trao đổi ánh mắt với Đồng Niệm, nói: “Hai người nói chuyện đi, anh đứng ở bên

ngoài đời.”

“Được.” Đồng Niệm gạt đầu một cái, buông bàn tay của anh ra, nhìn anh đi ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai chị em, chân mày nhíu chặt của Đồng Tâm giãn ra, cô xoay người đi vào, mở tủ lạnh lấy ra một lon nước uống, đặt ở trên bàn rồi nói: “Chị có gì muốn nói thì ngồi xuống nói đi.”

Đồng Niệm thờ dãi một cái, vẫn đứng im không động đậy, đôi mắt nhìn chăm chú Đồng Tâm, trầm giọng hỏi: “Em muốn chia tay với Ôn Đình Hiên sao?”

“Dạ!” Đồng Tâm ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời, mặt hiện lên vẻ kiên định.

Đồng Niệm mím môi, quét nhìn căn phòng, nụ cười trên miệng lạnh như băng: “Vì người đàn ông này mà em không cần Đình Hiên nữa à?”

Nghe lời nói châm chọc của chị, sắc mặt Đồng Tâm liền biến sắc, cất bước đi tới bên cửa sổ. Từ cửa sổ nhìn xuống đường phố phồn hoa rực rỡ, giọng nói u ám: “Đình Hiên rất tốt, nhưng anh ấy không mang lại được những thứ em muốn. Tại sao những thứ khác mọi người không bằng em mà họ luôn thành công, còn em lại không được? Em kém xa họ ở chỗ nào hả? Hay chỉ là do em không có tiền, không có bối cảnh.”

“Chị, em không muốn bỏ uổng phí thời gian đẹp nhất của mình”, Đồng Tâm ở trên cao nhìn xuống dòng xe cộ đông đúc dưới đường, cái cảm giác này làm cho cô cảm thấy vô cùng thích thú. “Em muốn được người khác coi trọng, em muốn thành công, lúc em còn tuổi trẻ, em muốn tranh thủ, cho bản thân một cơ hội. Em làm như vậy, có lỗi gì sao?”

Đồng Niệm nghe Đồng Tâm nói, đáy mắt thoáng qua vẻ mất mát. Cô không hiểu, tại sao trong đầu Đồng Tâm lại chứa đầy ý nghĩ không thiết thực như vậy. Chẳng lẽ trong lòng nó, thành công quan trọng hơn tình yêu, vì mục đích của mình có thể vứt bỏ mọi thứ sao?

Ngừng lại, Đồng Niệm đi về phía Đồng Tâm, đưa tay nắm chặt hai vai Đồng Tâm, cùng với Đồng Tâm mặt đối mặt, nói: “Tâm Tâm, chẳng lẽ việc thành danh với em mà nói quan trọng như vậy sao, so với việc em và Ôn Đình Hiên yêu nhau còn quan trọng hơn?”

Thấy chân mày Đồng Niệm nhíu chặt lại, Đồng Tâm thấp giọng cười một tiếng: “Chị, không phải mọi người đều nói, chị gặp nhiều may mắn như vậy, không phải là do gặp được người đàn ông xuất sắc như Lăng Cận Dương sao? Anh ta có thể cho chị tất cả thứ chị muốn.”

Đáy lòng hung hăng nhéo một cái. Đồng Niệm thất vọng lắc đầu một cái, cô mím môi nhìn Đồng Tâm với ánh mắt sắc bén: “Chị yêu Lăng Cận Dương không phải anh ấy giàu có, dù anh ấy có bối cảnh hay thân phận gì cũng không liên quan đến tình yêu của chúng chị. Chị chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy đến đầu bạc, em hiểu không?”

Đồng Tâm thất thanh cười lên, hiển nhiên không thừa nhận những lời Đồng Niệm nói, “Thật vậy sao? Bây giờ cái gì chị cũng có, dĩ nhiên là có thể nói như vậy rồi. Chị, em ghét nhất bộ dáng này của chị, luôn làm ra vẻ như nữ vương cao cao tại thượng, cười nhạo em hèn mọn nhỏ bé chỉ có hai bàn tay trắng. Từ nhỏ đến lớn, cái gì chị cũng vượt trội hơn so với em, mọi thứ cũng tốt hơn. Nhưng em không phục, điểm nào em kém hơn so với chị chứ? Tại sao ông trời không công bằng như vậy, thứ em muốn đời này cũng không đạt được, còn chị luôn làm ra bộ dáng xem thường.”

“Đồng Niệm, chị thật là dối trá...”, Đồng Tâm chớp mắt, trong mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị, làm cho lý trí cô không bình tĩnh.

Những lời nói chói tai vang bên tai, Đồng Niệm cũng là lần đầu tiên nghe được, cô bức tức gờ tay lên, muốn tát cho Đồng Tâm một cái, nhưng lại thấy Đồng Tâm đã sớm ngẩng mặt, như đang chờ đợi.

Cổ tay nâng lên chợt cứng ngắc lại, trái tim Đồng Niệm đập mạnh liên hồi, trong lòng cực kỳ khó chịu: “Đây chính là ý nghĩ thực sự trong lòng em đúng không? Những năm qua, trong lòng em phần nộ vì thấy bất công, cảm thấy chị tốt hơn so với em. Nhưng Đồng Tâm, những gì em nhìn thấy là cái gì? Em có đặt vào hoàn cảnh của chị mà nghĩ chưa, mỗi lần gặp em, nhìn thấy em bên cạnh có ba mẹ, em biết chị hâm mộ thể nào không? Không sai, chị ở nhà họ Lăng, trong mắt người ngoài nhìn vào không lo cơm áo gạo tiền, nhưng những tháng ngày ăn nhờ, ở đậu, những lúc đau khổ, cô đơn, em đều chưa có trải qua. Nếu để cho chị chọn lựa, chị tình nguyện đổi cho em, chị chỉ muốn được sống bên cạnh ba mẹ, muốn được sống bên người mình yêu, mọi người được sống hạnh phúc cùng nhau.”

Ngừng lại, cô bước lên một bước, đưa tay nắm lấy tay Đồng Tâm, chán nản nói: “Nghe lời chị đi, danh lợi đều là nhất thời, sẽ không lâu dài. Chị có người yêu em thật lòng mới cho em hạnh phúc. Ôn Đình Hiên đối xử với em như thế nào, trong lòng em hiểu rõ nhất. Nếu như hôm nay em buông tay cậu ta, thì tương lai người hối hận nhất định sẽ là em.”

Lấy tay đẩy tay Đồng Niệm ra, Đồng Tâm lui về sau một bước, khuôn mặt không lộ ra nửa điểm xúc động, “Chị không cần phải nói nữa, chuyện em đã quyết định sẽ không thay đổi.”

Nói đã đến nước này, Đồng Niệm không biết phải nói thêm gì nữa, trong lòng lửa giận nổi lên một luồng sóng khó dằn. Nghĩ đến vẻ mặt khổ sở của Ôn Đình Hiên, trái tim cũng dâng lên cảm giác lạnh lẽo: “Ôn Đình Hiên không tìm được em, cả ngày đều ngồi trong quán rượu uống đến say mềm. Tâm địa em thật là sắc đá, vậy chị cũng không thể nói gì hơn. Nhưng Đồng Tâm, em nghe kỹ lời chị nói, những chuyện trên đời này, một khi em đã chọn, sẽ không có đường để rút lui. Từ nay về sau, chúng ta không ai liên quan với nhau, chị không còn là chị của em nữa, mọi chuyện em hãy tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong những lời này, Đồng Niệm trầm mặt xoay người, bức tức kéo cửa phòng đi ra ngoài, cũng không quay đầu nhìn lại.

Cửa phòng vang lên một tiếng “Rầm.” Đồng Tâm chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy bóng dáng chị cô biến mất, ánh mắt đột nhiên tối lại, chỉ là rất nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Nhìn thấy Đồng Niệm mắt ngấn lệ đi ra, Lăng Cận Dương không nhịn được nhăn mày lại, đưa tay ôm cô vào trong ngực, giọng nói trầm thấp: “Đừng đau lòng!”

Đưa tay ôm chặt eo anh, Đồng Niệm vui mặt lên ngực anh, hốc mắt ê ẩm khó chịu: “Tại sao nó lại biến thành như vậy chứ?”

Giang hai cánh tay ôm Đồng Niệm vào trong ngực, khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương dâng lên nụ cười, “Em ấy vốn dĩ là người như vậy mà, chỉ là em không phát hiện ra mà thôi.”

Đồng Niệm mím môi, ánh mắt buồn bã, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại: “Nhưng Đình Hiên thì làm sao bây giờ? Anh ta yêu Đồng Tâm như vậy, kết quả như thế sao anh ta chịu đựng nổi?”

Nghe nói vậy, ánh mắt yên tĩnh của Lăng Cận Dương cũng tối lại, anh kéo Đồng Niệm ra khỏi khách sạn, chạy tới quán rượu.

Thời điểm bọn họ đi tới quán rượu, quán cũng sắp đóng cửa. Lăng Cận Dương dìu lấy Ôn Đình Hiên, đặt cậu ta vào trong xe, cùng với Đồng Niệm đưa cậu ta đi về nhà.

Trở lại nhà trọ, Đồng Niệm thấy Ôn Đình Hiên nằm ở trong sofa, thấy cậu ta say đến rối tinh rối mù, đáy lòng rất khó chịu. Vốn muốn lau mặt giúp cậu ta nhưng bị Lăng Cận Dương ngăn cản, không cho phép cô động đến.

Sau đó Lăng Cận Dương nhanh tay lẹ chân sắp xếp ổn thỏa cho Ôn Đình Hiên, rồi đưa tay kéo Đồng Niệm, dịu dàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Cậu ta...” Đồng Niệm nhìn người nằm trên sofa, vẫn có chút không yên lòng.

Lăng Cận Dương đưa tay xoa đầu của cô, khẽ cười nói: “Chuyện có thể làm, chúng ta đã làm rồi, chuyện còn lại chúng ta không giúp được cậu ta.”

Ngắm thờ dài, Đồng Niệm cũng không có nói gì nhiều, xoay người đi theo Lăng Cận Dương rời đi.

Sau khi bọn họ đi khỏi không lâu, cửa đóng chặt lần nữa được người khác mở ra, người đi tới mặc chiếc quần dài màu tím, vẻ đẹp tự nhiên.

Nhẹ nhàng đi tới bên sofa, Đồng Tâm khom lưng ngồi xổm người xuống. Đôi mắt nhìn người đàn ông nằm trên sofa, ánh mắt buồn bã. Cô đỡ lấy đầu anh nằm lên nệm êm, để cho anh nằm thoải mái một chút.

Giơ tay chạm lên chân mày của anh, trái tim Đồng Tâm nhói đau, ngón tay giữa của cô khẽ vuốt lên lông mày đang nhíu chặt của anh. Chung quanh phòng khách có vài vỏ chai rượu, sàn nhà đầy tàn thuốc lá. Căn phòng những ngày qua sớm đã không được dọn dẹp sạch sẽ.

Đồng Tâm tiện tay nhặt mấy vỏ chai rượu rơi trên mặt đất lên để lại một chỗ. Cô đi tới nhà vệ sinh lấy ra khăn lông nóng, lau mặt giúp Ôn Đình Hiên, đôi mắt nhìn gò má gầy gò, nhợt nhạt của anh, chán nản nói: “Anh lại uống rượu nữa rồi, không tốt cho cơ thể đâu.”

Người nằm trên ghế sofa, mơ mơ màng màng khó chịu, cau mày thì thầm, “Nước, nước...”

Trong tay bỏ xuống cái gì đó, Đồng Tâm đứng dậy đi rót ly nước, lấy tay đỡ đầu anh dậy, đút nước cho anh uống..., “Cứ từ từ.”

Uống hết mấy ngụm nước, Ôn Đình Hiên thấy trong lòng thoải mái không ít. Anh dần dần mở mắt, sau khi thấy người trước mặt, lập tức vui vẻ nói: “Tâm Tâm” Trong lúc nói chuyện, anh kéo cổ tay của Đồng Tâm, ôm cô vào trong ngực, “Em đã trở về rồi sao?”

Bị anh ôm vào trong ngực, Đồng Tâm cũng không có đẩy anh ra, cô chớp mắt, mím môi không nói gì.

“Tâm Tâm” Ôn Đình Hiên cực kỳ vui mừng, đôi tay khẽ run rẩy nắm lấy tay cô, khóe miệng nở nụ cười: “Em trở về là tốt rồi, chúng ta không nên cãi nhau nữa. Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn đi.”

Nghe được anh nói, sắc mặt Đồng Tâm biến đổi, cô đẩy người phía trước mình ra, vẻ mặt u ám: “Em sẽ không kết hôn với anh.”

“Tại sao?” Ôn Đình Hiên ngăn người ra, chân mày nhíu chặt lại.

Lấy tay vuốt tóc, Đồng Tâm khẽ cười một tiếng, giọng nói sắc bén: “Đình Hiên, em đã nói với anh rồi, anh không cho em được những thứ em muốn, tội gì phải dây dưa với nhau, chúng ta chia tay đi.”

“Anh không đồng ý chia tay!”

Ôn Đình Hiên nghiêm mặt, dùng sức giữ chặt cổ tay cô, nói: “Chúng ta không phải nói trước rồi sao, sang năm em tốt nghiệp chúng ta sẽ kết hôn sao? Tại sao em lại muốn chia tay chứ?”

Đồng Tâm biến sắc mặt, cau mày nói: “Anh biết rõ lý do rồi còn hỏi gì chứ? Em đã nói rồi, em muốn được nổi tiếng, em muốn làm minh tinh, những thứ này anh không thể cho em được.”

“Ha ha...” Khóe miệng tràn ra nụ cười chế nhạo, Ôn Đình Hiên nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng. Anh nắm lấy cằm của cô, chất vấn: “Đồng Tâm, trong lòng của em, tình yêu của chúng ta cuối cùng đáng giá bao nhiêu hả?”

Cầm bị nắm đau nhói, Đồng Tâm mím môi, trên mặt không có chút biến hóa gì, bình tĩnh nói: “Nó không đáng giá một đồng tiền.”

Ánh mắt Ôn Đình Hiền trầm xuống, trở tay ấn cô ở trong ghế sofa, đôi tay bóp cổ cô, lạnh lùng nói: “Em nói lại một lần nữa xem. Em rốt cuộc là người có lương tâm hay không vậy?”

“Tại sao lại không có lương tâm chứ?” Đồng Tâm bị anh đè trên ghế sofa, giữa không thoát, bàn tay anh bóp cổ cô dần dần siết chặt lại, trong lòng cô có chút sợ hãi, giọng nói càng gấp rút hơn: “Đình Hiền, em biết anh rất tốt với em, em cũng trao thứ quý báu nhất của em cho anh... anh còn muốn em như thế nào nữa?”

Ôn Đình Hiền cúi mặt xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, “Anh muốn chúng ta kết hôn.”

“Không được.” Đồng Tâm ngửa đầu lên nhìn anh, muốn kéo mở tay anh ra, nhưng sức của cô không bằng anh, khuôn mặt đỏ bừng lên, cực kỳ tức giận: “Anh buông tôi ra. Ôn Đình Hiền anh hãy nghe cho kỹ, tôi đã lên giường với người khác, như vậy mà anh còn muốn kết hôn với tôi sao?”

Bóp ——

Gò má phải đau rát, Đồng Tâm bị anh đánh một cái, người đàn ông đè trên người cô đột nhiên đứng dậy, làm cả người cô thấy nhẹ hẫng.

Hồi lâu, Đồng Tâm bụm mặt ngồi dậy, cười lạnh nhạt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh: “Đáng đánh! Một tát này coi như những gì tôi nợ anh, tôi đã trả hết, từ nay về sau, chúng ta không có nữa điểm quan hệ.”

Mở túi xách ra, Đồng Tâm móc ra một cái chìa khóa đặt trên bàn, “Chìa khóa phòng này, tôi trả lại cho anh, tôi không còn nợ anh bất cứ cái gì nữa.”

Cô nhìn người đàn ông ngồi trên sofa, hung hăng xoay tầm mắt, đi một mạch ra ngoài không hề quay đầu lại.

Đi thang máy thẳng xuống lầu, Đồng Tâm đi nhanh ra ngoài, cô mở cửa xe ngồi vào bên trong, một cước đạp mạnh chân ga, lái chiếc BMW màu đỏ đi.

“Két.” Một tiếng, Đồng Tâm dừng xe lại ven đường, đôi mắt nhìn chăm chăm phía trước, bà vai không nhịn được nhẹ nhàng run lên.

Đồng Tâm dùng sức giữ chặt tay lái, ngón tay nhỏ nhắn nắm chặt, trước mắt hoàn toàn mờ hồ, cho đến khi nước mắt từ khóe mắt tràn ra.

Giơ tay lên vuốt mặt, lòng bàn tay hoàn toàn lạnh lẽo. Đồng Tâm nhìn bàn tay đầy nước mắt, cắn môi cúi đầu khóc thành tiếng. Cô không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn căn phòng, trước mắt hiện ra rõ ràng hình ảnh, ban đầu tới chọn phòng, cô kéo lấy tay Ôn Đình Hiền, cười cười nói nói.

Cô nói: “Chờ sang năm em tốt nghiệp rồi, chúng ta liền kết hôn. Ôn Đình Hiền, nếu như anh đối xử với em không tốt, em sẽ ly dị rồi mang con anh đi, để cho anh ngủ một mình.”

"Ừm ——"

Vùi mặt vào lòng bàn tay, nửa người phía trên của Đồng Tâm gục lên tay lái, nước mắt tràn ra mãnh liệt. Điện thoại trong túi xách reo lên, cô thông thả, nhận điện thoại.

“Bảo bối, em đã đi đâu? Sao còn chưa trở về nữa?”

“Em ra ngoài có chút việc, em sẽ quay về lập tức.”

Cúp điện thoại, Đồng Tâm ném điện thoại sang một bên, cô lấy tay lau nước mắt trên mặt, lấy phấn lót trang điểm lại, cảm xúc đã sớm bình phục lại.

Giơ tay lên hạ cửa xe xuống, Đồng Tâm thò đầu ra bên ngoài cửa xe, nhú mày nhìn căn phòng sáng đèn kia, cuối cùng cắn răng thu hồi tầm mắt lại, một cước đạp mạnh chân ga, lái xe đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Quỷ Dị Hôn Thư. (Phần 2)

Trở về nhà, Đồng Niệm tắm rửa xong rồi đi đến giường ngồi, cả người không nhúc nhích. Lăng Cận Dương tắm xong đi ra ngoài, thấy bộ dáng ảm đạm của cô, mày kiếm nhú lại.

Xoay người ngồi trên giường, Lăng Cận Dương giờ tay ôm Đồng Niệm vào lòng, để cho cô ngồi ở trên đùi mình, giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Em vẫn

còn đau lòng sao?”

Khẽ gạt đầu một cái, Đồng Niệm tựa đầu lên vai anh, ánh mắt buồn bã: “Đồng Tâm sao có thể đối xử với Đình Hiền như vậy được chứ, nó thật là vô tình.”

Hít sâu vào một hơi, Đồng Niệm kiềm nén nước mắt, oán giận nói: “Một ngày nào đó, nó nhất định sẽ hối hận.”

Cúi đầu hôn lên đôi mắt đỏ hoe của cô, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong ngực, vẻ mặt yên tĩnh, anh mím môi, thầm thì nói: “Niệm Niệm, trên đời này, mọi người đều có chấp niệm. Có người chấp nhất danh, có người chấp nhất lợi, còn anh lại chấp niệm em. Không phải lúc trước chúng ta cũng đi rất nhiều đường quanh co sao?”

“Chúng ta không giống nhau.” Đồng Niệm cúi đầu, giọng nói trầm thấp.

Lăng Cận Dương mím môi cười khẽ, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, dịu dàng nói: “Dĩ nhiên chúng ta không giống vậy rồi. Cho nên không thể kỳ vọng tất cả mọi người giống như chúng ta. Ôn Đình Hiền mất đi Đồng Tâm, đối với cậu ta mà nói chưa chắc là chuyện xấu, cậu ta xứng đáng tìm được người tốt hơn.”

Giọng nói anh trầm thấp, đẩy lòng u ám của Đồng Niệm dần dần tản đi, cô thở dài: “Anh nói đúng, Đồng Tâm quả thật không xứng, Đình Hiền xứng đáng tìm được người tốt hơn.”

"Vậy là được rồi." Giơ tay lên ngắt gương mặt của Đồng Niệm, ánh mắt Lăng Cận Dương đầy cung chiều, cười nhạt nói: "Cô nhóc đa sầu đa cảm, bây giờ đã là hai giờ khuya rồi, em mau ngủ đi."

Đồng Niệm nắm chặt bàn tay của anh, mười ngón tay đan chặt vào nhau. Cô ngẩng đầu, hai mắt chăm chú nhìn vào mắt anh, giọng nói chìm xuống, “Lăng Cận Dương, anh phải hứa với em, bất kể có chuyện gì xảy ra thì tình yêu của chúng ta vĩnh viễn không hề thay đổi.”

Lăng Cận Dương nở nụ cười, cúi mặt xuống, trán anh chạm vào trán cô, “Anh đồng ý.”

Nghe được lời anh nói, tâm tình phiền não của Đồng Niệm mới chuyển biến tốt hơn. Cô nằm ở trong lòng anh, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn vững vàng, hai mắt dần dần đóng lại, ngủ thật say.

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp rực rỡ chiếu xuống, trong Lan Uyển những cây ngô đồng thẳng tắp đứng sừng sững, cành cây tường vi bắt đầu mọc chồi non xanh lá, không bao lâu cả khu vườn lại đua nhau khoe sắc.

Lăng Trọng từ cầu thang cất bước đi xuống, các người làm đang quét dọn nhìn thấy ông, tất cả đều dừng động tác lại, một mực cung kính hô: “Lão gia.”

Đôi mắt Lăng Trọng sáng lên, hiền hòa gạt đầu một cái, cất bước đi xuống bậc thang cuối cùng. Theo thói quen đi đến bức tường bên cạnh, ngẩng đầu nhìn bức tranh treo trên tường.

Đó là bức họa hoàng đế Khang Hi đời nhà Thanh, nhìn theo góc độ của ông, có thể bắt gặp đôi mắt sáng lấp lánh của vị hoàng đế này. Trong con người sâu thẳm kia, che giấu vô số bí ẩn mà mọi người không thể dòm ngó được.

Đứng trước bức họa một giây lát, Lăng Trọng xoay người đi về phía bàn ăn. Ông nhìn vị trí trống không đối diện, khóe miệng dâng lên nụ cười: “Huyền phu nhân còn chưa dậy sao?”

Ông kéo ghế ra ngồi xuống, nụ cười trên mặt không giảm: “Thế nào, tiểu thư cũng chưa xuống sao?”

Nghe được lời ông nói, tất cả người làm đều sững sốt, tiếp theo hai mặt nhìn nhau. Mọi người đều biết trong miệng ông Huyền phu nhân là ám chỉ Nguyễn Huyền, mẹ của Đồng Niệm. Chỉ là bà đã qua đời rất nhiều năm, mà tiểu thư cũng đã dọn ra ngoài ở, sao lão gia lại hỏi như thế?

Kể từ khi vú Dung rời đi, liền có quản gia khác thay vị trí của bà. Lúc này quản gia tiến lên, cung kính nói: “Lão gia, tiểu thư đã dọn ra ngoài ở, sao ngài lại quên chứ?”

Nghe người giúp việc nói, Lăng Trọng giơ tay lên, đẩy mắt có chút mờ mịt. Ông vẫn không nói gì, lại nghe quản gia nói: “Huyền phu nhân qua đời rất nhiều năm rồi ạ.”

"Nói bậy!"

Lăng Trọng đánh rơi đôi đũa, sắc mặt lo lắng: “Ngươi dám nói hươu nói vượn!”

“Lão gia.” Quản gia bị dọa sợ, vội vàng giải thích: “Tôi không có nói bậy, Huyền phu nhân qua đời 5 năm, mồ mã còn do chính tay ngài tự chọn.”

Lăng Trọng giơ ngón tay chỉ quản gia, ném chiếc đũa tới trước mặt quản gia, “Cái gì là mồ mã, mồ mã của ai hả?”

Các người làm đều bị dọa sợ, có người còn lên lên lầu lấy đi ảnh của Nguyễn Huyền xuống, giơ lên trước mặt ông: “Lão gia, ngài xem này.”

Nhìn vào tấm di ảnh, sắc mặt Lăng Trọng đại biến, ông tròn to hai mắt, kinh ngạc nói không ra lời.

Quản gia âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cất đi ảnh đi, tiến lên một bước nói: “Lão gia, ngài bị sao vậy? Có chỗ nào không khỏe hay sao?”

Giơ tay lên bụm lấy ngực, Lăng Trọng lập tức ngã ngồi trên ghế, sắc mặt tái nhợt.

"Mau gọi bác sĩ."

Quản gia thấy sắc mặt ông không tốt, dìu ông đứng lên, trở lại phòng ngủ, sau đó gọi điện thoại cho Lăng Cận Dương.

Đồng Niệm vừa pha cà phê xong, từ nhà bếp đi ra, liền nhìn thấy Lăng Cận Dương vội vã đi ra từ phòng làm việc, kéo cô đi ra ngoài: “Thân thể ba không được tốt.”

Không dám hỏi nhiều, Đồng Niệm khẩn trương cùng anh trở lại Lan Uyển.

Lúc bọn họ trở về, Lăng Trọng đã tỉnh táo lại, bác sĩ gia đình vừa mới tiêm thuốc cho ông, bảo ông cần phải nghỉ ngơi nhiều.

“Ba.” Lăng Cận Dương đi nhanh tới, sốt ruột hỏi bác sĩ: “Bác sĩ Thái, ba tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ Thái thu ống tiêm lại, cười nói: “Cậu không cần quá lo lắng, chủ tịch là do mệt mỏi quá sức, nghỉ ngơi nhiều là có thể khỏe lại.”

"Thật không?"

Lăng Trọng ngồi dậy, sắc mặt so với lúc này đã hồng hào hơn, “Cận Dương, ba không sao.”

Thấy thần sắc ông bình thường, trái tim lơ lửng của mọi người mới thả lỏng xuống. Lăng Cận Dương hỏi bác sĩ một vài chú ý quan trọng và ghi nhớ cẩn thận.

“Chủ tịch, ngài nghỉ ngơi cho tốt, cuối tuần nhớ tới bệnh viện kiểm tra.”

Lăng Trọng cười gật đầu một cái, thời điểm ánh mắt ông và bác sĩ Thái chạm nhau, hai người bọn họ ăn ý trao đổi ánh mắt với nhau.

Sau đó không lâu lắm, Lăng Trọng uống thuốc rồi ngủ, Lăng Cận Dương cùng Đồng Niệm đợi ông ngủ say rồi mới rời đi.

Bởi vì bệnh tình của Lăng Trọng, Lăng Cận Dương bảo Đồng Niệm chuyển về nhà ở, như vậy anh cũng không cần chăm lo hai nơi.

Sau khi dùng qua bữa cơm chiều, Lăng Cận Dương đi vào phòng của ba anh, nhìn ông ăn, uống thuốc rồi ngủ, anh mới quay về phòng. Đồng Niệm bụng trái cây đi lên, đang ngồi trên sofa đợi anh, “Ba như thế nào rồi?”

“Mới vừa ngủ.” Há miệng ăn một miếng trái cây, Lăng Cận Dương dựa lưng vào ghế sofa, giọng nói có chút phiền muộn.

Đồng Niệm đi qua ngồi bên cạnh anh, an ủi: “Anh đừng quá lo lắng, bác sĩ chẳng phải nói là ngoài huyết áp hơi cao một chút, những cái khác rất tốt đó sao?.”

Giơ tay lại nắm chặt bả vai của cô, khuôn mặt Lăng Cận Dương yên tĩnh, mày kiếm nhíu chặt: “Niệm Niệm, chúng ta mau sớm kết hôn đi.”

Ngừng tạm, anh quay đầu nhìn chăm chăm cô, cười đều nói: “Mặc dù anh không tin thầy tướng số lắm, chỉ là ngày hôm đó thật sự là ngày tốt. Ngàn năm khó gặp ngày tốt, hai chúng ta đừng lãng phí nha.”

Đồng Niệm đỏ mặt cuối đầu, giọng nói thật thấp, “Vậy anh vì ngày tốt nên muốn kết hôn hay là vì em nên mới muốn kết hôn sớm một chút hả?”

"Đương nhiên là bởi vì em!"

Nắm cằm của cô, Lăng Cận Dương nở nụ cười hôn lên khóe miệng của cô, “Nghĩ tới đêm tân hôn, anh không kiềm chế được.”

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, đưa tay nhét trái cây vào trong miệng của anh, gất giọng nói: “Luuu mạnh——”

Người đàn ông nhếch môi cười, ấn cô vào trong ngực, ngón tay thò vào áo sơ mi của cô: “Anh lưu mạnh ở chỗ nào, em mau nói đi?”

Cả người Đồng Niệm run lên một cái, đôi môi đỏ mọng mấp máy, giọng nói có chút nhũn ra: “Anh chính là lưu mạnh.”

Đè cô ở trong ghế sofa, trong mắt Lăng Cận Dương nhuộm đầy nụ cười, anh nhẹ nhàng hôn lên xương quay xanh của cô: “Em tìm hộ khẩu, ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Hộ khẩu?

Đồng Niệm nhăn mày lại, giống như trong lúc nhất thời không nghĩ ra để ở chỗ nào. Chỉ là người đàn ông trên người không cho cô cơ hội, chặn ngang ôm cô vào phòng tắm, hai người chúng ta thông thả tắm chung đi.

Hôm sau, sau khi ăn tối xong, Lăng Cận Dương lái xe trở lại ngôi nhà cũ của Đồng Niệm, dẫn cô đi tìm hộ khẩu.

Đây là khu chung cư đã cũ kỹ, lâu năm không được sửa sang, phòng ốc chung quanh đã trải qua mấy chục năm, đều đã rất cũ kỹ, hoàn cảnh chung quanh cũng không tiện.

Đẩy cửa đi vào, Đồng Niệm đặt túi xách xuống, mở cửa sổ phòng khách ra, cho thông thoáng.

Lăng Cận Dương đi tới phòng ngủ bên trái, đẩy cửa đi vào, anh nhìn chăm chăm cái giường phía bên kia tường, đôi mắt dần dần tối xuống.

Sau lưng bị một đôi bàn tay nhỏ bé quán chặt, Đồng Niệm từ phía sau ôm chặt anh, bướng bỉnh chui đầu từ dưới nách anh lên, cười hỏi: “Anh còn nhớ rõ nơi này sao?”

Ôm cô từ phía sau, Lăng Cận Dương kéo cô đến ngồi ở trên giường, ánh mắt thoáng qua về không đằng hoàng: “Sao không nhớ rõ được? Nơi này là chính là lần đầu tiên của hai chúng ta.”

Lật người Đồng Niệm đè ở phía dưới, hai cánh tay Lăng Cận Dương nắm chặt eo cô, khuôn mặt áp xuống, thổi ra hơi thở nóng bỏng bên tai cô, anh ngâm vịnh tai trắng nõn của cô, giọng nói khàn khàn: “Chúng ta làm lại một lần đi, coi như ôn lại chuyện cũ.”

“Ôn cái đầu anh đó”. Đồng Niệm lấy hai tay đẩy bả vai anh ra, tức giận nói: “Em tới tìm hộ khẩu, anh muốn ôn lại thì tự anh ôn một mình đi.”

Trong lúc nói chuyện, Đồng Niệm giờ tay đẩy anh ra, đứng dậy đi vào bên trong phòng ngủ chính.

Lăng Cận Dương nằm ở trên giường, buồn bực cười. Chỉ là trong đầu nhớ lại một đêm kia, cả người anh nóng lên, ánh mắt trầm xuống.

Đi tới căn phòng ngủ của ba mẹ, Đồng Niệm khom lưng xuống, từ đáy giường kéo ra một hộp sắt. Khi còn nhỏ, cô thường thấy mẹ mở cái hộp này ra, bỏ những thứ quan trọng ở trong nhà vào trong này.

Đứng dậy đi tới bàn trang điểm, cô kéo ngăn kéo thứ hai ra, lấy ra một chiếc chìa khóa. Sau khi mở hộp sắt ra, lật xem từng thứ một, có rất nhiều hình khi cô còn bé, chỉ là cô không nhìn thấy hộ khẩu.

Đồng Niệm nhăn mày lại, cô đã tìm một lần ở Lan Uyển nhưng vẫn không tìm thấy hộ khẩu mẹ cô để lại. Vậy thì hộ khẩu chỉ có thể ở chỗ này, sao lại không tìm thấy chứ?

Cô nhíu mày, đồ tất cả đồ trong hộp sắt ra trên giường. Cô tìm không bỏ sót một thứ gì, chợt phát hiện có một tờ giấy màu đỏ được xếp lại.

Đồng Niệm mở to mắt nhìn, cảm thấy có chút tò mò. Cái này trước kia cô chưa từng thấy qua, liền cầm lên mở ra đọc.

Mở tờ giấy đỏ ra, nó chính là tờ giấy hôn thú, xem ra đã trải qua thời gian rất lâu, tờ giấy đã ố vàng. Đồng Niệm thấy trên tờ giấy hôn thú là tên của Lăng Trọng và Nguyễn Huyền.

Tại sao là hai người bọn họ?

Đồng Niệm ngó người ra, tiễn đồng đèn nhánh thoáng qua về nghi ngờ. Cô mím môi tiếp tục nhìn xuống phía dưới, sau khi nhìn thấy ngày tháng ghi trên giấy, cả người lẫn nửa đầy kinh ngạc, cặp mắt mở to, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Ngày tháng ghi trên tờ giấy hôn thú, lại là ba mươi hai năm trước.

"Niệm Niệm, tìm được chưa?"

Nghe được tiếng bước chân Lăng Cận Dương đi tới, sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, cô hốt hoảng xếp tờ giấy hôn thú lại, lặng lẽ bỏ vào trong túi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Thân Thế Chân Thật (Phần 1)

Một chiếc McLaren màu bạc chạy băng băng trên đường, từng chiếc từng chiếc đèn đường lướt qua thân xe, tạo thành các luồng sáng nhấp nhô.

Trong buồng xe yên tĩnh, chỉ có tiếng bánh xe kêu sần sật. Hai tay Lăng Cận Dương nắm chặt tay lái, đôi mắt thâm thúy thỉnh thoảng liếc nhìn người bên cạnh. Nhìn thấy Đồng Niệm vẫn cúi đầu, bộ dáng như có điều suy nghĩ, không khỏi mím môi cười: “Đừng lo lắng, không tìm được hộ khẩu thì cũng sẽ không làm trễ nãi việc kết hôn của chúng ta.”

Đồng Niệm rũ mắt xuống, không dám nhìn vào mắt anh, giọng nói thật thấp: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Nắm bàn tay nhỏ bé có chút lạnh của cô vào lòng bàn tay mình, Lăng Cận Dương mỉm cười, đáng vẻ bình tĩnh: “Chẳng lẽ trong lòng của em, chồng của em không có biện pháp gì sao? Không có hộ khẩu, em vẫn là Lăng phu nhân.”

"Phụt ——"

Đồng Niệm nở nụ cười, giờ tay lên nhéo lên má của anh, trách mắng: “Kiêu căng, ngạo mạn!”

“Ui da...!” Lăng Cận Dương cau mày kêu đau, nhìn cô chăm chăm, sắc mặt buồn bã: “Sao em nhéo mạnh thế? Thật là đau.”

Giờ tay lên nhìn một chút, Đồng Niệm nghĩ vừa nãy cô đâu có nhéo mạnh đâu chứ, sao anh lại kêu đau. Mỗi lần anh nhéo cô, lúc đó mới thật sự là đau, đúng là người đàn ông keo kiệt.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nhìn thấy bộ dáng mặt ề mày ủ của anh, Đồng Niệm không nhịn được mềm lòng. Cô tiến sát lại gần anh, ngẩng mặt hôn lên môi anh một cái: “Được chưa, đồ ba gai.”

Lấy tay ôm cổ của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, cắn lên môi cô một cái. Cảm thấy vừa lòng mới buông cô ra.

Đồng Niệm nhếch miệng, giờ tay lên sờ cái môi đau rát của mình, mơ hồ còn có thể cảm nhận được dấu răng. Cô phồng má, giận giữ nhìn anh, cắn răng nghiêng lợi lăm bằm: “Có thù tất báo.”

Người đàn ông chiếm được tiện nghi tâm tình cực tốt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận của cô, cảm thấy rất thích thú, không có cãi lại. Anh nắm lấy mu bàn tay của cô, đặt ở trên môi hôn lên một cái, chuyên tâm lái xe.

Trở lại Lan Uyển, Lăng Cận Dương đi lên lầu xem ba anh một chút. Nhìn thấy ông nằm ngủ ngon, mới xoay người rời đi, trở về phòng.

Đẩy cửa phòng ngủ sách vách ra, trong phòng chỉ có một chiếc đèn đặt dưới đất chiếu sáng. Lăng Cận Dương nhìn vào, nghe tiếng nước chảy vang lên trong phòng tắm, anh định cất bước đi vào. Vừa mở cửa ra, thấy người bên trong mặc đồ ngủ cất bước đi ra cửa.

“Ba đã ngủ chưa?” Đồng Niệm cầm trong tay một cái khăn lông màu trắng, vừa lau tóc vừa hỏi anh.

Lăng Cận Dương nhướn mày, nhìn gò má sau khi tắm ửng hồng của cô, bước tới, ôm cô vào trong ngực: “Em định đi ngủ sao?”

Chạm rai cúi đầu, ngửi nhẹ mùi hoa lài trên người Đồng Niệm, Lăng Cận Dương híp mắt, cắn nhẹ lên cằm của cô, trầm giọng nói: “Sao em không đợi anh tắm với?”

Khuôn mặt Đồng Niệm trong chớp mắt đỏ lên, bởi vì lời nói của anh mà trái tim đập loạn xạ. Kể từ khi tắm chung cùng nhau, mỗi lần cô đi tắm anh đều lấy cớ để được tắm cùng cô. Bị anh ăn sạch sành sanh, còn giúp anh thoải mái.

Nhớ tới những hình ảnh đó, lỗ tai Đồng Niệm nóng như lửa đốt, “Luuu mạnh!”

Nghe cô mắng, Lăng Cận Dương liền kháng cự lại, khoe miệng nở nụ cười không đành lòng, “Không phải em rất thích anh đối xử lưuu mạnh với em sao?”

Đồng Niệm nghe không lọt vào tai nữa, cũng không dám dây dưa cùng với anh, nói đi nói lại, người cuối cùng xui xẻo cũng là cô. dđl/q'd Cô giờ tay lên che miệng của anh, đẩy anh ra khỏi cửa, “Anh đi ra ngoài.”

Lấy tay đặt trên ngực cô, Lăng Cận Dương nhướn mày, ánh mắt không vui, giọng nói lạnh xuống: “Em có ý gì chứ? Tại sao lại đuổi anh đi ra ngoài?”

Ngẩng mặt lên, Đồng Niệm cảm thấy oan ức, cô trừng mắt nhìn anh, đưa tay chỉ vào đôi mắt thâm quầng của mình, nói: “Mấy hôm nay em ngủ không ngon giấc, anh có thể cho em ngủ ngon giấc một đêm không?”

“Anh nói là anh không cho em ngủ sao?” Lăng Cận Dương cảm thấy bất mãn khi nghe Đồng Niệm nói vậy.

Đồng Niệm nhếch môi, gật đầu một cái, hai mắt nhìn thẳng vào mắt anh, tràn đầy tố cáo. Không phải chính anh không cho em ngủ sao?

“Em nói sai rồi.” Lăng Cận Dương nở nụ cười, ôm chặt eo của cô, sắc mặt không chút thay đổi, “Là do anh động, em hưởng thụ.”

"....."

Sắc mặt Đồng Niệm đen xuống, trong lòng vô cùng tức giận: “Lăng Cận Dương.”

Thấy cô thật sự nổi giận, Lăng Cận Dương không cười nữa, cúi đầu lấy lòng: “Ngoan, tối nay anh không lộn xộn nữa, để cho em ngủ thật ngon được không?” Trong lúc nói chuyện anh định đi vào phòng, lại bị Đồng Niệm kiên quyết cản ở ngoài cửa.

Ngược cầm lên, ánh mắt Đồng Niệm tràn ra vẻ giễu cợt, cô sẽ không tin tưởng loài soái lang như anh.

Đưa tay chặn ở cửa, vẻ mặt Đồng Niệm kiên định, không chịu nhượng bộ: “Không được, anh nhất định phải nghe lời, nếu không em giận thật đấy.” Nhìn bộ dáng tức giận của cô, Lăng Cận Dương bất đắc dĩ thở dài, không dám ép buộc cô, thất vọng nói: “Được rồi, chỉ đêm nay thôi đấy.”

Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Đồng Niệm mỉm môi cười, cô nhón chân lên hôn lên mặt anh một cái, dịu dàng nói: “Ngủ ngon.” Vừa ngừng nói, cô chỉ sợ người đàn ông này đổi ý, vội vàng đóng cửa phòng lại.

Còn chưa kịp hôn một cái, Đồng Niệm đã đóng cửa lại. Trong lòng Lăng Cận Dương có chút mất mát, anh lấy tay sờ chỗ lúc này cô hôn lên má mình, mảy nhíu lại.

Đúng là nhóc con không có lương tâm, xem ra là mệt thật rồi.

Đóng cửa phòng ngủ, Đồng Niệm thở phào nhẹ nhõm, sau lưng dựa vào cánh cửa, sắc mặt từ từ bình tĩnh lại. Cô đi tới bên giường, kéo chăn trên giường ra, từ ngăn kéo trên đầu giường lấy ra tờ hôn thú kia, nắm chặt trong tay.

Trầm tư hồi lâu, trong lòng Đồng Niệm mơ hồ thoáng qua cái gì, cô rút tấm ảnh gia đình ra, nhìn hồi lâu, sắc mặt dần dần tối lại. Khoảng một lát sau, cô lấy tấm giấy hôn thú cất đi, tắt đèn ngủ.

Buổi tối ở Lan Uyển vô cùng yên tĩnh. Đồng Niệm nằm trên giường, đôi mắt nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, trái tim phiền não không thôi. Đột nhiên xuất hiện tờ giấy hôn thú, làm cho cô có quá nhiều suy đoán và hoang sợ. Một loại cảm giác sợ hãi chưa bao giờ bao phủ trái tim cô như thế này.

Chuyện này cô lại không thể nói với bất kỳ ai, hơn nữa cũng không thể nói cho Lăng Cận Dương biết, cô chỉ có thể một mình chịu đựng đối mặt. dđl/q"đ Theo đạo lý mà nói, cô theo mẹ vào nhà họ Lăng cũng chỉ có hơn chục năm, nhưng sao mẹ cô và Lăng Trọng lại có giấy hôn thú ba mươi hai năm trước chứ?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ đã giấu diếm cái gì đây?

Đồng Niệm mỉm môi, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, trong lòng vô cùng hoảng loạn, cơn buồn ngủ cũng biến mất. Cảm giác lạnh lẽo cũng dần dần dâng lên, làm cho cả người Đồng Niệm nhẹ nhàng phát run, cô co người lại, dùng chăn đắp kín khắp người.

Tay chân hoàn toàn lạnh lẽo, đôi mắt Đồng Niệm u ám. Cô thật sự sợ, sợ phải đối mặt với chuyện mà bản thân cô không thể chấp nhận được. Nghĩ đến Lăng Cận Dương, đáy lòng càng thêm run sợ, cô không dám nghĩ nữa, cố gắng ức chế suy nghĩ lung tung trong đầu mình. Mọi thứ có chút mơ hồ, từng giây từng phút như muốn xâm nhập vào đầu. Đồng Niệm che chăn nhắm mắt lại, bắt buộc mình ngủ, không cho phép mình suy nghĩ nữa.

Đến cuối cùng, sự thật gì đang chờ đợi cô?

Cả đêm trằn trọc không ngủ được, ngày hôm sau mở mắt, Đồng Niệm đau đầu dữ dội. Tối nay các loại giấc mộng kỳ lạ đồng loạt xuất hiện, gắt gao bao lấy, khiến cô giãy giụa không thoát, trong lòng càng thêm hoảng hốt.

Đi vào phòng tắm rửa mặt, Đồng Niệm nhìn sắc mặt trắng bệch của mình trong gương liền nhíu mày. Rửa mặt xong, Đồng Niệm dùng khăn lót che lại, xong xuôi mới thay quần áo đi xuống lầu.

Đi tới giữa cầu thang, Đồng Niệm nghe thấy một giọng nói truyền ra trong nhà ăn, cô dừng bước, đứng tại chỗ lẳng lẳng lẳng tai nghe một lát, sau đó mới đi xuống lầu.

"Chào buổi sáng."

Lăng Cận Dương quay đầu nở nụ cười, kéo ghế bên cạnh ra để cho Đồng Niệm ngồi xuống. Nhìn sắc mặt không được tốt của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương cúi đầu, đến gần bên tai cô, cười đều hỏi: “Không có anh, em ngủ cũng không ngon đúng không?”

Đồng Niệm đỏ mặt, đưa tay nheo lên đùi anh một cái, nhỏ giọng nói: “Anh im đi.”

Lần này Đồng Niệm nheo rất đau, Lăng Cận Dương liền thay đổi sắc mặt. Chỉ là ba anh đang ngồi phía đối diện, anh cũng không nói nữa, chỉ cười bụng ly sữa lên, đưa đến trước mặt cô: “Em uống sữa đi.”

Lăng Trọng nhìn vẻ mờ ám của hai người bọn họ, mỉm môi cười nhẹ. Ông bỏ dao nĩa trên tay xuống rồi hỏi: “Phòng tân hôn của hai đứa, muốn chuẩn bị như thế nào?”

Không cần chuẩn bị, thay đổi một chút trong phòng ngủ của con là được rồi. Lăng Cận Dương nắm lấy tay Đồng Niệm, nhìn ánh mắt e lệ của cô nói: “Phòng ngủ của Đồng Niệm tạm thời để đó, chờ sau này có em bé, sẽ đổi thành phòng trẻ em.”

Tầm mắt rũ xuống khẽ nâng lên, Đồng Niệm nhìn biểu tình của Lăng Trọng, thấy ánh mắt nụ cười của ông vẫn như thường, không có bất kỳ khác thường gì, thần kinh căng thẳng của cô mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác được có ánh mắt đang nhìn mình, Lăng Trọng nhíu mày nhìn sang, lại nhìn thấy Đồng Niệm rũ mắt xuống, rõ ràng là muốn tránh né ánh mắt ông. Lăng Trọng giật mình, nhìn thấy bộ dạng lo lắng của cô, ánh mắt ông trầm xuống.

Kể từ khi Lăng Cận Dương ký đơn chuyển nhượng cổ phần, những cổ đông không gây khó dễ nữa. Chỉ là mỗi năm đều phải tổ chức cuộc họp hội đồng quản trị một lần, cho nên Lăng Trọng quyết định một tuần nữa sẽ tiến hành cuộc họp.

Gần đây trong khoảng thời gian này, Lăng Cận Dương hết sức bận rộn, vừa chuẩn bị cho đại hội cổ đông, vừa chuẩn bị cho hôn lễ. Hôn lễ cách đại hội

cổ đông sau một tuần. Tuy rằng việc chuẩn bị hôn lễ không khác so với lúc anh đính hôn với An Hân lắm, nhưng khi đó đều là nhà họ An chuẩn bị nên anh hoàn toàn không có chú tâm lắm.

Nhưng hôm nay, là anh kết hôn với người anh yêu, nên so với lúc trước không giống nhau. Tất cả mọi thứ anh đều tỉ mỉ, từng chút một chuẩn bị. Mỗi lần anh cho người đi chuẩn bị cho hôn lễ, trên mặt đều rất vui vẻ, đồng thời cũng nghĩ đến bộ dáng vui vẻ của Đồng Niệm trong lúc này.

Trên bàn đặt một chiếc áo cưới được thiết kế theo kiểu dáng mới nhất, đôi mắt Lăng Cận Dương trầm xuống. Anh nghĩ đến cảnh cô mặc lên người bộ áo cưới lộng lẫy này, ý cười trên khóe môi dịu dàng: “Lấy cái này đi.”

Thấy anh đồng ý, quản lý tiệm áo cưới rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, sửa đi sửa lại mất gần một tháng, hôm nay cuối cùng vị đại gia này mới vừa ý, thật là không dễ dàng mà.

Ra khỏi tiệm áo cưới, Lăng Cận Dương đi tới công ty. Lúc đến phòng làm việc, nhìn thấy chỗ Đồng Niệm trống không, nhều mày hỏi: “Đồng trợ lý đâu?”

Phụ tá lập tức đứng lên, một mực cung kính nói: “Đồng tiểu thư đi ra ngoài, nói là có một số việc muốn làm.”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương ngẩn người, thầm nghĩ Đồng Niệm có chuyện gì quan trọng phải làm sao? Sao anh lại không biết chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Thân Thế Chân Thật (Phần 2)

Đón xe đến nhà chú, Đồng Niệm cất bước đi lên lầu, thời điểm giơ tay lên gõ cửa, cô có hơi do dự, nhưng vẫn quyết định gõ cửa nhà.

“Đến liền đây.”

Mở cửa nhà, nhìn thấy người đứng bên ngoài là Đồng Niệm, sắc mặt bà có chút khác thường, chỉ là rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, cười lời cô vào: “Ôi, Niệm Niệm tới chơi à, mau vào đi.”

Đồng Niệm trầm mặt đi vào, thấy trong nhà thùng lớn thùng nhỏ, ánh mắt thoáng chốc lạnh như băng: “Chú thím muốn dọn nhà sao?”

Chú nghe được câu hỏi của cô, lập tức cúi đầu, nói không nên lời, về mặt lộ ra vẻ chán nản.

Thím cô thì ngược lại, trên mặt tràn đầy nụ cười, cười cười nói nói: “Đúng vậy a, Tâm Tâm mua cho chú thím một ngôi nhà rất lớn, để cho chú thím chuyển qua đó ở.”

Nhìn nụ cười trên khóe môi thím, Đồng Niệm hừ lạnh một tiếng: “Em ấy mua nhà, chú thím yên tâm thoải mái để ở sao?”

Sắc mặt Đồng Chấn Thanh bỗng nhiên trầm xuống, trong mắt hiện lên thần sắc cực kỳ phức tạp.

Lời nói Đồng Niệm sắc nhọn như thế, cũng làm cho bà đổi sắc mặt, khóe mắt bà tươi cười nói: “Niệm Niệm, thím biết con còn giận Tâm Tâm, nó còn nhỏ không hiểu chuyện, có chỗ nào không đúng, con bỏ qua cho nó. Nhưng bây giờ người trẻ tuổi thích tự do yêu đương, chúng ta làm cha mẹ cũng không nói được gì, huống chi là người dung nạp. Con nói có phải hay không?”

“Yêu sao?” Đồng Niệm nói ra hai chữ này, khóe miệng nụ cười châm chọc: “Thím, lời như thế mà thím cũng nói ra được, Đồng Tâm hôm nay có bộ dáng thế này, đều là do thím dung túng em ấy mà ra!”

“Cô——”

Mẹ Đồng Tâm giận tái mặt, tức giận nói: “Tôi dù gì cũng là thím của cô, làm sao cô có thể nói chuyện với tôi với thái độ như vậy chứ?”

“Được rồi.” Đồng Chấn Thanh cũng tức giận, quay đầu nhìn vợ mình, lớn tiếng nói: “Bà cũng im miệng đi.”

Thấy chồng cũng không bên vực mình, sắc mặt bà càng thêm khó coi, hừ lạnh một tiếng, nhếch miệng đi vào nhà, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Kéo Đồng Niệm ngồi xuống, Đồng Chấn Thanh thở dài, chán nản nói: “Niệm Niệm, chú không biết cách dạy con, không dạy dỗ Đồng Tâm tốt. Chú cảm thấy có lỗi.”

Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng nhìn đến bộ dáng tự trách kia của chú, Đồng Niệm lắc đầu một cái, cũng không thể nói thêm gì nữa.

Việc đã đến nước này, nói cái gì đi nữa cũng là uống công, Đồng Tâm đã bước đi trên con đường này, giờ khó có thể quay đầu lại, là con đường nhất định không có lối về.

Đồng Chấn Thanh đứng dậy rót ly nước, ông để trước mặt Đồng Niệm, nhú mồm hỏi cô: “Con đột nhiên trở lại, là có chuyện gì sao?”

Bưng ly nước lên uống một hớp, Đồng Niệm kiềm chế cảm xúc phập phồng trong đáy lòng, cố gắng giữ cho giọng nói mình bình tĩnh, “Chú, con có chuyện muốn hỏi chứ?”

"Chuyện gì vậy?"

Đồng Niệm lấy tay giữ chặt cái ly, đầu ngón tay trắng bệch, “Ba mẹ con năm đó, làm sao quen biết nhau vậy?”

Nghe Đồng Niệm hỏi như vậy, Đồng Chấn Thanh lập tức sững sờ, không hiểu nói: “Sao con lại hỏi chuyện này?”

“Không có gì ạ.” Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn ông cười tủm tỉm, che giấu nói: “Chỉ là con tò mò, muốn biết chút thôi ạ.”

Đồng Chấn Thanh gạt đầu một cái, cũng không có phát giác ra Đồng Niệm có gì khác thường, kể những gì ông biết cho Đồng Niệm nghe: “Ba con và mẹ con quen biết nhau chú cũng không rõ ràng lắm. Năm đó ba con đến thành phố Duệ Phong không lâu, liền cùng mẹ con kết hôn.”

Lời của chú, khiến trái tim Đồng Niệm nhói đau, dđl/q'd cô tán dóc vài câu nữa với chú rồi mượn cớ rời đi.

Vốn dĩ muốn đến để tìm kiếm sự an ủi, nhưng không nghĩ tới, không tìm được an ủi mà ngược lại trong lòng cô càng thêm rối rắm, bất ổn khó chịu.

Đồng Niệm không quay trở về công ty, mà là thuê xe trở lại Lan Uyên. Cô không làm kinh động bất kỳ ai, đi thẳng lên lầu đến phòng ngủ của mẹ cô trước đây. Đẩy cửa phòng ngủ ra, cô lục tung đồ đạc, lấy tất cả album ra.

Ngồi ở bên giường, mắt Đồng Niệm sáng như đuốc, mở từng quyển album ra nhìn, không bỏ sót qua tấm hình nào. Ba quyển album hình thật dày, bên trong chiếm đa số là hình của cô, còn có một ít hình mẹ cô khi bà còn trẻ. Ngoài ra, không có bất kỳ tấm hình nào của ba mẹ cô chụp chung.

Đồng Niệm nháy mắt, đáy lòng “lộp bộp” một tiếng, đôi mày thanh tú nhướng lên. Trong tay cô chỉ có một tấm ảnh gia đình, từ nhỏ cho đến lớn không có tấm hình nào khác ngoài tấm này. Trong album cũng không có tấm hình nào ba người chụp chung.

Giơ tay lên lau cái trán rịn mồ hôi, Đồng Niệm sững sờ, trong lòng hung hăng néo chặt lại. Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tìm kiếm, vẫn như trước không tìm được thứ gì, chỉ có quần áo mẹ cô và một số đồ dùng tùy thân, ngoài ra không còn có gì khác.

Hai tay vô lực thả lỏng xuống, Đồng Niệm cảm giác trong người lạnh lẽo, ê ẩm khó chịu. Ngẩng đầu nhìn chằm chằm đi ảnh của mẹ treo trên tường, tự lẩm bẩm: “Mẹ, mẹ không lừa gạt con, đúng không?”

Mặc dù trong lòng vô cùng bài xích, nhưng luôn có giọng nói không ngừng vang vọng trong đầu, tựa hồ nghĩ đến cái gì đó.

“Con ở đây tìm cái gì?”

Ngoài cửa chợt vang lên giọng nói lạnh lùng, Đồng Niệm nhú mồm nhìn sang, sau khi thấy người đứng ở cửa, lập tức cúi mặt, “Không có gì.”

Cô dọn dẹp từng quyển album lại, bỏ lại chỗ cũ, cúi đầu đi ra ngoài, từ đầu đến cuối cũng không có nói câu nào, cũng không nhìn Lăng Trọng một cái. Nhìn bóng lưng Đồng Niệm đi xa, ánh mắt thâm thúy của Lăng Trọng bốc lên một cỗ sáng loáng. Ông mỉm môi đi vào phòng, liếc mắt nhìn mấy cuốn album Đồng Niệm đã lục ra, đưa mắt nhìn tấm đi ảnh trên tường, ánh mắt thật lâu cũng chưa hề dời đi.

Gần tối Lăng Cận Dương tan việc về đến nhà, sau khi hỏi người giúp việc về tình hình của Đồng Niệm, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Hơn nửa ngày không thấy mặt, anh lên lầu đi tới phòng của cô.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, đèn trên tường chiếu sáng cả phòng. Lăng Cận Dương thấy Đồng Niệm nằm rúc người trong chăn. Nhìn bóng dáng quen thuộc, Lăng Cận Dương nở nụ cười đi tới, giơ tay vén chăn lên. Nhìn đôi mắt đỏ đẫm của cô, anh vội vàng kéo cô ngồi dậy, lấy tay mình đặt lên trán cô rồi hỏi: “Em khó chịu chỗ nào sao?”

Đồng Niệm lắc đầu một cái, cầm tay của anh, nhỏ giọng nói: “Em không sao, chỉ hơi nhức đầu thôi.”

Mấy ngày nay, buổi tối Đồng Niệm không ngủ được, khí sắc không được tốt, Lăng Cận Dương nhìn rất đau lòng. Anh cúi đầu hôn lên trán của cô, dịu dàng nói: “Chúng ta đi gặp bác sĩ một chút nha?”

“Không cần đâu.” Vui mặt vào trong ngực của anh, ánh mắt Đồng Niệm buồn bã, cô lấy tay ôm chặt eo của anh, lảm nhảm nói: “Anh ôm em một chút đi.”

Nhìn bộ dáng của cô, trái tim Lăng Cận Dương thoáng chốc mềm nhũn. Anh nghĩ có lẽ do mấy ngày nay Đồng Niệm quá mệt mỏi, nên cũng không có nghĩ ngợi nhiều, ôm chặt cô vào trong ngực, ý cười trên khóe môi dịu dàng.

Sáng ngày hôm sau, trong lúc Đồng Niệm chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp hội đồng quản trị, điện thoại di động liền vang lên. Nhìn thấy số máy lạ gọi đến, dđl/q'd Đồng Niệm có hơi nghi ngờ. Vừa nghe giọng nói bên trong, Đồng Niệm liền biến sắc mặt.

Sau khi cúp điện thoại, cô đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, vẻ mặt có hơi do dự: “Em đau đầu quá, muốn đi gặp bác sĩ.”

Lăng Cận Dương nhăn mày lại, cầm áo khoát lên định đi cùng cô, nhưng bị Đồng Niệm ngăn cản lại, “Em có thể đi một mình được, anh còn phải chuẩn bị cho cuộc họp đại hội cổ đông ngày mai nữa.”

Nhìn tư liệu trên bàn thật dày, Lăng Cận Dương có hơi do dự, anh mím môi, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

“Anh yên tâm đi.” Đồng Niệm giơ tay lên chỉnh lại cổ áo anh, bình tĩnh nói: “Em khám bệnh xong sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Được rồi!”

Hồi lâu, Lăng Cận Dương mới miễn cưỡng đồng ý, rồi bảo tài xế đưa cô đến bệnh viện.

Sau khi đến bệnh viện thành phố, Đồng Niệm bảo tài xế chờ ở bên ngoài, cô đi khám bệnh một mình. Cô cũng không có đăng ký khám bệnh mà đi thẳng lên lầu ba, đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, người hôn mê nằm trên giường đã tỉnh lại, thấy cô đến, bà nở nụ cười: “Đồng tiểu thư, cô đã đến rồi.”

Đồng Niệm đi tới bên giường bệnh ngồi xuống, kéo tay vú Dung, lo lắng nói: “Vú Dung, tại sao không nói cho Lăng Cận Dương biết vú đã tỉnh lại?”

Mặc dù Vú Dung đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt không được tốt lắm, nói chuyện cũng chậm chạp, “Tôi có vài chuyện muốn nói riêng với tiểu thư.”

Nghe nói như thế, đáy lòng Đồng Niệm chìm xuống. Những năm qua Đồng Niệm và bà tiếp xúc không nhiều. Bà vừa mới tỉnh dậy, người đầu tiên muốn gặp lại là mình, hơn nữa còn không muốn nói cho Lăng Cận Dương biết, hành động như vậy, Đồng Niệm cảm thấy càng thêm lo lắng.

Bưng ly nước lên, Đồng Niệm rót cho bà một ít nước, dõ/dàng trong lòng có chút khản trương, mỉm cười nói: “Vú có gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Vú Dung giơ tay lên, chỉ về phía tủ đầu giường. Đồng Niệm kéo ngăn tủ đầu giường ra, lấy ra một khung hình. Là tấm hình Lăng Cận Dương chụp chung với mẹ anh, trong tấm hình là hai mẹ con, khỏe miệng nở nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Đồng Niệm nhếch môi cười rồi đưa khung hình cho vú Dung.

Khẽ vuốt ve hai người trong tấm hình, vú Dung chớp mắt một cái, đôi mắt đã ngân lệ. Bà nức nở nói: “Cậu chủ không phải là con ruột của phu nhân.”

Khỏe miệng đang chum chim cười của Đồng Niệm đột nhiên cứng ngắc lại, cô kinh ngạc nhìn về phía bà, sắc mặt đại biến.

“Ai...” Vú Dung thở dài một cái, giọng nói bi thương: “Năm đó đứa bé do phu nhân sinh ra rất yếu, ngày hôm sau đã mất đi. Nhà họ Lăng cần một người thừa kế, cho nên lão gia và phu nhân quyết định nhận một đứa con trai mang về nhà nuôi. Bọn họ ôm về một đứa bé, đứa bé này là thiếu gia.”

Ngừng lại, vú Dung vuốt ve người trong tấm hình, nước mắt bà lăn xuống: “Mặc dù cậu ấy không phải con ruột của phu nhân, nhưng cũng là uống sữa của phu nhân lớn lên. Phu nhân không có con, nên dồn toàn bộ tình yêu thương cho thiếu gia, coi thiếu gia như con mình sinh ra. Phu nhân rất yêu thương thiếu gia, thật sự rất yêu thương cậu ấy.”

Đồng Niệm nắm chặt tay thành quyền, cô hoàn toàn không dám tin, rồi đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đột nhiên căng thẳng.

“Điều bí mật này chỉ có lão gia, phu nhân và tôi, ba người biết. Năm đó tôi đã nói với bọn họ, cả đời này sẽ không bao giờ nói ra. Nhưng việc đòi nhiều thay đổi, phu nhân năm đó phá hủy nhân duyên của người ta. Hết gây ra lỗi lầm này tới lỗi lầm khác, coi như là bà vì thiếu gia mà lập mưu, đặt cổ phần ở nhà họ An. Ngàn tính vạn tính, nhưng vẫn tính sai, cuối cùng không thể trái ý trời.”

Đôi mày thanh tú của Đồng Niệm nhíu chặt lại, nghe lời của bà..., đôi vai không nhịn được run lên: “Vú nói năm đó phu nhân phá hủy nhân duyên của người khác, là nhân duyên của ai vậy?”

Vú Dung yên lặng, ánh mắt buồn bã nhìn về phía cô: “Những gì tôi nên nói đều đã nói cho tiểu thư biết rồi.”

Bà kéo tay Đồng Niệm, gần như khẩn cầu: “Đồng tiểu thư, cô hãy hứa với tôi, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, cô nhất định phải bảo vệ thiếu gia, hiện tại người có thể bảo vệ cậu ấy, chỉ có thể là cô.”

Đồng Niệm nắm chặt tay lại, nhìn vào ánh mắt đầy mong đợi của bà, gật đầu một cái. Trái tim cô đập mạnh liên hồi, trong đầu nghĩ đến suy đoán đáng sợ.

Không lâu sau đó, tài xế lái xe trở về Lan Uyển. Đồng Niệm đứng ở trong sân, phóng tầm mắt nhìn vào nhà, mười mấy năm qua từng chút từng chút trong nháy mắt trào lên trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm cất bước đi vào phòng khách, thấy Lăng Trọng đã ngồi nghiêm chỉnh trong sofa, hiển nhiên đã sớm chờ cô đã lâu.

Đồng Niệm kinh ngạc đứng im một chỗ, trừng mắt nhìn ông, trái tim đập mạnh. Chiếc hộp Pandora sắp sửa mở ra, nhưng cô không biết mình có thể chịu được những bí mật chôn sâu kia không.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Trao Đổi Thân Thế. (Phần 1)

editor: Nguyen Hien.

Gió xuân ấm áp, trên cây từng chồi non xanh nhọt mọc ra, dồi dào sức sống.

Bên trong cánh cổng to lớn của Lan Uyển là sân vườn rộng rãi, khắp nơi đều tỏa ra hơi thở cuộc sống, lộ ra vẻ xa hoa cực hạn. Phía ngoài ban công phòng khách, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, sưởi ấm lòng người.

Đứng ở giữa phòng khách, tay chân Đồng Niệm dâng lên cảm giác lạnh lẽo truyền thẳng đến tim. Hơi thở đứt quãng, có thể nghe được tiếng tim đập loạn xạ của chính cô vang vọng ở bên tai.

Lăng Trọng ngồi trong ghế sofa đối diện, sắc mặt bình tĩnh, tay cầm lấy bình trà từ sa trên bàn, rót trà vào trong tách, mỉm cười đầy tới trước mặt Đồng Niệm: “Chè xuân Long Tĩnh, con nếm thử một chút xem?”

Đồng Niệm cúi đầu, thấy bên trong tách trà làm bằng tử sa(*), nước trà trong vắt. Cô cúi người xuống bưng tách trà lên, hương thơm xông vào mũi, thấm vào tận ruột gan. Làm cho tâm tình vô cùng lo lắng của cô dần dần bình tĩnh lại.

Tử sa (*): một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ uống trà.

Khẽ nhấp một hớp, hương thơm thoang thoảng phản phát bốn phía, dư vị lâu dài. Đồng Niệm thông thả đặt tách trà trở lại chỗ cũ, cô ngồi thẳng người lại, vẻ mặt yên tĩnh: “Vú Dung đã tỉnh.”

“Vậy à?” Lăng Trọng nhếch môi cười, vuốt ấm trà từ sa trong tay, ánh mắt thâm thúy: “Bà ấy không phải đã dặn dò con, bảo con bảo vệ Lăng Cận Dương sao?”

Sắc mặt Đồng Niệm càng thay đổi, cô nhìn vào đôi mắt trầm lắng của ông rồi lấy ra tờ giấy hôn thú màu đỏ, mở nó ra đầy tới trước mặt ông. “Ba hãy nói cho con biết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Thấy Đồng Niệm đẩy tờ giấy hôn thú tới, đáy mắt Lăng Trọng dâng lên ý cười, khuôn mặt thoáng qua vẻ sắc bén: “Thì ra mấy ngày nay con khác thường, là do tìm thấy cái này.”

Ngừng lại, ông ngừng đầu lên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Đồng Niệm, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy con có đoán được gì không?”

Nghe ông hỏi, đôi mày thanh tú của Đồng Niệm đột nhiên nhú lên, hai tay xuôi bên người hung hăng buộc chặt. Cô cắn môi, mắt rũ xuống, không trả lời ông.

Nhìn thấy Đồng Niệm cúi đầu, Lăng Trọng khẽ nhếch môi, ông cầm tờ giấy hôn thú lên, vẻ mặt từ từ dịu dàng lại: “Tờ giấy hôn thú này, vốn dĩ nó phải được biết sớm hơn, chỉ tiếc lâu như vậy, con mới nhìn thấy được.”

Ngón tay khẽ vuốt lên tờ giấy hôn thú, ánh mắt Lăng Trọng vừa mới ôn hòa, lập tức sắc bén lại, “Năm đó ba cùng mẹ con đã có hôn ước với nhau, dđl/q'd nhưng Du Thù Lan lại có ý phá hoại chúng ta. Bà ta dùng lợi ích của cả gia tộc uy hiếp, ba không thể không nhượng bộ, chuyện này đã áp bức ba mấy chục năm.”

Nhìn ánh mắt chán nản của Đồng Niệm, Lăng Trọng mỉm môi, giọng nói thấp xuống: “Mãi đến khi có con, ba nhất định phải bày mưu tính kế cho con, không thể để cho bất luận kẻ nào phát hiện ra sự khác thường. Nhưng trong thời điểm đó, ba không thể cho con một gia đình, cũng không đành lòng cho con lớn lên trong gia đình không toàn vẹn, cho nên mới sắp xếp an bài cho con một gia đình khác.”

“An bài cho con một gia đình sao?” Sắc mặt Đồng Niệm trắng bệch, bởi vì lời nói của ông mà trái tim cô buột chặt.

Lăng Trọng chậm rãi gạt đầu một cái, vẻ mặt ôn hòa: “Vi lừa gạt Du Thù Lan, ba chỉ có thể an bài cho mẹ con lập gia đình, chỉ là tất cả những thứ kia đều là ngụy trang, tất cả cũng chỉ vì con mà thôi.”

Đứng lên, Lăng Trọng cất bước đi tới bên cửa sổ, nhìn những cây hoa tường vi trong sân, khóe miệng nở nụ cười mỉa mai: “Nhiều năm như vậy, Du Thù Lan cùng ba đấu trí với nhau, may mắn ông trời che chở, bà ấy cũng không có nhận ra sự tồn tại của con. Cho đến trước khi bà ấy chết, bà ấy vẫn không yên lòng, đặt cổ phần ở nhà họ An. Bà ấy cho là làm như vậy thì có thể bảo vệ được Lăng Cận Dương? Nhưng thật đáng tiếc, nước cờ này bà ta đã đi nhầm.”

Lăng Trọng xoay người cười, từng bước đi tới trước mặt Đồng Niệm, đôi tay đè lên bả vai của cô, nói: “Tất cả mọi thứ, ba đều để lại cho con gái của ba, ai cũng không thể cướp đi được.”

Đôi mắt Đồng Niệm co rúc lại, khuôn mặt cô tái mét, cô dùng sức đẩy hai tay của ông ra, cười lạnh nói: “Con gái của ông? Không, tôi họ Đồng, Đồng Chấn Khải mới chính là ba của tôi.”

"Bốp ——"

Khuôn mặt đau rát, Đồng Niệm bị Lăng Trọng đánh nghiêng mặt về một phía, đầu cúi thấp nửa ngày cũng không có nhúc nhích.

“Từ nay về sau, không cho phép con nói như thế nữa.” Sắc mặt Lăng Trọng lo lắng, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của con gái. Những lời này là cảnh cáo, không cho phép cãi lại.

Hồi lâu, Lăng Trọng nhíu mày nhìn sang, nhìn người đàn ông đi tới, dặn bảo: “Duy Hàm, cậu dẫn tiểu thư đi gặp người đó đi, để cho đầu óc tiểu thư tỉnh táo lại một chút.”

“Dạ.” Mục Duy Hàm gật đầu, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.

Đồng Niệm nhìn về phía người đàn ông, tiền đồng đen nhánh nhuộm đầy vẻ khiếp sợ. Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Mục Duy Hàm, cho đến khi anh né tránh tầm mắt của cô. Trong đầu chợt thoáng qua cái gì, tay chân càng thêm lạnh lẽo.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đồng Niệm mới phát hiện mình đã ngồi lên xe. Mục Duy Hàm lái xe ra khỏi thành phố Duật Phong, hướng ra phía ngoài ngoại ô. Trên đường đi anh lái xe vô cùng thành thạo, hiển nhiên trước kia đã từng tới.

Sau một tiếng, xe ngừng lại, Đồng Niệm đẩy cửa xe đi xuống, nơi đây đích thực là một trại an dưỡng, môi trường xung quanh rất tốt.

"Vào đi thôi."

Mục Duy Hàm vẫn không nhúc nhích, nhẹ nhàng nói, anh nhìn thấy bộ dáng mất hồn của Đồng Niệm, sắc mặt từ từ âm đạm xuống.

Đi vào trại an dưỡng, phía trước mặt có một sân tập thể dục rất lớn, mọi người tụ tập ở đó rất đông. Có người luyện tập cơ thể, có người đánh cờ, tùm tùm năm tụ lại một chỗ.

Đồng Niệm cau mày đi vào bên trong, cô nhìn thấy dưới gốc cây ngô đồng có một người đang ngồi đọc báo. Người nọ đưa lưng về phía cô, tóc hai bên thái dương có chút trắng bệch. Nghe tiếng bước chân sau lưng, ông khẽ nghiêng mặt nhìn sang.

Mặc dù chỉ nhìn thấy gò má, nhưng từng đặc điểm trên gương mặt Đồng Niệm rất rõ ràng. Khuôn mặt này so với khuôn mặt cô luôn cất giữ trong trí nhớ của cô giống nhau như đúc. Không biết bao nhiêu đêm nằm mơ thức giấc, cô đều hy vọng có thể gặp ông lần nữa, được ông ôm vào trong lồng ngực ấm áp.

"Ba ——"

Trước mắt một mảnh hơi nước bao phủ. Đồng Niệm kinh ngạc nhìn người trước mắt, đôi môi run rẩy, lệ nóng trong khóe mắt lăn xuống rơi ra ngoài.

Thấy người đi tới, Đồng Chấn Khải đầu tiên là sững sờ, sau đó mắt lóe lên một chút ánh sáng. Đứa bé ông từng cẩn thận che chở, dẫu/q'd hôm nay đã trưởng thành, duyên dáng yêu kiều đến như vậy.

“Con đã đến rồi.” Một câu này, ông đã chờ đợi rất lâu, mặc dù trong dự liệu nhưng so với hình ảnh ông ảo tưởng có chút không giống.

Đồng Niệm bước chân nhanh về phía ông, trên mặt lộ ra vẻ kích động, cô hít mũi, nức nở nói: “Ba vẫn còn sống sao?”

Đồng Chấn Khải mỉm cười, thở dài nói: “Niệm Niệm, con đã trưởng thành.”

Đáy lòng ngũ vị tạp trần, trong lúc nhất thời Đồng Niệm không biết phải nói cái gì. Nhìn ông sống bình yên vô sự, cô vô cùng vui mừng, nhưng hy vọng duy nhất trong lòng cô đã bị dập tắt. Ông còn sống có nghĩa là những gì Lăng Trọng nói hoàn toàn là sự thật.

Đi tới trước mặt ông, Đồng Niệm ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt ông, hai mắt chứa đầy nước: “Ba, ba nói cho con biết đi, tất cả không phải là sự thật đúng không?”

Xung quanh thỉnh thoảng bay tới tiếng cười nói, Đồng Chấn Khải khuôn mặt tươi cười nhìn về phía đám người kia, trong lòng tràn đầy cảm xúc. Ông quay đầu trở lại nhìn Đồng Niệm, giọng say sưa lên trán cô, dịu dàng nói: “Những năm qua, ba vẫn luôn chờ đợi có ngày được gặp lại con. Hôm nay chúng ta gặp lại nhau, đều này cũng có ý nghĩa là con đã biết được sự thật.”

Sự thật?

Hai chữ này hung hăng đập vào tim Đồng Niệm, cô thoáng chốc ngừng thở, trong cổ họng giống như có thứ gì chặn lại, cũng không nói được gì nữa. Thì ra Đồng Chấn Khải cũng chỉ là công cụ của Lăng Trọng, hôn nhân của mẹ cô và ông là giả, chỉ là một gia đình giả họ dựng lên cho cô.

Không lâu sau, Đồng Niệm cúi đầu đi ra từ trại dưỡng lão, đôi chân không linh hoạt bước đi một cách khó nhọc.

“Em không sao chứ?” Nhìn thấy bộ dáng của cô, Mục Duy Hàm bước qua, lo lắng hỏi.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Mục Duy Hàm, giọng nói lạnh như băng: “Anh biết chuyện này từ khi nào?”

Khuôn mặt Mục Duy Hàm rất buồn bã, cũng không có giấu diếm cô: “Bốn năm trước, thời điểm Lăng thị gặp khó khăn.”

“Bốn năm trước?” Đồng Niệm thấp giọng cười một tiếng, ánh mắt đầy giễu cợt: “Mục Duy Hàm, uống công tôi và Lăng Cận Dương xem anh là anh em tốt, nhưng anh đã làm điều gì? Anh đã ở phía sau lưng chúng tôi làm gì hả?”

Nghe vậy, ánh mắt vẻ mặt của Mục Duy Hàm tối xuống, anh mím môi không nói gì, kéo cánh tay Đồng Niệm dẫn cô lên xe, lái xe đi.

Trong buồng xe an tĩnh, Đồng Niệm một câu cũng không nói, cô nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, trái tim một mảnh hoang vu.

Xe hơi màu đen lái vào Lan Uyển, Đồng Niệm lần nữa trở về lại đây, về mặt hốt hoảng lúc này giờ đã bình tĩnh lại.

Thấy bọn họ trở về, ánh mắt Lăng Trọng liền thay đổi, nhìn về phía Đồng Niệm trầm giọng nói: “Bây giờ con đã tin chưa?”

Đồng Niệm mím môi, không muốn trả lời ông, tin hay không tin, đối với cô mà nói không có gì khác nhau.

Lăng Trọng nhìn Đồng Niệm rồi lấy ra một phần văn kiện đưa tới trước mặt cô: “Ký nó đi.”

Đập vào mắt là đơn chuyển nhượng cổ phần, Đồng Niệm vừa nhìn thấy sắc mặt liền đại biến: “Ba không thể làm như vậy.” Cô cầm tờ giấy chuyển nhượng cổ phần trên tay, kiên định lắc đầu: “Những cổ phần này là thuộc quyền sở hữu của Lăng Cận Dương đó.”

"Nói vậy!"

Sắc mặt Lăng Trọng nhuộm đầy tức giận, hung hăng vỗ mạnh lên bàn một cái, “Tâm huyết cả đời ba, tại sao có thể để cho người ngoài được chứ?”

“Anh ấy không phải người ngoài.” Đồng Niệm lớn tiếng nói, đôi môi khẽ phát run: “Anh ấy là con của ba đó.”

Thở dài một hơi, Lăng Trọng đi tới bên Đồng Niệm, ánh mắt nhu hòa xuống, “Niệm Niệm, ba biết con có tình cảm với nó. Nhưng cuối cùng ba và nó không có quan hệ máu mủ, ba không thể giao Lăng thị cho nó được, càng không thể để cho cả nhà họ Lăng nằm trong lòng bàn tay của nó. Con mới là con gái của ba, trên người của con mới chảy dòng máu của ba.”

Đồng Niệm buồn bã cười một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, dđl/q'd cô mím môi, nghẹn ngào nói: “Những năm qua, mọi chuyện đều do ba giờ trò đúng không?”

Ánh mắt Lăng Trọng u ám, đi tới bên cạnh cửa sổ, khuôn mặt buồn bã: “Con có nhớ bốn năm trước, ba bỗng nhiên phát bệnh, Lăng thị gặp nguy hiểm không?”

Nghe ông hỏi, Đồng Niệm gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Nhớ.”

Ánh mắt đen nhánh đột nhiên trầm xuống, Đồng Niệm cắn môi, trái tim hung hăng buột chặt, “Chuyện bốn năm trước, là do một tay ba sắp đặt sao?”

Nghe vậy, khoe miệng Lăng Trọng chợt nâng lên nụ cười, đáy mắt vẻ mặt lạnh thấu xương: “Thật ra không phải bệnh tim của ba tái phát, mà trong lúc vô tình kiểm tra phát hiện ra chứng tự bế (*).”

Chứng tự bế (*): có nghĩa là chìm đắm trong thế giới, không gian riêng của mình một cách bệnh hoạn, là một triệu chứng của bệnh thần kinh phân liệt.

Quay đầu nhìn sắc mặt mờ mịt của Đồng Niệm, Lăng Trọng cười nhạt: “Cũng chính là chứng loạn trí của người già.”

Chứng loạn trí của người già.

Đồng Niệm cắn môi, lập tức nói không ra lời, trong lòng tràn đầy nghĩ ngợi. Loại bệnh này, cô có nghe nói qua.

“Ha ha.” Lăng Trọng cười yếu ớt thành tiếng, ánh mắt hướng về nơi xa, vẻ mặt buồn bã, “Nếu như không mắc bệnh này, có lẽ ba sẽ dùng thủ đoạn nhẹ nhàng hơn, nhưng...”

Một lát sau, ông thu lại sự cô đơn trong mắt, trầm giọng nói: “Khi đó cha con Lăng Thuận muốn đoạt quyền, mà ba kiểm tra lại mắc phải bệnh này, do đó ba phải tranh thủ từng giây từng phút. Ba bắt tay tiến hành thu hồi cổ phần lại trong thời gian nhanh nhất, đồng thời cũng muốn trừ khử những kẻ thù có hại cho con trong tương lai. Người có thể làm hết thảy những chuyện này chỉ có thể là Lăng Cận Dương. Quả nhiên nó không làm ba thất vọng, mà còn thanh xuất vu lam thắng vu lam (*). Chỉ là ba đã bồi dưỡng ra đứa con trai quá mạnh mẽ, trên đời này không ai có thể hàng phục được nó, chỉ trừ con, con gái của ba.”

Thanh xuất vu lam thắng vu lam (*): trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Trao Đổi Thân Thế. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Lăng Trọng đi tới trước mặt Đồng Niệm, đôi mắt sáng quắc mang theo nụ cười: “Ba không đành lòng để cho con đổi mặt với nhiều kẻ thù như vậy, cho nên để Lăng Cận Dương ở bên cạnh con, có thể thắng nó, con liền thắng mọi người.”

Rõ ràng ánh mặt trời xung quanh rất ấm áp nhưng Đồng Niệm lại cảm thấy toàn thân mình giống như đặt trong hầm băng, cô tái mặt nhìn chằm chằm Lăng Trọng, lạnh lùng nói: “Ba thật là đáng sợ!”

“Ba chỉ là yêu thương con, ba làm tất cả cũng đều là vì con.” Lăng Trọng nhìn Đồng Niệm bằng ánh mắt dịu dàng, giọng nói mang theo vẻ cứng chiều, ông muốn nắm lấy tay của cô, nhưng thấy cô đột nhiên né tránh.

“Đúng là được chim quên nã, được cá quên nom mà.”

Đồng Niệm thấp giọng cười một tiếng, trái tim vô cùng khó chịu, ánh sáng giữa hai tròng mắt từ từ phai mờ: “Yêu thương con? Thật là nực cười. Ba yêu thương con mà bao gồm coi con như một quân cờ, làm tổn thương đến người khác sao?”

Hình như sớm biết Đồng Niệm sẽ nói như vậy, vẻ mặt Lăng Trọng không có biến đổi gì lớn, ánh mắt lạnh lùng, làm cho lòng người sinh lạnh lẽo: “Chỉ cần có thể giúp ba đạt được mục đích, không có người nào là không bị thương.”

Đồng Niệm rung mình, cả người vô cùng tức giận: “Vậy ba có nghĩ tới cảm nhận của Lăng Cận Dương hay không, anh ấy hiểu thuận với ba như vậy, nếu như anh ấy biết sự thật, sao anh ấy có thể chịu đựng nổi hả? Ba mười năm qua, ở trong lòng ba, anh ấy không có bất cứ ý nghĩa gì sao?”

Nghe Đồng Niệm chất vấn, vẻ mặt Lăng Trọng có hơi biến đổi, ông nhăn đầu lông mày, ánh mắt về mặt u ám xuống: “Nếu như ba mười năm qua nó không có bất cứ ý nghĩa gì với ba, sao ba lại giao con gái yêu quý của ba cho nó chứ?”

Lăng Trọng nhăn mày, khóe mắt thoáng qua vẻ hung ác, “Nếu không phải vì con thích nó đến như vậy, ba chắc chắn sẽ không đồng ý cho tụi con đi chung với nhau. Duy Hàm vốn dĩ mới là người ba chọn, nhưng con cô tình không để ý tới.”

Ngừng lại, Lăng Trọng gơ tay cầm tờ giấy chuyển nhượng cổ phần đẩy tới, giọng nói căng thẳng: “Ký tên đi.”

Đồng Niệm mím môi, kiên quyết lắc đầu: “Con không ký! Không phải của con, con sẽ không cần.” Nói xong những lời này, Đồng Niệm định xoay người rời đi, nhưng không nghĩ người phía sau giận tím mặt.

"Đứng lại ——"

Sắc mặt Lăng Trọng vô cùng u ám, ném tờ giấy trước mặt Đồng Niệm, giọng nói lạnh tới cực điểm: “Nếu con không ký, nó sẽ thân bại danh liệt.”

Cầm lấy tờ giấy ông ném qua, sắc mặt Đồng Niệm đại biến, ngay lập tức khuôn mặt không còn chút máu.

“Nếu như tất cả mọi người đều biết, tổng giám đốc tập đoàn Lăng thị chỉ là một đứa bé được nuôi dưỡng, con đoán xem nó sẽ như thế nào?” Lăng Trọng ngồi ở trên sofa, giọng nói vô cùng bình tĩnh, cái loại bình tĩnh này vô tình lan tràn ra khí lạnh đến bức người.

"Đừng!"

Đồng Niệm không chút suy nghĩ đã chạy tới, quỳ gối trước mặt ông, khóe mắt một mảnh chua xót: “Ba, nếu như ba thật sự là ba con, vậy con van xin ba. Ba không thể đối xử với anh ấy như vậy, tuyệt đối không thể.”

“Ba cũng không muốn làm như vậy.” Lăng Trọng cúi mặt xuống, lấy tay lau nước mắt trên khóe mắt Đồng Niệm, dịu dàng nói: “Tuy rằng nó không phải là con ruột của ba, nhưng ba mười năm làm bạn bên người ba, ba không có quên. Chỉ cần con ngoan ngoãn chịu nghe lời, con có thể kết hôn cùng với nó, thân phận của nó trong mắt người ngoài, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Trái tim Đồng Niệm từng hồi buộc chặt, hai tay cô nắm chặt thành quả đấm, khóc khản cổ: “Nếu như con ký đơn chuyển nhượng cổ phần này, anh ấy sẽ mất tất cả.”

“Niệm Niệm” Lăng Trọng thở dài, giọng nói buồn bã: “Điều bí mật này, nó sớm muộn gì cũng sẽ biết rõ. Điều ba có thể làm, là cho nó một thân phận nhà họ Lăng, để/q'd coi như vì tình cảm cha con bao năm qua.”

“Không...” Đồng Niệm lắc đầu khóc, nước mắt từ đáy mắt tràn ra mãnh liệt: “Ba không thể làm như vậy được, anh ấy sẽ hận, anh ấy nhất định sẽ hận con đó.”

Có lẽ lời Đồng Niệm nói làm xúc động đến ông, ánh mắt Lăng Trọng u ám xuống, giọng nói thấp xuống: “Nếu như giữa con và nó, ba chỉ có thể bảo vệ một người, người đó là con.”

Ngừng lại, ông một lần nữa đẩy tờ giấy chuyển nhượng cổ phần tới, giọng nói lộ ra vẻ hung ác: “Con có muốn giữ gìn mặt mũi nó hay không, tất cả đều nằm ở đây, trong tay của con.”

Nhìn ánh mắt kiên quyết của ông, trái tim Đồng Niệm chìm xuống tận đáy cốc. Từ nhỏ đến lớn, cô đều biết cường thế của Lăng Trọng, cũng hiểu được một khi ông đã sớm quyết định chuyện gì, tuyệt đối không có thể thương lượng lại.

Hồi lâu, cô cắn môi tay run rẩy cầm bút lên, ký tên của mình xuống.

Nhìn Đồng Niệm ký tên, chân mày nhú chặt của Lăng Trọng dần dần giãn ra, ông tự tay nâng cô dậy, dịu dàng nói: “Con gái, tất cả vốn dĩ thuộc về con, hôm nay con nhận lấy, cũng là việc nên làm.”

Thuộc về cô sao?

Đồng Niệm đứng lên nở nụ cười nhạt nhẽo, cho tới bây giờ cô đều không có nghĩ đến, sẽ có một ngày cô chiếm lấy những thứ từ tay của Lăng Cận Dương trở thành những thứ của cô. Càng làm cho cô không hề nghĩ tới nữa chính là, bên trong quyền lợi toàn là âm mưu, mà đầu sỏ lại là người thân của cô, trong lúc vô tình cô cũng trở thành đồng lõa.

Gần tới Lăng Cận Dương trở về nhà, không khí trong nhà cũng như mọi khi, không nhìn ra có chút khác thường nào. Lăng Trọng tự mình xuống bếp nấu cơm, nhìn thấy anh trở lại, trên khóe môi nở nụ cười ôn hòa.

Nhìn thấy tâm tình của ba anh không tệ, Lăng Cận Dương nhìn về phía người ngồi ngay ngốc trên ghế sofa với ánh mắt dịu dàng, cười đi tới: “Em sao rồi, đầu còn đau không?”

Đồng Niệm lắc đầu một cái, cúi đầu không nói gì.

Nhìn sắc mặt không được tốt của cô, Lăng Cận Dương nhăn mày lại, dịu dàng hỏi: “Em có khó chịu chỗ nào không?”

“Không có.” Đồng Niệm cố gắng nặn ra một nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Sao mắt của em đỏ thế?” Lăng Cận Dương giơ tay lên sờ khóe mắt của cô, sắc mặt trầm xuống: “Em khóc sao?”

Sắc mặt hơi khẽ biến đổi, Đồng Niệm vui mặt vào trong ngực anh, kiếm cớ nói cho có lệ: “Không có gì, buổi chiều khi nằm ngủ, em mơ thấy mẹ.”

Môi mím chặt nở ra nụ cười, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, trong lòng tràn đầy dịu dàng.

Rất nhanh sau đó, Lăng Trọng đã nấu xong cơm tối, kêu bọn họ đến ăn cơm. Cả bữa ăn tối, Đồng Niệm ăn giống như nhai sáp nến, cô mấy lần định rời chỗ nhưng bị ánh mắt cảnh cáo của Lăng Trọng đánh phải kiềm chế lại, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ban đêm, Lăng Cận Dương tắm xong đi ra ngoài, nhìn thấy người ngồi ở mép giường không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế như cũ. Đôi mắt thâm thúy của anh thoáng qua cái gì, đi đến bên cạnh cô, ôm cô vào lòng: “Niệm Niệm, em có tâm sự sao?”

Nhìn đôi mắt sắc bén của anh, Đồng Niệm chớp mắt, cô cúi đầu, khàn khàn nói: “Em có bệnh sợ hãi trước khi kết hôn.”

Nghe vậy Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, chân mày nhú chặt chậm rãi giãn ra: “Thật là ngốc, có cái gì mà em phải sợ cơ chứ?”

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm kiềm nén ánh mắt chưa xốt, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, nghiêm túc nói: “Em sợ anh sẽ rời bỏ em mà đi.”

Lăng Cận Dương khẽ cười, dùng sức ôm chặt cô vào lòng, giọng nói từ tính lộ ra nụ cười: “Em lại suy nghĩ lung tung, sao anh có thể bỏ em mà rời đi chứ?”

Vùi mặt vào ngực anh, trước mắt Đồng Niệm một mảnh mờ mịt, cô cắn môi thật chặt, mới có thể bức nước mắt về.

Sau khi cảm xúc trong đáy lòng bình phục lại, Đồng Niệm nâng mặt Lăng Cận Dương lên, cô nhìn sâu vào đôi mắt anh, gần từng chữ: “Lăng Cận Dương, anh hãy thề, vĩnh viễn sẽ không bao giờ rời bỏ em đi.”

Nhìn ánh mắt lo lắng của cô, trái tim Lăng Cận Dương buột chặt, trên môi nở nụ cười dịu dàng, nghiêm túc nói: “Anh thề!”

Đột nhiên anh hôn lên môi cô, đôi tay Đồng Niệm vòng chặt cổ của anh, dẫm/dấn đáp trả nụ hôn nóng bỏng của anh.

Giây phút nóng bỏng đi qua, Lăng Cận Dương trở tay giữ chặt cái ót của Đồng Niệm, cả hai tiếp tục cùng chìm đắm trong nụ hôn. Anh nghiêng người cúi xuống, đè cô dưới thân mình, đặt môi hôn xuống xương quai xanh của cô, lưu luyến không ngừng.

Quần áo được cởi ra hết, trong một khắc kia khi hai thân thể hòa nhập vào nhau đạt đến cực hạn, khóe mắt Đồng Niệm chảy xuống một dòng lệ nóng. Cô ôm chặt anh, chỉ hy vọng bản thân mình có thể gần anh thêm chút nữa, có thể hòa nhập vào xương máu của anh.

Giờ khắc này trong lòng Đồng Niệm một mảnh mờ mịt, cô không thể đoán được ngày mai vào cái thời điểm Lăng Cận Dương biết rõ sự thật, về mặt anh sẽ như thế nào? Càng không biết, nếu như anh biết được tất cả đầu đuôi mọi chuyện, trong lòng anh sẽ có cảm giác như thế nào?

Trời đất xoay chuyển, tất cả trong chốc lát đều thay đổi. Vì một cuộc lợi ích mà một người vô tội như anh bị lợi dụng, bị phá vỡ cả đời vận mệnh.

Đại hội cổ đông ở tập đoàn Lăng thị, cuối cùng cũng diễn ra đúng thời hạn.

Sáng sớm, bên trong phòng họp rộng lớn ở lầu 10, không còn một chỗ ngồi, tất cả cổ đông đều có mặt đầy đủ.

Đồng Niệm đi theo sau Lăng Cận Dương, nhìn thấy anh cất bước, giờ tay lên kéo anh lại: “Đợi chút.”

Lăng Cận Dương dừng bước lại, xoay người nhìn cô mỉm cười, yên tĩnh đợi cô mở lời.

Lòng bàn tay đã rỉ mồ hôi, Đồng Niệm nở nụ cười gượng gạo, giờ tay lên vuốt cổ áo của anh, ánh mắt dâng lên nụ cười: “Anh rất đẹp trai.”

Khẽ cúi mặt xuống, Lăng Cận Dương tiến đến gần bên tai cô, thở ra hơi thở nóng bỏng: “Có phải em sùng bái anh hay không?”

Đồng Niệm nhếch môi cười, đôi mắt sáng lấp lánh: “Ừ, em rất sùng bái anh.”

Đưa mắt nhìn xung quanh, thấy không có người nào, Lăng Cận Dương không kiềm chế được ôm cô vào trong ngực, thì thầm bên tai của cô: “Em thật biết nghe lời, buổi tối anh sẽ thưởng cho em.”

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, không kìm được cúi đầu. Trong tròng mắt của cô dâng lên một mảnh hơi nước, trong nháy mắt tất cả ý cười nơi đáy mắt hoàn toàn biến mất.

Hồi lâu, Lăng Cận Dương nắm lấy tay cô, dắt cô đi vào phòng họp.

Một khắc bước vào cánh cửa kia, trái tim Đồng Niệm nhói đau, cô đã không thể quay đầu lại.

Trước bàn họp thật dài, Lăng Trọng ngồi ở vị trí chủ vị, ông nhìn mọi người đều đã đến đông đủ, trầm giọng nói: “Trước khi diễn ra đại hội cổ đông hôm nay, tôi muốn tuyên bố trước một chuyện.”

Mọi người đều yên tĩnh lại, đưa ánh mắt nhìn về phía ông.

Lăng Trọng đưa mắt nhìn về phía mọi người, dđl/q'd cuối cùng dừng lại ở Lăng Cận Dương, nhìn anh bằng đôi mắt với thâm ý khác.

Lăng Cận Dương cảm thấy ánh mắt ba anh nhìn anh có chút kỳ quái. Anh nhả đầu chân mày, môi chậm rãi mím chặt.

Mở tài liệu trước mặt ra, Lăng Trọng trầm mặt, lớn tiếng nói: “Kể từ hôm nay, tất cả cổ phần đều thuộc về Đồng Niệm, đồng thời chức vị chủ tịch tập đoàn Lăng thị cũng do Đồng Niệm đảm nhiệm, thay thế toàn quyền của tôi và có quyền quyết định mọi chuyện trong tập đoàn.”

"A ——"

Nhóm người cổ đông ai nấy đều kinh ngạc, mọi người bàn tán xôn xao.

Lăng Trọng nâng tay, bảo Mục Duy Hàm phát bản sao tờ chuyển nhượng cổ phần cho mọi người.

Cúi đầu nhìn chằm chằm tờ giấy chuyển nhượng cổ phần, Lăng Cận Dương nhìn chữ ký của Đồng Niệm, gương mặt tuần tú trầm xuống. Anh quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, sắc mặt dần dần hiện lên vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Tình Thế Khó Xử (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Trong phòng làm việc rộng rãi, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Không ai nghĩ tới Lăng Trọng sẽ chuyển hết tất cả cổ phần cho Đồng Niệm, hơn nữa còn để cho cô giữ chức vị chủ tịch. Mọi người lại hướng mắt nhìn về phía Lăng Cận Dương, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

“Anh cả, chuyện gì đang xảy ra vậy hả?” Lăng Thuấn lên tiếng chất vấn đầu tiên, ông cau mày, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin.

Lăng Trọng ngồi tại chỗ, không ngừng đầu, giọng nói lạnh lùng: “Nơi này chỉ có chủ tịch, không có anh em.”

Chỉ một câu nói này thôi, đã làm cho sắc mặt Lăng Thuần thay đổi. Ông giận tái mặt, nhìn về phía Lăng Thừa Nghiệp nháy mắt, ý bảo Lăng Thừa Nghiệp không nên mở miệng. Trên thương trường, ông rất coi trọng lời nói và sắc mặt của cấp trên. Thấy chân mày Lăng Trọng nhíu chặt, ông nhất thời im lặng, không dám thêm dầu vào lửa.

Biến hóa này đột nhiên xảy ra, mọi người cũng không tiếp nhận được. Có nhiều người chất vấn nhưng Lăng Trọng không cho họ có nhiều cơ hội làm khó dễ, ông trầm giọng nói: “Mọi người có vấn đề gì, lần sau hãy hỏi tiếp, cuộc họp tạm dừng tại đây.”

Lăng Trọng vừa nói hết câu, Lăng Thuần đứng dậy trước tiên, cha con hai người bọn họ cùng rời đi. Mọi người cũng đều nhạy bén phát giác ra cái gì đó, cũng nhanh chóng rời đi.

Không lâu lắm, phòng họp ồn ào đã yên tĩnh lại, Lăng Trọng nhìn người bên cạnh mình, mở miệng nói: “Duy Hàm, cậu dẫn Đồng Niệm đi ra ngoài đi.”

Lăng Cận Dương chớp mắt, nhíu mày nhìn về phía Mục Duy Hàm. Nhất thời anh như hiểu ra được vấn đề, ánh mắt thoáng chốc sắc bén như đao.

Đồng Niệm bị động đứng lên, cô khẽ ngẩng đầu lên, không kìm chế được nhìn người đàn ông đứng đối diện. Chân mày anh nhíu chặt, sóng mắt thâm thúy tích mịch như biển, không nhìn ra được một tia cảm xúc. Đôi mắt anh bình tĩnh đến mức làm cho trái tim cô hung hăng néo một cái.

Đi ra khỏi phòng làm việc, Đồng Niệm không chịu đi tiếp, cô đứng yên ở ngoài cửa, mặt đối diện với cửa chính, cả người không hề nhúc nhích.

Phía trước cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, tầm nhìn vô cùng tốt.

Lăng Cận Dương gác chéo chân, người tựa vào ghế, đầu nhìn về phía bầu trời xanh ở phương xa, gò má anh cup xuống tạo thành một đường cong, giọng nói từ tính lộ ra vẻ căng thẳng: “Tại sao?”

Lăng Trọng đứng lên, cất bước đi tới cửa sổ, nhìn áng mây trắng lơ lửng trên bầu trời, giọng nói chìm xuống: “Niệm Niệm mới chính là con gái ruột của ba.”

Những lời này giống như thiên lôi giáng búa xuống, nhanh đến nỗi anh không kịp chuẩn bị nên không kịp chống đỡ được. Ngón tay thon dài chậm rãi nắm chặt lại, dùng sức đến đầu ngón tay trắng bệch. Lăng Cận Dương rũ mắt xuống, chỗ sâu nhất trong đôi mắt xuất hiện từng con sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Lăng Trọng ngẩng đầu nhìn phương xa, ánh mắt yên lặng thoáng qua vẻ buồn bã: “Cận Dương, trước kia ba đã từng dạy con, trên đời này không có gì là không thể bị lợi dụng.”

Hồi lâu, khóe môi mím chặt của Lăng Cận Dương từ từ nở ra một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười trên môi anh nhuộm đầy nỗi cô đơn. Anh mím môi cúi đầu, đôi mắt thâm thúy yên tĩnh, cho đến khi dần dần mất đi ánh sáng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa phòng họp đột nhiên mở ra, Lăng Cận Dương trầm mặt bước ra, anh không nhìn đến bất cứ ai, một đường bước nhanh đi ra bên ngoài.

“Cận Dương!”

Đồng Niệm kêu anh một tiếng, thấy anh bước đi cũng không hề quay đầu lại, muốn cất bước đuổi theo, lại bị người bên cạnh níu lại.

“Niệm Niệm.” Mục Duy Hàm lấy tay kéo cô lại, thấy Lăng Cận Dương đã đi xa, trầm giọng nói: “Để cho cậu ấy yên tĩnh một chút.”

“Buông tôi ra!” Đồng Niệm tức giận nhìn Mục Duy Hàm nói: “Anh không có tư cách nói những lời như vậy.”

Nghe vậy, Mục Duy Hàm mím chặt môi, từ từ buông cổ tay của Đồng Niệm ra, trơ mắt nhìn Đồng Niệm cất bước đuổi theo.

Lăng Trọng bước đi ra, thấy Đồng Niệm đã chạy đi xa, bên trong đôi mắt lóe lên chút ánh sáng, ông nhếch miệng, vẻ mặt giữ kín như bưng.

Một hơi chạy ra tới phía bên ngoài cao ốc Lăng thị, Đồng Niệm đã không đuổi kịp Lăng Cận Dương. Cô chống nạnh tay đứng ở ven đường, định lấy điện thoại ra gọi, thì nhìn thấy từ bãi đậu xe xuất hiện một chiếc xe.

Thân xe màu bạc nhanh như tia chớp, bên trong xe người đàn ông đạp mạnh chân ga, nhanh chóng lái xe đi.

“Đợi em chút...” Đồng Niệm chạy đuổi theo mấy bước, rống cổ kêu lớn, nhưng xe vẫn không thấy chậm lại, trực tiếp quẹo cua ở phía trước đầu đường. Cô đứng tại chỗ, có thể nghe được tiếng bánh xe ma sát với mặt đường.

Đồng Niệm hoảng hốt, giơ tay lên lau mồ hôi trên trán, hít sâu vào một hơi mới có thể kiềm chế được cảm giác chua xót nơi khóe mắt. Cô không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn mau chóng gặp được anh, có rất nhiều điều cô muốn nói với anh.

Đứng ở ven đường vẫy một chiếc taxi, trước hết Đồng Niệm bảo tài xế lái xe chở cô trở về Lan Uyển. Về đến nhà cũng không thấy bóng dáng của Lăng Cận Dương, các người làm cũng nói không thấy anh trở về. Sau đó cô lại chạy đi đến ngôi nhà ở bên cạnh bờ sông Thuyền Loan, vẫn không tìm thấy anh.

Lấy điện thoại ra gọi cho anh, chuông điện thoại vang lên, nhưng thật lâu cũng không có người bắt máy. Đồng Niệm lo lắng không thôi, cô cau mày suy nghĩ thật lâu, chợt nghĩ đến biệt thự kia của bọn họ, lập tức chạy tới.

Vội vã chạy đến khu biệt thự, Đồng Niệm một đường đi vào, cổng lớn màu đen khép chặt. Cô đứng ở ngoài cổng, xuyên qua khe hở nhìn vào bên trong, sau khi nhìn thấy thân xe màu bạc, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng thả lỏng xuống.

Giơ tay lên nhấn chuông cửa, Đồng Niệm ngẩng đầu chờ ở bên ngoài, nhưng mười mấy phút trôi qua, cũng không có người tới mở cửa. Cô tiếp tục nhấn chuông, vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Đồng Niệm liên biến sắc mặt, đưa tay vỗ vào cổng, âm thanh “Rầm rầm rầm” không ngừng vang lên, “Mở cửa.”

Cổng sắt màu đen bên ngoài rất cứng, Đồng Niệm lấy tay vỗ mấy cái, cả bàn tay đã sưng lên, đau rất. Cô lùi về phía sau mấy bước, nhìn hướng lên bên trên biệt thự, chỉ thấy lầu hai mở phanh cửa, chỉ là một bóng người cũng không có.

Đồng Niệm cắn môi, đi lại gần cổng lần nữa, hắng giọng kêu: “Lăng Cận Dương, anh hãy mở cửa cho em vào đi, em có chuyện muốn nói với anh.”

Xung quanh mọi thứ rất yên tĩnh, giọng của Đồng Niệm xuyên thấu qua sân, khẳng định là có thể truyền vào rất rõ ràng. Nếu như có người ở bên trong, tuyệt đối có thể nghe được. Nhưng cô gọi thật lâu cũng không có người mở cửa hay có tiếng động gì khác.

Anh có thái độ như vậy, khiến trong lòng Đồng Niệm rất tức giận, cô phồng má tiếp tục gõ cửa, tay đập mạnh vào cánh cửa: “Lăng Cận Dương, anh mở cửa, mở cửa nhanh đi.”

Cũng không biết gọi bao lâu, cổng chính vẫn không có dấu hiệu mở ra. Đồng Niệm gọi đến khản cổ họng, hai bàn tay đều sưng đỏ lên, nhưng vẫn như cũ vẫn không thấy anh mở cửa.

Trái tim Đồng Niệm hung hăng bóp chặt lại. dđl/q"đC Cô cắn môi nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, cổ họng ê ẩm, khó chịu nói không ra tiếng.

Ầm ầm——

Bầu trời vốn đang tươi đẹp, mây đen bất chợt kéo đến, thoáng chốc mang theo gió lớn. Mây đen kéo tới đông nghịt, trời trở nên u ám, bầu trời dần tối đen như mực.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, giọt mưa lớn như hạt đậu dồn dập rơi xuống xối xả như trút nước. Trên mặt đất xuất hiện từng chuỗi bong bóng nước, trong khoảnh khắc mưa bụi sương mù kết thành một mảng lớn, mờ hồ cả tầm mắt.

Cũng không có chỗ trú mưa. Đồng Niệm đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, quần áo trên người đã bị mưa làm ướt hết. Cô khoanh tay trước ngực, đứng ngầy người dưới mưa to. Nước mưa theo gương mặt cô chảy xuống cổ áo, tóc dài thấm nước dính vào mặt, một trận gió lạnh thổi tới, cả người lạnh đến nổi run cầm cập.

Đồng Niệm khẽ mở miệng, đầu lưỡi khô sở nếm hương vị của nước mưa, cô ngẩng đầu lên, nước mưa rơi vào mắt rất khó chịu. Không nhìn được, nước mắt Đồng Niệm chảy ra, nước mắt hòa cùng nước mưa cả hai cùng nhau lăn xuống rơi ra ngoài.

Đứng quá lâu, hai chân bắt đầu tê dại, cả người lạnh đến phát run, Đồng Niệm chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, cả người ngồi núp vào trong góc tường, muốn tìm chỗ để tránh mưa.

Kẹt kẹt kẹt——

Hai cánh cổng sắt song song từ từ được mở ra, hai vai Đồng Niệm run rẩy, đáy mắt cô rơi vào một đôi giày da màu đen, trên đầu áp xuống một mảnh bóng tối, có vật gì đó ngăn cản nước mưa rơi xuống.

Nhìn cả người Đồng Niệm ướt đẫm, hai mắt yên tĩnh của Lăng Cận Dương dao động mạnh, đôi môi anh mím chặt lại thành một đường thẳng. Giấy lát, anh trầm mặt cúi người xuống, nắm lấy tay của Đồng Niệm để kéo cô đứng dậy, nhưng không biết đứng phải chỗ nào, làm Đồng Niệm kêu đau lên một tiếng.

Thấy Đồng Niệm rút tay về, ánh mắt Lăng Cận Dương chìm xuống, kéo lòng bàn tay của cô ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay trắng nõn đã sưng đỏ lên, sờ vào còn cảm thấy nóng rực.

Nắm lấy cổ tay của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương kéo cô đứng dậy, dẫn cô trở lại phòng.

Lấy ra một cái khăn tắm màu trắng, Lăng Cận Dương bọc người Đồng Niệm lại, để cho cô ngồi ở trên sofa, anh cầm lấy hòm đựng thuốc, từ bên trong lấy ra rượu thuốc, ngồi trước mặt của cô dùng bông băng thấm nước thuốc vừa thổi vừa nhẹ nhàng bôi cho cô: “Có đau hay không?”

Bàn tay truyền đến cảm giác mát lạnh, thoáng chốc xua đi đau đớn trong lòng. Tất cả tức giận cùng với cảm giác khó chịu nơi hốc mắt đều bị động tác ôn nhu của anh làm cho biến mất không còn: “Đau.”

Nghe Đồng Niệm nói đau, động tác của Lăng Cận Dương càng nhẹ nhàng hơn. Anh cẩn thận bôi thuốc cho cô, môi không nhanh không chậm thổi thổi, nhìn thấy bàn tay sưng đỏ của cô đã đỡ hơn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Xử lý xong vết thương, Lăng Cận Dương đi cất hòm thuốc, ngửa đầu nhìn Đồng Niệm rồi nói: “Em đi tắm đi, nếu không sẽ bị cảm đó.”

“Em có lời muốn nói với anh.” Đồng Niệm kéo tay của anh, tiền đồng đen nhánh sáng ngời, thiên ngôn vạn ngữ đều chất đọng ở trong lòng.

Kéo Đồng Niệm từ trong ghế sofa lên, Lăng Cận Dương mím môi, bình tĩnh nhìn vào ánh mắt cô: “Trước hết em hãy đi tắm đã, có gì đợi lát nữa rồi nói.” Trong lúc nói chuyện, anh dẫn cô lên lầu hai, trực tiếp mở cửa phòng tắm ra, đẩy cô vào trong rồi đóng cửa phòng tắm lại.

Cả người không ngừng run rẩy, Đồng Niệm nhảy mũi liên tục mấy cái, cũng ý thức được trước hết phải thay quần áo sạch sẽ. Cô cởi quần áo ướt sũng trên người ra, nước ấm áp từ vòi hoa sen tưới xuống, làm cho cả người lạnh như băng của cô từ từ ấm dần lại.

Không lâu sau đó, Đồng Niệm tắm xong đi ra ngoài, cô mở ra tủ treo quần áo, bên trong đều có y phục của tất cả bốn mùa, dĩ nhiên cô tiện tay chọn một cái áo sơ mi, phối hợp cùng với chiếc quần bò, rồi vội vã đi xuống lầu.

Trong phòng khách ở lầu một, đèn lớn chiếu sáng. Đồng Niệm cất bước đi xuống, thấy Lăng Cận Dương đứng trong phòng bếp, trái tim thấp thỏm lo âu cuối cùng cũng thả lỏng xuống. Cô cất bước đi tới, đứng sau lưng anh cách một bước chân.

Ánh mắt lướt qua bờ vai dày rộng rơi vào trên gò má của anh. Đồng Niệm nhìn sắc mặt bình tĩnh của anh, trong lòng vô cùng thấp thỏm. Cô tiến lên một bước, giang hai tay ôm eo của anh, giọng nói có chút khàn khàn: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Lăng Cận Dương cũng không có ngừng tay, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, mở miệng nói: “Ăn cơm trước đi, anh đói bụng rồi.”

Cúi đầu nhìn lên bàn, lúc này Đồng Niệm mới phát hiện ra anh đang làm hoành thánh, hai tay anh dính đầy bột mì, ý cười trên khóe môi không nhìn ra bất kỳ khác thường gì, sự bình tĩnh của anh làm cho đáy lòng cô phát run: “Cận Dương, anh nghe em giải thích có được không?”

Lăng Cận Dương mím môi cười, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm cô, nở nụ cười dịu dàng: “Em ăn cơm trưa chưa?”

“Vẫn chưa.” Đồng Niệm cau mày trả lời anh.

Cúi đầu hôn lên trán Đồng Niệm một cái, Lăng Cận Dương nhếch môi nở nụ cười yếu ớt, tiếp tục cúi đầu làm hoành thánh, sắc mặt vẫn bình thường như mọi khi: “Em muốn ăn cái gì?”

Khi anh khẽ hôn lên trán cô, Đồng Niệm đột nhiên rơi nước mắt, khóc giống như một đứa con nít. Đồng Niệm đưa tay vòng chắc hông của Lăng Cận Dương, vùi mặt vào ngực anh, để cho nước mắt tùy ý chảy ra.

Cả người Lăng Cận Dương cứng ngắc, áo sơ mi nơi ngực anh ướt nhẹp. Anh nhú mày lại, giờ tay lên vuốt lưng của cô, ôm chặt cô vào trong ngực, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

Đôi tay Lăng Cận Dương rất nhanh nhẹn, không lâu sau đó, đã có sủi cảo ăn. Đồng Niệm ngồi ở trên bàn ăn bên cạnh, nhìn bộ dáng bận rộn của anh, trong lòng vô cùng khó chịu.

Có rất nhiều điều Đồng Niệm muốn nói ra, nhưng không biết làm sao để mở miệng. Bản thân cô cảm thấy rằng, những giải thích đó có vẻ quá yếu ớt, không đủ lực để chứng minh những lời cô nói.

Nấu xong sủi cảo, Lăng Cận Dương múc vào tô bụng lên bàn. Anh dọn xong bát đũa, giống như trước đây, đưa đũa cho cô, cười nói: “Em ăn đi.”

Kiểm nếm sự chua xốt trong khóe mắt, Đồng Niệm nhận lấy đôi đũa, gấp một miếng sủi cảo ở trong tô thổi nguội, bỏ vào miệng. Mùi vị sủi cảo rất ngon, nhưng cô không có muốn ăn, chỉ miễn cưỡng ăn vài miếng.

Đồng Niệm để đũa xuống, ngửa đầu nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện đang dùng chiếc đũa gấp sủi cảo. Mặc dù chỉ là một động tác bình thường nhưng nhìn rất mê người, ở trên người anh lộ ra một hơi thở cao quý bẩm sinh.

Đồng Niệm chống tay lên cằm, lặng lẽ nhìn từng cử động của anh, một động tác nhỏ xúi cũng không có bỏ qua. Dần dần khóe miệng cô lộ ra ý cười, phiền não cũng vơi đi không ít.

Nhú mày nhìn Đồng Niệm, Lăng Cận Dương cũng không có nói cái gì, thoải mái ngồi ăn. Cho đến khi ăn xong miếng sủi cảo cuối cùng, anh mới đứng lên thu dọn bát đũa để vào phòng bếp, dọn dẹp sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Tình Thế Khó Xử (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Bên ngoài trời vẫn còn mưa lớn, so với lúc nãy đã nhỏ hơn một chút, chỉ là tiếng mưa rơi không ngừng.

Đồng Niệm ngồi ở trên sofa chờ anh, sắc mặt có chút khản trương, cô suy nghĩ phải nói gì trước. Trong mũi cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, cô bịt mũi lại, hắt xì liên tục mấy cái, hai vai lập tức co rúc lại.

Từ phòng bếp đi ra, nghe được tiếng hắt xì của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương đi tới sờ cái trán của cô, quả nhiên có chút nóng. Anh xoay người đi đến chiếc tủ bên cạnh, kéo tủ lấy ra một hòm thuốc, lấy thuốc cảm từ bên trong ra.

Nắm lấy tay của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương dẫn cô trở lại phòng ngủ trên lầu hai, vén chăn lên cho cô chui vào.

Đồng Niệm làm theo anh, thời điểm anh đứng dậy, đưa tay nắm cổ tay của anh, nắm ngón tay nắm chặt, “Em có chuyện muốn nói.”

Kể từ lúc vào nhà đến bây giờ, cô nói nhiều nhất là câu này. Lăng Cận Dương ngồi ở bên giường, nhìn vào ánh mắt cô, bình tĩnh nói: “Được, em nói đi.”

“Anh không có gì muốn hỏi em sao?” Đồng Niệm cắn môi, nhìn vào mắt anh, không nhìn rất bất cứ động tĩnh gì.

Lăng Cận Dương mím chặt môi, giọng nói chìm xuống: “Em biết từ khi nào?”

"Ngày hôm qua."

Đồng Niệm hít sâu vào một hơi, khuôn mặt khê ửng hồng, giọng nói khàn khàn: “Em...”. Khóe mắt cô ẽ ẩm khó chịu, trái tim ngũ vị tạp trần, vào lúc này, cô nên nói những gì, giải thích những gì.

Giờ tay lên ôm chặt eo của Lăng Cận Dương, Đồng Niệm tựa mặt vào vai anh, giọng nói chua xót: “Em biết anh rất đau lòng, cũng rất tức giận. Chuyện này em cũng không biết phải giải thích với anh thế nào, trong chuyện này có rất nhiều nguyên do, trong lúc nhất thời em cũng không biết phải nói rõ ràng như thế nào nữa. Nhưng anh phải tin tưởng em, bất kể xảy ra chuyện gì, em đều sẽ không thay đổi.”

Đứng dậy đi tới trước bàn trà, Lăng Cận Dương khom lưng rót đầy ly nước ấm, anh lấy ra một viên thuốc màu trắng, xoay người đặt vào tay cô, dịu dàng nói: “Em uống thuốc đi, em hơi sốt rồi.”

Nhìn ánh mắt đầy quan tâm của anh, trong lòng Đồng Niệm có chút nóng, cô ngửa đầu uống thuốc vào. Đầu lưỡi lướt qua vị đắng, làm cô có chút khó chịu.

Giờ tay lên điều chỉnh đèn ngủ trên đầu giường, Lăng Cận Dương xoay người lên giường, tựa vào bên cạnh cô, khuôn mặt lộ ra tình cảm ấm áp: “Nhắm mắt lại.”

Đầu óc không tỉnh táo, mí mắt cũng ẽ ẩm, dđ/q'd Đồng Niệm cố gắng chống đỡ cho đầu óc tỉnh táo, cô cầm lấy tay của anh, nắm ngón tay xuyên vào giữa các ngón tay anh, mười ngón tay cùng nhau nắm chặt.

Đồng Niệm không yên lòng ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh nói: “Anh không được bỏ em đi.”

Sờ lên trán của cô, nhiệt độ bắt đầu lên cao, Lăng Cận Dương mím môi cười, gật đầu một cái, để cho cô an tâm: “Em ngủ đi.”

Đồng Niệm nở nụ cười, cảm thấy trong lòng có chút vui vẻ hơn. Cô nắm chặt tay của anh, đặt ở trên lồng ngực mình, chậm rãi nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi dần dần dừng lại, Lăng Cận Dương tựa lưng vào đầu giường, ánh mắt yên lặng như biển. Anh nhìn bóng đêm dày đặc bên ngoài, rừ mắt xuống kéo chăn cho người bên cạnh. Nhìn chân mày nhíu chặt lại của Đồng Niệm, không nhìn được giờ tay nhẹ nhàng vuốt lên.

Chung quanh một mảnh u tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi rả rít thỉnh thoảng vang lên.

Người bên cạnh dần dần ngủ say, Lăng Cận Dương tắt đèn trên đầu giường, nhẹ nhàng rút bàn tay nắm chặt của cô ra, mím môi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giữa hai ngón tay kẹp một điều thuốc, Lăng Cận Dương đưa lên môi, anh lấy ra cái bật lửa định châm lửa, nhưng nhìn thấy người bên cạnh ngủ say, anh lấy điều thuốc xuống ném qua một bên.

Dưới bóng đêm tối tăm, tĩnh mịch không tiếng động. Người đàn ông vẫn ngồi yên ở đầu giường, kinh ngạc nhìn ra xa. Ánh mắt anh thùy chung nhìn tại một chỗ, đôi mắt sâu thẳm giống như tầng tầng sương mù che khuất con người trong sạch của anh. Nhìn không ra được đôi mắt kia đã từng sáng như ngôi sao trên bầu trời.

Cả đêm ngủ ngon, cơ hồ không có nằm mơ. Đồng Niệm nhắm mắt lại, duỗi thẳng người ra, về mặt hài lòng. Cô từ từ mở mắt ra, nhìn vị trí bên cạnh, chỗ bên cạnh trống trơn, làm cho đáy lòng cô co rúc lại.

Đồng Niệm ngồi bật dậy, đưa tay vào trong chăn, cảm giác vô cùng lạnh lẽo. Sắc mặt cô trắng bệch, vén chăn xuống giường, lao ra khỏi phòng ngủ: “Lăng Cận Dương!”

Phòng ngủ không có, phòng khách không có, trong phòng bếp cũng không có. Bên trong biệt thự yên tĩnh, động tĩnh gì cũng không có, chỉ có tiếng gọi lớn của cô vang vọng ở bên tai.

Mở cửa biệt thự ra, nhìn thấy xe hơi của Lăng Cận Dương vẫn còn, Đồng Niệm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm chắc do mình suy nghĩ nhiều, có lẽ anh chỉ đi ra ngoài một lát, rất nhanh sẽ quay trở về nhà.

Xe của anh vẫn còn, anh khẳng định sẽ không đi xa.

Xoay người trở lại trên lầu, Đồng Niệm nhanh chóng đi rửa mặt. Đến lúc cô đi xuống lầu vẫn chưa thấy Lăng Cận Dương quay về. Đồng Niệm lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, trong điện thoại truyền đến một giọng nói máy móc: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện thời không liên lạc được, xin...”

Nắm ngón tay nắm chặt lại, trái tim Đồng Niệm đập loạn xạ, không từ bỏ ý định cô gọi mấy lần nữa, nhưng lần nào gọi cũng nghe câu nói máy móc đó. Khóc mắt nháy lên, cô lấy chìa khóa xe được đặt ở trên bàn trà, cuối cùng ý thức được cái gì.

Nắm lấy chìa khóa xe, Đồng Niệm chạy ra ngoài, mở cửa xe ngồi vào bên trong, mở chìa khóa cho xe nổ máy, lái xe ra khỏi biệt thự. Đạp mạnh chân ga, cô lái xe nhanh như bay, đôi mắt chứa đầy nước.

Anh nói láo!

Tối hôm qua rõ ràng anh đã đồng ý với cô sẽ không rời đi, nhưng anh lại kiên quyết đi đến như vậy, lại không mang theo thứ gì cả.

Cánh tay cầm tay lái khẽ phát run, Đồng Niệm không có suy nghĩ nhiều, đáy lòng còn có một tia hy vọng cuối cùng.

Lan Uyên vào sáng sớm, một mảnh xanh um tươi tốt, cả vườn hoa tường vi nở rộ vô cùng xinh đẹp.

Mới sáng sớm, cha con Lăng Thuấn đã tới ngồi trong phòng khách, chờ Lăng Trọng xuống.

Giây lát, Lăng Trọng dẫn theo Mục Duy Hàm từ thư phòng đi xuống lầu, cất bước đi tới ngồi đối diện với bọn họ.

Lăng Thừa Nghiệp nhìn sắc mặt của Lăng trọng, trong lòng tràn đầy hồ nghi, anh mím môi, không kiên nhẫn hỏi: “Bác cả, sao bác lại có thể chuyển cổ phần cho người ngoài được chứ?”

Vốn dĩ cho rằng, cổ phần nhất định sẽ do Lăng Cận Dương kế thừa, nhưng mọi chuyện lại chuyển biến đột ngột. dđl/q'd Xoay 180 độ, cổ phần lập tức rơi vào tay của Đồng Niệm, tất cả mọi người thật sự không nghĩ ra.

“Đồng Niệm không phải là người ngoài.” Lăng Trọng cười cười, nâng ly trà lên nhấp một cái, mắt sáng như đuốc: “Bởi vì Đồng Niệm là con gái ruột của bác.”

Sắc mặt Lăng Thuấn rét lạnh, có chút khiếp sợ, mà Lăng Thừa Nghiệp càng thêm kinh hãi, tuyệt đối không dám tin: “Điều này sao có thể, cô ấy họ Đồng mà.”

Lấy tờ giấy xét nghiệm DNA mà Mục Duy Hàm cầm trong tay, Lăng Trọng đẩy trước mặt bọn họ, trầm giọng nói: “Các người hãy nhìn kỹ đi, đây là giấy trắng mực đen, tôi không lừa các người.” Lăng Thừa Nghiệp vội vàng cầm lên, sau khi đọc kỹ kinh ngạc nhìn về phía cha mình, sắc mặt hai người trông rất khó coi: “Loại chuyện như vậy vượt quá mức tưởng tượng rồi, nếu Đồng Niệm là con gái của bác, tại sao lại họ Đồng? Hơn nữa nếu cô ấy họ Lăng, còn Lăng Cận Dương thì sao?”

“Lăng Cận Dương là con trai nuôi của tôi.” Lăng Trọng lên tiếng lần nữa, vẻ mặt bình tĩnh dị thường.

Sự thật lúc này còn chưa tiêu hóa hết, bây giờ lại nghe đến cái này, cha con Lăng Thuấn hoàn toàn ngây ngốc. Giấy lát, Lăng Thuấn trầm mặt, tức giận nói: “Tại sao lại có chuyện như vậy? Anh cả, anh làm như vậy, không phải là lừa gạt cả nhà họ Lăng sao?”

Lăng Trọng nhếch môi cười, giơ tay lên ý bảo Lăng Thuấn ngồi xuống, “Đợi một chút, đừng sốt ruột! Nhiều năm như vậy, chú vẫn không giữ được kiên nhẫn sao?”

Nghe Lăng Trọng nói, sắc mặt Lăng Thuấn thay đổi, trầm mặt ngồi xuống: “Hừ, Anh lợi dụng người ngoài tôi coi quản Lăng thị, còn chèn ép chúng tôi khắp nơi, chuyện này anh phải cho chúng tôi một cái công đạo.”

“Hôm nay gọi các người tới, chính là cho các người một cái công đạo.” Lăng Trọng cười sâu xa, rút ra một thỏa thuận bí mật, đẩy về phía họ: “Đây là thỏa thuận bí mật, là chuẩn bị cho các người. Chỉ muốn các người giữ kín chuyện này, chờ đến khi An Hân sinh ra đứa bé, tôi sẽ đưa cho cháu trai của chú 5% cổ phần.”

Lăng Thuấn ngẩn người, sắc mặt dần dần u ám: “Anh cả, anh cho rằng 5% cổ phần là có thể che giấu những chuyện xấu xa này sao?”

“Ha ha...” Lăng Trọng sớm đoán được Lăng Thuấn sẽ nói như vậy, ông cười rồi đưa những sổ sách trước kia cho em mình xem, “Chú xem qua cái này một chút rồi hãy nói nữa.”

Tiện tay cầm lấy, sắc mặt Lăng Thuấn đại biến, ông cau mày nhìn kỹ, quay đầu nhìn chằm chằm đứa con trai bên cạnh, ánh mắt đầy tức giận: “Khốn kiếp, mà dám làm những chuyện này?”

Lăng Thừa Nghiệp cũng sợ hết hồn, anh hoàn toàn không biết được những sổ sách này bị người khác tra được lúc nào, tái mặt cầu xin tha thứ, “Bác cả, con nhất thời hồ đồ.”

Sự hung hăng kêu ngạo lúc nãy đã biến mất, Lăng Thuấn trầm mặt, “Anh tính xử lý Thừa Nghiệp thế nào?”

Mím môi cười, Lăng Trọng đưa tay rót trà cho bọn họ, ánh mắt yên tĩnh: “Thừa Nghiệp mặc dù không hiểu chuyện, nhưng cũng là con cháu của nhà họ Lăng, anh là bác nó dĩ nhiên sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Điều anh muốn là chuyện kia, chỉ muốn các người giữ kín điều bí mật đó, chuyện của Thừa Nghiệp đến đây sẽ chấm dứt. Đồng thời anh sẽ cho cháu chú 5% cổ phần. Cuộc mua bán này các người không hề thua lỗ.”

Việc đã đến nước này, Lăng Thuấn không đồng ý cũng phải đồng ý, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, đạo lý này ông hiểu được. Chỉ là cuộc mua bán này, hẳn cũng không có lỗ vốn. Mặc dù cổ phần rơi vào trong tay Đồng Niệm, chỉ là so với Lăng Cận Dương thì con nhóc kia có thể làm được cái gì chứ?

“Được.” Lăng Thuấn gật đầu một cái, cho Lăng Thừa Nghiệp một ánh mắt cảnh cáo, “Chúng ta đồng ý.”

Lăng Trọng bảo Mục Duy Hàm đưa đơn thỏa thuận cho bọn họ, sau khi nhìn thấy hai người bọn họ ký tên, chân mày nhíu chặt của Lăng Trọng mới thả lỏng ra.

Trong sân lái vào một chiếc xe thể thao màu bạc, Đồng Niệm dừng xe lại, đẩy cửa xe ra chạy vào, “Cậu chủ trở về chưa?”

Các người làm thấy cô thờ hồn hển, tất cả đều lắc đầu một cái, nói sự thật: “Không có trở về, tối hôm qua cũng không thấy cậu chủ trở về.”

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt lại, cả trái tim Đồng Niệm chìm xuống đáy cốc, cô nhẩn mày lại, đáy lòng một mảnh hoang vu. Trừ nơi này ra thì anh còn có thể đi đâu đây?

Nơi này là nhà của anh, nhưng anh không trở về nhà, còn có thể đi đâu chứ?

Vào giờ phút này, Đồng Niệm cảm nhận được anh rất cô đơn. Đó là cảm giác không có nhà để về, cô đã từng trải qua, cho nên không muốn anh phải nếm nữa.

“Niệm Niệm.” Thấy cha con Lăng Thuấn đi tới, Đồng Niệm chán ghét nhẩn mày lại, lui về phía sau một bước.

Lăng Thuấn nhếch môi cười, rõ ràng là diễn trò nhưng cũng cần phải có dáng vẻ: “Những năm qua đã uất ức con, sau này có chuyện gì thì nói với chú, chúng ta là người một nhà.”

Đồng Niệm cúi đầu, lờn nhìn tới bọn họ, cho đến khi hai người bọn họ đi xa, cô mới ngẩng đầu lên.

Thấy người đối diện, cô bước đi tới, lạnh lùng hỏi: “Lăng Cận Dương đi đến nơi nào vậy?”

Nghe vậy, Lăng Trọng sùng sốt một chút, ngay sau đó giận tái mặt: “Con không thấy nó sao?”

Thấp giọng cười một tiếng, khoe mắt Đồng Niệm thoáng qua vẻ chế nhạo, cười nhạo nói: “Đây không phải là rất hợp với tâm ý của ông sao?” Nói xong những lời này, cô quay đầu đi lên lầu, rầm một tiếng cửa phòng đóng lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Niệm chạy tới công ty rất sớm, cô đẩy phòng làm việc của tổng giám đốc ra, bên trong không có ai. Tổng giám đốc tập đoàn Lăng thị gọi đơn từ chức, đây là chuyện trước đó chưa từng có. Lập tức cả Lăng thị truyền đi xôn xao, các tin tức nhảm truyền đi khắp nơi.

Nhìn đơn từ chức gọi từ máy fax, tay chân Đồng Niệm lạnh lẽo. Mặc dù biết anh bình yên vô sự, lại không tìm được người thân của anh. Điện thoại di động tắt máy, những nơi anh thường đến cũng không có, bạn bè của anh cũng không nhìn thấy. dđl/q"đ Lúc này cô mới biết, muốn tìm được một người có biết bao nhiêu khó khăn. Mặc dù họ ở chung một chỗ hơn chục năm nhưng khi anh biến mất không còn thấy gì nữa, cô vẫn như cũ vô lực như thế, thậm chí một chút ít đầu mối cũng không tìm được.

Cửa phòng làm việc của tổng giám đốc bị người khác đẩy ra. Mục Duy Hàm cau mày đi tới, nhìn Đồng Niệm ngồi trong ghế xoay, vẻ mặt chán nản.

“Như thế nào rồi, có tin tức gì không?”

Mục Duy Hàm thờ dãi rồi nói: “Không tra được tin tức, cậu ấy nhất định là rời đi thông qua nhà họ Quyền.”

Đôi mắt Đồng Niệm tối sầm lại, chuyển qua ngồi vào ghế tựa, giờ tay lên khẽ vuốt mặt bàn, giọng nói lạnh xuống. “Biết rồi.”

“Niệm Niệm.” Vẻ mặt Mục Duy Hàm đầy quan tâm và lo lắng: “Để cho cậu ấy yên tĩnh một chút cũng không phải là chuyện xấu.”

Tiền đồng đen nhánh xẹt qua một tia hàn ý, Đồng Niệm nhìn Mục Duy Hàm bằng ánh mắt sắc bén: “Anh đi ra ngoài đi.”

Nhìn ánh mắt kích động của cô, ánh mắt Mục Duy Hàm trầm xuống, không nói gì thêm xoay người đi ra ngoài, đồng thời cũng đóng cửa lại.

Trước bàn làm việc to lớn, đôi tay Đồng Niệm khẽ vuốt ve mặt bàn, đáy mắt vẻ mặt từ từ ôn nhu lại. Cô nằm trên mặt bàn, vuốt cây bút Pike anh từng dùng qua, đôi mắt đỏ lên.

Gần tới Đồng Niệm trở lại Lan Uyên, mới vừa bước vào phòng khách, liền nghe được có người hỏi.

“Lãng thiếu vẫn không có tin tức, hôn lễ có phải sẽ hủy bỏ hay không?”

“Không được hủy bỏ!” Đồng Niệm tức giận bước tới, nhìn người phụ trách hôn lễ, lạnh lùng nói: “Hôn lễ cử hành đúng như thời hạn.”

“Niệm Niệm!” Lãng Trọng chau mày lại, nhìn về phía con gái mà bất đắc dĩ.

Thấy trên sofa có hộp quà tiệm áo cưới đưa đến, cô mím môi ôm lên, trước khi lên lầu kiên định nói: “Hôn lễ không được hủy bỏ, anh ấy nhất định sẽ quay về.”

Nhìn bóng lưng con gái, ánh mắt Lãng Trọng buồn bã, nhưng cũng không có nói gì nhiều, bảo người ta cứ tiến hành theo kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Tình Thế Khó Xử. (Phần 3)

Editor: Nguyen Hien.

Trở lại phòng ngủ, Đồng Niệm đóng cửa phòng lại, đặt hộp quà lên giường. Cô mở hộp quà ra, sau khi thấy áo cưới bên trong, không kiềm chế được nở nụ cười. Áo cưới rất phù hợp với phong cách và khí chất của cô, cô vô cùng thích.

Mặc áo cưới lên người, Đồng Niệm đi tới trước gương, cô nhìn mình trong gương, cong môi cười. Giơ tay lên khẽ vuốt ve dung nhan của chính mình trong gương, trước mắt cô dần dần bắt đầu mơ hồ, bốc lên một mảnh mờ mịt: “Anh ở đâu, rốt cuộc anh đang ở đâu hả?”

.....

Tại một tiểu bang Colorado(*) của nước Mĩ.

Colorado(*): là một tiểu bang phía Tây ở miền trung Hoa Kỳ. Tiểu bang nổi tiếng về địa hình nhiều núi.

Nơi đây có nhiều đỉnh núi nổi tiếng trên thế giới, Colorado có hình dáng khác thường, nằm ở phía Tây ở miền trung Hoa Kỳ, địa hình quanh co uốn lượn, giống như một con mãng xà kêu ngạo nằm rạp xuống phía trên cao nguyên.

Coloredo bị một ngoại lực bên ngoài tác động, hình thành nên những tảng đá kỳ dị có vẻ ngoài thiên hình vạn trạng, kèm theo sự biến hóa của thời tiết, màu sắc sông ngòi thay đổi thất thường. Bởi vì nơi này có địa hình đặc biệt nên nó trở thành thiên đường leo núi của nhiều người.

Một tảng đá nham thạch bất ngờ đổ xuống, trên tảng đá sắc nhọn nhô ra lờm chờm. Nơi này ở độ cao trung bình, cũng là núi non trùng điệp. Tại một đỉnh núi đá, có một bóng dáng màu đen đang dùng tay không leo lên. Dưới chân người đàn ông mang một đôi giày leo núi, tuần tự leo lên, không dùng bất cứ thiết bị hỗ trợ nào ở bên ngoài, chỉ dựa vào sức lực của bản thân để leo lên đỉnh núi.

Đôi tay Lãng Cận Dương không ngừng tìm kiếm chỗ để bám vào, lựa chọn góc độ để leo lên trên, thỉnh thoảng xoay người, xê dịch, thậm chí có vài động tác vô cùng nguy hiểm. Anh tập trung tinh lực, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, không nhìn ra bất kỳ biểu lộ gì, chỉ có con ngươi phát ra ánh sáng rạng rỡ.

Càng lên cao, núi đá càng trơn bóng, rất khó tìm chỗ để làm điểm tựa. Lãng Cận Dương dùng động tác lại, mồ hôi theo hai gò má anh chảy xuống nhỏ xuống chiếc cằm kiên nghị của anh. Theo hô hấp, lồng ngực vững chắc của anh khẽ phập phồng, tô vẽ lên hình ảnh thật đẹp mắt.

Sau khoảng thời gian ngắn ngừng dừng lại nghỉ chân, anh tỉnh chuẩn chọn ra một điểm tựa, dưới chân dẫm lên điểm chống đỡ đó, cả người nhảy lên.

Chỉ lát nữa là lên đến đỉnh núi đá, Lãng Cận Dương ngược đầu lên, nhìn lên phía trên. Ánh mặt trời sáng rõ chiếu thẳng xuống, ánh sáng chói lọi chiếu vào đáy mắt anh.

Mồ hôi trên trán chảy xuống, theo mí mắt chảy xuống vào trong đôi mắt. Lãng Cận Dương thở hổn hển, anh đứng ở trên cao, liếc mắt nhìn qua, phong cảnh xung quanh đẹp lạ thường. Lúc này đứng ở đây, anh cảm thấy bản thân nhỏ bé của mình không còn ý nghĩa gì nữa. Những phiền muộn chất chứa trong lòng, hình như vào giờ phút này nó đã tiêu tán đi xa.

Lãng Cận Dương ngẩng cao đầu lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào bầu trời xanh thẳm, trái tim rộng mở trong sáng. Phía chân trời trôi lơ lửng từng đám mây trắng, dđl/q'd anh ngẩn ngơ đứng ngắm, trái tim cảm thấy đau xót, trước mắt hiện ra một đôi mắt trong suốt, “Anh trai, anh đang ở đâu?”

Trên đỉnh núi yên tĩnh không có một tiếng động. Bên tai Lãng Cận Dương quanh quẩn giọng nói của cô, đáy mắt anh biến sắc mấy lần, đôi môi mím chặt

bỗng nhiên nở ra một nụ cười. Không nhận được vuron tay ra, muốn sờ sờ trước mặt cô, nhưng do anh thả lỏng tay nên cả người không đứng vững, cả người nhanh chóng rơi xuống dưới.

Tốc độ rơi xuống cực nhanh, đôi tay Lăng Cận Dương bấu vào một điểm chống đỡ, tốc độ rơi xuống chậm lại nhưng vẫn không thể ngăn không cho cả người rơi xuống. Anh giữ cho cả người đứng thẳng, để đảm bảo khi thời điểm cả người rơi xuống đất, tránh không bị thương đầu và lưng.

Bịch——

Thân thể nặng nề rơi xuống, chân trái trước hết chạm đất, sau đó cả người nằm xuống đất, ngất đi.

Trong núi, khí hậu lạnh lẽo ẩm ướt, cây cối xanh ngắt, dòng suối nhỏ quanh co chảy róc rách. Một chiếc xe việt dã màu đen chạy đến, trong xe có hai người, hành trang đầy đủ, hiển nhiên là tới đây du ngoạn.

Trầm Phái Ny mặc bộ đồ thể thao màu đỏ, đeo cái ba lô sau lưng, đi tuốt ở đằng trước, “Anh, anh đi nhanh lên một chút đi, em còn muốn khám phá thêm nhiều hơn nữa.”

Khó có khi dẫn em gái đi chơi, thấy em gái vui vẻ, Trầm Phái Ngao cũng không có trách móc gì nặng nề, chỉ đi phía sau em gái, bảo đảm sự an toàn cho em mình.

Trước kia lúc đi học, Trầm Phái Ny đã cùng bạn bè đã đến đây chơi hai lần, cho nên đối với địa hình ở nơi đây cũng có chút quen thuộc. Cô đi thẳng về phía trước, có chút thích thú khi là người dẫn đường, thỉnh thoảng xoay người sang chỗ khác, cùng anh trai nói cười.

Khóe mắt nhảy lên, Trầm Phái Ny tinh mắt nhìn thấy cách đó không xa có một vật gì đó đen sì trong bụi cỏ, cô tập trung nhìn kỹ mới phát hiện đó là một người, cô biến sắc mặt chạy tới la lên: “Có người!”

Sau mấy bước đã chạy tới, Trầm Phái Ny đứng gần nhìn, xác định là có người leo núi bị té xuống, lập tức nhìn về phía anh trai mình ngoác tay: “Anh ơi mau tới đây, có người bị thương.”

Trầm Phái Ngao đang nhìn bản đồ, nghe tiếng em gái gọi liền chạy tới. Anh ngồi xổm xuống sờ mạch của người nằm trên mặt đất, phát hiện ra nhịp tim còn đập, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Anh mím môi lật người này lại, xem người này có bị thương chỗ nào không, đại khái là kiểm tra toàn thân, phán đoán là chân trái bị gãy xương.

“Là anh ta sao?” Sau khi thấy rõ khuôn mặt, Trầm Phái Ny liền biến sắc mặt, thất thanh nói.

Nghe vậy, Trầm Phái Ngao cũng ngẩng đầu lên, sau khi thấy gương mặt đó, anh cũng có hơi kinh ngạc một chút, đôi mắt sắc sảo đầy thâm thúy.

Không lâu sau, anh em nhà họ Thẩm hợp sức đưa người bị thương lên xe rồi lái xe rời đi. Sườn xe rất nhanh biến mất không còn thấy gì nữa.

.....

Tại khách sạn cấp cao trong thành phố Duật Phong, trên tầng cao nhất khách tham dự tiệc đến rất đông đủ.

Đèn thủy tinh không lồ sáng lạng chói mắt, khách khứa ăn mặc xinh đẹp. Bên trong và ngoài hội trường được trang trí đầy hoa hồng và rượu sâm banh, màu sắc nhã nhặn, hương thơm nồng đậm.

Tại một góc phòng tiệc, những ly rượu sâm banh được xếp thành tháp chất chồng lên nhau, cao khoảng chừng chín tầng. Bốn phía đều được trang trí đèn, thời điểm đèn sáng lên, xuyên thấu qua từng ly rượu trong suốt, đẹp đến chói mắt.

Thảm trải sàn màu đỏ được trải từ đầu phòng tiệc đến cuối góc phòng. Cô dâu mặc áo cưới màu trắng đang đứng ở cuối tấm thảm màu đỏ, yên tĩnh đứng chờ nhân vật chính.

Người tham gia hôn lễ đứng ở dưới trong lòng cũng vô cùng tò mò. Đến cuối cùng tổng giám đốc tập đoàn Lăng thị vì sao chỉ trong một đêm lại mất tất cả cổ phần của mình, hơn nữa còn từ chức rời khỏi Lăng thị. Mà người tiếp nhận chức chủ tịch và hưởng toàn bộ cổ phần lại là Đồng Niệm, cô ấy có thân phận gì mà có thể khiến cho Lăng Trọng ưu ái đến thế chứ?

Hôn lễ hôm nay đối với mọi người mà nói như là cơ hội để mọi người gỡ bỏ bí mật.

Nhưng mà trong hôn lễ chỉ có cô dâu, đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy. Giờ lành đã đến nhưng vẫn không thấy bóng dáng chú rể, mọi người lập tức phát ra tiếng xì xào bàn tán.

Xung quanh không ngừng phát ra tiếng nói chuyện, trên mặt Đồng Niệm không có bất cứ biểu tình gì, cô đứng yên tại chỗ, bên trong đôi mắt vô cùng bình tĩnh.

Lăng Trọng đứng ở bên cạnh con gái, môi mím chặt, ông nhú mày nhìn về phía Mục Duy Hàm, đang muốn phân phó hủy bỏ hôn lễ, dđl/q'd lại nghe Đồng Niệm thấp giọng mở miệng: “Vẫn còn thời gian, anh ấy sẽ tới.”

Nghe vậy, đôi mắt Lăng Trọng tối sầm xuống, ông thở dài một cái, thu hồi tay lại, mím môi đứng tại chỗ.

Đồng Niệm nắm trong tay cái đồng hồ bỏ túi, ánh mắt kiên định, cô khẽ khép mắt, trong đầu lẩm nhẩm, “Anh trai, anh xuất hiện nhanh lên một chút, em đang chờ anh đó.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khách khứa xung quanh không nhẫn nại chờ được nữa, có người không nhịn được quát lên: “Chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc có cưới hay không?”

Khoảng cách thời gian diễn ra buổi tiệc đã hơn hai tiếng. Lăng Trọng nâng tay lên liếc nhìn đồng hồ, sắc mặt âm trầm xuống, ông tiến lên một bước, cất cao giọng nói: “Hủy bỏ hôn lễ.”

"Không ——"

Đưa tay vén miếng lụa trắng trước mặt lên, ánh mắt Đồng Niệm trong suốt hướng về phía mọi người, trầm giọng nói: “Hôn lễ bị hoãn lại, chỉ là do anh ấy có chuyện cho nên không có chạy tới kịp.”

Đồng Niệm lấy tay nâng váy cưới lên cất bước rời đi, cũng không để ý mọi người bàn tán ở phía sau lưng mình.

Sắc mặt Lăng Trọng đột nhiên cứng đờ, chân mày nhíu chặt, bởi vì lời nói của con gái mà sắc mặt cực kỳ khó coi.

Trở lại Lan Uyển, Đồng Niệm một chữ cũng không nói, nâng váy lên định bước lên lầu, lại bị người phía sau gọi.

"Đứng lại!"

Sắc mặt Lăng Trọng đầy giận giữ, đi nhanh tới, tức giận nói: “Đồng Niệm, con bao nhiêu tuổi rồi, sao có thể hành động tùy hứng như vậy được chứ? Cái gì là hoãn hôn lễ lại, con còn chê nó làm cho con thấy không đủ khó chịu sao?”

Đồng Niệm dừng bước rồi quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt của ông trầm giọng nói: “Con không cảm thấy khó chịu. Con cũng đã từng vứt bỏ anh ấy không phải sao? Hôm nay bị anh ấy vứt bỏ qua một lần thì có tính là gì?”

"Niệm Niệm ——"

Lăng Trọng giận đến nổi không kiềm chế lại được, tức đến xanh mét cả mặt mày.

“Con hãy tỉnh ra đi, nó sẽ không kết hôn với con đâu.” Lăng Trọng mím môi, ánh mắt thâm thúy sáng lên: “Từ sau khi nó biết được sự thật, đđl/q'd giữa con và nó căn bản là không thể đến với nhau được rồi.”

Đồng Niệm lạnh lùng nhìn vào mắt ông: “Là do ba cố ý đúng không?”

Lăng Trọng thở dài, tiến lên một bước đứng trước mặt con gái, lời nói mang hàm ý sâu xa: “Niệm Niệm, ba thật sự không muốn gả con cho nó. Con có thể khuất phục được nó, cũng có nghĩa là nó là kiếp số của con. Ba không muốn lấy con gái của ba giao cho nó, con chính là nhược điểm của ba, cả đời này sẽ bị Lăng Cận Dương kiểm chế.”

Ngừng lại, ông dịu dàng nói: “Hôm nay náo như vậy, con vẫn không chết tâm sao?”

Cả trái tim bỗng nhiên buộc chặt, Đồng Niệm cười khẽ một tiếng, hốc mắt ề ảm, ánh mắt cô sắc bén như dao: “Con sẽ không chết tâm với anh ấy.”

“Ba!” Đồng Niệm chột kêu lên một tiếng, bờ môi dần dần nở nụ cười dịu dàng: “Nếu như nói trở thành con gái của ba cái gì là đáng cảm kích thì đó chính là ba đã mang sinh mệnh của Lăng Cận Dương vào trong sinh mệnh của con, mười mấy năm qua hận và yêu đã sớm hòa chung con lại thành một thể. Ba nói cho con biết đi, sao con có thể chết tâm được chứ?”

Ánh mắt Lăng Trọng trầm xuống, khuôn mặt hiện lên vẻ lo lắng, “Đưa con gái ngọc, con tin tưởng nó, làm sao con biết được nó...”

“Con hiểu anh ấy rất rõ!” Đồng Niệm hít sâu một hơi, tiền đồng sáng lấp lánh: “Dù ba có làm cách gì để tách chúng con ra, con cũng sẽ không bao giờ tách rời anh ấy, chỉ cần con còn sống, ba sẽ không được như ý muốn.”

"Con ——"

"Lão già!"

Nói xong những lời này, Đồng Niệm kiên quyết xoay người, không để ý tới tiếng kinh hô của mọi người, cũng không nhìn Lăng Trọng ngã xuống đất, cô đi nhanh lên lầu trở lại phòng ngủ.

Ban đêm, tiếng huyền náo dưới lầu dần dần an tĩnh lại, Đồng Niệm thay áo cưới ra, cẩn thận treo vào trong tủ quần áo. Cô đi đến bên cửa sổ, thấy Mục Duy Hàm và bác sĩ gia đình chờ Lăng Trọng đi bệnh viện.

Đồng Niệm kinh ngạc ngẩng người hồi lâu, cũng không biết trong đầu đang suy nghĩ gì, mọi thứ đều rối bời, nghĩ không ra đầu mối.

Bóng đêm dày đặc bao trùm xuống, bên trong Lan Uyển vô cùng tĩnh mịch, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ những bóng đèn phát ra.

Giơ tay lên mở cửa sổ ban công ra, Đồng Niệm leo lên cửa sổ, với tay đẩy cửa sổ sát vách ra, cô đi dọc theo bệ cửa sổ, cúi người leo vào cửa sổ bên cạnh.

Phòng ngủ cách vách đã được trang trí thành phòng tân hôn, trên chiếc giường to lớn trải một tấm chăn màu đỏ. Đồng Niệm đi tới bên giường, vén chăn lên chui vào, dán sát mặt mình vào gối, đôi mắt đỏ ửng bốc lên một mảnh hơi nước.

Cô co người lại, trốn vào trong chăn. Giống như khi còn bé, mỗi khi cô sợ hãi hay lo lắng gì đó sẽ trốn vào bên trong chăn của anh, ngửi mùi hương quen thuộc của anh, ít nhiều cũng an ủi được tâm tình cô.

“Anh trai, anh trở lại nhanh lên một chút có được không vậy?”

Ban đêm tầm tối, Đồng Niệm nhìn ra ngoài cửa sổ, nghen ngào thì thầm, giọng nói cô lượn lờ thật lâu vẫn không tiêu tán.

Lúc đó, ở nước Mi.

Thời điểm Lăng Cận Dương mở mắt, đập vào mắt là một nơi xa lạ. Đôi mắt sắc bén trầm xuống, anh ngồi bật dậy, dđl/q'd nhưng vì động tác quá mạnh ảnh hưởng đến vết thương trên chân trái của anh.

"Đừng động đây!"

Người ngồi canh giữ ở mép giường thấy anh ngồi dậy, vội vàng đè bả vai anh xuống, nói: “Xương đùi bên trái của anh bị gãy, không thể động đây mạnh.”

Nghe được lời cô nói, Lăng Cận Dương cúi đầu nhìn thạch cao bó trên đùi mình, anh híp mắt lại, sau khi nhớ lại sự việc ngày hôm đó, khẽ hỏi: “Là cô đã cứu tôi?”

Trầm Phái Ny gật đầu một cái, cười nói: “Là tôi và anh trai tôi đã cứu anh, một mình tôi không thể cứu một người bất động.”

Đôi mắt sắc bén nhìn cô, ánh mắt Lăng Cận Dương nhàn nhạt, khuôn mặt không có biểu hiện gì. Sau khi quan sát mọi thứ xung quanh, phát hiện ra không có gì khác thường, chân mày nhíu chặt của anh mới thả lỏng ra.

Trầm Phái Ny nhìn anh, đôi mắt to tròn nhìn người đàn ông đối diện, ánh mắt u ám: “Tôi tên là Trầm Phái Ny, anh tên là gì vậy?”

"Lăng Cận Dương."

Yên lặng nghĩ nhớ tên anh trong đầu, khóe miệng Trầm Phái Ny nở nụ cười, hỏi anh, “Anh có muốn uống nước không?”

Không để ý tới lời của cô, Lăng Cận Dương giơ tay lên sờ đồ bên người, nhưng không sờ thấy, lập tức cau mày, khuôn mặt lộ ra vẻ nóng nảy.

“Anh tìm cái này à?” Trầm Phái Ny cầm cái ba lô màu đen đưa tới.

Lăng Cận Dương một tay cầm lấy ba lô, sắc mặt trầm xuống, cũng không có trả lời cô, “Hôm nay là ngày mấy?”

“Ngày 19.” Trầm Phái Ny nhếch môi, cũng không hiểu ý tứ của anh, khóe miệng nở nụ cười xinh đẹp: “Anh ngủ mê man hai ngày rồi.”

“Anh có đói bụng không, có muốn ăn cái gì không?”

Trong khi nói chuyện, Trầm Phái Ny cất bước đi tới trước mặt Lăng Cận Dương, muốn đưa tay đỡ anh ngồi dậy. Nhưng ngón tay còn chưa đụng tới, liền nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của anh bắn tới, làm cánh tay vurun ra của cô bỗng nhiên cứng ngắc lại.

Cho đến khi cô lúng túng thu tay lại, Lăng Cận Dương mới thu ánh mắt lạnh lùng của mình lại.

Chống hai tay ngồi dậy, Lăng Cận Dương dựa người vào đầu giường, quay đầu nhìn ánh mặt trời sáng rõ bên ngoài, ánh mắt buồn bã: “Tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Nụ cười thoáng qua vẻ mặt mát, chỉ là bị cô che giấu rất nhanh. Trầm Phái Ny chậm rãi đứng lên nói: “Vậy tôi đi ra ngoài trước, có chuyện gì thì anh gọi tôi.”

"Cám ơn ——"

Lăng Cận Dương mím môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cô, ánh mắt anh có chút hòa hoãn nhưng cũng không có biểu hiện gì.

Chỉ có hai chữ “Cám ơn” nhưng đã làm cho Trầm Phái Ny mừng rỡ như điên, trên môi cô nở nụ cười sáng lạng, xoay người đi ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Sau khi đóng cửa phòng, trong đôi mắt Trầm Phái Ny dâng lên từng gợn sóng lăn tăn, kích động trong lòng không thể che dấu hết, mỉm cười xoay người rời đi.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng lay động.

Lăng Cận Dương mở ba lô ra, móc di động bên trong ra, ngón tay anh chần chờ một hồi lâu, cuối cùng ném điện thoại qua một bên, về mặt từ từ yên tĩnh lại, sâu thẳm trong ánh mắt vô cùng buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Quản Lý Lăng Thị. (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Lan Uyển vào buổi sáng sớm đã được các người giúp việc quét dọn sạch sẽ đầu vào đấy. Trên sofa trong phòng khách, Mục Duy Hàm đã uống cạn hai ly trà nhưng người anh chờ vẫn không thấy xuống lầu.

Thấy Mục Duy Hàm ngồi chờ đã lâu, quản gia cất bước đi lên lầu mời Đồng Niệm lần nữa.

“Tiểu thư, Mục tiên sinh đã ngồi dưới lầu chờ cô rất lâu rồi.”

Trong phòng ngủ tất cả rèm cửa sổ được kéo kín. Đồng Niệm đắp kín chăn nằm yên trên giường không nhúc nhích. Đầu cô trốn ở bên trong chăn, buồn bực nói: “Đi ra ngoài.”

Quả gia cúi đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, định đóng cửa phòng lại thì nhìn thấy từ cầu thang có một bóng người bước nhanh tới, trực tiếp xông vào.

“Mục tiên sinh, cậu...” Quản gia đưa tay tới định ngăn lại, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của Mục Duy Hàm liền rút tay lại.

Khuôn mặt Mục Duy Hàm đầy u ám, đưa tay đẩy cửa phòng ra, đi đến bên cửa sổ, “xoạt” một tiếng, tất cả rèm cửa sổ đều được mở ra.

Ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ theo thủy tinh trong suốt chiếu vào, bao trùm cả căn phòng.

"Không muốn ——"

Xung quanh đột nhiên có ánh sáng xuất hiện, khiến người nằm ở trong chăn cảm thấy khó chịu, cô lấy tay ôm lấy đầu, la lên: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài hết đi.”

Đi tới bên giường, Mục Duy Hàm lấy tay cầm cái chăn, không chút do dự nhấc lên, kéo người nằm trên giường dậy: “Đồng Niệm, em muốn trốn tránh đến khi nào hả?”

Đồng Niệm nhìn Mục Duy Hàm, đôi tay dùng sức đẩy anh ra, lớn tiếng quát: “Không cần anh quan tâm, anh đi ra ngoài cho tôi, cút ra ngoài nhanh lên!”

Đưa tay nắm bả vai Đồng Niệm, Mục Duy Hàm dùng sức lôi cô xuống giường, khuôn mặt nhuộm đầy vẻ tức giận trước nay chưa từng có: “Câm miệng!”

Đẩy Đồng Niệm đến trước gương, sắc mặt Mục Duy Hàm âm trầm. Anh nắm chặt lấy cằm của Đồng Niệm, để cho cô nhìn chính mình trong gương: “Nhìn bộ dáng này của em đi? Em không đến công ty, không gặp bất kỳ ai, tự giam chính mình trong phòng thì có tác dụng gì chứ? Lăng Cận Dương có thể trở về sao? Mọi chuyện có thể trở về như lúc ban đầu sao? Không thể, Đồng Niệm anh nói cho em biết, tất cả không thể trở về được nữa rồi!”

"Mục Duy Hàm!"

Đồng Niệm xoay người trừng mắt nhìn Mục Duy Hàm, đd/q'd trái tim phập phồng: “Anh không có tư cách dạy dỗ tôi.”

"Anh tất nhiên là có!"

Mục Duy Hàm mím môi, đưa tay chỉ vào mặt Đồng Niệm nói: “Đồng Niệm, em tỉnh ra đi!”

Ngừng lại, anh giơ tay lên đặt trên vai Đồng Niệm, giọng nói nhẹ nhàng: “Em biết không, Cận Dương không có ở đây, chủ tịch lại ngã bệnh, trong công ty cũng rối loạn, các cổ đông lại bắt đầu làm khó dễ. Lăng thị rất nguy hiểm, chẳng lẽ em muốn nhìn Lăng thị phá sản sao?”

Nghe Mục Duy Hàm nói, Đồng Niệm hít sâu vào một hơi, kiềm nén chua xót nơi khóe mắt, nụ cười trắng bệch: “Lăng thị không có quan hệ gì với tôi, tôi chỉ cần Lăng Cận Dương.”

Ánh mắt Mục Duy Hàm tối sầm lại, không muốn cùng Đồng Niệm nói thêm gì nữa, trực tiếp lôi cô đến phòng tắm, dùng nước lạnh phẩy trên mặt cô, tức giận nói: “Rửa mặt sạch sẽ đi, anh dẫn em đi gặp một người.”

Trên mặt lạnh như băng, Đồng Niệm rùng mình một cái, người tỉnh táo ra không ít. Cô nhìn khuôn mặt trắng bệch của mình trong gương, trong lòng ê ẩm khó chịu. Cô múc một ly nước lạnh, bắt đầu rửa mặt.

Mấy ngày nay, Đồng Niệm đều nhốt mình ở trong phòng ngủ, không ra khỏi cửa cũng không muốn gặp ai. Mỗi ngày đều nằm trên giường từ sáng tới tối. Mỗi thời khắc cô đều cầu xin để cho Lăng Cận Dương xuất hiện, nhưng hy vọng của cô càng ngày càng vụt tắt.

Từ nhỏ đến lớn, Đồng Niệm chưa từng có loại cảm giác hốt hoảng như thế này, bởi vì cô sợ, sợ thật sự mất đi Lăng Cận Dương.

Thay xong quần áo đi ra, Đồng Niệm còn chưa đứng vững đã bị Mộc Duy Hàm kéo đi. Anh không nói lời nào kéo cô đi xuống lầu, một đường đi thẳng ra bên ngoài.

"Buông tôi ra!"

Đồng Niệm giằng giàng hai tay, nhưng sức của cô không bằng sức lực của Mộc Duy Hàm, cô vừa nói vừa giằng tay mình. Các người làm nhìn nhau có chút sững sờ, sốt ruột nhìn về phía quán gia.

Mộc Duy Hàm luôn được Lăng Trọng coi trọng, gần đây trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, mọi người cũng biết thân thế của Đồng Niệm, nên quán gia chỉ thờ dài cũng không có ngăn cản.

Sau khi kéo Đồng Niệm ra khỏi nhà, Mộc Duy Hàm mở cửa xe ra, mạnh mẽ nhét cô vào trong xe, nhanh chóng lái xe rời đi, chạy thẳng đến khu nhà thuộc bệnh viện tư nhân.

Lái xe đến bệnh viện, Mộc Duy Hàm nhanh chóng mở cửa xe, lại lôi người trong xe ra ngoài, tiếp tục kéo cô đi vào trong.

Nhìn thấy đi tới bệnh viện, sắc mặt Đồng Niệm có chút biến hóa, dđl/q'd cô tiếp tục giằng giụa, chỉ là động tác cũng không có quyết tuyệt như lúc này.

Dẫn cô đi tới phía sau khu nhà dành cho bệnh nhân, Mộc Duy Hàm kéo cô đi vào. Bên trong phòng bệnh cao cấp, Đồng Niệm nhìn thấy phía trước ban công có một chiếc xe lăn, thấy người ngồi bên trong xe lăn làm cho đôi mắt cô co rút lại.

Dưới chân bước đi như nặng ngàn cân, Đồng Niệm hít một hơi thật sâu, bước từng bước đi tới, đứng lại bên người ông. Cô cúi đầu nhìn mặt của ông, dung mạo khí phách trước đây không còn nữa, đôi mắt thông minh sắc bén cũng trở nên mê man.

Lăng Trọng ngồi ở trong xe lăn, trên đùi đắp một tấm chăn, ông cúi đầu trong miệng lầm bầm đếm: "1, 2, 3..."

Ông bẻ ngón tay đếm từng ngón, đếm tới đếm lui hình như phát hiện ra có gì đó không đúng, nhếch miệng cười rồi bắt đầu tiếp tục đếm lại từ đầu.

Trái tim Đồng Niệm nhói đau, cô quay đầu nhìn về phía Mộc Duy Hàm, chỉ thấy anh nhăn mày lại nói: "Bệnh tình của chủ tịch không thể khống chế được nữa, bác sĩ nói trí nhớ của ông đã bị thoái hóa."

Hốc mắt Đồng Niệm đỏ lên, cô đi tới bên cạnh ông, khom người ngồi xổm xuống, đôi mắt nhìn ông chăm chú: "Ba có nhớ con không?"

Sau khi thấy cô, vẻ mặt cứng ngắc của ông giật giật, ông nhú mày, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mím miệng cười, "Con là Niệm Niệm?"

Ánh mắt ông tràn đầy nụ cười, giờ tay lên sờ đầu Đồng Niệm, hình như nghĩ đến cái gì đó, vịn bánh xe đứng dậy. Ông đi tới bên người cầm lên một cái váy, đưa cho cô: "Ba mua cho con nè, con có thích không?"

Là một cái váy công chúa màu trắng, so với người Đồng Niệm nó chỉ dài đến eo. Lăng Trọng nhìn chiếc váy, lập tức nhú mày, hồ nghi hỏi: "Sao lại nhỏ vậy chứ?"

Trong lúc nói chuyện, ông cầm chiếc váy so ở trên người mình, đưa ngón tay chỉ vào nút áo thứ ba: "Ba rõ ràng đã so thử, Niệm Niệm của ba chỉ mới đứng đến đây thôi mà."

Đồng Niệm cắn môi, nước mắt đột nhiên lăn xuống, hai mắt mờ hồ đầm lệ.

Nhìn thấy Đồng Niệm rơi lệ, Lăng Trọng vội vàng bỏ chiếc váy qua một bên, đưa tay lau nước mắt cho cô, dỗ dành: "Niệm Niệm đừng khóc, là ba nhớ lộn. Ba sẽ đi mua lại cho con, nhất định sẽ không mua sai nữa."

Đưa tay lấy chiếc hộp trên đầu giường, Lăng Trọng mở nắp ra, hốt một nắm kẹo đường ở bên trong nhét vào trong tay của Đồng Niệm: "Ngoan, ba mua kẹo đường cho con nè."

Ngừng lại, ông quay đầu nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt thất vọng, hỏi cô: "Sao con lại tới một mình, anh trai của con đâu?"

Đồng Niệm ngẩn người, ngửa đầu nhìn vào đôi mắt của ông, trong lòng buồn bã, nói không ra lời.

"Ai..." Lăng Trọng nhú mày, không nhịn được thở dài, chán nản nói: "Cận Dương khẳng định là đang học bài, thật ra nó thi không đạt điểm tối đa, ba cũng sẽ không thất vọng."

Đưa tay chia kẹo ra làm hai, Lăng Trọng cười đưa một nửa kẹo cho cô, một nửa còn lại gói lại cẩn thận bỏ vào ngăn kéo trên đầu giường, "Phần còn lại

này để lại cho Lăng Cận Dương, anh con nó cũng thích ăn kẹo lắm.”

Đồng Niệm siết chặt kẹo trong lòng bàn tay lại, trước mắt hoàn toàn mờ hồ, đáy lòng ngũ vị tạp trần.

“Niệm Niệm” Lăng Trọng tinh thần không tỉnh táo, đi tới bên cạnh con gái dặn dò: “Lần sau con tới nhớ dẫn anh trai con đi cùng. Ba nhớ anh con rồi.”

Đi nhanh ra khỏi phòng bệnh, Đồng Niệm đè nén cảm giác khó chịu trong lòng, cô cố kìm nén nước mắt, mỗi lần hô hấp đều cảm thấy lồng ngực vô cùng đau đớn.

Sau đó không lâu lắm, Mục Duy Hàm cũng từ phòng bệnh đi ra. Anh nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Đồng Niệm, dẫn cô vào trong xe.

Rút ra một tờ khăn giấy, Mục Duy Hàm nhét vào trong tay Đồng Niệm, trầm giọng nói: “Em thấy hết chưa, bệnh tình của chủ tịch hiện giờ rất nặng, đđl/q'd chủ tịch không thể nào giải quyết mọi chuyện của Lăng thị.”

Hai tay bên người nắm chặt lại, Đồng Niệm cúi đầu, giọng nói khàn khàn: “Ba tôi... thật sự không thể chữa trị được sao?”

“Đúng vậy.” Mục Duy Hàm thở dài một hơi, giọng nói đầy vẻ chán nản: “Loại bệnh này trước mắt không có khả năng chữa khỏi.”

Đôi tay đặt lên vai Đồng Niệm, vẻ mặt Mục Duy Hàm trầm xuống, sâu xa nói: “Niệm Niệm, em phải bảo vệ Lăng thị, không thể để cho nó sụp đổ được!”

"Tôi?"

Đồng Niệm trừng mắt, lắc đầu cự tuyệt nói: “Tôi không làm được!”

“Em phải làm được!” Mục Duy Hàm cúi đầu, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Đồng Niệm, giọng điệu nhẹ nhàng hơn: “Lăng thị là tâm huyết cả đời của ba em, em có thể trơ mắt nhìn nó sụp đổ sao?”

Tiền đồng đen nhánh bốc lên một mảnh hơi nước, ánh mắt Đồng Niệm đầy bi thương, cô mím môi, mờ mịt nói: “Không có Lăng Cận Dương, cái gì tôi cũng không thể làm được.”

Rút ra một miếng khăn giấy, lau khô nước mắt cho Đồng Niệm, Mục Duy Hàm nhỏ giọng nói: “Còn có anh, anh sẽ giúp em.”

"Không ——"

Vẻ mặt Đồng Niệm bỗng lạnh như băng, lớn tiếng nói: “Tôi không muốn!”

"Đồng Niệm!"

Sắc mặt Mục Duy Hàm trầm xuống, khuôn mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo, ánh mắt đầy sắc bén: “Em giữ Lăng thị không chỉ vì nhà họ Lăng mà là vì Lăng Cận Dương, đây cũng là tâm huyết của cậu ấy.”

“Giữ được Lăng thị, chính là bảo vệ cậu ấy...” Mục Duy Hàm giữ chặt hai vai của Đồng Niệm, ánh mắt rét lạnh, từng chữ từng câu hung hăng đập vào trái tim cô.

Hai mắt yên tĩnh dao động, khóe mắt Đồng Niệm lóe lên một chút ánh sáng, cô nhủ chặt chân mày, lẩm bầm nói: “Giữ được Lăng thị chính là bảo vệ anh ấy.”

"Đúng!"

Mục Duy Hàm khẳng định gật đầu một cái, ánh mắt nhu hòa nhìn Đồng Niệm, anh mím môi, vẻ mặt giữ kín như bưng.

Tựa đầu ngó ra ngoài cửa sổ, sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh lại, cô nhìn chăm chăm vào bầu trời xanh thẳm, giọng nói chua xót: “Duy Hàm, anh nói xem anh ấy có thể trở lại không?”

Nghe vậy, Mục Duy Hàm nhếch môi cười, anh lại đặt tay lên vai Đồng Niệm, khẳng định nói: “Cậu ấy nhất định sẽ trở lại, bởi vì nơi này còn có thứ cậu ấy dứt bỏ không được.”

Ngừa đầu kìm nén nước mắt lại, đôi môi đỏ mọng của Đồng Niệm mím chặt, nhìn mây trắng bay trên bầu trời, ánh mắt vẻ mặt dần dần yên tĩnh lại. Duy Hàm nói rất đúng, Lăng thị cũng là tâm huyết của Lăng Cận Dương, cô muốn giữ Lăng thị, không thể để lúc anh ấy quay trở lại đã thấy Lăng thị rơi vào tay của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Quản Lý Lãng Thị. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Trong phòng họp tại cao ốc Lãng thị.

Đẩy cửa phòng họp ra, trước hai dãy bàn thật dài, về mặt các cổ đông đều hiện lên vẻ tức giận, không kiên nhẫn ngồi chờ nữa. Thấy hai người đi tới, trên mặt bọn họ lướt qua một nụ cười lạnh.

Đồng Niệm cùng Mục Duy Hàm một trước một sau đi vào. Nhìn phía trước mặt mình không còn một chỗ ngồi, Đồng Niệm cất bước đi tới. Đang định khom lưng ngồi xuống, liền nghe được có một giọng nói: “Người bây giờ thật là không phân biệt được lớn nhỏ, chỗ nào cũng có thể ngồi được.”

Khóe mắt Đồng Niệm thoáng qua vẻ khó chịu. Trên khuôn mặt cô một chút biểu hiện gì cũng không có, trực tiếp ngồi xuống ghế chủ vị, nhìn xuống phía mọi người.

Mọi người nhìn thấy dáng vẻ kêu ngao của cô, tất cả đều tức giận, trong đó người tức giận nhiều nhất chính là Vương Đồng, người thường ngồi trên ghế bên tay trái Lãng Trọng. “Chúng tôi muốn rút cổ phần”, Vương Đồng nói.

Đồng Niệm quay đầu nhìn ông một cái, ánh mắt nghiêm nghị. Cô bảo Mục Duy Hàm đặt bảng báo cáo trước mặt cổ đông, chậm rãi mở miệng: “Trước mặt các vị là tiền lời của Lãng thị quý này, và tiền lời dự đoán nửa năm sau. Đến cuối năm nay tiền lời so với năm ngoái cao hơn mười điểm. Số tiền này là bao nhiêu, không cần tôi nói, tôi tin chắc trong lòng các vị đều biết.”

Các cổ đông cúi đầu, cẩn thận nhìn nhìn bảng báo cáo, sắc mặt càng lúc càng thay đổi.

“Hừ!” Vương Đồng nhìn bảng báo cáo, tiện tay bỏ lên bàn, giọng nói mỉa mai: “Những số liệu này, nếu là chủ tịch và lãnh Cận Dương, chúng tôi tự nhiên sẽ tin tưởng. Nhưng hôm nay bọn họ đều không ở đây, dựa vào lời nói của cô, ai sẽ tin tưởng chứ?”

“Vương Đồng!” Đồng Niệm thấp giọng cười, sắc mặt như thường, “Ngài phải tin tưởng chứ, đây không phải là của tôi mà là thực lực của tập đoàn Lãng thị! Thân thể chủ tịch gần đây không tốt lắm nên tạm thời thay thế chức vụ. Tôi cũng vậy chỉ là thi hành quyết sách chủ tịch đưa ra, thật ra thì Lãng thị không có gì thay đổi.”

Sắc mặt Vương Đồng trầm xuống, nhú mày nhìn chăm chăm Đồng Niệm, lạnh lùng nói: “Chúng tôi muốn gặp chủ tịch.”

“Hiện tại không được. Đồng Niệm mỉm môi cười, ánh mắt nghiêm nghị: “Chủ tịch cần tính đường, tầm lòng của mọi người chủ tịch đều hiểu, nhưng mà trước mắt không thể gặp các vị được.”

Giơ ngón tay chỉ số liệu trong bảng báo cáo, Đồng Niệm trầm giọng nói: “Tôi hiểu mọi người đều lo lắng sợ mình bị tổn thất. Chỉ là giá cổ phiếu Lãng thị hiện giờ rất vững vàng, dự tính tiền lời sẽ tăng đến 10%. Hôm nay ngoại trừ Lãng thị còn có tập đoàn nào có thể cho các vị lợi nhuận lớn đến vậy. Hơn nữa có thể bảo đảm bồi thường cho các vị nếu lợi nhuận bị tổn thất sao?”

Những người tham gia cổ đông đa số là những người có tuổi. Lãng thị phát triển lớn mạnh đương nhiên là họ có thể nhìn thấy, nếu như không phải có người khêu khích thì không có ai thật sự muốn rút cổ phần ra. Dù sao chuyện cũng đúng như Đồng Niệm nói, đầu tư vào Lãng thị là cuộc mua bán không có lỗ, chẳng lẽ có tiền lại không kiếm sao?

Thấy vẻ mặt mọi người hòa hoãn hơn, Đồng Niệm thông thả nói, khuôn mặt nở nụ cười: “Huống chi Lãng thị còn có chú hai trong coi, các vị còn sợ nhà họ Lãng không có ai sao?”

Đồng Niệm vừa nói ra câu này, dđl/q'd tất cả mọi ánh mắt của mọi người đều rơi trên người Lãng Thuần.

Đồng Niệm nhìn ông nhú chân mày, trong lòng thoáng qua nụ cười lạnh nhạt. Vào thời điểm này, cô cố ý nói hai chữ chú hai, vừa đúng lúc phơi bày ra thân phận của ông, đồng thời cũng âm thầm nhắc nhở ông, Lãng Trọng từng nói những gì với ông.

Đồng Niệm nhìn thấy Lãng Thuần dần thay đổi sắc mặt, nhếch môi cười cười. Ông muốn không đếm xỉa tới sao? Nói cho cùng, hôm nay các cổ đông gây khó dễ chỉ sợ ông cũng không còn có tác dụng tốt nữa.

Lãng Thuần ngẩng đầu, thấy mọi người nhìn mình, mỉm cười, xấu hổ nói: “Cái này là hiển nhiên.”

Nhìn ánh mắt mọi người không còn vẻ khinh thường nữa, Đồng Niệm mỉm cười quay đầu nhìn về phía Vương Đồng hỏi: “Nếu như ngài còn có ý muốn rút cổ phần, lập tức liền có thể làm.”

Ngừng lại, ánh mắt cô lướt nhìn toàn bộ mọi người trong phòng họp, nhẹ nhàng hỏi: “Còn có người nào muốn rút cổ phần không?”

Vốn là khi nãy có mấy người phụ họa theo, lúc này tất cả đều im lặng.

Đồng Niệm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lần nữa quay đầu nhìn chăm chăm vào Vương Đồng, mỉm cười hỏi: “Theo vai về, con phải kêu ngày một tiếng là chú. Chủ Vương chủ tịch đã thông báo với con rằng, chú là người có tuổi nhất Lãng thị. Mười mấy năm qua đã cùng Lãng thị đồng hành đồng thuyền. Lãng thị đang ở trong tình trạng tốt thế này tại sao chú lại muốn rút cổ phần. Nếu như bởi vì con trẻ tuổi khiến cho chú lo lắng, vậy thì con thật có lỗi.”

“Cái này...” Vương Đồng cũng lớn tuổi hơn nhiều người, hôm nay nhìn thấy con nhóc nhỏ tuổi như vậy đứng trước mặt mình, cảm thấy trong lòng không thoải mái nên muốn gây khó dễ một chút. Nhưng Đồng Niệm khi nói chuyện biết kính trên nhường dưới làm trong lòng ông cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Được rồi, vậy chúng ta kết thúc ở đây.”

Lăng Thuần mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa nói: “Lời của chủ tịch, các vị cũng không nghe sao? Nếu chủ tịch chọn người thay thế mình điều hành công ty, chắc chắn sẽ không sai. Tất cả các vị đều đã ngồi từ sáng sớm tới giờ, chắc chắn là cũng đói bụng rồi phải không? Đi thôi, hôm nay tôi khao, chúng ta cùng đi ăn đi.”

Nghe vậy, tất cả cổ đông cũng cười lên, đây là cho bọn họ một lối thoát, mọi người hiển nhiên hiểu được liền đứng dậy rồi đi.

Nhìn mọi người nói cười đi ra, Đồng Niệm thở phào một hơi, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cô quay đầu nhìn Mục Duy Hàm cau mày nói: “Bọn họ đã bị lời nói của tôi thuyết phục sao?”

Mục Duy Hàm nhếch môi cười, gợn ngón tay cái lên hướng về phía Đồng Niệm, tán thưởng nói: “Đồng tiểu thư, cô thật lợi hại.”

Sau đó anh khoát tay, đính chính lại: “Không đúng, là thay mặt chủ tịch.”

Đồng Niệm liếc nhìn anh một cái, đôi môi mím chặt chậm rãi nở nụ cười. Điện thoại di động reo lên, cô nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, đứng dậy đi tới bên cửa sổ nghe.

Điện thoại là do Sở Kiều gọi đến, nói cho cô biết tin tức mà cô ấy nghe được: “Niệm Niệm, tôi đã hỏi Quyền Yến Thác, anh ấy chỉ biết Lăng Cận Dương đi Mỹ, đ/l'q'd nhưng cụ thể ở chỗ nào, anh ấy không biết.”

Đồng Niệm nắm chặt điện thoại, ánh mắt buồn bã, “Tôi biết rồi, cảm ơn cô.”

Cúp điện thoại, ánh mắt cô nhìn về nơi xa, trái tim bách chuyển thiên hồi. Mặc dù nguy hiểm lúc này được hóa giải, nhưng những lần kế tiếp thì sao chứ?

Lúc đó, ở nước Mỹ.

Một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi lái vào biệt thự, Trầm Phái Ny sao khi mở cửa xe ra, đưa tay đỡ người bên trong xe ra. Chân trái người đàn ông mặc dù đã được tháo thạch cao ra nhưng vẫn còn được băng bó.

“Chậm chậm thôi.” Hai tay vịn người Lăng Cận Dương, Trầm Phái Ny từng bước đi bên cạnh anh, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Trong phòng khách, Thẩm Thế Minh đang ngồi trong sofa đọc báo ngẩng đầu lên nhìn hai người đi tới, cười hỏi: “Trở về nhanh vậy sao?”

Đỡ Lăng Cận Dương ngồi xuống ghế sofa, Trầm Phái Ny ngồi xuống bên cạnh ba cô, cười nói: “Bác sĩ nói chân của Cận Dương bình phục rất nhanh, cuối tuần này là có thể khôi phục lại như cũ rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.” Thẩm Thế Minh cười một tiếng, nhìn cái chân bị thương của Lăng Cận Dương, quan tâm nói: “Cận Dương, cậu có cần gì thì nói với Bái Ny.”

Lăng Cận Dương nở nụ cười ôn hòa: “Chú Trầm, trong khoảng thời gian này cảm ơn mọi người.”

“Khách khí làm cái gì.” Thẩm Thế Minh để tờ báo trên tay xuống, mở miệng nói: “Đây cũng là chúng ta có duyên với nhau.”

Ông nhìn chằm chằm gò má của Lăng Cận Dương, thử hỏi: “Cận Dương, không phải chú nhiều chuyện, chú không muốn hỏi nhiều chuyện trước đây của cháu. Hiện tại Bái Ngao đang mở rộng việc kinh doanh ở thành phố Duật Phong chỉ có một mình, cháu có hứng thú cùng gia nhập với Thẩm thị giúp nó một chút hay không?”

Lăng Cận Dương cúi đầu, đôi mắt thâm thúy hạ xuống, trên mặt anh không nhìn ra bất cứ biến hóa gì, mím môi im lặng.

“Ài, con đói bụng rồi, ăn cơm thôi.”

Nhìn thấy bầu không khí có chút gượng gạo. Trầm Phái Ny cười kêu lên, trừng hai mắt nhìn ba mình, sau đó đi tới bên sofa đưa tay đỡ Lăng Cận Dương ngồi dậy.

Thẩm Thế Minh cười cười, cũng không có nói gì thêm nữa, bảo người giúp việc dọn cơm.

Sau khi ăn cơm chiều, Trầm Phái Ny đỡ Lăng Cận Dương về phòng ngủ, đặt gậy sang một bên, cô mỉm cười ngồi bên cạnh anh hỏi: “Bữa tối anh ăn rất ít, có muốn ăn chút gì thêm không?”

Lăng Cận Dương nhú mày nhìn cô một cái, trầm giọng nói: “Không cần.”

“Ừ.” Trầm Phái Ny nhỏ giọng đáp, trong lòng có hơi mất mát, trong khoảng thời gian chăm sóc anh, nghe anh nói nhiều nhất chính là hai chữ không cần.

Thời gian ở bên cạnh Lăng Cận Dương, cả người anh giống như có tầng bảo hộ bên ngoài, muốn đến gần anh thật khó, anh luôn lộ ra một bộ dáng lạnh lẽo.

“Cận Dương.” Trầm Phái Ny nhìn anh, nhếch miệng hỏi: “Những lời khi nãy ba em nói với anh, anh có thể suy nghĩ một chút hay không? Ba em rất thích anh, cũng rất coi trọng anh.”

Lăng Cận Dương nhũn mày nhìn về phía người đối diện, giọng nói trầm xuống: “Báí Ny, mấy ngày nay cảm ơn mọi người đã chăm sóc anh, anh vô cùng cảm kích.”

“Không phải...” Trầm Phái Ny vội vàng khoát tay, sốt ruột giải thích: “Em không phải có ý này. Là em cam tâm tình nguyện chăm sóc anh, em không cần anh cảm kích.”

Thấy bộ dáng sốt ruột của cô, Lăng Cận Dương mỉm môi cười, anh nâng tay lên chỉ vào đồng hồ, giọng nói ôn hòa: “Khuya lắm rồi, em đi ngủ đi, có lời gì mai nói tiếp.”

Trầm Phái Ny mỉm môi thật chặt, nuốt xuống câu nói kế tiếp, đứng dậy rời đi. Cô đóng cửa phòng lại rồi bắt đầu đi đi xa. Khoảng thời gian này thường xuyên tiếp xúc, cô cũng biết một chút tính tình của anh, anh luôn luôn giữ khoảng cách không để cho cô có cơ hội đến gần.

Vịn giường đứng lên, Lăng Cận Dương kẹp gậy dưới nách, từ từ đi tới bên cửa sổ, nhìn bầu trời tối đen như mực, vẻ mặt vô cùng buồn bã.

Lấy điện thoại di động ra, Lăng Cận Dương nhấn một dãy số, gọi điện thoại ra ngoài nước.

Bên kia điện thoại, truyền đến giọng nói vui mừng của Quyền Yến Thác: “Cận Dương, sao lâu rồi mà cậu không gọi cho tôi hả? Rốt cuộc cậu đang ở đâu vậy?”

“Tôi rất khỏe.” Lăng Cận Dương thấp giọng nói, hai gò má hiện lên đường cong lạnh nhạt, “A Thác, cậu giúp tôi một chuyện...”

Không lâu sau đó, Lăng Cận Dương cúp điện thoại, anh nhắm mắt lại rồi mở ra, ánh mắt ngủ đông hiện ra vẻ tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Bất Ngờ Gặp Mặt. (Phần 1)

Bất ngờ gặp mặt. (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Từ ngày chính thức quản lý Lăng thị, Đồng Niệm mới biết mỗi ngày có bao nhiêu việc cần phải giải quyết. Các dự án chưa xem xong, giấy tờ chưa ký hết, còn có các cuộc họp quan trọng và các cuộc xã giao với các đối tác làm ăn. Từ sáng sớm đến tối mịt đều bận rộn, thậm chí kéo dài đến tận khuya.

Mặc dù có Mục Duy Hàm bên cạnh giúp đỡ, nhưng rất nhiều văn kiện giấy tờ phải do cô ký duyệt. Mỗi một lần vào thời điểm ký các văn kiện hay giấy tờ trên bàn, Đồng Niệm có cảm giác cây bút trong tay như nặng ngàn cân. Bởi vì khi cô đặt bút ký xuống thì nó quyết định tương lai của rất nhiều người. Nếu trong một phút quyết định sai lầm, không chỉ làm cho tập đoàn bị hao tổn, còn ảnh hưởng đến lợi ích của các nhân viên làm việc ở Lăng thị.

Gánh nặng đè ở trên vai mình, Đồng Niệm cảm thấy rất nặng nề nhưng cô không thể dùng đây trách nhiệm.

Sau khi thức cả đêm làm việc, Đồng Niệm tắt đèn bàn, xoay người đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn ánh mặt trời dần dần nhô lên bên sườn núi, cô mỉm môi cười, cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp không kim hãm được làm cho người ta mê muội.

“Em uống cà phê đi.”

Mục Duy Hàm đẩy cửa đi vào, đặt ly cà phê lên bàn, anh ngồi ở bên trong ghế xoay, tiếp tục xem tài liệu trong tay.

Trở lại bàn làm việc, Đồng Niệm ngồi xuống, bung ly cà phê lên nhấp một hớp. Thời gian gần đây cô uống cafe ngày càng nhiều, nên không còn cảm thấy vị đắng chát của nó nữa. Ngược lại càng ngày cô càng cảm thấy thích mùi vị và hương thơm của nó.

“Dự án hợp tác của công ty chúng ta và Thẩm thị, đã sửa đổi tới đâu rồi?” Giơ tay lên xoa chân mày, Đồng Niệm khẽ hỏi người bên cạnh, tiện tay cầm đồng hồ bỏ túi ở trên bàn lên. Dạo này cô có thói quen cầm và mân mê nó ở trong tay.

Nhìn thấy Đồng Niệm cầm đồng hồ ở trong tay, ánh mắt Mục Duy Hàm biến đổi, nhưng anh cũng không có nói gì. Từ trong đồng hồ tài liệu lấy ra tập hồ sơ

màu đỏ, anh lấy ra bản dự án đặt trước mặt cô, nói: “Tuần trước đã sửa đổi xong rồi, anh có đi tìm gặp Trầm Phái Ngao mấy lần, nhưng anh ta đều tránh mặt không chịu gặp, người này bụng dạ cực sâu!”

Đặt đồng hồ xuống, Đồng Niệm đọc kỹ lại dự án, sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói: “Tiền đã đến chân, chúng ta đợi họ đồng ý để sớm tiến hành, dđl/q'd nhưng họ chậm chạp không trả lời, ruột cuộc là nghĩ cái gì chứ?”

“Còn có ý gì nữa chứ, nhất định là muốn chúng ta xuống giá.” Mục Duy Hàm giơ tay vỗ lên vai Đồng Niệm, trầm giọng nói: “Vào lúc này, chúng ta phải bình tĩnh, họ cố ý kéo dài thời gian là muốn chúng ta sốt ruột, cho nên em nhất định phải giữ bình tĩnh.”

“Em hiểu.” Đồng Niệm gật đầu một cái, quay đầu nhìn Mục Duy Hàm, cười nói: “Ồ đây có anh làm quân sư, kẻ vô dụng như em cảm thấy rất mừng không có gì phải lo.”

Mục Duy Hàm nhếch môi cười, nhủ thầm nhìn Đồng Niệm, giọng nói vui vẻ: “Niệm Niệm, em có muốn đi gặp Trầm Phái Ngao không?”

“Hả?” Đồng Niệm kinh ngạc nhìn sang, đôi mắt sáng loáng: “Em gặp anh ta có ích sao?”

Mục Duy Hàm thấp giọng cười, giọng điệu chế nhạo: “Anh nghe nói thái tử gia nhà họ Trầm rất thích nữ nhân xinh đẹp.”

Nghe vậy, nụ cười trên khóe môi Đồng Niệm cứng ngắc, ánh mắt sắc bén: “Mục Duy Hàm, anh muốn em dùng mỹ nhân kế hả?”

“Ha ha ha...” Mục Duy Hàm nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ, dựa lưng vào bên trong ghế, cười nói: “Loại chuyện này trước hết anh cảm thấy không công bằng, bằng không sao anh lại bị anh ta chặn ở ngoài cửa mấy lần mà vẫn không cho gặp chứ?”

“Anh đi chết đi!” Giơ tay cầm tài liệu trên bàn ném về phía Mục Duy Hàm, khuôn mặt Đồng Niệm đầy tức giận.

Nhìn thấy Đồng Niệm ném qua thứ gì đó, Mục Duy Hàm tay chụp lấy đồng thời còn ôm bụng cười. Sau khi thu lại nụ cười trên mặt, anh nghiêm túc nói: “Niệm Niệm, em đi gặp anh ta đi, chúng ta mấy chỗ sẽ làm ăn cùng nhau, dạng người gì cũng phải chung đụng.”

Đồng Niệm nở nụ cười, vui vẻ gật đầu một cái, rất đồng ý lời anh nói. Nếu sớm hay muộn gì cũng phải gặp, như vậy cô tình nguyện chủ động đi gặp trước, đây là Lăng Cận Dương đã dạy cô.

Cô lại đưa tay cầm lấy đồng hồ lên, để trong lòng bàn tay ủ ấm cho nó. Từng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, động tác này làm cho chân mày đang nhíu chặt của cô cũng thả lỏng hơn.

Kể từ sau khi Lăng Cận Dương rời đi, cái đồng hồ này chưa từng rời khỏi người cô, cô đi đến đâu cũng mang theo nó, một tắc cũng không rời. Mỗi khi nhìn thấy nó, cô lại nhớ đến ánh mắt dịu dàng của anh, giúp cô xua đi nỗi bất an trong lòng mình.

“Em về ngủ đi, chiều rồi quay lại.” Mục Duy Hàm đưa cho Đồng Niệm tập hồ sơ dự án kinh doanh với Thẩm thị mà anh đã chuẩn bị xong, rồi dịu dàng bảo cô.

Đồng Niệm nhận lấy tập tài liệu, nhủ thầm nhìn anh, ánh mắt ôn hòa: “Vậy còn anh thì sao? Tối hôm qua cũng không có ngủ, anh cũng về nhà nghỉ ngơi một chút đi.”

Làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ trước mặt Đồng Niệm, Mục Duy Hàm nhếch môi cười nói: “Anh là người làm công, không có được sự đãi ngộ của chủ.”

“Stop!” Nghe anh nói, Đồng Niệm hung hăng liếc mắt nhìn.

Về mặt Mục Duy Hàm vô cùng dịu dàng, anh mỉm môi cười lên, giơ tay lôi Đồng Niệm đẩy ra ngoài: “Được rồi, em về nhà nhanh đi, công ty không nhất thiết phải có hai người chúng ta cùng một lúc. Anh là đàn ông tất nhiên phải chăm sóc phụ nữ.”

Sắc mặt Đồng Niệm yên tĩnh, quay đầu theo dõi ánh mắt của anh, trầm giọng nói: “Duy Hàm, cảm ơn anh. Nếu như không có anh giúp đỡ, hai tháng nay em không thể chống đỡ được.”

Đi tới trước mặt Đồng Niệm, Mục Duy Hàm nhẹ nhàng nâng tay lên, muốn sờ mặt của cô, do dự một chút anh đành thôi, chỉ khoác tay lên vai cô, “Em thật là ngốc, giữa chúng ta cần phải nói những lời này sao? Anh đã đồng ý với chủ tịch, dđl/q'd nhất định sẽ giúp em vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Khóe mắt ề ẩm khó chịu, Đồng Niệm hít vào một hơi thật sâu, kiềm chế nước mắt, trên môi nở nụ cười dịu dàng: “Được, vậy em đi về trước, anh chờ tin tức của em.”

“Ừ.” Mục Duy Hàm cười gật đầu một cái, đưa mắt nhìn cô rời khỏi phòng làm việc. Anh xoay người ngồi vào bên trong ghế, tiếp tục xử lý hết công việc còn lại.

Đi thang máy tới tầng ngầm đỗ xe, Đồng Niệm cất bước đi tới chỗ đậu xe, giày cao gót dưới chân cô phát ra âm thanh “Cộc cộc.”

Mở khóa xe, tách một cái, đèn xe chiếu sáng. Cô mở cửa xe ngồi vào bên trong, nổ máy lái đi. Thân xe McLaren màu bạc được cô lái ra khỏi bãi đỗ xe ở tầng ngầm chạy băng băng trên đường.

Không lâu sau đó, Đồng Niệm đã lái xe trở về Lan Uyển, tắt máy xe, cô đẩy cửa đi xuống.

"Tiểu thư."

Các người làm thấy cô về, đều cúi đầu chào. Hôm nay cô chính là chủ nhân của cái nhà này, không còn thân phận là khách như trước đây nữa.

Đồng Niệm gật đầu một cái, không ngừng bước chân, cất bước đi lên lầu, đồng thời bảo: "Chuẩn bị giúp tôi bữa ăn sáng."

"Vâng!"

Trở lại phòng ngủ, trước tiên Đồng Niệm đi tắm rửa sạch sẽ, cả người mệt mỏi tã đi không ít. Người giúp việc lúc đó cũng bung bữa sáng vào, đợi cô ăn xong, dọn dẹp chén đĩa rồi đi ra đóng cửa phòng lại.

Đi tới bên cửa sổ, Đồng Niệm gio tay kéo rèm cửa ra, cũng không có kéo ra hết. Trải qua thời gian này, cô tập riết thành thói quen. Dù là ban ngày cô cũng kéo rèm cửa, cảm giác tối tăm sẽ làm cho đáy lòng cô lo lắng.

Vén chăn nằm trên giường, Đồng Niệm nằm xuống, vùi đầu vào trong gối, cảm thấy cả người vô cùng mệt mỏi. Mấy ngày nay chỉnh sửa bản dự án hợp tác với Thẩm thị, mỗi ngày cô chỉ ngủ 3 đến 4 tiếng. Tối hôm qua lại thức trắng đêm, nên cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nằm xuống giường có mấy phút, Đồng Niệm liền nhắm mắt ngủ thật say. Mỗi ngày đều liều mạng làm việc, cô thấy mệt đến kiệt sức. Không có nhiều thời gian nghỉ đến anh, như vậy cô mới thấy thời gian qua mau một chút.

Mặc dù biết anh đang ở một nơi khác, nhưng cô không thể đi tìm anh, bởi vì cô hiểu anh cần có thời gian, mà bây giờ cái cô có thể cho anh, chỉ có thời gian. Cô phải ngoan ngoãn ở đây chờ, bảo vệ Lăng thị, bảo vệ nhà của bọn họ, cũng là muốn bảo vệ tình yêu của bọn họ.

Ngủ một giấc, tinh thần đã tốt hơn nhiều, người giúp việc theo lời Đồng Niệm dặn đánh thức cô dậy. Đồng Niệm mở mắt, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vẫn sáng rực như cũ. Cô vận người ngồi dậy, chân không đi tới bên cửa sổ, nhìn cả khu vườn đầy hoa tường vi rực rỡ, khoe môi nở nụ cười dịu dàng.

Mở đồng hồ bỏ túi trong tay ra, tiếng chuông phát ra làm cho đáy lòng mất mát của cô cảm thấy an ủi. Tuy nhiên mỗi lần nghĩ tới, tâm tình của cô lại cảm thấy rất uể oải.

Mỗi lần trước khi đi ngủ, Đồng Niệm đều ảo tưởng, thời điểm lúc cô mở mắt, anh sẽ xuất hiện bên cạnh mình. Tuy nói ảo tưởng không có thực, nhưng trong khoảng thời gian không quá một giây này, cô đều âm thầm vui vẻ. Thời gian anh trở lại ở bên cạnh cô một giây thì sẽ giảm bớt sự nhớ mong một giây.

Nhìn xích đu trong sân khẽ nhúc nhích theo gió, tiền đồng đen nhánh của Đồng Niệm tràn ngập ý cười. Cô nâng đồng hồ lên môi hun một cái, rồi dùng sức nắm chặt trong lòng bàn tay.

Anh trai, em biết anh sắp trở lại, em có thể cảm nhận được.

Rửa mặt sửa sang xong, Đồng Niệm đi tới trước tủ quần áo, chọn cho mình một chiếc váy dài màu đen, vẻ bề ngoài nhìn có chút chuyên nghiệp. Cô cột tóc thành đuôi ngựa, phối hợp với đồ trang sức trang nhã, ngoài ra cũng không có dây chuỗi gì thêm.

Tháng sáu thời tiết bắt đầu nóng nực, Đồng Niệm lái xe rời khỏi Lan Uyển, chạy thẳng tới tập đoàn Thẩm thị. Đoạn đường nơi Thẩm thị đặt vị trí rất phồn hoa, cách cao ốc Lăng thị chỉ có một con đường, hơn nữa hai cao ốc còn đối mặt nhau.

Lái xe đến bãi đậu xe, sau khi tìm được chỗ đậu xe, Đồng Niệm từ trên xe bước xuống, một đường đi tới thang máy. Đi ngang qua một chiếc xe hơi màu đen, cô không nhận được dừng bước lại.

Từ nhà chạy đến đây, Đồng Niệm có chút đồ mồ hôi. Cô thấy mặt mình phản xạ trong cánh cửa xe hơi màu đen nhánh, cất bước đi tới.

Nghĩ tới người cô sắp sửa nhìn thấy, cả người Đồng Niệm đầy đề phòng, bất kỳ chi tiết gì cũng phải để tâm, nhất là ấn tượng đầu tiên, khá là quan trọng. Cô đứng ở phía trước, nhìn vào kính cửa sổ xe, phát hiện son môi có chút phai nhạt, liền móc cây son trong túi xách ra thoa lại.

Bởi vì cửa sổ xe đen nhánh, cho nên Trầm Phái Ngao cũng không có chú ý tới chỗ tài xế ngồi mơ hồ còn có bóng người.

Trầm Phái Ngao vừa tắt máy xe, còn chưa có đẩy cửa xe ra liền nhìn thấy có một người đi tới. Anh thấy người đi tới đứng trước cửa xe, dđl/q'd nhìn tới nhìn lui, mày kiếm anh nhăn lại. Đang định đẩy cửa xe ra, lại thấy cô móc son môi ra trang điểm lại, lúc này anh dừng lại động tác trên tay.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt áp thấp xuống ở bên ngoài cửa xe, Trầm Phái Ngao mở to mắt, đáy mắt nụ cười càng thêm khắc sâu. Mấy ngày nay bản dự án anh cũng đã có xem qua, hôm nay vị này là người nắm quyền tập đoàn Lăng thị, là người làm đề tài cho nhóm người nhân rồi. Mọi người đều suy đoán thân thế của cô, dạng lời đồn đãi gì cũng đều có.

Yên tĩnh ngồi trong xe, đôi mắt Trầm Phái Ngao nhìn hai gò má xinh đẹp của cô, nụ cười trên khoe môi không giảm. Con nhóc này, vóc người so với tấm hình còn xinh đẹp hơn, đôi mắt to đen nhánh, sáng rực rỡ.

Nhìn vào cửa sổ xe, Đồng Niệm sau khi trang điểm lại, hài lòng cười. Cô định đứng thẳng người dậy, nhưng không nghĩ cửa xe vang vang lên một tiếng "Cạch.", người đàn ông ngồi ở bên trong xe, nhìn cô rồi mỉm cười hỏi: "Tiểu thư, cô bận rộn như vậy có cần tôi giúp không?"

Đồng Niệm đứng thẳng người, khuôn mặt thoáng chốc đỏ lên, lắc đầu nói: “Thật xin lỗi.” Cô cần môi xoay người bước đi, đôi mày thanh tú nhú chặt.

Vừa đi, cô vừa âm thầm chất lưỡi. Ôi mắt mắt quá đi! Thật sự quá mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Bất Ngờ Gặp Mặt. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Nhìn thấy bộ dáng chạy trốn chết của cô, Trầm Phái Ngao khẽ nhếch miệng lên, tạo thành một độ cong mê người. Có phần hứng thú!

Đi tới trước bàn tiếp tân, bởi vì có hẹn trước, sau khi Đồng Niệm thông báo ra họ tên, cũng không có bị ngăn trở, trực tiếp lên tới phòng làm việc của tổng giám đốc. Thư ký lễ phép mời cô vào, cười nói: “Đồng tiểu thư, xin cô chờ một chút, tổng giám đốc sẽ đến ngay thôi ạ.”

"Được rồi."

Liếc mắt nhìn căn phòng làm việc xa hoa, trong lòng Đồng Niệm khẽ tán thưởng. Xem ra thực lực của Thẩm thị không kém so với Lăng thị, cùng nhau hợp tác đúng là thượng sách.

Thư ký rất nhanh bung vào một ly cà phê đặt ở phía trước mặt Đồng Niệm, sau khi đi ra đóng cửa phòng làm việc lại. Xoay người đi tới phòng làm việc cách vách, cung kính nói: “Tổng giám đốc, đã theo sự phân phó của ngài, bảo Đồng tiểu thư chờ.”

“Ừ.” Trầm Phái Ngao gật đầu một cái, tiện tay mở camera theo dõi lên, thấy người ngồi ở bên trong ghế xoay, anh đưa mắt nhìn.

Giây lát, anh cúi đầu, tiếp tục xem tài liệu trong tay, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Nâng đồng hồ lên nhìn một chút, sắc mặt Đồng Niệm dần dần u ám, cô đã đợi 40 phút, vẫn không thấy bóng dáng Trầm Phái Ngao. Rõ ràng trước đó đã hẹn trước, nhưng người này chậm chạp không lộ diện, đây là có ý gì?

Mím môi đứng lên, cô đang muốn rời đi, lại thấy cửa lớn đóng chặt có người đẩy ra, thư ký đi vào trước tiên, nhìn về phía người phía sau giới thiệu: “Tổng giám đốc, vị này chính là Đồng tiểu thư.”

Người đàn ông đi tới, trên người anh bận một bộ đồ tây màu đen được cắt may thủ công, áo sơ mi trắng bên trong cũng không có đeo cà vạt, tùy ý cời hai nút áo phía trên, lộ ra kiết hẩu đầy kêu gọi, khuôn mặt đẹp mê người.

Đồng Niệm thấy mặt của người kia, nụ cười ở khóe miệng vừa mới nặn ra thoáng chốc cứng ngắc lại. Người đàn ông này không phải là người đàn ông trong xe dưới bãi đậu xe hay sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đồng Niệm càng thêm khó coi, người này rõ ràng đã tới công ty từ sớm, lại chậm chạp không lộ diện, rõ ràng là có ý mà.

Trầm Phái Ngao cười đi tới, dừng bước đứng trước mặt cô, hai mắt nhìn chăm chăm cô, ánh mắt nhiễm cười: “Đồng tiểu thư rất đẹp, không cần trang điểm lại.”

Một câu nói của anh, khiến khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, cô mím môi cúi đầu, “Thật xin lỗi khiến Thẩm tổng chê cười.”

Trầm Phái Ngao thấp giọng cười một tiếng, cất bước đi tới trước bàn làm việc, khom lưng ngồi xuống, đồng thời hướng về phía cô duỗi tay nói: “Mời ngồi.”

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng Đồng Niệm cũng kiềm chế tính tình lại, không được để cái tôi của bản bóng dáng hưởng đến công việc. Từ trong túi xách cô lấy ra một tập tài liệu, sắc mặt yên tĩnh: “Thẩm tổng, đây là bản kế hoạch dự án chúng tôi đã sửa chữa lại, xin ngài dành thời gian xem một chút, còn có chỗ nào quan trọng nữa thì chúng ta cùng nhau thương lượng.”

Nhìn cô đẩy tài liệu tới, Trầm Phái Ngao cũng không có động, anh nhìn mặt cô chăm chăm, cười nói: “Loại chuyện như thế này, sao lại để Đồng tiểu thư đích thân tới, phải người khác tới là được.”

Đồng Niệm mỉm cười nhưng trong lòng lại vô cùng lạnh lẽo. Người đàn ông này thật là biết cách giả bộ. Duy Hàm đã tới nhiều lần cũng không cho gặp, vào lúc này còn nói lời như thế?

Kiểm chế lại sự tức giận trong lòng, Đồng Niệm nở nụ cười: “Thẩm tổng nói quá lời, Lăng thị chúng tôi rất coi trọng sự hợp tác với Thẩm thị, thành ý rất rõ ràng.”

"Ha ha ha..." Trầm Phái ngao ním môi cười một tiếng, vẻ mặt ôn hòa, "Đồng tiểu thư thật biết nói chuyện."

Anh cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng cầm tập tài liệu trên bàn, dđl/q'd gương mặt tuấn tú đầy vẻ lạnh lùng: "Tôi mới từ nước ngoài trở về, đối với thị trường trong nước còn chưa có hiểu rõ, cho nên chuyện này, tôi không tùy tiện trả lời cô được, cho chúng tôi một ít thời gian để làm quen một chút với thị trường nội địa."

Khóe mắt Đồng Niệm thoáng qua vẻ khó chịu, môi trái tim ním chặt. Anh ta nhẹ nhàng nói ra một lý do, có biết mỗi ngày Lăng thị vì chuyện này, hao tổn biết bao nhiêu không?

"Thẩm tổng." Đồng Niệm điều chỉnh lại vẻ mặt, khóe môi nâng lên nụ cười, bình tĩnh nói: "Dự án này nên bắt đầu sớm một chút, đối với hai tập đoàn đều có lợi. Hiện tại bên ngoài cạnh tranh kịch liệt như vậy, coi trọng nhất chính là thời gian. Nếu thời cơ đến mà không làm, bị người khác đoạt đi, chúng ta không phải sẽ hối hận vì đã bỏ lỡ sao?"

Trầm Phái Ngao nhú chặt mày, đôi mắt sắc bén nhìn về phía cô, trong mắt mang theo ý cười: "Có đạo lý."

Trong lúc nói chuyện, anh ním môi đứng dậy đi tới bên cạnh cô, bàn tay rơi xuống đặt trên mặt bàn, cười nói: "Nhưng Đồng tiểu thư, con người tôi có một tật xấu, trước tiên phải có hứng thú với đối tác mới có thể hăng hái làm việc được?"

Sắc mặt Đồng Niệm đột nhiên trầm xuống, cô cảnh cáo mình không được nổi giận, ngửa đầu nhìn chằm chằm người trước mặt, lạnh lùng nói: "Thẩm tổng lời này là có ý gì?"

Người đàn ông nở nụ cười yếu ớt, hai mắt thâm thúy lướt qua một tia sắc bén, "Đồng Tiểu thư bên ngoài có rất nhiều tin đồn, Bái Ngao rất có hứng thú muốn nghe một chút?"

Kính ngạc đứng lên, mặt Đồng Niệm liền biến sắc, giọng nói lạnh xuống: "Đó là chuyện riêng của tôi, cùng công việc có liên quan sao?"

Trầm Phái Ngao lắc đầu một cái, nụ cười trên môi đầy vẻ ngoan độc: "Đồng tiểu thư, cô là người đại diện cho hội đồng quản trị, có toàn quyền quyết định tất cả mọi quyết sách. Cũng có nghĩa là tương lai sẽ cùng Thẩm thị hợp tác, cô không phải cảm thấy rằng, tôi cần có chỗ hiểu rõ cô sao? Bởi vì mỗi phương diện trong tương lai đều ảnh hưởng trực tiếp đến quyết định của cô."

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt lại, lửa giận trong lòng Đồng Niệm bắt đầu không thể khống chế. Thấy người đàn ông đối diện nở nụ cười, cô càng thêm tức giận!

Đưa tay cảm tâm thiệp mời, Trầm Phái Ngao mỉm cười đưa tới, thông thả nói: "Xem ra Đồng tiểu thư cũng không có coi Bái Ngao là bằng hữu. Nhưng mà chuyện này cũng không cần gấp gáp, tôi coi cô là bằng hữu cũng giống như nhau, trước tiên cô hãy bắt đầu hiểu về tôi trước đã."

Anh đưa thiệp mời cho Đồng Niệm, trầm giọng nói: "Tôi mai Thẩm thị có một tiệc rượu, kính xin Đồng tiểu thư nể mặt."

Cố nén lại sự tức giận trong lòng, Đồng Niệm nhận lấy thiệp mời, trên mặt lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh: "Được, tôi nhất định sẽ đến."

Hồi lâu Trầm Phái Ngao nhìn bóng lưng cô đi ra, hai chân gác lên bàn làm việc, khóe miệng từ từ nở nụ cười.

Lần gặp mặt này, Đồng Niệm cảm thấy Trầm Phái Ngao rất khó chơi, chỉ là tiệc rượu ở Thẩm thị, cô nhất định phải đi, đây là cơ hội nhanh nhất để hiểu biết nhiều về Thẩm thị.

Gần tới giờ tan việc, Mục Duy Hàm đẩy cửa đi vào, nhắc nhở cô đã đến thời gian chuẩn bị, "Lát nữa em có muốn anh đón em đi cùng không?"

Thu dọn đồ đạc xong, Đồng Niệm suy nghĩ rồi lắc đầu cười: "Không cần, chúng ta sẽ gặp nhau ở bữa tiệc."

Mục Duy Hàm vui vẻ đồng ý, cũng không có nói thêm gì nhiều, thấy Đồng Niệm sau khi rời đi, vội vàng đi chuẩn bị cho chuyện khác.

Đồng Niệm chạy về nhà thay đổi dạ phục rồi lái xe tới khách sạn, bên trong bãi đậu xe đều có người nghênh đón.

Đi tới bên ngoài phòng tiệc, Đồng Niệm đã thấy Mục Duy Hàm chờ ở bên ngoài, cô bước nhanh tới hỏi: "Anh chờ rất lâu sao?"

Xoay người lại thấy Đồng Niệm, Mục Duy Hàm ngẩn người. Cô mặc trên người chiếc váy dài màu tím nhạt, tóc búi cao, lộ ra chiếc cổ trắng nõn đến mê người, cùng với phong cách tao nhã so với vẻ ngây thơ hồn nhiên trước đây khác biệt một trời một vực.

Mục Duy Hàm thu hồi tầm mắt lại, nở nụ cười: "Em ăn mặc như thế này nhìn rất đẹp mắt."

Đồng Niệm cúi đầu nhìn xuống người mình, nhếch môi cười nhẹ: "Cám ơn anh." Cô kéo cánh tay Mục Duy Hàm, theo anh đi vào trong phòng tiệc.

Trong phòng tiệc, mọi người ồn ào, ăn uống linh đình. Hiện tại nhà họ Thẩm ở thành phố Duệ Phong có quyền lực nhất, cho nên người tới nịnh bợ nói liên không dứt.

Lướt mắt nhìn xung quanh, Đồng Niệm không thấy hứng thú lắm, chỉ là Mục Duy Hàm ở bên cạnh cô thì thầm to nhỏ, nói cho cô biết những người này tên họ là gì, dđl/q'd xuất thân như thế nào, là thù hay là bạn.

Đã qua nhiều năm như vậy, Đồng Niệm chưa từng để ý qua những chuyện này. Hôm nay vì Lăng thị, cô đành kiên nhẫn tiếp nhận, vừa nghe vừa ghi nhớ, bất buộc bản thân mình phải gia nhập vào những hoàn cảnh như thế này.

Khóe mắt thoáng qua một bóng dáng quen thuộc, Đồng Niệm dừng chân lại ngấm nhìn, ánh mắt dần dần u ám.

Chỉ thấy trong đám người cách đó không xa, Đồng Tâm mặc chiếc váy màu trắng lộ vai, khuôn mặt xinh đẹp nhuộm đầy nụ cười. Cô cầm một ly rượu trong tay, trái phải xã giao, vô cùng thành thạo.

Khoảng thời gian gần đây, nhanh chóng gặp may, ngọc nữ Đồng Tâm, ngôi sao mới làm cho người ta chú ý. Trong một phim đảm nhiệm vai chính, phòng bán vé bán số lượng vé rất cao, trong một đêm đã lan tỏa rất nhanh.

Nhìn thấy người đối diện, sắc mặt Đồng Tâm thay đổi, cô cầm ly rượu từ trong đám người đi ra, hướng về phía Đồng Niệm đi tới.

"Đã lâu không gặp."

Đồng Niệm mím môi, sắc mặt hết sức khó coi. Mục Duy Hàm nhìn thấy chân mày cô nhíu chặt, vẻ mặt cũng trầm xuống.

Liếc mắt nhìn người bên cạnh, Đồng Tâm nở nụ cười rét lạnh, tiến lên một bước, lại gần bên tai Đồng Niệm nói: "Từ nhỏ đến lớn, vận khí của chị luôn tốt như vậy!"

Trong lời nói của Đồng Tâm có ý mỉa mai, Đồng Niệm cũng không muốn để ý tới.

"Đồng tiểu thư?" Thôi Thiếu Phong đi tới đứng bên cạnh Đồng Tâm, thấy người trước mặt, nở nụ cười vui vẻ chào hỏi. Hiện giờ người cảm quyền tập đoàn Lăng thị là cô, dĩ nhiên là có nhiều người muốn tiếp cận.

Đồng Tâm đưa tay khoác cánh tay của người đàn ông bên cạnh, nở nụ cười thật tươi: "Cô ấy là chị của em." Ngừng lại, Đồng Tâm lại giới thiệu: "Chị, anh ấy là Thôi Thiếu Phong, công ty Thôi thị."

Đồng Niệm cười lạnh, ánh mắt về mặt hờ hững, mắt cũng không nhìn đến, lạnh nhạt nói: "Đồng tiểu thư, cô nhận nhầm người rồi. Tôi không có em gái."

Nói xong Đồng Niệm kiên quyết xoay người rời đi, cũng không nhìn tới vẻ mặt trắng bệch đầy khó chịu của Đồng Tâm.

Sau đó không lâu lắm, Trầm Phái Ngao nhìn bọn họ đi tới, đứng dậy nghênh đón, cười nói: "Hai vị chịu đến, thật là nể mặt mà."

Đồng Niệm nhìn Trầm Phái Ngao, cô không có chút hảo cảm nào, chỉ cười cho có lệ. Mục Duy Hàm đứng bên, khách khí cùng anh ta nói chuyện.

Đèn trong phòng tiệc đột nhiên tối xuống, chính giữa phòng đột nhiên được rọi sáng bởi chiếc đèn chùm to lớn.

Thẩm Thế Minh cất bước đi tới ánh đèn chùm, đôi mắt thông minh phát sáng, ông đứng ở trước miro kể chuyện vui trong nhà một lúc. Trong tiếng cười của mọi người từ từ đi vào vấn đề: "Tôi nay tôi muốn long trọng giới thiệu với mọi người, CEO mới của Thẩm thị, Lăng Cận Dương."

Ông vừa giới thiệu, mọi người xung quanh đều xôn xao.

Một người đàn ông đi tới, mặt mũi lạnh lùng. Ánh mắt Lăng Cận Dương lướt nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt về mặt mát lạnh, từ trên người anh tản mát ra một khí thế bức người.

Trong đám người, về mặt Đồng Niệm đầy kinh ngạc, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện. Thời điểm bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt cô thoáng chốc nóng lên, tâm mắt dần dần mờ hồ không nhìn thấy rõ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Tôi Nay Ở Lại Đi

Editor: Nguyen Hien

Bên trong phòng tiệc, trong mắt Đồng Niệm đều chứa đựng khuôn mặt anh. Cô tỉ mỉ ngấm nhìn từng chi tiết trên khuôn mặt anh, so với trong trí nhớ của cô cũng không có sự khác biệt, vẫn làm cho trái tim cô đập thành thịch như cũ.

Bên tai vô cùng tĩnh mịch, âm thanh gì cô cũng không để ý tới, chỉ chăm chú nhìn đôi môi lúc mở lúc đóng của anh. Sau một hồi Đồng Niệm mới nghe được tiếng vỗ tay như sấm phát ra xung quanh.

Đèn flash chiếu xuống người Lăng Cận Dương, Đồng Niệm kinh ngạc đứng tại chỗ, đại não không có cách nào chi phối được. Cô muốn đi lên đón anh

nhưng hai chân không thể nào động đậy, làm thế nào cũng không cử động được.

Tro mắt nhìn anh đi đến đứng ở trước mặt mình, cả trái tim Đồng Niệm không thể khống chế được run rẩy. Khóe mắt thoáng chốc ề ảm, nước mắt bắt đầu chảy ra ngoài.

Nhìn Lăng Cận Dương đứng cách đó không xa, đôi mắt Mục Duy Hàm dao động mạnh, anh nhìn khóe mắt Đồng Niệm đầy nước mắt, vẻ mặt dần dần ảm đạm, mím môi không nói gì.

"Anh đã trở về."

Cho đến khi bên tai truyền đến giọng nói của anh, đại não Đồng Niệm mới dần dần bình tĩnh lại. Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, không tiếng động khẽ cười lên. Nụ cười bên môi, kéo dài đến tận đáy lòng, mang theo vui vẻ và ảm áp, xua tan tất cả lo lắng trong đáy lòng.

"Tại sao lâu như vậy mới trở về?"

Lúc Đồng Niệm hỏi câu này, bản thân cô cảm thấy hơi kinh ngạc, cô có thể bình tĩnh hỏi anh như vậy. Đã không biết bao nhiêu lần cô nghĩ, khi gặp lại anh cô sẽ nói cái gì hoặc sẽ làm gì. Nhưng hôm nay anh chân thật đứng trước mặt mình, cô chỉ là nhẹ nhàng hỏi một câu mà thôi.

Lăng Cận Dương thấp giọng cười, ánh mắt thâm thúy sáng ngời, khóe miệng lộ ra nụ cười dịu dàng: "Xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên phải trì hoãn nên mới trở lại lâu như vậy."

Đôi mày thanh tú của Đồng Niệm nhíu chặt lại, nghe được anh nói ngoài ý muốn, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng. Cô đang định mở miệng hỏi tiếp, nhưng không nghĩ tới có người hỏi trước cô một bước.

"Cận Dương." Trầm Phái Ny mỉm cười đi tới, tự nhiên đứng bên cạnh Lăng Cận Dương.

Trong tầm mắt xuất hiện một người, khiến khuôn mặt Đồng Niệm lạnh xuống, ý cười trên khóe môi vụt tắt.

Nhìn thấy Trầm Phái Ny đi tới, Lăng Cận Dương nở nụ cười yếu ớt, nhíu mày nhìn về phía ánh mắt nhu hòa của cô: "Bái Ny." Ngừng lại anh quay đầu nhìn chằm chằm về mặt đầy kinh ngạc của Đồng Niệm cười nói: "Để anh giới thiệu một chút, cô ấy là..."

"Không cần phải giới thiệu." Trầm Phái Ny chợt cắt đứt lời anh, đôi mắt nhu hòa nhìn người đối diện, giọng nói thân thiện: "Tôi biết rất rõ về cô... cô gọi là Đồng Niệm, so với tôi nhỏ hơn hai tuổi."

Cô vươn tay về phía Đồng Niệm, khóe mắt mỉm cười: "Tôi tên là Trầm Phái Ny."

Cúi đầu nhìn bàn tay cô duỗi ra, vẻ mặt Đồng Niệm lạnh xuống. Minh bao nhiêu tuổi, tên gì, người con gái đối diện này làm sao biết được chứ?

Quay đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt của Lăng Cận Dương, sắc mặt Đồng Niệm hết sức khó coi, mím môi không nói lời nào.

Nhận thấy ánh mắt cô biến hóa, khóe mắt Lăng Cận Dương thoáng qua nụ cười. Anh đưa mắt đến gần, nói nhỏ bên tai cô: "Ồ Mỹ anh bị té gãy chân, là Bái Ny đã cứu anh."

Khẽ kinh ngạc một chút, Đồng Niệm đột nhiên cúi đầu, nhìn lên đuôi anh, lại bị anh đè hai vai lại, cười nói: "Yên tâm, giờ đã tốt hơn rồi."

Trái tim lơ lửng nặng nề được thả lỏng xuống, Đồng Niệm thờ phào nhẹ nhõm. Khi này cả người như bị gai nhọn công kích, lần nữa nhìn ánh mắt hoàn toàn bất đồng của Trầm Phái Ny.

Bàn tay của đối phương vẫn còn đưa ra. dđl/q'd Đồng Niệm xấu hổ cười, đang muốn đưa tay ra nắm, nhưng không nghĩ tới các ngón tay cô còn chưa chạm được thì Trầm Phái Ny đột nhiên thu tay lại, nắm ngón tay nắm chặt.

Đôi mắt Trầm Phái Ny sáng như đuốc, nhìn chằm chằm chân mày nhíu chặt của Đồng Niệm, nhẹ nhàng cười lên.

"Ồ, các người đều tụ tập ở đây à." Trầm Phái Ngao bước đi tới, trên tay cầm một ly rượu sâm banh, khóe miệng nở nụ cười âm u, dung mạo xinh đẹp hay biến hóa khó lường.

"Anh! Trầm Phái Ny nhỏ giọng gọi anh mình một tiếng, nụ cười xinh đẹp vẫn như cũ, vẻ lạnh lẽo vừa rồi đã biến mất không tìm thấy tung tích."

Đồng Niệm ngăn người nhìn anh em nhà họ Thẩm, trái tim mơ hồ thoáng qua cái gì. Cô quay đầu nhìn về phía Lăng Cận Dương, lại nhìn thấy anh cười tươi như hoa, trừ việc này ra, trên vẻ mặt không còn có gì khác.

"Nếu tất cả mọi người đều biết, vậy tôi cũng không cần giới thiệu nhiều." Đôi mắt Trầm Phái Ngao ẩn trốn, trước hết giơ ly rượu lên, cười nói: "Trước hết chúc cho Lăng thị cùng Thẩm thị hợp tác vui vẻ!"

Mục Duy Hàm tiện tay bung một ly rượu lên. Thời điểm anh đưa tới cho Đồng Niệm, đúng lúc cũng thấy Lăng Cận Dương bung một ly rượu đi tới.

Nhìn thấy động tác giống nhau của bọn họ, Đồng Niệm sửng sốt. Sau khi ngó ra, theo bản năng cô đưa tay cầm lấy ly rượu Lăng Cận Dương đưa tới, rồi mỉm cười nhìn Mục Duy Hàm.

Động tác trong tay cứng ngắt lại, Mục Duy Hàm nhú mảy nhìn về phía Lăng Cận Dương, chỉ thấy khoe miệng Lăng Cận Dương mỉm cười.

"Cạn ly ——"

Mọi người cùng nhau chạm ly, tất cả đều ngửa đầu uống sạch.

Mọi người đều tùy tiện tán dóc vài câu, từ đầu đến cuối cũng không có lọt vào tai Đồng Niệm câu nào. Đôi mắt cô chăm chú nhìn Lăng Cận Dương, trái tim bách chuyển thiên hồi.

Thời gian hàn huyên ngắn ngủi đi qua, Trầm Phái Ngao dẫn theo em gái mình rời đi. Trong nháy mắt xoay người lại, nụ cười trên môi Trầm Phái Ny chậm rãi thu lại.

"Em tức giận sao?" Nhìn thấy em gái mím chặt môi, Trầm Phái Ngao nhỏ giọng hỏi.

Đưa tay khoác cánh tay anh mình, Trầm Phái Ny cười nhạt, hai mắt thoáng qua vẻ tàn khốc: "Thời gian vẫn còn dài."

Trầm Phái Ngao đồng ý gật gật đầu, dẫn cô đi vào trong đám người: "Đi thôi, anh sẽ giới thiệu cho em biết những người này, sau này đối với em sẽ có ích."

Nhìn bóng dáng anh em họ đã đi xa, Đồng Niệm thu hồi ánh mắt lại, môi nhấp nhẹ. Thì ra bọn họ là anh em, hơn nữa còn cứu Lăng Cận Dương, cô phải biết ơn mới đúng, nhưng vì cái gì mà trong lòng cô cảm thấy không thoải mái.

Điều cô lo lắng là bởi vì ánh mắt yêu thích của Trầm Phái Ny hay là lòng dạ khó đoán của Trầm Phái Ngao chứ?

"Niệm Niệm." Lăng Cận Dương nhìn về mặt mắt hờn của cô, nhẹ nhàng gọi, "Anh muốn đi chào hỏi mọi người một lát."

Đồng Niệm quay đầu, khéo léo gạt đầu một cái: "Được, em đợi anh." Cô đưa mắt nhìn anh đi xa, cảm xúc trong lòng không ngừng lên xuống, nhưng ở trong hoàn cảnh này cô không muốn có hành động gì quá đáng.

Cô nhếch môi cười khẽ, cảm giác giống như là một giấc mơ. Ngày hôm qua còn suy nghĩ khi nào anh trở lại, tối hôm nay anh lại đứng trước mặt mình.

"Cận Dương!" Mục Duy Hàm bước mấy bước đuổi theo, gọi Lăng Cận Dương đang đi phía trước.

Lăng Cận Dương đang đi thì dừng lại, anh cũng không có quay đầu, nghe thấy Mục Duy Hàm đi tới hỏi anh: "Tại sao cậu muốn làm cho Thẩm thị?"

Môi chợt nâng lên nụ cười, Lăng Cận Dương nhú mảy nhìn Mục Duy Hàm, dđl/q'd trầm giọng hỏi: "Có vấn đề sao?"

Mục Duy Hàm nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lăng Cận Dương, trong lòng cảm thấy không thoải mái: "Cận Dương, chuyện lúc trước tôi..."

"Mục tiên sinh!" Lăng Cận Dương cắt lời Mục Duy Hàm, về mặt bình tĩnh: "Tôi còn có việc, xin lỗi không thể tiếp chuyện được."

Nhìn bóng lưng Lăng Cận Dương lạnh lùng đi khỏi, Mục Duy Hàm thở dài, về mặt buồn bã.

Tiệc rượu của Thẩm thị kéo dài đến tận khuya, thời điểm gần tới nửa đêm, Đồng Niệm không đợi đến tan tiệc. Công ty có chút việc quan trọng, Mục Duy Hàm đã trở về xử lý, cô ngồi một góc ở trong ghế sofa, yên lặng nhìn mọi người bận rộn tới lui.

Không lâu sau đó, Lăng Cận Dương đi về phía cô, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi: "Em trở về trước đi, anh còn phải ở đây rất khuya."

"Còn lâu lâu nữa?" Đồng Niệm nhìn những người đàn ông còn nói chuyện say sưa, hiển nhiên bọn họ đều không có ý nghĩ rời đi.

Lăng Cận Dương mỉm môi cười, về mặt ôn hòa: "Chú Trầm tối nay rất vui vẻ, có lẽ sẽ kéo dài suốt đêm."

Chú Trầm sao?

Đồng Niệm nghe anh gọi như vậy, trái tim như bóp chặt lại, sắc mặt ảm đạm xuống, "Em có rất nhiều lời muốn nói với anh."

Đưa tay ôm cô vào trong ngực, Lăng Cận Dương nở nụ cười, dịu dàng nói: "Tối mai được không? Tối mai chúng ta cùng nhau ăn cơm tối nhé?"

Ngửa đầu nhìn đôi mắt sáng ngời của anh, trái tim Đồng Niệm ê ẩm, cảm giác không diễn tả được tư vị. Cô mím môi im lặng không nói gì.

Lăng Cận Dương nhìn vào mắt cô, giơ tay lên vén tóc cho cô rồi nói: "Anh sẽ không thất hứa."

Kỳ thật, chỉ lời này của anh thôi, đã làm cho tâm Đồng Niệm an định lại.

Nắm lấy tay của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương dẫn cô ra phía bên ngoài nhà hàng, dịu dàng dặn dò: "Về nhà sớm, ngày mai anh sẽ gọi điện thoại cho em."

“Được.” Đồng Niệm gật đầu một cái, miệng nở nụ cười thật tươi. Cô nhón chân lên, hôn lên mặt anh một cái, “Không nên uống quá nhiều rượu, sẽ không tốt cho cơ thể.”

Lăng Cận Dương nở nụ cười đồng ý, sau khi nhìn thấy cô lên xe lái xe rồi đi, anh mới xoay người trở lại phòng tiệc.

Cả đêm ngủ ngon, ngày hôm sau thời điểm Đồng Niệm mở mắt, cảm giác mỗi tế bào máu đều căng đầy. Sau khi cô rửa mặt, từ trong tủ quần áo chọn ra chiếc váy dài màu đỏ, cô mặc vào rồi chải chuốt một lúc.

Lái xe đến công ty, tất cả nhân viên Lăng thị đều có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô.

Cả ngày Đồng Niệm làm việc vô cùng hăng hái, Mục Duy Hàm nhìn thấy bộ dáng sáng láng của cô, cũng không biết là nên vui mừng hay là lo lắng.

Gần tới giờ tan làm, Đồng Niệm nhận được điện thoại của Lăng Cận Dương. Anh còn có một chút việc, không có thời gian đến đón cô, cho nên họ hẹn gặp nhau ở Lam Điệu.

Lái xe đến Lam Điệu, Đồng Niệm vừa mới dừng xe liền nhìn thấy một chiếc Bentley lái qua, trong xe là người đàn ông mà cô đêm ngày nhớ nhung.

Xuống xe nhìn thấy Đồng Niệm, Lăng Cận Dương mỉm cười. Nắm lấy tay cô, hai người cùng nhau đi vào Lam Điệu. Tầng trên cùng là dành riêng cho anh.

Hoàn cảnh không có thay đổi, đồ ăn khẩu vị cũng không thay đổi, ngay cả ban nhạc đệm cũng như vậy. Đồng Niệm nhìn mọi thứ trước mặt, rất là hài lòng. Cô nhìn về phía người đàn ông đối diện, hy vọng anh cũng không có thay đổi.

Trong bữa cơm tối, Đồng Niệm nói là chủ yếu, cô hỏi rất nhiều chuyện từ khi Lăng Cận Dương rời đi. Cũng nói cho anh biết rất nhiều, sau khi anh rời đi, cô đã xảy ra chuyện gì.

Giống như việc tiếp quản Lăng thị.

Đứng dậy đi tới bên cạnh anh, Đồng Niệm cúi đầu nhìn vào chân trái của anh, khom lưng ngồi chồm hỏm xuống: “Anh còn đau không?” Cô đặt tay lên đùi anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ánh mắt Lăng Cận Dương biến đổi một cái, kéo lấy tay cô, trên môi nở nụ cười dịu dàng: “Không sao, bác sĩ nói khôi phục rất tốt.”

Hít vào một hơi thật sâu, Đồng Niệm tựa đầu mình lên ngực anh, nhỏ giọng nói: “Sau này chúng ta đừng bao giờ tách ra nữa.”

Lăng Cận Dương đặt tay trên eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Anh đưa mắt nhìn một chỗ ở phía trước, môi mím chặt.

Sau khi dùng xong bữa cơm tối, Lăng Cận Dương dẫn cô đi xuống. Thời điểm đi tới bãi đậu xe, Đồng Niệm chợt nghĩ đến cái gì, từ trong túi cô móc ra chìa khóa xe đưa tới trước mặt anh: “Đây là chìa khóa xe của anh, vật quý nguyên chủ.”

Lăng Cận Dương khẽ ngước mặt, nhìn chiếc McLaren màu bạc, cánh môi chậm rãi nâng lên nụ cười: “Không, với thân phận bây giờ của anh, không còn thích hợp với xe loại này.”

Đẩy chìa khóa cô đưa tới trở về, ánh mắt Lăng Cận Dương xẹt qua tia sáng nhỏ vun: “Không cần cho anh, đây vốn là của em.”

Trái tim hung hăng bóp chặt lại, về mặt Đồng Niệm cứng đờ, cả người không khỏi run mình.

Cô cúi đầu, cả buổi cũng không nói ra được một lời. Cũng không biết tại sao, cả trái tim vô cùng đau thương.

Im lặng một lúc, khoe miệng Đồng Niệm lần nữa nở nụ cười, cô kéo cánh tay Lăng Cận Dương, làm nũng nói: “Em uống rượu, không thể lái xe.”

Bỏ chìa khóa xe vào trong túi xách. Lăng Cận Dương ôm chặt eo của cô, dẫn cô đi tới trước xe mình, mở cửa xe cho cô chui vào, bản thân anh mới xoay người ngồi vào trong xe.

Thật ra thì anh có muốn dùng xe hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là, Đồng Niệm nhìn thấy ánh mắt hồ hững đầy lạnh nhạt của anh. Mặc dù tối nay gặp mặt, anh vẫn luôn mỉm cười với cô, nụ cười này chỉ có thể mang lại cho cô ấm áp chứ không làm cho cô an tâm.

Trong buồng xe rất yên tĩnh, Đồng Niệm khẽ cúi đầu, đôi tay đặt lên đùi không nhận được nắm chặt lại, cô mím môi rồi buồn bã hỏi: “Bây giờ anh ở đâu?”

Hai tay nắm tay lái, Lăng Cận Dương quay đầu nhìn cô một cái, nhìn thấy dáng vẻ mất hứng của cô, mày kiếm giật giật, cười hỏi: “Em có muốn đến chỗ anh xem một chút không?”

Đồng Niệm cắn chặt môi, nhìn vào mắt anh rồi gật đầu một cái.

Đoạn đường trong trung tâm thành phố vô cùng phồn hoa, dđl/q'd tại một khu chung cư cao cấp. Lăng Cận Dương dừng xe ở bãi đậu xe, sau khi đỡ cô bước xuống, dẫn cô đi vào theo hướng có thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, Đồng Niệm ngẩng đầu nhìn từng điểm sáng đỏ không ngừng lướt qua, trong lòng lại sinh ra một tia thấp thòm. Năm ngón tay nắm chặt túi xách, hiện ra mu bàn tay trắng nõn.

Đình ——

Cửa thang máy mở ra, Lăng Cận Dương bước ra, xoay người lại nhìn thấy Đồng Niệm ngăn người, vươn tay ra nói: “Đi thôi.”

Nghe vậy, Đồng Niệm thu lại ánh mắt khác thường của mình, đặt tay mình vào tay anh, bước theo anh rồi khỏi.

Móc chìa khóa mở cửa phòng ra, Lăng Cận Dương mở đèn đặt dưới đất lên, cả phòng được thấp sáng.

Căn phòng diện tích không lớn lắm nhưng được thiết kế rất tinh xảo. Ba màu đen, trắng, xám đan xen, đơn giản mà chuyên nghiệp, là phong cách anh thích.

“Em ngồi một lát đi.” Lăng Cận Dương bật điều hòa lên, sau đó xoay người đi vào phòng bếp rót nước.

Đồng Niệm ngồi bên trong chiếc ghế sofa bằng da màu trắng, rộng rãi và thoải mái. Hai mắt quan sát bốn phía, trên bức tường trong phòng khách được treo một bức tranh do chính tay anh chụp. Là cảnh ảnh tà dương lúc trời chiều, bên trong các dãy núi nhấp nhô chồng chất lên nhau, mây trắng tạo thành một đường thẳng, như tuyết tà dương, tất cả tạo nên một phong cảnh xinh đẹp.

Trong vô số tấm ảnh anh chụp được, Đồng Niệm thích nhất tấm này, trước kia mỗi lần cô nhìn thấy, đều vô cùng thần phục rất lâu. Tấm ảnh như vậy sao anh có thể chụp được chứ?

"Em uống nước đi."

Lăng Cận Dương bung ra một ly nước lọc, sắc mặt có chút lúng túng: “Thật xin lỗi, chỗ anh chỉ có nước lọc.”

Uống một ngụm nước, ánh mắt Đồng Niệm buồn bã, do dự một hồi lâu, vẫn là nhịn không được mở miệng hỏi: “Cận Dương, sao anh lại làm việc cho Thẩm thị?”

Lăng Cận Dương nở nụ cười lạnh thấu xương, nhướn mày nhìn cô chăm chăm, giọng nói hạ thấp xuống: “Tối hôm qua Mục Duy Hàm cũng hỏi anh giống vậy. Hai người có ý nghĩ thật là giống nhau.”

Đồng Niệm nhăn mày lại, bởi vì lời nói của anh, nên sắc mặt cô rất khó nhìn. Cô mím môi, trầm giọng nói: “Những ngày anh không có ở đây, là Duy Hàm ở bên cạnh giúp đỡ em. Nếu như không có anh ấy, em không thể nào chống cự được đến ngày hôm nay.”

“Ừ.” Lăng Cận Dương lấy tay móc ra một điều thuốc, sau khi lấy bật lửa ra châm, cười nói: “Mục Duy Hàm là một trỏ thủ tốt.”

Tiền đồng đen nhánh lóe lên một cái, Đồng Niệm nghe giọng điệu mỉa mai của anh, sắc mặt tối xuống.

Trong phòng mở máy điều hòa, không khí hơi ngọt ngào, Đồng Niệm nhìn anh nhả khói thuốc ra, người cảm thấy khó chịu, cô gơ tay lên che miệng lại, ho khan mấy tiếng.

Nhìn thấy anh cũng không có ý muốn dập tắt thuốc, đáy mắt Đồng Niệm tối sầm lại, “Anh quay lại Lăng thị đi, em cần có anh giúp đỡ.”

Hít vào một hơi thật dài, khuôn mặt căng thẳng nở nụ cười, nhìn vào mắt Đồng Niệm, bình tĩnh nói: “Mục Duy Hàm là trợ thủ đắc lực của ba em, có cậu ta vậy là đủ rồi.”

Ba của em? !

Cả trái tim Đồng Niệm thoáng chốc buột chặt, cô nghe ba chữ này, làm thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

Kiểm chế lại bi thương trong đáy lòng, Đồng Niệm muốn chuyển đề tài, cô nhìn xung quanh căn phòng, nhẹ nhàng hỏi anh: “Sao anh không quay về nhà?”

“Nơi này mới chính là nhà của anh.” Lăng Cận Dương nhếch môi cười, hai mắt thâm thúy như đầm, không người nào có thể thăm dò được, “Em không thích sao?”

"Không phải."

Đồng Niệm nở một nụ cười mất mát, nhìn ánh mắt sắc bén của anh, cô từ từ xoay tầm mắt.

Hai bàn tay cô nắm chặt lại, trái tim đau nhói. dđl/q'd Tối hôm qua gặp lại anh, đáy lòng kích động cùng chờ đợi, tối nay bị sự lạnh lùng của anh làm cô do dự.

Tại sao khóe miệng anh luôn nở nụ cười nhưng cô lại không cảm thấy ấm áp chứ?

Trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, Đồng Niệm cầm túi xách đứng lên, cô lấy hơi rồi nói: “Khuya lắm rồi, em về đây.”

Đồng Niệm cất bước đi tới bên cửa, cô vừa kéo khóa cửa ra đột nhiên bị anh chặn tay lại. Lăng Cận Dương giang hai tay ra ôm cô vào trong ngực, lồng ngực ấm áp dán chặt vào lưng cô.

Hồi lâu, Lăng Cận Dương chậm rãi cúi mặt xuống, môi tiến đến gần bên tai cô, hơi thở nóng hổi thổi xuống, “Tối nay em ở lại đi...”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Quan Hệ Nguy Hiểm (Phần 1)

Một khắc kia, khi cửa phòng đóng lại, trái tim Đồng Niệm co rúc xuống.

Lưng dựa vào một lồng ngực ấm áp, dán chặt lên ngực anh. Ngăn cách bởi chiếc áo nhưng Đồng Niệm vẫn có thể cảm nhận được trái tim nơi ngực anh đập rất nhanh. Từng cái từng cái rất có tiết tấu và theo quy luật.

Lăng Cận Dương cúi đầu, đưa tay đỡ gáy cô, môi nhẹ nhàng tiến tới, khẽ hôn.

Từng cái hôn rơi xuống, thấm ướt giống như ấn ký. Đồng Niệm không kiềm chế được ngửa ra sau ngẩng đầu lên, thân thể căng thẳng dần thả lỏng xuống, tựa đầu ở trong ngực anh.

Bàn tay Lăng Cận Dương mang theo lửa nóng, vuốt ve theo đường cong trên cơ thể cô. Chiếc váy dài màu đỏ này do chính tay anh chọn lựa mua cho cô, được cắt may tỉ mỉ, vừa vặn với thân thể cô, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Trong không khí yên tĩnh, chỉ có hơi thở quấn quýt lẫn nhau. Âm thanh của dây kéo bị kéo ra, vang bên tai, nghe vô cùng rõ ràng.

"Niệm Niệm——"

Nghe giọng anh vang vọng bên tai, Đồng Niệm xoay người lại. Ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chạm lên cánh môi anh, ánh mắt nhuộm đầy nụ cười.

Đôi tay ôm chặt eo của anh, chôn mặt vào trong ngực anh, miệng khó khăn nở nụ cười. Cô đứng im, yên lặng lắng nghe nhịp đập của trái tim anh, muốn tìm lại cảm giác chân thật trước đây, để cho bản thân mình thấy an lòng hơn.

Người trong ngực mềm nhũn không xương, Lăng Cận Dương ngửi mùi hoa nhài nhàn nhạt trên người cô, chân mày nhíu chặt từ từ giãn ra. Ngón tay lần theo khóa dây kéo đã được mở ra đi vào bên trong. Đầu ngón tay chạm trên làn da trắng nõn của cô, anh bấu môi, cười nói: “Anh còn chưa có làm gì, sao em lại ra mồ hôi nhiều vậy?”

"Hừ!"

Đồng Niệm đỏ mặt, kéo tay anh từ bên trong quần áo mình ra, hung hăng liếc một cái.

Lăng Cận Dương cũng không có tức giận, lấy tay đặt lên ngực cô, khóe miệng nở nụ cười nham hiểm: “Em đi tắm đi.”

Những lời này quá mức mập mờ, Đồng Niệm không muốn cãi nhau với anh, mím môi xoay người đi về phía phòng ngủ.

Đi vào phòng ngủ, các bức tường được trang trí bằng giấy dán tường màu vàng nhạt, giảm bớt sự lạnh lẽo vốn có. Giữa phòng đặt một chiếc giường rộng rãi dành cho hai người, phía trên phủ một tấm dra trải giường màu đen trong rất ngăn nắp và gọn gàng.

Lướt mắt nhìn căn phòng, Đồng Niệm bấu môi, cả phòng ư ảm, màu sắc trong phòng không phải là màu cô thích. Cô thích những màu sắc tươi đẹp hơn, giống như những chậu cây nhỏ màu xanh lá cây, đặt ở trong phòng ngủ sẽ làm cho người ta cảm thấy dồi dào sinh lực hơn.

Nhìn phòng ngủ một chút, trong lòng cô thầm nghĩ nếu có thời gian sẽ giúp anh trang trí lại một chút. Màu sắc tường tối cũng sẽ làm cho tâm tình người khác ư ảm thêm.

Sau khi đóng cửa phòng lại, Đồng Niệm xoay người đi vào phòng tắm. Mặc dù trong phòng đã mở máy điều hòa nhưng cả người cô vẫn đổ đầy mồ hôi.

Cởi đồ ra, cô để quần áo vào trong sọt, bên trong sọt là quần tây và áo sơ mi của anh. Chiếc váy màu đỏ được cô bỏ vào, nhìn vô cùng chói mắt.

Đi tới vòi hoa sen, Đồng Niệm giơ tay lên mở vòi hoa sen. Nước ấm áp phun ra, chảy từ đầu xuống tới chân, tạo ra vô số bọt nước.

Ánh mắt về mặt Đồng Niệm từ từ ảm đạm xuống. dđl/q'd Lăng Cận Dương vào làm việc cho Thẩm thị, không chịu trở về Lăng thị, thậm chí anh tình nguyện ở bên ngoài cũng không về nhà. Trong lòng cô hiểu anh không bỏ qua được chuyện này.

Bất đắc dĩ thờ dài, tiền đồng đen nhánh của cô ảm đạm không có chút ánh sáng. Loại cảm giác mất mát cô đã từng trải qua, cho nên có thể hiểu được anh rất khó chịu. Mà hiện tại những gì anh chịu đựng và trải qua so với cô còn tàn nhẫn hơn.

Chuyện đột ngột xảy ra như vậy, nhất định là rất khó chịu. Cứ tưởng rằng, mình có một gia đình hạnh phúc, nhưng ai biết rằng tất cả đều là giả, là hư ảo.

Đồng Niệm biết, Lăng Cận Dương không phải vì những thứ cổ phần kia mà thấy khó chịu. Đối với anh mà nói, anh có đủ năng lực để kiểm soát lại. Làm cho anh đau lòng là tình người, bị người thân phản bội và trêu đùa, rất là tàn nhẫn, cũng rất là khổ sở!

Nhưng người gây ra tất cả mọi chuyện lại là ba ruột của cô. Lúc này Đồng Niệm bị kẹp đứng ở giữa, những khổ sở trong lòng chỉ có một mình cô hiểu.

Cô chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, thời gian có thể xóa bỏ đi mọi chuyện. Cô muốn dùng tình yêu của mình bù đắp cho anh, yêu thương anh. Chuyện này làm cho bọn họ bị ngăn cách, chỉ có thể từ từ từng chút từng chút một tu bổ lại.

Hiện tại điều mà Đồng Niệm mong đợi, chính là tình yêu của bọn họ đủ chắc để đánh bại tất cả mọi tổn thương bên ngoài.

Tắm xong, Đồng Niệm dùng khăn lau khô tóc, lúc này mới nhớ đến cô không có quần áo. Cẩn mật đi ra ngoài, cô mở tủ quần áo, bên trong tủ quần áo từ áo sơ mi, đồ tây, cà vạt, quần áo lót tất cả đều được sắp xếp gọn gàng.

Chỉ là tất cả đều là trang phục nam, không có cái nào thích hợp cho cô mặc.

Bất đắc dĩ, Đồng Niệm lấy một cái áo sơ mi trắng mặc lên người. Áo sơ mi rộng rãi có thể che được cả người.

Mở cửa phòng ngủ ra, Lăng Cận Dương đang nói chuyện ở bên ngoài, sau khi thấy cô đi ra, Lăng Cận Dương liền cúp điện thoại nhìn cô đi tới.

Nhìn thấy tóc cô còn ướt, Lăng Cận Dương không hài lòng nói: “Tại sao không sấy tóc cho khô?”

“Không tìm thấy máy sấy.” Đồng Niệm bĩu môi, nhún vai, vẻ mặt như vô tội.

Lăng Cận Dương lắc đầu cười khế, nắm lấy tay của cô, trở lại phòng ngủ. Anh đi thẳng vào phòng tắm, lấy máy sấy tóc đi ra.

Để cho cô ngồi ở trên giường, Lăng Cận Dương đứng ở trước mặt Đồng Niệm, sấy tóc cho cô. Đôi mắt thâm thúy nhìn chiếc áo cô mặc trên người, ánh mắt tối sầm xuống, “Em mặc như vậy, nhìn thật kêu gọi.”

Giơ tay lên nhéo mạnh vào eo anh một cái, Đồng Niệm tức giận nói: “Kêu gọi cái đầu anh ấy! Em không có quần áo để mặc.”

Lăng Cận Dương bị nhéo đau đến nhăn mặt, thiếu chút nữa vứt máy sấy, anh thầm trách: “Em nhéo mạnh đến vậy, xem anh tối nay thu thập em như thế nào.”

Đồng Niệm hơi hốt hoảng, cô đỏ mặt cúi đầu, không dám nhìn anh.

Từng ngón tay thon dài của anh luồn vào bên trong mái tóc cô, các ngón tay miết nhẹ nhàng, mang theo sự yêu thương. Luồn gió nóng từ máy sấy thổi vào mặt cùng với đầu ngón tay ấm áp của anh làm cho cô sinh cảm động.

Sau đó không lâu, Lăng Cận Dương đã sấy khô tóc cho cô, các ngón tay khẽ vuốt lên tóc cô, khúc miệng nở nụ cười dịu dàng: “Xong rồi.”

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, tiền đồng trong suốt, cô nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: “Anh muốn em sao?”

Đưa tay ôm cô, Lăng Cận Dương ngồi bên cạnh cô, hai mắt dần dần nhu hòa lại, anh cúi đầu mỉm cười, chóp mũi anh chạm vào chóp mũi cô, “Muốn.”

Cả buổi tối trong lòng đầy lo lắng, dđl/q'd bởi vì chữ này của anh mà trong lòng Đồng Niệm cảm thấy bất kỳ khó chịu hơn nhiều. Cô ngẩng mặt, hôn lên cằm anh, “Lăng Cận Dương, em rất nhớ anh.”

Giữ chặt ót cô, Lăng Cận Dương đề cô xuống hôn lên môi cô, đầu lưỡi thô bạo tách hàm răng của cô ra, luồn vào trong miệng cô, thỏa thích thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Sau nụ hôn nóng bỏng thật dài, Lăng Cận Dương kiểm chế căng thẳng, khống chế lực đạo mạnh mẽ của mình, mới buông người trong ngực ra, cắn răng nói: “Chờ anh đi tắm đã.”

Nhìn bóng dáng vội vã của anh đi vào phòng tắm, Đồng Niệm không nhịn được khẽ cười, nhưng trong lòng cũng có một tia mất mát. Khoảng thời gian dài không gặp mặt, cô muốn được ôm anh cùng nhau trò chuyện, nhất là anh có thể chia sẻ một chút ít nỗi lòng trong lòng mình cho cô biết.

Xoay người trèo lên giường, Đồng Niệm tiện tay lấy điều khiển mở tivi lên, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, trong lòng có chút đau thương. Anh rời đi hơn hai tháng, cô vượt qua thế nào, một câu anh cũng không hỏi đến. Buổi tối bảo cô lưu lại, chính là loại chuyện như vậy sao?

Trong đôi mắt thoáng qua vẻ buồn bã, Đồng Niệm nghe thấy trong phòng tắm tiếng nước chảy đã ngưng lại, đôi mày thanh tú nhíu chặt. Lăng Cận Dương chẳng lẽ thuộc dạng người này sao?

Cô nói không rõ ràng, không nhìn ra được anh có cái gì khác thường, nhưng có thể cảm nhận được sự bất đồng của anh so với trước kia. Cuối cùng là do trong lòng cô đầy nghi hoặc hay do trong lòng anh có nhiều khúc mắc không vui?

Lăng Cận Dương tắm xong đi ra ngoài, liếc mắt nhìn thấy người ngồi trên giường, liền cau mày lại. Hai mắt anh dao động mạnh, cất bước đi tới bên giường, vén chăn lên nằm xuống bên cạnh cô.

Thấy cô nhìn chằm chằm vào tivi. Lăng Cận Dương mất hứng cầm lấy điều khiển tắt tivi, “Em không xem tivi không được sao? Nhìn anh không tốt hơn sao?”

Đồng Niệm trừng mắt nhìn anh, chưa nói gì cả người đã bị anh đè xuống phía dưới.

Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào mắt cô, khóe miệng nở nụ cười tà mị: “Em nghĩ xem em có muốn hay không?” Trong lúc nói chuyện, ngón tay anh lần đi xuống phía dưới, mập mờ dừng lại bên hông cô, vẽ vòng tròn.

Mặc dù cách một lớp quần áo, nhưng Đồng Niệm có thể cảm nhận được đầu ngón tay nóng bỏng của anh. Cô xoay mặt, giọng nói khàn khàn: “Em không nghĩ.”

Thật ra thì cô có hơi sợ, lâu rồi không có gần gũi, tối nay không biết sẽ như thế nào.

Lăng Cận Dương híp mắt, bàn tay vừa đi xuống dưới lại rút lại, sau khi sờ đụng cái gì đó, gương mặt tuấn tú lập tức trầm xuống: “Nghĩ một đằng nói một nẻo. Không nghĩ tới, sao em lại không mặc gì cả?”

"Này!"

Đồng Niệm tức giận đẩy anh ra, biết là anh sẽ suy nghĩ lệch lạc. Cô phồng má, tức giận nói: “Em cũng đâu muốn như vậy. Chỗ này cái gì cũng không có, anh nghĩ xem em có thể mặc cái gì?”

"....."

Khi anh đang ngẩn người ra, Đồng Niệm giờ chân lên, hung hăng đá về phía anh, trở mình quay lưng về phía anh, hàm hồ tức giận! Nửa dưới của đàn ông đều mang tính động vật, cả ngày lẫn đêm đều muốn chuyện như vậy. Lâu như vậy không gặp mặt, thì không thể nằm cùng nhau vui vẻ trò chuyện sao?

Khốn kiếp!

Nhìn bộ dáng tức giận của cô, Lăng Cận Dương không hiểu nhú mày lại. Mấy tháng nay không có nhìn thấy cô, hôm nay hai người cùng nhau nằm ở trong chăn, anh muốn cô, có gì là sai sao?

Nâng trán thở dài một tiếng, Lăng Cận Dương có chút không hiểu, không biết mình rốt cuộc sai ở chỗ nào. Anh nhìn bộ dáng tức giận của cô, tầm mắt trong lúc lơ đãng nhìn vào lưng cô, không không chế được đưa tay sờ soạng, lại bị cô không chút lưu tình hất tay anh ra lần nữa.

Vùi mặt bên trong cổ của cô, Lăng Cận Dương chán nản thở dài, khó chịu buồn bực nói: “Được, là anh sai! Em quay lưng lại được không, đừng có quay lưng về phía anh, anh thấy khó chịu lắm!”

"Hi ——"

Đồng Niệm không nhìn được, cười khề một tiếng, cô trầm mặt xoay người, cùng anh mặt đối mặt, đôi mắt lóe sáng.

Lăng Cận Dương tiến lại gần bên người cô, nhìn thấy bên trong cổ áo sơ mi màu trắng hạ thấp xuống, hai cặp ngực như ẩn như hiện, mày kiếm càng thêm nhú chặt.

Vùi mặt vào trong gối, Lăng Cận Dương cất giọng khàn khàn: “Đồng Niệm, em là cố ý hành hạ anh sao?”

Đồng Niệm mím môi cười, đưa tay đẩy mặt anh ra, cả người tiến lại gần anh. Cô đưa tay ôm chặt eo của anh, giọng nói mềm mại, có chút nũng nịu: “Chúng ta ôm nhau không tốt sao? Anh có biết, em thích được nằm trong ngực anh nhất không? Vừa cảm thấy an toàn, vừa có thể làm em cảm thấy không sợ hãi.”

Lăng Cận Dương cúi đầu, nhìn người trong ngực, ánh mắt phức tạp: “Em sợ cái gì chứ?”

Nghe anh hỏi, Đồng Niệm ngẩn người, cô nhẹ nhàng lắc đầu một cái, vùi mặt vào trong ngực anh, “Chỉ cần anh luôn ở bên cạnh em, em cái gì cũng không sợ.”

Lăng Cận Dương híp mắt lại một cái, dđl/q"đ sâu trong mắt sóng nước mênh mông, lúc ẩn lúc hiện làm cho người ta không bắt được bề nổi.

Hồi lâu, anh giờ tay lên tắt đèn trên đầu giường, ôm chặt người trong ngực, cúi đầu ngậm vành tai của cô, thầm thì nói: “Em xoay người qua chỗ khác đi.”

Đồng Niệm nghe theo lời xoay người, đưa lưng về phía anh, về mặt ảm đạm xuống, trong lòng ê ẩm, không có cảm giác. Lâu ngày gặp lại, cô tự nhiên cũng muốn chiều chuộng anh, nhưng trong lòng cô càng khát hơn là được anh cẩn thận che chở, chẳng lẽ trong lòng anh cũng chỉ có chuyện đó thôi sao?

Vậy anh vì là yêu nên muốn làm chuyện đó hay chỉ là theo bản năng thôi?

Sau lưng truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, khiến Đồng Niệm không kiềm được run lên một cái. Ngón tay thon dài của người đàn ông đảo quanh trên eo cô, mập mờ khẽ vuốt hồi lâu, cũng không có hành động nào nhiều hơn.

Lăng Cận Dương vui mặt vào cổ cô, hôn lên gáy cô một cái, nở nụ cười nhàn nhạt: “Ngủ đi.”

Đồng Niệm không nghĩ đến anh dừng động tác lại, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc. Cô mím môi, cuối cùng thả lỏng người xuống.

Nằm trong lòng anh, Đồng Niệm nhếch môi cười. Cô lắng nghe nhịp tim anh nhảy nhịp nhàng theo quy luật, xuyên qua áo mà truyền đến, hòa nhập một nhịp với nhịp đập của trái tim cô.

Giờ khắc này, Đồng Niệm xác nhận được, anh vẫn là anh như trước kia, việc đó làm cho cô quyến luyến, kẻ cận anh không muốn xa rời.

Đồng Niệm cầm lấy bàn tay anh đặt trên bụng của mình, khoảng cách gần kề như vậy, làm cho cô an tâm hơn. Những ngò vực chôn giấu trong đáy lòng không còn sót lại chút gì.

Gối đầu lên cánh tay anh, Đồng Niệm nhanh chóng khép mắt lại ngủ thật say. Người đàn ông phía sau đôi mắt bình tĩnh nhìn hai gò má cô, tầm mắt ngừng lại một điểm, hồi lâu cũng không có nhúc nhích.

Người trong ngực nhẹ nhàng động một cái, chỉ là không có tỉnh lại. Lăng Cận Dương phục hồi tinh thần lại, hôn một cái lên vành tai cô, sau khi thấy cô yên tĩnh ngủ say lần nữa, anh mới tựa vào đầu vai cô, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Chương 108.2

Editor: Nguyen Hien

Sáng ngày hôm sau, sau khi Đồng Niệm mở mắt, sững sờ chốc lát rồi mới nhớ tới nơi này là nhà của anh. Thấy quần áo đặt ở chân giường, cô không khỏi mím môi cười khẽ.

Chỉ là bộ áo lót màu xanh nhạt kia thật dễ nhìn, Đồng Niệm cầm lên nhìn kiểu dáng, không khỏi rét lạnh. Cũng may miễn là áo lót mặc ở bên trong nên cô có thể miễn cưỡng chịu đựng, chỉ là người đàn ông này có mức thưởng thức quá mức bình thường.

Đồng Niệm thay xong quần áo, rửa mặt sạch sẽ rồi đi tới phòng khách. Nhìn thấy trên bàn ăn bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn sàng, Lăng Cận Dương đang hâm sữa, thấy cô đi tới, khóe miệng nở nụ cười: “Chào buổi sáng!”

"Chào buổi sáng!"

Kéo ghế ra ngồi xuống, Đồng Niệm nhận lấy sữa tươi anh đưa tới, thuận tay cầm lên một miếng bánh mì nướng, xoa bơ lên, nở nụ cười xinh đẹp, đưa bánh đến cho anh.

Lăng Cận Dương cắn một miếng, khuôn mặt bình tĩnh, anh cầm chìa khóa ở trên bàn lên đưa cho cô: “Đây là chìa khóa nhà, lúc nào muốn thì em có thể tới đây.”

Thu bàn tay lại, Đồng Niệm nắm chặt chìa khóa trong lòng bàn tay, cả trái tim dâng lên ấm áp, cảm thấy được an ủi.

Sau khi dùng xong cơm sáng, Lăng Cận Dương lái xe đưa cô đến cao ốc Lăng thị rồi sau đó mới đi làm.

Bản thiết kế dự án hợp tác cùng Thẩm thị, Đồng Niệm và Mục Duy Hàm nhiều lần cân nhắc kiểm tra kỹ lưỡng, cuối cùng đưa ra một phương án, khiến họ không thể thoái lui nữa.

Bận rộn hơn nửa ngày, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Ngày mai là ngày thương thảo chính thức, Đồng Niệm đã chuẩn bị chu đáo. Chuyện đối phó với Trầm Phái Ngao, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý.

“Em có muốn về nhà nghỉ ngơi trước không?” Nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của cô, Mục Duy Hàm buông tài liệu trong tay xuống, dịu dàng hỏi.

Đồng Niệm giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều, so với thời điểm tan việc cũng không kém bao nhiêu. Khóe mắt cô nhảy lên, chợt nghĩ đến cái gì, từng cười rồi cầm lấy ví da, sau khi thấy chìa khóa bên trong, vẻ mặt biến đổi một cái: “Vậy em về trước, có chuyện gì thì anh gọi điện thoại cho em nha.”

“Được!” Mục Duy Hàm gật đầu một cái, trong lòng rất cảm động. Kể từ ngày cô tiếp quản Lăng thị, mỗi ngày đều làm việc rất nghiêm túc. Mặc dù nghiệp vụ cô còn chưa quen thuộc, có rất nhiều thiếu sót nhưng cô rất chịu cố gắng, cũng nguyện ý chịu khổ, vô cùng kiên trì, không phải tất cả mọi người ai cũng có tính cách này.

Nhìn bóng dáng cô đi xa, Mục Duy Hàm thu lại nụ cười trên môi lại, anh cầm bản dự án xem kỹ lại một lần nữa, chỉ hy vọng ngày mai đàm phán, tất cả thuận lợi, không muốn xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Lấy xe trở lại Lan Uyên, từ trong tủ quần áo Đồng Niệm lấy ra một bộ đồ rồi đi tắm, lại lấy một ít đồ dùng tùy thân cho Lăng Cận Dương để vào trong túi.

Thu dọn xong đồ lặt vặt, Đồng Niệm đi tới phòng bếp, tiện tay lấy một số thức ăn mình thường muốn ăn. Thấy người giúp việc đang nấu canh, cô người thấy mùi thơm, tìm lấy một chiếc bình giữ ấm, múc để vào một ít, lại lấy thêm hai món ăn nữa, tính toán sao cho đủ hai người ăn bữa tối.

Xách những thứ đó ra ngoài, Đồng Niệm vội vã rời khỏi Lan Uyên, lái xe trở lại nhà của anh.

Móc chìa khóa mở cửa phòng ra, trong phòng yên tĩnh không có một người. Đồng Niệm trước hết cầm thức ăn vào bếp, sau đó đi ra ngoài. dđl/q"đ Trong phòng cửa sổ đóng kín, hình như rất lâu rồi nó không được mở ra.

Bên ngoài mặc dù thời tiết nóng bức, nhưng Đồng Niệm vẫn ưa thích gió tự nhiên, cô mở cửa sổ ra, thay đổi không khí. Cô mang đồ dùng tới đặt vào trong phòng ngủ, treo quần áo bên cạnh áo sơ mi của anh, nhìn giống như tủ quần áo của vợ chồng mới cưới.

Khoe môi Đồng Niệm nở nụ cười, khuôn mặt tinh xảo nhuộm đầy ngọt ngào. Cô đi tới phòng khách xem đồng hồ, không sai biệt lắm đã gần bảy giờ tối, theo lý mà nói thì anh đã về tới nhà nhưng giờ này vẫn không thấy bóng dáng.

Lấy điện thoại ra gọi cho anh, sau khi nhận điện thoại, bên trong nghe tiếng ồn ào rất lớn: “Anh đang ở đâu vậy?”

Lăng Cận Dương ở đầu điện thoại bên kia, hình như đã đi đến một chỗ yên tĩnh, giọng nói có chút kinh ngạc: “Niệm Niệm, em có chuyện gì sao?”

Đồng Niệm cảm di động, mím chặt môi rồi mở miệng nói: “Em đang ở nhà anh, khi nào thì anh trở về.”

Lăng Cận Dương hơi sững sờ, sau khi lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Tối nay em đến sao không nói cho anh biết trước? Anh có xã giao, sẽ không về nhà sớm.”

Chuyện này không sai, nhưng nghe vào tai Đồng Niệm lại cảm thấy không thoải mái. Cô chậm rãi nói: “Vậy anh làm việc đi, em ở nhà chờ anh.”

“Ừ.” Lăng Cận Dương nhỏ giọng đáp, sau đó cúp điện thoại, xoay người trở lại phòng.

Trong lòng có chút mất mát, Đồng Niệm đi vào phòng bếp, múc canh khổ qua hầm xương ra chén, bày thức ăn lên bàn, một mình ngồi ăn cơm tối.

Đồng Niệm không thấy ngon miệng, chỉ ăn qua loa một chút. Sau khi dọn dẹp xong liền ngồi ở ghế sofa trong phòng khách đợi anh.

Đồng Niệm mở tivi chán nản ngồi xem, mở hết đài này đến đài khác cô cũng không tìm được tiết mục nào hay để xem. Đồng hồ trên tường đã chỉ 10 tối, dần dần cô không chịu được, trong lòng cảm thấy tức giận.

Trong phòng chỉ có tiếng tivi phát ra, Đồng Niệm cầm điện thoại muốn gọi điện cho anh, nhưng do dự rồi thôi. Cô trầm mặt đứng lên, tìm cho mình chút việc gì đó để làm.

Cầm lên một cái khăn lau, Đồng Niệm bắt đầu dọn dẹp nhà, từng góc ngách được cô lau dọn sạch sẽ, sau đó lại đi phòng tắm, ném quần áo dơ vào máy giặt, sau khi giặt xong cô mang ra ban công phơi cho khô ráo.

Gió đêm từ cửa sổ thổi vào, mang theo luồng hơi lạnh lẽo, điều này cho biết rằng trời đã rất khuya. Đồng Niệm cầm khăn lau trong tay, quỳ gối bên sofa, cả người cúi xuống, lau bụi bặm dưới ghế sofa.

Thật ra thì phòng đã rất sạch sẽ, chỉ là cô cố chấp, nhất định tìm việc gì đó để làm.

Cửa chính có người mở ra, bởi vì tiếng tivi mở lớn cho nên Đồng Niệm không nghe tiếng mở cửa. Lăng Cận Dương đi tới, nhìn xung quanh sạch sẽ, ban công quần áo đã được giặt phơi, không khỏi nhíu mày.

Sau khi nhìn thấy người quỳ dưới đất, cất bước đi tới, khom lưng ngồi ở trên ghế.

Trong phòng không có mở điều hòa, hơi có chút nóng bức. Từ góc độ anh có thể nhìn thấy Đồng Niệm nâng mông lên, trên người cô mặc chiếc áo thun ba lỗ và chiếc quần ngắn lộ ra đôi chân trắng nõn.

Hơn nữa cô khom người, cả người giãn ra, tạo thành một đường cong, mị hoặc đến mê người.

Đồng Niệm ngồi dậy, thở dốc một hơi, mặc dù chưa xoay người nhưng cô nhạy cảm phát hiện ra có cái gì đó không đúng. Quay mặt lại, sau khi thấy Lăng Cận Dương ngồi phía sau, cô sợ hết hồn: “Anh trở về khi nào vậy?”

Người đàn ông này đi bộ không tiếng động sao? Hừ chết người mà!

Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, bên trong đôi mắt sáng lấp lánh: Em nhớ anh rồi hả?

Từ trên người anh bay đến một mùi rượu nồng nặc, Đồng Niệm nhếch miệng, nghĩ thầm anh uống nhiều quá. Cô buông khăn lau ra, tiến lại bên cạnh anh ngửi một cái, giận tái mặt: “Anh uống nhiều lắm hả?”

Thuận thế ôm cô vào lòng, chân mày Lăng Cận Dương giãn ra: “Anh không nhớ rõ nữa.”

Kim nén tức giận, đến khi nghe anh nói cũng bớt giận hơn. Đồng Niệm kéo anh dậy, dẫn anh đi vào phòng ngủ, để cho anh nằm trên giường. Đưa tay cởi nút áo sơ mi trên cổ anh, cô bung tới một ly nước đút cho anh, tức giận nói: “Cận Dương, em đã nói nhiều lần rồi, anh không được uống nhiều rượu như vậy?”

Giờ tay lên che mắt lại, Lăng Cận Dương im lặng nhắm mắt, giống như nghỉ ngơi.

Đồng Niệm nói lỏng quần áo trên người anh ra, để cho anh nằm thoải mái một chút, lại cởi giày anh ra, lúc này mới xoay người đi vào phòng tắm lấy ra một cái khăn tắm.

Ngồi ở mép giường, Đồng Niệm kéo tay anh, cẩn thận lau, mặt cô cúi xuống, ánh mắt đầy nhu tình, “Về sau anh còn dám uống nhiều rượu như vậy, em sẽ không cho anh vào nhà!”

Cô thao thao bất tuyệt nói, giống như cô vợ nhỏ đang tức giận. Lăng Cận Dương kinh ngạc nhìn bộ dáng của cô, trong lòng cảm thấy mềm mại.

Anh giờ tay lên, đầu ngón tay dịu dàng chạm vào tóc cô, dđl/q”d giọng nói khàn khàn: “Bảo bối ——”

Đồng Niệm đang lau bỗng dừng động tác lại, trong mắt hiện lên một chút vui mừng, cô cúi mặt xuống, bình tĩnh nhìn vào mắt anh, môi nở nụ cười dịu dàng: “Em gái đang ở đây, vẫn luôn ở đây.”

Lăng Cận Dương mỉm môi cười lên, đôi mắt sáng như sao, môi nhếch lên, mang theo đường cong tà ác: “Đến đây, để cho anh trai luyện tập.”

Nhìn ánh mắt đã nhuộm đầy dục vọng của anh, Đồng Niệm trầm mặt, cầm khăn lông trên tay che mặt anh lại, tức đến xanh mặt: “Lưu manh!”

Tên khốn kiếp này, uống nhiều quá giờ trò lưu manh!

Lăng Cận Dương bật cười, gạt khăn lông che trên mặt ra, trở tay ôm eo cô, đè cô dưới thân mình, “Em nói đúng, lưu manh uống nhiều quá ai cũng không quản được.”

Dứt lời, anh cúi đầu hôn môi của cô, thô bạo gặm cắn.

Đồng Niệm bị đau nhăn mày lại, chỉ là cũng không có đẩy anh ra, đôi tay cô vòng chắc cổ của anh, đáp trả lại nụ hôn nóng bỏng.

Hồi lâu, Lăng Cận Dương buông môi cô ra, hai tay chống đỡ bên người cô, ánh mắt dần tối lại. Anh cởi áo thun trên người cô lên, hôn lên xương quai xanh của cô.

Đè hai vai anh lại, Đồng Niệm lấy tay nâng mặt anh lên, nhìn vào mắt anh hỏi: “Anh nói cho em biết, anh vẫn là anh của trước đây, vẫn là anh trai của em đúng không?”

Đáy mắt Lăng Cận Dương thoáng qua một chút khác thường, bên trong đôi mắt quá mức sâu lắng, làm cho người ta không hiểu rõ hi nộ.

Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, môi chạm nhẹ lên khóe miệng cô, mỉm cười hỏi ngược lại cô: “Không phải là anh sao?”

Quần áo bị buông lỏng, Đồng Niệm còn chưa kịp trả lời, người liền bị anh xoay qua chỗ khác. Lăng Cận Dương hôn lên chiếc lưng mịn màng của cô, thỉnh thoảng gặm cắn, lúc nhẹ lúc mạnh.

Khả năng tán tỉnh của anh làm Đồng Niệm không chịu nổi, tay cô nắm chặt dra niệm, trên trán rỉ đầy mồ hôi.

Lăng Cận Dương ngẩng đầu lên, đưa tay cảm điều khiển trên đầu giường mở điều hòa lên. Anh lần nữa cúi đầu, lửa nóng trên người áp xuống cô, giọng nói khàn khàn, “Em chuẩn bị xong chưa? Anh muốn em.”

Mặt Đồng Niệm nóng như lửa đốt, thời gian qua không cùng anh thân mật, cơ thể căng thẳng khác thường, sau khi nâng người nghênh đón động tác của anh, lập tức hít vào một hơi.

"Đau!"

Nhìn cơ thể cô căng thẳng, Lăng Cận Dương thoáng chốc nhăn mày, anh hôn lên vành tai trắng nõn của cô từng cái một, dõ dảnh nói: “Ngoan, thả lỏng người.”

Cô không thả lỏng người, anh căn bản sẽ không di chuyển, hai bên huyết Thái Dương đập mạnh, mồ hôi theo cảm anh nhỏ xuống.

Lăng Cận Dương lật người cô lại, anh tỉ mỉ hôn, hóa giải e ngại trong lòng cô. Từ từ cô thả lỏng cơ thể, cảm giác quen thuộc tràn ra.

Đồng Niệm mở mắt, bình tĩnh nhìn người đàn ông trên người mình, trong miệng phát ra âm thanh vỡ vụn.

Dục vọng mãnh liệt đi qua, khuôn mặt trước mắt như vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Đồng Niệm mở miệng thở hỗn hển, sức cùng lực kiệt, chỉ cảm thấy thân thể nặng nề của anh đè lên người cô đến khó chịu.

"Nặng!"

Đồng Niệm miễn cưỡng giơ tay lên chọc lên bờ vai anh, oán hận lắm lắm. Lăng Cận Dương ở trước ngực cô ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng không kiên nhẫn của cô, mỉm cười hôn lên mặt cô một cái, biết là cô không thoải mái nên ôm cô đi vào phòng tắm.

Sau khi rửa sạch sẽ thì trời cũng rạng sáng, dđl/q'd Lăng Cận Dương ôm cô trở về giường, cùng ôm nhau ngủ.

Ánh ban mai ngoài cửa sổ hơi lộ ra, đồng hồ báo thức trên đầu giường vang lên, Đồng Niệm không thể không mở mắt. Mắt cô mỏi nhừ, chỉ ngủ được có mấy tiếng nên cô thấy buồn ngủ và khó chịu.

Người đầu sỏ gây chuyện nằm bên cạnh về mặt thỏa mãn, thần thái sáng lạng, tối hôm qua cũng tỉnh rượu.

Chuẩn bị xong, Lăng Cận Dương dẫn cô ra cửa. Đồng Niệm đi xuống lầu nhìn thấy xe mình liền nói: "Anh không cần phải đưa em, tối hôm qua em lái xe đến."

Nắm chìa khóa xe trong tay, Lăng Cận Dương mắt sáng như đuốc, anh gạt đầu rồi hôn lên má cô một cái, dịu dàng nói: "Em lái xe cẩn thận."

Đồng Niệm nở nụ cười hờ hờ, cũng không có nói thêm gì nữa, mở khóa xe, lái xe rời đi.

Sau khi nhìn thấy xe Đồng Niệm biến mất, Lăng Cận Dương mới xoay người lên xe, vội vàng đến công ty.

Trở lại Lăng thị, Đồng Niệm và Mục Duy Hàm xem lại bản thiết kế dự án, hai người cuối cùng chốt lại phương án đã chọn.

Dọc theo đường đi, Mục Duy Hàm không nói thêm gì, thỏa thích nói đùa với cô, để cho cô hóa giải áp lực. Tới Thẩm thị đứng như hến, đi tới gần phòng họp, anh chỉ dặn dò cô một câu: "Không phải lo lắng, đi bất biến ứng vạn biến (*)."

Dĩ bất biến ứng vạn biến (*): lấy cái bất biến (không thay đổi) mà ứng phó với cái vạn biến (cái luôn thay đổi). Ý nghĩa triết lý trên là dù mọi sự vật hiện tượng phong phú, đa dạng, thay đổi khôn lường nhưng đều xoay quanh trục của nó, đó là bản thể, cái gốc.

Đồng Niệm gạt đầu một cái, trong lòng đã chuẩn bị tốt. Đối với người như Trầm Phái Ngao, lo lắng cũng vô ích.

Phòng họp trống không, hiển nhiên bọn họ đã đến sớm, thư ký bụng thức uống đến, nhiệt tình mời bọn họ, "Đồng tiểu thư, tổng giám đốc rất nhanh sẽ xuống."

Đối với Trầm Phái Ngao đây là chiến thuật đã kích kẻ địch, Đồng Niệm lúc trước đã lĩnh giáo qua, cho nên hôm nay tâm tình thật bình tĩnh. Cô cùng Mục Duy Hàm trao đổi ánh mắt, cũng không có tức giận, sẵn sàng ngồi chờ.

Không lâu sau đó, cửa phòng họp bị người đẩy ra, Đồng Niệm nhìn đồng hồ có hơi kinh ngạc. Hôm nay thế nhưng không có chậm trễ, đúng giờ xuất hiện.

Cô quay đầu sang, sau khi thấy người đi tới, ánh mắt trầm xuống, có chút mất hồn.

"Đồng tiểu thư!"

Trầm Phái Ngao đi tới, tên mặt nở nụ cười thân thiết: "Thật xin lỗi, để các người chờ lâu." Theo anh đi vào là một người đàn ông, mặt mũi lạnh lùng, đôi mắt chìm ung rạng rỡ phát sáng, chỉ là khóe mắt lạnh lẽo khiếp người.

Đồng Niệm thu lại sự lo lắng trong đáy lòng, nhú mày nhìn về phía người đối diện cười đùa, giọng nói trong trẻo: "Không sao, hôm nay Thẩm tổng rất đúng giờ."

Nhìn thấy Lăng Cận Dương đi tới, trên mặt Mục Duy Hàm không có biến đổi gì lớn, hiển nhiên anh đã sớm dự liệu được.

Ngón tay nắm chặt thành ghế, sắc mặt Đồng Niệm biến đổi mấy lần khi nghe được giọng nói vui vẻ của Trầm Phái Ngao: "Kế hoạch hợp tác cùng Lăng thị, về sau sẽ do tôi và Lăng Cận Dương phụ trách."

Đồng Niệm khẽ cúi đầu, trên mặt cũng không có biểu cảm gì. Sau khi cô mở tài liệu trước mặt ra, đẩy về phía bọn họ, cố gắng để cho giọng nói mình bình tĩnh: "Vẫn rất tốt, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Cầm tài liệu lên nhìn một chút, Lăng Cận Dương sau khi xem qua bản số liệu, trở tay đẩy trở về: "Thật xin lỗi, bản thiết kế dự án này, Thẩm thị không thể

tiếp nhận.”

Sắc mặt trầm xuống, ánh mắt sắc bén của Đồng Niệm nhìn về phía anh hỏi: “Lý do?”

Lăng Cận Dương nhìn ánh mắt bức tức của cô cười khẽ, ngón tay thon dài chỉ vào số liệu trong bản dự án, trầm giọng nói: “Chỗ này không có ghi rõ lợi ích Thẩm thị có được, cho nên chúng tôi không thể đồng ý!”

Hai tay bên người nắm chặt lại, Đồng Niệm nhìn người đàn ông đối diện, trái tim run rẩy.

Bên tai quanh quẩn giọng nói dịu dàng của anh tối qua, quần quít triển miên cũng không rút đi nhiệt độ. Nhưng anh đảo mắt một cái là có thể lạnh lùng như vậy, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của cô, cùng với cô đối đầu không ai nhường ai, đúng là muốn gây sự mà.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Trừng Phạt. (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Trong phòng họp, giọng nói Lăng Cận Dương âm vang mạnh mẽ, từng câu từng chữ chấn động lòng người.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, trầm giọng nói: “Bản thiết kế dự án này, Lăng thị đã nhường trước một bước rồi.”

Ngừng lại, nắm ngón tay cô nắm chặt lại: “Hơn nữa dù bất kỳ tập đoàn nào thì lợi ích cũng khó có khả năng đạt mức tối đa.”

"Có thể!"

Lăng Cận Dương đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời nói của cô, hai con ngươi sáng rõ, “Chỉ cần các người hợp tác cùng Thẩm thị thì tất nhiên có thể nghĩ đến biện pháp.”

"Anh——"

Giơ tay lên đặt trên mu bàn tay của cô, Mục Duy Hàm hướng về phía Đồng Niệm lắc đầu một cái, nháy mắt, ra hiệu cho cô không nói thêm gì nữa.

“Trợ lý Mục nhất định có thể hiểu được những gì tôi nói, cô phải nghe ý kiến của cậu ta nhiều hơn.” Lăng Cận Dương chuyển đề tài, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mục Duy Hàm, trong mắt sáng ngời mãnh liệt.

Mục Duy Hàm nhíu mày nhìn ánh mắt bình tĩnh của Lăng Cận Dương, chân mày càng nhíu chặt.

“Đồng tiểu thư.” Trầm Phái Ngao chợt lên tiếng, gương mặt tuấn tú nhuộm đầy nụ cười: “Tôi tin tưởng khả năng phán đoán của Cận Dương, như vậy đi các người trở về xem xét lại, lần sau chúng ta sẽ bàn lại.”

Nói xong những lời này, Trầm Phái Ngao lạnh nhạt đứng dậy, cùng với thư ký bên người đi ra ngoài.

Đầy tập tài liệu có bìa màu đen đi tới, khuôn mặt Lăng Cận Dương đầy lạnh lùng, không nhìn ra được hi vọng: “Trong này có ghi con số cụ thể mà Thẩm thị yêu cầu, hai người trở về xem kỹ đi.”

Nhìn thấy anh xoay người muốn rời đi, Đồng Niệm từ trong ghế xoay đứng dậy, sắc mặt đầy tức giận: “Đứng lại!”

Lăng Cận Dương dừng bước xoay người lại, nhìn thấy vẻ mặt đầy tức giận của cô, ánh mắt dao động mạnh, môi không tự chủ mím chặt lại.

“Anh đứng ở ngoài chờ em một chút.” Đồng Niệm nhẹ giọng, nhìn về phía Mục Duy Hàm nói.

Nhìn thấy ánh mắt của cô, Mục Duy Hàm trong lòng đã thấm hiểu, anh thu dọn đồ đạc xong, giờ tay lên vỗ bả vai cô, âm thầm nói cho cô biết, không nên kích động.

Trong phòng họp to lớn, chỉ có hai người bọn họ đối mặt, thông qua bức tường dày có hiệu quả cách âm rất tốt.

“Tại sao lại yêu cầu như vậy?” Đồng Niệm hít một hơi thật sâu, bàn tay nắm chặt thả lỏng ra.

Chân mày Lăng Cận Dương nhíu lại, ánh mắt thâm thúy lướt qua mặt cô, trầm giọng nói: “Không vì cái gì cả. Anh làm việc cho Thẩm thị, dđl/q'd để đạt lợi ích lớn nhất cho chủ là trách nhiệm của anh.”

Nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của anh, trái tim Đồng Niệm nhói đau, ánh mắt buồn bã: “Nhất định phải nói những lời khó nghe như vậy sao? Anh cấp thương cấp gậy(*), cuối cùng là muốn nói cái gì?”

Cấp thương cấp gậy(*): Chỉ sự mỉa mai, châm biếm.

“Khó nghe sao?” Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, khuôn mặt tuấn tú hơi rũ xuống, “Những lời anh nói là thật, không phải sao?”

Hai tay xuôi bên người nắm chặt lại lần nữa, Đồng Niệm kiềm chế sự tức giận trong lòng, bình tĩnh nói: “Chuyện này, Lăng thị đã nhượng bộ như thế nào, anh chắc hiểu rõ ràng hơn so với em.”

Lăng Cận Dương lắc đầu một cái, nhìn vào mắt của cô, giọng nói lạnh nhạt: “Sai rồi, Lăng thị như thế nào không phải là chuyện để anh quan tâm. Hiện tại anh đang làm việc cho Thẩm thị, cho nên đây mới là nơi anh muốn bảo vệ lợi ích, em hiểu không?”

"Lăng Cận Dương!"

Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, không thể kiềm chế được tức giận trong lòng.

Nâng tay nhìn đồng hồ, ánh mắt Lăng Cận Dương yên tĩnh, trên mặt không có một chút biểu hiện gì, “Thành thật xin lỗi, anh còn có một buổi họp phải tham gia.”

Cất bước đi tới trước mặt cô, đôi mắt sắc bén của Lăng Cận Dương hòa dịu xuống, anh mỉm cười, nhỏ giọng nói: “Niệm Niệm, chuyện này anh chỉ có thể nói đến đây. Nếu như là chuyện riêng, buổi tối chúng ta bàn lại.”

Anh xoay lưng rời đi, ở trong mắt Đồng Niệm chỉ cảm thấy lạnh lẽo nổi lên bốn phía. Người trước mắt khuôn mặt vẫn như vậy, nhưng vì cái gì lại không giống như trước kia chứ?

Trở lại Lăng thị, tinh thần Đồng Niệm không được tốt, do cô bị dằn vặt bởi những lời nói của Lăng Cận Dương. Thật ra cô đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng cuộc tranh luận với Thẩm thị. Nhưng đối thủ giương cung bạt kiếm với cô lại là Lăng Cận Dương làm cho cô ứng phó không kịp.

"Em uống cà phê đi."

Mục Duy Hàm bưng cà phê để trước mặt cô, kéo ghế xoay ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt có chút lo lắng.

Giơ tay lên khẽ vuốt mép ly, Đồng Niệm nhắm mắt, giọng nói lộ ra một nỗi: “Tài liệu Lăng Cận Dương đưa, anh đã xem qua rồi sao?”

“Xem qua rồi.” Mục Duy Hàm gật đầu một cái, sau khi xem xét hồi lâu đưa kết quả cho cô xem: “Nếu dựa theo như yêu cầu của cậu ấy, Lăng thị giống như làm việc không công cho người khác.”

Mục Duy Hàm nhìn về thần thờ của Đồng Niệm, mày nhíu lại: “Thật ra chuyện này chúng ta kiểm tra một chút cũng không sao, nhưng chuyện cùng Thẩm thị hợp tác phải tiến hành. Một khi hai tập đoàn Thẩm và Lăng hợp tác với nhau, sau này sẽ có nhiều hạng mục lớn, lúc đó chúng ta có thể thu được nhiều. Nói trắng ra là chúng ta đang lợi dụng lẫn nhau, hình thành sức mạnh, như vậy sau này công việc gì chúng ta cũng đều có thể dễ dàng triển khai.”

Giơ tay khẽ gõ lên mặt bàn, ánh mắt Mục Duy Hàm u ám, lo lắng nói: “Chỉ là Thẩm thị đẩy Lăng Cận Dương tham gia chuyện này, rõ ràng đã có sự chuẩn bị. Cậu ấy đối với Lăng thị nắm rõ như lòng bàn tay, chúng ta muốn thương lượng bất cứ chuyện gì cũng khó.”

Đồng Niệm nghe anh nói, vẻ mặt có chút tối xuống, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

“Tạm thời bỏ qua đi.” Mục Duy Hàm cười cười, ánh mắt bình tĩnh lại: “Em cũng đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ là anh nghĩ mình hơi tham lam. Sự việc còn chưa đến mức tệ như thế, anh nhất định sẽ hết sức giúp em.”

“Duy Hàm.” Đồng Niệm nhíu mày nhìn về phía anh, khóe miệng nở nụ cười: “Cảm ơn anh.”

Mục Duy Hàm nở nụ cười ôn hòa, nhìn sắc mặt không được tốt của cô, quan tâm nói: “Em về nhà nghỉ ngơi đi, nhìn tình thần em không được tốt lắm.”

Quả thật lúc này Đồng Niệm không có tâm tư nghĩ đến công việc, cô cũng không muốn miễn cưỡng, nhìn đồng hồ rồi nói: “Vậy em đi thăm ba một chút, gần đây cũng không có thời gian đi thăm ông ấy.”

“Cho anh gọi lời hỏi thăm đến chủ tịch.” Mục Duy Hàm dặn dò cô một câu, cầm bút lên viết trên giấy một địa chỉ đưa cho cô: “Lần trước chủ tịch nói muốn ăn bánh bao hấp, chỗ này bán ngon lắm.”

Nắm tờ giấy trong tay, trong lòng Đồng Niệm cảm thấy ấm áp, dẫu/q'd tràn đầy cảm kích: “Duy Hàm, anh đối với ba em thật tốt.”

Mục Duy Hàm nhẹ nhàng cười, ánh mắt thâm thúy: “Năm đó không nhờ chủ tịch cứu giúp, gia đình anh đã phá sản, những năm qua ơn của chủ tịch, anh không có gì để báo đáp. Chuyện của Lăng Cận Dương, anh không thể ngăn cản nổi, nhưng lại không thể không giúp chủ tịch.”

“Em hiểu.” Đồng Niệm thở dài, nở nụ cười ấm áp. Nhớ tới những chuyện này, trong lòng cô cũng rất phiền muộn, có những chuyện xảy ra làm cho người ta cảm thấy không hết nặng nề.

Giấy lát, Đồng Niệm lái xe rời khỏi công ty, cô chạy đến địa chỉ Mục Duy Hàm viết mua bánh bao hấp, rồi lái xe chạy đến bệnh viện tư nhân.

Đi tới phía sau phòng bệnh, nhìn thấy y tá đẩy xe ngồi nói chuyện với Lăng Trọng dưới gốc cây đại thụ. Y tá đang đọc báo cho ông nghe, ông cũng không có nghe vào bao nhiêu, chỉ cúi đầu loay hoay các ngón tay, không biết là đang đếm cái gì.

Nhìn khuôn mặt gầy gò của ông, trong lòng Đồng Niệm cảm thấy đau đớn, gần đây chỉ lo việc của công ty, rất ít có thời gian tới chăm sóc cho ông. Tuy nói trong bệnh viện mọi thứ đầy đủ, người chăm sóc cũng rất chuyên nghiệp, nhưng ở đây thiếu một phần thân tình.

Từng là người nắm quyền Lăng thị, là nhân vật làm mưa làm gió ở thành phố Duật Phong, trong nháy mắt cũng rơi vào cảnh thê lương này, một mình lẻ loi chìm vào trong hồi ức, khoan tay ngồi nhìn sinh mệnh dần dần kiệt quệ.

Hít vào một hơi thật sâu, Đồng Niệm kiềm nén nước mắt, cô nở nụ cười đi tới bên cạnh ông, dịu dàng nói: “Ba, con đến thăm ba nè.”

Y tá nhìn thấy cô, cười gật đầu chào hỏi.

Nghe được giọng nói của cô, ánh mắt đờ đẫn của Lăng Trọng đảo một vòng, sau một hồi mới ngẩng mặt lên, sau khi thấy rõ người trước mặt, cuối cùng khuôn mặt mới nở nụ cười: “Niệm Niệm, con đã đến rồi.”

Khom lưng ngồi ở bên cạnh anh, Đồng Niệm lấy ra chén đĩa, cô mở hộp đựng bánh bao hấp ra, nở nụ cười buồn bã: “Duy Hàm nói, ba muốn ăn bánh bao hấp, con mua đến cho ba đây, ba ăn thử một chút đi.”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, trí nhớ của Lăng Trọng đã biến mất, không thể tự mình ăn cơm. Ánh mắt Đồng Niệm tối sầm lại, cảm thấy lên đút cho ông ăn, thấy miệng ông dính đầy dầu, cô cắn môi, kìm nén nước mắt lấy khăn giấy lau sạch sẽ cho ông.

Y tá trông chừng đứng ở bên cạnh, thuật lại bệnh tình của ông trong khoảng thời gian này, loại bệnh này biến chuyển rất nhanh, ngày càng xấu. Mấy năm trước do Lăng Trọng dùng thuốc có tác dụng mạnh khống chế bệnh tình, hôm nay thuốc đã phản tác dụng, bệnh càng nặng hơn.

Đút ông ăn hết hai cái bánh bao, Đồng Niệm nhờ y tá thu dọn đồ đạc giúp.

Dưới bóng cây trong sân, che mát cái nóng oi bức của mùa hè.

Người ngồi trong xe lăn, vẻ mặt anh tĩnh, có lúc cả ngày ông cũng không nói chuyện. Chỉ là hiện giờ suy nghĩ của ông đơn giản đến mức có rất nhiều chuyện ông cảm thấy không hiểu được.

Lăng Trọng không ngừng quay đầu nhìn xung quanh, sắc mặt càng thay đổi, hỏi: “Sao Cận Dương không tới?”

Giờ tay nắm đôi bàn tay của ông, Đồng Niệm mỉm cười, cúi đầu trả lời: “Anh ấy có chuyện, lần sau con dẫn anh ấy đến, được không ba?”

Lăng Trọng cúi đầu đếm ngón tay, nhếch mồm ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm con gái hỏi: “Cận Dương vẫn chưa thi xong sao?”

“Dạ, anh ấy vẫn chưa thi xong.” Đồng Niệm chán nản thở dài, tựa đầu vào trên bả vai của ông, trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát. Giờ đây trong đầu ba cô chỉ có thể nhớ đến những chuyện lúc bọn họ còn nhỏ, đối với ông đó là chuyện tốt, như vậy ông có thể giảm được rất nhiều phiền não. Thế nhưng ông đã để lại cho bản thân cô những vấn đề khó giải quyết, cô phải giải thích hoặc làm như thế nào để mọi chuyện trở về sự yên bình như cũ.

Đồng Niệm ở lại bệnh viện cùng Lăng Trọng ăn xong buổi cơm chiều mới lái xe trở lại thành phố Duật Phong. Cô không có trở về Lan Uyển mà lái xe đến chỗ ở của Lăng Cận Dương.

Đẩy cửa phòng ra, trong phòng tối đen như mực, yên tĩnh vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Trừng Phạt. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Giờ tay mở đèn trong phòng khách, Đồng Niệm ngồi vào ghế sofa, sắc mặt u ám. Anh còn chưa có về nhà, cô lấy điện thoại di động ra xem, ánh mắt thoáng qua một vẻ cô đơn. Buổi sáng rời khỏi Thẩm thị, một cú điện thoại anh cũng không có gọi cho cô. Quan hệ hai người bọn họ đã trở thành như vậy, nếu cô không chủ động gọi điện thoại cho anh, anh cũng không thêm hỏi đến cô một câu.

Rúc thân thể mệt mỏi vào bên trong ghế sofa, cảm giác lạnh lẽo áp xuống người. Đồng Niệm lấy hai tay ôm chặt đầu gối, trái tim nhói đau từng cơn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng động. Ngay sao đó, cửa được người đẩy ra, Lăng Cận Dương nhìn thấy trong phòng sáng

đền, nhú mảy đi tới ghế sofa: “Em đến đây khi nào?”

Đồng Niệm từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người đi tới, giọng nói thật thấp: “Hai tiếng rồi.”

“Anh đi đâu vậy?”

“Đi tới nhà chú Trầm ăn cơm.”

Lăng Cận Dương nhìn chân mảy nhú chặt của cô, khuôn mặt tuần tú trầm xuống: “Thế nào, em còn giận chuyện lúc sáng sao?”

Đồng Niệm hơi cúi đầu, ánh mắt đột nhiên âm trầm xuống, cô mím môi im lặng.

“Niệm Niệm, chuyện công việc và chuyện chúng ta không thể đặt chung một chỗ.”

Lời của anh, khiến sắc mặt Đồng Niệm càng thêm thay đổi, cô nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, cảm thấy có chút xa lạ.

“Trước khi tan việc anh đã gọi điện thoại cho em, thư ký nói em có chuyện đã về trước.” Đưa tay ôm cô vào trong lòng, Lăng Cận Dương hơi mỉm cười, vẻ mặt hòa hoãn xuống.

Đồng Niệm hồ hững, cảm xúc trong lòng đan xen lẫn lộn. Lăng Cận Dương cũng có lúc lạnh nhạt như thế sao? Biết cô có chuyện đi ra ngoài thậm chí cũng không thèm điện thoại.

“Em đi thăm ba.” Đồng Niệm tựa vào ngực anh, giọng nói bình tĩnh, không kịp nghĩ bất ngờ mở miệng. Quả nhiên sau khi nói xong, đôi bàn tay đặt trên vai cô lập tức căng thẳng.

Đồng Niệm ngẩng mặt lên, bình tĩnh nhìn vào mắt anh, hàm ý nói: “Anh đã biết ba bị bệnh đúng không?” Nhìn ánh mắt anh dao động, cô cũng không muốn tiếp tục truy vấn.

Đồng Niệm nắm chặt lòng bàn tay của anh, dịu dàng nói: “Ba rất nhớ anh, muốn nhìn thấy anh một chút.”

Cô vừa dứt lời, Lăng Cận Dương không chút lưu tình rút tay lại, trầm giọng nói: “Nhìn thấy em là đủ rồi, muốn thấy anh làm gì?”

Giữ chặt cổ tay anh, vẻ mặt Đồng Niệm có chút kích động: “Ba chỉ muốn nhìn anh thôi.”

“Anh không có thời gian.” Lăng Cận Dương hất tay cô ra, dđl/q'd ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo rồi biến mất.

"Lăng Cận Dương ——"

Đồng Niệm kiềm chế lửa giận, cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được: “Anh cuối cùng muốn như thế nào, cứ nói thẳng ra đi? Kể từ sau khi anh trở lại, giống như biến thành một người khác. Em hiểu rõ anh còn đang tức giận, vẫn còn oán hận ba. Nếu như em có thể lựa chọn, em sẽ quyết định chọn lựa được sinh ra và lớn lên trong chính gia đình mình, nhưng em có thể sao? Anh có thể sao? Chúng ta không thể? Số phận đã định như vậy. Nếu như anh muốn phát tiết, vậy thì cứ phát tiết cho hả giận, nói hết cho rõ ràng, không nên có những hành động quái gở như vậy.”

“Ha ha...” Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, nhìn Đồng Niệm tức giận đến hai má đỏ bừng, anh chớp mắt một cái, “Niệm Niệm, em nhìn đi, bây giờ cách nói chuyện của em cũng thay đổi, vênh vào hung hăng, quả thật cùng trước kia không giống nhau rồi.”

“Anh không muốn cãi nhau với em.” Lăng Cận Dương giận tái mặt, giữa hai đầu chân mảy lệ khí vây quanh.

Hồi lâu, Lăng Cận Dương nói lỏng nút áo nơi cổ ra, sắc mặt bình tĩnh lại, tức giận cũng tan đi, “Anh đi tắm.”

Nhìn anh đi vào phòng tắm, Đồng Niệm âm trầm hai mắt, cô có cảm giác, một quyền này, giống như đánh ở trên vai bông. Cô thà rằng anh giống như trước đây cường thế bá đạo, cùng cô ồn ào, phát tiết những oán hận trong lòng, như vậy bọn họ có phải hay không sẽ trở về như trước đây?

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cơn ác mộng làm Đồng Niệm giật mình tỉnh giấc, cô mở hai mắt, trán đỏ đầy mồ hôi lạnh. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào phòng, cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh ngủ say, nặng nề thở phào một hơi.

Mở điện thoại xem đồng hồ, mới ba giờ sáng, nhưng cô không thấy buồn ngủ nữa.

Đồng Niệm nhẹ nhàng xoay người, đôi mắt nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, trái tim trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang. Giơ tay vuốt ve chân mảy của anh, cảm giác ấm áp trên đầu ngón tay giúp cô bình tĩnh lại.

Kể từ sau khi anh trở lại, giữa anh và cô giống như có một lá chắn, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng không thể chạm tới. Cô sợ loại cảm giác này, sợ cô và anh càng lúc càng xa cách.

Xê dịch người lại gần anh, Đồng Niệm nâng tay anh lên đặt ở trên hông mình. Cô vui mắt vào trong ngực anh, lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn của anh, sự khản trương và lo lắng trong người lúc này mới thấy thoải mái hơn một chút.

Vết thương kia ở trong lòng bọn họ không thể nhìn thấy được, nhưng miệng vết thương thật lớn. Cô có lòng bù đắp, nhưng anh luôn cự tuyệt, đẩy cô ra

cách xa ngàn dặm. Cô chỉ có thể lo lắng suông, dần dần phát sinh cảm giác mệt mỏi.

Trong ngực có một cơ thể mềm mại tựa sát vào, Lăng Cận Dương nhắm mắt theo bản năng lấy tay ôm chặt cô vào trong ngực. Nhìn động tác vô ý đó của anh, khiến Đồng Niệm mỉm môi cười, cô núp vào trong ngực anh, từ từ nhắm mắt lại.

Giữa hai người đang có một vết rạn nứt, cả hai cần phải thật cẩn thận, phải biết kiềm chế cảm xúc của mình.

Đồng Niệm tăng ca liên tục mấy ngày liền, cô và Lăng Cận Dương chỉ gọi điện cho nhau mấy lần, rồi ai cũng bận bịu lo giải quyết công việc. Cuối cùng cũng có ngày thờ phào nhẹ nhõm, Đồng Niệm tan việc đúng giờ, muốn cho anh một kinh hi nên đi thẳng đến Thẩm thị tìm anh.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Lăng Cận Dương đang ngồi nghiêm chỉnh trước bàn làm việc cúi đầu xem văn kiện.

“Sao em lại đến đây?” Nghe được tiếng bước chân, Lăng Cận Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, trên mặt nở nụ cười.

Đồng Niệm nhún vai cười, đôi mắt thoáng qua vẻ giảo hoạt: “Em đến kiểm tra xem anh có làm chuyện gì sai trái không?”

Cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, buông tay nói: “Vậy làm em thất vọng rồi.”

Nhìn phòng làm việc của anh, Đồng Niệm bĩu môi cười lên: “Lần này coi như anh vượt qua kiểm tra.”

Kéo Đồng Niệm đến ghế sofa ngồi xuống, Lăng Cận Dương đưa tay xoa lên đầu cô, giọng nói ôn hòa: “Anh còn có chút việc, đợi anh một lát.”

“Vâng.” Đồng Niệm gật đầu: “Em không vội, em đợi anh.”

Lúc này mặt trời đã hạ xuống, cô ngồi trên sofa nhìn sang, vừa vặn có thể nhìn thấy ánh trời chiều rơi trên đầu vai anh. Bộ dáng làm việc của anh nhìn rất đẹp mắt, trong bộ dáng nghiêm túc đó có một loại sức quyến rũ đặc biệt.

Vài ngày không được nghỉ ngơi tốt, Đồng Niệm dựa trên ghế sofa ngủ quên mất. Thấy cô ngủ, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng đi tới, lấy áo khoác của mình đắp lên trên người cô.

Trở lại bàn làm việc tiếp tục xem tài liệu, dđl/q'd Lăng Cận Dương thỉnh thoảng lướt nhìn Đồng Niệm, khóe môi lạnh lẽo luôn nở nụ cười dịu dàng.

“Cận Dương, anh còn chưa về sao?” Trong tay Trầm Phái Ny xách một cái túi, mỉm cười đẩy cửa đi vào.

Lăng Cận Dương giơ tay lên ra hiệu dừng lớn tiếng, ánh mắt hướng về phía người nằm trên sofa.

Theo tầm mắt của anh nhìn sang, thời điểm Trầm Phái Ny nhìn thấy Đồng Niệm, ý cười trên khóe môi biến mất.

Đồng Niệm mơ mơ màng màng ngủ, chợt nghe có người nói chuyện, cô mở mắt nhìn về phía hai người bọn họ.

“Em thấy anh còn làm việc, định đến tìm anh rủ anh cùng nhau đi ăn cơm tối.” Trầm Phái Ny nhìn về phía Đồng Niệm, khóe môi lại nở nụ cười: “Đồng tiểu thư, cô cũng ở đây à.”

Đồng Niệm ngồi dậy, y phục khoát trên vai cô rớt cô, cô giơ tay lên giữ lấy, trong lòng cảm thấy ấm áp, ánh mắt nhìn Trầm Phái Ny cũng ôn hòa lại: “Chào cô.”

Trầm Phái Ny nhìn áo khoát trên người Đồng Niệm, sắc mặt cũng không có biến hóa gì, “Bằng không chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi, tôi biết có một nhà hàng thức ăn rất ngon.”

Đóng tài liệu trong tay lại, Lăng Cận Dương mỉm môi cười, nhử mày nhìn về phía Đồng Niệm, sử dụng ánh mắt trung cầu ý kiến của cô.

Đồng Niệm cúi đầu, vuốt nếp nhăn trên quần áo mình, giọng nói không nhanh không chậm, “Đồ bên ngoài, tôi ăn không quen.”

Lăng Cận Dương đứng dậy đi về phía cô, gật đầu một cái, giọng nói cung chiêu: “Bái Ny, Niệm Niệm hơi kén ăn, em đi ăn một mình đi, lần sau chúng ta sẽ ăn cùng nhau.”

Nụ cười trên mặt Trầm Phái Ny có hơi mất tự nhiên, lúng túng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Được.” Cô lấy tay móc bên trong túi tiền, có thứ gì đó chợt rơi trên mặt đất.

Nhìn thấy cái chìa khóa rơi ra ngoài, Trầm Phái Ny vội vàng ngồi xổm người xuống, cẩn thận nhặt lên rồi bỏ lại vào trong túi.

Đồng Niệm ngồi ở trên sofa, tầm mắt vừa đúng lúc thấy rõ Trầm Phái Ny làm rơi cái chìa khóa dưới đất. Cô nhìn thấy cái chìa khóa lập tức giật tái mặt, khóe mắt thoáng qua vẻ phức tạp.

Một chiếc xe hơi màu đỏ lái vào một khu phố sầm uất. Trầm Phái Ny sau khi đậu xe, tâm tình vui sướng xách theo túi đồ xuống xe, đi thang máy lên lầu.

Đứng trước một căn phòng đơn, cô móc từ trong túi ra một cái chìa khóa, mở cửa phòng ra, cả hai mắt tràn đầy nụ cười.

Xách theo túi đồ đi tới phòng bếp, Trầm Phái Ny đứng ở phía trước tủ lạnh, tự tay phân loại thức ăn cất vào tủ lạnh, trong miệng thỉnh thoảng ngâm nga một bài hát gì đó.

Cửa phòng ngủ mở ra, Đồng Niệm chậm rãi bước ra, cô đứng ở giữa phòng khách, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm người đứng trong phòng bếp, vẻ mặt yên tĩnh, lên tiếng gọi: “Thẩm tiểu thư.”

"A ——"

Trầm Phái Ny bị dọa làm cho hoảng sợ, sữa tươi cầm trong tay “Xoạch” một tiếng rơi xuống trên sàn nhà, chất lỏng màu trắng bắn tung tóe trên sàn nhà, dính cả trên tất chân màu đen.

Xoay người lại thấy người đứng ở phía sau, sắc mặt Trầm Phái Ny dần dần trầm xuống, hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Đồng Niệm nhìn sữa tươi dính dính đầy sàn nhà, khóe miệng nở nụ cười điềm tĩnh: “Nơi này là nhà tôi. Ngược lại cô tới đây làm gì?”

Trầm Phái Ny kiềm nén sự tức giận trong đáy lòng, cúi người xuống dùng khăn lau sạch sẽ sữa tươi trên sàn nhà, “Tôi mang một ít đồ ăn đến cho Lăng Cận Dương.”

Cất bước đi tới tủ lạnh, Đồng Niệm nhìn đồ ăn ở bên trong, nhíu mày nói: “Anh ấy không nói cho cô biết khẩu vị của tôi sao?” Cô lấy tay lõi thức ăn ở bên trong ra, lắc đầu một cái, “Anh ấy thích ăn những món ăn có khẩu vị giống tôi.”

Đồng Niệm cầm lấy chiếc túi trên bàn, dđl/q'd bỏ thức ăn trở lại trong túi, cười nói: “Cô mang về đi, trong nhà không ai ăn đâu.”

Sắc mặt Trầm Phái Ny cứng đờ, đôi mày thanh tú nhíu chặt, lạnh lùng nói: “Cô không cần phải ăn, Cận Dương ăn là được rồi.”

Nghe vậy Đồng Niệm thấp giọng cười một tiếng, cô cất bước đi tới, tiến đồng dăng lên vẻ tàn khốc: “Khẩu vị của tôi chính là khẩu vị của anh ấy, tôi không thích ăn, anh ấy cũng sẽ không ăn.”

Đồng Niệm đưa điện thoại di động tới, cất giọng nói: “Không tin thì cô gọi điện thoại hỏi đi.”

Hai tay xuôi bên người nắm chặt lại, Trầm Phái Ny hung hăng nhìn chăm chăm Đồng Niệm, trong lòng vô cùng tức giận. Cô nắm túi đồ ăn định rời đi, cổ tay đột nhiên bị Đồng Niệm nắm chặt: “Trầm Phái Ny, không phải của cô thì cô đừng nghĩ đến, không có chuyện gì thì đừng tỏ ra ân cần.”

Đi tới bên cửa, Đồng Niệm mở cửa ra, “Đi thông thả, không tiễn.”

Trầm Phái Ny từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu loại nhục nhã này, cô xách túi đồ ăn đen mặt đi ra ngoài, lòng tơ trên người dựng đứng. Lúc đi ngang qua thùng rác ném túi đồ ăn trong tay vào, tức giận muốn nghiền răng nghiền lợi.

Sau khi đóng cửa phòng lại, đáy mắt Đồng Niệm thoáng qua vẻ lo lắng, cô nhìn khóa cửa, chậm rãi cau mày.

Ban đêm, một chiếc McLaren màu bạc chạy băng băng trên đường. Đồng Niệm hai tay nắm chặt tay lái, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía trước, giờ tay lên nhìn đồng hồ, khóe miệng nở nụ cười.

Điện thoại di động đúng lúc vang lên, Đồng Niệm đeo tay nghe lên nghe điện thoại: “Alo?”

Người đàn ông bên kia điện thoại, giọng nói trầm ôn: “Niệm Niệm, em thay ổ khóa cửa rồi à?” Ngừng lại, giọng nói của anh lộ ra mấy phần bất đắc dĩ: “Em đang ở đâu? Anh không có chìa khóa, không thể vào nhà được.”

Đồng Niệm híp mắt, trên môi nở nụ cười lạnh như băng: “Anh không vào được sao? Vậy là được rồi.”

Đồng Niệm cúp luôn điện thoại, sắc mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo, không thèm để ý đến anh. Lăng Cận Dương anh dám tùy tiện đưa chìa khóa nhà cho người khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Rượu Vào Lời Ra. (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Ngắt điện thoại của anh, Đồng Niệm đạp mạnh chân ga, thân xe màu bạc lướt nhanh qua cảnh vật trên đường.

Lái xe đến Lam Diệu, Đồng Niệm tắt máy, đẩy cửa xe bước xuống. Giày cao gót dưới chân phát ra tiếng kêu vang dội, từng tiếng từng tiếng như phát

tiết tức giận trong lòng cô.

Quản lý khách sạn nhìn thấy chiếc xe kia được lái vào, đã đứng ở bên ngoài đón tiếp, nhìn thấy người đi tới có hơi ngần người ra, sau đó nhiệt tình chào đón.

Sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh, trực tiếp nói tên họ của Lăng Cận Dương. Quản lý cũng biết thân phận của cô, lập tức cho người dẫn cô đến tầng thường dành riêng cho Lăng Cận Dương.

Trước bàn ăn thật dài, không khí vẫn như cũ, ban nhạc vẫn vui vẻ đứng phục vụ phía ngoài hành lang. Đồng Niệm như trước gọi hai phần thức ăn, từng món đều được cô thưởng thức. Trong lúc ăn cô mới phát giác ra, thức ăn mỗi lần anh gọi để dùng, so với cô đều ngon hơn.

Khốn kiếp, người đàn ông này có đồ ăn ngon cũng không chia sẻ với cô.

Ăn hết hơn phân nửa phần thịt bò bít tết của anh, Đồng Niệm cảm thấy bụng đã no, cô lấy khăn lau miệng, gọi nhân viên phục vụ: “Cho tôi hai chai rượu đỏ.”

Nhân viên hỏi ý kiến của cô rồi chọn hai chai rượu đỏ có niên đại cao, cung kính đặt trước mặt cô: “Loại này luôn được Lăng thiếu yêu thích.”

Đồng Niệm liếc nhìn rồi khẽ gật đầu, cô lấy bút từ trong tay nhân viên phục vụ ký xuống hóa đơn, khoe miệng nở nụ cười rực rỡ. Dù sao cũng là tiền của anh, ngu sao mà không dùng.

Nhìn chai rượu đỏ, cô chần chờ một lúc, rồi bảo nhân viên phục vụ: “Đợi đã nào...!”

Nhân viên phục vụ xoay người, rất là lễ phép gật đầu: “Tiểu thư cô có cần gì nữa không ạ?”

Lấy tay cầm chai rượu đỏ, Đồng Niệm mở ví tiền ra, từ bên trong rút ra một xấp tiền, bỏ vào túi nhân viên phục vụ: “Cậu giúp tôi làm một việc...”

Nghe được lời cô dặn, trên mặt nhân viên hiện ra vẻ khó hiểu, chỉ là nể tình mấy đồng bạc, theo lời dặn dò mà bước đi.

Nâng tay lên nhìn đồng hồ, Đồng Niệm cầm chai rượu rời khỏi Lam Diệu, lái xe hướng đến nhà Lăng Cận Dương. Ba giờ rồi, tên khốn kiếp này khẳng định đứng một mình.

Lái xe đến khu nhà ở của Lăng Cận Dương, Đồng Niệm nhanh chóng đi lên lầu. Cửa thang máy kêu “đỉnh” một tiếng, cô bước ra, vừa rẽ qua bước ngoặt liền nhìn thấy người đàn ông ngồi trước cửa.

Lăng Cận Dương ngồi dựa lưng vào tường, chân trái cong lên, tay anh tùy ý đặt lên trên đầu gối, khuôn mặt tuấn tú thoải mái, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước mặt, môi khẽ nhếch lên, lộ ra bộ dáng hấp dẫn đến chết người.

“Đã quay lại?”

Nghe được tiếng bước chân, Lăng Cận Dương từ từ quay mặt sang, nhìn thấy người đi tới liền mỉm cười, trên mặt không lộ ra chút tức giận nào.

Tức giận trong lòng liền bị nụ cười nơi khoe miệng anh làm cho tan đi. Đồng Niệm nín thở, mang giày cao gót bước tới, vẻ mặt nghiêm túc: “Sao anh lại ngồi dưới đất, không mở cửa ra được sao anh không đi chỗ khác, không phải anh có rất nhiều chỗ để đi sao?”

Lăng Cận Dương chống tay đứng dậy, cười lắc đầu, trầm giọng nói: “Không muốn”. Thấy ánh mắt cô đã xoa dịu, anh mới giơ tay lên sờ mũi mình một cái.

Tôi hôm nay không phải anh muốn đứng ở ngoài cửa ngoan ngoãn chịu phạt. Anh biết cô sẽ quay lại gây náo một hồi, anh muốn để cho cô thỏa mãn cơn giận.

Móc ra cái chìa khóa mới tinh, Đồng Niệm mở cửa phòng ra, Lăng Cận Dương rất vui vẻ đi phía sau, nhưng chân trước vừa bước vào phòng liền nghe được tiếng động: “Gâu gâu gâu...”

Giơ tay lên mở đèn, dđl/q'd Lăng Cận Dương thấy Rella ở bên chân, nghi ngờ hỏi: “Sao Rella lại ở đây?”

Đồng Niệm đổi giày, đặt chai rượu đỏ lên bàn, liếc nhìn anh một cái, lạnh lùng nói: “Để cho nó giữ nhà.”

Âm thầm thở phào một cái, Lăng Cận Dương đóng cửa phòng lại, đổi giày rồi đi tới ghế sofa ngồi xuống, nhìn người trong phòng bếp bận rộn, khẽ nhếch môi cười.

Rất nhanh sau đó, Đồng Niệm lấy thức ăn trong tủ lạnh ra, bỏ vào lò vi sóng hâm lại. Sau khi bùng ra, cô đặt trước mặt anh, nhẹ nhàng nói: “Anh ăn đi.”

Nhìn thức ăn nóng hổi, Lăng Cận Dương nhếch môi cười, anh muốn nắm lấy tay cô, nhưng bị cô tránh né, “Anh ăn cơm trước đi, lát nữa nói chuyện sau.”

“Ừ.”

Lăng Cận Dương thất vọng cúi đầu, nghiêm túc ăn cơm, trong lúc anh ăn, không phát ra một tiếng động. Đồng Niệm ngồi trên sofa, trong tay cầm một ly trà hoa hồng, nhìn động tác tao nhã của anh, trong lòng lại có cảm xúc. Ông trời quả nhiên là không công bằng, chỉ là động tác ăn cơm thôi, cũng có thể đẹp đến vậy.

Trong vài phút ngắn ngủi, Lăng Cận Dương đã ăn hết thức ăn, chắc là đói bụng lắm. Ngón tay anh vừa chạm lên mâm đã bị cô cầm lấy mâm trước một bước. Cô thu dọn chén đĩa đi vào phòng bếp rửa sạch sẽ, trên mặt không có biểu hiện gì.

Nhìn vẻ bình thản của Đồng Niệm, Lăng Cận Dương cảm thấy kinh ngạc, anh không biết cô muốn làm gì nữa.

Thu dọn phòng bếp sạch sẽ, Đồng Niệm bung ra một đĩa trái cây gọt sẵn đặt trên bàn, còn có trà sâm đặt ở trước mặt anh, cư xử thỏa đáng giống như một người vợ.

"Anh nói đi."

Đồng Niệm xoay người ngồi ở bên trong ghế sofa, bốc một trái dâu tay bỏ vào miệng. Vị chua ngọt hòa lẫn trong miệng, làm cô cảm thấy vui vẻ.

Nghe cô nói, Lăng Cận Dương nâng trán lên thở dài một tiếng: "Thời gian trước, trong khoảng thời gian sửa căn hộ này, anh không có thời gian trông coi, Bái Ny thường tới trợ giúp, cho nên cô ấy mới có một cái chìa khóa."

Đồng Niệm rũ mắt xuống, im lặng hồi lâu, tựa hồ nhưng đang xem xét độ tin cậy trong lời nói của anh, sau một hồi mới mở miệng hỏi tiếp: "Còn gì nữa không?"

Lăng Cận Dương lắc đầu một cái, khuôn mặt trầm tĩnh: "Hết rồi."

Chân mày nhíu chặt thả lỏng ra một chút, Đồng Niệm liếc anh một cái, cái gì cũng không nói trầm mặt đứng dậy, đi vào phòng bếp lấy ra hai chai rượu đỏ đặt trước mặt anh.

"Làm gì vậy?" Nhìn thấy hai chai rượu trước mặt, Lăng Cận Dương nhướng mày, nhìn vào ánh mắt phức tạp của cô.

Đồng Niệm mỉm môi cười, ánh mắt lóe sáng, "Uống rượu, anh không dám sao?"

Nghe vậy, Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, anh cầm chai rượu trong tay ước lượng, khoe miệng nở nụ cười đùa cợt, "Một chai rượu, em cho rằng có thể làm khó anh sao?"

Nhìn nụ cười há hê của anh, hai mắt Đồng Niệm sáng ngời, cô cúi đầu, trên môi nở nụ cười gian xảo. Đúng vậy, một chai rượu đỏ sao có thể làm khó được Lăng Cận Dương, nhưng rượu đỏ pha với rượu trắng, cô không tin rằng nó không làm anh say.

Từ lượng Đồng Niệm cũng không được coi là tốt. Cô trực tiếp cầm chai rượu uống, lúc đầu có cảm giác rất khó chịu, chưa uống được bao nhiêu liền phát giác ra người đàn ông bên cạnh sắc mặt vẫn như thường. Cô thấy không phục, ăn một chút trái cây để kiềm nén khó chịu xuống, tiếp tục cùng anh liều mạng.

Hai người ngồi trên sofa, mỗi người nắm một chai rượu, ngửa đầu uống, cảm giác rất sảng khoái. Lăng Cận Dương lâu rồi cũng không có uống rượu theo kiểu này, mặc dù mùi rượu có gì đó không đúng, anh cũng không có để ý tới, chỉ muốn thả lỏng phiền muộn trong lòng mình.

Qua ba lần rượu, hai người uống đã nhiều. Đồng Niệm cố ý chỉ hóp một ít, cố gắng để cho mình giữ tỉnh táo, cô nhìn người đàn ông bên người ánh mắt đã mơ màng, bắt đầu thăm dò hỏi: "Anh hận ba sao?"

Tựa đầu trên sofa, trong nháy mắt ánh mắt Lăng Cận Dương âm trầm xuống, anh mỉm môi, nhỏ giọng nói: "Không biết."

Đồng Niệm nhìn ánh mắt cô đơn của anh, trong lòng ẽ ảm khó chịu, cô thở dài, sắc mặt buồn bã. Vào giờ phút này, cô cảm nhận được nỗi đau của anh, cả trái tim đều bóp chặt lại.

Yên lặng chút, Đồng Niệm thu lại cảm xúc phạm phùng trong lòng. Lấy chai rượu trong tay anh đặt xuống, xoay người lại lấy tay bưng mặt của anh. Hai mắt nhìn anh, giọng nói khẽ run: "Anh... hận em sao?"

Nghe lời của cô, Lăng Cận Dương đầu tiên là sững sờ, sau đó buồn bực cười lên. Trong đôi mắt thâm thúy hiện ra vẻ mê ly, khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên, hiển nhiên là do tác dụng của rượu cồn.

Nhìn bộ dáng của anh, trái tim Đồng Niệm nhói đau, cô mỉm chặt môi ôm lấy mặt của anh, mũi cô chạm vào mũi anh, lần nữa chất vấn: "Nói cho em biết, anh hận em sao? Hận em đã cướp đi tất cả mọi thứ của anh?"

Lăng Cận Dương bình tĩnh nhìn người trước mặt, hai mắt tĩnh mịch chợt dao động mạnh, một ít sóng ngầm mãnh liệt xuất hiện. Đáy mắt vốn yên tĩnh chợt có nhiều quang ảnh nhỏ vụn thoáng qua.

Anh giờ tay lên giữ chặt cổ cô, dd/q'd kéo mặt cô lại gần, nhìn vào mắt cô, thành thật nói: "Anh làm sao có thể hận em được?"

Trái tim nặng nề thả lỏng xuống, Đồng Niệm thở phào nhẹ nhõm, miệng nhẹ nhàng nở nụ cười, chỉ là nụ cười trên môi còn chưa dứt, lại nghe anh lầm bầm nói: "Chỉ là mỗi lần anh gặp em, anh sẽ nhớ tới ba mươi năm qua anh sống giống như một câu truyện cười."

Trái tim cô bắt chợt nhói đau, hung hăng bóp chặt lại.

Đồng Niệm theo dõi ánh mắt anh, nhìn thấy anh ngã xuống ghế sofa, đầu óc hỗn độn. Anh nhắm mắt lại, cự tuyệt sự thăm dò của cô, khép kín tất cả tình cảm của mình lại.

Hai chân vô lực trượt xuống, cả người Đồng Niệm ngồi trên mặt đất. Cô dựa lưng vào ghế sofa, khóe mắt chua xót từ từ căng đầy, cho đến khi có những giọt nước mắt ẩm áp từ trong khóe mắt chảy ra.

Giơ tay lên bịt miệng, Đồng Niệm co rúc hai vai lại. Làm thế nào cô cũng không kìm chế được nước mắt, mặc cho nước mắt bao phủ lấy khóe mắt chua xót của cô.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đồng Niệm từ dưới đất đứng dậy, vào phòng ngủ lấy ra một cái chăn đi đến bên sofa đắp cho Lăng Cận Dương. Cô rút lấy cái gối đặt dưới đầu anh để cho anh nằm ngủ thoải mái chút.

Khom lưng ngồi trên mặt đất, cô ngắm nhìn anh đang ngủ say. Trong đôi mắt yên tĩnh này, sương mù dày đặc bao quanh tầng tầng, làm cho người ta không phân biệt được ẩn sâu trong đó đến tột cùng là cái gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm Lăng Cận Dương mở mắt, cả phòng tràn ngập ánh sáng. Anh giơ tay trước mắt để thích ứng với ánh mặt trời rực rỡ.

Chậm rãi ngồi dậy, Lăng Cận Dương xoa đầu đau nhức của mình, ý thức hỗn độn dần dần tỉnh táo lại. Tối hôm qua say rượu, làm anh nhức đầu, anh xoa xoa huyết thái dương, nhẹ nhàng gọi: “Niệm Niệm”

Anh kêu cả buổi cũng không có người trả lời.

Thấy trên bàn đặt chai rượu, sắc mặt anh biến đổi một cái, cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, nhưng trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nhớ nổi. Tối hôm qua anh đã nói gì, cũng không thể nhớ được.

Lăng Cận Dương mở miệng gọi lần nữa, vẫn không có người trả lời. Anh nhú mày, định đứng dậy thì thấy chăn trên người rớt xuống.

Cúi đầu nhìn chiếc chăn trên người mình, Lăng Cận Dương nở nụ cười ôn nhu. Anh nhìn thấy ở bên gối có một tờ giấy lập tức thờ phào nhẹ nhõm, cầm lên đọc.

Trên tờ giấy chữ viết rất đẹp, là chữ viết của cô, lưu lại một câu ngắn gọn: “Buổi sáng em có cuộc họp, em đến công ty trước, tối nay liên lạc.”

Đọc xong, Lăng Cận Dương nở nụ cười bỏ tờ giấy vào ngăn kéo, cũng không có phát giác ra có gì khác thường. Anh gấp chăn lại, ôm chăn gối vào phòng ngủ, dọn dẹp ngay ngắn.

Xoay người đi tới phòng tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ, cả người anh thoải mái không ít. Đi tới tủ treo quần áo, anh lấy một bộ đồ tây đã được ủi phẳng phiu mặc vào, sau đó mới đi tới công ty.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Rượu Vào Lời Ra. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Cả đêm Đồng Niệm không ngủ được, tinh thần cô không được tốt lắm, cả người cảm thấy bức bối. Sáng sớm trợ lý đã bị cô mắng hai lần, sợ đến nỗi không dám gặp cô, có chuyện gì cần là đi nhờ Mục Duy Hàm giúp đỡ.

Gần tới giờ tan làm, Mục Duy Hàm đã giải quyết xong việc, đi vào phòng làm việc của Đồng Niệm, “Sao em vẫn chưa tan làm?”

Đồng Niệm đang xem tài liệu chợt ngẩng đầu lên, chán nản thờ dãi: “Em vẫn chưa xong việc.”

Nhìn tài liệu trên bàn, Mục Duy Hàm thấy chuyện này cũng không có quá gấp, khuyên nhủ cô: “Ngày mai hãy xem tiếp, dù sao vẫn còn thời gian.”

“Không được.” Đồng Niệm nhìn chằm chằm tài liệu trên tay mình, giọng nói bình tĩnh: “Em muốn giải quyết cho xong.”

Nhận thấy tâm tình của cô không tốt lắm, Mục Duy Hàm nhú mày, anh muốn nói ra ý nghĩ trong đầu mình nhưng cuối cùng kìm chế lại, chỉ mỉm cười dặn dò cô: “Vậy em không nên làm quá muộn.”

“Em biết rồi.” Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn anh cười rồi tiếp tục xem tài liệu.

Cho đến khi Mục Duy Hàm đi ra ngoài đóng cửa phòng lại, Đồng Niệm mới chậm rãi ngẩng đầu lên, bỏ bút xuống, xoay người ngó ra ngoài cửa sổ.

Bên trong ghế xoay to lớn, Đồng Niệm nắm cằm, đôi mắt nhìn chằm chằm nơi xa. Ngoài cửa sổ, bên trong những ngôi nhà cao tầng từng chiếc từng chiếc đèn đều đã sáng đèn.

Cô lấy tay ôm ngực, hai tay ôm lấy vai, cả người dâng lên một cỗ thê lương. Người có thể làm cho cô cảm thấy yên tâm, để cô có thể tựa vào lòng ngực ấm áp, hình như không còn làm cho cô cảm thấy an tâm nữa, cũng không còn ấm áp như trước kia nữa rồi.

Điện thoại di động trên bàn reo lên, Đồng Niệm nhìn tin nhắn, trong lòng cảm thấy mất mát hơn. Tin nhắn của Lăng Cận Dương chỉ ngắn ngủi có năm chữ: “Tôi nay mấy giờ đến?”

Tại sao cả ngày anh không hề nhắn tin hỏi thăm quan tâm cô, đến buổi tối mới nhớ đến cô? Bây giờ cô đối với anh mà nói, cô là gì chứ? Người yêu, đối thủ, hay còn là bạn trên giường.

Đồng Niệm nhìn màn hình điện thoại, nhắn tin trả lời rồi bực tức để điện thoại trên bàn.

Điện thoại không có tin nhắn phản hồi, ánh mắt chờ đợi của cô ảm đạm xuống.

Thu dọn đồ rời khỏi công ty, Đồng Niệm lái xe vòng tới vòng lui trên đường. Cô không muốn về nhà, cũng không muốn đi tới nhà của anh, dđl/q'd cho nên chẳng có mục đích gì. Chân chừ hồi lâu, cô quay đầu xe, lái tới Mê Sắc.

Mê Sắc vào ban đêm, rất ồn ào náo nhiệt. Trong sàn nhảy, tiếng nhạc chói tai, ánh đèn thay đổi màu sắc liên tục.

Đồng Niệm không có đi lên lầu, nơi đó quá yên tĩnh chỉ làm cho cô cảm thấy cô đơn vắng vẻ.

Đi tới trước quầy bar, cô đặt ví da bên tay, bảo nhân viên phục vụ lấy cho cô một ly rượu đỏ.

Bưng ly rượu lên uống một ngụm, Đồng Niệm khẽ híp mắt, yên tĩnh nhìn ly rượu trong tay. Cô lắc lắc cổ tay, chất lỏng xinh đẹp trong ly tản mát ra ánh sáng không đồng nhất.

Cầu thang đối diện đi xuống một bóng dáng, người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng quần tây đen, màu sắc nhã nhặn, được cắt may vừa vặn, nhìn là biết qua giá cả đắt đỏ, phối hợp với khuôn mặt mịn hoặc làm cho người khác say đắm.

Trầm Phái Ngao từ trên lầu đi xuống, tùy ý nhìn thoáng qua, liền thấy người ngồi ở bên quầy bar. Ánh mắt và trí nhớ của anh rất chính xác, chỉ một cái liếc nhìn là có thể biết họ là ai.

Quay đầu nói với người bên cạnh câu gì đó, mọi người cười rồi xoay người rời đi. Anh một mình cất bước đi tới quầy bar.

“Thật là trùng hợp.” Bên tai vang lên giọng nói một người đàn ông, Đồng Niệm quay đầu nhìn sang, sau khi thấy người trước mặt, sắc mặt lập tức trầm xuống. Đúng là trùng hợp, cô muốn một mình cũng không được.

Kéo ghế cao ngồi xuống bên cạnh cô, Trầm Phái Ngao nhìn thấy ly rượu trong tay cô, khoe miệng nở nụ cười: “Tâm tình không tốt sao?”

Đồng Niệm rất ghét loại đàn ông quan sát tinh tế, Lăng Cận Dương là loại người như vậy, Trầm Phái Ngao cũng vậy, làm cho cô cảm thấy nhức đầu.

Cô mím môi, nhẹ nhàng uống một hớp rượu, không chú ý đến hắn.

Nhìn thái độ lạnh lùng của cô, Trầm Phái Ngao cũng không có để bụng, với phụ nữ xinh đẹp, anh rất có kiên nhẫn. Giờ tay lên vỗ tay phát ra tiếng, anh cũng bảo nhân viên phục vụ lấy cho mình một ly rượu đỏ.

Đồng Niệm liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của hắn, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt sáng ngời, đôi môi nhỏ bé nhấp nhẹ, lộ ra tư thái lơ đãng, hấp dẫn mê người.

Nhếch môi cười, đáy lòng Đồng Niệm ngấm thờ dài, lại là người gieo họa. Loại đàn ông này, ngàn vạn lần không được yêu, bằng không sẽ đau nhức đến chết, cả cuộc đời bị phá hủy.

Điện thoại đặt trên quầy bar của hắn rung lên, Đồng Niệm thấy hắn không có ý định nghe máy, không khỏi mím môi. Cô quay đầu nhìn sang, chế nhạo nói: “Thẩm tổng, điện thoại của anh vang thật lâu nha.”

Trầm Phái Ngao cười khẽ một tiếng, nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy, nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy cô, ý cười trên khóe môi càng sâu hơn. Anh cúi đầu cười, đến gần bên tai cô nói: “Ồ bên ngoài gọi tôi là Bái Ngao là được rồi.”

Anh thở ra hơi nóng ở bên tai, Đồng Niệm không chịu được lui về phía sau, nhú mảy lại.

Thấy cô nhú mảy, Trầm Phái Ngao nhếch môi cười, anh cầm điện thoại di động lên, trượt màn hình ra nghe.

Mặc dù xung quanh rất ồn ào, nhưng Đồng Niệm có thể nghe rõ ràng từ bên trong điện thoại truyền ra tiếng la khóc của một người phụ nữ. Ánh mắt hắn

dao động mạnh, lần nữa bầu môi, người đàn ông khiến phụ nữ đau lòng, không phải là một người đàn ông tốt.

Trầm Phái Ngao đưa điện thoại ra xa lỗ tai, tính toán thời gian không sai biệt lắm mới để gần bên tai. Ánh mắt anh yên tĩnh, môi chứa đựng một nụ cười lạnh nhạt, phun ra lời nói vô cùng lạnh lẽo: “Nếu như cô muốn chết thì cứ chết đi, không cần phải tỏa thái độ nóng nảy như vậy, bất quá tôi sẽ để lại cho người nhà cô một ít tiền.”

Đồng Niệm đột nhiên quay đầu, dđl/q'd nhìn hần bình tĩnh cúp điện thoại, trong lòng cảm thấy tức giận: “Máu lạnh.”

Cô mím môi nhìn vào ánh mắt sắc bén của hắn: “Anh không sợ cô ta tự sát thật sao?”

Trầm Phái Ngao thấp giọng cười một tiếng, ngón tay thon dài nắm lấy ly rượu, môi mỏng khẽ nhếch: “Tôi đâu có dễ dàng sợ như vậy, chỉ sợ tôi đã sớm hù chết cô ta.”

Quả nhiên người đàn ông này cũng là một tên khôn kiếp, máu lạnh cảm thú.

Đồng Niệm trừng mắt, hung dữ nhìn hắn một cái, để ly rượu xuống đứng dậy, lại bị hắn nắm lấy cổ tay, “Làm sao vậy?”

“Cô uống rượu có thể lái xe sao?”

Rút tay về, Đồng Niệm suy nghĩ một chút cảm thấy hơi khó xử một chút.

Trầm Phái Ngao cười đứng lên, đẩy cô đi ra ngoài, “Đi thôi, tôi đưa cô về.”

“Không phải anh cũng uống rượu sao?”

“Đàn ông và phụ nữ không giống nhau.”

". . . . ."

Cho đến khi ngồi lên xe Đồng Niệm vẫn còn suy nghĩ, đến tận cùng đàn ông và phụ nữ không giống nhau ở chỗ nào.

Chiếc Rolls-Royce màu đen trực tiếp lái lên núi. Đồng Niệm cũng không có nói cho hắn biết đường đi, thế nhưng hắn vẫn có thể không đi lầm đường, lái xe thẳng đến phía bên ngoài cửa lớn Lan Uyển.

Trong đầu mơ hồ thoáng qua cái gì, Đồng Niệm đối với hắn có hơi đề phòng. Thấy đáy mắt cô hiện lên vẻ kinh dị, Trầm Phái Ngao khẽ cười tắt máy xe.

Trong buồng xe an tĩnh, không khí có chút không thoải mái. Đồng Niệm ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của hắn, đôi mắt sắc bén sáng ngời, làm cho cô hoảng sợ lập tức xoay tầm mắt, không dám nhìn kỹ.

Đôi mắt Trầm Phái Ngao giống như đầm sâu không thấy đáy, làm cho người ta không phân biệt được xấu xa, giống như chỉ cần sợ một chút, cả người sẽ bị đôi mắt đó hấp dẫn vào trong.

Đồng Niệm háng giọng, sắc mặt bình tĩnh lại, dù sao cô và hắn vẫn còn gặp mặt nhiều, lễ phép căn bản cần phải có, “Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

“Không khách khí.” Trầm Phái Ngao nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói mê người.

Mở cửa xe, Trầm Phái Ngao bước xuống, mở cửa xe bên tay lái phụ ra, anh gơ tay đặt trên cửa xe, động tác ưu nhã, bộ dáng rất phong độ.

Đồng Niệm nhìn ánh mắt mờ ám của hắn, trong lòng không khỏi lướt qua một tia khinh miệt. Có phải hắn đều đối xử với tất cả phụ nữ như vậy không? Cho nên nói phụ nữ tuyệt đối không để cho về bề ngoài của người đàn ông này mê hoặc.

"Niệm Niệm——"

Sau lưng chợt vang lên tiếng gọi, khiến Đồng Niệm sửng sốt, cô kinh ngạc quay đầu, vô cùng bài xích với cách gọi thân mật của anh.

Trầm Phái Ngao đi tới trước mặt cô, khuôn mặt tuấn tú quét qua Lan Uyển, nhìn sâu vào mắt cô, nở nụ cười: “Bên ngoài có rất nhiều lời đồn đãi về em, anh nghe cũng không ít, chỉ là thật giả anh tự nhiên có thể phân biệt được. Thẩm thị và Lăng thị muốn hợp tác lâu dài, biện pháp tốt nhất là kết thân tình, như vậy nếu chúng ta thân thiết thì có thể yên tâm rồi.”

Nắm ngón tay xuôi bên người nắm chặt lại, Đồng Niệm cúi đầu, lạnh lùng nói: “Anh uống say rồi.”

Trầm Phái Ngao khẽ cười, khoe miệng nở nụ cười vô lại, “Nếu như đối tượng kết hôn là em, Bái Ngao anh rất vui vẻ bằng lòng.”

Hai gò má nóng lên, sắc mặt Đồng Niệm thoáng chốc đại biến, cô cắn môi lùi về phía sau một chút, suýt nữa trật chân té.

“Chậm một chút.” Đưa tay nắm cánh tay cô, đáy mắt Trầm Phái Ngao nở nụ cười dịu dàng.

Cô còn chưa kịp nổi giận, Trầm Phái Ngao đã buông tay ra, “Không vội, em từ từ suy nghĩ.”

Nhìn xe của hắn biến mất, Đồng Niệm nhủ chặt mày lại, cô trầm mặt xoay người, trở vào Lan Uyên.

Giao lộ phía bên kia đường, dừng lại một chiếc xe Bentley màu đen. Người đàn ông trong xe, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, khói mù lượn lơ lẩn tỏa.

Lăng Cận Dương hít mắt lại một cái, anh đến công ty không nhìn thấy cô, ở chỗ này đợi một tiếng, thì ra cô và Trầm Phái Ngao ở cùng một chỗ.

Khớp xương ngón tay của Lăng Cận Dương nổi lên. Anh lấy đầu ngón tay bắn mẩu tàn thuốc trong tay đi, tia lửa nhỏ vụn bắn tung tóe ra ngoài rồi vụt tắt trong đêm tối.

Hồi lâu, anh nổ máy, lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Chết Vắn.

Cả đêm không thấy Lăng Cận Dương gọi điện thoại tới, Đồng Niệm rất nhanh liền tỉnh lại.

Ngoài cửa sổ dần dần dâng lên ánh mặt trời rực rỡ, Đồng Niệm vén chăn lên, đi chân không đến bên cửa sổ, ngắm nhìn quả cầu lửa xinh đẹp đỏ rực, chiếu sáng khắp cả bầu trời.

Đồng Niệm đứng phía trước cửa sổ, sau khi lẳng lặng ngáy người hồi lâu cô lấy lại tinh thần xoay người vào phòng tắm rửa mặt. Nhìn vẻ mặt phờ phạc của mình trong gương, cô chán nản thở dài, trong lòng tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Dùng xong điểm tâm sáng, tinh thần Đồng Niệm vẫn không tốt lắm. Cầm tập tài liệu đi ra cửa, thời điểm cô đi ngang qua sân, nhìn thấy chiếc xích đu, bước chân chợt dừng lại.

Đôi tay nắm lấy dây thừng, Đồng Niệm nhích nhẹ mũi chân, dùng lực mạnh một chút chiếc xích đu bắt đầu đung đưa. Những sợi tóc nhẹ nhàng lướt qua mặt, cuốn theo những suy nghĩ tung bay trong gió.

Khép đôi mắt lại, Đồng Niệm thả lỏng người, lo lắng trong lòng cũng từ từ yên tĩnh trở lại. Bên tai như vang vọng lại tiếng cười khi còn bé, cô ngồi ở trên xích đu cười, kêu to: “Anh ơi, đây cao hơn một chút...”

Nhẹ nhàng kiểm chân lại, Đồng Niệm mở mắt rồi mỉm cười đứng lên, cầm cặp tài liệu lái xe rời khỏi Lan Uyên.

Đi tới cao ốc Lăng thị, một ngày làm việc vất vả lại bắt đầu. Đồng Niệm đã bắt đầu thích ứng với cuộc sống như thế, thực tế ép buộc, cô không thể không tiếp nhận.

Trợ lý đi phía sau Đồng Niệm, trong miệng không ngừng nói lịch trình làm việc của cô ngày hôm nay.

Đồng Niệm lắng nghe, sắc mặt không hề thay đổi, thỉnh thoảng nói và phân phó trợ lý ghi chú lại, đến lúc thì nhắc nhở cô.

Tham dự hai cuộc họp đến tận trưa, sau khi Đồng Niệm trở lại phòng làm việc, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cô cầm điện thoại di động trên bàn lên xem, nhìn thấy có mấy cuộc gọi nhớ nhưng trong đó không có số điện thoại mà cô đợi.

Ngồi bên trong ghế xoay, Đồng Niệm đặt bút trong tay xuống, xoa cái cổ đau nhức, cảm thấy có chút mệt mỏi. Cô cầm điện thoại trên tay hồi lâu, cuối cùng không nhận được gọi điện thoại đi.

Chuông điện thoại reo vài cái, giọng nói quen thuộc đầu bên kia điện thoại vang lên: “Alo.”

Nắm ngón tay nắm chặt điện thoại, Đồng Niệm chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Buổi trưa anh có rảnh không, chúng ta cùng ăn cơm đi?”

Bên kia điện thoại, giọng nói Lăng Cận Dương bình tĩnh, không lộ ra vui buồn: “Được.”

Sau khi cúp điện thoại, đôi mắt sáng ngời của Đồng Niệm tối xuống, trong lòng cảm thấy thất vọng, thái độ của anh quá lạnh lùng. Một hồi lâu, Đồng Niệm cầm lấy điện thoại gọi cho một nhà hàng Tây để đặt chỗ trước.

Lái xe đến nhà hàng, khi Đồng Niệm tới đã thấy Lăng Cận Dương. Cô nhìn thấy anh ngồi bên cạnh cửa sổ, đôi mắt nhìn chăm chăm về nơi xa, trên khuôn mặt mang theo vẻ cô đơn, phút chốc làm cho trái tim cô bóp chặt lại.

Uất ức mấy ngày nay cũng gì hình ảnh này mà tan đi không ít.

Thu lại đáy lòng phập phồng, Đồng Niệm cất bước đi tới, kéo ghế ra ngồi xuống phía đối diện anh, “Anh tới lâu chưa?”

Lăng Cận Dương quay đầu, đôi mắt bình tĩnh sâu không thấy đáy, anh nâng tay lên nhìn đồng hồ, cười nói: “Mười lăm phút rồi.”

Nghe vậy Đồng Niệm bĩu môi cười nói: “Em xin lỗi, có chút chuyện phải nán lại. Hôm nay em mời anh.” Cô đột nhiên thốt ra lời, cũng không có nghĩ sâu xa gì, nhưng trên khuôn mặt người đàn ông ngồi đối diện thoáng qua vẻ kỳ lạ.

Đồng Niệm đột nhiên ý thức được có cái gì đó không đúng, nhưng thấy anh không có nói gì, ngược lại còn chuyển tầm mắt nhìn đi nơi khác.

Nắm chặt tay lại, Đồng Niệm mím môi, ánh mắt buồn bã. Bấy giờ anh đối với cô đã nhạy cảm đến như vậy rồi sao?

“Em muốn ăn gì?” Lăng Cận Dương cầm thực đơn trên bàn, trầm giọng hỏi.

Đồng Niệm mỉm cười một cái, tay để trên bàn nắm chặt lại, “Anh chọn giúp em đi, anh biết khẩu vị của em mà.”

Lần này ngược lại Lăng Cận Dương nhẹ nhàng cười lên, dđl/q'd sắc mặt cũng không có biến đổi gì, gọi thức ăn.

Không lâu sau đó, thức ăn được đưa lên bàn. Lăng Cận Dương vừa cắt thịt bò bít tết, vừa lơ đãng hỏi người trước mặt: “Tối hôm qua em đi đâu vậy?”

Đồng Niệm nắm chặt dao nĩa trong tay, cô rũ mắt xuống, nói: “Hôm qua sau khi ở công ty làm thêm giờ xong, em có tới mê sắc, muốn thả lỏng một chút.”

Từ góc độ của cô nhìn qua, sắc mặt của Lăng Cận Dương không có bất cứ thay đổi gì, Đồng Niệm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên môi nở nụ cười.

Nhìn miếng thịt bò bít tết trong đĩa anh, Đồng Niệm nhớ lại bữa cơm của mình ở Lam Diệu hôm bữa, lập tức mắt hừng dẫu môi lên, chất vát: “Thịt bò anh ăn có phải so với của em ngon hơn đúng không?”

Lăng Cận Dương cười ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp đầy ôn nhu: “Em muốn ném thử không?”

“Muốn.” Đồng Niệm chớp mắt, gạt đầu một cái.

Lăng Cận Dương nhếch môi cười khê, cũng không có nói thêm gì, chỉ cúi đầu. Sau khi cắt thịt bò trên đĩa mình thành từng miếng nhỏ rồi đưa tới cho cô, lấy thức ăn của cô đổi qua, đặt ở trước mặt mình.

Nhìn đĩa thịt bò đã được cắt, khóe mắt Đồng Niệm nóng lên, trong lòng lập tức ảm áp, có loại tư vị ngọt ngào không nói lên được. Cô gấp một miếng lên ăn, nhai kỹ lưỡng, ánh mắt tràn ngập nụ cười.

“Ngon không?” Lăng Cận Dương khê nâng cằm, nhìn chằm chằm bộ dáng đang hưởng thụ cô hỏi khê.

Đồng Niệm gạt đầu, “Ngon lắm, ngon hơn của em.”

Nghe cô nói, Lăng Cận Dương mím môi lắc đầu một cái, ánh mắt đầy cung chiêu. Thật ra thì hôm nay anh gọi hai phần ăn giống nhau, chỉ là khi nghe cô nói như vậy, anh cũng không muốn vạch trần.

Tâm tình tốt, khẩu vị cũng tốt, Đồng Niệm hài lòng ăn thịt bò bít tết, hơn nữa còn không phải do chính bản thân cô cắt, loại cảm giác này làm cho cảm thấy hạnh phúc.

“Buổi tối anh muốn ăn cái gì, em nấu cho anh ăn?”

Lăng Cận Dương tay nâng cằm, cau mày như suy nghĩ, vẻ mặt khổ sở hỏi: “Em muốn nấu món gì?”

Câu hỏi này như làm khó Đồng Niệm, số món ăn cô biết nấu chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa mùi vị cũng không có gì đặc biệt.

“Anh không thương em nữa sao?” Đồng Niệm nhếch môi, hai mắt nhìn thẳng vào mắt anh.

Ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, Lăng Cận Dương nhú mày nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Hàng xài rồi có thể trả lại sao?”

Khuôn mặt Đồng Niệm đang cười thoáng chốc cứng đờ lại, cô không biết chuyện gì xảy ra, nhưng sau khi nghe anh hỏi, trong lòng lạnh xuống, trong nháy mắt dâng lên loại cảm giác không diễn tả được.

Biết rằng chỉ là một câu nói đùa, sao cô lại nhạy cảm như vậy chứ?

Nhìn thấy sự biến hóa trong mắt cô, ánh mắt Lăng Cận Dương dao động mạnh, anh định mở miệng, lại thấy phía đối diện có hai người đi về phía bọn họ: “Các người ở đây sao, thật là trùng hợp.”

Trầm Phái Ny kéo anh mình bước tới, bộ dáng vui mừng: “Tôi quên đặt bàn trước, thật may là gặp hai người, không ngại chúng tôi ngồi chung chứ?”

Đồng Niệm nhìn thấy hai người trước mặt, đôi mày thanh tú thoáng chốc nhíu chặt, vẻ mặt yên tĩnh lại.

Lăng Cận Dương nhún vai cười: “Không sao, ngồi chung đi.”

Trầm Phái Ny cười một tiếng, buông tay anh mình ra, xoay người, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Lăng Cận Dương.

Bên cạnh tiến lại gần hơi thở xa lạ, Đồng Niệm nhíu mày nhìn Trầm Phái Ngao, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Thảm Tổng, chào anh.”

Đôi mắt Trầm Phái Ngao sáng rực, nhìn Đồng Niệm với thâm ý khác, trên môi nở nụ cười dịu dàng: “Làm sao em lại quên mất rồi, anh đã nói là ở bên ngoài gọi anh là Bái Ngao là được.”

Bởi vì lời nói của hắn làm cho sắc mặt Đồng Niệm càng thêm thay đổi. Cô theo bản năng nhăn mày lại, liếc mắt nhìn về phía Lăng Cận Dương, nhưng chỉ thấy anh cầm thực đơn đưa người bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú không có bất kỳ biểu hiện gì.

“Anh, anh muốn ăn gì?”

Trầm Phái Ny cười cầm lấy thực đơn, tùy ý lật xem, nhất thời không biết nên chọn món gì.

Nhìn thấy đĩa thịt bò bít tết của Đồng Niệm, Trầm Phái Ngao cười, chỉ chỉ rồi nói: “Giống của Niệm Niệm đi.”

Sắc mặt Đồng Niệm lạnh như băng, cực kỳ tức giận, cô trầm mặt nhìn người bên cạnh, ánh mắt rét lạnh. Chỉ là Trầm Phái Ngao cười không nói, ddl/q/d ánh mắt vẫn ôn nhu như cũ, mặc cho cô có tức giận như thế nào cũng không tìm được lý do phát tác.

Lăng Cận Dương khẽ rũ mắt xuống, bên môi vẫn nở nụ cười như cũ, chỉ là nụ cười này tận sâu trong mắt thật trống rỗng.

Nhân viên phục vụ rất nhanh bưng hai đĩa thịt bò bít tết lên, Trầm Phái Ny nắm thử, thỏa mãn cười: “Ừ, quả nhiên là ngon thật.”

Ngừng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Đồng Niệm, đôi mắt đen tràn đầy nụ cười: “Lúc Lăng Cận Dương ở Mỹ thường kể cho tôi nghe chuyện các người khi còn nhỏ, có phải tình cảm anh em giữa hai người rất tốt đúng không?”

Anh em?

Ánh mắt Đồng Niệm bốc lên vẻ tàn khốc, cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mặt Trầm Phái Ny, vẻ mặt chán chường. Ở bên ngoài có nhiều lời đồn đãi như vậy, mặc dù nhà họ Thẩm mới tới thành phố này, nhưng chuyện ồn ào của cô và Lăng Cận Dương trước đây, cô không tin là nhà họ Thẩm không biết?

Hơn nữa lần trước gặp mặt Trầm Phái Ny ở nhà Lăng Cận Dương, cô ta hiển nhiên là biết rất rõ ràng, hôm nay chột nói những lời này, rõ ràng là có ý mà.

Kiểm chế lại sự tức giận trong lòng, Đồng Niệm đợi một hồi cũng không thấy Lăng Cận Dương mở miệng. Cô nhìn người đàn ông đối diện, chỉ thấy anh hơi cúi đầu, môi nhấp nhẹ, rõ ràng là không muốn giải thích.

Hai tay đặt giữa hai chân chậm rãi nắm chặt lại, Đồng Niệm cắn răn xoay tầm mắt chẳng hề nói một câu.

Lăng Cận Dương không nói lời nào, không thừa nhận cũng không phủ nhận, đến cuối cùng là có ý gì chứ?

Giữa bọn họ đang giương cung bạt kiếm, Trầm Phái Ngao cũng không để ý tới, sắc mặt anh vẫn như thường, tiếp tục cúi đầu ăn, đúng lúc ném cho Trầm Phái Ny một ánh mắt cảnh cáo.

Buổi cơm trưa, Đồng Niệm cũng không ăn thêm thứ gì, thức ăn ăn vào lúc đầu giống như không tiêu hóa được, chặn ở trong dạ dày cảm thấy rất khó chịu.

Chiếc Rolls-Royce màu đen chạy trên đường. Hai tay Trầm Phái Ngao nắm tay lái, mắt sáng như đuốc, anh nhìn người ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi: “Bái Ny, sao em không nghe lời anh nói?”

Anh mắt đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ chợt thu hồi lại, sắc mặt Trầm Phái Ny tối xuống, nhỏ giọng đáp: “Anh, em không thể.”

Trầm Phái Ngao thờ dài một cái, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng, anh lắc đầu, trầm giọng nói: “Cậu ta không phải là Cố Diệp, em không được hồ đồ.”

"Em biết!"

Trầm Phái Ny lập tức phản bác, đẩy mắt ngán lệ: “Em biết rõ anh ấy không phải.”

Giơ tay lên xoa đầu em gái mình, vẻ mặt Trầm Phái Ngao lạnh lùng. Anh dừng xe ở ven đường, lấy tay ôm em gái vào trong ngực, cảm giác được hai vai em mình run rẩy, trước ngực anh rất nhanh ướt một mảng lớn.

Nấp ở trong ngực anh mình, Trầm Phái Ny không khống chế được nước mắt, cô cắn môi, ánh mắt mờ mịt: “Anh, em không khống chế được bản thân

mình, không thể không chế được. Mỗi lần nhìn đến anh ấy, em đều nghĩ đến Cố Diệp. Anh nói đi, em phải làm sao đây?”

Khẽ vuốt ve lưng em gái. Trầm Phái Ngao lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, không biết phải khuyên em mình như thế nào nữa.

Giây lát, Trầm Phái Ny ngừng khóc, từ trong ngực anh mình ngẩng đầu lên, hai mắt ửng đỏ hiện lên vẻ tàn khốc: “Thứ Đồng Niệm có Trầm Phái Ny em cũng có, cô ta không có, em cũng có. Tại sao em không thể cùng cô ấy tranh giành chứ? Anh trai, anh không nhìn thấy sao, giữa Lăng Cận Dương và cô ta đã có sự ngăn cách. Cô ta căn bản cũng không biết việc người đàn ông quan tâm nhất là chuyện gì.”

"Bái Ny!"

Trầm Phái Ngao giận tái mặt, nhìn em gái, cảnh cáo: “Không cho phép em làm càn. Trước mắt chuyện hợp tác giữa Thẩm thị và Lăng thị là quan trọng nhất.”

Nghe anh trai khiển trách, Trầm Phái Ny cắn môi, gật đầu đáp: “Em biết rồi.”

Rút một miếng khăn giấy đưa cho em gái, Trầm Phái Ngao lại nổ máy lái xe đi.

“Anh, anh đi điều tra thân thế của Lăng Cận Dương, có điều tra ra được gì không?”

Ánh mắt Trầm Phái Ngao lạnh như băng, môi mím chặt: “Không, những tư liệu liên quan đến cha mẹ cậu ta, cái gì cũng không tra ra được.”

Nếu là đứa bé được nhà họ Lăng đưa về nuôi dưỡng, dẫu/q'd làm sao không tra ra được bất cứ thứ gì liên quan đến cha mẹ chứ. Nhất định là có người cố ý giấu đi cái gì đó, nên một nửa điểm đầu mối cũng không có.

Sau khi trở lại công ty không bao lâu, Đồng Niệm thấy đau bao tử, uống thuốc vào cũng không có hiệu quả, bao tử co rút từng trận rất đau.

“Sau sắc mặt em nhìn khó coi vậy?” Mục Duy Hàm đi vào tìm cô ký tên, thấy cô nằm ở trên bàn làm việc, lo lắng hỏi.

Đồng Niệm chậm rãi ngồi dậy, nhú mồm nói: “Không có gì, em chỉ bị đau bao tử.”

Thấy trên trán cô đỏ mồ hôi lạnh, Mục Duy Hàm trầm mặt kéo cô đi tới bệnh viện, mặc cho cô giãy giụa không đồng ý.

Ở bệnh viện một hồi lâu, Đồng Niệm mới cảm thấy dạ dày đỡ đau hơn, trên mặt dần dần xuất hiện huyết sắc.

Mục Duy Hàm lái xe ra khỏi bệnh viện, nhìn thấy sắc mặt cô đã khôi phục lại như cũ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: “Anh đưa em về nhà, chuyện ở công ty để anh giải quyết là được.”

Trầm mặt mấy giây, Đồng Niệm nhỏ giọng nói: “Anh hãy thả em xuống đầu đường trước mặt.”

"Em có chuyện gì sao?"

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Đồng Niệm không nói gì, trong đôi mắt thoáng qua một nỗi cô đơn.

Thấy bộ dáng kia của cô, Mục Duy Hàm đại khái cũng đoán ra được. Anh không có hỏi nhiều, theo lời cô dừng xe ở ven đường, sau khi thấy cô gọi xe taxi rồi đi, anh mới yên lặng lái xe rời đi.

Đón xe đến nhà Lăng Cận Dương, cô móc ra cái chìa khóa mở cửa đi vào, lúc này mới phát hiện Lăng Cận Dương đã về nhà, anh đang cho Rella ăn cái gì đó.

Nhìn thấy cô, trên mặt Lăng Cận Dương cũng không có biểu hiện gì, nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái rồi chuyển tầm mắt.

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của anh, trái tim Đồng Niệm nhói đau, cô mím môi ngồi xuống ghế sofa, đôi tay dùng sức giữ chặt một chỗ, trầm giọng hỏi: “Lăng Cận Dương, anh còn nợ em một hôn lễ, chúng ta đến lúc nào thì kết hôn?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Lựa Chọn

Nhìn ánh mắt anh lạnh lẽo, trái tim Đồng Niệm nhói đau, cô mím môi ngồi xuống ghế sofa, đôi tay dùng sức giữ chặt một chỗ, trầm giọng hỏi: “Lăng Cận Dương, anh còn nợ em một hôn lễ, chúng ta đến lúc nào thì kết hôn?”

Gương mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương đột nhiên cứng ngắc, anh xoay người ngồi trên ghế sofa, nhìn đối mặt với Đồng Niệm, “Sao đột nhiên lại hỏi

chuyện này?”

“Không phải đột nhiên.” Sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh, tiền đồng phản chiếu gương mặt tuần tú của anh, “Nếu như không phải anh bỏ đi, chúng ta không phải đã kết hôn rồi hay sao?”

Đôi mắt Lăng Cận Dương tối xuống, khóe mắt thoáng qua một tia hung dữ: “Em là đang ép anh!”

Thấy anh đứng dậy, Đồng Niệm cũng đứng dậy theo, giữ chặt cổ tay anh, khuôn mặt biến sắc: “Không phải em ép anh, nhưng anh định trốn tránh tới khi nào chứ? Một năm, năm năm hay là mười năm, Lăng Cận Dương anh cho em một kỳ hạn đi?”

Bởi vì câu hỏi của cô mà đôi mắt sắc bén của Lăng Cận Dương co rút lại, hai tay anh nắm chặt, dùng sức đến nỗi gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Giơ tay lên hất tay cô ra, anh trầm mặt cầm chìa khóa xe lên, không nói một lời xoay người rời đi.

Rầm——

Cửa phòng bị anh đóng mạnh một cái, Đồng Niệm muốn đuổi theo nhưng hai chân như nặng ngàn cân, không thể cất bước nổi. Cô buông lỏng người xuống, ngã ngồi ở trong ghế sofa, vùi mặt vào trong lòng bàn tay, thở dài một hơi thật sâu.

Tại sao không thể kiềm chế được chứ?

Bản thân cô cũng không muốn cùng anh cãi nhau, cũng không có muốn ép buộc anh, nhưng không hiểu tại sao khi lời nói buông ra khỏi miệng lại có thể thay đổi như vậy?

Có lúc, cô cũng nghi ngờ chính bản thân mình, có phải hay không cô cũng đã thay đổi? Kể từ khi tiếp quản Lăng thị, cô có thể nhận thấy sự thay đổi của mình. Cô luôn trang bị lớp vỏ vũ khí bao bọc bên ngoài mình. Mỗi ngày phải đối mặt với muôn hình muôn vẻ dạng người, không tự chủ được ra lệnh, gây sự, quát tháo. Bản thân cô như thế quả thật không phải là cô của thuở ban đầu.

Nhưng thực tế là cuộc sống luôn thay đổi, cô phải thích ứng với sự thay đổi. Nếu không thích ứng được cô sẽ bị cuộc sống loại bỏ, Lăng thị cũng sẽ bởi vì cô mà biến mất.

Gánh nặng hôm nay rơi vào trên vai cô, không chỉ là sự ngăn cách giữa anh và cô, mà giữa bọn họ vô tình còn có một khoảng cách không thể vượt qua, đến cuối cùng là thế nào mới có thể làm cho bọn họ trở về như đúng ban đầu?

Một chiếc xe Bentley màu đen chạy nhanh trong đêm tối. Người đàn ông trong xe hạ cửa xe xuống, mặc cho gió đêm đập vào mặt, áp xuống cảm giác hít thở không thông, làm cho anh có loại cảm giác phát tiết vô cùng sáng khoái.

Dừng xe ở bên bờ sông, Lăng Cận Dương sau khi tắt máy xe, móc ra một điều thuốc đưa đến môi. “Cạch” một tiếng, ánh lửa màu lam nhạt xuất hiện, đốt điều thuốc anh đang ngậm trên môi mình.

Khói trắng lượn lơ, khuôn mặt tuần tú của Lăng Cận Dương núp trong bóng tối như ẩn như hiện. Đôi mắt thâm thúy của anh như chìm trong u cốc, làm cho người ta không biết được hi vọng. Môi mím chặt tạo thành một đường thẳng, hiện lên vẻ lạnh thấu xương.

Ánh lửa nhỏ vụn trên điều thuốc giữa ngón tay anh sáng tắt, Lăng Cận Dương thất thần nhìn chăm chăm sóng nước nhấp nhô trên mặt sông. Điện thoại di động trong xe chọt reo lên, anh đưa ngón tay bắn tàn thuốc văng ra, cau mày cầm điện thoại lên xem, trầm mặt nghe: “Alo?”

Trầm Phái Ny kiên trì gọi mười mấy lần, cuối cùng cũng nghe được giọng nói của anh, kích động nói: “Cận Dương, sao lâu như vậy anh mới nghe điện thoại?”

Lăng Cận Dương tựa đầu vào ghế xe, giữa hai chân mày hiện lên vẻ không kiên nhẫn: “Có chuyện gì sao?”

Nghe được giọng nói lạnh lùng của anh, sắc mặt Trầm Phái Ny càng thay đổi, dịu dàng nói: “Ba em tìm anh, nói là có chuyện muốn nói với anh. dđl/q”d Bây giờ anh có thể đến nhà em được không?”

Nâng tay lên xem đồng hồ, Lăng Cận Dương mím môi, giọng nói trầm xuống: “Được, tôi đi qua bây giờ.”

Cúp điện thoại, anh một đường lái xe chạy thẳng đến biệt thự nhà họ Thẩm.

Tại một ngôi biệt thự sang trọng, bên trong sân rộng rãi trồng toàn cây ngô đồng, ánh đèn xung quanh tán mát ra ánh sáng mờ ảo, chiếu rọi bốn phía ở trong sân, lúc sáng lúc tối.

Thời điểm Lăng Cận Dương đến, Thẩm Thế Minh đã ngồi ở trong ghế mây đặt trong sân được một hồi lâu. Nhìn thấy anh đến, trên mặt nở nụ cười.

"Tới đây ngồi!"

Thẩm Thế Minh nhìn về phía anh ngoắc ngoắc tay, bảo anh đi tới ngồi xuống bên cạnh mình. Trên bàn bày hai ly rượu, ông rót đầy ly rượu rồi bung lên đưa cho người bên cạnh.

“Trẻ như thế này còn kêu con đến bởi vì có chút chuyện muốn cùng con hàn huyên một chút.” Thẩm Thế Minh khẽ hớp một hớp rượu đỏ, ánh mắt sâu

xa.

Lăng Cận Dương gạt đầu một cái, nhìn vào ánh mắt nhu hòa của ông: “Chú Thẩm, chú có chuyện gì ạ?”

Nghe vậy, Thẩm Thế Minh nhếch môi cười, ông ngửa đầu lên nhìn bầu trời đêm, giọng nói hạ thấp xuống: “Lúc còn trẻ, chỉ vì lo sự nghiệp, từng giây từng phút luôn lo nghĩ làm thế nào để phát triển Thẩm thị, nhưng hôm nay khi già rồi mới hiểu được cảm giác lá rụng về cội.”

Giơ tay lên cụng ly với ông, ánh mắt Lăng Cận Dương dâng lên nụ cười: “Chú là bảo đao không mòn.”

“Ha ha ha...” Thẩm Thế Minh hăng giọng cười to, đôi mắt sắc bén sáng loáng: “Làm sao có thể không già, hiện tại Bái Ngao và Bái Ny cũng đều đã trưởng thành, năm tháng không tha cho con người.”

Ngừng lại, đôi mắt yên tĩnh bỗng lóe sáng, ông nhướn mày nhìn về phía Lăng Cận Dương, ý vị sâu xa nói: “Cận Dương, chú nhìn người nhất định chính xác. Con và chú là loại người giống nhau, chúng ta đều có dã tâm, cũng có đầy đủ năng lực đạt được dã tâm của mình. Ta chỉ có Bái Ngao là con trai, nếu sau này bên cạnh nó có con nữa, Thẩm thị giống như hồ mọc thêm cánh, còn ai có thể chống lại chúng ta chứ?”

“Chú Trầm” Lăng Cận Dương mím môi cười, ánh mắt dần dần trầm xuống: “Con không phải ở Thẩm thị sao? Chú yên tâm, con sẽ lấy lợi ích Thẩm thị làm trọng.”

“Chuyện này ta dĩ nhiên yên tâm” Thẩm Thế Minh cười vỗ vỗ lên bờ vai anh, trên mặt tràn đầy tin tưởng.

Ngửa đầu uống sạch ly rượu trong tay, Thẩm Thế Minh chớp mắt, chợt chuyển chủ đề, thấp giọng nói: “Chuyện của con, chú cũng có nghe qua. Cổ phần của nhà họ An, cơ duyên xảo hợp (*) đến trong tay chú, nhưng chú biết những thứ đó cơ bản thuộc về con. Cận Dương, những thứ cổ phần này con có thể lấy về, chú tự tay dâng lên, vật quy nguyên chủ.”

Cơ duyên xảo hợp (*): cơ duyên và duyên phận.

Lăng Cận Dương nắm chặt ly rượu trong tay, anh rũ mắt xuống, cũng không có nhìn ông, cũng không có trả lời, chỉ lẳng lặng cầm ly rượu uống hết, mày kiếm xinh đẹp thâm tỏa.

Thời điểm Trầm Phái Ny đi tới, chai rượu đỏ trước mặt Lăng Cận Dương đã thấy đáy. Cô bước đến đoạt lấy chìa khóa xe của anh, gấp giọng nói: “Anh uống nhiều như vậy, sao có thể lái xe được chứ?”

Nắm chặt chìa khóa xe trong lòng bàn tay, Trầm Phái Ny kéo cánh tay anh, “Tối nay anh đừng đi, ba em đã cho người chuẩn bị phòng khách xong rồi.”

Lăng Cận Dương nhướn mày, đẩy tay cô ra, cũng không có xoay người rời đi, mà là xoay người đi vào biệt thự, đi thẳng lên phòng khách trên lầu hai.

Nhìn đôi tay bị anh đẩy ra, ánh mắt Trầm Phái Ny lướt qua một tia mất mát, cô cắn môi, im lặng đi phía sau anh.

Các người giúp việc đã dọn dẹp phòng khách chỉnh tề, quần áo tắm rửa cũng được chuẩn bị.

Lăng Cận Dương nhàn nhạt lướt mắt nhìn, trên mặt không có biểu hiện gì. Anh nằm trên ghế sofa, gác tay lên trán, chỉ cảm thấy đầu đau nhức vô cùng. Tối nay anh uống không được coi là quá nhiều, sao có thể dễ dàng say vậy chứ?

Cuối cùng là do rượu làm anh say, hay là do anh nghĩ anh đã say?

Nhìn thấy Lăng Cận Dương nằm trên sofa, ánh mắt Trầm Phái Ny tối xuống. Cô xoay người xuống lầu, pha cho anh một ly trà giải rượu. Hồi lâu, cô bưng ly trà lên cho anh, nhìn thấy anh nằm trên sofa, giống như đã ngủ say.

Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh anh, nghe tiếng hít thở đều đều của anh, Trầm Phái Ny nhếch môi cười. Cô đặt ly trà trong tay xuống, cầm lấy gối và chăn, cẩn thận gói đầu và đắp chăn cho anh, để cho anh nằm ngủ thoải mái một chút.

Khom lưng ngồi ở bên sofa, dđl/q"đ cô nhìn người đàn ông trước mắt mình, ánh mắt dần dần ôn nhu lại.

Giơ tay lên khẽ vuốt ve chân mày nhướn chặt của anh, môi Trầm Phái Ny nở nụ cười, ánh mắt về mặt tràn đầy mê luyến. Anh và Cố Diệp có vẻ bề ngoài quá giống nhau, lần đầu tiên gặp mặt, cô cứ cho là anh là Cố Diệp.

Hôm nay nhìn kỹ, anh vẫn có chút xíu khác biệt. Cố Diệp bên mí mắt trái có nốt ruồi đen rất nhỏ, còn anh thì không có. Mũi của anh cũng cao hơn Cố Diệp, cằm cũng sắc bén hơn.

Tuy rằng là thế, nhưng mỗi một lần nhìn thấy anh, Trầm Phái Ny vẫn không có cách nào không chế được hình ảnh hai người chồng lên nhau.

Cô hít mũi, kiềm nén nước mắt lại, có lẽ đây chính là trời cao thương xót cô, lần nữa trả lại cho cô người mà cô đã bỏ lỡ làm mất đi.

Điện thoại trong túi quần Lăng Cận Dương vang lên. Trầm Phái Ny thuận tay móc ra, sau khi nhìn thấy tên người gọi tới, ánh mắt hiện lên vẻ tàn khốc. Cô tắt điện thoại, hơn nữa còn tắt luôn nguồn điện thoại.

Nhét điện thoại trên ghế sofa, cô mím môi gặm tái mặt, trên khuôn mặt nhuộm đầy vẻ lo lắng. Mặc dù biết rằng anh là Lăng Cận Dương, không phải là

Cố Diệp nhưng cô cũng không thể buông tay.

Đồng Niệm cầm điện thoại di động, nghe được bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc theo khuôn mẫu, ánh mắt tối xuống, trong mắt dâng lên từng đợt sóng nhỏ. Cô ném điện thoại qua một bên, chán nản nằm xuống ghế sofa.

Một ngày tồi tệ sắp trôi qua, cô đưa tay sờ bụng xuống, cảm thấy dạ dày có chút đau. Tìm thuốc đau bao tử trong túi xách, sau khi uống thuốc, cơn đau mới từ từ dịu lại.

Bất tri bất giác ngủ quên trên ghế sofa, thời điểm Đồng Niệm mở mắt lần nữa, cả phòng đã tràn ngập ánh sáng.

Đồng Niệm ngồi dậy, chỉ có Rella đang nằm bên chân, trừ nó ra, trong nhà không còn có ai khác. Cô mím môi đứng dậy đi tới phòng tắm rửa mặt, rất nhanh chóng làm vệ sinh, ăn mặc chỉnh tề rồi chạy tới công ty.

Lăng thị và Thẩm thị cuối cùng cũng ký hợp đồng đúng thời hạn, hai tập đoàn hùng hậu cũng hợp tác thành công, đối với thành phố Duật Phong mà nói là một việc lớn.

Tiệc rượu ăn mừng được tổ chức tại một khách sạn lớn. Buổi tối, bên ngoài khách sạn có rất nhiều xe hơi cao cấp được lái đến, nhìn cảnh này không khác gì một cuộc triển lãm xe.

Trong phòng tiệc, mọi người vui vẻ ăn uống, chúc tụng cùng nhau.

Tối nay hai tập đoàn dẫn đầu được nhiều người tung hô, những nhân vật quan trọng cũng đều có mặt.

Đồng Niệm và Mục Duy Hàm cả hai đến rất sớm. Tối nay, cô mặc một bộ dạ phục màu đỏ, đoan trang tao nhã. Thân phận hiện giờ của cô vô cùng tôn quý, vì vậy số người vây lượn bên cạnh cô nịnh bợ cũng nổi lên không dứt.

Hoàn hảo có Mục Duy Hàm giải vây cho cô, ngăn cản miệng lưỡi sắc bén của những người đàn ông bên ngoài.

Thừa dịp lúc rảnh rỗi, Đồng Niệm ra ngoài ban công hít thở chút không khí trong lành. Cô bung một ly nước đá uống vài ngụm, giảm bớt mùi rượu trên người.

Nhiều lần nhìn bóng dáng người đàn ông quen thuộc trong đám người, ánh mắt cô dao động mạnh. Mấy ngày nay cô cố ý không liên lạc với anh, chỉ là thời điểm hai tập đoàn ký hợp đồng với nhau cô có gặp anh hai lần. Hai người cũng chỉ nói mấy câu có liên quan đến công việc, ngoài ra không có gì khác.

Lúc nhìn thấy Lăng Thừa Nghiệp đi lướt qua mặt mình, đi thẳng về phía Lăng Cận Dương, mặt cô liền biến sắc, cuống quýt đuổi theo.

Lăng Cận Dương vội vàng rút lui khỏi đám người, anh xoay người đi ra bên ngoài. Lúc anh đi ngang qua hành lang, bên cạnh lướt qua một bóng người, anh cũng không có để ý, lại cảm thấy bả vai nặng xuống, có người giờ tay sờ vai phải anh xuống.

"Lăng Cận Dương!"

Lăng Thừa Nghiệp cất giọng gọi, mỉm cười đi tới, trong mắt dâng lên sự khinh miệt, "Anh thật có bản lĩnh, rời đi Lăng thị còn có Thẩm thị, làm sao mỗi lần như vậy anh đều có thể tìm được núi dựa vậy chứ?"

Lăng Cận Dương dừng bước chân lại, anh liếc nhìn người bên cạnh, vẻ mặt nhàn nhạt, cũng không muốn chú ý đến hắn.

"Thế nào, tôi làm anh cậu nhiều năm như vậy, một câu chào hỏi cũng không có sao?" Lăng Thừa Nghiệp thấy sắc mặt Lăng Cận Dương vẫn như thường, dđl/q"đ trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận.

"Có cần phải vậy không?" Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, nhún vai nhìn hắn, khóe miệng nở nụ cười châm chọc.

Nghe vậy, ánh mắt Lăng Thừa Nghiệp hiện lên vẻ hung ác, hắn cười lạnh nói, "Cảm thấy không cần thiết! Chúng tôi là con cháu nhà họ Lăng, chỉ có cậu là người ngoài, thật không xứng đáng để chào hỏi." Hắn tiến lên một bước, khóe miệng nở nụ cười mỉa mai: "Lăng Cận Dương, mày rõ ràng là một đứa con hoang, nhưng lại cười lên đầu tao nhiều năm như vậy, mày..."

Bóp ——

Lăng Thừa Nghiệp còn chưa nói hết, trên mặt đã bị một quyền mạnh mẽ. Hắn không kịp chuẩn bị, cả người té trên mặt đất.

"Con mẹ nó, mày dám đánh tao sao?" Lăng Thừa Nghiệp bị đánh đau bò ngồi dậy, nâng lên nắm đấm chuẩn bị đánh trả, lại có người chạy tới kéo ra.

"Lăng Thừa Nghiệp ——"

Đồng Niệm thở hổn hển chạy tới nhưng vẫn chậm một bước. Cô rõ ràng nghe được câu nói kia của Lăng Thừa Nghiệp, cả trái tim bóp chặt lại.

Xoay người đứng phía trước Lăng Cận Dương, Đồng Niệm trầm mặt, hai mắt từ từ bốc lửa, "Lăng Thừa Nghiệp anh còn dám nói hươu nói vượn, anh thử nói lần nữa xem."

Thấy Đồng Niệm ngăn trước mặt, sắc mặt Lăng Thừa Nghiệp trầm xuống, cau mày nói: “Niệm Niệm, tôi mới là anh của cô, làm sao cô có thể giúp người ngoài được chứ?”

"Câm miệng!"

Đồng Niệm thật sự nổi giận, ngực lên xuống phập phồng, giọng nói cũng trở nên bén nhọn.

Tiếng ồn ào bên ngoài kinh động đến những người trong phòng tiệc, Lăng Thuần quét mắt, trầm mặt đi tới, hạ thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Đồng Niệm nắm chặt hai tay, giọng nói sắc bén: “Chú hai, quản tốt con trai của chú, bằng không trước khi anh ấy làm ra chuyện gì, con không dám cam đoan không có người biết.”

Lăng Thuần trầm mặt, nhìn chằm chằm con trai mình, sắc mặt nghiêm giận. Thằng con này làm hư việc nhiều hơn là được việc.

Kéo cánh tay Lăng Cận Dương, Đồng Niệm cắn môi, lời anh cùng nhau rời khỏi.

Lái xe trở lại nhà Lăng Cận Dương, trên đường đi, Lăng Cận Dương cũng không có nói gì. Đồng Niệm thỉnh thoảng liếc nhìn anh, trong lòng cảm thấy khó chịu. Cô cũng không biết phải nói cái gì, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mở đèn trong phòng khách ra, Lăng Cận Dương vẫn như cũ cho Rella ăn no, trên mặt không nhìn ra có gì khác thường.

Đồng Niệm nhìn chằm chằm anh trong chốc lát, sau đó đi vào phòng bếp pha trà. Lúc cô bung trà đi ra, thấy Rella đã nằm trong ổ chơi còn Lăng Cận Dương thì đứng trên ban công, ánh mắt nhìn về nơi xa.

Ngắm thờ dài, cô bung trà đi tới, đứng bên cạnh anh: “Anh uống chút trà đi cho tỉnh rượu.”

Nhận lấy ly trà cô đưa tới, Lăng Cận Dương cười một tiếng, giọng nói như thường: “Anh không có say.” Mặc dù nói như vậy, nhưng anh vẫn bung ly trà lên nhấp một hớp.

Vừa rời Lăng Thừa Nghiệp nói những lời chói tai đó, Đồng Niệm không biết giải thích thế nào, trái tim dè dặt khó chịu. Cô len lén ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh. Trong ánh mắt sâu rộng đó, hiện lên một vẻ bí ẩn, làm cho cả người cô nhẹ nhàng run lên một cái.

“Em không cần phải giải thích cái gì hết.” Lăng Cận Dương hai mắt nhìn về nơi xa, khe khẽ mở miệng.

Anh ấy vẫn có thể dễ dàng nhìn thấu mình. đđl/q'd Ấn đường Đồng Niệm nhúu chặt lại, trong lòng lan tràn cảm xúc phức tạp.

Lăng Cận Dương cúi đầu, vuốt cái bật lửa Ligne trong tay, không nhanh không chậm thốt ra một câu: “Thật ra thì anh ta nói cũng không sai.”

Ánh mắt Đồng Niệm u ám xuống, trái tim cô đau nhói.

Đặt ly trà xuống bên cạnh, Đồng Niệm từ phía sau ôm chặt lấy eo anh, dán sát mặt lên lưng anh, giọng nói buồn bã: “Cận Dương, chúng ta kết hôn đi.”

Lăng Cận Dương ngăn người, giờ tay kéo cô từ phía sau qua, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô, hỏi: “Em cảm thấy chúng ta còn có thể kết hôn được sao?”

"Tại sao không thể?"

Đôi môi nở ra một nụ cười nhàn nhạt, Lăng Cận Dương nâng cằm Đồng Niệm lên, thấp giọng nói: “Hiện tại, em có thể có lựa chọn tốt hơn.”

Lời của anh khiến ánh mắt Đồng Niệm trong nháy mắt lạnh xuống.

Đẩy tay anh ra, Đồng Niệm lui về phía sau một bước, ánh mắt lạnh như băng: “Lăng Cận Dương, anh nói thật lòng sao?”

Đồng Niệm nắm chặt tay, trái tim đau như dao cắt, nhẹ nhàng hỏi: “Em hỏi anh lại một lần nữa, đây là lời nói thật lòng của anh sao?”

Lăng Cận Dương cúi mặt, ánh mắt lẩn tránh trong bóng tối, nhìn không ra nửa điểm dao động. Anh mím chặt môi, lộ ra đường cong lạnh nhạt.

Không thấy câu trả lời của anh, sự chờ đợi trong lòng Đồng Niệm từng chút từng chút biến mất hầu như không còn, cuối cùng lạnh xuống. Cô nhếch môi nở nụ cười yếu ớt, nhúu mày nhìn vào mặt anh, gần từng chữ: “Em hiểu ý tứ của anh rồi.”

Nói xong những lời này, cô hồ hững xoay người bước đi, không hề quay đầu lại.

Cửa thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra, Đồng Niệm bước chân như bay bước ra ngoài. Cô mở cửa xe ngồi vào, cả người căng ra giống như dây đàn kéo căng đột nhiên đứt rời.

Hồi lâu, Đồng Niệm trầm mặt nở má, đập lút chân ga, thân xe màu bạc rú lên một tiếng, nhanh chóng biến mất.

Chương 149: Không Nhượng Bộ

Editor: Nguyen Hien.

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, ánh mặt trời nơi xa chậm rãi mọc lên. Ánh sáng đỏ rực xinh đẹp kia bao phủ cả Cao ốc Lăng thị, chiếu những tia sáng chói mắt lên trên tòa nhà đang đứng ngạo nghễ bất khuất.

Trong phòng làm việc ở tầng cao nhất của tòa nhà, ánh đèn được bật sáng choang.

Trước bàn làm việc rộng rãi, Đồng Niệm ngồi ở bên trong ghế xoay màu đen, trước mắt cô những tập tài liệu đều được mở ra phủ kín mặt bàn. Máy tính xách tay trên bàn được mở suốt đêm, đôi tay cô không ngừng chỉnh cái này, sửa cái kia. Thỉnh thoảng nhăn mày lại suy nghĩ, thỉnh thoảng mở tài liệu ra xem xét, tìm kiếm.

Bên phía kia bàn làm việc, Mục Duy Hàm cũng thức cả đêm làm thêm giờ. Cánh tay áo sơ mi kéo lên khỏi khuỷu tay, lộ ra cánh tay vững chắc. Khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, chiếc cằm căng thẳng tạo thành đường cong nguội lạnh.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng tí tách vọng ra từ bàn phím. Mục Duy Hàm ngẩng đầu lên, đưa tay xoa huyệt Thái Dương. Anh nhíu mày nhìn về phía Đồng Niệm, thấy cô cắn môi cau mày nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính. Ánh mắt anh lướt qua vẻ ôn nhu, đứng dậy đi về phía cô.

“Sao vậy?” Mục Duy Hàm khẽ cúi người xuống, nhìn chằm chằm bảng dự toán trên màn hình, nhìn tới lui cũng không có phát hiện ra vấn đề gì sai: “Có chỗ nào không đúng sao?”

Đồng Niệm thờ dài, ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào con số dự toán trên bản dự án, cau mày hỏi: “Khoảng chi này có thể giảm bớt thêm được không?”

“Không thể.” Mục Duy Hàm nhìn con số dự toán một chút, rồi khẳng định lắc đầu một cái.

Thuận tay cầm lấy cây bút máy trên bàn, Đồng Niệm búi tóc lên, cắm bút vào trong búi tóc rồi nói: “Mặc dù đề án Hoa Đông do hai nhà Thẩm - Lăng hợp tác, nhưng Trầm Phái Ngao sẽ nghĩ ra biện pháp giành quyền chủ động. Nếu như chúng ta dự toán cao như vậy, bọn họ sẽ nghĩ cách giảm thấp xuống con số dự toán bên họ xuống, chúng ta lúc đó khẳng định rơi vào thế bị động.”

“Dự toán này là nằm trong giới hạn cho phép, dù cho Thẩm thị có nhiều tiền đi chăng nữa cũng không muốn mua bán thô lỗ.” Mục Duy Hàm bình tĩnh đưa ý kiến. Đối với phần dự toán của bản dự án này, anh cũng đã suy nghĩ tính toán kỹ rồi mới cho thông qua.

Hai tay Mục Duy Hàm chống ở mép bàn, tầm mắt vừa vịn rơi vào đầu vai Đồng Niệm. Nhìn chiếc cổ xinh đẹp trắng ngần của cô lộ ra, khi cô dùng bút máy cắm lên búi tóc dài của mình.

Trên làn da mịn màng, mơ hồ có thể thấy mạch máu ẩn phía dưới lớp da đang đập nhẹ nhàng. Hòa nguyên cùng với mùi hoa lải trên người cô, dđl/q'd tòa ra hương thơm thanh mát, bao phủ cả một vùng trong không khí.

Mục Duy Hàm nhìn đến mắt hờn, trong lúc nhất thời khó có thể dời đi ánh mắt.

“Duy Hàm,” Đồng Niệm nhẹ nhàng kêu lên, cũng không có ngẩng đầu, mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính như cũ, mím môi suy nghĩ: “Phần dự án này chúng ta cần phải làm, nhất định phải giảm dự toán xuống.”

Cô chờ cả buổi cũng không thấy Mục Duy Hàm trả lời, không khỏi ngửa đầu nhìn, lại thấy anh mắt hờn nhìn về phía mình.

Đồng Niệm kinh ngạc, cau mày kêu lớn: “Duy Hàm?”

Giơ tay lên chống cằm, Mục Duy Hàm lúng túng ho khan hai tiếng, vội vàng thu tầm mắt, thờ mạnh nói: “Được, vậy chúng ta thử dự toán lại chút xem.”

Không có phát giác ra điều gì bất thường, Đồng Niệm mỉm cười gật đầu một cái, ánh mắt lóe sáng: “Phần dự toán này Lăng thị nhất định không để cho Thẩm thị đè ép, Chu Đồng ngày mai sẽ đến sao?”

“Ừ.” Mục Duy Hàm thu liễm lại đáy lòng phập phồng, trầm giọng nói: “Anh có cho người đi điều tra, ngày mai Chu Đồng dự định sẽ ở lại khách sạn.”

Ngừng lại, anh nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng: “Vé máy bay ngày mai anh đã chuẩn bị xong, không biết mọi chuyện có thuận lợi hay không.” Vừa mở miệng xong, kiểm lòng không được anh liếc mắt nhìn mặt Đồng Niệm.

Chuyện anh lo lắng Đồng Niệm tất nhiên hiểu rất rõ ràng, ngoài Trầm Phái Ngao ra còn có Lăng Cận Dương, nhưng cô không muốn nói nhiều về chuyện

này.

Chịu đựng cả đêm, Đồng Niệm cảm thấy có chút mệt mỏi, cô thu dọn đồ đạc đứng dậy đi về nhà, nhân tiện chuẩn bị cuộc gặp với Chu Đồng vào ngày mai.

Sau khi lái xe trở về Lan Uyển, Đồng Niệm tắt máy xuống xe, về mặt mệt mỏi bước về phía phòng khách.

"Tiểu thư."

Người giúp việc thấy cô trở lại, ngừng động tác làm việc trong tay lại, cung kính nói: "Có vị Thẩm tiên sinh nào đó nói là bạn của cô, ở phòng khách đợi rất lâu rồi."

"Thẩm tiên sinh?" Đồng Niệm nhíu mày, quay đầu nhìn về phía phòng khách, thấy người ngồi trên ghế sofa, nụ cười lập tức thoáng qua vẻ kinh dị.

Trầm Phái Ngao tới nơi này làm gì?

Đồng Niệm thoáng thả đi vào, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, trầm mặt hỏi hần: "Thẩm Tổng, sao anh lại đến đây?"

Đặt ly trà trong tay xuống, Trầm Phái Ngao nhíu mày nhìn về phía cô, khuôn mặt tuấn tú đầy tươi cười: "Phong cảnh nơi em ở thật tốt, mảnh đất này vị trí cũng rất tốt."

Khom lưng ngồi xuống phía đối diện anh, Đồng Niệm thấp giọng cười một tiếng, cô mỉm cười nhìn người đàn ông đối diện, "Anh sáng sớm đến đây chính là muốn xem phong cảnh sao? Hay là Tổng giám đốc của Thẩm thị còn kiêm cả chức vụ xem phong thủy?"

"Chắc chắn..." Trầm Phái Ngao mỉm môi lắc đầu một cái, đáy mắt vẫn mang nét cười như cũ: "Phụ nữ xinh đẹp, miệng mồm lạnh lợi cực kỳ có sức hấp dẫn."

Nghe lời nhạo báng của hần, Đồng Niệm cũng không có để trong lòng, cô mỉm chặt môi, đôi mày thanh tú lướt qua vẻ tàn khốc: "Anh nói đi, tới tìm tôi có chuyện gì?"

Móc ra vé máy bay, Trầm Phái Ngao mỉm cười đẩy tới trước mặt cô, khuôn mặt tuấn tú khẽ rũ xuống.

Trong lòng Đồng Niệm hiện lên vẻ nghi hoặc, cô cầm vé máy bay lên nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc: "Đây là có ý gì?"

"Ngày mai Chu Đồng đến, tới tay chúng ta phải đi chuẩn bị trước một bước." Đôi mắt Trầm Phái Ngao sáng như đuốc, khoe miệng nở nụ cười lạnh như băng: "Thời cơ đến tuyệt đối không để cho bất kỳ kẻ nào cướp đi, hiện tại hai nhà Thẩm-Lăng hợp tác, nếu như anh đi một mình có lẽ không hợp đạo nghĩa cho lắm, đúng không?"

Đồng Niệm nhìn nụ cười chum chim trên miệng hần, trong lòng liếc qua một tia khinh miệt. Đạo nghĩa sao? Cô thật không tin Trầm Phái Ngao sẽ nói chuyện liên quan đến đạo nghĩa, chỉ sợ là hần tìm cô đi cùng với hần, chính là sợ cô trước một bước giành lấy cơ hội của hần.

Trầm Phái Ngao nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô, khuôn mặt tuấn tú dâng lên nụ cười: "Buổi chiều anh tới đón em, chúng ta cùng đi tới sân bay nhé?"

"Được." Đồng Niệm gật đầu một cái, cũng không có nói thêm gì nữa.

Giấy lát, cô tiễn Trầm Phái Ngao ra khỏi Lan Uyển, lại gọi điện thoại cho Mục Duy Hàm, nói cho anh biết chuyện đã có thay đổi.

Buổi tối, Đồng Niệm đến sân bay, dđl/q'd cảm thấy có một luồng gió biển đập vào mặt. Cô hít một hơi thật sâu, mùi không khí trong lành làm cho khoe miệng cô không nhịn được nở ra một nụ cười.

Ở bên ngoài đã sớm có tài xế đứng đón, lúc này Trầm Phái Ngao và Đồng Niệm cũng đã đi ra ngoài.

Thả hành lý vào phía sau cốp xe, tài xế nổ máy, từ sân bay lái xe hướng về phía khách sạn.

Sau đó không lâu lắm, xe đã đến bên ngoài khách sạn. Trầm Phái Ngao mở cửa xe, vẫn phong độ như cũ, mở cửa xe chờ người bên trong bước xuống.

Khách sạn Thất Tinh bên cạnh bờ biển vô cùng khí phái xa hoa, cửa kiếng xoay tròn trong suốt sáng ngời. Đồng Niệm đứng bên ngoài đại sảnh, chỉ cảm thấy ánh đèn thủy tinh phía trên đầu mình chiếu xuống sáng đến chói mắt.

Trầm Phái Ngao dẫn cô đi tới trước quầy tiếp tân, nơi này đã có nhân viên ân cần tiếp đón. Đồng Niệm giao thẻ căn cước cho bọn họ, sau khi chờ nhân viên làm thủ tục xong và trả lại thẻ, cô lấy thẻ bỏ vào trong ví.

Nhân viên khách sạn đẩy xe hành lý, đưa hai người bọn họ vào thang máy, trực tiếp đi lên tầng cao nhất. Tầng cao nhất là dành riêng cho khách hàng cao cấp, khách ở tầng này có quyền riêng tư, cả tầng này được xây theo kiểu khép kín, được ngăn cách với những tầng phía dưới.

Đồng Niệm nhìn tầng lầu này, lập tức nhăn mày lại: "Sao lại ở tầng này?". Căn cứ vào tin tức Mục Duy Hàm lấy được, Chu Đồng dự định sẽ ở một căn phòng trên tầng lầu này.

Từ trong túi lấy ra bốn thẻ mở cửa phòng, hai mắt Trầm Phái Ngao dao động, cười nói: “Ưu tiên cho nữ trước, em chọn đi.”

Nhìn thẻ mở cửa phòng trong tay hắn, Đồng Niệm đầu tiên là sững sờ, sau đó hiểu được. Thì ra trừ phòng của Chu Đồng những phòng còn lại Thẩm Thị bao hết, khó trách khi cô đặt trước thì được thông báo là đã hết phòng trống.

Cái này là trước mắt cắt hết quyền ưu tiên của địch, đối với cô mà nói cũng không tính xa lạ.

Đồng Niệm cup mắt, nụ cười sâu kín thoáng qua cái gì, cô nhìn chằm chằm thẻ phòng trong tay Trầm Phái Ngao, cười nói: “Tôi muốn Lâm Hải.”

Quay đầu hỏi nhân viên phục vụ một câu, Trầm Phái Ngao lựa thẻ phòng mở cửa cho cô: “Em vào coi sắp xếp sửa sang lại, nửa tiếng sau chúng ta sẽ gặp nhau ở dưới lầu, cùng nhau ăn cơm tối.”

“Vâng.” Sau khi nhận lấy thẻ mở cửa phòng, Đồng Niệm dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, đi vào bên trong căn phòng thuộc về mình.

Mở cửa sổ sát đất phía ban công ra, phong cảnh đập vào mắt thật đẹp, từ xa có thể nhìn thấy nước biển trong suốt. Đồng Niệm đứng ở phía trước lan can, tay vịn lên lan can màu trắng, ngắm nhìn cát trắng và nước biển xanh thẳm, phong cảnh nơi này thật sự đẹp đến mê người.

Đồng Niệm chớp mắt một cái, phiền não trong lòng bởi vì cảnh đẹp trước mắt mà tiêu tán đi không còn sót lại chút gì. Ở một nơi đẹp như thi như họa thế này, ngay cả cô có nhiều phiền não hơn nữa, tuyệt đối cũng có thể làm cho người ta quên đi hết.

Nâng đồng hồ lên nhìn, Đồng Niệm xoay người trở lại phòng ngủ, mở hành lý lấy ra một cái quần dài màu trắng, búi tóc dài lên cho gọn gàng.

Cô tính toán thời gian, cũng không có nhiều thời gian chậm trễ. Sau khi dọn sơ đồ đặc cô đi thang máy xuống lầu ăn cơm cùng với Trầm Phái Ngao.

Cửa thang máy tầng chót sáng lên, kêu “Đing” một tiếng mở ra. Đồng Niệm nhú mồm nhìn sang, thấy đối diện cách đó không xa có bóng dáng hai người đàn ông đang đứng, trong đó có một bóng lưng vô cùng quen thuộc, cũng không làm cho cô cảm thấy kinh ngạc.

Ngay từ lúc phát hiện ra tất cả gian phòng đều được bao hết, Đồng Niệm biết đây chính là thủ đoạn của Lăng Cận Dương, cô bước ra thang máy, vẻ mặt như thường.

“Niệm Niệm.” Nhìn người đi ra, Trầm Phái Ngao nhẹ nhàng cười lên, khóe mắt lướt qua chiếc quần trắng cô mặc trên người, khóe miệng anh nở nụ cười sâu hơn.

Nghe Trầm Phái Ngao gọi tên Đồng Niệm, đáy mắt Lăng Cận Dương tối xuống, anh cau mày xoay người, sắc mặt lập tức vô cùng khó coi.

Đồng Niệm bước tới, nhìn hai người bọn họ, mở miệng nói: “Đi tới phòng ăn đi, tôi đói rồi.”

Trầm Phái Ngao vỗ vai người đàn ông bên cạnh, “Cận Dương, cậu cũng đi chung đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Được.” Khuôn mặt Lăng Cận Dương lạnh lùng, đôi mắt anh nhìn chằm chú Đồng Niệm, lại thấy cô hồ hững xoay người, đi thẳng tới phòng ăn.

Bởi vì có đặt chỗ trước, chỗ ngồi gần bên cửa sổ, tầm nhìn cực tốt. Mặc dù trời tối, nhưng khoảng cách rất gần với biển, Đồng Niệm chỉ cần quay đầu nhìn là có thể nhìn thấy sóng biển chuyển động nhấp nhô.

“Em muốn ăn cái gì?” Trầm Phái Ngao cầm thực đơn lên, dể/q'd nhìn chằm chằm người bên cạnh hỏi, giọng nói dịu dàng.

Thực đơn ở đây cực kỳ nhiều, phối hợp hình ảnh bắt mắt. Đồng Niệm trong lúc nhất thời không biết chọn món nào, mắt đảo tới đảo lui, món nào cô cũng muốn nếm thử một chút.

Đối với thức ăn, Lăng Cận Dương tương đối giữ nguyên lập trường. Bất kỳ đi đến chỗ nào, anh đều không muốn thay đổi khẩu vị: “Thịt bò bít tết.”

Nhân viên phục vụ không ngừng ân cần giới thiệu, làm cho Đồng Niệm cảm thấy phân tâm hơn.

Trầm Phái Ngao nghiêng người qua, khuôn mặt tuần tú hướng gần bên mặt cô, đôi mắt thâm thúy dâng lên nụ cười: “Thế nào, em còn chưa chọn xong sao?”

Giơ tay nắm cằm, Đồng Niệm ngừng mắt tại một chỗ, cuối cùng quyết định: “Tôi muốn ăn cá hồi xốt mật ong.”

Lời cô vừa nói ra, Lăng Cận Dương cũng giật đầu lên, ánh mắt sắc bén rơi trên mặt cô, “Em không phải không thích ăn cá sao?”

Lấy tay khép thực đơn lại, Đồng Niệm bung ly nước tinh khiết trên bàn uống một hớp, khóe miệng nở nụ cười bình tĩnh: “Trước kia không thích, nhưng hiện tại muốn nếm thử qua khẩu vị mới. Có lẽ sau khi nếm thử qua, sẽ thấy thích.”

Về mặt Lăng Cận Dương cứng đờ, mày kiếm không tự chủ nhíu lại.

“Chỉ món này thôi sao?” Trầm Phái Ngao đưa thực đơn cho phục vụ, mỉm cười nhìn hai người bọn họ, nụ cười đầy vẻ thâm ý khác.

“Vâng.” Phục vụ sao khi nghỉ lại món ăn của bọn họ liền xoay người rời đi.

Trong lúc đợi mang thức ăn lên, Lăng Cận Dương từ trong túi lấy ra tập dự án, trên mặt không hiện ra vẻ gì nhìn về phía Đồng Niệm, giọng nói hiện ra vẻ lạnh nhạt thường có: “Phần dự án này Lăng thị dự toán quá cao, cần phải sửa đổi lại.”

Hình như đã sớm dự liệu được anh sẽ nói như vậy, về mặt Đồng Niệm nhàn nhạt, không nhìn ra biến động gì. Cô đẩy bản dự án trở lại trước mặt anh, giọng nói trầm xuống: “Lăng tổng, hiện tại Thẩm thị và Lăng thị có mối quan hệ hợp tác, anh nên thu hồi chữ ‘Phải’ mà nên dùng là ‘Có thể không’ hoặc ‘Có thể hay không?’”

Ngừng lại, cô nhíu mày nhìn chằm chằm ánh mắt của Lăng Cận Dương, khi thấy ánh mắt anh nổi sóng ngầm mãnh liệt, lạnh lẽo mở miệng: “Dự toán này là nằm trong khả năng của tôi, tôi cảm thấy không có cái gì cần thiết phải sửa đổi lại hết! Anh là người đại diện cho Thẩm thị, tôi đại diện cho Lăng thị, cũng giống như anh, tôi cũng có nghĩa vụ khiến Lăng thị đạt được lợi ích cao nhất, không phải sao?”

Chưa từng nghe cô nói những lời sắc bén như vậy, nhất thời giờ phút này, cả người cô đều tản mát ra tài năng, càng làm cho người ta không thể khinh thường.

Lăng Cận Dương nắm chặt tay, khớp xương hiện lên vô cùng rõ ràng, khuôn mặt tuấn tú u ám xuống. Anh híp mắt một cái, nhìn về phía cô, trong lòng dần dần hiện lên cảm giác lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Đấu Trí (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Phục vụ bữa thức ăn lên bàn đặt trước mặt bọn họ.

Xa xa, Đồng Niệm có thể ngửi thấy được mùi thơm của cá hồi xông vào mũi, cá hồi trước mặt hương vị thơm ngon, nhìn rất hấp dẫn.

Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Cận Dương nhìn qua, cô chỉ nhếch môi cười cười, cầm dao nĩa trước mặt, tao nhã ăn: “Thật xin lỗi, trong thời gian ăn, tôi thật sự không muốn bàn công việc, nếu không tiêu hóa không tốt.”

Trầm Phái Ngao thấp giọng cười một tiếng, mở miệng hòa giải: “Cận Dương chúng ta ăn cơm trước, công việc ngày mai lại nói tiếp.”

Hắn không nhanh không chậm mở miệng nói, khiến sắc mặt Lăng Cận Dương càng thay đổi, ánh mắt dao động mạnh. Nhét tài liệu vào trong cặp công văn, anh trầm mặt cầm dao nĩa lên, nhưng thịt bò bít tết trước mặt một miếng anh cũng không hề ăn.

Ăn một phần cá hồi sốt mật ong xuống bụng, Đồng Niệm cảm thấy hài lòng. Trong khoảng thời gian này luôn làm thêm giờ, hiếm khi có khẩu vị tốt như thế này, cá hồi phối hợp với mật ong mùi vị rất ngon, phù hợp cho những người kén ăn như cô.

Cảm thấy bụng đã no, cô nhíu mày nhìn người đàn ông đối diện. Nhìn thấy một miếng thịt bò anh cũng không hề đụng tới, ánh mắt hơi dao động nhưng trên mặt không có chút biến hóa gì.

“Em có muốn ăn thêm đồ ăn ngọt không?” Nhìn bộ dáng thỏa mãn của cô, Trầm Phái Ngao mỉm cười hỏi: “Nghe nói bánh pudding ở đây rất ngon.”

“Được.” Đối với đồ ngọt, phụ nữ bình thường cũng không thích lắm, nhưng Đồng Niệm lại vui mừng gật đầu.

Phục vụ rất nhanh đã mang điểm tâm ngọt lên, chiếc bánh vàng óng vô cùng hấp dẫn, chỉ nhìn thôi là đã muốn ăn rồi.

Hương vị xoài nhàn nhạt phiêu tán vào trong không khí, ngửi thấy mùi vị này, Lăng Cận Dương theo bản năng nhíu nhíu mũi, anh không thích mùi xoài.

Ăn hết phần điểm tâm ngọt, Đồng Niệm vẫn còn có chút cảm giác chưa thỏa mãn.

Không khí trên bàn ăn khiến cho Lăng Cận Dương đè nén tới cực điểm, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng có thất bại như thế này, hơn nữa đối mặt vẫn là cô.

Đi ra khỏi phòng ăn, sắc trời bên ngoài đã tối, Đồng Niệm không muốn trở về phòng, liền tách khỏi hai người bọn họ, đi một mình tới bãi biển phía sau khách sạn.

Ban đêm, sóng biển hơi lớn, một luồng đánh úp về phía bờ, bọt trắng tung bay trắng xóa.

Đồng Niệm vén quần lên, đi về phía trước mấy bước, nước biển đánh vào làm ướt nhẹ cả đôi chân cô.

Nước biển tràn qua da thịt cô, mang theo cảm giác dễ chịu và thoải mái.

Đồng Niệm khẽ tách hai chân ra, lòng bàn chân hăm sâu vào bên trong cát mịn. Cô giang hai tay ra, ngửa đầu lên nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm, nghênh đón từng đợt từng đợt sóng biển tràn vào. Từng đợt sóng biển lên xuống, thân kinh căng thẳng cũng theo đó mà tỉnh táo lại.

Dưới chân cô chợt mất trọng tâm, cả người ngã về phía sau, mắt nhìn thấy một luồng sóng biển đánh tới, cô kêu lên sợ hãi, “A...”

"Cẩn thận!"

Một đôi cánh tay mạnh mẽ cuốn lấy eo cô, Đồng Niệm hồ nghi quay đầu, sau khi nhìn thấy người đàn ông, lập tức nhả tay ra: “Sao anh lại ra đây?”

Kéo cô vào trong bờ biển một chút, Trầm Phái Ngao nắm chặt eo của cô chế nhạo nói: “Lúc nào em cũng trở mặt rất nhanh?”

Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, lấy tay đẩy tay hắn ra, lui về phía sau một bước: “Cám ơn anh.”

Nhìn thấy vẻ mặt không vui của cô, Trầm Phái Ngao cũng không có để trong lòng, anh cúi người xuống, ngồi trên một cục đá to, trên môi nở nụ cười thật sâu: “Không khách khí, đã trễ thế này một cô gái xinh đẹp một mình đi ra ngoài, tôi không yên tâm.”

Không yên tâm sao?

Nghe hắn nói, khóe mắt Đồng Niệm lướt qua vẻ khinh bỉ. Người đàn ông này mở to mắt để nói những lời bịa đặt, thật đúng là bản lãnh. Nơi này là khách sạn tư nhân nổi tiếng, căn bản không có người ngoài có khả năng tiếp cận, cần hắn lo lắng sao?

Chỉ là Đồng Niệm cũng không muốn nói nhiều, vạch trần lời nói của hắn, sẽ làm lúng túng lẫn nhau. Dù sao Lăng thị cũng đang hợp tác cùng Thẩm thị, đđl/q'd giữa bọn họ cần duy trì mối quan hệ tốt.

“Tối nay trăng sáng rất tròn.” Trầm Phái Ngao chống lui hai tay về phía sau lên tảng đá, khuôn mặt tuấn tú nâng lên, môi mỏng lộ ra đường cong mê người.

Đồng Niệm ngâm chân ở trong nước biển, chậm rãi ngẩng đầu lên, trăng sáng rất tròn, nhưng cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Cô mím môi, khóe miệng nở nụ cười lạnh nhạt, lời nói này của hắn không mặn không nhạt, cô cũng không muốn để ý tới.

Nhìn khóe miệng cô nở nụ cười lạnh nhạt, đôi mắt thâm thúy của Trầm Phái Ngao sáng loáng. Anh chợt cúi người, khuôn mặt tuấn tú tiến đến gần mặt cô, tà mị nói: “Là bởi vì có em ở đây, anh mới cảm giác trăng sáng rất tròn.”

“Tối sao?” Đồng Niệm lui về phía sau, tiến đồng đen nhánh dao động mạnh, “Thẩm tổng thật thích nói đùa, trăng sáng có tròn hay không cùng tôi không có quan hệ gì.”

Trầm Phái Ngao thấp giọng cười một tiếng, dịu dàng nhìn vào mắt cô, nở nụ cười mập mờ: “Làm sao trí nhớ của em lại tệ vậy chứ, anh đã nói qua rồi hãy gọi anh là Bái Ngao, chẳng lẽ phải dạy dỗ em một lần thì em nhất định mới có thể nhớ được sao?”

Lúc hắn nói chuyện hơi nóng phả vào mặt Đồng Niệm, làm cô rung mình một cái, sắc mặt càng thêm biến đổi, trong mắt tràn đầy đề phòng: “Anh uống hơi nhiều rồi.”

“Anh không uống rượu.” Ánh mắt sắc bén của anh xẹt qua cái gì đó, anh cười cười, giờ tay lên chạm lên bả vai cô, giọng nói dịu xuống: “Niệm Niệm, chuyện lần trước anh kêu em suy nghĩ, em nghĩ thế nào rồi?”

Hất tay của hắn ra, sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, “Lời nói của người say tôi sẽ không coi là thật.”

Nghe vậy Trầm Phái Ngao mím môi cười khế, hai mắt anh nhìn chằm chằm khuôn mặt Đồng Niệm. Nhìn ánh mắt phòng bị của cô, chậm rãi mở miệng: “Vậy tối nay anh nói lại lần nữa, nếu như hai nhà Thẩm-Lăng muốn hợp tác lâu dài, kết thông gia là tốt nhất, cũng là cách nhanh nhất.”

Ngừng lại, anh nhìn sắc mặt biến đổi của Đồng Niệm, bỗng chuyển biến đề tài, nói: “Chỉ là nhà họ Lăng cũng không chỉ có một mình em, Cận Dương cũng được coi là người nhà họ Lăng đúng không?”

Ánh mắt Đồng Niệm tối xuống, tiến đồng đen nhánh dấy lên tức giận, cô kìm nén lửa giận trong đáy lòng, ngược lại cười lên: “Nhà họ Lăng nhìn người rất cao, không phải người nào đều cũng có thể với tới.”

Ý tứ trong lời nói của cô rõ ràng như thế, Đồng Niệm không tin Trầm Phái Ngao sẽ không hiểu.

Trầm Phái Ngao nhún vai cười, trên mặt không nhìn ra sự tức giận nào, môi khẽ nhếch: “Bái Ngao nhất định sẽ cố gắng, nhanh chóng để cho em thay đổi cách nhìn về anh.”

Trong lòng Đồng Niệm dâng lên một cảm giác thất bại, vô luận cô nói gì, Trầm Phái Ngao cũng không nổi nóng, lời vào tai hắn giống như đùa giỡn.

Cùng với người đàn ông như vậy nói chuyện, khắp nơi đều phải đề phòng, sợ ý một chút, người bồi thường không chỉ là một mình cô.

Đồng Niệm mỉm môi cười cười, nụ cười mềm mại. Cô nhắc chân ra khỏi nước biển, “Khuya lắm rồi, tôi phải trở về phòng. Nghe nói ngày mai Chu Đồng sẽ đến sớm, mấy giờ ông ta đến?”

Ánh mắt Trầm Phái Ngao khẽ động, điềm tĩnh nói: “Buổi chiều mới đến, không phải là buổi sáng.”

Đồng Niệm gật đầu một cái, cũng không nói gì nhiều, xoay người trở về khách sạn, đi thang máy về phòng mình.

Mới vừa rồi chơi đùa cùng nước biển, lúc này Đồng Niệm cảm thấy da thịt có hơi rít, cô tìm một bộ đồ ngủ, đi vào phòng tắm tắm. Giấy lát, tắm xong đi ra ngoài, cô sấy khô tóc, tiện tay mở tivi lên.

Đẩy cửa ban công sát đất lên, luồng không khí mát mẻ thổi vào, chân mày cô cũng giãn ra. Cô vịn hai tay lên lan can, nhìn về phía xa, mặt biển đen như mực, phản chiếu ra những gợn sóng lăn tăn sáng mờ.

Nhìn phòng ngủ bên cạnh còn sáng đèn, dđl/q'd ánh mắt cô hơi dao động, cô biết Lăng Cận Dương đang ở phòng sát vách.

Đồng Niệm ngo ngắc nhìn chằm chằm mặt biển đến mất hồn, tầm mắt cũng không có di chuyển. Nếu như cô quay mắt nhìn, là có thể thấy ban công sát vách, có một đôi mắt sắc bén đang bám chặt đuôi theo cô, thu tất cả mọi cử chỉ của cô vào trong đáy mắt.

Đứng trước ban công hứng gió biển một chút, tâm Đồng Niệm cũng dần dần an tĩnh lại. Những lời nói của Trầm Phái Ngao ở trong lòng cô cũng chậm rãi tan đi.

Trở vào phòng, Đồng Niệm ngồi ở trên sofa xem tin tức. Trên bàn trà có một mâm trái cây, trong đó có rất nhiều trái cây nhiệt đới. Cô nhìn quả xoài bên trong, nhớ tới mùi vị của nó trong món điểm tâm ngọt lúc chiều, lập tức muốn ăn.

Cầm quả xoài lên, cô lấy tay lột vỏ, trực tiếp cắn lên, kiểu ăn này rất hưởng thụ, chỉ là nước xoài chảy ra, làm dơ hai bên mép miệng cô.

Ăn một lượt hết hai quả xoài, Đồng Niệm cuối cùng thỏa mãn chép miệng. Cô rút khăn giấy lau miệng, ngồi ở trên sofa tiếp tục xem tivi.

Hồi lâu Đồng Niệm cảm thấy ngứa tay, chà xát vẫn cảm giác khó chịu. Cô giơ tay lên nhìn, thấy tay mình có chút đỏ, từ từ xung quanh miệng cũng bắt đầu ngứa, kèm theo cảm giác nhoi nhói.

Reng reng ——

Chuông cửa phòng reo lên, Đồng Niệm không ngừng xoa nắn bàn tay, đứng lên mở cửa. Cô nghĩ là phục vụ, cũng không có nhìn kỹ, liền mở cửa phòng ra.

“Sao lại là anh chứ?” Thấy người đàn ông đứng ngoài cửa, theo bản năng Đồng Niệm nhú mày lại.

Trầm Phái Ngao cất bước đi tới, cũng không vì thái độ lạnh nhạt của cô mà trong lòng sinh thái độ không vui, giọng nói ngược lại dịu dàng: “Mới vừa nhận được điện thoại, mười giờ sáng mai Chu Đồng sẽ đến...”

Anh vừa nói đến một nửa, đột nhiên hai mắt mờ to, chỉ vào mặt Đồng Niệm, kinh ngạc nói: “Mặt của em bị sao vậy?”

Nhìn mặt anh biến hóa, Đồng Niệm theo bản năng quay đầu, sau khi nhìn vào gương, lập tức sợ hết hồn. Miệng của cô cũng sưng lên, đỏ ửng một vùng.

Trầm Phái Ngao đi đến trước mặt cô, nhìn kỹ một chút, nhìn vỏ xoài trên bàn, mày kiếm xinh đẹp nhíu lại: “Em bị dị ứng rồi.”

Anh lắc đầu một cái, đẩy cô hướng về phía phòng tắm, trầm giọng nói: “Nhanh đi thay đồ đi, anh dẫn em đi tới bệnh viện.”

Nhìn bộ dáng của mình, Đồng Niệm cũng sợ hãi, cô làm theo lời Trầm Phái Ngao nói, vội vàng thay đồ đi theo hắn đến bệnh viện.

May mắn chỉ là dị ứng da, không nghiêm trọng lắm. Bác sĩ tiêm cho Đồng Niệm một mũi, thoa thuốc bên ngoài da cho cô, sau đó cho cô về nhà.

Chạy tới chạy lui về đến khách sạn đã là nửa đêm. Đi tới bên ngoài cửa phòng, Đồng Niệm xoay người nhận lấy túi thuốc trong tay Trầm Phái Ngao, dịu dàng nói: “Cảm ơn anh.”

Trầm Phái Ngao mỉm cười, giao túi thuốc cho cô, dặn dò cô nhớ thoa thuốc đúng giờ, đáy mắt về mặt dịu dàng: “Em đừng có cảm ơn tới cảm ơn lui miết, không thấy mệt sao?”

Lần này, Đồng Niệm cười ra tiếng, cô mỉm môi gật đầu một cái, nói: “Vây cũng được, lần sau mời anh ăn cơm.”

Hai mắt Trầm Phái Ngao thoáng qua nụ cười, khuôn mặt tuấn tú tạo thành một đường cong nhu hòa, “Được rồi, em mau đi ngủ đi, ngày mai gặp.”

Nhìn thấy hắn xoay người rời đi, Đồng Niệm mới giơ tay đẩy cửa phòng ra đi vào. Khi bước vào phòng, cô thấy người ngồi trên sofa, lập tức đổi sắc mặt, “Anh vào bằng cách nào?”

Biết rằng hỏi lời này cũng vô ích, Lăng Cận Dương làm sao bị một cánh cửa làm khó được chứ?

Đập tắt tàn thuốc trong tay, Lăng Cận Dương trầm mặt đứng dậy, mấy bước đi tới trước mặt cô, nắm chặt cầm cô, nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén: “Em không có cuộc sống bình thường sao?”

“Sao lại không chứ?” Vốn dĩ miệng sưng rất khó chịu, bị anh bóp một cái càng đau hơn, Đồng Niệm cau mày đẩy tay anh ra, tức giận nói: “Trước đây không phải tôi rất yên phận với cuộc sống bình thường sao?”

Lăng Cận Dương nhìn cái miệng sưng đỏ của cô, đđl/q'd ánh mắt dần dần bốc hỏa: “Em còn dám già mồm?”

Đồng Niệm tức giận đến nổi lồng ngực phập phồng, cô cắn môi chằm chằm nhìn anh, giọng nói đầy căm phẫn: “Anh cố ý nhạo báng tôi sao?”

Lấy trong túi thuốc ra hai viên thuốc, cô xé lớp vỏ ngoài, trực tiếp nuốt xuống, ánh mắt lạnh như băng: “Lăng Cận Dương, tôi nói cho anh biết, anh không cần phải đã kích tôi. .hiện tại tôi chịu đã kích rất giỏi.”

Lăng Cận Dương nhũu chặt mày, trong lòng vô cùng tức giận, anh muốn cắn cô một cái, chặn lại cái miệng đang lăm nhăm của cô. Nhưng nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của cô, ánh mắt anh lập tức trầm xuống.

Đồng Niệm ngồi ở trên giường, cắn hận nói: “Việc làm ăn ở Hoa Đông, chúng ta cạnh tranh công bằng, Lăng thị tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.”

Lăng Cận Dương giận quá thành cười, nhìn cô bằng đôi mắt lạnh thấu xương, giọng nói hùng hậu mang theo vài phần khiêu khích: “Được, chỉ cần em có bản lĩnh.”

Đối mặt với kích thích trần trụi như vậy, Đồng Niệm nổi giận!

Cô trầm mặt giờ tay lên, chỉ tay về phía cửa, lạnh lùng nói: “Anh đi ra ngoài, tôi muốn đi ngủ.”

Xoay người ngã xuống giường, cô lười nhìn đến anh, nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế lại sự tức giận trong lòng. Cô không thể tức giận, tuyệt đối không thể làm cho người ta chê giễu.

Dưới tác dụng của thuốc, hơn nữa do bồn ba cả ngày, Đồng Niệm rất nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Cô ngẫm nghe trộm những động tĩnh vang lên bên tai, còn nghĩ đó là âm thanh anh đi ra, cũng không nghĩ nhiều, mặc cho cơn buồn ngủ kéo tới.

Mí mắt ê ẩm không mở ra được, Đồng Niệm vui mặt vào trong gối, ung dung ngủ. Chớp mũi mơ hồ truyền đến mùi thuốc, ngay sau đó trên bàn tay cô truyền tới một mảnh lạnh lẽo.

Đồng Niệm mơ hồ cảm thấy như có ai đó đang bôi thuốc cho mình, đầu óc hỗn độn trống rỗng. Cho đến khi quanh quẩn chớp mũi có mùi quen thuộc, cô mới an tâm lại.

Mùi thuốc lá nhân nhạ, làm cho trí nhớ cô muốn ý lại mùi vị này. Đồng Niệm thoải mái thờ dài không có mở mắt, mặc cho ý thức buông lỏng xuống, cả người lằm vào trong mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Đấu Trí (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Đến khi mở mắt ra thì trời đã sáng, Đồng Niệm miễn cưỡng duỗi lưng một cái, cô cử động tay một chút, thấy nó đã linh hoạt tự nhiên như lúc đầu. Trên bàn trà, thuốc được bày đầy ra, điều này nói cho cô biết, tất cả mọi chuyện tối hôm qua không phải là cảnh trong mơ.

Đồng Niệm soi mặt vào trong gương, thấy mặt mình đã khôi phục lại như thường, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Cô lấy điện thoại dưới gối lên xem, nhìn đồng hồ chợt nghĩ đến cái gì, mặt liền biến sắc, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Dùng tốc độ rất nhanh rửa mặt, sau khi thay xong quần áo, Đồng Niệm mở cửa nhanh chóng chạy qua phòng sát vách. Cô gõ cửa phòng Lăng Cận Dương không có động tĩnh, lại chạy đi gõ cửa phòng Trầm Phái Ngao, vẫn không có ai đáp lại.

Lấy điện thoại ra nhìn một chút, đã mười giờ rưỡi. Chu Đồng đáp máy bay lúc mười giờ, thế nhưng hai người đàn ông này không hề gọi cô dậy.

Khốn kiếp, thật là khốn kiếp mà! Hai người xấu xa này, tại sao không đi chết đi chứ!

Lấy điện thoại di động ra gọi cho hai người, nhưng không có ai nghe, Đồng Niệm cắn chặt môi, nụ cười lạnh lẽo. Nói là cạnh tranh công bằng, nhưng sau lưng làm chuyện xấu, hai người có phải là đàn ông không vậy hả?

Ở trong phòng ăn đợi đến trưa, cũng không thấy bọn họ trở lại. Đồng Niệm hỏi trợ lý của Trầm Phái Ngao, mới biết bọn họ không trở về dùng cơm trưa. Cô hỏi những chuyện khác, trợ lý ấp úng, không nói nhiều hơn nữa chữ.

Chán nản thờ dài, thức ăn trên bàn nửa điểm cô cũng không muốn đụng vào. Ngồi khây khểnh com trong chén, cái gì cũng không nuốt trôi.

Trở về phòng, Đồng Niệm chờ mòn mỏi, vẫn không thấy người trở lại. Chỉ cần có chút tiếng động nơi hành lang, cô đều kéo cửa ra xem một chút, nhưng ngoài những công nhân phụ trách quét dọn ra thì cũng không thấy bóng dáng của Chu Đồng.

Cả người rơi vào trạng thái khẩn trương cao độ, làm cho lòng người nôn nóng. Đồng Niệm nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều, cô trầm mặt xuống lầu, trực tiếp ngồi trên sofa ở đại sảnh đợi. Cô không tin bọn họ tối nay không về khách sạn.

Đồng Niệm ngồi trên sofa, mặt hướng ra cửa, đôi tay vòng chắc bả vai, nhìn chăm chăm tại một điểm ở nơi xa, khiến cho bản thân mình an tĩnh lại.

Ngồi yên một chỗ ba tiếng đồng hồ, tận đến bảy giờ tối, Đồng Niệm nhìn thấy bên ngoài quán rượu lái tới một chiếc xe màu đen. Khi xe ngừng lại, trong xe có mấy bóng người bước xuống, làm cho mắt cô sáng lên.

Đồng Niệm đứng dậy sửa sang quần áo, trầm ổn cất bước đi tới. Người đàn ông đi tới khoảng 50 tuổi, mặc dù hai bên tóc mai đã có tóc trắng, nhưng thần thái sáng láng, đôi mắt sau cặp mắt kính có gọng vàng vô cùng rạng rỡ.

Không cần hỏi nhiều, Đồng Niệm cũng biết này người là ai.

"Xin chào ngài, Chu Đồng!"

Đồng Niệm đi tới nghênh đón, cung kính chào, miệng nói cười.

Vốn cùng hai người bên cạnh nói chuyện, chợt thấy cô, Chu Đồng dừng bước, cười hỏi: "Vị này là..."

"Tôi tên là Đồng Niệm." Đồng Niệm mỉm môi cười, giọng nói thong dong: "Dự án lần này cùng quý công ty hợp tác, Lãng thị do tôi phụ trách."

Chu Đồng nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt, ánh mắt dâng lên nụ cười: "Thật không nghĩ tới, Đồng tiểu thư còn trẻ như vậy!" Ngừng lại, đôi mắt thông minh của ông dao động mạnh, cười nói với hai người bên cạnh: "Cận Dương và Bái Ngao, hiện tại toàn là những người trẻ tuổi các người chiếm lĩnh thế giới."

Lãng Cận Dương cười khẽ một tiếng, gương mặt tuấn tú lạnh lùng rũ xuống: "Chu Đồng, ngài là tiền bối, chúng tôi còn phải học hỏi nhiều hơn nữa!"

Nghe vậy, Chu Đồng có thâm ý khác cười cười, vẻ mặt vui vẻ nói: "Tốt lắm, đánh cầu cả buổi chiều, tất cả mọi người chắc đói bụng rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện thôi."

Nhìn họ bước đi, sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, cô bóp chặt cổ tay Trầm Phái Ngao, thấp giọng hỏi: "Trầm Phái Ngao, tối hôm qua anh đã cho tôi uống thuốc gì hả?"

Giơ tay lên sờ lỗ mũi một cái, Trầm Phái Ngao nhíu mày nhìn về phía cô, "Thuốc dị ứng."

Nhìn ánh mắt chất vấn của cô, môi của Trầm Phái Ngao không tự chủ nâng lên, "Chỉ là trong thuốc kia, có một ít thành phần của thuốc ngủ."

". . . . ."

Đôi mắt lạnh lẽo của Đồng Niệm co rúc lại, ánh mắt cô nhìn hẩn xác thực có thể giết người.

Trong phòng ăn, màu vàng kim được lấy làm chủ đạo, khắp nơi đều lộ ra một cổ xa hoa. Bàn ăn được thiết kế theo kiểu xoay tròn, các loại thức ăn bày trên bàn trông rất ngon, nhưng Đồng Niệm một chút cũng không muốn ăn.

Trên bàn ăn, Chu Đồng cùng hai người đàn ông nọ nói cười vui vẻ, nửa mắt cũng không thèm để ý tới cô. Đồng Niệm mấy lần muốn tìm đề tài để xen vào, cũng đều bị hai người đàn ông kia kiểm chuyện đổi đề tài, rõ ràng chính là không muốn cho cô tham gia vào.

Hai tay xuôi bên người nắm chặt lại, Đồng Niệm tức giận hăm răng ngứa ngáy, có người cố tình chọc giận cô mà.

Lãng Cận Dương cầm ly rượu trong tay, giữa đầu uống sạch hết ly rượu đỏ, dđl/q'd cúi người tiến lại gần cô, ý vị xa xa nói: "Đối với em nói chuyện vui vẻ là xong chuyện sao? Còn phải mời người ta ăn cơm, sau khi ăn bữa cơm, còn phải cảm ơn người ta đã cho em học hỏi và mở mang tầm mắt!"

Vừa vận thấy khoe miệng Trầm Phái Ngao nở nụ cười rực rỡ. Ngọn lửa giận trong lòng Đồng Niệm dâng cao, cháy thẳng đến quả tim đang bị tổn thương của cô.

Quay đầu nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của Lãng Cận Dương, hai mắt Đồng Niệm từ từ bốc lửa. Con mẹ nó, có người nào không biết người đàn ông hay mỉm cười là người đàn ông âm hiểm? Tối hôm qua không phải do tức giận với anh nên cô mới thiếu cảnh giác sao?

Lãng Cận Dương uống mấy ly rượu, cảm thấy hơi say, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận, không nhịn được hỏi: "Như thế nào, nhận thua rồi sao?"

Bởi vì cự ly cách cô rất gần, Lăng Cận Dương có thể ngửi thấy mùi hoa lài trên người cô. Ánh mắt anh nhìn vành tai trắng nõn của cô, cả người không nhận được nóng lên, ánh mắt tối xuống.

Đồng Niệm mở to mắt hung dữ trừng anh một cái, nở nụ cười lạnh nhạt đứng lên, nhìn mọi người, lúng túng nói: “Thật xin lỗi, tôi đi nhà vệ sinh một chút.”

Nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô, ý cười trên khóe môi Lăng Cận Dương càng thêm sâu. Anh nhíu mày nhìn Trầm Phái Ngao đang ngồi ở phía đối diện, ánh mắt dần dần thâm thúy lại. Trong ánh mắt như đầm đen sâu không thấy đáy đó, làm cho người ta suy đoán không ra.

Kéo cửa phòng, Đồng Niệm cúi đầu đi ra, lập tức đầu đụng vào một người. Người nọ hiển nhiên cũng đi rất nhanh, sau khi bị cô đụng phải, đồ vật cầm trên tay rớt đầy trên mặt đất.

"Thật xin lỗi."

Đồng Niệm áy náy nói lời xin lỗi, sau khi thấy người mình đụng phải là trợ lý của Chu Đồng, lập tức ngồi xuống giúp thu dọn đồ.

Tiện tay nhặt chai thuốc rớt trên mặt đất, Đồng Niệm nhìn nhãn hiệu của nó, tên thuốc không xa lạ với cô, là thuốc dùng để trị bệnh phong thấp.

Phụ tá nhận lấy đồ, cũng không có nói thêm cái gì, vội vàng đi vào phòng, đưa thuốc cho Chu Đồng.

Xoay người đi tới phòng vệ sinh, chân mày nhíu chặt của Đồng Niệm chậm rãi giãn ra. Thắng bại chưa phân, người thua cuối cùng chưa biết là ai!

Ngày hôm sau, cả ngày không thấy bóng dáng Đồng Niệm xuất hiện. Cô có hành động như vậy, ngược lại làm cho Lăng Cận Dương khó hiểu.

Mãi đến tối, Đồng Niệm mới trở lại khách sạn.

Đi tới phòng ăn, Đồng Niệm đẩy cửa đi vào, bọn họ đang nói chuyện phiếm, không khí vô cùng hòa hợp.

Lăng Cận Dương thấy Đồng Niệm cầm trên tay một cái túi gì đó, mày kiếm nhăn nhăn, trong lòng có chút nghi ngờ.

Giây lát, phục vụ bưng thức ăn lên bàn, Trầm Phái Ngao mở ra một chia rượu Mao Đài, thời điểm định rót rượu, Đồng Niệm mỉm cười từ trong túi lấy ra một cái chai, đi về phía Chu Đồng.

“Chu Đồng.” Đồng Niệm hơi cúi người, cầm trong tay chai rượu màu nâu đi qua, nhẹ giọng nói: “Nghe nói ngài bị bệnh phong thấp, chai rượu thuốc này tôi mua từ một thầy thuốc Đông y, trong này có nhiều dược liệu hiếm được hòa trộn lẫn nhau. Trước khi về khách sạn, tôi đã đi đến bệnh viện kiểm tra đo lường, đảm bảo không có bất kỳ thứ gì có hại cho sức khỏe.”

Chu Đồng thú vị quay đầu, nhìn chằm chằm chai rượu trong tay cô, ánh mắt thoáng qua nụ cười: “Đồng tiểu thư thật có tâm.” Trong lúc nói chuyện, ông nhận lấy chai rượu, mở nắp ra ngửi một cái, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Cầm lấy ly rượu, Chu Đồng cũng không có nhận rượu của Trầm Phái Ngao, mà đổ rượu thuốc ra ly, trên môi nở nụ cười: “Tôi ném cái này một chút.”

Tay Trầm Phái Ngao đang cầm chai rượu cứng đờ lại, chân mày lập tức trầm xuống.

Trái tim lơ lửng cuối cùng cũng thả lỏng ra một chút, Đồng Niệm gật đầu cười, xoay người trở lại chỗ ngồi, cũng không có nói thêm gì nhiều. Cô an tĩnh cuối đầu ăn cơm, từ đầu đến cuối cũng không để ý tới hai người kia.

Lăng Cận Dương nắm chặt ly rượu trong tay, anh nhìn chằm chằm chai rượu thuốc, đôi mắt anh u ám xuống. Anh nhíu mày nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của cô đang dùng cơm, môi nhỏ bé mím chặt, lộ ra một đường thẳng.

Ánh mặt trời hơi lờ lờ, bờ biển yên tĩnh. Sáng sớm Lăng Cận Dương ra bờ biển chạy một vòng, sau khi trở về phòng liền đi tắm. Thay xong quần áo đi ra ngoài, đúng lúc Trầm Phái Ngao cũng mở cửa phòng.

Hai bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, cùng nhau đi đến trước cửa phòng Chu Đồng, tối hôm qua nói sáng nay sẽ cùng nhau ăn bữa sáng.

Tiếng chuông cửa phòng vang lên, dđl/q'd người mở cửa là trợ lý của Chu Đồng, “Lăng tổng, Thẩm tổng, chào buổi sáng!”

"Chào buổi sáng!"

Trầm Phái Ngao chào, cười hỏi: “Chu Đồng dậy chưa?”

Trợ lý mỉm cười, cũng không có giấu giếm bọn họ: “Đã dậy rất sớm rồi ạ, ngài ấy đã đi xuống dưới ăn sáng cùng Đồng tiểu thư rồi.”

Lăng Cận Dương nhíu mày lại, ý cười trên khóe môi Trầm Phái Ngao cũng cứng ngắc.

Phía sau khách sạn, ô che nắng khổng lồ màu trắng, bàn đá điêu khắc tinh xảo.

Đồng Niệm mặc bộ quần áo màu trắng thoải mái, cô cười nói chuyện phiếm với người bên cạnh. Giọng nói của bọn họ, ở cự ly rất xa cũng có thể nghe được.

Mặc dù lớn tuổi, nhưng mắt của Chu Đồng rất tốt, nhìn thấy hai người trẻ tuổi đi tới, lập tức ngoắc tay: “Mau tới đây, chờ hai người các người đã lâu rồi.”

Lăng Cận Dương nhếch môi cười, kéo ghế ra ngồi xuống. Anh nhìn về phía Đồng Niệm, thấy cô rũ mắt xuống, cũng không nhìn mình.

“Chu Đồng.” Trầm Phái Ngao cười lên, giọng nói như đùa giỡn: “Sáng sớm tôi và Cận Dương đến tìm ngài, nhưng không ngờ Đồng Niệm so với chúng tôi sớm một bước.”

Đồng Niệm bùng ly cà phê lên hộp một hộp, lạnh lùng nói: “Chim non dậy sớm sẽ có côn trùng ăn.”

Mím môi cười, Chu Đồng nở nụ cười ôn hòa: “Tôi hôm qua uống rượu thuốc của Đồng Niệm cho, ta ngủ rất tốt. Bên này thời tiết ẩm ướt, chân ta bị đau, mấy đêm rồi cũng không có ngủ ngon giấc.”

“Chú Chu, một lát ra ngoài ngài đi gặp bác sĩ Đông y đó một chút, để họ giúp ngài châm cứu, hiệu quả hẳn rất tốt.” Về mặt Đồng Niệm ôn hòa, đáy mắt lóe lên nụ cười chân thành tha thiết.

Chu Đồng gật đầu một cái, cảm động tán thưởng: “Có con gái vẫn là tốt nhất, biết quan tâm, thân thiết.” Ông giơ tay sờ sờ cái trán Đồng Niệm, cười nói: “Con gái bảo bối của ta, nếu hiểu thuận bằng một nửa Niệm Niệm thì thật là tốt.”

“Làm sao lại như vậy được chứ?” Đồng Niệm cười nhẹ, thần thái tự nhiên nói: “Công chúa nhỏ của chú còn nhỏ, qua vài năm đợi em ấy lớn, dĩ nhiên là biết hiếu kính ngài.”

“Hy vọng là thế.” Chu Đồng vui mừng cười, ánh mắt thoáng qua vẻ cưng chiều.

Đưa tay vỗ mu bàn tay cô, mắt Chu Đồng chứa đựng nụ cười, ánh mắt chỉ rơi vào trên người Đồng Niệm, ý vị sâu xa nói: “Hai ngày tới chú còn muốn đi thăm bạn bè lâu năm một chút, thời điểm trở về thành phố Duệ Phong, tôi sân bay chú sẽ gọi điện thoại cho con, lúc đó con nhớ làm hướng dẫn du lịch cho chú.”

"Đó là nhất định!"

Đồng đọc nhếch môi cười khế, khoe miệng nở nụ cười xinh đẹp tự nhiên.

Trong lời nói của Chu Đồng ý vị rõ ràng như thế, kẻ ngu cũng có thể nghe ra.

Ánh mắt Trầm Phái Ngao thoáng qua một tia lạnh lẽo, hất quay đầu nhìn về phía Lăng Cận Dương, trong mắt lộ ra tin tức rõ ràng. Mẹ nó, hai người chúng ta đều là đáng mày râu, thế nhưng lại bại dưới tay một con nhóc con!

Trầm Phái Ngao sùng sốt, ngược lại trong lòng Lăng Cận Dương bình thản không ít, anh cũng không có quá nhiều cảm xúc. Chỉ cúi đầu, đôi môi nhỏ bé lộ ra một nụ cười.

Cô nhóc này thật không đơn giản, thủ đoạn của cô liên tiếp xuất hiện, vô cùng đa dạng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Cạm Bẫy (Phần 1)

Editor: Nguyễn Hiền

Trở lại thành phố Duệ Phong, sự hợp tác giữa Thẩm Thị và Lăng thị được coi như chính thức bắt đầu.

Tập đoàn Chu thị ở hải ngoại tài chính vô cùng dồi dào. Lần này, đầu tư vào thị trường trong nước, cùng hai tập đoàn Thẩm-Lăng hợp tác, không chỉ thanh thế càng thêm lớn mạnh mà Chu thị ở nước ngoài còn có một khu mỏ, giữa khu mỏ này có sản xuất loại khoáng thạch quý hiếm. Ở thị trường quốc tế giá cả rất đắt đỏ, bởi vậy dự án hợp tác lần này vô cùng quan trọng.

Kể từ khi trở lại, Đồng Niệm liền vui đầu ở trong phòng làm việc, ba ngày rồi cũng chưa có về nhà. Ăn ở đều ở tại công ty, cần cái gì thì có người giúp việc trong nhà đưa tới.

Cô dốc hết sức chuẩn bị bài giới thiệu cho Lăng thị, đây là đại diện cho một công ty, phải chuẩn bị chu đáo. Còn Mục Duy Hàm thì phụ trách việc giám dự toán phần đầu tư trước đó xuống.

Tuy nói Lăng thị và Thẩm thị cùng nhau hợp tác, nhưng tập đoàn Chu thị cuối cùng cũng chỉ chọn một tập đoàn làm đối tác. Sau khi tập đoàn đó giành lấy được quyền làm chủ, lúc đó sẽ phân chia cho bên mình đã hợp tác. Cho nên việc này, Đồng Niệm nhất định phải tranh giành cho bằng được.

Vất vả ba ngày, Đồng Niệm cuối cùng cũng hài lòng nhìn tài liệu mình sửa xong. Mục Duy Hàm cũng không phụ kỳ vọng, đã giảm dự toán của dự án xuống.

Đồng Niệm nhìn con số cuối cùng đã được dự toán, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại: “Chỉ giảm xuống thấp nhất được 2% thôi sao?”

“Ừ.” Mục Duy Hàm mỉm cười, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ mệt mỏi: “Chỉ có thể giảm tối đa đến mức này thôi.”

“Được rồi!” Đồng Niệm cũng hiểu được rằng, không thể giảm thấp hơn được nữa. Nếu việc mua bán lỗ vốn, như vậy có thắng đi nữa cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì. Điều có thể làm, Lăng thị đều đã làm tất cả, cũng chuẩn bị chu đáo. Cuối cùng chuyện có thể thành hay không, còn phải xem vận khí.

“Vất vả cho anh rồi.” Đồng Niệm nhìn Mục Duy Hàm, ánh mắt tràn ngập nụ cười. Mấy ngày nay hai người bọn họ dốc sức làm việc, dầm/d' bao nhiêu loại khổ cực cũng chỉ có bọn họ mới hiểu được.

Cầm tài liệu đã chuẩn bị xong lên, Đồng Niệm bỏ vào trong két sắt khóa kỹ lại. Sau đó cầm chìa khóa xe lên, kéo người bên cạnh đi ra ngoài: “Đi thôi, em mời anh đi ăn sáng, sau đó chúng ta về nhà ngủ một giấc cho thật ngon.”

“Em đi đi, anh muốn ở lại.” Mục Duy Hàm cười, trong lòng còn có chút lo lắng.

Đồng Niệm dừng bước, mắt hứng liếc anh một cái, thấp giọng nói: “Trợ lý Mục, em hiểu rõ anh làm việc rất nghiêm túc, nhưng đã 72 tiếng đồng hồ chưa ngủ rồi, không lẽ anh là người sắt sao?”

Trong lúc nói chuyện, Đồng Niệm kéo anh ra khỏi phòng làm việc, lôi anh đi về phía thang máy: “Anh yên tâm đi, chuyện của công ty em đã giao cho cấp dưới, chúng ta tranh thủ nghỉ ngơi một ngày, sẽ không có việc gì đâu.”

Giơ tay lên xoa xoa chân mày, Mục Duy Hàm cũng cảm thấy rất mệt mỏi, “Được rồi, vậy anh cũng nghỉ ngơi một ngày.”

“Vậy mới được chứ.” Thấy anh đồng ý, Đồng Niệm lập tức cười lên, đi vào thang máy, dịu dàng hỏi người bên cạnh: “Anh muốn ăn cái gì, em mời.”

Đi tới tầng hầm bãi đậu xe, Mục Duy Hàm nhận lấy chìa khóa trên tay Đồng Niệm, trầm giọng nói: “Đề anh lái xe.”

Với sự chăm sóc của anh, Đồng Niệm rất cảm động, cô cũng không có nói thêm gì, ngồi vào trong xe, hai người cùng nhau rời khỏi.

Sau khi dùng cơm sáng, Mục Duy Hàm lái xe đưa Đồng Niệm về Lan Uyên. Nhìn thấy vẻ mệt mỏi của anh, Đồng Niệm cũng không để anh lái xe về, mà bảo tài xế đưa anh về nhà.

Mấy ngày mệt nhọc buông lỏng xuống, Đồng Niệm tắm rửa xong nằm xuống giường, thần kinh căng thẳng cũng được thả lỏng, cả người cảm thấy như rã rời. Đầu vừa mới dính vào gối, đã chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này, thật là ngon.

Hai ngày sau, Đồng Niệm nhận được điện thoại của Chu Đồng, nhanh chóng chạy đến sân bay đón tiếp. Bởi vì mối quan hệ lúc trước khá tốt, sau khi Chu Đồng nhìn thấy cô hết sức thân thiết, hơn nữa đi dạo chơi ở thành phố Duật Phong cũng đều do một tay cô an bài, hiển nhiên hoàn toàn tin tưởng cô.

Mọi việc đối với Đồng Niệm đều tin tưởng, cũng có nghĩa là cũng tin tưởng tập đoàn Lăng thị.

Kể từ ngày truyền thông liên tiếp đưa tin tập đoàn Chu thị muốn chọn một trong hai tập đoàn Thẩm-Lăng làm đối tác, mấy ngày nay tin tức này cũng không hề gián đoạn.

Nhất là sau khi Chu Đồng xuất hiện ở thành phố Duật Phong, theo bên cạnh ông lại là người quản lý tập đoàn Lăng thị, mọi người nhất thời sửng sốt. Kết quả này thật sự làm mọi người chấn động.

Song song với sự chấn động này còn có thị trường chứng khoán.

Các loại tin tức vừa tung ra, giá cổ phiếu tập đoàn Lăng thị tăng vọt, luôn chiếm ở vị trí đầu, hơn nữa liên tiếp tăng, mạnh như vũ bão.

Như vậy hiệu ứng bướm bướm, dù có là bất luận người nào cũng không có thể dự đoán được. Trong lúc nhất thời, tập đoàn Lăng thị trở thành điểm nóng về số lượng tìm kiếm trên internet.

Sau mấy ngày đi dạo chơi ở thành phố Duật Phong, Chu Đồng vẫn chưa thỏa mãn, nhưng không thể không xử lý công sự. Lịch trình cụ thể để ký hợp đồng, cần phải tiến hành nhanh chóng, đồng thời cũng muốn lựa chọn xem cuối cùng nên chọn tập đoàn nào để hợp tác.

Trầm Phái Ngao vẫn muốn tìm cơ hội đến gần Chu Đồng, chỉ là trợ lý của ông luôn khéo léo từ chối, không còn cách nào khác. Hiện tại cổ phiếu Lăng thị đang tăng, giá cổ phiếu Thẩm thị mặc dù ổn định, nhưng có ai mà chẳng muốn dẹt hoa trên gấm chứ?

Chỉ là, lần này Đồng Niệm đã rút được kinh nghiệm, nhất quyết ngăn cản không cho Trầm Phái Ngao và Lăng Cận Dương có cơ hội đến gần Chu Đồng, chặt chẽ nắm giữ cơ hội của mình.

Buổi sáng chủ nhật, Chu Đồng hẹn người phụ trách hai tập đoàn cùng đi đánh golf. Thuận tiện cho tất cả mọi người gặp mặt một lần, để sau này dễ dàng hợp tác lẫn nhau.

Cả người nhà họ Thẩm đã đến sân golf, Đồng Niệm nhìn thấy Lăng Cận Dương bước xuống từ xe Trầm Bái Ny, bỗng nhiên cảm thấy đau đầu. Thật là ghét người nào người đó sẽ xuất hiện.

Đối với đánh golf, Đồng Niệm thật sự không thể nào lĩnh hội được. Trước kia đã tới một lần, nhưng mấy năm qua cũng chưa từng đến.

Thẩm Thế Minh và Chu Đồng tuổi tác tương đồng nhau, hai người gặp mặt tự nhiên nói chuyện rất ăn ý, kỹ thuật đánh bóng của hai người đều rất tốt, chẳng phân biệt được thắng bại. Đi theo ở phía sau là tiêu bối, dĩ nhiên chỉ coi là làm nền.

Lăng Cận Dương mặt áo thể thao màu trắng, trên đầu đội chiếc nón lưỡi trai cũng màu trắng, vành mũ phía trên che bớt một phần khuôn mặt tuấn tú của anh.

Đứng ở phía bên này, Đồng Niệm chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trong tay anh đang cầm gậy đánh golf, động tác vo cùng ưu nhã. Đồng thời cũng có thể thấy, người đứng bên cạnh anh trên mặt không hề che giấu vẻ say mê, ngắm nhìn anh.

“Nhìn cái gì chứ?” Bên tai chợt vang lên một giọng nói, dđl/q'd Đồng Niệm nhú mày nhìn sang, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú của Trầm Phái Ngao.

Cụp mắt, sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh, tiện tay rút ra một cây gậy golf, lại bị người đàn ông bên cạnh chê cười: “Không đúng rồi, gậy cán ngắn không thích hợp với em.”

Ngón tay thon dài của Trầm Phái Ngao lướt qua, lấy ra một cây gậy, đặt trong tay giờ lên cân nhắc trọng lượng, cảm thấy hài lòng rồi mới đưa cho cô, “Cái này thích hợp với em hơn.”

Đồng Niệm không thể phân biệt được những cây gậy đánh golf lộn xộn kia, cũng không hiểu về chúng. Cô mím môi nhận lấy gậy đánh golf Trầm Phái Ngao đưa tới, cầm trong tay.

Hai cánh tay kéo ra, thẳng tắp nâng lên, vung gậy lên, nhưng quả bóng vẫn còn ở trên mặt đất, nguyên xi không nhúc nhích.

“Niệm Niệm.” Nhìn thấy bên này có chuyện vui, Trầm Bái Ny làm sao có thể bỏ qua được, dĩ nhiên là lôi kéo người đàn ông bên cạnh đi tới xem náo nhiệt: “Cô không biết đánh golf sao?”

Đồng Niệm cúi đầu, nhìn chằm chằm quả bóng trên mặt đất, lòng tràn đầy tức giận: “Không biết.”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của cô tức giận, mày kiếm Lăng Cận Dương nhăn lại, môi không tự chủ mím chặt.

Hai cánh tay Trầm Phái Ngao trầm ổn, một gậy đánh xuống, góc độ vừa đúng. Anh dời mắt nhìn một chút, vị trí chắc hẳn không tệ.

Xoay người thấy người bên cạnh cau mày, anh nhếch môi cười, ngẩng đầu nhìn thấy em gái mình, sử dụng ánh mắt bảo cô không được làm quá đáng.

“Anh dạy cho em.”

Tiến lên một bước đi tới bên cạnh Đồng Niệm, Trầm Phái Ngao kéo hai cánh tay của cô, bàn tay luồn qua phía dưới nách cô, giọng nói ôn hòa: “Thả lỏng, đừng gồng người.”

Hắn đột nhiên có hành động thân mật, khiến Đồng Niệm thấy không thoải mái. Cô theo bản năng muốn né tránh, nhưng không nghĩ anh giờ tay đề eo của cô, môi mòng tiến lại gần bên tai của cô nói: “Không được nhúc nhích, chuyên tâm chơi bóng.”

Hắn nói như vậy, ngược lại Đồng Niệm không thể động. Người ta một lòng dạy cô chơi bóng, nếu như cô mắc cỡ ngại ngùng, giống như là cô đang chột dạ.

Kiểm chế lại cảm xúc phập phồng trong đáy lòng, Đồng Niệm không cử động, lắng nghe hắn chỉ bảo từng bước, tập trung tinh thần lại, hai cánh tay từ từ thả lỏng, hai chân tách ra, khẽ dùng sức, một cú đánh đi, hiệu quả quả thật không tệ.

Nhìn động tác thân mật của bọn họ, Trầm Bái Ny thấp giọng cười một tiếng, quay đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: “Cận Dương, anh xem bọn họ nhìn rất xứng đôi đúng không?”

Lăng Cận Dương liếc mắt nhìn một cái, thấy khóe miệng Đồng Niệm nở nụ cười chum chim, đôi mắt thâm thúy híp lại một cái, chỉ cười nhạt cũng không có trả lời cô.

Nhìn thấy anh đi thẳng về phía trước, trên mặt Trầm Bái Ny thoáng qua vẻ lúng túng, nhắc chân đi theo sau.

Mùa thu, ánh mặt trời ấm áp, những ngày nóng nực khó chịu đã qua. Trời cao mây trắng, thời tiết mát mẻ, làm cho lòng người sáng khoái.

Chơi đánh golf đến trưa, tất cả mọi người rất hứng thú. dđl/q'd Đến giờ cơm trưa, Chu Đồng làm chủ, ở khách sạn đã cho nhân viên chuẩn bị phòng ăn chu đáo. Mọi người có mặt, không ai dám từ chối.

Ở trên bàn ăn, mọi người chỉ nói chuyện phiếm, ai nấy đều tránh bàn đến công việc.

Chu Đồng cầm ly rượu trong tay, ánh mắt nhìn về phía mọi người bên cạnh, quay đầu nhìn chằm chằm Thẩm Thế Minh, cười nói: “Lão Thẩm, ông thật có phúc, trai gái đều có đôi có cặp.”

Ánh mắt ông quét qua bốn người đối diện, trong lời nói có hàm ý sâu xa: “Bái Ngao tuổi trẻ tài cao, Cận Dương tài hoa xuất chúng, con trai cùng con rể tương lai, đều là nhân tài khó có được.”

Tay Đồng Niệm cầm đĩa chột cứng ngắc lại, ánh mắt bình tĩnh, tiện tay gấp thức ăn trong đĩa, cảm thấy mùi vị không được ngon lắm, còn lâu mới so sánh được tiêu chuẩn của khách sạn năm sao.

Mọi người cười không nói, Thẩm Thế Minh càng cười lớn, bung ly rượu lên, đáp lễ nói: “Nhờ Chu Đồng chúc phúc.”

“Ai, hiện tại là thiên hạ của những người trẻ, chúng ta đều già rồi.” Chu Đồng ngửa đầu nhấp rượu, ánh mắt tràn ngập nụ cười.

Lăng Cận Dương rũ mắt xuống, đôi mắt sắc bén thoáng qua cái gì, anh mỉm cười, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Cạm Bẫy (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien

Sau khi dùng cơm trưa, tài xế lái xe đưa Chu Đồng trở lại khách sạn, mọi người cũng tách nhau ra đi riêng. Về đến nhà, Thẩm Thế Minh ngồi trên sofa giải rượu, trầm giọng hỏi một câu: “Bái Ngao, vụ Hoa Đông con thấy thế nào?”

Đôi mắt sâu thẳm của Trầm Phái Ngao chớp một cái, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng: “Chu Đồng dự định chọn Lăng thị, sợ rằng chúng ta không có cơ hội.”

Người giúp việc bung trà giải rượu lên, Thẩm Thế Minh uống một hớp, rất có thâm ý hỏi: “Lần này đối với chuyện của Lăng thị sao con có thể dễ dàng mềm tay đến như vậy?”

Nghe ba anh hỏi, Trầm Phái Ngao cười nhún vai, giọng nói trầm xuống: “Ba, con không làm lỡ chánh sự. Chỉ là cục thịt béo Hoa Đông tới tay có chút dễ dàng, con có cảm giác không hay lắm, cho nên không muốn nóng vội. Coi như Lăng thị bắt được quyền chủ động, chúng ta nhất định sẽ có lợi. Trong lúc này thật sự có xảy ra chuyện gì, người ăn thua thiệt cũng không phải là chúng ta!”

“Ha ha ha...” Thẩm Thế Minh mở mắt ra, chân mày nhíu chặt thả lỏng xuống: “Thật không hổ là con trai của ba, ba quả thật là không nhìn nhầm con.”

Trầm Bái Ny thay xong quần áo đi xuống lầu, thấy ba mình cười híp mắt đi lên, trên mặt khó hiểu hỏi: “Anh, có chuyện gì mà ba vui vậy?”

“Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi.”

Nghe vậy, Trầm Bái Ny nhếch miệng, đến bên cạnh anh mình ngồi xuống, tức giận nói: “Cái gì trẻ con, em đã 25 tuổi rồi.”

“Em cũng biết mình đã 25 tuổi sao?” Trầm Phái Ngao trừng mắt nhìn em gái, trong lòng không vui: “Vậy em có thể đừng làm những việc ngầy thơ như vậy nữa được không? Em cho rằng Đồng Niệm là người ngu, còn Lăng Cận Dương là kẻ ngốc?”

“Em...” Trầm Bái Ny cứng họng, sắc mặt hết sức khó coi.

Giơ tay lên ôm chặt bà vai em gái, Trầm Phái Ngao thờ dãi nói: “Em đó, hể thấy Lăng Cận Dương là nãi liên nóng lên.”

Nghe anh trai khiển trách, cô cũng không có cãi lại, cúi đầu, nhỏ giọng hỏi anh mình: “Vậy còn anh? Không phải anh thích Đồng Niệm sao? Anh có yêu cô ta không?”

“Phụ nữ xinh đẹp anh đều thích.” Trầm Phái Ngao ánh mắt trầm xuống, môi mỏng nâng lên độ cong lạnh bạc: “Thẩm phu nhân nhất định đối với Thẩm thị là người có ích. Cái gì là có yêu hay không, anh nghe không quen tai.”

Trầm Bái Ny hung hăng liếc mắt, không tán thành quan điểm của anh mình: “Cưới một người không thương về làm vợ, sống cả đời với họ, anh không thấy tiếc nuối sao?”

Đưa tay xoa đầu em gái, đôi mắt sáng của Trầm Phái Ngao nhuộm đầy tia đùa cợt: “Em gái ngốc, vợ không yêu có rất nhiều hữu ích, trong đó không bao gồm tình yêu. đđl/q'd Hôn nữa tình yêu là gì chứ?”

Chán nản thờ dài, Trầm Bái Ny theo dõi ánh mắt cố định của anh mình, “Anh, anh thật là vô tình! Đứng ở góc độ của người phụ nữ, em tuyệt đối sẽ chinh phạt anh.”

Từ ghế sofa đứng lên, Trầm Phái Ngao cũng không để những lời của em gái ở trong lòng, anh cất bước đi lên lầu, giọng nói mang theo ý cười: “Được, anh chờ.”

“Anh đúng là phách lối.”

Trầm Bái Ny làm mặt quỷ sau lưng anh mình, âm thầm khiển trách. Một ngày nào đó, thế nào anh trai cô cũng sẽ gặp được người có khả năng đánh bại tính ương ngạnh này, đến lúc đó có kịch hay để xem.

Lăng thị cùng Hoa Đông hợp tác cuối cùng cũng đã định, tin tức ký hợp đồng lan truyền rộng rãi. Chuyện này làm cho giá cổ phiếu Lăng thị lần nữa tăng cao, có xu hướng tăng mạnh liệt.

Hiện tại các cô, các bác bán thức ăn cũng mua cổ phiếu của Lăng thị, họ muốn kiếm thêm chút sinh hoạt phí.

Cả thành phố Duệ Phong, mọi người lúc nhàn rỗi đều bàn luận về chuyện này, đến lúc này giá cổ phiếu đã lên đến đỉnh điểm, đạt mức cao nhất.

Gần tối về đến nhà, Lăng Cận Dương mở cửa nhà ra, Rella liền phe phẩy cái đuôi nhỏ chạy đến, ở bên cạnh anh chạy tới chạy lui. Trong khoảng thời gian này, Rella vẫn luôn ở chỗ này, anh không có đưa nó trở về Lan Uyển.

Lần trước, sau khi Đồng Niệm rời đi, cô cũng chưa có trở lại, cũng không còn để ý tới Rella. Chuyện như vậy, thật đúng là hiếm thấy, theo đạo lý mà nói, cô không thể nào mặc kệ mà bỏ Rella ở lại.

Cho Rella ăn xong, Lăng Cận Dương đi tắm, sau khi tắm xong anh đến ghế sofa ngồi xuống. Anh cảm điều khiển mở tivi, mỗi đài đều phát tin tức đang nóng sốt có liên quan đến Lăng thị gần đây.

Mắt nhìn chăm chăm lên màn hình tivi, máy kiểm xinh đẹp của Lăng Cận Dương nhú thật chặt, anh mím môi, gò má tạo thành đường cong lạnh nhạt. Điện thoại di động trên bàn reo lên, anh nhìn thấy người gọi đến, vội vàng nhận: “Leo, chuyện tra được như thế nào rồi?”

Người ở bên kia đại dương, nói tin tức tra được cho anh biết: “Mười mấy năm qua, tập đoàn Chu thị ở hải ngoại phát triển vô cùng lớn, dđl/q'd thực lực quả thật hùng hậu. Năm ngoái khủng hoảng tài chính, cả tập đoàn ít nhiều đều bị ảnh hưởng, chỉ là dựa vào vốn liếng của Chu thị, chịu một cú đánh mạnh cũng không ảnh hưởng lớn lắm.”

Mắt Lăng Cận Dương lóe sáng lên, sau khi trầm tư hồi lâu, mới cau mày nói: “Leo, cậu giúp tôi một chuyện, dẫn theo đội thăm dò chuyên nghiệp, đi một chuyến nữa tới kho khai thác mỏ, trước thứ tư tuần sau, nhất định phải có tin tức.”

“Được, cậu yên tâm.”

Sau khi cúp điện thoại, Lăng Cận Dương đặt điện thoại di động trên sofa, ngửa đầu dựa ra phía sau. Leo là bạn tốt anh quen được lúc đi du học ở nước ngoài, những năm qua hai người vẫn thường xuyên tới lui, cậu ấy cho tin tức sẽ không giả. Có lẽ khủng hoảng tài chính đối với Chu thị không lớn, nhưng lần này vì cái gì lại cùng Lăng thị hợp tác. Hẳn trước đây đã sớm chọn trúng Đồng Niệm, suy cho cùng là nhìn trúng Lăng thị, vẫn là còn dụng tâm kín đáo mà?

Những năm qua ở trên thương trường mò mẫm lẫn lộn, Lăng Cận Dương sớm đã thành thói quen. Bất cứ người nào tâm cũng đề phòng. Hiện tại cổ phiếu Lăng thị tăng vọt ra ngoài phạm vi bình thường, tình hình như thế một khi xuất hiện một chút biến động nhỏ, như vậy hậu quả nghiêm trọng xảy ra có thể nghĩ đến.

Đáy lòng mơ hồ lo lắng, Lăng Cận Dương thờ dài, gờ tay lên che mắt lại, đôi môi nhỏ bé mím chặt. Hy vọng mọi chuyện là do anh nghĩ nhiều, chăm lo mù quáng mà thôi.

Lâu lắm, cuối tuần mới có thời gian cùng bạn thân gặp nhau vui vẻ.

Doãn Mạch đi du lịch khắp nơi trên thế giới, hơn nửa năm cuối cùng mới trở lại thành phố Duệ Phong. Đối với những việc Đồng Niệm trải qua, cô tràn đầy khiếp sợ, thật không dám tin.

Trước khi đi, Đồng Niệm vẫn còn làm việc ở tòa soạn. Chưa bao lâu, lúc mình một cái lúc này đã là chủ tịch của tập đoàn Lăng thị, hơn nữa còn là người có cổ phần nhiều nhất của tập đoàn.

“Oa, thế giới này biến chuyển có nhanh thế nào, cũng không bằng sự thay đổi của Đồng tiểu thư.” Doãn Mạch nhìn chăm chăm người trước mắt, không nhìn được trêu chọc. Niệm Niệm bây giờ không hơn không kém thiên kim nhà giàu có.

Đồng Niệm cười nhẹ, trong lòng âm thầm chảy qua bao nhiêu cảm giác mất mát. Nếu để cho chính cô lựa chọn, cô tình nguyện để cho tất cả duy trì nguyên trạng, cô chính là cô, còn Lăng Cận Dương vẫn là người thừa kế của nhà họ Lăng.

Thấy vẻ mặt Đồng Niệm sa sút, Doãn Mạch mơ hồ đoán được cái gì, lại càng không dám tin: “Đồng Niệm, chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, chuyện của cậu và Lăng Cận Dương, thế nhưng sao lại lừa gạt mình chứ?”

Ngừng lại, cô hít một ngụm nước, tức giận nói: “Uổng phí mình thần tượng sùng bái Lăng Cận Dương, thì ra hai người các cậu..., chắc chắc..., tình yêu cảm kỳ phải không, khẩu vị nặng phải không?”

"Phi!"

Đồng Niệm cười lờm Doãn Mạch một cái, giọng nói lạnh xuống: “Cái gì là tình yêu cảm kỳ, chúng mình không có quan hệ máu mủ biết không?”

“Ài!” Doãn Mạch một tay nâng cằm, nhìn chăm chăm vào mắt cô, cười nói: “Ngụy biện cái gì a, không phải đã chia tay anh ta rồi sao, không cần anh ta nữa mà?”

Đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Đồng Niệm, Doãn Mạch cười hi hi tiến sát đến mặt cô, bộ mặt cười xấu xa, “Cậu đã không cần, không bằng nhường cho mình đi, để cho mình đi an ủi trái tim bé nhỏ của anh trai cậu đi!”

Đáy mắt Đồng Niệm thoáng qua vẻ lạnh lẽo, liếc Doãn Mạch, lạnh lùng nói: “Tôi nhường cho cậu...cậu dám muốn sao?”

“Ách...”. Nhìn thấy ánh mắt bốc hỏa của Đồng Niệm, cả người Doãn Mạch khẽ phát run, bỗng nhiên có cảm giác xấu, “Ha ha, không dám! Hơn nữa anh cậu mình cũng không muốn nôi.”

Đồng Niệm mím môi cười, không muốn nói đùa nữa. Ánh mắt nhảy lên, trước mắt nhìn thấy hai bóng người, làm cho đôi mắt nàng dao động mạnh, không khỏi mở to mắt nhìn kỹ mấy lần.

Phía trước có hai người con gái, một người trong đó là Trầm Bái Ny, hai người hình như là bạn bè. Thời điểm hai người cười nói đi tới quầy tính tiền, hình như giành giật nhau giành trả tiền, sau đó cùng nhau rời đi.

Doãn Mạch nâng đồng hồ lên nhìn, dđl/q'd mím cười kéo Đồng Niệm, nói: “Dẫn cậu đi tới một nơi.”

Đi tới trước quầy thu tiền, Doãn Mạch móc thẻ trong bóp ra quẹt. Đồng Niệm cúi đầu lấy điện thoại từ trong túi xách ra, muốn gọi điện thoại cho công ty hỏi xem có chuyện gì hay không, nhưng tầm mắt vừa mới hạ xuống, liền nhìn thấy trên mặt đất có một bóp tiền.

Khom lưng nhặt bóp tiền trên mặt đất lên, một bóp da màu đen hình chữ nhật. Đồng Niệm cầm trong tay nhìn một chút, cô tiện tay mở bóp ra, muốn tìm xem có giấy tờ gì không, để tìm người bị mất bóp.

Nhìn thấy tấm hình phía dưới bên phải, sau khi Đồng Niệm thấy rõ người trong ảnh, mắt mở to. Cô liếc mắt nhìn thấy Trầm Bái Ny đi nhanh trở lại, lập tức nghiêng người sang, mở điện thoại đi động ra, nhanh chóng chụp tấm hình được lồng vào phía bên trong bóp.

Đồng Niệm thừa dịp không có ai bên cạnh, vội vàng vút bóp tiền xuống dưới đất, nhìn về phía Doãn Mạch đang đứng: “Được không?”

Phục vụ đưa hóa đơn tới, bảo Doãn Mạch ký tên.

Trầm Bái Ny đẩy cửa bước vào, vừa đứng cùng Đồng Niệm đi thoáng qua, nhưng cô vội vã cúi đầu tìm cái gì, cũng không có thấy Đồng Niệm

Đi ra tới bên ngoài phòng ăn, Đồng Niệm khẽ nghiêng người liếc nhìn, thấy Trầm Bái Ny khom lưng từ dưới quầy thu ngân nhặt được bóp tiền, ôm vào ngực như tìm được chỉ bảo.

Trở lại cao ốc Lăng thị, Đồng Niệm gọi Mục Duy Hàm vào phòng làm việc, đưa hình cô chụp được cho anh nhìn.

“Đây là Cận Dương mà?” Mục Duy Hàm sau khi nhìn tấm hình, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Phóng to hình, Đồng Niệm mím môi lắc đầu một cái, “Anh nhìn kỹ một chút.”

Mục Duy Hàm cúi đầu nhìn kỹ lần nữa, bưng tỉnh hiểu ra, kinh ngạc nói: “Người này là ai? Tại sao lại giống Cận Dương vậy chứ?”

Hai mắt Đồng Niệm khẽ nheo lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt có nụ cười rạng rỡ của Trầm Bái Ny trong ảnh, vẻ mặt lạnh lùng xuống: “Duy Hàm, anh hãy giúp em tra một ít tư liệu về Trầm Bái Ny ở nước ngoài.”

“Được.” Mục Duy Hàm không do dự, lập tức cho người đi làm.

Sáng sớm đi tới phòng làm việc, Lăng Cận Dương có cảm giác trong lòng bất an. Anh suy nghĩ cả buổi mới cầm điện thoại lên, nhập vào một dãy số gọi đi: “Đồng tiểu thư có ở đây không?”

Trợ lý thành thật trả lời: “Đồng tiểu thư đã đi ký hợp đồng, không có ở công ty.”

“Ký hợp đồng sao?” Lăng Cận Dương nhú mày lại, lớn tiếng hỏi: “Không phải ngày mai mới ký hợp đồng sao?”

“Ký trước thời hạn ạ, sáng sớm Đồng tiểu thư đã đi rồi.”

Cúp điện thoại, Lăng Cận Dương cầm chìa khóa xe lên, nhanh chân chạy, nhanh chóng lái xe rời đi.

Trên đường đi, xe cô rất đông đúc, Lăng Cận Dương mắc kẹt ở giữa đường, tiến lùi đều không được. Anh nâng đồng hồ lên nhìn một chút, không ngừng bóp kèn thúc giục, nhưng phía trước xe đi chuyển rất chậm, trên đường không có chuyển biến tốt.

Tắt máy xe, Lăng Cận Dương mở cửa xe ra, đi bộ về phía cao ốc nơi Đồng Niệm ký hợp đồng. Anh băng qua đường, vạt áo hai bên tung bay theo bước chân anh, tạo thành một đường cong mờ mịt.

Sau khi chạy đến cao ốc, Lăng Cận Dương trực tiếp đi thang máy lên đến tầng trên cùng. .Đẩy cửa chính của phòng họp ra, bên trong trống rỗng, chỉ có hai công nhân quét dọn.

Lăng Cận Dương thở hắt hắt cúi người xuống, hai tay chống lên trên đùi, mồ hôi theo gò má anh chảy xuống. Anh nhìn ghế ngồi trống rỗng, cả trái tim từ từ chìm xuống.

Sáng sớm ba ngày sau, các báo đài truyền thông đưa tin tức bất ngờ, Cổ phiếu Lăng thị trong một đêm đã rơi xuống đáy cốc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Tai Họa (Phần 1)

Sáng sớm ba ngày sau, trên các phương tiện truyền thông đều đưa tin: “Tập đoàn Lăng thị tiếp nhận khu mỏ từ tập đoàn Hoa Đông, nhưng bởi vì nơi khai thác khoáng vật có vấn đề nên bị gác lại vô kỳ hạn...”

Tin tức này vừa tung ra, cổ phiếu Lăng thị sau một đêm giảm mạnh đến mức thấp nhất, cho đến khi bị tê liệt. Đồng thời với sự thay đổi rất nhanh của thị trường chứng khoán, đã gây tới sự chú ý của cảnh sát. Tập đoàn Lăng thị trong khoảng khắc lâm vào cảnh bị nghi ngờ kinh doanh dối trá, gây hỗn loạn.

Tất cả các dự án, kế hoạch đều được ký tên Đồng Niệm, toàn bộ mấu chốt đều chỉ thẳng đến cô.

Sáng sớm tại cao ốc Lăng thị.

Mục Duy Hàm thức trắng đêm không về nhà, cùng mấy trợ lý ở văn phòng làm việc bận rộn. Cho đến khi phòng làm việc có người đẩy ra, các trợ lý đồng loạt hô lên: “Đồng tiểu thư.”

"Sao em lại tới đây?"

Buông trong tay cái gì đó, Mục Duy Hàm đứng dậy sải bước đi tới, giơ tay lên đè lại bả vai cô, muốn đẩy cô ra ngoài: “Mấy ngày này em không cần xuất hiện, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

Đồng Niệm đứng bất động, đôi mắt nhìn anh, chán nản nói: “Anh muốn em trốn tránh sao?”

Lấy tay hất tay anh ra, Đồng Niệm mím môi, tiễn đồng đen nhánh dao động mạnh: “Duy Hàm, em có thể trốn được bao lâu chứ?”

Những lời này hung hăng đập vào đầu Mục Duy Hàm. Đúng vậy, có thể trốn được bao lâu chứ? Chuyện lớn như thế này, có trốn cũng vô ích.

Ném túi xách trên ghế sofa, Đồng Niệm nhìn các trợ lý đang làm việc, giọng nói bình tĩnh: “Các người về nhà nghỉ ngơi đi.”

Mọi người thấy Mục Duy Hàm đồng ý, liền thu dọn đồ đạc rời đi.

Mở máy tính trên bàn làm việc lên, Đồng Niệm nhìn thị trường chứng khoán, đôi mày thanh tú nhíu chặt: “Chúng ta tổn thất bao nhiêu rồi?”

“2000 tỷ.”

Đồng Niệm vui mặt vào lòng bàn tay, giọng nói không giữ được bình tĩnh: “Chúng ta có thể xoay sở được bao nhiêu tiền?”

Mục Duy Hàm thở dài, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, trông mất hẳn lên tia máu, đẩy mắt thoáng qua về u ám: “Nhiều nhất là 1000 tỷ.”

Như vậy là thiếu phân nửa.

“Niệm Niệm, tối hôm qua có không ít cổ đông suốt đêm đi gặp chú hai em.” Mục Duy Hàm nhíu mày, cũng không muốn giấu giếm cô.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống. Cha con nhà đó đúng là chưa từ bỏ ý định? Chẳng lẽ bọn họ nhất định muốn đối phó với cô sao? Hiện tại Lăng thị lâm vào hoàn cảnh khó khăn, người một nhà không phải cùng nhau tương trợ sao?

Đứng dậy, Đồng Niệm đi tới bên cửa sổ, nhú mảy nhìn về đám mây trắng xóa tận nơi xa, đáy lòng tràn đầy cảm xúc vô hạn: “Bọn họ thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Mục Duy Hàm bước đi tới, đứng cạnh bên người cô, mảy kiểng không tự chủ nhú lại: “Các cổ đồng kháng định sẽ gây ồn ào làm khó dễ, nhưng khó khăn nhất là giải thích cho phía bên cảnh sát. Thị trường chứng khoán thay đổi nhanh chóng, dđl/q'd tới hôm qua đã có người bắt đầu điều tra. Cái lão hồ ly của tập đoàn Hoa Đông kia, hiện giờ tất cả mọi chuyện đều chĩa mũi nhọn về phía em.”

Nghĩ đến thị trường chứng khoán, tiền đồng trong suốt của Đồng Niệm thoáng chốc ảm đạm xuống. Thị trường chứng khoán trong một đêm giảm mạnh, không biết đã làm cho bao nhiêu gia đình tan nát, phần tội nghiệt này, cô phải thừa nhận.

Hít một hơi thật sâu, hốc mắt cô ề ảm khó chịu, quay đầu nhìn Mục Duy Hàm trầm giọng nói: “1000 tỷ chúng ta thiếu, có cách nào mượn được không?”

“Hiện tại thị trường chứng khoán đã tê liệt, sẽ không có ngân hàng nào bảo lãnh cho chúng ta vay, cho nên...” Mục Duy Hàm cau mày, đối diện với cục diện bế tắc này, quả thật là bị công kích nặng nề.

Hai tay xuôi bên người nắm chặt lại, hai mắt Đồng Niệm ảm đạm không có ánh sáng, cô mím môi cúi đầu, hồi lâu mới thì thầm: “Em hiểu rồi.”

Đúng như Mục Duy Hàm suy đoán, sáng sớm ngày hôm sau, đã có người tới điều tra, hơn nữa còn đưa Đồng Niệm tới đồn cảnh sát thẩm vấn.

Trong một căn phòng thẩm vấn nhỏ hẹp, không có một bóng người.

Đồng Niệm ngồi trên một chiếc ghế, trước mặt là bàn vuông. Cô nắm chặt tay, trong lòng bàn tay rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Ngồi ở trong này năm tiếng, nhưng không thấy có bất cứ người nào.

Trên bàn có một chiếc đèn lớn, chiếu sáng đến mức làm cho mắt người khác khó chịu.

Đôi mắt Đồng Niệm nhìn chăm chăm về phía trước, đối với cái loại cảm giác an tĩnh này, cả người cô đều có cảm giác đè nén, thậm chí có cảm giác bức bối giống như ai thét bên tai.

Nâng đồng hồ lên liếc nhìn lần nữa, Đồng Niệm chớp mắt, cửa phòng đóng chặt lúc này cũng được mở ra, có hai người bận đồng phục cảnh sát bước tới.

Có người bưng tới 1 ly nước đặt trước mặt cô, sau đó có một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Sao rồi, nghĩ ra chưa?”

Đồng Niệm nhú mảy nhìn một chút, lại cúi đầu uống một ngụm nước, ánh mắt bình tĩnh.

“Lăng thị có liên quan đến tội lừa đảo, có ý làm đảo lộn thị trường chứng khoán, đây là hành vi đầu cơ trục lợi, cô giải thích thế nào đây?” Cảnh sát mở tập ghi chép trước mặt ra, trầm giọng hỏi cô.

Đồng Niệm rũ mắt xuống, mắt nhìn chăm chăm một chỗ dưới chân, ngồi bất động không trả lời, môi mím chặt.

“Đồng tiểu thư.” Tên cảnh sát lớn tuổi hơn liếc mắt nhìn khuôn mặt còn trẻ tuổi của cô, giọng nói ôn hòa: “Hiện tại, cô nên nói rõ ràng, đối với cô mới có lợi.”

Các ngón tay đan chặt vào nhau nhẹ nhàng buông lỏng ra, Đồng Niệm rũ mắt xuống, trên mặt không có bất cứ biểu hiện gì, vẫn ngậm miệng không nói.

Hồi lâu, hai tên cảnh sát tức giận đứng lên, “Được, vậy cô tiếp tục suy nghĩ đi.”

Cửa phòng “Rằm” một tiếng đóng lại, trong hành lang mơ hồ có thể nghe được giọng nói của bọn họ: “Không ngờ tuổi còn quá trẻ, cách hành xử như người từng trải, một chữ cũng không nói...”

Âm thanh càng lúc càng tàn đi, dđl/q'd Đồng Niệm thờ phào một hơi, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ chán nản.

Chờ trong đại sảnh, Mục Duy Hàm đi tới đi lui, anh thỉnh thoảng nhìn chăm chăm lối ra, trên mặt đầy vẻ nóng nảy. Sau khi tầm mắt nhìn thấy bóng dáng luật sư Tiền, anh vội vàng đi tới: “Chuyện sao rồi?”

Luật sư Tiền lấy tay đẩy gọng mắt kính, giọng nói trầm thấp: “Sáng sớm ngày mai mới có thể đến bảo lãnh.”

“Ngày mai sao?” Mục Duy Hàm nhú mảy lại, lập tức không vui, muốn tiến lên đi vào, lại bị luật sư Tiền kéo trở lại.

“Mục thiếu gia.” Luật sư Tiền kéo anh đến một góc, đến gần bên tai anh nói nhỏ: “Chỉ cần Đồng tiểu thư im lặng không nói gì, thì sẽ không có chuyện gì.”

Mục Duy Hàm nhìn ông, híp mắt lại hỏi, “Ông chắc không?”

Nghe vậy, luật sư Tiền nhếch môi cười, ánh mắt lóe sáng: “Cậu đây là không tin tưởng tôi.”

Thu liễm lại tức giận trong đáy lòng, Mục Duy Hàm cười vờ vai ông, giọng nói ôn hòa: “Làm sao có thể vậy chứ? Ông là lão nhân của Lăng thị, nhiều

năm như vậy chủ tịch đối với ông rất tin nhiệm”

Luật sư Tiền gật đầu một cái, trong lòng đã có toan tính: “Yên tâm đi, mặc dù chủ tịch không có ở đây, nhưng chuyện của Đồng tiểu thư, lão Tiền tôi nhất định dốc tâm ứng phó.”

Có những lời này của ông, Mục Duy Hàm cảm thấy yên tâm không ít. Luật sư Tiền những năm qua chưa từng thua vụ kiện nào.

Rời khỏi đồn cảnh sát trở lại Lăng thị, Mục Duy Hàm còn chưa đi vào phòng làm việc đã thấy trợ lý hồi hả chạy tới, trên mặt hiện lên vẻ sốt ruột: “Mới vừa rồi các đại diện cổ đông gọi điện thoại tới, bọn họ ngày mai muốn mở Hội đồng quản trị.”

Mục Duy Hàm liền biến sắc mặt, mày nhíu chặt, thật là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến. Những lão già này, không sinh chuyện không được.

Hiện tại Lăng thị như bước đi trên lớp băng mỏng, ngân hàng không cho vay tiền, thị trường chứng khoán tê liệt, bên ngoài tin tức bay đầy trời. Nếu cổ đông ở cửa gây sự nữa, thì Lăng thị có thể sẽ...

Ban đêm, một chiếc xe Bentley lái trở về chung cư, Lăng Cận Dương đẩy cửa xe ra, liếc mắt nhìn thấy người đàn ông đối diện, khuôn mặt tuấn tú yên lặng, môi mỏng không khỏi thoáng qua một chút ý cười: “Cái cậu này, sao bây giờ mới đến.”

Mục Duy Hàm mím môi, cất bước đi tới trước mặt anh, trầm giọng nói: “Chúng ta nói chuyện một chút.”

Như vậy nhìn Mục Duy Hàm, Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, nói: “Đi đến nơi khác đi.” Sau đó hai người ngồi vào trong xe, lái xe ra khỏi chung cư, hướng đến Mê Sắc.

Tại căn phòng ở lầu hai, đây là căn phòng trước kia vẫn dành riêng cho anh.

Ngồi trên ghế sofa màu đen, Mục Duy Hàm cau mày, nhìn chăm chăm người đối diện, thử dò xét hỏi: “Niệm Niệm vẫn còn ở đồn cảnh sát, ngày mai mới có thể bảo lãnh.”

Anh cẩn thận nhìn nét mặt của Lăng Cận Dương, thấy trên mặt anh không có chút biểu hiện gì kinh ngạc, hiển nhiên là cũng đã sớm biết.

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương đầy lạnh lùng, thật lâu cũng không có nói chuyện, đáy mắt thâm thúy đầy sóng ngầm mãnh liệt. Hồi lâu, anh chợt đứng lên, một tay nắm lấy cổ áo Mục Duy Hàm, giờ tay lên đánh một quyền lên mặt của Mục Duy Hàm.

Bốp ——

Mục Duy Hàm bị đánh một quyền, đứl/q'đ cả người té xuống trên ghế sofa, cũng không đánh trả lại.

"Mục Duy Hàm!"

Lăng Cận Dương khẽ nheo mắt, khuôn mặt lạnh lẽo bức người: “Con mẹ nói, bảo cậu canh chừng cô ấy, thế mà lại để cho cô ấy bị tổng vào trong đồn cảnh sát? Để cô ấy ngồi trên một khoản nợ lớn như vậy?”

Khóe miệng rỉ ra máu, Mục Duy Hàm mím môi, ánh mắt về mặt trầm xuống.

Cửa phòng bị đẩy ra, phục vụ mang rượu vào, nhìn thấy cảnh này đứng ngẩn ngơ một chỗ, trên mặt do dự không biết có nên gọi người đến can ngăn hay không.

Mục Duy Hàm giờ tay lên lau máu ở khóe miệng, nhìn ánh mắt lo lắng của nhân viên phục vụ, lạnh lùng nói: “Đặt rượu xuống rồi đi ra ngoài đi.”

Phục vụ không dám nói nhiều, vội vàng đặt rượu xuống bàn, xoay người đi ra ngoài. Mặc dù trong lòng có chút bận tâm, nhưng cũng không dám xen vào chuyện của người khác. Người có thể ở trong gian phòng này, thân phận cùng địa vị không nghĩ cũng có thể biết.

Cầm lên hai chai Vodka, Mục Duy Hàm giờ lên ném cho Lăng Cận Dương một chai. Anh mở nắp, ngửa đầu ực một hớp, buồn bã nói: “Chuyện lần này là do tôi sơ sót, tôi không nên để Đồng Niệm một mình đi giải quyết công việc.”

“Stop!” Lăng Cận Dương giờ tay lên nói cổ áo, khinh miệt trừng mắt liếc nhìn Mục Duy Hàm một cái: “Từ nhỏ cậu đã nuông chiều cô ấy.”

Nghe nói như vậy, Mục Duy Hàm không giận, ngược lại nhẹ nhàng cười lên, anh nhíu mày, ánh mắt cũng trở nên lạnh giá: “Lăng Cận Dương, cậu còn mở mắt nói mò. Hai người chúng ta ai mới thật sự nuông chiều cô ấy hả? Không phải cậu nói, chỉ cần cô ấy không khóc, cô ấy muốn làm cái gì cũng được sao?”

“Đó là khi còn bé.” Lăng Cận Dương ánh mắt thoáng qua nụ cười, hình như nghĩ đến cái gì, về mặt lập tức ôn nhu lại.

Khóe miệng Mục Duy Hàm đang cười chợt cứng đờ lại, sắc mặt âm trầm, buồn bã nói: “Đúng vậy, khi còn bé thật tốt...”

Ngừng lại, anh hơi cúi thấp đầu, có chút khó khăn mở miệng, “Cận Dương, cậu vẫn còn trách tôi sao?”

Lăng Cận Dương ngồi trong ghế sofa, gác chéo chân, ánh mắt rạng rỡ nhìn chăm chăm một điểm về phía trước, trên mặt không có biểu hiện gì.

Mục Duy Hàm thờ dài, tựa đầu vào ghế, hai con ngươi sáng ngời dần dần âm thầm xuống: “Năm đó, thời điểm chủ tịch nói cho tôi biết chuyện, trong lòng tôi khiếp sợ không biết nói thế nào. Tôi cũng từng nghĩ, tại sao trên đời này không có chuyện gì lưỡng toàn, vừa có thể giữ được cậu, vừa có thể giúp tôi báo ân?”

“Nếu như không có chủ tịch, nhà họ Mục tôi đã sớm suy tàn rồi, ân tình của chủ tịch, tôi không có cơ hội báo đáp. Cho nên mới...” Mục Duy Hàm càng nói, giọng càng nhỏ, cuối cùng anh giờ tay lên che mắt, hoàn toàn im lặng.

Ân tình nặng, tình anh em cũng không nhẹ, giống như hai tảng đá nặng đè lên đầu Mục Duy Hàm, làm cho anh khó xử.

“Râm” Lãng Cận Dương nhắc chân đá cái bàn qua, giọng nói căng thẳng: “Được rồi, uống rượu thôi.”

Trong thời khắc này, quả nhiên không có lời nào tốt để nói, có một số việc, cần phải để thời gian lắng đọng đi.

Vỏ chai lăn đẫy trên mặt đất, hai người đàn ông ngồi trên ghế tựa hồ như đang nói gì đó, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy bọn họ nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Tai Họa (Phần 2)

Sáng sớm ngày hôm sau, Mục Duy Hàm mở mắt, chỉ cảm thấy nhức đầu. Anh nâng trán, chợt nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn xung quang phòng, chỉ thấy còn có một mình anh. Bên trong ghế sofa đối diện, vỏ chai rượu toán loạn, hiển nhiên không phải do anh uống, trên mặt đất tàn thuốc cũng không ít.

Ánh mắt Mục Duy Hàm u ám, trong lòng có một loại cảm xúc không diễn tả được bằng lời. Điện thoại đặt trên bàn reo lên, anh tắt chuông báo nhắc nhở, vội vàng đi rửa mặt, sau đó lái xe chạy đến đồn cảnh sát.

Thời điểm đi đến đồn cảnh sát, luật sư Tiền đã làm xong thủ tục, hơn nữa dẫn Đồng Niệm đi ra.

Trong buồng xe yên tĩnh, chỉ có tiếng bánh xe lướt trên mặt đất nghe xào xạc. Mục Duy Hàm nhìn người bên cạnh, thấy vẻ mặt cô mệt mỏi, không khỏi đau lòng nói: “Anh đưa em về nhà trước.”

Đồng Niệm lắc đầu một cái, môi mím chặt: “Đưa em đi Thẩm thị đi.”

Tay cầm lái nắm chặt, Mục Duy Hàm đại khái đoán ra được ý đồ của cô, nhưng vào thời điểm này, chắc chắn Thẩm thị bo bo giữ mình.

“Đưa em đi đi.” Giờ tay lên vòng chặc hai vai, cả người Đồng Niệm rúc vào trong ghế, ngó đầu ra ngoài cửa sổ. Dù chỉ có một chút hy vọng, cô cũng muốn thử một chút.

Lái xe tới phía dưới lầu Thẩm thị, Đồng Niệm không để cho Mục Duy Hàm đi theo cô, một mình đi lên tầng cuối cùng đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Thấy thư ký dẫn cô vào, Trầm Phái Ngao mỉm môi cười, hiển nhiên đã sớm dự liệu được, giọng nói ôn hòa: “Anh định dẫn theo luật sư đến đồn cảnh sát, không nghĩ tới em đến đây rồi.”

Xoay người ngồi vào ghế sofa, Đồng Niệm mỉm cười, lịch sự nói: “Cám ơn anh.”

“Cám ơn cái gì.” Trầm Phái Ngao đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh cô: “Đối tác của Thẩm thị bị nhốt ở đồn cảnh sát, đối với bên anh cũng không có lợi.”

Nghe lời nói thẳng thắn của hắn, Đồng Niệm cũng không có ghét, ít ra cũng không cần phải nhìn sắc mặt giả mù sa mưa.

“Ăn sáng chưa?” Thấy sắc mặt cô tiêu tụy, dđl/q'd Trầm Phái Ngao hỏi một câu, “Anh bảo thư ký đi chuẩn bị.”

“Không cần.” Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào hắn: “Tôi đến đây không phải để ăn điểm tâm.”

“Ha ha...” Ánh mắt Trầm Phái Ngao tràn ra nụ cười, anh gác chân ngồi trên ghế sofa, hai mắt lóe sáng: “Vậy em nói, anh nghe.”

Đồng Niệm mỉm môi, nhìn vào ánh mắt thản nhiên của hắn, nói: “Lãng thị cần tiền, anh có thể cho tôi mượn không?”

"Bao nhiêu?"

“1000 tỷ”

Trầm Phái Ngao gõ nhẹ ngón tay lên đầu gối, mắt sụp xuống, gò má tạo thành đường cong nguội lạnh, đôi mắt thâm thúy sắc bén: “Số tiền lớn như vậy, Thẩm thị có lý do gì để cho em mượn chứ?”

“Chúng ta là đối tác của nhau, Lăng thị có thể cho tập đoàn anh khoản lời có được, hơn nữa tiền tôi mượn nhất định sẽ trả đúng hạn.” Đồng Niệm giọng nói như mọi khi, cũng không có giấu giếm.

Trầm Phái Ngao nhếch môi cười, khoe mắt thoáng qua vẻ cuồng luyến: “Lý do này không đủ hấp dẫn anh.”

Anh nghiêng người dựa tới, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi tiếp cận: “Niệm Niệm, em hiểu ý anh đúng không?”

Ánh mắt gieo vào khuôn mặt tuấn tú, bén nhọn và tà mị, Đồng Niệm thấp giọng cười một tiếng, ánh mắt tản ra hơi thở lạnh lùng, cô đẩy người trước mặt ra, mím chặt môi: “Tôi chỉ vay tiền, không nói giao dịch.”

Thả lỏng năm ngón tay đang nắm chặt ra, Đồng Niệm bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, trầm giọng nói: “Trầm Phái Ngao, điều kiện của anh, tôi không thể nào đồng ý. Nếu như vào lúc này anh chịu giúp tôi, Lăng thị vô cùng cảm kích. Nếu như anh không giúp...”

Câu nói kế tiếp, Đồng Niệm không thốt ra, cô đứng dậy, cách xa hắn ra, “Muốn Lăng thị sụp đổ, cũng không dễ dàng như vậy, trong lòng anh hiểu rõ hơn ai hết.”

Nói xong những lời này, Đồng Niệm trầm mặt xoay người, không hề quay đầu nhìn lại, thẳng lưng bước đi.

Nhìn bóng lưng cô đi xa, mảy kiếm Trầm Phái Ngao nhú lại, đôi môi mím chặt, từ từ hiện lên vẻ sắc bén. Lúc này là cơ hội tốt nhất để chèn ép Lăng thị, chỉ là Đồng Niệm nói cũng đúng. Lăng thị nền móng vững chắc, tuyệt đối không thể sụp đổ dễ dàng như vậy. Nếu anh ra tay lúc này, cũng không có phần nắm chắc.

Phong cách hành sự của Trầm Phái Ngao từ trước đến nay không dài dòng dây dưa. Những chuyện anh không hoàn toàn chắc chắn, anh sẽ không làm.

Từ phòng làm việc đi ra, sắc mặt Đồng Niệm rất khó coi, cô vừa rẽ ngoặt qua khúc co, vừa đúng lúc có một người đàn ông đi tới. Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, cô vội vã xoay tầm mắt, đi thẳng lướt qua người anh.

Lăng Cận Dương sững sốt đứng tại chỗ, nhìn thấy cô đi vào thang máy, cuối cùng không nhìn nữa.

Thị trường chứng khoán liên tục bị tê liệt, bên ngoài lời đồn thổi khắp nơi. Tập đoàn Lăng thị đắm vào thế hỗn loạn. Có người tâm còn chưa chết, bên trong còn muốn khuấy động, muốn mượn cơ hội thêu dệt chuyện.

Bên trong phòng họp của cao ốc Lăng thị, tất cả mọi cỗ đông đều tức giận, thái độ bức dọc, so với lần trước mạnh hơn rất nhiều.

“Chúng tôi muốn rút cổ phần.”

Có người mở miệng, người phía sau lên tiếng phụ họa: “Đúng, chúng tôi muốn rút lui cổ phần.”

Trước bàn làm việc thật dài, Đồng Niệm ngồi ở bên trong ghế xoay, ánh mắt nhìn lướt qua sắc mặt kinh tởm của bọn họ, trong lòng vô cùng tức giận. Cô đặt tay trên ghế, các ngón tay dùng sức nắm chặt đến nỗi đầu ngón tay trắng bệch.

Bà vai có một bàn tay áp áp phủ xuống. Mục Duy Hàm cúi đầu, dùng ánh mắt ra hiệu báo cô bình tĩnh, tuyệt đối không thể để cho bản thân mất khống chế.

“Này! Cô nói gì đi, đừng tưởng im lặng là xong chuyện. Hôm nay chúng tôi muốn rút cổ phần, tình cảm hay thể diện cũng không bàn tới.”

Đồng Niệm đứng lên, trong lòng tràn đầy tức giận.

Đột nhiên cửa phòng họp có người đẩy ra, dđl/q'd mọi người nghe tiếng động nhìn qua, tất cả đều có chút mất hồn.

“Hôm nay thật là náo nhiệt, tất cả mọi người đều đến đông đủ?”

Người đàn ông bước tới, trên người mặc bộ tây trang màu đen, quần áo được ủi phẳng phiu, cả người tản mát ra vẻ cường thế, lăm lăm bức người.

Lăng Cận Dương cất bước đi tới, thời điểm anh đi tới trước mặt Đồng Niệm, nhẹ nhàng nâng tay lên, bàn tay đặt lên vai cô, ý bảo cô ngồi xuống.

Đầu ngón tay anh ấm áp, trong lúc lơ đãng lướt qua khuôn mặt cô, đẩy lòng Đồng Niệm động một cái, trong đôi mắt sâu kín thoáng qua cái gì đó.

“Người tới đây làm gì?”

Trong đám người có người phản ứng kịp, khinh thường cất giọng hỏi: “Đây là chuyện của Lăng thị, cùng với người ngoài không có liên quan.”

Lăng Cận Dương tiện tay kéo ra một cái ghế, nghiêng người ngồi vào, trên môi nở nụ cười ôn hòa: “Tin tức của các người thật không đủ nhanh nhạy, tôi đã quay trở lại Lăng thị tối hôm qua rồi, các người cũng không biết sao?”

“Cái gì?” Mọi người cả kinh, thoáng chốc cũng thay đổi sắc mặt.

Đồng Niệm cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy anh nhú mày, ánh mắt bình thản.

Nghe được những lời này, chân mày nhú chặt của Mục Duy Hàm cuối cùng thả lỏng ra. Anh cười không nói, chỉ vỗ vỗ bả vai Lăng Cận Dương, nhìn về phía tài liệu trên bàn nháy mắt.

Đưa tay cầm lên hộp đồng hồ cổ phần trên bàn, Lăng Cận Dương mở ra, lật từng tờ một xem, hai mắt sắc bén nhìn về phía mọi người, trầm giọng nói: “Các người đều muốn rút lui cổ phần.”

Ngừng lại, ánh mắt anh dừng lại ở trên người Lăng Thuần, mỉm cười hỏi: “Chú hai, chú cũng có ý này?”

Lăng Thuần cũng không có mở miệng trả lời, lẩn tránh sự chất vấn của anh.

Mím môi cười cười, Lăng Cận Dương cũng không hỏi nhiều nữa, hộp đồng hồ cổ phần trong tay bị anh nghiêm túc lật tới lật lui. Mọi người nhìn hành động này ngược lại cảm thấy cả người căng thẳng, có cảm giác sợ hãi không nói ra được.

“Lăng thị không có tiền, không thể nào trả lại cổ phần cho các người.”

Trầm mặt hồi lâu, Lăng Cận Dương chợt ném ra một câu như vậy, giống như một quả bom, mọi người kinh sợ ngồi lên.

“Lăng Cận Dương, cậu đùa với chúng tôi hả?”

Nhìn thấy tất cả mọi người tức giận, đôi mày thanh tú của Đồng Niệm nhú chặt, cô đang muốn đứng dậy, lại bị Mục Duy Hàm đè hai vai lại, không để cho cô động.

Về mặt Lăng Cận Dương tự nhiên, không nhìn ra chút hoảng hốt nào. Anh cầm hộp đồng hồ cổ phần trong tay giơ lên, đáy mắt về mặt dần dần lạnh xuống: “Thời điểm Lăng thị sinh lời, mỗi người các người đều dâng tiền xin gia nhập cổ đông. Hiện tại Lăng thị gặp chút sóng gió, các người muốn rút cổ phần, muốn toàn thân mà lui, nửa điểm khó khăn cũng không gánh. Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?”

Hai mắt Lăng Cận Dương lạnh như băng, hai cánh tay giương nhẹ, ném hộp đồng hồ về phía bọn họ, toàn bộ giấy trắng bay tán loạn lướt qua mặt của mọi người, giống như một lưỡi dao sắc bén. Anh nhếch môi, lời lẽ vô cùng sắc bén: “Tôi nói cho các người biết, nếu như Lăng thị phá sản, các người nửa xu cũng đừng nghĩ có. Nhảy lầu thì cùng nhau nhảy, một người cũng đừng nghĩ phải sạch——”

Sắc mặt mọi người trầm xuống, toàn bộ im lặng không nói, trong lòng bị anh làm cho khiếp sợ, khí thế cũng bị đè ép xuống.

Hai tay bên người từ từ thả lỏng ra, Đồng Niệm rũ mắt xuống, khoe mắt ê ẩm khó chịu, cô ngắc đầu nhìn sang, trong tầm mắt dần dần hiện rõ đôi mắt dụ dỗ, giống như trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Gài Bẫy (Phần 1)

Cao ốc Lăng thị, tại phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đồng Niệm đẩy cửa đang đóng chặt ra, Lăng Cận Dương đi lướt qua bên người cô, đi tới bên cửa sổ thì đứng lại. Anh khẽ ngẩng đầu lên, hai mắt sắc bén nhìn bầu trời xanh thẳm, bên trong đôi mắt yên tĩnh, từ từ dâng lên từng đợt sóng ngầm.

Giờ đây đứng ở chỗ này, cảm giác so với trước kia quả thật khác nhau một trời một vực, trong lòng đã trải qua biến cố quá lớn.

“Mọi thứ vẫn như cũ không hề thay đổi, thì ra vốn dĩ là do thói quen.”

Đồng Niệm đi tới trước bàn làm việc, giơ tay sờ lên mặt bàn, ngón tay không hề dính một chút bụi, rất sạch sẽ.

Quay đầu nhìn cô một cái, Lăng Cận Dương thấp giọng cười khế, sau khi quay người lại lần nữa, trầm giọng nói: “Cảm ơn em.”

Nhìn bóng lưng kiên nghị của anh, trong lòng Đồng Niệm có một loại cảm giác không diễn tả được thành lời, trong vị chua chát còn có ngọt ngào.

Từ bàn làm việc tới chỗ anh đứng, khoảng cách không quá xa, nhưng cô vẫn cảm thấy chướng mắt.

Đột nhiên Đồng Niệm đi về phía trước một bước, giang hai cánh tay ôm chặt người anh. Hai cánh tay cô luồn qua nách anh, cơ hồ dùng hết tất cả sức

lực, ôm chặt lấy.

Lực của cô quá lớn, Lăng Cận Dương không có phòng bị, bất ngờ bị cô ôm chặt. Sắc mặt anh trầm xuống, tận sâu trong đáy mắt nhanh chóng tràn qua cái gì đó, môi mỏng từ từ dâng lên nụ cười.

Đưa tay phủ lên mu bàn tay của cô, cái gì anh cũng không nói, chỉ là từng chút từng chút một, nhẹ nhàng vuốt ve. dđl/q"đ Động tác trấn an tự nhiên này, khiến người phía sau dần dần bình tĩnh lại.

Đồng Niệm tựa mặt trên lưng anh, tai áp sát vào lồng ngực anh. Từ lồng ngực anh truyền tới tiếng tim đập bình ổn, khiến những lo lắng trong lòng cũng giảm bớt đi.

Tư thế này duy trì thật lâu, anh và cô đều vẫn không nhúc nhích. Mặc cho thời gian từng giờ từng phút trôi qua, bọn họ chính là hưởng thụ cái cảm giác đã lâu chưa thuộc về.

Cho đến khi phía sau lưng truyền đến tiếng khóc, Lăng Cận Dương mới chậm rãi xoay người, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên. Nhìn thấy mắt cô đỏ hoe, anh nhăn mày, dịu dàng hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi, còn khóc nữa?”

Vốn dĩ Đồng Niệm cũng không có muốn khóc. Kể từ lúc xảy ra chuyện cho đến hiện tại gặp họa lớn, nhiều ngày như vậy trôi qua cô cũng không có khóc. Dù ở thời điểm khổ sở nhất, bất lực nhất, cô cũng đều không khóc.

Nhưng vào giây phút này đây, anh đứng trước mặt cô, dùng ánh mắt dịu dàng như lúc đầu nhìn cô. Cảm xúc chôn sâu trong lòng cô dâng trào ra, trong khoảnh khắc không kìm nén được. Những tủi thân, ủy khuất, không cam lòng, hối hận, nhiều cảm xúc không diễn đạt được thành lời, cùng nhau xông lên đầu.

Tháo xuống phòng bị sâu trong lòng, thì ra dễ dàng như vậy.

Đồng Niệm vui mặt trong ngực anh, chớp mũi ngửi mùi thuốc lá còn vương vấn nhàn nhạt trên người anh. Cái loại mùi duy nhất này thuộc về anh, có thể giúp trấn an tâm hồn yếu ớt của cô, cũng giúp cô tỉnh táo lại.

“Anh trai...”

Khuôn mặt dính sát bên cổ anh, Đồng Niệm nhẹ nhàng thì thầm. Đôi tay cô ôm chặt eo anh, tiền đồng lướt qua một mảnh mờ mịt.

Câu nói này còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, đối với anh và cô mà nói, đều là loại thuốc tốt nhất trên thế gian.

Lăng Cận Dương nhắm mắt lại, hai tay anh dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực, trên môi nở nụ cười dịu dàng: “Đừng sợ, có anh trai ở đây.”

Tiếng thì thầm vang bên tai như trước đây, hốc mắt Đồng Niệm ê ẩm. Cô chôn mặt vào trong ngực anh, nước mắt tràn ra, dần dần thấm ướt ra cả một vùng áo nơi ngực anh.

Lăng Cận Dương vẫn không nhúc nhích, một tay vòng chắc đôi vai co ro của cô, mặc cho cô khóc. Hồi lâu, anh cúi đầu hôn lên trán cô, nụ hôn này chính là sưởi ấm tâm tình của hai người.

Lăng Cận Dương trở lại Lăng thị là tin tức không lường trước được. Bởi vì sự trở lại của anh, các cổ đông có hành động gây khó dễ tạm thời cũng được trấn an.

Chỉ là tạm thời thôi, nếu Lăng thị không mượn được tiền, thị trường chứng khoán tiếp tục tê liệt, như vậy tất cả đều là lời nói suông, tình hình so với lúc trước chỉ có tệ hơn.

Cuộc họp diễn ra khoảng ba tiếng kéo dài tới tận trưa nhưng vẫn không có phương án nào khả thi. 1000 tỷ bị tổn thất vẫn chưa có cách nào bù đắp.

Đồng Niệm nhìn chằm chằm đồng tài liệu dày cộm trên bàn, tâm tình ảm đạm. Mỗi ngày, áp lực đè lên vai cô thật lớn, đủ để quật ngã cô, huống chi cô chỉ là tân nhân mới bước trên thương trường.

Thường ngày, vào những lúc này cô sẽ đi làm cho mình một tách cà phê, sau đó ngồi xuống, cưỡng ép bản thân mình tiếp tục làm việc. Nhưng bây giờ cô còn có lựa chọn thứ hai.

Mở rộng đôi tay, cô ôm tài liệu trên bàn vào trong ngực. Đồng Niệm khẽ cúi đầu, dùng cảm kìm tài liệu lại, kết hợp với đôi tay ôm đồng tài liệu lên. Cô đi đến phòng làm việc sát vách, đá văng cánh cửa ra, mặc kệ sự kinh ngạc của trợ lý.Râm——

Đồng Niệm đứng trước bàn làm việc, đặt chồng tài liệu lên bàn, nhúu mày nhìn người đàn ông trước mặt, chớp mắt nói: “Lăng Cận Dương, em không muốn xem nữa, dđl/q"đ hết thấy đều giao cho anh.”

Hai mắt sắc bén của Lăng Cận Dương nhìn chồng tài liệu rồi quay sang nhìn cô, môi mím chặt dần dần nở nụ cười: “Bà chủ lên tiếng, đây tớ có thể phản bác sao?”

Lăng Cận Dương nở nụ cười nhún vai, khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Huống chi, bà chủ anh gặp lại là người không có lương tâm”

“Stop!” Đồng Niệm mất hứng liếc anh một cái, mím môi rồi nói: “Điều này là hợp lý, anh tiền lương cao như vậy, tuyệt đối em không để cho lãng phí được.”

“Ha ha ha...” Lăng Cận Dương bỏ bút trên tay xuống, vòng qua bàn làm việc đi tới gần cô: “Coi như bây giờ anh mới biết, trời sinh em ra bản tính đã biết bóc lột.”

“Sai!” Cau mày lắc lắc ngón tay, Đồng Niệm liếc nhìn anh, trách móc: “Em chỉ đơn thuần là một đứa bé, tất cả không phải là anh dạy sao, anh dạy cho em cái gì, em liền học được cái đó.”

Lăng Cận Dương không nhịn được cười ra tiếng, lấy tay kéo cô vào trong ngực, khoe miệng nở nụ cười xấu xa, “Em học giỏi như vậy, vậy thì anh dạy em cái khác nha, ví dụ như...”

Trong lúc nói chuyện bàn tay Lăng Cận Dương trượt xuống eo cô, đầu ngón tay không nhanh không chậm chơi đùa, trong nháy mắt khiến Đồng Niệm đỏ bừng mặt, cô cắn môi, tựa đầu lên bả vai anh.

Dù sao cũng là phòng làm việc, lúc nào cũng có thể có người đi vào, Lăng Cận Dương bắt buộc thu tay lại, cúi đầu nhìn người trong ngực, dịu dàng hỏi cô: “Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

“Ừ.” Đồng Niệm cọ xát mặt vào trong ngực anh, vẻ mặt hơi mệt: “Gần đây em hay nằm mơ.”

Áp lực lớn nên dễ dàng nằm mơ, Lăng Cận Dương biết gần đây cô ngủ không ngon giấc.

Nắm lấy cổ tay Đồng Niệm, Lăng Cận Dương dẫn cô vào bên trong phòng nghỉ ngơi. Đây là căn phòng anh có ý lắp đặt để dành riêng cho mình, có những lúc anh làm thêm giờ rất khuya thì ở lại chỗ này để nghỉ ngơi.

Phòng nghỉ ngơi mặc dù không phải rất lớn, nhưng mọi thứ đều tốt, giường khá lớn và cũng rất thoải mái. Đệm chăn đều mới, có thể trực tiếp ngủ.

Lăng Cận Dương nhìn đôi mắt thâm quầng của cô, dịu dàng nói: “Em ngủ một lát đi.”

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, Đồng Niệm do dự một chút, nhìn ánh mắt lo lắng của anh, cô không muốn làm anh không vui, liền cười gật đầu: “Vây lát nữa anh nhớ gọi em nha.”

“Ừ.”

Lăng Cận Dương ôm cô lên giường, đắp chăn cho cô xong, kéo rèm cửa sổ lại, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái. Anh ngồi ở bên giường, lẳng lặng ngắm nhìn cô, không có bất kỳ hành động nào khác.

Thấy anh ngồi bên cạnh, Đồng Niệm có hơi ngượng ngùng, nhưng rất nhanh nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ. Cô ngủ rất say, tiếng hít thở đều đều phập phất tản ra ngoài.

Đợi đến khi cô ngủ say, Lăng Cận Dương mới đứng dậy, nhẹ nhàng bước ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Ngồi ở bên trong ghế xoay, nhìn đồng tài liệu Đồng Niệm mang tới, mày kiếm anh vẫn nhíu chặt lại. Phải mau chóng nghĩ cách vay mượn tiền, nếu không Lăng thị sẽ gặp nguy hiểm.

Chỉ là số tiền quá lớn, không thể vay ngân hàng. Muốn giải quyết nhanh chỉ có thể vay mượn bên ngoài. Nhưng tìm ai để vay mượn đây, dđl/q"đ vào giờ phút này có người nào dám cho Lăng thị vay mượn tiền chứ?

Giấc ngủ này rất sâu, Đồng Niệm chợt mình tỉnh dậy, cô mở mắt ra, vẫn muốn nằm trong chăn không muốn động dậy. Thời tiết dần dần trở lạnh, cũng chưa được xem là lạnh lắm, nhưng thời tiết như thế này ngủ là thoải mái nhất.

Nằm ở trong chăn, cô muốn ngồi dậy ra khỏi giường, chợt nghe có tiếng bước chân đi tới, cô lại nằm xuống, nhắm mắt lại lần nữa, đôi môi đỏ mọng không tự chủ nở một nụ cười.

Lăng Cận Dương chạm tay lên cửa phòng ngủ, khẽ đẩy cửa mở ra, thấy người nằm trên giường vẫn còn đang chìm vào trong giấc ngủ, không khỏi mím môi cười khẽ.

Điện thoại trong túi quần reo lên, anh móc điện thoại ra nhìn, sao khi thấy tên người gọi đến, ánh mắt tối xuống. Anh vội vàng lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại, chỉ lộ ra một khe hở.

“Báỉ Ny?” Sau khi Lăng Cận Dương nhận điện thoại, cố ý nói nhỏ: “Được, chúng ta gặp nhau ở quán cà phê dưới lầu.”

Ngắn ngủi mấy giây, anh liền cúp điện thoại, sau đó anh quay đầu nhìn người ngủ trên giường một chút, thấy tư thế ngủ của cô không thay đổi, cũng không có nghĩ nhiều, đóng cửa phòng lại đi ra ngoài.

Tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, vẻ mặt Đồng Niệm dần dần yên tĩnh lại. Cô mím nhẹ môi, đôi mày thanh tú nhíu chặt. Mối cửa rồi Lăng Cận Dương nhận điện thoại của Trầm Báỉ Ny, thời điểm này cô ta gọi điện tới, ý đồ hiện quá rõ ràng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Niệm có chút không thoải mái. Lãng thị gặp chuyện lớn như vậy, đều thuộc về trách nhiệm của cô. Cô không thể để cho Lãng Cận Dương gánh vác trách nhiệm, cũng không thể khiến anh hy sinh cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Gài Bẫy (Phần 2)

Sau khi đi thang máy xuống lầu, Lãng Cận Dương đi thẳng tới quán cà phê. Anh vừa đi vào liền thấy Trầm Bái Ny ngồi bên cạnh cửa sổ hướng về phía anh ngoác tay.

Thu lại cảm xúc phập phồng trong đáy lòng, Lãng Cận Dương gạt đầu một cái đi tới bên cửa sổ, kéo ghế ra ngồi xuống phía đối diện cô.

“Anh uống gì?” Trầm Bái Ny mỉm cười hỏi anh, thấy sắc mặt anh không được tốt lắm, lập tức nhăn mày lại: “Có phải gần đây anh thức đêm nhiều lắm phải không?”

“Ừ.” Lãng Cận Dương cười nhạt, ánh mắt hết sức bình tĩnh.

Nhân viên phục vụ mang lên hai tách cà phê, trong quán vang lên tiếng nhạc du dương trầm bổng.

“Cận Dương.” Trầm Bái Ny dùng cái muỗng khuấy một chút, ánh mắt dừng lại vòng xoáy được tạo trong ly cà phê, trầm giọng nói: “Anh rời khỏi Thẩm thị, ba rất đau lòng.”

Nghe được lời của cô, ánh mắt Lãng Cận Dương dao động, trên mặt cũng không có biểu hiện gì nhiều, “Bữa nào đó anh sẽ đến thăm chú một chút.”

Trầm Bái Ny thờ dãi, ngẩng đầu theo dõi vẻ mặt anh, thử dò hỏi: “Hiện tại Lãng thị đang cần tiền, anh mượn được chưa?”

Nghe cô hỏi như vậy, như xoáy vào chỗ đau, Lãng Cận Dương rũ mắt xuống, không có mở miệng trả lời.

Nhìn vẻ mặt suy sụp của anh, trái tim Trầm Bái Ny đau nhói. Giờ đây mỗi ngày không được nhìn thấy khuôn mặt này của anh, trái tim cô vô cùng khó chịu. Hơn nữa, anh và Đồng Niệm hòa thuận, vậy là đồng nghĩa với việc cô phải vĩnh viễn mất đi anh.

Không được!

Hai tay bên người nắm chặt lại, Trầm Bái Ny sầm mặt, nói chuyện cũng không có suy nghĩ nhiều: “Em đã nói chuyện cùng ba việc cho mượn tiền, nhưng là một khoản tiền lớn như vậy, Thẩm thị không thể vô duyên vô cớ cho mượn được.”

Lãng Cận Dương nghe được ý tứ trong lời nói của cô, khẽ nhếch môi, hỏi cô: “Điều kiện là cái gì?”

“Ba nói, nếu như là người trong nhà, dĩ nhiên cho mượn sẽ yên tâm hơn.” Trầm Bái Ny ngẩng đầu theo dõi khuôn mặt anh, thản nhiên nói: “Cận Dương, anh biết là em thích anh, nếu như chúng ta kết hôn, ba em nhất định sẽ cho Lãng thị mượn tiền.”

“Kết hôn?” Lãng Cận Dương đột nhiên giận tái mặt, trong đôi mắt thoáng qua nụ cười: “Thì ra anh trị giá 1000 tỷ, cảm ơn em đã cho anh biết anh có giá trị như thế.”

“Không phải vậy?” Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của anh, Trầm Bái Ny lập tức ý thức được có cái gì đó không đúng, cô đưa tay muốn kéo người đàn ông đối diện, trong lòng tràn ngập lo lắng: “Cận Dương, anh nghe em giải thích...”

“Không cần phải giải thích.” Lãng Cận Dương đứng lên, dứt khoát đẩy tay cô ra, ánh mắt lạnh nhạt, “Bái Ny, cô đã từng cứu tôi... tôi vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, nhưng là chỉ như vậy thôi, giữa chúng ta sẽ không còn có cái gì khác.”

Nói xong những lời này, Lãng Cận Dương lạnh lùng xoay người rời đi.

Trầm Bái Ny muốn đuổi theo anh, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của anh trước đó, không nhận được cả người run rẩy. Cô dậm chân hỏi hận bản thân mình đã thiếu kiên nhẫn, không nên trực tiếp nói với anh những lời như vậy.

Trở lại phòng làm việc, sắc mặt Lãng Cận Dương vẫn vô cùng khó coi. Những lời của Trầm Bái Ny, anh đều có thể hiểu được. Thẩm gia cũng không muốn cho Lãng thị vay mượn tiền, hơn nữa bọn họ còn ngồi chờ kịch vui để xem.

Nếu như con đường này không thể thực hiện được, như vậy việc vay mượn tiền càng thêm khó khăn. Với số tiền lớn như vậy, muốn vay mượn từ những nơi khác thì càng thêm khó.

Liếc nhìn phòng nghỉ, sắc mặt Lãng Cận Dương trở lại bình thường, anh đẩy cửa bước vào. Thấy chăn trên giường nhô lên, dđl/q'd anh cười cười vén

chấn lên chui vào, đưa tay ôm người trên giường vào trong ngực.

“Em tỉnh dậy từ khi nào?” Lăng Cận Dương vui mặt vào trong cổ cô, ngửi mùi thơm hoa lải nhẽ trên người cô, cười hỏi.

Đồng Niệm phồng má, nở nụ cười yếu ớt: “Lúc anh đi gặp Thẩm tiểu thư, em đã tỉnh.”

Lăng Cận Dương nhẹ nhàng cười, ánh mắt yên tĩnh: “Niệm Niệm, em đoán thử coi anh trị giá bao nhiêu tiền?”

“À?” Đồng Niệm trong lúc nhất thời chưa hiểu rõ lắm, ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng rực của anh, một lúc sau mới phản ứng kịp, nhếch miệng nói: “Anh đáng giá bao nhiêu tiền à?”

“Em đoán xem?”

"Một trăm vạn? hay là năm trăm vạn?"

“Con mẹ nó, anh ở trong lòng em chỉ đáng giá có bao nhiêu tiền như vậy à?”

"Ách, dĩ nhiên không phải!"

Đồng Niệm cười lấy lòng, môi khẽ nhếch, hôn lên môi anh một cái: “Em đoán không ra, anh nói cho em biết đi?”

Đưa tay bưng lấy mặt cô, Lăng Cận Dương cúi đầu, hung hăng hôn lên môi cô rồi mới hài lòng ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô, cười nói: “1000 tỷ.”

Ngực nhói đau một cái, sắc mặt Đồng Niệm thoáng chốc thay đổi, chỉ là cô nhanh chóng che giấu tốt.

Nhìn ánh mắt khác thường của cô, Lăng Cận Dương khẽ nhếch nhẹ môi, cố ý đùa giỡn, “Hiện tại em cần phải biết, chỉ cần anh bán thân, thì đáng giá thể đó.”

“Anh dám!” Đồng Niệm hung dữ trừng mắt, giả bộ cười tức giận nói: “Lăng Cận Dương, thân thể anh nếu có thể bán thì chỉ có thể bán cho em.”

Vui mặt vào trong ngực của cô, ánh mắt Lăng Cận Dương nhiệm vụ cười, môi nhỏ bé nâng lên độ cong mê người: “Yên tâm, anh rất là trung thành, cho nên em phải có có trách nhiệm đối với anh.”

Lúc anh nói những lời này, trên mặt biểu hiện vẻ bí bách, giống như bộ dáng cô vợ nhỏ phải chịu nhiều ủy khuất. Đồng Niệm nhìn thấy mà trong lòng cũng muốn nhõn nhạo, trong đầu thầm nghĩ, người đàn ông này không đi làm diễn viên thật lãng phí, anh nhất định là tên yêu nghiệt trời sanh, đi mê hoặc lòng người.

Mặc dù là nói như vậy nhưng trong lòng Đồng Niệm như có một dòng nước ấm áp chảy qua. Vào lúc này mà anh còn làm cho bản thân cô vui vẻ, cô cảm thấy vô cùng cảm động.

Gió tay lên ôm cổ anh, Đồng Niệm thở dài, ánh mắt bình tĩnh, nhìn anh nói: “Anh là của em.”

Lăng Cận Dương mỉm môi cười khê, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô, ánh mắt vẻ mặt dịu dàng: “Em cũng là của anh, cho nên không cần phải suy nghĩ nhiều, chuyện tiền bạc giao cho anh.”

Đồng Niệm sùng sốt một chút, sau đó mới hiểu lời anh nói. Thì ra anh vòng vo như vậy, mấu chốt là ở chỗ này, anh sợ Trầm Phái Ngao lợi dụng chuyện tiền bạc sẽ tìm đến cô.

Một tuần sau, vẫn không vay mượn được tiền. Lăng Cận Dương chạy tới chạy lui rất nhiều ngân hàng, những tập đoàn hợp tác cùng Lăng thị trước đây cũng không giúp được, 1000 tỷ là số tiền quá lớn.

Mọi người nghĩ mãi không ra cách, trong lòng Đồng Niệm nóng như lửa đốt, chuyện này do cô gây ra nên gánh nặng trong lòng nặng hơn so với bất kỳ ai.

Lăng Cận Dương đi tìm bạn bè nhờ giúp một tay, nhờ đại diện gặp người phía bên ngân hàng. Đồng Niệm ở Lăng thị chờ tin tức, nhưng không nghĩ tới vào lúc này Mục Duy Hàm điều tra ra được chuyện tình của Trầm Bái Ny.

Nhìn tư liệu điều tra Trầm Bái Ny ở nước ngoài, tiền đồng đen nhánh của Đồng Niệm lóe lên một chút ánh sáng. Thì ra còn có người đàn ông giống Lăng Cận Dương như vậy, anh ta tên là Cố Diệp, là con một của nhà họ Cố, cả hai người bọn họ là người yêu thời đại học. Ba năm trước đây, ở nước Mỹ, Cố Diệp bị tai nạn xe và mất.

Khó trách mỗi lần Trầm Bái Ny nhìn thấy Lăng Cận Dương ánh mắt trở nên mê muội. Thì ra cô ta mỗi lần nhìn thấy Lăng Cận Dương, đều sẽ nghĩ tới bóng dáng của người đàn ông khác.

Mặc dù cái loại tình cảm này rất là đau đớn khổ sở, cô có thể cảm nhận được. Nhưng cô không thể cho phép cô ta gởi gắm loại tình cảm này trên người Lăng Cận Dương.

Đồng Niệm giận tái mặt, ánh mắt hiện ra vẻ tàn khốc. dđl/q"đ Cô muốn cắt đứt ý niệm của Trầm Bái Ny.

Thời điểm gần tới trưa, Lăng Cận Dương từ bên ngoài trở lại, tâm tình không được tốt lắm, liên tục gấp phải khó khăn, làm cho anh rất phiền não. Anh đứng bên ngoài phòng làm việc của Đồng Niệm, thuận miệng hỏi trợ lý: “Đồng tiểu thư có ở đây không?”

Trợ lý đứng dậy, cung kính nói: “Đồng tiểu thư đi ra ngoài rồi ạ.”

Lăng Cận Dương nhú mày lại, trong lần dần dần sinh nghi: “Cô ấy đi đâu?”

Lật lịch trình trong ngày ra xem, trợ lý trả lời: “Dạ, hẹn với tiểu thư Trầm Bái Ny ở quán cà phê Bán Đảo ạ.”

Đôi mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, anh không nói gì, nắm chìa khóa xe xoay người đi ra ngoài. Trong lòng có cảm giác bất an, anh đi tới bãi đỗ xe ở tầng hầm, trực tiếp lái xe đi.

Tại quán cà phê Bán Đảo.

Lúc Trầm Bái Ny tới, Đồng Niệm đã ngồi chờ được một lúc lâu. Thấy cô ta tới, giọng nói ôn hòa: “Mời ngồi.”

Nhú mày nhìn chằm chằm người đối diện, Trầm Bái Ny mơ hồ đoán được mục đích mà Đồng Niệm hẹn mình, không khỏi khinh miệt nói: “Thế nào, không mượn được tiền nên nghĩ đến tôi sao?”

Đồng Niệm cúi đầu cười, ánh mắt thoáng qua nụ cười sâu kín: “Cận Dương hôm đó có nói cho tôi biết, anh ấy trị giá 1000 tỷ.”

Cô chỉ cười nói ra câu này, sắc mặt Trầm Bái Ny lập tức u ám.

Kiểm chế lại cảm xúc phạm phùng trong đáy lòng, Trầm Bái Ny làm mặt lạnh, giọng nói lộ ra tức giận: “Nói đi, cô muốn gặp tôi có chuyện gì?”

Mở điện thoại di động ra, Đồng Niệm mở tấm hình ra để trước mặt cô: “Cô biết anh ta chứ?”

Trầm Bái Ny liếc mắt nhìn, sắc mặt đại biến, kinh ngạc nói: “Sao cô có tấm hình này?” Trong lúc nói chuyện cô lấy tay đoạt lấy, nhưng lại bị Đồng Niệm nhanh tay hơn trước một bước giật lại, giữ điện thoại trong tay mình.

“Anh ta tên là Cố Diệp đúng không?” Đồng Niệm nhú mày nhìn chằm chằm Trầm Bái Ny, thấy sắc mặt cô trắng bệch, thậm chí đôi vai khẽ phát run.

Đôi tay Trầm Bái Ny gắt gao nắm chặt một chỗ, trên mặt rõ ràng hiện lên vẻ kích động: “Cô dám điều tra tôi?”

“Có phải mỗi lần cô nhìn thấy Lăng Cận Dương thì sẽ nghĩ đến anh ta?” Ánh mắt Đồng Niệm thoáng qua vẻ cuồng quỵến (*), trực tiếp đi vào chuyện muốn nói, “Cô xem Cận Dương là thể thân?”

Cuồng quỵến (*): Thanh cao không làm chuyện xấu.

“Nói bậy!” Trầm Bái Ny đứng dậy, lấy ngón tay chỉ thẳng vào mặt Đồng Niệm, tức giận nói: “Cô đừng có nói hươu nói vượn, tôi không có xem anh ấy là thể thân!” Cô vừa nói, lập tức hấp dẫn mọi người xung quanh quay đầu nhìn lại.

Đồng Niệm nhìn bộ dáng kích động đến toàn thân phát run lên của Trầm Bái Ny, trong lòng đột nhiên thoáng qua một ý niệm. Tầm mắt lướt qua dao ăn đặt trên bàn, trong đầu phát sinh ý nghĩa điên cuồng kia.

Nếu cô nắm được thóp của Thẩm thị, như vậy thì có cách để đàm phán rồi.

Lướt mắt nhìn mọi người xung quanh đang nhìn về phía bọn họ, Đồng Niệm nhẹ nhàng cười lên, đứng dậy ấn Trầm Bái Ny ngồi xuống ghế trở lại: “Đừng kích động, tất cả mọi người đang nhìn cô kia.”

Trầm Bái Ny hung hăng đẩy tay Đồng Niệm ra, cả người lâm vào thống khổ. Nhớ đến Cố Diệp, trong lòng cô vô cùng đau đớn, không thể khống chế cảm xúc.

Đồng Niệm quan sát, nhận thấy tâm tình Trầm Bái Ny rất dễ dàng bị kích động.

“Trầm Bái Ny, lần trước tôi có nói qua với cô rằng, dđl/q"đ không phải là người của mình thì đừng có nhớ thương.” Đồng Niệm ngẩng cao đầu nói.

Nghe vậy, Trầm Bái Ny thấp giọng cười một tiếng, vẻ mặt tràn đầy khinh thường: “Cô dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

Nghe cô châm chọc, Đồng Niệm cũng không có tức giận, trên môi nở nụ cười sâu hơn: “Chúng tôi sắp kết hôn rồi, cô không biết sao?”

"Kết hôn?"

Trầm Bái Ny mở to mắt, cả khuôn mặt trắng bệch: “Không được, hai người không thể kết hôn, tôi không cho phép.”

“Nực cười.” Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, ánh mắt sắc bén: “Chúng tôi kết hôn thì có quan hệ gì với cô chứ? Cô đợi ngày tham dự hôn lễ của chúng

tôi đi.”

Đồng Niệm đứng dậy, ánh mắt lóe sáng: “Chuyện Cố Diệp, cô không có nói cho Lăng Cận Dương biết chứ?”

Cô đi tới đứng bên cạnh Trầm Bái Ny, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống: “Nếu như anh ấy biết, cô xem anh ấy là thể thân của người khác, cô nói xem anh ấy sẽ chán ghét cô thế nào?”

"Không!"

Trầm Bái Ny hét lên, ánh mắt tràn đầy thù hận nhìn Đồng Niệm, cô không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cầm dao ăn trên bàn, dùng lực hung hăng đâm người trước mặt.

“Phập” một tiếng, lưỡi dao sắc nhọn xuyên qua da thịt.

Trong quán cà phê, vang lên những tiếng thét chói tai.

Người đàn ông vừa đẩy cửa bước vào, nghe tiếng thét nhìn sang, thấy Đồng Niệm ngã xuống đất, cả người như bị sét đánh.

"Niệm Niệm——"

Lăng Cận Dương bước nhanh chạy tới, lấy tay đỡ người nằm trên mặt đất, mắt dừng lại trên bụng cô, máu tươi đỏ thẫm nhanh chóng chảy ra, thấm dần ra bên ngoài áo lông trắng xóa.

Lăng Cận Dương rung mình một cái, đôi mắt không ngừng co rúc lại. Anh lấy tay che lại vết thương cô, nhìn chăm chăm con dao dính đầy máu trên tay Trầm Bái Ny, ánh mắt hung ác khiếp người.

Xung quanh có chút hỗn loạn, đã có người cầm điện thoại di động lên gọi điện báo cảnh sát.

Sau khi thấy người đàn ông trước mặt, đầu óc Trầm Bái Ny tỉnh táo lại, cô nhìn tay mình dính đầy máu, cả người ngậy ra. Sau khi thấy Đồng Niệm nằm trong ngực Lăng Cận Dương, cô dần dần lấy lại bình tĩnh, hình như đã hiểu ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Chúng Ta Kết Hôn Đi (Phần 1)

Bên ngoài hành lang bệnh viện, đèn trần chiếu sáng chói mắt như ban ngày. Khuôn mặt người đàn ông đầy lạnh lùng, đôi chân thon dài bao bọc trong chiếc quần tây đen càng lộ ra vẻ cao lớn. Dưới chân anh là đôi giày da sáng bóng, bước trên đá cẩm thạch phát ra âm thanh “Lộp cộp”, lặp đi lặp lại theo chu kỳ.

Cửa phòng cấp cứu đóng chặt, đèn biểu thị màu đỏ sáng rực đã kéo dài thật lâu.

Lăng Cận Dương ở bên ngoài hành lang đi tới đi lui. Anh móc trong túi ra một điều thuốc, đưa đến bên môi, định lấy bật lửa ra lại thấy trên tường có tấm bảng ghi cấm hút thuốc. Giơ tay lên gõ điều thuốc lá xuống, vẩn vơ trong lòng bàn tay rồi ném vào thùng rác.

Lúc này phòng cấp cứu mở ra, Lăng Cận Dương xoay người, bước nhanh tới: “Sao rồi bác sĩ?”

Bác sĩ còn chưa kịp thay đồ khử trùng, tháo khẩu trang xuống, mỉm cười nói: “Phẫu thuật rất thành công, không có bị tổn thương đến nội tạng.”

Trái tim căng thẳng nặng nề được thả lỏng xuống, Lăng Cận Dương nghiêng đầu nhìn vào bên trong, thấy y tá đẩy giường bệnh ra ngoài. Người đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt.

“Trước hết bệnh nhân sẽ được đưa tới phòng chăm sóc đặc biệt, quan sát hai ngày. Nếu như vết thương không có dấu hiệu nhiễm trùng, thì có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường.” Bác sĩ nhỏ giọng phân phó y tá.

Đồng thời quay đầu lại nói với người nhà bệnh nhân: “Thuốc mê vẫn còn chưa hết, bệnh nhân gần tới mới có thể tỉnh lại.”

Lăng Cận Dương sao khi nghe bác sĩ dặn dò, bước đi theo y tá tới phòng chăm sóc đặc biệt.

Y tá đẩy xe tới bên giường bệnh, muốn hoán đổi giường cho bệnh nhân. Họ đang muốn hợp sức di chuyển, lại bị Lăng Cận Dương ngăn lại. Anh cúi người xuống, hai cánh tay ôm lấy người đang còn hôn mê, nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường bệnh.

Một trong hai y tá trong đó tháo khẩu trang xuống, len lén nhìn người đàn ông trước mắt, ánh mắt tràn đầy hâm mộ. Mỗi ngày nhìn thấy muôn hình muôn

về bệnh nhân và người thân của bệnh nhân, nhưng người đẹp trai lại quan tâm đến người thân như vậy thật là ít khi thấy đến.

Đồng Niệm được ôm đến trên giường bệnh, vô thức nhú mảy, thì thào một tiếng: “Úm...”

“Niệm Niệm?” Nghe được giọng nói của cô, dđl/q'd Cận Dương cúi người nhìn cô, nhưng không thấy cô mở mắt.

Y tá mỉm cười, treo bình nước biển lên rồi nói: “Đừng có sốt ruột, tôi sẽ tỉnh lại thôi.” Sau khi dặn dò vài câu, hai người y tá liền đẩy xe rời đi.

Điều kiện bên trong phòng chăm sóc đặc biệt rất tốt, gần giống như tiêu chuẩn của khách sạn cao cấp. Bên trong và ngoài phòng bệnh có một phòng khách nhỏ, thậm chí còn có một phòng bếp, thiết bị được trang bị đầy đủ.

Kéo cái ghế ở mép giường ra, Lăng Cận Dương khom lưng ngồi xuống, hai cánh tay anh khoát lên mép giường, nhìn dây truyền nước trên tay cô, ánh mắt dần dần yên tĩnh lại.

Xung quang vô cùng yên tĩnh, anh dần dần lấy lại tinh thần, cũng bắt đầu nhớ lại chuyện xảy ra mới đây không lâu. Anh đi vào quán cà phê, nhìn thấy Trầm Bái Ny đã thương người. Nhưng hai người này trước đây không thù không oán, sao lại cầm dao đâm người khác, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Giơ tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương giật giật, thở dài một tiếng. Cô nhóc này dám trực tiếp dùng biện pháp ngu ngốc này làm quân cờ, cô chắc chắn thắng.

Ánh chiều tà ngoài cửa sổ dần dần buông xuống, người trên giường bệnh từ từ mở mắt. Mọi thứ đập vào mắt cũng dần dần rõ ràng, Đồng Niệm đảo mắt nhìn quanh, thấy cảnh vật xung quanh xa lạ có chút ngán người, cho đến khi nhìn thấy dây truyền nước biển mới hiểu rõ ràng.

Cổ họng khàn khàn khó chịu, cả người mềm nhũn không còn chút sức lực nào. Đồng Niệm không cử động được, lại mở to mắt nhìn bốn phía xung quanh nhưng cũng không thấy bóng dáng cô muốn gặp, trong lòng lập tức chua xót.

Cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, Lăng Cận Dương nói câu gì đó rồi cúp điện thoại đi tới. Anh thấy người trên giường bệnh đã mở mắt, nhếch miệng đi đến bên cạnh giường: “Em tỉnh rồi sao?”

Đồng Niệm nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh đã đi đâu vậy?”

Giờ điện thoại quơ quơ trước mặt cô, Lăng Cận Dương nhếch môi nở nụ cười yếu ớt: “Đi nghe điện thoại của luật sư Tiền gọi tới.”

Thật ra trên người cô thuốc mê vẫn chưa hết, sau khi nghe anh nói, an tâm cười, giờ tay lên nín lấy ống tay áo của anh, trước mắt có chút mơ hồ: “Anh đừng đi đâu xa nhé.”

Lăng Cận Dương nhìn cô khép mắt lại, trong lòng có chút bất an, nhấn nút đỏ trên đầu giường, gọi y tá đến. Y tá kiểm tra cẩn thận, không có phát hiện ra điều gì khác thường, chỉ nói thuốc mê vẫn còn có tác dụng, đoán chừng đến tối mới có thể tỉnh táo lại.

Lúc gần tối, Mục Duy Hàm xử lý xong chuyện của công ty, liền vội vã chạy tới. Nhìn thấy Đồng Niệm vẫn còn nằm trên giường ngủ mê man, dđl/q'd ánh mắt anh tối xuống, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Lúc Lăng Cận Dương nói bệnh tình của Đồng Niệm cho anh biết, lúc này sắc mặt anh mới dễ nhìn một chút, “Về phía bên nhà họ Thẩm, nên xử lý như thế nào?”

Rót ly nước đưa cho Mục Duy Hàm, Lăng Cận Dương cúi đầu, thấp giọng nói: “Đừng để ý tới bọn họ, trước hết để cho truyền thông quây lớn chuyện đã.”

Nghe Lăng Cận Dương nói, Mục Duy Hàm mỉm cười, hiểu ý gật đầu: “Được, mình hiểu rồi.”

Không lâu lắm, Mục Duy Hàm rời bệnh viện, vội vàng đi xử lý chuyện khác. Lăng Cận Dương ở bệnh viện ăn một chút cơm, cũng không có cảm giác muốn ăn, chỉ ăn một ít rồi xoay người đi vào trong phòng bệnh.

Anh ngồi xuống không bao lâu, người trên giường lại mở mắt lần nữa, đồng thời nghe tiếng rên nhẹ: “Úm...”

“Niệm Niệm?” Lăng Cận Dương đứng dậy, hai mắt nhìn chăm chăm cô, sốt ruột hỏi: “Sao rồi? Em thấy khó chịu ở đâu?”

Đồng Niệm chau mày, ngũ quan xinh xắn cũng nhú chung một chỗ, đưa tay chỉ xuống bụng: “Đau quá!”

Bác sĩ chạy tới phòng bệnh, thấy cô đã tỉnh táo lại, kiểm tra sơ qua một chút. Sau khi thấy tất cả bình thường, mới kiên nhẫn giải thích, “Sau mấy ngày phẫu thuật, miệng vết thương mới lành, sẽ đau một chút. Nếu như thật sự không chịu đau được, có thể bảo y tá cho ít thuốc giảm đau.” Uống hai viên thuốc giảm đau, bác sĩ ở lại quan sát một chút, xác định không có chuyện gì rồi mới rời đi.

Lăng Cận Dương ngồi bên giường bệnh, hai tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, dịu dàng hỏi: “Còn đau không?”

Khẽ gật đầu một cái, hơi thở Đồng Niệm có chút yếu ớt, giọng nói khàn khàn: “Đờ hơn một chút rồi.”

Thấy môi cô khô nứt, Lăng Cận Dương cầm bông len thấm vào nước ấm chấm lên môi cô, đồng thời cho cô uống chút nước. Mới vừa làm phẫu thuật

không lâu, cô vẫn không thể ăn cơm, chỉ có thể uống chút nước, toàn bộ năng lượng cung cấp cho cơ thể chỉ có thể dựa vào chai dịch truyền nước.

Có anh ở bên cạnh, Đồng Niệm cảm thấy vững bụng hơn rất nhiều, cô dè dặt nhìn về mặt của anh, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Cận Dương, anh có chuyện gì muốn nói với em không?”

“Nói cái gì?” Lăng Cận Dương để ly nước xuống, xoay người ngồi bên cạnh cô, đôi mắt sắc bén nhìn cô có vài phần lạnh lẽo: “Em nghĩ anh sẽ khen ngợi em sao? Khen ngợi Đồng tiểu thư vì muốn cứu Lăng thị nên anh dừng hành động, không sợ hy sinh thân mình?”

Đồng Niệm nhấp nhẹ môi, chột dạ xoa xoa mắt. Cô biết không thể lừa gạt được anh, nhưng bản thân cô chịu một dao này rất đáng giá.

“Anh tức giận sao?” Nhìn chân mày anh nhíu chặt, Đồng Niệm nhếch miệng, nhẹ nhàng hỏi anh.

“Đồng Niệm.” Lăng Cận Dương nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén, khóe mắt thoáng qua vẻ cuồng quyền: “Có phải từ nhỏ đến lớn, anh lúc nào cũng nuông chiều em, cho nên bây giờ em coi trời bằng vung, làm chuyện gì cũng không bàn trước với anh, đúng không?”

Có lẽ cái tên Quyền Yến Thác kia nói đúng, nữ nhân không thể nuông chiều, bằng không nhất định sẽ bị dắt mũi.

Nhìn thấy ánh mắt anh tàn mát ra và lạnh lẽo, mặt Đồng Niệm ảm xuống, trong lòng kêu khổ một tiếng. Xong rồi, lần này anh giận thật, phải làm thế nào bây giờ?

Giơ tay lên muốn giữ tay anh lại, do cử động mạnh, lập tức động tới miệng vết thương. Đồng Niệm thoáng chốc tái mặt, kêu thảm một tiếng: “A!”

Lăng Cận Dương hoảng hốt, vội vàng đề hai vai cô lại: “Sao vậy?”

Đồng Niệm nhếch miệng, mắt rung rung, chỉ vào vết thương: “Đau quá!”

Thấy anh định gọi bác sĩ, Đồng Niệm vội vàng kéo tay anh, dõng dạc nhỏ giọng nói: “Nếu như anh tức giận, vết thương em sẽ bị đau.”

"....."

Lăng Cận Dương yên lặng nhìn cô mân mê cái miệng nhỏ nhắn, tức giận trong đáy lòng bị bộ dáng thê thảm của cô làm cho tan đi. Anh cúi đầu xuống, hung hăng hôn lên môi cô, cụt hứng nói: “Tiểu tử tông, kiếp trước có phải anh mắc nợ em hay không mà kiếp này sao em lại hành hạ anh vậy hả?”

“Hi hi...” Đồng Niệm mím môi cười trộm, đôi mắt sáng ngời: “Hai chúng ta người nào nợ người nào không quan trọng? Bằng không, kiếp này em nợ anh, kiếp sau em sẽ trả cho anh, để cho anh hành hạ em lại được không?”

"Câm miệng!"

Lăng Cận Dương trầm mặt hết lớn, hết sức bất mãn với logic của cô. Nếu như theo ý cô muốn, vòng tới vòng lui, anh có thể sống yên ổn qua ngày sao?

Giờ khắc này, anh cũng không biết, giữa người với người, thật ra thì chính là có mối nhân duyên như vậy. Giữa duyên nợ luôn tồn tại mọi đau khổ vắn vụt, rồi lại vui vẻ chịu đựng.

“Huhu...” Đồng Niệm nhếch miệng, lần này dùng đôi mắt đầy nước làm thế tấn công: “Sao anh lại hung dữ với em?”

“Anh hung dữ sao?”

“Đúng, rất hung dữ!”

"....."

“Nhẹ một chút, bằng không vết thương lại đau.”

"....."

“Ahhhh, vết thương đau quá, đau chết mất, hu hu hu...”

"....."

Biết cô giả bộ, nhưng Lăng Cận Dương nhìn bộ dáng này của cô, đáy lòng mềm nhũn, làm sao cũng không cứng rắn nổi. Anh chán nản thờ dài, xoa người lên giường, nằm xuống bên cạnh cô, môi mím nhẹ nhàng rơi trên đầu của cô: “Ngaoan, đừng náo loạn.”

Đồng Niệm khẽ cười một tiếng, tựa đầu lên bả vai anh, trong đôi mắt thoáng qua tia giao hoạt: “Lăng Cận Dương, anh sẽ luôn yêu thương cưng chiều em đúng không?”

Nghe cô hỏi, Lăng Cận Dương mím môi cười khẽ, anh nhìn cô, trầm giọng nói: “Sẽ luôn.”

Lần này, Đồng Niệm đã thỏa mãn, tựa đầu vào trong ngực anh, giọng nói dần dần thấp xuống: “Anh trai, có anh ở bên cạnh em thật là tốt.”

Nhìn nước biển trong chai từng chút từng chút nhỏ xuống, Đồng Niệm dựa vào vai anh, chớp mũi ngửi mùi hương nhẹ nhàng trên người anh, rất nhanh lại ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chúng Ta Kết Hôn Đi (Phần 2)

Giờ tay lấy chân đắp lại cho cô, Lăng Cận Dương nhìn chăm chăm mặt của cô, đáy lòng mềm mại. Anh hôn lên khóe miệng cô, ánh mắt về mặt tràn đầy dịu dàng.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, người bên cạnh giật giật. Lăng Cận Dương xưa nay ít ngủ, anh mở mắt nhìn thấy Đồng Niệm bất động nằm thẳng đơ, lập tức cảm nhận có điểm bất thường: “Niệm Niệm, vết thương lại đau đúng không?”

Đồng Niệm cắn môi, chậm rãi gật đầu, lần này không phải đùa giỡn, vết thương co rút từng trận, vô cùng đau đớn.

Giờ tay lên sờ trên trán cô, toàn mồ hôi lạnh. Lăng Cận Dương liền biến sắc mặt, vội vàng đứng dậy muốn nhấn nút đỏ, lại bị người bên cạnh kéo: “Không cần đâu.”

Nú lấy tay của anh, Đồng Niệm hít vào một hơi thật sâu, đôi mày thanh tú nhíu chặt: “Em sẽ cố gắng chịu đựng, uống nhiều thuốc giảm đau cơ thể sẽ không tốt.”

Mở đèn trên đầu giường lên, Lăng Cận Dương đến phòng tắm lấy ra cái khăn ẩm, lau mặt cho cô một chút, lại đút cho cô uống chút nước, giọng nói lộ ra sự yêu thương: “Em có đỡ hơn chút nào không?”

Đồng Niệm hơi nhích nhẹ người, cảm giác so với lúc này có đỡ hơn tí xíu, cô kéo tay người đàn ông bên cạnh, nói: “Anh kể chuyện xưa cho em nghe đi, giống như chuyện khi còn nhỏ ấy.”

Lăng Cận Dương nhất thời sững sờ, sau đó nhíu mày. Kể chuyện xưa sao? Vào thời điểm này, anh còn có tâm tình để kể chuyện xưa sao?

Lăng Cận Dương tựa vào đầu giường, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve cái trán của cô, từng cái từng cái biểu lộ ra sự yêu thương. Anh mấp máy môi, giọng nói mang theo sức hấp dẫn, dần dần hóa giải sự đau đớn người bên cạnh.

Trong đêm tối, anh và cô gắn bó kề cận bên nhau ở chung một chỗ, thời gian giống như trở về trước kia, khi đó cô không ngủ được, đòi anh kể chuyện, dỗ dành cô ngủ.

Trong nháy mắt, Đồng Niệm đã lớn lên thế này rồi.

Lăng Cận Dương cúi đầu, đôi mắt yên tĩnh nhìn người trong ngực, trái tim ngũ vị tạp trần. Hồi lâu, anh vui mặt vào cổ cô, thì thầm: “Niệm Niệm, chúng ta kết hôn đi.”

Do mặt của Đồng Niệm chôn ở trong ngực anh, cho nên anh không nhìn thấy được vẻ mặt cô. Chỉ có thể nghe được một giọng nói khẽ run rẩy truyền đến: “Lăng Cận Dương, lần này anh có cho em leo cây nữa không?”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, tận sâu trong đôi mắt như có những quang ảnh nhỏ vụn thoáng qua, “Sẽ không.”

Ngực của anh vô cùng ấm áp, Đồng Niệm chôn mặt vào trong ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, đôi môi tái nhợt nở nụ cười xinh đẹp.

Ban đêm, tại đồn cảnh sát, Trầm Bái Ngao ngồi bên ngoài hành lang, vẻ mặt lạnh lùng. Ngón tay thon dài nhịp nhịp trên đùi, đôi mắt thâm thúy nhìn ở một nơi nào đó, suy nghĩ mất hồn.

Người bên cạnh ra ra vào vào, dđl/q"đ trên mặt anh không có bất cứ biểu hiện gì, rất kiên nhẫn ngồi ở đây đợi liên tục mấy tiếng đồng hồ.

Sau đó không lâu lắm, luật sư dẫn người từ bên trong ra.

“Anh!”

Trầm Bái Ny nhìn thấy anh mình, chạy tới nhào vào trong ngực của anh, uất ức khóc.

Đưa tay ôm em gái vào trong ngực, chân mày nhíu chặt của anh thả lỏng ra. Anh vỗ vỗ sau lưng cô, dịu dàng nói: “Đừng khóc, sẽ không có chuyện gì.”

Nước mắt Trầm Bái Ny giàn giụa, ngẩng đầu lên nhìn mặt anh mình, uất ức nói: “Là do Đồng Niệm hãm hại em”

Giơ tay lên xoa đầu của cô, Trầm Phái Ngao nhìn xung quanh, kéo cô đi ra bên ngoài: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Có thể rời khỏi chỗ này, Trầm Bái Ny cầu còn không được, vội vàng đi theo anh mình.

Thẩm Thế Minh ngồi ở trên sofa, sắc mặt lo lắng, sau khi thấy con gái trở về, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trầm Bái Ny nhìn thấy ông, mắt đỏ lên, khóc chạy đến: “Ba.”

Với con gái mình, xưa nay dù có đúng hay sai Thẩm Thế Minh đều hết sức cung chiều. Từ nhỏ không để cho con mình chịu uất ức gì, đừng nói là bị nhốt trong đồn cảnh sát?

Trầm Bái Ny lau nước mắt, tức giận lớn tiếng nói: “Đều là do Đồng Niệm, là cô ta cố ý gây kích động con, để cho con làm bị thương cô ta.”

Nhìn thấy tâm tình em gái mình bị kích động, Trầm Phái Ngao vội vàng đi đến bên người cô, dịu dàng trấn an: “Bái Ny ngoan, trước hết em hãy đi tắm rửa đã, ba vẫn còn ngồi chờ em ăn cơm kia.”

Trầm Bái Ny hít hít mũi, nhìn thấy vết máu khô trên tay, chợt cảm thấy cả người không thoải mái. Cô mím môi, nhìn người bên cạnh, sợ sệt hỏi: “Anh, em sẽ không bị ngồi tù chứ?”

Sắc mặt Trầm Phái Ngao hơi biến đổi, mím môi cười nói: “Em thật ngốc, có anh ở đây, ai dám động đến em chứ?”

Có những lời này của anh mình, Trầm Bái Ny an tâm không ít, cô dùng sức gật đầu một cái, vội vàng quay người đi lên lầu thay quần áo.

Cho đến khi bóng dáng con gái biến mất không còn thấy gì nữa, Thẩm Thế Minh mới quay đầu, nhìn về phía luật sư, trầm giọng hỏi: “Chuyện như thế nào rồi?”

Ánh mắt luật sư tối lại, không dám giấu giếm: “Thẩm tiểu thư đã thương người chứng có rõ ràng, nhân chứng vật chứng đều có. Hơn nữa người bị hại bị trọng thương đang nhập viện, vết thương không nhẹ, và lại bên phía nạn nhân cũng cắn chặt miệng, sợ rằng...”

“Được rồi!” Trầm Phái Ngao nghiêng người ngồi trên sofa, nhíu mày nhìn hấn, không kiềm chế được tức giận nói: “Luật sư Trương, nhà họ Thẩm nuôi anh, không phải vì muốn nghe anh nói sợ rằng, anh có bản lĩnh làm việc thì sẽ có cơm ăn, không có bản lĩnh thì cút ngay!”

Sắc mặt luật sư Trương đầy vẻ lúng túng, vội vàng gật đầu nói: “Ngài yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Có thể vì nhà họ Thẩm dốc sức có rất nhiều người, người như anh không thiếu.” Trầm Phái Ngao gác chéo chân, đôi mắt thâm thúy lộ ra tia sắc bén.

Luật sư Trương cúi đầu nghiêm mặt nói: “Tôi nhất định dốc toàn lực ứng phó.”

“Ừ.” Những lời này miễn cưỡng còn có thể nghe được một chút, Trầm Phái Ngao đáp lời, sau khi giao cho hấn một số chuyện, liền đuổi đi. Thấy sắc mặt ba anh nặng nề, Trầm Phái Ngao nhẹ nhàng nói: “Ba, ba không cần phải lo lắng, Bái Ny sẽ không có việc gì đâu.”

“Ai...” Thẩm Thế Minh thờ dãi, chân mày nhíu chặt: “Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra chứ, sao có thể gây ra chuyện như vậy?”

“Còn không phải là chuyện của Cố Diệp.” Đôi mắt Trầm Phái Ngao lạnh như băng: “Bái Ny nhà chúng ta, chỉ cần gặp chuyện có liên quan đến Cố Diệp, đầu óc sẽ nóng lên.”

Nghe vậy, ánh mắt Thẩm Thế Minh cũng ảm đạm xuống, dđl/q'd cau mày: “Đồng Niệm biết chuyện của Cố Diệp rồi sao?”

“Có biết một chút.” Trầm Phái Ngao gật đầu một cái, đôi mắt thông minh phát sáng rạng rỡ: “Cô ta cố tình kích động Bái Ny.”

“Hừ!” Thẩm Thế Minh mím môi, vẻ mặt lạnh xuống: “Lã Lăng Cận Dương dạy cô ta sao?”

Trầm Phái Ngao lắc đầu một cái, tỉnh táo phân tích: “Không phải.”

Ngừng lại, anh quay đầu nhìn ba anh, neho mắt nói: “Chúng ta điều tra thân thế Lăng Cận Dương, nhưng chưa tra ra được gì nhiều lắm. Ba nói xem, trên đời này có người giống người như vậy sao?”

Ánh mắt Thẩm Thế Minh dao động mạnh, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười: “Vậy chúng ta phải chờ xem...”

Nhìn thấy Trầm Bái Ny đi xuống, hai ba con ả ý trao đổi ánh mắt, cũng không có nói tiếp.

Ở bệnh viện tĩnh dưỡng mấy ngày, vết thương Đồng Niệm có tốt hơn, nhưng vẫn chưa thể xuống giường.

Sáng sớm, Lăng Cận Dương đổ cháo gà do người giúp việc đưa tới ra, đặt vào lò vi ba hâm nóng.

Đồng Niệm ngồi ở đầu giường, nhíu mày nhìn bóng lưng anh, khóe miệng tràn đầy nụ cười. Cô cầm điện thoại di động ở đầu giường lên, trượt màn hình ra, tìm tấm hình chụp lên kia, ánh mắt tối xuống.

Trong lòng đắn đo hồi lâu, Đồng Niệm lướt ngón tay, xóa đi ảnh chụp của Trầm Bái Ny và Cố Diệp. Nếu như nói cô không có tâm tư riêng đó là giả, ở sâu trong nội tâm của cô, cũng không hy vọng thân thể mới của Lăng Cận Dương có bất kỳ biến hóa nào. Cô tình nguyện tin tưởng, trên đời này thật sự có người giống người, không muốn truy xét hay điều tra gì hơn.

Sau khi ở bệnh viện ăn sáng cùng cô xong, Lăng Cận Dương tới Lăng thị làm việc. Mỗi lần anh đi, trong lòng Đồng Niệm cảm thấy rất mất mát khó chịu, một mình ở bệnh viện thật sự rất buồn chán.

Sau khi Lăng Cận Dương rời đi, Đồng Niệm ngồi ở trên giường, cầm quyển tạp chí lật tới lật lui. Bây giờ cô đặc biệt chú ý đến lễ phục và tân trang mới nhất dành cho cô dâu, ghi nhớ những bộ mình thích nhất.

Cửa phòng bệnh có người đẩy ra, Đồng Niệm nghe tiếng động nhìn sang, trước mặt là một đóa hoa Bách Hợp xinh đẹp, loài hoa mà cô thích nhất.

Người đàn ông bước vào, trên người mặc bộ đồ tây được ủi phẳng phiu, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía người trên giường bệnh, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười dịu dàng: “Anh có thể đi vào không?”

Đồng Niệm chớp mắt, lấy tay đóng tạp chí lại, giọng nói như thường: “Mời anh vào.” Kể từ ngày cô nằm bệnh viện, Trầm Phái Ngao tìm cách liên lạc với cô, nhưng đều bị Lăng Cận Dương ngăn chặn.

Bên ngoài có rất nhiều lời đồn nhắm vào nhà họ Trầm. Trầm Bái Ny cố ý đã thương người bị kiện cáo, chỉ cần Đồng Niệm cắn chặt miệng, nhất định tố cáo, Trầm Bái Ny nhất định khó thoát khỏi lao tù.

Nhận lấy bó hoa anh đưa tới, Đồng Niệm cúi đầu hít sâu một hơi, một mùi thơm ngào ngạt bay vào mũi. Cô mỉm cười nói: “Cảm ơn anh.”

Trầm Phái Ngao thấp giọng cười một tiếng, khom lưng ngồi ở trên ghế sofa đối diện, khuôn mặt tuấn tú khẽ ngước lên, ánh mắt nhìn về phía cô với thâm ý khác: “Khí sắc em xem qua không tệ, khôi phục rất tốt đúng không?”

“Đúng vậy.” Đồng Niệm đặt bó hoa xuống, nhìn anh bình tĩnh trả lời. Hiện tại cô nắm giữ quyền chủ động trong tay, nói tới nói lui, cũng chiếm ưu thế hơn.

“Niệm Niệm, anh thay mặt Bái Ny tới xin lỗi em.” Trầm Phái Ngao nhíu mày nhìn cô, giọng nói từ tốn.

Đồng Niệm mỉm cười một tiếng, trên mặt cũng không có biểu cảm gì: “Không cần phải nói xin lỗi, chuyện của tôi đều giao cho luật sư rồi, anh có vấn đề gì có thể liên lạc ông ấy.”

Hình như đã sớm dự liệu được cô sẽ có thái độ như thế, Trầm Phái Ngao không có chút tức giận, khuôn mặt nở nụ cười sâu hơn: “Anh chỉ có một người em gái, nhất định không thể nhìn cô ấy chịu uất ức. Niệm Niệm, em có điều kiện gì cứ nói thẳng đi.”

Ánh mắt Đồng Niệm dao động mạnh, tầm mắt lạnh thấu xương nhìn về phía anh, vẻ mặt dần dần yên tĩnh lại, “Cho tôi mượn 1000 tỷ, đến kỳ hạn sau tôi nhất định sẽ trả đủ.”

“Tiền lãi tính thế nào?” Trầm Phái Ngao nhếch môi cười, mắt sáng như đuốc.

“Tiền lãi?” Đồng Niệm cười một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp thoáng qua vẻ lạnh nhạt: “Thẩm tổng, tôi bị đâm một dao, không đáng so với tiền lãi sao?”

Ngừng lại, ánh mắt cô xẹt qua vẻ tàn khốc: “Phần lãi này, coi như em gái anh hiếu thắng chịu tội thay cho Lăng thị đi!”

“Ha ha ha...” Trầm Phái Ngao cười khẽ một tiếng, giơ tay lên vỗ tay, dịu dàng nói: “Có đạo lý.”

Hồi lâu, Trầm Phái Ngao đứng lên, cất bước đi tới bên cạnh giường, khẽ cúi người nhìn chằm chằm người trước mặt, cười nói: “Vậy chúng ta xem như một lời đã định?”

Đồng Niệm bình tĩnh gật đầu một cái, dd/q'd bình tĩnh nói: “Tiền bạc đến nơi, tôi sẽ bảo luật sư rút đơn kiện.”

“Được!”

Ánh mắt Trầm Phái Ngao hiện ra nụ cười âm áp, anh mỉm nhẹ môi, giọng nói thông thả: “Em nghỉ ngơi cho tốt, có thời gian anh lại tới thăm em.” Nói xong những lời này, anh xoay người rời đi, cũng không có dây dưa nhiều hơn.

Nhìn cửa phòng bệnh khép lại, cuối cùng Đồng Niệm thở phào nhẹ nhõm, cô đưa tay sờ vết thương nơi bụng, cảm thấy đau âm ỉ.

Đi ra đến cửa bệnh viện, tài xế mở cửa xe ra. Trầm Phái Ngao ngồi ở phía sau xe, khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc lạnh lẽo, các ngón tay thon dài nắm chặt thành quyền.

“Tổng giám đốc.” Trợ lý sau khi cúp điện thoại, quay đầu nhìn anh thông báo: “Cố tiên sinh và Cố phu nhân đã đến.”

Hồi lâu, Trầm Phái Ngao chậm rãi ngẩng đầu lên, tận sâu trong ánh mắt đã sớm khôi phục lại bình tĩnh. Người của nhà họ Trầm, dễ dàng cho người khác khi dễ vậy sao?

Chương 160: Không Thể Kiểm Chế. (Phần 1)

Nghi ngại nửa tháng, vết thương Đồng Niệm lành lại rất nhanh. Lúc làm phẫu thuật, bác sĩ may mắn nên để lại vết sẹo rất nhỏ. Chỉ cần kiên trì dùng thuốc làm mờ sẹo, thì vết sẹo trên cơ bản sẽ không nhìn thấy.

Số tiền 1000 tỷ Thẩm thị đã gọi đến, cổ phiếu của Lăng thị cuối cùng cũng bắt đầu phiên giao dịch. Tuy nói giá cổ phiếu lúc đầu vẫn chưa ổn định, nhưng dần dần cũng có chuyển biến theo xu hướng tốt.

Tất cả mọi chuyện cũng bắt đầu phát triển theo phương hướng tốt. Tận sâu trong lòng Đồng Niệm, chịu một dao này thật đáng giá. Nếu biết trước như vậy, cô tình nguyện chịu đau đớn sớm một chút.

Trong khoảng thời gian nằm viện này, chuyện của công ty do Lăng Cận Dương và Mục Duy Hàm xử lý, Đồng Niệm khó có được thời gian nhàn rỗi thế này, mỗi ngày không có chút áp lực nào, cả người lười biếng, muốn hưởng thụ nhiều một chút.

Vết thương hồi phục rất tốt, nhưng Lăng Cận Dương cũng không yên tâm lắm, bắt cô ở lại bệnh viện thêm một tuần nữa. Đồng Niệm cũng có ý muốn này nên cảm thấy rất mừng rỡ.

Mỗi ngày ở bệnh viện, cô đều lên mạng chọn lễ phục, nhẫn cưới, chọn nơi hưởng tuần trăng mật. Cô muốn anh những ngày sau này có cuộc sống gia đình đặc biệt vui vẻ. Trầm tĩnh lại, cô mới cảm thấy, làm "nữ cường nhân" cảm giác thật không thoải mái chút nào. Nếu như phụ nữ đều có một bờ vai để dựa vào, chỉ sợ sẽ không có nữ cường nhân như vậy.

"Nữ cường nhân" (*): cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

Thật may mắn và hạnh phúc vì cô đã tìm được bờ vai đó.

Những ngày này trôi qua thật thoải mái và nhàn nhã, nhưng cũng có chuyện làm cho Đồng Niệm cảm thấy khổ sở. Người đàn ông này có tính ham muốn rất cao, không biết có phải do ở trong phòng bệnh nên anh dễ dàng bị kích thích không nữa?.

Trong phòng bệnh cao cấp này, giường bệnh rất thoải mái rộng rãi, ước chừng hai người nằm xuống cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Đồng Niệm bị anh đè nằm phía dưới, ánh mắt trong suốt, đôi tay gắt gao níu lấy chân mền trên người, khổ sở van xin: "Không được, nếu có ý tá đi vào kiểm tra thì làm thế nào?"

"Không biết." Lăng Cận Dương cúi đầu, dẫm/q'd môi mòng roi trên xương quay xanh của cô, cười nói.

"Ngộ nhớ..." Đồng Niệm trừng mắt, cố tình nhắc nhở anh.

Lăng Cận Dương ngẩng đầu lên, híp mắt suy nghĩ một chút, xoay người xuống giường đi đến cửa, lật ngược tấm bảng treo nơi cửa phòng lại, "Người không phận sự miễn vào", một câu nhắc nhở khác thường vô cùng bất mắt.

"Như vậy được chưa?"

". . . . ."

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, cắn môi nói không ra lời. Ban ngày treo tấm bảng như vậy, làm cho người khác sinh nghi thêm à?

"Cái đó..." Đồng Niệm chần chừ, tiếp tục tìm lý do khác: "Em bị thương, vết thương còn đau."

"Đau?" Lăng Cận Dương cúi đầu nhìn trên bụng cô, trầm giọng nói: "Em vừa rồi đi tản bộ dưới vườn hoa, lên lầu xuống lầu cũng không có than đau, hiện tại sao lại đau chứ?"

Đồng Niệm cứng họng, lý do này không có sức thuyết phục.

Tay của Lăng Cận Dương đi xuống phía dưới, đẩy quần áo bệnh nhân trên người cô lên, ngón tay lạnh lẽo xoa lên da thịt ấm áp, nhất thời làm Đồng Niệm giật mình, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại.

"Dừng!"

Kéo tay anh ra khỏi quần áo, trong ánh mắt Đồng Niệm hiện lên vẻ kháng cự vô cùng rõ ràng: "Không được mà!"

Nhìn thấy ánh mắt anh u ám, cô khó khăn nuốt nước miếng, bổ sung thêm: “Đợi đến tối đi, tối ít người.”

“Không được!” Lãng Cận Dương quả quyết từ chối, tức giận nói: “Anh không đợi được đến tối.”

Anh cởi quần áo bệnh nhân trên người cô ra, không có một chút lưu tình nào vứt dưới chân giường, đồng thời lại kéo quần lót cô xuống.

Đồng Niệm hốt hoảng, hai tay không biết là bảo vệ ngực hay là bảo vệ quần. Cô trầm mặc, đưa tay đẩy anh ra: “Lãng Cận Dương, thật sự bây giờ không được, nếu có người nào đi vào thấy thì thế nào, um..”

Đặt môi mình lên môi cô, Lãng Cận Dương hung hăng hôn cô, không để cho cô nói nữa. Thấy thì thế nào? Những người đó hăm mộ đến chết thì có?

Đôi tay kéo mạnh, quần áo trên người cũng bị cởi sạch, Đồng Niệm rút vai trốn vào trong chăn, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Tên khốn kiếp này, lại bắt đầu giờ trò lưu manh, nơi này chính là bệnh viện, y tá bất cứ lúc nào cũng có thể vào để kiểm tra.

Cô ư a kêu lên hai tiếng, ngược lại làm cho anh càng hôn điên cuồng hơn. Cho đến khi cô thấy khó thở, không còn phát ra âm thanh được nữa, Lãng Cận Dương mới ngừng lại, buông đôi môi đã sưng đỏ của cô ra.

Mấy ngày không được gần cô, Lãng Cận Dương chịu đựng rất khổ sở, mặc dù cơ thể nhiệt huyết sôi trào, nhưng cuối cùng là vì cố kỵ vết thương của cô. Anh lấy tay ôm người cô, do sức nặng của cơ thể nên anh không dám trực tiếp áp xuống, vào lúc này động tác cũng cực kỳ cẩn thận, êm ái.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, dđl/q'd chỉ có tiếng hơi thở của bọn họ quấn quít lẫn nhau, lửa nóng dồn dập.

Bên ngoài hành lang, thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân, còn có bệnh nhân đi tới đi lui cùng y tá nói chuyện.

Trong hoàn cảnh này vô cùng kích thích, mang đến một loại cảm giác khác biệt. Đồng Niệm kinh ngạc nhìn người đàn ông đè trên người cô, nhìn đôi mắt anh sáng ngời của anh, đáy lòng trong phút chốc nhu hòa xuống.

Anh đột nhiên vận động mạnh, Đồng Niệm không nhận được co rút bả vai, miệng phát ra âm thanh mê hoặc: “Ừm a...”

Nghe tiếng rên rỉ yêu kiều đáng yêu thoát ra từ miệng cô, Lãng Cận Dương hơi ngừng động tác lại. Anh cúi đầu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của người phía dưới, môi mím nâng lên nụ cười.

Lãng Cận Dương cúi đầu, miệng ngậm vành tai trắng nõn của cô, hơi thở như lửa nóng: “Thoải mái không?”

Ngửa đầu hôn lên cằm anh một cái, Đồng Niệm ôm cổ của anh, vùi mặt vào trong ngực anh, im lặng không nói gì. Cô không dám mở miệng nói, sợ phát ra âm thanh càng thêm ngượng ngùng.

Hành động của cô vô tình kích thích cơ thể Lãng Cận Dương. Anh cầm lấy một cái gối, lót ở dưới lưng cô, cơ thể bị quấy rầy dần dần đạt tới khoái cảm.

Đồng Niệm nhìn đồng hồ trên tường, sắc mặt càng thay đổi. Cô dùng sức ôm chặt anh, cố gắng phối hợp động tác của anh, hy vọng có thể kết thúc sớm một chút.

Thời điểm hai người gần như đạt đến cao trào cùng một lúc, ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân. Ngay sau đó, cửa phòng bị đóng chặt vang lên tiếng động.

Đồng Niệm đột nhiên lấy lại tinh thần, lấy tay đẩy người đàn ông trên người mình, vội vàng chui đầu vào trong chăn, “Có người tới.”

Tiếng động ngoài cửa, Lãng Cận Dương dĩ nhiên cũng nghe được, nhưng anh ngừng chuyển động. Đưa lưng về phía cửa, lồng ngực rắn chắc khê pháp phồng, mơ hồ còn có thể thấy một lớp mồ hôi mỏng rịn ra.

“Không được phép vào đây...”

Y tá đang định đẩy cửa đi vào, bị giọng nói lớn tiếng của người đàn ông truyền tới làm cho hoảng sợ. Y tá thoáng chốc cứng người đứng im một chỗ, không dám bước thêm nữa, nhỏ giọng nói: “Tôi đến đưa thuốc.”

Lãng Cận Dương dùng chân trùm lấy người trong ngực, giọng nói lộ ra mấy phần lạnh lẽo: “Nửa tiếng sau hãy quay lại.”

Trong phòng truyền đến âm thanh nhỏ xúi, y tá bùng khai thuốc ngăn người, sau đó giống như hiểu ra được chuyện gì, vội vàng đóng cửa phòng lại, cúi đầu nhanh chóng đi tới phòng bệnh khác.

Tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, Đồng Niệm lộ đầu ra thở dốc một hơi, giơ tay lên hướng về phía người đàn ông đánh: “Lãng Cận Dương, đều là do anh, mắc cỡ chết đi được.”

Đề lại hai tay của cô, Lãng Cận Dương trầm mặt áp tới, tiếp tục động tác vừa rồi.

“Anh còn làm được nữa?” Đồng Niệm kinh ngạc nhìn chăm chăm anh, lòng tràn đầy tức giận. Không nghĩ tới anh lại còn tiếp tục.

“Tại sao không làm nữa?” Lăng Cận Dương không để ý tới cô, cúi đầu hôn lên ngực cô, một đường hôn xuống phía dưới.

Đồng Niệm không chịu phối hợp, trái phải né tránh, “Để cho em ngồi dậy đi.”

Cô giấy giữa làm cho anh không vui. Lăng Cận Dương nguy hiểm cúi đầu, trên khuôn mặt chứa một lớp mồ hôi mỏng, rõ ràng đang ần nhẩn khó chịu. Vào lúc này mà dừng lại là có thể chết người.

Lăng Cận Dương cúi thấp đầu xuống, chóp mũi anh chạm vào mũi cô, giọng nói căng thẳng: “Em mà còn náo nữa, hôm nay y tá kia đừng có nghĩ vào được đây.”

Nghe vậy, mặt Đồng Niệm liền biến sắc, còn chưa kịp nói, miệng liền bị anh chặn lại.

Sau khi mồ hôi đầm đìa, Đồng Niệm hoàn toàn mất đi sức lực, cô ngã xuống giường, không muốn động dậy dù chỉ một chút xíu.

Từ phòng tắm lấy ra khăn nóng, Lăng Cận Dương lau người sạch sẽ cho cô, lại nhặt quần áo bệnh nhân lên, rất kiên nhẫn giúp cô mặc từng cái vào.

Lăng Cận Dương ăn uống no đủ, tâm tình cảm thấy rất tốt.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện này, mỗi lần y tá đến đưa thuốc, đều đứng ngoài cửa, lớn tiếng hỏi một câu: “Tôi có thể vào được không?”

Mỗi lần nghe câu hỏi này, cả người Đồng Niệm sồn gai ốc, hung dữ nhìn chăm chăm người đầu sỏ bên cạnh, nhưng chỉ thấy trên mặt anh đầu đầu cũng hiện lên ý cười.

Y tá để thuốc xuống, mắt cũng không dám nhìn thẳng, dđl/q'd đồ mặt nhanh chóng căn dặn vài câu rồi đi nhanh ra ngoài.

Da mặt Đồng Niệm mỏng, nhìn bộ dáng của y tá kia, cô càng thêm thẹn thùng. Nâng chân lên, hướng người đàn ông đá tới, tức giận nói: “Lăng Cận Dương, tất cả mọi chuyện là do anh, em còn mặt mũi gặp mọi người sao?”

Cầm chân của cô, Lăng Cận Dương không có một chút tức giận nào, nhẹ nhàng xoa mu bàn chân cô, mím môi cười nói: “Đó là ghen tỵ!”

"....."

Đồng Niệm phát cáu, ngã xuống giường vui mặt vào trong gối, kêu lên: “Lăng Cận Dương, sao anh không đi chết luôn đi.”

Người đàn ông này thật là vô sỉ mà.

Ở bệnh viện gần một tháng, cuối cùng Đồng Niệm không chịu nổi tra tấn. Vốn dĩ cô muốn ở bệnh viện an nghỉ tránh bị quấy rầy, nhưng đây lại biến thành nơi Lăng Cận Dương thỏa mãn hứng thú xấu xa của anh, đặc biệt thích cô ở chỗ này. Chuyện này sau đó cũng bị các y tá truyền tai nhau, muốn vào phòng bệnh cao này, trước hết nhất định phải gõ cửa, chờ người đàn ông bên trong lên tiếng rồi mới có thể đi vào, tuyệt đối không thể tự tiện đi vào, nếu không sẽ gánh lấy hậu quả.

Ngày xuất viện, đầu của Đồng Niệm cúi xuống thấp đến nỗi cơ hồ muốn chạm đến ngực. Cô không có mặt mũi để nhìn mọi người, mọi người trong bệnh viện sau khi nhìn thấy cô, ánh mắt đều lộ ra mờ ám. Còn có cái cô y tá trẻ tuổi kia, mỗi lần nhìn thấy cô liền đỏ mặt, nói chuyện cũng không có ý tứ tốt.

Người ta đỏ mặt, cô liền chột dạ, cuối cùng so với người ta mặt cô còn đỏ hơn. Cái loại chuyện này thật sự xấu hổ không thể tưởng tượng được, cô chỉ muốn trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ để chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Không Thể Kiểm Chế. (Phần 2)

Sau khi xuất viện, Lăng Cận Dương không cho Đồng Niệm về nhà, mà đưa cô tới nhà mình, nói là muốn chăm sóc cô. Thật ra chỉ cần nghĩ là biết được mục đích của anh. Cái gì là chăm sóc cô chứ, đôi lại chỉ muốn có cơ hội ăn sạch cô mà thôi.

Khoảng thời gian dài không gặp Rella, kể từ lúc vào nhà, vật nhỏ này đều lần quần bên cạnh Đồng Niệm, rất vui mừng luôn lên nhảy xuống. Nếu không bị Lăng Cận Dương cấm đoán, nó đã sớm nhảy lên giường. Chỉ là nó không dám chống lại mệnh lệnh, chỉ có thể đứng ở dưới giường, phe phẩy cái đuôi nhỏ, giường đôi mất tội nghiệp nhìn hai người bọn họ.

“Anh nhìn xem, Rella trông tội nghiệp quá, cho nó lên đi?” Đồng Niệm nhìn bộ dáng ủy khuất của Rella không chịu được, thử dò hỏi người bên cạnh.

Trên tay Lăng Cận Dương cầm một cây bút máy, máy ngày nay vẽ tới vẽ lui cái gì đó trên tờ giấy. Rồi lại thần bí, không để cho cô xem.

Quay đầu nhìn người bên cạnh, Lăng Cận Dương nhú mày nói: “Không được, đây là giường của chúng ta.”

Nghe vậy, Đồng Niệm nhếch môi cười, tựa đầu lên bả vai anh, ánh mắt thoáng qua tia giảo hoạt: “Vậy sao này chúng ta có cục cưng, cục cưng cũng có thể nằm chung một chỗ với chúng ta không?”

“Em nghĩ cái gì vậy?” Lăng Cận Dương chăm chú nhìn cô, quả quyết lắc đầu: “Ai cũng không được.”

“Này!” Đồng Niệm bĩu môi, vô cùng mất hứng đối với sự lạnh nhạt của anh: “Làm sao anh có thể như vậy được hả? Lòng dạ hẹp hòi.”

“Anh hẹp hòi sao?” Lăng Cận Dương đặt đồ trên tay xuống, xoay người đè cô dưới người mình, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô hỏi.

Đồng Niệm còn chưa có ý thức được nguy hiểm, trong đầu đang nghĩ đến cục cưng dễ thương một mình nằm trong nôi với bộ dáng cô đơn, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Hẹp hòi!” Đưa tay chọc chọc ngực anh, Đồng Niệm gật đầu một cái, khẳng định cho ra đáp án.

Lăng Cận Dương cười một tiếng, vung chân lên che kín đầu, cạ mặt lên cổ cô, “Dám nói anh hẹp hòi, xem anh làm thế nào để thu thập em?”

"A ——"

Trên giường, trong chăn có hai bóng dáng đang dây dưa lẫn lộn cùng nhau. Đồng Niệm cười đến không thở nổi, cho đến khi tiếng cười biến mất, truyền tới tiếng thở gấp của người đàn ông và âm thanh yêu kêu của người phụ nữ.

Rella đứng ở dưới chân giường, vẫn phe phẩy cái đuôi nhỏ như cũ, đôi mắt đen tràn đầy tò mò, tỏ vẻ không hiểu.

Trong một quán cà phê xinh đẹp, Lúc Lăng Cận Dương tới, rất dễ dàng tìm được Trầm Bái Ny ngồi ở bên cửa sổ.

Thấy anh kéo ghế ra ngồi phía đối diện, dđl/q'd Trầm Bái Ny nở nụ cười, dịu dàng nói: “Anh uống gì?”

Đưa thực đơn trả lại cho phục vụ, khuôn mặt Lăng Cận Dương lạnh lùng, trên mặt không nhìn ra biểu hiện gì, đột nhiên nói: “Không cần.”

Thái độ lạnh nhạt của anh trong chớp mắt khiến Trầm Bái Ny nhú mày, cô nhìn thấy phục vụ đi khỏi, lập tức mở miệng nói: “Anh giận em sao?”

Lăng Cận Dương không nhìn cô, ngoảnh ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười lạnh như băng: “Có gì thì nói thẳng đi.”

Thu lại cảm xúc phập phồng trong đáy lòng, Trầm Bái Ny khẽ cắn môi, trong đôi mắt uất ức có hơi nước thoáng qua: “Cận Dương, Đồng Niệm là cố ý kích thích em, để cho em đâm cô ta, cô ta là cố ý lừa em để Thẩm thị cho vay tiền.”

“Lừa?” Lăng Cận Dương giãn tái mặt, đôi mắt sắc bén nhìn về phía cô, mang theo tia lạnh: “Tôi không muốn nghe người khác nói vợ tôi như vậy.”

Nghe anh nói, nụ cười Trầm Bái Ny lập tức trắng bệch, đôi tay đột nhiên nắm chặt, kích động nói: “Anh thật sự muốn kết hôn với cô ta sao?”

Lăng Cận Dương nhẹ nhàng cười lên, đáy mắt thoáng qua tia cuồng luyện: “Nếu như không phải lần trước tôi bị té gãy chân, chúng tôi đã sớm kết hôn rồi.”

“Cận Dương!” Trầm Bái Ny đưa tay muốn kéo anh, lại bị anh nhanh chóng né tránh, cô cắn môi, cầu khẩn nói: “Không được, anh không được lấy cô ta, các người không được phép lấy nhau.”

“Ha ha ha...” Lăng Cận Dương nở nụ cười khinh miệt, khuôn mặt hiện lên vẻ hung dữ: “Thẩm tiểu thư, cô quản quá nhiều rồi.”

Quảng xuống những lời này, anh lạnh lùng đứng lên, trên mặt không có một chút tình cảm: “Niệm Niệm bị một dao của cô, cũng coi như thay tôi đền ơn cứu mạng của cô lúc trước. Chuyện đến đây chấm dứt.”

Nhìn anh xoay người bước đi, cả người Trầm Bái Ny như mất đi hơi sức, ngay cả chút sức lực đứng lên đuổi theo cũng không có. Cô trở mắt nhìn Lăng Cận Dương bước đi xa, khóe mắt đầy nước: “Cố Diệp tuyệt đối sẽ không đối xử với em như vậy, vĩnh viễn không bao giờ làm như vậy.”

Lái xe trở lại Lăng thị, Lăng Cận Dương đẩy cửa phòng làm việc ra, liền nhìn người ngồi ở bên trong ghế xoay, khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện anh.

Nhìn thấy anh đi vào, Đồng Niệm nhếch nhẹ môi, nghiêm túc hỏi: “Trong giờ làm việc anh đi đâu vậy?”

Nhìn thấy khuôn mặt cô không vui, Lăng Cận Dương nở nụ cười bước tới, tiện tay cởi áo khoác ra. Đi tới trước mặt cô, khẽ cúi người xuống, tầm mắt song song với mắt cô: “Áy chết, bà chủ đến kiểm tra công việc?”

Đồng Niệm phồng má, giận giữ thì thầm: “Đúng vậy a, đến để xem xem anh đang làm gì, nhưng thật không nghĩ đến, Lăng tổng cùng người khác đi uống cà phê nha.”

Cúi đầu, Lăng Cận Dương đưa mặt mình tiến sát mặt cô, khẽ nhếch môi: “Em đừng có xử oan anh, cái gì anh cũng chưa có uống.” dđl/q'd Trong lúc nói chuyện, anh bưng ly nước trên bàn uống mấy ngụm.

Mặc dù không thoải mái, nhưng khi nghe anh nói, Đồng Niệm vẫn tin tưởng. Cô cúi đầu nhếch môi cười, giả bộ không thèm chú ý đến phản ứng của anh.

Đặt ly nước trong tay xuống, Lăng Cận Dương nhìn về mặt yên tĩnh của cô, kéo ngăn thứ nhất của bàn làm việc ra, từ bên trong lấy ra một tờ giấy A4, mở ra đặt ở trước mặt cô, “Em xem một chút, có thích không?”

Nhận lấy tờ giấy anh đưa tới, Đồng Niệm tùy ý nhìn qua, đập vào mắt là một cặp nhẫn được phác thảo bằng bút máy. Chiếc nhẫn hình tròn xung quanh được nam kim cương, điểm khác biệt là, hai chiếc nhẫn ghép vào chung một chỗ, ở phía trên chiếc nhẫn tách ra một khoảng hở, ở chính giữa khoảng hở này có hình một trái tim. (Chắc na ná giống hình chiếc nhẫn này.)

Ở mỗi chiếc nhẫn, phía bên trong vòng miệng có dãy số 1314

Cánh tay cầm giấy về khẽ run lên, Đồng Niệm không dám tin nhìn chăm chăm bản vẽ, trong lòng không kiềm nén được cảm xúc, giống như có một loại cảm xúc mãnh liệt dòi núi lấp biển mà đến.

“Em thích không?” Lăng Cận Dương ôm đôi vai của cô, dịu dàng hỏi.

Đồng Niệm trong phút chốc nói không nên lời, khóe mắt nóng lên, cô mím môi, gật đầu: “Thích lắm.”

Vì bí mật thiết kế cặp nhẫn này, Lăng Cận Dương phải thức mấy buổi tối, cực khổ bỏ ra, cuối cùng là đáng giá. Đối với chiếc nhẫn này, ý nghĩa ẩn sâu trong nó không cần lời nói, đại biểu là anh và cô duy nhất thuộc về nhau, yêu thương nhau trọn đời.

Bỏ bản vẽ thiết kế vào máy fax, ánh mắt Lăng Cận Dương dịu dàng, giọng nói ôn nhu: “Để anh bảo họ làm, đến ngày chúng ta kết hôn nhất định sẽ làm xong.”

Sau lưng áp đến một cơ thể mềm mại, Lăng Cận Dương đưa lưng về phía cô, anh có thể cảm nhận được cơ thể đang khẽ run lên của cô. Sau lưng cũng truyền đến một mảnh ẩm ướt lạnh lạnh.

Sau khi gọi bản vẽ đi, Lăng Cận Dương kéo người phía sau ra, nâng cằm của cô lên, nhìn thấy khóe mắt ẩm ướt của cô, không nhịn được nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Đồng Niệm hít hít mũi, giang hai cánh tay ra ôm chặt eo của anh, kề mặt vào lồng ngực anh, cảm xúc phập phồng từ từ an tĩnh lại: “Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Ừ.” Lăng Cận Dương mím môi cười, ôm cô vào trong lòng, đôi mắt thâm thúy lộ ra ấm áp.

Hôn lễ cần chuẩn bị rất nhiều thứ, phần lớn mọi chuyện Đồng Niệm không cần phải phí tâm. Nhưng đây là thời khắc cả đời cô, cho nên cô muốn làm gì Lăng Cận Dương cũng để cho cô tùy ý, chuyện ở công ty anh đảm trách.

Hôn lễ được tổ chức tại một nhà hàng theo phong cách cổ xưa kiểu Âu Châu, chuyện còn lại chính là chọn lựa lễ phục. Đồng Niệm chọn ra nhiều nhãn hiệu của các nhà thiết kế nổi tiếng, sau đó chọn một nhà thiết kế có uy tín nhất, đặt may lễ phục cho Lăng Cận Dương.

Buổi sáng thứ bảy, Đồng Niệm cố ý dậy thật sớm, sau khi rửa mặt vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng. Cô đặt đậu nành tối qua đã rửa sạch vào máy để nấu sữa đậu nành, kiên nhẫn chờ đợi sữa được nấu chín.

Cô nướng bánh mì, làm trứng chiên và chân giò hun khói. Mùi thơm nồng nặc lập tức bay tán ra.

Lăng Cận Dương đi tới nhà bếp có thể ngửi thấy mùi thơm bay ra, anh kéo ghế ra ngồi xuống, chờ được phục vụ.

Dọn bát đĩa lên xong, Đồng Niệm đưa thức ăn tới, lại rót sữa đậu nành vào trong ly thủy tinh, khóe miệng nở nụ cười: “Anh ăn đi.”

Bưng ly sữa lên uống một hớp, Đồng Niệm thỏa mãn gật đầu, vẻ mặt vui vẻ. Cô liếc nhìn người đối diện, thương lượng với anh: “Về sau mỗi sáng chúng ta cùng nhau uống sữa đậu nành đi, không cần uống sữa tươi nữa được không, em không thích cái mùi đó.”

Lăng Cận Dương cắt một miếng trứng bỏ vào miệng, dđl/q'd nhẹ nhàng nhai, trên mặt không có cảm xúc gì nhiều: “Hai ngày.”

“Hả?” Đồng Niệm nhất thời không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh, mở to mắt hỏi: “Hai ngày là sao?”

Bỏ dao nĩa trong tay xuống, Lăng Cận Dương giơ tay lên xoa xoa đầu của cô, ánh mắt thâm thúy: “Một tuần có hai ngày có thể uống sữa đậu nành.”

“Tại sao?” Đồng Niệm tức giận nhìn anh, bâu môi thật cao.

“Bởi vì anh không thích.”

Ánh mắt Lăng Cận Dương thoáng qua nụ cười xấu xa, bình thần nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của cô, tiếp tục dùng bữa sáng.

Đồng Niệm yên lặng ngồi ăn sáng, trong lòng nguyên rửa anh, người gì đâu mà ngạo mạn, không biết nhân nhượng tí nào?

Sau khi dùng xong buổi sáng, Lăng Cận Dương mặc chỉnh tề đi ra ngoài, nhìn thấy Đồng Niệm ngồi trên ghế sofa, trong lòng không khỏi có cảm giác ảm áp.

Anh kéo người ngồi trên sofa, ôm cô vào trong lòng, giọng nói mềm mại: “Được rồi, vậy sau này uống sữa đậu nành, có được không?”

Ngửa đầu nhìn anh, ánh mắt tràn đầy tình cảm ngọt ngào, lập tức xua tan u ám trong lòng cô. Cô nhón chân lên, hôn lên mặt anh một cái, lòng tràn đầy rung động.

Lái xe đến khu thương mại, Đồng Niệm dẫn anh đi tới cửa hiệu dành cho nam. Đẩy cửa kính đi vào, nhân viên phục vụ nhìn thấy họ, lập tức ân cần chạy tới tiếp đón.

"Đồng tiểu thư, cô khỏe chứ."

Đồng Niệm gật đầu một cái, giọng điệu ôn hòa: “Lấy những quyển catalogue mà tôi đã chọn mấy hôm trước ra giúp.”

“Vâng.” Nhân viên nhiệt tình chạy đi lấy, rất là tốn sức ôm ra mấy quyển catalogue lớn.

Lúc ôm ra, nhân viên phục vụ không chú ý đụng vào khách hàng đang lựa chọn quần áo trong tiệm, lập tức cúi đầu nhận lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, vì đã đụng trúng phụ nhân?”

Người bị đụng trúng là một phụ nhân, độ chừng khoảng hơn 50 tuổi. Bất quá nhìn vẻ bề ngoài được chăm sóc kỹ lưỡng, da vẻ vẫn còn trắng nõn.

“Bác gái, bác không sao chứ?” Trầm Bái Ny vội vàng chạy tới, vội vàng hỏi, đồng thời hung dữ trừng mắt nhìn nhân viên phục vụ: “Sao không cẩn thận, không có mắt sao?”

Nhân viên phục vụ tự biết đuối lý, không dám cãi lại, nói xin lỗi.

“Bái Ny, bác không sao.” Bác gái cười nhạt, giọng nói dịu dàng.

Trầm Bái Ny cẩn thận xem xét, thấy bà chỉ bị trúng ở cùi chỏ, cũng không đáng lo ngại lập tức bỏ qua, hằm hằm tức giận đuổi nhân viên đi.

Giơ tay lên vuốt ve bộ đồ tây treo trên giá, mắt người phụ nữ đỏ hoe, đau thương nói: “Diệp Diệp trước đây thích nhất là nhãn hiệu này.”

Nhắc tới Cố Diệp, vẻ mặt Trầm Bái Ny cũng u ám xuống, cô cắn môi không nói gì.

Thở dài một hơi, người phụ nữ lau nước mắt, trong lúc lơ đãng nhìn thấy người đàn ông đối diện, cả người thoáng chốc kinh ngạc. Giây lát, bà tái mặt chạy tới, kéo cánh tay người đàn ông gọi lớn: “Diệp Diệp, Diệp Diệp.”

Trước mặt Lăng Cận Dương có người xông tới đụng vào, sau khi anh ổn định bước chân, nhú mày nhìn người phụ nữ nước mắt rơi đầy mặt, mày kiếm xinh đẹp đột nhiên nhú lại.

Có một người đột nhiên chạy tới như vậy, Đồng Niệm cũng sợ hết hồn, sau khi thấy Trầm Bái Ny đi tới, tiền đồng đen nhánh thoáng qua cái gì, hình như đã rõ ràng hiểu rõ mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Bí Mật Nhà Họ Cố.

Trước mặt mọi người, nước mắt người phụ nữ rơi đầy mặt, ngay cả người không biết kinh sợ như Lăng Cận Dương cũng nhú mày. Anh rút tay ra lại bị bà dùng sức nắm chặt, túm lấy cánh tay anh đến phát đau.

"Diệp Diệp ——"

Diệp Vân Phương mở to mắt, nắm thật chặt tay người trước mắt, giống như người chết chìm sắp chìm tới đáy, bắt được bè gỗ cố chấp không chịu buông tay.

Trầm Bái Ny đuổi theo phía sau, nhìn thấy cảnh này, lập tức hoảng sợ. Cô tái mặt chạy tới, nắm cổ tay Diệp Vân Phương, cố gắng kéo bà ra: “Bác gái, anh ấy không phải Cố Diệp.”

Diệp Vân Phương tâm tình bị kích động khác thường nên không có nghe lời của cô nói, chỉ khóc lóc nói: “Diệp Diệp, mẹ rất nhớ con.”

Trầm Bái Ny nhú mày, thấy sắc mặt Lăng Cận Dương từ tối xuống, trong lòng càng thêm căng thẳng. Cô đi nhanh đến bên cạnh, dùng hết sức gào to:

“Bác nhìn cho rõ đi, anh ấy không phải Cố Diệp.”

“Bác gái, bên trái chính giữa chân mày của anh ấy không có nốt ruồi đen.”

Một tiếng rống giận này của Trầm Bái Ny, khiến đôi mắt đầy nước của Diệp Vân Phương dao động mạnh. Bà nhìn chăm chăm người trước mặt quan sát tỉ mỉ, sau khi dần dần thấy rõ sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Hồi lâu, Diệp Vân Phương xoay đầu nhìn Trầm Bái Ny, hờ hững nói: “Cậu ta... không phải?”

Nhìn vẻ mặt đau thương của bà, trong lòng Trầm Bái Ny cũng rất khó chịu, nhưng lại không thể không nhẫn tâm nói cho bà biết: “Đúng, anh ấy không phải Cố Diệp!”

Thừa dịp bà mất hồn lạc phách, Lăng Cận Dương trầm mặt rút tay ra, sắc mặt hiện lên vẻ u ám.

Nhưng Diệp Vân Phương vẫn không từ bỏ ý định, bà xoay người lại nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, chớp mắt một cái nước mắt lại chảy ra giàn giụa: “Cậu là ai, cậu tên là gì?”

Lăng Cận Dương nhú mày, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Trầm Bái Ny, cả người toát ra hơi lạnh: “Trầm Bái Ny, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Cận Dương.” Đôi tay Trầm Bái Ny kéo Diệp Vân Phương, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích thế nào, đôi mắt đỏ lên như muốn khóc: “Thật xin lỗi, em hiện tại không biết giải thích cho anh thế nào.”

Đỡ lấy Diệp Vân Phương đang khóc nức nở, Trầm Bái Ny nói câu gì đó bên tai bà, khó khăn dần bà rời đi.

Nhìn bóng lưng họ đi xa, hai mắt Lăng Cận Dương giật giật, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng. Anh quay đầu muốn kéo Đồng Niệm, lại nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của cô đang nhìn Diệp Vân Phương đi xa, trong lòng nhất thời thoáng qua cái gì.

Lái xe về đến nhà, cảm giác hứng thú để chọn lễ phục trong lòng không còn một chút. Đồng Niệm cầm ly trà trong tay, ngơ ngác ngồi trên sofa, cả buổi cũng không nói một câu.

Lăng Cận Dương từ thư phòng đi ra, liếc nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của cô, miệng anh khẽ nhếch lên, cất bước đi tới ngồi xuống đối diện cô, vẻ mặt mang theo vài tia lạnh lẽo.

“Em biết chuyện này đúng không?”

Bưng ly trà nhấp một hớp, Đồng Niệm lúc này mới phát hiện ra ly trà đã sớm nguội lạnh, cô cắn môi, khẽ gật đầu: “Biết.”

Sắc mặt Lăng Cận Dương tối xuống, anh chớp mắt một cái: “Lần trước em cùng Trầm Bái Ny xảy ra xung đột, có phải là vì chuyện này hay không?”

Nghe vậy, Đồng Niệm lần nữa gật đầu một cái, môi mím chặt hơn.

Đặt ly trà trong tay xuống, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện, chán nản nói: “Lúc vô tình em phát hiện trong ví tiền của Trầm Bái Ny có một tấm hình, người trong hình có dung mạo rất giống anh. dđl/q'd Cho nên em cho người đi điều tra, mới biết đó là bạn trai trước kia của cô ta, gọi là Cố Diệp. Nhưng người đó đã mất ba năm trước vì tai nạn xe.”

Khẽ thở dốc một hơi, đôi tay Đồng Niệm không tự chủ nắm chặt, vẻ mặt buồn bã: “Lúc đầu em hẹn Trầm Bái Ny là muốn cảnh cáo cô ta, không được tư tưởng đến những gì không thuộc về mình, nhưng nói xong trong đầu em chợt nghĩ đến... cho nên liền...”

Đồng Niệm nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của Lăng Cận Dương, không dám nói tiếp nữa. Chuyện này đúng là cô không đúng, cô cũng không định giấu diếm anh, sẽ không có lòng riêng. Nếu như nói cho anh biết sớm chút, hôm nay anh cũng sẽ không kinh ngạc như vậy.

Chờ thật lâu cũng không thấy Lăng Cận Dương nói chuyện, Đồng Niệm bắt đầu chột dạ, nhẹ nhàng gọi anh: “Cận Dương...”

Lăng Cận Dương ngồi trên sofa, môi mím chặt, đôi mắt thâm thúy tĩnh lặng như đáy biển, không nhìn ra chút hi vọng nào. Trên mặt anh một chút biểu hiện gì cũng không có, bộ dáng hờ hững, càng làm cho Đồng Niệm sợ hãi.

“Em xin lỗi.” Đồng Niệm nhú chặt mày, trên mặt hiện ra vẻ hối hận: “Em không phải muốn gạt anh...” Lời của cô còn chưa nói hết, Lăng Cận Dương đứng dậy đi lướt qua cô vào phòng bếp.

Đồng Niệm chớp mắt, vội vàng chạy về phía trước, ôm eo của anh, dán sát mặt vào sau lưng anh, uất ức nói: “Anh đừng có tức giận, là em sai rồi.”

Lăng Cận Dương dừng bước, đưa lưng về phía trước, gò má khẽ rũ xuống, mơ hồ lộ ra nụ cười.

Xoay người ôm cô vào trong ngực, Lăng Cận Dương giờ tay nắm cầm cô, cố ý nghiêng mặt lại, nhìn cô trầm giọng nói: “Em biết sai rồi sao?”

“Vâng!” Đồng Niệm cắn môi gật đầu một cái, trong đôi mắt bốc lên một mảnh mờ mịt: “Thật xin lỗi, anh đừng giận em.”

Lăng Cận Dương buông cầm cô ra, chỉ tay về phía ghế sofa, lạnh lùng nói: “Đi đi, lại ghé ngồi mà suy nghĩ lại đi.”

Nhìn thấy anh hờ hững xoay người tránh đi, Đồng Niệm bĩu môi khóc lên, “Lăng Cận Dương, anh không thể đối xử với em như vậy.”

Nghe cô khóc, Lăng Cận Dương hết hồn, anh kéo cô vào trong ngực, nặng nề thở dài: “Em khóc cái gì chứ?”

Đồng Niệm uất ức khóc, nước nờ nói: “Anh tức giận.”

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, mặc dù trong lòng Lăng Cận Dương có chút khó chịu nhưng cũng biến mất. Anh cúi đầu hôn lên khóe mắt cô, giọng nói dịu dàng: “Ngốc, ai giận em đâu? Anh đi vào bếp nấu cơm, đói bụng rồi.”

"....."

Đồng Niệm ngăn người, khoảnh khắc bất an qua đi, giờ tay lên lau nước mắt, cười nói: “Đề em làm cho.”

Đưa tay nắm lấy tay cô, không chút lưu tình nói: “Thôi đi, vì là cuối tuần được nghỉ, anh cũng không thấy đói lắm.”

Hồi lâu, Đồng Niệm nhìn anh đi vào bếp, dđl/q'd tức giận nói: “Lăng Cận Dương, anh không thương em.”

Cô hầm hừ tức giận chạy tới, đưa tay bưng mặt anh, bĩu môi chất vấn: “Anh nói đi, có phải anh không thương em nữa đúng không?”

Lăng Cận Dương thấp giọng cười, xoay người nhìn tiến đồng sáng ngời còn vương nước mắt, cả trái tim mềm nhũn. Anh cúi đầu xuống, hung hăng hôn lên môi cô.

Trở lại khách sạn, cảm xúc của Diệp Vân Phương vẫn còn hết sức mãnh liệt. Thấy vợ mình trở về trên khuôn mặt đầy nước mắt, Cố Hoàn Dân vội vàng hỏi: “Chuyện này là sao?”

Nhìn thấy chồng mình, Diệp Vân Phương nước mắt chảy ra còn nhiều hơn, giọng nói run rẩy: “Hoàn Dân, tôi nhìn thấy Diệp Diệp rồi.”

“Cái gì?” Cố Hoàn Dân hơi khiếp sợ, “Bà nhìn thấy Diệp Diệp rồi.”

“Bác trai!” Trầm Bái Ny đỡ người bên cạnh ngồi xuống ghế sofa, giọng nói buồn bã, “Không phải là Cố Diệp.”

Cố Hoàn Dân nghe không hiểu gì, vội vàng ngồi lên sofa ôm vợ mình, đồng thời nhìn Trầm Bái Ny hỏi: “Bái Ny, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Chuyện đến nước này, nhất định là không thể giấu diếm được nữa. Trầm Bái Ny thở dài, nói đúng sự thật: “Anh ấy tên là Lăng Cận Dương, có vẻ bề ngoài rất giống Cố Diệp.”

Hai tay nắm chặt lại, cô kiên nhẫn nói cho họ nghe: “Khoảng thời gian trước con tới đây, vô tình gặp gỡ anh ấy, vẻ bề ngoài của anh ấy và Cố Diệp rất giống nhau. Sau đó ở Mỹ, anh ấy bị thương, con đã cứu anh ấy...”

Hai người yên lặng ngồi lắng nghe, vẻ mặt biến hóa liên tục.

Trầm Bái Ny nói đại khái mọi chuyện qua một lần, cũng không có giấu giếm gì.

Nghe cô nói, Diệp Vân Phương không kiềm được kích động, chất vấn: “Con nói Lăng Cận Dương là con trai độc nhất nhà họ Lăng sao?”

Ánh mắt Trầm Bái Ny biến đổi, cúi đầu, nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, cũng không có nói ra thân thế chân thật của Lăng Cận Dương.

“Tại sao có thể như vậy chứ?” Bà cùng chồng trao đổi ánh mắt, nghi ngờ trong lòng càng lớn.

Trong lúc lơ đãng, Trầm Bái Ny thăm dò, cô nhìn về phía vợ chồng hai người bọn họ hỏi: “Bác gái, bác là có ý gì?”

Giờ tay lên đề bả vai của vợ, Cố Hoàn Dân nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng nói dịu dàng: “Bái Ny, bà ấy cũng mệt mỏi rồi, để cho bà ấy nghỉ ngơi một chút đi.”

Thấy sắc mặt bà tái nhợt, Trầm Bái Ny gật đầu một cái, cũng không có suy nghĩ nhiều, đứng dậy cáo từ.

Tiền khách, Cố Hoàn Dân đóng cửa phòng lại, Diệp Vân Phương lập tức kéo ông đến ngồi trên ghế sofa, suốt ruột hỏi: “Hoàn Dân, tại sao có người có dáng dấp giống với Cố Diệp như vậy được chứ?”

Nghe vậy, sắc mặt Cố Hoàn Dân cũng yên tĩnh lại. Ông nín thở không nói gì. Nhớ tới chuyện năm đó, vẻ mặt dâng lên sự mất mát. Ba năm trước đây con trai bị tai nạn xe cộ mất đi, trong ba năm nay vợ ông cũng lấy nước mắt rửa mặt hằng ngày.

Chỉ tiếc, có một số việc cuối cùng là uống công, có lẽ như lời một lão nhân nói, bọn họ nhất định không còn cái.

“Được rồi.” Lấy tay ôm vợ mình, Cố Hoàn Dân dịu dàng, trong giọng nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Bà đừng suy nghĩ lung tung, trên đời này người giống người cũng không phải không có. Bà cũng nghe Bái Ny nói rồi đó, cậu ấy là con trai độc nhất của nhà họ Lăng.”

“Nhưng...” Diệp Vân Phuong lắc đầu một cái, vẫn chưa từ bỏ ý định: “Cậu ấy từ dáng dấp đến vẻ bề ngoài quá giống Cố Diệp, đôi mắt sáng giống nhau như đúc. Hoàn Dân, ông không nhìn thấy thôi, nếu ông nhìn thấy cũng sẽ không nói như vậy.”

“Vân Phuong!” Cố Hoàn Dân nhíu mày, giọng nói trầm xuống: “Tôi biết bà nhớ Cố Diệp, nhưng số mệnh đã định như vậy, trách ai bây giờ?”

Diệp Vân Phuong cũng không nghe lời ông nói vào tai bao nhiêu, bản thân chỉ lo suy nghĩ, bà chợt nhướn mày lên, chất vấn: “Ông nói xem, có phải trong nhà Cố Diệp còn có những người khác.”

"Vân Phuong!"

Cố Hoàn Dân đứng dậy, đôi mắt sắc bén: “Cố Diệp là con trai nhà họ Cố.”

Ông mím môi lạnh lùng nói: “Tài sản nhà họ Cố chẳng mấy chốc sẽ được khơi thông, bà hãy giữ đầu óc tỉnh táo, không được phép nói bậy, có hiểu hay không?”

Diệp Vân Phuong bị ông quát như vậy, dđl/q'd lập tức nổi giận, bà cắn môi cúi đầu, lên tiếng: “Tôi biết rồi.”

Hồi lâu, Cố Hoàn Dân trầm mặt kéo bà, đẩy vào phòng ngủ: “Bà cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Nhìn thấy vợ đi vào phòng ngủ, chân mày thả lỏng của Cố Hoàn Dân nhíu chặt lần nữa, đôi mắt thông minh lóe lên chút ánh sáng, tóc bạc hai bên thái dương trắng đến chói mắt.

Lái xe trở về biệt thự, Trầm Bái Ny sau khi đậu xe, tức giận đứng đứng đẩy cửa xe bước xuống, bước nhanh vào phòng khách.

Trầm Phái Ngao ngồi trên ghế sofa, thấy cô quay về, cười hỏi: “Sao em về nhanh vậy?”

Trầm Bái Ny hung dữ nhìn anh, gờ tay lên ném túi xách về phía anh mình, tức giận nói: “Anh, tất cả là do anh gây ra đúng không?”

Hoàn hảo chụp được túi xách cô ném qua, Trầm Phái Ngao đặt xuống ghế sofa, trên mặt nụ cười không giảm: “Ài, em đúng là đứa bé không hiểu chuyện, anh là đang giúp em mà?”

“Hừ!” Trầm Bái Ny bước tới vài bước, chỉ ngón tay vào mặt anh mình nói: “Khó trách anh tính kế với ba mẹ Cố Diệp, hôm nay còn để em và bác ấy đi tới tiệm quần áo, thì ra là anh đã an bài mọi chuyện. Hiện tại Lăng Cận Dương đã biết, anh ấy sẽ ghét em thêm thế nào hả?”

Trầm Phái Ngao kéo em gái đến bên cạnh, khuôn mặt tuần tú tràn ngập nụ cười: “Em gái ngọc, Đồng Niệm cũng biết chuyện của Cố Diệp rồi, em cho rằng có thể gạt được Lăng Cận Dương được bao lâu?”

Trầm Bái Ny cắn môi, mắt ề ảm khó chịu: “Có thể gạt được bao lâu thì gạt.”

Giơ tay lên ôm cô vào trong ngực, Trầm Phái Ngao lắc đầu một cái, ánh mắt sắc bén nhìn cô nói: “Nói cho anh biết, cuối cùng là bởi vì cậu ấy nhìn giống Cố Diệp nên em thích, hay là em thực sự thích Lăng Cận Dương?”

“Em...” Ánh mắt Trầm Bái Ny tối sầm lại, trái tim nhói đau một cái.

Nhìn ánh mắt sừng sốt của em gái, Trầm Phái Ngao nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng nói ôn nhu lại: “Anh trai đây là đang giúp em.”

Trầm Bái Ny lau nước mắt, lớn tiếng nói: “Đừng cho là em không nhìn ra, có phải anh có hứng thú với Đồng Niệm?”

Nghe được lời của cô, đôi mắt thâm thúy của Trầm Phái Ngao híp lại một cái, môi mỏng khẽ nhếch như có như không nở nụ cười.

Bầu môi cầm túi xách lên, Trầm Bái Ny sực sực nói: “Lăng Cận Dương cùng cô ta sắp kết hôn, anh đừng phí công vô ích.”

“Vậy thì thế nào?” Trầm Phái Ngao nhún vai cười, khuôn mặt tuần tú lướt qua một tia lạnh.

Trầm Bái Ny trừng mắt liếc nhìn anh mình một cái, cảnh cáo nói: “Anh, em nói cho anh biết, không cho phép anh làm tổn thương Lăng Cận Dương, dđl/q'd bằng không em khẳng định sẽ trở mặt với anh.”

Nhíu mày nhìn cô bước lên lầu, Trầm Phái Ngao nổi đóa, tức giận quát: “Rốt cuộc ai là anh em hả? Làm sao em có thể giúp người ngoài, đúng là con gái hướng ngoại mà, anh thương em thật uống công vô ích.”

Nghe anh mình trách cứ, Trầm Bái Ny đứng ở cầu thang, nhìn anh mình làm mặt quỷ, hăm hừ chạy về phòng.

Nhận được điện thoại của Lăng Cận Dương, Trầm Bái Ny cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Cô kiềm chế lại cảm xúc phập phồng trong đáy lòng, hẹn anh gặp mặt ở quán cà phê.

Tại quán cà phê Bán Đảo, bên trong được trang trí xinh đẹp, tiếng kèn Saxo phát ra âm hưởng cực kỳ cuốn hút.

Khi Lăng Cận Dương đến, thấy Trầm Bái Ny đã ngồi bên cửa sổ, hiển nhiên đã chờ lâu.

“Anh đã đến rồi?” Trầm Bái Ny thu hồi tầm mắt nhìn ở nơi xa lại, quay đầu nhìn anh cười nói: “Anh ngồi đi.”

Trước đó Trầm Bái Ny đã gọi hai ly cà phê, khi anh đến, mới bảo nhân viên phục vụ bung lên.

Ban ngày vào thời gian này, quán cà phê cũng không đông khách, xung quanh yên tĩnh.

Lăng Cận Dương bung ly cà phê lên nhấp một hớp, nặng nề hỏi: “Cố Diệp là ai?”

Hình như đã sớm dự liệu được câu hỏi của anh, về mặt Trầm Bái Ny bình tĩnh, ánh mắt không có biến đổi gì lớn: “Cố Diệp là bạn học của em, chúng em rất yêu nhau, tai nạn xe đã cướp đi sinh mạng của anh ấy, lúc đó em không thể nhìn thấy anh ấy lần cuối.”

Lăng Cận Dương mím chặt môi, giọng nói lạnh lùng: “Tôi không phải muốn nghe cái này.”

“Em biết.” Hốc mắt Trầm Bái Ny ửng đỏ, tự giễu nói: “Hiện tại khẳng định anh rất chán ghét em.”

Cô hít sâu một hơi, trong túi xách lấy ra một tờ giấy, viết lên trên một địa chỉ, đẩy tới trước mặt anh: “Đây là địa chỉ khách sạn nơi ba mẹ Cố Diệp ở, anh có thể đi gặp họ một chút không, họ rất muốn gặp anh một chút.”

“Cận Dương.” Đây mắt Trầm Bái Ny ngăn lệ: “Em biết bây giờ anh không còn tin tưởng em nữa, thật sự chưa bao giờ em muốn làm tổn thương anh. Nếu như anh muốn biết cái gì thì tự anh có thể đi hỏi họ.”

Hai mắt Lăng Cận Dương dao động mạnh, sau một hồi trầm mắt, mới cầm lấy tờ giấy nắm trong lòng bàn tay.

Sáng sớm, Diệp Văn Phương vừa mới sửa sang xong phòng ngủ, chuông cửa liên vang lên, bà đi tới mở cửa ra. Nhìn thấy người đàn ông đứng bên ngoài, hai mắt mở to, “Cậu...cậu...”

Bà run rẩy nói không nên lời, cả người kinh ngạc đứng tại chỗ.

Thấy bà ngăn người, Cố Hoàn Dân nghi ngờ gọi bà một tiếng, sau khi ông nhìn thấy người đứng ngoài cửa, trong mắt không dám tin.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Dò Hỏi. (Phần 1)

Trong phòng khách sạn, trên ghế sofa, ba người ngồi đối mặt nhau.

Kể từ khi nhìn thấy Lăng Cận Dương, sắc mặt của hai người bọn họ một lúc lâu cũng không trở lại bình thường. Nhất là Diệp Văn Phương, trên mặt không kiềm chế được vẻ vui mừng, đôi mắt gắt gao chăm chú nhìn mặt anh, nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Khiếp sợ ngăn ngui qua đi, Cố Hoàn Dân phục hồi tinh thần lại, ông kiềm chế lại cảm xúc phập phồng nơi đáy lòng. Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt mắt hờn của vợ mình, ông chau mày bảo: “Văn Phương, bà đi rót nước đi.”

“Áy chết, tôi quên mất.” Diệp Văn Phương vội vàng đứng lên, đến quầy nước lấy trà bỏ vào bình.

“Cậu là...” Nhìn người trước mặt và Cố Diệp có gương mặt giống nhau như đúc, Cố Hoàn Dân chớp mắt. Lúc trước ông cũng không tin tưởng lời vợ nói nhiều, cho rằng bà suy nghĩ quá nhiều cho nên cố ý thêm bớt chuyện. Nhưng không nghĩ tới hôm nay sau khi nhìn thấy, lại có thể giống như vậy.

“Bác khỏe chứ, con tên là Lăng Cận Dương.” Lăng Cận Dương đứng dậy, rất lễ phép giải thích: “Thật xin lỗi, hôm nay con mạo muội tới quấy rầy.”

“Không có gì.” Mím môi cười, về mặt Cố Hoàn Dân ôn hòa, không nhìn ra biến hóa lớn, “Bái Ny ngày đó có nói cho chúng tôi nghe qua, chỉ là không ngờ trên đời này lại có người giống người như vậy.”

Nghe được ông nói, đôi mắt Lăng Cận Dương u ám xuống, trong lòng không khỏi thoáng qua tia mất mát.

“Uống trà đi.” Bung mâm trà đi tới, sau khi Diệp Văn Phương nhiệt tình rót đầy, đưa cho người thanh niên đối diện, “Cậu uống thử xem có nóng lắm không?”

Lăng Cận Dương nhận lấy ly trà trên tay bà, bung lên nhấp một hớp, nhiệt độ vừa phải, “Không nóng lắm, con cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.” Diệp Văn Phương khoát tay, giọng nói hơi run.

Uống mấy ngụm trà, sắc mặt Lăng Cận Dương dần dần trầm xuống, mày kiếm xinh đẹp chau lại: “Cố Diệp nhìn rất giống con sao?”

Tiếng nói của anh vừa rơi xuống, đôi mắt Diệp Vân Phương liền đỏ lên. Bà che miệng đứng dậy, nhanh chóng đi vào trong phòng ngủ lấy ra một khung hình, đưa tới trước mặt Lăng Cận Dương, nói: “Đúng vậy, hai đứa nhìn rất giống nhau.”

Không còn kịp ngăn cản hành động của vợ, ánh mắt Cố Hoàn Dân dần dần thoáng qua vẻ tàn khốc. Ông chỉ có thể giữ vẻ mặt bình tĩnh, trên mặt cũng không có lộ ra nửa điểm khác thường.

Lúc trước đều là nghe nói, hôm nay nhìn thấy người trong khung hình có khuôn mặt giống mình như đúc, cả người Lăng Cận Dương cũng bị chấn động thật lâu.

Hai tay anh cầm lấy khung hình, đôi mắt chăm chú nhìn người đàn ông cao to trong tấm hình, thái độ vài lần biến hóa. Mặc dù anh biết người này không phải là mình, nhưng khi nhìn lại sinh ra cảm xúc chùng chèo lên nhau, thậm chí trong lòng ngực có chút khác thường.

Một loại cảm giác không diễn tả được bằng lời tràn ngập trong lòng.

Nếu như có một ngày, bản thân ai đó phát hiện trên thế giới này, có người có khuôn mặt giống mình như đúc, bản thân họ sẽ có cảm giác như thế nào?

Lúc này đây trong lòng Lăng Cận Dương đang trải qua loại cảm giác khó chịu này.

Đang cầm khung hình nhìn chăm chú, Lăng Cận Dương thu liễm lại đáy lòng phập phồng, đưa tay đặt khung hình lên bàn, ánh mắt bình tĩnh lại.

Cố Hoàn Dân nhìn khuôn mặt yên tĩnh của anh, trái tim khẽ run động, giọng nói trầm xuống: “Lăng tiên sinh, lúc trước phu nhân tôi nhận lầm cậu là Cố Diệp, thật là xin lỗi.”

Ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ áy náy, giọng điệu buồn bã: “Kể từ khi con trai chúng tôi qua đời, tinh thần của phu nhân tôi vẫn không được tốt lắm, dđl/q'd có chút hốt hoảng, xin cậu đừng để trong lòng.”

“Sẽ không đâu ạ.” Lăng Cận Dương cười nhạt, vẻ mặt yên tĩnh, anh nhìn thấy Diệp Vân Phương nhìn mình bằng ánh mắt khác thường, cảm giác có chút không được tự nhiên.

Giơ tay lên vòng chặc bả vai của vợ, Cố Hoàn Dân ôm bà vào trong ngực, không để lại dấu vết ném cho bà một ánh mắt.

Nhận thấy được sự luống cuống của mình, Diệp Vân Phương vội vàng thu ánh mắt ngây dại của mình lại. Bà cúi đầu lau khô nước mắt, nóng lòng hỏi: “Lăng tiên sinh, cậu là người ở đây đúng không? Ba mẹ trong nhà có khỏe mạnh không?”

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, môi khẽ nâng lên, lộ ra đường cong sắc bén. Anh mím môi không nói gì.

“Vân Phương,” Cố Hoàn Dân nắm chặt tay vợ, nhất thời trên mặt căng thẳng: “Bà mẹ mời rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Quay đầu nhìn chồng, Diệp Vân Phương hơi cúi đầu, trái tim lướt qua một hồi bi thương. Bà hiểu ánh mắt cảnh cáo của ông, nhưng bà đơn thuần chỉ muốn hiểu rõ một chút chuyện có liên quan đến Lăng Cận Dương mà thôi.

Lăng Cận Dương chau mày, chậm rãi đứng lên, giọng nói ôn hòa: “Vây con không quấy rầy, hai bác nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Buông vai vợ ra, Cố Hoàn Dân cười đứng lên, tiễn anh ra cửa, giọng nói có chừng mực: “Lăng tiên sinh, phu nhân tôi nhớ con nên không bình tĩnh lắm, nếu như bà ấy có nói lời nào không phải, cậu chầm chứt cho.”

Lăng Cận Dương cười, khuôn mặt thân thiện, thậm chí còn mang theo một chút cảm giác thân thiết: “Không có ạ, Cố Phu nhân rất tốt.”

“Vây thì tốt rồi.” Cố Hoàn Dân sờ nhẹ trán, nhìn bóng dáng anh đi xa, cho đến khi anh đi vào thang máy không còn thấy gì nữa, ông mới quay lại, đóng cửa phòng khách.

Đi nhanh đến trước sofa, sắc mặt Cố Hoàn Dân rất khó coi, nhìn chăm chăm vợ mình, tức giận nói: “Vân Phương, cuối cùng bà đã xảy ra chuyện gì? Tôi đã dặn dò bà, nhưng bà cứ thất hồn lạc phách, nếu như bị người khác cảm thấy có điểm bất thường thì làm thế nào?”

Giơ tay lên nâng trán, Diệp Vân Phương dựa lưng vào trên sofa, trong lòng bi thống, không nhịn được rơi lệ: “Ông không nhìn thấy sao, Cậu ấy và Diệp Diệp từ dáng dấp đến vẻ bề ngoài rất giống nhau, ông còn có thể lừa mình dối người sao?”

“Cái gì gọi là lừa mình dối người?” Cố Hoàn Dân trầm mặt ngồi bên bà, sắc mặt rất khó nhìn: “Người ta họ Lăng, là con trai độc nhất của nhà họ Lăng, không phải bà cũng nghe nói sao? Cậu ấy và Cố Diệp không có quan hệ.”

“Có lẽ...” Diệp Vân Phương từ trong ghế sofa ngồi dậy, bình tĩnh nhìn vào mắt chồng, nói: “Không chừng cậu ấy và Cố Diệp có quan hệ đấy.”

Về mặt Cố Hoàn Dân cứng đờ, đứng lên hung dữ nhìn vào mắt bà: “Cuối cùng bà muốn làm cái gì hả? Muốn tất cả mọi người đều biết, Cố Diệp không phải là con của chúng ta, là chúng ta nhận nuôi sao?”

“Không.” Diệp Vân Phương lắc đầu khóc, giải thích: “Tôi không có ý đó.”

Nặng nề thở dài, Cố Hoàn Dân cố kìm nén tức giận trong lòng, giọng nói trầm xuống: “Vân Phương, bà không thể hồ đồ, ngàn vạn lần không thể gây ra sai lầm.”

Diệp Vân Phương nghe chồng nói, gật đầu một cái, bà mím môi cuối đầu, trầm mặt hồi lâu, nhưng đáy lòng thủy chung không bỏ được ý điếm trong đầu. dđl/q'd Lúc đầu nhận nuôi đứa bé, bọn họ sợ tương lai có ràng buộc, cho nên từ nước Mĩ xa xôi đi tới một thành phố xa lạ, chỉ để che giấu tai mắt của mọi người.

Chỉ tiếc, không như mong muốn, bọn họ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn đứa bé, nhưng khi nó lớn lên lại không may bị tai nạn xe mà mất. Sự dả kích này làm cho bà đau đớn tột cùng, hôm nay nhìn thấy Lăng Cận Dương, đáy lòng bà một lần nữa dấy lên một tia hy vọng, ý nghĩ trước đây cũng thay đổi. Hiện tại Diệp Diệp không còn nữa, nhưng nếu Diệp Diệp còn có người thân ở đây, bà nên tìm cách giúp đỡ, như vậy cũng coi như đã an ủi Diệp Diệp.

Một chiếc Bentley màu đen chạy nhanh trên đường, Lăng Cận Dương một tay cầm lái, tay còn lại khoác lên hạ xuống trên cửa sổ. Hai mắt anh nhìn chăm chăm về phía trước, đôi mắt ngưng tụ thành một điểm.

Lái xe trên đường cao tốc chẳng có mục đích, anh vòng đi vòng lại mấy vòng, sau một hồi anh mới lái xe trở lại Lăng thị.

Gần tối, sau khi tan việc Đồng Niệm mua một ít thức ăn, loay hoay ở trong nhà bếp trở tãi nấu nướng. May mắn là gần đây tai nghề có chút tiến bộ, mấy món ăn tối nay nấu không có bị khét, mùi vị có thể chấp nhận được.

Dùng qua cơm tối, Đồng Niệm thu dọn chén đĩa. Cô cắt mấy miếng dưa hấu cầm đến phòng khách, liền thấy Lăng Cận Dương ngơ ngác ngồi trên ghế sofa, đối diện là tivi đang mở nhưng anh cũng không có nhìn tới.

Giơ tay lên quơ quơ trước mặt anh, Đồng Niệm mỉm cười, đưa đĩa dưa hấu tới, “Anh ăn thử xem có ngọt không?”

Thuận tay cầm một miếng lên cắn thử cắn một cái, Lăng Cận Dương mỉm cười, giọng nói ôn hòa: “Ngọt.”

Bưng cái đĩa dưa hấu ngồi xuống bên cạnh anh, Đồng Niệm cũng cầm một miếng lên cắn thử, thỏa mãn gật đầu: “Ngon quá.”

Ăn hết miếng dưa hấu trong tay, Lăng Cận Dương cũng không có ăn thêm, anh không thích đồ ăn ngọt cho lắm.

Thấy anh không ăn, Đồng Niệm cười thầm, ăn liền một lúc hai miếng. Cô xoa xoa tay hình như nghĩ đến cái gì, lấy đồ trong phòng bếp ra, đặt ở trên bàn, hỏi anh: “Những thứ đồ này, ngày mai chúng ta mang đi thăm vú Dung có đủ không?”

Lăng Cận Dương nhìn túi lớn túi nhỏ trên bàn, lập tức cười lên: “Vầy là đủ rồi.”

Đồng Niệm nhìn nhìn rồi cúi đầu kiểm tra lại lần nữa, cũng coi như tương đối hài lòng. Cô trở lại ghế sofa ngồi xuống, quay đầu nhìn chăm chăm anh, có chút do dự rồi khẽ hỏi: “Cận Dương, khi nào anh có thể đi gặp bà?”

Mặt Lăng Cận Dương liền biến sắc, chiếc cằm sắc bén trong nháy mắt căng thẳng, anh mím môi, nhìn chăm chăm vào tivi: “Đợi đến khi chúng ta kết hôn xong đi.”

Mặc dù trong lòng có chút không vui, nhưng Đồng Niệm cũng không có ép buộc anh, cô hiểu chuyện này cần có nhiều thời gian.

Lăng Cận Dương nằm xuống, đầu tựa lên đùi của cô, thu cảm giác lạnh lẽo trong người lại. Anh lấy tay ôm eo cô, dán sát mặt vào bụng cô, suy nghĩ mất hồn.

Đồng Niệm nghĩ do nhắc đến ba nên trong lòng anh cảm thấy mất mát, vội vàng cầm tạp chí lên, cười hỏi anh: “Chúng ta sẽ đi tuần trăng mật ở đâu?”

Cô đưa tạp chí trước mặt anh, ngón tay nhỏ nhắn chỉ tới chỉ lui: “Nước Pháp, Anh, hay Ai Cập, anh thích nơi nào?”

Kéo tạp chí qua nhìn một chút, Lăng Cận Dương nhíu mày rồi ngẩng đầu lên hỏi cô, ánh mắt hiện lên ý cười: “Chúng ta đi biển đi, đêm tân hôn ở trên thuyền, em thấy như thế nào?”

Thuyền sao? Thuyền cái đầu anh ấy, trong đầu anh toàn suy nghĩ đến chuyện đùa giỡn.

Đồng Niệm nhếch miệng rút tạp chí trở về, bực tức vút qua một bên, lạnh lùng nói: “Không đi.”

Nhìn khuôn mặt tức giận của cô, Lăng Cận Dương cười khề một tiếng, môi mông hơi nhếch: “Không đi cũng được, dù sao nơi này của chúng ta lúc nào cũng có biển. Nên chắc chắn sẽ có thuyền!”// Chỗ này Lăng Cận Dương nghĩ bậy. Nhưng lời vẫn cảm thấy hơi khó hiểu.

“Lăng Cận Dương!” Đồng Niệm trừng mắt, tức giận quát: “Anh không biết xấu hổ sao?”

Lăng Cận Dương từ trên chân cô bật người ngồi dậy, đưa khuôn mặt tuấn tú tiến lại gần, môi mông nở nụ cười xấu xa: “Có thể, em có muốn nhìn xem hay không?”

"....."

Đồng Niệm nghẹn họng há miệng trừng mắt. Cô nằm xuống ghế sofa, tức giận điên người.

Con mẹ nó, cuộc sống này không có cách nào vượt qua rồi, dđl/q'd tại sao người đàn ông này mềm không được cứng không xong.

Nhìn bộ dáng nhún nhó khóc không ra nước mắt của cô, Lăng Cận Dương khẽ nhếch môi, ánh mắt dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Dò Hỏi. (Phần 2)

Gần tới hôn lễ, mỗi ngày đều phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Đồng Niệm sáng sớm đi tới phòng làm việc, trên bàn thấy có rất nhiều mẫu thiệp mời, kiểu dáng đa dạng, nằm yên tĩnh chờ cô chọn lựa.

Đồng Niệm nhún mày, không biết nên chọn cái nào. Vừa đứng Mục Duy Hàm đẩy cửa đi vào, tìm cô ký tên liền bị cô bắt làm cổ vắn: “Anh xem giúp em, cái nào đẹp?”

Mục Duy Hàm nhìn đồng thiệp mời trên bàn mà hoa cả mắt, mím môi cười cười: “Em thích cái nào thì cái đó dễ nhìn nhất.”

Đồng Niệm liếc anh, không vui nói: “Mục Duy Hàm, anh gạt em?”

Nhìn thiệp mời trên bàn qua một lần, Mục Duy Hàm đưa tay chọn lấy một tấm có màu sắc xinh đẹp, viền bên ngoài thiết kế đơn giản, ở giữa được in hình hoa hợp hoan.

“Chà chà!” Đồng Niệm nhìn anh chọn thiệp, trên mặt tràn ngập nụ cười: “Vậy là anh hiểu được lòng em, em cũng thích cái này.”

Cầm tấm thiệp mời, Đồng Niệm bảo trợ lý đi an bài.

“Mọi thứ chuẩn bị xong chưa?” Mục Duy Hàm cười hỏi cô.

Đồng Niệm uống một ngụm nước, sau đó gạt đầu một cái, thần thái sáng lạng: “Mọi thứ đã tạm ổn, bây giờ chưa biết tuần trăng mật đi đâu thôi.”

“Hai người đi chơi đi, không cần lo lắng cho công ty, ở đây có anh là được rồi.” Mục Duy Hàm đưa tài liệu cho cô ký tên, khuôn mặt tuần tú dịu dàng.

Ngửa đầu nhìn chăm chăm người bên cạnh, môi đỏ khẽ nhếch, ánh mắt nhuộm đầy nụ cười: “Kết bạn mà gặp người như anh thật sự quá tốt rồi.”

Bởi vì lời cô nói, Mục Duy Hàm thấp giọng cười một tiếng, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là giữa hai lòng này toát ra một cảm giác mát mát, đúng lúc bị anh che giấu.

Sau khi tan việc, Lăng Cận Dương lái xe đưa Đồng Niệm đến nhà của vú Dung. Đây là lần đầu tiên Đồng Niệm tới, nơi này cách xa thành phố phồn hoa, nhưng xung quanh rất yên tĩnh, phía trước là một căn nhà hai tầng đã cũ, trước nhà còn có một cái sân nhỏ.

Ngôi nhà như thế này, rất thích hợp cho một gia đình sống chung.

Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng trong sân vẫn rất náo nhiệt, dđl/q'd vú Dung ngồi ở trong ghế mây, trong tay chống gậy, thỉnh thoảng nhìn đứa bé chơi trong sân, trong mắt đều hiện lên vẻ cưng chiều.

Tay trái Lăng Cận Dương xách theo túi đồ, tay phải nắm lấy tay Đồng Niệm dẫn cô đi vào bên trong, “Vú Dung.”

Con dâu vú Dung đang ở trong sân chơi cùng đứa bé, sau khi nhìn thấy người đi vào, lập tức cười nói: “Lăng thiếu đã tới, lần này Đồng tiểu thư cũng tới.”

Đồng Niệm cười gạt đầu một cái, chào hỏi: “Chào chị.”

Sau khi cùng với Đồng Niệm chào hỏi, cô con dâu mỉm cười ôm con trai lên, bảo nó gọi: “Con kêu chú đi.”

Đứa bé vẫn chưa tới hai tuổi, nói chuyện chưa rành lắm, cảm thấy quá khó, mở đôi mắt to nhìn chăm chăm Đồng Niệm, cánh tay nhỏ bé hướng về phía cô mở ra, “Dì, dì...”

Động tác của đứa bé làm cho mọi người cười thành tiếng, giọng nói non nớt lộ ra âm thanh không rõ ràng, giọng nói mềm dẻo rung động lòng người.

Người con dâu cúi đầu hôn lên mặt đứa bé, nhìn Đồng Niệm cười nói: “Đứa nhỏ này nhìn thấy em xinh đẹp cũng muốn thân thiết.”

Đồng Niệm nhếch môi cười, để túi xách qua một bên, ôm lấy đứa bé.

Cơ thể nhỏ bé được cô ôm vào lòng rất ấm áp, còn mang theo mùi sữa thơm. Đồng Niệm cúi đầu hôn lên mặt nó một cái, làn da mịn màng giống như tơ lụa thượng hạng.

Vú Dung nhìn thấy bọn họ đi vào, khuôn mặt lập tức nở nụ cười, Lăng Cận Dương đặt đồ xuống, ngồi xuống bên cạnh bà hỏi: “Gần đây vú sao rồi?”

Chỉ chỉ cây gậy trong tay, vẻ mặt Vú Dung hơi thất vọng: “Đùi phải không được khỏe lắm, dùng gậy thì có thể đi lại được.”

Ngừng lại, bà ngửa đầu nhìn người bên cạnh cười hỏi: “Không phải là chuẩn bị kết hôn sao? Làm sao cậu có thời gian đến chỗ vú vậy?”

Lăng Cận Dương nhỏ giọng cười, khoát tay lên vai bà, giọng nói ôn hòa: “Thuốc lần trước vú uống hết chưa?”

“Uống hết rồi.” Trên mặt vú Dung tràn đầy nụ cười, cảm động nói: “Không cần tốn tiền cho vú, thân thể vú tốt lắm.”

Đặt đồ mang tới bên chân bà, Lăng Cận Dương nhìn Đồng Niệm đang chơi đùa cùng đứa bé, giọng nói trầm ấm: “Lần này là Đồng Niệm mua, vú nhớ uống thuốc đúng giờ.”

“Được rồi.” Vú Dung gật đầu cười, trong lòng vô cùng ấm áp.

“Cậu muốn ăn cái gì, vú đi nấu cho?” Vú Dung chống gậy đứng lên, chân phải có hơi khó khăn, do di chứng căn bệnh lần trước để lại.

Nhìn thấy bà đứng lên, Lăng Cận Dương lập tức đỡ bà vai bà lại, ấn bà ngồi xuống: “Vú đi lại không tiện, để chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

“Để con làm cho.” Con dâu Vú Dung nghe anh nói, vội vàng nhờ Đồng Niệm coi đứa bé dùm, “Mẹ đã nói trước, hôm nay hai người sẽ tới, sáng sớm tôi đã mua thức ăn rồi, cơm tối để tôi nấu, mọi người nói chuyện đi.”

Con dâu Vú Dung rất hiền, chăm sóc mẹ chồng và con trai rất tận tâm. Vú Dung ở tuổi già có người chăm sóc thế này, cũng coi như là được hưởng phúc.

Lăng Cận Dương nhìn một lớn một nhỏ chơi trong sân, khoe môi từ từ nâng lên nụ cười. Anh nhìn dần dần đến mắt hôn, trong đầu không khỏi thoáng qua cái gì.

"Vú Dung!"

Lăng Cận Dương đột nhiên kêu bà một tiếng, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước, trên khuôn mặt lướt qua vẻ âm trầm: “Vú nói thử xem, trên đời này thật sự có người giống người sao?”

Nghe vậy, đôi mắt đang yên tĩnh của bà chợt nổi sóng, bà cúi đầu, tay trái không tự chủ nắm chặt lại, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt. Bà cố gắng kiềm chế lại đáy lòng phập phồng, hòa hoãn nói: “Chắc là có, trên tivi không phải ưa chiếu những cảnh như thế sao? Trên đời này có quá nhiều người, người giống người tất nhiên sẽ có.”

Lăng Cận Dương cúi đầu, mái tóc che hai con mắt sáng ngời của anh, làm cho người ta không nhìn thấy được hi vọng bên trong. Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, môi mím chặt chậm rãi buông ra, thì thầm nói: “Thì ra là có...”

Ở lại nhà vú Dung ăn cơm tối, trước khi Đồng Niệm đi, đứa cháu trai của bà còn khóc náo loạn một hồi. Nó nắm chặt tay áo của cô, không cho cô đi, làm cho mọi người dở khóc dở cười.

Đồng Niệm ôm đứa bé dỗ dành, dẫu/q'd liên tục nói sẽ quay lại dẫn bé đi chơi, đứa bé mới nín khóc.

Sau khi ngồi lên xe, Đồng Niệm nhớ đến đứa bé, trong lòng tràn đầy vui vẻ: “Có phải nhìn em rất đáng yêu đúng không?”

Lăng Cận Dương một tay cầm lái, tay còn lại cầm bàn tay cô đặt lên môi hôn một cái, không nhịn được cười nói: “Đúng, rất đáng yêu.”

Gật đầu một cái, Đồng Niệm bĩu môi, tựa đầu lên bà vai anh, trong tiếu đồng đen nhánh tràn ngập ánh sáng: “Đứa bé thật đáng yêu.”

Lăng Cận Dương cúi đầu nhìn cô, không khỏi nhếch môi cười, nghĩ thầm chính cô cũng vẫn còn con nít.

“Thương lượng với anh một chuyện.” Đồng Niệm nắm tay của anh, nụ cười bình tĩnh lại.

Lăng Cận Dương nghi ngờ nhìn cô một chút, cau mày nói: “Chuyện gì vậy?”

“Ngày mai em sẽ chuyển về nhà ở?” Năm ngón tay Đồng Niệm nắm chặt tay anh, giọng nói cực nhỏ: “Mọi người đều nói, trước khi kết hôn không thể ở chung một chỗ, bằng không sẽ bị mọi người chê cười.”

“Ai dám chê cười?” Nghe nói như vậy, Lăng Cận Dương mắt híp nhíu mày lại.

Đồng Niệm cắn môi, đảo mắt một cái: “Ai, quyết định vậy đi, em về nhà trước, thuận tiện bố trí lại phòng tân hôn một chút.”

Người đàn ông mím môi, gặm tái mặt, thật lâu mới gắng gượng “Ừ” một tiếng, chỉ là sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhìn thấy anh cuối cùng cũng đồng ý, Đồng Niệm cười cười, hôn lên mặt anh một cái, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau, Đồng Niệm liền trở lại Lan Uyển, đồng thời cũng mang Rella đi. Nhìn cảnh này, Lăng Cận Dương càng mất hứng, thì ra Rella cũng không đối xử tốt với anh?

Vừa chuẩn bị chuyện kết hôn, vừa chuyện của công ty, hai người bọn họ bận rộn đến nỗi cả ngày hầu như không gặp mặt nhau.

Đồng Niệm nói trước khi tan việc đi đến cửa hàng thử áo cưới, nếu số đo không phù hợp thì mau sớm đổi lại. Trước khi đi, cô còn hẹn Lăng Cận Dương buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Nhớ tới cuộc hẹn với cô, Lăng Cận Dương cũng không làm thêm giờ, cố ý đứng giờ từ công ty đi ra ngoài. Anh đi ra khỏi cao ốc Lăng thị, thời điểm đi đến ven đường để lấy xe, ánh mắt thoáng thấy phía sau lưng có một bóng dáng.

Cả người anh đề phòng, Lăng Cận Dương trầm mặt, chân bước nhanh hơn, nhưng mà người phía sau cũng bước nhanh theo, đuổi sát không buông. Thời điểm đi tới cửa ngõ, anh đột nhiên lắc mình trốn, người phía sau chưa kịp đuổi theo, lập tức không thấy bóng dáng của anh.

Nhìn người phụ nữ đứng phía trước sốt ruột tìm kiếm, Lăng Cận Dương chớp mắt một cái, đi đến phía trước vỗ vào vai bà, lạnh lùng nói: “Bà là ai?”

Bị vỗ vai người phụ nữ sợ hết hồn, tái mặt nghiêng đầu nhìn anh, trong đôi mắt hết sức khẩn trương, “Lăng tiên sinh, là tôi.”

Thấy bà, Lăng Cận Dương đầu tiên là sửng sốt, sau đó trầm giọng nói: “Sao bác lại ở đây?”

Diệp Vân Phương xấu hổ cười, vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi... tôi đi ngang qua đây.”

Lăng Cận Dương cúi đầu nhìn cái bọc trên tay bà, thấy bên trong túi là bánh mì và nước suối, không nén được tiếng thở dài, “Bác đã ở bên ngoài này đợi một ngày sao?”

“Lăng tiên sinh, tôi không có ý gì khác.” Diệp Vân Phương gấp đến độ mặt đỏ cả lên, lắc đầu: “Tôi chỉ muốn đến đây nhìn một chút, không có ý làm phiền đến cậu?”

Nặng nề thở dài, Lăng Cận Dương chau mày nhìn vẻ mặt mệt mỏi của người trước mặt, giọng nói hòa hoãn xuống: “Cố phu nhân, lên xe đi, con đưa bác về.”

Về mặt Diệp Vân Phương tới lại, mím môi mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Lấy điện thoại gọi cho Đồng Niệm, Lăng Cận Dương hủy hẹn bữa cơm tối, mở cửa xe ngồi vào, lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Hôn Lễ (Phần 1).

Chiếc Bentley màu đen chạy trên đường. Lăng Cận Dương ngồi trong xe khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía trước, đôi môi nhẹ nhàng mím chặt, lộ ra đường cong xinh đẹp.

Diệp Vân Phương ngồi ở vị trí kế bên tài xế, đôi mắt suy tư nhìn người bên cạnh, càng nhìn bà càng xúc động mạnh. Thật sự là quá giống, từ nét mặt, đến cái cau mày hay mím môi cũng giống Cố Diệp như đúc.

Nếu như trên đời này thật sự có người giống người... nhưng chẳng lẽ từ cử chỉ điệu bộ cũng có thể giống như vậy sao?

Lăng Cận Dương khẽ liếc mắt nhìn bà, ánh mắt sâu kín thoáng qua cái gì, giọng nói ôn hòa, “Bác khẳng định không muốn ăn cơm sao? Bác có muốn ăn cái gì khác không?”

Nghe Lăng Cận Dương hỏi, Diệp Vân Phương có hơi mất tự nhiên. Thật ra bà cũng không có ý gì xấu, chỉ muốn ở bên cạnh cậu thanh niên này thêm một chút nữa, để thỏa mãn tâm tình của mình. Có lẽ vì bà quá nhớ con trai, ngày đêm đều nghĩ đến.

“Lăng tiên sinh, con có thể chở bác đến nhà con ngồi một chút không?” Đắn đo hồi lâu, Bà nhỏ giọng hỏi, chỉ sợ bị cự tuyệt. Bà muốn đến chỗ của anh đang sống, xem thế nào, cuối cùng có điểm nào giống Cố Diệp không.

Thật ra thì Lăng Cận Dương cũng không thích người lạ đến nhà mình. Nhưng từ lần nhìn thấy hình Cố Diệp, anh đối với người trước mặt cũng có ít cảm tình, anh mím môi gặm đầu một cái, cũng không có từ chối bà: “Vâng, có thể ạ.”

Cho xe quẹo cua ở đầu đường phía trước, Lăng Cận Dương trực tiếp lái xe về nhà, sau khi đậu xe dẫn bà đi lên lầu.

Móc chìa khóa ra mở cửa, Lăng Cận Dương mở đèn, Diệp Vân Phương theo anh đi vào, đập vào mắt là một căn phòng sạch sẽ, đồ đạc ngăn nắp. Người này quả thật yêu thích sạch sẽ cũng giống như Cố Diệp.

Đề túi xách trong tay xuống, bà đứng một chỗ, cũng không có đi lung tung. Lăng Cận Dương sau khi cởi áo khoác ra đi tới tủ giày lấy ra một đôi dép cho bà, chỉ về phía ghế sofa nói: “Bác cứ tự nhiên.”

Xoay người đi vào phòng bếp, Lăng Cận Dương rót ra một ly nước đặt trước mặt bà.

Hai người ngồi đối diện nhau, trong lúc nhất thời cũng không có mở miệng. Lăng Cận Dương không biết mở miệng nói gì, gờ tay lên bịt miệng, khó xử ho nhẹ một tiếng, trên khuôn mặt hơi căng thẳng.

Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, Diệp Vân Phương cười, dịu dàng nói: “Chắc con cũng đói bụng rồi, để bác đi làm com cho.”

“Cố phu nhân.” Lăng Cận Dương thấy bà đứng dậy liền gọi, cảm thấy không được thoải mái, bọn họ không coi là quen thuộc, sao có thể để cho bà nấu com.

Diệp Vân Phương ý thức được bản thân bà hơi thất lễ, ánh mắt trong phút chốc ừ rừ xuống: “Lăng tiên sinh, bác chỉ muốn nấu cho con một bữa com, không có ý gì khác.”

Trước kia, thời gian Cố Diệp ở bên cạnh bà, mỗi ngày đều muốn ăn com bà nấu, cũng bảo com bà nấu là ngon nhất. Hôm nay con bà không còn nữa, mỗi lần nghĩ đến, trong lòng bà vô cùng đau đớn.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của bà, Lăng Cận Dương như hiểu được cái gì, anh giãn chân mày ra, tâm tình bình thản xuống: “Vậy cũng được, tất cả mọi thứ đều ở trong phòng bếp.”

Thấy Lăng Cận Dương đồng ý, trái tim bà cảm thấy ấm áp, bà gật đầu đi nhanh vào bếp.

Tủ lạnh bên trong nhét đầy thức ăn. Đó là lúc Đồng Niệm gần đi mua dự trữ, sợ Lăng Cận Dương ở một mình không có gì ăn. Cho nên từ rau dưa đến thịt cá đều đầy đủ mọi thứ.

Diệp Vân Phương lấy tạp dề mang vào, hào hứng đứng trong bếp bận rộn, sắc mặt mát mẻ bị nụ cười làm biến mất. Bà để cải vào trong thau rửa sạch, lấy thịt ra rửa đông, chuẩn bị nấu thức ăn.

Lăng Cận Dương ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm bóng dáng bà bận rộn trong phòng bếp, ánh mắt thâm thúy thoáng qua cái gì. Anh châm một điếu thuốc, sau khi hít sâu một cái, nhả ra một làn khói trắng, bóng dáng già nua hiện trong mắt anh, mang theo mấy phần ảm áp.

Nhìn bóng dáng bà, Lăng Cận Dương tưởng tượng ra bóng dáng của mẹ mình. Trong lòng anh Du Thù Lan có ấn tượng sâu sắc với mình. Hôm nay anh mơ hồ nghĩ, mẹ anh, người mà đã sinh ra anh đến cuối cùng có bộ dáng như thế nào?

Không lâu sau đó, Diệp Vân Phương đã nhanh chóng làm xong thức ăn, từng món một được bưng lên bàn, dọn xong chén đĩa, dđl/q'd bà gọi người đang ngồi trong phòng khách: “Có thể ăn com rồi.”

Nghe bà bảo, Lăng Cận Dương dụi tàn thuốc, cất bước đi tới. Anh nhìn thức ăn trên bàn, chân mày nhíu chặt hơi thả lỏng ra. Mặc dù món ăn không nhiều nhưng lại lộ ra cảm giác yêu thương.

Kéo ghế ra ngồi xuống, anh nhìn người đối diện, cười nói: “Bác ăn chung với con đi.”

Đôi tay bà đặt trên đùi, khóe mắt ửng đỏ, bà thở dài một hơi. Chỉ là lúc này trên căn bản bà ăn không vô, chỉ muốn nhường thức ăn cho anh, ngồi nhìn anh ăn.

“Con ăn nhiều một chút.” Bà gấp thức ăn đặt vào chén Lăng Cận Dương, thấy anh dùng đũa gấp rau cần bỏ qua một bên, bà lập tức mỉm môi cười: “Con cũng không thích ăn rau cần sao? Diệp Diệp cũng không thích. Những món rau có mùi thơm đặc biệt, nó đều không thích ăn.”

Lăng Cận Dương đang nhai dừng động tác lại, anh mỉm môi, nhíu mày nhìn về phía người đối diện, sắc mặt trầm xuống.

Nhìn thấy anh cau mày, bà vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Bác thật sự xin lỗi, làm ảnh hưởng đến khẩu vị của con.”

Chân mày Lăng Cận Dương hơi giật giật, thức ăn có mùi vị rất ngon, làm cho anh nhớ đến mẹ anh trước kia cũng từng nấu cho anh ăn thế này. Đáy lòng có chút buồn ngủi, anh đưa tay gấp thức ăn đặt vào chén bà: “Bác cũng ăn đi, đừng nguội hết rồi.”

Diệp Vân Phương ngẩng đầu lên, chậm rãi nhìn khuôn mặt anh, tầm mắt mơ hồ nhìn gương mặt giống Diệp Diệp nhà bà như đúc, trái tim cũng được an ủi mấy phần. Kể từ ngày ôm Cố Diệp về nhà, bà luôn coi nó là con ruột của mình. Nhiều năm như vậy, mẹ con bọn họ tình cảm rất tốt, bà luôn cảm ơn ông trời đã ban cho bà một đứa con hiếu chuyện lại hiếu thảo. Nhưng ai có ngờ đến, tai nạn xe đã làm cho bà mất đi tất cả mọi hy vọng.

Gấp thức ăn trong chén lên, bà ném thử một miếng. Thức ăn vừa vào trong miệng, nước mắt ầm ầm thật lâu không kiềm chế được mãnh liệt rơi ra

ngoài.

Giơ tay lên che miệng, bà cố kiềm nén lại âm thanh nức nở của mình. Ba năm nay, trong lòng bà quá đau khổ, ngày nhớ đêm mong, thân thể và tinh thần cũng sắp cạn kiệt.

Lăng Cận Dương nhìn khuôn mặt đầy nước của bà, trong lòng cũng không dễ chịu. Tuy rằng gặp bà không được mấy lần, nhưng kể từ ngày nhìn thấy hình Cố Diệp, trong lòng anh lại sinh ra cảm giác kỳ lạ.

Buồng đôi đũa trong tay xuống, Lăng Cận Dương đứng lên đi đến ngồi xuống bên cạnh bà, đưa tay ôm chặt bả vai bà, ôm bà vào trong ngực, “Nếu như Cố Diệp nhìn thấy bác như vậy, trong lòng cậu ấy cũng rất khó chịu.”

Ngừng lại, Lăng Cận Dương thở dài, dịu dàng nói: “Bác là người mẹ tốt.”

Bà chôn mặt lên bả vai anh, cảm giác đau khổ trong nháy mắt cũng được an ủi một ít, bà ôm chặt người bên cạnh, cũng không khống chế được cảm giác nhớ nhung trong lòng, “Diệp Diệp, Diệp Diệp của mẹ, sao con có thể bỏ mẹ mà đi chứ?”

Đầu vai áo rất nhanh bị ướt một mảng lớn, Lăng Cận Dương hơi cúi đầu, cũng không đẩy người trong ngực ra. Mặc dù anh không thích người khác coi anh là thể thân, nhưng trong giờ phút này, trong lòng anh cũng cảm thấy được an ủi khi nhớ đến mẹ mình.

Anh thở dài, hai cánh tay ôm lấy bà, mặc cho cho phát tiết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Vân Phương mới dần dần ngừng khóc, bà ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm người trước mặt, dđl/q'd nhìn thấy bả vai anh ướt đầm, ánh mắt u ám, “Bác xin lỗi, bác thật sự quá luống cuống.”

Lăng Cận Dương nhìn đồng hồ, thấy đã trễ, anh lắc đầu một cái, “Không sao, để con đưa bác trở về.”

Bà gật đầu một cái, giơ tay lên lau nước mắt, cầm túi xách bước theo anh đi ra ngoài.

Lúc đi tới thang máy, Lăng Cận Dương móc trong bóp ra một cái danh thiếp đưa cho bà, giọng nói dịu dàng: “Về sau nếu có việc, thì bác có thể gọi cho con.”

Hơi do dự, anh lại bổ sung thêm một chút: “Không cần phải ở bên ngoài công ty, bác muốn gặp con thì gọi điện thoại cho con là được.”

Trong lòng bà tràn đầy cảm động, bà nắm chặt danh thiếp trong tay, cẩn thận bỏ vào túi xách. Thật ra bà và Lăng Cận Dương coi như không quen không biết, nhưng cậu ta không hề sợ bị bà làm phiền, còn để cho bà phát tiết tâm tình, đứa nhỏ này thật làm cho bà yêu mến.

Lái xe đưa bà về khách sạn, Lăng Cận Dương sau khi thấy bà đi vào đại sảnh, mới lái xe rời đi.

Diệp Vân Phương trở về phòng, chồng bà vừa nhìn thấy, lập tức nhú mày, trên mặt đầy vẻ lo lắng: “Bà đã đi đâu? Cả ngày trời không thấy bóng dáng hả?”

Đặt túi xách xuống, bà ngồi trên sofa, rót chén nước uống, “Đi gặp Lăng Cận Dương.”

"Bà ——"

Sắc mặt Cố Hoàn Dân trầm xuống, tức giận nói: “Vân Phương, làm sao bà còn đi gặp cậu ta?”

Nhìn khuôn mặt tức giận của chồng, bà cười lạnh, nắm túi xách đứng lên, bỏ lại một câu: “Tôi muốn nhìn thấy Diệp Diệp.”

Nhìn thấy bà cất bước đi vào phòng, chân mày ông nhíu chặt hơn, vẻ mặt cũng u ám cực độ.

Bà đi thẳng vào phòng cũng không quay đầu lại, cũng không nhìn đến ông, ông ngồi trên sofa, trong lòng cũng không có cảm giác. Nhớ tới con trai mất sớm của mình, trong mắt cũng nhuộm lệ.

Nếu Diệp Diệp vẫn còn sống thì tốt biết bao.

.....

Tiết trời mùa thu tháng mười, ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, là một ngày đẹp để làm hôn lễ.

Từ lần trước, sau cái ngày mà Lăng Cận Dương không xuất hiện trong hôn lễ, mọi người trong thành phố Duật Phong đều chú ý đến chuyện này. Hôm nay nhà họ Lăng lần nữa tổ chức hôn lễ, tự nhiên sẽ thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Buổi sáng thứ bảy, không khí trong lành.

Sáng sớm Lăng Cận Dương lái xe đến Lan Uyển, sau khi đón Đồng Niệm, hai người đi tới Cục dân chính làm giấy kết hôn. Bởi vì trước đó đã có hẹn trước, cho nên nhân viên ưu tiên làm thủ tục cho bọn họ.

Sau khi điền thông tin vào giấy tờ, lại đi chụp ảnh. Trong lúc nhìn thấy nhân viên đóng mộc xuống tờ giấy màu đỏ kia, trong tay Đồng Niệm đầy mồ hôi. Từ lúc mười tuổi cho đến nay, giặt mình quay lại đã 13 năm, cuối cùng cô cũng đứng bên cạnh người đàn ông này.

"Chúc mừng hai người."

Nhân viên làm việc đưa giấy kết hôn màu đỏ cho bọn họ, không kiềm chế được vui mừng: "Hai người rất may mắn, vừa đúng tới số 999, con số này thật có ý nghĩa cho người kết hôn nha."

999(*): có ý nghĩa trường tồn vĩnh cửu, mãi mãi.

"À." Đồng Niệm cũng không có nghĩ đến, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh. Nhìn thấy anh cười cầm tờ giấy kết hôn trong tay, mở ra xem một chút rồi sau đó nắm tay cô, dẫn cô rời đi.

Đồng Niệm vội vàng cảm ơn nhân viên, đi theo anh ra ngoài: "Là do anh sắp đặt?"

"Cũng không có sắp đặt, chỉ bảo người ta làm thôi." Lăng Cận Dương cầm tờ giấy kết hôn, ánh mắt dao động mạnh.

Đồng Niệm cười thành tiếng, nhìn giấy kết hôn trong tay anh, hôn lên miệng anh một cái, vui mừng nói: "Lăng Cận Dương, bắt đầu từ hôm nay, anh danh chính ngôn thuận thuộc về em. Anh là tài sản của riêng em."

Nhìn nụ cười trên môi cô, khuôn mặt Lăng Cận Dương đầy vẻ dịu dàng, anh ôm cô vào trong ngực, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ ôn nhu: "Bà chủ, vậy bà có thể tiết kiệm tiêu dùng lại được không, không nên tiêu xài mạnh mẽ."

"Hahaha..." Đồng Niệm háng giọng cười to, đôi tay bung lấy khuôn mặt anh, nhẹ nhàng nắn bóp: "Yên tâm, yên tâm, em sẽ đối xử với anh thật tốt."

Lăng Cận Dương nín cười, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, dịu dàng nói: "Lăng phu nhân, chúng ta nên đi giáo đường rồi." Sau đó anh nắm lấy tay cô, dẫn cô ra khỏi cục dân chính, lái xe tới giáo đường.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Hôn Lễ (Phần 2).

Giáo đường nằm ở ngoài ngoại ô, có hơn trăm năm lịch sử, do người anh thiết kế, cũng được coi là di sản văn hóa.

Sáng sớm, giáo đường vốn dĩ yên tĩnh, hôm nay trở nên ồn ào nhộn nhịp hơn bình thường. Phía trước hội trường, mọi người đến đông đúc, cả chung quanh giáo đường được trang trí bằng hoa hồng màu trắng.

Một chiếc xe chở hoa dừng lại bên ngoài giáo đường, mấy chục người chở hoa tươi đến trang trí, số lượng cũng được đặt trước, 9999 đóa, 1 đóa cũng không thiếu.

Liên tục bận rộn ba tiếng, sau khi đã trang trí bên trong, nhân viên tiếp tục trang trí bên ngoài. Thảm màu đỏ được trải dài từ nơi cửa chính đến trước bậc giảng của Mục sư.

Trên thảm đỏ trải dài, rải đầy nhìn cánh hoa hồng, mang theo hương thơm thanh nhã tươi mát hòa nguyện vào không khí.

Xung quang lễ đường cũng được phong tỏa nghiêm ngặt, chỉ những người được phép tham gia hôn lễ mới đi vào, còn lại tất cả những người khác trong khoảng thời gian này không được vào trong.

Đồng Niệm ngồi trong phòng trang điểm, mặc cho nhân viên trang điểm tô son trét phấn. Cô nhìn mình trong gương, trái tim xúc động thật lâu. Đã từng nghe mẹ nói đến, nữ nhân xuất giá là chuyện đại sự cả đời, hôm nay cuối cùng cô cũng đợi được đến ngày này, hy vọng mẹ trên trời có linh thiêng, có thể nhìn thấy, hơn nữa có thể chúc phúc cho bọn họ.

Cửa phòng hóa trang bị người đẩy ra, Doãn Mạch mặt một bộ lễ phục màu vàng chạy vào, sau khi thấy người ngồi trên ghế, lập tức kinh hô: "Woa, Niệm Niệm cậu thật xinh đẹp."

Thợ trang điểm nhìn người trước mặt, cũng tán đồng gật đầu một cái: "Lăng phu nhân bình thường đã xinh đẹp, đ/l/q/d tôi làm thợ trang điểm nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy cô dâu xinh đẹp như vậy."

Nghe bọn họ khen ngợi, Đồng Niệm thấy e thẹn, mím môi im lặng.

Doãn Mạch cầm bó hoa hình cầu đặt trên bàn lên, cúi đầu ngửi một cái, nhắm mắt thờ dài nói: "Thơm quá."

Cô chỉ tay vào bó hoa, giọng nói vui vẻ: “Đây là hoa gì vậy, thơm quá?”

Đồng Niệm mỉm cười, ánh mắt sáng ngời: “Hoa hồng phối hợp với hoa lài, mùi thơm cậu nghĩ được là hoa lài.”

“Chẳng trách.” Doãn Mạch cười đặt bó hoa hình cầu về chỗ cũ, nói: “Kết hôn dùng hoa lài vô cùng ít nha.”

“Là Cận Dương chọn, trước kia mẹ anh ấy còn sống, bà thích nhất loại hoa này.” Đồng Niệm kiên nhẫn giải thích, đồng thời cũng hít vào một hơi thật sâu, ngửi mùi thơm nồng nặc của hoa lài, trái tim ngọt ngào.

“Chà chà!” Doãn Mạch hình như nghĩ đến cái gì, cười đều tiến lại gần cô, “Nước hoa cậu dùng luôn là cái mùi này, thì ra là mùi anh ta thích.”

Đồng Niệm giơ tay lên che miệng cô, cô ý hù dọa: “Cậu im miệng lại! Nếu anh ấy biết cậu lấy nước hoa anh ấy cho mình để dùng, nhìn xem anh ấy xử lý cậu thế nào.”

“Hả?” Doãn Mạch bị cô hù dọa, trong lòng bốc lên một nỗi sợ hãi: “Anh ta, sẽ như thế nào?”

Đồng Niệm không nhìn được, ôm bụng cười lớn: “Ha ha, Doãn Mạch, cậu đúng là con nhóc nhất gan.”

Thấy Đồng Niệm cười chế nhạo mình, Doãn Mạch liền rút lui, lập tức giận tái mặt, “Đồng Niệm, cậu cố ý đùa cợt mình.”

Thấy cô tức giận, Đồng Niệm cũng không muốn đùa nữa, kéo tay của cô, dụ dỗ nói: “Được rồi, cậu đừng giận, một lát nữa thời điểm mình ném hoa, sẽ hướng về phía cậu, được chưa?”

Nghe được lời Đồng Niệm, Doãn Mạch nhếch môi cười, nhỏ giọng nói: “Vậy còn nghe tạm được.”

Buổi chiều lúc đồng hồ điểm 13 giờ 14 phút, buổi hôn lễ đúng lúc bắt đầu.

1314 (*): có nghĩa là trọn đời trọn kiếp.

Trong hôn lễ vang lên khúc nhạc mừng hôn lễ, cô dâu mặc áo cưới màu trắng, tay khoát lên khuỷu tay chú rể, hai người cùng nhau bước lên thảm đỏ, mỗi bước đi đều ghi dấu lại dấu vết hạnh phúc.

Những dãy ghế đầu đều là những nhân vật có tiếng tăm của thành phố Duật Phong. Hàng thứ nhất bên trái là anh em nhà họ Thẩm, thời khắc Trầm Bái Ny nhìn bọn họ, trái tim cô siết chặt.

Cô cắn môi cúi đầu, hai tay bên người nắm chặt lại, cái cảm giác đau đớn này, chỉ có cô mới có thể cảm nhận rõ ràng nhất.

Bà vai được người ôm chặt, cô ngẩng đầu nhìn anh cô đang mỉm cười nhìn cô, cúi đầu bên tai cô nói nhỏ: “Đừng đau buồn.”

Trầm Bái Ny hít sâu một hơi, nắm lấy tay anh mình, nhìn chăm chăm vào cô dâu mặc áo trắng, ánh mắt sắc nhọn như đao, thật hận không thể chém chết cô ta.

Cô dâu chú rể bước vào giáo đường cả hội trường đều phát ra tiếng vỗ tay náo nhiệt, cho đến khi họ đi tới trước bục của Mục sư tiếng vỗ tay mới dừng lại.

Trong đám người, Lăng Thuần nhìn họ bằng đôi mắt sắc bén, đôi mắt thâm thúy giật giật, hiện tại Lăng Cận Dương trở lại lãng thị, như vậy kế hoạch của bọn họ càng khó thực hiện hơn.

Vốn dĩ, Lăng Thừa Nghiệp cũng không vừa mắt Lăng Cận Dương, hôm nay Đồng Niệm lại cùng anh ta kết hôn, trong lòng càng thêm khó chịu. Rõ ràng là đồ giả mạo, nhưng lúc nào cũng muốn chiếm đoạt những thứ vốn dĩ thuộc về hắn, cục tức này ai có thể nuốt trôi đây?

Cô dâu chú rể đi tới trước mặt Mục sư, cả hội trường yên tĩnh lại, cô dâu phụ đứng bên cạnh Mục sư, trong tay cầm một cái mâm màu đỏ, phía trên đặt một đôi nhẫn kết hôn.

Mục sư theo phong tục đọc chút kinh văn, sau đó hỏi cô dâu chú rể những vấn đề cần hỏi.

Trong giáo đường yên tĩnh, dđl/q'd cô dâu chú rể luôn trả lời kiên định ba chữ kia, ba chữ “Tôi nguyện ý.” quanh quẩn bên tai mọi người thật lâu.

Sau đó Mục Sư để cho bọn họ trao đổi nhẫn kết hôn.

Lăng Cận Dương cầm nhẫn kết hôn, nâng bàn tay phải của Đồng Niệm lên, thận trọng đeo vào ngón tay áp út của cô. Chiếc nhẫn nằm gọn trong ngón tay cô vững vàng và cố định. Một khắc này, trước mắt anh thoáng qua rất nhiều hình ảnh, khắc sâu trong trí nhớ anh nhất là hai tiếng “anh trai”, như dòng sông lấp lánh mà đến.

Đồng Niệm cũng cầm chiếc nhẫn giống nhau còn lại, nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài của anh, chính xác đeo vào, nhìn tính vật kết nối tình yêu của bọn họ, ánh mắt cô khẽ dâng lên một mảnh chua xót.

Mục sư mỉm cười nhìn bọn họ, cuối cùng lớn tiếng tuyên bố: “Chú rể có thể hôn cô dâu rồi.”

Trong hội trường bắt đầu vang lên những tiếng hò hét, Lăng Cận Dương từ từ vén tấm lụa mỏng che mặt cô lên, ánh mắt hướng về khuôn mặt cô, trong phút chốc ngây người ra.

Giờ khắc này, trong trí nhớ anh mãi mãi khắc ghi khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của cô.

Đôi tay bùng lấy mặt cô, anh chậm rãi cúi đầu, hôn lên bờ môi cô. Có lẽ bởi vì căng thẳng, anh có thể cảm nhận được đôi môi Đồng Niệm đang run rẩy.

Lăng Cận Dương nhếch môi cười, hôn lên bờ môi cô, giúp cô xua tan đi lạnh lẽo trong lòng.

Mọi người phía dưới vang lên tiếng cười nói, nhìn về phía cô dâu chú rể, không ngừng chúc phúc.

Nụ hôn nóng bỏng lan truyền đến tận đáy lòng, Đồng Niệm nhẹ nhàng thở dốc một hơi, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, trong giây phút hai người nhìn nhau, Đồng Niệm thốt ra câu: “Em yêu anh.”

Lăng Cận Dương chớp mắt, ôm chặt cô vào trong ngực, trái tim đập mãnh liệt.

Sau khi kết thúc nghi lễ kết hôn, tất cả mọi người đi ra bên ngoài giáo đường chụp hình lưu niệm. Cô dâu chú rể đứng ở giữa, vây quanh bên cạnh là bạn bè thân thiết, từng tiếng rắc rắc vang lên được phát ra từ thợ chụp ảnh, lưu lại những khoảnh khắc tốt đẹp nhất.

Phân đoạn cuối cùng của hôn lễ chính là cô dâu ném hoa cưới, truyền tin vui kế tiếp cho đôi vợ chồng sắp cưới tiếp theo.

Đồng Niệm đứng ở phía trước đám người, trong tay cô cầm bó hoa cưới. Cô quay đầu lại nhìn, sau khi đại khái thấy được vị trí của Doãn Mạch đang đứng, sau đó quay lưng lại, dồn hết sức lực ném hoa ra phía sau lưng.

"Oa ——"

Sau lưng vang lên tiếng la lớn, Đồng Niệm xoay người nhìn lại, nhìn thấy người chụp được hoa lại là Sở Kiều.

Không ít cô gái trẻ thất vọng tránh ra, Doãn Mạch cũng ủ rũ vì không chụp được hoa cưới.

Sở Kiều tự nhiên chụp được hoa cưới, sắc mặt không được xem là tốt lắm. Cô quay đầu trừng mắt nhìn người đầu sỏ gây nên chuyện cách đó không xa, ánh mắt lạnh lẽo. Rõ ràng bó hoa cưới không phải bay hướng về phía cô, nếu không phải Quyền Yên Thác cố tình đựng một cái, thì làm sao rơi trên ngực của cô được?

Lăng Cận Dương liếc nhìn khuôn mặt há hoi của người đàn ông bên cạnh, không khỏi cười nói: “A Thác, đến phiên người của cậu rồi.”

Mọi người đồng loạt xông lên, những giọng nói đùa cợt vang lên: “Đại thiếu gia, cậu vừa kết hôn, liền bắt đầu đi hưởng tuần trăng mật, mọi người chúng tôi còn chưa có nào động phòng mà. Cậu cho mọi người ngày chính xác, để lúc nào đó thì anh em còn đi nào.”

Lăng Cận Dương cười thấp một tiếng, trên mặt cũng không vui không giận.

Quyền Yên Thác giơ tay lên đánh một quyền lên vai Lăng Cận Dương, môi mòng khẽ nhếch, ý cười gian xảo: “Tiểu tử nhà ngươi lo mà tranh thủ thời gian, đến lúc vợ cậu trở lại mà có..., lúc đó các anh em mới bỏ qua cho cậu.”

"Mẹ nó!" Lăng cận giương sắc mặt trầm xuống, đđl/q'd tức giận nói: "Con mẹ nó cậu bớt nói nhảm đi, thích cãi nhau sao!"

Nghe vậy, bọn họ cười ồ lên, nói ra những lời nói thô tục cũng không dễ lọt vào tai.

Đám người bên này, Sở Kiều cầm bó hoa đi tới đứng bên cạnh cô dâu, cười nói: “Niệm Niệm, chúc cô hạnh phúc.”

Đồng Niệm cảm kích cười, kéo hai tay Sở Kiều, dùng sức nắm chặt: “Cảm ơn cô.” Cô cúi đầu, nhìn chăm chăm bó hoa trong ngực Sở Kiều, trong mắt có thâm ý khác: “Cô cũng sẽ hạnh phúc.”

Đôi mắt Sở Kiều giật giật, không kiềm hãm được liếc mắt về phía Quyền Yên Thác đang lẩn trong đám người trêu chọc, ánh mắt cô rũ xuống, im lặng không nói gì.

Cả buổi hôn lễ, điều Đồng Niệm tiếc nuối nhất chính là Lăng Trọng không thể tham dự. Người bên ngoài cũng không biết ông đang mắc bệnh, tin tức cần giữ bí mật. Cô nhờ Mục Duy Hâm giúp cô chăm sóc ba mình, sau đó ngồi vào xe cùng Lăng Cận Dương đến phi trường.

Cuối cùng bọn họ chọn đi trăng mật ở biển Aegean.

Biển Aegea (*) là một vùng vịnh nổi dài của Địa Trung Hải nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Đêm Tân Hôn (Phần 1)

Chín tiếng sau. Tại sân bay Hy Lạp.

Đồng Niệm bước nhẹ nhàng ra khỏi cửa máy bay, trên người bận chiếc váy hoa dài rực rỡ, vừa quyến rũ vừa đáng yêu. Kèm theo bước chân yêu kiều của cô, phảng phất ra hương thơm say đắm.

Đi theo sau lưng cô là một người đàn ông, trong tay đẩy một chiếc xe hành lý. Anh bận quần áo thoải mái, khuôn mặt vô cùng tuấn tú. Kể từ lúc máy bay hạ cánh cho đến khi đi ra ngoài, có vô số cô gái liếc mắt nhìn anh.

Đồng Niệm quay đầu lại nhìn, thấy có một cô gái luôn đi bên cạnh anh, lập tức giận tái mặt. Cô đi đến bên cạnh anh, khoác tay mình vào cánh tay của anh, cười nói: “Ông xã, anh đi nhanh một chút đi.”

Lăng Cận Dương mỉm cười, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô đang phát tiết, cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

Tuy rằng hành động này cũng không hiếm thấy, nhưng nụ hôn nóng bỏng như thế vẫn thu hút sự chú ý. Đồng Niệm liếc mắt nhìn cô gái đi theo Lăng Cận Dương lúc này, thấy cô ta tránh ra đi khỏi, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt dâng lên nụ cười.

Buông môi cô ra, Lăng Cận Dương ôm chặt eo Đồng Niệm, dẫn cô cùng đi ra ngoài, cười nói: “Bà xã, em có tính đồ kị thật mạnh nha.”

Đồng Niệm hung dữ nhìn anh một cái, vừa vặn có một người đàn ông đi qua nhìn cô cười cười. Cô còn chưa lên tiếng, năm ngón tay nơi eo cô bóp mạnh vào.

Đẩy hành lý đi về phía trước, khuôn mặt Lăng Cận Dương tối xuống, giả bộ đuổi theo: “Mẹ nó, vợ ông mà cũng dám nhìn, không muốn sống đúng không?”

Nhìn thấy anh muốn tiến lên, Đồng Niệm vội vàng kéo anh, lớn tiếng nói: “Được rồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.”

“Em cho đây là chuyện nhỏ hả?”

Đồng Niệm nghe thấy giọng anh lạnh xuống, lập tức cảm thấy nguy hiểm, cô mỉm cười cười, phụ họa nói: “Ha ha, lớn, là chuyện lớn.”

Trong lúc nói chuyện, cô lấy ra một cái khăn lụa che mặt của mình lại, mỉm cười hỏi anh: “Sau này em cũng học theo phụ nữ Ả Rập, ra cửa che mặt như thế này nhìn được không?”

Lăng Cận Dương nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: “Anh thấy được, em như vậy nhìn rất đẹp mắt.”

"....."

Đồng Niệm nổi đóa, kéo khăn quàng cổ từ trên mặt xuống, bất mãn nói: “Đàn ông thật là ích kỷ, bản thân mình thì thích được người khác nhìn, còn vợ mình thì không cho người khác nhìn?”

“Cái này bản thân em đã nhận thức sai.” Lăng Cận Dương chớp mắt nhìn cô, miệng đặt lên chớp mũi cô, nói: “Đàn ông thấy phụ nữ xinh đẹp, trong lòng họ thật sự muốn nhìn rồi khen ngợi sao? Anh cũng là đàn ông, bọn họ nghĩ gì anh rõ ràng nhất.”

Đồng Niệm đầu tiên là sững sờ, sau đó hiểu được, lập tức giận tái mặt, lớn tiếng quát: “Lăng Cận Dương anh được lắm, anh có thể nói ra những lời như vậy. Vậy anh hãy nói thật cho em biết, mỗi lần anh nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp, trong lòng anh nghĩ cái gì hả?”

Lăng Cận Dương nhận thấy mình lỡ lời liền biến sắc mặt. Anh giơ tay lên che miệng, làm bộ ho khan mấy tiếng, nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô, đẩy hành lý đi ra bên ngoài: “Bà xã, anh đói bụng rồi, chúng ta mau trở lại khách sạn đi.”

Đồng Niệm nhất quyết không tha, đi phía sau anh liên tục hỏi tới tấp. Nhưng Lăng Cận Dương là người nào chứ, anh vẫn cứ im lặng lác đác không phải, gạt đầu qua loa để ứng phó cô, nửa câu cũng không dám nhiều lời.

Ra khỏi sân bay, đã có xe chờ sẵn. Tài xế đặt hành lý của bọn họ vào cốp sau xe, liền lái xe rời khỏi sân bay, đi về hướng khách sạn.

Tài xế dừng xe ở bên ngoài, Đồng Niệm vẫn còn hùng hổ tiếp tục truy vấn. Lăng Cận Dương cau mày hỏi cô xuống xe, dẫn cô đến trước quầy tiếp tân, lấy thẻ mở cửa phòng.

Nhân viên phục vụ dẫn họ vào trong thang máy, trực tiếp lên tới tầng cuối cùng. Phòng ở tầng này đặc biệt dành cho vợ chồng mới cưới. dđl/q'd Đồng Niệm đi vào phòng, đập vào mắt là trên chiếc giường lớn, những cánh hoa hồng màu đỏ xinh đẹp được rắc đầy trên tấm dra giường màu trắng. Trên bàn được bày rượu đỏ, chung quanh là ánh đèn có hình trái tim phát sáng, ấm áp lãng mạn.

Những thứ trước mắt làm cho cô kinh ngạc đến ngây người, những lời cô thao thao bất tuyệt bất mãn lúc này cũng bị nuốt mất.

Lăng Cận Dương sau khi đóng cửa phòng lại, cất bước đi tới phía sau cô, hai cánh tay anh xuyên qua nách của cô, ôm cô ở trước người. Môi mỏng của anh tiến gần bên tai cô, phả hơi thở nóng hổi: “Em thích không?”

Làm sao không thích được chứ? Tất cả những phụ nữ trên thế giới này ai nhìn thấy cũng sẽ thích.

“Thích.” Đồng Niệm gật đầu, quay mặt lại hôn lên mặt anh một cái, “Cảm ơn anh.”

Lăng Cận Dương mỉm môi cười khê, bàn tay anh trượt xuống, đặt tại eo của cô xoa nắn. Hồi lâu, anh ôm người trong ngực bước vào phòng tắm: “Chúng ta đi tắm.”

Đồng Niệm hoảng hốt, chưa kịp kêu lên đã bị anh ôm lên đi vào phòng tắm.

Mặc dù không có bị anh ăn sạch sành sanh, nhưng màn tắm rửa này cũng bị ăn anh hết đậu hũ. Cuối cùng từ phòng tắm đi ra, hai chân Đồng Niệm cũng có chút phát run.

Ôm cô lên giường, Lăng Cận Dương cầm máy sấy tóc thổi khô tóc của cô, lại bảo nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên.

Bốn ba mươi mấy tiếng liên tục, Đồng Niệm cảm thấy rất đói bụng. Thức ăn trên máy bay, cô nhìn không muốn ăn chút nào, chỉ miễn cưỡng ăn vài miếng. Vào lúc này, nhìn xe thức ăn đầy những món ăn ngon hấp dẫn, Đồng Niệm giống như hồ đói vô lý con mèo, ăn không kịp nuốt.

Biết cô kén ăn, cho nên ngay từ lúc đầu Lăng Cận Dương đã đặt trước những món ăn thanh đạm một chút. Những món hải sản rau dưa rất được Đồng Niệm yêu thích, hầu hết đều rơi vào dạ dày cô.

Ăn uống xong, cuối cùng Đồng Niệm cũng hồi phục được sức lực. Cô vuốt ve cái bụng căng tròn của mình, nằm trên giường nở nụ cười thỏa mãn.

“Thật thoải mái.” Đồng Niệm duỗi lưng, thỏa mãn nói.

Lăng Cận Dương cúi người xuống, hai tai đặt bên người cô, khuôn mặt hạ thấp xuống, đến gần bên tai cô, mập mờ nói: “Có muốn thoải mái hơn không?”

Đồng Niệm đột nhiên lấy lại tinh thần, nhú mày nhìn người đàn ông trước mặt, thẹn thùng nói: “Chuyện đó, tối nay không làm được không? Em mệt quá.”

Lấy tay luôn vào tóc cô, Lăng Cận Dương vuốt vuốt tóc ở trong tay, anh mắt lóe lên tia gian xảo: “Vậy em muốn cái gì?”

Thấy anh biết rõ rồi mà còn hỏi, Đồng Niệm phồng má, tiến gần lỗ tai anh nói nhỏ câu gì đó, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Lăng Cận Dương cười nhẹ một tiếng, đôi mắt nhìn cô chăm chú, lắc đầu cười nói: “Lăng phu nhân, tư tưởng của em thật không thuần khiết. Anh chỉ muốn đáp bộp cho em, thật sự không muốn nghĩ đến chuyện kia.”

“Anh...” Đồng Niệm trừng mắt hung dữ nhìn anh, nuốt mấy chữ “em gái anh” kia vào. Nói thế nào thì tối nay cũng là đêm tân hôn, cô không thể nói tục được, phải nhịn.

“Được rồi.” Đồng Niệm nổi giận, chán nản nói: “Là em nghĩ vậy, còn anh là người đàn ông thuần khiết.”

Lấy tay đẩy anh ra, Đồng Niệm tức giận xoay người lại, nằm dí đầu vào gối, buồn bực nói: “Em ngủ.”

Nhìn bóng lưng cô, Lăng Cận Dương nín cười đến nỗi muốn bị thương. Anh lật người cô lại, nằm xuống bên cạnh, vùi mặt vào gáy cô, cười nói: “Bảo bối, lúc em tức giận là xinh đẹp nhất.”

Đồng Niệm đưa lưng về phía anh, vốn trong lòng tràn đầy tức giận, nhưng khi nghe anh nói như vậy, khóe miệng lại hiện lên ý cười.

Từ phía sau ôm chặt eo của cô, Lăng Cận Dương ngậm vành tai cô, khàn giọng nói: “Yên tâm, tối nay anh không đụng vào em. Tối mai mới là đêm tân hôn của chúng ta, thuyền đều đã chuẩn bị xong.”

Khuôn mặt Đồng Niệm nóng lên như lửa đốt, môi môi không nói ra lời, chỉ xoay người vùi mặt vào trong ngực anh, gắt giọng: “Đáng ghét.”

Nhìn bộ dáng nũng nịu của cô, làm cho đáy lòng Lăng Cận Dương mềm nhũn. Anh ôm chặt cô vào trong ngực, hai người cùng nhau ngủ say.

Biển Aegean là một vùng vịnh nổi dài Địa Trung Hải, nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. Nơi này có rất nhiều đảo lớn nhỏ, đường ven biển quanh co uốn lượn.

Aegean thuộc khí hậu Địa Trung Hải, là loại khí hậu với mùa đông ẩm áp và mưa nhiều. Hàng năm vào thời điểm này, dđl/q'd sườn phía tây của dãy núi Pinlus hứng gió nhiều hơn so với phần phía đông.

Sáng sớm, bọn họ đi tới đảo Santorini, nơi đặc biệt được biết đến với những vách đá dựng đứng, ôm lấy bờ biển cát đen ngèngh do đặc trưng của bụi núi lửa. Lăng Cận Dương lái xe chở Đồng Niệm đi lòng vòng quanh chợ, các hẻm nhỏ giống như một mê cung cùng các cửa hiệu mọc lên như nấm.

Phòng ăn được xây dựa vào sườn núi, từng phòng ốc màu trắng tầng tầng nối tiếp, cao thấp chằng chịt. Thời điểm đứng bên vách núi có thể nhìn thấy

miệng núi lửa nằm đối diện trên một hòn đảo.

Phong cảnh trước mắt quá mức xinh đẹp, Đồng Niệm nhìn xung quanh, không có tâm tình ăn uống, một đôi mắt căn bản không đủ nhìn. Màu mây trắng trên bầu trời giống như hòa nguyên cùng màu xanh của biển. Đặc biệt cảnh biển hùng vĩ bao la rộng lớn, một khi đã nhìn thấy làm cho người ta lưu luyến quên về.

Nâng đồng hồ lên liếc nhìn, Lăng Cận Dương mỉm cười ôm người bên cạnh, dẫn cô lên xe, lái xe chạy đến đảo Santorini. Nơi này được toàn thế giới công nhận là nơi ngắm mặt trời lặn đẹp nhất.

Gần đến sườn núi, xung quanh có rất nhiều ngôi nhà nhỏ màu trắng đẹp như tranh vẽ, với vô số cối xay gió nhu hòa dưới ánh mặt trời lóng lánh, làm người ta mê say.

Đỉnh giáo đường màu xanh da trời được xây dựng cheo leo trên vách núi, làm người khác chú ý. Đồng Niệm xoay mặt nhìn hết chỗ này tới chỗ kia, hô hấp của cô cũng giống như ngừng lại, loại mỹ cảnh này quả nhiên được tự nhiên điều luyện khắc thành.

Lăng Cận Dương ôm cô vào trước ngực, hai cánh tay ôm chặt eo cô, khuôn mặt dâng lên nụ cười thành nhiên: “Như thế nào, em thích không?”

Gật đầu mạnh một cái, Đồng Niệm kích động không biết phải nói gì, khuôn mặt chứa đựng nụ cười ngọt ngào: “Thật là đẹp.”

Khung cảnh trước mắt độc nhất vô nhị, trong lòng Lăng Cận Dương cũng tràn đầy rung động. Cảnh đẹp như thế cũng không uống công anh vất vả và ngược chạy xuôi chuẩn bị lâu như vậy.

Đồng Niệm đặt tay trên mu bàn tay anh, đáy lòng tràn đầy rung động. Cô quay đầu, nhìn chăm chú vào ánh mắt anh, môi nhẹ nhàng mở, “Ông xã, cảm ơn anh.”

Nghe lời cô nói, trong lòng Lăng Cận Dương có hơi nóng lên, anh giữ chặt ót của cô, hưng hăng hôn lên môi cô. Giữa răng và môi dây dưa, lan tràn ra tình yêu vô tận.

Hơi thở của anh vòng quanh bên người, Đồng Niệm dịu dàng cười nhẹ, không kìm chế được đưa lưỡi dây dưa với anh, đôi mắt anh càng hôn mạnh liệt hơn, nặng nề gặm cắn.

Cho đến khi người trong ngực cảm thấy khó thở, Lăng Cận Dương mới lưu luyến buông môi cô ra. Đôi mắt sáng ngời của anh mang theo vài phần chế nhạo, “Lượng hô hấp cần phải tăng thêm.”

Khuôn mặt Đồng Niệm ửng đỏ, tay chân mềm nhũn không còn chút sức lực nào, cô chôn mặt vào ngực anh, dùng ngón tay nhéo mạnh vào eo anh.

“Ừ!” Lăng Cận Dương mở to mắt, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống: “Muru sát chồng à!”

Giọng nói Lăng Cận Dương vừa dứt, đôi mắt thâm thúy của anh chợt bốc lên một cỗ sáng loáng. Anh xoay người trong ngực qua chỗ khác, để cho mặt cô hướng về phía trước, thờ dài nói: “Ánh trời chiều.”

Đồng Niệm xoay người, đập vào mắt là một mảnh kim quang. Trong nháy mắt đó, khi mặt trời lặn xuống, thời gian giống như dừng lại. Mặt trời từng chút biến mất ở trên đường chân trời, xung quanh kim quang óng ánh, tất cả theo nó chậm rãi rơi xuống.

Xung quanh tất cả cũng trở nên yên tĩnh, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười rục rịch, yên tĩnh tiễn đưa ánh chiều tà sót lại sau cùng, nơi này nhân cảnh đẹp đến say mê.

Nội tâm rung động cùng kích động không thể thành lời. Đồng Niệm nắm chặt tay người đàn ông bên cạnh, nhiệt độ trong lòng tăng lên, trái tim bị kích động hồi lâu đập mạnh.

Những ngón tay nhỏ nhắn đan vào nhau, mười ngón tay nắm chặt, Đồng Niệm khó lòng kìm nén hỏi anh: “Đợi đến thời điểm đám cưới vàng của chúng ta, anh dẫn em đi tới nơi này xem mặt trời lặn được không?”

Đám cưới vàng, năm mươi năm.

Lăng Cận Dương mỉm cười, đôi mắt dịu dàng, anh ôm cô vào trong ngực, cúi đầu xuống, chóp mũi anh chạm vào chóp mũi cô: “Được, một lời đã định.”

“Một lời đã định.” Đồng Niệm giơ tay lên vỗ vai anh, tiễn đồng thoáng chốc rơi lệ. Đám cưới vàng, đám cưới kim cương, hôn nhân của bọn họ mãi mãi thiên trường địa cửu, tình yêu mãi mãi không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Đêm Tân Hôn (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Đồng Niệm hít mũi, lau nước mắt. Trên mặt cô xuất hiện nụ cười, chột nhăm nhăm, nũng nịu: “Anh cố em đi.”

Nghe vậy Lăng Cận Dương khẽ cúi người xuống để cho cô leo lên lên lưng mình, từ gác đường một đường công cô đi xuống.

Trọng lượng của cô rất nhẹ, đôi tay Lăng Cận Dương nâng mông cô, thản nhiên cất bước. Người phía sau tựa mặt vào trên bả vai anh, lấy ngón tay nắm lấy tai anh, cười xảo trá: “Năm mươi năm sau chúng ta trở lại nơi này, anh cũng phải cố em đó.”

Năm mươi năm sau này?

Khuôn mặt Lăng Cận Dương đầy vẻ cung chiêu, anh nhếch môi, cười khê: “Không thành vấn đề, chồng em rất khỏe mạnh, năm mươi năm như một ngày.”

"Phi....."

Đồng Niệm phì cười, đưa tay xoa bóp khuôn mặt anh nói: “Lăng Cận Dương, anh không biết xấu hổ.”

Hai người vui đùa đi đến bờ biển, một chiếc du thuyền màu trắng đã sớm chuẩn bị xong, Lăng Cận Dương để người phía sau xuống, ôm chặt cô bước lên thuyền.

Lên thuyền!

Đồng Niệm trong đầu hiện ra hai chữ này, cả người nhẹ nhàng run lên một cái, trước mắt là người đàn ông có đôi mắt sáng rõ.

Biển vào ban đêm, gió êm sóng lặng, một mảnh yên tĩnh.

Du thuyền trên dưới hai tầng, thiết bị được trang bị đầy đủ. Phòng bếp nhỏ nơi khoang thuyền có đầy đủ thức ăn. Sau khi dùng bữa cơm chiều, Đồng Niệm thoải mái ngồi trên boong thuyền ngắm sao, nhưng sau đó Lăng Cận Dương ôm lấy cô trở vào khoang thuyền, không kiềm chế được bắt cô đi tắm.

Khuôn mặt Đồng Niệm nóng lên, bị ánh mắt anh nhìn đến tê dại da đầu, cúi đầu chạy vào phòng tắm, hơn nữa còn khóa chặt cửa lại. Cô đổ đầy nước vào trong phòng tắm, cho vào vài giọt tinh hương, chậm rãi tắm.

Nước ấm áp bao lấy cơ thể của cô, gân cốt toàn thân giống như cũng giãn ra. Đồng Niệm thoải mái thờ dài, nâng chân lên đập đập vào trong nước. Bọt nước trắng xóa nổi lên được cô xoa nắn trong lòng bàn tay, lại bị cô tinh nghịch thổi một hơi, bay tứ tán ra xung quanh.

Đội nửa tiếng nhưng người ở bên trong vẫn chưa tắm xong, Lăng Cận Dương không nhẫn nại được nữa, anh đi tới gõ cửa, trầm giọng hỏi: “Niệm Niệm, em còn chưa tắm xong sao?”

Đồng Niệm hết hồn, ngồi thẳng lên đáp: “Em sắp xong rồi.”

Ngoài cửa như có tiếng cười của anh, “Vậy anh đi xuống lầu tắm, em chờ anh.” Sau đó tiếng bước chân vững vàng của anh ngày càng xa dần.

Nghe được âm thanh của anh biến mất, lập tức Đồng Niệm từ trong bồn tắm đứng lên, vội vàng mở vòi hoa sen tắm sạch sẽ. đđl/q"đ Thật ra cô cố ý ngồi lâu trong bồn tắm để mãi đi sự kiện nhậu của anh.

Rất nhanh tắm rửa sạch sẽ, Đồng Niệm cũng không kịp sấy khô tóc, chỉ dùng khăn tắm lau khô, rồi mặc áo ngủ vào.

Cô đứng ở trước gương, nhìn mình trong gương, khuôn mặt nóng như lửa đốt. Trên người là áo ngủ màu đỏ, nói chính xác là nhìn vô cùng khiêu gợi.

Đồng Niệm cắn chặt môi, nghĩ thầm Doãn Mạch thật xấu xa, không phải nói đây là đồ ngủ đẹp mắt sao, thế nhưng khi mặc đồ lên người lại không che được phía trên, giấu không được phía dưới, thật lạnh lẽo mà.

Lúc này không muốn để ý hay so đo với những thứ này, Đồng Niệm mở cửa đi ra ngoài, từ trong rương hành lý lấy ra một cái áo choàng, khoát lên vai, để cho cơ thể ấm áp chút. Áo choàng này là do mẹ cô trước đây tự tay khâu cho cô, phía trên thêu hình hoa hợp hoan, ngụ ý vợ chồng cả đời sống hòa hợp vui vẻ.

Cửa cầu thang vang lên tiếng bước chân dồn dập, Đồng Niệm nhú mày nhìn sang. Lăng Cận Dương đi tới, trên tóc còn nhỏ nước, bên hông chỉ quấn một chiếc khăn màu trắng, ngoài ra trên người không mặc bất cứ thứ gì khác.

“Khụ khụ...” Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ bừng, lúng túng xoay tầm mắt, “Anh không lạnh sao?”

Lăng Cận Dương quét mắt nhìn cô ngồi ở chân giường, mím môi đi tới, “Lạnh? Anh nóng muốn chết rồi.”

Được rồi. Cơ thể đàn ông và phụ nữ quả nhiên là không giống nhau.

Cất bước đi tới trước mặt cô, Lăng Cận Dương lấy tay đặt lên đầu vai cô, khẽ vuốt ve áo choàng, ánh mắt khẽ dao động: “Đây là gì vậy?”

“Đây là đồ cưới mẹ để lại cho em.” Đồng Niệm cười nhẹ nhàng một tiếng, ngửa đầu nhìn vào mắt anh, “Là của hồi môn duy nhất em có được.”

Lăng Cận Dương nhếch môi cười ra tiếng, chậm rãi cúi mặt xuống, môi mỏng đến gần chóp mũi của cô: “Anh sẽ không ghét bỏ em.”

Đồng Niệm ngọt ngào cười rộ lên, bởi vì lời anh nói mà lòng tràn đầy ấm áp.

Cúi đầu trong nháy mắt, Lăng Cận Dương nhìn thấy áo ngủ cô mặc bên trong, đôi mắt anh thoáng chốc phập phồng. Anh lấy tay kéo áo choàng ra, tiện tay nhét vào trên giường, chăm chú nhìn cô, chợt cảm thấy miệng khô lưỡi đắng: “Cái này... là em chọn?”

Đồng Niệm cắn môi rừ mắt xuống, chỉ có thể gật đầu một cái. Vào lúc này, cô lại không thể nói là do Doãn Mạch chọn, oan ức chỉ có thể tự mình nhận.

Lăng Cận Dương hít sâu một hơi, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên căng thẳng, anh ôm lấy Đồng Niệm, đặt cô ở trên giường lớn, tự mình xoay người áp xuống.

Trước mắt xuất hiện một mảnh tối ảnh, Đồng Niệm ngửa mặt lên nhìn lên trên, trước mắt là khuôn mặt vô cùng tuấn tú, làm cho cô thật sự mê luyến.

Da thịt trắng nõn, phối hợp với màu đỏ hồng, hai loại màu sắc luân phiên, Lăng Cận Dương nhìn mà huyết mạch bành trướng, gân xanh trên trán cũng nhô ra. Ngón tay anh nắm chặt bộ đồ ngủ, khẽ dùng sức, đồ ngủ đơn bạc kia bị xé bỏ, vút trên mặt thảm màu trắng.

Lăng Cận Dương nghiêng người áp tới, dđl/q"đ dán chặt vào người cô, nhiệt độ nóng hổi tận sâu trong cơ thể nhanh chóng lan tràn cả người.

Tất cả lỗ chân lông của Đồng Niệm cũng mở ra, khí tức cô bị nhiễu loạn, đôi tay vòng chặc cổ anh, phát ra những âm thanh vỡ vụn.

Mồ hôi nóng bỏng theo chiếc cằm nhỏ của anh chảy xuống. Lăng Cận Dương cúi đầu hôn môi cô, nhẹ nhàng dỗ dành, để cho cô thả lỏng cơ thể.

Những nụ hôn dịu dàng của anh làm cho Đồng Niệm dần dần tỉnh táo lại, theo động tác của anh, cố gắng nghênh hợp.

Kéo cái gối đặt xuống lưng của cô, Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, môi nhẹ nhàng hôn lên xương quay xanh cô, hơi thở càng ngày càng nặng. Anh nhìn bao cao su trên đầu giường, cũng không muốn dùng đến, tính theo ngày thì hôm nay là thời kỳ an toàn của cô.

Đồng Niệm nhìn thấy ánh mắt anh biến hóa, chỉ là cô cũng không muốn anh dùng tới, trong lòng cô vẫn luôn mong đợi có một đứa bé.

Giơ tay lên vòng chặc cổ của anh, Đồng Niệm nhìn thấy mắt anh dần dần sáng rực. Cô mỉm cười, nâng môi hôn từng cái lên khóe miệng anh, ghé vào lỗ tai anh khe khẽ gọi: “Anh trai...”

Một tiếng thì thầm dịu dàng này, chỉ làm cho cả người Lăng Cận Dương tê dại, anh ôm chặt người dưới thân, khoái cảm đạt đến cao trào.

Con ân ái triền miên qua đi, Đồng Niệm ngã xuống giường, áo choàng dưới người bị nghiền nát không còn hình dạng. Cả người cô không còn chút sức lực nào, mặc cho Lăng Cận Dương ôm cô lên, đi tới phòng tắm rửa sạch sẽ.

Tắm xong, Lăng Cận Dương ôm cơ thể uể oải của cô ra, cầm máy sấy tóc sấy khô tóc cho cô, mới an tâm nằm xuống bên cạnh cô ngủ.

Tình yêu sâu đậm đêm tân hôn, chính là lẽ thề vĩnh cửu mãi khắc ghi.

Những ngày du lịch hưởng tuần trăng mật, khiến Đồng Niệm lưu luyến không rời. Chỉ tiếc Lăng thị cần có bọn họ coi quản, cho nên không thể hành động tùy ý.

Ngày trở về, Đồng Niệm đứng ở đại sảnh sân bay, trong lòng thờ dài nói: “Hy vọng thời gian trôi qua nhanh một chút, như vậy chúng ta sẽ sớm có thời gian rảnh rỗi hơn, chỉ có anh và em, hai người chúng ta cùng nhau đi chu du thời giới.”

Lăng Cận Dương nở nụ cười, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, đầy mắt vẻ mặt cưng chiều: “Được, chỉ có hai chúng ta.”

Kéo cánh tay của anh, Đồng Niệm thỏa mãn gật đầu một cái, liếc mắt nhìn Hy Lạp lần nữa, nuối tiếc đi tới cửa lên máy bay.

Tại một nghĩa trang tư nhân trong thành phố Duệ Phong.

Sáng sớm vũ Dung bảo con trai chở bà đến đây. Hạ Đào đỡ mẹ chồng đến trước mộ bia, sau đó tránh ra, đứng ở đằng xa chờ bà.

Dọn hoa tươi cùng đồ cúng ra xong, vũ Dung nhìn chằm chằm người ở trong tấm hình đặt trước mộ bia, đầy mắt ẩm ướt, “Tiểu thư, cô nhìn thấy đúng không? Thiếu gia đã lập gia đình, cuối cùng cũng đã lập gia đình.”

Năm đó hai nhà họ Du và Lăng kết thân, đã từng chấn động một thời. Nhà họ Du gia thế mạnh mẽ, đáng tiếc nhân khẩu mỏng manh, chỉ có một người con gái là Du Thù Lan. Du Thù Lan kể từ khi gả vào nhà họ Lăng vẫn tương trợ chồng lo liệu sự nghiệp.

Lấy khăn tay ra lau bụi trên tấm hình, nước mắt từ khóe mắt vủ Dung rơi xuống: “Tiểu thư, cô có từng hối hận hay không? Vì Lăng Trọng, vì nhà họ Lăng, cô chấp nhận mất hết tất cả, nhưng cuối cùng không giữ được tâm của người cô thương. Lúc đầu tôi nên liều chết ngăn cô lại, để đến lúc trước khi cô mất, cũng không rơi vào khổ sở, trái tim tan nát như vậy.”

Ngày đó, khi bà rời khỏi nhà họ Lăng, Lăng Trọng hả hê nói, trước khi Du Thủ Lan mất, hẳn có nói cho cô biết, hẳn có một cô con gái ruột. dđl/q”d Nguyễn Huyền vĩnh viễn là người hẳn yêu thương nhất.

Khó trách Du Thủ Lan chết không nhắm mắt, thì ra là cô dùng hết tất cả mọi thứ để bảo vệ, quay đầu lại cũng chỉ là cảnh tượng huyền ảo mà thôi, đã trảng xe cát mà.

Từ sân bay đi ra ngoài, tài xế nhà họ Lăng đón họ, một đường lái xe trở lại Lan Uyển.

Đồng Niệm sau khi xuống xe, nắm tay Lăng Cận Dương đi vào bên trong, cũng không có nhìn đến vẻ mặt khê phập phồng của anh.

Quản gia dẫn tất cả người giúp việc nghênh đón ngoài cửa chính, nhìn thấy bọn họ quay về, mọi người đều cung kính chào hỏi.

"Tiểu thư, tân hôn vui vẻ."

Đồng Niệm cười nhẹ nhàng một tiếng, vôi vàng móc bao lì xì từ trong túi xách ra, phân phát cho bọn họ.

Mọi người lần nữa gật đầu cảm ơn, hướng về phía Lăng Cận Dương gọi: “Cô gia.”

Tay Đồng Niệm cầm xấp bao lì xì, đột nhiên cứng đờ lại. Tiếng xưng hô này nghe vào trong lỗ tai, không hiểu sao Đồng Niệm có cảm giác chói tai. Cô không kiềm chế được quay đầu nhìn Lăng Cận Dương đứng bên cạnh, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh đột nhiên yên tĩnh lại.

Cô gia (*): ở đây được hiểu là người cô thân cô thể. Vì vậy khi nghe người làm gọi LCD như vậy ĐN thấy khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Lại Nổi Lên Sóng Gió

"Cô gia!"

Các người làm cung kính cúi đầu, hướng về phía Lăng Cận Dương kêu.

Tay Đồng Niệm cầm xấp bao lì xì, đột nhiên cứng đờ lại. Tiếng xưng hô này nghe vào trong lỗ tai, không hiểu sao Đồng Niệm có cảm giác chói tai. Cô không kiềm chế được quay đầu nhìn Lăng Cận Dương đứng bên cạnh, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh đột nhiên yên tĩnh lại.

Có lẽ do cô nghi ngờ, nhưng tận sâu trong đôi mắt anh, cô có thể cảm nhận được có cảm xúc khác thường.

Đưa xấp bao lì xì siết chặt trong tay cho quản gia, đôi mày thanh tú của Đồng Niệm nhíu chặt, nghiêm giọng phân phó: “Tiền lì xì này là thiếu gia cho, người đi chia cho mọi người đi.”

"Dạ!"

Nhận lấy xấp bao lì xì trong tay cô, quản gia liếc nhìn Lăng Cận Dương bên cạnh, ánh mắt thông minh khê thoáng qua cái gì. Mặc dù hẳn mới tới nhà họ Lăng không lâu, nhưng đối với chuyện tình trong nhà này cũng hiểu rõ một chút.

Lăng Cận Dương nhíu mày nhìn quản gia một chút, trên mặt không có chút biểu hiện gì, ánh mắt thâm thúy yên tĩnh. Anh xách valy hành lý, giọng nói như thường: “Anh lên lầu trước.”

Đồng Niệm gật đầu cười, sau khi nhìn thấy anh xách valy hành lý biến mất ở cửa cầu thang, nụ cười lập tức u ám xuống.

“Ai cho các người kêu cô gia hả?”

Mọi người nghe cô chất vấn, tất cả đều cúi đầu, ánh mắt rơi trên người quản gia.

Quản gia sững sờ, sau đó cười nói: “Tiểu thư, có vấn đề gì sao ạ?”

“Quản gia Tiêu.” Đồng Niệm trầm mặt, môi mím chặt: “Người là quản gia nhà họ Lăng, chứ không phải là người trong nhà, có chuyện gì ai cho người làm chủ?”

Sắc mặt Tiêu quân gia trắng nhợt, thoáng chốc cứng ngắt.

Đồng Niệm nhíu mày nhìn về phía mọi người, lạnh lùng nói: “Quần gia là người mới tới, không hiểu duyên cớ trong đó, nhưng tất cả các người đều là người làm lâu năm ở nhà họ Lăng, cũng không hiểu chuyện sao?”

Giọng nói của cô kiên định đầy sắc bén, không ai dám cãi lại, tất cả đều cúi đầu, sắc mặt dần dần thay đổi.

Ngừng lại, khỏe mắt Đồng Niệm thoáng qua vẻ khó chịu, giọng điệu lạnh như băng: “Các người nhớ kỹ cho tôi, Lăng Cận Dương là họ Lăng, đòi này vĩnh viễn là họ Lăng.”

Cô nổi giận, tất cả mọi người đều yên lặng cúi đầu, âm thầm hối hận. Thật ra Lăng Cận Dương ở đây làm chủ ngôi nhà này 30 năm, mọi người đối với anh luôn có cảm tình, không nên dễ dàng nghe theo lời quần gia nói. Hiện tại nhớ đến, quần gia Tiêu muốn chứng tỏ tài năng với Đồng Niệm, lại kéo bọn họ tham gia vào.

Đồng Niệm bước lên cầu thang, xa xa cô nhìn thấy bóng dáng của Lăng Cận Dương đứng ở bên ngoài phòng. Cô nhíu mày nhìn bóng lưng quen thuộc đó, nổi cô đơn nhuộm đầy vô tình không nói hết.

Cả trái tim thoáng chốc buột chặt, từng trận nhói đau.

Nhẹ nhàng cất bước đi tới phía sau anh, Đồng Niệm vòng tay ôm chặt lấy eo anh. Cô dán sát mặt vào sau lưng anh, dịu dàng nói: “Sao anh không vào, đứng ở đây nhìn cái gì chứ?”

Đã sớm biết cô tiến lại gần, nhưng Lăng Cận Dương vẫn đứng yên, bàn tay anh nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay cô, ý cười trên khóe môi nhàn nhạt: “Nhìn phòng tân hôn do em bố trí.”

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, từ phía sau lưng anh cất bước đi tới, đứng tựa đầu vào trong khuỷu tay anh, gờ ngón tay chỉ phòng ngủ trước mặt hỏi: “Anh thích không?”

Phòng tân hôn này, vẫn dựa theo quyết định của anh trước đây, lấy phòng ngủ của anh làm phòng tân hôn, căn phòng cách vách bên kia tương lai đổi thành phòng trẻ con.

Căn phòng được bố trí rất hi khí, các vách tường được đổi thành màu vàng nhạt, đồ dùng trong phòng màu đen cũng đổi thành màu trắng, trên chiếc giường ngủ to lớn được phủ tấm chăn màu đỏ.

Hai màu sắc này đan xen lẫn nhau, trong nháy mắt trong trí nhớ của Lăng Cận Dương hiện lên hình ảnh một buổi tối nọ. Hai người kích tình triền miên, người nằm dưới thân anh vô cùng quyến rũ xinh đẹp, thốt ra những tiếng rên yêu kiều quyến rũ bên tai anh.

Lăng Cận Dương ôm chặt Đồng Niệm vào trong ngực, khuôn mặt tuấn tú tối xuống, môi hôn lên khóe miệng cô, mập mờ nói nhỏ: “Em chọn giường chắc không vậy? Cái giường đó, anh đặc biệt muốn khảo nghiệm.”

Mặt Đồng Niệm đỏ lên, dẫm/ngẩng đầu hung hăng nhìn chăm chăm anh, tức giận nói: “Luuu mạnh!”

Lăng Cận Dương nhếch môi cười, cúi đầu xuống ngậm vành tai trắng nõn của cô, giọng nói thâm hiểm: “Về sau ngày ngày trên chiếc giường lớn này em đều phải ngủ chung với luu mạnh.”

Đồng Niệm ghen hờn, lửa giận bốc lên, cô không cam lòng mở miệng, cắn trên người anh một cái.

Kéo valy hành lý vào phòng, Đồng Niệm đứng ở trước giường, bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Lăng Cận Dương khoanh tay, ngã nửa người nằm trên giường, đôi mắt sáng ngời nhìn cô bận rộn.

Trong khoảnh khắc ấm áp lãng mạn này, Lăng Cận Dương dịu dàng nhìn Đồng Niệm đang bận rộn, trong lòng dần dần cảm thấy tan mát ra tình yêu sâu đậm.

Đồng Niệm rất hưởng thụ cảm giác này, bên môi cô nở nụ cười, thỉnh thoảng nhìn anh một chút, tầm mắt hai người đối diện nhau tràn ngập hạnh phúc.

Một trong hai cái valy hành lý, có một cái hầu hết là quà tặng, chia ra đưa cho người nhà và bạn bè. Đồng Niệm sắp xếp lại đồ, chân mày nhíu chặt: “Những thứ đồ này cho bọn họ, có phải họ sẽ đến náo động phòng không, thật là phiền chết được.”

“Em cho rằng có thể tổng khứ bọn họ được sao?” Lăng Cận Dương đưa cột liếc nhìn cô một cái.

Đưa tay đẩy quần áo trên giường qua một bên, Đồng Niệm nghiêng người nằm xuống bên cạnh anh, nhếch miệng nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Lăng Cận Dương một tay nâng cằm, cố ý nghiêm mặt, bên trong đôi mắt vụt sáng: “Em hãy cầu xin anh đi, cầu xin anh... anh sẽ giúp đỡ em.”

“Lăng Cận Dương, em là vợ anh, anh lại đi giúp người ngoài khi dễ em phải không?” Đồng Niệm hung dữ nhìn anh chăm chăm.

Lui về phía sau nằm thẳng người trên giường, Lăng Cận Dương giang rộng tay chân, khuôn mặt thoải mái: “Bạn bè so với vợ quan trọng hơn.”

Nghe anh nói, Đồng Niệm ngồi dậy, hai chân quỳ gối bên cạnh anh, bên trong đôi mắt lửa giận nổi lên hùng hục: “Trước đây anh không nói như vậy. Không phải anh nói bạn bè như y phục, vợ mới là chân tay sao?”

“Trước kia sao?” Lăng Cận Dương liếc xéo cô, khoe môi nở nụ cười gian xảo: “Em cũng nói là trước kia mà, hiện tại cưới về nhà rồi em còn có thể chạy sao. Đứa ngốc này, lời đàn ông nói ở trên giường em có thể tin sao?”

"....."

Đồng Niệm kinh ngạc nhìn anh, trong lòng vô cùng tức giận, sau một hồi tức đỏ mặt, cô giận dữ: “Lăng Cận Dương, sao anh không đi chết luôn đi.”

Dứt lời, cô giống như một con thú nhỏ bị chọc giận, hung dữ tấn công người thợ săn, nhưng không nghĩ, trong bẫy của người thợ săn, người ta đang chờ cô sa lưới, ăn sạch sành sanh.

Buổi chiều sau một trận ầm ỹ, thời điểm khi Đồng Niệm mở mắt, sắc trời đã nhá nhem tối. Cô nâng thân thể đau nhức đi vào phòng tắm, sau khi nhìn thấy bộ dáng và tinh thần sáng khoái của Lăng Cận Dương, trong lòng càng bức bối hơn.

Đi xuống lầu dùng bữa tối, người làm chờ lâu không thấy bọn họ xuống, đã hâm nóng qua ba lần.

Đồng Niệm có chút xấu hổ, cảm thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt khác thường. Cô sau khi ngượng ngùng đỏ mặt ăn cơm xong, lập tức quăng bát đĩa xuống, lập tức quay trở về phòng ngủ.

Vào giờ phút này, cả người cô phát ra tín hiệu vô cùng mệt mỏi.

Nằm trên giường lớn, Đồng Niệm tựa lưng vào đầu giường, mở tivi lên xem phim một chút, muốn mau chóng tìm được cảm giác buồn ngủ.

Lăng Cận Dương tắm xong, dẫm chân thay áo ngủ đi tới giường, anh vén chăn chui vào, cả người anh mang cảm giác mát lạnh.

"Lạnh quá!"

Đồng Niệm cau mày, bả vai co rút lại một cái.

Đưa tay ôm cô vào trong ngực, Lăng Cận Dương mỉm cười nói: “Sao lại lạnh như thế? Anh lấy cây đuốc nóng của anh sưởi ấm cho em nha.”

Lúc nghe Đồng Niệm không hiểu rõ lời anh nói, sau khi phản ứng kịp, gờ tay lên đánh vào người anh, đỏ mặt tựa vào ngực anh. Cơ thể anh lúc này đã ấm áp hơn, cảm giác này làm cô cảm thấy thoải mái.

Tựa đầu vào vai anh, hai người đều im lặng không ai nói gì, chỉ nằm hưởng thụ cảm giác an tĩnh thoải mái này.

Rất nhanh sau đó, mí mắt Đồng Niệm cay xè, cô bỏ điều khiển tivi xuống, chui cả người vào trong chăn. Trong khoảng khắc đầu dính vào gối, thoải mái thì thầm: “Sống chung một nhà thật tốt.”

Lăng Cận Dương gờ tay lên tắt tivi, nghiêng người nằm bên cạnh cô, khuôn mặt dịu dàng. Tuần trăng mặt mặc dù chơi rất vui vẻ, nhưng cuối cùng về nhà vẫn là thoải mái nhất, mấy ngày nay, anh ngủ không ngon giấc lắm.

Từ phía sau ôm lấy cô, Lăng Cận Dương vui mặt vào cổ cô, bàn tay thoải mái đặt trên bầu ngực cô, trần trọc nắn bóp.

Đồng Niệm đẩy tay anh ra, bất mãn nói: “Em mệt rồi, đừng chọc phá nữa.”

Bàn tay mất đi xúc cảm mềm mại, Lăng Cận Dương cảm thấy trong lòng mất mát, anh tựa sát vào người cô, dỗ dành: “Bảo bối, anh bảo đảm chỉ nằm yên lặng.”

Đồng Niệm rất buồn ngủ nên không nghe rõ lời anh nói, chỉ loáng thoáng nghe anh nói bảo đảm gì đó, đáy lòng mềm xuống. Cô gật gật đầu, tìm vị trí thoải mái để ngủ, không thèm để ý đến anh nữa.

Nhìn thấy cô ngủ say, Lăng Cận Dương cười nhẹ nhàng một tiếng, bàn tay tiếp tục độc chiếm bầu ngực của cô, thỏa mãn nhắm mắt lại. Mấy ngày này, anh có thói quen ôm cô ngủ, không để cho anh sờ, anh căn bản không ngủ được.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Đồng Niệm mở mắt, thấy mình nằm trong lòng ngực ấm áp của anh. Mặt cô tựa vào ngực anh, đôi tay nhỏ bé ôm chặt eo anh, tư thế hai người vô cùng thân mật.

Hít một hơi thật sâu, ánh mắt Đồng Niệm tràn ngập nụ cười, từ nay về sau, mỗi khi cô thức giấc, đều sẽ ở trong ngực anh tỉnh lại. Sẽ không bao giờ sợ đêm tối hay cô đơn nữa.

Chu môi hôn lên khoe miệng anh, Đồng Niệm dịu dàng thì thầm: “Sáng rồi, ông xã dậy đi..”

Lăng Cận Dương còn chưa tỉnh, mơ mơ màng màng ngủ, nghe được giọng nói của cô, theo bản năng ôm cô vào trong ngực, mơ hồ nói: “Bà xã.”

Nhẹ nhàng từ trong ngực anh ngồi dậy, Đồng Niệm rón rén đi rửa mặt, không muốn đánh thức anh.

Kết hôn đi hưởng tuần trăng mật, thời gian nghỉ phép khá dài, nếu như hai người bọn họ không quay lại công ty, chắc Mục Duy Ham mệt mỏi đến chết mất.

Sau khi dùng điểm tâm sáng, Lăng Cận Dương mặc một bộ âu phục màu đen, theo thói quen thường ngày anh hay mặc. Chỉ khác là bộ đồ hôm nay anh mặc, tối qua đã được Đồng Niệm ủi phẳng phiu, mang theo tình cảm yêu thương ấm áp.

Hai người đi vào sân, Đồng Niệm đặt chìa khóa xe vào trong tay anh, thấp giọng nói: “Xe này em trả lại cho anh, vốn dĩ em không thích hợp lái xe thể thao, mỗi lần lái nó em thấy căng thẳng muốn chết.”

Lăng Cận Dương nhìn chìa khóa xe trong lòng bàn tay mình, hai mắt giật giật. Anh thu lòng bàn tay lại, mỉm cười nói: “Chủ nhật anh dẫn em đi chọn xe, sẵn tiện coi như là quà cưới anh tặng em”

“Hà?” Đồng Niệm giật mình nhìn anh chằm chằm, cau mày nói: “Anh có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng hả? Tùy tiện mua một chiếc xe, anh thật có nhiều tiền nha.”

Lăng Cận Dương nhú mày, lắc đầu một cái, trầm giọng nói: “Anh cũng không biết.”

Lần này Đồng Niệm sốt ruột, đi tới bên cạnh anh, đưa tay nhéo anh, giọng nói có chút nũng nịu: “Lăng Cận Dương, anh có bao nhiêu tiền lập tức đưa hết cho em giữ đi, được không?”

Tay bị cô nhéo đau, Lăng Cận Dương khẽ lùi người lại, cười nói: “Được, anh sẽ gọi cho luật sư bảo ông lập tức làm giấy tờ chuyển hết tài sản anh có được cho em”

“Vậy còn nghe được.” Đồng Niệm bĩu môi cười.

Nhìn Lăng Cận Dương mở chìa khóa xe, cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, bước chân thả lỏng đi vòng qua xe, mở cửa xe ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế.

Đi tới cao ốc Lăng thị, Đồng Niệm bảo trợ lý phát bánh kẹo cưới cho mọi người, còn có bao lì xì. Người đại diện tập đoàn Lăng thị cùng tổng giám đốc kết hôn, toàn bộ nhân viên công ty đều vui mừng. Chỉ là mọi người sau lưng bí mật bàn tán, thì ra Lăng Trọng thiên vị con dâu mới đưa tất cả cổ phần để lại cho cô.

Đối với những lời đồn đại này, Đồng Niệm cũng không muốn ngăn chặn. Càng cố gắng chen ép giấu giếm, mọi chuyện ngược lại càng dễ mọi người tò mò hơn. Không bằng cứ để mọi người bàn tán, dù sao chưa được mấy ngày cũng sẽ có tin tức hấp dẫn khác.

Những việc còn tồn đọng đến trưa đã được Đồng Niệm xử lý xong. Bữa trưa cô lười vận động, bảo phụ tá đưa thức ăn đến phòng làm việc, sau đó chạy đến phòng làm việc của Lăng Cận Dương cùng anh ăn cơm.

Phúc lợi của Lăng thị rất tốt, bữa ăn cũng được đãi ngộ, rau dưa, trái cây mọi thứ đều có.

Dùng xong cơm trưa, Đồng Niệm ở lại chỗ anh nghỉ ngơi một lát, dưỡng sức để chiều làm việc tiếp. Mấy ngày đầu, hai người bọn họ rất bận, cơ hồ cả ngày hai người không thấy mặt nhau, thỉnh thoảng chạm mặt cũng không có nói gì nhiều, chỉ đến khi tối về nhà mới tận hưởng thế giới của hai người.

Nhìn một vòng cuối cùng tất cả công việc tồn đọng cũng được giải quyết xong. Đồng Niệm cố tình đặt trước ở nhà hàng, buổi tối tự khao mình một chút, thuận tiện muốn cả nhà cùng ăn một bữa cơm.

Trước giờ tan làm khoảng một tiếng, Đồng Niệm thần thần bí bí kéo Lăng Cận Dương rời khỏi công ty.

Trong buồng xe yên tĩnh, Lăng Cận Dương thấy Đồng Niệm chỉ đường không phải thường ngày hay đi, tò mò hỏi cô: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Đồng Niệm ngẩn người, không muốn giấu giếm anh, “Đi thăm ba.”

Lăng Cận Dương nắm chặt tay lái, sắc mặt trầm xuống, nhưng anh im lặng không nói gì, chỉ dựa theo chỉ dẫn của cô, lái xe đi.

Không lâu sau đó, xe đã lái tới bệnh viện, dđl/q'd Đồng Niệm nắm khuỷu tay anh, dẫn anh đi tới chỗ Lăng Trọng ở.

Ngoài sân rất yên tĩnh, lúc Đồng Niệm đi tới, thấy y tá đang đắp chăn trên đùi Lăng Trọng, hình như đang khuyên ông vào nhà. Nhìn thấy tâm tình ông hình như không được tốt, vẫn cúi đầu không nói lời nào, mặc cho y tá mỗi miệng khuyên nhủ, ông cũng ngồi bất động.

“Đồng tiểu thư, cô tới thật đúng lúc.” Y tá nhìn thấy Đồng Niệm, giống như thấy cứu tinh: “Ông ấy không được vui, không chịu nghe lời của tôi.”

Đồng Niệm cười đi tới, đứng ở trước mặt ông, dịu dàng nói: “Ba, con tới thăm ba nè, sao ba không vui vậy?”

Nghe được giọng nói của cô, Lăng Trọng ngẩng đầu lên, sau đó lại cúi xuống, đếm đầu ngón tay lẩm bầm: “Không vui chính là không vui.”

Y tá nói gần đây ông thường giờ tính trẻ con, đặc biệt làm khó dễ.

Cầm tay của ông, đẩy mắt Đồng Niệm dâng lên nụ cười, giọng nói ôn hòa: “Ba, ba xem ai tới thăm ba nè?”

Nghe cô nói, Lăng Trọng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, ngơ ngẩn hồi lâu, ánh mắt về mặt dờ dẩn dần rõ ràng: “Cận Dương, là Cận Dương tới sao?”

“Đúng!” Từ trong xe Đồng Niệm cúi ông đứng lên, mỉm cười nói: “Anh con đến thăm ba.”

Lăng Trọng bước từng bước chậm chạp đi về phía anh, ông đứng trước Lăng Cận Dương một khoảng cách khá xa, trên khuôn mặt tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ: “Cận Dương, Cận Dương.”

Bất thành linh thấy ông đi lại gần mình, Lăng Cận Dương theo bản năng lùi về phía sau một bước. Thật may, Đồng Niệm đưa tay đỡ Lăng Trọng, mới không để cho ông ngã xuống.

"Ba!"

Đồng Niệm kêu lên một tiếng kinh hãi, kịp thời đỡ ông. Cô nhìn thấy Lăng Cận Dương lùi về phía sau, trong mắt bỗng nhiên thoáng qua cái gì.

“Cận Dương.” Lăng Trọng không chớp mắt nhìn chăm chăm Lăng Cận Dương, thấy Đồng Niệm kéo cánh tay của ông, lập tức kêu lên: “Cận Dương, Cận Dương.”

Đồng Niệm thờ dãi, không nịn được đưa tay kéo Lăng Cận Dương lại trước mặt Lăng Trọng: “Ba rất nhớ anh.”

Mặc dù biết ông bị bệnh, nhưng khi tận mắt chứng kiến sự thật, nội tâm anh chấn động mạnh.

Lăng Cận Dương trầm mặt đứng yên một chỗ, cho đến khi mu bàn tay bị Lăng Trọng nắm cảm thấy ấm áp, lúc này mới phục hồi tinh thần lại. Trong cổ họng giống như có thứ gì đó chặn lại, nửa chữ anh cũng không mở miệng được, cắn chặt ở tim.

Nhìn thấy cảm xúc anh biến hóa, ánh mắt Đồng Niệm u ám. Cô có thể cảm nhận tâm tình của anh lúc này, cho nên cũng không muốn nói thêm cái gì. Thứ tình cảm này quá mức phức tạp, cần có thời gian để thích ứng, cô không dám ép buộc anh, nếu không sẽ có phản ứng ngược lại.

Giằng co hồi lâu, Lăng Trọng nắm chặt tay Lăng Cận Dương, vẻ mặt vui mừng, trong miệng liên tục thì thầm hai chữ: “Cận Dương, Cận Dương...”

Cùng y tá chào hỏi, Đồng Niệm nói với người trông coi bệnh viện muốn dẫn ông đi ra ngoài ăn cơm, sau đó về nhà ngủ một đêm. Coi như mừng bọn họ kết hôn, cả nhà cùng nhau sung hợp.

Rời bệnh viện, Tay Lăng Cận Dương bị Lăng Trọng nắm chặt không chịu buông. Bất đắc dĩ Đồng Niệm không thể làm gì khác hơn đành lái xe, để cho bọn họ ngồi ở dãy ghế sau.

Đi ngang qua cửa hàng bán bánh bao, Đồng Niệm dừng xe ở ven đường.

“Sao em lại dừng xe?” Lăng Cận Dương thấy cô dừng xe, trầm giọng hỏi.

Đồng Niệm tắt máy xe, quay đầu lại nhìn về phía Lăng Cận Dương cười nói: “Cửa hàng đối diện bán bánh bao hấp rất ngon, ba rất thích ăn.”

Nhìn thấy cô muốn đẩy cửa xe đi ra ngoài, dđl/q'd Lăng Cận Dương chau mày lại nói: “Để anh đi mua cho.”

Nhìn thấy Lăng Trọng nắm chặt tay áo anh, Đồng Niệm mỉm cười, giọng nói dịu dàng: “Thôi, hay là để em đi cho, anh ở cùng với ba đi.” Cô lấy tay mở cửa xe, đi tới cửa đối diện.

Có lẽ là giờ cơm tối, nên có rất nhiều người đang xếp hàng đứng chờ mua đồ ăn. Đồng Niệm chỉ có thể theo thứ tự xếp hàng, vừa vận đến lượt cô, thì bánh đã bán hết, chỉ có thể chờ đợi thêm tí nữa.

Chờ khoảng 10 phút, trong lòng Đồng Niệm có chút sốt ruột.

Bánh bao hấp nóng hôi được bung lên, Đồng Niệm đi tới bên cửa sổ mua một phần. Nghe mùi thơm xông vào mũi, nhớ tới bóng dáng ba cô lúc vui vẻ ăn bánh, không khỏi mỉm cười.

Cô vừa bước ra, lại thấy Lăng Cận Dương đi vào, “Sao anh lại vào đây?”

“Thấy em đi lâu chưa quay lại, anh đi xem một chút.”

Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại. Cô nhìn sang hướng xe đậu, nhưng khoảng cách hơi xa, nên không nhìn thấy rõ, chỉ có thể nắm cánh tay anh nhanh chân trở về.

Trong nháy mắt, trong lòng Đồng Niệm đột nhiên có cảm giác lo sợ. Hiện tại Lăng Trọng bị bệnh, mất đi tư duy của người bình thường, hơn nữa cũng không có ý thức được hành động của mình.

Một đường bước nhanh trở lại, Đồng Niệm trực tiếp đi tới phía sau xe, mở cửa xe gọi lớn: “Ba.” Cô cúi đầu nhìn vào, phía sau xe trống không, căn bản không có người.

Hai mắt Đồng Niệm co rút lại, đột nhiên xoay người, nén giận nhìn chăm chăm Lăng Cận Dương đi tới, “Ba em đâu?”

Nhiều mày nhìn vào trong xe, Lăng Cận Dương không nhìn thấy Lăng Trọng bên trong, lập tức cũng sững sờ kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Nghi Ngờ Xuất Hiện. (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Không thấy Lăng Trọng ngồi trong xe, lúc này Đồng Niệm bị dọa hoảng sợ, ngón tay buông lỏng, bánh bao nóng hồi rơi tán loạn xuống đất.

Lăng Cận Dương quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, tầm mắt xuyên vào trong đám người đi đường nhưng hoàn toàn không thấy bóng người quen thuộc. Trong lòng anh cũng hoảng loạn lên, lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Ba ——"

Đồng Niệm đứng ở trên đường, lớn tiếng gọi, nước mắt đột nhiên lăn xuống. Hiện tại chỉ số thông minh của ba cô không bằng một đứa bé năm tuổi, bản thân ông căn bản không tìm được đường về nhà.

“Em đứng ở đây đi, đừng chạy lung tung.” Lăng Cận Dương sốt ruột dặn dò cô một câu, sau đó nhanh chân chạy qua bên kia đường.

Nhìn thấy bóng dáng anh đã chạy đi xa, Đồng Niệm cắn môi cúi đầu, trái tim nhói đau. Cô không nên để ba và anh ở cùng nhau, thật không nên mà.

Lăng Cận Dương bước đi nhanh như bay, linh hoạt xuyên qua đám người, đôi mắt sắc bén quan sát trái phải, khắp nơi tìm kiếm vẫn không thấy bóng dáng của Lăng Trọng.

Chạy liên tục thật lâu, lồng ngực vững chắc của anh thở phập phồng lên xuống, hai tay anh chống eo, ánh mắt thâm thúy âm thầm xuống. Không có, không nhìn thấy bóng dáng của ông.

Đồng Niệm đứng chờ tại chỗ, không dám chạy lung tung, chỉ sợ Lăng Trọng tìm trở về không thấy ai. Đôi tay cô nắm chặt, mười ngón tay siết chặt lại âm thầm cầu nguyện, phù hộ cho ba cô nhanh chóng hiện ra.

Sắc trời dần dần tối xuống, đèn đường trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng mờ nhạt. Đồng Niệm lo lắng nhìn ra xa, sau khi nhìn thấy Lăng Cận Dương đi về một mình, đôi mắt thoáng chốc yên tĩnh lại.

Cất bước đi tới trước mặt cô, khuôn mặt lạnh lùng. Anh mím chặt môi, ngập ngừng mở miệng: “Chúng ta báo cảnh sát đi.”

Đáy mắt Đồng Niệm nóng lên, đôi mắt rũ xuống, cả người cô dần dần toát lên vẻ lạnh lẽo, cảm giác lạnh lẽo này truyền đến tận tim, kèm theo sự tuyệt vọng.

Đi tới đồn cảnh sát báo án, do mất tích không tới 48 giờ nên không thể lập án, nhưng Lăng Trọng có bệnh tình đặc biệt, mới được ghi vào trong hồ sơ. Chỉ là vẫn phải về nhà chờ tin tức.

Đồng Niệm không kiềm chế được tức giận, thiếu chút nữa lật tung đồn cảnh sát lên, cuối cùng vẫn là luật sư Tiền chạy tới, sự việc mới bình thường trở lại.

Lăng Cận Dương lái xe đi tới chỗ khác tìm, Đồng Niệm bị luật sư Tiền kéo ra khỏi đồn cảnh sát khuyên nhủ: “Tiểu thư, cô đừng vội, tìm người vốn dĩ không dễ dàng như vậy, cùng bọn họ gấp gáp cũng vô ích.”

Dĩ nhiên Đồng Niệm hiểu rõ, nhưng trong lòng cô cảm thấy vô cùng khó chịu, không thể kiềm nén cảm xúc phiền não, muốn tìm cái gì đó để phát tiết ra bên ngoài. Cô gạt đầu một cái, đang muốn mở miệng, điện thoại di động trong túi xách chợt vang lên.

“A lô?” Đồng Niệm không có nhìn hiển thị cuộc gọi đến, trực tiếp nghe điện thoại.

Là y tá bệnh viện gọi đến, nhanh chóng thông báo cho cô biết: “Đồng tiểu thư, Lão tiên sinh được người tốt bụng đưa về rồi, cô nhanh chạy tới đây đi.”

“Cái gì?” Đồng Niệm mở to mắt, ngây ngốc vài giây, lập tức khóc vì vui mừng. Cô vội vã cúp điện thoại, vội vàng bắt một chiếc taxi, trực tiếp chạy tới bệnh viện.

Trên đường đi tới bệnh viện, Đồng Niệm gọi điện thoại cho Mục Duy Hàm, bảo anh chạy tới. Cầm điện thoại trên tay có hơi do dự một chút, dđl/qđ cô

mới gọi điện thoại cho Lăng Cận Dương, để cho anh chạy thẳng đến bệnh viện.

Lúc đi tới bệnh viện, bác sĩ và y tá đang kiểm tra cho Lăng Trọng. Kết quả kiểm tra rất tốt, chỉ là bị hoảng sợ, ngoài trên bàn tay có nhiều vết cào ra, những chỗ khác không có bị thương.

Rất nhanh Mục Duy Hàm cũng chạy tới, nhìn thấy Đồng Niệm đứng bên ngoài phòng bệnh, chạy tới gọi: “Niệm Niệm.”

Đồng Niệm nhìn thấy anh, giọng nói nghẹn ngào: “Duy Hàm, anh đã đến rồi.”

Từ trong điện thoại biết được đại khái chuyện tình, Mục Duy Hàm cũng không có hỏi kỹ, giờ tay lên ôm chặt hai bả vai cô an ủi: “Đừng lo lắng, chủ tịch không có việc gì đâu.”

Hai mươi phút sau, bác sĩ đi ra, nhìn vẻ mặt lo lắng của Đồng Niệm, trầm giọng nói: “Ba cô không có tổn thương gì nặng nề, chỉ là cảm xúc không được ổn định.”

Ngừng lại, bác sĩ giải thích: “Thật may có người tốt bụng, nhìn thấy thông tin liên lạc trong túi ông, mới có thể đưa ông về đây.”

Đối với những bệnh nhân có vấn đề về đầu óc, lúc bệnh nhân ra cửa nhân viên sẽ để trong túi áo bệnh nhân một tờ giấy, trên đó có ghi thông tin của bệnh nhân, gồm tên họ, nơi ở và số điện thoại.

Trong lòng Đồng Niệm vô cùng cảm kích. Cô quay đầu nhìn Mục Duy Hàm, thấy anh hiểu ý gật đầu một cái, xoay người đi gấp vị tốt bụng kia để cảm ơn.

Y tá dẫn Đồng Niệm đi vào phòng bệnh, Lăng Trọng ngồi ở trên giường, đầu cúi thấp, hai tay nắm chặt vào nhau, bả vai run rẩy, có thể nhìn thấy được ông vô cùng hoảng sợ.

"Ba!"

Đồng Niệm nhanh chân chạy tới, khom lưng ngồi chồm hóm trước mặt ông. Cô kéo lấy tay ông, nhìn thấy trong lòng bàn tay ông có nhiều vết trầy xước, căn bản đã được bác sĩ bôi thuốc, chỉ là trên vết trầy đó còn có thể thấy vết máu.

Nghe được giọng nói của cô, Lăng Trọng từ từ ngẩng đầu lên, ông kinh ngạc nhìn người trước mặt, lui người về phía sau.

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của ông, Đồng Niệm lo lắng lấy tay giữ chặt bả vai ông lại: “Ba, là con, con là Niệm Niệm, ba đừng sợ.”

Bình tĩnh nhìn mặt của cô thật lâu, Lăng Trọng như sức nhớ ra gì đó, ông nhẹ nhàng ôm chặt cánh tay cô, trong nháy mắt cảm xúc bị kích động: “Niệm Niệm, sợ, Niệm Niệm, sợ....”

Mặc dù giọng nói của ông không lưu loát, nhưng Đồng Niệm có thể hiểu được, cô ôm chặt ông, nước mắt rơi như mưa. Trong trí nhớ của cô, Lăng Trọng là người cường thế đầy khí phách, nhưng hiện tại mái tóc ông đã bạc trắng, giống như đứa trẻ con bị dọa sợ, gấu gao niu chặt tay cô, ngay cả lời muốn nói trong lòng cũng không biểu đạt ra được.

Trái tim Đồng Niệm nhói đau, cô cúi đầu, dán sát mặt mình vào mặt ông, dịu dàng an ủi: “Ba đừng sợ, có Niệm Niệm ở đây rồi, con sẽ không bao giờ để lạc mất ba lần nữa.”

Tựa đầu trên bả vai cô, Lăng Trọng từ từ an tĩnh lại, nhưng đôi tay ông vẫn như cũ, nắm chặt quần áo của cô, không chịu buông ra.

Lăng Cận Dương chạy tới, ngoài cửa phòng bệnh, sững sờ đứng im tại chỗ, một màn này thu hết vào trong mắt.

Hai tay nắm chặt, mày kiếm nhíu lại, anh không có đi vào, xoay người ngồi xuống ghế dài trên hành lang, ánh mắt yên tĩnh, làm cho người khác không nhìn được hi vọng.

Sau khi an ủi ông, Đồng Niệm đỡ ông nằm trên giường, đổ dành ông uống thuốc. Giấy lát, tâm tình kích động của ông cũng đã an tĩnh lại, ngoan ngoãn nằm trên giường.

Đồng Niệm nhẹ nhàng đi ra phòng bệnh, sau khi nhìn thấy Lăng Cận Dương ngồi trên ghế, ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống.

“Sao rồi?” Nhìn thấy cô bước ra ngoài, Lăng Cận Dương bước tới, thấp giọng hỏi.

Đồng Niệm thở dài, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, cô rũ mắt xuống nói: “Không có chuyện gì rồi.”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chân mày nhíu chặt cũng giãn ra, “Anh đi xem một chút.”

Đồng Niệm đưa tay kéo cổ tay anh, ánh mắt lướt qua một tia do dự: “Ba ngủ thiếp đi rồi, anh đừng đi quấy rầy ông.”

Nhíu mày nhìn vào bên trong phòng bệnh, Lăng Cận Dương mím môi, cũng không nói lời nào, khuôn mặt dần dần u ám xuống.

Sau khi gặp người để cảm ơn, Mục Duy Hàm quay trở lại, thấy hai người bọn họ đều ở đây, không khỏi hỏi: “Chủ tịch sao rồi?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Đồng Niệm gật đầu một cái, mày chau nhẹ: “Duy Hàm, cảm ơn anh.”

Mục Duy Hàm cười một tiếng, nhìn thấy cảm xúc hai người bọn họ có gì đó không đúng lắm, lập tức cười nói: “Anh đi xem chủ tịch một chút.” Sau khi nói xong, dđl/q'd anh đi thẳng vào trong phòng bệnh.

Trên hành lang yên tĩnh, thỉnh thoảng có bác sĩ đi tới, Đồng Niệm quay đầu nhìn Mục Duy Hàm đang nói chuyện với ba cô, ánh mắt dao động, cô ngẩng đầu nhìn người trước mặt: “Anh trở về nhà trước đi, em muốn ở lại một lát.”

Hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm về mặt âm đạm của cô, môi mỏng của Lăng Cận Dương giật giật, lời định nói cũng nuốt trở lại. Anh giờ tay lên xoa xoa đầu cô, dặn dò: “Được, vậy anh ở nhà chờ em về.”

"Vâng." Đồng Niệm nhẹ nhàng đáp, thái độ nhàn nhạt.

Nhìn bóng lưng anh đi xa, ánh mắt cô thoáng qua cảm xúc phức tạp. Cô mím chặt môi, dõi theo bóng dáng anh cho đến khi hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này mới xoay người trở lại phòng bệnh.

Lái xe trở lại Lan Uyển, sau khi đậu xe Lăng Cận Dương đi vào phòng khách. Người giúp việc thấy anh một mình trở lại không khỏi ngần ngại: “Chào thiếu gia.”

Lăng Cận Dương gật đầu một cái, nói lỏng cổ áo sơ mi ra, bước chân lên cầu thang, người giúp việc lại hỏi anh: “Có cần phải chuẩn bị cơm tối không ạ?”

Quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, Lăng Cận Dương ngẫm thờ dài, trầm mặt nói: “Cho tôi một ly sữa tươi.”

"Vâng ạ." Người giúp việc cung kính gật đầu, xoay người đi vào phòng bếp đun nóng sữa tươi.

Trở lại phòng ngủ trên lầu, Lăng Cận Dương đi vào phòng tắm. Anh đứng dưới vòi hoa sen, cũng không có mở nước nóng, mặc cho nước lạnh hung hăng bắn xuống đỉnh đầu anh.

Anh đứng im mặc cho nước lạnh chảy xuống, lạnh lẽo thâm nhập vào da, từng giọt từng giọt như rót vào tim.

Tắm xong thay một bộ đồ ngủ màu đen, Lăng Cận Dương kéo cửa phòng tắm đi ra ngoài. Người giúp việc đã đưa sữa nóng đến đặt ở trên bàn, trong mâm còn có một miếng bánh ngọt, có thể là đoán được anh vẫn chưa ăn cơm tối.

Lăng Cận Dương bụng ly sữa tươi lên uống vài ngụm, sau đó để xuống, một chút bánh ngọt cũng không chạm tới. Anh cảm điện thoại di động lên, muốn gọi cho Đồng Niệm, nhưng ngón tay do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không gọi.

Nghiêng người nằm xuống giường, hai cánh tay Lăng Cận Dương gác dưới đầu, mắt anh nhìn lên nóc nhà, ánh mắt sắc bén nhìn chăm tại một điểm một lúc lâu, trống rỗng không hề có tiêu cự.

Vào ban đêm, Lan Uyển vô cùng yên tĩnh. Lăng Cận Dương nằm ở trên giường, từ từ nhắm mắt lại, đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu sáng lên bốn phía, Lăng Cận Dương khẽ mở mắt, cả phòng tràn ngập ánh sáng. Anh vội vàng ngồi dậy, nhúu mày nhìn vị trí trống không bên cạnh, không thấy dấu vết của người nằm ngủ.

Vén chân bước xuống giường, Lăng Cận Dương đi đến bên cạnh cửa, trong giấy lát giống như nghĩ đến cái gì, anh lại quay đầu nhìn cái chăn trên giường, ánh mắt trầm xuống. Anh nhớ rõ, tối hôm qua lúc anh ngủ, không hề đắp chăn trên người.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Nghi Ngờ Xuất Hiện. (Phần 2)

Editor: Nguyen Hien.

Từ phòng ngủ bước ra ngoài, anh đi tới phòng ngủ sát vách, trên giường không có ai. Anh đi tới thư phòng, vẫn không có ai. Thời điểm đi đến phòng khách, liếc mắt liền thấy Đồng Niệm đang nằm trên sofa ngủ.

Lăng Cận Dương nhúu chặt mày, đi về phía cô, thấy trên bàn còn bày cái tô không, chắc là tối hôm qua cô ăn tối xong, nằm ở đây ngủ quên mất.

Hiện tại thời tiết đã trở lạnh, cô ngủ ở đây rất dễ dàng bị ngã bệnh. Lăng Cận Dương khom lưng ngồi chồm hồm xuống, giờ tay lên đẩy nhẹ cô, nhẹ nhàng gọi: “Niệm Niệm, em thức dậy đi.”

Đồng Niệm nhú mày, dần dần từ trong mơ tỉnh táo lại. Cô vuốt mặt ngồi dậy, nhìn thấy anh ngồi trước mặt, xung quanh tràn ngập ánh sáng liền hỏi: “Trời đã sáng rồi sao?”

Lăng Cận Dương nhếch môi, cảm thấy không vui, “Sao em lại nằm ngủ ở đây?”

Vén chân trên người ra, Đồng Niệm mang giày, giọng nói bình tĩnh: “Tôi hôm qua em về trễ, sợ đánh thức anh.”

Kéo cô từ trên ghế sofa đứng dậy, Lăng Cận Dương không nói hai lời, trực tiếp kéo cô trở lại phòng ngủ, hơn nữa đẩy cô vào phòng tắm, “Em nhanh đi tắm nước nóng đi, coi chừng bị cảm lạnh.”

“Vâng.” Sau khi Đồng Niệm mở mắt, cô cảm thấy phía sau gáy không được thoải mái, vội vàng đi tắm.

Nghe tiếng nước chảy rào rào, Lăng Cận Dương xoay người đi rửa mặt ở phòng tắm cách vách, lúc anh thay quần áo xong cửa phòng tắm cũng mở ra.

Đồng Niệm thổi khô tóc, mặc áo choàng tắm đi tới tủ quần áo chọn một bộ y phục.

Thuận thế ôm cô vào trong ngực, Lăng Cận Dương sờ tay của cô, cảm thấy ẩm ướt mới thở phào nhẹ nhõm. Anh cúi đầu, nhìn chăm chăm người trong ngực, khẽ hỏi: “Em vẫn còn trách anh sao?”

Tối hôm qua sau khi Lăng Trọng đi lạc, Lăng Cận Dương lái xe khắp nơi để tìm, lúc này mới ý thức được bệnh tình của ông rất nghiêm trọng, thật sự nghiêm trọng hơn tưởng tượng của anh rất nhiều.

Đồng Niệm mím môi cúi đầu, dán sát mặt vào trong ngực anh, hai cánh tay ôm chặt eo anh, giọng nói buồn bã: “Hôm qua bác sĩ nói, bệnh tình của ba không kéo dài tuổi thọ bao lâu. Cận Dương, em muốn đưa ba về nhà, tự tay chăm sóc cho ba thật tốt.”

Lúc trước một mình cô lo liệu chuyện công ty, mỗi ngày đều bận rộn, hoàn toàn không có thời gian. Nhưng hôm nay đã có Lăng Cận Dương, cô có nhiều thời gian hơn để chăm sóc cho ông, cố gắng làm tròn bổn phận của người con.

Lăng Cận Dương nắm tay cô, khuôn mặt tuần tú đầy lạnh lùng, đôi mắt dần dần u ám xuống.

Nghe anh nói, Đồng Niệm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, dõng dạc ngẩng đầu lên nhìn anh, hôn lên cằm anh, nở nụ cười: “Cảm ơn anh.”

Đưa tay để lại ót của cô, Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, hôn lên bờ môi của cô, hung hăng trêu đùa một phen mới hài lòng buông ra.

Nhìn cô tức giận thở hổn hển, Lăng Cận Dương mỉm cười, xấu xa nói: “Như vậy mới gọi là cảm ơn, em hiểu không?”

Đồng Niệm tựa đầu vào ngực anh, tay chân có chút mệt mỏi, cũng lười cãi lại. Cô mở tủ quần áo ra, muốn tìm y phục mặc, lại bị anh cản lại.

“Hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi đi, không cần đến công ty.” Lăng Cận Dương ôm cô đặt trên giường, kéo cái chăn tới qua cô đắp cho anh, khuôn mặt nhuộm đầy nụ cười, “Em ở nhà nghỉ ngơi một ngày cho khỏe đi.”

Đồng Niệm có hơi do dự, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh, cũng không còn cố chấp nữa, gật đầu, “Em biết rồi.”

"Em có đói bụng không?"

“Em không đói.” Đồng Niệm lắc đầu một cái, tối hôm qua sau khi trở về cô có ăn tô mì, nên bây giờ không thấy đói, chỉ muốn ngủ thôi.

Sửa lại chăn cho cô, Lăng Cận Dương mỉm cười một tiếng, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, dịu dàng nói: “Vậy em ngủ một giấc đi, tỉnh dậy gọi điện cho anh.”

Đồng Niệm gật đầu, nhìn anh rồi nhắm mắt lại, rất nhanh ngủ say.

Nghe tiếng hít thở đều đặn của cô truyền đến, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Đi tới phòng ăn, anh ăn một chút điểm tâm sáng rồi đến Lăng thị làm.

Gần tới tan việc về đến nhà, trước hết Lăng Cận Dương đi tới phòng ngủ, anh mở cửa phòng, cũng không thấy bóng dáng của Đồng Niệm. Khóe mắt giật giật, nhìn thấy thư phòng sáng đèn, anh mỉm cười đi tới.

Ngồi trước bàn làm việc rộng rãi, Đồng Niệm vén tay áo lên cao, đang thu dọn đồ đạc. Nghe thấy tiếng bước chân, cô ngửa đầu lên nhìn anh, điềm nhiên hỏi: “Anh về rồi.”

Đặt cặp tài liệu xuống, Lăng Cận Dương cất bước đi tới bên cạnh cô, một tay kéo cô vào trong ngực, cúi đầu ngửi mùi thơm trên người cô, môi mím nhẹ: “Sao em lại dọn dẹp chỗ này?”

“Em rảnh rồi không có chuyện gì để làm.” Đồng Niệm nhẹ giọng cười một tiếng, xoay người lại nhìn anh, giọng nói như thương lượng cùng anh: “Em muốn đổi phòng ngủ của ba xuống lầu một, như vậy dễ dàng cho ba đi tới lui hơn.”

Lăng Cận Dương cau mày suy nghĩ một chút, cảm giương nhẹ: “Được, ngày mai chúng ta tìm kiến trúc sư, sửa chữa lại lầu một.”

Trái tim lướt qua một mảnh ẩm áp, Đồng Niệm kéo hai tay anh, dẫn anh đứng trước bức tranh trong thư phòng, lấy bức tranh trước mặt xuống. Phía trong bức tường được cất giấu một kết sắt.

Đồng Niệm chỉ vào kết sắt, ánh mắt tràn ngập nụ cười: “Đồ vật quan trọng trong nhà, em đều đặt bên trong đó, mật mã là ngày kết hôn của chúng ta.”

Nhiều lần nhìn chăm chăm kết sắt, ánh mắt Lăng Cận Dương dao động mạnh, khuôn mặt tuần tú không nhìn ra một chút biến hóa nào, mím môi cười. Anh bảo Đồng Niệm treo bức tranh trở lại, cũng không nói thêm gì nữa.

Trong nháy mắt, ánh mắt Lăng Cận Dương trở nên u ám, anh ở trong ngôi nhà này hơn 30 năm, cho tới bây giờ anh cũng không hề biết phía trong bức tường sau bức tranh này còn có một kết sắt.

Thu lại cảm giác khác thường trong lòng, Lăng Cận Dương nắm lấy tay Đồng Niệm dẫn cô xuống lầu. “Lúc anh về, có mua hạt dẻ rang đường cho em, hiện tại ăn là ngon nhất.”

Ngồi trước bàn ăn, Đồng Niệm ngửi thấy mùi hạt dẻ rang thơm lừng, dai dẳng đeo bám khiến cô phải bảo Lăng Cận Dương lột hạt dẻ cho cô ăn.

Hạt dẻ màu nâu, da sáng bóng, sau khi lột vỏ bên trong là nhân màu vàng óng còn mang theo hơi nóng. Đồng Niệm nhân lúc còn nóng đưa vào trong miệng ăn, dđl/q'd hương vị ngọt ngào mềm dẻo làm cho cô thỏa mãn híp mắt.

Lâu một bắt đầu được sửa chữa lại, Đồng Niệm đặc biệt cẩn thận, tất cả nguyên vật liệu phải bảo đảm chất lượng, hơn nữa thời điểm thiết kế phải cân nhắc sao cho phù hợp với bệnh tình ba mình, để ông tiện đi lại và dễ dàng sử dụng khi cần.

Trong khoảng thời gian này, cô chạy lui đến bệnh viện số lần ngày càng gia tăng. Từ lần trước ông đi lạc, buổi tối khi ngủ cô đã trải qua hai cơn ác mộng. Mỗi lần khóc tỉnh dậy, cả người đều run rẩy hoảng sợ, hận không thể sửa nhà xong nhanh chóng, đón ông về nhà.

Lăng Cận Dương nhận được điện thoại của Diệp Vân Phương có chút ngoài ý muốn. Trong điện thoại bà cũng không có nói thêm cái gì, chỉ nói rằng trước khi trở về nước muốn gặp anh một lần.

Nhớ tới nước mắt bà rơi đầy mặt, Lăng Cận Dương không đành lòng cự tuyệt, nên đồng ý. Hắn rời công ty, lái xe chạy đến quán trà nơi bà hẹn gặp.

Đẩy cửa quán trà ra, bên trong không có quá nhiều khách.

Lăng Cận Dương đứng yên lặng nhìn, sau khi nhìn thấy nơi bà ngồi, cất bước hướng đi tới.

"Cô phu nhân."

Diệp Vân Phương nhìn thấy anh, lập tức vui mừng nở nụ cười, đưa tay kéo anh ngồi xuống bên cạnh: “Bác không có quấy rầy con làm việc chứ?”

Lăng Cận Dương mím môi cười một tiếng, khuôn mặt tuần tú đầy dịu dàng: “Không ạ.”

Nhân viên bưng lên hai tách trà xanh, còn có một ít điểm tâm ngọt, sau đó đứng lui ra xa.

Diệp Vân Phương bưng ly trà lên uống một ngụm, vẻ mặt buồn bã: “Cận Dương, ngày mai bác về Mỹ rồi, trước khi đi bác muốn nhìn thấy con một chút.”

Lăng Cận Dương không tiếng động thờ dài, anh dịu dàng cười một tiếng: “Không sao, về sau chúng ta vẫn còn có cơ hội gặp nhau. Có nhiều lúc, công ty có chuyện con cũng thường đi Mỹ.”

Diệp Vân Phương hít hít mũi, ánh mắt chua xót. Từ trong túi bà móc ra một quyển album hình, cẩn thận mở ra: “Kể từ khi Diệp Diệp qua đời, đi đến chỗ nào bác cũng đều mang theo quyển album hình này, mỗi đêm trước khi ngủ bác đều mở ra xem mới có thể ngủ được.”

Ánh mắt bà nhìn chăm chăm tấm hình trong album, đáy mắt vẻ mặt tràn đầy cung chiêu: “Mỗi lần nhìn hình, bác luôn lừa gạt chính bản thân mình, Diệp Diệp vẫn còn sống, nó đang đến một nơi thật xa, một ngày nào đó sẽ quay trở lại.”

Sắc mặt Lăng Cận Dương tối xuống, nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt bà tràn ra, đưa tay rút một miếng khăn giấy đưa cho bà, an ủi: “Cô phu nhân, bác đừng quá đau buồn, con tin tưởng Cố Diệp vô luận là ở bất cứ đâu, cũng sẽ vĩnh viễn nhớ tới bác.”

Loại cảm giác này Lăng Cận Dương có thể cảm nhận được, tựa như tình cảm của anh và Du Thủ Lan. Mặc dù bà qua đời lâu như vậy, nhưng trong lòng anh vĩnh viễn không quên được nụ cười của bà.

Giơ tay lên lau nước mắt, trong lòng Diệp Vân Phương tràn đầy cảm kích, những đau khổ bà nếm trải thật khó có thể bù đắp.

“Con có thể xem hình muốn chút được không ạ?” Lăng Cận Dương nhìn chăm chăm album hình trong tay bà, không hiểu sao trong lòng dâng lên cảm giác ẩm áp.

Bà gật đầu, đẩy quyển album hình trước mặt anh, nhìn bộ dáng chuyên chú của Lăng Cận Dương, đáy lòng chua xót khó đề nén. Hai khuôn mặt cơ hồ giống hệt nhau, cùng với suy đoán khiếp sợ của bà, vẫn luôn làm cho bà ăn ngủ không yên.

Lật xem từng tấm hình trong album, khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương buông xuống. Người trong hình, trên khóe miệng đều luôn nở nụ cười, càng nhìn anh càng ngày càng phát hiện, Cố Diệp khi còn nhỏ có bộ dáng giống anh như đúc.

“Tấm hình này chụp vào lúc nào vậy ạ?” Lăng Cận Dương giờ ngón tay chỉ tấm hình đầu tiên, khẽ hỏi.

Diệp Vân Phương hơi nghiêng mặt nhìn sang một chút, trên môi nở nụ cười: “Là lúc Diệp Diệp 10 tuổi.”

Rút tấm hình ra, Lăng Cận Dương đặt gần mắt mình một chút, ánh mắt từ từ thâm thúy xuống. Chẳng lẽ trên đời này thật sự có người giống người vậy sao?

Mày kiếm xinh đẹp nhũn lại, Lăng Cận Dương tiện tay lật phía sau tấm hình, mặt phía sau viết hai hàng chữ nhỏ, ghi ngày sinh nhật của Cố Diệp, cùng với lời chúc phúc.

Lăng Cận Dương chăm chú nhìn ngày sinh, đôi mắt thâm thúy sáng bừng lên. Ngày sinh của Cố Diệp là mười ba tháng ba.

Mười ba tháng ba, ngày này đối với anh mà nói cũng không xa lạ. Mỗi năm vào ngày này anh cũng đi tể bái một nắm mồ trống không. Anh căn bản cũng không có suy nghĩ nhiều, nhưng hôm nay nhìn hình Cố Diệp, lại nhìn thấy ngày sinh của cậu ta, còn chính thân thể của cậu ta nữa, những thứ này tiền căn hậu quả chồng chất lên nhau, để cho đáy lòng anh chịu một đả kích thật lớn.

“Cố phu nhân.” Lăng Cận Dương đặt tấm hình xuống, sắc mặt lo lắng, anh nhủ mày nhìn chăm chăm người đối diện, đột nhiên hỏi bà: “Cố Diệp là con ruột của bác sao?”

Diệp Vân Phương kinh hoàng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lăng Cận Dương, sắc mặt bà trắng bệch như tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Thân Thể Rõ Ràng

Editor: Nguyen Hien.

“Cố phu nhân.” Lăng Cận Dương đặt album hình xuống, vẻ mặt lo lắng, anh nhủ mày nhìn chăm chăm người đối diện, đột nhiên hỏi: “Cố Diệp là con ruột của bác sao?”

Diệp Vân Phương Kinh hoàng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lăng Cận Dương, sắc mặt bà trắng bệch như tờ giấy.

Thật ra bà rất muốn nói phải, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Lăng Cận Dương sáng ngời giống y hệt ánh mắt của Cố Diệp, nửa chữ bà cũng không phun ra được.

Nhìn sắc mặt biến hóa của bà, trong lòng càng thêm nghi ngờ hơn: “Cố phu nhân, bác nói thật cho con biết đi.”

Hốc mắt bà đỏ lên, đôi tay ôm lấy quyển album vào trong ngực, trầm mặt một hồi mới chậm rãi mở miệng: “Diệp Diệp không phải là con ruột của bác, là chúng tôi xin nó về nuôi.”

Nghe vậy, hai mắt Lăng Cận Dương kịch liệt co rúc lại một hồi, anh kéo cánh tay bà, sốt ruột hỏi: “Cố phu nhân, hai bác nhận nuôi Cố Diệp ở đâu vậy?”

Sắc mặt bà biến đổi hết lần này đến lần khác, bà nhìn về kinh ngạc trong đôi mắt Lăng Cận Dương, nghi ngờ hỏi: “Tại sao con hỏi cái này?”

Hít vào một hơi thật sâu, Lăng Cận Dương chậm rãi buông cổ tay bà ra, đôi mắt rũ xuống, “Bởi vì...” Anh bắt chợt ngừng nói, giống như lấy hết dũng khí, gian nan mở miệng: “Con muốn tìm ba mẹ ruột của mình, con không phải họ Lăng.”

Đã từng có suy đoán này, nhưng đến khi tận tai nghe Lăng Cận Dương nói, bà vẫn không trách khỏi kinh ngạc. Bà đặt quyển album trong ngực xuống, hai tay nắm chặt tay của anh, hỏi: “Cận Dương, con không phải là con trai nhà họ Lăng sao?”

Lăng Cận Dương mím môi, vẻ mặt đầy lạnh lùng, cảm xúc đè nén ở đáy lòng anh sôi trào mãnh liệt, cuối cùng cũng không có nói ra khỏi miệng, chỉ là chậm rãi gật đầu một cái.

Nhìn ánh mắt Lăng Cận Dương buồn bã, trái tim bà chua xót, giang hai cánh tay ôm chặt anh vào trong ngực. Giờ khắc này, bà càng khẳng định giữa Lăng Cận Dương và Cố Diệp có mối quan hệ với nhau.

Sau đó không lâu, chiếc McLaren lái vào một cái ngõ nhỏ đã cũ. Bằng trí nhớ, Diệp Vân Phương loáng thoáng tìm đến nơi này. Năm đó lúc bà nhận nuôi Cố Diệp, bà có cùng chồng đi tới đây một lần. Tuy chỉ có một lần nhưng đây là chuyện quan trọng nên bà cũng không có quên.

Thật may là cô nhi viện năm đó vẫn còn ở đây, sau nhiều lần trắc trở, cuối cùng Lăng Cận Dương lái xe chở bà tìm tới đây. Dừng xe ở bên ngoài cô nhi viện, Diệp Vân Phương chỉ sợ người khác hoài nghi, nên chỉ đi vào một mình.

Lăng Cận Dương ngồi yên tĩnh trong xe, tay khoát lên cửa sổ. Ngón tay thon dài kẹp một điều thuốc lá, thỉnh thoảng có tia lửa lóe sáng lên, lại khoảng lúc lâu cũng không thấy anh động tới, cho đến khi điều thuốc trong tay dần dần thiêu đốt hết thành một mảng tro lớn.

Đôi mắt anh yên tĩnh nhìn về phía cửa chính cô nhi viện, tâm tình anh không ổn định. Anh rất hy vọng, lúc Diệp Vân Phương đi ra bà có thể mang đến cho anh một hy vọng, để cho trong lòng anh tìm được một tia an ủi.

Sau khi nhìn thấy bà đi ra, Lăng Cận Dương lấy lại tinh thần, anh bắn tàn thuốc trong tay đi, mở cửa xe ra, đi về phía bà: “Sao rồi ạ?”

Diệp Vân Phương liếc mắt nhìn xung quanh, sau khi kéo anh vào trong xe, mới mở miệng: “Viện trưởng mà năm đó giúp hai bác làm thủ tục nhận nuôi vẫn còn, nhưng ông ta không chịu nói gì. Năm đó tất cả mọi thủ tục nhận nuôi đều do Cố Hoàn Dân tự tay làm, có lẽ chính chồng bác đến mới có thể tìm được đầu mối gì đó.”

Nghe được lời của bà, đáy lòng Lăng Cận Dương ngũ vị tạp trần, mới vừa rồi vừa dấy lên chút nhiệt độ thì lại giống như có một chậu nước lạnh dội xuống. Nhưng mà vẫn còn có hy vọng, nếu như Cố Hoàn Dân chịu giúp đỡ, có lẽ có thể tìm ra được cái gì đó.

“Cố tiên sinh có chịu giúp đỡ không ạ?” Lăng Cận Dương luôn nhìn thấu mọi chuyện, anh chỉ gặp qua Cố Hoàn Dân có một lần, có thể thấy không dễ dàng thuyết phục.

Khuôn mặt Diệp Vân Phương tối xuống, bà cũng có hơi lo lắng, nhưng vì Cố Diệp, vì cậu thanh niên trước mắt này, bà gật đầu một cái khẳng định: “Cận Dương con yên tâm, bác nhất định cố gắng thuyết phục ông ấy.”

Ngừng lại, bà nắm chặt tay Lăng Cận Dương, mắt ngân ngấn nước: “Nếu con thật sự là người thân của Cố Diệp, thì cũng là người thân của bác, bác nhất định sẽ giúp con.”

Đưa tay đặt trên vai bà, đôi mắt thâm thúy của anh co rút lại, dõng dạc trầm giọng nói: “Cố phu nhân, con cảm ơn bác.”

Bà mỉm cười một tiếng, giơ tay lên sờ vào mặt anh, cười nói: “Chúng ta có thể gặp mặt nhau chắc cũng do ông trời sắp đặt. Cận Dương, thời điểm nhìn thấy con, bác cũng đã xem con là con của bác, con có hiểu không?”

Lăng Cận Dương gật đầu một cái, trong lòng tràn đầy cảm kích. Tình cảm giữa người và người có đôi lúc thật là vi diệu. Kể từ khi nhìn thấy hình của Cố Diệp, trong lòng anh đã có một nhận định, giữa họ có một mối quan hệ không thể nghi ngờ.

Đưa Diệp Vân Phương về khách sạn, bà dặn dò Lăng Cận Dương không nên sốt ruột, trở về đợi tin tức của bà, bà sẽ nghĩ cách mau sớm thuyết phục chồng bà.

Nhìn bóng lưng bà đi xa, Lăng Cận Dương lái xe trở lại Lan Uyển.

Trên sofa trong phòng khách, Đồng Niệm ngồi ngồi trên sofa, tay chống cằm. Hơn nửa ngày không nhìn thấy Lăng Cận Dương, cô có gọi điện cho anh mấy lần, anh đều nói ở bên ngoài có chút chuyện, nhưng không nói là chuyện gì.

Kể từ lúc từ công ty về đến nhà, Đồng Niệm ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm ra cửa, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

“Sao em lại ngồi ngẩn người ở đây?” Lăng Cận Dương cất bước đi tới, thấy Đồng Niệm đang ngồi sững sờ, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, mỉm cười hỏi.

Đồng Niệm phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy anh trở về, mặt tối sầm xuống, “Anh đi đâu mà hơn nửa ngày nay em cũng không nhìn thấy anh?”

“Có chút việc anh cần phải làm.” Giơ tay lên xoa xoa đầu cô, thấy cô mân mê cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt Lăng Cận Dương nhu hòa xuống, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, khẽ nhạo nói: “Em ghen sao?”

Ngửa đầu nhìn về mặt đũa cột của anh, Đồng Niệm hí hóp mắt, cô đưa mặt tới gần người anh hít hà, giận dữ nói: “Lăng Cận Dương, anh thành thật nói cho em biết, anh đi ra ngoài lâu như vậy, cuối cùng là anh đi chơi bời ở đâu hả?”

Lăng Cận Dương mỉm cười, một tay kéo lấy cô, khuôn mặt tuấn tú cúi xuống, cười nói: “Em thật ngốc, ban ngày sao có thể đi chơi bời được, muốn chơi thì buổi tối mới thích hợp.”

“Anh còn muốn buổi tối sao?” Đồng Niệm giận dữ, hung hăng đẩy anh ra, cầm gối trên sofa đánh lên người anh.

Lăng Cận Dương không nhịn cười được, nghiêng người đè cô trên ghế sofa, giựt lấy gối trong tay cô, đôi mắt sáng rực rỡ: “Bà xã, anh sai rồi, em bớt giận đi.”

Vốn là không tức giận thiệt, chỉ là cùng anh đùa giỡn, nhưng khi nghe anh nói câu đó, trong lòng Đồng Niệm tràn đầy ngọt ngào. Cô bĩu môi, cố ý làm ra bộ dáng tức giận, đưa tay nheo nhẹ khuôn mặt anh, lạnh lùng nói: “Sao này anh còn dám như vậy nữa không?”

Lăng Cận Dương lắc đầu một cái, về mặt lấy lòng. Anh nhếch nhẹ môi, thấp giọng nói: “Không dám.”

“Ha ha ha.” Đồng Niệm cười lớn, đôi tay vuốt ve khuôn mặt anh, dịu dàng nói: “Ông xã, anh thật biết nghe lời.”

Hồi lâu, Lăng Cận Dương cũng không có nói thêm gì nữa, yên tĩnh tựa vào lồng ngực cô.

Đồng Niệm cảm thấy có cái gì đó không đúng, giơ tay lên ôm chặt bả vai anh, nhẹ nhàng hỏi: “Cận Dương, có chuyện gì xảy ra sao?”

Vui mặt lên cổ cô, Lăng Cận Dương ngửi mùi hương hoa lái nhẹ nhàng trên người cô, giọng nói trầm thấp: “Không có việc gì.”

Đồng Niệm không yên lòng, lấy tay nâng mặt anh lên, cô nhìn vào ánh mắt anh, chỉ thấy đôi mắt sắc bén của anh như biển sâu không thấy đáy. Về phần ở bên trong đôi mắt đó chôn sâu cái gì, cô không thể nhìn thấu được.

“Cận Dương...”. Trái tim cô nhói đau một cái, cô muốn hỏi anh nhưng lại không biết nên hỏi cái gì.

Lăng Cận Dương thu lại cảm giác mất mát trong đáy lòng, nắm chặt tay Đồng Niệm, giọng nói bình thường như mọi khi: “Chúng ta đi ăn cơm tối đi.”

“Anh đợi tí.” Đồng Niệm kéo tay anh lại, trên môi nở nụ cười ngọt ngào. Cô giơ tay lên nhìn đồng hồ, chớp mắt nói: “Luật sư Tiền sắp tới rồi.”

Lăng Cận Dương nhíu mày, ra vẻ khó hiểu nhìn về phía Đồng Niệm. Đồng Niệm làm ra vẻ thần thần bí bí, càng làm cho anh dâng lên vẻ hiếu kỳ.

Sau khi luật sư Tiền sắp xếp ổn thỏa công việc, vội vã chạy đến Lan Uyển.

“Lăng phu nhân, cô tìm tôi có chuyện gì sao?” Luật sư Tiền ngồi trên sofa, nhìn Đồng Niệm hỏi.

Đồng Niệm bảo người giúp việc mang trà lên, sau đó từ dưới đáy bàn lấy ra một phần văn kiện, đẩy tới trước mặt ông.

Khoác cánh tay lên tay Lăng Cận Dương, sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh, ánh mắt sáng rực: “Những thứ cổ phần này tôi muốn trả lại cho chồng tôi.”

Khuôn mặt Lăng Cận Dương liền biến sắc, ánh mắt yên tĩnh dao động mạnh. Anh quay đầu nhìn Đồng Niệm, nhìn thấy ánh mắt cô tràn đầy nụ cười. Một khắc này, trong người anh như có dòng nhiệt lưu cuộn cuộn chảy ra lan truyền khắp cơ thể.

Luật sư Tiền nhìn số cổ phần được chuyển nhượng, ánh mắt biến đổi một cái. Ông theo bản năng liếc nhìn Lăng Cận Dương, vẻ mặt khó xử: “Lăng phu nhân, số cổ phần chuyển nhượng này, ban đầu chính là chủ tịch bảo tôi chuẩn bị.”

“Tôi biết.” Đồng Niệm gật đầu nói, “Cho nên hôm nay mới bảo ông tới, đđl/q'd để ông đi làm nhanh hơn một chút.”

“Cái này...” Luật sư Tiền khổ sở nhíu mày, nhưng không thể không nói: “Phần cổ phần này không thể chuyển nhượng.”

“Tại sao?” Đồng Niệm cả kinh, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Mở bản hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần ra, lật tới tờ cuối cùng, có phần bổ sung. Luật sư Tiền chỉ vào điều khoản phía trên, giải thích: “Thời điểm chủ tịch đề cho tôi chuẩn bị bản hiệp nghị này, đặc biệt có giao phó cho tôi, chuyển tất cả cổ phần dưới tên của phu nhân, không được mua bán, không được chuyển nhượng. Đồng thời sau này người nào làm chồng của phu nhân cũng không có bất kỳ quyền thừa kế, tất cả cổ phần chỉ có thể để lại cho con gái ruột của ngài.”

Đồng Niệm bật người đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ. Cho tới bây giờ cô cũng không hề nghĩ tới, phía sau bản hiệp nghị này còn có phần bổ sung. Phần bổ sung này có một điều khoản thật không ngờ tới.

Hai tay nắm chặt bên người, trái tim Đồng Niệm đập mạnh kịch liệt. Cô cắn chặt môi, hốc mắt đột nhiên chua xót, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tại sao, tại sao ba cô lại muốn lưu lại điều khoản như vậy? Chẳng lẽ ông không biết rằng nếu như Lăng Cận Dương biết được nội dung của hiệp nghị thư sẽ đau lòng khổ sở biết đường nào sao?

Bàn tay lạnh lẽo bỗng nhiên có hơi ấm truyền tới. Đồng Niệm cúi đầu, thấy Lăng Cận Dương mỉm cười đứng lên, nắm bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay mình, dịu dàng nói: “Em đừng làm khó luật sư Tiền.”

Khoác tay lên vai cô, trên mặt Lăng Cận Dương không có một tia biến hóa: “Đi thôi, đi ăn cơm thôi.”

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm kinh ngạc nói không ra lời, cô cúi đầu đi vào phòng ăn, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Thiếu gia.” Luật sư Tiền xách cặp công văn đứng lên, giọng nói trầm thấp: “Chuyện này tôi không giúp được cậu rồi.”

Lăng Cận Dương nhíu mày nhìn ông một chút, nhìn thấy trên mặt ông có hơi biến đổi, trong lòng chợt hiểu rõ ràng. Luật sư Tiền nhất định là biết được nội tình trong này, cho nên mới thấy áy náy.

Tiền ông ra ngoài cửa, vẻ mặt Lăng Cận Dương ôn hòa, không có nửa điểm khác thường.

Xoay người trở lại phòng ăn, Lăng Cận Dương ngồi trước bàn ăn, động tác vẫn như cũ, cử chỉ cũng bình thường không có gì khác. Nhưng Đồng Niệm nhìn về mặt lạnh nhạt của anh, trong lòng càng lúc càng khó chịu.

Trong bữa cơm, Đồng Niệm không thể nào nuốt trôi, hoàn toàn không biết ngon là gì.

Buổi tối ở Lan Uyển, yên tĩnh và vắng vẻ.

Đồng Niệm đứng ở trước gương trong phòng tắm, hốc mắt ảm đạm khó chịu, cô mở khóa vòi nước ra, tiếng nước rào rào không ngừng chảy xuống.

Bốp ——

Ném chiếc khăn lông ướt về phía gương, Đồng Niệm nở nụ cười buồn bã, không hề nén được, gằn nhẹ nói: “Ba, đến cuối cùng là ba muốn thế nào? Có phải ba đã dự liệu được sớm hay muộn thì cuối cùng chúng con cũng kết hôn, cho nên mới để cho con ký tên bản hiệp nghị này.”

Đứng dưới vòi nước chảy, Đồng Niệm vùi mặt vào lòng bàn tay, cô tựa đầu vào mặt tường lạnh lẽo, lòng tràn đầy bi thương. Một bên là ba cô, một bên là người cô yêu thương nhất, cô phải làm sao đây? Cảm giác này thật là khó chịu.

Tắm xong Đồng Niệm để đầu tóc ướt kéo cửa đi ra ngoài, liếc mắt nhìn thấy Lăng Cận Dương đứng trước cửa sổ, lưng anh quay về phía cô. Cô Không nhìn thấy rõ về mặt anh, nhưng trong nội tâm cô hiểu rất rõ ràng, trong đôi mắt thâm thúy đó nhuộm đầy nỗi cô đơn.

Nhẹ nhàng đi tới phía sau anh, Đồng Niệm luồn đôi tay qua dưới nách anh, ôm chặt eo anh: “Là lỗi do em, nếu như em biết sớm được cổ phần chuyển nhượng...”

Lăng Cận Dương xoay người hôn lên môi cô, nhìn thấy mái tóc nàng ướt của cô, không nhìn được nhẫn nại lại: “Sao em không thổi khô?”

Trong giây lát kéo tay của anh, Đồng Niệm ngẩng đầu theo dõi anh, tiền đồng đen nhánh lóe sáng, nước nở nói: “Anh trai...”

Trên môi rơi xuống một mảnh ẩm ướt, Lăng Cận Dương cúi đầu xuống, hung hăng hôn lên môi cô. Anh ôm cô lên, đi tới bên giường.

Sau lưng là tấm đệm mềm mại, Đồng Niệm giơ tay lên vòng chắc cổ của anh, để cho mình càng thêm gần sát anh, đồng thời nóng bỏng đáp lại nụ hôn anh.

Sau một hồi Lăng Cận Dương mới ngẩng đầu lên buột môi cô ra. Hai cánh tay anh đặt bên người cô, ánh mắt thâm thúy từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt dần dần lạnh lùng mang theo nỗi cô đơn: “Cho đến bây giờ anh cũng không có để ý tới những cổ phần đó, điều anh để ý là anh luôn giúp ông ấy chống đỡ Lăng thị, để cho ông ấy luôn có cảm giác kiêu ngạo.”

Giơ tay lên khẽ vuốt ve mặt Đồng Niệm, anh cười nói: “Huống chi cổ phần là cho em, đối với anh mà nói không có bất kỳ sự phân biệt.”

Đồng Niệm hít hít mũi, đôi mắt ảm đạm lên khó kiềm nén.

Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên thấu qua cửa sổ, nhàn nhạt rơi trên mặt đất.

Khuôn mặt tuấn tú của anh tối xuống, bên trong đôi mắt hiện lên một nỗi bi thương. Anh nhắm hai mắt lại, giọng nói buồn bã: “Anh thấy rất buồn, tại sao ông ấy lại muốn gạt anh? Sao lại hao tổn tâm cơ lợi dụng anh chứ?”

Ngừng lại, đôi mắt anh đột nhiên yên tĩnh lại, “Thì ra anh ở trong lòng ông, cho tới bây giờ cũng chỉ là một người ngoài.”

Đồng Niệm cắn chặt môi, nước mắt lăn xuống, cô giơ tay ôm chặt người trong ngực, nước nở nói: “Ba đã già rồi, lại bị bệnh nữa, cho nên có rất nhiều chuyện ông nghĩ không ra. Em biết, trong lòng ông rất thương anh. Em thay thế ba xin lỗi anh vậy.”

Bưng lấy mặt của anh, khóe mắt Đồng Niệm ửng đỏ, cô hôn lên trán Lăng Cận Dương, dịu dàng nói: “Ông xã, thật xin lỗi.”

Lăng Cận Dương cúi người, che kín môi cô, cũng không để cho cô nói tiếp. Hai người cởi quần áo ra hết, cùng nhau triền miên, dần dần đưa bọn họ xua tan đi lạnh lẽo.

Trong phòng khách sạn, Diệp Vân Phương cầm hình của Cố Diệp trong tay, dầm/d'đôi mắt vẫn còn nước.

“Vân Phương.” Cố Hoàn Dân thở dài, vẻ mặt buồn bã: “Không phải là tôi không muốn giúp, nhưng vào lúc này mà có chuyện gì xảy ra, tài sản của nhà họ Cố làm sao hả?”

Nón tay khẽ vuốt ve tấm hình Cố Diệp, Diệp Vân Phương nhếch môi cười nói: “Ông còn nhớ rõ cái ngày ôm Diệp Diệp về không? Trời mưa lất đật, ông dùng áo khoác ôm đứa bé hết sức chặt, chỉ sợ nó bị lạnh. Những năm qua chúng ta xem Cố Diệp như là con ruột. Hoàn Dân, tôi hiểu rất rõ Nhĩ Đông, một chút cũng không hề so đo với tôi.”

Cố Hoàn Dân ngồi ở trên ghế sofa, đôi mắt ngẩn lẹ, nhớ tới Cố Diệp, trong lòng ông tràn đầy chua xót. Hơn 30 năm yêu thương che chở, bọn họ chính là ba con ruột thịt.

Diệp Vân Phương đặt album hình trên tay xuống, quay đầu nhìn chằm chằm ông, chậm rãi mở miệng: “Cận Dương và Diệp Diệp có vẻ ngoài giống nhau

như đúc, vừa sinh cùng năm, tôi tin tưởng nhất định có mối liên hệ với nhau. Nếu Cận Dương tìm gặp chúng ta, hơn nữa còn nói cho chúng ta biết thật mọi chuyện tình, chúng ta nên giúp cậu ta một chút. Nếu như cậu ta thật sự là người thân của Cố Diệp, vậy chúng ta không phải có thêm một đứa con sao?”

“Vân Phương!” Cố Hoàn Dân thờ dài, mày kiếm nhiều chặt: “Bà không nghĩ tới nếu như cậu ta tiết lộ tin tức, có người truyền tin tức này tới Mĩ, hoặc gây ra sóng gió gì, chúng ta phải làm thế nào hả?”

“Sẽ không, tôi tin tưởng Cận Dương.” Diệp Vân Phương khẳng định trả lời, giọng nói kiên định: “Hon nữa chúng ta muốn nhiều tiền để làm gì? Tiền có thể đổi con trai về được sao?”

Bà kéo tay chồng, giọng nói hào hoãn xuống: “Hoàn Dân, chúng ta kết hôn đã bốn mươi năm, cho tới bây giờ tôi cũng chưa cầu xin ông cái gì. Lần này, tôi van xin ông, van xin ông hãy giúp cậu ấy một chút.”

Quảng xuống những lời này, Diệp Vân Phương cũng không nói thêm gì nữa, đứng lên trở lại phòng ngủ.

Ánh mắt Cố Hoàn Dân tối xuống, đưa tay cầm quyển album đặt trên bàn, thận trọng mở ra từng tờ. Nhìn lên từng tấm hình, ngón tay ông khẽ vuốt ve khuôn mặt tươi cười của Cố Diệp, bên tai quanh quẩn giọng nói của con trai: “Ba, Diệp Diệp thích ba nhất.”

Sáng sớm hôm sau, Diệp Vân Phương thay quần áo đi ra ngoài, nhìn thấy vẻ mặt hồ hững của chồng, đáy lòng chua xót. Cầm túi xách lên, bà định bước đi, lại bị người phía sau gọi lại: “Bà đi đâu vậy?”

“Ông không chịu giúp một tay, tôi không thể ngồi ở nhà mặc kệ.” Bà trầm mặt, tức giận nói.

Nhìn vợ một cái, Cố Hoàn Dân đi đến bên cạnh bà: “Năm đó tôi có liên lạc với cô nhi viện, những điều viện trưởng biết sẽ không nói cho các người biết.”

Diệp Vân Phương vui mừng, nhìn về phía chồng ánh mắt đầy cảm kích: “Hoàn Dân, ông...”

Kéo bà đi ra ngoài, Cố Hoàn Dân thấp giọng cười một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Lăng Cận Dương nhận được điện thoại của bọn họ, vội vàng chạy tới cô nhi viện. Thời điểm anh tới, Cố Hoàn Dân đã từ cô nhi viện đi ra.

Hỏi thăm viện trưởng tình hình năm đó, Cố Hoàn Dân nói đầu đuôi gốc ngọn cho anh biết, cũng không có bất kỳ giấu diếm nào: “Tất cả tư liệu ghi chép ở cô nhi viện chỉ có tư liệu của Cố Diệp, không có tư liệu của cậu. Mẹ của Diệp Diệp qua đời, phụ thân của Diệp Diệp chắc còn ở..., chỉ là...”

“Chỉ là cái gì ạ?” Ánh mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, nghiêm nghị hỏi tới.

Đưa tài liệu ghi chép cho anh, Cố Hoàn Dân và vợ hai người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt hai người đều u ám.

Lăng Cận Dương chăm chú nhìn thông tin ghi trong tư liệu, thấy bên trong ghi tên ba mình là Hàn Hứng Kiều. Theo sát phía sau có ghi thông tin, Hàn Hứng Kiều bởi vì tội có ý giết người bị xử tù chung thân, nhốt ở nhà giam Thành Đông.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Cha Con Gặp Mặt

Editor: Nguyen Hien.

Nhà giam Thành Đông cách thành phố Duệ Phong khoảng nửa giờ đi xe.

Phạm nhân mặc đồ đồng phục của nhà giam, ở đây mỗi khi ra ngoài đều nằm trong thời gian quy định. Trước một khoảng đất rộng rãi, mọi người đồng loạt nhón nháo, hiện ra một cỗ áp lực.

Trên đài cao, Giám ngục giơ tay lên hướng về phía đám người, chỉ vào một vị trí, trầm giọng nói: “Người ngồi ở góc tường đó chính là Hàn Hứng Kiều.”

Luật sư Tiền mỉm cười gật đầu một cái, lui về phía sau một bước, để người phía sau có thể tiến lên nhìn người đó rõ ràng hơn.

Lăng Cận Dương mặc một bộ đồ tây màu đen, cổ áo ủi thẳng không một nếp nhăn. Ánh mắt thâm thúy dao động, lạnh lẽo quét qua, thấy bóng người cách đó không xa, trái tim hung hăng bóp lại.

Có lẽ chưa từng tiếp xúc qua, nên không có cảm giác gì gọi là máu mủ tình thâm. Bất quá lần này khi nhìn đến ông, Lăng Cận Dương chỉ nhìn kỹ gò má, nhưng anh có cảm giác trong cơ thể như có dòng nhiệt lưu, nhanh chóng chạy vào trong mỗi tế bào.

Không cần nghiệm chứng, cũng không cần chứng thực, giờ phút này Lăng Cận Dương có thể hoàn toàn xác định được.

“Thiếu gia...” Nhìn thấy anh suy nghĩ mất hồn, luật sư Tiền nhẹ nhàng kêu anh một tiếng.

Nghe ông gọi, Lăng Cận Dương phục hồi tinh thần lại, anh thu lại tất cả cảm xúc trong đáy mắt, lạnh lùng xoay người đi ra bên ngoài.

Giám ngục dẫn bọn họ đi ra ngoài, vừa đi anh ta vừa hỏi luật sư Tiền: “Lần này ngài đến hỏi vụ án liên quan đến Hàn Hứng Kiều, có phải có tình huống gì đặc biệt hay không?”

“Không có gì.” Luật sư Tiền là người từng trải qua nhiều trường hợp như vậy, đối đáp tự nhiên cẩn thận: “Có người ủy thác, tôi liền đến xem một chút, về sau không tránh khỏi việc còn tới làm phiền cậu nữa.”

“Không có gì.” Giám ngục cười cười, nói chi tiết cho ông biết: “Những năm qua Hàn Hứng Kiều có biểu hiện không tệ, được giảm hai lần hình phạt.”

Luật sư Tiền chỉ cười không nói, yên lặng lắng nghe, trong lòng ghi nhớ kỹ.

Đi ra cửa chính của nhà giam, luật sư Tiền khách sáo đi qua, vội vàng đi tới xe của Lăng Cận Dương, “Thiếu gia, cậu có phân phó gì không?”

Lăng Cận Dương hít mắt, mím chặt môi, quay đầu nhìn luật sư Tiền, trầm giọng nói: “Ông tra rõ ràng giúp tôi, vụ án của ông ấy, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Vâng.” Luật sư Tiền cũng sớm dự liệu được nên cũng không có từ chối.

“Luật sư Tiền.” Sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, nhìn vào ánh mắt thâm thúy của ông: “Khoảng thời gian ông dốc sức làm việc cho nhà họ Lăng không ngắn, những năm này, tôi đối xử với ông...”

Luật sư Tiền khẽ cau mày, giọng nói buồn bã: “Thiếu gia, cậu đối xử với tôi không tệ, tôi đều khắc cốt ghi tâm.”

“Vâng được rồi.” Lăng Cận Dương khẽ vuốt cằm, môi mòng nở nụ cười: “Luật sư Tiền, tôi tin tưởng ông, cho nên nhờ ông làm giúp chuyện này. Chuyện này cũng chỉ có hai người chúng ta biết, không thể để rò rỉ bất cứ tin tức gì.”

Ngừng lại, ánh mắt Lăng Cận Dương lướt qua vẻ khác thường, “Ông nhớ, bất kể là ai cũng không được biết, bao gồm cả phu nhân tôi.”

Ánh mắt luật sư Tiền tối xuống, vội vàng hiểu được. Nền tảng cơ bản của người luật sư là tu dưỡng, ông tự nhiên sẽ giữ kín chuyện như bưng.

“Cậu yên tâm đi, chuyện không nên nói tôi tuyệt đối sẽ không nói nửa lời. Vụ án này thời gian đã qua lâu rồi, cần phải đi điều tra lại từ đầu, tôi nhất định sẽ mau chóng cho cậu biết tin tức.” Sau khi luật sư Tiền nói rõ, liền lái xe rời đi trước.

Nhìn chiếc xe hơi màu đen lái đi, ánh mắt Lăng Cận Dương dao động mạnh. Anh xoay người nhìn chăm chăm vách tường thật cao của nhà giam sau lưng, mày kiếm gắt gao nhú chặt lại, hồi lâu cũng không buông ra.

Lái xe trở lại công ty, đẩy cửa phòng làm việc ra, Lăng Cận Dương nhìn thấy người ngồi bên trong ghế xoay đang ngo ngắc, ánh mắt tỏa ra nụ cười: “Em đang nghĩ gì thế?”

Ngửa đầu nhìn anh, dđl/q'd Đồng Niệm bất mãn kháng nghị: “Lăng tổng, trong giờ làm việc anh chạy đi đâu vậy?”

Lăng Cận Dương mím môi cười, cởi áo khoác trên người ra, tiện tay từ trong túi tiền móc ra một vật, dấu ở phía sau đi về phía cô, “Vậy có muốn trừ tiền lương của anh hay không?”

Nâng tay lên nhìn đồng hồ, Đồng Niệm mắt húng nghiêm mặt, khiển trách: “Đi khỏi giờ làm hai tiếng, để em hỏi bộ phận nhân sự trừ lương thế nào?”

Đi tới bên cạnh cô, Lăng Cận Dương dịu dàng ngồi xổm xuống, nhún mày nhìn cô chăm chăm, cố ý cười xấu xa hỏi cô: “Có muốn biết anh đi đâu hay không?”

Đồng Niệm nhìn thấy ánh mắt nham hiểm của anh, rất muốn nói là không muốn biết, nhưng trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, cô cuối cùng gật đầu một cái, đôi mắt đen nhánh nhìn anh chăm chăm, chờ đợi anh giải thích.

Lấy hộp quà giấu ở phía sau ra, Lăng Cận Dương giơ lên trước mặt cô, kéo tay cô đặt hộp quà lên, cười nói: “Em mở ra xem đi.”

Nhìn thấy anh lấy hộp quà ra, cả người Đồng Niệm sùng sốt, trong lòng mơ hồ đoán đến cái gì, cô nhất tay mở nắp hộp ra, bên trong là chiếc nhẫn nam hình trái tim bằng ngọc rubi.

Rubi to lớn, màu sắc đỏ tươi, giá trị tự nhiên sẽ không ít.

“Em nhớ rõ hôm nay là ngày mấy không?” Nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trước mắt, đáy mắt Đồng Niệm có hơi nóng lên một chút.

Lăng Cận Dương bỏ hộp quà vào trong lòng bàn tay cô, đưa tay giữ chặt gáy cô, cúi đầu cười, trán anh chạm vào trán cô, dịu dàng nói: “Hôm nay là

100 ngày kể từ khi chúng ta kết hôn.”

Tựa đầu lên bả vai của anh, Đồng Niệm khẽ mỉm cười, trái tim dâng lên cảm giác ấm áp. Chỉ là nghĩ đến cái gì đó, cô chớp mắt, trong lòng lại lướt qua tức giận.

Người đàn ông bụng dạ xấu xa này, nhớ rõ ràng như thế, thế nhưng tối hôm qua lúc cô cố ý dò xét, anh lại giả bộ như không biết gì, làm ra bộ dáng như không nhớ, làm cô buồn bực cả đêm.

Nhìn đồng hồ treo tường, cây kim đã chỉ tới giờ tan làm. Lăng Cận Dương kéo tay cô, hôn lên trên mặt cô một cái, dịu dàng nói: “Tối nay chúng ta ra ngoài ăn đi, anh đã đặt bàn trước rồi.”

Mặc áo khoác cho cô xong, Lăng Cận Dương kéo tay cô rời đi. Từ phòng làm việc đi ra, vừa đúng lúc là giờ tan làm của nhân viên. Lúc đi ngang qua các nhân viên, ai nấy cũng điều hăm mộ không ngừng khi nhìn thấy bộ dáng tay trong tay của hai người bọn họ.

Kết hôn 100 ngày, cũng không coi là ngày gì quá lớn, nhưng đối với trong lòng hai người bọn họ mà nói, chuyện này rất là quan trọng. Mặc dù hai người đã gặp nhau rất sớm, nhưng vì có nhiều nguyên nhân nên cho tới hôm nay họ mới có thể chính thức đến với nhau.

Bữa ăn tối ở Lam Diệu đã được Lăng Cận Dương chuẩn bị chi đạo, không khí vô cùng lãng mạn.

Dùng xong cơm tối, vốn định dẫn cô lên núi bắn pháo hoa, nhưng thời tiết đột nhiên giảm mạnh nhiệt độ, Lăng Cận Dương sợ cô bị cảm nên đành thôi, lái xe đưa cô về nhà.

Trời đông giá rét, ban đêm nhiệt độ rất thấp. Mặc dù bên trong Lan Uyển rất ấm áp, nhưng phòng ốc trống trải, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy lạnh.

Tắm xong, sấy khô tóc, Đồng Niệm nhanh chóng chui vào chăn, chỉ là đắp một mình vẫn thấy lạnh, cô nhếch môi, rống cổ kêu lớn: “Lăng Cận Dương, Lăng Cận Dương...”

Cửa phòng ngủ có người đẩy ra, mặt Lăng Cận Dương khẽ biến sắc, sốt ruột hỏi: “Em sao vậy?”

Nhủ mày nhìn anh, Đồng Niệm hất chiếc chăn tinh sảo lên, hỏi anh: “Sao anh còn chưa đi ngủ?”

Lăng Cận Dương sợ hết hồn, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, sau khi nghe được lời cô nói, dờ khóc dờ cười: “Anh còn một dự án chưa xem xong, xem xong anh sẽ lập tức đi vào ngủ.”

Đồng Niệm nhếch miệng, đưa tay chỉ bên ngoài cửa, tức giận nói: “Cho anh mười phút, Nếu anh không quay lại em sẽ khóa cửa.”

"....."

Mặt Lăng Cận Dương đen như đáy nồi, không dám nói thêm cái gì, nhanh chóng xoay người chạy tới thư phòng. Mười phút? Thời gian rất nhanh, xử lý không tốt, tối nay anh sẽ ngủ một mình.

Kể từ lúc anh đi ra, Đồng Niệm liền cầm cái đồng hồ trong tay, cô mở đồng hồ bấm giây tính giờ, nhìn thời gian tích tắc trôi qua, trên mặt thoáng qua một chút ý cười.

Nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của anh, cô cảm thấy chơi đùa thật thú vị.

Chín phút rưỡi, trên hành lang vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó cửa phòng ngủ có người đẩy ra. Lăng Cận Dương cũng canh giờ, thật may là không có quá giờ, nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Đóng cửa phòng lại, Lăng Cận Dương đi đến bên cạnh giường, nhìn chằm chằm Đồng Niệm ở trên giường, ánh mắt thoáng qua vẻ nham hiểm. Anh trầm mặt đè cô dưới người, tức giận nói: “Em được đấy, có bản lĩnh dám uy hiếp anh.”

“Ha ha ha...” Đồng Niệm bị anh cù lét, cảm thấy khó chịu, thờ không ra hơi: “Em sai rồi...Tha cho em đi...”

Lăng Cận Dương giữ chặt hai tay cô, giữ chặt ở trên đỉnh đầu, khuôn mặt tuấn tú áp xuống, hung dữ hỏi cô: “Em nói xem, em sai ở đâu?”

“Ách...” Đồng Niệm mở trừng hai mắt, nịnh nọt nói: “Chỗ nào cũng sai hết.”

Bởi vì hai tay cô bị kéo lên cao, đ/lq'd trước ngực lộ ra một mảnh da thịt trắng nõn, ánh mắt Lăng Cận Dương dần dần tối xuống, hơi thở nóng hổi bay ra ngoài, “Chính em cười hay anh cười cho em?”

Đồng Niệm có hơi kinh ngạc, sau đó khuôn mặt ửng hồng lên, nhìn ánh mắt hung dữ của anh, uất ức nói: “Em...tự cười.”Thật ra thì đâu có đợi cô cười, vài cái Lăng Cận Dương đã xé rách quần áo trên người cô ra, nhét vào dưới chân giường. Anh nghiêng người đè xuống, há miệng ngậm môi của cô, hung hăng gặm cắn.

Đồng Niệm không có sức phản kháng, phát ra âm thanh vỡ vụn, cô ngửa đầu theo dõi ánh mắt sáng ngời của anh, thân thể từ từ khô nóng lên.

Mồ hôi trên người chảy đầm đìa, Lăng Cận Dương ôm chặt cô vào trong ngực, nhẹ nhàng hỏi: “Bảo bối, em có nguyện vọng gì không?”

Cả người Đồng Niệm mềm nhũn tựa vào trong ngực của anh, đôi mắt bần thần đến nỗi mở không ra được, nghe được lời anh hỏi, trong đầu thoáng nghĩ qua cái gì, trên môi dâng lên một chút ý cười.

Cô rất muốn có một đứa con thuộc về anh và cô, làm minh chứng kết tinh tình yêu của bọn họ.

Lăng Cận Dương không nghe được đáp án của cô, chỉ thấy cô đã ngủ, trên khóe miệng còn mang theo nét cười. Anh cúi người xuống, hôn lên trán cô một cái, ôm chặt người trong ngực hai người cùng nhau ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Lăng Cận Dương mở mắt, anh không thấy Đồng Niệm nằm bên cạnh. Anh ngồi dậy tìm cô, nghe thấy bên trong phòng tắm có tiếng động, sau đó Đồng Niệm kéo cửa ra, cúi đầu đi tới bên giường.

“Sao nhìn em mất hứng vậy?” Thấy khuôn mặt cô âm trầm, Lăng Cận Dương lo lắng hỏi.

Đồng Niệm thở dài, đưa mắt nhìn anh nói: “Đi cả của em lại đến rồi.”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương sững sốt một chút, sau khi phản ứng, đưa tay ôm cô vào trong lòng, quan tâm hỏi cô: “Đau bụng sao?”

“Không có.” Đồng Niệm lắc đầu một cái, tiện đồng đen nhánh thoáng qua một chút mơ hồ: “Sao em lại chưa mang thai?”

Nghe được lời của cô..., khuôn mặt tuấn tú của anh hiện ra nét cười, anh cúi đầu hôn lên môi cô một cái, cười nói: “Gấp cái gì, anh còn muốn có nhiều thời gian cùng em sống trong thới giới của hai người.”

“Ích kỷ!” Đồng Niệm giơ tay lên đánh anh, đôi tay ôm eo của anh, không nói gì.

Địu dàng an ủi cô một lúc lâu, thấy cô lộ ra khuôn mặt tươi cười một lần nữa, Lăng Cận Dương mới dẫn cô xuống lầu ăn điểm tâm, sau đó cùng đi đến công ty làm.

Liên tục mấy ngày, tinh thần Đồng Niệm đều không tốt, trong lòng luôn nghĩ tới chuyện kia.

Tài liệu trên bàn mở ra một lúc lâu cũng không có động qua, cô thở dài, ấn điện thoại nội bộ trên bàn gọi đi: “Lăng tổng đang làm gì?”

Trợ lý nghe cô hỏi, trả lời: “Lăng tổng đi họp rồi ạ.”

Đồng Niệm chớp mắt, tắt điện thoại, cầm áo khoác và túi xách lên, nói cho trợ lý mấy câu, liền lái xe rời khỏi công ty.

Đi tới bệnh viện thành phố, Đồng Niệm trực tiếp đi lấy số, đi đến phòng phụ khoa kiểm tra.

Cầm kết quả siêu âm trở về, thấy thầy thuốc xem kết quả, khuôn mặt dâng lên nụ cười: “Tất cả đều bình thường.”

Đồng Niệm đầu tiên là thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhăn mày lại: “Bác sĩ, tôi đã kết hôn ba tháng rồi, tại sao còn chưa mang thai?”

Nghe vậy, bác sĩ mỉm cười một tiếng, kiên nhẫn giải thích: “Bình thường, nếu không ngựa thai, hai năm mà không có thai mới là có vấn đề, cần đến bệnh viện kiểm tra. Tình hình của cô rất tốt, không cần lo lắng.”

“Nhưng...” Đồng Niệm lo lắng trước kia có giải phẫu nên bị ảnh hưởng, không nhận được hỏi.

Nhìn thấy cô lo lắng, bác sĩ giúp cô loại bỏ đi nghi ngờ: “Cô hãy yên tâm đi, giải phẫu trước kia cũng sẽ không để lại di chứng, cũng không ảnh hưởng đến việc cô mang thai lần nữa. Thời gian cô kết hôn chưa được bao lâu, có thể thân thể mệt mỏi, hoặc có nhiều nhân tố tác động đến tinh thần cũng sẽ ảnh hưởng đến sự thụ thai.”

“Nhân tố tác động đến tinh thần sao?” Đồng Niệm lẩm nhẩm lại một lần, trong đầu thoáng qua cái gì. Gần đây trong lòng cô có chút áp lực lớn, không chỉ chuyện trong nhà mà còn là chuyện ở công ty.

Bác sĩ đưa sổ khám bệnh trả lại cho cô, dõng dạc dặn dò: “Chớ khẩn trương, thả lỏng tâm trạng là được.”

Đồng Niệm cảm ơn, bỏ sổ khám bệnh vào trong túi xách, nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Kiểm tra một lần, thấy các chỉ số bình thường, cô cũng an tâm, chuyện còn lại, thì phải theo lời dặn dò của thầy thuốc, thả lỏng tâm trạng.

Trở lại công ty, cửa phòng họp đã được mở ra, Đồng Niệm đi tới phòng làm việc của Lăng Cận Dương, nhưng cũng không có nhìn thấy anh. Sau khi hỏi trợ lý mới biết anh có việc gấp đã rời đi.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, Đồng Niệm cầm điện thoại, nhẹ nhàng hỏi anh: “Cận Dương, anh đi đâu vậy?”

“Em có chuyện gì sao?” Giọng nói âm trầm truyền qua điện thoại.

Đồng Niệm nhún mày, giọng nói hạ thấp xuống: “Không có gì, em chỉ muốn hỏi anh một chút thôi.”

Bên kia đầu điện thoại, giọng nói âm trầm trở lại như bình thường: “Anh có chút chuyện phải xử lý, hôm nay tối anh mới về đến nhà.”

Đồng Niệm cũng không có hỏi nhiều, chỉ nói thêm hai câu rồi cúp điện thoại, chỉ cảm giác giọng nói của anh có hơi chút khác lạ.

Vốn muốn rủ anh đi chọn đồ dùng trong nhà cho ba, nhưng anh có chuyện, Đồng Niệm đành thôi. Cầm điện thoại đi động lên gọi cho Doãn mạch, rủ cô cùng đi.

Đồng Niệm muốn sửa chữa phòng xong sớm một chút, mau chóng đưa ba về nhà, sau đó một nhà bọn họ cùng nhau sống bên nhau.

Sau khi Lăng Cận Dương nhận được điện thoại của luật sư Tiền, lập tức chạy đến phòng làm việc của ông.

Trước bàn làm việc màu đen, tài liệu chất đống. Kết quả điều tra, sau khi được sửa sang tập hợp lại, Luật sư Tiền chi tiết báo cáo cho anh, “Thiếu gia, hồ sơ năm đó tôi đều đã xem qua. Năm đó, Hàn Hứng Kiều đâm bị thương y tá của bệnh viện phụ sản, do y tá tử vong nên mới bị xử tù chung thân.”

Lăng Cận Dương nhíu mày, trầm giọng hỏi, “Nguyên nhân là gì?”

“Nguyên nhân cụ thể không rõ ràng lắm.” Luật sư Tiền mím môi, mở hồ sơ điều tra ra: “Bệnh viện phụ sản đó là nơi vợ của Hàn Hứng Kiều sinh con, vợ của hắn bởi vì bị xuất huyết nhiều sau sinh mà chết, Hàn Hứng Kiều vì cảm xúc bị kích động nên giết người, quan tòa năm đó lúc cân nhắc mức hình phạt cũng dựa trên điều này, cho nên tuyên án không thời hạn.”

Ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương co rút lại, khuôn mặt tuấn tú buông xuống, ánh mắt sắc sảo chột lóe lên rồi biến mất: “Luật sư Tiền, ông có thể bảo lãnh ông ấy ra không?”

Luật sư tiền mỉm cười, ánh mắt thông minh dâng lên ý cười: “Tôi đã điều tra, Hàn Hứng Kiều ở trong tù có biểu hiện rất tốt, đã được giảm qua hai lần hình phạt, chưa từng bị kéo dài thời gian mãn hạn tù, hơn nữa thời gian ra tù chỉ còn lại hai tháng. Khoảng thời gian trước hắn được kiểm tra phát hiện gan không được tốt, trước tiên chúng ta có thể xin phóng thích, đợi đến khi vừa đến kỳ hạn mãn hạn tù, chúng ta lại đi làm thủ tục.”

“Mau sớm làm xong.” Lăng Cận Dương trầm mặt đứng lên, nhỏ giọng dặn dò ông mấy câu, liền lái xe rời đi.

Một tuần lễ sau, cuối cùng Hàn Hứng Kiều được phóng thích ra khỏi nhà giam.

Xe hơi màu đen lái đến một nhà trọ yên tĩnh, luật sư Tiền chờ người tới đây, trên đường đi chỉ đại khái dặn dò một số chuyện đơn giản, cũng không có nói thêm cái gì.

Cất bước đi vào, Hàn Hứng Kiều ngược đầu nhìn người đàn ông đứng bên cửa sổ, hai vai có chút run run. Đôi tay ông khảm truong dùng sức nắm chặt lại với nhau, toát ra một tầng mồ hôi mịn.

Hàn Hứng Kiều mặc dù đã hơn 50, nhưng vì thân hình cao lớn, mặc dù ở trong nhà giam nhiều năm như vậy, trên người vẫn lộ ra một cổ nhỏ nhả chí khí.

“Cậu...” Ông kinh ngạc nhìn bóng lưng phía trước, mím môi nói.

Lăng Cận Dương chậm rãi xoay người, đôi mắt sắc bén nhìn ông, lộ ra một tia lạnh lẽo.

Ánh mắt khắc sâu rõ ràng diện mạo của anh, Hàn Hứng Kiều đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt đầy vẻ kích động, ông chạy tới mấy bước, dẫm lên d kéo cánh tay của anh hỏi: “Cậu chính là đứa bé được nhà họ Cố nhận nuôi?”

Lăng Cận Dương híp mắt, giờ tay lên né tránh không cho ông đụng vào, chất vấn: “Con của ông đã cho nhà họ Cố nuôi rồi sao?”

“Vâng.” Đáy mắt vẻ mặt của Hàn Hứng Kiều trong nháy mắt âm trầm xuống, ông cúi đầu, lẩm bầm nói: “Năm đó tôi ngồi tù, đứa bé bị đưa tới cô nhi viện, sau đó bọn họ nói cho tôi biết, nhà họ Cố gia cảnh rất tốt, đứa bé được nhận nuôi sẽ không chịu khổ.”

Ngửa đầu nhìn chằm chằm người trước mặt, Hàn Hứng Kiều nhìn ngũ quan của anh, khoe miệng tràn ra nụ cười: “Con là con trai của ba!” Ông lau nước mắt trên mặt, hỏi anh: “Nhà họ Cố đối với con có tốt không?”

Ngừng lại, ông nhìn quần áo Lăng Cận Dương mặc trên người, nức nở nói: “Hắn là rất tốt.”

Lăng Cận Dương mím môi đi tới trước mặt của ông, khẽ đưa mặt tới gần, trầm giọng hỏi: “Ông thật sự xác định được là tôi được nhà họ Cố nhận nuôi sao?”

Hàn Hứng Kiều kinh ngạc mở to mắt, nghiêm túc cẩn thận nhìn chằm chằm người trước mặt, ông lướt mắt nhìn qua phía bên mi trái, chột sùng sốt: “Bên cạnh phía mi trái của con sao không có nốt ruồi đen?”

Năm đó lúc từ phòng sanh ôm đứa bé đi ra, ông nhớ rất rõ bên mi trái của đứa bé có nốt ruồi đen rất nhỏ.

Sau khi hỏi, đáy mắt yên tĩnh của Hàn Hứng Kiều đột nhiên nổi lên cuồng phong, ông kéo cánh tay Lăng Cận Dương, cả người run rẩy: “Thì ra là... thì ra ba không có nói oan bọn họ, chúng ta thật sự là sinh đôi.”

“Là ai!” Hàn Hứng Kiều nắm cổ tay Lăng Cận Dương thật chặt, tràn ngập tức giận quát: “Là ai ôm con đi? Hung thủ giết người, ôm con đi chính là hung thủ giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Hại Tan Nhà Nát Cửa

Trên sofa nhà trọ, Lăng Cận Dương ngồi dựa lưng vào ghế, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc, cái bật lửa bật mở mấy lần nhưng cũng không châm lửa.

Bóp điều thuốc trong tay, Lăng Cận Dương vút dưới đất, giẫm chân lên, hung hăng nghiền nát. Khuôn mặt tuần tú khẽ rũ xuống, mày kiếm xinh đẹp nhúchật, nghe người bên cạnh nói, ánh mắt về mặt dần dần u ám xuống.

Năm đó khi vợ ông bị xuất huyết, Hàn Hứng Kiều chỉ thấy ôm ra một đứa bé. Ông đứng ở bên ngoài phòng sinh, rõ ràng nghe thấy tiếng hai đứa trẻ khóc, hơn nữa thời gian dần vợ đi siêu âm, bác sĩ nói với bọn họ, là một đôi song sinh. Nhưng vì cái gì, sau khi sinh ra chỉ có một đứa bé.

Hơn nữa việc làm cho ông khó có thể tiếp nhận chính là, vợ ông vì bị xuất huyết sau sinh mà mất. Kết hợp với chuyện đứa bé bị trộm mất, Hàn Hứng Kiều xác định trong chuyện này nhất định có bí mật gì đó không để cho người khác biết, cho nên khi cảm xúc của ông bị kích động, mới ra tay giết người, khiến phạm tội nặng như vậy, phải ở trong nhà giam hơn nửa đời người.

“Ba lúc ấy liền nghi ngờ có người trộm đi đứa bé, cho nên hỏi bọn họ, nhưng bọn họ không thừa nhận, nói chỉ có một đứa bé.” Về mặt Hàn Hứng Kiều kích động, chuyện cho tới bây giờ khi nhớ lại, trong lòng ông vẫn như cũ tràn đầy lửa giận khó có thể kiềm chế.

“Nhưng thời điểm đó ba không tìm được chứng cứ, lại đã thương người khác, cho nên...” Nói đến nửa câu sau, ông nghẹn ngào không thể nói tiếp tục nữa.

Lăng Cận Dương không nói gì, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng tắp một chỗ về phía trước, hai tay bên người chậm rãi nắm chặt.

Từ trong túi tiền móc ra một cái bóp da, Hàn Hứng Kiều run rẩy mở ra, lấy ra một tấm hình, chỉ cho người bên cạnh: “Đây chính là mẹ của các con.”

Nghe vậy, đôi mắt rũ xuống của Lăng Cận Dương dao động, anh cầm lấy tấm hình, đặt ở trong lòng bàn tay nhìn kỹ. Hình đã ố vàng, nhưng người ở bên trong hình còn rất rõ ràng, nhất là đôi mắt sáng kia mang theo ấm áp, bên môi còn có nụ cười thoáng qua, làm cho trái tim Lăng Cận Dương nhói đau.

Nụ cười này quá mức quen thuộc, ngay cả cái nhếch môi cũng giống nhau. Mỗi một lần, lúc anh giương môi mỉm cười, nụ cười nở trên môi cũng ấm áp như vậy.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, yết hầu khô gọi chuyển động lên xuống, anh mím chặt môi, áp úng mở miệng: “Trước hết hãy ở chỗ này, ăn ở sẽ có người sắp xếp.”

Anh nắm chặt tấm hình, từ bên trong ghế sofa đột nhiên đứng dậy.

“Con trai!”

Hàn Hứng Kiều gọi anh, sợi tóc bạc trên mái đầu nhẹ nhàng lay động, “Con đi đâu vậy?”

Thu lại cảm xúc phập phồng trong đáy lòng, Lăng Cận Dương bước chậm lại, trầm giọng nói: “Ở lại nơi này, chờ con trở lại.”

Nói xong những lời này, anh cũng không có dừng bước, kéo cửa phòng đi ra ngoài. Hơn nữa còn sắp xếp người tới đây, chăm sóc việc ăn uống và cuộc sống thường ngày cho ông.

Lúc lái xe chạy đến nhà vú Dung, trời đã gần tối. dđl/q'd Vú Dung đang ngồi trong sân nhìn cháu trai chơi đùa, nhìn thấy anh, trên mặt tràn ngập nụ cười: “Đứa nhỏ này, sao đột nhiên lại chạy đến đây? Đã ăn cơm chưa?”

Lăng Cận Dương đẩy cửa đi vào, ngồi chồm hóm trên mặt đất nhìn đứa bé chơi xe hơi, giọng nói dần dần thấp xuống: “Con dẫn vú đi tới một nơi.”

“Nơi nào?” Vú Dung cười hỏi anh, nhìn thấy đôi mắt yên tĩnh của anh, trái tim mơ hồ thoáng qua cái gì.

Nghe được giọng nói bên ngoài, con dâu vú Dung đi ra, thấy họ định đi ra ngoài, vội vàng lấy áo khoác và mũ ra cho bà mặc vào, thuận miệng hỏi một câu: “Mẹ có muốn con đi cùng với mẹ không?”

“Không cần đâu.” Vú Dung vỗ vỗ tay của con dâu dặn dò: “Bên ngoài trời lạnh lắm, con dẫn con con vào đi. Mẹ sẽ nhanh chóng quay trở lại.”

Người con dâu nhìn khuôn mặt rũ xuống của Lăng Cận Dương, muốn nói lại thôi, lại nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của mẹ chồng mình, cũng không có hỏi

hiều, ôm đứa bé vào trong nhà.

Dẫn bà lên xe, Lăng Cận Dương nổ máy, lái xe đến nghĩa trang.

Đi tới trước tấm bia mộ làm bằng đá cẩm thạch, trên đường đi vú Dung đã suy đoán, cuối cùng lại là sự thật, bà cầm cây gậy trong tay, bình tĩnh đứng yên tại chỗ.

“Nói cho con biết, khối bia mộ này là của ai? Người mà các người muốn con tế bái là ai?”

Nghe lời nói chất vấn lạnh lẽo của anh, bà cả kinh, dưới chân đứng không vững, suýt nữa ngã xuống, thật may là có cây gậy mới đứng vững.

“Không phải cậu cũng biết sao?” Vú Dung cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh: “Đây là bạn của phu nhân.”

“Bạn?” Lăng Cận Dương cười nhẹ một tiếng, giọng nói sắc bén: “Bạn bè loại gì mà hằng năm cần con phải đến tế bái, đây rõ ràng là lễ nghi của con trai với mẹ mình?”

Vú Dung kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt anh. Bà nuôi anh từ nhỏ cho đến lớn, nhìn vào sắc mặt anh tự nhiên sẽ hiểu rõ, nhìn ánh mắt tàn nhẫn của anh, bà run lên, ánh mắt rũ xuống.

Móc tấm hình đặt trong người ra, Lăng Cận Dương cất bước đi tới trước mặt bà, giơ tấm hình về phía trước mặt bà, ép hỏi: “Còn nhận ra người này không?”

Vú Dung ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào tấm hình trước mắt, bà mở to mắt, sau khi thấy rõ khuôn mặt bên trong tấm hình, hai mắt kịch liệt co rút lại: “Cậu...cậu...”

“Vú muốn hỏi, tôi làm sao mà biết được đúng không?” Lăng Cận Dương thu tấm hình lại, cẩn thận bỏ vào trong túi. Anh nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của bà, lạnh lùng cười nói: “Tôi đã tìm được Hàn Hứng Kiều rồi, ông ta đang bị giam trong nhà giam.”

Anh nhìn bà cũng không có vẻ gì giật mình, cả trái tim đột nhiên lạnh toát: “Thì ra các người điều đã sớm biết!”

“Thiếu gia!” Vú Dung kéo lại cánh tay của anh, nóng lòng giải thích: “Mọi người cũng là vì muốn tốt cho cậu cho nên mới gạt cậu.”

“Tốt cho tôi sao?” Lăng Cận Dương giận quá thành cười, anh nhìn chăm chăm vào ánh mắt bà, lớn tiếng hỏi: “Bắt trộm tôi đi? Hại mẹ tôi chết thảm, ba tôi giết người phải ngồi tù, như vậy cũng là muốn tốt cho tôi sao?”

“Thiếu gia...” Vú Dung nước mắt rơi đầy mặt, nhớ lại chuyện năm đó, cảm xúc cũng vô cùng kích động: “Lúc ấy đứa bé của phu nhân chết rồi, nhà họ Lăng lại cần một người thừa kế. Nếu đứa bé không mất, cũng sẽ không bắt trộm cậu, bắt cóc dĩ mới...”

Vú Dung đi về phía trước một bước, kéo cánh tay của anh, nức nở nói: “Phía sau chuyện này cũng không có ai dự liệu được. Thật sự không ai từng nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy?”

“Thật sự không nghĩ tới sao?” Đôi mắt Lăng Cận Dương tràn ngập lửa giận, anh rút tay về, khế hỏi: “Để cho tôi mất đi ba mẹ ruột của mình, các người cũng không nghĩ tới sao?”

Vú Dung cắn chặt môi, khóc lóc nức nở, “Chuyện này làm phu nhân áy náy cả một đời, cho đến khi chết phu nhân cũng không thể nhắm mắt. Nhưng những năm qua, phu nhân vẫn yêu thương cậu như con trai ruột của mình, cậu cũng uống sữa của phu nhân mà lớn lên. Thiếu gia, cậu không thể hận phu nhân.”

Trước mắt đột nhiên thoáng qua rất nhiều hình ảnh, ánh mắt Lăng Cận Dương từ từ ảm đạm xuống, anh siết chặt hai nắm tay, dùng sức đến nỗi gân xanh trên mu bàn tay nổi lên: “Năm đó có phải bọn họ thương lượng xong rồi trộm tôi đi không?”

Hiện tại Du Thù Lan đã mất, Lăng Trọng bị bệnh loạn trí, biết được ẩn tình của năm đó chỉ có một người là bà. Bà là người nuôi lớn Lăng Cận Dương từ nhỏ, đối với bà, tận sâu trong lòng anh trước sau có một phần không muốn rời xa.

Hai mắt vú Dung dao động mạnh, bà cúi đầu, che giấu tất cả cảm xúc trong ánh mắt. Sau một hồi bà mới mím môi, nhẹ nhàng lên tiếng: “Dạ!”

Lăng Cận Dương nhàn nhạt nhếch môi, Môi mông dần dần nở nụ cười lạnh lùng, anh cất bước đi tới trước tấm bia mộ trống không, ánh mắt khẽ nâng lên, ánh mắt lạnh lẽo kinh người.

Một chiếc xe hơi màu đỏ lái vào bên trong biệt thự, dđl/q'd Trầm Phái Ny dừng xe, vội vàng mở cửa chạy vào phòng khách.

“Ba, anh.” Một hơi chạy vào, Trầm Phái Ny thở hồng hộc.

Thẩm Thế Minh lấy kính lão xuống, nhìn con gái hùng hống hổ hổ chạy vào, trên vẻ mặt đầy cung chịu, cười nói: “Thế nào, con tiễn ba mẹ Cố Diệp về nước rồi sao?”

“Dạ.” Cầm ly nước lên uống vài hớp, Trầm Bái Ny nhếch môi, nhũn nhũn nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện hỏi: “Anh, anh đoán xem Lăng Cận Dương là ai?”

Đề món đồ bằng đồng đang thưởng thức trong tay xuống, Trầm Phái Ngao lười biếng nhìn cô một cái, trên khóe môi nở nụ cười sắc bén: “Có thể làm cho em hưng phấn như thế nhất định là một tin tức tốt.”

“Ha ha ha...” Trầm Bái Ny đứng dậy chạy đến bên cạnh anh, cười nói: “Chỉ có anh là hiểu em.”

Thở dốc một hơi, giữ hơi thở ổn định lại, nói cho bọn họ biết tin tức: “Lăng Cận Dương chính là anh trai ruột của Cố Diệp.”

Thẩm Thế Minh nhướn mày, kinh ngạc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trầm Bái Ny kể tin tức dò hỏi được, nói đầu đuôi gốc ngọn cho bọn họ nghe, cũng không có bất kỳ giấu giếm nào, “Nghe nói Cận Dương là đứa bé bị nhà họ Lăng trộm đi.”

“Thì ra là như vậy!” Thẩm Thế Minh bừng tỉnh hiểu ra, đôi mắt thông minh sáng rực. Khó trách điều tra lâu như vậy, cũng không tra ra được tin tức của Lăng Cận Dương, thì ra là bị nhà họ Lăng xóa đi tin tức.

Trầm Bái Ny đắc ý cười hả hê, đôi mắt sáng rực: “Hiện tại Cận Dương biết rõ chân tướng của nhà họ Lăng, không phải hận chết nhà họ Lăng! Đồng Niệm sẽ như thế nào? Cô ta có thật sự hiểu rõ người nhà họ Lăng?”

Quay đầu nhìn ánh mắt ganh tị của em gái, Trầm Phái Ngao lắc đầu một cái, anh mỉm cười, dịu dàng nói: “Được rồi, nhìn em kìa, cả người đỏ đầy mồ hôi, đi lên thay quần áo đi, coi chừng bị lạnh.”

Giơ tay lên lau mồ hôi, Trầm Bái Ny gật đầu cười một cái, vội vàng đứng dậy đi về phòng thay quần áo.

Nhìn thấy cô sau khi đi lên lầu, Trầm Phái Ngao mới thu hồi lại tầm mắt, quay đầu nhìn về phía ba mình, “Ba, ba thấy thế nào?”

Cầm tách trà trên bàn lên khẽ nhấp một miếng, Thẩm Thế Minh mỉm cười, ánh mắt ông sáng lóang, “Bái Ngao, không phải con muốn có Lăng thị sao? Cơ hội của chúng ta tới rồi.”

Đề tách trà xuống, Thẩm Thế Minh mỉm cười nhìn về phía con trai, trầm giọng nói: “Chuẩn bị cổ phần mà nhà họ An để lại, chúng ta chờ Lăng Cận Dương tới lấy.”

Hai chân Trầm Phái Ngao gác trên sofa, nửa người anh dựa vào bên trong ghế sofa, môi mỉm cười nâng lên nụ cười tà mị: “Con hiểu rõ rồi, sẽ mau chóng chuẩn bị xong.”

Lái xe trở lại Lan Uyển, ánh đèn lấp lờ chiếu sáng cả khu vườn.

Lăng Cận Dương đi tới phòng khách, thấy thợ sửa chữa nhà đang rời đi, Đồng Niệm nhìn thấy anh về, vui mừng chạy tới, cười hỏi: “Anh ăn cơm tối chưa?”

Nhìn thấy anh gật đầu một cái, cô cũng không có suy nghĩ nhiều, kéo anh đi vào trong phòng, chỉ cho anh xem căn phòng đã được sửa chữa, “Anh nhìn xem một chút? Đồ dùng là em chọn, nhìn đẹp không?”

Lăng Cận Dương nhìn tất cả mọi thứ, trên mặt không có một chút biểu hiện, anh cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Anh đi tắm.”

Thấy anh quay đầu bước đi, Đồng Niệm sững sờ một chút, cô nghĩ rằng do anh làm việc nhiều nên mệt mỏi, cũng không có hỏi nhiều. Thay chân niêm, ga giường mới mua xong, cô chỉ cần chờ ngày đón ba mình về nhà.

Trở lại phòng ngủ, Đồng Niệm đẩy cửa phòng tắm, sau khi nhìn thấy cửa bị khóa, lập tức ngăn người. Thường ngày anh đi tắm không bao giờ khóa cửa, “Cận Dương, Cận Dương?”

Đồng Niệm nhẹ nhàng gõ cửa, kêu anh hai tiếng.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm đột nhiên ngừng lại, sau đó vang lên giọng nói trầm ổn của anh: “Có chuyện gì sao?”

Cô nhún mày lại, theo bản năng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết không đúng chỗ nào, “Không có gì, anh tắm đi.”

Cô buông tay cầm cửa ra, xoay người đi tới trước tủ treo quần áo, dđl/q"đ lấy ra một bộ quần áo ngủ, đi đến bên phòng tắm cách vách.

Tắm xong, sấy khô tóc, Đồng Niệm quay trở lại phòng ngủ. Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, cả phòng tối đen, trong phòng không có chút ánh đèn.

Đồng Niệm lần mò đi tới, ngay phút chốc đôi mắt không kịp thích nghi với bóng tối, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi: “Cận Dương!”

Đột nhiên có một đôi tay lạnh lẽo trong nháy mắt ôm chặt lấy cô, làm cho cô sợ hãi la lớn: “A A A...”

Cảm nhận trước mắt trời đất như quay cuồng, đợi đến sau khi Đồng Niệm phản ứng kịp, cả người đã bị anh kéo lên giường.

Nhìn chằm chằm người đàn ông áp tới, Đồng Niệm dần dần nhìn thấy rõ khuôn mặt trước mắt, ngay sau đó thở phào nhẹ nhõm: “Anh làm em sợ muốn

chết.”

Lăng Cận Dương lật người đè cô dưới người mình, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sắc bén yên tĩnh, nhìn về mặt dần dần dâng lên sợ hãi của cô.

“Anh sao vậy?” Đồng Niệm thở dốc một hơi, giờ tay lên nắm bàn tay anh đang đặt ở cộ hòng mình, dịu dàng hỏi: “Anh có chuyện gì sao?”

Trong lòng dâng lên nỗi chua xót cùng oán hận, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt tươi cười của cô, tất cả như biến thành vô số thanh đao sắc bén, một đao đâm vào ngực anh, máu tươi chảy ròng xuống.

Gân xanh hai bên trán nổi lên, Lăng Cận Dương mím chặt môi, buông cô ra, đôi mắt sáng ngời âm đạm, “Không có chuyện gì.”

Cùng với anh lớn lên từ nhỏ nên từng hành động, lời nói, cử chỉ của anh Đồng Niệm hiểu rất rõ ràng. Mặc dù anh che giấu cực tốt, nhưng vào lúc bên trong đôi mắt anh lóe lên oán hận, cô nhìn thấy rất rõ ràng.

Đưa tay bưng lấy mặt của anh, Đồng Niệm ngẩng đầu lên hôn cằm anh một cái, dịu dàng hỏi: “Cùng ta không phải nói rồi sao, giữa chúng ta sẽ không có bí mật lẫn nhau, nói cho em biết có chuyện gì xảy ra được không?”

Nói cho cô biết sao?

Lăng Cận Dương thấp giọng cười nhẹ, muốn anh mở miệng sao? Anh làm sao có thể mở miệng được đây? Chẳng lẽ muốn anh nói, là ba em đã hại ba mẹ anh, phá hủy cả nhà của anh. Cuối cùng còn hao tâm tổn lực lợi dụng anh, đến tác thành cho con gái của mình sao?

Cuộc sống này đối với anh mà nói, thật sự là quá chậm chạp mà.

Lật người từ trên người cô nằm xuống, sắc mặt anh yên tĩnh, mày kiếm nhíu chặt, môi mỏng lộ ra đường cong lạnh thấu xương.

Đồng Niệm không nghe thấy câu trả lời của anh, trong lòng sốt ruột, trực giác cho cô thấy anh có chuyện gạt cô, nhưng lại đoán không được là chuyện gì.

Nhìn sâu trong đôi mắt anh, trong lòng Đồng Niệm dâng lên một ý nghĩ không hay: “Cận Dương, anh...”

Giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve môi cô một chút, Lăng Cận Dương nhếch môi, giọng nói như bình thường: “Khuya lắm rồi, em ngủ đi.”

Dứt lời, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cự tuyệt sự dò xét của cô.

Nhìn thấy anh tránh né, Đồng Niệm cũng đành bất lực, cô sâu kín thở dài, đẩy lòng ề ảm khó chịu. Cô nhếch môi, chui vào trong ngực anh, đôi tay ôm chặt eo anh, tìm một vị trí thoải mái, ép buộc mình ngủ.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, cô tựa vào trong ngực Lăng Cận Dương nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở của cô, Lăng Cận Dương từ từ mở mắt, nhìn chăm chăm người ngủ say trong ngực, ánh mắt khê dao động, anh mím môi yên tĩnh nhìn cô, trong đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Sáng hôm sau, khi Đồng Niệm mở mắt nhìn thấy chỗ nằm bên cạnh trống không. Cô đưa tay sờ lên, hơi ấm đã biến mất, chứng tỏ anh đã rời đi rất sớm.

Mang theo cảm giác mất mát rời giường đi rửa mặt, lúc đi xuống phòng ăn, Đồng Niệm thuận miệng hỏi một câu: “Thiếu gia đâu?”

Người giúp việc bưng bữa sáng lên, cung kính trả lời: “Thiếu gia sáng sớm đã đi rồi ạ.”

“Có dặn dò gì không?” Bưng ly sữa tươi lên nhấp một hớp, Đồng Niệm hỏi khẽ.

Người giúp việc suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Dạ, không có.”

Đồng Niệm để ly sữa tươi trong tay xuống, vẫn như trước đây không thích mùi vị này. Cô cúi đầu ăn bữa sáng, vẻ mặt buồn bã.

Chiếc McLaren chạy băng băng trên đường, lái vào một chung cư yên tĩnh. Người đàn ông sau khi dừng xe, xách theo túi lớn túi nhỏ bước xuống, hướng về phía nhà trọ đi tới.

Móc ra chìa khóa mở cửa phòng, Lăng Cận Dương xách túi đồ đi vào, nhìn thấy người ngồi ở trên sofa, chân mày nhíu lại: “Sao không ngủ thêm một chút nữa?”

Hàn Hứng Kiều nhìn con trai, trong lòng tràn đầy vui mừng, ông đứng lên nhận lấy đồ trong tay con, thuận miệng nói: “Ồ trong đó, mỗi ngày đều dậy sớm riết thành quen rồi.”

Động tác trong tay anh dừng lại, sống lưng thẳng tắp của anh cứng đờ. dđl/q'd Anh xoay người, nhìn người ở trước mặt, trầm giọng nói: “Ba, từ nay về sau con nhất định sẽ chăm sóc cho ba thật tốt.”

Hàn Hứng Kiều kích động lau nước mắt, nghe anh kêu tiếng ba, không có gì có thể so sánh được. Những năm qua ông ở trong tù biểu hiện tốt, chính là mong được giảm hình phạt, có thể mau chóng sớm ra tù một chút, hy vọng có thể có cơ hội gặp lại con trai.

Nhưng không nghĩ tới, ông đã chậm một bước, đứa con trai ông đã từng ôm qua một lần đã vĩnh viễn rời đi.

“Cận Dương.” Đôi mắt Hàn Hứng Kiều nhuốm lệ, giọng nói giận dữ: “Những ngày qua ba được biết, con cưới con gái nhà họ Lăng thật sao?”

Sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, mỉm môi nói: “Dạ.”

Hàn Hứng Kiều lắc đầu một cái, cảm xúc đột nhiên bị kích động: “Hừ! Nhà họ Hàn chúng ta sao có thể cưới con gái của kẻ thù làm vợ được chứ?”

Giơ tay lên xoa xoa chân mày, vào lúc này Lăng Cận Dương không muốn cùng ông cãi nhau về vấn đề này, anh bỏ thức ăn đã mua vào tủ lạnh, chuyển đổi đề tài nói: “Những thức ăn này, ba nhớ ăn đúng hạn. Con sẽ mau chóng sắp xếp cho ba một bệnh viện, kiểm tra tổng quát hết một lần.”

“Đưa nhỏ ngoan.” Hàn Hứng Kiều vui mừng vỗ vỗ tay của anh, cười nói: “Những thứ này Ba ăn không hết được.”

“Còn có con!” Lăng Cận Dương ôm chặt bờ vai ông, dẫn ông đến ngồi trên ghế sofa: “Sau này con có thời gian thì sẽ đến.”

Hàn Hứng Kiều gật đầu cười một cái, nắm chặt tay của con trai, nức nở nói: “Con trai, hiện tại con là người thân duy nhất trên đời này của ba.”

Giơ tay lên vuốt mái tóc muối tiêu hai bên thái dương của ông, ánh mắt Lăng Cận Dương dao động, lướt qua một tia khác thường: “Ba, chờ làm thủ tục kết thúc thời gian mãn hạn tù xong, con liền dẫn ba đi Mỹ, đi thăm cố Diệp.”

Nghe con trai nhắc đến Cố Diệp, đôi môi Hàn Hứng Kiều khẽ run rẩy, ông nén nước mắt gật đầu một cái, nói không nên lời.

Gần tới sau khi tan việc, Lăng Cận Dương lái xe trở lại Lan Uyên. Đồng Niệm tan việc trước hai tiếng, nói đi bệnh viện đón Lăng Trọng về nhà.

Cất bước đi vào phòng khách, bên trong xe lăn phía trước ghế sofa, Lăng Trọng ngo ngoắt ngồi đó, ánh mắt dò dẫm nhìn một chỗ về phía trước.

“Niệm Niệm đâu?”

Người giúp việc nhận áo lấy áo khoác anh cởi ra, cười nói: “Đang ở trong phòng bếp nấu cháo, nói là nấu cho lão gia ăn.”

Lăng Cận Dương gật đầu một cái, nhìn người giúp việc đi khỏi, lấy tay kéo xe lăn đến trước mặt.

Nhìn đôi mắt dò dẫm của Lăng Trọng, vẻ mặt Lăng Cận Dương căng thẳng, môi tiến đến gần bên tai ông, từng chữ từng câu được thốt ra không mang theo một chút tình cảm: “Tôi sẽ khiến ông sống thật tốt, để cho ông tận mắt nhìn thấy ông đã từng có tất cả, như thế nào bị hủy nát hoàn toàn, hầu như không còn gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Tình Cảnh Lưỡng Nan

Buổi tối ở Lan Uyên, đèn chiếu sáng rực rỡ.

Người giúp việc mang bữa ăn tối lên bàn, sau đó lui ra đứng ở rất xa, cũng không có quấy rầy cả nhà bọn họ ăn cơm.

Đồng Niệm cầm cái chén sứ trong tay, cầm muỗng đút cháo cho Lăng Trọng ăn, cô múc một muỗng cháo trắng, để gần miệng thổi nguội, sau đó cẩn thận đút cho ông: “Ba ngoan ngoan há miệng nào.”

Hiện tại Lăng Trọng không còn có khả năng tự sinh hoạt, ánh mắt ông ngo ngoắt, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, miệng mở ra cũng không linh hoạt, chậm rãi nuốt.

Mỗi lần nhìn thấy bộ dáng này của ông, trong lòng Đồng Niệm rất khó chịu. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng hiểu thuận với ông. Trước kia xem ông như ba ghê, luôn sinh lòng bài xích với ông, đến khi biết chân tướng sự việc, ông lại ngã bệnh.

Cuộc sống vốn dĩ thay đổi liên tục, vĩnh viễn sẽ không cho mọi người biết trước được một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì?

Lăng Cận Dương ăn được một chút cơm, sau khi nghe tiếng thờ dài của Đồng Niệm, ngẩng mặt lên nhìn về phía cô. Đôi mày thanh tú khẽ nhíu, lộ ra vẻ u sầu, nhìn về đũa thìa của cô, anh cũng đại khái đoán được nấy phần trong lòng cô đang nghĩ gì?

“Em ăn cơm đi, anh đút cho.” Lăng Cận Dương đặt chén cơm trong tay xuống, đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, đang muốn cầm lấy chén cháo

trong tay cô, lại bị cô đẩy ra.

“Thôi đi, đàn ông không làm được những chuyện này.” Đồng Niệm mỉm cười đẩy tay anh ra, giọng điệu chế nhạo: “Em không hiểu sao còn có người trọng nam khinh nữ nữa? Có con trai thật sự tốt sao? Sau này về già bệnh tật, người có thể ở bên cạnh hầu hạ vẫn cũng chỉ là con gái.”

Đồng Niệm lấy khăn lau miệng cho ba mình, lau vết dính trên miệng ông, mỉm cười nhìn chăm chăm ông, dịu dàng nói: “Ba, ba nói xem có phải có con gái sẽ tốt nhất không?”

Lăng Trọng vốn dĩ không hiểu rõ lời của cô... nhìn thấy cô cười, ông cũng cười theo.

Nhìn thấy ánh mắt nụ cười vô hại của ông, trái tim Đồng Niệm chua xót, miễn cưỡng nhớ lại nhiều chuyện trước đây. Nếu như lúc ông tỉnh táo cũng có thể như vậy thì tốt biết bao?

Thu lại cảm giác chua xót trong đáy lòng, Đồng Niệm không nhịn được cười giòn: “Cận Dương, sau này chúng ta sinh con gái đi, như vậy đến lúc chúng ta già rồi, dđl/q"đ còn có con gái chăm sóc.”

Cô ngừng nói một lúc lâu cũng không thấy có người đáp, liền quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Lăng Cận Dương đang nhìn một chỗ về phía trước, tầm mắt không hề có tiêu cự.

"Cận Dương?"

Giơ tay lên quơ quơ trước mắt anh, Đồng Niệm nhẹ nhàng gọi anh một tiếng.

Lăng Cận Dương đột nhiên lấy lại tinh thần, trên khuôn mặt nở nụ cười nhàn nhạt, gật đầu một cái: “Được.”

Đồng Niệm “Xì” cười một tiếng, ánh mắt sáng rực: “Anh có nghe em nói cái gì không mà gật đầu? Thiệt là...”

Nghe cô nói, ánh mắt Lăng Cận Dương giật giật, anh mím môi không nói gì, nhìn chăm chăm dưới chân.

Đức cho Lăng Trọng ăn hết chén cháo xong, Đồng Niệm lau miệng và tay cho ông, đẩy xe lăn hướng về phía tivi, để cho ông xem tiết mục giải trí.

“Thức ăn đều đã nguội hết rồi.” Lăng Cận Dương đưa tay gấp thức ăn trên bàn thờ một chút, thấy đã nguội liền kêu người giúp việc đi đun nóng.

Đồng Niệm mỉm cười, tựa đầu lên bả vai anh, giọng nói rất nhỏ: “Cận Dương, nhìn ba thật đáng thương.”

Ngừng lại, cô âm thầm thở dài, trong đôi mắt tràn ngập nỗi buồn: “Loại bệnh này có di truyền không? Anh nói xem, nếu sau này em già, cũng mắc bệnh giống như ba, vậy thì em tình nguyện chết sớm một chút.”

Nghe vậy, ánh mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, anh nhẹ nhàng xoa lên trán cô, cười nói: “Bệnh này có xác suất di truyền rất thấp, em đừng có suy nghĩ lung tung.”

Đồng Niệm nhếch miệng, trong lòng dâng lên cảm giác bị thương nhàn nhạt: “Ba về nhà, chú hai bên kia cũng không thể nào gạt được cả đời. Bước sang năm mới rồi, cũng để cho bọn họ tới nhà đi, nói thế nào chúng ta cũng coi như là người một nhà.”

“Được.” Lăng Cận Dương nhú mày nhìn sang, tầm mắt sắc bén rơi vào trên đầu vai Lăng Trọng, đôi môi mỏng mỉm nhẹ.

Người giúp việc bưng thức ăn đã đun nóng trở lại trên bàn, Lăng Cận Dương vỗ bả vai Đồng Niệm, giọng nói như thường: “Em ăn cơm đi, tối nay anh có chuyện muốn nói cho em biết.”

Đồng Niệm nghi ngờ gật đầu một cái, nhìn anh cất bước đi lên lầu cũng không có nghĩ nhiều, cầm chén đũa lên bắt đầu ăn cơm tối.

Sau khi ăn tối xong, Đồng Niệm đẩy ba cô về phòng, sau khi rửa mặt sạch sẽ cho ông, cho ông uống thuốc, đợi đến khi ông ngủ say cô mới xoay người rời đi, cũng đóng kỹ cửa phòng lại.

Trở lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, tivi trong phòng đã được mở lên, trong phòng tắm có tiếng nước truyền đến.

Đồng Niệm đi tới ghế sofa ngồi xuống, giơ tay lên xoa bả vai đau nhức. Cô cầm điều khiển tivi, mở đến kênh giải trí, nhìn thấy chương trình trao giải, năm nay người đoạt giải diễn viên tốt nhất, chính là người mới gia nhập làng giải trí, Đồng Tâm.

Trên sân khấu trao giải loáng thoáng có người bước ra, Đồng Tâm mặc một bộ lễ phục màu đỏ có phần đuôi kéo dài, vẻ đẹp tự nhiên. Cô đứng dưới đèn flash, cả người toát ra một loại vẻ đẹp hoàn mỹ.

Đồng Niệm không thể không thừa nhận, Đồng Tâm quả thật thích hợp với cái sân khấu này.

Nhưng chuyện này, Đồng Tâm lấy cái gì để đổi lấy, mất bao nhiêu dụng tâm, Đồng Niệm điều có thể hiểu được.

Đồng Niệm chớp mắt, mím chặt môi, đáy lòng cô phức tạp cùng mâu thuẫn, lần quần không tiêu tán. Từ góc độ tình cảm mà nói, cô hy vọng Đồng Tâm có thể hạnh phúc mỹ mãn. Có lẽ những hành động việc làm của Đồng Tâm có thể đổi lấy được tất cả nhưng cũng làm cho người khác thất vọng đau khổ,

thậm chí không được chúc phúc.

Thở dài một hơi, Đồng Niệm bỏ điều khiển tivi xuống, cô vui mặt vào trong lòng bàn tay. Hiện tại, danh vọng mà Đồng Tâm muốn, cuối cùng cũng đạt như ý nguyện. Cô rất muốn hỏi Đồng Tâm một câu rằng: Cảm thấy thật sự vui vẻ, yên tâm thoải mái sao?

Đồng Tâm làm thương tổn nhiều người như vậy, mặc dù có đạt được nhiều thứ hơn nữa, nhưng sự yên bình và thuần khiết lại vĩnh viễn mất đi, một đi không trở lại.

Lăng Cận Dương đẩy cửa phòng tắm ra, nhìn Đồng Niệm ngờ ngác nhìn chăm chăm tivi, anh nhú mày nhìn sang, đđl/q"đ sau khi nhìn thấy Đồng Tâm đứng trên sân khấu, sắc mặt cũng trầm xuống.

Đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, Lăng Cận Dương cầm điều khiển tivi lên chuyển kênh, đổi tiết mục khác, “Em vẫn còn suy nghĩ đến em ấy sao?”

Đồng Niệm kéo cánh tay anh, vui mặt vào trong ngực anh, giọng nói hạ thấp: “Thật có thể không nghĩ đến được sao? Nếu như có thể, em tình nguyện vĩnh viễn không nghĩ đến.”

Giơ tay lên ôm chặt eo cô, sắc mặt Lăng Cận Dương yên tĩnh lại, môi mỏng chậm rãi mím chặt. Đúng vậy, làm sao mà có thể không nghĩ chứ?

Không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm tình, Đồng Niệm từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi: “Lúc này anh nói có chuyện muốn nói với em, là chuyện gì vậy?”

Khuôn mặt tuần tú Lăng Cận Dương tối xuống, tận sâu trong ánh mắt thoáng qua vẻ u ám, giọng nói trầm thấp: “Chuyện của Cố Diệp anh đã điều tra xong. Cậu ta là em trai của anh, ba của tụi anh vẫn còn sống.”

“Sao?” Đồng Niệm không nghĩ tới chuyện là như vậy, khuôn mặt khiếp sợ: “Cậu ta là em trai của anh sao? Ba của các anh... vẫn còn sống sao?”

“Ừ.” Lăng Cận Dương mỉm môi, chiếc cằm căng thẳng lộ ra đường cong sắc bén: “Mẹ anh hạ sinh tụi anh ra, bị xuất huyết sau sinh mà mất đi, ba anh vì cảm xúc bị kích động mà giết người, bị xử tù chung thân, cho nên hai anh em bọn anh được người khác nhận nuôi, vì vậy mà bị chia cách.”

Hai tay bên người anh chậm rãi nắm chặt, nói ra những lời này, từng chữ từng câu vô cùng rõ ràng. Chỉ là chân tướng sự việc lại bị anh che giấu.

Đồng Niệm không có nghi ngờ gì, đôi mắt như muốn sắp khóc: “Tại sao có thể như vậy chứ?”

Nhìn chăm chăm vẻ mặt đau thương của cô, Lăng Cận Dương nhếch môi, giấu cợt cười nhẹ. Tại sao có thể như vậy? Anh cũng rất muốn hỏi một câu, tại sao như vậy chứ?

“Vậy ba anh... ba vẫn còn ở trong nhà giam sao?” Đồng Niệm cau mày, nhỏ giọng hỏi anh.

Lăng Cận Dương lắc đầu một cái, buồn bã nói: “Anh bảo luật sư Tiền bảo lãnh cho ông, chưa tới hai tháng nữa là tới thời gian mãn hạn tù, nên có thể làm thủ tục bảo lãnh.”

“Vậy là tốt rồi.” Chân mày nhú chặt của Đồng Niệm khẽ nhúc nhích, cô đưa tay nắm lấy bàn tay Lăng Cận Dương, dịu dàng nói: “Cận Dương, anh đừng buồn. Tìm được cha mẹ là tốt rồi, về sau chúng ta sẽ hiểu thảo với ba.”

Lăng Cận Dương cúi đầu, cũng không có ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sâu kín thoáng qua cảm xúc cực kỳ phức tạp.

“Vậy bảo ba đến ở cùng với chúng ta đi.” Đồng Niệm mở to hai mắt, môi mỉm cười, lời cô nói xuất phát từ tâm, cũng không có khách sáo.

Lăng Cận Dương nhìn chăm chăm ánh mắt trong suốt của cô, ánh mắt vẻ mặt từ từ yên tĩnh lại, anh khẽ nhếch môi nói: “Không, ba không thích hợp sống chung nhà với chúng ta đâu.”

Nghe vậy, trong lòng Đồng Niệm hung hăng nheo một cái, trong đôi mắt có nước thoáng qua. Cô tựa đầu lên bả vai anh, giọng nói buồn bã, “Cận Dương, anh dẫn em đi gặp ba anh đi.”

Lăng Cận Dương mỉm môi, mày nhú chặt, anh trầm ngâm hồi lâu, mới gắng gượng mở miệng: “Niệm Niệm, ba ở bên trong tù lâu ngày, tính tình có chút cổ quái, nếu như ông đối với em có cái gì..., em...”

“Em hiểu.” Đồng Niệm ngẩng mặt cười, hôn lên mặt anh một cái, ánh mắt sáng rỡ, “Anh yên tâm, em đáng yêu thế này, ba nhất định sẽ thích em mà.”

Ánh mắt Lăng Cận Dương trầm xuống, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt cô, trái tim nặng nề chìm xuống. Anh cười lấy lệ, không nói gì.

“Em đi tắm đây.” Đồng Niệm cũng không có nhìn thấy được sự khác thường trong mắt anh, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Nhìn bóng dáng cô biến mất, nụ cười trên khóe miệng Lăng Cận Dương biến mất, anh móc ra một điều thuốc, đặt lên môi, định móc bật lửa ra châm thuốc, trong đầu chợt nhớ đến lời Đồng Niệm đã nói.

Kể từ sau khi kết hôn, Đồng Niệm đưa ra quy định với anh, không cho hút thuốc, không cho uống rượu, yêu cầu phải thực hiện tốt để có em bé. Mấy tháng nay, anh thế lại dưỡng thành thói quen, không uống rượu, thuốc cũng rất ít khi đụng đến.

Trong đầu luôn suy nghĩ đến lời cô nói, dẫu gì chúng ta phải cố gắng sinh ra một đứa bé khỏe mạnh.

Đứa bé? Đứa bé!

Bỏ điều thuốc trong tay xuống, Lăng Cận Dương đi tới bên cửa sổ, vẻ mặt buồn bã, anh nhũn mày nhìn về phương xa, lại chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối om, không hề có ánh sáng.

Ánh sáng ấm áp bên ngoài, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng.

Trước bàn làm việc rộng rãi, Đồng Niệm cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, ánh mắt lão luyện trầm ổn. Tiếp quản Lăng thị một khoảng thời gian, sau quá trình trải qua rèn luyện, đã dần dần thích ứng, hơn nữa ngày càng thành thục.

Kể từ khi Lăng Cận Dương trở lại Lăng thị, Đồng Niệm có thêm người đáng tin cậy, đồng thời cũng học từ anh rất nhiều thứ. Bên cô có Lăng Cận Dương và Mục Duy Hàm giúp đỡ, Lăng thị dần dần vững chắc.

“Chủ tịch.” Điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, trợ lý thông báo với cô: “Thẩm tổng tới ạ.”

Đồng Niệm khẽ cau mày, từ từ ngẩng đầu lên, xoa cái cổ đau nhức: “Mời Thẩm tổng vào đi.”

Giấy lát, cửa phòng làm việc được đẩy ra, Trầm Phái Ngao ưu nhã cất bước đi tới, mặt mũi ôn hòa.

“Có chuyện gì mà phải phiền Thẩm tổng đích thân tới vậy?” Đồng Niệm bảo trợ lý bung thức uống lên, đứng dậy đi tới ngồi xuống đối diện anh: “Chỉ phiếu tôi đã chuẩn bị xong, đang định báo trợ lý đưa qua.”

Trầm Phái Ngao nhếch môi cười, gác chéo chân ngồi trên sofa, vẻ mặt tuấn tú trầm ổn: “Hai nhà chúng ta không cần phải khách khí như vậy, anh thuận tiện tới đây, đúng lúc chỉ muốn thăm em.”

“Thăm tôi?” Đồng Niệm nhìn chằm chằm vào mắt anh, ánh mắt mát lạnh: “Thẩm tổng thật có lòng.”

Bảo trợ lý đưa chi phiếu đã chuẩn bị trước đó đến, Đồng Niệm lễ phép đẩy qua, môi đỏ khẽ nhếch: “Đây là 1000 tỷ, xin hoàn trả đủ.”

Trầm Phái Ngao cảm tấm chi phiếu lên, dùng đầu ngón tay gõ nhẹ, “Thật là đúng lúc.”

“Cái này là hiển nhiên.” Đồng Niệm gật đầu một cái, có thâm ý khác cười nói: “Lúc Lăng thị gặp khó khăn, may nhờ có Thẩm thị ra tay giúp đỡ, tôi cùng Lăng Cận Dương sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Nhìn tấm chi phiếu trong tay, Trầm Phái Ngao cũng không có xem quan trọng, anh để phía trước mặt, môi mông nhếch lên: “Niệm Niệm, em thật sự ghi nhớ trong lòng sao?”

Đồng Niệm không thích anh trực tiếp gọi tên mình, nụ cười trầm xuống, cúi đầu không chú ý đến anh.

Nhìn vẻ mặt bái xích của cô, Trầm Phái Ngao cười nhẹ một tiếng, anh cất bước đi tới bên cạnh cô, cúi người đưa khuôn mặt tuấn tú tiến lại gần trước mặt cô, cười nói: “Em nhớ kỹ, anh chịu giúp đỡ Lăng thị thuần túy là nể mặt em. Lúc trước, em thật sự cho rằng, em có thể dùng em gái anh để uy hiếp anh được sao? Nếu như nhà họ Trầm có thể bị người ta dễ dàng uy hiếp như vậy, còn có thể có địa vị ngày hôm nay sao?”

Nghe vậy, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt anh tràn đầy đề phòng, “Vậy tôi nên cảm ơn Thẩm tổng.”

Trầm Phái Ngao nhún nhún vai, mày kiếm cọt nhả, đáy mắt vẻ mặt thâm thúy: “Câu cảm ơn này, em trước hết hãy giữ lại đi, về sau muốn cảm ơn cũng không muộn!”

Nói xong những lời này, anh liền xoay người rời đi, cái gì cũng không nói nữa.

Đồng Niệm nhìn bóng dáng anh biến mất, trái tim không khỏi thoáng qua vẻ khác thường. Trầm Phái Ngao sẽ không vô duyên vô cớ nói mà nói những lời này, hôm nay anh ta có hành động kỳ quái như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì chứ?

Trái tim mơ hồ dâng lên một dự cảm xấu, Đồng Niệm siết chặt hai tay, trong lòng bàn tay tràn ra một mảnh ẩm ướt.

“Sao vậy?” Lúc Mục Duy Hàm đi vào, nhìn thấy cô ngẩn người, không nhận được hỏi: “Em có chuyện gì sao?”

Đồng Niệm từ từ lấy lại tinh thần, nhìn Mục Duy Hàm một chút, vẻ mặt ừ ừ: “Không biết nữa, trong lòng em cảm thấy có chút lo lắng.”

Mục Duy Hàm khẽ cười, Mục Duy Hàm cũng không có suy nghĩ nhiều, đưa tài liệu trong tay đến trước mặt cô nói: “Đừng có suy nghĩ nhiều, hiện tại công ty đang có chuyển biến tốt, Cận Dương cũng đã quay về rồi, tất cả rồi sẽ tốt thôi.”

Đồng Niệm đọc qua rồi ký tên, cắn môi gật đầu một cái, bởi vì lời của Mục Duy Hàm, mà lo lắng giảm đi không ít.

Sáng thứ bảy, Đồng Niệm thức dậy vô cùng sớm, đồ bỏ thuốc bỏ mỗi một dạng điều đã chuẩn bị xong.

“Anh mau thức dậy đi.” Ngồi ở bên giường, Đồng Niệm lấy tay xoa xoa khuôn mặt tuần tử của Lăng Cận Dương.

Lăng Cận Dương cau mày ngồi dậy, nhìn chăm chăm cô hỏi: “Sớm như vậy sao?”

Đồng Niệm vui vẻ gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta phải đi thăm ba mà.”

Lăng Cận Dương cau mày, dđl/q'd anh mím môi, trầm giọng nói: “Bữa khác đi, hôm nay bên A Thác anh còn có chút chuyện.”

“Không được.” Đồng Niệm cong miệng lên, kiên quyết lắc đầu một cái: “Anh gạt em nhiều lần rồi, lần này phải đi. Anh yên tâm đi, chúng ta ăn cơm trưa rồi quay lại, sẽ không trễ đâu.”

Lăng Cận Dương cúi đầu, chần chờ một lát, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, đứng dậy đi rửa mặt thay quần áo.

Sau khi dùng xong điểm tâm sáng, Đồng Niệm dặn dò người giúp việc chăm sóc thật tốt cho Lăng Trọng, cùng Lăng Cận Dương rời đi, đến gặp Hàn Hứng Kiều ba anh.

Đi tới bên ngoài nhà trọ, trong tay Đồng Niệm xách rất nhiều túi, rất là tốn sức đi về phía trước.

Nhìn thấy nụ cười chúm chím trên mặt cô, ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương u ám xuống, anh mím chặt môi, cất bước đuổi theo cô, đi vào.

Reng reng reng ——

Chuông cửa vang lên, Hàn Hứng Kiều bước nhanh tới mở cửa, sau khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Cô là ai?”

Đồng Niệm sững sờ, ngay sau đó mỉm cười, gọi: “Ba.”

Nghe cô gọi, sắc mặt ông càng thêm khó coi, bàn tay nắm tay cầm cửa âm thầm dùng sức, vẻ mặt lạnh như băng.

“Ba!” Lăng Cận Dương sai bước đi tới, vội vàng giải thích: “Đây chính là Niệm Niệm, con dẫn cô ấy đến gặp ba.”

Hàn Hứng Kiều nhìn con trai, ngón tay nắm chặt dần dần buông ra, không nói bất cứ điều gì, xoay người tránh ra cho bọn họ vào nhà.

Kéo Đồng Niệm vào trong ngực, Lăng Cận Dương đóng cửa phòng lại, đi tới trước bàn trà, bỏ đồ xuống: “Những thứ này đều là Niệm Niệm mua.”

Hàn Hứng Kiều trầm mặt, nhìn chăm chăm những thứ đó, trong lòng tràn đầy tức giận. Ông xách lên, ném về phía Đồng Niệm: “Ai muốn đồ của cô, cút ra ngoài!”

Đồng Niệm không kịp chuẩn bị, vốn dĩ không nghĩ đến ông sẽ có hành động như vậy, không kịp tránh né, chỉ đành giơ hai cánh tay lên, ngăn ở trước mặt.

Thật may là Lăng Cận Dương nhanh tay lẹ mắt, một tay kéo cô về phía sau, anh giang hai cánh tay bảo vệ cô, đỡ những thứ ba anh ném qua.

Đồng Niệm nghe một tiếng “Bốp”, những đồ cô mua đều nện lên trên người Lăng Cận Dương.

Lấy tay kéo người của anh, Đồng Niệm sốt ruột nhìn từ trên xuống dưới, lo lắng nói: “Anh có sao không?”

Lăng Cận Dương lắc đầu một cái, xoay người nhìn về phía ba anh, mặt sa sầm xuống.

“Ba.” Đồng Niệm nhìn Hàn Hứng Kiều ngồi trên sofa, không hiểu hỏi: “Con làm chuyện gì sai sao, khiến cho ba giận giữ đến vậy?”

“Hừ!” Hàn Hứng Kiều lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, trong đôi mắt ông có thể phun ra lửa, “Cô còn dám hỏi tôi sao? Nhà cô đã làm gì...?”

“Ba ——”

Lăng Cận Dương trầm giọng gọi ông một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn ông: “Tâm tình của ba không tốt, Niệm Niệm sẽ không tức giận đâu.” Anh dùng lời nói qua loa cắt lời ba mình, không để cho ông nói tiếp.

Nhìn ánh mắt của con trai, Hàn Hứng Kiều từ từ im lặng, không nói gì nữa.

Rõ ràng cảm thấy có cái gì đó không đúng, Đồng Niệm vội vàng tìm lí do, cảm thức ăn vừa mới mua, chạy vào nhà bếp, “Em đi chuẩn bị cơm trưa.”

Nhìn cô đi vào nhà bếp, Lăng Cận Dương cau mày ngồi xuống, nhúu mày nhìn chăm chăm ba mình, nói: “Niệm Niệm cái gì cũng không biết!”

“Niệm Niệm?” Hàn Hứng Kiều nhìn con trai, cười lạnh: “Con gọi tên thật là thân mật đó.”

Chán nản thờ dãi, hai mắt Lăng Cận Dương giật giật, anh nghiêng người ngồi bên cạnh ông, nhỏ giọng nói: “Ba, con hiểu tâm tình của ba. Ba yên tâm, con sẽ không để cho ba uống phí ăn những khổ sở này.”

Hàn Hứng Kiều mím môi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bóng dáng bận rộn trong nhà bếp, lòng tràn đầy phẫn hận: “Con gái nhà họ Lăng không thể làm con dâu nhà ta được. Con và cô ta ly hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Muốn Có Em Bé

"Ly hôn?!"

Chân mày Lăng Cận Dương nhíu chặt, bởi vì lời nói của ba mình mà sắc mặt trầm xuống, anh mím nhẹ môi nói: “Ba, con sẽ không ly hôn.”

“Con...” Ánh mắt Hàn Hứng Kiều u ám xuống, tức giận nói: “Con không bỏ được cô ta.”

Nhìn thấy ông giận dữ, giọng nói Lăng Cận Dương hòa hoãn lại, thu hồi lại bức tức, chán nản nói: “Lúc này sao con lại có thể nói đến chuyện ly hôn? Nếu như ly hôn, một chút lợi ích con cũng không có.”

Lăng Cận Dương cẩn thận mở miệng, bí mật quan sát vẻ mặt của ba mình, thấy chân mày đang nhíu chặt của ông giật giật, đáy lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Hoàn cảnh hiện giờ không cho phép anh giải thích nhiều như vậy, chỉ có thể ổn định tâm tình của ông trước, sau này sẽ nghĩ biện pháp.

Hồi lâu, cuối cùng Hàn Hứng Kiều cũng im lặng, không ép đến chuyện ly hôn nữa, nhưng chuyện đáng nói là, thái độ ông vẫn như cũ không chịu tiếp nhận Đồng Niệm.

Nấu xong cơm trưa, Đồng Niệm bưng từng món ăn lên bàn, dđl/q'd cô nhìn vào trong phòng khách, thấy chỉ có một mình Lăng Cận Dương, không khỏi nhíu mày: “Ba đâu, có thể ăn cơm rồi.”

Lăng Cận Dương giơ tay lên xoa chân mày, nắm tay của cô đi về phía bàn ăn, ấn cô ngồi xuống ghế, cười nói: “Ba mệt mỏi muốn đi nghỉ ngơi, chúng ta tự ăn đi.”

Tiền đồng u ám, Đồng Niệm mím môi, trong đôi mắt thoáng qua vẻ mất mát: “Cận Dương, sao ba lại không thích em?”

Chén cơm bưng trong tay đột nhiên dừng lại, Lăng Cận Dương ngẩn đầu nhìn chăm chú vào mắt cô, trong lòng buồn buồn khó chịu. Có rất nhiều lời anh muốn nói ra nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

“Không có gì.” Gắp một miếng thịt gà bỏ vào trong chén của cô, Lăng Cận Dương miễn cưỡng cười, nói: “Ba ở trong tù đã lâu, tính tình cổ quái, không thích tiếp xúc với mọi người, em đừng để trong lòng.”

Nhìn thấy ánh mắt khó xử của anh, Đồng Niệm khéo léo gạt đầu một cái, lại không dám hỏi nhiều nữa, “Anh yên tâm đi, em sẽ không để trong lòng.”

Trong bữa cơm, chỉ có hai người bọn họ, không khí rất đè nén.

Sau khi miễn cưỡng ăn cơm xong, Đồng Niệm dọn dẹp chén đĩa, đặt thức ăn vào trong nồi đun nóng lại, “Thức ăn em đã hâm nóng lại rồi, một lát ra ngoài ba có thể ăn.”

Cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, Lăng Cận Dương móc chìa khóa xe ra đưa cho cô, “Em đi ra ngoài xe đợi anh trước...anh chào ba một tiếng rồi xuống ngay.”

“Ừ.” Nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, Đồng Niệm cảm áo khoác và túi xách lên, vừa ra đến trước cửa, xoay người lại dặn dò anh: “Những thứ thuốc bổ này anh nhớ kê ba dùng, rất tốt cho sức khỏe.”

Lăng Cận Dương mím môi cười khê, sau khi nhìn thấy Đồng Niệm đóng cửa rồi khỏi, mới cất bước đi tới phòng của ba mình, “Thức ăn đã được hâm nóng ở trong nồi, ba ra ngoài ăn đi.”

Đặt quyển album hình của Cố Diệp xuống, Hàn Hứng Kiều trầm mặt đi ra, nhíu mày nhìn chăm chăm con trai trước mặt, chậm rãi nói: “Cận Dương, con không được quên, nhà chúng ta như thế nào mới có bộ dạng ngày hôm nay?”

Hai mắt Lăng Cận Dương u ám xuống, môi mím chặt lại, anh cúi đầu không nói thêm gì, trong lòng tràn đầy cảm xúc mãnh liệt.

Trên đường lái xe về nhà, đường cao tốc vốn dĩ rộng rãi đột nhiên kẹt xe. Nâng tay lên nhìn đồng hồ, Đồng Niệm tức giận nói: “Chuyện gì xảy ra vậy chứ? Lúc đi trên đường còn thông thoáng, sao bây giờ lại thành ra cái bộ dạng này rồi.”

Xe cô tới lui đều di chuyển rất chậm chạp, đứng xếp thành hàng dài. Lăng Cận Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe cô kẹt cứng cũng không nhìn được

nhú mảy.

Cả nửa tiếng nhưng chưa chạy ra khỏi được trạm thu phí, Đồng Niệm vò đầu tự trách: “Ai, em thật đáng trách, nếu biết hôm nay ra ngoài bất lợi, khẳng định em đã ngoan ngoãn ở nhà. Lần này xong đời rồi, lễ đính hôn cũng sắp bắt đầu, chúng ta bị muộn rồi.”

Lăng Cận Dương mím môi, lấy điện thoại di động gọi cho Quyền Yên Thác, nhưng chuông reo thật lâu cũng không có người nghe. Nghĩ chắc A Thác đang bận rộn cho nên cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ có thể kiềm chế lại bức bối, theo dòng xe chậm chạp di chuyển.

Cuối cùng đến cửa xa lộ, Lăng Cận Dương thấy cảnh sát đứng ngoài xe, cả người đều được trang bị đầy đủ, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Có người nhìn thấy anh lái xe, lập tức chạy tới, cung kính hỏi: “Lăng thiếu, sao ngài cũng ở đây?”

Lăng Cận Dương nhìn tình hình xung quanh một chút, hí mắt một cái hỏi, “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Phụng mệnh kiểm tra, nên không dám nhiều lời, chỉ có thể nói là: “Quyền thiếu gia bảo chúng tôi tìm người.”

Nghe nói như thế, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng cau mày lại, trong lòng đã có suy đoán, anh mím môi trầm giọng nói: “Trong xe chỉ có ta cùng phu nhân ta, các người có muốn xem không?”

“Dĩ nhiên không cần ạ!” Người kia khoát tay cười, lập tức phân phó cho thủ hạ nhường đường hầm khẩn cấp, để cho xe Lăng Cận Dương chạy qua.

Giao thông nhanh chóng thông suốt, cuối cùng có thể di chuyển bình thường. Đồng Niệm quay đầu nhìn chằm chằm hàng xe kéo dài phía sau, đôi mắt trong suốt giật giật, “Chuyện gì đang xảy ra, rốt cuộc Quyền Yên Thác đang tìm ai vậy?”

Ngón tay nắm vô lăng thật chặt, dđl/q"đ Lăng Cận Dương quay đầu nhìn chằm chằm Đồng Niệm, bình tĩnh nói: “Em gọi điện thoại cho Sở Kiều xem.”

Nghe vậy, đầu tiên Đồng Niệm sửng sốt, sau đó như hiểu ra cái gì, lập tức lấy điện thoại di động gọi cho Sở Kiều, nhưng chỉ nghe được âm thanh tắt máy lạnh lẽo, “Cô ấy tắt máy rồi.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất thời trong lòng hiểu được. Lăng Cận Dương đạp mạnh chân ga, nhanh chóng lái xe về trung tâm thành phố. Trước tiên anh đưa Đồng Niệm về nhà, sau đó trực tiếp lái xe nhanh chóng chạy đến nhà họ Quyền.

Đến lúc này, cả thành phố Duật Phong xảy ra một náo động lớn, làm mọi thứ xôn xao lên.

Trở lại Lan Uyển, cảm xúc Đồng Niệm có chút suy sụp, cô thay quần áo xuống lầu, nhìn thấy ba mình đang ngồi trong xe lăn chơi đùa cờ vây, trong miệng hình như tự lẩm bầm cái gì đó.

Đồng Niệm nghe không rõ ông nói gì, cũng không còn tâm trạng để ở trong lòng. Cô ngồi ở trên sofa, bộ dáng như có điều suy nghĩ. Gặp qua ba của Lăng Cận Dương, trong lòng cô càng có cảm giác nặng nề.

Mặc dù Lăng Cận Dương đang cực lực chu toàn nhưng cô vẫn cảm thấy Hàn Hứng Kiều đối với mình có hận ý, cô có chút tò mò, về hận ý này từ đâu mà đến? Chẳng lẽ bởi vì ngồi tù nên tâm trí một người sẽ như vậy, khó có thể giải thích được?

Bên ngoài sắc trời dần dần tối xuống, Đồng Niệm thờ dài, trong đầu nghĩ đến chuyện của Sở Kiều, cầm điện thoại di động lên gọi cho Lăng Cận Dương. Tiếng chuông reo mấy cái, anh liền nghe máy, nhưng bên kia điện thoại rất ồn ào, Đồng Niệm cũng không có hỏi nhiều liền cúp điện thoại luôn.

Lấy tay kéo xe lăn của ba mình, Đồng Niệm mím môi cười cười, không muốn làm cho mình suy nghĩ lung tung, cười nói: “Ba, ba muốn ăn cái gì, con làm cho ba ăn?”

Lăng Trọng nắm trong tay một con cờ trắng, vui vẻ cười, cái gì cũng không nói. Gần đây, trong khoảng thời gian này, trí nhớ của ông lại suy giảm rất nhiều, hiện tại có lúc cũng không nhớ được cô chính là con gái của ông.

Trong lòng Đồng Niệm ảm đạm khó chịu, cũng không có nói gì nhiều, đẩy ông đến cửa phòng bếp, vừa cùng ông nói chuyện vừa tự tay nấu cơm tối, khai thông sự thấp thòm trong lòng mình.

Đêm khuya, Lăng Cận Dương lái xe trở lại Lan Uyển, sau khi đậu xe anh cất bước về phòng ngủ.

Đẩy cửa phòng ra, ánh sáng phát ra từ một chiếc đèn dưới đất, người trên giường đang ngán người, lưng tựa vào giường, nghe thấy tiếng động mới phục hồi tinh thần lại: “Anh về rồi sao?”

Lăng Cận Dương cởi áo khoác trên người ra, ném vào trên ghế sofa, vẻ mặt hơi mệt mỏi.

“Sao rồi?” Cầm áo khoác ở chân giường lên, Đồng Niệm khoác lên người, vội vàng gác chân lên, ngồi ở bên cạnh anh.

Àm đạm lắc đầu một cái, đôi mắt sắc bén của Lăng Cận Dương yên tĩnh lại, anh mím môi, giọng nói đầy vẻ bất đắc dĩ: “Sở Kiều thật sự gây ra họa.”

Trong lòng Đồng Niệm cũng đoán được đại khái, nụ cười lập tức lướt qua vẻ khác thường, cô thờ dài, trong lúc nhất thời rất khó khăn để phán đoán. Sau đó, cô đứng dậy đi xuống lầu, bụng cơm tối lên cho Lăng Cận Dương.

Năm rồi có rất nhiều chuyện xảy ra, bị tổn thương nặng nề. Cuối cùng lễ mừng năm mới cũng trôi qua, Đồng Niệm cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm.

Mùa xuân năm nay, đón ba cô về nhà, bọn họ cũng đã kết hôn, Đồng Niệm muốn cả nhà đoàn tụ chung một chỗ, không khí thật náo nhiệt. Khoảng thời gian trước Lăng Trọng ngã bệnh, không dám tuyên bố với mọi người bên ngoài, chỉ có thể nói dối, hôm nay đón ông trở về, Lăng Thuấn nhất định cũng không gạt được nữa.

Buổi sáng ba mươi, sau khi Đồng Niệm kéo màn cửa sổ ra, nhìn thấy bên ngoài là một bức tranh màu bạc, bông tuyết trắng xóa. Cảnh tượng này đã rất nhiều năm qua, chưa từng thấy tuyết rơi xuống ở thời điểm mừng năm mới. Cô hưng phấn kéo người đàn ông còn nằm ngủ nướng trong chăn dày, mạnh mẽ kéo đi ra bên ngoài chơi đập tuyết.

Trong vườn hoa, tuyết trắng bao phủ, toàn cảnh màu trắng cũng tẩy rửa trong sạch lòng người. Đồng Niệm mặc bộ áo lông màu trắng, đội cái mũ và quần khăn quàng cổ màu đỏ, ở bên trong khu vườn màu trắng đặc biệt bắt mắt.

Lăng Cận Dương mặc quần áo từ tế đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy Đồng Niệm đứng ở bên trong đồng tuyết kia, trái tim hưng hăng đập mạnh, dâng lên vô số tâm tình phức tạp.

“Anh mau tới đây đi!” Trong tay Đồng Niệm là quả cầu tuyết, nhìn anh đứng ngơ ngác, mỉm cười gọi anh.

Sau khi lấy lại tinh thần, Lăng Cận Dương cất bước đi về phía cô, nhưng dưới chân anh còn chưa đứng vững, liền bị một quả cầu tuyết ném tới, hung hăng đập vào trên mặt anh.

“Ha ha ha...” Sau khi thực hiện được hành động của mình, Đồng Niệm cười trộm, nhìn bộ dáng của anh, trong lòng tràn đầy vui vẻ.

Lấy tay lau mặt, hai mắt Lăng Cận Dương bốc lên một cỗ tức giận, anh giơ tay lên chỉ vào Đồng Niệm, tức giận nói: “Đồng Niệm, lá gan của em thật lớn!”

Dứt lời anh một bước chạy tới, hai tay dùng sức tóm bắt cô.

"A ——"

Nhìn thấy tình hình không ổn, Đồng Niệm hét lên quay người bỏ chạy, nhưng trượt chân, hai đầu gối quỳ xuống trong tuyết, “Úm!”

Lăng Cận Dương hoảng sợ, vội vàng chạy tới, dđl/q'd đứng ở bên cạnh cô, kiểm tra chân của cô: “Em có bị thương không? Đầu gối có đau không?”

Trên mặt đất tuyết rất dày, mặc dù đầu gối có hơi bị thương một chút, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm. Đồng Niệm ngồi ở trên mặt tuyết, nhìn về mặt lo lắng của anh, trong lòng vô cùng ấm áp, cô ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng gọi anh: “Anh trai, không đau.”

Lăng Cận Dương đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy nhìn vào đôi mắt trong trẻo của cô, trái tim lạnh lẽo co rút lại. Anh giang hai cánh tay ôm cô vào lòng, môi che bên tai của cô, buồn bã nói: “Niệm Niệm, nếu như em thật sự là họ Đồng thì tốt biết bao.”

Đôi tay ôm chặt eo anh, Đồng Niệm áp sát mặt vào lồng ngực anh, nhớ tới năm ngoái thời điểm tiết trời, bọn họ cũng ở trong tuyết chơi đùa. Khi đó cô giả bộ bệnh, che giấu cảm tình chân thật của chính mình, nhưng ngăn ngừa một năm, cô và anh đã kết hôn làm vợ chồng. Cho nên cô thực sự tin tưởng, chỉ có tình yêu bọn họ mới có thể đối mặt với tất cả gian nan hiểm trở.

Anh nói bên tai những lời này, Đồng Niệm cho là bởi vì do những chuyện phát sinh gần đây, trong lòng anh khó chịu, cũng không có ý thức được sau lưng có ẩn nấp một bí mật to lớn.

Đôi tay cô vòng chắc cổ của anh, đáy mắt nóng lên. Cô không thể chọn lựa được số mạng khi sinh ra, cũng giống như Lăng Cận Dương, vận mạng bọn họ trao đổi lẫn nhau, bản thân không có quyền lựa chọn, chỉ có thể tiếp nhận số mạng cho tất cả.

Sâu trong nội tâm Lăng Cận Dương đầy đau đớn, bọn họ có thể hiểu rõ ràng, nếu như hiện tại là cô đối mặt với tất cả bất công và tổn thương, cô cũng sẽ như thế rồi rầm cùng mâu thuẫn.

Hôn lên môi của anh, Đồng Niệm bùng lấy mặt anh, hôn rất sâu, trong lòng cô tràn đầy tình yêu dành cho anh.

Trận tuyết này, cho đến gần tối mới dừng lại. Cả nhà Lăng Thuấn đứng hẹn đi tới Lan Uyển. Sau khi nhìn thấy Lăng Trọng, tất cả mọi người đều hết sức kinh hãi, nhất là Lăng Thuấn.

Mặc dù bình thường hục hặc với nhau, tranh danh trục lợi, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của anh trai mình như thế, Lăng Thuấn thấy rất khó chịu. Cuối cùng vẫn là huyết mạch liên thông, nên có một phần thân tình duy trì.

Đồng Niệm nhìn thấy ông như thế, trái tim cũng cảm thấy an ủi, dù sao cũng là chú của cô, cô cũng muốn cả nhà đều một lòng, thời điểm mọi người khó khăn, cùng hỗ trợ lẫn nhau.

Các người làm chuẩn bị cơm tất niên xong, mọi người cùng nhau ngồi vào bàn. Mặc dù Lăng Thừa Nghiệp vẫn không vui như cũ, nhưng trong hoàn cảnh này, anh cũng không thể phát tác, bị mẹ dùng ánh mắt dung dữ nhìn mấy lần.

Lăng Cận Dương thu hết vẻ mặt của bọn họ vào mắt, nhưng mà loại trường hợp này đều ở trong dự liệu của anh, cũng không bị thương tâm khổ sở.

Sau bữa cơm tất niên, cả nhà tụ tập tại phòng khách nói chuyện phiếm, loại không khí náo nhiệt này hình như lây lan đến Lăng Trọng, cả buổi tối đều rất vui vẻ, miệng luôn cười, khẩu vị cũng rất tốt, ăn thật nhiều.

Trong căn phòng ồn ào náo nhiệt, không khí vui vẻ, ai cũng chúc nhà họ Lăng có thêm một tiểu thiếu gia.

An Nhã ôm con trai vừa mới tỉnh ngủ ra, trên khuôn mặt tràn đầy nụ cười. Kể từ sau khi sinh con trai, tính tình của cô an tĩnh đi rất nhiều, so với trước kia nhu hòa không ít.

Đứa bé mới vừa tròn ba tháng, sau khi ăn no liền mở to mắt, ngó cái này một chút, xem cái kia một chút, le lưỡi, đầu lưỡi vòng tới vòng lui.

Đồng Niệm nhìn chăm chăm đứa bé không chớp mắt, trong lòng vô cùng thích, nhưng lại không dám ôm.

“Tiểu Bảo.” An Nhã nhìn thấy biểu tình của Đồng Niệm, ôm đứa bé đi tới cười nói: “Đến đây để cho cô ôm nào.”

Nghe vậy, Đồng Niệm có chút sững sốt, vẻ mặt có hơi cứng ngắc, cô quay đầu lại nhìn Lăng Cận Dương một chút, nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác của anh, kinh ngạc hỏi: “Em... có thể ôm sao?”

An Nhã cúi đầu cười, kéo hai cánh tay cô ra, bỏ đứa bé vào trong ngực cô nói: “Có thể, sao lại không thể chứ?”

Đứa bé thật ngoan, cũng chưa nhận biết được người lạ, người nào ôm cũng đều không khóc, cũng không náo.

Lòng ngực Đồng Niệm cảm thấy ấm áp hơn, cả trái tim đều run rẩy. Cô nhanh chóng thu hẹp hai cánh tay lại, theo bản năng bảo vệ đứa bé ở trong ngực, trên môi nở nụ cười dịu dàng: “Thật đáng yêu.”

Rất là đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà, sờ lên trơn bóng mịn màng giống như tơ lụa thượng hạng. Nhất là mùi sữa thơm khắp người, làm cho người ta người ta nghĩ thấy đều yêu thích không muốn buông tay.

Đồng Niệm cúi đầu hôn đứa bé một cái, ánh mắt sáng ngời dao động mạnh. Cô nhìn chăm chăm đứa bé non nớt trong ngực mình, trái tim tràn đầy tình thương thiết tha của người mẹ.

“Em đâu.” Đồng Niệm ôm đứa bé, hỏi người bên cạnh: “Tiểu Bảo có làm khó em không?”

An Nhã lấy khăn tay ra lau lên cái miệng nhỏ nhắn của con trai một chút, ánh mắt đều là nụ cười: “Không có, Tiểu Bảo rất hiểu chuyện, buổi tối đói bụng cũng không có quấy khóc.”

Giờ tay lên sờ sờ cái đầu nho nhỏ của đứa bé, dđl/q'd Đồng Niệm hứng thú lĩnh giáo rất nhiều vấn đề liên quan đến trẻ nhỏ từ An Nhã.

Bởi vì đứa bé bú sữa mẹ, đáng vẻ rất khỏe mạnh, Đồng Niệm mới ôm một chút, cánh tay đã mỏi nhừ. Cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, nhưng không biết Lăng Cận Dương đã đứng lên rồi đi từ khi nào.

An Nhã đưa tay nhận lấy đứa bé từ trong ngực Đồng Niệm, ôm vào trong lòng mình, ánh mắt vẻ mặt cực kỳ nhu hòa. Những ngao mạn cùng chua ngoa thời gian qua lúc này không còn sót lại một chút gì.

Nhìn chăm chăm vẻ mặt ôn hòa của An Nhã, Đồng Niệm không khỏi kinh ngạc, thì ra khi trở thành mẹ, thật sự có thể làm thay đổi tâm tính của người ta. Bởi vì đứa bé ra đời, mang đến quá nhiều vui mừng cùng an ủi, cũng có thể làm cho người ta hiểu đạo lý hơn được rất nhiều.

“Niệm Niệm.” Vô nhè nhẹ ngực con trai, An Nhã nhìn con trai trước ngực đang tìm vị trí thoải mái ngủ say, đáy lòng mềm nhũn, “Trước kia em có làm cái gì có lỗi với chị, chị đừng để trong lòng nha.”

“Sẽ không.” Giờ tay lên Đồng Niệm vòng chắc bả vai của cô, ánh mắt chân thành tha thiết: “Chúng ta đều là người một nhà.”

An Nhã mỉm cười, ánh mắt nhu hòa nói: “Chị thích trẻ con như vậy, cũng mau chóng sinh một đứa đi.”

Nghe An Nhã nói, theo bản năng Đồng Niệm nhìn về phía người đàn ông đứng trong sân, vẻ mặt trong nháy mắt ảm đạm xuống. Trên sofa bên kia, không biết Lăng Trọng đi bước cờ gì mà làm Lăng Thuấn cười lớn, vỗ bả vai người bên cạnh nói: “Anh cả, anh đúng là bảo đao không lão.”

Thật ra thì ở nơi nào Lăng Trọng cũng có thể chơi cờ, thuần túy là cảm con cờ đánh loạn, chỉ là Lăng Thuấn kiên nhẫn dụ dỗ để cho ông vui mừng, Đồng Niệm nhìn thấy cũng rất an ủi.

Quây một phát như vậy, cả nhà cũng cười lên, từng tiếng nói tiếng cười phiêu dật tản ra.

Đồng Niệm mặc áo lông đi tới, thấy Lăng Cận Dương đứng ở ngoài hành lang, trái tim nhói đau. Trước đây, cái cảm giác không thể hòa nhập này, vứt bỏ vui vẻ ra bên ngoài, cái loại tự vệ tịch mịch này, bản thân cô cũng đã từng thường thức qua.

Đồng Niệm đi tới bên cạnh anh, đưa tay đan lấy bàn tay anh, cũng không có lấy điều thuốc lá xuống, dịu dàng nói: “Bên ngoài lạnh lẽo, anh trở vào đi thôi.”

Bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ vang trời, trên bầu trời thỉnh thoảng lướt qua ánh sáng của tia lửa.

Khuôn mặt tuần tú của Lăng Cận Dương buông xuống, đôi mắt một mảnh thanh u, anh gơ tay kéo chặt cổ áo Đồng Niệm, trầm giọng nói: “Anh đi xem ba một chút, em trở vào nhà đi.”

Nhìn anh xoay người đi, hai mắt Đồng Niệm ảm đạm xuống, cô kinh ngạc đứng tại chỗ, cho đến khi anh lái xe đi xa, mới mím môi thờ dài một tiếng, trong lòng tràn đầy cảm xúc ngổn ngang.

Qua mười hai giờ, cả nhà Lăng Thuần cũng trở về, tất cả náo nhiệt đều tản đi. Thu xếp xong cho ba mình, Đồng Niệm trở lại phòng ngủ.

Vén chăn lên nằm ở trên giường, Đồng Niệm nhìn vị trí trống không bên cạnh, trong lòng cảm thấy mất mát. Ban ngày bận rộn, cả người mệt mỏi, mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng ngủ, Đồng Niệm cảm thấy bên cạnh có tiếng động nhẹ, sau đó mùi hương quen thuộc bay vào mũi. Cô mở mắt mỉm cười, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc trước mắt.

Quả nhiên anh đã trở lại, không để cho cô đón giao thừa một mình.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Lăng Cận Dương thấy cô mở mắt, mày kiếm nhẹ chau lại.

Đồng Niệm nhếch môi cười, gơ tay lên vòng chặc cổ của anh, tiện đồng đen nhánh nhìn anh, đôi môi đỏ mọng mấp máy: “Ông xã, em muốn có đứa bé.”

Đứa bé?!

Lăng Cận Dương chớp mắt một cái, khuôn mặt lạnh lùng chậm rãi yên tĩnh lại

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Bị Phỏng (Phần 1)

Đồng Niệm nhếch môi cười, gơ tay lên vòng chặc cổ của anh, đôi mắt đen nhánh yên tĩnh nhìn anh, đôi môi đỏ mọng mấp máy: “Ông xã, em muốn có con.”

Có con?

Lăng Cận Dương chớp mắt một cái, khuôn mặt lạnh lùng chậm rãi yên tĩnh lại.

Kéo hai tay của cô xuống, khuôn mặt anh u ám, môi mím chặt: “Hiện tại không thích hợp sinh con.”

"Tại sao không thích hợp?"

Đồng Niệm nhú mày, không hiểu hỏi anh.

Lật người nằm xuống bên cạnh cô, Lăng Cận Dương giang tay ôm cô vào trong ngực, hạ thấp môi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Niệm Niệm, chúng ta quá bận rộn, sẽ không có thời gian chăm sóc con?”

“Em có.” Đồng Niệm từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn anh, giọng nói đầy khẳng định: “Em có thể sắp xếp thời gian chăm sóc cho con, cũng có thể chăm sóc tốt cho ba.”

Môi mím chặt nở nụ cười, đôi mắt anh ôn nhu lại, ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của cô, dịu dàng nói: “Anh không muốn em khổ cực.”

Nghe anh nói như vậy, Đồng Niệm không nói nên lời, cô nhếch môi, lỗ tai đặt sát ở lồng ngực anh, nghe trái tim đập truyền từ lồng ngực anh, trong lòng thoáng qua rất nhiều cảm xúc nói không nên lời.

Cô biết anh chỉ nói qua loa cho lấy lệ, nhưng cô không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể âm thầm an ủi mình, có lẽ bởi vì anh mới vừa tìm được ba mình, tâm tình có chút bất an, cho nên mới thay đổi chủ ý.

Sáng sớm hôm sau, lúc Đồng Niệm mở mắt, thấy vị trí bên cạnh trống không. Cô đưa tay sờ sờ, ấm áp đã sớm tan hết. Hôm nay là mừng một, ngày đầu năm, bên ngoài tiếng pháo nổ vang dội, nhưng lọt vào tai cô lại có chút chói tai.

Phờ phạc, rũ rượi rời khỏi giường, sau khi Đồng Niệm rửa mặt, thay một chiếc váy ni màu hồng, muốn cho mình năm mới gặp nhiều niềm vui.

Cất bước đi xuống lầu, Đồng Niệm trực tiếp đi xuống phòng của ba cô, muốn đẩy ông ra ngoài phơi ánh nắng mặt trời. dđl/q"đ Nhưng trong phòng không có một bóng người, người nào cũng không có.

“Ba tôi đâu?”

Đồng Niệm gọi người giúp việc, nghi ngờ hỏi.

Người giúp việc dọn dẹp đưa giường xong, lễ phép nói: “Ồ phòng ăn ạ.”

Đồng Niệm chớp mắt, xoay người chạy vào phòng bếp, khi gần đến phòng bếp, thấy ba cô đang ngồi trong xe lăn cạnh bên bàn ăn, đứng đối diện là Lăng Cận Dương, trong tay cầm chai cán bột, ngón tay thon dài dính đầy bột mì màu trắng, đang làm hoành thánh.

Mấy ngày qua tâm tình phiền muộn, lúc nhìn thấy cảnh này, phiền muộn cũng tan mất đi.

Đồng Niệm mím môi cười cười, cất bước đi vào, nhìn thấy ba cô cúi đầu nở nụ cười, trái tim ấm áp, “Tại sao không gọi em dậy?”

Nhiều ngày nhìn cô một cái, Lăng Cận Dương cười nhẹ một tiếng, ánh mắt thâm thúy nhuộm đầy vẻ cưng chiều: “Em là con sâu nhỏ lười biếng, có thể dậy sớm như vậy được sao?”

“...” Đồng Niệm ghen hờn, hung dữ trừng mắt nhìn anh một cái.

Xoay người chạy đi rửa tay, Đồng Niệm nhanh chóng trở lại, đi đến bên cạnh anh, tiến đồng đen nhánh lóe sáng: “Em và anh cùng làm nha.”

Giơ tay lên, Lăng Cận Dương bóp chớp mũi của cô, cười nói, “Được.”

Lăng Trọng ngồi ở trong xe lăn, chợt giơ hai tay lên vỗ, trong miệng liên tục thầm thì.

Đồng Niệm nhìn thấy nụ cười trên mặt ông, không khỏi nhếch môi cười, cô ngẩng đầu lên hôn lên mặt anh một cái, dịu dàng nói: “Ông xã, có anh bên cạnh thật tốt.”

Bàn tay đều là bột mì, Lăng Cận Dương chỉ có thể mím cười cúi người xuống, dính khuôn mặt tuần tú vào trên mặt của cô, môi che ở bên tai của cô, xấu xa nói: “Nếu vậy thì em phải báo đáp anh, biết không?”

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, cắn môi cúi đầu, tập trung làm hoành thánh, chỉ là trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Nhìn thấy cô cúi đầu, nụ cười trên khóe môi Lăng Cận Dương bỗng nhiên trầm xuống, đôi mắt thâm thúy xẹt qua cảm xúc phức tạp.

Lễ mừng năm mới được nghỉ mấy ngày, chỉ là thời gian được trôi qua quá nhanh.

Qua năm đi làm, công việc luôn bận rộn. Hàng năm vào thời điểm này, đều tổ chức một lễ hội dành cho các thương nhân, tất cả các công ty có mặt mũi ở thành phố Duật Phong, đều tề tụ cùng nhau, để cho mọi người trao đổi tình cảm, cũng để cho mọi người phát triển trao đổi các nghiệp vụ cùng nhau.

Ban đêm, Lăng Cận Dương lái chiếc McLaren đến bên ngoài nhà hàng, Lăng Cận Dương dừng xe lại, dẫn theo người trong xe đi vào cửa chính.

Đồng Niệm mặc một bộ dạ phục màu đen, ăn mặc trang nhã, cô nắm cánh tay Lăng Cận Dương, hai người đi thang máy lên đến tầng cuối cùng của nhà hàng, dđl/q"đ tham gia tiệc tối dành cho thương nhân.

Phòng tiệc được trang trí xa hoa, ăn uống linh đình.

Lăng Cận Dương dẫn người bên cạnh đi vào, lập tức được mọi người chú ý. Khuôn mặt tuần duật lạnh lùng, đôi mắt lướt một vòng qua mọi người, ánh mắt lạnh nhạt.

Tập đoàn Lăng thị từ trong nguy kịch chuyển sang giai đoạn khác, những người chế giễu ban đầu lúc này cũng thay đổi sắc mặt. Hơn nữa, sau khi Lăng Cận Dương trở lại, mọi người không dám khinh thường, tất cả đều nhanh chóng chạy tới nịnh bợ lấy lòng.

Tối nay hội thương nhân có mời tới một người mới, là Đồng Tâm, người đạt ảnh hậu trước đây không lâu. Hiện tại nhân khí của Đồng Tâm đang lên rùng rục, là ngôi sao mới của giới giải trí chạm tay vào có thể bùng.

Bên trong mọi người nói cười vui vẻ, Đồng Tâm bên trong đám người ứng đối rất tự nhiên, đáy lòng Đồng Niệm dâng lên một cảm giác khác thường. Trước mắt không thể không nghĩ tới, bộ dáng cô khi còn bé, lúc đôi mắt cô nở nụ cười, vô cùng hồn nhiên rạng rỡ.

"Niệm niệm?"

Sau lưng vang lên tiếng gọi khẽ, Đồng Niệm xoay người nhìn sang, sau khi nhìn thấy người trước mặt, khóe miệng nở nụ cười: “Đình Hiền, đã lâu không gặp.”

Khuôn mặt Ôn Đình Hiền tươi cười, một thân tây trang trắng tấp, phong thái hiên ngang, đứng trong đám người nhìn vô cùng xuất chúng.

Nhìn bằng tên trước ngực Đình Hiền, ánh mắt Đồng Niệm nở nụ cười sâu hơn, cô bung lên một ly rượu sâm banh, nhũn mày theo dõi anh, nói: “Quản lý Ôn, có muốn đổi nơi công tác hay không, tiền lương Lãng thị vẫn luôn rất cao.”

Nghe vậy, Ôn Đình Hiền mỉm môi cười một tiếng, đôi mắt sáng ngời: “Niệm Niệm, em càng lúc càng giống người làm ăn rồi.” Ngừng lại, anh cầm ly rượu trong tay, trầm giọng nói: “Chúc mừng em, chúc em hạnh phúc.”

“Cám ơn anh!” Đồng Niệm cùng anh cụng ly, trên mặt nở nụ cười chân thành tha thiết. Cô theo bản năng ngửa đầu nhìn sang Đồng Tâm, vừa vặn cũng thấy ánh mắt của Đồng Tâm nhìn sang bên này.

Đáy lòng âm thầm thờ dài, Đồng Niệm nhìn chằm chằm Ôn Đình Hiền, trái tim than thở một tiếng. Đồng Tâm thật là khò, nó có biết thứ mình đang đánh mắt là cái gì không?

“Đang nói gì vậy?” Lãng Cận Dương từ trong bên trong đi ra phía ngoài, cất bước đi tới bên cạnh cô, mỉm cười hỏi khẽ.

Đồng Niệm mỉm môi cười một tiếng, trên môi nở đầy nụ cười: “Tụi em đã lâu không gặp, nói chuyện phiếm thôi.”

"Lãng tông!"

Ôn Đình Hiền nâng ly mỉm cười, cùng Lãng Cận Dương chuyện trò. Đàn ông gặp mặt nhau, có rất nhiều đề tài để nói chuyện.

Đồng Niệm cùng bọn họ nói vài câu rồi xoay người đi vào toilet trang điểm lại. Vào lúc cô kéo cửa đi ra, đúng lúc thấy Đồng Tâm đứng ở hành lang, giống như đã đứng ở chỗ này chờ thật lâu.

Nhũn mày liếc nhìn Đồng Tâm một cái, Đồng Niệm cúi đầu, không để ý tới.

Cất bước đi lướt qua Đồng Tâm, Đồng Niệm đi thẳng về phía trước, không nghĩ tới bị Đồng Tâm nắm chặt cổ tay, “Chị đợi chút.”

Đồng Tâm gọi cô một tiếng, trầm mặt đi tới trước mặt cô, chán nản nói: “Chị thật sự không muốn để ý đến em cả đời sao?”

Đẩy tay của Đồng Tâm ra, Đồng Niệm lui về phía sau một bước, trầm giọng nói: “Đồng tiểu thư, cô hôm nay công thành danh toại, cần tôi để ý tới cô sao?”

Hai tay xuôi bên người nắm thật chặt, Đồng Tâm mỉm môi cúi đầu, ánh mắt thoáng qua vẻ tàn khốc: “Từ nhỏ đến lớn, chị luôn gặp vận khí tốt như vậy. Lần này, chị chẳng phải thực sự xứng danh với là tiểu thư giàu có.”

“Đồng Niệm, chị nói cho tôi biết, tại sao chị luôn mạnh hơn so với em chứ?”

Trầm ngâm hồi lâu, Đồng Niệm mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đồng Tâm, trong lòng cảm xúc phức tạp: “Đồng Tâm, không phải so với cô tôi mạnh hơn, mà là cô luôn coi thường bản thân mình. Cho tới bây giờ, thân thể không phải do bản thân mình lựa chọn, cho dù cô có tin hay không, tôi muốn nói cho cô biết, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ kêu ngao hay đau buồn cho dù là con gái của ai. Tôi chỉ muốn yêu thương ba mẹ của mình, bất kể xuất thân của họ như thế nào, họ đều là người thân của tôi, cô hiểu không?”

Đồng Tâm mỉm môi gì về phía cô, ánh mắt phức tạp, cô định mở miệng nói nhưng không nghĩ có người khác sớm hơn cô một bước.

"Đồng tiểu thư!"

Thôi Thiếu Phong nhìn thấy hai cô, cười tủm tỉm đi tới, ánh mắt rơi trên mặt Đồng Niệm, cười nói: “Nghe Tâm Tâm nhắc đến Đồng tiểu thư, tôi nghĩ muốn đi thăm hỏi một chút.”

“Thăm hỏi?” Đồng Niệm cười lạnh, trên môi nở nụ cười lạnh như băng, “Vị tiên sinh này, tôi căn bản không biết anh.”

Ánh mắt Đồng Niệm lạnh lạnh, giữa hai chân mày tản mát ra lạnh lẽo bức người: “Anh hãy nghe cho kỹ lời tôi nói, thứ nhất tôi đã kết hôn, xin gọi tôi là Lãng phu nhân. Thứ hai là tôi và anh không cần thiết phải gặp mặt, sau này không nên xuất hiện trước mặt tôi.”

Nói xong những lời này, Đồng Niệm xoay người rồi đi, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên của người đàn ông phía sau lưng.

Bữa tiệc tiến hành được một nửa, Đồng Niệm cảm thấy nhàm chán, cô xưa nay không thích nhìn sắc mặt đối trá của mọi người. Nhìn thấy chân mày nhũn chặt của cô, Lãng Cận Dương cười thâm, từ trong đám người lui ra ngoài, dẫn theo cô rồi đi trước.

Đồng Tâm từ trong đám người lui ra ngoài, vỗ vỗ khuôn mặt đỏ ửng, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút. Tối nay uống hơi nhiều, trong dạ dày của cô lộn lộn khó chịu. Những loại xã giao giống như thế này không hề dứt, cô bắt đầu cảm thấy chán ghét.

Bưng ly nước lọc uống hai ngụm, Đồng Tâm nhìn thấy một bóng người, cô sững sờ bỏ ly nước xuống, theo bản năng cất bước đuổi theo: “Đình Hiền...”

Ôn Đình Hiền cúi đầu suy nghĩ, chợt nghe sau lưng có người gọi anh, lập tức ngẩng người. Anh xoay người nhìn sang, thấy người phía sau, đôi mắt sáng ngời bình tĩnh dị thường, không hề có chút dao động gì.

Đồng Tâm đứng cách anh một khoảng không xa, cho nên có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của anh. Hơn nữa, khi nhìn thấy anh nhìn với ánh mắt không chút gọn sóng, đáy lòng hung hăng nhéo một cái.

“Anh...” Đồng Tâm hít vào một hơi thật sâu, cố gắng nở nụ cười thật xinh đẹp: “Anh sống có tốt không?”

Ánh mắt Ôn Đình Hiền dao động, dđl/q"đ khuôn mặt tuần tú khễ nâng, khỏe miệng chọt nở nụ cười: “Rất tốt.”

Rất tốt?!

Trái tim Đồng Tâm chọt nhói đau, trong nháy mắt ánh mắt về mặt ảm đạm xuống. Đúng vậy, anh sống rất tốt, kể từ lần đầu tiên gặp lại anh thì cô nên biết rằng anh sống rất tốt.

Nhất là khi nhìn thấy anh được ông chủ tán thưởng và coi trọng, nhất định là sự nghiệp phát triển không ngừng.

Kiểm chế lại sự ê ẩm khó chịu trong đáy lòng, Đồng Tâm nhếch môi cười: “Đình Hiền, anh vẫn còn hận em sao?”

“Hận?” Ôn Đình Hiền chau mày, khuôn mặt tuần tú nở nụ cười lạnh nhạt, anh đang muốn mở miệng, thì nhìn thấy có người phía sau bước tới, ánh mắt về mặt trong nháy mắt ôn hòa lại.

“Đình Hiền.” Một cô gái đi tới, trên người mặc bộ đồ công sở chuyên nghiệp, mái tóc thanh thoát chấm ngang vai. Cô đi nhanh đến bên cạnh Ôn Đình Hiền rí tai mấy câu, trước khi đi mỉm cười với cô.

Vốn chỉ là nở nụ cười lễ phép, nhưng khi nhìn thấy, Đồng Tâm lại cảm giác chói mắt.

Đôi mắt nhìn cô đi xa, Ôn Đình Hiền mới chậm rãi thu hồi tầm mắt lại, khỏe miệng nở nụ cười dịu dàng như cũ.

Nhìn đến nụ cười trên khuôn mặt anh, ánh mắt Đồng Tâm lạnh xuống, cười khẩy nói: “Cô ta xứng với anh sao?”

Ôn Đình Hiền nhúu mày liếc nhìn cô một cái, khuôn mặt tuần duật nở nụ cười lạnh nhạt, anh cũng không để ý tới lời của cô, chỉ lịch sự nói: “Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện.”

Nhìn bóng lưng anh đi xa, Đồng Tâm cắn chặt đôi môi đỏ mọng, móng tay bén nhọn cắm sâu vào lòng bàn tay, dùng sức đến trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Bị Phỏng (Phần 2)

Bắt đầu một năm mới, công ty Đại Sứ Hình Tượng cần đổi mới lần nữa.

Lăng Cận Dương đẩy cửa chính phòng làm việc ra, thấy Đồng Niệm ngồi ở bên trong ghé xoay ngắn người, cất bước nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, dịu dàng hỏi: “Em suy nghĩ gì thế?”

Nghe được giọng nói của anh, Đồng Niệm ngẩng đầu lên, bữu môi nhìn anh, lâu bầu nói: “Không biết, trong đầu lộn xộn lung tung.”

Mím môi cười, Lăng Cận Dương giang hai cánh tay ôm cô vào trong ngực, “Có phải em mệt lắm không?”

Đồng Niệm lắc đầu một cái, cúi đầu nhìn tài liệu anh mang đến, tiện tay mở ra nhìn một chút, sau khi nhìn thấy nội dung phía trên, lập tức giận tái mặt: “Không được! Công ty muốn thay đổi người đại diện cũng không thể nó được.”

Lôi cô đến ghế sofa ngồi xuống, Lăng Cận Dương ôm cô vào lòng, để cho cô ngồi ở trên chân mình, mỉm cười hỏi cô: “Sao vậy? Vẫn còn giận Đồng Tâm sao?”

“Nhìn thấy nó là em bức mình.” Đồng Niệm cúi đầu, đưa tay đùa bỡn nút áo anh, hằm hằm khiển trách.

Lăng Cận Dương cười khề một tiếng, đôi tay nắm lấy eo của cô, dịu dàng thì thầm: “Đây là do công ty quyết định, số liệu phòng kế hoạch làm rất tốt, chúng ta không tìm được chỗ sơ hở, hơn nữa công ty Đại Sứ Hình Tượng cũng có quan hệ trực tiếp đến lợi ích công ty. Làm chuyện gì cũng phải lấy công ty làm trọng, em là người có quyết định cao nhất, không thể xử trí theo cảm tính.”

“Em...” Đồng Niệm nhúu mày nhìn anh một cái, lập tức cong miệng lên: “Anh không cần phải thực tế như vậy?”

“Không phải là anh thực tế.” Lăng Cận Dương thở dài, khuôn mặt lạnh lùng, “Chúng ta là thương nhân, suy tính lợi ích, vĩnh viễn là yếu tố hàng đầu.”

Đồng Niệm mắt húng nhếch miệng, nhìn anh chăm chăm, ép hỏi: “Nếu như có một ngày, bất anh lựa chọn giữa em và lợi ích thì anh sẽ chọn cái nào?”

“Ha ha...” Lăng Cận Dương cười lớn, lắc đầu nói: “Sẽ không có chuyện đó.”

“Nếu như thật sự xảy ra thì sao?”

Ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương dao động, trong lòng anh bỗng nhiên thoáng qua cái gì, ý cười trên khóe môi chậm rãi thu lại, “Nếu như quả thật có sự lựa chọn như vậy, em có buông tha anh không?”

Không nghĩ tới anh sẽ hỏi ngược lại như vậy, Đồng Niệm sửng sốt mấy giây, sau đó cô đưa tay bưng lấy mặt của anh, ánh mắt sáng quắc theo dõi anh, nói: “Trong lòng em, anh vĩnh viễn quan trọng nhất.”

Giữ cô vào trong ngực, khuôn mặt Lăng Cận Dương cúi xuống, anh tựa vào đầu vai của cô, yên lặng hồi lâu. Bởi vì lời của cô, dđl/q"đ cảm xúc trong lòng bất ổn hồi lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Đồng Niệm nhìn thấy hành động bất thường của anh cũng không có động dạ, đôi tay vòng chắc bờ vai anh, ôm anh thật chặt. Cô mơ hồ có thể cảm nhận được, từ trên người anh tản mát ra vẻ bi thương.

Dành ra nửa ngày, Đồng Niệm lái xe đi ra ngoại ô, muốn đi thăm Hàn Hứng Kiều một chút. Lần này, cô không có nói cho Lăng Cận Dương biết, muốn một mình đi thăm ông một chút.

Đi tới bên ngoài nhà trọ, Đồng Niệm lấy quà tặng xuống, liếc mắt nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe thể thao màu đỏ, chỉ cảm thấy nhìn rất quen mắt nhưng không nhớ nổi đã gặp qua ở nơi đâu.

Reng reng ——

"Tới đây."

Trong cửa lớn vang lên một giọng nữ, Đồng Niệm cau mày, sau khi nhìn thấy người mở cửa, lập tức kinh ngạc nói: “Tại sao cô lại ở đây?”

Trầm Bái Ny khẽ mỉm cười, sau khi mở cửa ra nói: “Tại sao tôi không thể ở đây? Cô đừng quên đây cũng là ba của Cố Diệp.”

Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, bởi vì lời cô nói mà vẻ mặt có chút khó coi.

Sau khi đẩy cửa phòng ra, Đồng Niệm không muốn để ý tới cô, cất bước đi thẳng vào nhà, “Ba! Con tới thăm ba.”

Hàn Hứng Kiều đang xem tivi trong phòng khách, nhìn thấy cô đi vào, nhất thời sa sầm mặt.

Đặt thuốc bỏ trên bàn, Đồng Niệm mỉm cười, lấy lòng nói: “Lần trước con mua thuốc bỏ cho ba, ba uống chưa?”

Hàn Hứng Kiều lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lạnh lẽo, từ trong ánh mắt ông tản mát ra tia lạnh lẽo. Ông cầm thuốc bỏ lên nhìn một chút, giơ tay lên ném vào trên người của cô, tức giận nói: “Những thứ phế phẩm này đều là đồ rẻ tiền, cô muốn lừa gạt ai vậy hả?”

Nhìn thấy đồ bay tới, Đồng Niệm theo bản năng lui về phía sau một bước, cô nghiêng đầu né tránh, trong lòng cảm thấy rất uất ức. Những thứ này mặc dù không phải là loại đắt tiền nhất, nhưng cũng là loại cực tốt, cô sẽ không dùng hàng tiện lợi đi lừa gạt ông.

“Ba.” Đồng Niệm dịu dàng gọi ông một tiếng, giải thích: “Những thứ này đều là con chọn, đối với thân thể của ba rất tốt, không phải hàng tiện lợi rẻ tiền.”

Bóp ——

Hàn Hứng Kiều hung hăng vỗ lên bàn một cái, lớn tiếng quát: “Cô còn dám mạnh miệng.”

Nhìn thấy ông nổi giận, Đồng Niệm lập tức im lặng, cắn môi cúi đầu.

Đi tới ghế sofa ngồi xuống, khóe mắt Trầm Bái Ny thoáng qua nụ cười, khoanh tay trước ngực, bộ dáng chiếm chế hướng về phía Đồng Niệm, ngồi xem kịch vui. Ánh mắt hàn Hứng Kiều vô cùng giận dữ, ông lấy tay chỉ vào phòng bếp, lạnh lùng nói: “Tôi đói bụng rồi.”

Nghe ông nói, Đồng Niệm vội vàng bỏ túi xách trong tay xuống, xách đồ đã mua vào trong phòng bếp, vội vàng nấu cơm.

Nhìn chăm chăm bóng lưng cô bận rộn, khóe miệng Trầm Bái Ny thoáng qua nụ cười lạnh. Cô cầm trái táo trong mâm đựng trái cây lên, gọt vỏ rồi đưa cho Hàn Hứng Kiều, “Bác trai, đợi tháng sau khi bác đi đến Mỹ, con sẽ là người dẫn đường, nhất định sẽ dẫn bác đi chơi thật vui.”

Nhận lấy trái táo cô đưa tới, Hàn Hứng Kiều ôn hòa cười, “Bái Ny thật là hiểu chuyện.”

Trầm Bái Ny khẽ mỉm cười, biến đổi đề tài cùng ông tán gẫu, rất biết cách làm ông vui vẻ.

Rất nhanh sau đó, Đồng Niệm bưng ra ba món ăn mặn và một món canh măng lên bàn cơm, “Ba, con nấu cơm xong rồi.”

“Đi, chúng ta đi ăn.” Hàn Hứng Kiều kéo người bên cạnh, dẫn Trầm Bái Ny đến ngồi chung trước bàn ăn.

Cầm đũa lên gấp một miếng, Trầm Bái Ny mím môi bắt đầu nhai, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm, so với cô làm thì ngon hơn. Cô bấu môi không nói gì.

"Phụt!"

Hàn Hứng Kiều vút đôi đũa trong tay, chỉ vào món ăn trước mặt, tức giận nói: “Đây là làm cho người ta ăn sao? Mặn như vậy, cô muốn tôi bị tăng huyết áp sao?”

Bình thường nấu ăn, Đồng Niệm cũng không tự tin lắm, cô nghĩ rằng chắc do mình bỏ muối nhiều, chỉ đành mím cười nói: “Xin lỗi ba, con sẽ nấu lại.”

Cô bụng thức ăn lên, xoay người chạy vào phòng bếp, dđl/q'd rửa rau, xắt thức ăn lần nữa, động tác nhanh nhẹn.

Ánh mắt thoáng qua vẻ kỳ quái, Trầm Bái Ny nhìn chằm chằm vẻ mặt đầy oán hận của Hàn Hứng Kiều, trong lòng âm thầm cười. Cô đại khái đoán được cái gì, cúi đầu cười trộm.

Lăng Cận Dương trở lại phòng làm việc, sau khi đi qua phòng cách vách, thấy bên trong chỉ có nhân viên dọn vệ sinh, không khỏi nhíu mày hỏi: “Chủ tịch đâu?”

Trợ lý mở thời khóa biểu trong ngày ra, nói sự thật: “Chủ tịch mới vừa đi ra ngoài ạ.”

Mở lịch trình của Đồng Niệm ra, Lăng Cận Dương thấy những gì cô ghi chú cho hôm nay, lập tức đoán ra được cái gì, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Một đường đi thẳng tới thang máy đến bãi đỗ xe ở tầng hầm, Lăng Cận Dương vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra, gọi cho Đồng Niệm. Nhưng điện thoại của cô sau khi đổ chuông, vẫn không có ai nghe.

Lăng Cận Dương trầm mặt lái xe đi ra ngoài, đạp mạnh chân ga, nhanh chóng chạy tới phòng trọ ở ngoại ô.

Xào lại thức ăn, Đồng Niệm bụng ra lần nữa, lễ phép đặt lên bàn, khoe miệng mỉm cười: “Ba, ba nếm thử lại một chút xem.”

Hàn Hứng Kiều trầm mặt cầm đũa lên, gấp lên ném thử lần nữa, lần này cái gì cũng không nói.

Trầm Bái Ny nhìn mặt mà nói chuyện, tức thời mở miệng, bụng chén canh của cô lên, hướng về phía Đồng Niệm nói: “Canh đã lạnh rồi, bác trai khẩu vị không tốt, không thể ăn đồ lạnh.”

Nhíu mày nhìn bộ dáng của Trầm Bái Ny, Đồng Niệm cảm thấy trong lòng tức giận, cô trầm mặt bụng canh lên, đi vào phòng bếp hâm nóng lần nữa.

Đứng trước bếp, Đồng Niệm đổ canh vào trong nồi, mở lửa hâm nóng lại.

Bưng tô canh đi ra, sau khi đặt lên bàn, bàn tay bị phỏng có chút đỏ lên, cô vẫy vẫy tay, không chút chần chừ, cầm muỗng lên múc vào chén nhỏ, đặt vào trong tay Hàn Hứng Kiều.

Ăn hai chén cơm, Hàn Hứng Kiều để đũa trong tay xuống, cầm muỗng lên, múc một muỗng canh nếm thử, hình như bị nóng, ông hít một cái, bỏ cái muỗng xuống.

“Này!” Trầm Bái Ny chớp mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Đồng Niệm nói: “Sao cô lại như vậy? Muốn bác trai bị bỏng chết hả, tâm địa thật độc ác.”

Đồng Niệm híp mắt, nhìn chằm chằm vào mặt Trầm Bái Ny, lạnh lùng nói: “Trầm Bái Ny, cô im miệng cho tôi! Đây là nhà tôi, đến phiên cô nói chuyện sao?”

Trầm Bái Ny bị lời của cô làm cho ngẹn họng, đang muốn cãi lại thì nhìn thấy Hàn Hứng Kiều tức giận.

Gió tay lên hất chén canh trước mặt xuống đất, Hàn Hứng Kiều tức giận quát: “Cô là người phụ nữ ác độc.”

"A ——"

Không nghĩ tới ông sẽ như vậy, Đồng Niệm chưa kịp tránh né, cả chén canh nóng toàn bộ đổ lên mu bàn tay cô, lập tức sưng đỏ.

Vừa vặn vào lúc này, Lăng Cận Dương móc chìa khóa mở cửa nhà ra, nhìn thấy không khí như ngột thở, lập tức nhíu chặt mày.

Nhìn Đồng Niệm đứng ở phía đối diện, đôi mày thanh tú nhíu chặt, vẻ mặt bộ dáng vô cùng khổ sở, trong lòng Lăng Cận Dương cả kinh, tầm mắt theo vẻ mặt của cô đi xuống, cuối cùng rơi vào mu bàn tay sưng đỏ của cô, ánh mắt thoáng chốc lo lắng.

Lấy tay kéo Đồng Niệm đến bên cạnh, Lăng Cận Dương nhìn mu bàn tay sưng đỏ của cô, đôi mắt sắc bén nhìn về phía ba anh và Trầm Bái Ny, thốt ra giọng nói lạnh lẽo, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Bí Quyết Sinh Con

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén như đao của Lăng Cận Dương, Trầm Bái Ny sợ hãi cúi đầu.

“Ba!” Lăng Cận Dương thu hồi tầm mắt bắn về phía cô, quay đầu nhìn chằm chằm ba mình, mím chặt môi: “Ba muốn làm gì?”

Ánh mắt Hàn Hứng Kiều nghiêm giận, sắc mặt cũng rất khó coi, ông cười lạnh một tiếng, cất bước đi tới ghế sofa ngồi xuống, mở miệng nói: “Con cho rằng ba muốn làm gì? Ba chồng muốn dạy dỗ con dâu là chuyện kinh thiên địa nghĩa!”

Trong lòng Lăng Cận Dương vô cùng tức giận, anh cất bước định đi về phía trước, lại bị Đồng Niệm nắm chặt cổ tay, “Là em không tốt, chộc ba tức giận.”

Vội vàng ngăn ở trước người anh, Đồng Niệm không muốn bởi vì mình để cho ba con bọn họ xảy ra tranh chấp.

Nhìn thấy con trai che chở cho Đồng Niệm, trong lòng Hàn Hứng Kiều càng thêm lửa giận, ông lạnh mặt, quát lớn: “Mày muốn che chở cho nó thì trở về nhà mình mà che chở, đừng có ở trước mặt tao, chướng mắt lắm!”

Sắc mặt Đồng Niệm cứng đờ, chứng kiến cảnh ông nhìn mình tràn đầy phẫn hận, trong lòng càng không biết phải làm sao. Tại sao ông lại nhìn mình bằng ánh mắt hận thù ấy?

Cuối cùng là cô đã làm sai cái gì?

Kéo tay Đồng Niệm, khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương u ám, anh chẳng hề nói một câu, trực tiếp dẫn cô đi ra ngoài.

Đồng Niệm kéo không được anh, chỉ có thể theo anh đi ra ngoài, cô cảm túi xách lên, vội vã nói: “Ba, chúng con đi trước...”

Lời của cô còn chưa thốt ra hết, Lăng Cận Dương liền dẫn cô đi ra, trở tay hung hăng đóng cửa phòng lại, “Rầm” một âm thanh lớn vang lên.

Theo anh đi tới, ngồi vào trong xe, Đồng Niệm thở hổn hển, cô chưa kịp mở miệng, Lăng Cận Dương đã đạp mạnh chân ga lái xe đi, tốc độ xe rất nhanh.

Nhìn khuôn mặt khấn trương của anh, Đồng Niệm biết anh tức giận, cô hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: “Cận Dương, là do em làm không tốt, khiến cho ba tức giận.”

Hai tay Lăng Cận Dương nắm chặt tay lái, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước, chẳng hề nói một câu. Sau khi anh lái xe ra khỏi chung cư, ở ven đường tìm được một tiệm thuốc, anh dừng xe lại, trực tiếp đẩy cửa xe ra, đi tới tiệm thuốc.

Rất nhanh, anh lại mở cửa xe bước vào, đặt túi chườm nước đá đã mua trên mu bàn tay sưng đỏ của cô, trầm giọng nói: “Em tự làm đi.”

Đồng Niệm không dám lên tiếng, vội vàng gạt đầu, nhận lấy túi chườm nước đá để lại.

Một đường lái xe chạy tới bệnh viện, Lăng Cận Dương cũng không có nói chuyện gì nhiều, trên mặt anh không có một chút biểu hiện, hoàn toàn không nhìn ra hi nộ.

Bác sĩ lấy vết phỏng rộp trên mu bàn tay bị phỏng ra, Đồng Niệm sợ đau, khuôn mặt trắng bệch.

Trên vai có đôi bàn tay đặt xuống, Lăng Cận Dương ngồi xổm xuống bên cạnh cô, giang hai cánh tay ôm cô vào trong ngực. Một tay anh vịn mặt cô để cho cô tựa vào trong ngực mình, một tay nắm chặt mu bàn tay của cô, không để cho cô cử động.

“Đừng sợ, sẽ không đau đâu.”

Bên tai vang lên tiếng thì thầm ôn nhu của anh, Đồng Niệm đang co rút hai vai từ từ tỉnh táo lại. Chôn mặt vào trong ngực anh, cả người đột nhiên lướt qua một dòng nước ấm, có anh ở bên cạnh làm cho cô dần dần cảm thấy không sợ nữa.

Chỉ ngắn ngủi mấy giây, bác sĩ đã nhanh chóng lấy ra bông nước.

“Xong rồi.” Bác sĩ nhìn bộ dáng sợ sệt của Đồng Niệm, cười khẽ một tiếng.

Đồng Niệm ngẩng đầu lên, lúc quay đầu nhìn lại, thì bác sĩ đã làm xong, hơn nữa cô cũng không thấy đau. Cô mím môi cười, quay đầu đang muốn cảm ơn Lăng Cận Dương, sắc mặt chợt thay đổi.

Bác sĩ thoa thuốc trị phỏng lên, dđl/q'd lúc này sắc mặt Đồng Niệm đã thay đổi, tiền đồng đen nhánh đầy nước. Cô cắn môi, lớn tiếng quát: “Lăng Cận Dương, anh là tên khốn kiếp, anh lừa em?”

Lăng Cận Dương nhìn chằm chằm bác sĩ bôi thuốc xong, sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói nặng nề: “Anh nói lấy bọng nước không đau.”

“...” Trong nháy mắt mặt Đồng Niệm tối xuống, nhìn anh chằm chằm bằng ánh mắt có thể phun ra lửa.

Bác sĩ trung niên nhìn chằm đôi vợ chồng trước mắt, không khỏi nhếch môi cười. Sau khi cẩn thận dặn dò Lăng Cận Dương một số chú ý, cho toa thuốc để cho bọn họ đi lấy thuốc.

Lái xe trở lại Lan Uyển, Đồng Niệm vẫn luôn cau mày, sau khi trở lại phòng ngủ, cô nhếch miệng ngồi ở trên sofa, một câu cũng không nói.

Bưng tới một ly nước ấm, Lăng Cận Dương lấy thuốc ra, giơ lên trước mặt cô, “Uống thuốc.”

Đồng Niệm cúi đầu cũng không nhìn anh, cầm lấy thuốc nuốt xuống rồi uống vào một ngụm nước.

“Còn đau không?” Đưa tay ôm cô lên, Lăng Cận Dương để cho cô ngồi trên đùi, dịu dàng hỏi khẽ.

Trong lòng Đồng Niệm có chút khổ sở, tựa đầu vào trên bả vai của anh, môi đỏ mọng mím chặt, đôi mắt thoáng qua vẻ mất mát.

“Niệm Niệm, sao em không nghe lời anh nói?” Lăng Cận Dương ôm cô lên giường, cũng thuận thế nằm ở bên cạnh cô. Anh liên tục nói với cô, không để cho cô một mình đi gặp ba anh, chính là sợ bọn họ xảy ra xung đột.

Đồng Niệm cắn môi, cúi đầu, cô vốn dĩ chỉ muốn đi thăm ông một chút, tận tâm hiếu thuận, nhưng ai có thể nghĩ đến sẽ xảy ra cục diện như vậy? Đáng giận nhất là, Trầm Bái Ný còn đi theo quấy rối?

“Em cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Tựa đầu vào trên ngực của anh, Đồng Niệm buồn bã, trái tim nhói đau: “Cận Dương, ba hận em đúng không?”

Sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, mày kiếm thoáng chốc nhíu chặt: “Em đừng nghĩ lung tung.”

Thở dài một hơi, ánh mắt về mặt Đồng Niệm yên tĩnh lại, cô bấu môi, nhẹ giọng nói: “Có phải do em đoạt những thứ thuộc về anh, cho nên ba chán ghét em, hận em không?”

Hai mắt Lăng Cận Dương giật giật, khuôn mặt đầy vẻ khổ sở, anh không có thừa nhận cũng không có phủ nhận.

Nghe anh thở dài, Đồng Niệm nghĩ rằng mình đã đoán đúng, trái tim ngủ vị tạp trần. Chuyện này, nói cho cùng do ba cô có lỗi, nếu như ông không đối xử với Lăng Cận Dương như thế, mọi chuyện cũng sẽ không phát triển như ngày hôm nay.

“Bác sĩ nói, mấy ngày này tay của em không được thấm nước.” Lăng Cận Dương chợt xoay chuyển đề tài, cúi đầu nhìn Đồng Niệm nằm trong ngực, dặn dò cô.

Đồng Niệm phục hồi tinh thần lại, ngửa đầu nhìn anh, nhếch môi hỏi: “Vậy lúc em tắm thì làm thế nào?”

“Anh giúp em tắm.” Tiện tay Lăng Cận Dương cầm lấy chân đắp lên, trả lời chắc nịch, một chút cũng không có nhìn ra khác thường.

Đồng Niệm sùng sốt, vội vàng lắc đầu một cái, từ chối nói: “Hi hi, em không cần.” Để cho anh tắm, không phải để dè vào miệng cọp sao?

Lăng Cận Dương hé mắt cúi đầu cười, dđl/q'd trên môi nở nụ cười xấu xa nói: “Không cần cũng phải sử dụng.”

Lăng Cận Dương! Anh không cần giảng đạo lý.

“Sẽ không, đối với em, không có đạo lý sẽ tốt.”

"....."

“Anh khốn kiếp! Khi dễ em!”

“Khốn kiếp! Khi dễ em đó! Thì sao?”

Đồng Niệm giận dữ, sắc mặt tái xanh nhìn anh, lại thấy anh cúi mặt há miệng trước mặt cô, chặn miệng của cô lại, nuốt tất cả giọng nói của cô vào trong bụng.

Mu bàn tay bị thương, Đồng Niệm không dám dùng sức giãy giụa, cô tức giận đấm anh hai cái nhưng bàn bàn tay nhỏ nhắn lại bị anh nắm chặt. Nụ hôn của anh dịu dàng lưu luyến, giữa rừng môi rung động, rất nhanh đáy lòng cô đã quên đi tức giận, toàn tâm toàn ý đáp lại anh.

Kỳ hạn mãn hạn tù của Hàn Hứng Kiều đã đến, Lăng Cận Dương bảo luật sư Tiền làm thủ tục ra tù. Sau đó anh dẫn ba anh bay sang Mỹ, đến chỗ chôn cất Cố Diệp.

Trong nghĩa trang, vợ chồng nhà họ Cố dẫn theo bọn họ đi tới trước mộ Cố Diệp.

Hàn Hứng Kiều đứng ở trước mộ, nhìn tấm hình của Cố Diệp, trên mặt nhuộm đầy nếp nhăn, nước mắt chảy dài. Người con trai này ông chỉ ôm qua một lần, đã vĩnh viễn bỏ ông đi, thậm chí ông không thể nghe đứa bé gọi một tiếng ba.

Loại đau thấu xương này, là tuyệt vọng, hung hăng và nát đáy lòng của con người.

“Con trai!” Hàn Hứng Kiều đứng ở trước mộ, run rẩy ngẩng đầu lên, vượt khuôn mặt của người con trai tràn đầy hăng hái của tuổi trẻ trên tấm ảnh. Một sinh mệnh tươi sáng như vậy, lại ra đi quá sớm, bọn họ vốn một nhà bốn người, phải có một gia đình hạnh phúc, nhưng tất cả mọi thứ trong nháy mắt biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Người hại cả nhà bọn họ, đầu sỏ gây nên chuyện này, cả đời này ông cũng không thể tha thứ.

Diệp Vân phương che miệng, trên mặt cũng đầy nước mắt, mỗi lần nghĩ đến Cố Diệp, giống như có đao xoắn vào tim.

“Mẹ nuôi.” Đưa tay Lăng Cận Dương vòng chắc bả vai bà, trên khuôn mặt lộ ra vẻ cảm kích: “Mẹ chớ buồn đau, sau này còn có con.”

“Ừ.” Diệp Vân Phương khóc gật đầu một cái, trong lòng bội cảm vui mừng.

Cố Hoàn Dân nhìn thấy Lăng Cận Dương như thế, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, không nghĩ tới bọn họ mất đi một đứa con trai, lại có thể trở về một đứa con trai. Có lẽ ông trời thương xót bọn họ, lại mang lại cho bọn họ một tia hi vọng cùng an ủi lần nữa.

Từ nghĩa trang đi ra ngoài, vẻ mặt mọi người đều rất đau thương. Những năm này vợ chồng nhà họ Cố có ơn nuôi dưỡng đối với Cố Diệp, Hàn Hứng Kiều rất cảm kích bọn họ. Vợ chồng nhà họ Cố cũng là những người tốt, đưa cha con bọn họ về nhà ở, không để cho bọn họ ở khách sạn, vừa đúng lúc mọi người tụ chung một chỗ, cùng nhau nói chuyện.

Trong một gian phòng của nhà hàng tây trang nhã, sau khi Doãn Mạch gọi thức ăn, đưa thực đơn lại cho nhân viên phục vụ.

“Tay còn đau không?” Nâng mu bàn tay của Đồng Niệm lên nhìn một chút, Doãn Mạch cau mày hỏi.

Trên mu bàn tay bị phỏng có một chút vết đỏ màu nhàn nhạt: “Không đau, không có nghiêm trọng như vậy.”

“Ai!” Doãn Mạch cầm ly trà sữa lên uống, u oán nói: “Cậu thật xui xẻo, sao lại gặp một bố chồng như vậy?”

Đồng Niệm mím môi cười cười, cũng không hề để ý: “Thật ra ba chồng mình rất đáng thương, những năm qua khẳng định gặp rất nhiều khổ sở, cũng chịu phạt không ít tội. Tính tình cổ quái cũng dễ hiểu, mình không oán hận ông.”

“Này!” Doãn Mạch gạt khuôn mặt tươi cười của cô, chế nhạo nói: “Thì ra con dâu đại lượng nhất thế kỷ này đang ở chỗ này a! Lăng phu nhân, cậu đúng thật là một người con dâu ưu tú.”

Đồng Niệm vuốt ve tay của cô, giọng nhẹ nhàng: “Mình đương nhiên tốt rồi.”

Doãn Mạch cười khúc khích, hai người lặng lẽ nói mấy câu. Nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên, Doãn mạch rất cảm động, cô nhú mày nhìn về phía Đồng Niệm, lại nhìn thấy bộ dáng phờ phạc rũ rượi của cô, lập tức cười nói: “Thế nào, nhớ lão công nhà của cậu rồi hả? Người ta mới đi nước Mĩ có mấy ngày thôi mà.”

Đôi tay Đồng Niệm chống cằm, nhìn mặt cô bạn thân, nổi lòng kích động: “Mình muốn có con, nhưng Cận Dương không muốn.”

“À?” Doãn Mạch vừa cắt một miếng thịt bò bít tết bỏ vào miệng, khuôn mặt không thể tin: “Lăng Cận Dương đối với cậu tốt như vậy, sao lại không muốn có con được chứ?”

“Mình cũng không biết!” Thuận tay Đồng Niệm cầm lên một cọng khoai tây, chấm một chút tương cà, ăn mà không biết ngon, “Lúc vừa mới kết hôn, cả hai đều muốn, nhưng khoảng thời gian gần đây, anh ấy liên tục thay đổi ý định.”

Doãn Mạch vừa ăn vừa nghe cô nói, chợt nghĩ đến cái gì, kinh ngạc hỏi Đồng Niệm: “Niệm Niệm, không phải bên ngoài chồng cậu có đàn bà khác chứ?”

Giơ tay lên vỗ lên trán Doãn Mạch, Đồng Niệm hung dữ nhìn cô một cái, quát lớn: “Đừng có đoán mò! Anh ấy sẽ không làm vậy.”

Ngừng lại, khuôn mặt xinh đẹp của Đồng Niệm nở nụ cười sáng lạn, “Giữa mình và Lăng Cận Dương, không chen lọt người thứ ba! Cho dù có người thế nào cũng vô dụng. Bất kể là mình hay là anh ấy, cũng không cho phép xảy ra chuyện như vậy.”

Lúc nói đến chuyện này, dĩ nhiên Đồng Niệm tràn đầy tự tin, ưỡn ngực ngẩng đầu, sức mạnh tràn trề.

Nghe vậy Doãn Mạch gật đầu cười, “Biết rồi, biết hai người các người hạnh phúc rồi, không cần phải đánh vô trán mình như vậy.”

Đặt dao đĩa trong tay xuống, Doãn Mạch ho nhẹ hai tiếng, nhỏ giọng nói: “Nếu như không phải là vấn đề tình cảm, chính là lão công cậu có vấn đề.”

"Phụt..."

Đồng Niệm cười phun cả nước bọt ra, cụt hứng nhìn cô chăm chăm, "Doãn Mạch cậu không cần phải đoán."

Thân thể có vấn đề sao? May là Doãn Mạch không nghĩ ra được, thể lực Lăng Cận Dương không biết có bao nhiêu khỏe mạnh.

"Cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra?" Doãn Mạch giận tái mặt, nhìn chăm chăm Đồng Niệm hỏi.

Đồng Niệm cắn môi nhún nhún vai, cũng nghĩ mãi không ra. Đúng vậy, không phải chuyện tình cảm, cũng không phải vấn đề sức khỏe, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra, làm cho Lăng Cận Dương không muốn có con?

Cái vấn đề này, cô nghĩ mãi cũng không xong, không nghĩ ra.

Vốn dĩ trong lòng Đồng Niệm chỉ phiền muộn, rủ Doãn Mạch ra ngoài nói chuyện phiếm, giải tỏa một chút buồn phiền trong lòng, nhưng không nghĩ đến, Doãn Mạch lại đề ý.

Ba ngày sau, Đồng Niệm đang làm việc ở công ty, điện thoại nội bộ từ trợ lý vang lên: "Chủ tịch, có tiểu thư Doãn Mạch muốn gặp ngài."

Đồng Niệm chớp mắt, bảo trợ lý dẫn cô vào.

"Sao cậu lại tới đây?" Đồng Niệm nhìn Doãn Mạch ôm hộp quà đi tới, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Đặt cái hộp ôm tới ở trên bàn trà, Doãn Mạch xoa xoa cánh tay đau nhức, quay đầu nhìn chăm chăm phòng làm việc của cô, nói: "Woa! Thì ra đây chính là phòng làm việc của chủ tịch Lăng thị, thật là khí phái."

Đồng Niệm bất đắc dĩ cười cười, sau khi trợ lý đưa tới thức uống, lễ phép đi ra ngoài, cũng đóng cửa phòng làm việc lại.

Nhìn thấy bộ dáng nhìn đông nhìn tây của cô, Đồng Niệm nhếch môi cười, hỏi cô: "Nói đi, cậu chạy tới đây làm gì?"

Doãn Mạch mỉm cười đi đến bên cạnh cô, thần thần bí bí hỏi: "Chồng cậu trở về chưa?"

"Vẫn chưa." Đồng Niệm lắc đầu một cái, nói sự thật: "Ngày mai mới về."

"Vậy thật tốt."

Doãn Mạch vỗ tay một cái, kéo Đồng Niệm đến bên cạnh, đưa tay chỉ hộp quà màu hồng cô đưa tới, "Đoán xem, mình đưa đến cho cậu cái gì?"

Đồng Niệm cúi đầu nhìn cái hộp, bên ngoài được bao bọc rất đẹp, cô đảo con mắt đi lòng vòng, cười nói: "Quần áo?"

Giơ tay lên vỗ đầu cô, Doãn Mạch bĩu môi, cười nhạo nói: "Cậu bây giờ còn thiếu quần áo sao? Mình chính là đến giúp cậu khi cậu bị gặp nạn."

Đồng Niệm bị cô làm cho lẩn quẩn, thật sự đoán không ra được bên trong cái hộp Doãn Mạch đựng gì?

Thấy Đồng Niệm đoán không ra, Doãn Mạch cười tủm tỉm mở hộp quà ra, đẩy tới trước mặt cô, "Cậu tự xem đi."

Đồng Niệm nghi ngờ cúi đầu nhìn, đợi đến khi cô thấy rõ trong hộp nào là, roi da, sáp nến, nội y sexy, khuôn mặt nóng như lửa đốt, "Cậu...cậu..."

Cô đưa tay chỉ Doãn Mạch, sau khi lấy lại bình tĩnh, vội vàng cầm nắp hộp lên đập lại, đỏ mặt quát: "Doãn Mạch, cậu muốn chết hả? Sao lại mang những thứ đồ này đến?"

"Stop!" Doãn Mạch mất hứng lườm Đồng Niệm một cái, giơ tay lên đẩy tay của cô ra, lại mở nắp hộp ra, trầm giọng nói: "Cậu có biết mình tìm những thứ đồ này tốn sức thế nào không? Cậu còn không biết cảm kích?"

Đồng Niệm thờ dốt một hồi, liếc nhìn đồ trong hộp, thấy đồ chơi trong đó, khuôn mặt lập tức đỏ lên lần nữa: "Thật buồn nôn!"

Đưa tay đẩy nhẹ cái trán cô một chút, Doãn Mạch giận tái mặt, tức giận nói: "Là cậu nói muốn có con, ngày đó sau khi nghe cậu nói xong, mình về nhà liền lên mạng tìm hiểu và hỏi mọi người, tất cả mọi người đều nói nếu như không phải là vấn đề tình cảm hay sức khỏe vậy khẳng định là nhân tố tâm lý."

"Cậu..." Đồng Niệm khiếp sợ, không nghĩ tới Doãn Mạch có thể đăng chuyện này lên mạng đề hỏi. Cũng phải, Doãn Mạch là một bà tám, vốn dĩ không biết hai chữ bí mật viết như thế nào.

"Cậu yên tâm" Doãn Mạch vỗ vỗ vai của cô cười nói: "Sẽ không tiết lộ tin tức cá nhân."

Thở dài một hồi, Đồng Niệm đành chịu thua, nhúm mày hỏi: "Vậy cậu nói nghe thử một chút, là nhân tố tâm lý gì?"

Thấy cô mở miệng hỏi, Doãn Mạch lập tức thao thao bất tuyệt nói: "Bạn bè trên mạng đều nói, chồng cậu không muốn có em bé, hơn phân nửa đều nói muốn cùng cậu hưởng thụ thói giới của hai người, sợ con nít tới phá hư chuyện ân ái của hai người! Cũng có người nói, thật ra thì chồng cậu có nội tâm

cực kỳ yếu ớt, có tham muốn chiếm hữu đặc biệt mãnh liệt, không muốn chia sẻ cậu với bất kỳ ai. ”

Đồng Niệm nghe Doãn Mạch nói, thần sắc trên mặt dần dần yên tĩnh lại, mặc dù phân nửa cô không đồng ý, nhưng có một chút có lẽ là đúng, ddl/q"l
Đó chính là Lăng Cận Dương có tham muốn chiếm hữu quả thật rất mạnh, có lẽ anh không muốn có con là bởi vì sợ đứa bé sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ.

Ngây thơ!

Trong lòng Đồng Niệm âm thầm giễu cợt, cô ngược lại chưa từng nghĩ tới, Lăng Cận Dương cũng có một mặt ngây thơ như vậy.

“Những thứ đồ này...có thể dùng sao?” Đồng Niệm nhìn chằm chằm những thứ đồ trong hộp, không rõ hỏi.

Doãn Mạch nói đến miệng đắng lưỡi khô, bụng lỵ nước lên uống vài ngụm, tặc lưỡi cười nói: “Rất có ích.”

“Cậu đã thử qua?”

Doãn Mạch giận tái mặt, híp mắt nhìn về phía người bên cạnh: “Minh ngược lại rất muốn thử một chút, nhưng không tìm được người thích hợp.”

“Ha ha ha...” Đồng Niệm cười lên, biết là mình đụng đến chỗ đau của cô, vội vàng cười theo nói, “Đừng nóng vội, rồi sẽ tìm được.”

Giơ tay lên xoa xoa lỗ mũi, Doãn Mạch cong miệng lên, nhỏ giọng thì thầm: “Đàn ông ăn no là đàn ông không biết đói.”

Đồng Niệm cúi đầu nhin cười, cầm một vật trong hộp lên sờ sờ, lại cảm thấy không ổn để trở lại: “Mạch Mạch, cậu chắc chắn có hiệu quả?”

Doãn Mạch cười xấu xa tiến lại bên cạnh Đồng Niệm, từ trong túi xách móc ra một bình thuốc, nhét vào tay của cô, “Yên tâm, có Doãn Mạch mình ra tay bảo đảm cậu sẽ thành công.”

Cô chỉ chai thuốc đặt trong tay Đồng Niệm, cười xấu xa nói: “Thật ra chủ yếu là cái này, những thứ trong hộp này chỉ là công cụ hỗ trợ. Cậu cứ yên tâm cho chồng cậu dùng đi, mình đã đi làm kiểm tra, tuyệt đối không có bất kỳ tác dụng phụ, nhất định sẽ đẻ cho cậu sinh em bé khỏe mạnh.”

Đồng Niệm cúi đầu nhìn chai thuốc nhỏ màu xanh dương trong lòng bàn tay, nở nụ cười rồi rầm, nhúu mày nhìn nhìn về phía Doãn Mạch, lại chỉ thấy trong đôi mắt cô đều là nụ cười, ý vị gât đầu: “Cậu nhất định phải nhanh chóng sinh con, mình còn chờ làm mẹ nuôi.”

Ừm ——

Đôi mày nhúu chặc của Đồng Niệm chậm rãi buông ra, cô nhìn đồ dùng trong hộp, trong đầu không kiểm được rất nhiều hình ảnh hiện ra, khuôn mặt nóng như lửa đốt. Chỉ là nghĩ tới chuyện có con, lại cần răn cổ nhin. Vì muốn có bảo bối, bất cứ giá nào cô cũng phải liều mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Trắng Đêm Giày Vò (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Tập Đoàn Lăng thị tuyển người đại diện, hình ảnh cuối cùng sẽ do công ty có thẩm quyền cao nhất xét duyệt.

Năm nay người được chọn là ngôi sao Đồng Tâm, vốn dĩ Đồng Niệm không muốn chọn cô, nhưng Lăng Cận Dương không có ở cùng ty, cô phải ra mặt quyết định. Chuyện này đã kéo dài mấy ngày, đến chuyến bay sắp tới Lăng Cận Dương mới có thể trở về. Cô không muốn anh nhìn thấy cô làm việc theo cảm tính, không biết đặt lợi ích công ty làm trọng.

Dành nửa buổi chiều, Đồng Niệm đi tới phòng chụp ảnh, tới xem phong cách, hình ảnh của Đồng Tâm một chút.

Trợ lý dẫn cô đến phòng chụp ảnh Nhất Hào, nhiếp ảnh gia đưa cho cô xem những tấm ảnh đã chụp thử trước đó, Đồng Niệm cũng không hài lòng lắm. Cô không thích hình ảnh quyền rũ, cảm thấy phong cách trong lành sẽ thích hợp với Lăng thị hơn.

Nhiếp ảnh gia ngầm hiểu trong lòng, lập tức hội tập tổ chụp ảnh lần nữa. Tất cả nhân viên làm việc bên trong phòng chụp ảnh bắt đầu vội vàng phối cảnh, chuẩn bị đồng phục, xây dựng ý tưởng mới một lần nữa.

Đồng Niệm nâng tay lên liếc nhìn đồng hồ, tính toán thời gian, thời gian còn lại cô muốn đi siêu thị mua thức ăn, chiều nay cô muốn về nhà sớm nấu cơm, chờ Lăng Cận Dương khi trở lại có thể tự ăn thức ăn do chính tay cô nấu.

Tại hiện trường, không khí rối rít tinh rồi mù, Đồng Niệm có chút phiền lòng, đứng lên đi vào vào nhà vệ sinh. Cô đẩy cửa đi vào, đứng trước bồn rửa mặt

mở vòi nước, cô hứng nước vào lòng bàn tay rửa mặt.

Sau lưng phòng kế bên có tiếng đóng cửa, người bên trong hình như nghe được tiếng động bên ngoài, vang lên tiếng xả nước vội vã, sau đó cuống quýt đẩy cửa đi ra ngoài.

“Là chị?”

Đồng Tâm bước ra, sau khi nhìn thấy người bên ngoài, lập tức sùng sốt.

Rút ra hai tờ khăn giấy, Đồng Niệm lau khô nước trên mặt, từ trong gương liếc nhìn Đồng Tâm một cái, nhìn thấy sắc mặt Đồng Tâm có cái gì đó không đúng lắm, “Những hình ảnh cô chụp vớ vẩn tôi đã nhìn qua, là người đại diện cho Đại Sứ Hình Tượng hình ảnh phải chuyên nghiệp, không phải là những hình ảnh ông à ông ọ thấp kém.”

Sắc mặt trầm xuống, hàm hừ tức giận Đồng Tâm đi đến bên cạnh cô: “Chị có ý bởi móc đúng không?”

Đồng Tâm đi nhanh tới bên cô, cuốn theo một làn gió nhẹ, Đồng Niệm nhảy bèn ngửi được trên người đối diện có mùi hương đặc biệt, cô theo bản năng quay đầu nhìn vào phòng đối diện, nhưng cũng không thấy có cái gì.

Thật ra cái gì Đồng Niệm cũng không có nhìn thấy, nhưng Đồng Tâm lại chốt dạ ngăn ở trước mặt cô, tức giận nói: “Đồng Niệm, chị khắp nơi muốn nhắm vào tôi.”

Thu hồi ánh mắt của mình, Đồng Niệm ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào mặt của Đồng Tâm, dđl/q'd cười lạnh nhạt nói: “Nhắm vào cô thì thế nào? Lãng thị bỏ tiền ra để tìm người đại diện hình ảnh, nhất định phải làm cho tôi hài lòng, tôi nói không hài lòng, cô cũng đừng nghĩ lừa bịp muốn vào.”

"Chị ——"

Đồng Tâm nổi giận, gờn ngón tay chỉ thẳng vào mặt cô, sắc mặt tái xanh.

“Tâm Tâm!” Trợ lý đẩy cửa đi vào tìm người, nhưng không nghĩ tới cũng nhìn thấy Đồng Niệm ở đây: “Ngài cũng ở chỗ này ạ.”

Đối với quan hệ giữa hai người bọn họ, trợ lý ít nhiều cũng biết một chút, cô kéo Đồng Tâm, khuyên nhủ: “Nhiếp ảnh còn đang đợi chị, chị đừng nóng tính.”

Đồng Tâm trầm mặt, ngực phập phồng lên xuống, cô nghiêng đầu đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Trợ lý mỉm cười với Đồng Niệm, nói mấy câu xã giao rồi mới rời đi.

Hồi lâu, Đồng Niệm mỉm môi đi ra, cảm xúc không được tốt. Thật ra thì mỗi lần nhìn thấy Đồng Tâm, tâm tình của cô rất phức tạp, có loại phiền não không nói ra được.

Đi tới phòng chụp ảnh, Đồng Niệm ngồi ở bên cạnh nhìn, lần này nhìn đồng phục cùng cách trang điểm của Đồng Tâm, cô cảm thấy hài lòng, cũng không có nhắc lại yêu cầu.

Đèn flash không ngừng lóe lên, tiếng tách tách không ngừng, chỉ là tâm tình Đồng Tâm giống như không tốt, thần thái ủ rũ, bộ dáng phờ phạc rã rượi, hoàn toàn không đạt được yêu cầu của nhiếp ảnh gia.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Nhiếp ảnh gia giận dữ, trầm mặt khiển trách trợ lý.

Trợ lý cũng không dám cãi lại, chỉ có thể nghe quở trách, cuối cùng chạy đến bên cạnh Đồng Tâm hỏi mấy câu, rồi khổ sở nói: “Thân thể Tâm Tâm không thoải mái, có thể đổi lại thời gian được không ạ?”

Đồng Niệm nhú mày nhìn qua, thấy Đồng Tâm đứng phía dưới ánh đèn, cúi đầu không nói lời nào, sắc mặt trắng bệch. Đáy lòng cô dao động, nhìn nhà nhiếp ảnh đang nổi giận, vẫn hỏi nói: “Thôi, hôm nay chỉ tới đây thôi! Các người hẹn lại thời gian, chụp lại cho đẹp rồi gọi cho tôi xem là được.”

“Vâng, thưa chủ tịch.” Nghe cô nói, nhà nhiếp ảnh mới thôi bốt giận.

Đồng Niệm nhìn trợ lý chạy đến bên cạnh Đồng Tâm, đỡ cô đi ra bên ngoài, vẻ mặt hai người có chút hốt hoảng.

Thu xếp xong mọi thứ, Đồng Niệm cũng không có nghĩ nhiều, ngay sau đó cũng rời khỏi phòng chụp ảnh, trực tiếp lái xe đến siêu thị. Rất nhanh, Đồng Niệm xách hai túi đồ lớn đi ra ngoài, lái xe trở lại Lan Uyên.

Về đến nhà là gần 4 giờ chiều, dđl/q'd khoảng ba tiếng nữa là Lăng Cận Dương xuống máy bay, vừa đúng lúc.

Trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, ba cô ngồi ở bên trong xe lăn, tinh thần đặc biệt tốt, trong tay nắm con cờ tự mình chơi, thỉnh thoảng còn thốt ra tiếng cười.

“Ba, hôm nay tâm tình ba thật tốt.” Đồng Niệm bụng đĩa tất đã cắt gọt vỏ đến trước mặt ông, cho ông ăn mấy miếng, cười nói: “Anh con chút nữa về nhà rồi, ba ngoan ngoan ngồi chờ nha, con đi nấu bữa tối thật ngon cho ba.”

Tâm tình Lăng Trọng hôm nay quả thật không tệ, còn đáp lại cô bằng hành động. Ông giờ tay sờ sờ mặt Đồng Niệm, gật đầu một cái, cười hi hi nhìn chăm chăm cô.

Mặc dù ông chẳng hề nói một câu, nhưng ông có động tác như thế, Đồng Niệm cảm thấy rất vui mừng, thu xếp cho ông xong, vội vàng đứng dậy đi tới phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị nấu cơm tối.

Buổi tối, tài xế lái xe đến phi trường đón Lăng Cận Dương, anh xách hành lý đi vào phòng bếp, mùi thơm bay vào mũi, khiến anh dừng bước chân, không kim lòng được nhìn hướng về phía phòng bếp.

Đi tới cạnh cửa phòng bếp, Lăng Cận Dương nhìn Đồng Niệm đeo tạp dề, bộ dáng bận rộn, ánh mắt thâm thúy dao động.

“Oa...” Đồng Niệm nghe được tiếng bước chân quay đầu, sau khi thấy người đứng phía sau, lập tức chạy nhanh như bay tới: “Ông xã anh đã về, sau anh không gọi nói cho em trước 10 phút?”

Chạy đến bên cạnh anh, đôi tay Đồng Niệm vòng chặc cổ của anh, nhón chân lên hôn lên mặt anh một cái, cười nói: “Anh nhớ em không?”

Lăng Cận Dương đưa tay giữ chặt mặt cô, môi mỏng đột nhiên dề xuống, hôn lên môi của cô, nặng nề gặm cắn.

Cho đến khi người trong ngực thở hổn hển, anh mới mỉm cười buông cô ra, đôi môi mỏng mỉm nhẹ: “Em nói xem anh có nhớ em không?”

Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, liếc mắt nhìn người giúp việc, e lệ cúi đầu, trong lòng tràn đầy ấm áp. Đột nhiên, cô nghĩ đến cái gì, xoay người lại chạy đến bên bếp, “Cá của em...”

Nhìn thấy bộ dáng chạy loạn chân của cô, khuôn mặt Lăng Cận Dương nở nụ cười nhạt, hai tay anh ôm ngực đứng tại chỗ, ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chăm bóng lưng cô.

Sau khi Đồng Niệm vặn lửa nhỏ, quay đầu nhìn người đàn ông đang đứng nguyên một chỗ, dịu dàng nói: “Anh đi rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm.”

“Được.” Lăng Cận Dương gật đầu một cái, xoay người xách theo vali trở lại phòng ngủ, nhanh chóng thay quần áo ở nhà, đi xuống phòng ăn.

Thấy trên bàn bày đầy thức ăn, hai mắt Lăng Cận Dương gật gật, có chút không dám tin ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm người đối diện hỏi: “Điều do em làm hết sao?”

“Đúng vậy?” Đồng Niệm cời tạp dề ra, đẩy ba cô đến bên cạnh, đắc ý nói: “Anh nếm thử một chút xem, mùi vị thế nào?”

Lăng Cận Dương cầm đũa lên, gắp một miếng cá bỏ vào miệng, sau khi nhai ánh mắt đổi một cái: “Không tệ.”

Nhìn nụ cười trên môi Đồng Niệm, hai mắt sắc bén thoáng qua tia mờ ám, giọng nói chua ngoa: “Vì bữa cơm này, em đã lên lên luyện tập bao lâu rồi?”

Đôi tay cầm đũa chột dừng lại, Đồng Niệm trầm mặt nhìn anh, trên mặt không vui: “Anh không cần phải đáng ghét như vậy. Nếu đoán được thì cũng không nên nói ra?”

Hầm hừ bỏ đôi đũa trong tay xuống, cầm muỗng lên Đồng Niệm đúc cơm cho ba cô ăn, nụ cười mất hứng. Người đàn ông này quá thông minh, cái gì cũng không gạt được anh hết.

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của anh khi ăn, trái tim Đồng Niệm cảm thấy được an ủi, mấy ngày nay khổ luyện luyện tập cũng coi như có chút thu hoạch. Ánh mắt cô khẽ dao động, do dự hỏi: “Ba như thế nào? Nhìn thấy Cố Diệp... Tâm tình của ông vẫn tốt chứ?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương cứng đờ, bởi vì lời nói của cô mà ánh mắt u ám xuống, khuôn mặt buồn xuống, dđl/q'd cũng không có ngẩng đầu lên nhìn cô, giọng nói như mọi khi: “Tốt.”

Cái đề tài này quá mức nặng nề, Đồng Niệm ý thức được mình không nên hỏi, cô cười lấy lệ, ngắt lời nói: “Anh nếm thử một chút thịt gà đi, em hầm rất lâu.”

Lăng Cận Dương gật đầu một cái, gắp một miếng thịt gà, nói: “Ăn thật ngon.”

Thấy cảm xúc của anh cũng không có gì khác lạ, trái tim lơ lửng bóp chặt của Đồng Niệm mới thả lỏng xuống, cô quay đầu cho ba cô ăn cơm, không tiếp tục hỏi nữa.

Bưng chén cơm trong tay, Lăng Cận Dương nhú mắt nhìn Lăng Trọng ở phía đối diện, sau khi nhìn thấy đôi mắt vẫn đờ đẫn như cũ, sắc mặt anh trầm xuống, tận sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia cuồng quấy.

Buổi tối ở Lan Uyển rất yên tĩnh.

Trong thư phòng chiếc đèn bàn phát sáng, Lăng Cận Dương ngồi ở bên trong ghế xoay, trong tay cầm tấm hình của Cố Diệp, ánh mắt thâm thúy thật lâu cũng không nhúc nhích, tầm mắt dừng lại ở tấm hình, khuôn mặt cơ hồ giống mình như đúc.

Bên tai quanh quẩn lời của phụ thân nói ở nghĩa địa ngày đó, từng chữ từng câu bên tai của anh: “Cận Dương, hai tánh mạng của mẹ con và anh trai con, còn có cả ba cả đời trong lao ngục khổ sở, con không được quên, vĩnh viễn đều không được quên.”

Hai tay xuôi bên người hung hăng nắm chặt, gân xanh trên trán Lăng Cận Dương nhô ra, ngón tay anh nắm chặt tấm hình, dùng sức đến đầu ngón tay trắng bệch.

Góc trên bên phải bàn đọc sách, đặt tấm ảnh của gia đình. Lăng Cận Dương còn nhớ rõ, tấm hình này được chụp lúc Du Thù Lan bệnh nặng, Lăng Trọng đứng ở giữa, gian hai cánh tay ôm hai người bọn họ.

Khí đó, khỏe miệng anh nở nụ cười hạnh phúc như thế, nhưng có ai biết được, ẩn giấu bên trong thân tình này là bản thù cỡ nào, làm cho người ta không thể tha thứ tội ác.

Có lẽ mẹ ruột anh cũng không phải do bọn họ hại chết, tai nạn xe của Cố Diệp cũng ngoài ý muốn, ba anh những năm qua bị khổ sở trong lao ngục cũng đều do ông kích động giết người. Nhưng chuyện lui trở về nguyên điểm, nếu như lúc đầu không phải bọn họ trộm anh, mọi chuyện phía sau có lẽ cũng không xảy ra, ít nhất ba anh cũng sẽ không ngồi tù, em trai anh cũng sẽ không bị nhà họ Cố nhận nuôi, người một nhà cũng sẽ không đền chết không được gặp mặt nhau.

Không phải anh không hiểu được cảm ơn, nhất định phải đi oán hận, chỉ là mỗi đêm khi anh nhắm mắt lại, từng khuôn mặt hiện lên trước mặt anh. Anh nghĩ mình mới quen biết mẹ ruột, còn có em trai chết thảm, nội tâm đau đớn không thể thoát khỏi.

Không hận?

Anh không muốn hận, bởi vì hận cũng là một loại hành hạ. Ai có thể chỉ dạy anh, tại sao anh không oán hận không?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Trắng Đêm Giày Vò (Phần 2)

Cửa phòng có người khẽ mở ra, Đồng Niệm ló đầu vào, thấy anh ngơ ngác ngồi bất động trên ghế xoay, mỉm cười hỏi anh: “Ông xã, mấy giờ anh mới xong việc?”

"Em có chuyện gì sao?"

Đôi mắt Đồng Niệm sáng rực, tủm tỉm cười nhìn anh, mập mờ nói: “Em ngồi ở trong phòng đợi anh nha.”

Nhìn bóng lưng cô đi xa, hai mắt Lăng Cận Dương giật giật, lạnh lẽo khắp người dần dần thu lại. Anh chậm rãi cúi đầu, ngón tay khẽ vuốt ve chiếc nhẫn kết hôn, vẻ mặt yên lặng đầy phiền muộn.

Ai...!

Trong thói giới của anh đã xen lẫn cô, số mạng như kỳ tích liên kết đoạn ân oán chặt chẽ cùng cô. Lăng Cận Dương nhũn chặt mày kiếm, đôi mắt sáng ngời ảm đạm không ánh sáng. Sau một hồi anh mới cầm điện thoại di động lên, từ từ gọi đến một dãy số.

“Chú Trầm, con muốn gặp bác một lần.” Lăng Cận Dương cầm điện thoại di động, trầm giọng nói.

Sau đó, anh cúp điện thoại, giờ tay lên cầm lấy khung hình đặt trên bàn sách, để vào phía trong cùng ngăn kéo, không muốn nhìn thấy nữa.

Rời khỏi thư phòng, Lăng Cận Dương trở lại phòng ngủ, anh thấy Đồng Niệm đang tắm, cũng liền tới phòng tắm cách vách tắm rửa sạch sẽ.

Đồng Niệm tắm rửa đi ra ngoài, thấy anh tắm ở phòng tắm cách vách, lập tức khóa cửa phòng. Cô lấy ra chai thuốc màu xanh dương, đổ chất lỏng màu xanh nhạt vào trong chén nước, nhìn hai thứ chất lỏng từ từ hòa lại thành một thể.

Cúi đầu ngửi một cái, cũng không có mùi gì đặc biệt, Đồng Niệm tặc lưỡi cười một tiếng, vội vàng từ trong hộp tìm ra một vật, giấu ở phía gối nằm. Sau đó mở khóa cửa ra, vén chăn lên chui vào.

Giây lát, Lăng Cận Dương tắm xong quay lại, tóc anh còn nhỏ nước, chảy xuống lồng ngực vững chắc. Anh đẩy cửa phòng ra đi vào, dđl/q"đ trong phòng chỉ còn một chiếc đèn ngủ trên đầu giường phát sáng, ánh sáng vàng nhạt lộ ra ánh sáng mập mờ.

“Anh tắm xong rồi sao?” Đồng Niệm để cho anh ngồi bên giường, cầm máy sấy tóc sấy khô tóc cho anh, “Anh có mệt không?”

Nhìn thấy cô đột nhiên dịu dàng, Lăng Cận Dương có chút kinh ngạc, trái tim mơ hồ thoáng qua cái gì, anh thờ dốc một hơi, trầm giọng nói: “Không mệt.”

Đồng Niệm thấp giọng cười một tiếng, ngón tay nhỏ nhắn đặt lên đỉnh đầu anh, thỉnh thoảng xoa bóp, lực độ vừa phải, hóa giải mệt mỏi trên người anh.

“Em học của ai vậy?” Lăng Cận Dương tựa đầu trên người của cô, khước miệng khẽ nhếch.

Đồng Niệm cười một tiếng, hôn lên trán anh một cái: “Em tự học.”

Kéo tay của cô đặt lên môi hôn một cái, Lăng Cận Dương hí mắt, môi mông phun ra lời nói xấu xa: “Vậy sao em không học cái khác?”

Nhớ đến mỗi lần anh nói những lời thô tục, Đồng Niệm đều xì mũi coi thường, nhưng lần này cô chỉ cười cười, đưa tay bưng ly nước trên đầu giường, đưa cho anh: “Anh uống nước đi.”

Lăng Cận Dương đang khát nước, không nghi ngờ cầm ly nước, hoàn toàn uống hết.

Nhìn ly nước trống không, Đồng Niệm cúi đầu cười trộm. Cô kiểm chế lại sự khản trương trong đáy lòng, đôi tay vòng chặc cổ của anh, kéo anh đến gần trước mặt, dịu dàng nói: “Ông xã, anh có nhớ em không?”

Lăng Cận Dương sừng sốt một chút, nghĩ thầm vấn đề này không phải lúc anh về đến nhà cô đã hỏi một lần rồi ư, sao lại hỏi nữa. Anh mím môi, cúi đầu tiến gần mặt của cô, cười nói: “Nhớ.”

Ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người cô, cổ họng Lăng Cận Dương dâng lên một luồng nhiệt lưu, luồng nhiệt cổ quái này lại thuận thế đi xuống, vọt thẳng đến chỗ kia, nhanh chóng bùng lên lửa nóng.

Sau khi Đồng Niệm tắm rửa, cả người tản ra mùi thơm, hơn nữa đôi mắt còn gợi tình, cười chum chím nhẹ nhàng nhìn anh chăm chăm. Trong nháy mắt Lăng Cận Dương cảm thấy cả người bức rút, có loại dục vọng không kiềm chế được, kêu la tán loạn trong người anh.

Trên trán ri ra lớp mồ hôi mịn, Lăng Cận Dương mẫn cảm, cảm giác có cái gì đó không đúng, anh đè người trong ngực xuống, trầm giọng nói: “Em cho anh uống cái gì?”

“Ha ha...” Đồng Niệm không thể gạt được anh, chỉ có thể nói thật, sợ anh sẽ tính sổ sau đó: “Chỉ một ít thuốc làm tăng khoái cảm.”

Làm tăng khoái cảm? Còn một chút xiu?

Sắc mặt Lăng Cận Dương tái xanh, hai mắt nhuộm đầy lửa giận: “Đồng Niệm, em dám bỏ thuốc anh hả?”

Đồng Niệm vội vàng che kín đầu, nhìn ánh mắt phẫn nộ của anh, cả người sợ hãi đến độ rúc vào trong chăn, không dám thò đầu ra.

Thân thể nóng ran khó nhịn, Lăng Cận Dương bị cô làm cho tức giận không phải nhẹ, nhưng lại sợ mình không khống chế được làm tổn thương đến cô, vội vàng vén chăn lên, muốn đi phòng tắm tắm nước.

Kéo Lăng Cận Dương muốn xuống giường lại, Đồng Niệm nhảy cẫng lên, ôm lấy eo của anh: “Anh đừng tức giận.”

Cô giãy giụa như vậy, dây áo ngủ trên người buông ra, lộ ra nội y sexy bên trong. Hai mắt Lăng Cận Dương nhìn chăm chăm ngực của cô, đôi tay kéo mạnh, áo ngủ “xẹt” một tiếng bị xé rách, bị anh vứt trên mặt đất.

Đồng Niệm mặt trên người một bộ áo ngủ màu đỏ lam bằng ren trong suốt, chính giữa người trống rỗng, lộ ra chiếc rốn xinh xắn, chiều dài chỉ đến mông, lộ ra đường cong không thể che hết, lộ ra chiếc đùi trắng nõn, sáng ngời loạn mắt người.

Hai bên huyết Thái Dương Lăng Cận Dương nhảy thành thịch, anh cắn chặt môi, giọng nói mang theo hơi thở nóng như lửa: “Em cố ý.”

Vào lúc này, phủ nhận cũng không là gì. Đồng Niệm cười khẽ một tiếng, giờ tay lên ôm cổ của anh, môi tiến đến gần môi của anh: “Đúng, em là cố ý.” Đôi tay Đồng Niệm vòng chặc cổ của anh, dưới lòng bàn tay da thịt anh nóng bỏng, tính toán được tính đã phát huy, cô thở khí như lan (*) hỏi anh: “Ông xã, có muốn em không?”

Thở khí như lan (*): hơi thở thơm như hoa lan.

Mẹ nó!

Vào lúc này mà không muốn, anh còn là người đàn ông sao?

Một tay cởi áo lót trên người cô ra, đđl/q'd Lăng Cận Dương đồ mắt đè cô lại, thân thể tràn ngập ngăn cô lại, hai thân thể không có một khe hở.

Tưởng rằng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng động tác của anh làm Đồng Niệm bị đau kêu lên một tiếng. Cô đưa tay sờ phía dưới gối, lấy cớ tay giấu kỹ ra, thời điểm anh chưa chuẩn bị, còng đôi tay lên cột gối trên đầu giường.

Đồng Niệm lật người lên, đè lên người anh, từ trên cao nhìn xuống anh.

"Em——"

Lăng Cận Dương giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ làm như vậy, mày kiếm nhủu chặt.

Giơ tay lên chỉ nhẹ trên môi anh, Đồng Niệm cúi người, môi đỏ mọng đến gần bên tai của anh, thì thầm nói: “Tối nay không cho phép anh động.”

Lăng Cận Dương lần nữa bị làm cho kinh hãi, nghĩ thầm đây là tình huống gì? Lăng Cận Dương đã từng khuyên bảo, cầu xin cô ở phía trên bao nhiêu lần, nhưng cô đều không chịu, lần này đột nhiên như thế nào lại nghĩ thông?

Khuôn mặt Đồng Niệm ửng đỏ, lần đầu tiên như thế, trong lòng cô khẩn trương muốn chết. Cô cắn chặt môi, nhưng sức lực có hạn, rất nhanh liền cảm thấy mệt, mất sức nằm ở trên người của anh.

Lăng Cận Dương đã uống thuốc, cả người không chiếm được lợi thế, khẳng định rất khó chịu. Trong cổ họng anh truyền đến tiếng gào nhẹ khò sở, khuôn mặt tuấn đạt rí ra một lớp mồ hôi mịn: “Đừng ngừng, tiếp tục...”

Cả người vô lực nằm trên người của anh, Đồng Niệm cắn một cái trên cổ của anh, tàn nhẫn nói: “Em mệt đến chết được, để cho em nghỉ ngơi đã.”

Lăng Cận Dương sao có thể chịu được, anh nhìn đến nỗi muốn cắn lưỡi, đôi tay bị cô trói chặt, trong giây lát anh dùng lực, chỉ nghe “rắc” một tiếng, còng tay bị cô trói gãy lìa.

Đồng Niệm nhủu mày nhìn sang, tròng mắt nhìn còng tay bị gãy, nghĩ thầm đây là đồ dỏm, hoàn toàn là lừa gạt người.

Không còn kịp kêu lên, Lăng Cận Dương đã tiến tới, áp thân thể nóng như lửa lên người cô.

Không khí trong lòng ngực cũng bị ép ra ngoài, mặt Đồng Niệm áp xuống giường, cả người giống như cá bị ném lên bờ, miệng khi đóng khi mở, chỉ có thể thông hơi chứ không có không khí tiến vào.

Gân xanh trên trán Lăng Cận Dương căng ra, anh lấy tay kéo tú đầu giường ra, bởi vì dùng lực quá mạnh, ngăn kéo rơi trên mặt đất, anh nhìn đồ đạc trong ngăn kéo bay tán loạn ra ngoài, mày kiếm nhủu chặt: “Bao lâu?”

Đồng Niệm cắn môi, che mặt ở trong chăn cười trộm. Bao giờ thai đã sớm bị cô vứt bỏ, làm sao còn chứ?

Cả người gần như muốn bộc phát, khuôn mặt Lăng Cận Dương căng thẳng, anh giữ chặt người ở dưới, cuối cùng bắn vào bên trong theo ý nguyện của người phụ nữ nằm bên dưới.

Hoan ái qua đi, Đồng Niệm thở dốc một hơi, cô nằm lý ở trên giường, khuôn mặt đỏ bừng.

Lăng Cận Dương cúi đầu cắn vành tai của cô, giọng nói lộ ra mấy phần lạnh lẽo: “Đồng Niệm, đây chính là mục đích của em?”

Quay đầu nhìn anh một cái, Đồng Niệm nói không nên lời, cô mở to miệng thở hổn hển, đáy mắt thoáng qua nụ cười thật sâu.

Nhìn bộ dáng của cô, Lăng Cận Dương cũng không biết nên giận hay nên tức, môi mọng không kiềm chế được thoáng qua nụ cười, anh tự tay ôm sát người trong ngực, cúi đầu hôn lên khoe miệng của cô, dịu dàng nói: “Em, thật ngọt.”

Lửa nóng vừa mới tắt đi, lại bùng lên lần nữa, dđl/q"đ ánh mắt sắc bén của Lăng Cận Dương biến đổi, có chút giật mình nhìn chằm chằm người trong ngực, lớn tiếng hỏi cô: “Rốt cuộc em cho anh uống cái gì?”

Nhìn thân thể anh biến hóa, Đồng Niệm cũng sợ hãi, khoát tay nói: “Em cũng không biết!”

Lăng Cận Dương bị thuốc khống chế, cả người hành động không theo sự chi phối của não, chỉ tuân hoàn toàn theo bản năng của cơ thể, không ngừng vận động.

Hai người ở trên giường to lớn, ga giường hỗn độn, khắp nơi đều là dấu vết dơ bẩn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đồng Niệm đã kiệt sức, thở hổn hển. Cô rõ ràng muốn thoái lui, lại bị Lăng Cận Dương bắt được một cái chân, hung hăng lôi trở lại, ngăn chặn lại lần nữa.

"Ngừng..... ngừng lại! Em không muốn nữa!"

Đôi tay Đồng Niệm nắm lấy ga giường, trong miệng thốt ra giọng nói vỡ vụn.

Thật ra thì Lăng Cận Dương cũng không muốn, nhưng thân thể anh bị khống chế, căn bản không ngừng lại được, “Con mẹ nó, anh cũng muốn dừng lại, nhưng dừng lại không được.”

Nửa câu nói sau thốt ra từ cổ họng cũng bị động tác của anh chặn trở về. Đồng Niệm nghênh đón cao trào lại một lần nữa, cả người mệt là té trên giường, trong lòng phần hận ai oán.

Con mẹ nó, cuối cùng đây là thuốc gì? Không phải muốn lấy mạng người sao?

Chương 182: Chăm Sóc Vợ, Có Gì Phải Xấu Hổ? (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Kết quả của cả đêm dung túng là ngủ thẳng một mạch cho đến mặt trời lên cao.

Lúc Đồng Niệm mở mắt, chỉ cảm thấy xương cốt trên người như bị nghiền nát, đau nhức giống như sắp rơi rớt ra. Cô rúc đầu vào trong chăn, một chút cũng không muốn rời giường.

Cảm thấy có người đi tới bên cạnh giường, cô khẽ nâng đầu lên nhìn sang, sau khi nhìn thấy người nhìn mình, trong lòng hoảng hốt, theo bản năng quẩn lầy chăn ngồi dậy. “Úm”

Đồng Niệm vừa ngồi dậy, không nhận được đau trong miệng kêu lên một tiếng. Eo muốn như cắt đứt, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy được mệt mỏi, hoàn toàn không có một chút hơi sức.

"Đau không?"

Thở dốc một hơi, hai bên xương sườn đều đau nhức, Đồng Niệm nhếch môi gật đầu một cái, về mặt uất ức.

Lăng Cận Dương nhìn chân mày nhíu chặt của cô, đôi mắt như muốn khóc, trong lòng vừa tức vừa thương, giọng nói rất lạnh: “Thuốc tối hôm qua, ai đưa cho em?”

Sắc mặt Đồng Niệm trầm xuống, chớp chớp mắt, nếu như lúc này cô khai Doãn Mạch ra, hậu quả sẽ như thế nào? Lăng Cận Dương dùng thủ đoạn để chinh người, chưa bao giờ biết nương tay.

Bất kể như thế nào, Doãn Mạch cũng là vì cô, giúp cô không tiếc cả mạng sống, cô cũng không thể vô tình vô nghĩa mà bán rẻ bạn bè. Không được, Đồng Niệm cô tuyệt đối không phải là loại người đó.

“Em mua trên mạng.” Nghĩ tới nghĩ lui, Đồng Niệm cảm thấy giải thích như thế này là tốt nhất, dù thế nào đi nữa anh cũng không thể tra ra.

Nhìn đôi mắt lạnh lợi của cô loạn chuyển, Lăng Cận Dương cũng biết cô nói xạo. Thật ra là anh chỉ muốn dọa cô một chút, cũng không có muốn biết sự thật. Nhớ lại buổi tối hôm qua, anh còn không nhận được cười trộm, nào có tâm tình đi truy cứu người nào giờ trò, biết rằng chiêu này cũng có chút sai lầm, nhưng có thể làm cho anh thỏa mãn là được rồi.

“Em đưa địa chỉ trang web cho anh xem thử, anh xem thử chút xem cuối cùng là thuốc gì?”

Đồng Niệm đột nhiên đề phòng, đôi mắt đen láy nhìn anh, dđl/q"đ giọng nói căng thẳng: “Chi vậy?”

“Thuốc này có hiệu quả không tôi.” Lăng Cận Dương chậm rãi cúi mặt xuống, sống mũi cao thẳng hạ xuống, chạm vào bờ môi cô, “Anh có ý định thu mua xưởng sản xuất này, về sau tận hưởng.”

"A ——"

Khuôn mặt Đồng Niệm trắng bệch, hoảng sợ nhìn anh, đôi môi run rẩy: “Anh...anh nói đùa đúng không?”

“Em nhìn anh giống như nói đùa lắm hay sao?” Hai tay ôm cô trước ngực, Lăng Cận Dương nở nụ cười âm trầm.

Đáy lòng Đồng Niệm hung hăng nhéo một cái, sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh, cuối cùng cô cũng cảm nhận được cảm giác leo lên lưng cộp khó xuống cỡ nào. Giờ tay lên kéo cổ tay anh, cô cắn môi cầu xin tha thứ: “Ông xã, em sai rồi.”

Len lén ngẩng đầu nhìn anh, thấy trên mặt anh không có một chút xú ý cười nào, bộ dáng vô cùng nghiêm túc. Từ nhỏ Đồng Niệm sợ vẻ mặt này của anh, mỗi lần bắt gặp bộ dáng nghiêm túc này của anh, thì sợ đến muốn khóc.

"Hu hu hu ——"

Đồng Niệm nghĩ tới, trong lòng cảm thấy uất ức, bấu môi hắng giọng khóc thành tiếng, “Lăng Cận Dương, anh không cần làm ra vẻ mặt này để hù dọa em, em không sợ đâu.”

Lúc cô khóc rất có kỷ xảo, điển hình của tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, đồng thời hai cái chân nhỏ vẫn rất phối hợp đá qua đá lại, giống như đứa bé nũng nịu.

Lăng Cận Dương cũng không nhúc nhích, lẳng lẳng nhìn một hồi, nhìn cô ngồi trước mặt, trái tim ngũ vị tạp trần. Thời gian giống như trở về rất nhiều năm về trước, cô bị uất ức, đều chạy đến bên cạnh Lăng Trọng tổ cáo, những lúc như thế Lăng Trọng đều cười ôm cô lên, mỉm cười nhìn cô rồi lại nhìn mình, nụ cười trên mặt không giảm.

Nếu như thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở một khắc kia, thì tốt biết bao. Nếu anh vĩnh viễn không biết thân thể của mình, thì tất cả phiền não cùng oán hận cũng không có, thật là tốt mà.

Đưa tay ôm cô lên, đặt ở trên chân mình, Lăng Cận Dương cúi đầu, hôn lên khóe mắt cô, nếm nước mắt mặn chát, hơi giật mình chế nhạo nói: “Ôi, không phải sét đánh trời mới mưa sao? Thế nào mà hôm nay lại khó chịu hả?”

Đồng Niệm từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, đôi mắt mờ mờ, cô uất ức thút thít, cong môi khóc lóc kể lể: “Em đau thắt lưng, đau chân, cả người đều đau.”

Nhẹ giọng cười một tiếng, Lăng Cận Dương không dám cười ra tiếng, chỉ sợ cô nổi đóa. Anh giơ tay chạm môi cô, ánh mắt thoáng qua vẻ yêu thương, “Không khóc, anh biết em mệt mỏi.”

Dán sát mặt vào trong ngực anh, Đồng Niệm dần dần ngừng khóc, đôi tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo sơ mi của anh, hàm hừ nói nhỏ: Anh biết là được rồi. Anh đúng là một tên xấu xa, thật sự muốn giết chết em à.”

“Em nói oan anh.” Đưa tay Lăng Cận Dương nắm lấy cằm cô, nhìn vào mắt cô, tà ác nói: “Khi đó anh không ngừng nhẫn nhịn.”

“Phi!” Khuôn mặt Đồng Niệm đỏ lên, đẩy tay anh ra, tức giận nói: “Cả vú lấp miệng em.”

Trong lòng Lăng Cận Dương vô cùng vui vẻ, anh ôm chặt người trong ngực, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, ddl/q”d dịu dàng nói: “Được rồi, hôm nay chúng ta nghỉ ở nhà, nghỉ ngơi được không?”

Ngón tay chơi đùa cúc áo trên ngực anh, Đồng Niệm mở to hai mắt, ngửa đầu hỏi: “Cả hai chúng ta đều không đến công ty làm cũng được hả?”

“Sao lại không được?” Mây kiếm Lăng Cận Dương cợt nhả, môi mỏng khẽ nhếch: “Có Mục Duy Hàm ở đó, năm nào lương cũng cao như vậy, không cần phải phí công.”

“Chà chà!” Đồng Niệm híp mắt nhìn anh, thờ dãi nói: “Quả nhiên là nhà tư bản, Duy Hàm cùng nhà tư bản kết giao bằng hữu, thật đáng thương cho anh ấy mà.”

“Em đừng có làm trò.” Lăng Cận Dương hung hăng liếc cô một cái, ánh mắt sắc bén: “Trong lòng em không phải cũng không nghĩ như vậy sao? Việc xấu đều do anh làm à?”

“Ha ha ha...” Ý nghĩ bị anh phơi bày, Đồng Niệm xấu hổ cười cười, lập tức nhào vào trong ngực anh mè nheo, làm nũng nói: “Bụng của em đói rồi.”

Khóe miệng Lăng Cận Dương nở nụ cười, anh ôm lấy người trong ngực, trực tiếp đi ra bên ngoài.

“Không cần đâu.” Nhìn thấy anh ôm mình, Đồng Niệm lập tức giãy giụa, cô không muốn người giúp việc trong nhà nhìn thấy cảnh này, về sau sẽ rất xấu hổ.

Hình như đã sớm đoán được ý nghĩ của cô, hai cánh tay Lăng Cận Dương ôm chặt lấy cô, dưới chân bước không ngừng, vẫn như cũ cất bước xuống lầu, nói nhỏ bên tai cô: “Người giúp việc trong nhà bị anh cho ly khai hết rồi, không ai quấy rầy chúng ta.”

Đồng Niệm giật mình, sau khi nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của anh, trong lòng cảm thấy ấm áp. Đôi tay cô ôm chặt cổ của anh, đôi chân đạp loạn: “Anh đi nhanh một chút, em đói rồi.”

Che kín người trong ngực, vẻ mặt Lăng Cận Dương đầy dịu dàng, hòa với tiếng thét chói tai của cô, giống như khi còn bé, ôm cô chạy nhanh xuống lầu, âm thanh cười đùa của hai người thoáng chốc lan truyền khắp từng góc ở Lan Uyển.

.....

Tại một căn biệt thự hai tầng theo kiểu dáng Châu Âu, buổi tối đèn sáng lóa.

Bên trong phòng khách rộng rãi, người ngồi bên trong ghế sofa màu trắng, hai chân gác chéo, đang dùng giữa móng tay chỉnh sửa móng tay của mình.

Người đàn ông từ trên cầu thang đi xuống, vừa đi vừa cài cúc áo, liếc mắt nhìn người ngồi trên sofa, sắc mặt hần trầm xuống: “Em có thời gian thì đi dọn dẹp phòng một chút đi, bề bộn không nhìn ra bộ dáng gì.”

Đồng Tâm nhìn chằm chằm móng tay của mình, mí mắt cũng không nâng: “Những việc này ngày mai có thím hai làm rồi, móng tay em mới vừa làm xong.”

Nhìn động tác loay hoay bộ móng tay của cô, Thôi Thiếu Phong nhú nhú mày, cũng không có tức giận, chỉ ngoắc ngoắc tay với cô, cười nói: “Bảo bối, anh đi nha.”

Buông trong tay ra thứ gì đó, Đồng Tâm đứng dậy đi tới, đôi tay ôm chặt eo của anh, ngửa đầu nhìn ánh mắt của anh hỏi: “Thiếu Phong, khi nào thì anh ly hôn?”

Nghe vậy, mày kiểem Thôi Thiếu Phong nhúu chắc, sắc mặt trầm thấp xuống: “Không phải anh đã nói rồi sao? Nếu bây giờ anh ly hôn, anh sẽ tổn thất một nửa gia sản?”

“Tiền, tiền...” Nụ cười của Đồng Tâm u ám xuống, tức giận nói: “Thôi Thiếu Phong, trong lòng anh chỉ có tiền, chẳng lẽ em so với tiền của anh không quan trọng bằng sao?”

Lời của cô trong nháy mắt chọc giận người đàn ông trước mặt, Thôi Thiếu Phong nắm chặt cằm của cô, tức giận nói: “Nếu tôi không có tiền, có thể tạo điều kiện cho cô ăn mặc sao? Có thể nâng đỡ cô thành công sao? Bây giờ từ đầu cho đến chân của cô, có chỗ nào không phải là tiền của tôi đối lấy hả?”

Đẩy tay của anh ra, sắc mặt Đồng Tâm đầy giận dữ, cắn hận nói: “Anh nói láo, thời điểm anh muốn tôi, anh đâu có nói như vậy, là do anh luôn miệng cầu xin tôi đối xử tốt với anh, tất cả hôm nay tôi có được, đều là anh nên cho tôi đấy.”

"Bốp ——"

Khuôn mặt đau rát, nửa bên mặt Đồng Tâm bị hấn đánh nghiêng qua một bên, đđl/q'd lập tức sưng đỏ.

“Cô chỉ là một con đĩ, còn dám nói như vậy với tôi sao?”

Đưa tay nắm mái tóc dài của cô, Thôi Thiếu Phong ấn đầu cô xuống mặt đất, khuôn mặt trầm xuống, hung ác nói bên tai cô: “Tôi cho cô biết, ngoan ngoãn sống bên cạnh tôi, sẽ không thiếu chỗ tốt dành cho cô! Nếu không thì cắt ngay cho tôi, tôi không thiếu phụ nữ trên giường, cô cho rằng mình là ai hả? Tôi khinh.”

Đồng Tâm bị đau đến nhúu mày, nước mắt nóng hổi rơi ra ngoài, cô nằm trên mặt đất khóc thút thít.

Kéo cô dậy, Thôi Thiếu Phong lướt nhẹ qua tóc của cô, sau khi nhìn thấy năm ngón tay đỏ tươi, ánh mắt dao động, nói: “Được rồi, về sau đừng có chọc giận tôi nữa. Đi lấy túi chườm đá thoa một chút, đừng chậm trễ lịch quay phim ngày mai.”

"Cút!"

Hung hấn đẩy tay hấn ra, ánh mắt Đồng Tâm lạnh lẽo: “Cút ra ngoài, anh cút ra ngoài cho tôi.”

Thôi Thiếu Phong trầm mặt đứng dậy, giữa hai chân mày ngoan độc: “Đồng Tâm, con mẹ nó, cô được nể mặt mà không muốn đứng không?”

Đưa tay chỉ vào mặt cô, ánh mắt Thôi Thiếu Phong trầm xuống, tức giận nói: “Cô cho là tôi yêu thích cô, bây giờ bên ngoài có rất nhiều cô gái trẻ trung xinh đẹp hơn cô nhiều, cô có bản lĩnh thì sau này đừng tìm đến tôi nữa, đừng có tìm tôi đòi tiền nữa.”

Cửa biệt thự vang lên tiếng “rầm” một cái, sắc mặt Đồng Tâm trắng bệch, thuận tay cầm cái gối lên, ném về phía cửa, điên cuồng hét lên: “Thôi Thiếu Phong, anh không phải là người. Anh sẽ không chết từ từ được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Chăm Sóc Vợ, Có Gì Phải Xấu Hổ? (Phần 2)

Suy sụp ngồi xuống đất, đôi tay Đồng Tâm vòng chặc bả vai, nhưng vẫn không thể kiềm nén được ức chế trong lòng, thân thể run lẩy bẩy. Nước mắt lần lượt chảy xuống đôi gò má xinh đẹp, cô lấy di động, sau khi trượt mà hình, lấy can đảm bấm vào một dãy số.

Điện thoại reo vài tiếng, một giọng nam truyền tới, giọng nói dịu dàng giống như trong trí nhớ của cô: “Anh khỏe không?”

Đồng Tâm nắm chặt di động, răng cắn chặt môi, nước mắt trong khóe mắt lăn xuống: “Đình Hiền...”

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại, lộ ra vẻ ngạc nhiên, sau đó trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Đồng Tâm ngập ngừng, dịu dàng nói: “Đình Hiền, em muốn gặp anh.”

Một tiếng thờ nhẹ vang lên, người đàn ông đầu bên kia điện thoại, giọng nói không chút do dự: “Thật xin lỗi, đã khuya lắm rồi, chúng ta không tiện gặp mặt.”

Dứt lời, người đàn ông quả quyết quẳng điện thoại xuống, không mang theo một chút do dự.

Di động trong tay vang lên tiếng tí tí, Đồng Tâm ngẩng ngồi đó, đôi mắt bình tĩnh nhìn vào một điểm nào đó, không hề có tiêu cự. Cô gơ tay nhẹ nhàng sờ lên nửa bên mặt đau rất, sưng phồng của mình.

Trước kia lúc đi học, bên cạnh cô luôn có bọn con trai để ý. Mỗi ngày Ôn Đình Hiền đều đưa đón cô đi học đúng giờ, nhiều năm như vậy mặc kệ gió mưa, vì cô mà không biết đánh nhau qua bao nhiêu lần, chưa bao giờ để cho cô phải chịu một chút khổ sở hay nửa điểm uất ức.

Có rất nhiều lần, anh và người khác đánh nhau, đánh đến sưng mặt mũi không dám về nhà. Mặc dù vậy, anh vẫn đưa đón cô đi học, vẫn như cũ che chở cô ở trong vòng tay, nói cho cô biết: “Tâm Tâm đừng sợ, có anh ở đây, anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

Đồng Tâm lấy tay che miệng, nước mắt rơi như mưa, cô cắn môi, mặc cho cánh môi bị hàm răng cắn nát rỉ cả máu.

Tại sao, tại sao Ôn Đình Hiền tốt như vậy cô lại không cần, tại sao lại đánh mất người đàn ông xem cô như trân bảo, cô thật sự là bị quỷ bỏ bùa mê mà.

Cả người chợt phát run, sắc mặt Đồng Tâm đại biến, cả người cô co rút lại, run rẩy giống như lá cây lay động theo chiều gió. Trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi mịn, cô cuối cùng không nhịn được bỏ dậy, mở túi xách ra, từ bên trong móc ra một ống tiêm.

Xé ống tiêm ra, Đồng Tâm sau khi pha loãng một ít bột màu trắng, hướng kim tiêm về phía tĩnh mạch trên cánh tay, hung hăng đâm xuống, dđl/q'd rút toàn bộ chất lỏng màu trắng trong ống tiêm vào tĩnh mạch.

Cả người ngã trên sofa, hồi lâu Đồng Tâm cũng không có nhúc nhích, hai mắt khép lại thật chặt, trước mắt xuất hiện cảnh tượng huyền ảo, làm đôi môi cô chậm rãi nở ra nụ cười.

.....

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, cuối cùng Đồng Niệm cũng khôi phục được một chút sức lực. Hai ngày nay Lăng Cận Dương cũng không có đến công ty, ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc cô. Anh nói đây là phúc lợi anh có được, ai cũng không thể tước đoạt.

Được rồi, đúng là phúc lợi, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng bị anh sở sảng. Đồng Niệm không có chỗ trốn thoát, vốn dĩ cũng không thể chống lại thể tấn công đầy nhu tình của anh, mỗi lần đều bị anh ăn sạch sành sanh, cuối cùng đều là cô cam tâm tình nguyện.

Hai ngày nay, anh cũng không có truy cứu chuyện đêm đó, về vấn đề giữa hai người anh cũng không đề cập tới. Đồng Niệm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy như có dòng nước ngọt ngào tràn ra, hòa tan vào thân thể đau đớn của cô.

Mặc dù thuốc Doãn Mạch cho không nhiều, nhưng hiệu quả vô cùng tốt. Đồng Niệm thăm nghĩ, có thời gian sẽ rủ cô đi ăn cơm, coi như cảm ơn.

Sáng sớm, Đồng Niệm vô cùng bình tĩnh dùng bữa sáng rồi thu xếp cho ba cô, bắt kẻ ánh mắt ái muội của những người giúp việc. Dù sao, mặt mặt cũng đã ắt mặt rồi, mặc kệ đi, cô không thêm điểm xia tới nữa.

Lái xe đến công ty, Lăng Cận Dương nắm tay cô, hai người thân mật đi làm. Vợ chồng bọn họ biến mất hai ngày không đi làm, lại đúng thời gian Lăng Cận Dương đi công tác ở Mỹ về, tất cả mọi người đều hiểu rõ đạo lý tiểu biệt thắng tân hôn.

Nắm tay đi vào thang máy riêng, mắt Lăng Cận Dương sáng như đuốc, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, không nhìn ra có gì khác thường. Nhưng Đồng Niệm vẫn cảm thấy không quen khi anh đi bên cạnh thế này.

Các nhân viên bàn tán xôn xao, nhìn bọn họ bằng ánh mắt ghen tị, trong đôi mắt tràn ra ý cười như thể là “Chúng tôi đã hiểu rõ”, khiến Đồng Niệm cúi đầu, khuôn mặt đỏ lên.

Cuối cùng thang máy cũng đóng cửa, Đồng Niệm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô nhíu mày nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh, bỗng nhiên lắc đầu một. Người đàn ông này mặt thật dày, không biết ngượng ngùng dù một chút.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Lăng Cận Dương kéo người bên cạnh đi ra ngoài.

Đi tới bên ngoài phòng làm việc, Lăng Cận Dương đột nhiên dừng bước, đôi tay nắm chặt bả vai Đồng Niệm, đôi mắt yên tĩnh: “Anh ngủ với vợ anh, có cái gì phải xấu hổ sao?”

Đồng Niệm kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn anh, còn chưa kịp nói, thì thấy anh đã gơ tay lên vuốt ve đôi gò má của cô, dịu dàng nói: “Em ngủ với chồng của mình, cũng không có gì phải xấu hổ.”

Ngừng lại, Lăng Cận Dương chớp mắt, về mặt yên tĩnh, trầm giọng nói: “Chúng ta làm gì, ai dám nói nhiều lời, dù nữa chữ.”

"....."

Đồng Niệm ghen hờn, nhìn anh xoay người đi vào phòng làm việc, hoàn toàn kinh sợ.

Lấy lại tinh thần, thấy vẻ mặt tò mò của mọi người nhìn ra hành lang, Đồng Niệm thật sự muốn chết tâm, thậm chí Mục Duy Hàm đứng một bên cũng nén cười, rõ ràng anh kim nén muốn nội thương.

Hai tay xuôi bên người nắm chặt lại, Đồng Niệm trầm mặt, giận dữ hét: “Cười cái gì, tất cả không muốn làm việc hả?”

Chủ tịch nổi giận, mọi người như một làn khói tản ra, không dám nhìn nữa.

Liếc nhìn Mục Duy Hàm, Đồng Niệm ho nhẹ hai tiếng, cổ trắn tỉnh nói: “Anh vào đi.”

Thu lại nụ cười, Mục Duy Hàm cầm tài liệu đi vào, cố nín cười: “Khụ khụ, cái gì anh cũng không nghe được.” Anh đặt tài liệu cần ký tên lên bàn, xoay người bước nhanh rời đi.

Nhìn bà vai anh run run khi bước ra ngoài, Đồng Niệm hung hăng đặt bút xuống bàn, vò đầu gãi nhẹ: “Lăng Cận Dương...”

Phòng làm việc sát vách, Lăng Cận Dương cầm tài liệu trên tay, dđl/q"đ như nghe được tiếng găm của cô, môi chậm rãi nâng lên, tạo thành đường cong mỉm cười.

Tan việc về đến nhà, về mặt Đồng Niệm không xem là đẹp mắt, Lăng Cận Dương nhìn bộ dáng tức giận của cô, giận quá hóa cười. Buổi sáng Lăng Cận Dương phát ngôn một phen, kết quả làm cho Đồng Niệm mất hết mặt mũi, cô thật là hận mả. Tại sao người đàn ông này có thể giữ cho mặt không đỏ, tim không đập, nhưng cô lại không làm được.

Về đến nhà, Đồng Niệm đi thẳng lên lầu thay quần áo, cũng không nhìn người bên cạnh. Thay quần áo xong, sau khi đi xuống lầu, Đồng Niệm đẩy Lăng Trọng đi tới trước bàn ăn, chuẩn bị đút cơm cho ông ăn.

Trong phòng khách, Lăng Cận Dương ngồi ở trên sofa nghỉ ngơi một hồi, tiện tay mở tivi ra xem một chút. Trên ti vi đang phát tin tức tối, là tin tức giải trí mới nhất, tin tức này làm anh kinh ngạc đến ngây người: “Tối nay bên trong một căn biệt thự cao cấp, qua sự tố cáo, tại hiện trường cảnh sát bắt được nữ diễn viên Đồng Tâm đang hút ma túy, đây là một ngôi sao mới nổi, sa vào nghiện...”

Âm lượng tivi không nhỏ, Đồng Niệm đứng ở sau ghế sofa, nhìn chằm chằm Đồng Tâm bị cảnh sát bắt đi trong màn hình tivi, sắc mặt đột nhiên tái nhợt xuống.

Lăng Cận Dương quay đầu nhìn ánh mắt dờ dẩn của cô, vội vàng đứng dậy ôm cô vào trong ngực, sắc mặt cũng trầm xuống. Hút ma túy? Đồng Tâm, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Tin tức trên tivi vừa mới phát xong, di động Đồng Niệm liên reo lên, Lăng Cận Dương cầm lên, sau khi nhìn thấy hiển thị cuộc gọi người gọi đến, liền bắt máy thay cô.

Hồi lâu, sắc mặt Lăng Cận Dương trầm xuống, nhỏ giọng nói: “Chú và thím, hai người đi tới đồn cảnh sát trước, chúng con lập tức đến.”

Đồng Niệm dờ dẩn đảo mắt đi lòng vòng, cô tái mặt ngẩng đầu lên, nhìn người bình tĩnh trước mắt, thất thanh nói: “Làm thế nào đây?”

Giao Lăng Trọng cho người giúp việc chăm sóc, Lăng Cận Dương cầm áo khoác lên mặt cho cô, cúi đầu hôn một lên mặt cô, dịu dàng nói: “Có anh ở đây, sẽ không có việc gì.”

Sau đó Lăng Cận Dương nắm tay của cô, cả hai cùng nhau đi đến đồn cảnh sát.

Thời điểm chạy đến đồn cảnh sát, Đồng Chấn Thanh cùng vợ đang đứng ở hành lang, sắc mặt vô cùng lo lắng.

"Niệm Niệm!"

Nhìn thấy cô, bà chạy đến, kéo tay cô lại, khóc lóc nói: “Niệm Niệm, con nhất định phải cứu Đồng Tâm”

Đồng Niệm trong lòng vô vùng tức giận, cô lạnh nhạt đẩy bà ra, tức giận nói: “Cứu, thím nói cho con biết làm sao để cứu nó đi. Nế như lúc đầu các người chịu nghe lời con nói, sẽ xảy ra chuyện như thế này sao?”

Đồng Chấn Thanh cúi đầu không nói lời nào, sắc mặt cũng rất khó coi, giữa hai lông mày nhuộm đầy bi thương.

“Niệm Niệm” Lăng Cận Dương đưa tay ôm cô vào trong ngực, ánh mắt nhìn về phía vợ chồng bọn họ, chán nản nói: “Bây giờ oán hận cũng không giải quyết được vấn đề.”

“Đúng, Cận Dương nói rất đúng.” Bà vội vàng lau nước mắt, cắn môi nói: “Niệm Niệm, trước tiên con cứu Đồng Tâm ra, có chuyện gì thím đều nghe lời con xử trí, được không?”

Trong lòng Đồng Niệm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô trầm mặt, chẳng hề nói một câu.

Không lâu sau đó, luật sư Tiền nhận được điện thoại chạy tới, sau khi hỏi thăm tình hình, trên mặt lộ ra vẻ khó khăn: “Thiếu gia, tối nay khẳng định không thể dẫn người đi ra được, chẳng bằng các người đi vào xem một chút?”

Lăng Cận Dương quay đầu nhìn vợ chồng nhà họ Đồng, trầm giọng nói: “Chú, thím, hai người đứng đây chờ, con cùng Niệm Niệm vào xem một chút.”

Vợ chồng họ cũng rất rối loạn, gật đầu đồng ý.

Lăng Cận Dương dẫn Đồng Niệm đi vào phòng thẩm vấn. Do luật sư Tiền đã chào hỏi qua nên bên trong không có ai, để cho bọn họ có cơ hội nói chuyện riêng.

Đồng Tâm nằm co ro ở trong ghế, sau khi thấy người tiến vào, dđl/q'd lập tức khóc thành tiếng: “Chị...”

"Câm miệng!"

Đồng Niệm hăm hừ đi tới, tức giận quát: “Ai là chị cô.”

Tiền tay cầm lấy cái ghế trên mặt đất, Đồng Niệm hướng về phía cô đập tới: “Cô còn dám hút ma túy? Không muốn sống đúng không? Vậy thì tốt, hiện tại tôi sẽ giúp cô.”

Nhanh tay lẹ mắt nắm cái ghế trong tay Đồng Niệm lại, Lăng Cận Dương giữ chặt Đồng Niệm ở trong ngực, mảy nhủu chặt: “Niệm Niệm, em đừng kích động, em ấy đã bị dọa sợ.”

Đồng Niệm lừa giận bùng bùng, hốc mắt ê ẩm, cả người run lẩy bẩy.

Chuyện đêm nay, Đồng Tâm bị dọa sợ, cô tái mặt chạy đến bên cạnh Lăng Cận Dương, khóc lóc kể lể: “Anh rể, em bị hăm hại, những ma túy kia là có người cố ý cấp cho em ấy.”

Lăng Cận Dương để cho cô ngồi đối diện, tận lực dịu dàng hỏi: “Em từ từ nói, đừng khóc.”

Giơ tay lên lau nước mắt, Đồng Tâm cúi đầu, nức nở nói: “Có một lần em đi quán bar chơi, gặp một người tên là A Quang, hắn cho em một điều thuốc, lúc đó em chỉ nghĩ nó là điều thuốc bình thường nên hút. Nhưng sau đó phát hiện có cái gì đó không đúng, nhưng sau đó em không...”

Ngực Đồng Niệm đập phập phồng lên xuống kịch liệt, nghe cô nói trong lòng càng tức hơn.

Ánh mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương dao động, bởi vì lời nói của Đồng Tâm mà suy nghĩ. Anh trầm mặt, môi mím chặt thành một đường thẳng.

“Chị.” Đồng Tâm quỳ trên mặt đất, đôi tay đặt trên đầu gối Đồng Niệm, khóc cầu xin: “Chị, em biết sai rồi, chị hãy cứu em, đừng bỏ mặt em.”

Đồng Niệm nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đẩy Đồng Tâm ra, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Đồng Tâm bị ánh mắt Đồng Niệm dọa sợ, xoay người nhào đến bên cạnh Lăng Cận Dương tiếp tục cầu xin: “Anh rể, cứu em, anh rể...”

Lăng Cận Dương thờ dài, lấy tay dịu Đồng Tâm đứng dậy, trong lòng cũng rất phức tạp. Anh nhìn sắc mặt âm trầm của Đồng Niệm, biết trong lòng cô rất tức giận.

Lúc này, luật sư tiền đẩy cửa đi vào, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện của Đồng tiểu thư, nên xử lý thế nào?”

Hai mắt Đồng Niệm trầm xuống, sắc mặt u ám, cắn hận nói: “Mặc kệ cô ta.”. Nói xong những lời này, cô kéo cửa phòng thẩm vấn, bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Hậu Quả Ăn Vụng (1)

Editor: Nguyen Hien.

Từ đồn cảnh sát đi ra ngoài, Lăng Cận Dương gọi người đưa vợ chồng Đồng Chấn Thanh về nhà, sau đó anh lái xe chở Đồng Niệm rời đi.

Trên đường đi, Đồng Niệm cũng không có nói chuyện, chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, ánh mắt lộ ra nỗi đau thương khó tả.

Lăng Cận Dương khẽ nghiêng đầu nhìn cô, nhìn thấy chân mày cô nhủu chặt, âm thầm thở dài. Đối với chuyện của Đồng Tâm, anh cũng cảm thấy tiếc, chỉ mới hơn hai mươi tuổi, cả người gần như bị phá hủy hoàn toàn, sau này cuộc sống phải như thế nào đây?

Khó trách Đồng Niệm lại tức giận như thế, nếu đổi lại là người khác chắc cũng vậy, thật ra thì đau lòng là nhiều hơn. Đối với tính tình Đồng Niệm, anh hiểu rất rõ, bình thường cô hay nghiêm khắc, nói những lời vô tình, nhưng thật ra so với người khác, cô luôn yêu thương đưa em gái nhỏ hơn ba tuổi này.

Lăng Cận Dương làm theo ý Đồng Niệm, cũng không cho luật sư Tiền bảo lãnh Đồng Tâm. Anh làm như vậy cũng không phải bởi vì tức giận, mà vào lúc ở trên đầu sóng ngọn gió, nếu Đồng Tâm đi ra ngoài, sợ rằng còn phải đối mặt với sự quấy rầy của giới giải trí hoặc vây đuổi chặn đường. Những

trường hợp như thế này còn thảm hại hơn, không bằng trước hết để cho cô ở bên trong này ngáy giấc mấy ngày, né tránh trận gió này.

Nắm lấy tay người bên cạnh, phát hiện đầu ngón tay cô lạnh ngắt, Lăng Cận Dương nhủ mảy, dùng sức nắm chặt, suốt quãng đường không hề buông lỏng.

Về đến nhà đã là nửa khuya, người giúp việc còn đang chờ cửa, thấy bọn họ trở về, vội vàng đi hâm nóng thức ăn.

Đồng Niệm đi đến phòng của Lăng Trọng liếc nhìn, thấy ông đã ngủ an lành, cũng yên lòng phần nào. Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, cô trở lại phòng ăn, lúc này thức ăn nóng đã được bung lên bàn.

Trong lòng Đồng Niệm thấy khó chịu, nên cũng không có cảm giác đói, cô chỉ uống chút canh, ăn chút đồ ăn rồi để đĩa xuống.

Tắm xong ra ngoài, Đồng Niệm sấy khô tóc, cô nhìn thấy Lăng Cận Dương đứng ở ban công nói chuyện điện thoại, xoay người đi đến bên giường, vén chăn lên chui vào.

Không lâu sau đó, Lăng Cận Dương cúp điện thoại đi tới, cửa ban công mở ra mang theo gió lạnh đi vào, Đồng Niệm rút cổ vào trong chăn, chân mảy nhủ chặt lại.

Lăng Cận Dương thay đồ ngủ, vén chăn lên nằm xuống bên cạnh cô, lấy tay ôm cô, “Em còn lạnh không?”

Anh mới từ bên ngoài đi vào, trên mặt còn mang theo một ít hơi lạnh. Đồng Niệm chôn mặt vào trong ngực anh, đó là chỗ ấm áp nhất: “Không lạnh.”

Anh tiến sát lại gần, rất nhanh nhiệt độ đã nóng lên, có tác dụng nhiều hơn so với cô trùm kín cả buổi. Đây chính là cơ chế khác biệt giữa nam và nữ, tức giận cũng vô ích.

“Anh cho người đi điều tra, thật sự có người đàn ông tên là A Quang.” Lăng Cận Dương cúi đầu xuống dán lên trán cô, môi mím chặt.

Nghe được anh nói, Đồng Niệm chớp mắt, cô giang tay ôm chặt eo anh, buồn bã nói: “Chuyện này cũng do em, không nên tức giận mà bỏ mặc nó.”

Giơ tay lên xoa xoa đầu của cô, khuôn mặt tuấn tú của Lăng Cận Dương buông xuống, anh nhìn người trong ngực, dịu dàng nói: “Anh biết em đang tự trách mình, chúng ta đều có trách nhiệm.”

Đặt đầu cô nằm trên gối, Lăng Cận Dương kéo chăn đắp kín cho cô, cúi xuống hôn lên mặt cô, giọng nói dịu dàng: “Ngủ đi, em đã rất mệt rồi.”

Dứt lời, anh nghiêng người nằm bên cạnh cô, hai cánh tay ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng của cô, dụ cô vào giấc ngủ.

Sau lưng truyền tới từng tiếng vỗ nhẹ, tâm tình phiền não của Đồng Niệm dần dần lắng xuống, cô từ từ nhắm mắt lại, nằm trong ngực anh an tâm ngủ say.

Nghe tiếng hít thở đều của người bên cạnh, Lăng Cận Dương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mảy kiếm xinh đẹp nhẹ nhàng nhủ lại, lộ ra cảm xúc phức tạp. Gần đây chuyện phiền lòng lần lượt kéo đến, anh có chút ứng phó không xuể, huống chi là người nằm trong ngực anh.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Niệm nhận được một cú điện thoại. Sau khi cô nói cho Lăng Cận Dương biết, cũng không có ở nhà ăn điểm tâm sáng, lái xe rời khỏi Lan Uyển. Đến Chu Ký mua hoành thánh, sau khi mua đồ ăn xong, cô lại lái xe đi đến Viện Dưỡng Lão.

Thời gian còn sớm, các ông bà cụ đều mới thức không bao lâu, còn chưa có dùng bữa sáng. Đồng Niệm xách theo túi, từ xa đã nhìn thấy Đồng Chấn Khái, từ góc độ cô nhìn sang, đập vào mắt cô là bóng lưng cao lớn, giống như trong trí nhớ của cô.

Khóe mắt lướt qua mái tóc hoa râm của ông, ánh mắt Đồng Niệm buồn bã, không khỏi khe thờ dài. Đây cũng là sai lầm của ba cô, vì riêng tư của bản thân, dẫn đến cả đời tiếc nuối.

“Ba!” Đồng Niệm xách đồ trong tay đi tới, khuôn mặt dâng lên nụ cười.

Đồng Chấn Khái nhìn thấy cô, rất là vui mừng, kéo tay cô dẫn vào trong phòng.

Mở cái bàn ra, Đồng Niệm đặt hoành thánh mua được vào trong chén, đưa cho ông.

“Ba nếm thử một chút xem?”

Đồng Chấn Khái múc một miếng hoành thánh thổi nguội rồi cho vào miệng, khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng: “Mùi vị không tệ.”

“Quả thật không tệ”. Đồng Niệm cũng cúi đầu ăn một miếng, nụ cười rạng rỡ: “Chẳng qua chẳng được ba gói cho ăn.”

Giơ tay lên xoa đầu của cô, ánh mắt Đồng Chấn Khái sáng lên, ông nhìn đứa trẻ đã lớn trước mắt, cảm xúc trong lòng sâu nặng: “Có dịp ba sẽ gói cho con ăn.”

Đồng Niệm hít hít mũi, để cái muỗng trong tay xuống, đi tới trước mặt của ông ngồi xổm người xuống. Cô ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm ông, giơ tay lên vuốt tóc muối tiêu hai bên thái dương ông, đáy mắt ngân lệ: “Ba, con gái trưởng thành rồi, về sau con sẽ chăm sóc cho ba.”

Sắc mặt Đồng Chấn Khải càng thay đổi, xoay người kéo tay cô, vẻ mặt yên tĩnh lại, “Con thật ngoan, ba biết con hiểu thuận. Ba lại không phải là ba ruột của con, con không cần phải lo lắng cho ba.”

Đán sát mặt lên lòng bàn tay ông, trái tim cô đau nhói, có cảm xúc không nói thành lời. Lúc cô cần, người trước mắt đã cho cô một người ba ấm áp, chăm sóc và bao bọc cô. Những hồi ức tốt đẹp kia chính là tuổi thơ của cô, mang theo tình yêu thương và sự che chở, cô cả đời cũng không thể quên.

Mặc dù ông và cô không có quan hệ máu mủ, nhưng vậy thì sao chứ? Trong lòng cô, bọn họ mãi mãi là người một nhà, cô sẽ vĩnh viễn nhớ ông là ba cô, là người cho cô tất cả.

“Ba!” Đồng Niệm lần nữa ngẩng đầu lên, vượt khuôn mặt không còn trẻ của ba mình: “Con có hai người ba, con đều yêu thương hai người như nhau. Ba đã cho con mọi thứ, con vĩnh viễn sẽ không quên.” Trong lòng Đồng Chấn Khải tràn đầy an ủi, ông luôn xem cô như trân bảo mình châu, cô lại hiểu thuận hiểu chuyện, trong lòng ngoại trừ an ủi còn có cảm kích. Cảm ơn ông trời đã cho ông một đứa con gái như vậy.

Lôi cô ngồi xuống bên cạnh mình, Đồng Chấn Khải giờ tay lên lau nước mắt cho cô, cười hỏi: “Chuyện của Đồng Tâm, làm cho con tức giận sao?”

Đồng Niệm biết ông bảo mình đến đây, nhất định sẽ hỏi tới chuyện này, cho nên cũng không có giấu giếm, nói chi tiết cho ông biết: “Chuyện của nó làm cho con thấy buồn còn hỏi hận. Nếu như ban đầu không phải con giận đối nó, thường xuyên nhắm vào nó, nó cũng sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.”

Đồng Chấn Khải âm thầm thở dài, dđl/q'd về mặt cũng trầm thấp xuống: “Ba hiểu, đây không phải là lỗi của con.”

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng cô như có một lỗ hổng sâu, cô kéo tay ông, nức nở nói: “Ba yên tâm, con sẽ không mặc kệ nó. Trong lòng con chúng ta mãi mãi là người một nhà.”

Đồng Chấn Khải mỉm cười gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, chỉ bảo cô ăn hết hoành thánh. Từ viện dưỡng lão đi ra ngoài, Đồng Niệm lái xe trở lại thành phố. Bởi vì nguyên nhân lúc trước, về vấn đề thân phận Đồng Chấn Khải nên không thể đón ông về ở chung.

Lúc đầu Lăng Trọng nói dối, còn làm mọi chuyện phức tạp hơn.

Đồng Niệm mấy ngày nay không thể phân thân, chuyện của công ty cần cô xử lý, chuyện của Đồng Tâm cũng phải quan tâm, trong nhà còn phải chăm sóc cho ba cô, cô bận đến nỗi chân không chạm đất.

Liên hệ với trung tâm cai nghiện tốt nhất, Đồng Niệm bảo luật sư Tiền bảo lãnh Đồng Tâm ra, trực tiếp đưa đi.

Vừa đến cửa chính chỗ cai nghiện, Đồng Tâm liền hoảng sợ. Bị đưa đến phòng cai nghiện ở lầu 2, phản ứng của cô càng kịch liệt hơn: “Chị, em không muốn ở đây, đừng...”

Đồng Niệm thở dài, giọng nói ôn hòa: “Em phải nghe lời của bác sĩ, cố gắng phối hợp cai nghiện, chị sẽ thường xuyên đến thăm em.”

“Đừng... đừng mà...” Đồng Tâm khóc kéo tay của cô, khẩn cầu nói: “Em muốn về nhà! Chị, em muốn về nhà.”

Trở tay giữ chặt tay Đồng Tâm, Đồng Niệm giận tái mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, lạnh lùng nói: “Đồng Tâm, em nghe cho kỹ đây, chỉ có cai nghiện mới có thể về nhà.”

Lấy tay giữ chặt đầu Đồng Tâm, Đồng Niệm nhìn vào mắt em gái, đôi mắt như muốn khóc: “Nếu như em còn muốn sống nữa, nhất định phải từ bỏ, nếu không chị sẽ không quan tâm đến em.”

Đồng Niệm bức nước mắt trong khóe mắt về, nâng cằm cô, giọng nói sắc bén, “Nghe rõ chưa?”

Giơ tay lên lau nước mắt trên mặt, Đồng Tâm cắn môi gật đầu một cái, không nao loạn nữa. Cô cong miệng lên, nhỏ giọng nói: “Vậy chị không được bỏ em, nhất định phải đến thăm em, có được không?”

Đồng Niệm “Ừ” một tiếng, lập tức xoay người, không dám nhìn nữa, cô sợ mình sẽ mềm lòng.

Lăng Cận Dương thấy mắt cô ầng nước, sắc mặt liền trầm xuống.

Cửa phòng bệnh vừa mới đóng, bác sĩ mặc áo choàng trắng liền ba chân bốn cẳng kéo Đồng Tâm đến giường bệnh, trói chân tay cô lại.

“A!” Đồng Tâm chưa từng bị đối xử như thế này, lập tức sợ hãi hét lên: “Chị ơi, cứu em, chị...”

Nghe được tiếng kêu của cô, Đồng Niệm nhấc chân chạy vào, lại bị Lăng Cận Dương ở phía sau kéo lại, ôm cô vào trong ngực, “Đừng kích động, cường chế cai nghiện đều là như vậy đấy.”

Đồng Niệm kinh ngạc đứng im tại chỗ, nhìn chăm chăm người bên trong từ từ yên tĩnh lại, nước mắt trong khóe mắt tràn ra.

Thầy thuốc đẩy cửa ra ngoài, nhìn đến bọn họ vẫn còn, không khỏi cười cười nói: “Đừng lo lắng, trước một vòng là cường chế cai nghiện, sẽ khổ sở một chút. Vượt qua được, phía sau là tốt rồi rất nhiều.”

Bác sĩ đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy bọn họ vẫn còn, không khỏi cười nói: “Đừng lo lắng, giai đoạn đầu cường chế cai nghiện hơi khó sở một chút. Vượt qua được, thì những giai đoạn sau tốt hơn rất nhiều.”

Đồng Niệm không nhìn nổi, dđl/q'd xoay người vui mặt ở trước ngực Lăng Cận Dương, trái tim nhói đau từng trận.

Giai đoạn đầu cường chế cai nghiện, không cho phép người thân đến thăm. Mỗi ngày Đồng Niệm chỉ ở bên ngoài phòng bệnh len lén nhìn mấy lần, thấy Đồng Tâm khuôn mặt ngày càng tiêu tụy, cô đau lòng nhưng không thể không chịu đựng.

Lái xe về đến nhà, Đồng Niệm đi vào phòng khách nhìn thấy Lăng Cận Dương vẫn còn đang chờ cô.

“Sao anh vẫn chưa ăn cơm?” Đồng Niệm xem đồng hồ, nhú nhú mày.

Lăng Cận Dương bảo người giúp việc hâm nóng thức ăn, trên khóe môi nở nụ cười dịu dàng: “Em chưa về, anh cũng không thấy đói bụng.”

Mím môi cười cười, Đồng Niệm đi về phía anh, tựa đầu lên bả vai anh, làm nũng nói: “Em mệt quá, anh xoa bả vai cho em đi.”

Mấy ngày nay, cô quả thật mệt chết đi được, phần lớn Lăng Cận Dương gánh chuyện của công ty, nhưng có một số việc không thể thay thế cô được.

Giơ tay lên xoa bả vai cho cô, ánh mắt Lăng Cận Dương dao động, trầm giọng nói: “Đồng Tâm thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói nó có biểu hiện rất tốt, cuối tuần là có thể ra phòng bệnh bình thường. Đây là chuyện duy nhất Đồng Niệm cảm thấy vui mừng, chỉ cần Đồng Tâm có ý chí kiên cường, như vậy thì sẽ có hy vọng.”

Người giúp việc hâm nóng thức ăn bùng lên, Lăng Cận Dương múc chén cháo gà đưa cho cô, “Em mau ăn đi.”

Đồng Niệm cảm muốn lên, ngửi mùi của cháo gà, chỉ cảm thấy dầu mỡ. Cô cau mày bùng ly nước lên, uống liên tục mấy ngụm, mới đề xuống được cảm giác buồn nôn trong người.

Đẩy cháo gà trước mặt ra, Đồng Niệm nhìn thức ăn trên bàn, cũng không có món nào muốn ăn, cô bảo người giúp việc nấu cho cô tô mì. Sợi mì thanh đạm, cô miết cường ăn vài miếng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Hậu Quả Ăn Vụng_ (Phần 2)

Một tuần lễ sau, Đồng Tâm được rời khỏi phòng bệnh cường chế. Sáng sớm, Đồng Niệm đến thăm cô, khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng: “Muốn ăn cái gì nói cho chị biết?”

Sắc mặt tái nhợt của Đồng Tâm dịu đi không ít, cô ngồi ở trên giường, nắm chặt tay Đồng Niệm, trầm giọng nói: “Chị, em muốn gặp Đình Hiền.”

Nghe vậy, ánh mắt Đồng Niệm u ám xuống, trên khuôn mặt nhuốm đầy vẻ cô đơn. Cô nhớ đến dáng vẻ khí phách khi nhìn thấy Ôn Đình Hiền khi đó, âm thầm thở dài.

“Chị.” Không nghe cô trả lời, Đồng Tâm ngược mặt nhìn cô, đôi mắt lộ ra vẻ cầu khẩn: “Chị giúp em một chút, em muốn gặp anh ấy một lần.”

Âm thầm thở dốc một hơi, trái tim Đồng Niệm trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cô do dự hồi lâu, cuối cùng nhìn ánh mắt mong đợi của cô mà gạt đầu đồng ý.

Thời điểm tìm gặp Ôn Đình Hiền, anh cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Đồng Niệm nhìn ánh mắt bình tĩnh của anh, trong lòng đột nhiên thoáng qua cái gì.

“Đình Hiền.” Đồng Niệm uống một hớp nước chanh, vẻ mặt khô sở hỏi: “Đồng Tâm muốn gặp mặt anh, anh có thể đồng ý không?”

Nụ cười trên mặt Ôn Đình Hiền cũng như lúc ban đầu, nhất là đôi mắt ấm áp kia, cuốn hút lòng người, “Chúng ta quen biết lâu như vậy, em ấy gặp chuyện không may, anh cũng nên đi xem một chút.”

Đồng Niệm mím môi cười, bởi vì trái tim rộng lượng của anh mà cảm thấy an ủi. Cô nhú mày nhìn Ôn Đình Hiền, ánh mắt dao động, không kìm hãm được, thoáng qua vẻ mờ mịt.

Bất kể như thế nào, Đồng Tâm cũng là em gái của cô, trước sau cô cũng có lòng riêng. Hơn nữa, tình cảm Ôn Đình Hiền đối với Đồng Tâm, so với người khác cô cũng hiểu rõ.

“Đồng Tâm trước kia đã từng tổn thương anh, anh...”

Ôn Đình Hiền ngẩng đầu lên, cắt đứt câu nói kế tiếp của Đồng Niệm, anh mỉm cười, bình tĩnh nói: “Chuyện này, anh đã quên rồi.”

Đồng Niệm nhướn mày nhìn về phía anh, nhìn đôi mắt thâm thúy của anh một mảnh yên tĩnh, không có chút gọn sóng. Cô cắn môi, dẫm/q'd trong lòng thấp thòm một chút, trong nháy mắt hiểu ra cái gì.

Cửa phòng cà phê có người đẩy ra, đi tới là một cô gái có mái tóc ngắn, đôi mắt sáng rực.

Ôn Đình Hiền mỉm cười kéo cánh tay của cô, bảo cô ngồi xuống bên cạnh mình, “Niệm Niệm, cô ấy là tiểu Hạ, tháng sau tại anh sẽ kết hôn.”

"Chào chị."

Lúc tiểu Hạ cười lên nhìn rất xinh đẹp, trên khuôn mặt có hai má lúm đồng tiền, từ quần áo cô có thể nhìn thấy được, gia cảnh khá giả không tồi.

Đồng Niệm cười gật đầu chào, ánh mắt thoáng qua vẻ mát mẻ. Câu nói kế tiếp của cô cũng nuốt trở về, hướng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Có một số việc, cuối cùng là một đi không trở lại.

Nhưng có thể oán trách ai đây? Không thể trách Ôn Đình Hiền tình yêu không đủ chắc chắn, chỉ có thể nói Đồng Tâm đã phung phí quá mức, không biết tôn trọng tình yêu của mình. Tình yêu của tất cả mọi người đều sẽ có một ranh giới cuối cùng, tình yêu cạn kiệt không có ai gánh chịu được.

Buổi sáng chủ nhật, Đồng Niệm chạy đến bệnh viện, cô dẫn Đồng Tâm đến phòng trị liệu, sau khi ăn rồi uống thuốc, hai người nắm tay đi trở về.

“Chị.” Đồng Tâm móc một gương trong quần áo bệnh nhân ra, mở ra nhìn, quay đầu hỏi người bên cạnh: “Bộ dáng của em, nhìn rất xấu sao?”

Đồng Niệm lắc đầu một, đưa tay vén tóc trên trán cô: “Không có.”

Nhìn gương hồi lâu, cuối cùng Đồng Tâm cười lên, ánh mắt sáng rỡ lôi kéo người bên cạnh, đi về phía phòng bệnh: “Chúng ta đi nhanh lên, đừng để cho Ôn Đình Hiền đợi quá lâu.”

Kéo cô lại, ánh mắt Đồng Niệm buồn bã, cô cau mày, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Không có nhận thấy ánh mắt khác thường của chị mình, Đồng Tâm chỉ muốn đi nhanh để được nhìn thấy Ôn Đình Hiền, dùng sức kéo tay của cô, hai người đi về phía phòng bệnh.

Lúc gần tới, từ trong phòng bệnh truyền tới một giọng nói thật nhỏ, Đồng Tâm dừng bước lại. Giọng nói của người đàn ông cô không xa lạ gì, nhưng giọng của người con gái cô không tính là quen thuộc.

Đồng Niệm theo bản năng muốn kéo người bên cạnh, nhưng bị cô nhẹ nhàng đẩy ra, cắt bước đi tới.

Đứng ở ngoài cửa lớn, Đồng Tâm ngẩng đầu nhìn vào, thấy trên sofa phòng bệnh có hai người ngồi sát bên nhau. Người đàn ông khẽ cúi đầu, ngón tay thon dài bóc hạt dưa, trên bàn trà trước mặt, có một đồng hồ hạt dưa đã được bóc.

Sau khi Ôn Đình Hiền bóc vỏ, đặt hạt dưa ở trong lòng bàn tay, đưa qua cho người bên cạnh. Anh đưa tới bờ môi cô gái, nhìn cô ăn từng hạt dưa, ánh mắt nở nụ cười dịu dàng.

Mà cô gái ngồi cạnh anh, trong tay cũng đang bóc vỏ hạt dưa. Động tác cũng giống như anh, cũng đưa tới trên môi anh, nhìn thấy anh ăn hết, khoe miệng nở nụ cười rực rỡ.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khóe mắt Đồng Tâm ê ẩm khó chịu, nước mắt sắp tràn ra. Trước đây chẳng bao lâu, Ôn Đình Hiền cũng đối xử như vậy với cô, cẩn thận bóc từng vỏ hạt dưa cho cô, nhưng cô chưa từng có một lần đáp lại cho anh. Cô nghĩ, được anh yêu là chuyện hiển nhiên, cô chưa từng nghĩ sẽ hỏi đáp.

Dù sau này rời bỏ anh, cô cũng không cảm thấy có cái gì đó không đúng. Trong tình yêu của bọn họ, từ trước tới nay cô là người tùy ý. Đồng Tâm, mà thật là ích kỷ mà.

“Tâm Tâm.” Đồng Niệm ôm bả vai cô, kêu cô một tiếng.

Nghe được động tĩnh bên này, Ôn Đình Hiền nhìn sang, lúc nhìn thấy Đồng Tâm, ánh mắt yên tĩnh của anh dao động.

“Các người nói chuyện đi, em ra ngoài đi dạo chút.”

Tiểu Hạ hiểu chuyện đứng lên, nhìn Đồng Tâm cười nói, nụ cười của cô rất chân thành tha thiết, cũng giống như nụ cười của Đồng Tâm khi nhìn thấy lần đầu tiên.

Đồng Niệm gượng tay vỗ bả vai Đồng Tâm, sau đó cũng rời đi, theo tiểu Hạ đi xuống vườn hoa dưới lầu.

Cắt bước đi tới, Đồng Tâm nhìn người trước mắt, chợt phát giác mình không biết nói gì, giống như bị đầy bụng, lời nói bị nghẹn lại, nửa chữ cũng không

phun ra được.

“Trị liệu có tốt không?” Ôn Đình Hiền ngồi ở phía đối diện cô, dđl/q"đ khuôn mặt bình tĩnh như thường.

Đồng Tâm mỉm cười, nhỏ giọng đáp: “Tốt ạ.”

Không khí có chút xấu hổ, Ôn Đình Hiền nhủ mảy mòi nhìn chăm chăm người trước mặt, trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh. Những yêu hận trải qua thời gian qua, từ trước mắt anh thoáng qua vội vã, cuối cùng cũng ngưng tụ lại thành một khuôn mặt tươi cười, có hai má lún đồng tiền nhàn nhạt, làm cho đáy lòng anh cảm thấy dịu dàng.

Vốn dĩ, quá khứ thật sự đã đi qua hết.

Ngồi yên hồi lâu, Ôn Đình Hiền thở dài, trầm giọng nói: “Em chữa bệnh cho tốt, có thời gian anh sẽ đến thăm em”

Nhìn thấy anh sắp rời đi, Đồng Tâm hốt hoảng đứng dậy đuổi theo, từ phía sau ôm anh, nức nở nói: “Đình Hiền, thật xin lỗi, em thực sự xin lỗi anh.”

Ôn Đình Hiền dừng bước lại, anh kéo bàn tay nắm chặt của cô ra, xoay người nhìn về phía cô, ánh mắt nhu hòa: “Chuyện đã qua, hãy làm cho nó qua đi.”

Đồng Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cả người nổi lên dứng khí, nhẹ nhàng hỏi anh: “Anh có thể tha thứ cho em hay không? Cho em thêm một cơ hội nữa được không?”

"Không thể!" Đối mặt với câu hỏi của cô, Ôn Đình Hiền cũng không có qua loa, cũng không có trốn tránh, thẳng thắn nói cho cô biết.

Đồng Tâm cắn môi, trái tim nhói đau, không ngừng cắn xé.

Nhìn thấy ánh mắt hối hận của cô, Ôn Đình Hiền cũng không thấy vui, anh mím môi cúi đầu, nhưng cũng không thể cho cô nhiều hơn cái gì nữa, “Anh đi trước.”

Nói xong những lời này, anh xoay người bước ra cửa.

“Đình Hiền.” Nhìn anh xoay người, Đồng Tâm đưa tay dè trái tim lại, cố gắng cho bản thân mình giữ bình tĩnh: “Quá khứ của chúng ta, anh thật sự quên hết rồi sao?”

Ôn Đình Hiền dừng bước lại, cũng không có xoay người, vẫn đưa lưng về phía cô như cũ. Đôi mắt yên tĩnh chớp một, hồi lâu mới cười nói: “Đồng Tâm anh đã từng yêu, vĩnh viễn ở trong lòng anh.”

Đây là dấu vết duy nhất còn sót lại, coi như là nhớ lại những năm tháng tốt đẹp của bọn họ mười mấy năm qua.

Kính ngạc nhìn bóng lưng anh đi xa, Đồng Tâm vươn tay, muốn ngăn anh lại, nhưng cuối cùng một bước cũng không có bước. Cô cũng nói không ra lời, chỉ có thể che miệng, cả người khụy xuống trên mặt đất, nước mắt rơi lã chã.

Ngồi ở ghế dài trong vườn hoa, Đồng Niệm cùng tiểu Hạ trò chuyện, chỉ nói vài câu, cô liền phát hiện cô bé này rất hiểu chuyện, rất làm cho người khác ưa thích.

Lúc nói chuyện, hiển nhiên cô cũng biết được quá khứ của Ôn Đình Hiền và Đồng Tâm, nhưng cô cũng không có ngăn cản bọn họ gặp mặt, ngược lại rất hào phóng để cho bọn họ hai người đơn độc chung đụng.

Không thể không nói, cô bé này rất thông minh.

Rất nhanh sau đó, Ôn Đình Hiền từ phòng bệnh đi xuống, anh nắm tay tiểu Hạ, sau khi cùng Đồng Niệm nói vài câu, hai người cùng nhau đi khỏi.

Nhìn bọn họ cùng nhau rời đi, Đồng Niệm mỉm cười, trong lòng chân thành chúc phúc cho hai người bọn họ.

Lo lắng cho Đồng Tâm, Đồng Niệm bước nhanh trở lại phòng bệnh, cô nhìn thấy Đồng Tâm ngồi phát gốc dưới đất, sợ hết hồn, lập tức chạy đến bên cạnh cô: “Tâm Tâm?”

Ánh mắt Đồng Tâm mờ dần, sau khi nhìn người trước mặt, dđl/q"đ ôm chặt lấy cô, khóc nức nở: “Chị...”

Hiểu được cảm giác trong lòng cô, Đồng Niệm dùng sức ôm chặt cô, dịu dàng nói: “Khóc đi, về sau em phải kiên cường lên.”

Giơ tay lên vén tóc trên trán cô, Đồng Niệm nhìn chăm chăm cô, đôi mắt sáng rực, gần từng chữ: “Đồng Tâm, em phải nhớ, em còn có chị, có ba mẹ, mọi người đều yêu thương em. Em nhất định phải dũng cảm, đối mặt với cuộc sống sau này.”

Nâng cô dậy, Đồng Niệm lau nước mắt cho cô, trầm giọng nói: “Không phải sợ, chị sẽ ở bên cạnh em.”

Đồng Tâm gật đầu mạnh mẽ, vui mặt trong ngực của cô, cười nói: “Chị, em biết rồi.”

Nghe được lời hứa của cô, trái tim bóp chặt của Đồng Niệm cuối cùng cũng thả lỏng xuống. Mấy ngày nay lo lắng vất vả, cuối cùng không uổng phí. Hiện tại, có thể làm cho Đồng Tâm có can đảm đối diện với cuộc sống lần nữa, là chuyện quan trọng nhất.

Một tháng sau, Đồng Tâm rời khỏi bệnh viện, con nghiện sinh lý đã bỏ hẳn. Nhưng chuyện ồn ào trước kia, ngôi sao mai mắn của cô đã bị chặt đứt, không thể tiếp tục được nữa.

Đồng Niệm tạm thời thờ phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu bắt tay vào an bài chuyện học hành cho cô. Lăng Cận Dương sợ cô quá mệt mỏi, bảo người đi chuẩn bị, không để cho cô khổ cực như vậy.

Gần tối về đến nhà, cơm tối Đồng Niệm cũng không muốn ăn, cô tắm xong ngã xuống giường, lười biếng chỉ muốn ngủ.

“Tại sao em lại không ăn cơm?” Lăng Cận Dương cúi đầu, nhìn chiếc cằm nhọn của cô, không khỏi nhủ mảy: “Có phải em bị bệnh hay không, ngày mai chúng ta đi bệnh viện khám một chút đi?”

“Em không đi.” Đồng Niệm kéo chăn qua, cả người rúc vào trong chăn: “Em chỉ muốn ngủ thôi.”

Vén chăn lên nằm xuống, Lăng Cận Dương lấy tay mò ngực cô, trầm giọng nói: “Niệm Niệm, cái người tên A Quang anh tra được, em biết do ai sắp đặt không?”

“Ai vậy?”

Đồng Niệm ngồi bật dậy, đầu óc chợt tỉnh táo, ánh mắt hung dữ.

“Là vợ Thôi Thiếu Phong.” Lăng Cận Dương mím chặt môi, giữa hai chân mảy hiện lên vẻ lo lắng: “Cô ta có ý tìm người dụ Đồng Tâm.”

“Thì ra là cô ta.” Nụ cười Đồng Niệm lạnh như băng, giọng nói lộ ra vẻ tức giận.

Đề lại bả vai của cô, Lăng Cận Dương ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Thôi thị và Lăng thị từ trước đến nay không có mối quan hệ làm ăn lui tới với nhau, em không cần hành động thiếu suy nghĩ.”

Đưa tay chỉ nhẹ lên ngực anh, Đồng Niệm nhếch môi, nghĩ thầm người đàn ông này thật chết người, cô nghĩ cái gì anh cũng có thể đoán ra được.

Đồng Niệm tiến sát vào trong ngực anh, bắt đầu mơ mơ màng màng. Cô tìm được tư thế thoải mái, định ngủ thì có cảm giác người đàn ông phía sau dán chặt lên người cô, đôi bàn tay nóng như lửa cũng tiến vào áo ngủ cô.

Đồng Niệm mím môi, nhủ mảy: “Dùng mà, em mệt quá.”

Mấy ngày nay, hai người bọn họ vô cùng bận rộn, mỗi ngày về đến nhà là ngã đầu đi ngủ. Có lúc, Lăng Cận Dương nghĩ muốn cô, nhưng khi nhìn đến bộ dáng thảm hại của cô, kiềm chế không đụng đến, cần rằng chịu đựng.

Lăng Cận Dương cúi mặt xuống, ngậm vành tai trắng nõn của cô, thì thầm: “Anh nghĩ, anh muốn em.”

Đồng Niệm không mở mắt, rụt cổ lại muốn né tránh nụ hôn của anh, nhưng anh cố ý dây dưa, từng nụ hôn nóng bỏng rơi xuống mang theo lửa, như muốn thiêu đốt cơ thể của cô.

"Ừm ——"

Giữa răng và môi thốt ra tiếng kêu yêu cầu, Đồng Niệm không kiềm hãm được xoa người, đôi tay ôm cổ của anh, “Vậy anh phải hứa, chỉ một lần thôi nha.”

Lăng Cận Dương được đặt xá, hai mắt sáng lên. Anh vô cùng thành thật gật đầu một, sau đó cởi quần áo cả hai, nhanh chóng hành động.

Đồng Niệm không phải là đối thủ của anh, chỉ vài cái đã bị anh hành hạ thở gấp liên tiếp, thở hổn hển cầu xin: “Anh nhẹ một chút...”

Nghe được tiếng cầu xin của cô, ý thức của Lăng Cận Dương thanh tỉnh một chút, anh hòa hoãn động tác một chút, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh của cô, in lên từng dấu hôn.

Sự thật chứng minh, lời nói của đàn ông khi ở trên giường không thể tin. Sau đó, anh căn bản không có dừng lại, chỉ cảm thấy cô rất xinh đẹp, nhìn không được muốn nếm lần nữa.

“Anh...” Đồng Niệm thở hổn hển chỉ vào anh, giận dữ hét: “Anh hứa chỉ một lần, sao lại muốn ăn vụng nữa chứ?”

Lăng Cận Dương cúi đầu hôn cô, cười đến xấu xa. Anh ăn lão bà của anh, sau có thể gọi là ăn vụng, hoàn toàn quang minh chính đại mà.

Cuối cùng đợi đến khi anh thỏa mãn, cả người Đồng Niệm vô lực ngã xuống giường ngủ. Ngủ đến nửa đêm, cô bị cơn đau bụng làm cho tỉnh giấc.

Đánh thức người đàn ông bên cạnh, sắc mặt Đồng Niệm có chút trắng bệch, trên trán rỉ mồ hôi. Cô cắn môi, giọng khàn khàn: “Ông xã, em đau bụng.”

Chương 186: Mang Thai (Phần 1)

Editor: Nguyen Hien.

Ngủ đến nửa đêm, Đồng Niệm bị con đau bụng làm cho tỉnh giấc.

Đánh thức người đàn ông bên cạnh, sắc mặt Đồng Niệm có chút trắng bệch, trên trán rỉ mồ hôi. Cô cắn môi, giọng khàn khàn: “Ông xã, em đau bụng.”

Lăng Cận Dương ngồi bật dậy, mặc dù mới vừa rồi anh còn ngủ say, lúc này ngồi dậy, đầu óc anh vẫn tỉnh táo. Anh mở đèn trên đầu giường, quay đầu nhìn chăm chăm Đồng Niệm, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại thế này? Có phải do em thức ăn đã hết hạn hay không?”

Đặt tay lên bụng, Đồng Niệm lắc đầu một, nghĩ thầm trước khi đi ngủ chỉ ăn qua mấy cái bánh quy, uống một ly nước chanh, cũng không có ăn thêm bất cứ cái gì khác, cũng không có ăn thức ăn hết hạn.

Tùng con đau bụng đánh tới, cũng không phải rất đau, nhưng co bóp khó chịu. Cô thở dốc một hơi, nhìn chăm chăm Lăng Cận Dương ngồi bên cạnh, hơi tức giận nói: “Đều tại anh hết, trước khi ngủ anh dùng sức quá mạnh, làm em đau muốn chết.”

Đồng Niệm vén chăn lên bước xuống giường, đi tới phòng vệ sinh, lúc đi ra, sắc mặt so với khi vào có dịu đi một chút. Có ra một ít máu, cô không có nghĩ nhiều, cho rằng kỳ kinh nguyệt tới.

Lăng Cận Dương từ dưới lầu bụng lên một ly nước ấm, đưa tới tay cô, dịu dàng nói: “Đi thôi, chúng ta đi bệnh viện khám một chút xem.”

Cầm cái ly uống hết mấy ngụm nước, Đồng Niệm cảm thấy bụng thoải mái hơn nhiều, cô bĩu môi, lười biếng nói: “Không cần, là kỳ kinh nguyệt tới.”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương thở phào nhẹ nhõm, anh ôm chặt lấy người bên cạnh, thuận miệng nói: “Tháng này, hình như kinh nguyệt em đến chậm hơn rất nhiều.”

Đồng Niệm ngẩn người, nghĩ đến lời anh nói, sắc mặt có chút u ám. Lúc trước vì chuyện của Đồng Tâm, cô quên mất chuyện này, giờ tính toán ngày lại thì kỳ kinh nguyệt đến chậm hơn so với bình thường khoảng chừng 10 ngày.

Theo lý mà nói, cũng đâu có trễ nhiều như vậy chứ.

Bụng lại bắt đầu đau lên từng trận, đôi mắt Đồng Niệm lóe sáng, trong đầu nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt từ từ biến hóa. Cô nhìn chăm chăm Lăng Cận Dương, không chắc chắn hỏi: “Ông xã, nếu như không phải là kỳ kinh đến thì là...?”

“Hả?” Lăng Cận Dương không hiểu rõ lời của cô, anh quay đầu nhìn lên lịch bàn một chút, trong lòng không khỏi trầm xuống, lan tràn ra một cảm giác kỳ quái. Anh hình như cũng nghĩ đến cái gì, vội vàng cầm quần áo bên cạnh mặc cho cô, ôm cô lên, lái xe đi tới bệnh viện.

Mặc kệ có phải hay không, phải đi bệnh viện kiểm tra.

Trong buồng xe an tĩnh, một tay Đồng Niệm ôm bụng, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng. Cô cắn chặt môi, trái tim đau nhói từng cơn, làm cho hốc mắt cô đỏ lên, chớp mũi ê ẩm.

Dùng sức nắm chặt tay của cô, Lăng Cận Dương vừa lái xe vừa an ủi: “Em đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Đạp mạnh chân ga, trong vòng 15 phút, Lăng Cận Dương đã lái xe đến bệnh viện. Anh mở cửa xe, cẩn thận ôm lấy cô, chạy nhanh tới phòng khám.

Buổi tối, bác sĩ trực không tính là nhiều, bác sĩ phụ trách cấp cứu sau khi nghe bọn họ giải thích, vội vàng viết giấy, bảo Đồng Niệm đi siêu âm.

Rất nhanh sau đó, kết quả siêu âm đã có, sau khi bác sĩ nhìn kết quả, trên mặt hiện lên nụ cười: “Vợ cậu đang mang thai.”

Sắc mặt Lăng Cận Dương cứng đờ, cả người ngơ ngác, cả buổi cũng không nói nên lời.

Đồng Niệm thì ngược lại, bình tĩnh hơn chút, trầm giọng hỏi bác sĩ, “Bao lâu rồi ạ?”

Bác sĩ nhìn kết quả kiểm tra, kinh nghiệm nói cho cô biết: “Được 40 ngày rồi.”

Nghe được câu trả lời, Đồng Niệm không nhịn được cúi đầu cười. 40 ngày, đây không phải là thời gian mê loạn của buổi tối kia sao, dđl/q"đ bảo bối này tới thật là trùng hợp, tâm tưởng sự thành mà.

“Bụng còn đau không?” Bác sĩ bảo Đồng Niệm nằm trên giường, làm kiểm tra cho cô.

Đồng Niệm lắc đầu một, nói đúng sự thật: “Đỡ đau hơn rất nhiều rồi.”

Bác sĩ thấy cô có ra chút máu, lại nhìn thấy bọn họ đêm khuya chạy đến bệnh viện, nhất thời sáng tỏ. Bà viết đơn thuốc, đồng thời dặn dò với đôi vợ chồng trẻ bọn họ: “Thời kỳ đầu mang thai cấm làm chuyện sinh hoạt vợ chồng, người chồng cần phải kiêng chế, bằng không sẽ không tốt đối với người vợ và đứa bé.”

"Phốc....."

Đồng Niệm nhìn sắc mặt xấu hổ của Lăng Cận Dương, không nhịn được cười trộm. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô thấy anh có vẻ mặt xấu hổ như vậy.

Nhận lấy đơn thuốc, Lăng Cận Dương ngẩng đầu nhìn Đồng Niệm đang cười trộm, cũng không có nói chuyện, đi thẳng lấy thuốc.

Tiêm một mũi thuốc dưỡng thai, bác sĩ quan sát một lát, thấy Đồng Niệm không còn ra máu nữa, cũng coi như thở phào nhẹ nhõm “Về nhà phải nằm tĩnh dưỡng 1 tuần lễ, không được làm việc nặng.”

Ngược lại, bác sĩ dùng tăm mắt trên mặt Lăng Cận Dương, nhấn tâm nói: “Chuyện sinh hoạt vợ chồng tuyệt đối nghiêm cấm.”

Về một điều này, Đồng Niệm giờ hai tay hai chân tán thành.

Lăng Cận Dương không biết phải làm gì, đành cúi đầu, miễn cưỡng cho qua, sau đó ôm lấy Đồng Niệm, xoay người rời khỏi bệnh viện.

Lái xe về đến nhà, trời đã tờ mờ sáng. Đặt Đồng Niệm nằm trên giường trong phòng ngủ, Lăng Cận Dương ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm cô, giọng nói lạnh như băng: “Em cười đủ chưa?”

“Ha ha ha...” Đồng Niệm mở miệng cười, vùi mặt vào trong ngực anh, mè nheo, dịu dàng nói: “Ông xã, chúng ta có con rồi, anh có vui không?”

Vui không?

Lăng Cận Dương chau mày lại, không khỏi suy nghĩ. Kể từ khi bác sĩ thông báo, cánh tay của anh luôn khẽ phát run. Đoạn đường từ bệnh viện về đến nhà, trong lòng cũng có một loại cảm xúc kích động tràn đầy không nói được, cái này có được xem là vui không?

Từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, Đồng Niệm nhìn về mặt ngơ ngẩn của anh, không nhịn được cười ra tiếng: “Anh xem anh kia, vui mừng đến ngớ ngẩn rồi, anh muốn cười thì cười đi, miệng mở lớn như vậy làm gì?”

Nghe cô nói như vậy, Lăng Cận Dương mới ý thức được ánh mắt không ổn của mình, anh lấy chân đạp lại cho cô, để cho cô nằm yên trên gối: “Em ngủ một chút đi, giày giẫm em một đêm cũng mệt rồi.”

“Em không mệt.” Vào lúc này tinh thần Đồng Niệm rất tỉnh táo, nhìn không ra vẻ mệt mỏi trên mặt chút nào. Tin tức tốt như vậy làm cho vẻ mệt mỏi của cô vọt tới chín tầng mây.

Lăng Cận Dương khe khẽ thở dài, dđl/q'd cúi đầu hôn lên miệng của cô một, cười nói: “Bụng em còn đau không?”

“Hết rồi.” Lấy bàn tay của anh đặt lên bụng mình, hai mắt Đồng Niệm dao động, về mặt dịu dàng: “Anh cảm thấy sao? Con của chúng ta đang ở trong bụng em”

Lòng bàn tay dán chặt vào cái bụng ấm áp của cô, chiếc bụng bằng phẳng vẫn chưa có nhô lên, nhưng Lăng Cận Dương lại có cảm giác quái dị, từng luồng nhiệt nóng từ bàn tay anh nhanh chóng lan truyền ra khắp cơ thể, mang theo nhiệt độ cực nóng như muốn hòa tan anh.

Từ từ cúi mặt xuống, đôi mắt Lăng Cận Dương sáng quắc nhìn chăm chăm bụng cô, đôi mắt thâm thúy thoáng qua rất nhiều loại cảm xúc, cuối cùng cũng biến thành một loại nhu tình.

Đặt môi lên bụng của cô, Lăng Cận Dương cẩn thận hôn, cười nói: “Nhóc con, chào mừng con đến trên đời này.”

Đồng Niệm vẫn không nhúc nhích, theo dõi từng cử động của anh, trong lòng tràn đầy ấm áp. Đồng Niệm đưa tay ôm chặt bả vai anh, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Bảo bảo, mẹ cũng chào đón con.”

Giờ tay kéo áo che bụng cô lại, Lăng Cận Dương mím môi cười, thu liễm lại cảm xúc trong đáy lòng, xoay người xuống lầu bụng lên một ly sữa nóng, giờ lên trước mặt cô: “Uống!”

Trước kia đã không thích uống, hiện tại nghe thấy mùi vị này, Đồng Niệm còn cảm thấy khó chịu hơn. Nhưng bác sĩ dặn dò, phải uống những thức uống được chế phẩm từ sữa, đối với đứa bé sẽ tốt hơn, cho nên cau mày nhận lấy ly sữa từ anh, lấy tay bịt mũi, ép mình uống hết.

Lăng Cận Dương nhìn bộ dáng tức cười của cô, khuôn mặt từ từ tràn ra nụ cười. Vừa nhận lấy ly sữa cô đã uống hết, đã nghe giọng nói chán ghét của cô: “Anh nhanh chóng đem đi chỗ khác đi.”

Đề cái ly qua một bên, Lăng Cận Dương lấy ra một viên mứt quả mơ đã chuẩn bị trước đó, đưa cho cô: “Em ăn một viên đi?”

“Woah!” Đồng Niệm vui mừng nhìn anh, nhận lấy viên mứt trong tay anh, xé bao ra vội vàng ném vào trong miệng, mới có thể dè cảm giác buồn nôn xuống: “Sao anh biết em muốn ăn cái này?”

Lăng Cận Dương ôm chặt bả vai cô, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng cười: “Bản thân anh tự biết.”

Tựa ngực vào trong mặt anh, dđl/q"đ Đồng Niệm lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, cả người ấm áp.

“Anh cũng ngủ một chút đi?” Đồng Niệm ôm chặt eo của anh, có chút mơ hồ nói.

Lăng Cận Dương vén chăn lên, giữ nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh cô, dịu dàng nói: “Em ngủ đi, anh nhìn em ngủ.”

Đồng Niệm gật đầu một, nhếch môi cười, cảm giác an tâm làm cho cả người cô từ từ thả lỏng xuống. Cô rất nhanh chóng ngủ say, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nhỏ.

Giơ tay lên đắp chăn lại cho cô, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ. Tối hôm qua mặc dù không ngủ được, thế nhưng tin thần của anh rất phấn khởi, không cảm thấy mệt mỏi. Quả nhiên khi người ta gặp chuyện vui, tinh thần luôn thoải mái.

Hiện tại Đồng Niệm đã biến thành phụ nữ có thai. Lăng Cận Dương cũng không dám để cho cô vất vả, bác sĩ cũng dặn dò bảo cô nghỉ ngơi một tuần. Sau khi anh dặn dò cẩn thận cho người giúp việc, liền lái xe đến công ty đi làm.

Tất cả nhân viên Lăng thị, phát hiện ra tâm tình của anh hôm nay đặc biệt tốt, nhìn thấy ai cũng cười, thậm chí có nhân viên làm sai, cũng được anh bỏ qua, không có rầy la hay trách phạt.

Mặc dù Mục Duy Hàm nhìn thấy vẻ mặt của anh có hơi khác thường, thừa dịp công việc có chút rảnh rỗi, từ xa đã nhìn thấy anh ngồi trong ghế cười khúc khích: “Chuyện gì vậy, từ sáng tới giờ cậu luôn cười là sao?”

Nhìn thấy anh, Lăng Cận Dương kéo người trước mặt, khuôn mặt tuấn tú khẽ nâng lên: “Duy Hàm, tôi sắp làm ba rồi.”

Mục Duy Hàm có chút kinh ngạc, sau đó mỉm cười, giơ tay lên vỗ vai anh, “Chúc mừng hai người.”

"Cám ơn!"

Về đề tài sinh con, đối với đàn ông bọn họ tự nhiên là đề tài trọng tâm. Đợi đến khi Mục Duy Hàm rời đi, đôi mắt sắc bén của anh lóe sáng, anh kéo ngăn kéo lấy điện thoại ra, cầm điện thoại lên, gọi thông báo đến từng số một.

Người đàn ông đưa lưng về phía ánh mặt trời, khuôn mặt tuấn tú thâm thúy, thời điểm anh mỉm cười, môi mông tràn ra đường cong đặc biệt mê người.

Gần tối về đến nhà, Lăng Cận Dương lên lầu trở lại phòng ngủ. Cửa phòng hé mở, đứng ở bên ngoài có thể nghe được người bên trong đang nói chuyện điện thoại, chỉ là giọng nói của cô không được coi là vui.

Nghe tiếng bước chân của anh, Đồng Niệm trừng mắt nhìn, đôi môi hơi mấp máy nhẹ, nhưng cũng không nói lời nào.

Lăng Cận Dương đi tới bên giường ngồi xuống, thấy vẻ mặt cô không vui, lập tức cau mày hỏi: “Ai chọc em không vui vậy?”

“Anh!” Đồng Niệm hí mắt nhìn anh, giọng nói âm trầm: “Những người thân bạn bè anh đều nhấn tin nói cho họ biết.”

Đôi mắt Lăng Cận Dương dao động, lập tức hiểu được, anh mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa: “Ừ, bác sĩ bảo điện thoại di động có tia bức xạ, không để cho em gọi điện thoại.”

“Vậy em có thể cùng điện thoại bàn gọi mà.” Đồng Niệm giận dữ, giơ tay lên đánh lên ngực anh: “Lăng Cận Dương, anh thật đáng ghét, chuyện như vậy nếu có thông báo phải là em chứ.”

Lăng Cận Dương vội vàng nắm chặt tay cô lại, một tay ấn cô vào trong ngực, “Cẩn thận đứa nhỏ.”

Anh vừa nói xong, người trong ngực lập tức yên tĩnh lại, đặc biệt nghe lời, đặc biệt ngoan ngoãn tựa vào đầu vai anh: “Ồi đáng ghét chết đi được, em cũng muốn khoe khoang một chút.”

Lăng Cận Dương mỉm cười, sâu thẳm trong đôi mắt hơi lóe sáng. Con của anh thì dĩ nhiên anh phải khoe, ra tay trước thì chiếm lợi thế.

Lấy tay cầm quần áo phòng chống tia bức xạ mua được, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng mặc cho cô, dịu dàng dỗ dành: “Ngaoan, lần sau nhất định anh sẽ để cho em khoe.”

Lần sau?!

Đồng Niệm trừng mắt, hung dữ nhìn anh. Người đàn ông này thật là đáng ghét, một gậy đã đẩy cô đi xa, còn tìm cách đẩy chuyện này ra lần sau.

Nhìn thấy cô sắp tức giận lần nữa, Lăng Cận Dương nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cô, ôm cô đi xuống lầu dưới: “Tối nay em muốn ăn gì? Anh làm hoành thánh cho em ăn chịu không?”

Mấy ngày nay ăn uống không ngon miệng, nghe anh nói nấu hoành thánh, cuối cùng Đồng Niệm cũng mỉm cười, dđl/q"đ giơ tay lên vòng chắt cổ của anh, yêu cầu nói: “Em muốn ăn 3 món nhân.”

“Được!” Lăng Cận Dương ôm cô xuống lầu, khuôn mặt tuần tú nở nụ cười mê người: “Hiện tại em là người lớn nhất.”

Cuối cùng thở phào một hơi, Đồng Niệm ngồi ở trong ghế, đặc ý chỉ huy người đàn ông đối diện, cuối cùng trong lòng thẳng băng trở lại

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Mang Thai (Phần 2)

Ở nhà nghỉ ngơi 1 tuần, thân thể Đồng Niệm đã khôi phục tốt. Chỉ là trong ba tháng đầu mang thai, phải đặc biệt cẩn thận. Lăng Cận Dương không dám khinh thường, cho nên ra quy định cho cô, mỗi tuần chỉ có thể đến công ty 2 ngày, thời gian còn lại phải ở nhà nghỉ ngơi.

Bình thường luôn bận rộn, đột nhiên nhàn nhã, Đồng Niệm có chút không quen. Sáng sớm, đứng ở trước gương chọn quần áo, lấy ra một chiếc quần sọt mặc vào, khi khóa kéo lại, cô ngạc nhiên phát hiện ra hình như mình gầy hơn.

Thật ra thì trọng lượng của cô cũng không có tăng, ngược lại trong khoảng thời gian nôn nghén, so với trước đây lại sụt thêm 2 kí. Nhìn thấy vòng eo nhỏ đi, nội tâm của cô hơi kích động.

Giơ tay lên khẽ vuốt ve bụng, nhìn bằng mắt thường thì chỉ có hơi nhô ra một tí. Ánh mắt Đồng Niệm ôn hòa, trong lòng dâng lên nguồn nhiệt nóng. Con của cô, mỗi một ngày đều khỏe mạnh lớn lên trong bụng của cô, cho nên cô phải thường xuyên nhớ đến thân phận mới của mình, cô đã thẳng cấp trở thành mẹ.

Đẩy quần áo bó sát bên cạnh ra, Đồng Niệm chọn chiếc váy len rộng thùng thình để thay, kiểu dáng hàn Quốc, không bó eo, mặc vào cực kỳ thoải mái, đặc biệt thích hợp cho phụ nữ có thai.

Lăng Trọng đang ở bên trong phơi nắng, sau khi Đồng Niệm đợi ông ăn cơm trưa xong, mới bảo tài xế lái xe ra ngoài.

Hiện tại đang mang thai, cô không lái xem, ra vào đều có tài xế lái, như vậy Lăng Cận Dương mới có thể yên tâm.

Tài xế lái xe đến một khu biệt thự hạng sang, Đồng Niệm mở cửa xe bước xuống, đi tới trước cổng lớn nhấn chuông cửa.

Reng Reng ——

Chuông cửa vang lên không lâu, có một vị phu nhân mở cửa ra, sau khi nhìn thấy người ngoài cửa xa lạ, bà nhu hòa cười, hỏi: “Cô tìm ai?”

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của bà, ánh mắt Đồng Niệm lạnh xuống: “Tôi là chị của Đồng Tâm.”

Sắc mặt vị phu nhân kia trầm xuống, theo bản năng đóng cửa lại, lại bị Đồng Niệm trước một bước chặn lại, trực tiếp đẩy cửa đi vào trong.

“Thôi phu nhân, tôi có vài lời muốn nói chuyện với chị một chút.” Đồng Niệm trực tiếp đi vào nhà, nhìn căn phòng sạch sẽ, tự ý ngồi xuống sofa.

Thấy cô đi vào, vẻ mặt Thôi phu nhân biến đổi một, đành đóng cửa lại, ngồi xuống đối diện cô: “Vị tiểu thư này, tôi không biết cô.”

Đồng Niệm cười khẽ một tiếng, nhử mày nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô ta, trầm giọng nói: “Vậy chị biết Đồng Tâm không?”

Nghe vậy, Đồng Niệm đủ nhận thấy cô ta biến đổi về mặt, cùng với vẻ hận ý hiện ra trong đáy mắt, “Cô tới làm gì?”

Nhìn chăm chăm ánh mắt ôm hận của chị ta, sắc mặt Đồng Niệm bình tĩnh, cô từ trong túi móc ra một xấp tài liệu, đẩy qua: “Người đàn ông này gọi là A Quang, đã tìm được, hơn nữa hắn cũng nói ra người sai khiến hắn, đầu đuôi gốc ngọn nói hết.”

Người trên sofa đứng bật dậy, khuôn mặt trắng bệch, giọng nói run rẩy: “Cô...”

Đồng Niệm nhìn ánh mắt chột dạ của cô ta, nụ cười âm trầm xuống: “Chị nói xem nếu tôi giao những chứng cứ này cho cảnh sát, chị sẽ như thế nào?”

Nghe cô nói, cảm xúc của Thôi phu nhân lập tức khản trương, chị ta đỏ mặt, giận dữ hét: “Cô ta đáng bị như vậy, là cô ta quyến rũ chồng tôi.”

Cửa biệt thự đột nhiên bị đẩy ra, chạy vào hai bóng người: “Mẹ, mẹ...”

Thấy hai đứa nhỏ đi học trở về, trong nháy mắt ánh mắt chị ta nhu hòa xuống, giang tay ra ôm hai đứa nhỏ vào lòng: “Bảo bối, các con đã trở về.”

Hai đứa bé có dáng vẻ bên ngoài rất xinh đẹp, bé trai lớn hơn một chút, khoảng 7 đến 8 tuổi. Đứa bé gái nhỏ hơn, chỉ khoảng năm tuổi. Bọn chúng nhìn thấy Đồng Niệm trong phòng khách, rất lễ phép chào hỏi: “Chào dì xinh đẹp.”

Đồng Niệm mím môi cười, nụ cười ôn hòa: “Chào các con.”

Thôi phu nhân đề phòng nhìn chằm chằm Đồng Niệm, cúi đầu nhìn về bọn nhỏ cười nói: “Mẹ có chuyện cần phải bàn với dì, hai con trở về phòng đi.”

“Dạ.” Hai đứa bé đồng thanh đáp, anh trai dẫn em gái lên lầu, dđl/q'd cùng nhau lên phòng làm bài tập.

Nhìn hai đứa nhỏ biến mất ở cửa cầu thang, ánh mắt Đồng Niệm dao động, cô không tự chủ giờ tay lên vuốt bụng của mình, ánh mắt lộ ra nụ cười.

“Đồng tiểu thư.” Giọng nói Thôi phu nhân có chút hòa hoãn, nhìn Đồng Niệm, trên mặt nhuộm đầy vẻ cô đơn: “Tôi cũng không muốn giấu giếm cô, chuyện A Quang là do tôi sai khiến.”

Nghe được chị ta thừa nhận, Đồng Niệm có chút kinh ngạc, hình như không nghĩ tới.

Thôi phu nhân ngồi ở trên ghế sofa, khóe mắt có nước thoáng qua: “Cô thấy đó, tôi còn có hai đứa bé. Tôi không thể để cho nhà của tôi bị phá hoại.”

Nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, trái tim Đồng Niệm ngũ vị tạp trần. Thật ra thì chuyện này, nói cho cùng thì Đồng Tâm là người có lỗi trước, phá hư cửa nhà của người khác, quả thật nên bị trừng phạt, nhưng phương thức trừng phạt này quá cực đoan.

Cách làm của chị ta cũng chỉ làm cho bản thân chị ta sa chân vào vũng bùn.

“Thôi phu nhân.” Đồng Niệm nhều mày gì chị ta, giọng nói bình tĩnh: “Tôi hôm nay tới tìm chị không phải muốn cùng chị tính sổ. Nếu như tôi muốn làm như vậy, hôm nay tôi tìm chị là cảnh sát mới phải.”

Bản thân không dám tin nhìn chằm chằm Đồng Niệm, đôi môi khê run, “Vậy là cô...”

Nhẹ nhàng đứng lên, Đồng Niệm đi tới trước mặt chị ta, giọng nói không tự chủ hạ thấp xuống: “Việc của Đồng Tâm làm, khẳng định tổn thương chị rất nhiều, tôi thay thế nó nhận lỗi với chị.”

Ngơ ngác sững sốt mấy giây, bản thân hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sẽ trở thành như thế này. Thôi phu nhân hốt hoảng đứng lên, nước mắt nói: “Cô không cần phải xin lỗi, lỗi không phải ở cô.”

Đồng Niệm mím môi cười, mím môi không nói gì. Cô khom.

Đồng Niệm nắm cửa, nắm cửa không nổi gì. Cô không
lưng cầm cái gì đó trên bàn trà, xé nát trước mặt chị ta:
“Các con của chị rất hiểu chuyện, cũng rất xinh đẹp.”

Ném giấy vụn xé nát vào trong sọt rác, Đồng Niệm nhỏ
giọng nói: “Thôi phụ nhân, dĩ nhiên là Đồng Tâm có lỗi,
nhưng chị không có quyền dùng phương pháp như thế
trừng phạt nó. Chị là một người mẹ, bắt kẻ làm chuyện gì,
cũng nên có trách nhiệm với con của cô không phải sao?”

Đôi mắt của Thôi phụ nhân co rúc lại, thù hận làm cho
đầu óc tỉnh táo lại, lúc này nhớ tới, chỉ cảm thấy sợ. Nếu
như vì chuyện này mà ngồi tù, như vậy các con của chị ta
phải làm sao?

"Đồng tiểu thư, tôi. . . . ."

Giơ tay lên ngăn lại lời nói tiếp theo của chị ta, vẻ mặt
Đồng Niệm yên tĩnh: “Chuyện này tới đây chấm dứt.”
Đây là cô đã nhượng bộ rất lớn, thay vì đối chọi gay gắt,
còn không bằng dùng phương pháp khác hóa giải hoàn
toàn đoạn ân oán.

Không cho chị ta có cơ hội nói, Đồng Niệm xoay người
rời đi, đáy lòng trở nên bình tĩnh.

Ngồi sau xe, đôi tay Đồng Niệm vẫn che bụng, khuôn
mặt tươi cười xinh đẹp. Nếu như không phải mang thai,
có lẽ cô không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ. Nhưng khi cô
nghĩ đến đứa bé trong bụng, liền có thể hiểu được mặt khác
của cuộc sống.

Mọi chuyện đều có nguyên nhân và kết quả, Đồng Tâm
đã gây nên rất nhiều chuyện xấu. Cô chỉ hy vọng cuộc

sống sau này của cô có thể đơn giản vui vẻ, không gây ra chuyện xấu nữa. Bắt đầu từ bây giờ, cô phải giúp nó gieo chuyện tốt, chỉ mong mỗi nó không nên phụ lòng của cô mà làm cho cô khổ tâm nữa.

Tại đại sảnh ở sân bay, bóng dáng người đến người đi thay đổi lần lượt không ngừng.

Đồng Niệm mặc một bộ đồ dài rộng thùng thình, khí sắc hồng hào, bụng khê nhô ra đường cong không mấy rõ ràng.

“Niệm Niệm.” Thôn cô kéo cánh tay của cô, trên khuôn mặt không ngừng nở nụ cười: “Đợi đến thời gian con ở cũ, thím sẽ trở lại giúp con.”

Đồng Niệm nắm lấy tay thím và chú, vẻ mặt dịu dàng: “Chú thím, hai người nhất định phải chăm sóc, chú ý Đồng Tâm.”

Trải qua chuyện lần này, tính tình của thím đã sửa đổi rất nhiều, bà gật đầu, bảo đảm nói: “Con yên tâm, thím hiểu rồi.”

Xoay người nhìn Đồng Chấn Khải, hốc mắt Đồng Niệm chưa chưa, không ngừng nói: “Ba, ba phải chăm sóc cho mình thật tốt, có thời gian con sẽ đi thăm ba.”

Cử tay lên xoa đầu của cô, ánh mắt ông dịu dàng, khẽ mỉm cười: “Con thật ngoan, ba hiểu được lòng của con. Hiện tại con đang có em bé, nhất định phải cẩn thận.”

“Dạ.” Đồng Niệm hít sâu một hơi, nghẹn ngào cúi đầu. Đồng Chấn Khải ở lại trong nước, về thân thể sẽ gặp

nhiều khó khăn, cô chỉ có thể bảo ông theo chú thím, cả nhà cùng ra nước ngoài, tránh cho ông có một mình cô đơn buồn bã.

"Được rồi, đến phiên con."

Đồng Tâm ôm lấy Đồng Niệm, làm nũng tựa vào ngực của cô: "Chị, chị đã hứa với em rồi đó, em phải là người đầu tiên ôm cháu trai mình đó."

"Làm sau em biết là cháu trai?" Đồng Niệm giơ tay lên nhéo mũi cô, cười nói.

"Cháu gái cũng vậy." Đồng Tâm sờ lên bụng chị mình, dđl/q'd đôi mắt sáng rực. "Đù sao em điều thích."

Ngừng lại, giống như cô chợt nghĩ đến cái gì đó, kéo Lăng Cận Dương qua, trầm giọng hỏi: "Anh rể, anh thích con trai hay con gái?"

Cái vấn đề này ngược lại hỏi anh, Lăng Cận Dương nhẹ chau mày, thấy ánh mắt tò mò của mọi người, lập tức thông minh trả lời: "Điều thích."

"Stop!" Đồng Tâm liếc mắt, có chút không tin tưởng. Tất cả mọi người đều mím môi cười, trong mắt điều là tình cảm ly biệt.

Gần tới giờ lên máy bay, Đồng Tâm đột nhiên xoay người chạy trở lại, dùng sức ôm Đồng Niệm, nước nỏ nói: "Chị, từ nhỏ đến lớn, mặc dù em luôn cùng chị đối nghịch khắp nơi, nhưng trong lòng em, chị vĩnh viễn là chị của em."

Nhìn Đồng Tâm khóc đi xa, trong lòng Đồng Niệm rất khó chịu, nước mắt không kìm được rơi xuống.

Từ sân bay đi ra ngoài, Đồng Niệm vẫn còn thút thút, con mắt đỏ ngầu, nhìn thấy mà đau lòng.

Đúng vậy, mấy ngày này, cô luôn là đối tượng để cả nhà bảo vệ, không thể bước nhanh, không thể lộn xộn, mỗi ngày khi mở mắt liền ăn, ăn xong rồi nằm ngi, hoàn toàn giống như heo vậy.

Thấy cô buồn buồn không vui, Lăng Cận Dương chớp mắt một cái, anh nắm lấy tay cô, đặt lên môi hôn, dịu dàng nói: “Chúng ta chưa từng trải qua lễ tình nhân, anh bù đắp cho em nhé?”

Quay đầu nhìn về mặt trái tiểu phi tiểu của anh, Đồng Niệm cảm thấy lúc này có cái gì đó hơi kỳ quái, cô nhếch

mọi suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Anh muốn bu đắp thế nào?”

Mày kiếm Lăng Cận Dương hơi nhướng lên, thần thần bí bí cười, cũng chỉ cười không nói, hiển nhiên không muốn nói cho cô biết.

Thấy anh không nói, trong lòng Đồng Niệm biết hỏi cũng vô ích, miệng của anh rất kín, không muốn nói, cũng đừng ai nghĩ sẽ mọi ra được. Cho nên cũng tiết kiệm hơi sức, không hỏi nữa.

Hồi lâu, Đồng Niệm mỉm cười một cái, đôi tay khẽ vuốt ve bụng, nhìn chiếc bụng hơi nhô lên của mình, vẻ mặt đầy dịu dàng: “Bảo bối, con cùng ba mẹ chơi valentine sao?”

Khóe miệng Lăng Cận Dương co rúc lại, anh quay đầu nhìn chằm chằm Đồng Niệm, ánh mắt vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Anh ngược lại quên mất, hiện tại giữa hai người bọn họ xuất hiện thêm đứa bé này, đi đâu cũng phiền toái thật đó?

Đình như hiểu được ánh mắt của anh, Đồng Niệm mất hứng nhìn mặt anh, tức giận nói: “Anh dám ghét bỏ con của chúng ta sao?”

Lăng Cận Dương âm thầm thở dài một hơi, không dám lên tiếng, nếu như tình thế nghịch chuyển, người ta là hai đôi một, không cần thận anh sẽ rất thảm.

Thu liễm lại cảm xúc trong đáy lòng, Lăng Cận Dương nở nụ cười, hướng người bên cạnh xông qua. Anh cúi mặt xuống, môi mỏng che bên tai của cô, phun ra lời nói mập mờ: “Ônã xã em sẽ chuẩn bị cho em một lễ tình nhân khó

quên.”

Đồng Niệm quay đầu nhìn anh, sau khi nhìn thấy ánh mắt anh lóe lên tia nóng bỏng, khuôn mặt bay lên một mảnh ửng hồng. Chẳng lẽ do cô suy nghĩ nhiều, tại sao cô nhìn thấy ánh mắt anh chẳng khác nào là ánh mắt của loài lang sói, hơn nữa còn là một con sói đói khát.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Thế Giới Ba Người

Bên bờ biển, hơi thở nồng đậm mang hương vị mặn mặn của biển thổi vào mặt. Đồng Niệm kinh ngạc nhìn mặt biển mênh mông trước mắt, vẻ mặt có chút ngơ ngẩn, nhưng sau khi cô nhìn thấy chiếc du thuyền màu trắng không xa trước mắt, trong lòng liền hiểu được.

Người đàn ông bên cạnh nắm lấy tay của cô, ôm vào trong ngực, nhìn chăm chăm du thuyền trước mặt, môi mím nâng lên độ cong tà mị: “Như thế nào, em có thích không?”

Đồng Niệm chợt nghĩ đến cái gì, khuôn mặt đỏ lên, e lệ cúi đầu, “Lại là thuyền?”

Thính lực Lăng Cận Dương vô cùng tốt, không có bỏ sót lời của cô. Anh khẽ mỉm cười, cúi đầu xuống, đến gần bên tai của cô, mập mờ thì thầm: “Tôi nay chúng ta sẽ ôn lại chuyện cũ.”

Nghe anh nói, Đồng Niệm tự nhiên liên tưởng đến tuần trăng mật của bọn họ, đêm tân hôn cuat bọn họ ở Hy Lạp, cũng là ở trên thuyền. Đêm kích tình hôm đó, đến nay vẫn còn ẩn sâu trong ký ức cô, lúc này nhớ lại cả người có cảm giác như thiếu đốt.

Khuôn mặt ửng hồng lên, Đồng Niệm hốt hoảng rũ mắt xuống, môi đỏ mím chặt lại, không dám nói lời nào.

Nhìn bộ dáng xấu hổ của cô, Lăng Cận Dương nở nụ cười thiết tha, anh nắm chặt tay cô, dẫn cô bước lên du thuyền.

Chiếc du thuyền được kỹ sư kiểm tra, xác nhận tất cả các thiết bị bình thường, mới giao cho Lăng Cận Dương. Chiếc du thuyền 2 tầng sang trọng, bên trong đầy đủ tiện nghi. Đồng thời trên du thuyền còn có một phòng bếp nhỏ, phòng ăn, cái gì cần thiết đều có đủ.

Đồng Niệm lên du thuyền, nhìn trong ngoài một lượt, cảm thấy rất hài lòng. Mặc dù không phải rất lớn, nhưng thiết kế rất hợp lý. Hơn nữa cô thích nhất là phòng ngủ trên tầng hai, khi mở trần thuyền ra, buổi tối có thể nằm trên giường ngắm sao trên trời, thật sự có bao nhiêu là thích thú.

Đi tới buồm lái, Lăng Cận Dương nắm tay lái, dùng bảng hệ thống định vị thiết lập vị trí. Tuy nói rằng muốn hưởng thụ thói giới hai người, nhưng anh lo lắng đến tình trạng cơ thể của Đồng Niệm, không dám đi quá xa, chỉ lái du thuyền đến Hải Cảng, đây là nơi yên tĩnh, không có ồn ào hay bị quấy rầy.

Đồng Niệm theo dõi động tác của anh, ánh mắt vô cùng hâm mộ. Những hình ảnh này cô nhìn thấy trên tivi hoặc phim ảnh, nhưng cho đến bây giờ cô cũng chưa tự mình nếm trải thử.

“Em có muốn thử một chút hay không?”

Thấy ánh mắt sáng rực của cô, Lăng Cận Dương trong lòng hiểu rõ, mỉm cười hỏi.

Đồng Niệm sững sốt một chút, nhìn chăm chăm bánh lái, dđl/q"đ nhú mày hỏi “Em có thể thử sao?”

Đưa tay lái cô đến trước mặt, hai cánh tay Lăng Cận Dương xuyên qua nách cô, đặt cô ngay phía trước, khuôn mặt khẽ rũ xuống đầu vai cô, cười nói: “Có thể, em hãy thử xem.”

Dán chặt phía sau lưng là lồng ngực ấm áp của anh, Đồng Niệm không sợ hãi, đôi tay cầm lấy bánh lái, thời điểm cô xoay tròn, cũng không thấy nặng nề. Cô nhớ tới hình ảnh thấy trong phim, như muốn phùng mang trọn mắt mà dùng sức.

Thấp giọng cười một tiếng, cả người Đồng Niệm tỉnh táo lại, đôi tay thả lỏng cầm bánh lái, trên khóe môi nở nụ cười nhẹ nhàng.

Lăng Cận Dương đứng phía sau lưng cô, nhìn thần thái điềm nhiên của cô, âm thầm cười khế. Hôm nay bọn họ đến nơi yên tĩnh này, không cần phải phí sức nhiều. Nhưng nếu như gặp phải gió to bão lớn, thì cũng không phải là chuyện dễ đùa giỡn.

Lại nói, hiện tại thiết bị đều tốt, anh đã đặt hệ thống định vị tự động, chỉ cần không gặp tình huống gì đặc biệt, trên căn bản không cần người đến khoang lái, chỉ muốn đồ cô vui đùa một chút.

Sau khi lái thử, Đồng Niệm nhìn phòng lái, cô mỉm cười kéo người đàn ông bên cạnh, hướng boong thuyền đi. Vào lúc này trời chiều đã rũ xuống, màn đêm sắp kéo tới, ánh chiều trên mặt biển vô cùng xinh đẹp.

Lăng Cận Dương sợ cô bị cảm lạnh, đắp áo choàng lên cho cô, đồng thời tựa vào bên cạnh cô, ôm chặt cô ở trong khuỷu tay.

Cách đó không xa, trời chiều chậm rãi rơi xuống, sắc đỏ chiều rơi đầy trời, trong mắt Đồng Niệm tràn ngập sắc thái Đồ Mi, khuôn mặt xinh đẹp cũng nhuộm đầy một mảnh đỏ hồng.

Cô dựa vào người đàn ông bên cạnh, trong lòng vô cùng ấm áp, “Thật là xinh đẹp.”

Lăng Cận Dương cúi đầu hôn lên khuôn mặt cô, môi mông nở nụ cười dịu dàng. Sợ cô quá mệt mỏi, một tay đỡ lấy thắt lưng của cô, để cho một phần sức nặng trên cơ thể cô dựa vào mình.

Ánh trời chiều như hòa vào mặt biển, ánh mắt thâm thúy Lăng Cận Dương dao động, môi khẽ nhếch: “Niệm Niệm, không cần chờ đến 50 năm, chờ khi chúng ta có thời gian, anh sẽ dẫn em đi Iran, chúng ta cùng ngắm mặt trời lặn.”

Đồng Niệm mỉm môi cười, trở tay ôm chặt eo của anh, khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc. Theo bản năng cô giờ tay lên sờ sờ bụng, kiên định gật đầu một: “Ừ, chúng ta nhất định sẽ đi.”

Sau khi để cho cô ở trên boong tàu ngắm ánh trời chiều xong, Lăng Cận Dương liền dẫn cô vào trong khoang thuyền. Thời tiết bên ngoài có chút lạnh, anh không dám để cho cô nán lại lâu, chỉ sợ cô ngã bệnh.

Mặc dù thời tiết đã dần dần ấm lại, nhưng vào ban đêm nhiệt độ cũng không cao.

Lăng Cận Dương mở điều hòa lên, dẫn Đồng Niệm đến phòng ăn. Có thể vì ngồi trên thuyền nên cô có chút nôn nghén, ăn uống không được ngon miệng, trong bữa cơm chỉ ăn vài miếng.

Thấy tinh thần của cô không được tốt lắm, Lăng Cận Dương cũng không có ép buộc cô, dù sao trong tủ lạnh đều có sẵn, khi nào muốn dùng đều có thể hâm nóng lại.

Dẫn cô trở lại phòng ngủ, ddl/q"l Lăng Cận Dương chuẩn bị nước ấm cho cô xong mới để cho cô đi tắm.

Đồng Niệm nằm ở trong bồn tắm, thờ dãi thoải mái, cô duỗi tay chân, hài lòng nhắm mắt. Dòng nước từ hệ thống matxa trong bồn tắm chảy ra chậm rãi, vừa vặn làm giảm cơn đau nhức ở eo cô. Kể từ lúc mang thai, eo của cô luôn đau nhức, lúc lên lầu xuống lầu, cảm thấy như muốn đứt rời.

Đi hỏi bác sĩ, thì bác sĩ bảo đây là hiện tượng bình thường khi mang thai.

Giờ tay lên vuốt ve cái bụng cồi trần của mình, nụ cười trên khóe môi Đồng Niệm đầy dịu dàng. Cái bụng trong lòng bàn tay cô đã hơi nhô lên, mặc dù không phải rất rõ ràng, tuy nhiên cô có thể cảm nhận được.

Tối hôm qua lúc ngủ, cô mơ hồ cảm thấy như thai máy, nhưng khi cô tỉnh táo lại, động tĩnh kia liền biến mất. Trong lòng mặc dù có chút thất vọng, nhưng cô cảm thấy rất vui vẻ, bào thai này chứa đựng một sinh mệnh thần kỳ, làm cho cô cảm thấy vô cùng vui mừng.

Không dám ngâm nước quá lâu, Đồng Niệm ngồi dậy, kêu Lăng Cận Dương ở bên ngoài vào. Bởi vì sợ cô ngã nên anh không dám đi xa, vẫn luôn ở bên ngoài phòng tắm. Nghe cô gọi liền đi vào, sau khi cẩn thận đỡ cô ra ngoài liền lau khô mặc quần áo.

Tắm rửa xong cô có cảm giác thèm ăn. Đồng Niệm nhếch môi, nhìn về phía người đàn ông trước mặt, “Bụng của em đói.”

Sau khi sấy khô tóc cho cô, Lăng Cận Dương bế cô lên giường, giọng nói ôn hòa: “Em muốn ăn gì? Có muốn ăn sủi cảo 3 thứ nhân không?”

Đồng Niệm gật đầu mạnh mẽ, nhìn anh xoay người đi nấu sủi cảo, trên môi nở nụ cười ngọt ngào. Cô đưa tay sờ bụng, không khỏi thì thầm: “Cục cưng, ba rất tốt đúng không?”

Mặc dù không có đáp lại, nhưng trên khuôn mặt Đồng Niệm vẫn nở nụ cười rục rịch, mỗi ngày cô đều cảm thấy rất hạnh phúc, cũng rất phong phú. Loại cảm giác bình yên vui vẻ này, mới là điều cô muốn.

Rất nhanh, Lăng Cận Dương đã nấu xong sủi cảo bung lên, nhìn thấy cô ăn hết một bàn thức ăn trước mắt, không khỏi ngẩn người. Hiện tại có khẩu vị như vậy, thật là dọa người mà. Nếu như tốc độ ăn của cô vẫn như thế này, e rằng mấy tháng nữa...

Nhìn thấy ánh mắt khác thường của anh, Đồng Niệm lau miệng, mím môi nói: “Anh đang nghĩ cái gì?” Lãng Cận Dương giơ tay che miệng ho khan 2 tiếng, không dám biểu lộ ra suy nghĩ thật sự của mình, anh vội vàng bưng cái mâm ra, sợ cô từng bước ép hỏi.

Hải Cảng vào ban đêm, gió êm sóng lặng. Trong khoang thuyền ẩm áp, một mảnh yên tĩnh.

Nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, Đồng Niệm mở trần khoang thuyền ra, đập vào mắt là từng chấm nhỏ lấp lánh, sáng rực trên bầu trời đen như mực.

Hồi lâu, Đồng Niệm quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, thấy anh gối tay sau ót, bộ dáng như có điều suy nghĩ, không nhìn được hỏi: “Ông xã, anh đang nghĩ gì vậy?”

Lãng Cận Dương thấp giọng cười một tiếng, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra một tia mê hoặc: “Anh đang trở về đêm tân hôn của chúng ta.”

Anh cúi người tiến lại gần, môi mím che bên tai cô, nói nhỏ: “Cảm loại cảm giác mất hồn đó, em còn nhớ không?”

Khuôn mặt Đồng Niệm ửng đỏ, cô trừng mắt đánh người đàn ông nằm bên cạnh, giả bộ nổi giận nói: “Lãng Cận Dương, anh để ý đến con có được không?”

Nghe cô nói như vậy, đôi mắt Lãng Cận Dương dao động, tầm mắt anh chậm rãi dời xuống, cuối cùng rơi vào bụng Đồng Niệm, nhìn ngơ ngác hồi lâu.

Đưa tay ôm chặt cổ của anh, khuôn mặt Đồng Niệm tươi cười, nhếch môi hỏi anh: “Anh nói thử xem, con của chúng ta là con trai hay con gái?”

“Có gì khác nhau sao?”

Đồng Niệm liếc mắt, nghĩ thầm đương nhiên là có khác, ngón tay nhỏ bé của cô đánh nhẹ lên chóp mũi anh, dịu dàng nói: “Nếu là con gái có thể hành hạ anh.”

Nghe vậy, đôi mắt yên tĩnh của Lãng Cận Dương xẹt qua một tia sáng, anh không kiềm hãm được, dđl/q"đ trong đầu hiện lên một bức tranh, một bé gái bị bắt đi về phía anh, bập bẹ gọi: ba, ba...

Giờ khắc này, tận sâu trong trái tim lạnh lẽo của anh như mềm nhũn ra rồi bốc cháy lên cực nóng. Hầu kết kêu gọi của anh lên xuống trong cổ họng, căng lên từng đợt.

Anh nhìn Đồng Niệm nằm bên cạnh, muốn trong bụng cô chính là công chúa bé nhỏ đó, khuôn mặt tuần tú từ ôn nhu lại.

Đồng Niệm khẽ ngẩng đầu lên, hôn lên khóe miệng anh, nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng, tâm tình vô cùng tốt. Cô mỉm cười kéo cánh tay anh, đặt nhẹ nhàng trên bụng của mình, dịu dàng thì thầm: “Tối nay, thế giới này thuộc về cả nhà ba người chúng ta.”

Thế giới ba người?

Lãng Cận Dương hình như có chút mất hứng, thế giới của hai người không còn có mấy ngày nữa, sao lại nhảy ra thế giới của ba người đây? Trong bụng cô đứa bé vẫn còn chưa có sinh ra, mà cũng phải hưởng thụ cùng thế giới của bọn họ sao? Như vậy sao được, bà xã của anh chỉ có một người, ai cũng không được giành.

Thu lại tâm tình kích động trong đáy lòng, Lãng Cận Dương cũng không có quên mục đích chính của cuộc xuất hành hôm nay. Thật vất vả dẫn cô lên thuyền, không làm chút gì đó, không phải là rất đáng tiếc sao?

Hai cánh tay Lãng Cận Dương đặt người cô, khuôn mặt tuần tú từ từ cúi thấp xuống. Anh hôn lên môi cô, sau đó từ từ đi xuống hôn lên xương quai xanh cô, lưu luyến quên về.

"Niệm Niệm....."

Anh khẽ gọi như vậy, Đồng Niệm tự nhiên có thể hiểu ý đồ của anh, hơn nữa đôi môi nóng như lửa của anh chạy trên người của cô, cô có thể cảm nhận được nhiệt tình của anh.

Nhưng bởi vì chuyện lúc trước, trong lòng cô có chút ám ảnh, hơn nữa nghĩ đến đứa bé trong bụng, cô tuyệt đối không dám mạo hiểm.

“Ông xã, anh nhìn một chút có được không?” Khẽ đẩy Lãng Cận Dương, Đồng Niệm thờ dốc một hơi, cố gắng thức tỉnh lý trí của anh.

Nút áo ngủ trên người cũng bị anh cởi ra, Đồng Niệm khẽ nâng cổ lên, không kim chế được dán lên mặt anh, hơi thở trên người anh đặc biệt mát lạnh, làm cho cô có cảm giác lệ thuộc vào không diễn tả được. Bản năng của cơ thể trước với đại não, khi anh đụng vào, từ chỗ sâu nhất trong cơ thể phát sinh một luồng nhiệt nóng, hơn nữa chuyện này đã lâu không xảy ra, không khỏi khát vọng.

Loại cảm giác quen thuộc này, cô không có cách nào khống chế.

Lãng Cận Dương cọ xát cổ của cô, ngửi mùi thơm nhàn nhạt tản mát ra từ trên người cô, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao: “Bác sĩ nói, ba tháng là có thể, em yên tâm, anh sẽ cẩn thận.”

Yên tâm?!

Lời của anh, khiến Đồng Niệm tỉnh táo lại, kiên quyết lắc đầu một. Tin tưởng anh mới lạ đó? Người đàn ông này chính là một tên lừa đảo, từ đầu tới đuôi là tên lừa đảo. Cô đã luôn bị thua thiệt vì những lời như vậy, sao có thể tin tưởng được lời nói của anh ở trên giường được chứ?

“Không được!” Đồng Niệm mím môi, không chịu thối lui: “Mặc dù đã hơn ba tháng, nhưng con vẫn còn quá nhỏ, sẽ không chịu được sự giày vò của anh.”

“Anh sẽ không làm mạnh, nhẹ nhàng thôi, có được không?”

“Không được!”

“Bà xã?”

"Không được!"

"Niệm Niệm?"

"Không được! Không được!"

"Bảo bối....."

"....."

Đồng Niệm bị anh đẩy ra không thể nhìn được nữa, cuối cùng nổi giận. Cô chặn mặt anh lại, giơ ngón tay lên, chia mạnh lên trán anh, tức giận nói: “Lăng Cận Dương, anh muốn con chúng ta sau khi sinh ra, câu nói đầu tiên sẽ hỏi anh: chia như vậy ba có đau không sao?”

Mẹ kiếp!

Lăng Cận Dương bị nghẹn họng, đưa tay nắm cằm của cô, lạnh giọng chất vấn: “Đồng Niệm, ai dạy em?”

“Anh.” Đồng Niệm trả lời không hề sợ sệt, ánh mắt dâng lên ý cười. Đây là truyện cười người lớn anh kể cho cô nghe, hiện tại thực sự có hữu ích mà.

Nghe vậy, trong đầu Lăng Cận Dương toàn một màu đen, khuôn mặt tuần tú cũng vì thế mà đen xuống. Con mẹ đó, có phải bản thân anh là tự hại mình, bản thân làm vậy không thể sống được?

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Thất Sủng

Kế hoạch ôn lại mộng ước trên du thuyền cuối cùng không thể nào được như ý nguyện.

Lăng Cận Dương đeo bám dai dẳng, nhưng Đồng Niệm không nhúc nhích chút nào. Anh cuối cùng cảm nhận được, đứa bé có sức ảnh hưởng lớn với cô thế nào, trong lòng có chút không ổn định.

Rõ ràng, anh đã bị thất sủng rồi. Hơn nữa còn thua trong tay một đứa bé vẫn còn nằm trong bào thai.

Từ du thuyền trở về, trên mặt anh vẫn mang vẻ buồn buồn không vui, mỗi lúc nào cũng mím chặt. Cho dù ai cũng nhìn ra được, bộ dáng đó có anh là đang nói với mình: Lăng Cận Dương anh đang rất tức giận.

Đồng Niệm cũng rất khôn khéo, dĩ nhiên biết anh tại sao mất hứng, nhưng loại chuyện này cô không thể thỏa hiệp. Vai diễn của cô hiện tại là mẹ, bảo vệ đứa con của mình là điều tất yếu, cho nên vì tiểu sinh mệnh trong bụng cô phải cứng rắn, đồng thời cũng phải an ủi Lăng Cận Dương.

Lúc ăn cơm tối, Đồng Niệm bụng chén đút cơm cho ba cô, thỉnh thoảng cô liếc nhìn người đàn ông đối diện. Thấy anh mất xem mũi, mũi xem tâm ăn cơm, động tác ưu nhã lịch sự, mắt chỉ nhìn chằm chằm thức ăn, không nhìn cô một.

Đáy lòng có hơi mất mát, Đồng Niệm nhịu mày, ngoan ngoãn đút cơm cho ba cô, sau đó để cho người giúp việc giúp đỡ, rửa mặt cho ông, để cho ông đi ngủ đúng giờ.

Nhìn phòng khách trống rỗng, không thấy bóng dáng của anh. Đồng Niệm nhịu mày nhìn lên lầu, cất bước đi lên phòng ngủ. Cửa phòng không có đóng, lúc cô đi vào, nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, trên tivi còn phát ra âm thanh.

Nhịu mày nhìn bóng dáng của người bên trong phòng tắm qua cửa thủy tinh trong suốt, đôi mắt Đồng Niệm lóe sáng, cô khẽ cười xoay người, lần nữa đi

xuống lầu pha trà.

Bưng trà hoa lai đã châm trở lại phòng ngủ, Đồng Niệm đã thấy Lăng Cận Dương ngồi trên sofa xem tivi. Anh cầm điều khiển chuyển kênh, trên mặt hiện vẻ chăm chú.

“Anh uống trà đi.” Đưa ly trà trên tay cho anh, dđl/q'd Đồng Niệm cười tủm tỉm đứng bên cạnh anh.

Lăng Cận Dương đưa tay nhận lấy, mím môi uống một hớp, trở tay đặt ở trên khay trà, mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm màn hình tivi, tầm mắt bất thiên bất ý(*).

Bất thiên bất ý(*): Không nghiêng lệch.

Nhìn thấy thái độ này của anh, Đồng Niệm có chút thiếu kiên nhẫn, cô trầm mặt ngồi trước mặt anh, tức giận hỏi: “Tivi so với em tốt hơn sao?”

Đôi mắt Lăng Cận Dương hơi dao động, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, anh đứng thẳng dậy, ngược lại xoay mình lên giường, ưu nhã nằm trên giường, tiếp tục xem tivi, nửa chữ cũng không có nói.

Lần này Đồng Niệm giận thật, cô đi tới bên giường, xốc chân lên, chống nạnh nhìn anh chăm chăm, giận dữ hét: “Lăng Cận Dương, anh hãy nói một câu xem, cuối cùng anh muốn thế nào?”

Nhiu mày nhìn cô, Lăng Cận Dương rũ mắt xuống, mắt chỉ nhìn chăm chăm tivi, giọng nói không mặn không nhạt: “Xem tivi.”

Lăng Cận Dương kiếm lời đáp lại, khiến đáy lòng Đồng Niệm dâng lên lửa giận, cô đoạt lấy điều khiển tivi trong tay anh vứt bỏ, lạnh lùng nói: “Anh ngược đãi em.”

“Sao anh lại ngược đãi em?” Cuối cùng Lăng Cận Dương cũng ngẩng mặt lên nhìn, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm người trước mặt, giọng nói bình tĩnh.

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm giơ tay lên đỡ bụng, đôi mắt có chút buồn, u oán nói: “Anh không để ý đến em, mặt nặng mày nhẹ với em.”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương chớp mắt một, môi mỏng mím nhẹ, nâng lên độ cong mê người: “Khi nào thì anh mặt nặng mày nhẹ với em hả?”

“Anh còn dám nói không có!” Đồng Niệm giận dữ, đưa tay nắm lấy mặt anh, vẻ mặt buồn bã: “Từ lúc về tới nhà đến giờ, anh không để ý tới em, cũng không nhìn em, bộ dáng luôn lạnh nhạt, không phải mặt nặng mày nhẹ với em thì là gì?”

Lăng Cận Dương nhò giọng cười, kéo hai tay cô đang giãy xéo trên khuôn mặt mình xuống, trầm giọng nói: “Anh không dám nhìn em, sợ không nhận được nhào tới thì làm thế nào đây?”

Đồng Niệm sững sờ, sau khi phản ứng kịp, không nhận được “xỉ” một tiếng, ôm bụng cười lên.

“Lăng Cận Dương!” Đồng Niệm hơi mím môi, nhú mày nhìn anh, thở dài nói: “Anh thật ngây thơ.”

Đưa tay kéo cô đến trên giường, chân mày buột chặt của anh thả lỏng xuống, hơi nhướn mày lên: “Mỗi ngày ôm em, lại chỉ có nhìn không thể đụng, em có thể hiểu được cảm giác đó sao?”

“Ách...” Đồng Niệm cứng họng, nụ cười trên mặt dịu xuống, tựa mặt vào đầu vai anh, giọng nói dịu dàng: “Ông xã, em biết anh khó chịu, nhưng vì con, anh ráng chịu cực chút đi.”

Cô có thể hiểu, kiềm chế dục vọng nhất định là rất khó chịu.

Lăng Cận Dương thở dài, ôm cô vào trong ngực, anh cúi đầu lên khoe miệng của cô, cười nói: “Đồ ngốc, anh không khổ cực, anh chỉ nhớ em.”

Nghe anh nói, tâm tình khó chịu của Đồng Niệm cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Cô mím môi cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn mắt anh, gất giọng: “Em hiểu, thật ra thì em cũng nhớ anh.”

Khuôn mặt Lăng Cận Dương cứng lại, vội vàng giơ tay lên che mắt cô, không dám nhìn đôi mắt sáng rực của cô nữa. Anh sợ bản thân mình không thể không được, nhanh như hô đối vô mồi đề cô dưới người mình.

Lời cô xuống nằm trong chăn, Lăng Cận Dương để cho cô nằm đối diện lưng với mình, áp sát mặt vào cô, bắt buộc mình không được nghĩ, “Em đừng có quyến rũ anh, được không?”

Đồng Niệm bấu môi, có chút uất ức, nghĩ thầm quyến rũ anh chỗ nào chứ. Cô xoay tròn mắt, mím cười kéo tay anh, đặt ở trước ngực mình, giọng nói mang theo nụ cười: “Được rồi, thấy anh đáng thương như vậy, em cho anh một chút phúc lợi vậy.”

Xúc cảm dưới lòng bàn tay so với trước có khác biệt, Lăng Cận Dương trần trọc vuốt ve, trên khuôn mặt chứa đựng nụ cười xấu xa: “Nó đã trở nên lớn hơn.”

Đồng Niệm len lén nở nụ cười, nhớ tới lúc mình soi gương thấy cảnh tượng này, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Nó đã lớn hơn, kể từ lúc cô mang thai giống

như có sự thay đổi.

Dùng sức ôm chặt cô trong ngực, tay Lăng Cận Dương vững vàng đặt cố định ở trước ngực của cô, nhưng càng lúc càng thấy khó chịu. Trong đầu không kiềm chế được nhớ tới những hình ảnh triền miên nóng bỏng, cả người đặc biệt khô nóng.

Cuối cùng không nhịn được, anh vén chăn xuống giường, chạy thẳng đến phòng tắm. Ngay sau đó âm thanh từ tiếng nước chảy truyền đến, từng trận từng trận như tưới vào trái tim cô.

Đồng Niệm thờ phào một, ánh mắt buồn bã, biết rõ anh tắm nước lạnh. Bây giờ cho đến đứa bé ra đời còn tới mấy tháng nữa, chẳng lẽ anh muốn tắm nước lạnh như vậy hoài sao? Anh không phải muốn giày vò đến bệnh sao?

Lúc mơ mơ màng màng ngủ, Đồng Niệm cảm thấy vị trí bên cạnh lõm xuống, sau đó có một thân thể lạnh ngắt tiến đến gần.

Đồng Niệm không có mở mắt, rụt cổ chui vào lòng anh, đưa tay ôm chặt eo anh, theo bản năng dán sát mặt vào trong ngực anh, mơ hồ nói: “Ông xã, thật xin lỗi...”

Đầu tiên, Lăng Cận Dương sững sờ, sau đó thấy cô nhắm mắt lại, ngủ say sưa, môi mỏng nâng lên tạo thành một đường cong xinh đẹp. dđl/q"đ Anh cúi đầu, hôn lên trán cô, ánh mắt về mặt dịu dàng.

Mặc dù nhìn rất vất vả, nhưng cô mang thai cực khổ hơn, Lăng Cận Dương nhìn cái bụng hơi nhô ra của cô, về mặt càng ngày càng yên tĩnh.

Nhẹ nhàng đặt tay lên bụng của cô, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng vuốt ve, cuối cùng dừng lại, lẳng lặng cảm nhận tiểu sinh mệnh thuộc về anh.

Đột nhiên ở giữa bụng, dưới lòng bàn tay, cái bụng hơi rung nhẹ, Lăng Cận Dương mở mắt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Anh chống nửa người lên, quay đầu nhìn chăm chú cái bụng của cô, lúc lòng bàn tay dán sát lên bụng cô lần nữa, rất nhanh lại cảm nhận được trận rung nhẹ kia.

"Ừm ——"

Đồng Niệm đang ngủ, có lẽ cảm thấy không thoải mái rên lên một tiếng. Cô cau mày, theo bản năng giơ tay lên che trên bụng, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa mấy cái, trong miệng thì thầm “Cực cưng, đừng làm rộn.”

Tiếng nói của cô vừa ngừng không lâu, Lăng Cận Dương thấy cái bụng hơi rung nhẹ dần dần ngừng lại, lúc anh đặt tay lên bụng lần nữa, thì không còn thấy động tĩnh nữa.

Kích động và vui mừng chiếm tràn đầy trái tim Lăng Cận Dương. Lần đầu tiên anh cảm nhận được kỳ tích của sinh mạng, từng rung động nhẹ truyền tới lòng bàn tay anh, rõ ràng cho anh biết có một sinh mạng đang sống, đang tồn tại rất chân thực.

Ánh mắt Lăng Cận Dương dao động, anh nhìn cái bụng hơi nhô ra của Đồng Niệm không hề chớp mắt, ánh mắt về mặt nở nụ cười ấm áp. Anh cúi mặt xuống gần sát bụng của cô, nhẹ nhàng hôn xuống.

Đột nhiên, anh muốn đứa bé này là con gái, như vậy anh có thể yêu thương cả đời, vĩnh viễn là bảo bối trong lòng bàn tay anh.

Lúc Đồng Niệm mang thai được 5 tháng, Lăng Cận Dương để cho cô nhàn rỗi ở nhà dưỡng thai, không được đến công ty làm việc.

Ở nhà nghỉ ngơi, không phải lo lắng chuyện gì, mỗi ngày Đồng Niệm ngủ đến khi tự nhiên tỉnh giấc. Lúc mở mắt, người giúp việc đã chuẩn bị xong thức ăn, mọi thứ đều đầy đủ, tùy cô lựa chọn.

Cuộc sống y như một nữ hoàng, thật khiến người ta say mê. Đồng Niệm mỗi ngày phải suy nghĩ, làm thế nào để cho thời gian qua mau, không làm cho bản thân cảm thấy buồn chán là được.

Tan việc Lăng Cận Dương về đến nhà, bước vào phòng khách liền thấy Đồng Niệm đang nằm trên ghế dài đọc sách, anh mỉm cười, đi về phía cô. Nằm thoải mái trong ghế, tay trái Đồng Niệm cầm sách, tay phải cầm quả táo, chăm chú nhìn, mắt không hề chớp, vừa nhìn vừa gặm táo.

Ánh trời chiều rũ xuống, xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, chạm vào đầu vai Đồng Niệm, tạo thành màu sắc ấm áp.

Lăng Cận Dương khom lưng ngồi xuống bên cạnh cô, giơ tay đặt lên bắp chân cô, dịu dàng nói: “Em xem cái gì mà chăm chú thế”

Đưa quả táo trong tay hướng về phía anh, Đồng Niệm cũng không quay đầu nhìn, sau khi anh cúi đầu cắn một miếng, tiếp tục xem tiếp.

Lăng Cận Dương nhíu mày, liếc mắt nhìn nội dung bên trong, thời điểm nhìn thấy những lời lăng mạn trong tiểu thuyết, khuôn mặt lập tức trầm xuống.

Kéo sách trong tay của cô, Lăng Cận Dương nhíu chặt mày, trầm giọng nói: “Em xem những thứ này, không sợ đứa bé trưởng thành sớm hay sao?”

"Stop!"

Đồng Niệm bấu môi không đồng ý, chế nhạo nói: “Em muốn cực cưng xem nhiều một chút, tránh sau này bị nhiều đàn ông lừa gạt.”

Lăng Cận Dương nhíu mày nhìn cô, dđl/q"đ ý cười trên khóe môi mờ mịt: “Nếu như là con trai thì sao?”

Vứt bỏ sách trong tay, Đồng Niệm cúi đầu nhìn bụng mình, vẻ mặt yên tĩnh, sau đó cô mỉm cười một tiếng, ánh mắt giáo hoạt: “Vậy để cho con học thêm một chút thủ đoạn tán gái.”

"....."

Lăng Cận Dương ngỡ ngàng không nói gì, khóe miệng căng thẳng. Có người làm mẹ như vậy sao?

Lúc cơm tối, người giúp việc mang thức ăn lên bàn, món ăn không ít. Sau bốn tháng kể từ Đồng Niệm mang thai, cô muốn ăn nhiều hơn, mỗi ngày muốn ăn 4 đến 5 bữa cơm, sức ăn của cô giống như dành cho hai người.

Điều kinh ngạc là, trọng lượng của cô cũng không có tăng nhiều. Mặc dù đã mang thai 5 tháng, nhưng vóc người vẫn còn rất mảnh khảnh, chỉ là bụng hơi nhô ra, nhìn từ xa cũng không phát hiện cô là phụ nữ có thai.

Dùng qua cơm tối, Lăng Cận Dương đi tản bộ trong hoa viên với cô. Bởi vì cô mang thai, mà Rella đáng thương đã bị đưa đi nhờ người nuôi, sau khi Đồng Niệm sinh em bé, mới có thể đưa nó về nhà.

Hiện tại là đầu hè, trong Lan Uyển, hoa Tường Vi nở rực rỡ, đua nhau khoe sắc, tỏa hương thơm mê người.

Hít sâu một hơi, khuôn mặt Đồng Niệm tràn ngập hạnh phúc, cô kéo tay Lăng Cận Dương bên cạnh, môi nở nụ cười ngọt ngào. Ánh mắt nhìn về một khoảng sân, trong mắt lóe lên rất nhiều hình ảnh, làm cho cảm xúc trong lòng cô cuộn cuộn lên.

Nắm tay của anh đi tới bàn xích đu, Đồng Niệm mỉm cười ngồi xuống, đôi tay nắm lấy dây thừng: “Đẩy em.”

Lăng Cận Dương nhìn bụng cô, trên khuôn mặt có chút khó xử, chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của cô, không đành lòng cự tuyệt. Anh cất bước đi tới bên cạnh cô, bàn tay nắm chặt dây thừng, khẽ dùng lực, xích đu chậm rãi đong đưa.

Xích đu tạo nên độ cong không lớn, cả người anh khản trương, trong tay cũng toát ra mồ hôi. Anh đứng yên bên cạnh, giữ nguyên tính cảnh giác, phòng hờ có chuyện sơ xuất gì xảy ra.

“Ha ha...” Đồng Niệm nhìn về mặt khản trương của anh, môi nở nụ cười, cô giơ tay lên sờ bụng mình, nhỏ giọng hỏi: “Cực cực, vui không?”

Xích đu chuyển động lên xuống, Đồng Niệm đung đưa theo xích đu, tiền đồng đen nhánh lóe sáng, ánh trời chiều còn sót lại rơi trên sườn mặt lạnh lùng của anh, phác họa nên bóng râm lạnh lẽo.

Đồng Niệm chăm chú nhìn Lăng Cận Dương, trái tim ngũ vị tạp trần. Mười mấy năm qua theo đuổi, đến giờ phút này, cô mới cảm thấy tất cả điều chân thật. Hiện tại anh và cô còn có đứa con trong bụng, tất cả sẽ liên kết bọn họ lại với nhau, cả đời ràng buộc.

Chiều chuộng để cho cô ở trên xích đu chơi một lát, tâm tình của Lăng Cận Dương đã được khảo nghiệm cực lớn, anh kéo cô xuống, không để cho cô gây rối nữa.

Giơ tay lau mồ hôi trên trán cô, Lăng Cận Dương ôm cô trở về.

“Chủ nhật chúng ta đi thăm ba một chút được không?” Đồng Niệm kéo cánh tay anh, mở miệng cười. Kể từ lúc cô mang thai, cũng chưa có đi thăm Hàn Hứng Kiều.

Nghe vậy, Lăng Cận Dương hơi dừng bước, anh trầm mặt, môi mím chặt: “Qua thời gian ngắn nữa rồi đi.”

Giọng anh có chút lo lắng và trả lời cho lấy lệ, Đồng Niệm nhếch môi cười: “Không cần, cuối tuần này chúng ta đi đi.”

"Niệm Niệm!"

Lăng Cận Dương dừng bước lại, sắc mặt có chút âm trầm: “Không phải em rất nghe lời anh sao?”

Cười cười lắc đầu, ánh mắt Đồng Niệm sáng ngời: “Em biết anh lo lắng cái gì.” Ngừng lại, cô đưa tay nắm lấy tay Lăng Cận Dương, đặt ở trên bụng mình, giáo hoạt nói: “Anh quên sao? Em hiện có Hộ thân phù.”

Lăng Cận Dương ngẩn ra, nhìn chăm chăm bụng cô, chân mày nhíu chặt chậm rãi thả lỏng ra. Anh nổi giận nhìn cô, cái gì cũng không nói.

Tại một ngôi biệt thự sang trọng, được xây dựng trên đỉnh núi, ban đêm cảnh vật tuyệt đẹp.

Sau khi Trầm Phái Ngao lái xe trở lại, cất bước đi tới vườn hoa ngắm cảnh trong sân, nhìn cảnh sắc phía xa, trên khuôn mặt khẽ lướt qua một nụ cười. Anh thích cảm giác trên cao nhìn xuống như thế này, có thể làm cho anh có khoái cảm chinh phục.

Giấy lát anh xoay người trở lại phòng khách, thấy trước quầy rượu còn sáng đèn, người ngồi ở trên ghế cao, trong tay cầm ly rượu.

“Mấy giờ rồi mà em còn chưa ngủ?” Trầm Phái Ngao ngồi đối diện em gái, người thấy cô đầy mùi rượu, không nhận được cau mày: “Bái Ny, tại sao em lại uống nhiều rượu như vậy?”

Trầm Bái Ny rót đầy ly rượu, vẻ mặt yên tĩnh: “Anh, anh đừng xía vào chuyện của em.”

“Nói nhảm!” Cầm lấy ly rượu trên tay cô, sắc mặt Trầm Phái Ngao trầm xuống, giọng nói mang theo vẻ tức giận: “Anh là anh em, có thể không quan tâm em được sao?”

Xoay người rót cho cô ly nước, anh mím chặt môi, dịu dàng nói: “Nếu em thấy sống ở đây không vui, anh sẽ đưa em trở về Mỹ.”

"Đừng!"

Một tay Trầm Bái Ny chống cằm, lắc đầu một.

Thấy bộ dáng này, Trầm Phái Ngao khe khẽ thở dài, giọng nói ôn hòa xuống: “Em gái ngọc, Lăng Cận Dương sắp làm ba rồi, em không có cơ hội nữa đâu.”

Ngón tay nắm chặt mép ly, đáy mắt Trầm Bái Ny thoáng qua tia lạnh lẽo, kích động nói: “Vậy thì thế nào? Anh nói xem, Lăng Cận Dương thật sự có thể bỏ xuống tất cả sao?”

Nhắc tới cái này, vẻ mặt cuồng ngạo của Trầm Phái Ngao cũng thoáng qua một tia chán nản. Những năm này ở trên thương trường, anh gặp không ít đối thủ, người bình thường anh không để trong mắt. Thế nhưng đối với Lăng Cận Dương, anh lại nhìn không ra.

Nếu như cậu ta muốn trả thù, tại sao chậm chạp không có động tĩnh? Nhưng nếu như không nghĩ, tại sao lại lấy cô phần nhà họ An đi, đồng thời cùng nhà họ Thẩm giữ vững mối quan hệ tốt đẹp.

Trầm Bái Ny nhỏ giọng cười một tiếng, khóe mắt lạnh lẽo: “Em không tin.”

Cô nhìn chằm chằm mặt anh trai mình, trầm giọng nói: “Coi như anh ấy có thể quên, nhưng bác Hàn không thể quên được. Anh, em còn có cơ hội, đúng không?”

Đáy mắt Trầm Phái Ngao biến đổi, sâu thẳm hai mắt yên tĩnh lại: “Bái Ny, nghe anh nói, buông tha đi, cậu ta không thích em.”

Trầm Bái Ny đứng bật dậy, trong nháy mắt cảm xúc bị kích động: “Không, em không thể.”

Giơ tay lên che ngực, ánh mắt Trầm Bái Ny nhuộm đầy nước: “Nếu như em buông tha anh ấy, đời này không bao giờ có thể tìm được một người giống như Cố Diệp nữa.”

Nhìn cô xoay người chạy đi, vẻ mặt Trầm Phái Ngao trầm thấp xuống, anh rót một ly rượu, khẽ nhấp một hớp.

Từ đầu đến cuối anh cũng không hiểu được, cuối cùng Cố Diệp có cái gì tốt, có thể làm cho Bái Ny như vậy.

Theo anh, không chân thật nhất, nham hiểm nhất chính là tình cảm của con người. Cái gì là tình yêu, căn bản không đáng giá, chỉ có lợi ích mới đáng dựa vào.

Người ngoài đều nói Trầm Phái Ngao anh là một người lạnh nhạt, thủ đoạn tàn khốc. Vô luận ở trên thương trường, đối xử với đối thủ hay là đối xử với phụ nữ ở trên giường, anh luôn lãnh khốc vô tình. Bởi vì theo anh, nương tay với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình. Mà phụ nữ đối với anh mà nói, chỉ là đồ chơi để giải trí, không hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Tối Nay Sẽ Phục Vụ Anh.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng như mấy lần trước tình hình thật sự hòng bét khi nhìn thấy Hàn Hứng Kiều. Trong lòng Đồng Niệm dù nhiều hay ít sẽ có chút ám ảnh.

Đứng ở ngoài cửa, Lăng Cận Dương nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, mày kiếm nhíu lại, nhỏ giọng hỏi cô: “Em có muốn vào không?”

Hít một hơi thật sâu, Đồng Niệm cúi đầu nhìn cái bụng đã to ra của mình, đôi mắt sáng lên, gật đầu một cái khẳng định: “Muốn.”

Lời của cô vừa mới thốt ra, đã thấy cô giơ tay lên, đè xuống chuông cửa.

Leng keng ——

Đồng Niệm khản trương nắm chặt tay lại, đôi mắt nhìn chăm chăm cửa chính. Trước mắt có một khoảng sáng thoảng qua, người trong cửa nhìn bọn họ đầu tiên là sững sờ, sau đó sắc mặt bình tĩnh lại.

Hàn Hứng Kiều sau khi mở cửa ra, xoay người đi đến ghế sofa ngồi xuống, chẳng hề nói một câu.

Nhìn thấy ông đi khỏi, Lăng Cận Dương nắm tay Đồng Niệm, trực tiếp dẫn cô vào nhà, đặt túi đồ xách theo để ở trên bàn: “Ba, chúng con tới thăm ba.”

Đồng Niệm liếc mắt nhìn ông, vội vàng mở miệng nói: “Ba, những thứ này là thuốc bổ, rất tốt cho sức khỏe của ba.”

Giấy lát, Hàn Hứng Kiều khẽ ngẩng đầu lên, nhìn đồ trên bàn, thế nhưng không có đưa tay qua, chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, biểu tình như cũ, không hề dao động.

Đồng Niệm cẩn thận quan sát vẻ mặt của ông, trái tim lơ lửng cuối cùng buông xuống, cô quay đầu nhìn Lăng Cận Dương, ánh mắt đều là nụ cười.

Nắm chặt bàn tay cô, Lăng Cận Dương nhìn sắc mặt bình tĩnh của ông, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh, anh mỉm cười, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Cầm nguyên liệu nấu ăn mua tới, Đồng Niệm nhếch môi cười nói: “Con đi chuẩn bị cơm trưa.”

“Không cần.” Hàn Hứng Kiều nhíu mày nhìn sang, nhìn chăm chăm cái bụng đã to ra của cô, trầm giọng nói: “Trong nhà có người giúp việc, loại chuyện như vậy không cần cô làm, cẩn thận động thai.”

Đồng Niệm hiểu ý của ông, ý cười trên khóe môi sâu hơn, “Được, vậy con sẽ giúp một tay.” Trong lúc nói chuyện, cô mang đồ vào phòng bếp, nói cho người giúp việc, cơm trưa làm món gì.

Nhìn Đồng Niệm đứng ở trong bếp, đôi mắt thâm thúy của Lăng Cận Dương dao động, anh quay đầu nhìn ba anh, sắc mặt dần dần trầm xuống: “Ba, ba có ý gì?”

Hàn Hứng Kiều nhìn anh, giữa hai chân mày lóe lên vẻ phức tạp, ông nhìn chăm chăm cái bụng Đồng Niệm, nhỏ giọng nói: “Trước hết để cho nó an ổn sinh con ra đã.”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương càng nhíu chặt môi, anh nhìn ánh mắt sắc bén của ba mình, vẻ mặt dần dần lo lắng.

Thân thể Hàn Hứng Kiều bình thường không tốt, Lăng Cận Dương mời một người chăm sóc ông, mỗi ngày chăm sóc việc ăn uống thường ngày cho ông. Tay nghề bác gái không tệ, cơm trưa rất nhanh đã làm xong, nhìn rất muốn ăn.

Trên bàn ăn Hàn Hứng Kiều vẫn yên lặng như cũ, không nhìn ra vẻ giận dữ gì. Ông bung lên một chén cháo gà, đẩy tới trước mặt Đồng Niệm, im lặng không nói gì, nhưng mà ý tứ rất rõ ràng.

Bởi vì mang thai, Đồng Niệm không thích ăn canh có nhiều dầu mỡ, lúc ở nhà, cô cũng không hề đụng tới.

Lăng Cận Dương thấy cô nhíu mày, định đưa tay bụng chén lại, lại bị cô ngăn lại.

Đồng Niệm thở ra một hơi, giơ tay lên sờ bụng một cái, ý cười trên khóe môi dịu dàng. Đáy lòng cô âm thầm thì thầm: Bảo bối, chén canh này là ông nội con cho, mẹ phải uống hết, con phải ngoan ngoãn, không được gây sự.

Sau khi cùng bảo bối trong bụng trao đổi, Đồng Niệm đưa tay bụng lấy chén canh, cô ngửi mùi cháo gà, cảm thấy mùi vị không tệ lắm, liền cúi đầu hóp một hóp. Hương vị rất thanh đạm, cũng không có mùi dầu mỡ khó chịu đó, cô thậm chí vui mừng, không nghĩ tới tay nghề của bác gái lại tốt như vậy.

Uống hết chén canh, dạ dày Đồng Niệm cũng không có cảm giác buồn nôn, ngược lại vẫn chưa thỏa mãn, cảm thấy canh gà này thật thơm.

“Ba.” Đồng Niệm buông chén xuống, đôi mắt sáng rực: “Canh gà này thật là ngon.”

Ánh mắt Hàn Hứng Kiều dao động, ông mỉm cười, chợt mở miệng: “Canh gà này là do mẹ Cận Dương trước đây đã dạy tôi nấu, bên trong cho thêm mấy vị thuốc, trước kia lúc bà ấy mang thai, cũng rất thích uống...”

Nửa câu nói sau, giọng nói Hàn Hứng Kiều từ từ hạ thấp xuống, cho đến khi cặp mắt đỏ ửng, lời nói nghẹn ngào.

Đồng Niệm biết ông đang nói đến mẹ đẻ của Lăng Cận Dương, trong lòng cũng rất khó chịu, cô cắn môi cúi đầu, thầm nghĩ mình không nên lắm mồm, lần này nhắc đến chuyện thương tâm.

Nhìn ánh mắt rung rung của ba mình, Lăng Cận Dương giơ tay lên đặt lên mu bàn tay ông, cảm xúc phập phồng, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Nhìn vẻ mặt bi thương của hai người, khóe mắt Đồng Niệm cũng ề ề khó chịu. Cô len lén hướng bàn tay về phía Lăng Cận Dương, nhẹ nhàng cầm ngón tay anh, nhíu mày nhìn về phía anh, vừa vặn cũng bắt gặp tầm mắt anh nhìn về phía mình.

Trong giây lát, tầm mắt hai người giao nhau, Đồng Niệm rõ ràng thấy được tận sâu trong đáy mắt anh chôn sâu hận ý, cả trái tim cô hung hăng nhéo một cái, khi ánh mắt lạnh lẽo của anh hung hăng bắn ra bốn phía, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Chỉ là ánh mắt của anh khôi phục rất nhanh, đợi đến lúc Đồng Niệm muốn nhìn kỹ, đôi mắt anh đã sớm bình tĩnh trở lại.

Kéo tay của cô giữ trong lòng bàn tay, Lăng Cận Dương gấp một món ăn đặt vào chén cô, giọng nói như thường ngày: “Em nhanh ăn đi, thức ăn đã nguội rồi.”

Đồng Niệm lắc lắc đầu, cho rằng mình đã nhìn nhầm rồi, người đàn ông trước mắt vẫn dịu dàng như cũ, hoàn toàn không nhìn ra chút khác thường nào.

Thu liễm lại sự nghi ngờ trong đáy lòng, Đồng Niệm nhếch môi cười, cúi đầu ăn cơm, cố gắng áp chế lại cảm giác thấp thòm không biết lí do này.

Trong bữa ăn, Hàn Hứng Kiều chỉ ăn vài miếng rồi trở lại phòng ngủ, sau đó vẫn không ra khỏi phòng.

Nhìn đến vẻ mặt âm ỉ của ông, trái tim Đồng Niệm không có mùi vị, bốn người một nhà bọn họ nên vui vẻ hòa thuận, tại sao lại xảy ra những chuyện bi thảm như thế kia vậy chứ? Đầu tiên là vợ qua đời, sau đó bị giam ở trong tù, những đứa con thì ở chân trời khác nhau. Những chuyện này, rồi trên người ai, cũng sẽ không chịu nổi.

Đồng Niệm nặng nề thở dài, trái tim trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuộc sống này thật là bất công, sau lại phá hủy một gia đình hoàn chỉnh như thế.

Lăng Cận Dương một thân một mình đi vào phòng ngủ, Đồng Niệm hiểu chuyện chưa bao giờ đi vào cùng, cô ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, chỉ là ý nghĩ đều ở nơi khác.

Sau đó không lâu, Lăng Cận Dương đi ra, trên mặt cũng không có biến hóa gì.

“Ba sao rồi?”

Giơ tay lên xoa trán cô, đôi mắt anh bình tĩnh, “Không có gì, cảm xúc tốt hơn nhiều.”

Nghe anh nói, Đồng Niệm gật đầu một cái, thở phào nhẹ nhõm. Lăng Cận Dương dặn dò bác gái mấy câu, sau đó dẫn Đồng Niệm đi khỏi, lái xe trở về Lan Uyên.

Lần gặp mặt này, mặc dù cũng không quá vui vẻ, nhưng ông đã thết đãi tốt hơn với cô, cuối cùng có thể hòa hoãn xuống. Trong lòng Đồng Niệm cảm thấy hơi vui mừng, nghĩ đến sau này, dần dần ông sẽ tiếp nhận mình.

Mang thai đến tháng thứ 7, thời tiết dần dần nóng lên. Mỗi ngày Đồng Niệm cảm thấy rất vất vả, bụng càng ngày càng lớn, cô đi lại rất bất tiện, ăn cũng lúc ngon lúc không.

Đồng Niệm thấy không thèm ăn, nhưng bắt mình phải ăn một ít cơm trưa, sau đó cả người phờ phạc trở lại phòng, đi ngủ trưa. Giấc ngủ trưa này, đợi cô mở mắt, đầu đã đổ đầy mồ hôi.

Gần đây thường như vậy, trời nóng nực hơn, thai cũng lớn hơn, tinh ngủ cả người luôn đổ mồ hôi.

Người giúp việc nghe phía cô có động tĩnh, vội vàng đẩy cửa đi vào, nói cho cô biết Doãn Mạch tới.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Niệm lười ra ngoài, nghe có bạn tới, cảm thấy hết sức vui mừng. Cô rửa mặt xuống lầu, đi xuống mái che nắng ở ngoài vườn hoa gặp cô.

Người giúp việc bụng nước đá bào ra, Đồng Niệm bụng lên ăn, ăn liên tiếp 2 ly vẫn còn muốn ăn nữa.

Doãn Mạch đề lại tay của cô, kinh ngạc nói: “Bạn yêu, cậu đã ăn hai ly rồi, còn muốn ăn nữa sao, không sợ tiêu chảy à?”

Chán nản thờ dãi, Đồng Niệm cúi đầu nhìn chằm chằm bụng, nhếch miệng nói: “Gần đây bảo bối tóc dài ra, trong bụng ta cảm thấy rất khó chịu.”

Đoạt lấy cái muỗng trong tay Đồng Niệm, Doãn Mạch cười lắc đầu, nói: “Vậy cũng không được ăn, nếu để cho chồng cậu biết, cậu cùng mình ăn nước đá bào, anh ta sẽ hủy diệt mình.”

“Ha ha...” Đồng Niệm nhếch môi cười, chế nhạo nói: “Có thật sự nghiêm trọng vậy không?”

Doãn Mạch rất nghiêm túc gật đầu một cái, trên mặt lộ ra vẻ khấn trương: “Là cậu tốt số, Lăng Cận Dương luôn luôn cười với cậu. Cậu cũng không biết, bộ dáng của chồng cậu đối đãi với người ngoài là như thế nào? Dọa chết người!”

Đồng Niệm nhún nhún vai, gò má đẹp đẽ thoáng qua vẻ hả hê. Đó là dĩ nhiên rồi, ông xã nhà cô chỉ dám cười với một mình cô, nếu anh dám trêu hoa ghẹo nguyệt, cô nhất định đuổi anh ra khỏi nhà.

Doãn Mạch mới từ biển nhiệt đới trở về, biết khẩu vị cô không được tốt, cố ý mang xoài về cho cô. Ở xứ nhiệt đới có rất nhiều xoài, vào mùa này trái vừa to lại chín đỏ, mùi vị đặc biệt ngon, từ xa cũng có thể ngửi được mùi thơm.

Người giúp việc gọt xoài cắt thành từng miếng nhỏ mang lên, Đồng Niệm lập tức muốn ăn, bỏ một miếng vào trong miệng: “Rất ngọt.”

Doãn Mạch mỉm cười ngồi bên cạnh cô, giơ tay sờ cái bụng tròn vo của cô, cười nói: “Cục cưng bé nhỏ, con phải nhanh chóng ra ngoài, mẹ nuôi của

con chờ không nổi nữa rồi.”

“Xi! Hay nhì?”

Đồng Niệm nhếch miệng tròng cô, sắc mặt trầm xuống: “Cái gì mà sớm ra đòi một chút hả? Doãn Mạch cậu có thể không nói được không?”

Nhận thấy mình nói không đúng, Doãn Mạch vội vàng bồi tội, cười hi hi: “Đúng đúng, là mình nói sai rồi! Bảo bối con mà ra sớm mẹ nuôi giận đó, ngoan ngoan ở trong bụng mẹ con ăn uống cho tốt, đợi đến ngày rồi ra nha.”

“Cũng không khác là mấy.” Đồng Niệm mím môi cười vui vẻ, bỏ một miếng xoài vào trong miệng, vẻ mặt vui vẻ.

Hai người vui vẻ cười đùa nói chuyện riêng, không biết sao đề tài lại chuyển sai lệch sang hướng khác.

“Niệm Niệm.” Doãn Mạch kéo lấy tay Đồng Niệm, nhỏ giọng hỏi: “Cuộc sống vợ chồng của cậu hiện tại có bình thường không?”

“Bình thường mà.” Đồng Niệm cũng không có nghĩ nhiều, thuận miệng trả lời.

Ngừng lại, cô chợt nghi ngờ hỏi: “Cậu hỏi cuộc sống vợ chồng là sao?”

Giơ tay lên vỗ đầu Đồng Niệm, sắc mặt Doãn Mạch tối xuống, tức giận nói: “Cậu cứ nói đi.”

Lần này Đồng Niệm hiểu được, cô buông nĩa trong tay xuống, có chút lúng túng: “Cậu hỏi chuyện này làm gì?”

Doãn Mạch mở tạp chí ra, đặt ở trước mặt Đồng Niệm, ngón tay chỉ trên tạp chí: “Cậu xem chồng cậu kia, lại lên trang bìa tạp chí. Chồng cậu giống như một viên kim cương, mỗi ngày có biết bao nhiêu cô gái để ý? Cậu bây giờ ôm đứa bé, không có ở bên cạnh chồng thường, nếu có người mượn cơ hội lợi dụng sơ hở thì sao?”

Ánh mắt Đồng Niệm tối sầm lại, theo bản năng phản bác: “Anh ấy sẽ không làm vậy.”

“Aya!” Doãn Mạch giơ tay lên vỗ đầu Đồng Niệm một cái, tức giận nói: “Đồng Niệm, cậu thật khờ! Ai nói chồng cậu chủ động, nhưng khả năng bị động vẫn có nha? Cậu có biết theo báo cáo điều tra về ngoại tình, người đàn ông hăng hái nhất là ở giai đoạn nào không?”

Đồng Niệm nhếch môi, lắc đầu một cái.

Doãn Mạch nghiêm túc nhìn cô một cái, trầm giọng nói: “Thời điểm vợ mang thai.”

Đồng Niệm bị sặc, giơ tay lên bịt miệng ho khan mấy tiếng, “Lăng Cận Dương không phải là người như thế.”

“Mình cũng không nói chồng cậu là người như vậy.” Đưa tay Doãn Mạch sờ sờ cái bụng đã to của Đồng Niệm, trầm giọng nói: “Niệm Niệm, cậu và tớ là bạn bè thân thiết, mình đương nhiên hy vọng cậu cả đời vui vẻ! Chỉ là đôi lúc cần phải chú ý, bằng không khi xảy ra hối hận sẽ không kịp.”

Đồng Niệm cắn môi, yên lặng cúi đầu, trong lòng có chút bất an. Kể từ lúc cô mang thai, cuộc sống vợ chồng của bọn họ cũng không có, mấy tháng trước vì đứa bé còn nhỏ, bác sĩ cấm làm chuyện vợ chồng. Mấy tháng sau này, cô sợ Lăng Cận Dương làm ảnh hưởng đến đứa bé, lúc này hồi tưởng lại, hình như có chút không ổn!

Do cô mang thai, cho nên không có cảm giác gì, nhưng người đàn ông bình thường, chịu đựng mấy tháng như vậy có được không?

Cầm lấy cuốn tạp chí Doãn Mạch mang tới, tiện tay Đồng Niệm mở ra xem một chút, đôi mày thanh tú càng ngày càng nhíu chặt. Khó trách thời gian gần đây anh về nhà rất muộn, thật sự là tức giận hay chán ghét sao?

Sau khi Doãn Mạch rời đi, Đồng Niệm nằm ở dưới mái che nắng ngoài sân, trong lòng như có nhiều suy nghĩ.

Trầm ngâm hồi lâu, cô cầm điện thoại lên, gọi trực tiếp đến phòng làm việc của anh, giọng nói rất dịu dàng: “Ông xã, tối nay mấy giờ anh về?”

Bên kia đầu điện thoại, Lăng Cận Dương đang mở video hội nghị, sau khi nghe giọng nói của cô, vội vàng tắt âm thanh, cười hỏi: “Em có chuyện gì sao?”

Nghe anh hỏi, sắc mặt Đồng Niệm có chút khó coi, trong lòng cảm thấy uất ức? Chẳng lẽ anh ấy thật sự không muốn để ý tới mình sao?

Nắm chặt điện thoại, giọng nói như thường ngày: “Tối anh nhớ về nhà ăn cơm nha? Một mình em không muốn ăn.”

Lăng Cận Dương cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt dịu dàng, anh nghe được trong giọng cô có chút mất mát, nghĩ thầm trong khoảng thời gian này mình quá bận rộn, cũng không có dành nhiều thời gian cho cô. Có lúc nửa đêm cô bị chuột rút, anh đều đau lòng muốn chết, nhờ vậy mới biết, phụ nữ mang thai khổ cực đến như vậy.

Giơ tay lên xem lịch làm việc, Lăng Cận Dương cầm bút gạt bỏ buổi xã giao tối nay, đôi môi nở nụ cười mê người: “Tối nay anh sẽ về sớm, cùng em ăn cơm.”

“Vâng.” Đồng Niệm mím môi cười, cúp điện thoại trước, để lại cho anh một câu nói mập mờ: “Ông xã, tối nay sẽ phục vụ anh.”

Phục vụ? !

Lăng Cận Dương kinh ngạc nghe giọng nói vang lên trong điện thoại, đôi mắt bốc lên một cổ ánh sáng nóng bỏng, anh khó khăn nuốt nước miếng xuống, nghĩ thầm đây là tình huống gì.

Chẳng lẽ bảo bối của anh đã suy nghĩ và hiểu rõ, nhìn thấy anh thời gian qua vô cùng khổ sở, cuối cùng muốn thưởng cho anh sao?

Nâng tay lên xem đồng hồ, Lăng Cận Dương trực tiếp tắt video hội nghị, chọn lúc khác xem. Cầm chìa khóa xe trên bàn, anh đi thang máy tới tầng hầm để xe, trong đầu toàn là hình ảnh của Đồng Niệm, trong lòng anh không đoán được, đến cuối cùng cô sẽ phục vụ anh như thế nào.

Ánh mắt Lăng Cận Dương dần dần tối xuống, trong lòng anh nóng như lửa đốt, nhanh chóng lái xe về Lan Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Già Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Chương 140

Lái xe một mạch về Lan Uyển, sau khi lái xe vào trong sân, lập tức mở cửa bước xuống xe, vội vã bước vào bên trong nhà.

Trong phòng khách không có ai, Lăng Cận Dương quay đầu nhìn quanh nhà, trong lúc nhất thời không thấy bóng dáng Đồng Niệm đâu, chân mày hơi nhíu lại.

“Niệm Niệm đâu rồi?” Lăng Cận Dương bước nhanh tới, trầm giọng hỏi người giúp việc, trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi mịn, anh giờ tay mở nút áo ở cổ ra.

Người giúp việc nhận lấy đồ trên tay anh, chỉ tay về phía phòng bếp nói: “Tiểu thư đang ở trong phòng bếp ạ.”

Sau khi cởi nút áo ở cổ ra, Lăng Cận Dương mím môi đi về phía phòng bếp. Anh vừa đi đến cửa, liếc mắt nhìn vào liền thấy Đồng Niệm đang mang tạp dề màu hồng, tay bận rộn, nghiêng người đứng ở trước bếp, trước mặt để một chén thủy tinh màu trắng, đang loay hoay làm thứ gì đó.

Nhẹ nhàng đi tới phía sau lưng cô, Lăng Cận Dương lấy đôi tay xuyên qua nách cô, cổ tay vô tình chạm phải ngực cô, lập tức làm anh cảm thấy căng thẳng, môi nở nụ cười xấu xa: “Lại lớn hơn rồi.”

Đồng Niệm sợ hết hồn, sau khi nghe giọng nói của anh, khuôn mặt không khỏi đỏ lên. Cô xoay người nhìn anh, cười hỏi: “Sau anh về sớm vậy?”

Nhìn đôi mắt sáng rực của cô, Lăng Cận Dương cười một tiếng, khuôn mặt làm ra vẻ nghiêm túc: “Bà xã có lệnh, chồng đâu dám không nghe lời?”

“Ha ha...” Đồng Niệm cất giọng cười, vẻ mặt vui vẻ, nghiêng ngả từng chữ anh nói.

Lăng Cận Dương lắc đầu cười, đôi mắt nhìn chăm chăm cái cổ trắng nõn của cô, ánh mắt dần dần u ám: “Anh chỉ muốn cắn em!”

Bị giọng điệu hung dữ của anh hù dọa, Đồng Niệm nhìn anh chăm chăm, đáy lòng nhói đau một cái, trên mặt nhanh chóng tươi cười: “Trong này nóng quá, anh ra bên ngoài chờ đi.”

Lăng Cận Dương thu lại ánh mắt đối khác, thấy cô mang cái bao tay trong suốt trên tay, hiếu kỳ hỏi: “Em làm cái gì vậy?”

“Salad khoai tây.” Đồng Niệm cúi đầu khẽ cười, nghiêng nát khoai tây đã nấu chín, cho thêm tương, chân giò hun khói, dưa leo vào, tiếp tục trộn đều sau đó bỏ vào tủ lạnh. Mười lăm phút sau lấy ra, mùi vị cực ngon.

Thấy anh không nhúc nhích đứng bên cạnh mình, Đồng Niệm có chút ngượng ngùng, lấy tay đẩy anh ra bên ngoài, cười nói: “Anh mau đi tắm đi, rồi ăn cơm.”

Lăng Cận Dương mỉm cười, lên lầu đi về phòng ngủ, đi ngang qua căn phòng cách vách thì dần dần dừng bước chân lại, đẩy cửa đi vào.

Phòng ngủ sát vách của bọn họ đã sửa lại thành phòng trẻ em. Giấy dán tường là màu hồng, đồ dùng cũng chọn mua theo tiêu chuẩn dành cho trẻ, trong phòng đặt một chiếc giường ngủ màu trắng, chăn nệm đều do tự tay Đồng Niệm làm.

Lăng Cận Dương đi đến bên giường nhỏ, vén đồ lên nhìn một chút, ánh mắt vẻ mặt ôn hòa. Mặc dù đường may của cô không được đẹp, tay nghề cũng không tốt, nhưng mỗi đường kim mũi chỉ đều là tâm huyết của cô.

Khoảng thời gian trước vì làm những thứ này mà Đồng Niệm thức đến tận khuya. Có những chỗ không làm được, cô liền hỏi người giúp việc có tuổi trong nhà, học từng chút từng chút một. Tất cả anh đều nhìn thấy ở trong mắt, trong lòng bội cảm ấm áp.

Mặc dù đứa bé chưa ra đời, nhưng Lăng Cận Dương biết Đồng Niệm nhất định là người mẹ tốt, tận chức tận trách (*).

Tận chức tận trách (*): làm tròn bổn phận.

Trên lan can giường, treo một ngựa gỗ xoay tròn có gắn nhạc, món đồ chơi này là bọn họ cùng nhau đi mua. Lăng Cận Dương giơ tay lên sờ sờ, nụ cười trên môi không giảm.

Còn vài tháng đứa bé mới ra đời, nhưng cả hai người bọn họ lúc rảnh rỗi sẽ đi dạo ở những cửa hiệu chuyên bán đồ trẻ em, thấy cái gì đẹp mắt cũng mua về nhà. Trong lúc vô tình căn phòng này đã trang bị đầy đủ nhiều đồ như vậy.

Đôi mắt chậm rãi nhìn quanh một vòng, Lăng Cận Dương chợt phát giác, đa số đồ vật bọn họ mua hơn phân nửa là dành cho con gái dùng. Chẳng lẽ trong tiềm thức của bọn họ cũng nhận định đứa bé là con gái sao?

Tuy rằng hiện tại siêu âm là có thể biết trước đứa bé là nam hay nữ, nhưng Đồng Niệm và anh cùng nhất trí rằng không muốn biết trước, giữ một chút cảm giác tò mò cũng rất tốt. Mỗi lần dẫn cô đi khám thai, nghe thấy nhịp tim của đứa bé đập còn có hình ảnh đứa bé hiện lên trên màn hình siêu âm, trong lòng anh ngày càng chờ đợi đứa bé ra đời.

Lăng Cận Dương ngồi một lát, lúc đứng dậy còn vuốt dra giường cho thẳng lại, anh mỉm cười đi ra, lúc đóng cửa vẫn còn suy nghĩ, đến cuối cùng thì đứa bé là con trai hay là con gái đây?

Trở lại phòng ngủ tắm rửa sạch sẽ, Lăng Cận Dương thay quần áo ở nhà, đi xuống lầu. Lúc anh xuống, trên bàn ăn đã dọn đầy đủ thức ăn, chỉ là thức ăn tối nay có chút không giống như mọi ngày, nhìn cách thức trình bày biết chắc ngay là đều do chính tay Đồng Niệm làm.

“Xem em nè, trán đầy mồ hôi.” Lăng Cận Dương lấy tay kéo cô đến bên cạnh, vẻ mặt có chút không vui: “Com tối phải cần em làm sao?”

Đồng Niệm bùng ly nước dưa hấu lên uống một hớp, trên môi nở nụ cười ngọt ngào, “Không phải vậy, từ lúc em mang thai, em cũng chưa có nấu com cho anh ăn.”

Nghe cô nói ..., đáy lòng Lăng Cận Dương có hơi ảm áp, ánh mắt nở nụ cười sâu hơn: “Em thật ngốc, em sợ sau này anh không có cơ hội ăn com em nấu sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Đồng Niệm đưa nước ép dưa hấu cho anh, đôi mắt thoáng qua vẻ giả hoạt: “Chờ sau này sinh đứa bé, em sẽ ở nhà trong con, công việc kiếm tiền do anh phụ trách. Đến lúc đó, mỗi ngày em đều nấu com cho anh ăn, anh muốn không ăn cũng không được.”

Ăn mỗi ngày sao?

Nghĩ tới tai nghề nấu nướng của cô, Lăng Cận Dương nhu chân mày, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh dị. Nếu như mỗi ngày phải ăn thức ăn cô nấu, đối với dạ dày của anh thật đúng là khảo nghiệm cực lớn.

Đồng Niệm lấy salad đã ướp lạnh trong tủ lạnh ra, xé màng bọc thức ăn, đặt ở giữa bàn, lại bùng thịt bò bít tết lên, vỗ tay một cái nói: “Được rồi, ăn thôi.”

Nhìn màu sắc này, Lăng Cận Dương không khỏi gật đầu một cái, anh cắt một miếng thịt bò bít tết bỏ vào trong miệng, mùi vị rất ngon, thịt rất mềm.

“Không tệ.” Lăng Cận Dương nở nụ cười, há miệng ăn hết salad khoai tây cô đưa đến, ánh mắt lay động: “Cũng không tệ.”

Nghe anh nói liền hai từ không tệ, Đồng Niệm thấy rất hài lòng, thật ra thịt bò bít tết là do đầu bếp trong nhà đã chuẩn bị trước, đã ướp sẵn gia vị, cô chỉ đặt vào trong chảo rán qua, cũng không có tốn bao nhiêu công sức.

Chỉ là salad do chính tay cô làm, cô làm từng bước một. Lúc trước, cô đã làm qua một lần, nếm qua thấy mùi vị rất ngon mới dám khoe khoang trước mặt anh.

Có thể được anh tán thưởng, đáy lòng Đồng Niệm ngất ngây, cảm thấy buổi trưa hôm nay không có uống phí. Cô lấy một phần thịt bò bít tết ăn hết, lại ăn thêm một phần điểm tâm ngọt, còn có thêm một ít xoài.

“Có khách tới nhà sao?” Nhìn chằm chằm xoài trong chén cô, đôi mắt thâm thúy của anh dao động, mỉm cười hỏi cô.

Đồng Niệm đang nhai ngừng động tác lại, vẻ mặt có hơi biến hóa: “Ừ, Doãn Mạch tới.”

Đề mu bàn tay cô lại, Lăng Cận Dương lấy chén xoài trước mặt cô, trầm giọng nói: “Em không được phép ăn, cẩn thận bị dị ứng.”

Nhớ tới chuyện lần trước bị dị ứng khi ăn xoài, trong lòng Đồng Niệm cũng có chút sợ hãi. Mặc dù chưa có ăn đủ, nhưng lại không dám ăn tiếp nữa, không thể làm gì khác hơn là ngậm kín miệng lại.

Nhìn cái bụng tròn trịa của cô, Lăng Cận Dương nắm lấy tay cô, dẫn cô đi ra ngoài tản bộ, thuận tiện tận hưởng cảm giác còn dư lại không nhiều thuộc về thế giới của hai người.

Sau khi đi một vòng trong sân, Đồng Niệm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa, vào mùa này, gần tới không khí mát mẻ, đi bộ là thoải mái nhất.

“Em thấy mệt sao?” Lăng Cận Dương ôm eo cô, nhẹ nhàng hỏi.

Bụng Đồng Niệm cũng không coi là nhỏ, hiện tại cô cúi đầu đã không thấy mũi chân của mình, đi một lát, quả thật có chút cảm giác mệt. Cô gật đầu một cái, nói đúng sự thật: “Có chút mệt, chúng ta trở vào nhà đi.”

Nghe vậy, Lăng Cận Dương nắm tay cô đi trở về, hai người trực tiếp lên lầu, trở lại phòng ngủ.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Lăng Cận Dương đổ nước đầy bồn tắm, để cho cô tắm thoải mái, hóa giải mệt nhọc trong cơ thể.

Nằm trong bồn

tắm ấm áp, Đồng Niệm vừa lòng thở phào một cái, nghi ngờ cả buổi chiều cũng tan mất đi. Lăng Cận Dương vẫn tốt với cô như cũ, sẽ không xảy ra chuyện gì, rõ ràng là chính mình hù dọa mình mà.

Chỉ là mặc dù không có chuyện gì xảy ra, nhưng Đồng Niệm cũng đã suy nghĩ thông suốt, không để cho anh nén nhịn, nếu quả thật như vậy sẽ làm hư thân thể anh, vậy cũng không được.

Cúi đầu sờ cái bụng to tròn của mình, Đồng Niệm âm thầm cười trộm, nghĩ thầm đứa bé đã rất lớn, có thể sẽ tiếp nhận được. Chỉ cần anh không làm quá mạnh, cũng sẽ không có chuyện.

Từ trong bồn tắm cẩn thận đứng dậy, Đồng Niệm đi tới trước gương, nhìn thân hình mình trong gương, đôi mày thanh tú không khỏi nhíu chặt. Khuôn mặt trái xoan hiện tại đã biến thành hình tròn, chiếc eo thon nhỏ của cô hiện tại đã biến thành thùng nước lèo, chiếc đùi thon dài xinh đẹp lúc đầu hiện tại cũng nhìn rất thô. ...

Nhìn vóc người sưng vù của mình trong gương, vẻ mặt Đồng Niệm thoáng chốc ảm đạm xuống, cô bỗng dưng muốn khóc, khóe mắt ề ề ẩm ướt. Hiện tại cô biến thành bộ dáng này, xấu xí không gì có thể xấu hơn, nếu như Lăng Cận Dương ghét bỏ cô, vui vẻ với người mới,

quá thật vô cùng có khả năng.

"Hu hu ——"

Nghĩ đến đây, Đồng Niệm cảm thấy đau buồn, lập tức khóc thành tiếng.

Cửa phòng tắm bị người mở ra, Lăng Cận Dương vội vàng chạy vào, hốt hoảng hỏi: "Niệm Niệm, em sao vậy?"

Anh mở cửa liền thấy Đồng Niệm trần truồng đứng trước gương, lập tức sững sờ, vẻ mặt lo lắng: "Em khó chịu chỗ nào sao?"

Xoay người nhìn vào mặt anh, trên mặt Đồng Niệm đầy nước mắt, thút thút hỏi anh: "Lăng Cận Dương, anh ghét bỏ em đúng không?"

Lời cô thốt ra, nửa ngày Lăng Cận Dương cũng không hiểu, anh quan sát qua cô một lần, sau khi phát hiện không có cái gì khác thường mới thở phào nhẹ nhõm.

"Anh nói đi, có phải anh chê em xấu xí hay không?"

Nghe được lời chất vấn của cô, khóe miệng Lăng Cận Dương co rút lại, nghĩ thầm cô đang diễn tuồng hay sao?

"Không có!" Lăng Cận Dương thở dài, dđl/q'd về mặt cực kỳ thành khẩn, "Niệm Niệm, anh tuyệt đối không ghét bỏ em."

"Thật sao?"

Đồng Niệm hít hít mũi, nhìn anh lảng đôi mắt đỏ hoe.

“Anh thề!” Lăng Cận Dương giơ tay lên, ở trước mặt cô nặng nề trả lời, giọng nói có lực.

Nhìn thấy anh liên tục thề, Đồng Niệm cuối cùng cũng mềm lòng, cánh môi nở nụ cười xinh đẹp. Cô tiến lên một bước, giang đôi tay ôm chặt eo anh, nhưng ở giữa bị ngăn cách bởi cái bụng to tròn, hai người bọn họ không thể ôm chặt được.

Như thế này là ôm ba người!

Lăng Cận Dương bất đắc dĩ thở dài, môi không tự chủ nhếch lên, đứa nhỏ này, vẫn còn ở trong bụng mà cũng đã bắt đầu quấy rối rồi.

Ôm với tư thế này, Đồng Niệm cũng cảm thấy buồn cười, cô chỉ có thể cố sức nghiêng người về phía trước, cố gắng khiến cho bản thân mình có thể tựa vào trong ngực anh.

Cô vừa động, bộ ngực mềm mại của cô cọ xát trước lồng ngực to lớn của anh, ánh mắt anh u ám xuống, cúi đầu nhìn người trong ngực, nhìn thấy chóp mũi cô hơi đỏ, nhiệt độ cơ thể nóng lên: “Niệm Niệm...”

Bên tai truyền tới nhiệt độ cực nóng, Đồng Niệm mím môi cười, đáy mắt thoáng qua nụ cười hài lòng. Cô tựa vào trong ngực anh, cố ý chu đôi môi đỏ mọng lên, cố tình cọ xát lên gương mặt anh, hơi thở thơm như hoa lan: “Ông xã...”

Vốn dĩ trong lòng nóng như lửa đốt, bởi vì giọng nói mềm yếu của cô trong nháy mắt anh bị câu dẫn. Cứng mặt anh căng thẳng, chặn ngang eo cô ôm cô lên, nhấc chân đá cửa phòng tắm đi ra ngoài, đặt cô ở trên giường.

Dưới lưng là dra giường bằng tơ lạnh lẽo, hai vai Đồng Niệm co rúc lại, đôi mắt trong suốt như đáy hồ.

Người đàn ông ở trước mặt, mắt mũi vẫn tuần tú như cũ, đôi mắt dịu dàng cũng giống như mới gặp. Trái tim Đồng Niệm đột nhiên chấn động, giờ tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của anh, ánh mắt sáng ngời có hơi chua xót, lời nói đùa năm đó đến nay vẫn còn bên tai: “Bảo bối, sau này em lớn lên, gả cho anh trai có được không?”

Quanh đi quẩn lại mười mấy năm qua, thật ra cô không nghĩ tới, lời nói đùa đã trở thành sự thật, cô chỉ muốn ở cùng nhau với anh, một đời một kiếp.

Lăng Cận Dương bình tĩnh nhìn người phía dưới, ánh mắt u ám phấp phồng bất định, như ánh mắt của cô, hình ảnh anh nghĩ tới cùng với cô là giống nhau.

Câu nói đùa kia, vẫn luôn quanh quẩn sâu trong đáy lòng anh. Mặc dù bọn họ trải qua nhiều khó khăn nhưng tín niệm của anh cũng chưa hề thay đổi. Cả đời này, người mà anh gặp không thể bỏ qua chính là cô.

Lăng Cận Dương chậm rãi cúi mặt xuống, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô, anh nắm chặt tay cô, đôi nhãn trên ngón áp út của bọn họ cài vào nhau, đóng lại thành hình trái tim, khớp vào nhau, hoàn chỉnh không thiếu sót.

“Anh trai, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau có đúng không?”

Đồng Niệm giờ tay lên vòng chắt cổ anh, trong lòng bất chợt dâng lên một cỗ phiền muộn, cũng không biết vì sao mà đến, chính bản thân đã xác định được cái gì đó, hôm nay bản thân cô có chút thấp thỏm.

Cúi đầu hôn lên khóe mắt ướt ướt của cô, ánh mắt Lăng Cận Dương ôn nhu lại, môi mỏng dâng lên độ cong mê người, an ủi cô: “Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau.”

Nghe được lời anh nói, lo lắng tràn sâu trong lòng Đồng Niệm dần dần tiêu tán, cô dùng sức gặt đầu một cái, nắm lấy bàn tay của anh đặt trên bụng mình, cười nói: “Một nhà ba người chúng ta, vĩnh viễn phải ở chung một chỗ.”

Lăng Cận Dương mỉm cười hôn lên môi cô, không để cho cô lải nhải nữa, anh khát vọng thân thể của cô, dục vọng trong lòng anh đã sớm không nhìn được.

Sau lưng in dấu một chuỗi nụ hôn nóng bỏng, Đồng Niệm không thể đè nén ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rên yêu kiều.

Hai cánh tay ôm lưng cô, Lăng Cận Dương nhẹ nhàng cười, loại cảm giác này rất kỳ lạ, anh không dám dùng sức quá mức, chỉ có thể vận động nhẹ nhàng.

Đã quá lâu không có chạm vào cô, thân thể vô cùng nhạy cảm. Đồng Niệm cắn môi, chưa được bao lâu đã khóc thành tiếng, giọng nói mềm nhũn cầu xin anh: “Anh nhẹ một chút, cẩn thận đứa bé...”

Lăng Cận Dương hôn từng cái lên gáy cô, miệng không ngừng thở gấp, anh cố gắng khắc chế lực độ của mình, tuyệt đối không dám làm tổn thương đến cô và đứa bé trong bụng: “Em yên tâm đi, anh sẽ cẩn thận.”

Cảm thấy động tác anh dần dần dịu dàng, thân thể căng thẳng của Đồng Niệm dần dần tỉnh táo lại, khuôn mặt cô ửng đỏ, miệng mở to thở hổn hển, cố gắng phối hợp động tác của anh, cả hai cùng hưởng thụ một cuộc hoan ái.

Triền miên đi qua, Đồng Niệm nghiêng người nằm ở trên giường, cả người bìn bịn không có sức lực. Lăng Cận Dương sợ cô đổ mồ hôi nhiều nên không ngon giấc, ôm cô đến phòng tắm rửa sạch, động tác của anh nhẹ nhàng, cẩn thận lau chùi cho cô.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Lăng Cận Dương nhìn qua cô từ trên xuống dưới, cầm lấy áo ngủ mặc vào cho cô, dịu dàng hỏi: “Em có thấy khó chịu chỗ nào không? Anh có làm đau em không?”

Đồng Niệm miễn cưỡng tựa đầu vào trong ngực anh, dẫu/d mắt cũng không muốn mở ra, lắc đầu trả lời: “Không có.”

Nhìn thấy cô không có gì khác thường, Lăng Cận Dương thở phào nhẹ nhõm, ôm cô trở lại giường, ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Em ngủ đi.”

Đồng Niệm tựa đầu vào trong ngực anh, sau khi tìm một vị trí thoải mái, “Ừ” một tiếng sau đó liền ngủ say, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Ngủ một giấc đến sáng, đợi đến khi Đồng Niệm mở mắt, mặt trời đã lên cao. Cô ngồi dậy, tay chân còn có chút đau nhức, quay đầu nhìn thấy trên tủ đầu giường có tờ giấy, chỉ có năm chữ ngắn gọn: “Bà xã, anh yêu em.”

Đồng Niệm nhếch môi cười, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, cô vén chăn lên đi đến bên cửa sổ, chỉ cảm thấy cả khu vườn tràn ngập sắc hoa.

Thời điểm mang thai tháng thứ 8, buổi tối Đồng Niệm thường mất ngủ, chân sưng vù, đi đứng cũng bắt đầu có chút khó khăn. Bác sĩ nói triệu chứng này là bình thường, chỉ cần thả lỏng tâm trạng là tốt rồi.

Nhìn thấy cô cực khổ như thế, Lăng Cận Dương rất đau lòng, cho nên dành nhiều thời gian ở nhà với cô. Có lẽ gần tới ngày sinh, tâm tình Đồng Niệm không được tốt lắm, trong lòng chắc chắn có nhiều lo lắng.

Ở nhà với cô hai ngày, Lăng Cận Dương không thể không đến công ty, sau khi anh vừa đi, Đồng Niệm cũng cảm thấy ở nhà nhàm chán. Hiện tại cô đang mang thai, không thể chăm sóc cho ba mình, cho nên thuê một hộ lý chăm sóc ông, cứ như vậy, mỗi ngày cũng không có chuyện gì để làm.

Thời tiết dần dần mát mẻ, Đồng Niệm thấy thời tiết không tệ cũng không muốn ở nhà, liền bảo tài xế chở cô đến trung tâm thương mại, muốn mua một chút đồ cho em bé.

Đi thang máy lên, nhìn người đến người đi vô cùng náo nhiệt, tâm tình Đồng Niệm cảm thấy tốt hơn. Cô cũng

hiếu là do mang thai gây ra nên tâm tình không tốt cho nên bản thân cố gắng tự điều chỉnh.

Đi lên tầng quần ở trẻ em ở lầu 5, Đồng Niệm chọn hai bộ đồ trẻ sơ sinh, lại chọn hai bình sữa, còn có núm vú cao su. Cô nhìn chăm chăm núm vú nhỏ bé trong tay, cuối cùng cười rất vui vẻ.

Sau khi mua xong đồ, Đồng Niệm xem đồng hồ, gọi điện thoại cho Doãn Mạch, hẹn cô ra bên ngoài cùng nhau ăn cơm.

Đi thang máy từ lầu 5 xuống, Đồng Niệm xách theo túi mua hàng đi ra bên ngoài, cô cúi đầu vuốt bụng, cũng không có nhìn lâu, cũng không có phát giác cách đó không xa có người đi theo cô đã lâu.

Trầm Phái Nỵ đứng ở phía sau lưng cô, từ góc độ này nhìn sang, vừa vặn có thể thấy nụ cười trên môi cô, còn có cái bụng đã lớn kia, càng hiện rõ hạnh phúc của cô.

Chớp mắt một cái, trong đầu Trầm Phái Nỵ hiện lên ý niệm độc ác, cô thật muốn đẩy người con gái không vừa mắt này một cái. Nhưng cuối cùng cô không có động thủ.

Tia lý trí còn lại nói cho cô biết, nếu như cô thật sự làm như vậy, sẽ đẩy Lăng Cận Dương hoàn toàn xa cô, đối với cô không phải là chuyện tốt.

Thật ra Đồng Niệm hạnh phúc là do cô ta bị che mờ bởi những lời nói dối, nếu để cho cô ta biết chân tướng của sự thật, dđl/q'd nó sẽ làm cho cô đau đớn đến không muốn sống, cái loại hành hạ đó luôn tồn tại vĩnh viễn.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Cận Dương, nhất định là trời cao từ lòng thương xót đối với cô, để cho Cố Diệp mà cô mến yêu có thể trở lại bên mình. Vì thế người mệnh mệnh, cô có thể gặp được khuôn mặt giống nhau như đúc là khó cỡ nào, hơn nữa bọn họ còn là anh em ruột, mối liên hệ này càng làm cho cô điên cuồng.

Lăng Cận Dương là thuộc về Trầm Phái Nỵ cô, là trời cao ban cho cô, ai cũng không thể cướp đi. Cô không cho phép! tuyệt đối không cho phép!

"Lăng phu nhân!"

Giọng nói từ phía sau truyền tới không tính là xa lạ, Đồng Niệm quay đầu nhìn sang, sau khi nhìn thấy người đi tới, sắc mặt trầm xuống: "Là cô sao?"

Trầm Phái Nỵ mỉm cười đi tới, nhìn đồ cô mua, cúi cùng tầm mắt rơi trên chiếc bụng to của cô, ánh mắt lóe lên một tia lạnh nhạt rồi biến mất: "Cô thật sự rất hạnh phúc sao?"

Đồng Niệm nhún mày nhìn Trầm Phái Nỵ một cái, đứng ở ven đường chờ taxi tới, cô nhếch môi cười nói: "Cô biết rõ còn cố hỏi, không phải cô đều nhìn thấy sao?"

Trầm Phái Nỵ lên môi, lạnh lùng nói: "Nên thấy, tôi đều thấy được! Chỉ là thương hại cô, cái nên thấy, lại không thấy được."

Bàn tay nắm chặt túi đồ, sắc mặt Đồng Niệm đột nhiên yên tĩnh lại, cô hít một hơi, trầm giọng nói: "Trầm Phái

Ny, cô muốn nói gì?”

Từ khi đậu xe một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi đến gần, Trầm Phái Ny nở nụ cười lạnh như băng: “Từ tay ba tôi, Lăng Cận Dương cầm đi 10% cổ phần An thị để lại, cô có biết là vì cái gì không?”

Trái tim Đồng Niệm đột nhiên nhói đau, lòng bàn tay dần dần toát ra mồ hôi.

Bên tai truyền vào âm thanh, như xa như gần, Đồng Niệm chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, Trầm Phái Ny đã sớm biến mất, chỉ có giọng nói lo lắng của tài xế: “Phu nhân, cô không sao chứ?”

Sắc mặt Đồng Niệm hoàn toàn trắng bệch, cô kìm chế nhịp tim đang đập nhanh của mình, trầm giọng nói: “Đưa tôi đi Lăng thị.”

Tài xế đỡ cô lên xe, sau đó nổ máy, theo lời của cô..., lái xe đến Cao ốc Lăng thị.

Bạn đang đọc truyện *Thực Hoan Giả Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.